

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme

Udgivet af

Ansgarius Foreningen

Redigeret af

G. SCHERZ C. SS. R.

81. Aargang.

KØBENHAVN

FREMMEDESPROG - TRYKKERIET „ATHENE“

1933

I. Aktstykker.

Biskoppens Velsignelse	4
Julebudskabet fra Rom	5
Biskoppelig Anbefaling	6
Pavelig Bulle. (Et ekstraordinært helligt Aar)	81. 105
Fastemandat for Danmarks Apostoliske Vikariat	177
Biskoppeligt Hyrdebrev. (Om Ungdommen)	201. 225. 253
Om at valfarte til Rom	249
Det hemmelige Konsistorium 13. III. 33	275
Jubilæumsafslad i det hellige Aar	328
»Dilectissima Nobis« Den nyeste pavelige Rundskrivelse (F. K.)	578
»Bøn i Pavens Hensigt«	1198
»Aflad for Deltagelse i Processioner«	1215

II. Opbyggelige Indledninger.

Gud signe det nye Aar (G. Scherz)	1
Moral i en Nøddeskal (—)	25
Jesu Sirachs Visdom (F. K.) Kap. 23	41. 65
— » 24	129. 153
Ihukom, o Menneske, at du er Støv (—)	180
Den forlorne Søn (G. Scherz)	210. 228. 250. 273. 300. 322. 349
Christus stod op af Døde (Johs. H.)	345
Hjælp dit Kommunionbarn! (A. M. O.)	377
Vær hilset du, vor Moder huld (G. Scherz)	401
Guldminen (G. Scherz)	425
Hvorledes røber vort Sjæleliv Guds Tilværelse? (F. K.)	449
Hvorledes aabenbarer Gud sig? (F. K.)	473
Du er Kefas, Klippen (G. Scherz)	499
Gaa hen og lær alle Folk (G. Scherz)	545
Tu es Petrus (A. N.)	601
Besøgelsens Hymne (G. Scherz)	625
Er vi alle Præster? (F. K.)	649
Kærlighedens Gud (vox deserti)	673
Hvorfor ingen Skilsmisse? (F. K.)	697. 721. 745
Den gamle Præst (Fra Tysk ved A. M. O.)	769
Veje til Gud (G. Scherz)	793
Johannes Døberens Halshuggelse	817
Er Sakramenterne Magi? (F. K.)	841
Holder Kirken paa Racerenhed? (F. K.)	865
Forfølger Kirken Jøderne? (F. K.)	889. 913
Gives der en Sjælevandring? (F. K.)	937
Er vor Tro personlig? (F. K.)	961. 985. 1035
Missionsbetragtninger (P. Andreasen)	1009
Profeterne ser Kongen (G. Scherz)	1033
Er Dogmer nødvendige? (F. K.)	1057
Hvordan kan vi opleve Gud? (F. K.)	1081. 1105

IV

»Gud blev Menneske« (F. K.).....	1129. 1156
Advent (<i>Fidelis</i>)	1153
Mod Lavastrømmen (—z).....	1177
En Mand saa paa sine Hænder...	1201
Jernbjælken	1265

III. Afhandlinger, større Artikler og Revuer.

Gud signe det nye Aar (G. Scherz)	1
Bethlehemsvandring (S. P.)	8
Dansk Kirkepolitik i 1932 (<i>Jens Sønderup</i>)	12
St. Albertus Magnus af Dominikanerordenen (<i>Th. Zoetmulder</i>) ..	29
Om Ungdommens Sjæl.....	16
Fra før Reformationen: Københavns kath. Universitet og Universitetsbibliothek (<i>Katharina</i>).....	46. 67. 108. 157
Columbus- og Columba-Riddere (Dr. <i>Paul Reinell</i>).....	48
En Bekender-Biskop (P. <i>Nystrøm</i>)	51
Raffael (<i>Svendborgenser</i>).....	53
Levende begravet	56. 73
Den kath. Kirke i Danmark 1932 (R. <i>Groteclaes</i>).....	70
Sankt Ansgar (<i>Johs. H.</i>).....	83
En katholsk Forpost blandt Klipper og Dønninger (G. Scherz)....	88
Kath. Genforeningsbestræbelser i Nutiden (Dr. <i>H. Engberding O.S.B.</i> , ved A. N.).....	92. 122
Christusproblemet (H. <i>Roos S.J.</i>).....	114. 135
Det bliver til Alvor, ogsaa i Danmark (H. D. T. <i>Kiærulff</i>).....	117
I hvilket Aar døde Jesus? (<i>Steph. Wevers</i>).....	131
St. Bernhards Munke i Tibets Bjerge (G. Scherz)	140
»Sejre for den historiske Sandhed« (<i>Johs. Jørgensen</i>).....	159
Katholske Bibeloversættelser (F. K.).....	162
Kirke og Kunst (<i>Axel Theilmann</i>). Grundsætninger og Retningslinier for Nutidens religiøse Kunst.....	168. 194
Pilegrimenes Romerophold (S. P. F.).....	171
San Cosma e Damiano (<i>Mogens Kai Nørregaard</i>).....	182. 220
Katholsk Skoles Privilegium (R. <i>Blicher-Simonsen</i>)	185
»Den store Katholik« (G. Scherz).....	188
Et Rige i Opløsning (G. Scherz).....	191
Heller død end Træl (G. Scherz)	211
P. Gaud. Schmiderer (J. <i>Resch</i>)	214
En pludselig Helbredelse i Overvindinge (P. <i>Jón Svansson</i>) ..	217. 234
Seks nye Kardinaler	231
Brydninger i Tyskland (G. Scherz).....	236. 261
Som han bør være (ved J. D.)	240
Strejke (J. H.-L.).....	256. 277
St. Elisabeth Hospitals Udsmykning (<i>Gregor</i>)	258
En dansk Prædiken fra Middelalderen (Ved <i>Johs. H.</i>).....	281
Joakim Skovgaard (B. <i>West</i>).....	283. 312
Albert Loiseau (Ved J. D.).....	288. 315
Naar den hellige Port aabnes (G. Scherz).....	297
Er det en Aabenbaring? (R. <i>Blicher-Simonsen</i>).....	303. 324
Hvordan jeg blev Katholik (<i>Jón Svansson</i>)... 306. 329. 390. 416. 437. 465. 513. 535. 591. 616. 641. 686. 715. 735.	782
I Gudløshedens Værksted (G. Scherz)	309
Danske Benediktinerklostre (B. <i>Jensen</i>).....	326. 367
Om Mystik og Mystikere (A. <i>Pichler</i>).....	332
»Korsets Tegn« (<i>Johs. H.</i>).....	337
Samtale under Korset (<i>Johs. Jørgensen</i>).....	352
Lateranet (<i>Mogens Kai Nørregaard</i>).....	356. 387. 411

Mit første Skriftemaal (Af <i>Paul Keller</i> , ov. af <i>V. de Journél</i>)	360
Giv os Barabbas (<i>J. H.-L.</i>)	365
Reaktionen mod Luther (<i>A. J. Lutz O. Pr.</i>)	379
Redernes Sang — — (<i>Pierre l'Ernite</i>)	382
Var de første Kristne Kommuniste? (Af <i>J. P. Arendsen D. D.</i> ved <i>Holger K. Hafstrom</i>)	385
100 Aar i Kærlighedens Tjeneste (<i>G. Scherz</i>)	403
Kirken i Spanien (<i>P. R.</i>) 408.	436
Karl Marx (<i>J. H.-L.</i>)	428
Vincentforeningen i Danmark (<i>G. Scherz</i>)	433
Om at læse i Naturens Bog (ved <i>A. M. O.</i>)	461
Biskop og Bekender (ved <i>E. G.</i>)	456
Byen, som Millioner valfarter til (<i>G. Scherz</i>)	475
P. Josef Pignatelli S. J. (<i>A. Menzinger S. J.</i>)	481
Statskirken og de 98 Procent (<i>Jens Sønderup</i>)	483
Jesu Lidelsesrelikvier (<i>Paul Maria</i> —) 502. 526. 631.	658
Helgenkaaring før og nu	505
Den Helligaands Diktat (<i>G. Scherz</i>)	522
Det Nye Testamente i ny Oversættelse (<i>F. K.</i>)	524
Hvad vil Ugebladet? (<i>N. Hansen, cand. mag.</i>)	547
Meninger om Pressen 550.	588
Danmarks kath. Presse (<i>A. Menzinger S. J.</i>)	554
Pennens Riddere (<i>G. Scherz</i>)	559
Den store Presse og vi (<i>H. D. T. Kiærulff</i>)	562.
De underjordiske i Tyskland	566
Paveaudiens (<i>H. Højris</i>)	581
Redaktionsrækken (<i>Johs. H.</i>)	583
Angariensforeningens Presse møde — Pavens Velsignelse (<i>G. Scherz</i>)	603
Pilegrimsfærd (<i>H. Højris</i>)	605
De katolske Missioner i det yderste Østen	609
Skyer mod Syd (<i>G. Scherz</i>)	613
Rom, Kirkens Centrum (<i>H. Højris</i>)	628
Et daarligt Raad (<i>G. Scherz</i>)	638
Danmarks Værnehelgen, hellige Kong Knud (<i>Petronella</i>)	651
Oxford-Bevægelsen (<i>J. Wolfisberg S. J.</i>) 653. 678.	710
Adolf Hitler (<i>J. H.-L.</i>)	674
De kath. Ordenssamfund og vor Tid (<i>H. Roos S. J.</i>)	699. 1272
»Presse« (<i>Lensgreve J. Holstein-Ledreborgs Tale</i>) 703. 730. 754.	777
Pater H. Deutscher C. Ss. R. (<i>Soph. Pedersen</i>)	707
Seksualproblemet (<i>R. Linhardt, »Vore Idealer«</i>)	723. 747
Hvordan en Mission bliver til	726
Marianhills gyldne Jubilæum (<i>A. N.</i>)	726
Det tyske Rigskonkordat (<i>G. Scherz</i>)	750
Katolsk Presse i Udlandet (<i>G. Scherz</i>)	757
Katolske Missioner:	
Asien	771
Afrika 804.	848
Amerika, Australien, Europa	907
Kina og Japan	825
Indien—Kina	1138
Østafrika—Sydafrika (<i>P. R.</i>)	1213
En Flyverhelt (<i>E. G. Delpierre S. J.</i>)	795
Hvad du er, maa du være helt (Fængselspræst <i>Fassbender</i>)	798
Vorherre har sendt mig en Engel — (<i>G. Scherz</i>) 801. 830. 851.	875
Ungdom ved Tidehverv (<i>Dr. J. Thauen</i>)	804. 825
Kendte Kvinder, som tog Sløret (Efter »Schönere Zukunft« ^{30/7} 33)	809
Gammel-testamentligt Interview (<i>A. Menzinger S. J.</i>)	819
Katolsk Filmsbevægelse (Fra <i>K. V.</i> ved <i>A. N.</i>)	827
Katolsk Ungdomsstævne	834
Han, som Jesus elsker (<i>K. Pauli S. J.</i>)	843

VI

Kardinal Innitzers Opraab mod Hungersnøden i Rusland	867
I Kirkens Skød (Grevinde <i>Frida v. Eglofstein</i> , ved <i>A. A.</i>)	869
Den katolske Presse i Holland (<i>Steph. Wevers</i>)	872. 905
Byzantinsk Vielselsesrituale (Fra » <i>Pax</i> « ved <i>N. H.</i>)	878
Hvad er Helgener? (<i>C. Martindale S. J.</i>)	891
Land uden Præster (<i>Pierre l'Ermite</i>)	895
Længsel efter Moderkirken (<i>Jens Sønderup</i>)	897
Tyskernes Helligaar (<i>G. Scherz</i>)	900. 919
Til Vejledning ved de aabne Kirkedøre (<i>Franz v. Jessen</i>)	917
Rosenkransen (ved <i>S. P.</i>)	939
Beauraing (<i>Johs. H.</i>)	943
Rejseoplevelser i det kirkefjendtlige Meksiko (<i>K. K.</i>)	947
En Hilsen fra den danske Middelalder	964
Staar det skrevet i din Haand? (<i>A. J.</i>)	971
Assumptions-Jubilæum (<i>M. E.</i>)	988
»Alverdens Yndling« (Ov. af <i>Vera de Journäl</i>)	990. 1023
Hvad foretager han sig ved Alteret? (af <i>C. C. Martindale v. H. K.-H</i>)	995
Det katolske Frankrig (<i>G. Scherz</i>)	999. 1019. 1111
Omkring Blodbadet i Irak (<i>P. Rechnagel</i>)	1001
Pater Amandus Breitung (<i>A. Menzinger S. J.</i>)	1011
Pater Breitung in memoriam (<i>Ivar Berendsen</i>)	1013
En sidste Hilsen fra en gammel Elev (<i>Alfr. Silcowitz</i>)	1016
Ny katolsk Forsamlingssal i Maribo	1027
Dr. Alfred Ottos Forsvar for Disputatsen (<i>G. Scherz</i>)	1037
Pater Breitung's Eftermæle	1040
Kirkeindvielse i Taastrup	1042
Det fjerde Landsmøde (<i>A. J.</i>)	1044
Top. Af <i>M. E. Francis</i> (ved <i>H. K.-Hafstrøm</i>)	1046. 1092
Omkring Stænderstaten (ved » <i>Kjole</i> «)	1059
Besøg ved en Grav (<i>P. Schindler</i>)	1064. 1087
Hvo, som ærer Biskoppen — (<i>P. R.</i>)	1083
Biskop Dr. Johannes Fallize (<i>K. Kjelstrup</i>)	1089
November (<i>K. Pauli S. J.</i>)	1106
Bor Christus i Folkekirken i Dag? (<i>Jens Sønderup</i>)	1109
Døde griber ind (<i>K. H. Mohr</i>)	1119
Provinser og vort Blad (—)	1131. 1188
Ny katolsk Bogudgivelse (<i>Cay Benzon</i> og <i>Redaktionen</i>)	1134
De arbejdsløses Pilegrimstog til Rom (<i>H. K.-H.</i>)	1136
Filiæ Caritatis (<i>P. R.</i>)	1143. 1170
Religiøs Kunst i vore Dage (<i>Hs. Exc. Biskop Joseph Brems</i>)	1159. 1179. 1203
Katolske Førlagsbedrifter (—)	1162. 1185
»Der grosse Herder«	1164
»Lexikon für Theologie und Kirche«	1185
»Das Staatslexikon«	1186
»Lexikon der Pädagogik der Gegenwart«	1187
Spanien vaagner (—)	1167
Dans (<i>C. Grimaud</i>)	1192
Dr. Perchs Tale ved Mindehøjtideligheden for <i>P. Breitung</i>	1209
Klokkerne fra Bethlehem	1227
Fred paa Jordan (<i>J. Holstein-Ledreborg</i>)	1234
Ved Tidens Brænd. Klosteret San Gregorio Magno i Rom (<i>Mogens Kai Nørregaard</i>)	1238
Og nu er det Jul igen — (<i>P. R.</i>)	1241
Under Sydkorset (<i>E. Rosenörn-Lehn</i>)	1244. 1277
Himlens Kortbølgesender (<i>P. H. Keulers</i> , ved <i>Johs. H.</i>)	1251
En Juleaften i Tyrol (<i>K. Juncker Sørensen</i>)	1253
Aaret 1933 efter Christi Fødsel	1267
Thorshavn nye Kirke og Skole	1280

VII

Presse-Rundskue (<i>A. Menzinger S. J.</i>)	
De seksuelle Drøftelser	139
Fosterfordrivelsen	139
Opgøret i Folkekirken	165
Fosterdrab	407
Kaade Fritænkere	440
Liturgi	458
Theologi	486
Forbudt Billeddyrkelse	659
En »Katholikaffære«	659
»Katholsk Kirkevæsen«	688
Sydeuropæisk og nordeuropæisk Overtro	682
»Tidens Kvinder« og førreformatorisk Fordærvelse i Kirken	738
De protestantiske Skriftestole	806
Den usyede Kjortel	880
»Overleveringen om Jesus«	909
Blandede Ægteskaber	927
»Kirkens Gud i religionshistorisk Betydning«	
1. »Jesu Brødre og Søstre«	1068. 1095
2. »Vi forstaar«	1096
»Likvidation«	1145
Paa Lytterpost (<i>Ignatius</i>)	
»Evangelisk Fromhedsliv i Tyskland.« — »Spanske Paaskegæster i Danmark.«	489
»Om Klosterhaver i gamle Dage.« — »Den kristelige danske Digtning før Salmetiden.« — »Træk fra en Rejse i Rusland.« — »Berettigelse af social Kristendom.« — »Altergangens Velsignelse.«	660
»En Dag hos Benediktinere i Maria-Laach.« — Paa Pilegrimsfærd til Rom.« — »Strømninger i nyere engelsk Litteratur.« — »Nicolaus Steno.« — »Udviklingslæren og den kristne Tro.«	929
»Den polske Kvinde i Dag.« — »Bor Christus i Folkekirken i Dag?« (1032) — »St. Mikkel's Kirke i Slagelse.« — Borgerlig Konfirmation	1003
Roskilde Domkirke. — »De nye Lutherstudier.« — »Aarsagerne til Korstogene.« — Spanien efter Revolutionen	1190
»Af Børglum Bispekrønike.«	1216
Kirke og Kunst (<i>A. T.</i>)	
Aabningen af Institutet »Beato Angelico« for Studiet af kirkelig Kunst	712
Ikonernes religiøse og kunstneriske Betydning	712
Film (<i>Peter Schindler</i>)	
»Skal vi tie?« — »Cavalcade.«	1173
»Verdens Undergang«	1219

IV. Mindre Artikler.

Barmhertighedens Mirakler	18
Jul paa Landet	28
P. Abel S. J. Livserindringer: et Blik paa Naadebilledet	31
Legende	33
Et bemærkelsesværdigt Opraab (<i>J. W.</i>)	44
Religiøs LigeGYldighed og Forbrydelser (r.)	47
Lovprisning af den katholske Kirke ved Georg Brandes (<i>Amicus</i>)	58
Rigdom og Lykke	59
Pastor Gamél og Herman Bang (<i>A. Axelsen</i>)	75
Det første Tiaar (<i>G. Scherz</i>)	86

VIII

Et Mysteryspil i Berlins Sportspalads (<i>E. M. Steiner</i>).....	95
Valfarten til Rom	98
Island (<i>Biskop Meulenberg</i>)	112
Synerne i Beauraing (<i>G. Scherz</i>)	124
Legater (<i>Jurist</i>)	144
Mussolinis Syn paa Kirken (<i>A. N.</i>)	146
Den hellige romerske Kirkes Kansler, Kardinal Frühwirth.....	155
Skandinaviske Katholiker i New York (<i>Niels Hansen, cand. mag.</i>)	169
»Dagens Nyheder« og Lægernes Afstemning (<i>Fr. Ronge</i>).....	195
Pergoleses »Stabat mater« (<i>A. M. O.</i>).....	264
Er det muligt, at Verden stadig tier? (<i>A. Tolstoi ved Niels Hansen</i>)	286
Kirkefølgelsen i Meksiko (<i>A. Nissen</i>)	290
Propadandakongregationens nye Præfekt (<i>G. Scherz</i>)	302
Guds skjulte Kalden (<i>vox deserti</i>)	332. 414. 480
Tysklands katolske Biskopper og Nationalsocialismen (<i>G. Scherz</i>)	336
Engelske Katholiker sender deres arbejdsløse til Jubilæet i Rom (<i>H. K.-Hafstrøm</i>)	340
Paaske i Rom i Jubelaaret 1933 (ved <i>J. D.</i>)	355
Paven og Jøderne.....	371
»Den stærke Kvinde« (<i>G. Scherz</i>)	415
Firmelse (<i>frater acidus</i>)	427
Den salige Vincentia Gerosa (<i>G. Scherz</i>)	441
Flor Peters Orgelkoncerter (<i>A. Eschricht</i>)	442
»Passionens Datter« (<i>G. Scherz</i>).....	454
Djærve Ord (Af de bayerske Biskoppers Hyrdebrev)	462
Bededagene er inde: Vi — Bordhønnen (<i>A. M. O.</i>).....	478
Det nye Testamente II Del (<i>E. Rosenörn-Lehn</i>).....	485
Stor Fremgang i Hedningemissionen (<i>Præst</i>).....	488
Nordiske Romafarere (<i>Peregrinus</i>).....	507
En Konges Pilegrimsfærd (<i>Johs. H.</i>).....	509
Euthanasi.....	511
Den salige Katarina Labouré (—z.)	512
Paven velsigner fra Lateranets Loggia (<i>M. K. Nørregaard</i>).....	529
Birgittinernes Kloster i Maribo (<i>C. G. Simonsen</i>)	531
En Helgen fra Revolutionens Dage	533
Et Livs Roman (<i>A. H.</i>)	552
De forstaar ikke Pressens Magt (<i>Pierre l'Ermite</i>)	557
Af et Ugeblads Saga (ved <i>C. H.-S.</i>)	568
Avisen (<i>frater acidus</i>)	587
Katholicismen i De Forenede Stater.....	634
Folkedeforbundet og Jødefølgelserne (<i>Fr. Ronge</i>)	636
Kirkeskat (<i>Laur. Andersen</i>).....	637
Historieskrivning i »Tidens Kvinder« (<i>Bernh. Jensen</i>)	640
»I Kirkens Ly, ved Kirkeqs Flid blev skabt et Hjem...«	661
De døendes Raab — Rusland 1933 (ved <i>C. H.-S.</i>)	683
Katolsk Pressehøjskole (ved <i>A. Nissen</i>)	685
Det nye Nationalmuseum. Middelalderens Afdeling (<i>Johs. H.</i>).....	705
En Film om Troens Helte.....	713
»Stabat Mater«-Melodier (<i>A. Eschricht</i>)	732
»Gud vil det«	734
Hypnosens Farlighed	739
Jubelaarets bedste Bøn (<i>J. Koch S. J.</i>)	761
Jesuit og Jøde.....	780
St. Antoni Præstegaard og Skole i Brønshøj.....	807
Pater Michael Spaus' 25 Aars Præstejubilæum (<i>A. Menzinger S. J.</i>)	823
Sekterne i Brasilien (<i>Dr. A. H.</i>)	832
Barnets Bøn (frit efter »The Child at Prayer«, af <i>W. Rocke S. J.</i>)	846
I sidste Instans (Efter »The Tablet« ^{6/7} 33).....	855
Kannibalisme i Ukraine	856
En Jesu Hjertes Apostel og Arbejdere	882

IX

Alt dette skal tillægges eder (<i>J. H.-L.</i>)	915
Borgerlig Konfirmation (<i>J. Sønderup</i>)	946
Henri Brémond (<i>Ch. Demmig</i>)	952
Propaganda og Moral (<i>K. K.</i>)	954
En Jesuit bliver Doktor	955
Prag og Rom	968
Kontemplative Ordener og Missionerne (<i>J. P.</i>)	970
50-Aarsfest for en mærkelig Vaabenstilstand (<i>Fides</i>)	974
I korte Træk (<i>P. Rechnagel</i>)	975
De katolske Børn paa Landet (<i>Niels Hansen, Præst</i>)	976
Vaagne Kvinder (<i>A. J. N.</i>)	1018
Jesus og hans »Broder« (<i>A. Menzinger S. J.</i>)	1068. 1095. 1103
Den nyeste Afladslegende	1071
Ismarkernes Præst (<i>C. H.-S.</i>)	1115
Randers nye Kirke	1117
Til Minde om en Aandens Stormand (<i>Johs. H.</i>)	1165
Den hellige Bernadette Soubirous (<i>P. R.</i>)	1171
Kolossæum (<i>vox deserti</i>)	1183
Et Brev fra Djævelen (<i>J. Hammermüller</i>)	1184
En Sognepræsts Jul (<i>F. F. M.</i>)	1249
Et nydeligt Søkendepar	1257
Radioraadsvalgene (<i>K. Højris</i>)	1259
Det offentlige Møde om Radiosagen	1282

V. Smaastykker.

Den 3. nordiske Pilegrimsfærd til Rom	76
Den nye danske katolske Bibel	97
Verdensfreden	100
Kirkesagen paa Amager (<i>Præsterne ved St. Annæ Kirke</i>)	246
En ligegyldig Meddelelse (<i>Niels Hansen, cand. mag.</i>)	342
Pilegrimsfærden til Rom (<i>Coy Benzon</i>)	415
Vincentforeningernes 100 Aars Jubilæum	435
Troens Fakkeltænder (<i>G. Scherz</i>)	463
Vor egen Valfart	516
En katolsk Verdenskorrespondance	570
Den purpurfarvede Akolyt	570
Konnersreuth og Pressen	571
En, der kun læser Aviser	571
Hvorledes kan jeg støtte de katolske Blade?	572
En Redaktørs Bøn	573
I Fredens Hjem (<i>G. Scherz</i>)	762
Snap-shots fra Roms Pilegrimsbesøg (<i>Leo Mc. Govern ved H. K.-H.</i>)	776
Ungdomstævne og Exerцитier	790
Mogens Kai Nørregaard (<i>B. W.</i>)	812
Atmosfære (<i>H. K.-Hafstrøm</i>)	837
Chiniquys Bøger	857
Katolsk Kongres i Wien	883
Kapellinvigning i Skåne	883
En Bog om Biskop von Euch	1055
Niels Bukh om den ungarske Katholicisme (<i>G. Scherz</i>)	1072
34 Aar efter —, (<i>Jens Jyde</i>)	1073
Spørgsmaal til Læserne (<i>G. Scherz</i>)	1074
Frue—Frøken? (<i>A. Sarrild, M. v. d. Fehr</i>)	1097
— (<i>En højærv. P., A. Anker</i>)	1098
— (<i>E. G., Marie Grüner, Ella og Marie Fritsche</i>)	1123
— (<i>Frk A. Steenberg, E.-G., en Præmonstratenser</i>)	1124

X

Frue—Frøken? (<i>E. Bredholdt</i>)	1125
— (<i>Elisabeth Hansen, Niels Hansen, cand. mag.</i>)	1147
— (<i>Margr. Christiansen, Praktikus, Redaktionen</i>)	1148
Snegle (<i>K.</i>)	1118
Præstens Moder (ved <i>A. M. O.</i>)	1209
Tidsskrift-Læsekredse	1287

VI. Digte.

Et Digt af Pastor Frederiksen (<i>Angelica Aælsen</i>)	27
Laugfredag fejrer vi i Dag	321
Mester, bliv hos os —! (<i>R.</i>)	348
Ave Maris Stella (<i>efter den gamle latinske Salme af Thor Lange</i>)	403
Salig Død (<i>efter St. Alphonsus, ved R.</i>)	431
Paa Flugt til Ægypten (<i>R.</i>)	479
Pilegrimssang (<i>frit efter F. W. Faber, ved R.</i>)	497
Pintse (<i>R.</i>)	521
Gralsridderen (<i>Thor Lange</i>)	577
Guds Moders Billed (<i>Anders J. Eriksholm</i>)	627
Naar jeg faar Tid (<i>Ovs. fra Engelsk, R.</i>)	770
Magister Henrik Harpestrengs Epitafium	967
Adventssalme (<i>K. Kjelstrup</i>)	1179
Til Bethlehem (<i>K. Kjelstrup</i>)	1226
Lysset fra Krybben (<i>R.</i>)	1240

VII. Nye Bøger.

Johannes Jørgensen: Italiensk (<i>Joh. Lehmann</i>)	34.	77
Anton Juulsen: I Stilheden (<i>R.</i>)	60	
Den nye danske kath. Bibel	97.	485.
Sigrid Undset: Ida Elisabeth (<i>R.</i>)	147	
Jahrbuch des Reichsverbandes für die katholischen Auslandsdeutschen (<i>G. Scherz</i>)	148	
Hans Tavsens Oversættelse af de fem Mosebøger, udg. af Det Danske Sprog- og Litteraturselskab	162	
The Catholic Who's Who, a Year Book 1933 (<i>G. Scherz</i>)	267	
Sangbog for danske Katholiker, D. K. K. F. (<i>G. Scherz</i>)	267	
J. B. Malina, Orbis Catholicus (<i>G. Scherz</i>)	268	
M. Schmidtmayr: Es wird heilige Kinder geben	288	
Professor Wilh. Grønbech: Mystikere i Europa og Indien (<i>A. Richter</i>)	333	
I St. Benedikts Aand	393	
Johannes Jørgensen: Joakims Hjemkomst (<i>Johs. H.</i>)	420	
A. J. Lutz: Den kath. Religion	379.	
B. Lang: Bischof Sailer u. seine Zeitgenossen	456	
Kardinal Faulhaber: Stimmen in der Wüste der Gegenwart (—z.)	538	
Robert Linhardt: Unsere Ideale (<i>G. Scherz</i>)	538	
J. W. Naumann: Die Presse u. der Katholik (<i>G. Scherz</i>)	594	
Bo, Alf: Tonegangen i dansk Rigsmaal	618	
Medlemsblad for »Skandinaviske Kvinders Katholske Forbund« Nr. 17. (<i>fr. O. Ballin O. Præm.</i>)	619	
E. Ortved: Cistercienserordenen og dens Klostre i Norden (<i>Niels Hansen</i>)	663	
Aarbøger, udg. af Historisk Samf. f. Aarhus Stift XXVI (<i>Niels Hansen</i>)	689	
Franz Michel Willam: Das Leben Jesu im Lande u. Volke Israel (—z.)	689	
Dr. Franz Xaver Seppelt u. Professor Dr. Klemens Löffler: Papstgeschichte von der Anfängen bis zur Gegenwart (<i>A. N.</i>)	763	
G. Bichlmair S. J.: Die Jesuiten	780	

XI

Weber, Mina: <i>Aufstieg durch die Frau</i> (<i>G. Scherz</i>)	812
Jón Svensson: Nonni I. II. <i>Adaptation de M. Pinard de la Boyl- laye</i> (<i>Niels Hansen</i>)	931
Urbain, Willy: <i>Pour ses beaux yeux</i> (<i>N. H.</i>)	932
L'abbée J. Calvet: <i>Manuel ill. d'Histoire de la Littérature Française</i>	
L'abbée J. Calvet: <i>Morceaux choisis des Auteurs Français du X. au XI. siècle.</i> (<i>R. G.</i>)	933
Dr. phil. Hofmeister O. S. B.: <i>Der Katholizismus in Frankreich</i> ..	999
Benson, Robert Hugh: <i>Bag Taageslør</i> (<i>Peter Schindler</i>)	1048
Peuler, Willh. S. J.: »Jugend spricht im Chor« (<i>G. Scherz</i>)	1049
Brown, Stephen S. J.: <i>An introduction to Catholic Booklore</i> (—z.)	1050
Peter Lippert S. J.: »Vom guten Menschen« (<i>K. B.</i>)	1098
Franz Maier: <i>Kennst du dich wirklich?</i> (<i>P. R.</i>)	1099
P. P. Hubbard S. J.: <i>En avant, mes braves!</i>	1115
Der grosse Herder	1164
Lexikon für Theologie u. Kirche	1185
Das Staatslexikon	1186
Lexikon der Pädagogik der Gegenwart	1187
Th. Wieschebrink: <i>Die kirchliche Kunstbewegung in der Zeit des Expressionismus</i> (—z.)	1217
Shane Leslie: <i>The Oxford Movement</i> (—z.)	1217
Dansk Tidsskrift-Index 1932 (—z.)	1218
Butler, Cuthbert O. S. B.: <i>Ways of Christian Life</i> (—z.)	1218
Vonier, Ansgar O. S. B.: »Klassischer Katholizismus« (—z.)	1219
G. J. Mac Gillivray M. A.: »Moral principles and practice«	1234
Johannes Jørgensen: »Bibelsk« (<i>B. J.</i>)	1261
Kimer, I Klokker	1283
»Jesus og jeg.« <i>Messeandakt for Skolebarn</i>	1284
Julekærten 1933	1284

VIII. Brevkasse.

Adolf Hitler	742
Haraldstedruinen	743
Brev fra Johannes Jørgensen	787
Brev fra Pastor M. Ravelli	788
Den usyede Kjørtel i Trier (<i>P. Berkow, Sognepræst i Hunseby</i>) ...	933
Den nyeste Afladslegende (<i>T. Vogel-Jørgensen</i>)	1099
Det glade Budskab (<i>Dagmar Gundry</i>)	1222
Aarsagerne til Korstogene	1286

IX. Fra den vide Verden.

<i>Afrika</i>	<p>Sydafrika: <i>Hell. Families Søstre i Kimberley</i> 471. — <i>Katholiske Missioner</i> 848. — <i>Lærer-Seminarium. Korsøstrene fra Menzingen. Irske Kapucinere. Buskmændene</i> 1214.</p> <p>Østafrika: <i>Hvide Fædres Mission. Søstrene af Det kostbare Blod. Missionen paa Madagaskar</i> 1213.</p>
<i>Amerika</i>	<p>Argentina: <i>Lovforslag om Oprettelse af 9 nye Bispedømmer</i> 981.</p> <p>Brasilien: <i>Protestantisk Mission</i> 646.</p> <p>Nordamerika: <i>Missionærerne i Polaregne. Ærkebiskop Prokowski</i> 907.</p> <p>Sydamerika, <i>Kirken i</i> 861.</p> <p>U. S. A.: <i>En Konversion efter en Radiotale</i> 423. — <i>Josef Zingara</i> 494. — <i>Familiemoder bliver Æresdoktor.</i> -</p>

Journalist bliver Ordenspræst 861. — Firmelsen ved Kard. O'Connell 981. — Biskoppen i Ellis Island-Kommissionen 1054.

- Australien og Syd-havsøerne* Amerikansk Biskop som Admiral 646. — Spedalskhed 908.
- Asien* Forindien: »Selvagtelse-Bevægelsen.« »Søstrene af det apostoliske Karmel.« 771. — Antallet af Katholiker. Indiske Pilegrimme 772. — 400 Aars Jubilæum. Krisen. Fødselsbegrænsning 1138.
- Bagindien: Religionsfrihed. Propaganda for Buddhisme. Indfødt Overhyrde 1140.
- Nederlandsk Indien: Kapucinere 772.
- Borneo: Præst i 50 Aar 772.
- Iran: Patriark Mar Schimun 582.
- Japan: »Aabenbarelsens Kirke« 774. — Kærlighed gør opfindsom. Karmeliterinder. Jap. Martyrfilm 775.
- Kina: Missionærerne i Jehol 399. — 2 Missionspræster myrdet 772. — Indvielsen af Kirken »Pas-ho-shii«. 60 Katholiker myrdede. Katholsk Universitet i Shanghai og Peking 773. — Kirkens Fremgang. Kathedral. Udviklingen i Mandschuriet. Konversionsbevægelse 1141.
- Korea: Indfødte Præstekandidater 775.
- Albanien* Forfølgelsen 981.
- Belgien* Forpurret Kulturkamp 22. — Guds Moder 646.
- Bulgarien* Kong Boris' Løfte 101.
- England* Katholiker i diplomatisk Tjeneste 295. — Havets Apostolat. Smuk Rekord 398. — Den anglikanske Ærkebiskop og Juhclaaret 471. — Verdens næststørste Domkirke 668. — »Universe« 767. — A. Lunus Konversion 838. — Kirkens Fremgang. Naturforskere og Troen paa Gud 859. — Et helligt Sted midt i Verdenshyen 911.
- Estland,* Katholsk Kirke i. 860.
- Finland* Ny Biskop 1285.
- Frankrig* Lourdes Jubilæum 150. — Studenternes Paaskekomm. 541. — 60 nye Kirker 693. — Bernadette Soubirous helgenkaares. Kirker i det franske Krigsomraade 694. — Vincentskonferencernes Hundredeaarsjubilæum 718. — Sensationsproces 741. — 1 Præst og 12 Børn druknede 839. — Mod Kvindens Arbejde 859. — Nedrivningen af Kvindefængslet Saint Lazare i Paris 887. — Emil Pierra 957. — Det store Kartheuserkloster som Hotel 979. — 25. kath. sociale Uge i Reims. Statistik over Skolerne 980. — Lazarist-Kongregationen 1052.
- Holland* »Kvinderne af Nazareth«. Kath. Universitet 22. — Valgene til Parlamentet 445. — Kath. Bjergværksarbejderes Forbund 886. — Det kath. Statsparti. Bedømmelse 887. — Radiotjeneste for Missionerne 1261.
- Italien* Lærestol for Skolastik i Firenze 621. — Balbos Luft-Armada 766. — Det kath. geografiske Selskab 908.
- Jugoslavien* Søndagsmessen 39.
- Polen* Eucharistisk Kongres. Kath. Arbejder-Universitet. Kirkesmusik 742. Johannes af Doklas Kanonisation 911.
- Portugal* Forhold mellem Stat og Kirke. Kath. Renæssance 1052. Kath. Læger. Exercitier. Skole for social Videnskab 1053.
- Rom og Vatikanstaten* Krucifiks paa Monte Sennario. P. John Considines Rejse 270. — Aabning af Porta Santa 294. — Mac Donald hos Paven. Biskop Sloskan i Rom 397. —

- Pavelige Aarbog. Kirkens Hierarki 422. — Stille Uge og Paaskefesten 445. — Foreningen til Troens Udbredelse. Aarsmøde 470. — Kard. Ceretti 494. — Pav. Akademi for Kirkemusik (nye Orgel). Pavens Livlæge 519. — Asiatiske Biskoppers Ordination 621. — Bombeattentat i Peterskirken 668. — Paven i Castel Gandolfo 718. 766. — Konkordatet m. Tyskland 740. — Orientalisk Kirkeret 741. — Bryllupsrejser til Rom 766. — Pavens daglige Liv i Jubelaaret 814. — Hemmeligt Konsistorium 1006. — De arbejdsløses Pilegrimstog. Socialt fra Vatikanstaden 1053. — Bernadette Soubirous' Helgenkaaring 1262.
- Rusland*
Spanien
Kirkefølgelsen 38. — Lysglimt fra Spanien 446. — Den kath. Dagspresse 742. — Prof. Unamuno 980. — Kath. Skoler 981. — Sr. J. Arpi 1221. — Partiernes Stilling 1222. — Kath. Propaganda 1262.
- Sveits*
Sverige
Tyskland
Forbud af Bøn og Salmesang 741. — »Miva-Gruppe« 909. Søster Roullier 789.
P. Griesbacher † 270. — Christi Kjortel i Trier 294. 790. 979. — Biskoppernes Rundskrivelse 423. — Frimurerlogen 446. — Leohaus. »Ruhrkapellänen«. Møde af Kath. Volksverein 542. — Konzentrationslejr. Fagforeninger. Anholdelse af kath. Gejstlige. Centrum. Kath. Studenteforeninger. Forenings Formue 669. — Centrums Opløsning. Kapellan Bombitzky 694. — Kard. Faulhabers Palæ besat. Lukning af Foreningslokaler ophævet. L'Osservatore Romanos Kritik. Rigskonkordatet 695. — Ungdomsførens Bekendtgørelse 767. — Prof. Herm. Muckermann. Dr. Dietrich v. Hildebrand 790. — De kath. Foreninger. Riget og den evangeliske Kirke 838. — Kampen mod Bolsjevismen og Gudløshedsbevægelsen. Tysk Luftsport-Forbund 839. — »Fränkisches Volksblatt«. Hjem for kath. Søfolk 858. — Berlins Biskops Død og Bisættelse 886. 957. — Stella Matutina 886. — Ny Biskop i Münster 979. — Kardinal Bertrams Hyrdebrev 1126. — Diaspora-Film 1262. — Ny Biskop 1285.
- Østrig*
Katholikentag 149. 815. 883. — Kath. Helligdage. Konkordat 149. — Forbunds kansler E. Dollfuss 670.

X. Fra Hovedstad og Provins.

København:

Fra Vikariatet:

Præsteeexercitier	764
Udnævnelser	764
Biskoppens Bortrejse	813
Biskoppens Hjemkomst	934

Academicum Catholicum:

Skolebøger 19 — Juleakademi 21 — Program 103 . 863 — Rom og Jubelaaret 246 . 319 — Benediktinerorden 291 — Seksualopfattelse 340 — Messeofret 371 — Kard. Newman 444 — Spinoza 539 — Generalforsamling 540 — St. Hansfest 593 — Religionsundervisning 910 — Kirkens Korshær 956 — Rugsilde 1005 — Søren Kierkegaard 1074 — Kath. Bogudgivelse paa ny Basis 1100 — Studieaftener 1196 — Politiske Veje til Rom 1220.

Prof. Viktor Kuhr	20
Sakramentssoget	37
Rosenkranssoget	60

XIV

Pater Hénusse	61
»Prinsesse Tornerose«	62
D. K. K. F.:	
Nytaarsfesten 62 — St. Hildegard 318 — Trørød Højskole 540 — Ny Kardinal Protektor 692 — Landsmøde 1031 . 1044 — Lands- møde-Telegrammer 1125.	
Koncerten i Sakramentskirken	126. 197
Organistforening	197
St. Knuds Skoles Komædie	268. 444
Den første danske Benediktiner	444
Kirkekoncert i St. Ansgars Kirke	341. 422
St. Annæ Hjem i Sundby	341. 491
Transmissionen af den hellige Ports Aabning	372
Flor Peeters Koncert	374. 442
Exercitier for Mænd i Ordrup	394
Danmarks katolske Ungdomsforbunds Bestyrelsesmøde	421
Exercitier paa Rygaard	422
Ansgariusforeningens Aarsmøde	443
St. Antoni Skole i Husum	447
Katolsk Ungdoms Værn	468
St. Ansgars Menighed	490
St. Ansgar Skoleforening Fraternitet	491
Mère Brigittes Jordefærd	492
Pilegrimsferden til Rom	492
flv. Direktør A. Höhling, 60 Aar	494
Vincentfor.'s 100 Aars Dag	517
Jean Hersholt, Filmsskuespiller	517
Redemptoristernes Nydævnelse	539
St. Annæ Kirkes Byggefond	539
Ansgariusforeningens Pressemøde	543. 573
Saa drager vi til Haraldsted	593
Jordlovsudvalget	596. 667
Hvem vil hjælpe St. Bendt?	598
Christi Legems Procession i Hvidovre	666
P. Andreasens første Højmesse	764
St. Nikolaus Kapel i Hvidovre	857
Pastor Knud Mariboe til Reykjavik	884
St. Annæ Kirkes Basar	885. 934
Assumptionssøstrenes 25 Aarsdag	1029
Pater Breitung's Begravelse	1051
Jesu Barndoms Forening	1075
»Wiener Sangerknaben«	1076
St. Ansgars Sogns Menighedsmøde	1077
Skuespillet »Hertug Knud«	1197
Aftenunderholdning (R. v. P.)	1197
Hr. Lærer Rønnow — Sølvbryllup (Red.)	1260
Pater Menzinger rejser til Aachen	1284
Restauratør Riedel begravet	1285

Fra Provinsen.

<i>Aabenraa</i> 3 Søstre foretager en Pilegrimsrejse	1285
<i>Aakirkeby</i> Firmelse	692
<i>Aalborg</i> Firmelse	1077
<i>Aalborg</i> Ansgariusforeningens Pressemøde	1133
<i>Aarhus</i> Julefest	77
<i>Aarhus</i> P. Hénusses Foredrag	78
<i>Aarhus</i> Nyt Altærtæppe	469
<i>Aarhus</i> Christi Legems Procession	667
<i>Aarhus</i> Jens Sønderups Foredrag	1101

	Ansgariusforeningens Presse møde	1133
	Familieaften	1198
<i>Dalum</i>	Iklædning og Profesaflæggelse (R. v. P.)	1173
<i>Esbjerg</i>	P. Messerschmidts Foredrag	469
	Menigheds møde	1051
	Ansgariusforeningens Presse møde	1188
<i>Farum</i>	Ny Præst	469
	Christi Legems Procession	620
<i>Fredericia</i>	Christi Legems Procession	667
	De Unge's Udgang af Skolen	1006
	Musikalsk Mission	1054. 1079. 1149
	Mission	1077
	Ansgariusforeningens Presse møde	1133
<i>Gram</i>	Jens Sønderups Foredrag	1078
<i>Haderslev</i>	Ansgariusforeningens Presse møde	1190
<i>Hadsten</i>	Nyt Alter	21
<i>Helsingør</i>	Ansgariusforeningens Presse møde	1190
<i>Holbæk</i>	St. Elisabeths Hospital	222
<i>Hvidovre</i>	Klokkeindvielse	1125
<i>Kolding</i>	Ansgariusforeningens Presse møde	1189
<i>Ledreborg</i>	Firmelse	645
<i>Maribo</i>	Birgittakredsen	541
	Klosterhavefest	595
	Ny Forsamlings sal	1027
<i>Nakskov</i>	Sognets nye Gymnastik- og Festsal	1260
<i>Nykøbing F.</i>	Franciskusforeningens Juletræ	79
	Birgittakredsen	293. 978
	Mission	956
<i>Næstved</i>	Firmelse	645
	Mission	814
<i>Odense</i>	Julespil	63
	St Albani Klub	78. 269. 977
	Kath. Spejdertrop »St. Michael«	222. 518. 1078
	Pater Schmiederers Præst ejubilæum	373
	Søster Ursula †	493
	»Private Børneskoler«	493
	Søster Bonifatia	1030
	Ansgariusforeningens Presse møde	1132
<i>Pindstrup</i>	Paaskefesten	444
	Christi Legems Procession	667
<i>Randers</i>	Nye Kirke	1117
<i>Ribe</i>	Kath. Foredrag i Domkirken	395
<i>Ringsted</i>	Valfarten	645
<i>Roskilde</i>	Kirkekoncert	1221
<i>Rønne</i>	St. Raphaels Hvilehjem	518. 1102
<i>Svendborg</i>	Ansgariusforeningens Presse møde	1189
<i>Thorshavn</i>	Fransk Besøg	765
	Den nye Kirke og Skole	1280
<i>Trørød</i>	Trørødhus	934
<i>Vejle</i>	St. Norberts Kirke	223
	Belgiske Landbrugselever	788
	Ansgariusforeningens Presse møde	1188
<i>Vordingborg</i>	Byggefond	518

XI. Aarsberetninger, Kollektter o. a.

Herre-Vincentforeningen 1932.....	173
Rosenkranssognet: St. Vincentsforeningen for kath. Damer	292
Sakramentssoagnet: — — — — —	318
Ordrup: Mødreforening	373
St. Ansgars Sogn: St. Vincentsforeningen for kath. Damer	395
Angariusforeningen	431
Jesu Barndoms Forening.....	463
St. Josephs Børnehave 1932/33.....	690
Kath. Skoledrenge's Ophold paa »Allerslev Kloster« 1933	978
Elisabethforeningens Kollekt	1220

XII. Døde (in memoriam).

Pastor Johannes Frederiksen † (B. J.).....	10.	79
Pater W. Wenig C. Ss. R. in memoriam (G. Scherz)		243
Carl Lohrer er død. (P. H. Perch).....		244
Søster Maria Clementia 5. Febr. 1933 †		266
H. P. Ch. Stein †		292
P. Sigismund Stang † (F. K.)		339
Mère Brigitte † (Bernh. Jensen)		459
Sr. Ursula †		493
Frøken Regina Nielsen †.....		620
Miss Alice Keily †.....		644
Frk. Margrethe Frank-Rasmussen †		765
Politimester F. Kyhse †.....		765
P. Leo Cornelis O. Præm. †.....		786
P. Amandus Breitung † (A. Menzinger S. J.)		1011
Ærkebiskop Dr. Fallize †.....	1070.	1089
Pastor F. Blois S. M. M. † (J. Wijnen)		1195

XIII. Billeder.

Joseph v. Führich, Bcthleheimsvejen:	
Den slumrende Jesus	8
Jesus som Menneskefisker	9
Pastor Johs. Frederiksen	11
St. Albertus Magnus Kapellet i Køln	30
Hellig Kong Knud.	43
Géronimo	74
St. Hedwigs Kathedralkirken i Berlin	76
Nye Kirker fra de sidste ti Aar.	87
Den gamle Domkirkes Ruiner i Kirkebo	89
Den gamle Bispegaard	90
Maria med Barnet.....	93
Stort Roratespil i Berlin	96
Vor Frue Plads	109
Den katolske Kirke i Reykjavik	113
P. Théophile Hénusse S. J.....	115
Organist Julius Foss	126
St. Bernhards Kloster.....	141
St. Bernhardshunden Barry	143
Kardinal Andreas Frühwirth	156
Det nuværende Universitetsbibliothek	158
Holbein: Dødedans:	
1. Døden spiller op til Dans. 2. Oldingen føres til Graven .	181

Joseph v. Führich:	
Den forlorne Søns Afsked fra Faderhuset	210
— — — Forførelse	229
— — — ryggesløse Levned	251
Fattig og forladt	274
Den forlorne Søn tigger om Arbejde og Brød	301
Da gik han i sig selv	323
Den forlorne Søns Anger	349
— — — Hjemkomst	351
P. Gaud. Schmiderer C. SS. R.	215
Grosserer C. B. Lohrer	245
Elisabeth helbreyder en blind Dreng	259
Den hellige Elisabeths Død	260
Kard. Pietro Fumasoni Biondi	302
J. Skovgaard: »Altertavlen »Den gode Hyrde«	313
G. Fugel: »Opstandelse«	345
J. Allmayer: »Mester, bliv hos os —!«	348
St. Johannes i Lateran	357
- — - , Interiør	357
- — - , Mosaikbilledet i Apsis	388
St. Petrus	359
St. Johannes	359
Venge Kirke	368
Korsgangen i Skovklostret i Næstved	369
Maria med Barnet (byzantinsk fra ca. 1000)	402
Klostergaarden ved Laterankirken	412
»La Scala Santa«, den hellige Trappe	412
Frederik Ozanam	434
Den salige Genma Galgani	455
Mère Anne Brigitte	460
Aarhus, det nye Altertæppe	469
L. Cranach: Paa Flugt til Ægypten	479
St. Annæ Hjem	491
Hans Hellighed Pave Pius XI.	498
Kirkestaten	499
Svejtsergardens Edsafæggelse	500
Pave Pius X's Stenkiste	501
Peterskirken ved en Helgenkaaring	506
Pave Pius IV overrækker Christian I den gyldne Rose	510
G. Fugel: »De blev alle opfyldt af den Helligaand«	523
Birgittinernes Nonnekloster i Maribo. Forslag til Ruinpark	532
Wilhelm Karup	553
Josef von Görres	560
Louis Veuillot	561
De skandinaviske Pilegrimme foran Peterskirken	574
A. Rémy: Knud Lavard	594
De skandinaviske Pilegrimme efter Audiensen	607
Katholske Missioner i Kina	612
A. Haelveg: Knud den Hellige	652
Oriel College	654
Henry Newman som yngre	656
Fra St. Annæ Hjems Indvielse	662
Sko Klosters Kirke ved Upsala	665
Christi Legems Procession i Hvidovre	666
— — — Fest	667
Portalen til St. Marys Kirke	679
Kardinal Newman som ældre	681
Efter Firmelsen i Ledreborgs Slotskapel	693
»Det romanske Kor«	706
Pater Heinrich Deutscher C. SS. R.	708

XVIII

Et Billede fra Filmen om de 26 første japanske Martyrer.....	714
Marianhill: Hovedvejen til Kathedralen.....	726
Klosterporten og Bispegaarden.....	727
Klostrets Have med Munkenes Kloster.....	729
P. Vincent de Paul Bailly.....	757
Castel Gandolfo.....	766
Hs. Ex. Quan-Tuong-Vu, Stor-Mandarin.....	773
Fra Tokios Børnehjem.....	774
Jean du Plessis.....	796
Albert Leo Schlageter.....	799
St. Antoni Skole og Præstegaard.....	808
Foran Gymnastiksalen.....	808
P. Michael Spaus.....	824
Fra Ungdomsstævnet i Farum: Under Messen i Parken.....	835
»Folkedans«.....	835
Indfødt Præst i Nigeria.....	848
Afrikanske Skønheder.....	849
Skolebesøg i Sydafrika.....	850
Margrit paa Dødslejet.....	876
St. Petri kapell i Bromölla.....	884
Hvidovre: Alteret i St. Nikolai Kapel og de nye Vægmaleries.....	885
Katholikstævnets Plakat.....	900
Th. Kardinal Innitzer.....	903
Fra Missionslivet i Syd-Amerika.....	908
St. Stefans Kirke.....	920
Korset foran Karlskirken.....	921
Tyroler-Bønder v. den euchar. Procession.....	924
Fra et af de store Møder i Stadion.....	925
Midterfeltet af Rosenkranstavlen fra Asminderød.....	941
Beauraing.....	944
Gudsmoderbilledet i Beauraing.....	945
Biskop Schreibers Begravelse.....	958
Fr. Alfred Otto S. J.....	965
Rygaarden paa Bernstorffsvej.....	988
Generalforstanderinde Mère M. Joanna de l'Incarnation.....	989
Den h. Teresia af Jesusbarnet blandt sine Novicer.....	991
P. Amandus Breitung S. J.....	1013
Krypten i den h. Teresia af Jesusbarnets Kathedral i Lisieux.....	1025
Forsamlingsalen i Maribo.....	1028
Den nye St. Pauls Kirke i Taastrup.....	1042
Det Indre af St. Pauls Kirke i Taastrup.....	1043
Basilikaen St. Benoît-sur-Loire.....	1065
Ærkebiskop Dr. Fallize.....	1070
Benedikt af Nurcias Relikvieskrin.....	1087
St. Raphaels Hvilehjem.....	1102
Den »varme« Aarstid i Alaska.....	1116
St. Birgitta.....	1117
Johannes Døberens Hovede.....	1118
Præmietagere fra det kath. Universitet i Peking.....	1139
Misereor super turbam — —.....	1140
Caritas blandt Hedninger.....	1141
Et Land, hvor Mændene beholder Hatten paa i Kirken.....	1142
Midterpartiet af Michelangelos »Dommedag«.....	1154
St. Bernadette Soubirous.....	1072
Christus som Dommer.....	1181
Pater F. Blois S. M. M.....	1195
Den sidste Salvelse.....	1214
En omvendt Heks.....	1215
Gudsmoder med Barnet (Fra Angelico).....	1225
Et Blik ud over Bethlehem.....	1228

XIX

Torvet i Bethlehem.....	1229
Jesusbarnet	1230
Skibene i Fødselskirken.....	1231
Fødselsgrotten.....	1232
En Kvinde fra Bethlehem	1233
Ved Klosteret	1239
William Ullathorne.....	1246
Kirken i Hall.....	1254
Stenbrønden i Hall	1255
Johannes-Missionærerne ved Arbejdet	1273
St. Patricks Seminar i Manly ved Sidney.....	1278

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PAar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktionssekretær: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon AMager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 1.

Søndag den 1. Januar

1933

INDHOLD: Gud signe det nye Aar! — Julebudskabet fra Rom. — Biskoppelig Anbefaling. — Bethlehemsvandring. — Pastor Johannes Frederiksen. — Dansk Kirkepolitik i 1932. — St. Albertus Magnus af Dominikanerordenen. — Om Ungdommens Sjæl. — Barmhertighedens Mirakler. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Gud signe det nye Aar!

Ved Midnatstide døde det gamle Aar, og i den gryende Nytaarsmorgens første Timer begynder »Nordisk Ugeblad« paany Aarets Rundgang til den katolske Menighed i Land og By. Ganske naturligt indleder vi da den nye Vandring med af Hjerte at ønske alle vore Venner et godt og vel-signet Nytaar. Maatte Naadens Herre, hvis Navn saa ly-sende staar over Aarets Indgang, bønføre, hvad vi beder om i Rosenkransen:

Forøge vor Tro! At den maa overvinde Verden i os og omkring os!

Styrke vort Haab! At vi som glade Pilgrimme med faste Skridt, uden Tvivlens Snublen, maa vandre mod de hinsides Riger!

Opflamme vor Kærlighed til den evige Skønhed og alt sandt og smukt hernede, især hvor dette lyser i Menneskehjerner som et Genskær fra Evigheden!

Gennem 80 Aar er »Nordisk Ugeblad« nu gaet ud

til danske Katholiker, har kendt de ældste Menigheder længere og nøjere end nogen nulevende, har set de yngre Menigheders Vorden og Vækst og for mange Katholiker, der boede langt borte fra Kirke og Præst, været eneste Forbindelse med den katholske Omverden. Hvad har dette Blad ikke oplevet? Først de ængsteligt forsigtige Aar efter at Grundloven havde givet os Religionsfriheden, hine Aar, hvor blot dette, at en St. Josef Søster viste sig paa Gaden i sin Ordensdragt, var en Begivenhed, der vakte Opsigt. Siden kom Opgangens Tider med Vækst og Udfoldelse rundt omkring: Kirke byggedes efter Kirke, Skole efter Skole, et stort Arbejde udførtes af opofrende Mænd og Kvinder, der stille virkede herhjemme for Kirken.

Vort Blad har budt Velkommen til gamle Præfekt Grüder og sagt ham Farvel paa hans sidste Rejse; det har fulgt Johannes v. Euch som Præst, Præfekt og Biskop og gemmer i kær Erindring saa mange venlige, opmuntrende Ord fra hans Mund eller Pen. Ja, Biskop v. Euch har endda som ung Præst selv redigeret Ugebladet, hvilket han, dengang ikke kyndig i Sproget, maatte gøre ved Hjælp af Ordbog og Grammatik. Bladet har kendt dem alle, der ligger derude paa Assistens- og Vestre Kirkegaard eller rundt omkring i Landet, og bevarer Artikler fra saa mangen Præstehaand og Lægmandspen. Det fortalte om vort første Virke i Kirkens Tjeneste herhjemme, og om saa mange af dem, der nu læser dette, vil det engang, maaske inden det i Dag begyndende Aar rinder ud, bringe de sidste Efterretninger. Kort sagt: Ugebladet har altid været danske Katholikers Ledsager, støttet af og støttende alle dem, der arbejder paa Kirkens Vækst herhjemme.

Og hvad »Nordisk Ugeblad« har været, vil det vedblivende været. Lad os dog alle samles i Enighed derom! Det skal ikke betyde, at vi nu om Dage vil henfalde til magelig Ro og mættet Hvile, men det skal betyde fælles, ihærdigt Arbejde paa vort fælles Blad, at det kan svare til sin Opgave.

Hvad er Ugebladets Opgave? Her skal fortælles om Danmarks katholske Liv, om Menighedernes Vækst og Fremgang, saaledes som Tal, Bygninger og andre Tegn viser det. Her skal Kirkens Tro og Troens Liv fremstilles

i oplysende og opbyggende Form. Her skal ydes Forsvar mod Angreb og Misforstaaelse. Tidens store Problemer maa afspejle sig her: Autoritet og Frihed, Livets Hellighed og Livets Misbrug, Ægteskab og Familie, Samfundsret og Uretfærdighed, Gud, Christus og Kirken, den katholske Fortid og Nutid, det katholske Ind- og Udland maa kunne tale gennem dette Blad; det maa kunne rose sig af, at intet katholsk er fremmed for dets Sider. Kære Læser, prøv at blade i gamle Aargange af Ugebladet, og du vil finde, hvormeglet de har at fortælle dig! Det samme skal Eftertiden kunne sige om de Aargange, der nu bliver til.

Derfor vil Bladet selvfølgelig ikke glemme sin Begrænsning. Det vil f. Eks. ikke være Underholdningsblad, ikke Stedet for endeløse Ordskifter, som saa let bliver unødvendig saarende eller krænkende. N. U. vil heller ikke i egentlig Forstand være Ungdomsblad, da vi nu har et specielt Organ for den danske Ungdom med sin særlige Opgave.

Det er nu i Begyndelsen af det nye Aar vort Haab og vor Bøn, at alle Katholiker vil yde deres Støtte og Velvilje dertil. Vor Tid er i det store og hele ikke blind for den katholske Presses Betydning, og hvor svært det hævner sig, naar denne ikke erkendes. Endnu den 10. December, da den hellige Fader havde Modtagelse for katholske Studenter og Studiner, benyttede han denne Lejlighed til at minde dem om Pressens store Mission:

»De katholske Blade er uundværlige til at fremme de katholske Interesser«. Paven roste den katholske Presse i Frankrig, Tyskland og især i Holland og beklagede at den italienske katholske Presse langt fra stod paa Højde med de andre Landes. Og han tilføjede, at naarsomhelst han gav den pavelige Velsignelse til et Blad, vilde han dermed velsigne alle, Redaktører, Medarbejdere, Læsere og aktive Venner.

Et andet Bevis paa stor Betydning, man i vor Tid tilkender den katholske Presse, yder det franske Blad »La Croix«s 50 Aars Jubilæum. Henvend 30 Kardinaler, Biskopper og Abbeder overværede i Begyndelsen af December de kirkelige og andre Festligheder som fejrede Mindet om den store Præst, Forfatter og Pædagog, Vincent de Paul Bailly, der i 1873 med ukuelig Energi begyndte Udgivelsen

af »Pelérin«, som vandt sine første Læsere blandt Landbefolkningen, hvorefter det fik en Søndagsudgave »La Croix de Dimanche«, hvis Navn senere overførtes til hele Bladet. Man forstaar i vor Tid tilfulde, hvor meget Pressen kan hjælpe med til at det Motto »La Croix« har: »Adveniat regnum tuum: Til os komme dit Rige«, kan gaa i Opfyldelse.

Lad os slutte med en Henvisning til det sidste Billede af J. v. Fübrichs Bethlehemsvej, som vi bringer i Dag. Paa Aarets første Dag samles vore Tanker jo mere end ellers om, hvad Jesu Navn og Person betyder for os, og det har den fromme Kunstner saa gribende fundet Udtryk for. Paa en Klippeblok staar den lille Menneskefisker; hans ene Haand bærer Kalk, Hostie og Sejrens Palmer, medens den anden omfatter Korset, denne Redningsplanke, hvormed han frelser hver den, der er ved at gaa under i Verdens Storm og Bølgegang. Samlet omkring Herren staar hans Disciple, dels i frydefuld Tilbedelse, dels rede til at hjælpe Mesteren og sejle ud paa Fangst. »Nordisk Ugeblad« ønsker at være som en af disse Disciple, staaende paa Troens Klippegrund og hjælpende med ved Arbejdet for Sjæle paa Verdens Hav. Det er et ofte brydsomt Hverv, og ikke altid er Søen rolig med smult Vande. Men i godt Samvirke, i gensidig Hjælp, vil alle Skær klares og alle Vanskeligheder overvindes. I denne Tanke, i dette Ønske og i dette Haab har vi bedt Biskoppen om fra dette Sted at lyse sin apostoliske Velsignelse over os alle og vor Gerning.

Biskoppens Velsignelse:

Af ganske Hjerte giver jeg min bedste Velsignelse til det Arbejde, der bliver udført gennem vort Ugeblad. Det er mit inderligste Ønske, at mange flere af vore Trosfæller regelmæssigt vilde læse det, thi det er den danske Katholicismes Hovedorgan, vor lille »Osservatore Romano«. Jeg ønsker og forlanger, at det skal være værdigt i Tonen, klart og uforfalsket i Læren og saaledes virke opbyggende for os alle. Guds rigeste Velsignelse stige ned over Bladets Redaktør og over alle, som læser vort Ugeblad.

København, den 23. December 1932.

† Jos. Brems,
Vic. Apost.

Julebudskabet fra Rom.

Juleaftensdag modtog den hellige Fader Kardinalskollegiet, i hvis Navn Kardinaldekanen Granito Pignatelli di Belmonte frembar de hjerteligste Ønsker for Paven. Saa hørtas der fra Speakerens Mund et: Comincia il santo padre, og straks derefter overordentlig tydeligt Pavens klangfulde Stemme, som udsendte Julebudskabet til Kristenheden:

»Vi gengælder Hs. Eminence Kardinaldekanens og det hellige Kollegiums Lykønskninger, takker for deres Tilkendegivelse af Underdanighed og Hengivenhed og nedbeder over alle Biskopper og Kirkens Ledere Himlens bestandige Hjælp til Kirkens Ledelse og Regering.

Med Smerte og dybeste Sorg tænker Vi paa de skrækkelige Forfølgelser, som Kirken i Spanien, Meksiko og Rusland er udsat for. Store Konflikter sønderriver Verden, Krige og Borgerkrige, som stadig volder saa stor Fortræd. Verdenskrisen maa betegnes som den største Krise i Verdenshistorien og tynger særlig haardt paa de fattige og Arbejderne. Vi nedbeder Himlens Oplysning over Regeringerne, at social Retfærdighed og kristelig Næstekærlighed maa fylde Verdens og Folkenes Ledere.

Dog er i det forløbne Aar ogsaa megen Trøst bleven Os til Del, særlig Kirkens Triumf ved den eucharistiske Kongres i Dublin, den heldige og meget lovende Udvikling af Missionsarbejdet og den katholske Aktion. Højeste Anerkendelse og Tak tilkommer Biskopperne, Præsterne og de troende, som i de allerede omtalte Lande Spanien, Meksiko og Rusland har vist deres Trofasthed mod Kirken ved heroisk Troskab og Standhaftighed. Stor Glæde voldte i de sidste Timer Budskabet om Vaabenstilstanden mellem de to hinanden bekæmpende sydamerikanske Folk Vort faderlige Hjerte.

Vi sender alle Biskopper, alle Præster, alle Munke og Søstre samt alle troende i Kristenheden Vore Lykønskninger og nedbeder Himlens Naade og Trøst over enhver af dem. Vi sender Folkene Vore Lykønskninger og beder for dem om Fred, Ro, gensidig Tillid og tilstrækkeligt og rimelig lønnet Arbejde.

Vi udsender ydermere et Budskab til Christi Børn, ja

til hele Menneskeheden i Verdensforløserens Navn, han, som har hengivet sit Liv og udgydt sit Blod for hele Menneskeheden. Dette glade Budskab bestaar i den særlige Højtidelighed, som Vi anordner for det kommende Aar 1933, Mindeaaet for Herrens Død for 1900 Aar siden. Vi anordner et helligt Aar, et Jubilæumsaar, som skal begynde Søndag den 2. April i 1933 og slutte 2. Paaskedag den 2. April 1934, i hvilket Aar hele den katolske Verden kan glæde sig ved et helligt Aars heldbringende Virkning, ved alle Bønnens og Bodens Velsignelser til Sjælens Frelse, hvorum Vi i Løbet af de kommende Uger vil kundgøre Dekreter og Buller for Kristenheden.

Til Slut nedbeder Vi Guds Velsignelse over Biskopper, Præster og hele Kristenheden, ikke alene over dem, men ogsaa over hele Verden, og ønsker alle Verdens Folk Fred, Broderlighed og sand Næstekærlighed, at man i det mindste gennem eet Aar ikke mere skal høre Tale om Ødelæggelser og Erstatninger, om Gæld og Insolvens, om Tillid og Mistro, Konflikter og Modsætninger, men kun om Broderskab og Aandernes Opløftelse, hvilket i det nye Aar forhaabentlig vil føre Menneskeheden ind i en anden, Aandens og Sjælens Atmosfære.«

Biskoppelig Anbefaling.

Midt i en Tid, hvori mange af dem, vi lever sammen med, ikke længere kender den kristne Religion og dyrker deres egne Guder, hvad enten man nu i visse borgerlige Kredse betragter det menneskelige Samfund uden Klasser og organisk Leddeling som det højeste Væsen, eller i Videnskaben gør den skrøbelige menneskelige Erkendelse eller ogsaa det Ubevidste til sin Afgud, udkommer det Nye Testamente i ny Oversættelse med det Formaal at tegne den sande Guds og vor Frelasers Billede i et saa levende og frisk Sprog som muligt for vore Øjne og indprente det i vore Hjerter. Den nye Udgave henvender sig ikke til de forholdsvis faa, der kan give sig af med et indgaaende Bibelstudium, men til de kristne Familier, der i deres

Børn bygger Fremtiden op og for en stor Del bestemmer dens Gang, og ganske særlig til den opvoksende Ungdom, der føler den herskende aandelige Forvirring saa stærkt og i en vanskelig Periode af deres Liv maa træffe en Afgørelse, om den vil høre de sande Læreres eller falske Profeters Røst.

Bogen vil være en Haandsrækning til at afhjælpe den Fare, at Ungdommen bliver et Bytte for Tidens gudforglemmende Aand. Den vil give en dybere og tillige hjertevarm Forstaaelse af de Trossandheder, som Christi Kirke paa sin guddommelige Stifters Befaling ad inuendtlig Vej skal forkynde. Den vil være det, hvad Skriften altid har været. »Vi finder Trøst i de hellige Bøger, vi ejer,« skrev i tunge Tider den jødiske Ypperstepræst Jonathan til Spartanerne (1. Makk. XII, 9). Ja en Kilde til Glæde i Gud for de unges Sind vil den nye Bog være, saaledes som Apostlen Paulus har følt og erfaret det, siden han bruger de Ord: Alt, hvad der staar i Skriften, er optegnet til Oplysning for os, og for at vi ved Taalmodighed og Skrifternes Trøst kan være forhaabningsfulde (Rom. XV, 4).

Saa skulde da alle katholske Familier i Vikariatet og navnlig Ungdommen, naar de i vore Dages mangfoldige Farer for Troen og Trængsler af økonomisk Art søger Lettelse for deres Hjerter, benytte denne Bog og helst daglig fordybe sig i den for derved at finde Kraft og Styrke til at bære det uundgaaelige med en Kristens Værdighed og, hvor det drejer sig om selvforskyldte Lidelser, at lære den Vej at kende, der fører tilbage til indre Fred og ydre Velværd. Det er jo desværre en Kendsgerning, at meget af det, vi beklager i vor Tid, har sin dybeste Aarsag i, at Menneskene ikke giver Gud, hvad der tilkommer Gud, og ikke gaar den Vej, vor Frelser har vist os, han, som ene og alene kan føre os til den sande og varige Lykke.

Ja, lad os samle os omkring Guds Ord, som vi i August 1932 samledes omkring den h. Eucharisti. V vil alle erfare, at Christi Sandhed og Naade er vor Sejr og vor Rigdom.

København d. 8. December 1932.

† *Jos. Brems,*
Vic. Apost.

XI

Den slumrende Jesus.

J. v. Führich.

Bethlehemsvandringer.

(Sluttet.)

XI.

Harmoni og Aftenstemning hviler over denne Scene fra Jesu fattige, men lykkelige Barndom. Dyb Gudsfred og Lykke har til Huse hos den hellige Familie i Nazareth, det lysende Forbillede for ethvert Hjem. — Dagens Arbejde er endt. Værktøjet hviler. Foran Ildstedet er alt stillet parat til næste Morgen. Den hyggelige Aftenstund er inde. Sankt Josef har grebet den hellige Skrift. Maria spinder flittigt, for Jesusbarnet er jo snart vokset fra sit Tøj. Med hurtige Bevægelser arbejder hendes flinke Hænder, mens hendes Tanker fængsles af Skriftens Ord. Hvad mon den hellige Josef læser? Maaske er det de Ord af Psalme 120: »Se, han slumrer og sover ikke, som bevogter Israel.« Vel sover Jesus i sin lille Seng, som hans Plejefader selv har lavet til ham! Barnets dybe, sunde Søvn! Men hans Hjerte vaager, bevogter Israel, elsker alle Menneskebørn og beder for dem! Drømme vandrer forbi — Drømme, som skal gaa i Opfyldelse — om alle de Børn, der vil tage ham i Haanden og følges med ham, hvorhen

XII

Jesus som Menneskefisker.

J. v. Führich.

han gaar — om alle de store Mennesker, der vil skabe Hjem saa lykkelige som hans, hvor Arbejde og Bøn krones med Gudsfredens Løn.

Der gives ej Hjemliv med renere Glæde
end det, som blev levet i Nazareths By,
i Hytten, hvis Skammel var Guddommens Sæde,
hvor Jesus, Maria og Josef fandt Ly.

XII.

Paa det sidste Billede i Rækken: »Bethlehemsvandring« viser Führich os Jesus som Menneskefisker. — Brusende slaar Livets Bølger op om Menneskene, der fortvivlede kæmper mod Havets Uhyrer. Men Klippen staar fast, knejsende rager den op midt i Brændingen, og Bølgerne knuses mod den. Paa Klippen staar Guds Søn og holder op mod de omtumlede Mennesker det eneste Tegn, hvori Sejren er os vis: Korset. Det alene er vort Redningsanker ved Guds Naade, som især bliver os til Del i den hellige Eucharisti. Mange er allerede naaet i Havn. Vi genkender Petrus med Nøglerne, rank som Klippen, og Johannes, altid Jesus nærmest. Mange — fra alle Himmelstrøg, under alle Himmeltegn — har set det lysende Kors, har fulgt det og sejret! — Stadig staar Menneskesønnen paa

Klippen — han vil staa der til Verdens Ende og løfte Sejrens Symbol op mod Menneskeslægten. Naar da Fjenden, som Havets graadige Uhyrer, truer med at opsluge os, Vrede, Had og Misundelse fører os mod Afgrunden og med Salomon (1, 12-13) siger: »Kom! Lure vil vi paa Blod og lægge Garn ud efter den Uskyldige uden Grund! Vi vil sluge ham — som Helvedet — levende og hel — —«, lad os saa ikke glemme Psalmistens Ord, idet vi med Tro ser op til Korset og til de Hellige, vore Forbedere, som ogsaa har maattet gennemgaa de samme Farer paa Livets Hav, (124): »Lovet være Herren, der ikke gav os som Rov til deres Tænder. Vor Sjæl er sluppet fri som en Fugl af Jægerens Snarer, Snoren er bristet og vi blevet frelse. Vor Hjælp er i Herrens Navn, som skabte Himmel og Jord.« Og Christus tilraaber alle sine trofaste: »Kom til mig, alle I, som er bekymrede og besværede, jeg vil vederkvæge eder,« og hans manende Røst lyder i denne Livskamp: »Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone.«

S. P.

Pastor Johannes Frederiksen †

Det Navn, der staar over disse Linjer, denne Gang med Kors ved, er velkendt af Ugebladets Læsere. Det har staaet mange Gange her i Bladet i de sidste 50 Aar under Artikler, enten belt ud eller let kendeligt ved enkelte Bogstaver. Det stod der vist for sidste Gang under Sakramentssalmen til den eucharistiske Kongres i August Maaned. Dengang kunde han endnu; men siden er det gaet stærkt ned ad Bakke baade legemligt og aandeligt, saa at Døden vel nu kom som Befrieren.

Pastor Frederiksen blev 72 Aar gammel, og naar vi nu mindes ham og hans lange Virksomhed, staar han for os som en ejendommelig Personlighed af ualmindelig Begavelse og stor Kundskabsfylde og tillige som en from og opofrende Præst, fuld af Iver for de Sjæle, der var ham betroet. Hans Begavelse og Kundskabsfylde, hele hans rige Personlighed vil Ugebladets Læsere i Aarenes Løb have faaet et stærkt Indtryk af. Han var en Sprogets Mester som faa, og stor Glæde har han beredt mange ved sine Salmer og Sange og ved sine livlige Indlæg om aktuelle Ting. Paa en Talerstol var han i sine Velmagtsdage en Oplevelse; jeg mindes Foredrag af ham, hvor han fik sine Tilhørere snart til at le, snart til at græde, greb dem, som

kun meget faa Talere er i Stand til. Men drastisk var han; baade i Skrift og i Tale kunde han pludselig komme med et Ord eller en Udtalelse, der virkede voldsomt, forbløffende, kunde faa Folk til forarget at forlade Salen. Naar det skete, var han dybt bedrøvet, for han havde aldrig tænkt sig en saadan Mulighed, hans egen store Menneskelighed gjorde ham det umuligt at forstaa andres Smaalighed.

Men mere end alt andet var Pastor Frederiksen Præsten, og kom man ham paa nært Hold, kunde man blive forbavset over, at det virkelig prægede ham allermest. Efter

Pastor Johs. Frederiksen.

som ung Student i nogle Aar at have været Lærer ved St. Knuds Skole, besluttede han sig til at blive Præst, og i 1889 blev han præsteviet i Rom. Sin første betydningsfulde Gerning fik han i 1895, da han som den første Præst fra Danmark sendtes til Island, hvor han fik bygget den første Kirke, skønt han kun blev der i to Aar, da daarligt Helbred tvang ham hjem igen. Han virkede nogen Tid ved St. Knuds Kapel i København og blev saa i 1904 Sognepræst i Silkeborg, hvor han virkede i 20 Aar. Ogsaa her fik han bygget en Kirke. Naar det lykkedes ham to Steder at faa bygget Kirke, skyldtes det ikke mindst hans egen Nøjsomhed; han levede i de Aar i Silkeborg i den største Fattigdom, alt, hvad han kunde faa, gik til Kirken. Det bør huskes i al Fremtid, hvad denne Maud — og andre som han — har ofret og døjet for Kirkens Skyld, for den Fremtid, som de selv fik saa lidt at se af, men som de stolede paa maatte komme.

Denne Vilje til Offer, der var som en Selvfølgelighed hos Pastor Frederiksen, og som de, der kun har kendt Taleren og Skribenten, ikke har haft nogen Anelse om, gav sig ogsaa Udtryk i hans Gerning som Sjælesørger. Han var utrættelig i at tage sig af Mennesker i legemlig eller aandelig Nød. Ogsaa i den Henseende stillede han Krav til sig selv, som var ud over det almindelige. Og Grundlaget for dette Offersind var en stor Fromhed, der hos ham paa den naturligste Maade var forbundet med Munterhed og Livsglæde.

I 1924 blev Pastor Frederiksen flyttet til Fredericia, og for faa Maaneder siden fik han sin Afsked, da hans Helbred slet ikke mere slog til. Men hans Minde iblandt os vil blive bevaret særlig ved alt det, han har skrevet her i Bladet, og ved Kirken, han byggede i Silkeborg. Det er kun en lille Kirke, men han byggede den ud af hele sit Hjertes Kærlighed, og selv om hans kunstneriske Evner ikke slog til, som han troede det, saa vidner den i hvert Fald om en Præstesjæl, der ofrede alt for sin Menighed. Mærkeligt vilde det være, om den ikke skulde blive til stor Velsignelse i Fremtiden. Den Fremtid er dens Bygmester ikke mere med til, men vi tør vel stole paa, at han selv som den tro Tjener vil faa sin Fremtid i sin Herres Glæde. *Requiescat in pace.* B. J.

Dansk Kirkepolitik i 1932.

Begivenhedsrigt har i kirkelig Henseende Aaret 1932 været i Danmark. Som vist aldrig før har det gæret i den danske Statskirke. Kræfter af større eller mindre Styrke har udfoldet sig og skabt et Røre, der har øget Forvirringen inden for den af Staten baarne Folkekirke. Til Tider har man næsten ikke kunnet øjne blot Antydning af en Linie i det altsammen, og spurgt sig selv: Er der overhovedet Grænse for, hvad man derindenfor tør tillade sig af »Friheder« overfor Kirken, overfor Overordnede, overfor Skriften og Overleveringerne og overfor anderledes troende.

Den gamle, kloge Politiker J. C. Christensen sagde en Gang, at det var klogt, naar man tumlede med Problemer, da at søge til Historien. Hvor maa man ikke give ham Ret, naar man vil søge at finde en Linie i dansk Kirkepolitik i vore Dage. Stadig maa man vende tilbage til Reformationen, til Rettroenhedsperioden, til Pietismen, til Rationalismen, til Grundtvigianismen, til Vækkelsesbevægelsen og Indre Mission, til Brandesianismen osv. Og saa er Linien der: Kampen mellem vore Fædres Tro, nedlagt

i Børnene i den hellige Daab, og Rationalismen. Den katholske Kirke var i over 300 Aar forbudt ved Lov i Danmark, men usynlig kæmpede den under Overfladen, og Gang paa Gang anedes den, naar Folket hungrede og tørstede efter det Livsens Brød og levende Vand, og store Vækkelser gik over Landet.

Engang fortalte jeg en Katholik om den store Vækkelsesbevægelse paa Herningegnen og om, hvordan denne Bevægelse, der begyndte saa godt, rettet som den var mod Rationalismen, efterhaanden skejede ud i sekteriske Bevægelser. Min Tilhører udrød da: Hvor havde der her været Brug for den katholske Kirke. Ja, sandelig, jeg maatte give ham Ret, det havde jeg ikke tænkt paa før.

Der er ogsaa Brug for den katholske Kirke i disse Tiders Danmark. Midt i Forvirringen staar Christi Kirke, som et Fyrtaarn paa Klippen, urokkelig overfor al Slags Lærdoms Vejr. Medens Folkekirkens Præster overgaar hinanden i Kravene om mere »Rummelighed«, medens en Pastor Ruth i Odense vil »sætte Kirken paa Plads«, en Otto Larsen gøre Kristendommen til Filosofi, otte Biskopper løse Problemet ved en Studehandel, og nogle Stiftprovster vil redde Stumperne ved mere højtidelige Gudstjenester, saa staar den katholske Kirke fast og sikker, som det eneste faste og uforanderlige, ogsaa overfor en moralsk opløsende Tid.

Vil man spørge: Hvad er karakteristisk for Røret i den danske Folkekirke for Tiden? Saa vil jeg svare: Dom. Det forekommer mig, at det netop er dette, der sker. Folkekirkens Præster fælder Domme over Kirken og over deres Kolleger og maaske ikke mindst: over deres Foresatte. De liberale fordømmer de højkirkelige og omvendt. De nye rationalistiske Præster (hvoraf der nu er mange flere, end man aner) fordømmer Kirkens Snæverhed, og enkelte svage Pip høres fra den gamle Retning indenfor Indre Mission, som fordømmer Kirkens alt for store Rummelighed.

Sikkert er det, at den saakaldte Reformation blev Aarsag til en Syndflod af Sekter og Sværmere, men nærmere betegnet blev det Bibelen, der i Protestanternes Hænder blev Midlet til at bygge et sandt Babelstaarn af Sekter og Religionspartier. Hvor har jeg ikke personlig erfaret det i den sidste Tid, at baade den og den fra de forskellige Retninger har bevist, at deres Opfattelse var den rigtige. Og saa er Sandheden dog kun én. Den frie Bibelfortolkning, som den katholske Kirke med Rette har afvist, muliggør flere Slags Sandheder, endog indenfor den samme Kirke, saaledes at forskellig Lære om Daaben, Alterens Sakramente, Christi Guddom, Jomfrufødslen og Opstandelsen kan praktiseres indenfor de samme Rammer. Jeg ved ikke, om man længere har Mod til at tale om én Hjord og én Hyrde?

Men nødig vilde jeg, at disse Linjer skulde opfattes som en Dom over den danske Folkekirke og langt mindre som Haansord. Maaske har jeg ikke tydeligt udtrykt derigennem: Sorgen over at det er, som det er. Den danske Folkekirke bor i de gamle katholske Kirker, de prægtige Rum, de skønne, vidunderlige Bygninger, saa danske og dog saa katholske, og vi elsker disse vore Fædres Kirker, der taler deres tavse Sprog til os. Derfor spotter vi ikke, og vi ønsker ikke ondt over den danske Folkekirke, men vi siger fast og bestemt: *Der gives ingen anden Vej end tilbage til Rom.* Se Jer dog om i Tiden! Se til den splidagtige protestantiske Kirke, se til den Umoralitet, der breder sig i Verden, indirekte beskyttet af denne Kirke, og se saa efter, hvad det er, der midt i Opløsningen staar fast. Følg dog I. C.'s Raad, gaa tilbage i Historien og begynd ved Reformationen og tag som Udgangspunkt, hvad Slotspræst Oscar Geismar for nogen Tid siden indledede en Artikel i »Politiken« med: »Efter at Reformationen var blevet tvunget igennem i Danmark ved en kongelig Magthandling, til hvis Motiver ogsaa hørte Begærligheden efter Kirkegodsset . . .« Måske naar I saa dertil, at I dybt og inderligt beder:

Og du Guds Sendebud, som grundet Nordens Kirke, bed for hver Troens Helt, som her blandt os skal virke. Bed, at den glade Dag med Gyldenglans maa gry, da Danmarks Folk i Gud er blevet ét paany.

Saa staar vi da ved Aarsskiftet og forsøger efter fattig Evne at gøre Resultatet op, og vi glemmer da ikke den eucharistiske Kongres, der midt i det folkekirkelige Røre viste vore undrende, protestantiske Medkristne, at den katholske Kirke begynder at slaa dybe Rødder i den danske Muld. I Frost og Vinterkulde er disse Rødder blevet hærdede og modstandsdygtige, og blege, forvoksede Ranker kendes ikke. Naar Rationalismens Sandstorm er gaaet over Landet, da vil disse Rødder skyde friske, grønne Skud op i en aandelig Ørken.

Jens Sønderup.

St. Albertus Magnus af Dominikanerordenen.

(Fortsat.)

Magnus in magia, major in philosophia, maximus in theologia; stor som Kunstner, større som Filosof, størst som Theolog, saaledes forklaredes hans Navn Albertus Magnus, og en undrende Verden gav ham Ærestitelen »Doctor universalis«. Hans Ry bredte sig fra de videnskabelige Kredse til Folkets brede Lag, og der omtaltes

han som en Tusindkunstner, og om hans ærværdige Navn flettedes en Krans af Legender, som dog alle har en historisk og sand Kerne i sig. At f. Eks. de første Dominikanerpatres stiftede et Kloster i Hollands Centrum, Utrecht, — i Aar for netop 700 Aar siden — bliver tilskrevet den h. Albertus. Midt om Vinteren vilde den romerske Konge Wilhelm af Holland aflægge et Besøg hos den store Helgen i Köln. Albertus modtog Kongen i Klosterhaven, og se, over den med Sne dækkede Jord fremtryllede han en tropisk Blomsterpragt. Han havde ogsaa lavet sig et mekanisk Menneske, som af den forskrækkede Thomas ved et Ulykkestilfælde blev slaæet itu og tilintetgjort.

Under alt dette forblev Albertus dog den ydmyge Klostermand; Videnskab og Kunst var for ham kun Midler til at komme til Bunds i den eneste Videnskab, som har varende Værdi i Guds Øjne: scientia sanctorum, de Helliges Videnskab. Og hans Ordensbrødre vidste da ogsaa, at Albertus følte sig som Dominikaner med hele sit Hjerte: Paa Kapitlet i Worms 1254 blev han valgt til Provincialprior for den tyske Provins. Han viste sig som en udmærket og alvorlig Forstander, der ledede sine Brødre ved at tjene dem. Personlig besøgte han alle Huse og Klostre, opmuntrede de ivrige, irettesatte de lunkne, og i hvert Kloster brugte han Tiden til at skrive Bøger og Afhandlinger, hvilke han da efterlod som Tak for Gæstfriheden.

Den fredsommelige Munk skulde dog ikke have Lov at lede sin Hjord »in pace et æquitate«, i Fred og Retfærdighed. Mørke Skyer trak sig sammen over de to unge Tiggerbrødre-Samfund, Dominikanere og Franciskanere. Støttet af Paven og den højeste kirkelige Myndighed havde disse nye Ordener opnaaet stor Udbredelse, og ved Universiteterne maatte der regnes med deres Lærere, saavel Filosofer som Theologer. Mange blandt de kirkelige og verdslige Myndigheder blev bange for den store, stedse voksende Indflydelse, hvoraf de frygtede en Formindskelse af deres egen Autoritet. De lod sig ikke lede af Kirkens Vel, men desværre af ensidige og egoistiske Motiver og forkyndte overalt med stor Frækhed, at en Munk hørte hjemme i sin Celle og skulde ikke blande sig i det offentlige Liv, endnu mindre docere ved Universiteterne. Disse Fjenders Fører var Guillaume de Saint Amour, Vilhelm af »den hellige Kærlighed«, som Skæbnen sarkastisk havde navngivet ham, thi af hellig Kærlighed fandtes ikke mange Gnister i denne Vilhelm. Han udraabte sig selv som Vægter paa Sions Taarn, og med en Bog om de sidste Timers Farer begyndte han sin Kamp imod Tiggermunkene.

(Fortsættes.)

Om Ungdommens Sjæl.

I den ansete, franske, katholske Avis »La Croix« har Henry Reverdy om Spørgsmaalet Ungdom og Opdragelse indledet en Diskussion, som varede det meste af et Aar. Alle Lag af Befolkningen, ikke mindst Lærere og Professorer, tog Ordet og søgte at give en Forklaring paa den Opdragelseskriser, vi oplever i disse Aar. Vi bringer i kort Uddrag nogle af de væsentligste Synspunkter, som fremførtes:

1) Troens Fjernelse fra Familielivet. Forældrene nøjes ofte med blot at sende deres Børn til den katholske Skole og i Messe, men retter sig ikke selv efter Kirkens Bud. Hvis de gjorde det, vilde Børnene uvægerligt følge Guds og Kirkens Bud. For 50 Aar siden, siger H. R., var det en af vore Mødres første og helligste Pligter at lære det lille Barn Navnet Jesus. Nu til Dags tænker næppe nogen paa dette. Før søgte Mødrene at indgyde Børnene en dyb Kærlighed til Bønnen fra den spædeste Barndom. I vor Tid gør de selv den korte Aftenbøn til Pjank. Før lærte man Børnene Offervilje og Selvfornægtelse og hærdede dem saaledes til Livets Kamp. Nu holder man alt, hvad der er besværligt, langt borte fra dem af Frygt for at miste deres Kærlighed. Før gik Forældrene selv med i Kirke og sørgede for, at Børnene fik den rette Forstaaelse af, hvor de var. Nu sender de dem til Børnegudstjeneste og forsømmer selv Højmessens. Kan Barnet opdrages til et troende og fromt Menneske, hvor Eksemplets Indflydelse ikke blot mangler, men endog modarbejder Religionen?

2) Forældrene overlader det hele til Skolen. Mangen en Far eller Mor glemmer fuldstændigt, at Pligten til at opdrage først og fremmest paahviler dem selv, især hvad angaar den religiøse og moralske Opdragelse. En Skolebestyrer kunde fortælle, at der kun ved de 3 af 284 Besøg, som Forældre aflagde hos ham, blev talt om egentlige Opdragelsesspørgsmaal; Størsteparten var ikke syndelig interesseret i det væsentligste ved Opdragelsen. Forældrene er ofte for fejge, de frygter Besværet med at studere Barnets Karakter eller forme dets Vilje. Man lader Udviklingen gaa sin Gang og lukker Øjnene for Børnenes Fejl. Man synes at glemme, at det først og fremmest er Forældrene, der engang skal staa til Regnskab for Børnenes Opdragelse.

3) Materialismen i Hjem og Familie. Familielivet former sig i vore Dage overvejende efter Nytteprincippet; man søger Lysten og Fornøjelsen. »Vi er paa Jorden for at leve saa mageligt og behageligt som muligt og for

at more os, saa godt vi kan,« dette synes at være Devisen i saa mangen Families Skjold. Man opdrager ikke Barnet til Livets strenge Alvor, man hærder det ikke mod den uundgaelige Smerte og giver det ikke Retningen mod Gud.

4) Man har ikke lært at opdrage Børn. En Fru Verine skriver, at man har opfundet ganske snilde Ting for at lette Husholdningsarbejdet, man kender Reglerne for Havedyrkning, maaske læser man ogsaa Bøger om Barnepleje! Men Barnets Sjæl, denne sarte, kostbare og fine Plante, som kræver den største Omhu, opdrages under famlende Forsøg, og uden at man tager Vare paa det moralske Klima, den udsættes for. Man opdrager uden at have lært Pædagogikens Begyndelsesgrunde; man elsker sine Børn uden at kende dem. Det unge Ægtepar møder ikke tilstrækkelig forberedt til Børneopdragelsen og er sig maaske slet ikke sit Ansvar bevidst.

5) Den uafhængige nye Slægt. Næsten alle Indlæg er fyldte med Klager over de unges Ulydighed, som blandt andet ytrer sig ved, at Børnene ser ned paa Forældrene. Men det er ikke den Ungdom, som har været med i Krigen og der aflagt Prøve paa Mod og Selvstændighed, som er den værste; den Ungdom, der fødtes under Verdenskrigen, er den mest anmassende. Den finder Forældrene for gammeldags, vil ikke paa nogen Maade kontrolleres, lever alene paa Fornøjelser, raadfører sig maaske med jævnaldrende, men aldrig med ældre. Selv Fromheden vil de unge Mennesker gøre saa individuel, at de ikke tager Hensyn til Kirkens samfundsmæssige og sociale Natur. De lever kun for sig selv, vil gøre sig gældende overalt og har ikke Beundring tilovers for andre end sig selv.

Foruden disse mere almindelige Grunde til det almene Forfald angives ogsaa andre af mere speciel Natur. Moderen kan være optaget af Arbejdet udenfor Hjemmet. Hun har maaske ikke Tid eller Taalmodighed til at opdrage Børnene. Stridigheder og manglende Overensstemmelse mellem Ægtefællerne kan ofte nedsætte de unges Respekt for de ældre.

Det enlige Barns uheldige Stilling. Familier med Etbarnssystem tager mere og mere Overbaand, og saadanne Enebørn bliver næsten altid forkælede. Jo flere Børn der er i en Familie, des større Hensyn maa de tage til hverandre, hvorved Kanterne i Karakteren bliver afsløbne. Det enlige Barn derimod maa savne den sociale Familieopdragelse.

Blandt andre Grunde nævnes Læsestoffet; mange Romaner giver et ganske fejlagtigt og forfalsket Billede af Kærligheden og Ægteskabet, og Filmene skal ikke højne

denne Opfattelse. Det utøjlede Foreningsliv kan ogsaa ødelægge Familielivet. Hver løber til sit, den ene i Øst, den anden i Vest, man kender ikke mere til fælles Fornøjelser, ligesaa lidt som man kender til fælles Bøn.

Barmhjertighedens Mirakler.

Jeg læste forleden om en god Sjælesørgers Sejr over partipolitisk og kirkeligt Had, hvis Bølgeslag forresten ogsaa kan mærkes ved den danske Kyst. Da Dekan Jakobs fra St. Maria i Mülheim ved Ruhr døde, afholdt Kommunerne en Sørgefest og udkommanderede til Begravelsen 50 Mand, der bar to Kranse, som de skænkede den katolske Præst af Taknemmelighed. Ved et Møde sagde en Kommunist til sine Kammerater: »Dekan Jakobs er død. Til Ære for hans Minde skal der være et Minuts Tavshed«. — Saa fortsatte han: »Snart vil det gaa løs, og saa kommer Turen til dem alle, Sortkjolerne, — — men Jakobs vilde vi have baaret paa Hænderne.« Den, der vilde besøge Dekan Jakobs, maatte ofte vente meget, meget længe: De Fattige havde første Ret. Alt gav han til de Fattige; selv Kødet fra sin egen Gryde hentede han til os. Engang lagde hans Husholderske Mærke til, at hans Benklæder var itu — men da hun vilde hente ham et andet Par, var hele Skabet tomt. En anden Gang havde hun købt et Par Sko, som hun vilde forære ham til Pinsen. Men endnu førend det kom saa vidt, havde han ogsaa skænket dem til en stakkels Tigger. Hans Formue bestod ved han Død af 46 Pfennig. Hospitalsbrødrene maatte give ham en Skjorte, som han kunde jordes i. Saadan var netop Pastor Jakobs. Fattig selv, men rig for andre. Tilmed var han glad ved at arbejde som faa. Til langt ud paa Natten arbejdede han, for atter allerede ved Femtiden om Morgenen at begive sig til sit Arbejdsværelse. Tilsidst kunde Hjertet ikke mere holde til det, man fandt ham siddende ved Skrivebordet, ramt af et Hjerteslag, 58 Aar gammel. »Og da denne katolske Præst døde«, tilføjer Tidsskriftet »Vom frohen Leben« (Okt.-Hæftet 1932), da bad man i Mülheims protestantiske Kirker for ham og prædikede over ham, og til hans Ære rejste de socialdemokratiske Byraadsmedlemmer sig fra deres Pladser. Se, hvilket Guds Under en Præst formaar at virke endog i vor Tid ved at følge Christus efter«!

Fra »*Schönere Zukunft*«.

Fra Hovedstad og Provins

København. A. C. Kirkens Historie i danske Skolebøger. Pastor Jensen talte den 30. November om Kirkens Historie i danske Skolebøger. Efter i en Indledning at have fremstillet de fleste Historiebøgers Opfattelse af Bisper og Præster, som altid optræder i Ornat med Mitra og Stav, og at have vist, hvorledes meget af dette paaviselig stammer fra Reformationstidens Smædeskrifter, fremsatte Pastor Jensen de Principer, efter hvilke vi burde søge at paavirke den danske, ikke-katholske Historieskrivning. — Vi maa først og fremmest være klare over, at vi paa ingen Maade kan vente en objektiv Bedømmelse af Personer og Handlinger, da Historikerens subjektive, i mange Tilfælde anti-katholske Syn her vanskelig kan udelukkes. Det vil derfor være ganske forgæves at søge her at gribe ind. Det første, vi skal opnaa, og som vi kan forlange, er, at alt, hvad der angaar Kirkens udtrykkelige Lære, bringes uforfalsket. Og her bør ikke det theologiske Fakultet i København, men den katholske Kirke selv forespørges i Tvivlstilfælde. Dernæst maa alt det rettes, som historisk set paaviselig er falsk. Og her gik Pastor Jensen ind paa en Række praktiske Punkter, men undlod ikke at vise, at der ubetinget hos de fleste — paa ganske faa Undtagelser nær — er en virkelig Stræben efter Retfærdighed i Omtalen af Kirken. Ting som Petri Bispedom og Martyrdød i Rom, Cølibatets Oprindelse fra de første kristne Aarhundreder og ikke fra det 11. Aarh., Afladen som Eftergivelse af Syndestrafte, Helgenernes Dyrkelse og ikke Tilbedelse og flere andre Punkter burde nu endelig finde deres Plads i danske Historiebøger. — Pastor Jensen kom endnu ind paa Opfattelsen af Kirken som den, der satte de store Krav, og Staten, der nøjedes med de smaa, og endelig berørte Foredragsholderen den Misforstaaelse, som gentagende forekommer, hvor der er Tale om Jesuiterne, idet der paastaas, at en Overordnet ifølge Jesuiterreglen kan fordrø af sine Undergivne alt, endogsaa Synd, i Lydighedens Navn. Misforstaaelsen bunder i en falsk Oversættelse af Ordene: obligatio ad peccatum, som ikke betyder Forpligtelse til Synd, men Forpligtelse under Synd d. v. s. det samme, som er Tilfældet i alle Ordensregler, da Ordensmanden een Gang har lovet Lydighed mod sine Foresatte.

Pastor Jensen sluttede med at vise hen til de gode Sider, som ikke skal underkendes, og udtalte de bedste For-

haabninger for Fremtidens Behandling af Kirkens Historie i de danske Skolebøger.

Denne Forhaabning kan vi sikkert slutte os til, naar vi ser det Arbejde, Pastor Jensen allerede nu har ydet. Vi glæder os over, at det netop blev Pastor Jensen, som tog det Arbejde op, efter at Danske Kvinders katholske Forbund ved sin energiske Aktion havde opnaaet at kunne foreslaa et Medlem til Skolebogskommissionen fra katholsk Side.

K. B.

— — Prof. Viktor Kuhr i Kath. Kantor- og Organistforening. Faa Uger efter at Katholsk Kantor- og Organistforening havde foranstaltet Pater Johners Koralkursus, har dens initiativrige Formand atter haft Held med sig ved den 12. December at arrangere en Diskussionsaften med Professor Viktor Kuhr som Indleder. Foredraget handlede om »Musikens etiske Betydning«. Det var et Emne, der ligefrem var skabt for Professor Kuhr, der, som bekendt, baade er Filosof, Æsthetiker og Klaverkunstner. Som altid, naar Prof. Kuhr taler, var Foredraget fuldt af Aandrigthed og Lune og krydret med Anekdoter og Literaturciter. Indlederen gjorde Rede for de Synspunkter, under hvilke Folk i Almindelighed betragter et Kunstværk: den æsthetiske Vurdering, der søger at føle det samme som Kunstneren, da han skabte Værket; den intellektuelle, der hovedsagelig spørger, hvad Kunstværket forestiller, hvad Mening det har, under hvilke Forudsætninger det er blevet til; og endelig den etiske, der interesserer sig for, i hvilket Forhold Kunstværket staar til Livet, hvilke Handlingsimpulser det giver.

Hvad Musikken angaar, er den etiske Vurdering let at forstaa, naar det drejer sig om Musik, der er ledsaget af Ord eller paa Forhaand knyttet til bestemte Forestillingskredse som f. Eks. Militærmusik, Dansemusik, Pastoralmusik. Derimod saa Professoren et Problem i den absolute Musiks etiske Virkemaade. Dens etiske Funktion er temmelig uberegnelig. Naar den overhovedet virker etisk — det »at føle sig som et bedre Menneske ved at høre god Musik« vilde Professoren ikke lade gælde som etisk Plus — sker det enten ved at give Afløb for betrængte Følelser og Stemninger eller ved, at der indfinder sig Forestillingsassociationer, der nærmere bestemmer Musikens vage Tilskyndelser.

I Diskussionen blev der bl. a. gjort opmærksom paa, at den etiske Vurdering af den gamle græske Musiks Intervaller og Tonearter, som Plato og Aristoteles lægger saa stor Vægt paa, endnu er bevaret i den gregorianske Sang, hvis Intervaller og Tonearter baade gamle og mo-

derne Koralthoretikere (jvf. Johner-Bruun, Gregoriansk Koral) tillægger ganske bestemte etiske Funktioner, saaledes forkynder f. Eks. Kvartspringet noget stort, betydningsfuldt, festligt; den lille Terts og Halvtonen udtrykker Inderlighed, Ærefrygt eller sørgmodig Klage; den frygiske Toneart (3. Modus) har noget frygt, stormende ved sig, den femte udstråler Venlighed og Ynde, den ottende Glæde og Fred.

A. Menzinger S. J.

— — Juleakademi i Academicum Catholicum. Som Afslutning paa Efteraars-Semestret havde A. C. indbudt til et Juleakademi. Med lidt blandede Følelser efterkom man Indbydelsen. Man kender disse Akademier, som kan være saa dødkedelige. Deres tilsyneladende saa enkle Rammer kræver i Virkeligheden en indtil det mindste planlagt Tilrettelæggelse.

Og hvor stor var Overraskelsen, da man ikke alene ikke blev skuffet, men endog gik beriget hjem. Folk var saa stille, da de forlod Kirken. Stemningen havde grebet dem.

Akademiets Tankegang var Vejen fra Paradiset til Krybben, »dette store Guds Eventyr med Menneskene«. Det blev fortalt med Guds egne Ord gennem Profetens og Evangelistens Mund. Recitationen blev mønsterværdigt udført. Recitatorerne havde formaaet at sætte sig ind i Akademiets Tankegang. Deres objektive, »liturgiske« Foredrag faldt i Traad med det hele. Orgelspil, den iørefaldende Korsang føjede sig godt ind i Rammen. Endvidere bør ogsaa den Finfølelse roses, med hvilken de enkelte Dele flettedes ind i hinanden. Smukke Billeder i god Gengivelse satte Fantasiens i Bevægelse. Rummets arkitektoniske Skønhed bidrog til at skabe Stemning.

Maaske kunde man en anden Gang udvælge Billederne med endnu større Held. Musikkyndige mener, at Orgelspillet hist og her var mindre vellykket. Hvorfor brugte man forresten ikke til Recitation ogsaa en Kvindestemme (f. Eks. Mariæ Bebudelse)?

Var det ikke en Idé at foranstalte ogsaa et Passionsakademi? Mange vilde være taknemmelige derfor.

H. R.

Hadsten St. Et af de Punkter i Aarhus' vidtstrakte Landdistrikt, hvor Arbejdet for den katholske Kirke særligt har koncentreret sig, er den store Stationsby Hadsten. Det begyndte ganske smaat med, at en af Præsterne fra Aarhus tog derud med Toget, gik fra Sted til Sted og underviste de katholske Familiers Børn i Byen og Omegnen, og den hellige Messe blev læst i et privat Hjem. Senere overlod Teknisk Skole velvilligst et Klasseværelse

til dette Brug, hvilket var et Fremskridt. da en Slags misforstaaet Beskedenhed kunde afholde Folk fra at give Møde i et privat Hjem. — I dette Aar er der kommet en værdifuld Erhvervelse: et særdeles smukt Alter af lyst, poleret Træ og tilsvarende Kommunionbænk, begge Dele udførte og skænkede af Hr. Snedkermester Christensen, Hadsten. Det er gedigent Arbejde, og Alteret er saa praktisk indrettet, at det har Skuffer til Opbevaring af Paramenterne, men naturligvis vil det først komme til sin Ret, naar det bliver opstillet, hvor det hører til, i et rigtigt Kapel. Forhaabentlig vil et saadant heller ikke lade vente alt for længe paa sig; Menigheden har til en Begyndelse Byggegrund dertil. Antallet af dem, der kommer til den hellige Messe, er ikke netop imponerende — endnu! Men det maa jo ikke glemmes, at for adskillige af de fjernere boende af Menigheden er det forbundet med stort Besvær og med Udgifter at naa ind til Stationsbyen. I det store og hele kan det siges, at Frengangen er jævn og solid.

Hver 4. Søndag i Maaneden læses den hellige Messe.

FRA DEN VIDE VERDEN.

Holland og Belgien. En forpurret Kulturkamp. De belgiske Valg d. 27. November har beredt de Liberale og Socialisterne en stor Skuffelse. De to Partier regnede med en stærk Fremgang for deres eget Vedkommende og med et saa stort Tab for Katholikerne, at disse skulde være nødt til at afgive deres Førerstilling. Saa vilde man løse Skoleproblemet og andre Kulturspørgsmaal i radikal-socialistisk Aand. Men »Sejren« blev til et Nederlag. Nok vandt Socialdemokraterne 3 til deres 70 Mandater, men det katholske Parti gik frem med 4 og fører med sine 80 Mandater mere end nogensinde an. Den katholske Tanke har i disse Valg, som Biskopperne ønskede det, slaaet Bro over de stærke Modsætninger: demokratisk-konservativ og flamskvallonsk. Indenfor den katholske Fraktion har de flamske Parlamentsmedlemmer en stærk Majoritet.

— — I 1921 stiftede den hollandske Jesuit J. van Ginneken en religiøs Kongregation: »Kvinderne af Nazareth« med Apostolatet blandt Storbyernes og Industribyernes kvindelige Ungdom som Hovedformaal. Ordenen har, for at naa sit Maal, kaldt Ungpigeorganisationen »Gralsforbundet« til Live. I Haarlemstiftet alene har denne Organisation 23 Huse med ca. 12,000 Medlemmer.

— — Det katholske Universitet i Nijmegen har i Aar for første Gang mere end 500 Studenter. Man arbejder for fuld Kraft paa at oprette et medicinsk Fakultet.

Nytaarsaften.

Takkøgudstjeneste (ev. m. Prædiken). **Te Deum.**

St. Ansgars Kirke Kl. 18. Rosenkranskirken Kl. 18. St. Annæ Kirke Kl. 19. Jesu Hjerte Kirke Kl. 18. St. Josefs Kirke Kl. 19^{1/2}.

Sakramentskirken Kl. 23^{1/4}. St. Andreas Kirke Kl. 19.

Assumptionsklostret Kl. 23^{3/4}.

(Nytaarsdag som søndagen).

Gudstjeneste i **St. Antoni Kirke** (Brønshøj - Husum). *Nytaarsdag Kl. 10 Højmesse med Prædiken.*

Hellig Tre Konger. Fredag d. 6. Jan.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 og 8 stille Messer. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken.

Jesu Hjerte Kirke. Stille hellige Messer Kl. 6, Kl. 7, Kl. 7^{1/2}. Kl. 8 Levitmesse. Kl. 10 Sangmesse med Prædiken. Aftenandagten er Kl. 19^{1/2}.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe; Kl. 8 Højmesse; Kl. 20 Festandagt.

Rosenkranskirken. Stille Messer Kl. 6^{1/2} og 8. Højmesse Kl. 10. Aftenandagt Kl. 19^{1/2}.

St. Annæ Kirke. Kl. 6 og 7 stille Messer. Kl. 10 Højmesse m. Præd. Kl. 20 Aftenandagt.

St. Knuds Kapel. Kl. 7^{1/2} stille Messe.

St. Antoni Kirke. Kl. 9 stille Messe.

Assumptionsklostret. Højmesse Kl. 8^{1/2}.

Kirkekollekt. I Vikariatets Kirker afholdes **Hellig Tre Kongers Dag** i Følge pavelig Anordning Kollekt til de afrikanske Missioner.

REDAKTØRSKIFTE.

Hans Excellence Biskoppen har udnævnt P. G. Scherz til Redaktør for »Nordisk Ugeblad«. Den nye Redaktionsadresse findes paa første Side.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder sin aarlige **Nytaarsfest** Onsdag den 4. Januar 1933 Kl. 7^{1/2} i »Borgernes Hus«.

Prolog, Sketch, Sang, Lotteri.

Medvirken af kgl. Skuespillerinde Karin Nellemose.

Souper: Smørrebrød, Øl, The eller Kaffe.

Billetter à 3 Kr. faas hos:

Frk. A. Osterhammel,

Fru S. Berling.

Frederiksborgg. 54 (Byen 720 y).

Jens Kofodsgg. 1 (Palæ 1651)

Frk. H. Stratbøker,

Sekretariatet.

Jægersborg Allé 19 (Ordrup 386).

Kastelsvej 19 (Øbro 6108)

Katholsk Boghandel,

Stenosgade 3 (Vester 3930).

Prinsesse Tornerose.

Eventyrkomedie i 3 Afdelinger af

Zakarias Topelius.

opføres af Børn og unge Piger **Tirsdag d. 3. Januar** Kl. 20 i St. Knuds Salen, Stenosgade 4 til Fordel for den katolske Ungdomssag paa Amager. Musik i Mellemakterne. Billetter à 1 Kr. (for de første Rækker Kr. 1,25) faas i Katholsk Bogsalg, Stenosgade 3, Telf. Vester 3930 og Hans Bogbindersallé 2, Telf. Amager 3202. **Af Hensyn til D. K. K. F.'s Nytaarsfest henlægges Forestillingen fra den 4. til den 3. Januar.**

Kirkelig Kalender.

Jan.	Jan.
1. S. Herrens Omskærelse.	8. S. Den h. Families Fest. — Søndag i Hellig Tre Kongers Oktav.
2. M. Jesu Navns Fest.	9. M. 4. Dag i Oktaven.
3. Ti. Oktav af Johannes Evangelist.	10. Ti. 5. Dag i Oktaven.
4. O. Oktav af de uskyldiges Børn.	11. O. 6. Dag i Oktaven.
5. T. Vigilie.	12. T. 7. Dag i Oktaven.
6. F. *) Hellig tre Kongers Dag.	13. F. Oktav af Hellig Tre Kon- gers Fest.
7. L. 2. Dag i Oktaven. Abstinenspligten bortfalder p. G. a. Helligdagen.	14. L. Hilarius.

Jan. Ugens Messebønner.

1. S. Herrens Omskærelse (64—101).
2. M. Jesu Navns Fest (65—118); 2. Sæt Bønner: Oktav af Stephan (69—103).
3. Ti. Oktav af Johannes Evangelist (69—103); 2. Gudsmoder (Kirkebøn 64—101, Stillebøn [92]—[95], Slutningsbøn 65—102), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122] — [107]).
4. O. Oktav af de uskyldige Børn (69—103); 2. og 3. som Tirsdag.
5. T. Vigilie (69—104); 2. Telesphorus (70—105), 3. Gudsmoder (som Tirsdag); Gloria og Credo, Julens Præfation.
6. F. Hellig Tre Kongers Dag (72—107).
7. L. 2. Dag i Oktaven (72—107); 2. og 3. som Tirsdag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Rosenkranssognet.

Mariakongregationen »Stella maris« afholder Fælleskommunion Nytaarsdag under 8-Messen i Rosenkranskirken.

Mandag Aften d. 2. Januar Kl. 8 Møde i Kirken, hvor P. Bender. S. J. taler.

Bagefter holdes Nytaarsfest hos Maristbrødrene.

Alle Sognets yngre og ældre Mænd indbydes. —

Rosenkranssognet afholder Menighedsmøde Onsdagd. 4. Jan. i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé. Lysbilleder. Juletræ for Børnene. Børnene møder Kl. 7, de Voksne Kl. 8. Adgangskort, der er gratis, faas hos Kirkens Præster.

Mændenes Kongregation (Ordrup). Torsdag den 5. Januar Kl. 20: Møde i Kirken. Derefter Sammenkomst i Taleværelset.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 1. Januar Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Paa Grund af Hellig Tre Kongersfesten bortfalder Tilbedelse første Fredag i St. Ansgars Kirke.

St. Michaels Klub. Mandag d. 9. Januar Kl. 8 (ikke den første Mandag) Familieaften i St. Michaels Klub, og Pater Nøsen fortsætter sin Foredragsrække over Kirkehistorien.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ: 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 2.

Søndag den 8. Januar

1933

INDHOLD: Moral i en Nøddeskal. — Et Digt af Pastor Frederiksen. — Jul paa Landet. — St. Albertus Magnus af Dominikanerordenen. — Et Blik paa Naadebilledet. — Legende. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Moral i en Nøddeskal.

Under denne Titel vil vi af og til bringe smaa Betragtninger om Sædelæren og dens Problemer i vor Tid.

En Dommer fortæller: Han var Prokurist i et stort og anset, gammelt Firma. Han elskede Arbejdet, der næsten var ham en Livsbelingelse. Firmaets Indehaver havde stor og ubegrænset Tillid til ham. Han stod for Indkøbet, var Overbogholder og Hovedkasserer i een Person. Denne omfattende Virkekreds var, aléne hvad Arbejdets Fylde og Ansvarlighed angik, nær ved at overskride de af Loven trukne Grænser.

Og han endte med at blive en Forbandelse for hver den, Livet førte ham sammen med. En stor Gage sikrede ham et behageligt Liv; men han elskede at blive fejret og kaldt for en stor Mand. Han gav overdaadige Selskaber, viste sig ofte i Natlokaler, og en skønne Dag hviskedes der om, at han havde forladt Hustru og Barn for at ind-

gaa et »Livsfællesskab« med en af Revuescenernes Skønheder. Saa begyndte det med, at han købte de daarligste Varer ind til sit Firma og solgte eller pantsatte af dets Ejendom. Derefter arbejdede han til langt ud over Lukketiden — med hemmelige Blækarter, fine Syrer og haar-skarpe, smaa Raderknive. Og tilsidst kom selvfølgelig det store Krak, som sædvanlig med Proces, sensationelle Avis-referater, mange Aars Tugthus.

Det gamle, ærværdige Firma var ruineret og gik til Grunde, Cheferne mistede alt, hvad de ejede, og endte deres Dage under Forsørgelsesvæsenet. Men trods alt havde Bedrageren under Forhøret endnu Mod til at bede om Naade for Hustru og Barn, efter at han ved sin brutale og graadige Livsnydelse havde ødelagt deres Tilværelse.

En Mand, der lever over Evne, er næsten altid en Svindler, eller han forledes meget let og snart til at blive det. Der er noget svindler-agtigt over ham! Hvem han snyder, er ikke altid saa let at afgøre, men at han snyder nogen, det er ganske sikkert. Enten sin Familie, eller sin Forretning, sin Kirke eller sin Kristenpligt, sine Børn, sine Venner. Stol aldrig helt paa ham!

Egentlig er hver ødsel, overdaadig Brug af Rigdom og Verdens Goder en Svindel. Thi vi er jo kun Forvaltere af denne Verdens Goder. Lignelsen om den uretfærdige Forvalter er sagt til hele Menneskeheden og tager Sigte paa alle Goder. Enhver af os vil engang blive stillet overfor Kravet: »Aflæg Regnskab for din Forvaltning, du kan ikke længere være Forvalter.«

Det har Kirkefædrene forstaaet, naar de nægter, at rige kan blive salige uden at give Almisser i Forhold til deres Rigdom. Det fattede Chrysostomus, da han hævdede, at den rette Brug af Rigdommen er den sværeste Kunst.

Et Digt af Pastor Frederiksen.

Nordisk Ugeblad bringer Meddelelsen om Pastor Frederiksens Død. Man lader Bladet falde ned i Skødet, man bøjer Hovedet, og Taarerne pibler frem. Det er saa underligt, at man spørger: er Pastor Frederiksen død? men er Pastor Frederiksen død? lyder det atter og atter. Man vil saa nødig tro det: én for én gaar de bort, Pastor Gamél, Pastor Frederiksen, og lader os, deres gamle Venner, ene med Minderne.

Det var i 1903, at Pastor Frederiksen tilbragte nogle Maaneder i Svendborg og blev vor Ven. Ingen katolsk Præst havde nogen Sinde været over vor Dørtærskel, men en Dag stod Pastor Frederiksen midt i Stuen for at bringe en Hilsen fra en fælles Bekendt. Jeg, som dengang var ene Katholik i Familien, stod som lamslaet over hans Mod; men Pastor Frederiksen kom og sejrede, han blev indbudt af Fader og Moder til at komme igen, og tilsidst gik han saa at sige ind og ud hos os, og naar vi saa noget bevæge sig langt nede i Haven, var vi klar over, at det var Pastor Frederiksen, der gik og læste Breviar.

Det karakteristiske ved Pastor Frederiksen var, at hans eneste Tanke var at glæde andre, og da han følte, at han glædede os ved sine Besøg, kom han saa tit og saa ofte, han kunde. Engang traf han min gamle Mormoder hos os, og for at glæde Moder skrev han følgende Digt, som vist aldrig har været trykt.

De Gamle (frit efter tysk).

Mit Hjerte kan paa gamle Folk
saa snart ej se sig mæt,
og dette er en Smag, hvori
Gud selv mig giver Ret.

Thi er end Gud os alle god,
som det er fuldt vor Lid,
den, som han vil det allerbedst,
han naar at blive hvid.

Det er som himmelsk Blomsterstøv,
 som stille Aftenskær,
 der drysses paa dens Isse ned,
 hvem Gud har særlig kær.

Og derfor for det hvide Haar
 med dybt ærbødigt Sind
 jeg tager Hatten af, som om
 jeg tren i Kirken ind.

Om Kirken et usynligt Skær
 af Hellighed der staar,
 og fra de Gamle ligervis
 Velsignelse udgaar.

Til slig en Olding ser jeg op
 som til en viet Præst,
 fordi jeg véd, at gammel Mand
 er Himlen allernæst.

Saa skal de Unge ære dem,
 hvis Liv alt ebber ud,
 at de kan melde idel godt,
 naar de gaar ind til Gud.

Angelica Axelsen.

Jul paa Landet.

Fra min Ungdom husker jeg et Julebillede. Man saa en hyggelig, gammel Landsbykirke. Det var Aften, for i de noget mørke Omgivelser lyste Kirkevinduerne varmt og indbydende. Gennem tilsnede Veje hastede Folk til Kirke. Det var, som om Lyset i Kirkevinduerne trak Kirkegængere til sig. Et Ønske groede stille frem i mig: Gid jeg en Gang maatte opleve noget lignende, en Kirkegang paa Landet ved Juletid, en katholsk Kirkegang til Krybbebarnet.

Saa faldt Loddet i Aar, en Snes Aar efter. Med en katholsk Præst ved Rattet kørte eller hoppede jeg, eftersom Vejene var gode eller mindre gode, ved 10-Tiden Juleaften nogle Mil fra Aarhus ud til Pindstrup Stationsby.

Jeg spejdede efter Lyset i Landsbykirkerne, vi kom forbi, og det er syv fra den katholske Tid, men saa intet. Alt var mørkt, kun paa de enkelte Gaarde fejrede de Juleaften omkring det tændte Juletræ. Først efter at vi havde passeret en Granlund, stod St. Mikael's Kapel — den ka-

tholske Kirke i Pindstrup — dér med Lyset i Vinduerne. Lyset i den gamle Moderkirke — her var et Symbol. Straaler ikke netop for Tiden Lyset, den evige Lampe, stærk og ren i vor Kirke, medens vore fraskilte Brødre har svært ved at opdage den sidste Rest af Lys i deres egen Kirke.

Som jeg stod og tænkte, begyndte de smaa Klokker at kalde Julen ind. Jeg saa dunkle Skikkelser — nogle med Lygter — bevæge sig henimod Kapellet. Altsaa Kirkegang paa Landet til Julekrybben. Jeg sluttede op med Folk, gik ind og fandt Krybben med Barnet saa yndigt og kært. Saa skred Midnatsmessen frem, under Ledsagelse af danske Julesalmer. Præsten talte til de mange — ca. 140 — om det lille, fattige og dog saa mægtige Barn i Bethlehems Stald. Syngende og bedende tænkte vi paa Danmarks Vel, stormende bad vi det hellige Barn om at sende Hjælp og Hjælpere, saa vi kan faa Fodfæste i den danske Muld. Maatte Jesusbarnet snart sende os Søstre til at føre alle smaa til Krybben og Korset og Tabernaklet.

Gid vore fraskilte Brødre og Søstre maatte se og forstaa, at Lyset er at finde i den katholske Kirke. Tiden er moden. Gid vi eller vore Børn maa opleve at se den gamle og dog evig unge Moder — Kirken — trykke sine fraskilte Børn til sit varme, kærlighedsbankende Hjerte. Bed med os derom! . . . Kl. 10 var der Højmesse; ca. 80 lyttede igen til det glade Budskab. Og om Eftermiddagen Kl. 2^{1/2} takkede vi det lille Barn for alle Naadegaver, takkede paa vore og de andres Vegne. Jul, katholsk Jul paa Landet! Et Ønske, der gik i Opfyldelse.

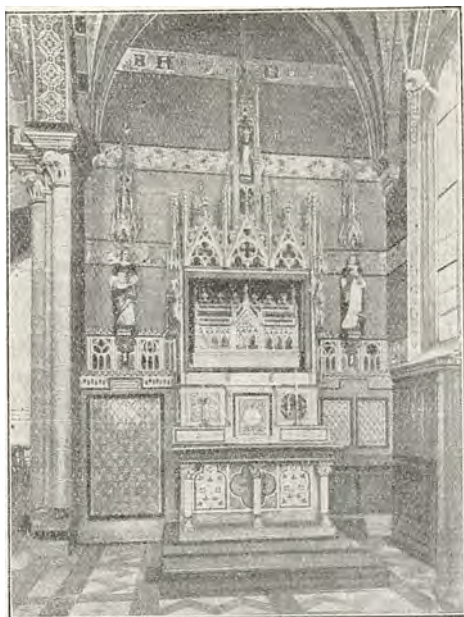
B. N.

St. Albertus Magnus af Dominikanerordenen.

(Sluttet.)

I de sidstes Lejr stod Franciskanergeneralen, Joannes af Parma, og Dominikanergeneralen, Humbertus Romanus, sammen med Albertus Magnus og Thomas af Aquin rede til at afslaa Stormen og »den hellige Kærligheds« Angreb. Kampen blev tilsidst ført frem for selve Pave Aleksander IV i Anagni, og Resultatet? Albertus tog denne Vilhelm saaledes i Skole, at Paven i alle Punkter gav Munkene Medhold, fordømte Vilhelms hadske Bog og lod den offentligt kaste paa Baalet. Dette Albertus's første Møde med Christi Stedfortræder havde til Følge, at Paven, i Beundring for Alberts Lærdom og Ydmyghed, udnævnte ham til magister sacri Palatii og lod ham holde eksegetiske Foredrag for ham selv og Kardinalkollegiet.

Men Sejren i Anagni havde for Albertus endnu andre og tunge Følger. Da Biskoppen af Regensburg var bleven

St. Albertus Magnus Kapellet
i St. Andreaskirken i Köln.

afsat fra sit ophøjede Embede paa Grund af Vanrøgt, blev Albertus af Aleksander IV viet til Biskop af Regensburg, skønt Ordensgeneralen ved Protester prøvede paa at befri ham for det tunge Ansvar. I de to Aar, Albertus førte Hyrdestaven, blev Bispedømmet saa at sige fornyet. Iver og Nidkærhed hos de gejstlige, Kærlighed og Omsorg for de fattige og syge og et ordnet Skolevæsen blev Resultaterne af vor Helgens ydmyge Arbejde og tillidsfulde, indstændige Bøn.

Nu mente Albertus, at hans Opgave som Biskop var løst, og han længtes tilbage til den stille Kloster-celle og de kære Bøger. Atter tog Fattigdommens Elsker de klodsede Træsko paa — han blev kaldt Episcopus cum bittis, Biskoppen i Træsko — og rejste den lange Vej over Alperne til Rom for at bede Paven om Fritagelse for den biskoppelige Byrde. Paven bønhørte ham, men gav ham ved samme Lejlighed et tungere Kors at bære; sammen med Franciskaneren Berthold skulde Albertus rejse i hele Tyskland, især ved Rhinen, for at prædike et Korstog imod Tyrkerne og opmuntre de unge Mænd til at udfri det hellige Land og Jesu dyrebare Minder af Saracenernes Vold. I mange Aar opfyldte Albertus denne svære Pligt, og først da han var langt over 70 Aar gammel, trak han sig tilbage til Würzburg for dog snart efter at rejse til sit kære Köln. Albertus var nu gammel, men ikke udslidt, og benyttede Tiden til at give Undervisning, skrive Bøger og... til at bede.

Endnu engang havde Kirken Brug for denne hellige Videnskabsmand og Theolog. Den h. Pave Gregor X indkaldte i 1274 de lærdeste Kirkemænd til det fjerde økumeniske Koncil i Lyon. Albertus Magnus rejste til Lyon, og i sit stille Sind glædede han sig. Han vidste, at hans kære Discipel, Thomas af Aquino, som lærte i Neapel,

ogsaa var indbudt. Hvilken Fryd atter at skulle gense den kære, fromme Thomas, »buon fra Tommaso«! Men som af et Tordenslag rystedes den gamle Mester ved i Stedet for at faa Underretning om, at den kun 49-aarige Thomas paa Vejen til Lyon var afgaaet ved Døden. Man bliver helt rørt ved hos Bollandisterne at læse om Alberts faderlige Kærlighed til Sankt Thomas. Da han hørte om hans Død — læser vi dér — græd han højlydt, »plorabat tunc fortiter«, og saa ofte han senere hørte det kære Navn, græd han, »plorabat«, og sagde, at Thomas havde været Verdens Blomst og Pryd — flos et decus mundi —, og de andre Patres fik Taarer i Øjnene ved at se den gamle Mands oprigtige Bedrøvelse.

I 1277 gik der Rygter om, at hans kære Discipels Bøger, ja selv hans Lære, blev mistænkeliggjort hos den kirkelige Øvrighed. I en Alder af halvfems Aar rejste Albertus, trods sine bekymrede Brødres Raad, til Paris for personlig at forsvare Thomas's kristeliggjorte Aristotelisme. Og . . . Thomas's Lære blev ikke dømt. Hvilken Kærlighed! Sandelig, Albertus og Thomas, Lærer og Discipel, den ældre og den yngre, hører sammen i Skolaslikens lysende Kathedral, ligesom Fundament og Bygning hører sammen. De er Philosophia perennis's, Theologiens Tjenerindes højre og venstre Haand.

Sankt Albertus's sidste Dage i Køl'n var helliget Thomas's Bøger. Han læste dem atter og atter og takkede sin Gud for den Naade, at han var blevet udvalgt og kaaret til at lede den unge Thomas, Kirkens Lys. Den 15. November 1260 døde St. Albertus Magnus, mens han sad i sin Stol, omringet af alle sine bedrøvede Confratres, og det hellige Køl'n gemmer hans berømte Grav og jordiske Legeme. Den Helliges Sjæl jubler foran Guds evige Trone, og sammen med sin kære Discipel, St. Thomas af Aquino, synger han den uddelige Lovsang:

Genitori Genitoque
Laus et jubilatio . . .

Aakirkeby.

Pastor Th. A. Zoetmulder.

Et Blik paa Naadebilledet.

Af P. Abels »Livserindringer«.

Ordenskongregationen »Den guddommelige Kærligheds Døtre«, som tager sig af fattige Tjenestepiger og oplærer den kvindelige Ungdom i Husgerning, ejer et Hus ved Breitenfurt ved Wien.

Paa min Foranledning havde dette Breitenfurter Klo-

ster faaet foræret et gammelt Maria-Naadebillede til deres Kapel. Nogle Uger derefter blev jeg anmodet om at holde et Foredrag over dette Billedes Historie. Det var en Kopi af Ingolstädter-Naadebilledet af den »trefold vidunderlige Moder« (Mater ter admirabilis). Og Ingolstädter-Billedet var atter en Kopi af det ældste Maria-Naadebillede i Rom, hvor det i Kirken »Maria Maggiore« æres under Navnet »Maria i Sne«. Man tilskriver det den h. Lukas.

Ledsaget af Stedets Præst førte Forstanderinden mig efter Foredraget gennem Asylets Værelser og saaledes ogsaa ind i Sygeafdelingen, hvor der laa en mer end 70-aarig Patient. Næppe havde hun faaet Øje paa Præsten, før hun rejste sig op i Sengen med fremstrakte Hænder og bønligt bad: »Hr. Pastor, jeg vil saa gerne skrifte«. Han svarede temmelig barsk: »Ja vist saa; men De har jo skriftet for 14 Dage siden, saa der kan vel ikke være nogen Fare paa Færde«; og henvendt til mig sagde han sagte: »Det er den Kvinde, som er til Forargelse for hele Huset ved sin Bitterhed og Sladderagtighed.« Da vi forlod Salen, raabte Kvinden atter: »Hr. Pastor, lad mig skrifte.« Der var en ubeskrivelig Angst i hendes Træk og i hendes Stemme, og jeg bad derfor Præsten, da vi var kommen udenfor, om at gaa ind og spørge hende ud, for der maatte sikkert være hændt noget særligt.

Jeg gik videre med Forstanderinden, medens der i Sygeværelset foregik følgende:

»Kan Pastoren huske, at jeg for 3 Uger siden faldt i Afmagt under Deres Messe og maatte bæres ud, og at det samme gentog sig for 14 Dage siden?«

»Ja.«

»Ved De ogsaa, hvorfor jeg faldt i Afmagt?«

»Nej.«

»Ser De, jeg er nu 72 Aar, og lige siden mit 19. Aar har jeg baaret paa en Dødssynd, som jeg aldrig har skriftet. Og alligevel er jeg gaaet til Sakramenterne, først een Gang aarlig til Paaske, senere oftere, og efter at jeg er kommen herhen, har jeg modtaget Sakramenterne en Gang om Maaneden af Hensyn til de andre Kvinder her. For 3 Uger siden kom jeg under den h. Messe til at se paa det nye Naadebillede, og saa gik mine Sakrilegier pludselig op for mig. Jeg blev saa rystet, at jeg besvimed. Saa bestemte jeg, at jeg ikke oftere vilde se hen paa Naadebilledet. Men da jeg saa for 14 Dage siden efter en sakrilegisk Kommunion løftede mine Øjne, faldt de atter paa Billedet, og det var, som om nogen sagde: »Jeg har advaret dig to Gange, men det sker ikke en tredje Gang.« Atter besvimed jeg og har lige siden ligget her paa Sygeafdelingen. Saadan er det, og nu beder jeg om at maatte

skrifte.« Præsten, som var ganske forundret over denne mærkelige Hændelse, der knyttede sig til Naadebilledet, svarede i en venlig Tone: »Ja vist maa De, jeg skal blot gaa ud og sige Farvel til P. Abel, saa kommer jeg og hører Deres Skriftemaal.«

»Hr. Pastor, vær saa venlig, naar De ser P. Abel, at sige til ham, at jeg takker ham for det Billede, som han skaffede til os, og fortæl ham ogsaa, hvad der er hændt mig. Og han maa gerne gøre Brug af det i sine Prædikener, hvis han derved kan faa andre til at aflægge et oprigtigt Skriftemaal.«

Præsten gav mig den ønskede Besked og gik saa tilbage til Sygeværelset. Efter Skriftemaalet var den Syge næsten ikke til at kende igen, saa fredelig og venlig blev hun overfor Søstrene og Kammeraterne.

Legende.

Nicolaj Nielsen & Co. gik i Seng, læste Aftenavisen, faldt i Søvn og døde.

I samme Nu befandt han sig sammen med en hel Mængde andre i et stort Rum, der var delt i to af en milelang Skranke. Bag Skranken færdedes en hel Del Væsener, der betænkeligt mindede om Engle; fra Væggens Reoler hentede de Stabler af smaa Bøger, der lignede Sygekassebøger fra en anerkendt Sygekasse.

Han fik Gaasehud over hele Kroppen: dette her var Dommen, Vurderingen af hele hans Levned fra Vuggen til Graven. Ikke Verdensdommen, men en Art Skifteret, der midlertidig varetog Boet paa en størres Vegne.

Paa ganske uforklarlig Vis — alt skete saa rivende hurtigt og uden Indledning — stod han foran Sankt Peter; samtidig lagde en Engel en af de smaa Bøger paa Pulten: hans Bog!

Sankt Peter bladede en Stund i Bogen, Nicolaj fik Tid til en lille Betragtning: saa var det dog sandt, at der var en Himmel til og Engle — maaske ogsaa et Helvede. Af Himle kendte han kun Sengehimle, og Engle havde han sat i Klasse med Ole Lukøje, Hamlets Grav og den hvide Dame paa Rosenholm. Helvede —

Hans Tankerække blev afbrudt af Sankt Peter, der klaskede Bogen sammen. »Du har overtrukket din Konto, du er Fallent, her er intet at gøre!«

Rent bortset fra, at denne Hr. Kontorius ganske ugenert dittede ham, Nicolaj Nielsen & Co., blev han oven i Købel beskyldt for at have overtrukket sin Konto — skandaløst!

Han skulde just til at give denne Sankt Peter en ordentlig Overhaling, men blev afbrudt ved et koldt og lidenskabsløst: »Spar din Vrede, jeg skal oplæse alle dine gode Gerninger for dig — det er hurtigt gjort, altsaa: i 15 Aar har du givet 2000 Kr. til Juleindsamlingerne og i 8 Aar 600 Kr. til Børnenes Kontor; de 100,000 til Kirken i Søndervænge pr. Tommerup tæller ikke med, da du kun gav dem for at blive Etatsraad. Ellers har du med Flid undgaaet enhver Form for »gode Gerninger« mod alle andre end dig selv, men dér har du været ualmindelig rundhaandet!»

Et Svælg, opfyldt af glødende Luer, aabnede sig foran ham, et mægtigt Brag rystede Rummet, med lukkede Øjne sprang han ned i Luehavet og faldt — ud af Sengen og kom til sig selv mellem et væltet Natbord og en Stol!

Intet Menneske begreb Nicolaj og hans Adfærd: ikke blot gik han i Kirke hver eneste Søndag, men han brød med alle sine tidligere Vaner og lod haant om gamle Venner fra Stamkaféen. Der gik dunkle Rygter om hans omfattende Velgørenhed, som ingen fik rigtig Rede paa — spurgte man, fik man et underlig taaget Svar om en Konto, han havde overtrukket og skulde bringe paa Fode!

Men Sankt Peter smilede i Skægget og fik travlt med at omlægge Nicolaj Nielsen & Co.'s Regnskab. —

NYE BØGER.

Johannes Jørgensens nye Bog: »Italiensk«.

Det var kun en liden Bog, »Italiensk«, som Johannes Jørgensen nu til Julen sendte ud til sin Læsekreds; men trods sit ringe Omfang forekommer det mig at være en i Ordets egentligste Forstand stærk Bog. Stærk, fordi den i hver Linie er saa personlig, fordi man paa hvert Blad møder den dæmpede, musikalske Tone, som er og altid har været egen for Johannes Jørgensen. Og derfor vil denne Bog ikke slippe Tankerne. Paany, som saa ofte før, griber den dansk-italienske Skribent saa fast om vort Sind, at vi nødes til at tage Stilling til ham; og hvor man end staar, politisk eller religiøst, vil ingen kunne tvinge sig til at være ligegyldig overfor Svendborgeren, den ægte Søn af Fyens frodige Land, den ærligt søgende Mand, der gennem de dybeste Kriser kæmpede sig frem til Lyset fra Roen. Den Plads, det høje Stade, han nu har ikke blot i sit Hjemland, men i hele Samtidens Verdenslitteratur, vil

han bevare i Fremtiden, fordi han har hegned sin Enklave med et Gærde af Aand. Se ham engang rigtigt an! Der, hvor mange af dem, han i sin Tid slog Følge med, blev raa og hovne — at nævne Navne er ikke nødvendigt — vedblev han at være skarp og dog mild, modig i Brugen af en sleben Kaarde, altid afskyende Køllesving. Velgørende i en Tid, der mere og mere vurderer alt andet end den Kraft, som er fjernt fra det materielle.

Hvorfor gjorde »Italiensk« saa stærkt et Indtryk paa mig, da jeg læste den? Først tænkte jeg, at det var, fordi jeg gennem Rejser og Studier er kommet til at elske italiensk Aandsliv og Italiens vunderskønne Natur saadan, at alle mine Længslers Maal ligger Syd for Alperne. Men det var ikke dette. Det var Ligheden mellem »Italiensk« og »Livsløgn og Livssandhed«, dette lille Brev til Ingeborg Stuckenborg, denne Bekendelse fra Ven til Ven, som rummer noget af det dybeste og skarpest tænkte, der overhovedet har fundet Udtryk i vort Sprog. Der ligger mange og mærkelige Aar mellem de to Bøger; men begge viser de, at Johannes Jørgensen er i den selvsamme Tankecirkel og ikke vil vige derfra. Katholicismen er nu som da et Livsspørgsmaal for ham, det mest afgørende. Hvad der i Februar 1892 gik op for ham som hele Tilværelsens Sandhed, det, der tvang ham over i Romerkirken, er det den Dag i Dag. Ud fra ganske samme Synspunkter, men nu underbygget med Prøvelsens Erfaring, Indlevelse og Oplevelse.

Læser man Kapitlerne »I de Dødes Maaned«, faar man et Kig ind i Sjæledybet. Det er træffende samlet under Kierkegaards Ord: »Det, at jeg dør, er for mig slet ikke saadan noget i Almindelighed; for andre er det, at jeg dør, saadan noget... Og fremdeles: det, at Individet tænker sin Død, er en Handling.«

Og det er dette, Johannes Jørgensen har gjort, og paa slig en Vis, at jeg ikke tror, nogen kan gøre det saa sublimt som han. Hvor ofte gaar Døden vort Hus forbi; den kommer endog nu og da hos Naboen, og trods alle Lægekunstens Fremskridt banker den en Dag ned sin Le paa vor Dør. Det er Livets uomgængelige Lov, at vi alle skal dø. Men det staar da til os selv, om vi vil »dø i Christus« eller ej. Her er »Korsene lige for alle, for Ærkebispens som for Synderen — kun eet gælder det om: at dø i Christus.«

Det er den samme Higen, den samme Længsel, vi kender fra den lille Digtsamling: »Vers«, og som vi finder igen i »Livsløgn og Livssandhed« og i flere andre Værker, hvor Johannes Jørgensen skildrer det store, stille Land,

dæmringsoplyst, med grøngraa Flager eller Byernes ud-døde Gader:

— *Og Maanevollen stod saa blaa
ud over knoppetætte Foraarsskove.*

Her er ganske den samme Vemodstone, som naar han skriver om en Regnvejrsdag med vaade Træer paa frederiksbergske Villaveje.

Hvor varierende han er i sin Kunst ses af den ganske lille Skitse: »To Paver«, og den lidt større: »Der er Lys i et Vindue«. Med Glimt af uimodstaaeligt og smittende Humør giver han et Rids af et Møde mellem Giuseppe Sarto — den senere Pius X — og Achille Ratti, der i 1922 tog Sæde i Apostlenes Stol under Navn af Pius XI. Det er i denne Paves Arbejdsværelse, der er Lys i et Vindue, endnu sytten Timer efter at han, den langt fra unge, har læst Messe. Ved dette Lys sidder denne Tjenernes Tjener og gennemgaar de Regnskaber, der engang skal fremlægges for den Evige. Udenfor, oppe over Korset paa Obelisk, flammer Sirius og Orion. Pius XI ser Stjernerne. Han hører ogsaa den plaskende Lyd af de store Fontæner. Men det betyder for ham ikke Romantik eller Heine-Reminiscensen — »wo die weissen Wasser plätschern«. Det minder ham om det Vand, der »vælder til evigt Liv«, og hvormed det er hans Pligt at vederkvæge alle Sjæle, som tørster og vansmægter i Verdens store Ørken . . .

Og derfor er der, endnu sent paa Nat, »Lys i et Vindue . . .«

Hver den, der har staaet ved Nat paa Pederspladsen og lyttet til Fontænerne Vand, set Korset lyse i Maaneskinnet over Obelisk og hørt Hellebardisternes tunge Trin mod Søjlegangenes Marinorfliser, mindes et lille Digt af Johannes Jørgensen fra de Dage, da han som en endnu ung Mand boede paa Frederiksberg:

*O Evighed, hvi vil fra dig vi flygte?
De bryndesyge Violiner tier,
og Festen slukker snart sin røde Lygte.
Men dine evigt høje Melodier
som Solskin Sjæl og Sind og Sanser bærer —
o Evighed! Forløser og Befrier!*

Eller er det et andet af Johannes Jørgensens Digte, man mindes, et fra den Periode, da Katholicismen aabenbærede sig for ham, og han lidt efter lidt fattede, at Mennesket intet som helst er som blot Naturvæsen, men at det er Menneskets Pligt at gaa ud over Naturen, og at kun i Selvets Fornægtelse er der Lykke:

*Du kristne Aften, vore Hjerter skælver,
en Stjerne mod Nat, og kun Gud er stor . . .*

Som da disse Vers blev skrevet, ogsaa nu. Hver sjælelig Brydning har stadig digterisk Værdi og kunstnerisk Interesse. Se paa den nyere franske Litteratur; her spiller den endnu en Rolle; dybest og dristigst har Karl Huymans skildret den i sin mesterlige Roman »En Route«, og i »Den yderste Dag« tog Johannes Jørgensen sit klare Standpunkt i det absolute Dogme, som fordømmer Livsglæden som Synd. Han var da en ung Mand, tørstende efter Lykke, men hvis Sjæl brød ud som en ulægelig Sygdom: »en dyb og tung og blind Sjæl — en Sjæl som et sort, bundløst Vand i en Skov, hvor der er evig Skygge.«

Som i »Digte«, der kom i 1898, saa ogsaa nu i »Italiensk«, der ser Dagens Lys mere end en Menneskealder efter, overskuer man hele den Udvikling, Johannes Jørgensen har gennemlevet; Stemningen spejler sig rent i Vers og Prosa. Det er som en sitrende Stjerne i stille Vand. Livets Sang dukker op og svinder som et fjernt Minde og toner ud i Orgeltoner, der slutter med et Amen, Alleluja. Som saa mange andre af Johannes Jørgensens Bøger beriger »Italiensk« den danske Literatur med en ny Klangfarve, en sand Himmelstige af Toner, der har en rent musikalsk Skønhed for hver den, der søger det personlige i Poesien. Og ingen giver Skønheden og Personligheden i rigere Maal end Johannes Jørgensen, den evige Vandrør mellem Roma og Norden.

Johannes Lehmann.

Fra Hovedstad og Provins

København. Sakraments sognet: Der er noget jævnt, familiært over Menighedslivet paa Nørrebro. Sognepræsten, Pastor Ronge, der baade kan revse og formane fra sin Prædikestol og tale venligt og faderligt med sine Sognebørn, er næsten som en rigtig Familiefader. Derfor var det Menighedsmøde, der Torsdag den 8. December forsøgsvis afholdtes i St. Josefs Skoles Gymnastiksal, vel kun et naturligt Led i Udviklingen. Det var noget af en Familiesammenkomst — med Kaffeborde og Strikketøjer, og det hele var rigtig hyggeligt.

Der var mødt ca. 60 af Sognets Medlemmer, foruden naturligvis det selvskevne Kirkekor — hint berømmelig! Sognepræsten bød alle velkommen og gav Ordet til Hr. Kon-

sul, kgl. Translatør Axel Sarrild, der meget interessant og livfuldt beskrev en Rejse, han for et Par Aar siden sammen med den tyrkiske Generalkonsul havde foretaget til Tyrkiet, Palæstina og Ægypten, og som havde strakt sig gennem 11 Lande og 3 Verdensdele. »Wenn jemand eine Reise tut, dann kann er was erzählen«, siger et gammelt Ord, og Hr. Sarrild kunde sandelig fortælle! Særlig livsfarlige og sensationelle Begivenheder indeholdt Rejsen ikke; Hr. Sarrild mente imidlertid selv, det skyldtes den Omstændighed, at hans Familie under hans Fravær havde ofret ikke mindre end 48 h. Kommunioner for ham. Desuden havde Hr. Sarrild haft god Nytte af St. Antonius, der i et kritisk Øjeblik havde skaffet en bortebleven Rejsebillet tilveje, og Hr. Sarrild anbefalede alle tilstedeværende at ty til St. Antonius i lignende Tilfælde.

Efter det udmærkede Foredrag, der indeholdt adskilligt af Interesse for Katholiker, gjorde man sig tilgode med Kaffen; og »Sognets Fader« gik selv rundt med Kaffeanden og skænkede i Kopperne. Koret — hint berømmeligel — sang smukt »Elverskud« og »Flyv, Fugl, flyv«, og Pastor Ronge oplæste en rigtig god, gammeldags Historie.

Til Slut sang man Johannes Jørgensens smukke Aftensalme: »Nu tændes de Stjerner«, og man brød op for at tage hver til sit — dog først efter i en Bøsse at have nedlagt et lille Bidrag til Dækning af Aftenens Udgifter. Det konstateredes, at mere end 30 var blevet borte, skønt de havde faaet Kort; dette er uheldigt og bør ikke ske ved fremtidige Menighedsmøder! En anden Ting: der var for faa Mænd. Menighedsmøderne er ikke kun for Kvinder! Vi, der var med, glæder os til næste Gang. *Chr. W.*

Fra den vide Verden

☞ **Spanien.** Patienterne paa Hospitalet La Princessa i Madrid bad i Anledning af den Ubesmittede Undfangelses Fest om at kunne modtage den h. Kommunion. S. Lopez, Generaldirektøren for det offentlige Velfærd, udstedte et strengt Forbud derimod, medmindre Patienterne indgav en egenhændig skreven Ansøgning. Da mange af de syge ikke var i Stand dertil, maatte de give Afkald paa Sakramenternes Trøst. Det drejede sig om henved 300 Patienter.

— — I det kommunale Hospital i Sevilla blev det en døende Kommunist nægtet at faa en Præst, skønt han gentagne Gange bad derom.

— — Byraadet i Honares har udstedt et Forbud mod enhver Klokkringning fra Byens Kirker, men tilsidst dog givet Lov til, at der fra Sognekirker kan ringes til bestemte Tider paa Dagen. — I Sevilla skal der betales for enhver Ringning med Kirkeklokkerne, ved 1. Klasses Begravelser 100 Pesetas, 2. Klasses 50 Pes. 3. Kls. 25 Pes. og 4. Kls. 10 Pes., for at ringe til Angelus 2 Reales. — I Escorial skal der for Ringning med hver Kirkeklokke betales 250 Pesetas i Skat, og Ringningen maa ikke vare længere end 3 Minutter. Ved Begravelser skal der yderligere betales en Afgift efter en bestemt Takst.

Jugoslavien. Skønt Regeringen ellers paa mange Maader chikanerer den katolske Kirke, har Undervisningsministeren dog efter Henstilling fra de katolske Biskopper udstedt den Forordning, at de katolske Børn paa Søn- og Helligdage skal overvære det h. Messeoffer, og Skolemyndighederne maa ikke foranstalte Skoleudflugter Søndag Morgen.

Rusland. En ny Femaarsplan til Religionens Udryddelse. De russiske Folkekommissærers Raad har udstedt et nyt Dekret indeholdende en Femaarsplan til Religionens fuldstændige Udryddelse og Kirkens fuldkomne Tilintetgørelse i Sovjet-Rusland. Det meddeles, at der endnu i Aar skal fremkomme en Plan til Lukning af alle Kirker. Indtil Foraaret 1937 skal alt religiøst Liv i Sovjetunionen faktisk være udryddet. I Aaret 1933 skal alle religiøse »Celler« i Familien være likvideret og alle religiøst sindede Personer være fjernet fra Statens Embeder og Virksomheder. Al religiøs Litteratur og alle Former af Gudsdyrkelse skal forbydes. Indtil 1934 skal der fremstilles mindst 150 religionsfjendtlige Films. Alle Kirker, Kapeller og Synagoger skal omforandres til Biografteatre og Klubber.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 8.

Ung, katolsk Mand, tilbyder **Undervisning i Fransk og Latin** til billigste Priser. Henvendelse Vølundsgade 17⁸ tv.

Velholdt Villa i Brønshøj, nær Godthaabsvej, 6 Værelser (3 store, 3 smaa) samt Terrasse og velmonteret Badeværelse, Centralvarme, velegnet til Børnehjem el. lign., billigt til Salg. Henvendelse til Assistent V. Stabehl, Amerikavej 9 St. t. v.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

ung Pige i Hjemmet (ca. 20 Aar),

af ugift Sygeplejer ved hvad som helst; en Fyrmester som Gaardmand.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Jan.	Jan.
8. S. Den h. Families Fest. — Søndag i Hellig Tre Kongers Oktav.	15. S. 2. Søndag e. Epiphani.
9. M. 4. Dag i Oktaven.	16. M. Marcellus I.
10. Ti. 5. Dag i Oktaven.	17. Ti. Antonius.
11. O. 6. Dag i Oktaven.	18. O. Petri Stol i Rom.
12. T. 7. Dag i Oktaven.	19. T. Knud, Konge af Danmark.
13. F. Oktav af Hellig Tre Kon- gers Fest.	20. F. Fabian og Sebastian.
14. L. Hilarius.	21. L. Agnes.

Jan. Ugens Messebønner.

8. S. Den h. Families Fest (76—123); 2. Sæt Bønner: Søndag i Hellig tre Kongers Oktav (77—112), 3. Sæt Bønner: Hellig tre Kongers Oktav (72—107); Hellig tre Kongers Præfation (515—35).
9. M. Foregaaende Søndags Messe (81—112); 2. Oktaven (77—112), 3. Gudsmoder (Kirkebøn 64—101, Stillebøn [92]—[95], Slutningsbøn 65—102), — eller: Oktavens Messe (72—107); 2. Søndagen (77—112), 3. Gudsmoder (som ovenfor).
10. Ti. 5. Dag i Oktaven (72—107); 2. Gudsmoder som Mandag), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
11. O. 6. Dag i Oktaven (72—107); 2. Hyginus ([5]—[5]), 3. Gudsmoder (som Mandag).
12. T. 7. Dag i Oktaven (72—107); 2. og 3. som Tirsdag.
13. F. Oktav af Hellig tre Kongers Fest (83—116).
14. L. Hilarius ([41]—[42]); 2. Felix af Nola (785—618).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Sakramentskirken. Søndag d. 8. ds. den hellige Families Fest. Under Festandagten Kl. 6 foretager de katolske Familier den årlige højtidelige Fornyelse af deres Indvielse til den hellige Familie af Nazareth.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 10. hujus hora 4¹/₂ apud s. Josephum.

Marikongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerte Kirke) har Fælleskommunion Søndag d. 8. Januar Kl. 8¹/₂.

Første Møde i det nye Aar Mandag d. 9. Januar Kl. 20 med efterfølgende Nytaarsfest i den »røde Sal«.

Rosenkranskirken. Kongregationen »Maria Rosenkransdrønning« har Fælleskommunion Søndag den 8. Januar i Messen Kl. 8.

Jesu Hjerte Kirke. Paa Søndag den 8. Januar Kl. 18 er der Festandagt til Ære for hellig Knud Hertug med Sang efter Ringsted Ordinalet fra 1170.

St. Michaels Klub. Mandag d. 9. Januar Kl. 8 (ikke den første Mandag) Familieaften i St. Michaels Klub, og Pater Nøsen fortsætter sin Foredragsrække over Kirkehistorien.

FREMDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater O. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂-14¹/₂.

Nr. 3.

Søndag den 15. Januar

1933

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Hellig Kong Knud. — Et bemærkelsesværdigt Opraab. — Fra før Reformationen. — Religios Ligegyldighed og Forbrydelser. — Columbus- og Columbus-Riddere. — En Bekender-Biskop. — Raphael. — Levende begravet. — Lovprisning af den katholske Kirke ved Georg Brandes. — Rigdom og Lykke. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 23, 7-20.

Vogt din Tunge!

1. For Forfængelighed og hovmodig Kritik,

Børnlille, hør nu, hvordan man vogter sin Mund! Passer man paa (sin Tunge), gaar man ikke til Grunde ved sine egne Læber, og man hildes ikke i store Misgerninger. En Synder fanges (jo) i sine egne taabelige Ord, og hovmodig Rakken ned snubler over sin egen (Tale). 23, 7-8.

2. For idelig Sværgen.

Væn ikke din Mund til (idelig) Sværgen! mangfoldige Gange falder man derved. Tag ikke til Stadighed Herrens Navn i din Mund; og brug heller ikke hvert Øjeblik de hellige (Personers eller Tings) Navne! Du kan ellers ikke holde dig fri for Skyld. Som en Træl ikke kan blive fri for Strimer paa Kroppen, naar han altid faar Prygl, saaledes kan ingen bevare sig ren for Synd, hvis han bliver ved at sværge og føre Guds Navn i Munden. En Mand,

der sværger meget, føjer den ene Uret til den anden, og Ulykken kan ikke vige fra hans Hus. Giver nogen i Letsindighed edelige Løfter, tynger én Synd paa ham; bryder han sig saa heller ikke om sit Tilsagn, synder han to Gange. Sværger nogen en falsk Ed, staar han ikke til at redde; for hele hans Hus kommer til at bøde derfor. 23, 9-14.

3. For usømmelig Tale.

Der gives endnu anden (Misbrug af) Talem, som Døden staar tæt ved. Gid den ikke maa findes i Israels Arvelod! For alt dette holder de fromme sig langt borte fra, og de lader sig ikke indvikle i Synder. Væn ikke din Tunge til usømmelig Tale; den er et Udtryk for Synd. Husk din Fader og din Moder, naar du staar (og skal tale) i de fornemmes Kreds, for at Gud ikke skal glemme dig, medens du er hos dem, og for at du ikke ved Omgangen med dem bliver en Taabe og lider Skam og da helst ikke vilde være til og forbander din Fødselsdag.

Et Menneske, der vænner sig til Skældsord, lærer aldrig i sine Levedage sømmelig Optræden. 23, 15-20.

Anmærkning: Eden er ellers en Bekendelse af Troen paa Guds Alvidenbed, Sanddrthed og Retfærdighed, altsaa en virkelig Gudsdyrkelse. At sværge betyder jo det samme som at kalde den alvidende Gud til Vidne paa, at man siger Sandhed eller vil holde sit Løfte. Men vi Mennesker kan misbruge alt, ogsaa de helligste Ting. Saaledes maa Jøderne paa Jesu Sirachs Tid have haft den daarlige Vane at bekræfte en hvilken som helst privat Udtalelse med en Ed. Dertil havde de en hel Række Edsformularer: ved Gud, ved Himlen, ved Almagten, ved Templet, ved Altret, ved Pagten, ved Loven, ved Moses osv. Denne Uskik fik mange til at tro, at Erklæringer og Løfter uden Ed overhovedet ikke belød noget. Men ikke nok med det: Farisæernes Fortolkningskunst paastod, at en Del af de brugte Edsformularer heller ikke havde nogen forpligtende Kraft. Resultatet af den Slags Anskuelser blev saa, at der opstod hin Usandfærdighed og hint Hykleri i Samfundslivet, som vor Frelser bekæmpede af al Magt, og som fik ham til at sige, at nu var Eden blevet af det onde. Slg. Mt. 5, 34-37 og Jak. 5, 12. — Vogt din Tunge og sig ikke hvert Øjeblik: S(aa) Gu(d ved)!
F. K.

Hellig Kong Knud.

Hellige Kong Knud, Danmarks Værnehelgen,
bed for os.

Divulgetur.

Havniæ, 4 Januarii 1933.

† JOSEPH.

I Anledning af Hellig Kong Knuds Fest d. 19. Januar bringes ovenstaaende Billede, som er omtalt i P. D. Steidl's Bog: Knud den Hellige. Danmarks Værnehelgen (Kbh. 1918), Side 348.

I P. D. Steidl's Bog findes der (Side 204) en Gengivelse af Kristian Payngk's Billeder, men dette har, saavidt jeg ved, aldrig været gengivet i vor katolske Presse eller Literatur.

Kristian Payngk lod en Maler, Daniel Frecher male Kong Knuds Martyrdød, og i Aarene 1669 og 1670 lod han den flamske Maler og Kobberstikker Barend de Baillin udføre to Kobberstik.

Det her gengivne er det første fra 1669. Det er signeret Christianus Payngk Damus F. F.; Forkortelsen F. F. betyder her; fieri fecit.

Gid dette lille Billede, som samtidigt bliver fremstillet særskilt som Fromhedsbillede, maa tjene til at forøge vor Kærlighed og Tillid til vor store danske Værnehelgen.

Angelica Axelsen.

Et bemærkelsesværdigt Opraab.

Det forhavser, at Dagbladene kunde overse, hvad der fortæltes i den engelske Presse, f. Eks. i »The Daily Telegraph«, den 12. Nov. 1932.

Under store Overskrifter staar der følgende:

Med Hundreedaarsdagen for Oxfordbevægelsen for Øje blev der i Gaar offentliggjort et bemærkelsesværdigt Opraab, der er underskrevet af 50 Præster indenfor den engelske Statskirke. De angriber deri den Mangel paa Konsekvens, som mange gør sig skyldige i, der anses for at være Forkæmpere (leaders) for Anglokatholicismen; dernæst erklæres det i ligefremme Ord, at Bevægelsens egentlige og væsentlige Maal er Genforeningen med den apostoliske Stol i Rom.

Eksemplarer af dette Opraab samt Opfordring til Underskrift er blevet sendt til 4—5000 Præster og hver eneste Biskop i England og Kolonierne. Allerede er der kommet flere Hundrede Underskrifter tilbage.

Opraabet advarer imod den snigende Fare for Modernisme, som Bevægelsen i stigende Grad er udsat for. »Saaledes er da en stor Del af Anglokatholikerne ved at blive fremmede overfor deres egen Fortid og for den oprindelige Bevægelses Grundsætninger, som dog siges at være Kilden til deres Begejstring og deres Idealer.«

Derefter fremsætter Opraabet følgende Bekendelse til Oxford-Bevægelsens Grundtanker:

- 1) Vi bekender den katholske Lære om Menneskevoerdelsen.
- 2) Vi forkaster alle Teorier angaaende den hellige Skrift.

som bortforklarer dens Inspiration og Autoritet, og vi erklærer, at den katholske Kirke alene har Retten og Magten til autoritativt at fortolke den.

3) Vi udtaler, at den katholske Religion er aabenbaret af Gud og er i sit inderste Væsen en Autoritetsreligion.

4) Vi er af den Tro, at den er den eneste autentiske kristne Religion.

5) Vi bekræfter, at den engelske Statskirkes Krav paa Sammenhæng (continuity) med St. Augustins og St. Teodors Kirke paalægger os Enhed i Troen og Liturgien med Fortidens historiske Kirke.

6) Vi forkaster Statens Kontrol med Kirken i aandelige Ting . . . Vi paataler den syndige Tavshed og Eftergivenhed af det store anglokatholske Samfund overfor Ud nævnelser af Modernister til vigtige og indflydelsesrige Stillinger i Kirken, ved Universiteterne og i de theologiske Seminarier, og vi protesterer imod dette underfundige Forsøg paa at forandre den engelske Kirkes Vidnesbyrd ved at give modernistiske Lærere gode Stillinger og Forfremmelse.

7) Vi erklærer, at det virkelige og væsentlige Maal er Genforeningen med den apostoliske Stol i Rom. Den Kendsgerning, at den engelske (Stats)kirke nu faktisk er skilt fra den øvrige katholske Kirke kan kun taales under den Forudsætning, at dette er et forbigaaende Onde, der skal forsvinde, saa snart det behager Gud at føre os tilbage til vor rettelige Plads blandt vore Brødre . . . Vi hævder, at Genforeningen med Rom er det logiske og højeste Maal og den naturlige Fuldendelse af den Bevægelse, hvis hundred-aarige Bestaaen vi nu skal fejre.

Er det ikke mærkeligt, at den Presse, der har travlt med at fortælle løst og fast om engelske Forhold, kan overse et Dokument af den Betydning? Mærkeligt ogsaa, at ikke engang de forskellige Dagblades »Kirkesider« har omtalt det!

J. Wo.

Fra før Reformationen.

Københavns katolske Universitet og Universitetsbibliothek

I det tolvte, trettende og fjortende Aarhundrede maatte unge Danske, der vilde studere, søge til Udlandet, og de rejste fortrinsvis til Paris, hvor Theologi og Kirkeret »fortrinligen« dyrkedes, og i Paris havde man et Collegium for de danske Studenter.

I Skand. Museum 1802, 5. Hf., har Engelstoft skrevet om Fremmedes Studeringer i Paris i 12.-15. Aarh.

Men med det femtende Aarhundrede synes Pariserrejserne at aftage, og man søgte til nærmere liggende Højskoler i Köln, Löwen, Prag o. a. Allerede i det femtende Aarhundredes Begyndelse opstod Tanken om et Universitets Stiftelse her i Norden. Kong Erik af Pommern ytrede overfor Pave Martin V Ønsket om at oprette et Universitet i sine Stater. Ved en under 26. Maj 1419 udfærdiget Bulle meddeltes Tilladelsen til at oprette et saadant Institut (generale studium) paa et bekvemt Sted ved en Domkirke i et af de nordiske Riger, og dertil at lægge noget Capitelsgoods, dog med Skadesløsholdelse for vedkommende Kanniker. To indskrænkende Betingelser var der knyttet til den pavelige Tilladelse; den ene: at Theologi ikke maatte optages som Læregenstand, den anden: at Tilladelsen skulde være uden Kraft, hvis Universitetet ikke blev oprettet inden to Aar.

I Stedet for et Universitet fik man atter Krig 1420, og den gav Interesserne en anden Retning og umuliggjorde Tilvebringelsen af de fornødne Pengemidler. De indre Uroligheder, som Kalmarunionen og Forholdet til de hollandske Grever forårsagede, udsatte Stiftelsen af en dansk Højskole til Christian I's Tid.

Det Oldenborgske Hus' Stamfader havde aflagt et Løfte om at besøge den hellige Grav, men da det kom til Stykket, foretrak han en Rejse til Rom, hvor Paven kunde dispensere ham fra hans Løfte, og hvor saa tillige andre Formaal kunde opnaas. Denne Rejse til Rom foretoges i Aaret 1474, og Opholdet i Rom varede i tre Uger, til den 27. April.

Den vigtigste Frugt af Rejsen var en pavelig Tilladelse til at oprette et Universitet, hvilken Tilladelse Sixtus VI dog først under 19. Juni 1475 paa officiel Maade meddelte ved en til Ærkebispens af Lund stilet Bulle. (Denne Bulle opbevares i Universitetets Arkiv paa Universitetsbibliotheket.) I Bullen hedder det bl. a., at da der i Kongens vidtløftige, haade folkerige og frugtbare Stater, ikke findes noget Universitet, vil det saavel for Landets verdslige Styrelse (regimen) som for den katholske Læres Udbredelse (fidei catholicæ propagatio) være gavnligt, at der paa et anseligt Sted i et af Rigerne efter Kongens eget Valg stiftes et fuldstændigt Universitet (universitas generalis cuiuscumque facultatis et scientiæ).

Paven bemyndiger derfor Ærkebispens til at indrette et saadant Universitet paa et af Kongen dertil udset Sted, hvorhos Ærkebispens eller Bispens i det Stift, hvor Universitetet bliver beliggende, udnævnes til Universitetets Kansler med Ret til at tildele de forskellige akademiske Grader. Efter at den pavelige Tilladelse var erholdt, hengik omtrent fire Aar, inden de fornødne Foranstaltninger var trufne, og Universitetets Virksomhed kunde tage sin Begyndelse. Valget af den By, der skulde blive Universitetets Sæde, synes ikke at have været vanskeligt. Overvejende Grunde talte for København, en Søstad, som nu var blevet kongelig Residens, og som Regeringen vilde bringe i Opkomst. (Disse Forhold omtales i et haandskrevet Udkast af H. Svaning. Han var ganske vist ikke samtidig (han var født senest 1504), men hans Beretning er den ældste om denne Begivenhed.)

Katharina.

(Fortsættes.)

Religiøs Ligegyldighed og Forbrydelser.

John J. Fitzgerald, Dommer ved New Yorks Højesteret udtalte forleden i et Radioforedrag om vor Tids Forbrydelser, at Ungdommens religiøse Ligegyldighed var en Hovedårsag til det stadig stigende Antal af Forbrydelser. Han sagde bl. a.: »Jeg vilde gerne med alt Eftertryk udtale som min fulde Overbevisning, at ingen menneskelig Organi-

sation, som arbejder uden at søge Guds Hjælp, det være sig i Folkeskolen eller den højere Skole eller paa Universitetet, nu eller i Fremtiden, vil være i Stand til at udrydde Forbrydelse. Det er min Overbevisning, at vor Tids mange Forbrydelser har deres Aarsag i den moderne Mangel paa Religion. 80 Procent af alle Forbrydere i New York er unge Mennesker under 25 Aar. Skønt et vist Antal af dem ved Fattigdom og Arbejdsløshed er kommet ind paa Forbryderbanen, maa Hovedaarsagen til alle Forbrydelser dog ses i den moderne Vantro.«

Dette burde for vore Forældre være Grund nok til ved deres Eksempel, Formaninger og Bønner at sætte alle deres Kræfter ind paa, at Børnene faar en oprigtig Kærlighed til deres Tro, deres daglige Bønner, Søndagsmessen, Læsning af deres Katekismus, og at de efter endt Skoletid bliver pligtopfyldende Medlemmer af vore Kongregationer. Forældrene bør lære deres Børn *Kristendommens Grundlov*: at *fornægte og beherske sig selv*, og at Synden er den største Ulykke for et Menneske. Mange Forældre er selv Skyld i, at Barnet senere kommer ind paa Forbryderbanen, idet de i alt for ringe Grad sørger for dets religiøse Opdragelse. Skal Barnet gaa i Skole, spørger de sig ikke: Hvor bliver Barnet mest holdt til Troen? men: hvor har det de fleste timelige Fordele? Saa bliver Barnet sat i en Skole, hvor det bliver mere og mere fremmed for sin egen Tro og faar et forkert Syn paa den, og en Tro man ikke har lært at elske og øve, giver senere ingen Kraft i Livets Fristelser og Kampe. r.

Columbus- og Columba-Riddere.

Dr. Paul Reinelt, Beuthen. Oberschl.

Naar man engang imellem er ved at blive træt og forvirret af al den Uro, der ofte findes indenfor og imellem katholske Foreninger, et Forhold, der slider paa Præsternes bedste Kræfter, kan det være gavnligt at se andetsteds hen for at lære noget om, hvad det egentlig er, som tiltrænges. I saadan Hensigt vil vi nu et Øjeblik dvæle ved et Foretagende indenfor Katholicismen i de engelske Lande. Anledningen er det fornylig i det engelske Søbade-

sted Bournemouth stedsfundne Valg af W. S. Bishop til øverste St. Columbusridder. Mange husker maaske endnu de heftige Angreb, som i den sidste Tid har været rettet mod Columbusridderne i Amerika. I tyske Blade blev der skrevet om en »frygtelig Ed«, som, efter hvad der sagdes, skulde aflægges af Ridderne forinden Optagelsen. Og det staar fast, at Columbusridderne er den af Kirkens Fjender mest hadede Forening.

For omtrent halvtreds Aar siden grundlagde to Brødre og Præster ved Navn Mc Givney i New Haven i Connecticut en Forening for katholske Mænd. Denne Forenings Formaal var gensidig Hjælp i legemlig og sjælelig Nød. Men det nye ved den var, at den rummede Mænd af alle Samfundsklasser og politiske Retninger, og at kun praktiserende Katholiker blev optaget i den. Og der blev lagt den største Vægt paa kun at virke i det stille. Al Offentlighed blev ængstelig undgaaet, og hele Virksomheden blev betragtet som en Familiehemmelighed. Disse Columbusriddere er i de Forenede Stater i Amerika efterhaanden blevet en Magt, som Kirkens Fjender ikke rigtig kan komme til Livs, og derfra stammer det uhyre Had og de ganske meningsløse Bagvaskelser, de er udsat for.

Under Krigen fik de katholske Soldater fra Skotland og Irland Kendskab til Columbusridderne. Men da Riddernes Love forbyder Udbredelse udenfor de Forenede Stater, traadte 24 Mænd sammen i Glasgow, i Oktober 1919, og kaldte sig i Tilslutning til det amerikanske Forbillede St. Columbariddere. Formaalet for denne nye Forening var naturligvis det samme som hos Columbusridderne, og da Organisationen stod over alle Partier og ikke var indskrænket til bestemte Sogne eller Dioceses, udbredte den sig snart over Skotland, Wales og England. I 1923 oprettedes en Afdeling i London, men Hovedsædet forblev vedvarende i Glasgow. I Dag strækker Organisationen sig fra Aberdeen mod Nord til Kanal-Øerne mod Syd, fra Swansea i Vest til Ipswich mod Øst og omfatter 250 »Councils«.

Der kan selvfølgelig ikke opgives nøjagtige Tal. Paa Mødet i Bournemouth blev løselig meddelt, at mere end et Tusinde Præster og nogle af de højere Gejstlige tilhører St. Columbaridderne. Men da det er Lægmand, som udgør Hovedmassen, kan man saa nogenlunde danne sig en Forestilling om Organisationens Størrelse. Dets særlige Tidsskrift »Columba« vedligeholder Forbindelsen mellem de enkelte Medlemmer, som under Mottoet »Carity, Unity, Fraternity« (Næstekærlighed, Eenhed, Broderskab), udfolder en stille, men saa levende Virksomhed, at Ærkebiskop Mac Donald fra Edinburgh udtalte, at ingen anden Læg-

mands-Organisation havde saa mange Muligheder for at repræsentere de katholske Grundsætninger som netop St. Columbaridderne.

W. S. Bishop omtaler deres Virkemaade saaledes: »Det er naturligvis vanskeligt at skrive noget om en saadan Organisations Virksomhed, thi det ligger jo netop i dens Karakter at undgaa, at dens Opgaver bliver bekendt for Offentligheden, undtagen selvfølgelig naar der tilbydes sig en særlig Lejlighed, eller den kirkelige Øvrighed opfordrer dertil. I saadanne Tilfælde er de til enhver Tid rede til at staa trofast og bestemt paa de katholske Grundsætninger.« St. Columbaridderne har stadig staaet i første Række, naar det gjaldt Kampen for de katholske Privatskoler — hvilke i England er et Livsspørgsmaal for Katholicismen — ligesom naar der var Tale om at forsvare Katholicismens Betydning i de overvejende ukatholske Byer, eller naar der skulde skaffes Understøttelse til katholske Studenter og deres Trosbrødre, skønt Foreningen udtrykkelig nægter at være en blot og bar Understøttelsesforening. Ridderne vil være virksomme, katholske Mænd, der betragter deres uegennyttige Indsats for den katholske Sag som en Ærespligt. De kalder sig stolt og med Rette for den største Organisation af katholske Mænd i England, og Navnet »St. Columbaridder« er forlængst blevet en Ærestitel.

I den senere Tid er de flere Gange optraadt offentligt og har vakt stor Opsigt ved den Maade, hvorpaa de med stor Fasthed har bekendt deres katholske Tro. I London vakte de første Gang Opmærksomhed i Aaret 1929, da en Bønprocession paa 50,000 Mand begav sig fra St. George Kathedralen i Southwark til Westminster Kathedralen. I Maj 1931 modtog Paven en Afdeling af St. Columbaridderne i særlig Audiens og velsignede deres Arbejde og Formaal. Ved den eucharistiske Kongres i Dublin mødte de under Ledelse af Ærkebiskop Mac Donald fra Edinburgh og opslog deres egen Lejr i Artane.

Det skønneste og mest betagende var maaske dog deres Fremtræden i Canterbury den 17. September sidste Aar. Siden de Dage, da John Fisher og Thomas Moor beseglede deres Tro med Døden, havde det allerhelligste Sakramente ikke været baaret gennem Canterburys Gader. Men Søndagen den 17. September foretog 1500 St. Columbaridderne fra London en Valfart til Canterbury for at bede for de nævnte 2 Martyrers snarlige Salighedserklæring. I højtidelig Procession bar Biskoppen, Dr. Amigo fra Southwark, det Allerhelligste fra St. Thomaskirken til en offentlig Park, hvor han gav Velsignelsen. Det var den første Procession efter 300 Aars Forløb. Da Spidsen af Toget naaede St. Dunstankirken, som tilhører den engelske Høj-

kirke, gik Repræsentanter for St. Columbaridderne ind i Kirken og nedlagde en Laurbærkrans paa Graven, hvori Thomas Moors Hoved hviler. Efter Forlangende skulde Bødlen efter Henrettelsen have kastet Hovedet i Themsen, men Margarete, Kanslerens Datter, bestak Bødlen og reddede saaledes Hovedet, der blev bisat i St. Dunstan. St. Columbaridderne bad højt et »Fadervor« og »Hil Dig, Maria« og takkede den tilstedeværende Gejstlige for hans Imødekommenhed. Samtidig bad Folket udenfor Kirken og sang den i England ved enhver Lejlighed anvendte Sang: »Vore Fædres Tro«.

Vejen, Processionen fulgte, var overfyldt af Ikke-Katholiker, som for første Gang saa en saadan Procession.

Ogsaa i Irland findes en lignende Forening under Navnet »St. Columbanusridderet«. Man fristes til at misunde de engelsktalende Katholiker disse Riddere, som danner Catholicismens faste Grundvold i deres Lande, hvor de arbejder i al Stilhed, uden Anmasselse og uden at søge offentlig Anerkendelse.

En Bekender-Biskop.

I Efteråret døde en af Nutidens store Skikkelser indenfor den katolske Kirke, Portugals Primas, Ærkebiskop de Matos.

Hermed afsluttedes en meget interessant Personligheds lange Levnedsløb, et Liv præget af Kampe, Ofre og Forfølgelser for den katolske Kirkes Sag i Portugal. Ved den utrættelige Iver, hvormed Ærkebiskop de Matos søgte at værne og forsvare de ham betroede Sjæle, og den smukke Maade, hvorpaa han under sine Trængsler bad for sine Forfølgere, staar han ikke tilbage for de første kristne Helte.

Allerede som ganske ung bestemte Manuel Vieira de Matos sig for Præstekaldet, kastede sig med stor Iver over Studierne, modtog 22 Aar gammel Præstevielsen, fuldendte sine Universitets-Studier og blev af Regeringen sat til at virke i Byen Viseu. Endnu den Dag i Dag vidner Viseus omfattende Vincentskonferencer og blomstrende Mariakongregationer om den glimrende Indsats, de Matos ydede i 90'erne, ligesom det ogsaa lykkedes ham at indføre en meget omfattende og udvidet Katekismusundervisning. Leo XIII udnævnte i 1899 de Matos til titulær Ærkebiskop af Mililene, hvorunder ogsaa Embedet som Generalvikar for Patriarkatet Lissabon var henlagt, og samme Aar modtog han Bispevielsen. Alle Partier i den daværende

kongelige Regering hilste dette Valg med enstemmig Glæde og Tilfredshed.

I Lissabon gjorde de Matos snart den Erfaring, at Aarsagen til mange — altfor mange — Forbrydelser og umoralske Tilstande kunde henføres til et fuldstændigt Ukendskab til Katekismens Lære. Med største Energi arbejdede han for Religionsundervisningens Fornyelse og forslod ikke alene ved sin store Evne til Organisation at interessere sin Gejstlighed for Sagen, men gik selv i forreste Linje med et beundringsværdigt Eksempel. Ofte gjorde han Besøg i Fængslerne for at faa Forbrydere i Tale, formanede dem, forberedte dem til Paaske-Kommunionen og hørte deres Skriftemaal. Kun tre Aar varede den populære Ærkebiskops velsignelsesrige Virksomhed i Lissabon, saa kaldtes han til den i det 6. Aarh. oprettede Bispestol i Guarda, et Bispedømme, som ved hans Tiltræden talte 290,000 Katholiker. Her var der særlig tre Ting, de Matos viede alle sine Kræfter, nemlig at forbedre Præsternes Uddannelse, Religionsundervisningen og Arbejdernes Kaar. Navnlig er det bemærkelsesværdigt, at de Matos i sine Bestræbelser paa at forbedre Arbejdernes Kaar oparbejdede Guardas katholske Arbejder-Sammenslutning, der blev en Virkeliggørelse af Leo XIII's sociale Lære (»Rerum novarum«). Samme Arbejder-Sammenslutning blev forøvrigt statsanerkendt to Aar efter og blev Grundlaget for hele Portugals katholske, sociale Bevægelse. Ogsaa Pressens store Magt tog de Matos i sin Tjeneste for Kirkens Sag, idet han oprettede et særligt Trykkeri med den Opgave udelukkende at forsvare den katholske Kirke og dens Moral.

I Oktober 1905 blev Monarkiet styrtet, og den nye, republikanske Regering var alt andet end venlig stemt overfor Kirken, hvis Rettigheder den Gang paa Gang angreb ved Udsendelse af adskillige Dekreter, der lagde alle mulige Hindringer i Vejen for Gejstlighedens Virksomhed. Fra første Øjeblik protesterede de Matos paa den mest ihærdige Maade mod den nye, republikanske Regerings Overgreb, og bag ham samledes snart hele den portugisiske Gejstlighed, idet de alle i Ærkebiskop de Matos saa deres selvfølgelige Fører under den oprækkende Kulturkamp. Da Regeringens Dekret om Konfiskation af al Kirkens Ejendom blev udstedt, et Dekret, der vilde lamme hele Portugals religiøse Liv — svarede Ærkebiskoppen: »Med denne Lov vil man fratage Kirken de til dens Oprietholdelse nødvendige Midler; tag blot vor Ejendom, værsgod, — men Livet selv beholder vi, til Guds større Ære og til Sjælenes Frelse!«

I Aarenes Løb antog Kampen mellem Kirken og Sta-

ten stedse mere bitre Former. Gang paa Gang blev Ærkebiskoppen for længere Tid udvist af sit Bispedømme, men de Matos var utrættelig. Menighederne opmuntrede han ved at udsende Hyrdebrevne og Gejstligheden ved at paa-tage sig andre Biskoppers »Skyld« overfor Regeringen og dermed ogsaa deres Straf. Fra en stinkende Fængsels-celle, hensat i Selskab med de allertarveligste Forbrydere, skrev Ærkebiskoppen engang saaledes til Regeringens Inden-rigsminister, der havde ladet ham fængsle: »Trods alt, hvad jeg har lidt, bærer jeg intet Nag mod Dem, men beder Gud om at skænke Dem ligesaa mange naaderige Aar, som De har ladet mig lide i Timer. Og skulde det sekteriske Had endnu ikke være tilfredsstillet, men yderligere kræve en eller anden Biskop til at øve Tortur imod, saa er jeg rede.« I Sandhed en heltemodig Fører.

Først i 1918 oprandt atter rolige Timer for Kirken i Portugal, og det var, som om de 13 Aars Forfølgelse var gaaet udenom de Matos, der nu med enestaaende Anstren-gelser ofrede alle sine Kræfter paa at genopbygge det reli-giøse Liv. Ærkebiskoppen indsattes paa Bragas Bispe-stol, hvorfra han som Portugals Primas ledede hele Kir-kens Genrejsning, oprettede Præste-Seminarier, reorganise-rede Bispe- og Sogne kaldene, lod afholde forskellige Lands-kongresser o. m. a. I 1924, det Aar, i hvilket de Matos fejrede sit 25-aarige Bispejubilæum, afholdtes i Braga en eucharistisk Kongres for Portugal, og den samlede mere end 300,000 Deltagere. Tre Aar senere blev de Matos dekore-ret med Ordenen: Stor Officer af den militaristiske Chri-stus-Orden.

Ved Mgr. de Matos's Død sørgede hele Portugal. Lan-dets Presse mindedes paa smukkeste Maade den store Kirkefyrste, og ved Bisættelsen var Portugals højeste verdslige og gejstlige Øvrighed repræsenteret for at vise den populære Bekender-Biskop den sidste Ære. Alle højede sig i dybeste Agtelse for en Skikkelse, der ikke blot har været en Forkynder af sin Tro og Overbevisning, men som ogsaa gennem et virksomt Liv har arbejdet og lidt for at tjene Menneskers aandelige og timelige Vel.

Raphael.

Hvem kender ikke Raphaels dejlige Billede: den six-tinske Madonna? Allertavlen i St. Knuds Kirke i Svend-borg er en rigtig god Kopi af dette Billede, saa for os Svendborgensere er det en god, gammel Kending. Men hvem var nu egentlig Raphael, dette herlige Billedes Maler, og hvor findes Originalen?

Raphael Sanzio fødtes Langfredag 1483 Kl. 9 om Aftenen. Hans Fader Giovanni var selv Maler, det vil sige ikke nogen fremragende Kunstner, men han kunde være sin Søn en Vejleder. En Dag fandt den unge Raphael paa at male en Madonna med Barnet paa en af Murene i det fædrene Hus i Urbino. Paa dette Billede hviler Christus-barnet blidt slumrende ved Moderens Bryst, medens hun læser i en lille Bog, der ligger foran hende; hendes Ansigt i Profil er jomfruelig fint, dog allerede moderligt, men det ubehjælpomme i Udførelsen, i Særdeleshed Folderne i Kjolen, viser, at det er et af Raphaels første Forsøg. Dette Billede skal have overbevist Faderen om hans Evners Utilstrækkelighed til at uddanne Sønnen videre. Valget af anden Lærer kunde ikke være tvivlsomt, han ilede med Sønnen til den berømteste Maler paa den Tid, Pietro Vanucci fra Perugia.

De Fremskridt, Raphael gjorde under Vanuccis Ledelse, var saa betydelige, at han snart naaede denne Perugino i Færdighed, saa at begges Værker syntes udgaaede fra en og samme Haand.

Til Raphaels første offentlige Arbejder i Olie regner man tre, som han i sit syttende Aar malede i Città di Castello: en Eneboers Kroning af den hellige Jomfru, den korsfæstede mellem to Engle, der optager Blodet i Kalke, og et sovende Jesusbarn eller et saakaldt Silentium, alle i Peruginos blide og elskværdige Stil.

Under sit Ophold i Citta di Castello bliver Raphael kaldt til Siena af Pinturricchio, hans tidligere, langt ældre Medelev hos Vanucci; Raphael skulde hjælpe ham med den kunstneriske Udstyrelse af den derværende Bibliotheksal. Fremstillingens Genstand var Æneas Sylvius Piccolomini, den senere Pave Pius II's Liv. Det var endnu noget ganske usædvanligt at fremstille en saadan historisk Cyclus af forskellige Begivenheder, og alt dette med Figurer i halv Legemsstørrelse. Et saadant Arbejde vovede den næppe tyveaarige Yngling sig til.

Derefter drog Raphael til Florens, saa til Perugia og atter til Florents, indtil Pave Julius II kaldte ham til Rom. Opfordringen til den unge Raphael lød paa, at Hans Hellighed, tilskyndet dertil af det Ry, hans Værker allerede havde skaffet ham, indbød ham til i sit eget Palads at aflægge endnu større Vidnesbyrd om sit Talent. Raphael skyndte sig til Rom, og den alvorlige Pave Julius modtog ham med stor Godhed. Hans Prøvestykke skulde være et stort Arbejde i Fresco; hertil fik han anvist de fire Vægge i et af Valikanets Værelser. Man er tilbøjelig til at mene, at det har været Fremstillingen af den kendte »Disputa«, som Raphael begyndte med. I den øverste Del af dette

Billede med de halvfjerdsindstyve Figurer i naturlig Størrelse ser man Verdens Frelser, efter hans Himmelfart, sidende i en Glorie paa Skytronen mellem den hellige Jomfru og Johannes den Døber, til højre og venstre omgivet af Profeter, Patriarker og Apostle og omringet af inange klart lysende, himmelske Hærskarer, i Færd med at indstifte Sakramenterne. I den nederste Del ses Kirkefædre og ældste i Kirken, der udgrunder og forklarer Læren. Det Billede rummer en uendelig Fantasierigdom i Frembringelsen af de forskelligste Grupper og Skikkelser, et dybt Blik for Sjælelivets Ytringer, men fremfor alt et barnligt, religiøst Sinds ædle Naivitet og Uskyld i Helteden som i Udførelsen af Enkelthederne. Dette Billede og de følgende, for blot at nævne »Apollo med de ni Muser« og »Skolen i Athen« behagede Pave Julius i den Grad, at han lod Frescobilleder baade af ældre og nyere Kunstnere rive ned, for at Raphael kunde male sine.

Den sixtinske Madonna stammer fra Raphaels modneste Kunstnerperiode, Billedet blev malet til Altertavle for Klosteret S. Sisto i Piacenza. Der fandtes det, da Kong August af Sachsen paa sin Rejse i Italien saa det og beundrede det og fattede den Beslutning om muligt at skaffe sig det. Det lykkedes ham virkelig at købe det, og det fortælles, at, da man havde bragt det ind i Tronsalen, og et Øjeblik tøvede med at sætte det i det fordelagtigste Lys, fordi den kongelige Tronstol stod i Vejen, skubbede Kongen den bort og sagde: »Plads for den store Raphael«. Og siden har Billedet af Madonna med den hellige Sixtus og den hellige Barbara, med Englekoret som Glorie og med to henrivende Englebørn ved sine Fødder været det bedste, den rige Kunststad har at opvise.

Raphael har skabt en illustreret Bibel.

Han studerede Livet og Virkeligheden og blev en Portrætmaler, der vel knap har sin Lige ved den fuldstændige Sammensmeltning af uskaansom lagttagelse og aandfuld Karakterfortolkning; alle Tiders Kunst flød sammen til Skønhed, Alsidighed og Harmoni hos den unge Mand fra Urbino. Men han var for ødsel med sine Evner, for rundhaandet med sin Kunst, og han kunde ikke sige nej, naar Paverne Julius og hans Efterfølger Leo X kaldte; han døde, sikkert af Overanstrengelse, i Aaret 1520, kun 37 Aar gammel.

Svendborgenser.

Levende begravet. 23

Paa den Del af Nordafrikas Kyst, som er Spanien nærmest, ligger den gamle By Oran, som i Aaret 1500 blev Tilflugtssted for en af de sidste mauriske Konger, Moulai ben Hassan. En stor Del af hans Landsmænd fulgte ham i Landflygtigheden og skaffede sig efterhaanden stor Indflydelse paa Byens Handel, en Virksomhed, der meget snart udartede til Sørøveri.

Ferdinand den Katholske fik hurtigt Øje for Faren ved disse Fjenders Fremfærd, og raadet af Kardinal Ximenes afsendte han en Hær mod Maurerne i Oran. Felttoget blev betragtet som en hellig Krig. Kardinalen betalte Omkostningerne, og alle Deltagerne opnaaede for Resten af deres Levetid visse Begunstigelser. Orans Havn blev snart indtaget, og Spanierne begyndte at bygge en Række Forter til Beskyttelse af deres Handel i Middelhavet.

En Afdeling Soldater, som i 1538 vendte tilbage fra en Ekspedition mod Maurerne, bragte en lille Araberdreng paa fire Aar med hjem til et af Forterne. Stedets Generalvikar, John Cars, en from og kærlig Præst, døbte Drengen, som han gav Navnet Geronimo, oplærte Barnet i den sande Tro og optog ham i sit Hjem, hvor han fik gode Dage under en kærlig Pleje. Tre Aar senere lykkedes det nogle arabiske Sørøvere, som var i spansk Fangenskab i Oran, at flygte, og de medførte den lille Geronimo, som de gav tilbage til hans Forældre.

Aar gik hen, og tilsyneladende var Geronimo blevet en god Muselmannd ligesom sin Familie og sine Landsmænd; men den gode Sæd var blevet saaet, og den unge Mand glemte aldrig, hvad han som lille havde lært i Præstens Hjem. Med Orientalerens Taalmodighed afventede han det belejlige Øjeblik, og da han var blevet henved 21 Aar, lykkedes det ham at undslippe fra sine muhamedanske Omgivelser sammen med en ung arabisk Pige, som han i al Hemmelighed havde undervist i den kristne Tro. Efter mange Vanskeligheder naaede de Oran, hvor de straks opsogte den gode Præst, John Cars, med Bøn om, at han vilde fortsætte deres Belæring om Kristendommen. Med overstrømmende Glæde tog Præsten mod det unge Par. Den unge Pige blev døbt og sammen med Geronimo offentlig optaget i Kirken, hvorefter de blev ægteviede af deres præstelige Ven. Nu fulgte en lykkelig Tid. Geronimo og hans Hustru tog Ophold i Præstens Hus, hvor de helt ofrede sig til hans Tjeneste. Ægteparret blev til Glæde og lysende Eksempel for deres Omgivelser og havde efter menneskelig Beregning et langt og fredfyldt Liv for sig.

Meh Geronimo havde i al sin egen Lykke stadig Tanke for sine Landsmænd, Araberne. Daglig bad han Gud om at lade sin uendelige Barmhertigheds Rigdomme udgydes over dem, der lever i Mørke og Vildfarelse. Ofte sagde han til Præsten og sin trofaste Hustru: »Tanken om mine stakkels Landsmænd forfølger mig Dag og Nat, hvorfor skal jeg leve i Lykke og Sikkerhed, naar Millioner lever og dør i Vildfarelse?«

Nu hændte det i Maj 1569, at en Skare Spaniere forberedte en Ekspedition mod en arabisk Landsby, som laa ved Kysten og var i Sørøvernes Hænder. Ekspeditionens Anfører søgte en Ledsager, som var kendt med Araberne, og foreslog, at Geronimo fulgte ham. Da Generalvikaren gjorde Geronimo kendt med dette Forslag, knælede denne ned for sin elskede Ven og Lærer og bad om hans Velsignelse, tog kærligt Afsked med sin unge Hustru og drog saa af Sted med Spanierne i Haabet om at kunne vinde nogle Sjæle for Sandheden.

Ekspeditionen havde kun været nogle faa Dage paa Søen, da den blev fanget af Maurerne, som førte samtlige Deltagere i Lænker til Algier, hvor de blev udbudt til Salg paa Markedspladsen. Beyen i Algier, Ali el Endy, som ulykkeligvis var en frafalden Kristen af italiensk Afstamning, blev betaget af Geronimos kraftige og smukke Skikkelse; han gjorde Brug af sin Ret til selv at udvælge de Fanger, han ønskede, og tog Geronimo i sin Tjeneste.

Det varede selvfølgelig ikke længe, før Geronimos Historie blev kendt, og intet blev forsømt for at bevæge vor unge Helt til at vende tilbage til sine Fædres Tro. En Dervish søgte at lokke ham med Løfter om Frigivelse og dertil en rig og smuk Hustru, saafremt han offentligt vilde afsværge sin kristne Tro. Men Geronimo afviste Dervishen og bønfuldt Gud om Naade og Styrke til at modstaa alle Fristelser. I Begyndelsen var Slaven blevet behandlet med største Venlighed og fik den bedste Pleje, men nu blev Beyen rasende over hans Modstand og lod ham hensætte i et mørkt Fængsel, hvor han fik den usleste Behandling.

Paa den Tid fandtes der i Algier mange kristne Slaver, fangne af Sørøverne paa Togterne mod de europæiske Kyster. En af disse Slaver, en ung Franskmand ved Navn Michael, lykkedes det at komme i Forbindelse med Geronimo i dennes skumle Fængsel, og en skønne Dag lykkedes det yderligere for Michael at medbringe en fransk Præst, en af disse tapre Helte, der trodsede alle Vanskeligheder og Farer, ja, selv Tortur og Død for at tjene de kristne Slaver. Vi kan tænke os Geronimos Glæde over dette Be-

søg og den Andagt, hvormed han har modtaget Bodens og Alterens Sakramente som Forberedelse til den Pinsel og Død,^{sc} han snart skulde lide for sin trofaste Kærlighed til den sande Gud og Herre.

(Fortsættes.)

Lovprisning af den katholske Kirke ved Georg Brandes.

Fra en Ven af vort Blad har vi modtaget følgende:

Ligesom i Fjor har Gyldendal i Aar ved Juletid sendt Forlagets Forfattere og andre, der staaer dets Virksomhed nær, en »Mindebog«, samlet af Breve til Forlagets Direktører fra fremragende litterære Personligheder, med hvem de har samarbejdet. De smukke, smaa Skrifter, der indeholder Stof af baade personal- og litteraturhistorisk Værdi, kommer ikke i Handelen og er ikke bestemt for Offentligheden.

»Mindebogen« 1932 indeholder Breve fra Georg Brandes til det Gyldendalske Forlag (1903—1926) og til Græbes Bogtrykkeri (1919—1921) samt en Indledning af Dr. phil. Louis Bobé. Brevene giver et ypperligt Indtryk af Georg Brandes's indtil den høje Alderdom livsfrodige, impulsive og af Aandsarbejde utrætteligt optagne Personlighed. Stedet er ikke her til at komme ind paa den Karakteristik, han i disse hastige, aldrig for andre end Modtageren bestemte Linjer tegner af sig selv. Men der kan være Grund til netop her i Bladet at omtale et enkelt af de gengivne Breve, skrevet 18. Februar 1926 — Brandes var da netop fyldt 84 Aar — til Direktør Fr. Hegel i Anledning af et københavnsk Dagblads Udtalelser om hans da nylig udkomne Skrift Petrus (1926; 2. Oplag s. A.).

Brevet indledes med nogle saare skarpe Udfald mod den danske Presse, der »har slaet enhver Rekord af Uvidenhed og Smaalighed«, og hvorefter Brandes siger, at »der gives intet Favnemaal«, som kan maale hans Følelser for den. Brevet fortsætter, efter en Incidens, som kan forbigaaes, med den for Brandes's Aandsform karakteristiske Paastand, at det Nye Testaments Udsagn om Petrus skulde vise, at »han er en Sagnfigur«. Umiddelbart herefter skriver Brandes:

Ikke desmindre udmunder Bogen [om Petrus] i en Lovprisning af den romersk-katholske Kirkes stortalde, himmelhøje Arkitektur, der er opført over Sagnet, og af den beundringsværdige, især af Jesuiterne skabte Organisation, der sammenholder den.

Lad være, at den gamle Kritikers Tanke glipper: hvor beundringsværdig end den støttes, vilde en storladen, himmelhøj Arkitektur ikke kunne holde i to tusind Aar, mod Storm og Uvej, hvis den var bygget paa et Sagns Sandgrund. Her vil vi blot et Øjeblik fæstne Opmærksomheden ved de Ord, som vidner, at Georg Brandes havde set, at Kristendommens Moderkirke i storladne Linjer rækker mod Himlen.

Amicus.

Rigdom Lykke.

Rigdom og Lykke følges sjældent ad. Som Regel er de rige ikke lykkelige og de lykkelige ikke rige. »Osservatore Romano« bragte for nogen Tid siden et karakteristisk Eksempel herpaa.

Da den engelske Millionær Fred Struben i 1930 fejrede sin 80-Aars Fødselsdag, blev han af Pressen hyldet som en af de første Opdagere af de sydafrikanske Guldminer. For mere end 50 Aar siden var han rejst til Transvaal for dér at søge efter Guld. Medens han gennemstrefede de øde Landstrækninger, mødte han en Sydafrikaner. Denne anede straks, hvad Struben ledte efter, og førte ham hen til det Sted, hvor der øjensynligt kunde vindes udtømmelige Rigdomme af Guld. Da Struben spurgte ham, hvad han kunde ønske sig til Gengæld, svarede Sydafrikaneren: »Intet, slet ingenting. Jeg ejer en Hytte og et Gevær og ellers saa meget, at jeg kan klare mig, og det er nok.«

Struben vandt uhyre Rigdomme og trak sig derefter tilbage til sin luksuriøse Villa i Skotland. Derfra skrev han til den Sydafrikaner, han havde at takke for sine Rigdomme, og spurgte, om han ikke kunde trænge til noget. Denne svarede ham: »Jeg er lykkeligere end De. Jeg lever i Fred med min Gud, har en Søn, der aldrig forfejler et Skud, og en Nevø, der helt følger i sin Faders Fodspor. Jeg ønsker mig ikke noget andet.«

Der skal i Virkeligheden ikke saa meget til for at være lykkelig, ikke andet end det, vor Frelser har lært os at bede om i Fadervor: kærligt Forhold til vor himmelske Fader, det daglige Brød og Guds Naade og Barmhjertighed. Dette finder sit Udtryk i følgende smukke Digt af Charles Gandrup:

Lykken er ikke Gods eller Guld,
Lykken er ikke Storhed og Ære,
Lykken kan selv i den ringeste Vraa
Arbejdets Frugter paa Bordet bære.

Lykken har Rod i det ærlige Sind,
Lykken er Nøjsomheds rigeste Broder,
Lykken er: altid at være sig selv,
aldrig trælbundet af Livets Goder.

Lev ej i tomme Ønskers Rus,
 Drik ej Misundelsens bitre Bæger!
 Rigere Fryd vil du fange, naar ret
 andres Glæde dit Hjerte kvæger.

Lykkeligst den, som har Fred med sin Gud,
 Fred med sig selv og Fred med sin Næste!
 Gaar det i Verden saa op eller ned,
 han har af Lykken dog vundet det bedste.

NYE BØGER.

Anton Juulsen: I Stilheden. Eget Forlag. København 1932.

»I Stilheden« er otte smaa Betragtninger af Anton Juulsen, hvis to Digtsamlinger er velkendte, navnlig i tungbøres Kredse. Forf. blev nemlig — saaledes som kort er fortalt i »En Menneskeskæbne« — ramt af den tunge Skæbne at miste Hørelsen. For ham, der var en anset Lærer, der ikke blot stræbte at bibringe sine Elever Dygtighed i de Fag, han underviste i, men ogsaa søgte at vække dem aandeligt, var dette et frygteligt Slag. Men hans stærke Tro og inderlige Fromhed førte ham gennem Krisen og aabnede en ny Verden for ham, og han fandt et nyt Felt for sine Evner ved de Foredrag, han i Aarenes Løb holdt for de tunghøre. Det er nogle af disse, der her foreligger. Selvom Forfatteren ikke er Katholik, vil enhver Katholik kunne læse Bogen med stor Interesse paa Grund af den varme Tro og inderlige Hengivelse i Guds Vilje, der gaar igennem den.

Hvad enten han taler om »Stilheden«, der tvinger Mennesket til at søge ind til de dybeste Kilder i Sjælen, eller om Sorgen, der er det »aandelige Ridderslag«, der hæver én ud over Dagliglivets Tomhed, altid føler man, at der staar en fin og nobel Personlighed bagved, og glæder sig over det smukke og levende Sprog, hvori det er skildret.

R.

Fra Hovedstad og Provins

København. Fra Rosenkranssognet. Et synligt Tegn paa Vitalitet er de Menighedsmøder, man af og til kan læse og høre om, snart i det ene, snart i det andet Sogn, baade i Hovedstad og Provins. Rosenkranssognet har heller ikke staaet tilbage i Udvikling paa dette Omraade i den sene-

ste Tid. Den 25. Oktober havde Sognets Præster indbudt til Menighedsmøde i Institut Jeanne d'Arc. Ingen ringere end Hs. Excellence Biskoppen besøgte Underholdningen, der bestod af Films, dels fra den eucharistiske Kongres sidste Sommer, og dels af Billeder, optagne paa Excellencens mange Rejser i Udlandet, samt enkelte humoristiske Films. Bagefter var Biskoppen Hædersgæst ved et fælles Kaffebord. Mødet var ualmindelig godt besøgt og sluttede med en Tale og den biskoppelige Velsignelse.

Mandag den 2. Januar d. A. holdt Mariakongregationen »Stella maris« sit første Møde i Aar. I den Anledning var Sekretær i Danmarks katolske Ungdoms Forbund, Pater J. Bender S. J., kommet til Stede. Pateren talte først i Kirken, hvor der desuden var sakramental Velsignelse. Senere var der en lille Festlighed i St. Mariæ Drengeskoles Lokaler: Juletræ, Kaffebord, Juleknas. Pater Bender holdt et lille Foredrag om Pressens Magt (specielt den katolske). Efter at Præfekten, Hr. Fiskehandler Chr. Ludvigsen, havde ønsket Glædeligt Nytaar for Kongregationen og dens enkelte Medlemmer, sluttede Mødet med »O sanctissima«. —

Den 4. Januar afholdtes atter i Institut Jeanne d'Arc en kombineret Festlighed. Mariakongregationen havde arrangeret Julefest for Sognets Børn og samtidig var der Menighedsmøde, hvor Sognepræsten, Pastor Bernh. Jensen, præsiderede. Pastor Niels Hansen viste nogle ganske dejlige Lysbilleder: Julens Hemmeligheder, hvortil Pastoren læste Tekster fra den hellige Skrift, mens Rosenkranskirkens Kor, under Ledelse af Organist Fr. Siegler, sang forskellige Julesalmer bl. a. Adeste fideles. Ved det senere Kaffebord, hvor de elskværdige St. Josephs-Søstre som smaa hyggelige Husalfer sørgede for Serveringen, herskede den muntreste Stemning. Hr. Assistent Verner Stabehj. læste smaa lystige Historier og Hr. Knud Barfred ledede, som en Art »Nisse-Far«, Underholdningen for Børnene. — Selv om dette Møde var nogenlunde godt besøgt, var der dog alligevel Plads til flere af Menighedens Medlemmer. Men her tror jeg, at Arrangørerne bærer en Del af Skylden; thi vel var Mødet averteret her i »Ugebladet«, men Datoen var faldet ud. Nu er jeg nok klar over, at det er »Sætlernissen«, der har været paa Spil, men havde Mødet været bekendtgjort en Uge før, kunde en saadan Fejl være blevet rettet. Det maa huskes næste Gang — for det er da mit lønligste Haab, at saadane Menigheds møder gentages. *Laur. Andersen.*

— — P. Théophile Hénusse, S. J., den navnkundige belgiske Prædikant, som allerede har været her de to sidste Aar i Januar Maaned for at holde Konferencer, er atter

kommet hertil. Den Foredragsserie, han nu agter at holde, bærer Fællestitlen »Le problème de Jésus Christ.« Emnet behandles paa fem Aflener i St. Ansgars Kirke, fra Mandag d. 16. til Freilag d. 21. Januar og begynder hver Aften Kl. 8½. Foredragene bærer følgende Titler:

1. Le problème. 2. Les solutions allemandes du XIXe siècle. 3. Renan devant le Christ. 4. L'état actuel de la question. 5. Notre foi.

Alle, som forstaar det franske Sprog, vil sikkert have Glæde og Udbytte af Foredragene i flere Henseender.

Adgang til Kirken er fri; imidlertid vil der ved Indgangen være opstillet en Bøsse, hvori der bedes nedlagt frivillige Bidrag til Dækning af de med Foredragene forbundne Udgifter.

— — »Prinsesse Tornerose« opførtes den 3. Januar af St. Annæ Menigheds unge Piger og Skolebørn i St. Knuds Skoles store Sal, og tiltrois for det uheldige Tidspunkt var Salen godt fyldt. Da Spillerne havde hørt, at Hans Excellence Biskoppen vilde se »Tornerose«, lovede baade Tornerose og Køkkendrenge, Kongen og Dronningen, Lysøje og Mørkøje, Prinsen og gamle Susanna og alle øvrige Spillere at gøre deres Bedste, og de gentagne Fremkaldelser viste, at de holdt Ord. »Prinsesse Tornerose« blev en sand Nydelse for alle tilstedeværende. De livlige 19 Spillere, der helt gik op i deres Roller og var iført de nydeligste Dragter, fortjente ogsaa alt dette Bifald. Man kunde nok se, at en teaterkyndig Haand havde instuderet »Tornerose«.

P. D. St.

— — Nytaarsfesten i D. K. K. F. Onsdag den 4. ds. afholdt »Danske Kvinders Katholske Forbund« sin aarlige Nytaarsfest.

Underholdningen indledes med en Prolog fremsagt af den nysseligste »Lykkens Fe« i Frk. Opffers Lignelse — derefter gik det Slag i Slag. Frk. Lund-Larsen sang Schubert'ske Sange og Fru Schack Erik Bøgh'ske Viser — akkompagneret af Miss Dudley og Frk. Ebba Wilian. Fruerne Permin og Wissum opførte en smuk lille Enakter forfattet af Dr. Perch; særlig Fru Wissums henrivende Spil som den purunge, forelskede Pige fortjener at fremhæves. Alle de optrædende høstede rigeligt Bifald, men ingen dog som kgl. Skuespillerinde Fru Karin Nellemose, der læste forskellige Digte samt H. C. Andersens »Den uarlige Dreng« paa en simpelthen mesterlig Maade. Sidst (men ikke mindst) maa fremhæves Aftenens livfulde Konferencier, Fru Lohrer, hvis Vid Gang paa Gang henrykkede den talrige Forsamling. Kort sagt: Succes!

Ved Bordet holdtes en Mængde gode og smukke Taler — men Pladsen tillader desværre ikke at referere dem alle.

Formanden Frk. Ramsing, der først havde budt os alle Velkommen, holdt en versificeret Tale for Forbundets gejstlige Raadgiver Pater Sialm. Denne takkede paa de tilstedeværende Mænds Vegne for den hjertelige Velkomst — og talte derefter følt og smukt for Kvindeligaen, idet han opfordrede alle katholske Kvinder, ældre som yngre, til at slutte sig til denne Forening, der som et Led i den katholske Aktion saa godt arbejdede for Sjæles Frelse og til Guds Ære. — Blandt de øvrige Talere maa nævnes Fru Tardini, Frk. Else-Minna Steiner, cand mag. Niels Hansen, Hr. Edvard Hansen samt Hr. Lohrer.

Et Lotteri øste en sand Gaveregn ud over Deltagerne, men trak lidt længe ud, og Pavsens mellem Festens sidste Afdeling trak længe ud, men det er ogsaa den eneste Anke, der kan rettes mod den saa vellykkede Fest.

— Lad os haabe, at alle de gode Ønsker der i Talerne blev udtalt for D. K. K. F. maa gaa i Opfyldelse; og hvad kunde der mon ikke udrettes, om vi havde en lige saa kraftig D. M. K. F.? Festen i »Borgernes Hus« var en god Optakt til Arbejdet i det nye Aar — den er værd at gæste, der baade forstaar at feste og arbejde. Tak for den gode Aften.

»Mandlig Gæst.«

Odense. Anden Juledag opførte Elever fra St. Albani Skole i Skolens Festsal et tysk Julespil, »Das Herbergspiel«; det er skrevet i det 11te Aarhundrede og stammer fra Rhinlandet, hvor Fremstillerne i deres enkelte Kostumering drog fra Hus til Hus; det opførtes særlig i Laugshuse og ved Spindeaftenerne.

Om alle Spillerne kan man roligt sige, at de udførte deres Roller udmærket, særlig i Betragtning af, at Sproget var tysk; hvert Ord blev tydeligt og klart gengivet. — Der opførtes endnu et Helligtrekonger-Spil, skrevet paa Dansk af Pastor Jensch, og det fik ligeledes en fortrinlig Udførelse.

Pastor Jensch, som i Samarbejde med Lærer Ebbesen har indstuderet begge Stykkerne, fortjener Tak for dette store Arbejde. — Kostumerne, som var meget smukke og omhyggeligt udført, er alle fremstillet af St. Josefssøstre og St. Hedvigssøstre.

Pastor Poquet takkede alle de medvirkende for deres Assistance, udtalte Haabel om, at det ikke var sidste Gang, Børnene spillede og takkede for den Tilslutning, som den fyldte Sal bar Vidnesbyrd om.

Pastor Jensch blev til Slut fremkaldt og hilstes med stormende Bifald.

Kirkelig Kalender.

Jan.	Jan.
15. S. 2. Søndag e. Epiphani.	22. S. 3. Søndag e. Epiphani.
16. M. Marcellus I.	23. M. Raymund af Pennafort.
17. Ti. Antonius.	24. Ti. Timotheus.
18. O. Petri Stol i Rom.	25. O. Pauli Omvendelse.
19. T. Knud, Konge af Danmark.	26. T. Polykarp.
20. F. Fabian og Sebastian.	27. F. Johannes Chrysostomus.
21. L. Agnes.	28. L. Gudsmoders Lørdagsmesse.

Jan. Ugens Messebønner.

15. S. 2. Søndag e. Epiphani (*Ny Messebog* 85); 2. Sæt Bønner: Paulus Eremit (N. M. 785), 3. Sæt Bønner: Marius (N. M. [53]).
16. M. † Marcellus I (787—620); 2. Gudsmoder (Kirkebøn 64—101, Stillebøn [92]—[95], Slutningsbøn 65—102), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
17. Ti. Antonius (788—621).
18. O. Petri Stol i Rom (788—621); 2. Paulus, 3. Prisca.
19. T. Knud, Konge af Danmark (792—625). 2. Marius og Lidelsesfæller (793—626).
20. F. Fabian og Sebastian (794—626).
21. L. Agnes (796—628).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Fredag d. 20. Jan. Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

Mariakongregationen for Mænd i Ordrup har Møde Torsdag d. 19. Januar Kl. 20.

Juleindsamlingen i St. Ansgars, Sakraments og Ordrups Sogn indbragte 1420 Kr. som uddeltes i Pengegaver til 111 Familier, enligstillede, og skjult Nød.

Alle Bidragsdere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak. Komitéen.

Rosenkranssagnet. Juleindsamlingen i December Maaned indbragte 817 Kr., som uddeltes i Pengegaver til 62 Familier og enligstillede.

Alle Bidragsdere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak. Komitéen.

3 Værelses Villalejlighed i Dr. Elisabethsallé 3 (ved St. Annæ Kirke) med Have og lukket Veranda bliver ledig til 1. Februar. Henvendelse til Hr. Andr. Prüser, Højdevangsalé 29, Telf. Amager 4320, Kl. 5—7 Eftm.

Ung Pige i 20-Aars Alderen søges til almindelig Husgerning, skal ligge hjemme. Bill. mrkt. »Ung Pige« modtager Bladets Ekspedition, Bredgade 64.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂

Nr. 4.

Søndag den 22. Januar

1933

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Fra før Reformationen. — Den katolske Kirke i Danmark 1932. — Levende begravet. — Pastor Gamél og Herman Bang. — Moderne Kirkebygninger II. — Den 3. nordiske Pilgrimsfærd til Rom. — Fra Hovedstad og Provins.ⁿ — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 23, 21-31.

Om Utroskab.

1. Mandens Synder.

To Slags Mennesker begaar Synd paa Synd, og den tredie Slags paadrager sig (endnu større) Vrede og Straf. 21.

a) *Synden med sig selv alene.*

Den (af Vellyst) glødende Sjæl er som brændende Ild, der ikke slukkes, før den har fortæret noget. Saaledes holder en Mand, som synder mod sit eget Legeme, ikke op, før han har tændt den (ham selv fortærende) Ild. 22-23.

b) *Utugt med andre.*

For den utugtige Mand er ethvert Brød (= hver Lejlighed til Synd) velsmagende; han hører ikke op med at synde, før han er død. 24.

c) Gift Mands Utroskab.

Hver Mand, der forsynder sig ved Ægteskabsbrud og ringeagler sit eget Liv ved at sige: »Hvem kan se mig? Mørke omgiver mig; Husets Vægge skjuler mig; der er ingen, der kan faa Øje paa mig. Hvem skulde jeg da være bange for? Den Allershøjeste bryder sig ikke om mine Misgerninger«, — glemmer fuldstændigt, at Guds Øje ser alt, og at hans egen Menneskefrygt og den (ventede) Tavshed (om Utroskaben) fra deres Side, som er bange for ham, røver Guds frygten fra ham. Han tænker heller ikke paa, at Guds Øjne er langt klarere end Solen, at de lægger Mærke til alle Veje, Menneskene gaar, og at de gennemskuer de dybeste Dybder og mest skjulte Kroge i det menneskelige Hjerte. For Gud Herren var jo alle Ting kendt, før de blev skabt; derfor gennemskuer han ogsaa alt, efter at det er frembragt. 25-30.

En saadan een faar sin Straf ude paa Byens Gader; han bliver jaget som en Fole og paagrebet, hvor han ikke formodede det. Han gøres til Skamme for alles Øjne, fordi han ikke kendte til Herrens Frygt. 31-32.

2. Kvindens Synder.

Det samme sker med en Kvinde, der forlader sin Mand og ved en fremmed føder Arvinger til Verden. 32.

Thi for det første var hun ulydig mod den Højestes Lov; for det andet forbrød hun sig mod sin Mand; for det tredje har hun besmittet sig selv ved sit Ægteskabsbrud og med en fremmed skaffet sig Børn. Hun bliver ført frem i Folkeforsamlingen, og der anstilles Undersøgelse over hendes Børn. Hendes Sønner slaar ikke Rod, og hendes Grene bærer ikke Frugt. Hun efterlader sig et Minde til Forbandelse, og hendes Skam udslettes aldrig. 33-36.

Saaledes vil de efterlevende erkende, at intet er bedre end Guds frygt, og at intet er sødere end at overholde Guds Bud. En stor Ære er det at følge Herren; for paa den Maade opnaar man et langt Liv af ham. 37-38.

Anmærkning. Med de tre Slags Mennesker menes 1) de, som er henfaldne til Selvbesmittelsens Synd; 2) de, som har utugtlig Omgang med andre; 3) de, som gør sig skyldige i Ægteskabsbrud. Om alle tre Klasser siger

Paulus, at »de, som gør sligt, ikke kan faa Del i Guds Rige« (Gal. 5, 31). I Johannes's Aabenbaring siger Gud, at »deres Del skal være i den Sø, som brænder med Ild og Svovl, det er den anden Død« (= Helvede) (21, 8). Men **Utroskab** er den værste af de tre og udæsker Guds Vrede og Straf mere end de andre — I den gamle Pagt skulde den ogsaa straffes af Menneskers Haand. Herren bestemte nemlig, at baade Mand og Kvinde, der gjorde sig skyldige i Ægteskabsbrud, skulde lide Døden (III. Mos. 20, 10 og V. Mos. 22, 22). Det hentydes der til ved den Bemærkning, at den, der gør en saadan Synd, ringeagter sit eget Liv. — Den utro Kvinde straffedes ikke blot personlig, men ogsaa i sine uægte Børn. — Synden er altsaa aldrig Vinding, men altid Tab. F. K.

Fra før Reformationen.

Københavns katolske Universitet og Universitetsbibliothek.

(Fortsat.)

I de sidste Maaneder af Aaret 1478 blev der udfærdiget forskellige Aktstykker vedrørende Universitetets Stiftelse.

Der er ét dateret København 4. Oktober, der indeholder en offentlig Kundgørelse om, at Kong Christian I med sine fleste Raaders Samtykke og Pavens Tilladelse har stiftet et Universitet i København og nu, efter Biskop Oluf Mortensens og andre hans Raaders Raad, giver Magister og Licentiat i Medicinen Peter Albertsen Fuldmagt til at antage duelige Lærere, som skulde nyde de sædvanlige Rettigheder og ikke lyde anden Øvrighed end Universitetets Foresatte, Roskilde Biskop med Degn og Provst sammesteds, samt Degnen ved Kapitlet i København; ligesom det ogsaa paalagdes Københavns Kommune at varelage Stiftelsens Tarv.

Et andet Aktstykke er dateret Lund 10. Oktober, og det indeholder Ærkebisp Johan Brostorps Samtykke til Universitetets Stiftelse og Løfte om at beskytte Lærere og studerende i deres Rettigheder.

Det tredje Aktstykke er et Brev dateret København 31. Oktober, hvorved Jesper Henrichsen, Degn ved Kapil-

let i København, indrømmer dets Skoler sønden for Frue Kirke til Peter Albertsen og Kollegers Forelæsninger og Øvelser, indtil de kan faa et bedre Lokale (donec et quousque predictus magister et sui consocii de scolis melioribus fuerint provisi).

Endelig er der et fjerde Aktstykke, dateret Roskilde 4. November (feria quarta post f. omnium Sanctorum), der indeholder Roskildebispen Oluf Mortensens Samtykke til Oprettelsen af et Universitet i København og til det Hverv, der er overdraget Peter Albertsen. De tre sidste Aktstykker findes endnu i Universitetets Arkiv paa Universitetsbibliotheket.

Forsynet med Fuldmagt begav Peter Albertsen sig til Højskolen i Köln, hvor han antog graduerede Lærere og andre studerende, som skulde danne Universitetets første Stamme, med hvilke han ankom til København den 16. Maj 1479. Universitetets højtidelige Indvielse fandt Sted den 1. Juni i Vor Frue Kirke i Overværelse af Kongen, Roskildebispen og flere gejstlige og verdslige Honoratiores. Efter en Messe de Spiritu Sancto holdt Peter Albertsen som Universitetets Vice-Kansler Indvielsestalen. Til Dagens Højtidelighed hørte endvidere Valget af Universitetets første Rektor, Magister Jesper Henrichsen til Sandagergaard, og af Dekanus i det filosofiske Fakultet, Skotlænderen Peter Davidsen. Festen sluttede med gudelige Sange og Taler samt med Te Denm laudamus.

Under 28. November 1479 udfærdigede Ærkebispen et Brev til Universitetets Rektor og Lærere, hvorved han, bemyndiget dertil af Paven, bekræftede Universitetets Oprettelse ved dets første Vice-Kansler Peter Albertsen, Oprettelsen af de forskellige Fakulteter, Rektoralet m. m. Det paalagdes Fakulteterne at udarbejde Statuter for hvert enkelt af disse, medens Universitetets almindelige Statuter i det væsentlige stemte overens med Statuterne for Universitetet i Bologna, dette Universitet havde Christian I besøgt haade paa Hen- og Hjemrejsen fra Rom.

Allerede i 1479 fik Universitetet andre Lokaler, nemlig i Stadens Raadhus, der laa vesten for Frue Kirke. (Stadens sidste Raadhus laa paa Hjørnet af Frue Plads og Studiestræde.) Men da selv dette Lokale var for indskræn-

ket til akademiske Højtideligheder, fandt Rektoratets Overdragelse Sted i Vor Frue og Nicolai Kirker og Doktorpromotioner i en egen Sal (aula doctoralis) i Vor Frue Kirke.

Grundvolden til de Universiteter, der i det 13. til 15. Aarhundrede blev til ved Pavernes Indflydelse og Medvirking, dannedes dels af Kirkegods, dels af Gaver fra Stiftterne; men begge disse Hjælpekilder flød kun sparsomt for det københavnske Universitet. Det kongelige Skatkammer var udtømt, dels ved den langvarige Krig med Sverige, dels ved de Pengesummer, Kongen havde maattet udrede til sine Brødre og de holstenske Grever for Afstaaelsen af deres Fordringer paa de slesvig-holstenske Lande. Hvad Kongen selv kunde bidrage af Jordegods, synes ikke at have været meget, og han opfordrede derfor Bisperne til at overveje, hvorledes Universitas og Studium skulde bedst funderes. Bisperne har vel ikke ligefrem afslaaet denne kongelige Opfordring, men den frugtede ikke meget.

Hvis Christian I ikke var død 1481, ikke fuldt to Aar efter Universitetets Stiftelse, vilde han utvivlsomt have udrettet mere for dets Fremme, men uforglemmeligt bliver dog altid hans Minde i Universitetets Aarbøger.

Kong Hans forpligtede sig gentagne Gange til Omsorg for Universitetet. Allerede Aaret efter dets Indvielse bekræftede han, som udvalgt Konge, ved et aabent Brev dets Stiftelse og tilsagde det sin Beskyttelse, og et Aar efter sin Regeringstiltrædelse fornyede han (København den 19. Maj 1482) denne Bekræftelse og billigede, hvad Peter Albertsen havde udført, og han forbød alle og enhver at tilføje Lærerne eller Studenterne nogen Overlast. Endelig blev Universitetets Opretholdelse nævnt i selve hans Haandfæstning (1. Februar 1483). Vist er det ogsaa, at denne Konge mere end nogen af hans to nærmeste Efterfølgere søgte at afhjælpe Universitetets økonomiske Trang og i flere Henseender synes at have indset dets store Betydning for Land og Folk. Ligesom Faderen opfordrede han Rigets Mænd til at yde frivillige Bidrag til Universitetet, og da det ikke hjalp, paalagde han i Aaret 1484 saavel Gejstligheden som Adelen en bestemt Afgift til Universitetet, og endnu Aaret

før sin Død tillagde Kong Hans Universitetet nye Indtægter og forøgede Lærernes Antal.

Christian II gentog ganske vist i sin Haandfæstning: »Item skal det Studium i København ved Magt blive, som det funderet er«, dog levnede hans korte og bevægede Regering ham ikke Tid til at ofre Universitetet nogen stadig eller frugtbringende Opmærksomhed, og det vides ikke, at han har forøget dets faste Ejendomme.

Derimod fik Universitetet Aaret efter Christian II's Regeringstiltrædelse en ikke ubetydelig aarlig Indtægt, idet Ærkebispens og samtlige Bisper paa en Herredag i København den 20. Juni 1514 enstemmigt besluttede, at enhver Sognekirke under det Lundske Ærkestift aarligt skulde erlægge en Skilling kurant Mønt til Universitetet. Dertil blev dog snart knyttet den Betingelse, at Lærerne skulde vise større Flid og Virksomhed i deres Forelæsninger, navnlig ved Afskaffelsen af adskillige akademiske Ferier, som var indført efter Universitetets Stiftelse, men ikke fandt Sted i Kølns Højskole.

Katharina.

(Fortsættes.)

Den katholske Kirke i Danmark 1932.

Aaret 1932 vil ikke saa snart glemmes, fordi det har et herligt Særpræg: den Eucharistiske Kongres. Aldrig før har vi haft en saa klar Bevidsthed om, at vor Religion er den »katholske«, almindelige, verdensomspændende. Aldrig før har vi herhjemme set saa mange Kirkefyrster og saa mange Trosfæller, og det endda fra de fjerneste Lande. Aldrig før har vor katholske Inderlighed været i saa herlig en Harmoni med en begejstret Feststemning. Det ellers saa stille Tilbedelse-kloster var omskabt til Begejstringens Midtpunkt; og alligevel kredsede al den ydre Aktion, al den ydre Glæde kun om det mest inderlige, det mest hemmelighedsfulde i vor Kirke: Eucharistien. Men alt dette er endnu lyslevende, ufølgemæltigt i vor Hukommelse, saa at mange Ord kun kan forvanske Indtrykket: den herlige Procession med flere Tusinder af Deltagere, den rørende Børnekommunion paa flere Hundreder af Børn, Festspillet, Festforsamlingerne, og vor Glæde kunde kun vokse, da vi mærkede, hvordan vor

Eucharistiske Frelzers Fest blev anerkendt af udenlandske Blade i Frankrig, Italien, Tyskland o. s. v., men især i den danske Presse. Man kan være vis paa, at der var mange Radiolyttere baade herhjemme og i Udlandet, som i Aanden overværede vor katholske Højtidsstunde. Vor Kirke blev mere kendt og vandt større Sympathi, og i vore Kredse har det vakt en dybere Samfølelse og en inderligere Kærlighed til Eucharistien. Vi vil her kun nævne den ene Frugt: den Eucharistiske Vagttime paa Amager.

Til Trods for al den Begejstring bliver man roligere og nøglern, naar man ser paa den kirkelige Statistik for 1932. Katholikernes Antal var 24,892. Det betyder, at vi ikke har haft nævneværdig Fremgang. Konvertiternes Tal var 143, Aaret før 167. Den nedadgaaende Kurve, som Meddelelsen af Daabens Sakramente i de sidste Aar viste, har faaet et ubetydeligt Sving opad: 558 mod 551 i forrige Aar. Daabshandlingernes Antal steg kun i Jylland, ellers dalede det.

Blandt Aarets Døde føler vi mange smertelige Tab: Kardinal van Rossum, som især i sine sidste Dage viste os saa megen Faderkærlighed, og Monsignore Storp, en sjæleivrig Præst og gavmild Velgører for Vikariatet, især for Kolding Menighed, hvis Sognepræst han var i flere Aar.

Ligeledes døde to danskfødte Præster, Pastor Frederiksen og Pastor Gamél.

Unge Præster traadte i deres Fodspor. Ikke færre end fire Danske blev i 1932 præsteviet.

Ligesom Præstekaldets Fremgang opfylder ogsaa Synet af de tre nye Gudshuse os med inderlig Glæde. I Aakirkeby paa Bornholm blev en ny Kirke indviet, St. Elisabeths Hospital paa Amager fik et nyt Kapel, og Ursulinerne, som nu begynder deres Arbejde her i Danmark, indrettede paa Farumgaard et lille Kapel.

Af Aarets Jubilæer maa nævnes: Et Sognejubilæum, idet Kolding Sogn har bestaaet i 50 Aar. P. Klessens kunde fejre sit 25-Aars Præstejubilæum, medens Redemptoristerne, der i mange Aar saa ivrigt har arbejdet i Odense, Næstved og paa Amager, fejrede 200 Aars Ordensjubilæum.

Den katholske Caritas' stille Apostle havde smukke Resultater at opvise: Paa Hospitalerne plejedes 17 604 Syge, d. v. s. 1300 flere end Aaret før. Husker vi saa vore Børnehjem, Kommunikanstatter og Børnehaver med deres 663 Børn — Aaret før 572 — vore katholske Skoler med deres 3 345 Elever, vore Basarer, Velgørenheds-Koncerter o. s. v., tænker vi paa Vincentsforeningernes uselviske Arbejde og paa dem, der tager sig af vor Ungdom, ikke mindst i Provinsen, hører vi om en ny Skole i Husum, ser vi den nye Skolebygning i Odense, saa kan vi trygt sige, at

den katholske Charitas viser en forbavsende Livsfylde og en forhaabningsfuld Fremgang til Trods for, at den ikke, eller kun lidt, har Del i den Understøttelse, ikke-katholske Charita-institutioner nyder. — Som i tidligere Aar holdtes der en Del Exercitiekursus i Trørød, Roskilde og paa Rygaard. Ogsaa Foreningernes Liv frembød et smukt Syn med de mange bibelske, dogmatiske og kirkehistoriske Foredrag samt de mere og mere fremspirende Menighedsmøder. Hvad »Katholsk Radioklub« ved Kongressen har opnaaet, beviser, hvor vigtig og nødvendig den er. »Danske Kvinders katholske Forbund« og »Academicum catholicum« havde indbudt Professor Hermann Muckermann, der klargjorde for sine Tilhørere — hvoriblandt der var mange ansete protestantiske Læger — Biologiens Syn paa det begyndende Liv. Benediktinerpater Johner var indbudt af Organistforeningen og holdt nogle Foredrag om gregoriansk Koral; blandt hans Tilhørere taltes Universitetsprofessorer og mange Studenter. Andre Gæster fra Udlandet var P. Hénusse S. J. og P. Friedrich Muckermann S. J., der skildrede Tysklands aktive Katholicisme. En sjælden Oplevelse var en Kirkekoncert udført af Wiener Sängerknaben i Jesu Hjerter Kirke.

For den katholske Literatur har 1932 været et rigt Aar. Johannes Jørgensen skænkede os to Bøger, »Hr. Johansen« og »Italiensk«. Af Oversættelserne bør nævnes: R. H. Bensons »For Kongens Skyld« og O. F. Dudleys »Munken«, bortset fra Encyklikaernes Oversættelser o. m. m. Men den største Berigelse af vor Literatur er uden Tvivl den nye Oversættelse af det »Nye Testamente« I. Bind, der — takket være dens lille Format og jævne Sprog — kan føre til en Fordybelse og Fornyelse af vort indre Liv.

Denne korte Oversigt viser os, at Aaret 1932 har været af stor Betydning for den katholske Kirke i Danmark. Skønt vi ikke kan tale om stor Tilvækst, har dog Kongressen og ikke mindst vore berømte udenlandske Gæster henledt Opmærksomheden paa vor hellige Kirke og vundet Sympati for den, paa lignende Maade som den katholske Charitas i det stille mere og mere taler til Hjertet om Christi sande Kirke. Vi ser med Glæde, hvorledes man i stigende Grad anerkender vort katholske Standpunkt i de Spørgsmaal, der bevæger vor Tid. Det er sikkert efter Guds Raad, at vor Kirke viser sig herligt for Verden paa en Tid, da alvorlige Kriesymptomer iagttages i Protestantismen. Derfor ser vi forhaabningsfuldt ind i Fremtiden til Trods for alle Alvorstanker: det er Høstens Herre, der gav os saa smukke Frugter i 1932, Han vil nok fuluende det, Han saa lovende begyndte.

Robert Groteclaes S. J.

Levende begravet.

(Sluttet.)

Nu var Muhamedauerne paa denne Tid ved at befæste deres By med et Fort. Væggene rejstes af store Blokke, der støblets af sammenblandet Sten, Mørtel og Jord, som i flydende Tilstand blev hældt i en stor Form og derefter tørret i Solen. En Dag da Beyen, som saa ofte, red forbi Fortet og saa Arbejderne træffe Forberedelser til at fylde en saadan tom Form, bød han dem at lade den vente til den følgende Dag, thi: »jeg vil have den arabiske Hund, der bærer Navnet Geronimo, gjort til en Stenblok og bygget ind i Fortet.« Michael, som var til Stede og hørte dette, skyndte sig at meddele Geronimo om dennes nærførelaaende Død og Maaden, hvorpaa det skulde ske. Han modtog Efterretningen med Sindsro og tilbragte Dagen og Natten i Bøn til Gud om sine Synders Forladelse og Martyrdødens Krone.

Ved Daggry blev Geronimo i sit Fangehul afhentet af Soldater, der bandt ham og førte ham til det angivne Sted. Solen stod just op over den skønne Havbugt, og den hvide By laa med sin Baggrund af Træernes Grønt som en af Smaragder indfattet Diamant. Den klare Glød, der svøbte sig over Hav og Land, lyste i Genskær over Geronimos's rolige Ansigt, medens han i Tavshed stod og saa ljernt mod sit Hjem, mod det Sted, hvor alle, hvem han elskede, nu levede, uvidende om hans Skæbne. En Flok Arbejdere og Soldater stod ved den halvfylde Form, der skulde være hans Dødsseng og Grav. Beyen, som var mødt for at paase, at hans Befalinger blev udført, spurgte: »Hund, vil du vende tilbage til Profetens Lære, eller kastes i Formen dér?« »Gør som du vil, Bey«, svarede Geronimo, »med Glæde giver jeg mit Liv af Kærlighed til Gud, og jeg beder, at han vil modtage min Død som et velbehageligt Offer.« »Vi spilder Tiden, raabte den rasende Bey, og gav Tegn til sine Tjenere, der greb Geronimo og lagde ham i Formen med Ansigtet nedad. Hastig blev der skovlet Jord og Sten over. En frafalden Spanier viste mere Raahed end selv Muselmændene og kastede sig med hele sin Vægt over Martyrens Legeme, de andre hjalp til, og snart var Geronimos Lidelser endt. Det var den 18. September 1569, at han saaledes modtog det evige Livs Krone.

Den færdigstøbte Blok blev'saa bygget ind i et Hjørne af Fortet, og med Undtagelse af de faa Kristne skænkede ingen mere Geronimo nogen Tanke. Fortet fik Navnet »De fire og tyve Timer«, hvilket ifølge Traditionen menes at være givet af de Kristne i Algier, fordi deres Martyr, som de

ikke vovede at vise ydre Ærefrygt, var blevet dømt, dræbt og begravet i Løbet af 24 Timer. En spansk Benediktiner-munk, Don Diego Haedo, gav en Beretning om dette Martyrium i et Dokument, hvori han nedskriver sin Tro paa, at Gud en skønne Dag vil føre Geronimo fra dette Sted og lade hans Legeme finde en værdigere Grav sammen med mange andre hellige Martyrer, hvis Blod og lykkelige Død har indviet dette Land.

Aarhundreder svandt hen, og da Franskmændene i 1830 fik Algier i deres Besiddelse, endte Muhamedanernes Magt. De Kristne befriedes fra Slaveriet, katholske Kirker og Skoler byggedes, og Øst for den gamle arabiske By med

dens mange Moskeer og ejendommelige, mauriske Behyggelse rejstes en ny fransk By. Her oprettedes et Bibliothek, og dettes Leder fandt en Dag den spanske Munks Beretning om Geronimo, som han offentliggjorde, idet han udtalte Haabet om, at Martyrens Legeme en Gang maatte blive fundet.

Aar gik; men en skønne Dag gik Munkens gamle Profeti dog i Opfyldelse. I 1853 nedlagdes »De fire og tyve Timers« Fort for at give Plads for Opførelse af en stor Skolebygning. Autoriteterne gav den ledende Ingeniør Ordre til at lede efter Geronimos jordiske Levninger, og i Jule-tiden samme Aar lykkedes det virkelig. Ved en Eksplosion sprængtes en Stenblok, og derved bragtes Martyrens Skelet frem for Dagens Lys. Der blev stor Glæde i Algier. Biskoppen, Monsignore Pery, satte sig i Forbindelse med Rom, og nogle Aar senere blev den heltmodige Martyr helgenkaaret. Under Ledsagelse af alle højere saavel militære som civile Myndigheder og i Overværelse af en umaadelig Folke-mængde blev den hellige Martyrs Legeme ført til sit endelige Hvilested i Domkirken, hvor Geronimo nu afventer sin

herlighedsfulde Opstandelse sammen med saa mange andre af Kirkens trofaste Sønner.

Da Blokken med Geronimos Skelet b'ev fundet, bældte man flydende Gips ned i det Hulrum, det hensmuldrede Legeme havde efterladt og opnaaede derved at faa en nøjagtig Afsløbning. Denne opbevares nu i et Musæum i Algier og viser ganske Geronimos Udseende. Ansigtstrækkene er tydelige, Hovedet med langt Haar, som det dengang bares efter spansk Skik, er dækket med en lille Hue, Klædedragtens Vævning kan skelnes ligesom ogsaa de Reb, hvormed Hænder og Fødder var bundne. En sagkyndig Undersøgelse af Geronimos Skelet viste, at Martyren maa have lidt frygteligt, men Ansigtet er præget af en fuldkommen Fred. Og den, der nu ser denne Afsløbnings Ansigt, kommer uvilkaarligt til at tænke paa den første Martyr Stefanus, der jo ogsaa knustes under Sten og alligevel udbrod: »Jeg ser Himlen aaben og Guds Herlighed og Jesus staaende ved Faderens højre Haand.«

Pastor Gamél og Herman Bang.

Da Herman Bang skrev »Mikaël«, kom han en Dag op til Pastor Gamél og sagde: »Jeg har lagt Mærke til, at naar Katholiker dør, modtager de Kirkens Sakramenter og dør saa smukt; jeg vil saa gerne, at »Mikaël« skal dø som Katholik, selvom han ikke har levet som Katholik.« »Ja, det er der ikke noget i Vejen for,« svarede Pastor Gamél, »men det første Sakramente, »Mikael« maa modtage, er Bodens Sakramente, han maa skrifte.«

»Er Skriftemaalet nødvendigt?« spurgte Herman Bang.

»Ja, det er det,« svarede Pastor Gamél.

»Det maa jeg tænke over,« svarede Herman Bang og tog Afsked. Nogle Dage senere opsøgte han alter Pastor Gamél og sagde: »Jeg vilde gerne have »Mikaël« til at dø som Katholik, men skrifte maa han ikke.«

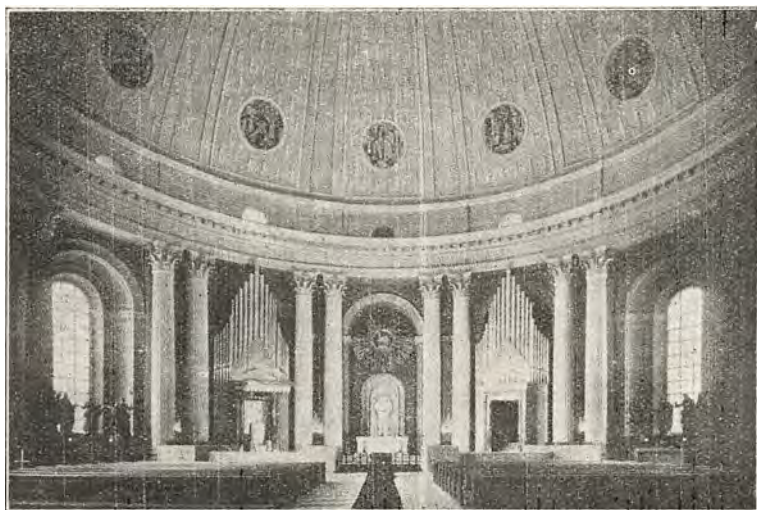
Pastor Gamél saa paa Herman Bang og sagde: »De ønsker ikke, at »Mikaël« skal dø som Katholik, naar De ikke vil lade ham skrifte. Nej, det, De vil, Hr. Bang, det er, at »Mikaël« skal dø i bengalsk Belysning...«

Da »Mikaël« var udkommet, sendte Herman Bang Manuskriptet og Første-Korrektur af Bogen til Pastor Gamél som Tak for, hvad han havde sagt ham.

Det er med Pastor Gaméls Billigelse, at jeg nu efter hans Død lader denne lille Episode komme offentlig frem.

Angelica Axelsen.

MODERNE KIRKEBYGNINGER II.

St. Hedvigs Kathedralkirken i Berlin

skylder ganske vist Frederik den Store sin udmærkede Beliggenhed og Opførelse — endog Planerne skal, siges der, stamme fra Kongens Haand — men alligevel maa den efter Renovationen 1932 ved Clemens Holzmeister, en af de førende moderne Arkitekter, betegnes som en moderne Kirke. Læg Mærke til Altrets enkle Linier, de 2 Amboner, hvoraf den ene benyttes som Prædikestol, Orglets Plads, den indirekte Belysning etc. Et værdigt Symbol paa det moderne Berlins aktive Katholicisme!

Den 3. nordiske Pilgrimsfærd til Rom.

Otte Aar er gaaet, siden de nordiske Biskopper i 1925, i Juhelaarets Majmaanede, førte Katholiker fra fem nordiske Riger til det evige Rom, og denne første Pilgrimsrejse efterfulgtes endnu samme Aar, i September, af en anden, som ikke fandt mindre begejstret Tilslutning, ogsaa fra ikke-katholske Kristnes Side. Nu har den hellige Fader igen forkyndt et helligt Aar, og igen vil nordiske Katholiker drage til Kristenhedens Hovedstad, til Kirkernes og Katakombernes og tusind Minders By. Mandag den 29. Maj vil det tredje Pilgrimslog starte fra København, og man vil i Hovedsagen følge den samme Rute, kun at man denne Gang ogsaa vil gøre Ophold i Verona, den gamle, alvor-

lige Fæstning, hvis pragtfulde Amfiteater i Aar vistnok bliver Scenen for store, religiøse Skuespil.

Rejsen varer 14 Dage og vil kunne gøres for Kr. 420, 3. Kl., og Kr. 565, 2. Kl. Ønsker man Sovevogn, betaler man yderligere som Supplement 10 Kr. for 3. Kl. og 20 for 2. Kl. Ogsaa denne Rejse arrangeres af Bennelts Rejsebureau, og Hans Excellence Biskoppen vil selv føre Deltagerne til Rom. Dog vil kun Katholiker kunne slutte sig til dette Tog. Det nærmere Program offentliggøres senere her i Bladet.

Fra Hovedstad og Provins

København. Redaktøren beder undskyldte eventuelle Forsinkelser i Korrespondencen, da han paa Grund af Sygdom i sin Familie har været fraværende i to Uger.

Samtidig benyttes Lejligheden til at rette nogle Korrekturfejl, som har sneget sig ind i Dr. J. Lehmanns begejstrede Omtale af Johs. Jørgensens »Italiensk« i N. U. Nr. 2. De skyldes den Omstændighed, at Forfatteren ikke selv kom til at læse Korrektur paa sin Artikel, som det var Mening. Der skulde altsaa have staaet: Side 34, Linie 2 f. n.: »Lysel fra Rom«. Side 35, Linie 23 f. o.: »Februar 1896«, og Linie 7 f. n.: »Kaarene«. Side 36, Linie 1 f. o.: »dæmringslyst«, Linie 3 f. o.: »Maanenatten« og Linie 10 f. n.: »sidste Lygte«. Side 37 begynder Verset: »Den kristne Aften, hvor Hjertet skælver«. Naar Forfatteren taler om det »absolute Dogme, som fordømmer Livsglæden som Synd«, kan der maaske være Tale om et buddhistisk, men aldrig om det katholske Dogme, som fra Begyndelsen har været det glade Budskab. Apostlen Paulus skriver til Menigheden i Filippi: »Glæder eder altid i Herren: jeg gæntager det: Glæder Eder.« (Fil. 4, 4.) Frans af Assisi erklærede Sørgmodighed for en Djævelens Indskydelse. Der gives næppe glattere Mennesker end Klosterfolk, Ordenssøstre og i det hele gode Kristne. Og alle katholske Helgeners usvigelige Kendelegn er den stadige Livsglæde. — I Nr. 3, S. 44, Linie 2 f. o., skal der staa: »Danus«.

Aarhus. Menighedens Julefest Søndag d. 8. ds. overværedes bl. a. af Pastor Op de Coul, Vejle, Pastor de Vos, Silkeborg, og den kendte belgiske Taler P. T. Hénusse, som Dagen efter skulde holde Foredrag paa Hotel Royal. En kort Prolog af P. Laux skildrede Barn Jesus, som

holder Lyset i sine Hænder og stiger ned fra de evige Højder til den golve Jord. Derefter opførtes 2. Del af Pastor De Vos's Julespil, som talte inderligt til Hjerterne. Især den lille blinde Pige, som sammen med sin Moder og Hyrderne fra Bethlehems Mark iler hen til Krybben og dér bliver seende, eller den vanartede Søn, som ogsaa finder Vej til Krybben og grædende beder om Tilgivelse, vil man huske længe. De unge Skuespillere klarede sig godt trods kort Øvelseshid, og vi glæder os alle til at se hele Stykket til næste Jul; vi fik jo kun Halvdelen. Med Sang og Dans om Juletræet samt Bortlodning sluttede den gode Aften. Ja, hvis man forstod at gemme de gode Indtryk, man faar i Julen, var man et bedre Menneske Resten af Aaret.

— — Verdenskrise og Moral. Pater Th. Hénusse holdt Mandag d. 9. Januar et Foredrag paa Hotel Royal, som blev en Oplevelse for de ca. 50 Tilhørere, det havde samlet. Vi gengiver Talens aktuelle Indhold efter Referatet i »Aarhus Stiftstidende«. P. Hénusse kom i sit Foredrag ind paa »Forholdet mellem Verdenskrisen og det moralske Forfald og paaviste, hvorledes allerede Auguste Comte havde peget paa Faren ved, at de vesteuropæiske Folk ofrer det materielle Fremskridt en overvældende Interesse i Forhold til det moralske Fremskridt og overvurderer den materielle Fremgang. Uden moralsk Styrke og Fasthed opstaar Kaos, og til Helbredelse af Krisen er derfor en aandelig Revolution nødvendig, en Revolution, som sætter Tingene paa rette Plads og sætter de moralske Værdier øverst.

Betingelsen for et moralsk Liv er Kendskabet til det rette Grundlag, og her viser det sig, at det ene Forslag efter det andet til Erstatning af det gamle Grundlag svigter og ikke naar frem til Pligtens absolute Krav, det klare, utilslørede: Du skal! En subjektiv Moral afhængig af den Enkelte tilfredsstillende heller ikke, da Moralen maa være universel og uafhængig af den Enkeltes Forholdsbefindende.

Moralen forudsætter en absolut Autoritet, som kan byde, og en anden Part, som skal lyde, en Lovgiver og et Menneske, som af fri Vilje bøjer sig for Kravene. Det eneste mulige og holdbare Grundlag for Moralen er derfor Gud selv, det eneste Grundlag, som i sig samler alle Betingelser for sand Moral, og uden for hvilket al Moral er uden Styrke og Mulighed.

Foredraget, som fra først til sidst holdt Interessen fangen, hilstes ved Afslutningen med livligt Bifald.«

Odense. St. Albani Klub holdt Juletræ for Børnene og hele Menigheden paa de uskyldige Børns Fest.

Formanden O. Schmitt bød Velkommen til Deltagerne, som var mødt frem saa mange, som Salen kunde rumme.

Pastor Schmäderer talte om Julens sindbilledlige Betydning. Efter Rundgang om Træet uddelte Julemanden Godter til Børnene, ligesom hvert Barn fik en Julegave; endvidere serveredes der Æbleskiver og Kaffe.

Festen sluttede Kl. 11, og alle var enige om, at de havde tilbragt Aftenen paa en værdig Maade.

I Anledning af Julen har Klubben uddelt en Pengehjælp til trængende blandt Menighedens Medlemmer, desværre ikke i den Udstrækning, som man havde ønsket, men saa vidt som Midlerne tillod det. *Sophus Pedersen.*

— — Ved Pastor Frederiksens Død fremkom der en Artikel i N. U., som redegjorde for hans Præstegerning; men der var blevet glemt, at Pastoren ogsaa havde virket i Odense i nogle Aar, hvor mange, husker jeg ikke; men da jeg ved, at der er mange, som staar i Taknemlighedsgæld til Pastoren fra hans Virke i Odense, synes jeg, det skulde frem.

Pastor Fr. gjorde et stort Arbejde i Odense og optog mange Konvertiter, som til stor Glæde for ham stadig har holdt fast ved vor hellige Kirke. Da jeg engang besøgte ham, var det første, han spurgte mig om: »Holder mine Konvertiter fast ved Kirken?« og det kunde jeg bestemt forsikre ham om, at de gjorde.

Pastor Frederiksen lagde et stort Arbejde i sin Undervisning og optog ingen, før de var fuldt overbeviste om Sandheden af den katholske Tro.

Et Eksempell Mine egne Forældre gik i Kirke i 6 Aar, før de blev optaget. Det var desuden i en vanskelig Periode, at Pastoren virkede her; men han bar alle Besværligheder og Genvordigheder med Taalmodighed. Og alle vi, som skylder Pastoren Tak, vil nu ved hans Død minde ham i Bøn og Taknemlighed. *En gammel Elev.*

Nykøbing F. Nytaarsdag holdt St. Franciskusforeningen efter flere Aars Stilstand en vellykket Juletræsfest i den nye Sal, som Sognepræsten, Pastor Ægidius Smitz har bygget. Kl. 2 indledede Formanden, Forvalter Sørensen med at byde alle Velkommen og rettede en Tak til Sognepræsten for Salens Opførelse. Det straalende Juletræ, de dejlige Julesalmer og ikke mindst de henved 100 Børn, der gik omkring Juletræet eller fik deres Godter og Gaver, hensatte snart alle i den rigtige Stemning. Det fælles Kaffebord, en Auktion over forskellige Pakker, en lille Komædie, der opførtes, samt Fremvisning af levende Billeder, forøgede denne hyggelige Stemning. Ved 8-Tiden sluttede den indholdsrige og vellykkede Fest med at Kassereren, W. Hardeweg, takkede for Hjælp og Tilslutning og udbragte et Leve for Sognepræsten og St. Franciskusforeningen.

Kirkelig Kalender.

Jan.	Jan.-Febr.
22. S. 3. Søndag e. Epiphani.	29. S. 4. Søndag e. Epiphani. — Ansgar, Værnehelgen for det apost. Vikariat i Danmark.
23. M. Raymund af Pennafort.	30. M. Martina.
24. Ti. Timotheus.	31. Ti. Petrus Nolasco.
25. O. Pauli Omvendelse.	1. O. Ignatius.
26. T. Polykarp.	2. T. Marias Renselse.
27. F. Johannes Chrysostomus.	3. F. Ansgar.
28. L. Gudsmoders Lørdags- messe.	4. L. Andreas Corsinus.

Jan. Ugens Messebønner.

22. S. 3. Søndag e. Epiphani (*Ny Messebog* 89); 2. *Sæt Bønner*: Vincents og Anastasius (N. M. 797). 3. *Sæt Bønner*: Gudsmoder (Kirkebøn N. M. 64, Stillebøn N. M. [92], Slutningsbøn N. M. 65).
23. M. † Raymund af Pennafort (797—669); 2. Emerentiana ([61]—[61]), 3. Gudsmoder (som Søndag).
24. Ti. Timotheus (798—63).
25. O. Pauli Omvendelse (799—631); 2. Petrus (789—622).
26. T. Polykarp (804—665).
27. F. Johannes Chrysostomus (805—637).
28. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([87]—[91]); Stillebønnen er dog ikke, som angivet, den samme som paa Nytaarsdag, men findes S. [92]—[95]); 2. Agnes (806—638), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 22. Januar Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Marlakongregationen i St. Ansgars Sogn har Møde Torsdag den 26. Jan. Kl. 20^{1/2}.

St. Michaels Klub. Mandag d. 23. Januar Kl. 8 Missionsforedrag af Pater Menzinger for Klubbens Medlemmer af »St. Michaels Missionskreds« om »Et moderne Missionsproblem«.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 8.

»Credos« Januarnummer indeholder følgende: Tre dikter, efter Richard Billinger, af Erik Wimmerstrøm. — Den nye, danske Katolske Bibel af Niels Hansen. — Strofe, dikt af Augustin Koch. — Förlåtelse, af Karin Antell. — Liknelser, af M. F. — Pinacothica Vaticana, af Niels Hansen. — Kring trettioårige Kriget, af G. E. — Credos böcker, af Sigrid Undset, B. D. Assarsson, Sigrid Stjernsward och † Jos. Brems. — Från Credos torn, af K. Kjelstrup och E. Sandqvist.

FREM MEDSPROGTRYKKERIEF »ATHENE« (ALB HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paræ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater O. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 5.

Søndag den 29. Januar

1933

INDHOLD: Pavelig Bulle. — Sankt Ansgar. — Det første Tiaar. — En katolsk Forpost blandt Klipper og Dønninger. — Katholske Genforeningsbestrebelse i Nutiden. — Et Mysterispil i Berlins Sportspalads. — Den nye danske katolske Bibel. — Valfarten til Rom. — Verdensfreden. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Pavelig Bulle.

Et ekstraordinært helligt Aar og et almindeligt, stort Jubilæum bebudes som 1900 Aars Minde om Menneskeslægtens Forløsning.

Pius, Biskop, Guds Tjeneres Tjener, sender alle troende, som læser nærværende Skrivelse, Hilsen og apostolisk Velsignelse.

Det, Vi nylig kort før Jesu Christi Fødselsfest bebudede, ikke blot for Kardinalernes højtansete Kollegium og for alle de Gratulanter, der var mødt frem, men for hele den katolske Verden, det skynder Vi Os nu at virkeliggøre, idet Vi anordner et ekstraordinært helligt Aar og et almindeligt, stort Jubilæum til Helligholdelse af, at der er hengaaet 1900 Aar siden Menneskeslægtens Forløsning.

Selv om det ikke med historisk Nøjaglighed er fastslaaet, i hvilket Aar den Tildragelse falder, saa er dog

selve Kendsgerningen, eller rettere sagt, hele denne Række af vidunderlige Begivenheder saa vigtig og betydningsfuld, at den ikke kan forbigaaes i Tavshed. Af denne lykkebringende Mindefest bør Menneskene lade sig bestemme til, i det mindste en stakket Stund, at lede deres Tanker bort fra de jordiske og forgængelige Ting, som de nu for Tiden er saa stærkt oplaget af, og at rette dem paa de himmelske og evigt varende. De bør hæve deres Sind op fra denne angstfulde Trængselstid til vort Haab, til hin evige Salighed, som Christus Vor Herre har kaldet os til ved at udgyde sit Blod for os og overøse os med sine overvældende store Gaver. De bør trække sig tilbage fra Hverdagens Støj og overveje i deres Hjerte, især i dette Jubilæumsaar, den store Kærlighed, hvormed vor Frelser har elsket os, og den brændende Iver, hvormed han har udfriet os af Syndens Trældom. Saa opfyldes de selv af større Kærlighed og føler sig ligesom nødsaget til at genelske Ham, der har elsket os saa inderligt.

Lad Os til alles Gavn i Korthed opregne disse guddommelige Velgerninger, som ogsaa den sande Civilisation og den sande Kultur, vi ejer og er saa stolte af, er udgaet fra. Det er den højhellige Eucharisti, som Herren indstiftede ved den sidste Nadver, og Præsteværdigheden, som han meddelte de enkelte Apostle med Ordene: »Gør dette til Minde om mig« (Lk. 22, 19; 1. Kor. 11,24); Jesu Christi Lidelse, Korsfæstelse og Døden, han led for Menneskenes Frelse; Jomfru Maria, der ved Korsets Fod blev gjort til alle Menneskers Moder; desuden Jesu Christi herlighedsfulde Opstandelse, som er Forudsætning for og det sikre Pant paa vor egen Opstandelse; den Fuldmagt til Syndsforladelse, som Apostlene snart efter fik; det virkelige Primat i Kirkestyret, som Petrus og hans Efterfølgere fik overdraget og stadfæstet; endelig Herrens Himmelfart, Trøsteren, den Helligaands, Sendelse og Apostlenes første sejrige Forkyndelse under Tegn og Mirakler. Elskede Sønner, gives der noget helligere, noget, der mere forligner et Hundredeaarssminde? Vort egentlige og sande Liv og den nye Tidsregning for hele Menneskeslægten stammer jo fra hine vidunderlige Begivenheder og guddommelige Velgerninger, som Jesu jordiske Liv sluttede med.

Lad os altsaa i Løbet af dette Sone- og Naædeaar tænke paa dette med et fromt Sind og ære disse Minder ved en brændende Kærlighed. Lad os opmuntre os selv til ivrig Bøn og til Bod for vore personlige Synder; Lad os ikke nøjes med ved Bøn og Budsøvelser blot at sørge for vor egen evige Frelse, men lad os hjælpe hele Menneslægten, der ved sine mange Vildfarelser er kommet paa Afveje, er splittet ved alt det Had og al den Strid, der er, og som hjemsoeges af saa mange Trængsler og ængstes ved de talrige Farer, der endnu truer.

Den almiskundelige Gud give, at det hellige Aar, som Vi snart skal aabne, maa skænke Sjælene Fred, Kirken alle Vegne den Frihed, der tilkommer den og alle Folk Samdrægtighed og sandt Velfærd.

Men fordi dette Jubilæumsaar tager sin Begyndelse kort før Paaskefesten og ligeledes slutter i Paasketiden, anser Vi det for rigtigt, at Biskopperne opfordrer hver sin Hjord til paa behørig Maade at rense sig for sine Synder ved Bødens Sakramente og at styrke sig med den eucharistiske Spise ikke blot een Gang for at efterkomme Kirkens Bud i Paasketiden, men saa ofte som muligt og med den størst mulige Andægt i hele det hellige Aar, og ligeledes at de Langfredag skal betragte Herrens Lidelse med større Iver end ellers. Dette skal være denne Aarhundredefests særlige Frugt, en Frugt, der i Sandhed ikke er at foragte.

(Fortsættes.)

Sankt Ansgar.

Der gaar en Baad for fulde Sejl over Genesareth Sø, og det er ved Aftentide. Ombord befinder sig Jesus med en Del af sine Disciple. Det har været en af Herrens store Arbejdsdage, og træt af Dagens Anstregelser og de mange Menneskers Uro har han lagt sig i Baadens Agterstavn og er faldet i Søvn. Men da bryder en voldsom Storm løs, Vinden slider i Sejlene, og Søen rejser sig i skumklædte Bølger, der skyller ind over Baaden. Disciplene bliver saa bange, at de vækker Herren med forfærdede Raab: »Me-

ster, agter du ikke paa, at vi gaar til Grunde?» Men Jesus rejste sig op, bød Storm og Sø, og alt blev pludselig stille.

Denne Hændelse fortælles os i Dagens Evangelium; men paa denne fjerde Søndag efter Hellig tre Konger fejrer vi jo Mindet om den hellige Ansgar, og Fstedagens Evangelium er taget fra Tiden efter Christi Opstandelse fra Død og Grav. Den sidste Dag, Herren vandrede paa Jord, samlede han sine Apostle og gav dem det storladne Hverv: »Gaa ud i den ganske Verden og forkynd Evangeliet for al Skabningen.«

Ansgar, Benediktinermunken fra Klosteret Ny Korvey i Westfalen, er en af de mange, der i Tidens Løb har fulgt Christi Bud om at gaa ud over Jorderige og forkynde Evangeliet. Efter Barneaarene paa Nordfrankrigs grønne Sletter tilbragte han sin Ungdom i Klosteret ved Weserflodens Bred for derfra i Aaret 826 at drage mod Nord, til Skovegnene omkring Sønderjyllands blanke Fjorde, hvor han udførte sit Livs, sin Manddoms Storværk og blev Danmarks Apostel. Vi kender dette hans Storværk. Med Ansgar kom en ny Tid, ny Aand over Danmark, ikke som en pludselig Omvæltning, men stille og frodigt foregik lidt efter lidt Overgangen fra den gamle hedenske til den nye kristne Kultur. Et kvart Aarhundrede efter sin Ankomst kunde Ansgar i Slesvig rejse Danmarks første Kirke, og endnu ti Aar senere fik han Lov at forsyne sin Kirke med en Klokke, og midt i det niende Aarhundrede ringer da Danmarks første Kirkeklokke ud over Landet. Guds Ord og de hellige Handlinger havde fundet Husly bag viede Vægge, snart rejstes Kirke efter Kirke, og Daabens Vand randt over Hoveder, der bøjede sig for Korsets Tegn.

Stunder imellem har Ansgar, saavel bogstaveligt som billedligt, oplevet det samme som Disciplene hin Aftenstund i Baaden paa Genesareth Sø; at Storm og Søgang har truet det skrøbelige Fartøj med Undergang. Uvejre og Sørøvere overfaldt ham paa Rejser i de nordiske Farvande, Modgang og Forsølgelser søgte at lægge hans Livsværk øde. Men Herren var med ham og hjalp ham frelst gennem alle Vanskeligheder, om det end til Tider saa nok saa haabløst ud.

Hvor kunde det være andet, end at Hovedkirken for den genrejste katolske Kirke i Danmark kom til at bære sin Apostels Navn, St. Ansgar. Men Navnet er jo ikke det eneste Minde, Kirken gemmer om Kristendommens Grundlægger i Norden; i et gyldent Skrin opbevarer den en kostelig Relikvie, et stort Stykke af Ansgars højre Arms Ben. Underligt at tænke, at det er denne Arm, der har løftet Korsets Tegn over de lyttende Tilhørere, har døbt og salvet, har løftet Hostie og Kalk, har ringet med Landets første Kirkeklokke og lyst Herrens Velsignelse over vore Forfædre paa Kong Harald Klaks Tid.

Ved Kirkeomvæltningens Stormgang lagdes alt det øde, som Ansgar og hans Efterfølgere havde bygget op gennem syv Aarhundreder. Kristendommen beholdt vi; men det var ikke Oldkirkens, ikke den Lære, Ansgar forkyndte. Og den katolske Kirke blev hjemløs og fredløs i gamle Danmark. Nu kan vi igen færdes frit og tale og skrive aabent om det, der ligger os paa Sinde. For 80 Aar siden stiftedes Ansgariusforeningen med den Opgave ved det skrevne Ord, i Særdeleshed gennem Udgivelsen af et Ugeskrift, at genoptage Ansgars Virksomhed og at virke i hans Aand. Gennem alle disse mange Aar har Foreningen i al Stilhed ydet sin store og meget betydende Andel i det katolske kirkelige Arbejde herhjemme. Og siden sin Stiftelse har Ansgariusforeningen trofast udsendt Ugebladet, som en Ven til sine katolske Læsere og til Oplysning for anderledestænkende. Ogsaa til danske Katholiker ude i det fremmede er Bladet kommet som en kær Hilsen fra Hjemmet. For faa Aar siden skrev en Læser ovre i Amerikas vilde Skove, saa fjernt fra By og Bebyggelse, at han kun lejlighedsvis fik Post, i en Tak for Tilsendelsen af Ugebladet: »Sommelider gaar jeg og bliver led og ked af det hele og er ved at miste baade Tro og Haab paa alt. Men saa kommer nogle Konvoluter med Ugeblade, der indeholder saa meget fint og smukt, at jeg bliver glad igen.«

Mange af vor Kirkes bedste Venner har i Tidernes Løb været knyttet til Ansgariusforeningen, som er vor ældste Forening: Ikke alle Dage har den haft gode Kaar, og der har været Tider, hvor de Mænd, der havde Ledelsen og

dermed Arbejdet og Ansvar for Foreningen og Bladet, er blevet trætte og modløse. Men Ansgar vaagede over sin ærværdige, gamle Forening, der altid havde sit eget fine og fredelige Præg. Den er Fundamentet, hvorpaa Ugebladet, vort katholske Hovedskrift, hviler, og jo flere der i Enighedens Styrke samler sig om den, des bedre kan den bære sin Opgave. Derfor haaber vi paa de gamle Medlemmers Trofasthed og beder om ny Tilslutning.

Naar vi i Dag, paa Sankt Ansgars Festsdag, tænder Lys omkring det gyldne Relikvieskrin i St. Ansgars Kirke, vil vi brænde dem med en Tak for, hvad han en Gang gav vort Fædreland, men ogsaa med et Løfte om at fortsætte hans Virke.

Johs. H.

Det første Tiaar.

Ti Aars Jubilæer plejer man ikke at fejre, og vor Biskop, der den 25. Januar 1923 af nu afdøde Kardinal Mercier bispeviædes i Averbode Abbedikirke og nu kan se tilbage paa sit Episkopats første Aarti, har ønsket Stilhed omkring Mindedagen.

Alligevel vil vi nu, efter at Dagen er gaaet, opfordre vore Læsere til at yde den bedste Gave, vi kan hyde vor apostoliske Overhyrde, nemlig uegennyttigt, intensivt Medarbejde paa Sjælenes Frelse under Biskoppens Ledelse, i Skrift og Ord, i Forening og Kirke, offentligt og privat, og især inderlig Bøn for Biskoppens Person og Arbejde.

Et Livsarbejdes Værdi kan egentlig først paa Afstand bedømmes rigtigt. Jo klarere og større det tager sig ud, alt som Tiden gaar, jo mere det hævder sig for den fjerne Beskuer, desto lødigere maa det kaldes. Og om de sidste 10 Aar herhjemme kan det siges, at de ikke taber, naar de nu betragtes paa Afstand, tværtimod.

I den allervanskkeligste Tid har Biskoppen tiltraadt sit Embede. Det var Inflationens og Deflationens og Krisernes Tid; Tiden, hvor Folkeslagene forarmedes, hvor de nationale Grænser blev trukket skarpere, og Modsætninger var hyppigere, hvor de katholske Lande ikke mere havde og ikke mere kunde have saa aabne Hænder

Nye Kirker fra de sidste ti Aar.

Brønshøj.	Næstved.	Hvidovre.
Nyborg.	Vejle.	Aalborg.
Helsingør.	Aaakirkeby.	Esbjerg.
Rønne.	Slagelse.	Pindstrup.
	Rudkøbing.	
	Assens.	

og Hjerter som før, hvor man ikke mere kunde tage en Baad til Amerika, naar man ellers slet ikke mere vidste, hvorfra man skulde tage Penge til en ny Kirke. Om denne Tid gælder sikkert, hvad Paulus siger om sin Tids Bispedømme: »Hvo som begærer et Bispedømme, begærer et godt Værk«, han er jo rede til at bringe Ofre.

En mørk Baggrund! Saa meget mere Grund er der til at takke Gud for de lyse Magter, der gjorde sig gældende i disse Aar, og for det frugtbringende Arbejde, Vikariatets Præster og Lægfolk udførte under Biskoppens Ledelse. Vi bringer paa et sammensat Billede de større Kirkebygninger, som blev indviet i dette Tidsrum. Paa lignende Maade kunde der samles en Krans af andre Bygninger: Hospitalet, Kliniker, Skoler eller Børnehjem; en Krans af katolske Bøger, udgivet i denne Tid; en Krans af Møder og Forsamlinger, Exercitier og Missioner. Men Tiden er ikke inde til at binde Kranse; langt hellere vil vi efter at have dvælet en Stund i Erindringen om det forbigangne, med Guds Hjælp og Velsignelse under vor apostolske Overhyrdes Ledelse, genoptage Vandringen efter de Maal, der endnu ligger foran os!

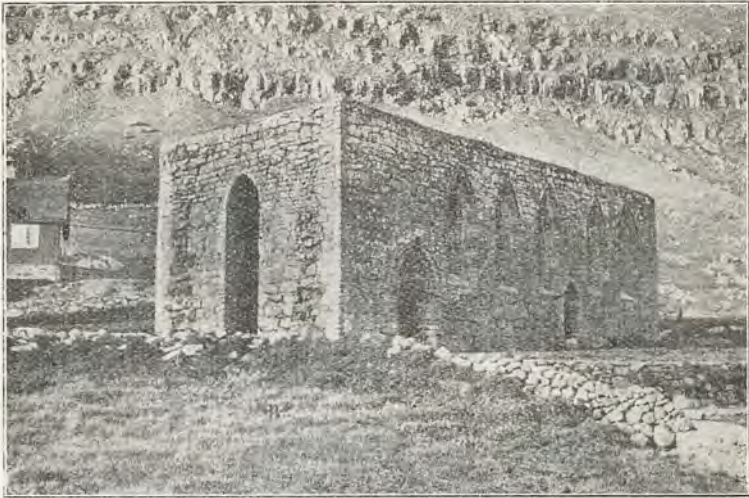
En katolsk Forpost blandt Klipper og Dønninger.

Onsdag d. 8. Februar afholdes i Sakramentskirken en Koncert, hvor Dansk Mensural Cantori vil synge. Indtægten tilfalder den katolske Station paa Færøerne.

Hvem skulde egentlig tro, og hvor mange véd mon, at Munke bragte Kristendommen til Færøerne, de fjerne Klippeøer under dansk Flag i Atlanterhavet, længe før St. Ansgar kom til Danmark. Allerede i 825 fortæller den irske Munk Dicuil i sit Værk »De mensura Orbis terrae«, at hans Medbrødre, ligeledes nidkære irske Munke, at Længsel efter Eneboerliv havde opsøgt de øde Øer. Gennem 100 Aar var Færøerne Boplad for saadanne Munke, men derefter blev de fordrevet af Vikingerne. Kristendommen var imidlertid da blevet indført blandt den dristige, haardføre Befolkning, der efterhaanden bosatte sig paa Øerne, og den maa have haft gode Kaar. Munkene har lagt en god Grund for senere Tidens Udvikling. Blandt Færingerne lever endnu mange Minder fra den katolske Kirkes Tid, og flere gamle katolske Skikke holdes endnu i Hævd, saasom Koistegnet, Bøn til Maria paa Søen og andet saadant.

Men ikke blot levende Tunger, og-aa de Murrester, Øerne har at fremvise, fortæller om Katolsk Kirkeliv

i svundne Dage. Fra den katholske Tid er der nu kun en eneste Kirke tilbage, Sognekirken i Kirkebø paa Strømø. Gennem 400 Aar var Kirkebø Bispesæde, og her residerede omkring Aar 1300 Biskop Erlend, der paaibegyndte Optørelsen af en herlig Domkirke, som imidlertid aldrig blev helt fuldført. Ruinen staar endnu, med prægtige, spidshuede Vinduesaabninger og regnes for at være et af Nordens skønneste gothiske Bygningsværker. Man spørger undertiden sig selv, hvorledes katholsk Kirkeliv kunde udslukkes her

Den gamle Domkirkes Ruiner i Kirkebø. Domkirken paaibegyndtes under Biskop Erlend, som dræbtes af en hedensk Bonde og dennes Sønner.

efter en saa frodig Blomstring, at Stiftet endog havde sin egen Præsteskole.

Nordisk Ugeblad har i Tidernes Løb bragt forskellige Beretninger, der viser, hvor vanskeligt det har været for det 19. Aarhundredes katholske Missionærer at faa Fodfæste paa den haarde Klippegrund.* Den tyske Jesuitpater P. A. Baumgartner, der i 1883 ledsagede Pater v. Geyr fra Jesu Hjerter Kirke i København paa en af dennes mange Missionsrejser til Færøerne, fortæller i sit Værk »Nordische Fahrten« om, hvor sørgeligt det her stod til med Katholicismen.

»Paa disse af Storm og Hav piskede Øer bor tre fattige Katholiker, ensomme og forladte blandt 11000 Mennesker, en Smed og en Fisker med sin Kone. Fiskeren, Paul Jen-

* jfr. N. U. 1923 S. 848.

sen, var tidligere fanatisk Lutheraner; og da han hørte om det første katholske Missionsforsøg, truede han med at slaa den første katholske Præst, han mødte, ned. Da imidlertid en svær Øjensygdom nødte ham til at søge Hjælp netop hos den katholske Præst, da svandt hans Vrede, og Missionærens trofaste Kærlighed fremelskede snart andre Tanker i ham. Sammen med sin Kone og Smeden Jakob overbeviste han sig om den katholske Tros Sandhed og traadte med heltemodig Fornægtelse af alle

Den gamle Bispegaard, som engang var Øernes religiøse Centrum, og nu bebos af Kongsbonde, Lagtingsmand J. Patursson.
Den sidste katholske Biskop, Hilarius, døde 1511.

jordiske Interesser over til Christi Kirke. En sand Storm, en Art Kristenforfølgelse brød løs mod dem. En Tid igennem maatte de være bange for deres Liv, og da de protestantiske Omgivelsers værste Ophidselse havde lagt sig, saa de sig afsondrede fra alle deres Landsmænd. Smed Jakob blev forladt af sin Kone og sine tolv Børn; den allerede gamle Mand saa sig fra nu af nødsaget til selv at lave Mad og føre hele Husholdningen. Ogsaa Paul og hans Kone blev forladt af deres Slægtninge, der forbitret vendte dem Ryggen. Men alle tre holdt tappert ud og forblev trofaste ved Kirken, selv da Missionen blev opgivet, Kirke og Missionshus solgt og Missionæren kaldtes tilbage, hvorefter de højst en Gang om Aaret fik Besøg af en katholsk Præst, der kom op til dem for at meddele de hellige Sakramenter . . .

I en øde Klippebugt gik vi i Land; nede ved Stranden

gemtes de lange Fiskerbaade i nogle Straahytter, hvori Flyndere, Torsk og andre Fisk hængtes til Tørring. Paa Fjældene rundt omkring laa henved 12 fattige Hytter, fattigere end de fattigste, man kan se i Alperne. Til en af disse førte Baadsmanden os. Der boede Paul, som var syg og sengeliggende. Hans Kone førte os gennem Midderrummet, der tjente som baade Køkken og Opholdsrum, ind i en lille Stue, som af den tidligere Missionær paa den nødtørftigste Maade var indrettet til et lille Kapel. Medens P. v. Geyr hilste paa disse Mennesker, som han jo allerede kendte og derefter hørte deres Skriftemaal, forberedte Grev Wolfegg og jeg os til den hellige Messe. I ingen Domkirke og i intet Kapel, var det end nok saa stemningsfuldt, har jeg frembaaret det hellige Offer med en saa dyb Følelse, som i den fattige, lille Stue, der mindede om Bethlehems Forladthed. Gamle Jakob og Pauls Kone kommunicerede ved Alteret; den syge Paul modtog den hellige Kommunion paa sit Smertensleje. Det skulde blive hans sidste. Alle modtog den hellige Kommunion med den inderligste Andagt, og de Protestanter, som foruden Baadsfolkene havde indfundet sig, bivaandede Gudstjenesten med største Ærefrygt. Medens vi straks efter den hellige Messe rustede os til Afrejsen, holdt Pastor v. Geyr i Hyttens Midderrum endnu en lille dansk Prædiken, og derefter præsenterede han os for de gode Mennesker, som ikke vilde slippe vore Hænder og var utrættelige for at finde Udtryk for deres Hjertes Glæde og Tak. »Det var en Festdag!« sagde gamle Jakob, »kunde De blot blive hos os. Hvornaar kommer der igen en Præst for at blive hos os?«

Der gik omtrent et halvt Aarhundrede, før dette Spørgsmaal blev besvaret af nylig afdøde Kardinal van Rossum, der i 1930 sendte to Præster, Skotten Pastor Thomas King og Hollænderen Pastor E. Boekenoghen sammen med fire Søstre af den hellige Franciskus' Orden op til Færøerne, hvor de alle har taget Bolig i Thorshavn. Sidste Sommer kom 3 nye Søstre til den allerede bestaaende Søsterkommunitet, og hele Missionen slaar direkte under Propagandaen.

I Modsætning til Forholdene i gamle Dage møder disse Udsendinge den største Venlighed hos Færingerne. Præsterne har indrettet et lille Kapel, hvor de læser den hellige Messe, ofte under saa stor Tilslutning, at Kapellet er overfyldt. Dette betyder dog ikke lige saa mange katholsksindede Mennesker, som der er Besøgende, men det er dog et Tegn paa Interesse for den katholske Kirkes Lære, Gudstjeneste og Skikke.

Fra Holland har Præsterne faaet foræret et Rejsealter

af Aluminium, som skal lette Arbejdet og de planlagte Missionsrejser paa alle Øerne.

Pastor Boekenoghen har oprettet en Forening for Dreng og unge Mænd, som kan glæde sig ved god Tilslutning. Sidste Sommer, han gæstede København under den eukaristiske Kongres, fik Pastoren foræret et Filmsapparat, som nok skal gøre Gavn deroppe i de lange Vinternætter. Ogsaa et Bibliothek er blevet oprettet. Ivrigt opsøger Præsterne de katholske Søfolk, naar Skibe lægger til ved Øerne, og flere Gange har de været Værter for taknemmelige Gæster.

Søstrene, hvoraf en Del er danskløbte, har aabnet en Børnehave, en Systue for unge Piger og en Skole; de giver ogsaa privat Undervisning. De har købt et stort Grundstykke paa 15000 m², hvor der engang skal opføres Kirke og Præstegaard samt deres eget Kloster.

Vi maa beundre disse Pionerer, der saa frejdigt og ufor-sagt tager Arbejdet op under de vanskeligste Forhold, især hvad Klimaet angaar, som byder paa megen Taage og Regn og kun lidt Solskin. Vi ønsker den lille Menighed Kraft og Mod til at holde ud og især den Mesters Velsignelse, der bor under Tag med dem i deres beskedne Kapel.

Katholske Genforeningsbestræbelser i Nutiden.

Af Dr. Hieronymus Engberding O. S. B.

I snart tusinde Aar har en stor Sorg redet vor hel-lige Moder Kirken som en Mare. Da de pavelige Legater den 16. Juli 1054 paa Hagia Sophias Alter lagde Band-bullen mod Patriarken og hans Tilhængere i Konstantino-pel, anede de sikkert ikke, hvor dybt indgribende denne Bandstraale vilde komme til at virke igennem Aarhundre-der. Hele Folkeslag og mange Riger blev inddraget i Kam-pen, ja tilsidst tilkastede den samlede kristne Orient den romerske Moderkirke Stridshandsken. Rundt regnet lever den Dag i Dag 150 Millioner Kristne deres Liv løsgjort og adskilt fra Christi Legems Enhed, hvem intel gør saa ondt, og for hvem intel er saa slemt som Spa tning og Adskil-lelse. Derfor er vor hellige Kirke nedsænket i Bekymring for de Fåar, der er faret vild.

I de sidste 80 Aar er denne Bekymring vokset i særlig Grad. Kun ganske flygtigt skal der her erindres om Pius IX's Anstregelser. Straks efter sin Tronbesti-gelse lod han den 6. Januar 1847 udgaa en højtidelig

Maria med Barnet.

Russisk Ikon af det 15. Aarh. Benediktinermunkene af Amay-sur-Meuse udsender Ikoner fra det orthodoxe Rusland i fortrinlige Gengivelser, hvoriblandt Gudsmoderbilleder hyppigt forekommer.

Skrivelse til de skismatiske Orientalere, i hvilken han paa det hjerteligste hønfaaldt dem om at vende tilbage til Kirkens Enhed. Til samme Formaal benyttede han ogsaa Indkaldelsen til Vatikankonciliet, idet han allerede 1868 indtrængende indbød alle Orientens skismatiske Biskopper til at deltage i Kirkeforsamlingen. Samme Vej, der specielt er karakteriseret ved, at Paven personlig hen-

vendte sig til sine fraskille Brødre i Christus, betraadte endnu en Gang Leo XIII i sin Skrivelse »Praelara gratulationis« af 20. Juni 1894.

De skarpt afslaaende, tildels oven i Købet fjendsk af-fattede Svar, som var Resultatet af de pavelige Skrivelser til Orienten, beviste, at der maatte søges nye Veje for at naa det ophøjede Maal. Ved regulært Missionsarbejde, der nødvendigvis maatte være særpræget, men alligevel ægte Missionsarbejde, skulde den kristne Orients skismatiske Kirker genvindes. Ganske vist er denne Vej ikke ny, thi allerede i Middelalderen sendte Dominikanerne og Franciskanerne Ordensmedlemmer som Missionærer til den kristne Orient, ligesom ogsaa Leo XIII selv betegnede det som en særlig Ordensopgave for den under hans egen Regering den 12. Maj 1882 reformerede Basilianerorden at arbejde for Genforeningen. Ogsaa den vesterlandske Augustiner-Kongregation af Marias Optagelse i Himlen (kort benævnt »Assumptionister«), hvis Konstitutioner blev stadfæstet af Pius IX den 26. November 1864, har sat sig samme Maal. Naar den hellige Stol nu selv slog ind paa denne Vej, laa der alt-aa kun det nye deri, at den selv paa Embeds Vegne offentligt bekendte sig som Bærer af denne Idé. Det første Resultat var Oprettelsen af det pavelige orientalske Institut i Rom i Aaret 1917, hvis Opgave skulde bestaa i at give begavede Præster fra hele den katholske Verden en grundig Uddannelse i alle Spørgsmaal vedrørende den kristne Orient, saaledes at de kom i Besiddelse af tilstrækkelig Dygtighed til senere at arbejde i Genforeningens Tjeneste. Som et Tidens Tegn udskilte der sig fra dette Institut i 1928 et »Collegium Russicum«, hvor de Præster og Præstekandidater, der vil hellige sig Arbejdet i Rusland, faar en særlig dybtgaaende Uddannelse. Da Pius XI imidlertid ønskede, at de katholske Russere, som Guds Forsyn kaldte til Præsteværdigheden, ogsaa uden for Rom skulde have Mulighed for en formaalstjenlig Uddannelse, aabnede de franske Dominikanere 1923 i Lille Seminariet St. Basile.

Kort efter indtraadte der en ny Vending i Sagen, idet Paven under 21. Marts 1924 tilstillede Benediktinerordenens Generalabbed en Skrivelse, hvori han højtideligt indbød denne Vesterlandets ældste Orden til saavidt gør ligt at anvende sine Kræfter i Genforeningsbestræbelsernes Tjeneste. Denne Orden, udtalte Paven, var jo specielt kaldet hertil, fordi dens Stifter havde optaget i sig det orientalske Munkevæsens samlede Overleveringer, som han havde bearbejdet og tilpasset for Vesterledet. Desuden passede denne Ordens Væsen, med sin særlig pietetsfulde Omhu for Liturgien, Udøvelser af Oldtidsmunkenes

Skikke og paa Grund af sin trofaste Fastholden ved modtagne Overleveringer, særlig godt for Orientens Folk. Ved at bruge disse Ord benyttede Pius XI — rimeligvis ubevidst — en Udtalelse af Leo XIII, idet denne den 26. Juni 1893 ved en Audiens for Professorer og Alumner fra Benediktinerordenens romerske Kollegium St. Anselmo udtalte: »Af alle Ordener og Kongregationer er det kun Benediktinerne, som i Orienten uden Mistanke og Mistro, ja oven i Købet med Sympathi, modtages af Folkene.«

(Sluttet.)

Et Mysteriespil i Berlins Sportspalads.

Fra Berlin, Modsælningernes By, hvor maaske Tysklands mest aktive katho'ske Liv leves, meldes om en Oplevelse, der fandt Sted efter Nytaar og vakte lidt Sensation i Byen.

Den 8. Januar ankom 1000 hollandske unge Piger, der er Medlemmer af Gralbevægelsen, for at overvære Indvielsen af et nyt Gralshus. Om Morgenens var de til Messe i St. Hedvigs Kathedralen, og det var et imponerende Skue at se disse unge Piger i deres farverige Dragter. De ledsagede selv Messen med gregoriansk Koral, og alle modtog de den hellige Kommunion. Bagfter marcherede de til det nye Gralshus begejstret syngende og med vajende Faner, overalt hilst paa det hjerteligste. De blev modtaget af to Biskopper, og for dem bekendte de unge Gralspiger sig paa tysk, engelsk og hollandsk i Kor og med høj Stemme til Kirken, til Christus, deres Konge. For alle tilstedeværende Katholiker og Ikke-Katholiker var det et uforglemmeligt Øjeblik.

Allerede i de tidlige Eftermiddagstimer holdt de 1000 Hollænderinder og 200 tyske Gralspiger Prøve i Sportspaladset paa deres store Mysteriespil »Rorate«. Den Iver, med hvilken de gik i Gang med Arbejdet, fik om Aftenen sin Løn. De 10,030 Mennesker, som i timevis i Forvejen havde erobret deres Pladser, var alle begejstrede.

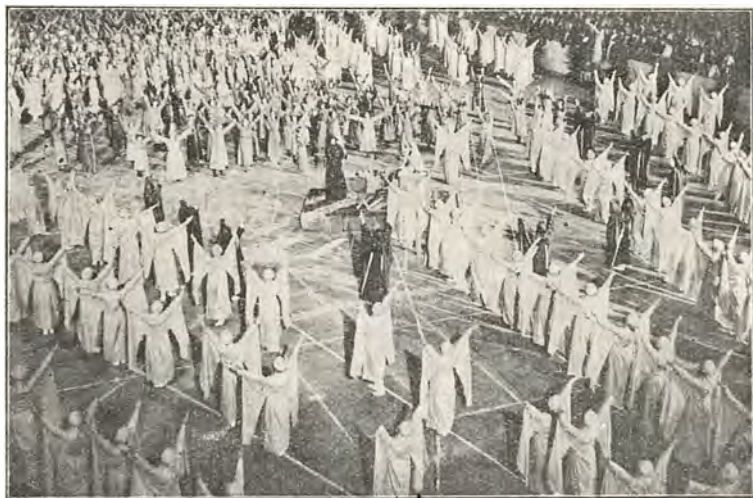
Mysteriespillet »Rorate« er et Advents- og Julespil og bestaar af religiøse og liturgiske Tekster taget dels fra de latinske Originaler, dels fra Guardianis Oversættelser. Forskellige Grupper optræder i Spillet: Gralsgruppen, som alle de andre bliver stillet overfor, de haabløses Kor, de haabefuldes, Profeternes Kor, Johannesgruppen, Mariagruppen osv.

I Talekor, Sang, Dans og Optog fører Handlingen fra Raabet efter Forløseren, fra »Rorate coeli« — »I Himle,

nedsend eders Dug fra oven, og Skyerne nedregne den retfærdige,« indtil Krybben i Stalden i Bethlehem.

Forfatterinden havde paa den mest ideelle Maade forsøgt en Kombination af de middelalderlige Mysteryspil med vor moderne Tids Koreografi. Da de 1200 Piger ved Spillet's Slutning marcherede forbi Biskopperne af Berlin, Haarlem og Westminster, hørtes en saadan Jubel fra de Tusinder af Tilskuere som sjældent før. Det var en folkeforbindende, en kunstnerisk og en dyb religiøs Oplevelse, som det katolske Berlin og overhovedet de tyske Katholiker kunde oplegne.

Hvad selve Gralsbevægelse angaar, er der kun det

Det store Roratespil i Berlins Sportspalads, som opførtes af 1000 hollandske og 200 tyske unge Piger.

ene at sige, at den er Indbegrebet af alt, hvad man forstaar ved god Ungdomsbevægelse, der tages alt det med af den moderne Tid, som kan bruges for at fremme Maalet, nemlig det at erobre Verden tilbage til Gud. Raabet eller Forløseren, Længslen efter hos Gud at finde en Tilflugt ud af vor Tids Virvar har gjort, at Gralsbevægelsen er vokset i Løbet af 3 Aar til 17,000 Medl. i Holland. Bevægelsen blev stiftet for 3 Aar siden af Nasarethsøstrene, en moderne Orden, hvis Medlemmer for at kunne hverve de unge Verdensbørn er klædt som disse uden dog at være yderliggaaende med Moden. Deres Program er Gralsbevægelse. Begejstrede unge Piger, som Søstrene samler om sig, bærer demonstrativt deres Katholicisme ud i det moderne Liv, trænger ind i Fabrikkerne og byder de unge Ar-

bejdersker i deres Fritid et Hjem og kulturel Højnelse. For at vinde Fabrikpigerne gaar Gralen nye Veje. Søstrene og deres Hjælpersker gaar selv ind i Fabrikerne, gør sig Venner med de unge Piger baade ved Maskinen og Arbejdsbordet, men dog mest i Hvilepavserne, og indbyder dem til hyggelige Underholdningsaftner i Gralshuset. Disse er indrettede som jævne Klublokaler. Aspiranterne bliver efter et halvt Aars Forløb Medlemmer og slutter sig efter eget Valg til en Gruppe af Veninder, som af deres egen Midte udvælger en Klubleder. I det offentlige Liv bærer de en Uniform, dog har hver Klub sin Farve paa Blusen. De forskellige Klubber paahviler der forskelligt apotolsk Arbejde.

Kendtegnende for Bevægelsen er den friske Erobre-aand. Store Propagandatog som det i Berlin drager gennem Gaderne. Bevægelsen er i stormende Udvikling og har sat sig et stort Maal. Efter at Berlinergruppen allerede har naaet de 200 Medlemmer, kan man nu regne med Gralens Udbredelse i det øvrige Tyskland,

E. M. Steiner.

Den nye danske katholske Bibel.

Som vore Læsere maaske har set af Tidsskriftet »Credo«s Indholdsfortegnelse, har cand. mag. Niels Hansen i »Credo« taget Stilling til den Begivenhed, det Nye Testaments Udgivelse er for danske Katholiker. Efter at have fremhævet og rost det tekniske Udstyr og Bogens heldige Format, siges der om selve Oversættelsen:

»Den fremtræder i et jævnt, lelforstaeligt Dansk, naturligt og ligefremt, saadan som nu dannede Mennesker i Danmark taler og skriver. Her var Oversætteren stillet overfor et Spørgsmaal af principiel Karakter, hvis rette Besvarelse ikke er saa let. Hvordan bør Sproget i Biblen være? Skal det have en højtidelig, gammeldags, ærværdig Tone eller bør det være moderne, frit og frisk? Ikke saa faa vil sikkert holde paa det første og finde det »rædsomt«, om man kasserer gamle, tilvante Udtryk, f. Eks. siger »spis« i Stedet for »æder«, »Officer« i Stedet for »Høvedsmand« o. s. v., hvad der just er sket i denne Oversættelse. Saadanne kan dog vist ikke anføre egentlige Grunde for deres Synsmaade. Der er sikkert kun een Grund, som vejer til her. Spørger man nemlig, hvorledes de hellige Forfattere selv skrev, er Svaret sikkert: saa godt og smukt, deres menneskelige Evner strakte til, paa det Sprog og i den

Stil, det var rimeligt og naturligt at benytte overfor deres Samtid. Bør da saa ikke ogsaa Bibelen oversættes efter samme Princip? Det har Oversætteren ment og — efter nærværende Anmelders Mening — ogsaa været i Stand til. Selvfølgelig kan der vel nok et enkelt Sted findes en Vending eller et Ord, man kunde have ønsket anderledes — det fuldkomne i egentlig Forstand findes jo ikke paa Jorden — men alligevel tør man nok sige, at vor nye Bibeloversættelse kunde ikke have været bedre end den er.*

Valfarten til Rom.

»Rom giver et vidt Udsyn over Verden,« sagde Kardinalstatssekretær Pacelli den 12. Januar til Alumnerne i Germanikum, der havde indbudt ham til et smukt Julespil, »uden at tilsløre Blikket for dets eget Folks Værdi og Fortrin eller for Hjemlandets Kirke. Rom, saa ophøjet over Tid og Rum, drager alt til sig. Rom, som forener hele den katholske Verdens Folk som Straaler i et Brændpunkt, giver Sans for og Forstaaelse af vore Medmenesker i andre Lande . . . Rom giver Kærlighed til Kirken og til Christi Stedfortræder.«

Vi citerer disse Ord som aktuel Indledning til de Programmeddelelser, vi nu kan bringe i større Omfang end sidst. Bennetts Rejsebureau har udsendt et Cirkulære om Pilgrimsfærden; det indeholder alle de Oplysninger, der kan gives paa nuværende Tidspunkt.

Hans Hellighed Paven vil ogsaa denne Gang modtage Pilgrimme i Audiens. Pilgrimfærden vil foregaa under Ledelse af katholske Gejstlige, som bastaas af dygtige Rejsførere. Til Fører for de danske Pilgrimme har Biskoppen udpeget Pastor C. Benzon. Det foreløbige Program for Rejsen ser saaledes ud:

Nedrejse:

²⁰ / ₈ Afrejse København	Kl. 10,25. Der medføres Madpakker fra København, som fortæres i Toget inden Ankomsten til Berlin.
Ankomst Berlin	Kl. 20,9. Overførsel til Anhalter Baneg.
Afrejse »	» 20,50.
²⁰ / ₈ Ankomst München	» 8,20. Morgenkaffe paa Banegaarden.
Afrejse »	» 9,37.
Ankomst Innsbruck	» 13,00. Lunch.
Afrejse »	» 13,40.
Ankomst Verona	» 20,41. Diner og overnatte.
²¹ / ₅ Afrejse »	» 8,48.
Ankomst Bologna	» 10,40. Lunch paa Banegaarden og Udlivering af Cestini (italiensk Madkurv med Vin).

* Vi henviser igen til den billige Pris for den nye Udgave. Uindb. Kr. 1,60, i Shirtingbind Kr. 2,00, i Skiudbind Kr. 4,50.

Afrejse Bologna	Kl. 14.08.
Ankomst Rom	» 22,50.

Kørsel til Kvartererne.

Hjemrejse:

⁷ / ₈ Afrejse Rom	Kl. 17.40.
⁸ / ₈ Ankomst Milano	» 6.35. Morgenkaffe paa Banegaarden og Udlevering af Cestini til Lunch i Toget. Lejlighed til Besøg og Andagt i Milano Domkirke.
Afrejse Milano	Kl. 9,30.
Ankomst Flüelen	» 14,30.
Afrejse »	» 14,36, pr. Damper over Vierwaldstattersøen. Ombord er der Lejlighed til at indtage Forfriskninger.
Ankomst Luzern	Kl. 17,00. Diner og overnatte paa Hotel.
⁹ / ₈ Afrejse »	» 13,07.
Ankomst Basel S. B. B.	» 14,35. Udlevering af Madpakker, der træder i Stedet for Diner.
Afrejse » B. B.	» 16,00.
Ankomst Frankfurt	» 22,17.
Afrejse »	» 22,43.
¹⁰ / ₈ Ankomst Berlin	» 7,23. Kørsel til Stettiner Banegaard, hvor Morgenkaffen indtages.
Afrejse »	» 8,40.
Ankomst Warnemünde	» 12,15.
Afrejse »	» 12,35. Middag ombord paa den danske Færge.
Ankomst København	» 18,34.

Opholdet i Rom strækker sig over 7 fulde Dage; der vil blive aflagt Besøg i de fire store Pilgrimskirker, og ligeledes vil St. Knuds, St. Birgittas og St. Olavs Altre blive besøgt. I Katakomberne vil der blive læst en særskilt Messe for Pilgrimmene. Under Opholdet i Rom vil Pilgrimmene blive inddelt i Hold paa 50 Personer under en Førers Ledelse.

Hvad Priserne for 1. og 2. Klasse med eller uden Sovevogn angaar, henviser vi til N. U. Nr. 4 (Kr. 420 for 3. Kl. — Kr. 365 for 2. Kl.) I disse Priser er indbefattet: Jernbanebilletten København-Rom-København, Forplejning undervejs og Ophold og Forplejning i Rom samt Transport af Deltagerne og deres Haandbagage fra Banegaard til Hotel i Verona, Rom og Luzern. Alle andre Steder sørger Deltagerne selv for deres Bagage. I Priserne er ikke indbefattet: Udflugter i Rom, Sovevogn, samt rent personlige Udgifter. Udflugterne vil blive arrangeret til en billig Pris. Herom vil der komme Meddelelse snarest muligt.

Rejsen vil faa Karakter af en Pilgrimsfærd. Mandlige og kvindelige ugifte Deltagere vil antagelig blive indkvarteret i Klostre, og om fornødent vil der blive lagt flere Personer sammen i Klosters Sovesale eller Værelser. Gifte Deltagere vil blive indkvarteret i Dobbeltværelser i en borgerlig Pension. Forplejningen vil komme til at bestaa af:

Morgen: Kaffe eller Te, Brød og Smør.

☞ Middag: Suppe, Makaroni- eller Risret, Kødret, Ost eller Frugt.

Aften: Varm Ret, Brød Smør og Ost.

Der bliver budt paa Landets Kost; Forplejningen og Indkvarteringen bliver forsvarlig, men enkel.

Anmeldelse til Rejsen maa ske hurtigt og inden 1. April. Ved Indtegningen betales et Depositum af Kr. 70,—. Resten kan om ønskes erlægges i Rater paa følgende Maade: 1. Marts Kr. 100,—, 1. April Kr. 100,—, 1. Maj Kr. 100,—, og Restbeløbet betales den 25. Maj samtidig med Billetternes Udlevering. Erlagte Beløb tilbagebetales kun i Sygdomstilfælde. Haandbagage indtil 30 kg medføres frit, men indskreven Bagage kan ikke medtages.

Denne Plan er blevet forelagt de fem nordiske Biskopper i Danmark, Norge, Sverige, Finland og Island og er blevet godkendt i den ovenfor anførte Form. Eventuelle Ændringer vil blive offentliggjort her i Bladet.

Vor Meddelelse om, at kun Katholiker vil kunne deltage i denne Valfart, maa vi supplere derhen, at Ikke-Katholiker dog kan medtages paa Grund af en eller anden særlig Tilknytning til den katolske Kirke.

Verdensfreden.

Den 3. Februar er det et Aar siden, at alle de den internationale katolske Kvindeunion tilsluttede Ligaer i 29 Lande lod læse en Messe og modtog den hellige Kommunion for Verdensfreden. Otte Dage senere, d. 10. Febr., indgav en Deputation fra Unionen en Adresse underskrevet af alle de tilsluttede Ligaers Formænd, til Folkeforbundets Nedrustningskonference i Genève, hvori de gav Fredstanken fuld Tilslutning og tilsagde dens virksomme Medarbejde Verden over. Paa Opfordring tog Unionens Præsident, Me Steenberghe-Engeringhe, Ordet i Nedrustningskonferencen.

Hun udtalte blandt andet, at alt Arbejde for Freden vilde være forgæves, om der ikke blev arbejdet i Guds Aand, »thi hvis ikke Herren bygger Huset, arbejder de forgæves, der bygger derpaa«.

Me Steenberghe-Engeringhe har derfor atter i Aar udsendt en Rundskrivelse, hvori hun opfordrer alle Unionens Medlemmer i alle Lande til at overvære den hellige Messe og modtage den hellige Kommunion for Verdensfreden.

I København vil denne Messe blive læst *Søndag den 5. Februar Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke*, og vi opfordrer alle vore Medlemmer i København til at overvære den og deltage i Fælleskommunionen.

Fra den vide Verden

Bulgarien. Den 15. Januar blev Kong Boris' og Dronning Giovannas lille Datter, som var født to Dage forinden, døbt i det ortodokse Slotskapel, som er indviet til St. Peter og Paul. Det var Metropoliten selv, der foretog den hellige Handling efter pravoslavisk Ritus. Dermed har en bulgarsk Konge for anden Gang brudt sit Ord, som skulde have sikret eventuelle Børns katolske Opdragelse.

Første Gang var det den nuværende Konges Fader, Tsar Ferdinand, der ligesom hans Gemalinde Maria Luisa var katolsk, der brød sit Ord og derved voldte sin unge Dronning den bitreste Sjælekval, som hun 28 Aar gammel bukkede under for. Kongeparrets 4 Børn var dengang ganske vist blevet døbt af katolske Præster; men Boris III gendøbtes 3 Aar gammel efter ortodoks Ritus. Kong Ferdinand blev dengang udelukket fra Kirken, som han først efter sin Tronfragsigelse og i Landflygtigheden udsønde sig med. Men ogsaa andre var ophængte over dette Trøskifte, f. Eks. lagde den afdøde Kejser Franz Josef I ikke Skjul paa sin Uvilje overfor Tsaren.

Da nu Ægteskabet mellem den unge italienske Kongedatter og Tsar Boris kom i Stand i 1930 — de blev viede i Assisi, — blev det Løfte, som afgives af alle blandet konfessionelle Brudepar til den katolske Kirke, ogsaa forlangt og givet af den unge Hersker, og en katolsk Præst foretog Vielsen. Straks udspandt sig en Meningskamp i forskellige bulgarske Aviser angaaende, hvad der nu vilde ske, saafremt Ægteskabet blev velsignet med Børn, især med en Tronfølger, da Konstitutionen forlanger, at Kongen skal høre til den ortodokse Tro. Dette Meningsskifte er nu blevet afgjort paa en Maade, som faar en til at føle den dybeste Medlidenhed med den slakkels kongelige Moder!

Skynsomt, og uden at Dronning Giovanna vidste deraf, blev Ministrene og Generalerne og enkelte Politikere snart efter Fødslen anmodet om at give Møde paa Slottet Søndag Morgen den 15. ds., uden at det dog røbedes for dem, at de skulde overvære Prinsessens Daab. Næppe havde de indfundet sig og var blevet ført ind i Slotskapellet, før Daabsakten tog sin Begyndelse. Sobranjepræsidenten Malinoff stod Fadder til Barnet. Ministerpræsident Muschanoff erklærede derefter, at denne Daab var af stor Betydning for Folket og Dynastiet, som derved blev knyttet nærmere

sammen. Kongen selv tog Ordet og betegnede denne ortodokse Daab som et Symbol paa Folkets Enhed!

Utvivlsomt vilde Tsar Boris have faaet den fanatiske ortodokse Gejstlighed Modstand og enkelte politiske Partiers Modvilje at søle, hvis han havde givet sit Samtykke til en katolsk Daab. Men deres Meninger og Følelser maa han have været vidende om, før Ægteskabet blev indgaaet, saa deri ligger ingen Undskyldning for dette Ordbrud, som i saa høj Grad krænker Samvillighed og Ære.

Alle, som er interesseret i Udgivelsen af vort Hovedtidsskrift **Nordisk Ugeblad for katolske Kristne**, bedes ogsaa interessere sig for det Fundament hvorpaa Foreningen hviler:

Ansgariusforeningen

stiftet 1853.

Meld Dem da ind i Ansgariusforeningen. Aarskontingent 5 Kr.
Kontor: Bredgade 64, København K. Telefon Palæ 3762.

Benediktineroblaterne holder Møde Tirsdag d. 31. ds. Kl. 20 i Rosenkranskirken. Optagelse.

A.C. Onsdag den 1. Februar Kl. 20: Magister Henning Kehler: Kaj Munk: »Ordet« og dets Forgængere i Litteraturen. Gæstekort à 1 Kr. faas ved Henvendelse til Administratores. Iøvrigt henvises til Semesterplanen.

Meddelelse fra Academicum Catholicum: Fra 1. Januar 1933 er stud. mag. Knud Wesch af Administratores ill. Foreningens Love § 11 indtraadt i Bestyrelsen efter at Kassereren, Byretssekretær Lauritzen grundet paa Stilling i Provinsen har nedlagt sit Mandat i Bestyrelsen.

Knud Ballin.
Formand for A. C.

Paa Grund af Pladsmangel bringes Referatet af Peter Th. Hennuses Foredrag i næste Nummer.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

hos enlig Dame er d. 1. Febr. let Plads ledig, Madlavning nødvendig, 25—30 Aar.

ved billige Enetimer i fransk, engelsk, latin og græsk; en Kontormand; en Gartner v. større Villa o. l. samt mange ved hvad som helst.

Meddelelse: Mere end 2 Mdrs. gamle Ansøgninger skal fornyes hvis de skal komme i Betragtning. (Benyt Telefon).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Bven 8626.

Torsdag den 2. Februar 1933, kan flhv. Skolebetjent ved St. Ansgars Kirkeskole, Bredgade 67. J. Sigfred Sørensen og Hustru fejre deres Sølvbryllup i Hjemmet, St. Poulsgade 68^a.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 8.

Academicum Catholicum.

Foraarshalvaaret 1933.

Tid	Emne	Taler
Onsdag d. 1. Febr.	Kaj Munk: »Ordene og dets Forgængere i Litteraturen.	Magister Henning Kehler.
Onsdag d. 15. Febr.	Tanker om Sjælens Udødelighed.	Professor Kort K. Kortsen.
Torsdag d. 16. Febr.	Offentlig Møde: Rom og Jubelaaret.	Program senere.
Onsdag d. 1. Marts.	Danske Benediktiner- klostre i Middelalderen (med Lysbilleder).	Dr. phil. Wilhelm Lorenzen.
Onsdag d. 29. Marts.	Et Stykke Dogmehistorie.	Pastor Hubert Messerschmidt.
Onsdag d. 12. April.	Kardinal Newman — hans Liv og Gerning.	cand. theol. et mag. Niels Hansen.
Onsdag d. 19. April.	Alessandro Manzoni (evnt. efterfulgt af italienske Sange).	Fru Carmen Zimmer.
Onsdag d. 3. Maj.	Fredssagen.	Redaktør Fru Thora Daugaard.
Onsdag d. 17. Maj.	Zionisme.	Grosserer Benjamin Slor.
Onsdag d. 24. Maj.	Generalforsamling.	

Møderne holdes i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115^a, og begynder Kl. 20.

Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter Henvendelse fra et Medlem.

Administratores:

Formand: Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, K. Palæ 59 (træffes bedst 16—18, dog ikke Torsdag).

Sekretær: Frk. Ragnhild Hoff, Toldbodvej 48, K. Palæ 2351 y.

Kasserer: stud. mag. Knud Wesch, Aaboulevarden 46, N., Nora 1843 y (træffes bedst Kl. 17,30—19.)

Enhver katolsk Akademiker bør være Medlem af A. C.

Kirkelig Kalender.

Jan.-Febr.	Febr.
29. S. 4. Søndag e. Epiphani. — Ansgar, Værnehelgen for det apost. Vikariat Danmark.	5. S. 5. Søndag e. Epiphani. — Kyndelmisse.
30. M. Martina.	6. M. Titus.
31. Ti. Petrus Nolasco.	7. Ti. Romualdus.
1. O. Ignatius.	8. O. Johannes af Matha.
2. T. Marias Renselse.	9. T. Cyrillus af Alexandria.
3. F. Ansgar.	10. F. Oktav af Ansgar.
4. L. Andreas Corsinus.	11. L. Vor Frue af Lourdes.

Jan.-Febr. Ugens Messebønner.

29. S. **Ansgar** (821—653); 2. *Sæt Bønner*: 4. Søndag e. Epiphani (93—128). 3. *Sæt Bønner* (kun i stille Messer): Frans af Sales (807—638); Slutningsevangelie: Søndagens (94—130).
30. M. † **Martina** ([56]—[56]); 2. *Gudsmoder* (Kirkehøen 64—101, Stillebøn [92]—[95], Slutningsbøn 65—102), 3. *Før Kirken eller for Paven* ([123, 122]—[107]).
31. Ti. **Petrus Nolasco** (807—639).
1. O. **Ignatius** (808—640).
2. T. **Marias Renselse** (816—648).
3. F. **Ansgar** (821—653).
4. L. **Andreas Corsinus** (825—657); 2. **Ansgars Oktav** (821—653).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Jesu Hjerter Kirke (Søndag Aften Kl. 18).

Christus og det sociale Spørgsmaal (Fortsættelse).

29. Jan. Christus om Ægteskab og Familielykke.
5. Febr. Christus om Barnet.
12. Febr. Christus om Øvrighed og Folk.
19. Febr. Læren om Korset som det sociale Spørgsmaals dybeste Løsning.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder Møde i **St. Knuds Sal, Stenogade 4,**

Onsdag d. 8 Febr. Kl. 8.

Foredrag af Forstanderinde Eli Magnussen: »Socialt Arbejde«. Efter Foredraget fælles Kaffebrød for dem, som ønsker det. Alle er velkomne.

— Prisnedsættelse —

E. Rosenørn-Lehn:

Til Jesus ved Maria

nedsat til **1 Kr. 50 Øre** indbundet. Faas i alle Boglader og hos

V. Thaning & Appel
Købmagergade 16.

FREM MEDSPROGTRYKKERIEF »ATHENS« (ALB HANSEN),
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 6.

Søndag den 5. Februar

1933

INDHOLD: Pavelig Bulle. — Fra før Reformationen. — Island. — Christusproblemet. — Det bliver til Alvor, ogsaa i Danmark. — Katolske Genføreningsbestræbelser i Nutiden. — Synerne af Beauraing. — Koncert i Sakramentskirken. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Pavelig Bulle

om det ekstraordinære Jubilæumsaar.

(Sluttet.)

Men fordi den fuldkomne Aflad, som Vi snart giver, i dette Soneaar kun kan vindes i Rom, er det Vort inderligste Ønske, at I, elskede Sønner, i saa stort et Antal som muligt valfarter til den evige Stad; til den evige Stad, siger Vi, der ligesom er den katolske Tros Midtpunkt samt Bolig og Sæde for Jesu Christi Statholder. Her paa dette Sted kan man nemlig ære de højhellige Relikvier fra Herrens Lidelse, som ingen troende Kristen kan se uden at blive opfyldt af Guds Kærlighed og føle sig tilskyndet til et fuldkomnere Liv. Her opbevares, som I ved, det Bord, ved hvilket ifølge Overleveringen Vor Herre Jesus Christus indstiftede Englenes Brød og skjult under Eucharistiens Slør rakte sig selv til sine undrende Disciple. Her har I endelig, elskede Sønner, eders alles Fader, som imødeser eder med faderlig Velvilje, og som ønsker at

nedbede Guds Velsignelse over eder, eders Anliggender og Opgaver.

Det vil endvidere være passende, at der i Løbet af dette Aar foretages flere fromme Valfarter end ellers til Palæstinas hellige Steder, for at de Troende dér under den største Andagt kan besøge og ære Skuepladsen for de hellige Tildragelser, hvis Minde vi fejrer.

Det er ligeledes Vort Ønske, at man paa de Steder, hvor kendte Relikvier fra Herrens Lidelse opbevares, i Jubilæumsaaret ærer disse med særlige Fromhedsøvelser.

Derfor forkynder Vi glade i Haabet om de rige Frugter, som Vi allerede nu i Aanden forudser, og som Vi i inderlig Bøn anbefaler til Barmhjertighedens Fader, med Vore ærværdige Brødre, den hellige romerske Kirkes Kardinalers Samtykke, et almindeligt, ekstraordinært Jubilæum, der tager sin Begyndelse her i Byen den 2. April i Aar og varer til den 2. April 1934. Gennem denne Skrivelse bekendtgør og bebuder Vi det — i Henhold til Canon 923 *) — i den almægtige Guds og i de h. Apostle Petrus og Paulus' samt Vort eget Navn: til Guds Ære, til Sjæle- nes Frelse og den katholske Kirkes Vækst. Og det er Vor Vilje, at det herved anses for bebudet og bekendtgjort.

I dette hellige Aar tilsteder og giver Vi derfor i Herrens Navn alle troende Kristne af begge Køn, som har Guds Fred ved Bodens Sakramente og er styrkede med den h. Kommunion, en fuldkommen Aflad for hele den Straf, de har at afsone for deres Synder, efter at de først har faaet Absolution for dem i Skriftemaalet. En anden Betingelse for Opnaelse af den fuldkomne Aflad er, at de enten samme Dag eller paa forskellige Dage, lige meget i hvilken Rækkefølge, tre Gange fromt besøger St. Johanneskirken i Lateran, St. Peterskirken ved Vatikanet, St. Pauluskirken paa Via Ostia og St. Maria Maggiore paa Eskvillin, og at de beder i Vor Mening. Hertil maa bemærkes, at de Troende, efter at have gjort deres Besøg og forladt Kirken, straks igen kan gaa ind i den for at aflægge deres andet og tredje Besøg. Det bestemmer Vi, for at Besøgene lettere kan finde Sted.

*) Canon 923 bestemmer, at den Dag, der er anordnet for Afladens Opnaelse, kan regnes fra foregaaende Dags Middag til selve Dagens Midnat.

Elskede Sønner! Det er eder ikke ubekendt, hvilken Hensigt de romerske Paver har med et almindeligt Jubilæumsaar; og hvad Vi i dette særlige Tilfælde tilsigter, det har Vi allerede med tilstrækkelig Tydelighed udtalt.

Vi bestemmer desuden, at de Troende kan vinde denne Jubilæumsaflad baade for sig selv og for de afdøde, lige saa ofte de udfører de paabudte Handlinger paa den rette Maade.

Men for at de Bønner, der opsendes under disse helige Besøg, ogsaa i højere Grad maa vække og henlede Opmærksomheden paa Mindet om den guddommelige Forløsergerning og især om Vor Herres Lidelse, forordner og bestemmer Vi følgende: Foruden de Bønner, som den enkelte efter sin egen Andagt retter til Gud, skal man foran et Sakramentsalter bede »5 Fadervor, Hil dig og Ære være Faderen« og endnu eet i Vor Mening; alle skal saa foran den korsfæstede Frelzers Billede tre Gange sige Trosbenedelsen og een Gang Skudbønnen: »Vi tilbeder og lovpriser dig, Christus, osv.« eller en lignende; saa skal de gaa til den jomfruelige Gudsmoder(s Billede) og dér, til Minde om hendes Smerter, syv Gange bede Engelen Hilsen: »Hil dig Maria« og een Gang tilføje den lille Bøn: »Præg, o Moder, i mit Hjerte, osv.« eller en anden lignende; tilsidst skal de komme sammen ved Confessioaltret og dér endnu en Gang andægtigt bekende den katholske Tro i den almindelige, førnævnte Form. — Men det, Vi her har sat som Betingelser for Opnaaelse af en fuldkommen Jubilæumsaflad, det mildner Vi for dem, der i selve Byen Rom eller paa Vej til den enten af Sygdom eller Død eller nogen anden gyldig Grund bliver forhindret i at fuldende det foreskrevne Antal Besøg eller blot at begynde det, og Vi mildner det paa den Maade, at de efter værdigt Skriftemaal og Modtagelse af den h. Kommunion skal have samme Del i Jubilæumsafladen, som om de virkelig havde besøgt de 4 nævnte Kirker.

Elskede Sønner! Vi behøver endnu kun at opmuntre eder i Herren, baade I, som bor i Rom, og I, som kommer udefra, til at gribe den gunstige Lejlighed og til med største Andagt at besøge Relikviekapellet i den sessorian-

ske Basilika S. Croce og under Bøn og Betragtning, som det er Skik, at gaa op ad den h. Trappe.

Og for at denne Vor Skrivelse kan komme til alle Troendes Kundskab, forordner Vi, at ogsaa trykte Kopier af den, saafremt de kun er underskrevet af en offentlig Notar og forsynet med Segl af en kirkelig Rangsperson, skal have samme Krav paa Tro som selve Originalen, hvis den blev lagt frem.

Ingen er det altsaa tilladt dumdristigt at afsvække eller modarbejde denne Skrivelse med Vort Budskab, Vor Anordning, Vor Bevilling og Viljeserklæring. Men skulde nogen vove at gøre det, skal han vide, at han vil paadrage sig den almægtige Guds og de h. Apostle Petrus' og Paulus' Straf.

Givet i Rom ved Sankt Peter, Hellig Trekongers Fest, 6. Januar 1933 i Vort Pontifikats 11. Aar.

E. Kardinal Pacelli,
Statsekretær.

Fr. A. Kardinal Frühwirt,
den h. rom. Kirkes Kansler.

P. Kardinal Gasparri,
den h. rom. Kirkes Kæmner.

Fra før Reformationen.

Københavns katolske Universitet og Universitetsbibliothek.

(Fortsat.)

Christian II var ikke uden videnskabelig Dannelse, og man har ikke Lov at sige, at han ikke ønskede at gavne Universitetet, og de akademiske Forhold bedredes for saa vidt, som det var i hans Regeringstid, at København fik sit første Studiekollegium.

I Middelalderen indtog Kollegier en betydningsfuld Plads: Videnskabens Velyndere oprettede Stiftelser, i hvilke unge Videnskabsmænd fandt Bolig og Ophold under en eller flere Læreres Tilsyn og Vejledning; ofte var saadanne Kollegieforstandere et Universitets navnkundigste Lærere; man behøver blot at nævne Sorbonne-Kollegiet i Paris.

Vor Frue Plads.

Et Billede af Frue Plads fra den gamle Tid haves ikke, men i Begyndelsen af det 17. Aarh. saa Pladsen ud som paa ovenstaaende Billede. (Clichéen er velvilligst laant os af Hr. Overbibliothekar Svend Dahl, der har dette Billede i sit meget interessante Værk: »Universitetsbibliothekets Bygninger gennem Tiderne«. Kbhvn. 1932.

I Aarene 1517-19 fik Københavns Universitet et dertil knyttet Kollegium, idet Karmeliterordenen grundede et. Det var Anders Christiensen, Karmeliterordenens Provincialpater i Danmark samt Prior for Klosteret i Helsingør,

der i Aaret 1517 begyndte Bygningen af et Kollegium paa en Klosteret i Helsingør tilhørende Grund i København, beliggende i St. Pederstræde, hvor Walkendorfs Kollegium senere blev opført. Et Kollegium, hvor Lærere og Studenter skulde have Underhold, kunde imidlertid ikke bestaa uden rige Hjælpekilder; men da traadte Christian II til og hjalp, idet han tillagde Kollegiet St. Jørgens Kapel og Hospital udenfor København, og den 8. December 1517 fastsatte Kongen Betingelserne for sin Gave. Den 12. s. M. udstedte Karmeliterordenens Provincial med samtlige Priorer et aabent Brev, hvorved de bekendtgør den kongelige Donation og de dertil knyttede Forpligtelser. Poul Eliassen blev Kollegiets første Styre og Lærer (primus regens).

Den 5. September 1522 fratog Christian II Karmeliterkollegiet Donationen af St. Jørgens Hospital, men i Biskop Lage Urne fandt Kollegiet og Universitetet en stor Velgører. Ham skyldes det sikkert ogsaa, at Frederik I, efter Christian II's Afsættelse i 1523, i sin Haandfæstning maatte forpligte sig til aldrig at tilstede nogen Kætter, Luthers Disciple eller andre at prædike eller lære »lønlig eller aabenbarlig« imod Gud eller Kirkens Tro.

Universitetskansler Biskop Lage Urne gjorde alt for at holde Kætteriet borte fra Universitetet og Kollegiet, uden dog at kunne hindre, at Mænd, der var anset for gode Katholiker og som saadanne havde faaet Ansættelse ved Universitetet, forandrede deres Anskuelse; men da han erfarede, at disse gav ganske unge Drengene Adgang til Universitetsundervisningen, befalede han, at de unge skulde, ikke efter eget Valg, men efter Lærernes Skøn, med Hensyn til Tid og Personer henvises til saadanne Studier, som mest kunde gavne og mindst skade, og hvortil de syntes mest skikkede. Efter Biskop Lage Urnes Død opbør Københavns Universitet med at være ledet i katholsk Aand.

De Videnskaber, som dyrkedes ved det katholske Universitet i København, var Theologi, Lovkyndighed og Lægevidenskab.

Indenfor det theologiske Fakultet møder vi Navne som Anders Christiensen, der var jysk af Fødsel og hørte til Karmeliterordenen. I 1497 var han Lektor i Theologi, i

1519 var han Doctor Theologiæ og Magister. Hans Navn nævnes saa sent som i November 1536, hvor et Kongebrev er udstedt til Doctor Anders med alle Karmeliter i Helsingør.

Et andet Navn er Peter Falster, det forekommer i Aaret 1498, da han som Magister deltager i Rektorvalg.

Peter David fra Skotland (Petrus David de Scotia), Peter Skotte, var født i Aberdeen, men hørte til den ældste fra Köln indkaldte Stamme af Universitetslærere. Han var Magister i Philosophi og blev ved Indvielsen i 1479 Dekanus i det philosophiske Fakultet (Decanus artium), 1487 var han Licentiat i Theologi, 1498 promoveredes han til Doktor i Theologi ved en akademisk Højtidelighed i Anledning af Kong Hans's Fremgang i Sverige. Han døde af Pesten den 24. Juli 1520, omtrent 70 Aar gammel, efter 42 Aars Tjeneste. Af sine samtidige roses han for sin Ret-skaffenhed, Lærdom og Uegennyttighed.

Som sidste Navn skal nævnes Paul Eliasen.

Indenfor det juridiske Fakultet bør nævnes Erik Nielsen Rosenkrands af Tange. Han var Magister og Doktor i Kirkeret, den første ordentlige Professor i denne Videnskab og Fakultetets første Dekanus. tillige var han Ærke-degn i Viborg 1480, Kannik i Lund, Roskilde og Ribe 1482, Degn ved Kapitlet i København og Kirkeherre til St. Peters Kirke. Han var Universitetets Rektor 1479-80, i Aarene 1484-87, 1492, 1495, Prorektor 1496 og sidste Gang Rektor 1501; han beklædte denne Værdighed oftere end nogen anden i Tidsrummet. Han maa være død efter Aar 1504. Et andet Navn er Vincents Lunge, Søn af Vincents Iversen til Tirsbæk i Aarhus Stift, Doktor i Philosophi samt Kannik i Roskilde.

Af Kongen og Biskop Lage Urne blev han 1521 ud-nævnt til ordentlig Lærer i Lovkyndighed (ordinarius in jure lector) og derefter valgt til Rektor. Han roses og om-tales som en prægtig Mand, veltalende, forstandig og brugelig, men paa Grund af denne Brugelighed maatte han snart forlade dette Lærerebode, idet Frederik I. beskik-kede ham til Lensmand paa Bergenhus og norsk Rigsraad, hvorved han kom ind i mangehaande politiske Sager, der i Begyndelsen af Aaret 1536 skilte ham af med Livet.

Indenfor det medicinske Fakultet er der kun et Navn at nævne, nemlig Alexander Kinghorn, der efter sit Fødeland kaldes Alexander Skotte. Som Doktor i Medicinen kom han til Danmark i Aaret 1513, blev Professor ved Universitetet og Christian II's Livlæge; 1517 var han Universitetets Rektor og 1522 Degn i det roskildske Kapitel. Efter Christian II's Flugt kom Alexander Skotte ikke mere tilbage til Danmark.

(Sluttes.)

Katharina.

Island.

Hs. Excell. Biskop *Meulenberg* har haft den Godhed at skrive om det forløbne Aars vigtigste katholske Begivenheder paa Sagaøen. N. U. takker Biskoppen for hans Venlighed.

De gode og ivrige St. Josefssøstre, som allerede har to Hospitaler her paa Island og underviser i to Skoler, har ved Aarets Slutning begyndt at lade Grunden grave til et stort Hospital i Reykjavik efter Nutidens Krav. Bygningen tænkes fuldendt til næste Aar.

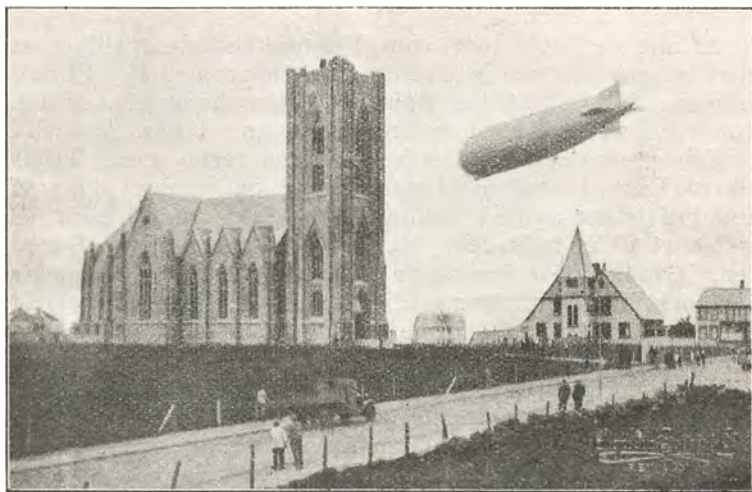
Stykkisholm, en lille Købstad paa Vestkysten, havde længe ønsket at faa et Hospital under Ledelse af katholske Søstre. Da St. Josefssøstrene ikke kunde paatage sig et nyt Hospital, henvendte Biskoppen sig til Franciskanerinderne, som, paa Kardinal van Rossums varme anbefaling, gik ind paa Forslaget, efter at Provincialforstanderinden fra Bryssel havde været paa Stedet. Stykkisholm gik ind paa de af Biskoppen foreslaaede Belingelser. Byen skænker Hospitalet en smuk Ejendom paa 6000 m², hvoraf Søstrene faar 4000 og Præsten 2000 m². Den skaffer Hospitalet gratis Vand og elektrisk Belysning. Den lægger ingen Skat paa Hospitalet og Præsteboligen og fritager baade Søstrene og Præsten for kommunal Ligningsskat.

Paa Kardinal van Rossums særlige Anmodning har Cistercienserne fra Himmerod, i Bispedømmet Trier, tænkt paa at stifte et Kloster paa Island. Abbeden kommer sand-

synligvis til Sommer for at undersøge Forholdene her paa Stedet.

Vore to Skoler i Reykjavik og Havnefjord kan aldrig tage imod alle de Børn, der vil melde sig ind. Skolen i Reykjavik bliver besøgt af 140, den i Havnefjord af 65 Børn.

Kirkebesøget her er meget tilfredsstillende, ligeledes Menighedernes Tilvækst.

Den katolske Kirke i Reykjavik.
Billedet blev taget under Zeppelinerens Besøg paa Island.
Til højre for Kirken ses Skole og Præstegaard.

Vi har lige erfaret, at Pastor Frederiksen er afgaaet ved Døden. Missionen paa Island skylder Pastor Frederiksen særlig Tak, thi han var den første katolske Sognepræst paa Island efter Reformationen og har bygget en Trækirke i Reykjavik, som blev benyttet indtil Aaret 1929. Den kære Afdøde var afholdt her baade af Katholiker og Protestanter i de to Aar, han har virket paa Island. Den 16. Januar bliver der frembaaret en pontifikal Sjælemesse for ham. Han hvile i Fred!

Christusproblemet.

P. Hénusses Foredrag i Ans-garskirken, 16.—20. Januar 1933, havde ogsaa denne Gang samlet mange Tilhørere, som begejstret lyttede til den berømte Prædikant. »N.U.« bringer hermed et fyldigt Referat.

I.

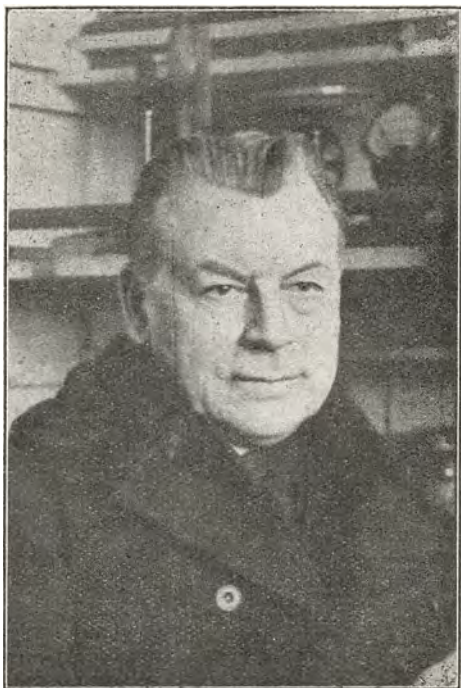
Af alle de Problemer, som Menneskeheden opstiller, er intet større og vigtigere end Christusproblemet. Christi monumentale Skikkelse staar i Verdenshistoriens Midte. Vor europæiske Kultur bygger paa ham. I vort Aandsliv er Kristendommen en Realitet, vi maa regne med. Trods alt er Europa endnu kristent. Alle og enhver staar vi under Kristendommens hemmelighedsfulde Indflydelse. Vi er blevet til ét med den. Vi kan ikke mere blive af med den. Ganske vist kan man glemme sin Race, fornægte den, men man kan aldrig blive den kvit. Den bliver paa Sjælens Bund. Paa samme Maade forholder det sig med den aandelige Race, som Kristendommen er. Man kan skille sig af med den, kaste Vrag paa den. Men dens Indflydelse varer ved, ogsaa imod vor Vilje. Kristendommens Vitalitet præger selv de af vor Tids store Bevægelser, som ofte gæbærder sig saa antikristeligt. Deres Tanker er laant fra Kristendommen. De Ædelstene, de smykker sig med, er brudt ud af Christi Kongekrone. Fordi vi alle staar i saa dyb Gæld til Kristendommen, maa vi tage Stilling til den.

Men særlig paakrævet er en klar Stilling overfor Kristen-dommen i vore Dage I Rusland forberedes der uoverskuelige Forandringer. Hele vor Tilværelse faar dér et nyt Grundlag. I et socialt Kæmpeeksperiment uden Lige bygger man en ny Kultur uden Kristendom. Det øvrige Europa forholder sig indtil nu afventende. Men Problemet er nu engang sat under Debat: Skal vi beholde Kristendommen, eller skal vi bygge en skønnere Fremtid uden den?

Men Kristendom uden Christus er intet.

Christus og Kristendommen er uadskillelige. Ogsaa andre Religionsstiftere har givet en Lære. Men ingen af dem har givet sig selv som Lære. Buddha kan lages bort, saa bliver endnu Buddhismen tilbage, et System af Tanker og Sandheder, som er uafhængige af ham. Men en Kristendom uden Christus er utænkelig. Christus er Lærer og selv Læren. Han giver os en Gave og er selv Gaven. Han bruger saa ofte i Evangelierne det Ord »jeg«, som kun han og ingen anden kan sige.

Vil vi blive klar over Kristendommens inderste Væsen, maa vi stille Spørgsmaalet om Christus. Derfor hedder Problemet i sin skarpeste Form: Er Christus Gud, eller er han det ikke? Er han ikke Gud, saa er Kristendommen en Fejltagelse, som bør erstattes af noget bedre. Men er han virkelig Gud, saa behøver vi ikke at søge andre Lærere, saa er han den eneste Vej før og nu og i al Fremtid.

P. Théophile Hénusse S. J.

II.

Den moderne, videnskabelige Bevægelse mod Christus er udgaet fra det protestantiske Tyskland. I næsten 150 Aar har denne vældige Kamp om Jesu Liv og Død staaet paa. Og dog er Resultaterne, som den rationalistiske Kritik er naaet til, saa spinkle, at man villig indrømmer, at den katholske Kirkes Stilling trods alt endnu er den sikreste.

Angrebet mod Christus aabnedes med Reimarusfragmentet, som blev udgivet af Lessing. Christus fremstilles her som en Bedrager, en Hykler. Bogens Tendens dømte

sig selv. I Løbet af kort Tid havde den overlevet sig selv. Nutildags er den glemt. Ikke bedre gik det en anden Theori, som blev baaret frem af Mænd som Paulus, Haase og Schleiermacher. Man anerkender nu Christi ærlige Vilje, men alt guddommeligt frakendes ham. Miraklerne forklares ved enestaaende sjælelige Evner, som overgik alle andre Menneskers.

Med David Strauss' »Das Leben Jesu« indtræder vi i Kampens anden Fase. Klogere end sine Forgængere har Strauss indset, at man ikke kan komme udenom Christi Guddom, hvis man anerkender Evangeliernes historiske Paalidelighed. Mod dem retter han derfor sin Kritik. Evangelierne er en historisk Digting. De er en Mythe, i hvilken Israels Fælleslængsel efter Forløseren har krystalliseret sig. Den historiske Sandhed er meget simpel: Jesus af Nazaret, en blid Drømmer, propagerer en national Idé, kommer i Konflikt med den romerske Øvrighed og bliver dømt til Døden. Det er den historiske Kerne. Ikke mere! Men med dette Stof har den drømmende israelitiske Folkesjæl arbejdet, og Resultatet blev den Jesusmythe, som foreligger i Evangelierne.

Det er forholdsvis let at opdage Fejlen i Strauss' Theori. Efter ham er Evangelierne en Mythe. Men vi kender nu de Love, som belinger en Mythes Opstaaen. Den vigtigste Betingelse for en Mythes Tilblivelse er Tiden. Men den har Strauss ikke regnet med. Der kræves et vældigt Tidsrum, før et Menneske naar saa langt, at man viser det guddommelig Ære. Aar er ikke nok til det. Der skal Generationer og Aarhundreder til. En Mythe skabes ikke af een Generation. Hos Buddha har det varet 10 Aarhundreder. Med andre Ord: Christi Liv, som det træder os i Møde i Evangelierne, kan ikke være en Mythe. Var det en Mythe, saa skulde der ligge et stort Tidsrum mellem Christi historiske Liv og hans mythiske Gudstilblivelse. Men dette Tidsrum findes ikke. Man maatte da anlage, at Evangelierne var af en meget senere Dato, end man hidtil var vant til at regne med.

Paa dette Punkt sætter den egentlige kritiske Skole ind, som repræsenterer den tredje Fase i Rationalismens Kamp mod Kristus. Man ansætter Evangelierne saa langt frem i Tiden som muligt. Til at begynde med sagde man, at de var blevet til i Slutningen af det 12. Aarhundrede. Men saa sker det mærkelige, at i samme Grad Studierne skrider frem, nærmer man sig det katholske Standpunkt, Alle den moderne Videnskabs Midler har man brugt. Man har gransket med alle Finesser, som den filologiske og historiske Methode raader over. Og dog er man tilsidst nødt til at indrømme: Evangelierne stammer fra den Tid,

som den katholske Kirke altid har anset for den rigtige, d. v. s. Johannes fra Slutningen af det første Aarhundrede og Synoptikerne fra dets Midte. Den kritiske Skoles Anstrengelser endte med en stor Fallit.

Christus og hans Evangelister gik sejrrigt ud af Kampen.

(Fortsættes.)

H. Roos S. J.

Det bliver til Alvor, ogsaa i Danmark.

Med hvor stor Visdom og Maadehold Kirken tager Stilling til Livets Problemer, ser man maaske bedst af vort Forhold til Socialdemokratiet herhjemme. Hvem husker ikke den skarpe Udtalelse om vor Tro, som »Socialdemokraten« fremsatte i Anledning af Kongressen: »Man maa indrømme os, mellem Pavekirke og Socialdemokrati er der — kulturelt set — den dybeste Grøft, som tænkes kan,« skrev Bladet dengang. Noget lignende blev herhjemme aldrig fremsat fra ansvarlig kirkelig Side. Kirken har selvfølgelig ogsaa været klar over enkelte Punkter i Socialismens Partiprogram, som Katholiker maa tage Afstand fra; men vore Biskopper har ikke ønsket skarpt at fremhæve disse Enkeltheder. Dels har ogsaa andre politiske Partier i et vist Maal vist betænkelige Tendenser, set med katholske Øjne, dels har Socialismens Praksis herhjemme i Reglen været af saadan Art og Beskaffenhed, at vi har ment os stillet ligesom Englænderne, d. v. s., vi har anset den hjemlige Socialisme for en anden end den, Paverne fordømte. I vor danske Idyl gjaldt Fordømmelsen ikke, og godt det samme.

Men medens Kirken ikke ændrer sig, fordi dens Ærinde i Verden stedse er det samme, kan et politisk Parti forandre Parole. Derfor er vi aldrig sikre paa Idyllens Bestaaen. Et politisk Parti kan forandre sine betænkelige Tendenser fra at være betydningsløse Biting til at blive højvigtige Væsenstræk af alvorlig Fare. Saa maa Kirken tale, og saa maa Katholiker forstaa Talens Nødvendighed.

Jeg er bange for, at Tiden til at tale nu er inde. Jeg tror, at vi fra katholsk Side maa erklære følgende med Gyldighed fra Dags Dato: Endnu kan Katholiker følge den gamle Praksis. Men Ungsocialismen, saaledes som den er repræsenteret af D. s. U. og anden »Kultursocialisme« (Pius XI's Ord), kan ingen Katholik have Berøring med uden den alvorligste Fare for sin Kristentro. Og den Dag, da den nuværende Ungsocialismes Mænd kommer til at give Tønen an i dansk Socialisme,

gælder ogsaa i Danmark Pave's Dom, at ingen Katholik kan være Socialist.

Hvorfor?

Ja, det er almindelig bekendt, hvordan man i Rusland organiserer Kampen mod Kristendommen. Jeg behøver heller ikke at fortælle, hvordan de saakaldte »gudløse« ogsaa i Tyskland udfolder en velorganiseret Propaganda. Men man véd tilsyneladende ikke, at vi ogsaa herhjemme møder ganske samme Propaganda, som benytter sig af ganske samme Midler. En protestantisk Præst skrev en Kronik i »Politiken« d. 24. Januar om den russiske og tyske antireligiøse Bevægelse. Han mente, som de fleste, at i Danmark findes der næsten intel af den Slags. Desværre jo. Og mens vi maaske kan tillade os at overse det, som Kommunisterne forsøger i denne Retning, vilde det være Dumhed, om vi prøvede paa at lade, som om den socialdemokratiske Ungdom intet betød. Men netop dér sættes nu i dette Øjeblik Gudløsheden i System.

En af vore københavnske katholske Præster kan tale med herom. Han deltog for nogle Uger siden, sammen med et Par yngre Katholiker, i en Diskussion i D. s. U. om Kristendom og Socialisme. Her optraadte der paa Talerstolen en lang Række af Ungsocialismens Mænd, som alle uden Undtagelse erklærede Kirken uforsonlig Krig — og gjorde det med de samme Argumenter, med samme Haan overfor al Kristendom og med samme fortærende Voldsomhed som nogen russisk Agitator.

Argumenterne? Ja, hør! Videnskaben har gjort Præsteskakken til Løgn. Tekniken har overflødiggjort al Oversanselighed. Men dette er ikke det vigtigste for Arbejderne. For Arbejderne er det vigtigste dette, at Kristendommen er et mægtigt Vaaben i Reaktionen's Haand. Kristendom betyder Ydmyghed og Taalmodighed i fattige Kaar. Men den rigtige Arbejderbevægelse, som er renlivet marxistisk, ønsker tværtimod at fylde Arbejderne med Trods og Kampiver. Marxisten kender kun og vil kun kende Tilværelsen paa denne Jord, og alle, der prædiker om Himmerige, gør det for at snyde Arbejderen for jordisk Lykke.

Haanen? Ja, den gik især ud over de protestantiske Præster, som slutter sig til det socialdemokratiske Parti. Talerne stod og vrængede ad dem, talte efterbøende selvsesfuldt og gned Hænderne i hinanden, som man ser Hyklerne gøre det paa Scenen. Og Huset jublede. Under Jubel erklæredes det, at Præstegerning er en beskidt Haandtering, som kun (en Elskværdighed overfor den tilstedeværende katholske Præst) kan undskyldes, hvis Præsten

er meget svagt begavet. Ethvert Argument fra katholsk Side ynkedes som noget Søndagsskole-Pjat, undtagen lige mit eget Indlæg i Debatten, som til Gengæld var ren Jesuitisme, d. v. s. Uærlighed.

Voldsomheden? Ja, dette Punkt var egentlig det mest overraskende. Man vilde have ventet, at danske Gudsbedkæmpere havde mest Smag for en mere human og hensynsfuld Krigsførelse. Men D. s. U.'s Talere ønskede det russiske Forbillede efterlignet fuldtud her i Landet. Og skønt en af dem benægtede, at Russerne havde slaaet Folk ihjel for deres Tros Skyld, glædede den næste Taler sig til, at de tyske »Centrums«præsters Hoveder snart vil komme til at rulle efter Revolutionens Ordre. Endog det spanske Forbillede var dem for tamt, idet de mente, at de hidtil brændte Kirker og Klostre kun var en Begyndelse. Vover Kirken i Spanien at røre paa sig efter dette første Slag, saa bliver de russiske Metoder overfor »Fordømmelsen« fulgt til Vejs Ende.

Jeg tror, at dette er tilstrækkeligt til at karakterisere Aanden i Ungsocialismen. Men det interessanteste er dog endnu tilbage. Interessant er det nemlig, at disse Førere for en ny socialistisk Generation udmærket godt véd, at de staar i Modstrid til det ældre Slægtled. Jeg ønskede at faa det at vide. Derfor udtalte jeg (det var Jesuitismen), at hvis Socialismen nøjedes med sine økonomiske Meninger og lod være med at stille sig an som en hel Livsanskuelse, behøvede den ikke at komme i Strid med Kirken. Jeg nævnedes nogle verdenskendte Socialister, som advarede deres Tilhængere mod at gøre Socialismen til Religion, og sluttede med Raadet: »Følg de gamle Førere!« Og jeg fik det Svar, som jeg ventede at høre. Man svarede mig, at man netop ikke vilde følge disse gamle Førere, kun den ældste af dem Karl Marx, som vidste at Kristendom var »Opium for Folket«. De nuværende Førere betød ingenting i disse Ting, og Partiparolen, at Religionen er Privatsag, siger kun, at Arbejderen ikke skal tvinges til at være Kristen, absolut ikke, at Marxismen skal give Afkald paa Kamp mod Kristendommen.

Forhaabentlig har jeg nu tilstrækkelig klargjort, hvorfor en Katholik ikke kan have Berøring med D. s. U., som planmæssigt og af et godt, hadefuldt Hjerte driver »gudløs« Propaganda, og tillige, hvorfor den Dag maaske snart kommer, hvor ingen dansk Katholik kan være Socialist, fordi den nuværende Ungsocialisme har faaet gjort Socialdemokratiet til et anti-religiøst propaganderende Parti. Men der er mere endnu at sige, og dette er Øjeblikkets uopsættelige Sag.

En Del af vore Trosfæller slutter sig til Socialdemo-

kratiet. Og nu viser det sig (hvad jeg kan dokumentere), at slet ikke saa faa af dem intetanende sender deres Børn i de ungsocialistiske Foreninger. Gang paa Gang træffer jeg katholske Drengene eller Piger, som med den bedste Samvittighed af Verden fortæller, at de er blevet »Blaabluser«. Forældrene (som formentlig ikke har Anelse om Farerne for Børnenes Tro) ser, at D. s. U. byder paa store, flotte Lokaler og alt, hvad Foreninger, som der ofres godt med Penge paa, er i Stand til at lokke med. Saa foretrækker de (og Børnene selv) D. s. U. frem for de fattigere katholske Foreninger, som byder paa mindre afvekslende og spændende Morskab. *Og i nogle Tilfælde er der knap nok nogen katholsk Forening at vrage, saa hensygnende er den Forening, Sognet byder paa.*

Overfor dette er det ganske let at gøre sig sin Pligt klar. Vi maa gøre det yderste for at forhindre, at katholske Børn (at et eneste katholsk Barn) kommer ud for D. s. U.s og Ungsocialismens systematiske Nedrakning af al Religion. Men det kan vi ikke, hvis vi ikke alene negativt advarer mod den fejle Kurs, men ogsaa positivt kan byde de unge det, som moderne Ungdom nu engang sætter Pris paa at faa i kammeratligt Fællesskab: Belæring, Adspredelse, Selvvirksomhed i Kammeratskab, Sport og Friluftsliv.

Dertil anskaffer vi os altsaa Foreninger, eller rettere sagt: vi har dem. Men det er ikke alle Steder, at man forstaar, hvad Ungdomsarbejde koster, og hvad der uomgængeligt skal ofres for Ungdomssagen. Religionshaderne véd det. De ofrer store Summer paa Lokaler, Underholdning, Udflugter osv. Hos os er det nogle Steder, som mente man, at det er nok, naar der ikke lægges Ungdomsarbejdet Hindringer i Vejen; — koster det noget, ja, saa maa de unge virkelig selv betale deres egen Morskab. Og Resultatet er Konkurrenceudygtighed. Atter engang er Verdens Børn klogere end Kirkens i de praktiske Ting.

Men det bliver ikke effektivt til noget med vore Ungdomsforeninger, før vi desuden faar dem i intimt Samarbejde Landet over. Hvorfor skal dog hver Forening for sig møjsommeligt klare alt alene? Hvorfor udnyttes de engang udarbejdede Foredrag ikke i videre Kredse? Hvor er Films- og Lysbilled-Centralen? Oplæsningsstof-Katalogerne? Dilettant-Komedie-Samlingen? Hvor er Lederstævnerne og Kursusene for Lederemner? De store katholske Ungdoms-Sommerudflugter og Lejre? Osv. osv.

Ja, Spørgsmaalene stilles for hundrede Gang. Men nu skal de besvares med Handling — i Sognene og alle Sogne imellem. For nu staar den gudløse Propaganda,

veludrustet med alt, hvad der drager Ungdommen, den staar nu udenfor vore Skoledøre og kalder paa vor katholske Ungdom for at komme til at lære den at Kristenommen er Menneskelykkens blege Fjende.

Mens de gode Kræfter derfor begynder at røre kraftigere paa sig, vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa et bestemt Stykke Ungdomsarbejde, de katholske Spejdes. Jeg vil ikke paastaa, at det er det eneste eller bedste. Maaske der er Steder, hvor man ikke har Brug for det, fordi man paa anden Maade kan samle den hele Ungdom til lykkeligt, katholsk Ungdomsliv. Men en central Stilling indtager nu dette Spejderarbejde alligevel i Ungdomssagen. Beviset er nemt at føre. For hvad er det, D. s. U. og lignende Foreninger søger at fængsle Ungdommen med? Det er næsten altsammen Ting, de har lært af Spejderne. Lige fra Uniformen til de smaa Færdigheders Indøvelse, Benyttelsen af Korpset ved praktiske Arrangementer, Lejre og Lejrbaalets Stemning som den gunstigste Lejlighed til at øve Paavirkning paa de unge Sind — det er altsammen Spejderlektionen. Men vi har ingen Grund til at tvivle om, at disse Folk meget vel ved, hvad de gør, og handler med Klogskab. Og desuden ved vi af egen Erfaring, hvad Spejdermetoderne duer til. Derfor er jeg ikke bange for ligeud at paastaa, at vore Spejdertroppe er uundværlige, og at vi mange Steder rundt om i Sognene maa have oprettet nye, hvis virkelig vi sætter os for, at hver eneste Katholik skal bevares for Kirken, om da Forbøn og dagligt utrættet Slid kan opnaa saa stort et Resultat.

Men ogsaa Spejderarbejdet koster. Gid dog alle Menigheder kunde forstaa det og vilde handle derefter. Vore Skolebørn koster os rede Penge, saa godt som hver eneste en. Hvorfor skal saa Ungdomsarbejdet forventes gjort for næsten ingenting? Det mener hverken Protestanter eller de gudløse, og her er det dem, der har Ret. Der skal til Spejderne skaffes Lokaler, skaffes Telte og til de fattigere Børn gratis Uniformer og gratis Lejrophold. Det er dyrt for Sognene, men der er jo dog ikke én, som tør rejse sig op og sige, at det er for meget for den Smule at bevare Ungdommens Troskab mod Gud, hans Kirke og hans Krav om Renhed.

Med Vægt af Erfaringers Mangfoldighed om dansk Ungdom paa gode og paa slette Veje appellerer jeg til al god Vilje i vore Menigheder. Lad vore Ungdomsforeninger endnu i dette Aar mangedoble deres Evne til at gøre Fyldest. Og jeg beder alle, der tror paa Spejderarbejdets Gavn, og som paa en eller anden Maade har en hjælpende Haand at strække frem, henvende sig til mig, hvad

enten det angaar Pige- eller Drengespejderne. Jeg har ikke Tid til at tage mig af alt det Arbejde, der skal gøres. Mine Evner er latterlig smaa i Forhold til Opgaven. Men saa gør jeg det alligevel, og Læserne ligesaa.

Adressen er Bredgade 67, København K.

H. D. T. Kiærulff.

Katholske Genforeningsbestræbelser i Nutiden.

Af Dr. *Hieronimus Engberding* O. S. B.

(Sluttet.)

Denne Indbydelse fra Christi Statholder gav Stødet til en stor Bevægelse blandt de belgiske Benediktinere. Baaret frem af Kardinal Merciers Velvilje opstod »Genforeningsmunke« (moines de l'Union), der allerede i det første Aar talte 17 Præster og 5 Novicer i Ordenshusene i Amay og Schootenhof (ved Antwerpen). Ogsaa Damer fra de højere belgiske Kredse tilbød sig som Medarbejdere. Det er ikke det rette Sted her at komme nærmere ind paa denne nye Organisations Historie. Amay er imidlertid, baade ved sit fortræffelig underrettede Tidsskrift »Irénikon« og ved sin Højtideligholdelse af Gudstjenesten ogsaa efter byzantinsk Skik, afvekslende paa Græsk og Slavisk, og fordi dets Munke ofte flere Maaneder ad Gangen opholder sig i Orienten, blevet et sandt Centrum for de Genforeningsbestræbelser, der udgaar fra Midt- og Vesteuropa. Et Bøis herfor er fremfor alt de talrige Besøg, selv fra orthodox Side, der finder Sted og ofte varer i ugevis, hvorved de besøgende har de bedste Muligheder for at sætte sig ind i katholsk Liv og Tankegang.

Omtrent to Aar efter Klostersaabningen i Amay fandt Pius XI's Indbydelse Genlyd hos de tyske Benediktinere af Beuronkongregationen. Forskellige Planer blev fremsat og forkastede. Til Slut blev man enig om at lade det westfalske Benediktinerabbedi Gerleve, der havde erklæret sig rede hertil, saavidt Kræfterne tillod, hellige sig Studiet vedrørende den kristne Orient. Efter Pavens Ønske skulde der særlig lægges Vægt paa Hjælp til den russisk-slaviske Orient. For at samle Frugterne af Arbejdet paa eet Sted grundlagdes et videnskabeligt Samlingsværk »Theologie des christlichen Ostens«.

Efter at den hellige Fader paa saa afgørende Maade havde udtalt sine Ønsker og selv vist Vej fremad, vilde andre Ordener og Kongregationer ikke staa tilbage. Saa-

ledes aabnede i 1924 Jesuiterne i Albertyn ved den russisk-polske Grænse et Hus, hvori Fædrene af deres Selskab skulde leve efter byzantinsk-slavisk Ritus og fuldstændig gaa op i de orientkristnes Tanke- og Forestillingsverden. Samme Maal har Redemptoristerne i Stropkowitz i Slovakiet sat sig. En særlig ivrig Virksomhed har den fordrevne Ærkebiskop af Mohilew, Eduard von der Ropp, som nu lever i Polen, udfoldet. I Forening med sin tidligere Generalvikar, Prælat Okolo-Kulak, har han i Lublin grundlagt et Seminarium til Uddannelse af katolske Præster for det katolske Rusland. Særlig værd at lægge Mærke til er, at fornylig saavel Dominikanerordenen som Jesu Selskab har stillet deres respektive czeckiske Provinser den særlige Opgave at interessere sig for Genforeningspørgsmaalet.

Vi vilde imidlertid udlægge Pius XI's Tanker og Ønsker alt for snævert, naar vi vilde indskrænke os til den blotte Uddannelse af egnede Pionerer. Tværtimod, Paven har ofte udtrykkelig betonet, at den gensidige Aversion og Lige-gyldighed imellem Østens og Vestens Kristne for en stor Del beror paa rene Fordomme og fuldstændig Ukendskab til religiøse og kirkelige Ejendommeligheder.

Derfor bør alle Stænder i den katolske Verden, særlig de dannede Kredse, sætte sig ind i orientalsk Tænken, orientalsk Fromhed og orientalsk Væsen. For at virkeliggøre dette har der saaledes i forskellige Lande dannet sig Grupper og Foreninger. I Frankrig samles saaledes en Kreds om Tidsskriftet »L'Unité de l'Église«. I Italien er det Foreningen »Pia Associazione di S. Nicola di Bari«, som forøvrigt er udmærket ved speciel pavelig Godkendelse; i Holland »het Apostolaat« for Genforeningen, med eget Tidsskrift, og i U. S. A. »Catholic Near East Welfare Association«, der kæmper for Sagen.

Som Forløber for disse, der omfatter Bestræbelserne i al Almindelighed, kan to religiøse Broderskaber nævnes, nemlig: for det første det i Midten af forrige Aarhundrede paa slavisk Grund opstaaede »Den hellige Kyrill og Methods Apostolat«, fra hvilket den saa berømte internationale Unionskongres i Velehrad udgik. Det andet Broderskab, »l'Archiconfraternité de Notre Dame de l'Assomption pour le retour des Églises dissidentes à la unité«, er — hvad allerede Navnet forraader — grundlagt af Assumptionssøstrene. I 1898 billigede Leo XIII Broderskabets Regler.

Ogsaa paa tysk Grund er der gjort Forsøg paa at interessere videre Kredse for Genforeningen. I Pilsen 1926 fandt der saaledes en større Unionskongres Sted i Wien. I 1927 udgav Prof. Ludwig Berg en righoldig Samling af forskellige Afhandlinger vedrørende den kristne Orient under

Titlen »Ex Oriente«. Samme Aar behandlede Spørgsmaalet ved katolsk Akademikerforbunds Efteraarskongres i Breslau. Foreningen for katolske Akademikere i Berlin foranstaltede, tilskyndet af Breslaukongressen, i December Maaned 1930 en højtidelig Unionsfest. Samtidig hermed udkom en kortfattet, men god Pjece om den kristne Orient, udgivet af Pater Dr. Chrysostomus Baur O. S. B. paa den katolske Unions Vegne. Men trods alt dette staar endnu Tusinder og atter Tusinder uforstaaende over for Sagen.

Ved A. N.

(Efter »Die christliche Frau« Nov. 1932.)

Synerne af Beauraing.

Den lille belgiske Landsby Beauraing er i de sidste Maaneder blevet saa berømt, at Verdenspressen vier lange Spalter til de Begivenheder, der har fundet Sted dernede. Aarsagen til denne almindelige Opmærksomhed er en Række Syner som 5 Børn — 4 Piger og 1 Dreng — af Familierne Voisin og Degeimbre har haft. Børnene betegnes af Sognepræsten som ikke særlig fromme, Familierne som »ikke fanatiske«.

Den 29. November lidt over Kl. 18 vilde 4 af disse Børn, i en Alder fra 11—15 Aar, hente den yngste ved Navn Gilberte Degeimbre fra Notre Dame-Søstrenes Skole i Beauraing. Da de nærmede sig Søstrenes Have, saa de — efter deres Forklaring — over Lourdesgrotten en hvidklædt Kvinde af straalende Skønhed. Skønt Forstanderinden derefter nægtede Børnene Adgang til Haven, kom disse næste Dag, og saa nu over den lukkede Haveport den straalende Skikkelse oppe i Trærnes Grene. Disse første Visioner blev snart efterfulgt af andre; som Regel fandt de Sted paa den Maade, at Børnene bad Rosenkransen, naar de kom til Haven. Pludselig falder de ned paa deres Knæ som ramt af Lynet, de bedende Røster tager til i Styrke. Visionen varer gennem ca. 2 Led af Rosenkransen.

Den 2. December tog Albert Voisin Mod til sig og spurgte Skikkelsen, om hun var den hellige Jomfru, hvorpaa den svarede: Ja, idet den samtidig nikkede med Hovedet og formanede Børnene til at være gode. De følgende Dage bad Børnene Synet om Lægedom for en af deres Kammerater, som ikke kunde gaa uden Krykker, og Jomfruen opfordrede dem saa til at komme den 8. December, den ubesmittet Undfangnes Fest. Visionen fandt ogsaa

Sted, og Skikkelsen saa mere straalende ud end nogen-sinde; men den syge blev ikke helbredt.

Tilskyndet af deres Omgivelse forelagde Børnene ved senere Syner forskellige Spørgsmaal for den straalende Kvinde, som de ved de sidste Visioner ogsaa kunde se et Guldhjerte paa. Saaledes spurgte de, hvad Hensigten var med Visionerne, og fik det Svar, at et Kapel skulde bygges. En anden Gang svarede Synet paa Spørgsmaalet, hvem hun var: »Jeg er den ubesmittede Undfangelse«. (Drengen Albert havde dog ikke hørt mere end de første tre Ord, og de iagttagende Læger konstaterede, at han ikke havde befundet sig i ekstatisk Tilstand.) Ved de sidste Visioner, fra 30. December til 3. Januar, opmuntrede Maria Børnene: »Bed, bed meget!«

Hver Gang Børnene bedende ventede paa Gudsmoders Tilsynekomst, var de omgivet af en stor Folkeskare, somme-tider op til 20,000. Af tilstedeværende Læger, engang over 100, blev det konstateret, at Børnene var fuldstændig lige-gyldige mod Slik og Ild, saalænge Ekstaserne varede. Selvfølgelig har Sensationspressen straks kastet sig over det nye Stof og fortalt om Ildkugler og mirakuløse Helbredelser og Omvendelser eller lignende. Intet er sandt deraf, Børnene paastaar ikke andet end, at de har set en straalende Vi-sion; Jomfruen var klædt i hvidt og bar en blaa Sløjfe og paa Hovedet en Straalekrans. Børnene er ikke mystisk-prægede Naturer. Tre Læger fra Namur erklærede overfor »La Croix«'s Korrespondent: »De fem Børn, der her staar i Begivenhedernes Midtpunkt, er fuldkommen normale, den ombyggeligste Undersøgelse ved Læger, det mest indgaaende og indtrængende Forhør, har ikke levnet den ringeste Grund til at antage en fysisk eller psykisk Ska-vank. Den alvorlige iagttagelse af hele Serien af Fæno-menerne giver os Læger Lov til at udelukke hver An-tagelse af Hysteri, kollektiv Hallucination eller Hypnose. De den 8. Dec. foretagne Eksperimenter paa Børnene tvinger os til ligeledes at udelukke hver Tanke paa Simuleringen. Det ligger ikke for os at tro paa overnaturlige Fænomener; men vi maa tilstaa, at vi ikke kan finde nogen tilfreds-stillende menneskelig Forklaring.«

Det siger sig selv, at den kirkelige Øvrighed — Mgr. Heylen er Stedets Biskop — forholder sig afventende og yderst forsigtig.

Koncert i Sakramentskirken.

Organist Julius Foss.

Onsdag d. 8. Febr. vil »Dansk Mensural Cantori«s musikalske Valgsprog: »Spes mea i Deo« indlede en Koncert, som fortjener vor Interesse, ikke blot fordi Indtægten skal tilfalde Missionen paa Færøerne, men især paa Grund af de musikalske Værdier, Opførelsen sikkert vil byde paa. Koret blev stiftet i 1918 af Organist *Julius Foss*, der ved sit Studium af det kgl. danske Cantoris efterladte Nodemateriale fra 1541 fik saa stor Kærlighed til Renaissancetidens herlige Musik og Sang, at han samlede et Kor, der var i Stand til at opføre disse gamle Værker, skrevet med Mensuralnoder. Efter den Tid har Koret haft mange Koncerter og Radioudsendelser, og dets Kunst blev i den Grad paaskønnet, »t Hds.

Majestæt Dronningen selv ønskede at overtage Protektoratet. Koret bør Onsdag Aften synge for en fyldt Kirke.

Katholsk Klub afholder Møde paa Hotel »Phønix« Onsdag d. 8. Februar 1933.

Dagsorden: Kl. 20 Medlemsoptagelse; Kl. 20.45 Foredrag af Forfatteren, Redaktør Harald Tandrup. *Bestyrelsen.*

Alle, som er interesseret i Udgivelsen af vort Hovedtidsskrift **Nordisk Ugeblad for katolske Kristne**, bedes ogsaa interessere sig for det Fundament, hvorpaa Ugebladet hviler:

Ansgariusforeningen stiftet 1853.

Meld Dem da ind i Ansgariusforeningen. Aarskontingent 5 Kr.
Kontor: Bredgade 64, København K. Telefon Palæ 3762.

Gennemgang af den katolske Troslære for Katholiker og Ikke-Katholiker finder Sted i Forsamlingsalen ved St. Annæ Kirke hver Tirsdag Aften Kl. 8.

Kirkekoncert i Sakramentskirken. Onsdag d. 8. Febr. Kl. 8 Aften til Fordel for Franciskus-Søstrene paa Færøerne. Medvirkende: Herr Koncertsanger Poul Methling og Koret »Mensural Cantoriet« under Ledelse af Organist Julius Foss. Sololedsagelse: Herr Kantor B. Husson. Adgangskort à 1 Kr. faas hos Kirkens Præster, i Katholsk Boghandel og ved Indgangen.

Spejderlokale søges.

Idet jeg henviser til min større Artikel i dette Nummer, anviser jeg en Maade, hvorpaa en Trostfælle, som forstaar Betydningen af vort Spejderarbejde, kan gavne dette. En af vore Troppe, St. Bendts Trop, der tæller Drengene fra St. Ansgars- og Rosenkrans-Sognene, er hjemløs. Det er uomgængelig nødvendigt for en Spejdertrop at have et lille Lokale, hvor den i al Beskedenhed kan holde sine Møder og indøve Spejderfærdighederne; men St. Bendts Trop har intet Lokale kunnet finde. Drengene falder — trods alle Førernes Anstrengelser — fra, naar Arbejdet kun kan gøres halvt, og om kort Tid har vi maaske ikke St. Bendts Trop længere.

Er der da ikke en Katholik, som bor nogenlunde centralt i Byen (Postdistrikt K eller V), og som har et lille Lokale at laane »Benderne«? Der kræves i Virkeligheden saa lidt af en »Spejderhule«, Skriv, hvis De ser en Udvej, til mig, Adresse Bredgade 67, København K.
H. D. T. Kiærulff.

Søndag den 12. Februar Kl. 6½ til Fordel for Israelsgildet:

Underholdning og Pakkefest i St. Josephs Skoles Gymnastiksal, Nørrebrogade 27 A. Medvirkende: Hr. Pastor Cay Benzon, Hr. Lærer Kiærulff, Frk. Stauning Petersen og Hr. Ass. Stabelh. Underholdning og Kaffe: 75 Øre. Billetter faas hos Hr. Pastor Niels Hansen, Boyesgade 8^{II}, hos Hr. Chr. Wedervang, Vendersgade 27 og hos Kirkebetjent Tvede, Nørrebrogade 27 B^{IV}. Overskuddet er bestemt til at dække Udgifterne ved Israelsgildets Tryksager og ved den maanedlige Sone for Israel i Klosterkirken paa Jagtvej.

Medlemmerne af **Bønforeningen for de nordiske Rigers Tilbagevenden til den katholske Tro** holder Fælleskommunion i Sakramentskirken Sønd. d. 5. Februar under 8-Messen i Anledning af St. Ansgars Fest. Pastor C. Benzon holder en kort Prædiken.

St. Ansgars Kirke. Mødreforeningen holder Møde Tirsdag d. 7. Februar Kl. 8½.

St. Michaels Klub. Mandag d. 6. Februar Kl. 8 Familieaften og Foredrag af Pater Nøsen over Kirkehistorien.

A.C.'S offentlige Møde om Rom og Jubelaaret holdes Torsdag d. 16. Marts.

Grundet paa Magister Henning Kehlerters Sygdom udsættes Mødet Onsdag den 1. Februar (Kaj Munk: »Ordet« og dets For-gængere i Litteraturen) til Torsdag d. 9. Februar Kl. 20.

Administratores.

Ved en Trykfejl, som desværre ikke faar Indflydelse paa selve Sagen, blev Billetprisen for Valfarten til Rom II Klasse nedsat fra 565 Kr. til 365 Kr.

Mejerielev.

Ung Mand (Katholik) kan faa Plads til Maj, eventuelt April, som 3 eller 4 Aars Elev ved Maskinpasning, paa Ejlstrup Mejeri, Helsingø.

Kirkelig Kalender.

Febr.	Febr.
5. S. 5. Søndag e. Epiphani. — Kyndelmisse.	12. S. Septuagesima.
6. M. Titus.	13. M. Ferialdag.
7. Ti. Romualdus.	14. Ti. Valentin.
8. O. Johannes af Matha.	15. O. Faustinus og Jovita.
9. T. Cyrillus af Alexandria.	16. T. Ferialdag.
10. F. Oktav af Ansgar.	17. F. Ferialdag.
11. L. Vor Frue af Lourdes.	18. L. Gudsmødres Lørdagsm.

Febr. Ugens Messebønner.

5. S. Kyndelmisse (810—641); 2. *Sæt Bønner*: 5. Søndag e. Epiphani (95—131). 3. *Sæt Bønner*: Agatha ([56]—[56]); Slutnings-
evang.: Søndagens (95—131).
6. M. Titus (828—659); 2. Ansgars Oktav (821—653), 3. Dorothea
([61]—[61]). 4. For Paven ([122]—[107]), i Anledning af Vor
hellige Fader Pave Pius XI's Valg 1922.
7. Ti. Romualdus (828—660); 2. Ansgars Oktav (821—653).
8. O. Johannes af Matha (829—660); 2. Ansgars Oktav.
9. T. Cyrillus af Alexandria (829—669); 2. Ansgars Oktav. 3.
([56]—[56]).
10. F. *Oktav af Ansgar* (821—653); 2. Scholastica (830—667).
11. L. Vor Frue af Lourdes (*Ny Messebog* 831).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af
Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Søndag d. 5. Febr. Kyndelmisse (Lysenes Indvielse)

begynder Gudstjenesten i St. Ansgar Kirke Kl. 9½; Rosenkransk.
Kl. 10 (Kl. 17 Kompletorium). St. Annæ K. Kl. 9½; Sakramentsk.
Kl. 10; Jesu Hjerter K. Kl. 10; St. Josephs K. Kl. 9; St. Andreas K.
Kl. 9½; St. Knuds Kapel Kl. 9½ (tysk Gudstj.); St. Antoni Kapel
Kl. 9.

Jesu Hjerter Kirke (Søndag Aften Kl. 18).

Christus og det sociale Spørgsmaal (Fortsættelse).

5. Febr. Christus om Barnet.
12. Febr. Christus om Øvrighed og Folk.
19. Febr. Læren om Korset som det sociale Spørgsmaals
dybeste Løsning.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søn-
dag den 5. Februar Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranssoqnet. Kongregationen »Maria Rosen-
kransdrønning« har Møde Mandag den 6. Februar Kl. 20 i Insti-
tut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Søndag den 12. Februar Fælleskommunion i Rosenkranskir-
ken i Messen Kl. 8.

Danske Kvinders Katholske Forbund

afholder Møde i *St. Knuds Sal, Stenosgade 4*, Onsd. d. 4. Febr. Kl. 8.

Foredrag af Forstanderinde Eli Magnussen: »Socialt Arbejde«.
Efter Foredraget fælles Kaffeord for dem, som ønsker det.
Alle er velkomne.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 7.

Søndag den 12. Februar

1933

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — I hvilket Aar døde Jesus? — Christusproblemet. — Presse-Rundskue. — St. Bernhards Munke i Tibets Bjerge. — Legater. — Mussolinis Syn paa Kirken. — Nye Bøger. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 24, 1-16.

Guds Visdom.

1. *Visdommen introduceres af Jesu Sirach.*

Visdommen vil prise sig selv, vinde Ære i Gud og forherlige sig midt i sit Folk. Den vil aabne sin Mund i den Allerhøjestes Menighed og rose sig foran hans Hærskare. Den vil ophøjes midt i sit Folk og beundres i den hellige Forsamling. Den vil modtage Lovord i de udvalgte Flok og blive velsignet af dem, som (Gud) har velsignet, fordi den siger: (14.)

2. *Visdommens Lousang*

om sit Ophav i Gud og sin Virksomhed ved Verdens Skabelse.

»Jeg udgik af den Højestes Mund og er født forud for al Skabning. Jeg bevirkede, at det uforgængelige Lys fremstod paa Himlen, og som en Sky bedækkede jeg hele Jorden. Jeg fæstede mit Bo i det høje og mit Herskersæde i

en Skysøjle. Jeg alene drog rundt om Himlens Kreds, steg ned i Havets Dyb, vandrede hen over Oceanets Bølger og satte min Fod paa hele Jorden. Over alle Folk og alle Nationer herskede jeg. Alle stores og smaas Hjerter undertvang jeg mig ved min Kraft. Hos alle disse Folk søgte jeg et Opholdssted; i Herrens Arvelod vil jeg dvæle.« (5-12.)

3. *Visdommens Bosættelse i Israel.*

»Da gav Alverdens Skaber mig sine Bud og talte til mig, og han, som har skabt mig, hvilede i mit Telt og sagde til mig: Du skal bo hos Jakob og have din Arv hos Israel og slaa Rod blandt mine Udvalgte. I Begyndelsen, før al Tid, blev jeg skabt, og i al Evighed skal jeg ikke ophøre, og i det hellige Bo tjente jeg for hans (Herrens) Aasyn. Saaledes blev jeg grundfæstet paa Sion, i den hellige Stad fandt jeg et Hvilested, og mit Herredømme var i Jerusalem. Jeg slog Rod i et hædret Folk, i min Guds Del, som er hans Arvelod, og mit Opholdssted er i hele de helliges Menighed.« (13-16.)

Anmærkning: Det nye Afsnit fortjener i højeste Grad vor Opmærksomhed. Det handler om Guds Visdom, et yndet Emne i det Gamle Testamente. Allerede Profeterne havde opfordret Israeliterne til at have Øje for den uendelig store Visdom, der staar bagved den skabte Verdens Lovmæssighed, og som aabenbarer sig i Moseloven og det hellige Folks Førelse og Historie. Forfatterne af Visdomsbøgerne, som f. E. Jesu Sirach, gaar et Skridt videre. De betragter Visdommen ikke blot som en guddommeligt Egenskab, der genspejles af Skabningen, Loven og Verdensstyrelsen; men de gør ogsaa opmærksom paa dens Forhold til Guds Væsen og til det, der eksisterer udenfor Gud. Det bevirker paa den ene Side, at de personificerer Visdommen, som Digtere plejer at gøre; paa den anden Side fremstiller de den som en virkelig Person, der har sit Udspring i Gud, er Gud og handler selvstændigt. Fra denne Erkendelse i den gamle Pagt til den ny Pagts Aabenbaring af »Logos«, »Ordet« eller Guds Søn, er der kun et lille Skridt. Derfor har Trosbevidstheden i Sirach 24 naaet et Højdepunkt.

I hvilket Aar døde Jesus?

I Anledning af Jubelaaret 1933—34.

Bibels kronologiske Problemer egner sig saa sandt ikke til at vinde Yndest i en populær Læsekreds. Her savnes de Vitaminer, som de troende ønsker at finde i vor religiøse Opbyggelseslitteratur. Hvis der i en Afhandling om Tidsberegning ogsaa kan findes Opbyggelse, saa er den af negativ Art. Som oftest bestaar den i en Paavisning af, at Bibelhistorien ikke i sine Dateringer kommer i Konflikt med den profane videnskabelige Historie. — Det virker nærmest som Kultabletter; de nærer ikke, men de rensrer.

Anledningen til denne Artikel er givet ved en Bemærkning i Indledningen til Rundskrivelsen, hvormed Paven kundgjorde Jubelaaret og gjorde Rede for dets Betydning. Her siges bl. a.: »Om end det historisk ikke staa fuldstændig fast, i hvilket Aar denne (nl. Menneskeslægten's Forløsning) fandt Sted o. s. v.«

Mon ikke disse Ord har faaet mangen en from Kirkegænger eller Læser til at studse? Har vi da ikke lige fra vore første Religionstimer hørt, at Vorherre blev født i Aaret 1, at han indtil 30 Aars-Alderen holdt sig skjult i Nazareth, og at hans offentlige Liv varede tre Aar, saa det virkelig i Aar maa være 1900 Aar siden, at han ved sin Død forløste Menneskeslægten? Maaske vil endog mine egne forhenværende Elever henvise til, hvad de for nogle Aar siden i denne Forbindelse har hørt i mine Religionstimer. Kære fhv. Børn, det er sandt, at vi opererede med de traditionelle Tal; det er man nødt til at gøre, naar man staa overfor Børn. De vilde blot blive forvirret af de mange »omtrent« og »sandsynligvis« og slige nuancerende Indskrænkninger. Børn holder nu engang af runde Tal, og de skal have Lov til at faa dem. Naar de bliver større, lærer de ogsaa at regne med Brøkdeler og med uendelige Størrelser. Hvordan det gaar til, skal jeg nu redegøre for Dem.

Holdepunkter for vor Tidsberegning.

Der findes i selve Biblen adskillige Holdepunkter for Beregningen af Jesu Dødsaar. Jeg skal her nævne de fire betydeligste af dem.

1) Tidsbestemmelsen for Jesu Fødsel. Denne fandt efter Evangeliets Udsagn Sted i Kong Herodes den Stores sidste Leveaar. Dengang Vismændene fra Østerland henvendte sig til Hoffet i Jerusalem for at faa Besked om den nyfødte jødiske Konge, »blev Herodes forfærdet og hele Jerusalem med ham«. Mt. 2, 3. Først efter at hans Søn Arkelaus havde taget Arven op efter ham, vovede Josef og Maria at bringe Barnet tilbage til Palæstina. Mt. 2, 22. Naar denne Tidsbestemmelse bliver holdt sammen med Lk. 3, 23. hvor det hedder: »Og Jesus var omtrent tredive Aar, da han begyndte o. s. v.«, kan den maaske bidrage noget til Beregningen af Jesu Dødsaar.

2) Jesu første Fremtræden for Offentligheden bliver af St. Lukas dateret paa følgende Maade: »Men i Kæjser Tiberius' femtende Regeringsaar, da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa o. s. v.« (Lk. 3, 1).

3) Forargede over Jesu Ord om Templet: »Neibryd dette Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det«, svarede Jøderne: »I seks og fyrretyve Aar er der bygget paa dette Tempel, og du vil oprejse det i tre Dage« (Joh. 2, 19-20).

Disse to sidste Tidsbestemmelser synes at være meget kostbare. Dersom den profane Historie skaffer os Oplysninger baade om Tiberius' første Regeringsaar og om Begyndelsen af Arbejdet paa Templet, kommer vi sikkert et godt Stykke paa Vej mod vort Maal, Mere end det, vi kan give et nøjagtigt Svar paa Spørgsmaalet om Jesu Dødsaar, dersom da ikke den fjerde Kilde svigter.

4) Af Evangelisternes Beretning om Jesu offentlige Liv kan der maaske drages en Slutning med Hensyn til dette Livs Længde.

Vaklende Støtter.

Desværre er der blandt disse fire Dateringer ikke en eneste, der ikke kan rokkes ved. De lader alle saa meget Spillerum aabent for forskellige Muligheder, at de tilsammen ikke formaar at give os mere end en vis Sandsynlighed.

1) Det er meget sandsynligt, at Herodes døde i Aaret 750 (efter Roms Grundlæggelse). Derimod vides ikke, hvor længe han levede endnu efter Jesu Fødsel. Det kan have været eet, to eller tre Aar og mere endda. Saaledes svigter vort Holdepunkt for Beregningen af Jesu Fødsel, og som Følge deraf kan vi ikke drage nogen Slutning af Lukas' Oplysning om Jesu Alder ved Begyndelsen af hans offentlige Virksomhed.

2) Det andet Holdepunkt staar heller ikke saa klippefast, som det syntes. Kejser Augustus døde den 19. August 767 (denne Maaned er netop bleven opkaldt efter den romerske Kejser). Nu vilde det være et saare enkelt Regnestykke at lægge de 15 Aar, som Tiberius siges at have regeret (Luk. 3, 1), til dette Aarstal. Vanskeligheden bestaar heri, at Tiberius i to Aar har været Medregent, og nu er det ikke let at afgøre, om disse to Aar af St. Lukas er bleven iberegnet eller ej. Med andre Ord, det vides ikke, om de nævnte 15 Aar skal lægges til Tallet 767 eller 765. Som Følge deraf vakler ogsaa denne anden Støtte for vor Tidsberegning.

3) Hvad Paabegyndelsen af Herodes' Arbejde ved Templet angaar, giver den jødiske Historieskriver Flavius Josephus to forskellige Data. En Gang paastaar han, at det skete i Herodes' ottende Regeringsaar, en anden Gang nævner han det femtende. Det kan være, at det første Datum har de bedste Chancer for at være det rigtige, dog er vi nødt til at skrive et Spørgsmaalstegn, efter at vi har regnet ud, at det 46. Aar efter Tempelbygningens Paabegyndelse maa have været det 27. efter Chr.

4) Det sidste bliver det værste. Selv om alle de foregaaende Data stod fast, vilde vi dog ikke naa det ønskede Resultat med Hensyn til Jesu Dødsaar. Grunden er denne, at det af Evangelisternes Beretninger om Jesu Liv ikke med matematisk Sikkerhed fremgaar, hvor længe Jesu offentlige Liv har været. De lærdes Meninger er delte paa dette Punkt. Nogle mener, at de saakaldte synoptiske Evangelier (Mt., Mk. og Lk.) berettiger til at indskrænke dette Tidsrum til et eneste Aar. Andre derimod mener, at Johannes-Evangeliet forudsætter over tre Aars Virksomhed. Det mest sandsynlige derimod er, at der mellem Jesu Daab

og hans Død har ligget to Aar og nogle Maaneder; paa denne Maade kan alle fire Evangelier forstaas og forliges.

Men hvor sandsynlig denne Beregning end maa være; den er for vaklende til at bygge en absolut sikker Slutning paa.

De anførte Dateringer giver det uomstødelige Bevis paa, at det nu er henved 1900 Aar siden, at vor Frelser døde; men de er ikke i Stand til at bevise, at det i Aar skulde være akkurat 1900 Aar siden, at den Begivenhed fandt Sted.

En skæbnesvanger Regnefejl.

Til Slut skal jeg endnu gøre Dem opmærksom paa en Regnefejl, som virker meget forvirrende, naar man skal gøre Rede for de nytestamentlige kronologiske Spørgsmaal. Denne Fejl blev begaaet i det 6. Aarhundrede af en meget lærd Munk. Dionysius hed han, og af bare Beskedenhed kaldte han sig »den Lille«. Det er ham, vi skylder den nuværende Æra- eller Tidsregning. Naar vi saaledes nu skriver Aaret 1933, da skyldes det denne Klostermand. Nu var han saa uheldig at antage Aaret 754 a(b) U(rbe condita) d. v. s. siden Roms Grundlæggelse for Jesu Fødselsaar. Det var henved 5 Aar for sent. Det skulde senest have været i Aaret 749. Men da Fejlen var begaaet, og hele Verdenshistorien nu en Gang var bleven regnet om efter det nye Verdenshistoriens Midtpunkt, som er Jesus Kristus — blev Fejlen ikke rettet. Naar det nu hedder, at Herodes døde i Aaret 4 før Chr., da er det slet ikke, fordi man drager i Tvivl, at Herodes i Virkeligheden døde efter Jesu Fødsel (se ovenfor), men det er paa Grund af Dionysius' fejlagtige Tidsbestemmelse. Hvad der almindeligvis maa lyde endnu mere besynderligt, er, naar det siges, at Jesus blev født circa Aaret 5 før Christus! Det betyder ikke andet, end at Jesus Kristus blev født henved 5 Aar før det Datum, som af Dionysius er bleven antaget som Jesu Fødselsaar. Aaret 1933 er saaledes i Virkeligheden det 1938te eller det 1939te efter Jesu Fødsel.

Hvor forvirrende denne sidste Faktor end ser ud til at være, vilde det dog næppe volde noget alvorligt Besvær for den nøjagtige Beregning af Jesu Dødsaar, dersom de før omtalte fire Holdepunkter ikke havde svigtet.

Resultatet af hele denne Redegørelse skal være, at Paven havde Ret, naar han ved Jubelaarets Begyndelse erklærede, at det »historisk ikke staa fuldstændigt fast, i hvilket Aar denne (Menneskeslægtens Forløsning ved Jesu Død) fandt Sted« — — Men jeg haaber ogsaa saantidig at have bevist, at vi i Aar med god Samvittighed kan fejre 1900-Aars Jubilæet for denne Verdenshistoriens største Begivenhed, uden at der fra videnskabelig Side kan gøres en alvorlig Indsigelse.

Heilig-Land-Stichting, Nijmegen.

Steph Wevers.

Christusproblemet.

(Sluttet.)

III

Den engelske, amerikanske og franske Rationalisme er udgaaet fra den tyske. Især alle franske Rationalister — fra Renan til Loisy — staa i Gæld til Tyskland. Det er tysk Videnskab iklædt fransk Aand.

Ernest Renan er den vigtigste af dem alle. Hans Bog: »La vie de Jésus« vakte stor Opmærksomhed. Og dog er den mere en Roman end en videnskabelig Bog. Det er især Stilen, som tiltrækker. Renan er en ypperlig Skribent. Tingene bliver levende under hans Pen. Derfor læses han ogsaa endnu den Dag i Dag. Bogens Betydning ligger endvidere deri, at den katholske Verden her for første Gang konfronteres med de saakaldte rationalistiske Resultater.

Renans Bog har tre Dele: Den galilæiske Idyl; den unge Profet, som i Kampen med sine Fjender omdannes til en Revolutionær; Katastrofen og Døden.

Medens Renans Bog fik en enorm Succes i folkelige og halvdannede Kredse, rejste der sig snart efter dens Fremkomst en almindelig Protest fra videnskabelig Side. Den er fantastisk, overfladisk, uden Alvor og uden Moral, sagde man. Allerede efter nogle Maaneders Forløb fremkom der en Imødegaaelse fra selve de tyske Rationalister. Ikke en eneste alvorlig Videnskabsmand er i vore Dage endnu enig med Renan. En fattig Bog, set med videnskabelige Øjnel Derimod har Bogen bevaret sin Tiltrækningskraft paa den folkelige Masse.

For nogle Aar siden har man i Renans efterladte Papirer fundet et Fragment, hvor han klart udtrykker sin Opfattelse af Jesus. Renan anerkender den historiske Jesus. Men hvordan forklarer han Jesu enestaaende Personlighed? Han benytter sig af den taineske Milieuthæori.

Christus er efter ham ikke noget andet end et Produkt af alle de mange stærke og hemmelighedsfulde Kræfters Indvirken paa ham. Disse Kræfters S sammenspil har skabt den enestaaende Skikkelse, som er Jesus af Nazaret.

Hvem ser ikke den Fejlslutning, som skjuler sig i dette Ræsonnement? Klart og tydeligt træder Jesus af Nazaret os i Møde i Evangeliernes Beretning. Og for at forklare denne skarpt tegnede Skikkelse paaberaaber man sig mystiske, ukendte Kræfter. I Stedet for at forenkle Problemet, gør man det endnu mere indviklet. I Stedet for een Gaade sætter man flere.

Desuden kender vi Jesus af Nazarets Milieu. Alle de politiske, sociale, moralske, religiøse Indflydelser, som har virket paa ham, er os ikke ukendte. Men de forklarer langt fra den vidunderlige og opbøjede Personlighed, som Jesus har været, og endnu mindre forklarer de den Virkning, han har øvet i Tidens Løb. Hvordan vil man forklare, at denne Mand, som var en fattig Arbejder, som ikke har besøgt nogen Skole, som døde paa Korset, er blevet det, han er i Menneskehedens Bevidsthed? Hvordan forklarer man Kirkens Virkekraft, som dog bunder i Christi Liv?

Renans Værk fortjener ikke, at man tager det alvorligt. Det gør kun Indtryk paa Folk, som ikke formaar at tænke.

I Virkeligheden er der noget ganske andet, som staar bag alle disse Angreb paa Jesu Person. Det er Frygten for det guddommelige. Man vil ikke gaa fra det naturalistiske Grunddogme, som nægter alt det overnaturlige. Man vil ikke bøje Knæ for Ordet, som er blevet Kød.

IV

Næsten alle Indsigelser, som den liberale Kritik i vore Dage rejser mod Evangelierne, er hentet fra den sammenlignende Religionsvidenskab.

Denne forholdsvis unge Videnskab undersøger det religiøse Grundelement, som findes i alle Religioner. Men til lige har den sin særlige Opmærksomhed henvendt paa de Baand, som knytter de forskellige Religionsformer sammen. Den konstaterer Afhængigheder, gaar Indflydelser efter, forsøger at forklare Nydannelser ved Hjælp af foreliggende Elementer, peger hen paa Analogier etc.

Som paa alle andre Religioner, anvender man ogsaa paa Kristendommen disse Metoder. Og især er det Evangelierne, Kristendommens Kilder, man hæfter sig ved.

Evangelierne — siger man — er en Vækst uden Endhed og Selvstændighed. Deres »saakaldte« Originalitet kan

opløses i mange og uensartede Elementer. Alle Tider og alle Religioner har bidraget til at bygge Evangelierne op. De forskelligste Idéer og religiøse Anskuelser er gaaet ind i dem. De primitive Folkestammers Tabu og Totem saavel som Hedenskabels forfinede Kultur er vokset sammen og har skabt den mærkelige Religionsform, som foreligger i Evangelierne. Kristusmyten er efter denne Opfattelse ikke skabt efter Christi Liv, men før det. Evangelierne er Slutstenen i en lang Udvikling, i hvilken alle Tider og Religioner var Trin og Led.

Der kan indvendes forskellige Ting mod denne synkretistiske Opfattelse. For det første er denne Videnskabs Metoder endnu ikke klart fastlagte. Den subjektive Intuition, som unddrager sig enhver objektiv Kontrol, spiller en stor Rolle i den. Noget fantastisk, noget usikkert præger derfor dens Resultater. Faa af dem vækker uforbeholden Tillid. Og disse faa rører ikke ved det væsentlige.

For det andet kan ingen alvorlig Videnskabsmand overse den enestaaende og særegne Originalitet, der ligger over Evangeliernes Beretning. Evangelierne er ikke et Konglomerat af alle mulige Ingredienser. De har et personligt, skarpt tegnet Ansigt, der er forskelligt fra alle andre Religionsformers før og efter Kristendommen. De er ikke en Blanding af uensartede, oprindelig ikke sammenhørende Elementer. Evangelierne ligner ikke en Stenhob, hvor de enkelte Stene ligger uforbundet ved Siden af hinanden, men en Plante, der lever sit eget Liv, indefra og selvstændigt. De Analogier, som findes i Evangelierne, er enten uvæsentlige, eller har deres Oprindelse i den fælles menneskelige Natur.

Ganske vist har Kristendommen senere optaget andre Idéer og Kulturformer, og forvandlet dem til sin egen Substans. Men dette gælder ikke om Evangelierne. De betegner en Begyndelse og ikke en Afslutning. De er noget nyt og kan paa ingen Maade forklares geunem en »Kristendom før Kristus«.

Christus og hans Kirke kan gaa uanfægtet hen over disse »lærde Fabler« (2. Petr. 1,16), som den hl. Petrus allerede i sin Tid advarede mod. — Om nogle faa Aar vil mane af dem.

V.

Et halvandet Aarhundredes uafbrudte Angreb har ikke kunne gøre Evangelisternes Beretning til Skamme. Urokkelig er den Kendsgerning: de fire Evangelier er historiske Dokumenter.

Hvilket Indtryk faar man nu, naar man ærligt og uden Fordom læser Evangelierne?

Det, som først slaar en, naar man aabner denne lille Bog, er en Atmosfære af noget ophøjet og overnaturligt. Vi staar Ansigt til Ansigt med en overjordisk Personlighed. Christi Handlemaade er saa ganske anderledes end alle andre Menneskers. Hans Væsens Ynde tiltrækker os. Noget ganske nyt og enestaaende træder os i Møde i ham. Og man kan ikke unddrage sig den Fornemmelse, at Evangelierne maa have en ganske særlig Plads i Menneskehedens Bibliotek. Ingen anden taler med en saadan Autoritet. Ingen anden stiller saadanne Fordringer.

Hvorpaa beror dette Indtryk? Udelukkende paa Christi Personlighed.

Man giver ham Navne, som Menneskebørn ellers ikke plejer at bære. Man kalder ham for »Profet, Messias, Menneskesønnen, Gud«. Og han giver sig selv disse Navne. Han taaler, at man bruger dem. Han modtager dem som noget ganske selvfølgeligt.

Han tager sig Rettigheder, som kun Gud kan gøre Krav paa. Han tilgiver Synder. »Hvem andre end Gud alene kan tilgive Synder?« (Luk. 5, 21.) Uden Modsigelse modtager han guddommelige Æresbevisninger. Han stiller Fordringer, som intet andet Menneske vilde vove at stille. Han befaler os at elske ham. Kun Gud kan gøre det. Ingen anden kan kræve det. Han siger om sig selv: »Jeg er Sandheden«, »Jeg er Livet«.

Christus aabenbarer sig som Skabningens absolute Herre. Han gør med Tingene, hvad han vil. Elementerne er ham underdånige. Sygdomme viger for ham. Hjerterne aabner sig. Herrens Mirakler staar fast. Ingen kan rokke ved dem. Ogsaa hans egen Opstandelse er en historisk Kendsgerning.

Christus udgiver sig selv for Gud. Han siger om sig selv: Jeg er Guds Søn. Dette Ord er ene-taaende i Menneskehedens Historie. Ingen ler af det. Ingen forbavses ved det. Det lyder selvfølgeligt i hans Mund.

Og Christus gaar i Døden for at besegle sin Guddommelighed. Hvorfor har Jøderne dræbt ham? Fordi han har udgivet sig for Gud. Ansigt til Ansigt med Døden hævder han sin Udgang fra Faderen. Derfor maa han dø. Ypperstepræsten sagde til ham: »Jeg besværges dig ved den levende Gud, sig os, om du er Kristus, Guds Søn.« Jesus svarede ham: »Ja, det er jeg.« ... »Han er skyldig til Døden!« svarede de (Mat. 26, 63, 64, 66).

Christus er Gud. Evangelierne siger det ganske klart. Kirkens Lære er i dyb Overensstemmelse med den sande Videnskab og Filosofi.

Heinr. Roos S. J.

Presse-Rundskue.

Det er ikke Hensigten under denne Titel at meddele alt, hvad der i den sidst forløbne Tid har staaet i den ikke-katholske Presse om katholske Ting. Kun det, der menes at være af større Interesse for os Katholiker, skal her tages med. Der var i de sidste Par Maaneder især to Anledninger for Offentligheden til at beskæftige sig med Katholicismen eller komme ind paa katholske Tanker: Fosterfordrivelses-Diskussionen og Opgøret i Folkekirken.

De seksuelle Drøftelser fylder stadig vore Blade med usundt, delvis giftigt, men heldigvis snart kedeligt Stof. Protestantismens Stilling, som den fremgaar af Præsters og troende Lægers Udtalelser, dækker sig langt fra med den katholske Kirkes Grundsætninger. Provst *Nordentoft* betragter Spørgsmaalet som et »borgerligt Anliggende, Kirken som Kirke intet har at gøre med«, og vender sig imod de kristne Kvinders Adresse mod Straffefrihed for Fosterfordrivelse, som om disse Kvinder »raable Dom og Straf over deres ulykkelige Søstre«. I Almindelighed anbefaler eller tolererer man som billig Udvej af Misèren Anvendelsen af præventive Midler. Afholdenhed i Ægteskabet — den eneste Forebyggelse, den katholske Kirke kender — vover kun faa at nævne. Kristeligt Dagblad (Kommunelæge *H. Scheel Madsens* Kronik af 6. 1.) kommer vort Standpunkt nærmest, idet det tager Afstand fra det københavnske Lægemødes (28. 8.) Tilslutning til den moderne Svangerskabsforebyggelse.

Om selve Fosterfordrivelsen er der heldigvis efterbaanden flere og flere, der deler den katholske Opfattelse. Under Overskriften »Hos den gamle Overlærer« gør Jydske Tidende ikke blot Dr. phil. *A. Dams* Udtalelse til sin egen: at Fosterdrabets Legalisering vil spalte Lægerne i to Klasser, Livets Tjenere og Dødens Lejesvende (betalte Barne-mordere, siger »Overlæreren«), — men der anføres ogsaa som »uforkasteligt Vidne« et længere Afnit af *Lisbeth Burgers* Bog »Mødre«, der gengiver en katholsk Jordemoders triste Erfaringer paa dette Omraade.

Det vanskelige Grænsespørgsmaal, om man har Lov til direkte at dræbe Fosteret for at frelse Moderens Liv, bliver endnu stadig misforstaaet. Det drejer sig, for at sige det kort, ikke om Valget mellem Barnets Død eller Moderens (henholdsvis hegges) Død. Da maatte Afgørelsen utvivlsomt falde ud til Fordel for Moderen. Men Valget staaer mellem Barnets direkte, forsættelige Drab og Moderens eller begges *naturlige* Død. Det første er en Forbrydelse, det andet en Ulykke. Om den er nok saa sørgelig, kan den aldrig

veje op mod den Umoralitet, der ligger i det direkte Fosterdrab. Fru *Esther Aggebo* (Jyllands-Posten 19. 10.) synes at have forstaaet den katholske Tankegang, naar hun skriver, at »Fosterfordrivelse er en Udvej, som selv de nlykkeligste Forhold ikke kan relfærdiggøre«.

Til Trods for Professor *Muckermanns* Foredrag og deres udførlige Anmeldelser i Pressen spøger stadig endnu den urigtige Opfattelse i Bladene, som om nu ogsaa den katholske Kirke var blevet mere medgørlig med Hensyn til Ægteskabsmoralen. Saaledes skriver Oberst *J. O. Jensen* i Jyllands-Posten af 4. 12. i en ellers korrekt Artikel: »Den voksende Irreligiøsitet virker i Fødselsbegrænsningens Tjeneste, og for ikke at miste Tilhængere tolererer nu baaede den katholske og den protestantiske Kirke de nye Veje.« Nej, med Fare for at miste Tusinder af Tilhængere har Pave Pius XI udsendt sin Encyklika om Ægteskabet! — Om Fosterdrabets Berettigelse i Tilfælde af, at Moderens Liv er i Fare, skriver Overkirurg Dr. med. *M. Fenger*, Hjørring (Berl. Tid. 22. 12): »Berettigelsen af denne Operation anerkendes ogsaa af de kristne Menigheder med Undtagelse af den katholske Kirke; men selv den har i Pavens Encyklika af Dec. 1930 aabnet en vis snæver Adgang.« Ved skriftlig Henvendelse til Overkirurgen viste det sig, at hans Hjemmelsmand er Prof. *Winther* (Königsberg), der omtaler Encyklikaen i sin Bog »Der künstliche Abort« (1932). Det er ikke lykkedes endnu at faa noget nærmere at vide om denne Bog; men efter Overkirurgens Meddelelser synes det at dreje sig om *indirekte* Abort, noget som den katholske Kirke under de paagældende Forhold altid har betragtet som tilladt.

(Fortsættes.)

A. Menzinger S. J.

St. Bernhards Munke i Tibets Bjerge.

Naar disse Linier læses, har tre Munke fra det berømte Kloster paa St. Bernhard Passet sammen med en katholsk Lægmand fra Svejts allerede indskibet sig til det fjerne Hayphong, hvorfra de skal rejse op i Tibet-Bjergene for dér at grundlægge et nyt Bjergkloster. I længere Tid har denne Plan været forberedt, og en Ekspedition har bestemt Si-la-Passet som det Sted, hvor Bygningen skal rejse sig. De to Præster, som nu tog af Sted, er henholdsvis 29 og 33 Aar gamle, de behersker begge to 4-5 Sprog og har bl. a. deltaget i et Missionslægekursus.

Da de fire Rejsende den 6. Januar var samlede i Martigny, som er Ordenens Hovedsæde, meddelte den gamle,

ærværdige Provst Th. Bourgeois, der har beklædt sit Embede siden 1888 og har forsynet Klostret med moderne Hjælpe-midler som elektrisk Lys, Centralvarme og Telefon, at den hellige Fader af ganske Hjerter velsignede den nye Mission og Missionærerne. Gerne vilde de have taget nogle af de betømte St. Bernhardshunde med; men Tanken maatte opgives, fordi de kuldevante Dyr ikke vilde kunne taale Tropernes høje Temperatur paa Overfarten. Naar Missionærerne, efter ca. 30 Dages Sejlads, sidst i Februar naar Hayphong, gælder det først om at lære Sproget og saa til Hest at tiltræde Rejsen op i Bjergene, en ikke ufarlig Tur paa Grund af Røveres hyppige Overfald i disse Egne. Da

St. Bernhards Kloster.
I Forgrunden en af Munkene med Hospitiets berømte Hunde.

Si-la-Passet ligger ca. 4000 m højt, vil alene Transporten af Materialerne volde de største Vanskeligheder.

Meningen med Stiftelsen er at hjælpe de mange Købmænd, der drager denne Vej, eller de buddhistiske Pilgrimme, som foretager den brydsomme Vandring til de hellige Bjerge af Doker-la. Muligvis kan med Tiden ogsaa Troen vinde Indpas i det »forbudte Land«.

Hver Efterretning derimod, om at Munkene vilde opgive deres ældgamle Hospitium paa St. Bernhardspasset, er forkert. Uden deres Klostre i Svejts vilde de slet ikke være i Stand til at forsyne den nye Stiftelse med friske Kræfter, og iøvrigt er Munkene endnu den Dag i Dag uundværlige i Alperne, som nedenstaaende Skildring vil vise.

St. Bernhards Kloster ligger i Kanton Wallis nær ved den italienske Grænse, 2472 m højt. Midt blandt himmel-

stræbende Bjergkæmper, der næsten hele Aaret rundt er dækket af Sne- og Ismasser, hvor Kulden om Vinteren ofte synker til 30 Grader, hvor Ørnen endnu kredser omkring Bjergtinder, spejdende efter sit Bytte blandt Gemserne, hvor Bjergfloraen i de korte Sommermaaneder straalere i enestaaende Pragt, og hvor Svalerne samler sig om Efteraaret, inden de drager af Sted mod Syd, ligger denne den h. Bernhard af Mentone's Stiftelse, som har trodset mange Storme.

Alpepasset har en berømmelig Historie. Længe inden Klosters Opførelse drog romerske Købmænd denne Vej og opkaldte Bjerget efter Jupiter, vistnok fordi Uvejrenes flammende Lyn og rullende Torden mindede dem om deres øverste Guds Tordenkile. Galliske og germanske Hærskarere benyttede Passet som Indfaldsport mod det solrige Syd. Da Kejser Karl den Store drog over Alperne for at blive kronet af Paven, valgte han denne Vej, og det vides, at Pave Hadrian I allerede dengang lagde Kejseren et Tilflugtssted paa Sinde, som fandtes i denne Egn. Men det nuværende Kloster skylder en Helgen baade Navn og Tilblivelse.

St. Bernhard blev født Aar 996 paa Slottet Mentone i en af Højsavoyens mest yndefulde Egne; efter at den unge Greve havde fuldendt sine Studier i Paris, var det Meningen, at han skulde forloves med en adelig ung Pige. Bernhard følte sig imidlertid tiltrukket af den gejstlige Stand, flygtede fra sine Forældres Hus og kom efter en møjsommelig Færd til Aostadalen, hvor han blev oplaget i Kannikernes Samsfund.

Der hændte det, at franske Pilgrimme en Dag ankom og meddelte, at de oppe i Alperne var blevet overfaldet af Røvere, hvorved en af dem havde mistet Livet. Dette gav Bernhard Anledning til sammen med nogle andre at drage op i Bjergene, ødelægge Jupiters Helligdom og rejse et Kloster, hvis Beboere skulde have det særlige Hverv at beskytte og hjælpe de Vejfarende. Dette skete i Aaret 1049. Den nye Stiftelse kunde glæde sig ved mange Velynderes Gunst, og som det var Skik i hine Dage, forsynede man den med Ejendomme; allerede i Aaret 1177 taltes der ca. 78 Besiddelser i Tyskland, Frankrig, Svejts og Italien. Ja, en engelsk Adelsmand testamenterede St. Bernhards Hospitiet sit Slot Cornut, som laa indenfor Londons Bymure.

Som sagt bestaar Munkenes *) Hovedopgave i at vejlede de Rejsende, sørge for deres Logis og Forplejning og tage sig af Forulykkede; dem har der altid været mange

*) Det drejer sig ikke om »Munke« i kirkeretslig Forstand, men om Kanniker.

af. Allerede i Middelalderen blev Passet benyttet af mange Pilgrimme. Da den franske Revolution brød løs, flygtede mere end 50000 Emigranter ad denne Vej til Italien. Napoleon førte 150000 Soldater over Passet og lod til Klo-
stret udbetale 36000 Franc, som dog for en stor Del forsvandt før Udbetalingen.

Ordenen tæller i Dag ca. 60 Medlemmer, hvoraf de tyve Munke lever i Pasklostret. Foruden den almindelige Præsteuddannelse sætter de sig særlig ind i Naturvidenskaberne og er dygtige Kendere af Bjergenes Geologi og Botanik, ogsaa deres meteorologiske Station har stor Betydning. Korherrene tilbringer i Reglen kun ca. 8 Aar paa Pasklostret og forflyttes saa til Ordenens Sogne i Svejts, da de ikke kan taale det skarpe Klima i Længden.

Det er meget interessant at vide, hvordan Sikkerhedstjenesten er organiseret for de Rejsende. Er der Fare for Sneskred, alarmeres den nærmeste Landsby saavel paa svejtsisk som paa italiensk Grund, og de Rejsende holdes tilhage, Bjerget er »-pærret«. Bortset fra disse Undtagelsestilfælde kan man dog frit begive sig paa Vej, og fra den sidste Landsby melder man sig telefonisk til Klostret, hvorfra ved Snestorm en Munk kommer de Rejsende i Møde.

Til har Munkene frelst Menneskeliv fra Kuldedøden. I 1774 blev 20 Personer begravet af en Lavine. Raabet af en af de ulykkelige, der kun var halvt begravet, hørt paa Passet, og Redningsarbejdet blev sat i Gang. Det lykkedes at hjerpe alle paa een nær, der kvælttes under Snemasserne. 1874 begravede en Lavine tre Munke og 10 Arbejdere, hvoraf Halvdelen dog kunde hjerges. Saa sent som 1926 blev en Skare unge Novicer overrasket af en Lavine, og det var en stor Sorg, da det ved Udgravningen viste sig, at de alle var døde.

Til uvurderlig Hjælp for Munkene er de berømte St. Bernhardshunde, rent bortset fra, at Salget af disse Racehunde ogsaa dækker en stor Del af Driftsomkostnin-

St. Bernhardshunden Barry.

gerne. Det er velkendt, hvorledes de opsporer Bjergenes Ofre, løber tilbage til deres Herre og fører ham sikkert til den forulykkede. En af de mest berømte Hunde var Barry, der gennem 12 Aar foretog sine Strejftog og frelste 40 Mennesker fra den sikre Død.*)

Legater.

Redaktionen har opfordret mig til at give en kort Anvisning paa, hvorledes man søger Legater — hermed følger den:

Den første Betingelse for at faa et Legat er, at det er ledigt. I Berlingske Tidendes Morgenudgave under »Særskilte Bekendtgørelser«, samt i forskellige Haandbøger, se saaledes den udmærkede: Wedele, Vejviser for Legatsøgere, som antagelig kan faas til Laans paa ethvert Bibliotek, faar man Meddelelse om, naar et Legat er ledigt, og hvor det kan søges. Oplysninger om specielt katolske Legater findes i »Katholsk Aarbog for Danmark« og enkelte af dem bekendtgøres i »Nordisk Ugeblad«. Finder man Meddelelsen i en Avis, vil jeg indtrængende anbefale: Klip Annoncen ud! Det lønner sig at læse den grundigt igennem og nøje mærke sig alle Betingelser, samt at have Adressen.

Særlig mærker man sig, om Ansøgningssekema benyttes. I bekræftende Fald sender man snarest et Brev til Bestyrelsen med en høflig Anmodning om at faa tilsendt et Skema til Udfyldning. Skemaet udfyldes omhyggeligt, nøjagtigt og saa pænt som muligt og indsendes i behørig frankeret Konvolut inden Ansøgningsfristens Udløb. Ønsker man eventuelle Bilag tilbagesendt, maa frankeret Konvolut vedlægges. Anbefalinger vedlægges i bekræftet Afskrift. — Drejer det sig om et Sygelegat, bør Lægeattest vedlægges.

Hvis ikke Ansøgningssekema benyttes, maa man selv affatte en Ansøgning. Den skrives paa et Folioarks første Sider og kan f. Eks. se saadan ud:

København, S.
Vestmannagade 42^a.

2. Februar 1933.

Til Bestyrelsen for N. N.'s Legat.

I Henhold til Bekendtgørelse i Berlingske Tidende af 1. d. M. tillader undertegnede sig herved at ansøge om det ledige Legat.

*) Ligesom St. Bernhardsmunkene søger sig et nyt Virkefelt, saaledes ogsaa andre gamle og nye Ordenssamfund. Ældgamle prøvede Tanker bringes i nye Former. N. U. vil i nogle Artikler fortælle om disse Ordenslivets yngste Spirer i den katolske Verden.

Jeg er født den 27. April 1913 i Lilleby Sogn paa Langeland og har gaaet i Skole i Lilleby Folkeskole. Efter endt Skolegang blev jeg sat i Tømrerlære hos Tømrermester Petersen, Skolegade, Brønshøj, og bestod den 20. Juli 1932 Svendepøven i Faget med Karakter mg+.

Efter endt Læretid havde jeg Arbejde som Svend ved de store Boligbyggerier paa Amager. Desværre varede Arbejdet kun i to Maaneder, idet jeg blev arbejdsløs den 13. Oktober 1932 paa Grund af Indskrækning i Svendenes Antal, hvorfor jeg som yngste Mand blev opsagt som en af de første. Siden er det ikke lykkedes mig at faa Arbejde.

Grunden til, at jeg søger nærværende Legat, er især den, at jeg gerne vil deltage i et 2 Maaneders Kursus, der begynder 1. Marts 1933 paa Teknologisk Institut. Som Følge af Arbejdsløsheden kan jeg imidlertid ikke faa Raad dertil, medmindre jeg modtager Støtte af Legatets Midler. Jeg ejer ingen Formue, og min Skatteindtægt for Aaret 1932 var 714 Kr. Min Moder er Enke, og jeg har 4 yngre Søskende, hvoraf de to endnu gaar i Skole.

Jeg kan derfor ikke vente nogen Hjælp hjemmefra.

Jeg vedlægger Afskrifter af anbefaling fra min tidligere Mester og fra Bygningshaandværkerskolen, i hvis Aftenundervisning jeg har deltaget de fire Vintre, jeg stod i Lære.

Ærbødigst
(Underskrift)

Undertegnede bevidner herved, at ovenstaaende Oplysninger er rigtige.

Underskrifter af to myndige Personer.

Omtrent saaledes kan en Ansøgning se ud. Selvfølgelig maa den afpasses efter de konkrete Forhold, og man bør sørge for at faa alle Kendsgerninger af Betydning med. Især bør man være oprigtig med Hensyn til Oplysninger om sine økonomiske Forhold. Dels er der maaske andre Ansøgere, der trænger lige saa haardt, og dels løber saavel Ansøgeren som de Vitterlighedsvidner, der har været saa elskværdige at staa inde for Ansøgningens Rigtighed, en vis Risiko, hvis det viser sig, at Oplysningerne er urigtige.

Vitterlighedsvidners Bekræftelse af Ansøgningen er ikke absolut nødvendigt, men bruges meget. Hvor Skema bruges, kræves det næsten altid.

Jurist.

Mussolinis Syn paa Kirken.

I en i 1932 udkommen Bog »Mussolinis Gespräche mit Emil Ludwig« findes der et interessant Kapitel betitlet »Rom og Kirken«, hvor Mussolini i knappe Vendinger fremsætter sit religiøse og kirkepolitiske Program.

Ludwig bringer i og for sig ikke noget nyt til Torvs. Det bemærkelsesværdige i de Samtaler, der har fundet Sted mellem Statsmanden og den bekendte jødiske Forfatter, og som Bogen hævder at gengive i autentisk Form, hvad Kritikken ikke var saa sikker paa, ligger hovedsagelig i, at Mussolini her stadfæster tidligere Udtalelser.

Cavours berømte kirkepolitiske Grundsætning »Libera chiesa in libero stato« — en fri Kirke i en fri Stat — afviser Mussolini som umulig at realisere, naar det drejer sig om den katholske Kirke, fordi den her er meningsløs, hvad der hurtig gaar op for en ved nøjere Prøvelse; thi der findes i dette Tilfælde kun to Muligheder: enten fuld Adskillelse, saaledes at Staten ignorerer Kirken eller Samarbejde i Fællesanliggender. Begge Parter har nemlig det samme Stof, Mennesker, at arbejde med, snart som Troende, snart som Borgere.

Da Ludwig derefter bemærkede, at det nye ved de 5-aarige Forhandlinger, der gik forud for Afslutningen af Lateranoverenskomsten, bestod i, at Parterne under Forhandlingerne ikke havde haft personlig Forbindelse med hinanden, svarede Mussolini ham, at han nu havde besøgt Paven, hvorefter Ludwig spurgte »il duce«, om en selvbevidst Mand, der ikke var Troende, ved Paveaudiens behøvede at underkaste sig de her gængse Formaliteter. Mussolini bemærkede hertil, at han sædvanligvis fulgte de Regler, der gjaldt i et Land, hvor han var Gæst. I dette specielle Tilfælde havde han dog forud sikret sig Fritagelse for Pligt til Haandkys og til at knæle.

Paa Ludwigs Spørgsmaal om, hvem der kom bedst ud af det med Kirken, en religiøs eller vantro Statsmand, svarede Mussolini, idet han skelnede mellem Troende og Kirkegængere: »Naar en Statsmand lever i inderlig Samklang med Folkellertallets Religion, saa er det et mægtigt Plus i Kraft. Men Deltagelse i Gudstjeneste, det er en personlig Sag.«

Da Ludwig derefter ledede Samtalen ind paa Mussolinis antireligiøse Ungdomsideer, der i Nietzsches Aand gav Kristendommen Skyld for Romerrigets Forfald, svarede Mussolini trodsigt, at han her var i en vanskelig Stilling, thi det historiske Standpunkt er et andet end det religiøse, men alt i alt mente han nu, at Fordelene var større end

Tabene. I en vis Forstand var Kristendommens Indflydelse dog nyttig, fordi den betød et Fremskridt i Menneskeslægtens Historie.

Efter at Mussolini derefter havde udredet sin bekendte Opfattelse af Kristendommens Udvikling, spurgte Ludwig til sidst om, hvem »il duce« satte højest, Christus eller Cæsar, hvortil Mussolini svarede: »Jesus er den største, tænk Dem dog om! At slippe en Bevægelse løs, der har vokset nu i 2000 Aar, og som har 400 Millioner Tilhængere, deriblandt Digtere og Filosofer! Dette er enestaaende; og den har sit Udgangspunkt herfra. Det er blot mærkværdigt, at just de mest menneskelige romerske Kejsere har været de skarpeste Kristenforfølgere.« Her afbrød Ludwig ham, idet han citerede den gamle Sentens: »Ihukom, at Du er en Romer, og husk paa, at Du ogsaa er Kejser«, hvorefter Mussolini med opspilede Øjne opslog en sagte, uhyggelig Latter, der afsluttede Samtalen om Religion og Kirke.

A. N.

NYE BØGER.

*Sigrid Undset: Ida Elisabeth**). 447 Sider. Aschehoug. 1933. Kr. 9.00.

Til Trods for al den ydre Stiltfærdighed i Sigrid Undsets nye Bog drejer Kampen sig om Verden og det, som ikke er af denne Verden. Det er Brydningen mellem den unge Kvindes naturlige Hungren efter menneskelig Lykke og hendes dybeste Instinkt — skjult som den magnetiske Pols usynlige Dragen — der holder hende fast til det Offer, der menneskelig set er saa urimeligt: at sige nej til en god, brav Mands ærlige Kærlighed, fordi hun i barnlig Uvidenhed og Taabelighed har bundet sig til en Mand, der er grænseløs unyttig. En Mand, der skal underholdes og vejledes som et Barn, og som end ikke har Barnets forsonlige Egenskaber.

Hendes naturlige Jeg er set med Forfatterindens fulde Skarphed, hvor uendelig uretfærdigt det er, at hun skal trækkes med ham, der gaar rundt som en levende Skamplet for hende og deres Børn; men hendes inderste Jeg lader hende ikke i Ro. Hun kan sprælle som en Tiger i et Net; men Pligten, Samvittigheden er hende for stærk.

Saaledes er Konflikten, og den er bygget op med Sigrid Undsets hele Mesterskab, der ingensinde svigter. En Læser med Hjerter kan undertiden knuges af den ubarmhjer-

*) Bogen fandtes først efter længere Tids Forløb i Pastor H. Gaméls Dødsbo og bliver derfor først nu anmeldt.

tige Hjernes Søgelys, der afslører alt menneskeligt i dets ofte groteske eller latterlige Nøgenhed; men intet Steds kan man sætte en Finger og sige: »Dette er villet brutalt eller ondt.« Menneskene er saadan, naar Barmhertighedens Kaabe ikke tilslører dem for vore Blikke, og der ligger en Verden af Menneskekundskab og Visdom bag dette Værk. — Som altid hos denne Forfatterinde er Begivenhederne skildrede paa en Maade saa ligetil og naturlig, som om de virkelig havde fundet Sted; al Sentimentalitet, al Forstillelse og Halvløgn er hende en Vederstyggelighed, og mange af os, der maaske maa tilstaa over for os selv, at vi er lidt vel unge og kompromis-søgende, maa erkende, at vi har godt af en saadan Bog, saa klog og saa skarp den er.

R.

Jahrbuch des Reichsverbandes für die katholischen Auslandsdeutschen 1931/32. Münster i. W., 304 S. Mk. 5,50 (ved Bestilling gennem N. U., ellers 7,75).

Medens katholske Tyskere, der før i Tiden emigrerede, næsten helt forsømtes fra Hjemlandets Side (hvad man ikke kunde sige om tyske Protestanter), har alle Bestræbelser for at vedligeholde Forbindelsen mellem dem og Kirken saavel som Hjemlandet, taget et mægtigt Opsving efter Krigen. Vidnesbyrd derom bærer bl. a. den indholdsrige Aarbog, som ligger foran mig. Her finder man alt, som kan være af Interesse i denne Henseende: Der drøftes de store principielle Spørgsmaal om Kirkens Forhold til Nation og Modersmaal, de store Missionsforeninger fortæller om deres Virksomhed i Fortiden og i vore Dage, vi besøger de Skoler, som blev oprettet rundt i Verden og mange andre vigtige Oplysninger, fremsat i en behagelig, overskuelig Form, er i Stand til at vække vor Interesse.

Men fremfor alt vil den danske Læser interessere sig for en Artikel om Bonifatiusforeningen, som dens Generalsekretær Dr. Th. Legge skriver, og hvor han skildrer Foreningens Virksomhed i Udlandet. Ogsaa i Danmark har den gjort en mægtig Indsats, siden Ærkebiskoppen af Köln, Dr. Paulus Melchers, foranlediget af en Skrivelse fra Præfekt Grüder fik Foreningen til at beskæftige sig med vort Land. Den første Mission, som drog Nytte af denne Interesse var Aarhus, men snart fulgte andre efter, og ialt har denne Forening alene bidraget det mægtige Beløb af 1,028,555,66 Mk. til den danske Mission, langt mere end til noget andet Lands Kirke paa nær Tjekkoslaviet og Østrig. Norge og Sverige har i dette Tidsrum tilsammen modtaget 77.393 Kr. Vi aftrykker Listen over de vigtigste Bidrag til nominelt opførte Stationer, som sikkert vil inter-

essere vore Læsere; den kan igen vise, hvor mange Penge Katholikerne har bragt til vort Land.

Aakirkeby 560; Aalborg 36069; Aarhus 38862; Amager 36912; Bornholm 789; Esbjerg 24359; Fredericia 14547; Frederiksberg 22947; Grenaa 300; Helsingør 5972; Holbæk 1456; Holmegaard 2662; Horsens 62680; Hørsholm 2976; Køge 12432; Kolding 23166; København 86485; Maribo 4969; Nakskov 560; Næstved 2486; Nørrebro 19008; Nyborg 1232; Nykøbing 948; Odense 45053; Randers 31027; Reykjavik 19650; Ringsted 12016; Roskilde 10585; Rønne 1320; St. Aungar 112; Silkeborg 7178; Slagelse 5543; Svendborg 47400; Vejle 300; Viborg 550.

Fra den vide Verden

Østrig. En af de første Embedshandlinger, som Wiens nye Ærkebiskop, den forhenværende Minister og Professor Dr. Innitzer, foretog, var at sammenkalde og indbyde Østrigs og Tysklands Katholiker til en fælles »Katholikentag«, som skal finde Sted i Wien fra 7—12. September. For Wien er 1933 et stort Mindeaar; Stefanskirken blev fuldendt for 500 Aar siden, og for 250 Aar siden, i 1683, blev et af de farligste tyrkiske Angreb paa Byen afslaaet og dermed hele det øvrige Europa reddet for Halvmaanens Invasion. — Fælles tysk-østrigske Møder af denne Art har før Broderkrigen 1866 flere Gange fundet Sted paa østrigsk Grund; men efter den kun een Gang. Der er ingen Tvivl om, at denne Forsamling vil blive saare stor og enestaaende i sin Art. Generalsekretariatet til Mødels Genneførelse er i Wien VIII., Piaristengasse 43.

Et heftigt Stormløb mod de katholske Helligdage sat i Scene især af de østrigske Socialdemokrater, er blevet afslaaet. En Lov, som anerkender alle kirkelige Festdage ogsaa fra Statens Side er blevet gennemført til almindelig Tilfredshed hos den kristelige Befolkning. Dermed gjordes der Ende paa en uværdig Tilstand, ifølge hvilken visse Helligdage f. Eks. Hellig rekonger kun overholdtes af de statslige Funktionærer, medens mange Handelsbrancher holdt deres Butiker aabne.

Den østrigske Forbundsminister Dr. Rintelen har aflagt et Besøg i Valikanet, som synes at indvarsle et nyt østrigsk Konkordat i ikke alt for fjern Tid. Oite har en ny Konkordalafslutning været paa Tale, som vilde være yderst

paakrævet ikke mindst paa Grund af de forvirrede Ægteskabslove, som for Tiden gælder i Østrig, specielt i Wien. Tanken om et Konkordat stødte dog altid paa alvorlige Hindringer i frisindede Kredse. Nu lader det til, at Preussens, Bayerns og sidst Badens Eksempel, som ogsaa har afsluttet saadanne Kontrakter, baner Vejen for det østrigske Diplomati.

Frankrig kan i Aar fejre to Jubilæer, som hele den katholske Verden vil tage Del i. Da det i Aar d. 11. Febr. er 75 Aar siden, Bernadette Soubirous for første Gang værdigedes at se Guds Moder, vil der i denne Anledning blive holdt et højtideligt Triduum fra den 9.—11. Febr. i Lourdes, hvortil den h. Fader sender en personlig Legat. Andre Festligheder vil finde Sted den 25. Marts, Dagen, da Visionen aabenbarede sit Navn for Bernadette, og den 16. Juli, da den sidste Vision fandt Sted. Hele Aaret fejres som Jubilæumsaar. »N. U.« vil senere komme tilbage til dette Jubilæum, ligesom vi vil bringe Artikler om Ozanams og Vincentskonferencernes Jubilæum, som holdes i Aar.

I det forløbne Aar har »Bureau des constatations« i Lourdes igen præsteret et stort Arbejde. Medens Aaret 1931 kunde notere Besøg af 789 Læger fra alle Verdens Kanter, steg dette Tal i 1932 til 864. Blandt dem fandtes mange kendte Professorer og Specialister fra ind- og udenlandske Universiteter, som gerne afgav deres belydningsfulde Skøn. Bureauets Arbejde faar man et levende Indtryk af, naar man hører, at 160 nøjagtige Undersøgelser har fundet Sted. Men de vidner ogsaa om den samvittighedsfulde Strengthed, Bureauets Leder, Dr. Vellet udviser, idet kun ca. 1 Dusin blandt disse 160 Tilfælde blev anerkendt som naturligt uforklarlige.

Ved Redaktionens Slutning har vi modtaget:

Natten mellem den 5. og 6. Feb. døde i Reykjavik Søster Clementia, en af de første St. Josefssøstre, som 1896 kom til Island. *R. I. P.*

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Kokkepige kendt med daglig Madlavning.

Plads søges:

af en Sproglærer (billige Enetimer); to Kontormænd; Gartner v. Villa e. lign. og mange andre.

Meddelelse: Mere end 2 Mdrs. gamle Ansøgninger skal fornyes hvis de skal komme i Betragtning. (Benyt Telefon).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Mariaforeningen vil, tro imod sine gamle Traditioner, ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Men da Foreningen ikke raader over ret mange Midler, kan Hjælpen kun ydes i begrænset Omfang.

Skemaer, som den ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos undertegnede (Form. 9-10 eller Eftm. 3-4, Onsdag undtagen) maa ligeledes udfyldes og afleveres af dem inden Onsdag den 1. Marts (ikke senere) enten hos Fru Mariboe (Strandvej 59) eller hos Fru Ronge (Lykkesholms Allé 14 C) eller hos undertegnede.

Sammesteds modtages ogsaa Indmeldelser i Foreningen (Aarsbidrag 4 Kr. eller derover), som i høj Grad trænger til Støtte, dersom den skal kunne imødekomme de betydelige Krav, der stilles den, og som vokser Aar for Aar.

Bredgade 64.
den 7. Februar 1933.

Pastor v. *Kettenburg*,
Sognepræst ved St. Ansgar.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Fredag d. 17. Feb. Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

Jesu Barndomsforening. Medlemsbidragene for Aaret 1932 bedes indsendt snarest muligt. Foreningens Leder i Danmark: Pastor C. Jaworski. Postkonto Nr. 2539. Nørrebrog. 27 C⁴ N.

Deutsches Fest. Sonntag, d. 19. Februar 19^h im Festsaal Hans Bogbindersallé 2 mit Gesang, Musik und einem mittelalterlichen Spiel »Das böse Weib«. Eintritt: 1 Kr.

Søndag den 12. Februar Kl. 6½ til Fordel for Israelsgildet:
Underholdning og Pakkefest i St. Josephs Skoles Gymnastiksal, Nørrebrogade 27 A. Medvirkende: Hr. Pastor Cay Benzon, Hr. Lærer Kiærulff, Frk. Stauning Petersen og Hr. Ass. Stabehl. Underholdning og Kaffe: 75 Øre. Billetter faas hos Hr. Pastor Niels Hansen, Høyesgade 8^{II}, hos Hr. Chr. Wedervang, Vendersgade 27 og hos Kirkebetjent Tvede, Nørrebrogade 27 B^{IV}. Overskuddet er bestemt til at dække Udgifterne ved Israelsgildets Tryksager og ved den maanedlige Sone for Israel i Klosterkirken paa Jagtvej.

Alle, som er interesseret i Udgivelsen af vort Hovedtidsskrift **Nordisk Ugeblad for katolske Kristne**, bedes ogsaa interessere sig for det Fundament, hvorpaa Ugebladet hviler:

Ansgariusforeningen stiftet 1853.

Meld Dem da ind i Ansgariusforeningen. Aarskontingent 5 Kr.
Kontor: Bredgade 64, København K. Telefon Palæ 3762.

Yngre gift **Snedker** søger Stilling som Vicevært, Portner ell. lign. — Billet mrkt. »38 Aar« bedes sendt til dette Blads Eksp.

Hjem i Rom.

Betalende Gæster modtages i vort komfortable Hjem i Rom paa billige Betingelser. Beliggenheden meget central mellem Sct. Maria Maggiore og Laterankirken, god Sporvognsforbindelse til Sct. Peters og Paulskirkerne som til alle Dele af Rom. Nærmere ved skriftlig Henvendelse til

Frkn. *Marie Michelsen* og *Dagmar Mathiesen*,
Via Mecenate 59, Roma.

Kirkelig Kalender.

Febr.	Febr.
12. S. Septuagesima.	19. S. Sexagesima.
13. M. Ferialdag.	20. M. Ferialdag.
14. Ti. Valentin.	21. Ti. Ferialdag.
15. O. Faustinus og Jovita.	22. O. Petri Stol i Antiochia.
16. T. Ferialdag.	23. T. Petrus Damiani.
17. F. Ferialdag.	24. F. MATTHIAS, Apostel.
18. L. Gudsmoders Lørdagsm.	25. L. Gudsmoders Lørdagsm.

Febr. **Ugens Messebønner.**

12. S. **Septuagesima** (101—137); 2. *Sæt Bønner*: Serviterordenens syv Grundlæggere (834—670).
13. M. † Ferialdag; Messe som foregaaende Søndag (101—137) uden Tractus og uden *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg; almindelig Præfation (525—42).
14. Ti. † Valentin (837—[12] og 668); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
15. O. † Faustinus og Jovita (*Ny Messebog* 838); 2. og 3. som Tirsdag.
16. T. † Ferialdag; Messen som Mandag, 2. og 3. som Tirsdag.
17. F. † Ferialdag; Messen som Mandag, 2. og 3. som Tirsdag.
18. L. * Gudsmoders Lørdagsmesse ([88]—[92]); 2. Simeon ([5]—[5]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Marlakongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerte Kirke) har Fælleskommunion Søndag d. 12. Februar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ pr.

Marlakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke. Møde Torsdag den 16. Februar Kl. 20 $\frac{1}{2}$ i St. Ansgars Kirke. Herefter vil Møderne altid være den 1. og 3. Torsdag i Maanedens.

Rosenkranskirken. Kongregationen »Maria Rosenkrandsroning« har Fælleskommunion Søndag den 12. Februar i Messen Kl. 8.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 14 hujus hora 4 $\frac{1}{2}$ ad S. Rosarii.

R. I. P.

Vor elskede Søster og Tante

Frk. Marie Grulich

er pludselig afgaaet ved Døden Mandag d. 30. Januar.

Begravelsen har fundet Sted.

De Efterladte.

Den kære Afdøde anbefales til Menighedens Forbøn.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 8.

Søndag den 19. Februar

1933

INDHOLD: Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus. — Den helige romerske Kirkes Kansler, Kardinal Frühwirth †. — Fra før Reformationen. — »Sejre for den historiske Sandhed«. — Katholske Bibeloversættelser. — Presse-Rundskue. — Kirke og Kunst. — Skandinaviske Katholiker i New York. — Pilgrimmenes Romerophold. — St. Vincentsforeningen for Herrer. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jesu Sirachs Visdom eller Ekklesiastikus.

Efter Vulgata.

Kap. 24, 17-31.

Visdommens uforlignelige Skønhed.

»Som en Ceder paa Libanon voksede jeg højt op og som en Cypres paa Sion. Jeg voksede højt op som en Palme i Kades og som en Rosenbusk i Jericho. Som et herligt Olietræ paa Sletterne og som en Platan ved Vejene nær ved Vandet skød jeg op i Vejret. Jeg duftede som Kanel og krydret Balsam, jeg udsendte en liflig Vellugt som udsøgt Myrra; som Storaks og Galbanum, som Onyks og Stakte, som Virak, der vælder frem uden Indsnit i Træerne, spredte jeg Duft gennem min Bolig, og som ublandet Balsam var min Vellugt. Som Terebinten bredte jeg mine Grene, og mine Kviste var prægtige og yndige. Som en Vinranke har jeg sat Frugt med liflig Vellugt, og mine Blomster er herlige og ærefulde Vækster.« 17-23.

»Jeg er Moder til den skønne Kærlighed og Guds frygt og Kundskab og det hellige Haab. Hos mig er al Livsvejens og Sandhedens Naade, hos mig er al Livets og Dydens Haab. Kom til mig og mæt jer af mine Frugter; thi min Aand er sødere end Honning og Honningkage. Mit Minde skal naa til alle Tidens Slægter. De, som nyder af mig, skal hungre efter mere, og de, som drikker af mig, tørste efter mere. Den, der hører mig, skal ikke blive til Skamme, og de, der gør deres Gerninger i mig, skal ikke synde. De, der kaster Lys over mig, skal opnaa det evige Liv.« 24-31.

Anmærkning. I dette Stykke har vi et Eksempel paa noget, som man til Stadighed bør huske, naar man læser i det Gamle Testamente. Folk i Orienten holder langt mere end vi i Vesterledet af de Billeder, som Naturens store Rige og Menneskenes daglige Liv frembyder. Den rent begrebsmæssige Tænkning og abstrakte Erkendelse af de Sandheder, der ligger højere end Sansernes Verden, gaar Orientalerne af Vejen for, og derfor anskueliggør deres Profeter og Digtere alt, hvad de har at sige, ved deres Billedsprog. Men dette Middel er ikke bare Pynt, men virker saa naturligt og er saa rammende og smukt, at ogsaa vi kan lære noget deraf. Ved sine Følelsers Styrke og sin blomstrende Fantasi forstaar nemlig Østens Folk at sætte sig overordentlig levende ind i Naturen og dens hemmelighedsfulde Virken. Ad denne Vej opdager de en vidunderlig Forbindelse mellem Naturen og Overnaturen, mellem Menneskesjælens indre Verden og den ydre, der omgiver os, ligemeget om det er Dyrenes, Planternes eller de livløse Ting's Riger. Ganske særligt Indtryk paa dem gør den Iagttagelse, at den Storhed og Skønhed, der særpræger den synlige Verden, og de Kræfter og Virksomheder i Naturen, der vækker vor Beundring, ikke er andet end en Afglans af Guds Storhed, Skønhed og Magt og derfor et fortræffeligt Middel til at faa en klarere og fyldigere Forestilling om ham og hans Væsen og Egenskaber.

Storaks er en vellugtende Harpiks, der var en Bestanddel af den Røgelse, som brugtes under Gudstjenesten. Galbanum er en stærkt duftende Gummi-Harpiks, der anvend-

tes ligesom Storaks. Onyks er en Muslingeskal, der for sin Vellugts Skyld ogsaa brændtes ved Røgelsesofret. Stakte er en Slags behagelig duftende Balsam, som brugtes ved Tilberedelsen af den h. Salveolie. F. K.

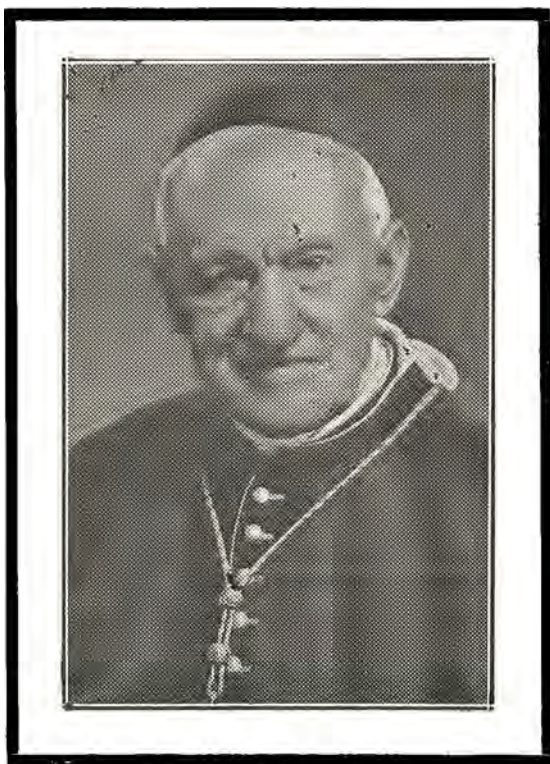
Den hellige romerske Kirkes Kansler, Kardinal Frühwirth.

Torsdag Morgen den 9. Februar døde Kardinalskollegiets Dekan og ældste Medlem, Kardinal Andreas Frühwirth. Dermed er det hellige Kollegium efter Kard. van Rossums Død igen blevet berøvet en af sine bedste og dygtigste Repræsentanter. Endnu for kort Tid siden læste vi hans Navn under den pavelige Rundskrivelse om Jubelaaret, som blev udfærdiget af ham som Kirkens Kansler, d. v. s. Forstander for det pavelige Kancelli, et af de højeste Embeder i Kirkens Rom.

Kardinal Frühwirth har tjent under fem Paver og kunde sidst i November, da han 88 Aar gammel fejrede sit 25-Aarsjubilæum som Biskop se tilbage paa et frugtbart Liv. Født i Steiermark traadte han i en ung Alder ind i Dominikanerordenen og tilbragte de første 40 Aar af sit præstelige Virke helt i sin Ordens Tjeneste baade som Lektor og Superior. Han udgav bl. a. den h. Thomas' Summa. Studiegangen førte ham allerede i 1854 til Rom, da Dogmet om Marias ubesmittede Undfangelse forkyndtes. I 1891 valgtes han til Generalforstander for sin Orden, som han førte en ny Blomstring imøde. Efter at han havde nedlagt dette Embede, blev han Pave Pius X's fortrolige Raadgiver, og i 1907 udnævntes han ganske uventet til Nuntius i Bayerns Hovedstad.

I forholdsvis kort Tid lykkedes det den nye Nuntius at gøre Forholdet mellem Vatikan og Münchens Regering meget hjerteligt. Ogsaa under Pave Benedikt XV bibeholdt han denne sin Post, til han i 1916 smykkedes med Kardinalspurpuret. Som Kuriekardinal beklædte han efterhaanden mange vigtige Poster i Kristenhedens Hovedstad; han blev

Medlem af Kongregationerne: for den orientalske Kirke, af det h. Officium, de religiøse Ordener, de hellige Riter og for særlige kirkelige Anliggender. I Aaret 1925 overdrog Pius XI ham det vigtige Embede som Storpønitiar, d. v. s. Forstander for de kirkelige Domstole, for saa vidt de angaar Sjæleanliggender saasom Absolutioner, Dispensa-

Kardinal Andreas Frühwirth.

tioner, Sanationer etc. Indtil de sidste Dages Sygdom og Svaghed udførte han de Handlinger, hans Embeder paalagde ham.

Et blivende Minde efterlader Kard. Frühwirth sig i Albert den Stores Helgenkaaring. Det var især Kardinalen, der som Dominikaner ønskede, at hans store Ordensbroder fik denne Anerkendelse, og som Skolastiker og Lærd vilde have ophøjet St. Thomas af Akvins hellige Lærer og Ven til Kirkelærer.

R. I. P.

Fra før Reformationen.

Københavns katolske Universitet og Universitetsbibliothek.

(Sluttet.)

Blandt Universitetets Lærerpersonele indtager Peter Albertsen en enestaaende Plads, han er saa at sige Manden for det hele. Intet Navn forekommer hyppigere i vort Universitets første Tidsrum, og næppe har heller nogen haft større Fortjeneste af dets Oprettelse og Indretning end Peter Albertsen, hvorfor i de ældste Aktstykker Universitetet endog udtrykkeligt omtales som oprettet (erecta) af ham. (Se: *Scriptores rerum Danicarum medii ævi*, VIII.)

Peter Albertsens Alder, Fødested og Herkomst er ukendt. Formodentlig er han født i København i Midten af det 15. Aarhundrede af en borgerlig Familie. I Aaret 1478 blev han immatrikuleret ved Universitetet i Rostock, samme Aar blev han udsendt med kongelig Fuldmagt for at antage Lærere til Københavns nystiftede Universitet, og i dette Øjemed søger han til Köln, hvor han selv havde faaet sin første akademiske Uddannelse. Han havde studeret Medicin og var desuden Magister artium. Ved Universitetets Indvielse blev Peter Albertsen udnævnt til Vicekansler, ligesom han ogsaa omtrent paa samme Tid blev Doktor i Kirkeret. Egentlig Universitetslærer i noget Fag synes han derimod ikke at have været, og Universitetets Rektor var han i de 38 Aar, han overlevede dets Stiftelse, kun to Gange, i Aarene 1491 og 1514.

Formodentlig har de mange andre ham betroede Hverv hindret ham i oftere at modtage Valget. Det var nemlig ikke blot Universitetet, der lagde Beslag paa hans Tid og Kræfter; Københavns Kommune havde Bud efter ham, og i vigtige Statsanliggender spurgte man ham ogsaa til Raads. Saaledes deltog han 1492—93 i et Gesandtskab til den romerske Konge samt til Kongerne af England og Skotland. 1488 omtales han som Kannik i Københavns Kåpitel og 1489 tillige som Kirkeværge ved Frue Kirke; 1496 som Raadmand i København, i hvilken Post han forblev til sin Død 1517. Peter Albertsen maa have været en formuende Mand efter den Tids Maalestok og navnlig ejet flere faste Ejendomme i København; derfor kom ogsaa enhver af de

Institutioner, i hvis Styrelse han havde Del, til at nyde godt af hans Rigdom, dog næppe nogen mere end Universitetet. Endvidere skal det nævnes, at en af Katholiken

Det nuværende Universitetsbibliothek.

Peter Albertsens vigtigste Fortjenester er, at han har foranlediget Bogtrykkerkunstens Indførelse i Danmark og fremmet Udgivelsen af de første Skolebøger.

De to ældste, med Aarstal 1493 forsynede Bøger fra Gottfried af Ghemens københavnske Presse, *Fundamentum in Grammatica* og *Regulæ grammaticæ*, angives nemlig at være trykte, den første in curia Domini Doctoris Petri Alberti, den anden in universitate haffnensi . .

expensis Doctoris Petri Alberti de Haffnya. Det er Peter Albertsen, der har bekostet Udgivelsen af disse Bøger.

Det eneste videnskabelige Apparat, som Universitetet i dette Tidsrum kunde fremvise, var et Bibliothek. Ogsaa den første Grundvold til dette skyldtes den forljente Peter Albertsen, som allerede 1482 til Universitetet skænkede et medicinsk Værk og nogle flere Bøger, med den Betingelse, at der aarligt, Tirsdagen efter Hellig Peters og Pauls Dag, af Lærerne ved Universitetet skulde holdes en Messe

i Vor Frue Kirke foran St. Jakobs Aller til Minde om ham selv og alle øvrige Universitetets Velgørere.

Denne første Spire til et Bibliotek er blevet til vort nuværende Universitetsbibliothek, hvor en halv Million Bøger har til Huse, og hvis Boghal hosstaaende Billede viser. Da Bibliotheket i December 1932 fejrede sin 450 Aars Fødselsdag, mindedes Stifteren Peter Albertsen paa den smukkeste Maade af Bibliothekets nuværende Chef, Overbibliothekar Svend Dahl.

Om Københavns katholske Universitets indre Organisation kunde der fremdrages en Del; men jeg skal indskrænke mig til at meddele, at ved Indskrivelsen maatte de akademiske Borgere forpligte sig til Fred og Enighed, og ingen maatte med Ord eller Gerning fornærme de nye, ankomne Studenter. Lærere og Studenter, som iførte sig uanstændig Dragt, var Slagsbrødre, Drukkenbolte, Nat-sværmere m. m., og som efter given Advarsel ej forbedrede sig, skulde, for en bestemt Tid, enten udelukkes fra Forelæsninger og fra Graders Erhvervelse eller overhovedet fra Universitetets Rettigheder og Goder; viste de sig aldeles uforbederlige, skulde de relegeres.

Jeg kan ikke slutte denne lille Oversigt over Københavns katholske Universitet og Universitetsbibliothek uden at komme til at tænke paa Digterpræsten Johannes Frederiksens djærve Sang:

»At Katholikerne smukt skal erindre,
vi er kun Gæster i Dannemarks Land,«
det er en Tale, vi ikke kan hindre,
lad dem saa raabe, som de har Forstand.
Men naar vi henter Historien frem,
er det nok os, som er i vort Hjem

Katharina.

„Sejre for den historiske Sandhed“.

Maa det være tilladt en Lægmand at fremsætte nogle beskedne Randbemærkninger til en i »Politiken«s Kronik for 8. ds. offentliggjort Artikel med Overskrift »Undlivede Legender«.

I 8de Spalte skriver Forfatteren:

»Udgravninger i 1914 har vist os, at *ad catacumbas* ikke var Fællesnavn for underjordiske Gravpladser, men et topografisk Navn (»Ved Sænkningen«) paa en Dal mellem nuværende San Sebastiano og Maxentius' Circus paa Via Appia; de derværende underjordiske Grave lod Navnet gaa over til andre Galleri-Systemer, saa det endte med at blive en Belegelse i Stedet for et Stednavn.«

Hvis jeg rigtigt forstaar Slutningen om Gravene, »der lod Navnet gaa over til andre Galleri Systemer« (paa Fransk *Firent passer le nom à d'autres systèmes de galleries*), er Meningen den, at alle Katakomber efterhaanden fik samme Navn som Katakomberne ved San Sebastiano. Dette er uimodsigeligt. Naar Forfatteren derimod hævder, at denne Viden skylder vi »Udgravninger i 1914«, saa er det ikke rigtigt. I Underlegnedes lille Bog »Romersk Mosaik« staar f. Eks. (Side 206) følgende at læse: »Navnet Katakomber betegnede oprindeligt kun et ganske bestemt Sted, nemlig den lille underjordiske Kirkegaard i Dalsænkningen ved den nuværende Kirke San Sebastiano — *Locus qui dicitur ad Catacumbas*. Først efter det femte Aarhundrede blev det almindeligt at bruge Ordet *catabumba* ogsaa om de andre Coemeterier.«

Nævnte Bog udkom i København i det Herrens Aar 1901 — altsaa tretten Aar før de Udgravninger, hvorfra vi, efter Kronikforfatteren i »Politiken«, skulde have hentet denne nye Viden. Og naturligvis var det ikke mig, som i 1901 havde gjort en saa betydningsfuld Opdagelse — paa Katakombeforskningens Omraade fulgte jeg kun de Forskere, som paa den Tid var førende i disse Studier, og hvis Værker jeg da ogsaa har anført bag i min Bog. Jeg lod mig navnlig belære af Rossis for kun to Aar siden afdøde Discipel Orazio Marucchi.

Jeg kommer nu til en anden »Opdagelse« i omtalte Artikel. Det hedder i Spalte 10:

»De sidste Aar har bragt et romersk Hus fra 200—300 under SS. Giovanni e Paolo paa Monte Celio inde i Rom for Dagen; i det har en Kirke været indrettet før 300.«

Nu er Udtrykket »de sidste Aar« et meget elastisk Begreb. Men naar man just vil underholde sine Læsere om de nyeste »Sejre for den historiske Sandhed«, saa er en

Sejr, der allerede var vundet for 32 Aar siden, just ikke egentlig aktuel. Det antike Hus under Kirken San Giovanni e Paolo staar allerede omtalt i hans ovennævnte Bog, Side 172.

Men lad dette være Smaating. Forfatteren har andet og mere at byde paa — virkelige »undlivede Legender«. Det hedder nederste Spalte 8 (efter en Sætning om, at de Kristne i Rom i Aarene 250—300 havde »mellem en halv og en hel Snes Ejendomme, hvori — længe før Friheden i 313 — var indrettet dekorerede Kirker«):

Dette fører os til Legenden om de »fattige og ringe« Kristne i Oldkirken — yndet som Frasen om de tolv »fattige Fiskere«, hvoraf dog Petrus ejede Hus og var Formand i et Lav, der besad en stor Baad, ligesom han kunde tale om at have »forladt alting«.

Det er Katakombernes *Navne*, der røber Sandheden.

Bortset fra de Katakomber, der har topografiske Navne, bærer de fleste Person-Navne, Kvinde-Navne: *Priscilla, Domitilla, Comodilla, Basilla* . . .

Dette var Navnene paa Arealets oprindelige Ejerinder.

En Lægmand maa hertil allerførst bemærke, at logisk set og historisk set beviser de ikke ukendte »Hus-Kirker« i Rom mellem 250 og 300 intet om, at de Kristne før den Tid, altsaa fra Apostlenes Komme indtil Midten af det tredje Aarhundrede, ikke kan have været »fattige og ringe« — (andet Steds i Kroniken) »fattige og af ringe Byrd«, om end isprængte med enkelte Velhavere (»ikke mange fornemme«, siger Paulus, 1. Kor. 1, 26).

Men dernæst maa der bestemte protesteres mod det uheldige Udtryk »Frasen om de tolv fattige Fiskere«, der omvender Verden, og mod den Maade, hvorpaa denne »Frase« kastes hen til de andre »undlivede Legender«. Man kan nemlig meget godt kaldes og være en fattig Mand, selv om man ejer en Smule Hus (den, som har set Husene i Araberlandsbyen Siloë ved Jerusalem, véd, hvor meget, rettere hvor lidt dette Ord kan staa for!). Og hvor i Alverden læser »Politiken«s Kronikør, at Petrus var »Formand i et Lav, der ejede en stor Baad«? Men selv om saa var, skal det kaldes Rigdom? Petri pathetiske Udbrud: »Se, Herre, vi have forladt alle Ting« har ligesaa fuld og dyb en Klang, selv om de »alle Ting«, han tænkte

paa, kun var en Baad, et Net og en Hytte ved Bredden af Genesareth Sø og ikke en Villa og en Luksusbil.

Til Gengæld kan vor Kronikør beholde Glæden ved at kunne »konstatere et stort Antal rige« blandt Oldtidens Kristne i Rom. »Fine Folk man ogsaa fandt« — hvem har nogen Sinde nægtet det? Eller er der dog dem, som har prøvet derpaa — og er det de bekendte »nyeste Undersøgelser«, der »røber Sandheden« — den Sandhed, at mange Katakomber ejedes af fornemme Kristne, mest Kvinder, som gæstfrit aabnede deres egne Begravelsespladser for deres ubemidlede Trosfæller? I saa Fald er ogsaa her (som i Spørgsmaalet om, hvorfra Katakombe-Navnet stammer) de »nyeste Undersøgelser« allerede noget bedagede. Thi i min ovenfor citerede Bog staar atter følgende at læse (Side 207):

»De første christne Katakomber var . . . Familiebegravelser, anlagte paa en eller anden fornem romersk Christens Grundejendom. Her fandtes ofte tillige Triklinier eller Spisesale, bestemte til Afholdelse af Mindefester for de Døde« (i »Politiken«s Kronik underligt kaldt et »Totenmahl«).

Og Side 210: (de) »fornemme christne Slægter var det da, som . . . gæstevenligt optog deres afdøde Trosfæller i deres Grave«. (Se ogsaa Side 208).

Men naar alt dette var kendt for en Menneskealder siden, endog af en Ikke-Fagmand som Forfatteren af »Romersk Mosaik«, hvorfor da nu præsentere disse kendte Ting som nye »Sejre for den historiske Sandhed«

Assisi, 21. Januar 1933.

Johannes Jørgensen.

Katholske Bibeloversættelser.

Omtrent samtidigt med vor nye Udgave af Evangelier og Apostelgerninger udkom: Hans Tavsens Oversættelse af de fem Mosebøger, udgivet af Det Danske Sprog- og Litteraturselskab. (Kbhvn., Levin og Munksgaards Forlag 1932.) Denne Bog vil »henlede Opmærksomheden paa Hans Tavsens Gerning som Bibeloversætter«, fordi hans Mosebogs-oversættelse »baade i sproglig og kirkehistorisk Henseende hører til de ejendommeligste Mindesmærker, Reformationsbevægelsen har efterladt i vort Land«.

Hvad der maa interessere os Katholiker i den Anledning, er nærmest et Afsnit af den Indledning, som Dr. theol. Bj. Kornerup har skrevet. Det er nemlig ikke andet end en Undsigelse og Opgivelse af nogle Fordomme, der i lang Tid har behersket Bedømmelsen af den katholske Middelalder. Her skal anføres de vigtigste Steder.

»Spørgsmaalet om, i hvilken Grad Biblen gennem Oversættelse fandt Udbredelse i Lægmandskredse i Middelalderen, har hørt til de stærkt omstridte. Den ældre Forskning byggede som oftest sin Opfattelse heraf paa nogle enkelte, ensidige Udtalelser af Luther, særlig en bekendt Ytring i hans »Tischreden«: »Die Biblia war im Papstthum den Leuten unbekannt«, og kom med dette Udgangspunkt til det Resultat, at Lægfolk i Middelalderen var saa godt som afskaaret fra at lære Bibelteksterne at kende. I væsentlig Grad er denne Betragtningssaaede blevet ændret ved de sidste Menneskealdres Undersøgelser. Medens man f. Eks. i det 18. Aarhundrede yndede at udgive Skrifter, der havde det Formaal at godtgøre »Middelalderens Barbari« belyst gennem dens »Foragt for den hellige Skrift« og »vore Forfædres ulykkelige Tilstand« som Følge af det »mørke Pavedømmes Modstand mod Guds rene og uforsfædede Ord«, har man i nyere Tid kunnet fremlægge et Materiale, der fører et ganske andet Sprog, og baade katholske og protestantiske Forfattere kappes nu om at eftervise det urigtige i de tidligere saa almindelig udbredte Forestillinger om kategoriske Bibelforbud og om den paastaaede Mangel paa Bibeloversættelser paa Folkesprogene.«

»Undersøgelsen af de kirkeretslige Kilder har saaledes lært, at man ikke har Ret til at tale om, at der af de katholske Kirkemyndigheder skulde være udstedt noget almindeligt Forbud mod Lægfolks Bibellæsning, men at de Forbud, der kendes af denne Art, har været af en begrænset Rækkevidde og er blevet fremkaldt af specielle, tids- og lokalbestemte Foreteelser. Særlig var de rettet mod kætterske Rørelser.« —

»Endnu vigtigere til at fremkalde en afgørende Ændring i Synet paa hele dette Spørgsmaal har dog de Resultater været, som man er naaet til gennem Frendragelsen af de endnu bevarede Bibelhaandskrifter og -tryk. Derved er det i rigt Maal lykkedes at godtgøre Tilstedeværelsen af middelalderlige Oversættelser af Biblen paa Folkesprogene i en Række europæiske Lande. Ikke mindst gælder dette Tyskland.« —

Saa giver Dr. theol. Kornerup et summarisk Overblik over, hvad der er bevaret paa Tysk. Men for en Fuldstændigheds Skyld skal der her gives nogle fyldigere Op-

lysninger. De ældste bevarede Brudstykker af en tysk Oversættelse stammer fra Aaret 748.

Det 9.-11. Aarhundrede gjorde paa forskellig Maade deres Indsats i Oversættelsesarbejdet, som vi ikke vil opholde os ved. Siden det 12. Aarhundrede opstod en Række Oversættelser, der var skrevet mellem Linierne i den latinske Tekst. Ud fra de bevarede 202 haandskrevne Bibeloversættelser (deriblandt 10 med hele den hellige Skrift), som næsten alle er Kopier af andre, har man sluttet, at der har eksisteret c. 3000 tyske Bibler i Haandskrifter. Efter Bogtrykkerkunstens Opfindelse faar vi følgende Billede af Forholdene: I Tiden mellem 1466—1521 udkom der paa Tryk 14 højtyske og 4 nedertyske Bibeloversættelser samt 34 Oversættelser af Davidssalmerne og enkelte Bøger. Af Vulgata (= latinske Tekst) kendes mellem 1450 og 1520 160 Tryk. Den var tilgængelig for langt flere i Lægmandskredse end nu for Tiden, fordi Kundskaaberne i Latin var større dengang.

»Alle disse Omstændigheder peger hen paa,« — staar der saa igen i den nævnte Indledning — »at Lægfolket — særlig i Senmiddelalderens Tyskland — ikke var slet saa afskaaret fra selvstændig Adgang til Skriften, som man tidligere ofte har villet give det Udseende af.« Det er nu det mindste, man er nødt til at indrømme. Andre har sluttet mere af Kendsgerningerne. De har gjort opmærksom paa, at de nævnte Tal ikke blot viser en alvorlig Trang til at læse Guds Ord, men ogsaa en Vane, der i hvert Fald delvis forklarer den Ejendommelighed, at Luther kunde faa saa meget Held med sig ved at benytte Folks Kærlighed til de hellige Bøger som sit store Vaaben.

Herved er vi kommet til et andet Punkt, der interesserer os i Indledningen til den ny Udgave af Hans Tavsens Mosebøger. Det er en kendt Sag, at Luthers tyske Bibeloversættelse blev det religiøse Enhedsbaand for hans Tilhængere og fik en forbavsende stor Udbredelse. Det Nye Testamente alene udkom i Aarene mellem 1522 og 1533 i 85 Oplag. Hvor er Forklaringen til dette overraskende Fænomen? Dr. Kornerup siger herom: »Fælles for de ældre tyske Oversættelser var, at selve Gengivelsen af Vulgata teksten som oftest var mangelfuld, plettet af grove Misforstaaelser og Fejl og affattet i et Sprog, der var saa tungt og ensformigt, at en fremragende Kender af alle disse ældre Oversættelser rent ud kan erklære, at man overhovedet ikke havde noget Begreb om de af Krav, man maa stille til en virkelig god Oversættelse.« Denne Bedømmelse er vist ikke helt fri for Overdrivelser, men det er ganske sikkert, at Sproget var mangelfuldt, blandt andet ved at Ordstil-

lingen slet ikke var tysk, men alt for stærkt bundet til den latinske Grundtekst.

Det blev en let Sag for Luther at fejre en stor Triumf over sine Forgængere ved Hjælp af et Princip, som han paa sin djærve Maade udtalte saaledes: »Dem gemeinen Mann aufs Maul sehen«. Han brugte Folkets friske Sprog, og saa blev hans Oversættelse ganske vist ikke ordret, tilmed fuld af forbavsende mange Urigligheder og Vilkaarligheder, men den blev klar, forstaaelig og derfor let at læse.

For saa vidt Luther gjorde det samme som det Nye Testamentes Forfattere, der jo ogsaa skrev det Sprog, der brugtes i Tale og Skrift paa deres Tid, havde han sikkert Ret, ganske bortset fra den uhyre store Sukces, han fik. En praktisk Anerkendelse af hans Tankes Rigtighed kan vi se i den Kendsgerning, at man fra katholsk Side i flere europæiske Lande har udgivet Bibler paa Modersmaalet, som i Overensstemmelse med et Ord, Pave Gregor den Store har udtalt, paa den ene Side er saa tro som muligt mod den hellige Tekst, men paa den anden ogsaa har et sikkert Øje for Modersmaalets Krav og, kan man gerne tilføje, for, hvad Folkets brede Lag trænger til, hvis de af Kirken skal vindes eller bevares for Christus. De er hverken tjent med et knudret eller et forældet Sprog, næppe heller med et Kunstprodukt, som fremkommer ved, at man blander Prosa og Poesi.

F. K.

Presse-Rundskue.

(Sluttet.)

Opgøret i Folkekirken vækker Uro hos de fleste troende Protestanter. Nogle trøster sig dog med, at at »den Slags Sager« som Skatten i Lerkar skal Kirken i Reglen have én om Aaret, hvis den ellers er normal (Prof. N. M. Plum efter Relerat i Krist. Dagblad 16. 1.). Naa, i Aar var der alligevel ikke blot én, men adskillige! Og flere er muligvis paa Trapperne.

Nogle Biskopper har forsvaret den kirkelige Myndigheds Optræden i Otto Larsen-Sagen som netop værende i den smukkeste Overensstemmelse med Bispembedets Karakter — saaledes som de opfatter det. *Biskop Rud* udtalte saaledes i Følge Krist. Dagblad 12. 10, at »i den almindelige folkekirkelige Bevisthed var knyttet en vis Autoritet til Bispestillingen«... Biskoppen maa da være »rummelig, baade menneskeligt og kristeligt«. »En Biskop bliver — som det fælleskirkeliges Mand — slidt i Kanten«... »Biskopperne hører derfor ogsaa til de mest frisindede i Lan-

det. De vil i Almindelighed være dæmpede Personer«. *Biskop Brunn-Rasmussen* (Berl. Tid. 3: 1.) finder, at »man ikke kan holde Orden« indenfor Kirken paa samme kategoriske Maade, som man holder Orden i et Hus eller i en verdslig Virksomhed«.

Paa den anden Side øvedes der skarp Kritik mod Biskoppernes Afgørelse, dels i en Tone, der virkede pinligt paa udenfor staaende, dels med Saglighed og Myndighed. Af den sidste Slags er Prof. Oskar Andersens Bemærkning (Referat efter Krist. Dagblad 22. 10): »I alle den Slags Ting (nemlig Harboøre 1909) er det den typiske Fremgangsmaade herhjemme, at strø Sand paa, at man har værnet om Kirkens Lære... Arboe Rasmussen-Sagen 1916 viser, hvilken Forvirring der i Kirken hersker hos dem, der skulde vejlede. Afgørelsen i Otto Larsen-Sagen havde vel sin smukke menneskelige Side, men den virkede alligevel flovt. Man gaar udenom den principielle Afgørelse«.

Vi skal ikke glæde os over denne Misère i Folkekirken. Den betyder først og fremmest en Vinding for Fritænkeriet. Men benægtes kan det ikke, at den har henvendt manges Blikke paa den katholske Kirke, som den eneste, der med fast Haand værner om de gamle Dogmer.

End ikke *Social-Demokraten* (15. 1.) kan — med den Eukaristiske Kongres *in mente* — undgaa at drage Sammenligninger: »Paa den ene Side Sydens »fornemme« Kirke-mænd og »Prælater — dem, der endnu behersker Sydens Folkeliv og har Myndighed over Millioner af vore Klasse-fæller syd paa. Mellem dem er der ingen Uenighed, ingen Diskussion, ingen Kaadhed, ingen Insubordination, ingen Kaj Munk'er, ingen Ruth'er ingen Otto Larsen'er. Med tæt tilknebne Munde viser de den mest absolute, aftalte Enighed, mens de i brogede Dragter vandrer frem under Baldakinerne og kræver aandelig Underkastelse af Masserne« — Ork ja! Hvor vi 7000 Katholiker i Procession — sukede under Kardinalernes og Prælaternes Aandstyranni hin 18. til 21. August!

Andre har set dybere. »Skal der fortsættes paa den Vis... maa Resultatet blive, at enlen maa baade Bisper og Provster gaa deres Vej og lade Præsterne skatte og valle, som de bedst kan enes med Menighedsraadet om det, eller der maa vælges en Pave, som kan holde Styr paa de urolige Hoveder.« (*Jydske Tid.* 28. 9.). *Franz v. Jes-sen* (Dagens Nyheder 27. 9.) gør opmærksom paa, »at Præsten ikke er den eneste, der kan komme i aandelige Konflikter«, og nævner Journalisten, Politikeren, Embedsmanden, der kan komme i indre Uoverensstemmelse med den i Institutionen herskende autoritative Opfattelse. »I disse mangfoldige Tilfælde vil den enkelte Person faa den Be-

sked, Romerkirken giver dissenterende Medlemmer af sit Præsteskab og sine Menigheder: Kan jeg ikke overbevise dig om dine Vildfarelser, saa behold dem — men blot ikke indenfor mit Samfund! Standpunktet er ikke alene uangribeligt, men bydende nødvendigt. Fraviges det, opstaar Anarki«. Ironisk fortsætter han: Folkekirken savner ikke Myndigheder, der kunde have sagt det sidste Ord og »draget Grænsen for Præstens Uoverensstemmelse med Læren«... Sagen kunde — efter at der er nævnt en Del andre »Muligheder« — være bleven afgjort af Kirkeministeren — i Dag en statskirkelig Præst, som er Socialdemokrat, i Morgen en Konservativ, der er Katholik, i Overmorgen maaske en Venstremand, som har buddhistiske Sympatier, eller en Radikal, der er Atheist... Det var Mulighederne. Af Grunde, Alverden har gennemskuet, blev det Opgaven at undgaa at benytte dem... Problemet selv staar uløst som hidtil. Paa det af Statskirkens øverste Tilsynsmand og dens Tusinder af Medlemmer rejste Spørgsmaal: *Hvem skal trække Grænsen?* — paa dette Spørgsmaal er intet Svar givet. Tværtimod. Alle Bestræbelser synes kun at gaa ud paa dette ene: at vige udenom«.

Et omtvistet Led i den standende Strid om Folkekirken er *Kaj Munks Skuespil »Ordet«*. *Christian Reventlow* har givet sin Tilslutning til Stykkets Anmeldelse »i det skandinaviske Tidsskrift CREDO — der forøvrigt ofte bringer interessante aktuelle Betragtninger« (Dagens Nyheder 26. 12.), og *Helge Rode* skriver (Berl. Tid. 7. 1.): »Som Digter og Præst er Kaj Munk et dobbelttydigt Tegn i denne problematiske Tid. At Teatret er glad for ham, er højst naturligt. At Kirken er det samme, synes knap saa stærkt begrundet. Foreløbig har den af ham faaet et Mirakel paa Brædderne og nogle Slag baade paa højre og venstre Kind. Hvad maa ikke den store Moderkirke tænke om denne Protestantisme, hvor snart alle protesterer mod alle, og Kaj Munk desuden mod sig selv. Johannes Jørgensen skrev fornylig nogle Ord (som ikke er lette at besvare) om Troen, der er stor paa Scenen, medens Tvivlen raaber op fra Præstegaarden. — Alligevel ser Forholdet noget anderledes ud for dem, der staar midt i denne gærende Uro. Kaj Munk er mere grov end en Barthianer; men hans Drømme gaar vistnok mod Rom«.

Jeg slutter dette Udpluk med at fortælle, at, da Pave XI indbød til at fejre Jubilæum for Christi Dødsaar, følte *Ekstrabladet* sig kaldet til at opræde som Vogter for den gode Tone og Ærefrygten for det hellige. Bladet tænkte vist paa et Jubilæum med Fasansteg og Champagne. Men det er nu et Jubilæum i Sæk og Askel!

A. Menzinger S. J.

Kirke og Kunst.

Under denne Rubrik vil vor Medarbejder, Billedhugger Axel Theilmann, fra Tid til anden forelægge »Nordisk Ugeblad«s Læsere Problemer, som angaar den religiøse Kunst. Vi begynder med en Erklæring, som de østrigske Biskopper har udsendt, men som iøvrigt har almen Gyldighed.

Grundsætninger og Retningslinier for Nutidens religiøse Kunst.

Kirken, den kaldede Vogter og Lovgiver for den religiøse Kunst, billiger enhver ægte religiøs Kunstretning uden principielt eller udelukkende at udtale sig for en bestemt Kunstform eller Stilart. Kirken forstaar ogsaa, at den religiøse Kunst taler i hver Tidsperiodes bestemte Formsprog; den er ingen principiel Modstander af en »moderne« Kunstform, naar den blot hævder den ægte Kunsts Grundsætninger og stemmer overens med de kirkelige Førdringer. Derfor fordrer Kirken ogsaa i Nutiden Ret til baade at opstille bindende Forskrifter for den religiøse Kunst og at sælde en autoritativ Dom over det enkelte Kunstværk, om det er tilladeligt til Brug i Kirken og ved Gudstjenesten; den anerkender ingen »suveræn« og »autonom« Kunst paa det religiøse Omraade.

Den kirkelige Lovbog indeholder adskillige Bestemmelser herom: »Ingen Kirke maa bygges uden Biskoppens udtrykkelige, skriftlige Tilladelse.« (Can. 1162, § 1.) »Ved Bygning eller Restaurering af Kirker maa der tages Hensyn til de ved kristelig Overlevering helligede Former og Love for den sakrale Kunst; i fornødent Tilfælde tages Sagkyndige med paa Raad.« (Can. 1164, § 1.) Ingen maa opstille eller lade opstille et uvant Billede i Kirkerne . . . eller paa andre Steder, naar Biskoppen ikke billiger det, — men Biskoppen maa ikke til de troendes offentlige Andagt lade hellige Billeder opstille, som ikke er i Overensstemmelse med den hævdvundne kirkelige Brug — eller som er Udtryk for et falsk Dogme eller ikke iagttager tilbørlig Anstand og Ærbarhed eller giver den jævne Mand Anledning til en farlig Vildfarelse.« (Can. 1279, §§ 1—3.) »Med Hensyn til Kirketilbehørets Stof og Form maa man iagttage de liturgiske Forskrifter, den kirkelige Tradition og om muligt ogsaa Lovene for den sakrale Kunst.« (Can. 1296, § 3.)

Da Religionens og Kirkens Kunst skal tjene til Guds Forherligelse og de troendes Opbyggelse, maa den selvfølgelig tage Hensyn til og værne om det virkelig troende Folks sunde, religiøse Følelse, saa meget mere som kirkelige Bygninger og Kunstværker ikke er bestemt for en be-

grænset Tid eller en begrænset Kreds af troende, men ved deres Væsen for alle Tider og alle troende.

Disse Love og Grundsætninger gælder uden Undtagelse ogsaa for Nutidens religiøse Kunstretning, der er i Færd med at udvikle sig. At denne allerede er kommet til Modning og til Afslutning, eller at den allevegne iagttager Grundsætningerne for enhver Kunst og den religiøse Kunsts Karakter i særlig Grad, maa man desværre foreløbig nægte.

Nutidens Kunstretning er paa mange Maader i høj Grad revolutionær, bryder ofte med enhver bevaret og sund Tradition i Stedet for at forsøge en organisk Videreudvikling i Tilslutning dertil; den er paa mange Maader materialistisk, lader Stoffet herske over Aanden i Stedet for at stille Stoffet i Ideens Tjeneste og fremstille dette lyst og tiltrækkende ved ædel Udsmykning og skøn Form; den er subjektiv i for rigt Maal og paa usund Maade og lader i første Række Kunstnerens rent personlige Følelse gælde som Maale-tok for den kunstneriske Skabelse, mens Skønheden dog lige saa godt som Sandheden og Sædeligheden er bundet af objektive Love stammende fra Gud og derfor uforanderlige; den er paa mange Maader profan, da den i Grundrids, Opbygning, Stil- og Linjeføring simpelt hen paa maa og faa flytter den profane Kunsts Grundsætninger og Grundformer over paa det sakrale Gebet, miskender de fremstillede Personers og Kendsgerningers overnaturlige og hellige Karakter, og lader én savne den opløftende og herliggørende Ynde paa Grund af dens Ligestilling med det nøgterne, profane Hverdagslivs Fremtoninger og Typer; den bliver paa den Maade ikke sjældent irreligiøs for ikke at sige blasfemisk, da den paa usund Maade forvrænger de helligste Personer og Forbilleder, saarer Kirkens og de troendes religiøse Følelser og vanhelliger Helligdommen.

(Fortsættes.)

Skandinaviske Katholiker i New York.

Atter i Aar kommer Undertegnede og beder om Plads for nogle Linier til Omtale af skandinavisk katolsk Virksomhed i New York. *St. Ansgar's Scandinavian Catholic League of New York* har udsendt sin aarlige Bulletin, der som sædvanlig paa sine 32 store Sider indeholder en hel Del Læsestof af Interesse. Den udsendes til alle Medlemmer af Ligaen og tillige, forsikres der i Overskriften, til andre efter Anmodning. Jeg hidsætter derfor Ligaens Adresse for det Tilfældes Skyld, at maaske en eller anden skulde have Lyst til at prøve paa at faa fat paa et Eks-

emplar af det lille, læseværdige Aarsskrift. Altsaa Adressen er: 328 West 108th Street New York City.

Som rimeligt er, kommer paa første Side et Billede af afdøde Kardinal van Rossum med taknemmelige Mindeord for hans Interesse for de fem nordiske Lande. Derefter skriver Ligaens aandelige Vejleder, Jesuitpateren La Farge, om Ligaens Virksomhed, der hovedsagelig er at uddele nordisk katholsk Litteratur til alle, der indsender Anmodning herom. Han gør heri opmærksom paa, at aldrig nogen Sinde i Kirkens 1900-aarige Historie har den saa direkte og udtrykkeligt henvendt sig til Lægfolket og bedt det om Hjælp i Arbejdet paa Sjælenes Frelse som i vore Dage. Det er Pave Pius XI, som gentagne Gange har betonet, at alle og enhver, hvor ringe deres Forhold end er, kan og bør bidrage noget til Christi Kongeriges Komme. Den nye apostoliske Vikar i Oslo, Biskop Mangers af Selja, hædres i næste Artikel med et Billede og lykønskende Ord til hans nye Gerning. Han stammer — ligesom Biskop Fallize — fra det lille Luxemburg. Om den eucharistiske Kongres i København 1932 skrives med Varme og Begejstring, sikkert med god Grund, selvom det vel nok er lidt overdrevent at paastaa, at »København fra 18.—21. August syntes at være bleven en katholsk By«. En længere Artikel, taget fra den danske Jesu Hjertes Budbringer, fortæller om det norske St. Eysteins Samfund, en Bønneforening for Norges Konversion, oprettet og ivrigt anbefalet af den saa tidlig bortkaldte Biskop Olav Offerdahl. En amerikansk Præst ved Navn Epkens skriver en hel lille Afhandling om Skandinavien, som hverken udmærker sig ved særlig Nøjagtighed eller videre Venlighed mod Danmark. Det er f. Eks. ikke sandt, at Island endnu »nominelt er dansk«; Island er ganske frit og har blot efter eget Ønske Konge fælles med Danmark. Det er baade usandt og uretfærdigt at paastaa, at Danmark »hindrer alle kristne Missionærer i at komme ind i Grønland under det Paaskud, at de indfødte bør holdes uforvirrede af kristen Undervisning og fri i deres naturlige hedenske Vilkaar«. »Nordøst-Grønland blev aldrig okkuperet af Danmark i dette Ords egentlige Forstand«, hævder vor Forfatter ligeledes. Om Færøerne, hvor Præsterne King og Boekenooogen jo nu med Iver har taget Arbejdet op, findes her ogsaa en vidtløftig og interessant Beretning. Og endelig dvæles med stor Vidtløftighed ved Byen Aabenraa, om hvilken siges, at »Tysk stadig væk tales omtrent lige saa meget som Dansk«, hvilket jeg ikke ligefrem tør benægte, men dog alligevel tvivler meget om; det kunde gælde Tønder, maaske, men næppe Aabenraa. Legendens om St. Sigfrid, Smaalands Apostel, er oversat efter Grevinde Karin Sparres Bog »Sven-

ska Helgon«. Og saa finder man altid en Række interessante Nyheder, som man (i hvert Fald jøg) ikke har hørt om før. F. Eks.: den 1. December blev forhenværende Sekretær i D. K. U. og luthersk Degn, Paul Andreas Erichsen af København, optaget i den katolske Kirke i den bekendte Valfartsby Kevelaer i Tyskland; forinden havde han opholdt sig to Maaneder i Benediktiner-Abbediet Maria-Laach. Det meddeles ogsaa, at Msgr. Assarsson, Helsingborgs ivrige Sognepræst, er bleven forflyttet til St. Eriks Kirke i Stockholm. Ligeledes, at tre nye kvindelige Ordener (Kongregationer) har begyndt opdragende og velgørende Virksomhed i Sverige, saaledes er der efter mere end 300 Aars Fraværelse atter Dominikanerinder i Sveriges Hovedstad, hvor de har kaldt deres Hjem for katolske unge Piger »St. Ingrid's Hjem«, efter en svensk katolsk Helgeninde, et tiltalende Træk, naar man mindes, hvorledes andet Steds nye Kirker opkaldes efter Helgener, der staa saa fremmede og ukendte som muligt for Landets egne Børn. Der gives endvidere interessante Nyheder fra Island, der anmodes om Hjælp til at bygge en Kirke i Hørsholm, der gives udtømmende Referater af Ligaens seks sidste Møder o. s. v.

Niels Hansen, cand. mag.

Pilgrimmenes Romerophold.

Den rejsetekniske Leder, Kaptajn Rolf Zimsen, der lige er vendt hjem fra Rom, fortæller om Programmet.

*Den hellige Fader modtager de nordiske Pilgrimme
Fredag den 2. Juni — og om Søndagen er der Helgenkaaring
i Peterskirken.*

Naar man tænker paa, at Rom, der i Indbyggertal er noget større end København, i det hellige Aar 1925 blev besøgt af omkring 3 Millioner Pilgrimme, forstaaer man let, hvilke store Vanskeligheder, der rent praktisk hober sig op for de rejsetekniske Ledere, der skal sørge for, at Rejsen til og fra Rom, Opholdet dernede, Indkvartering, Transporterne rundt i den overfyldte By o. s. v. forløber planmæssigt.

Det gælder derfor om, at de fornødne Dispositioner træffes i god Tid. Det varede da heller ikke mange Timer, efter at Biskoppen havde besluttet Valfarten og udpeget Pastor Benzou til Valfartsleder, før de tekniske Ledere, der tilrettelagde den forrige Pilgrimsfærd, saaledes til et Møde for at træffe de første Dispositioner.

Nu havde man jo Erfaringerne fra 1925 at bygge paa, og derfor kunde man straks fra første Færd tilrettelægge

Rammerne og stille Planer og Beregninger med ret stor Sikkerhed.

Det første og vigtigste var saa naturligvis at faa Indkvarteringen i Rom og Programmet for Romeropholdet lagt til Rette, før allfor mange Landes Repræsentanter havde været der og lagt Beslag paa de bedste Indkvarteringssteder og de gunstigste Tidspunkter. Faa Dage efter det første Møde afrejste derfor Lederen af Bennetts Fællesrejse-Afdeling, Flyveren Kaptajn Rolf Zimsen, til Rom. I forrige Uge kom han tilbage fra sin 12 Dages Rejse, der ene havde til Formaal at træffe de fornødne forberedende Dispositioner til Pilgrimstogets Ankomst. Ved Hjemkomsten bad vi ham fortælle lidt om de Resultater, han har opnaaet:

Hvor vi skal bo —.

Forberedelserne til Modtagelsen af det hellige Aars store Pilgrimsskarer var naturligvis i fuld Gang, siger Kaptajn Zimsen, og i Vatikanet herskede der overalt den største Travlhed. Alligevel lykkedes det at lægge Rammerne om de nordiske Pilgrimmes Ophold i Rom fast.

Vi har fundet et Indkvarteringssted, der byder helt anderledes store Behageligheder under Opholdet, end de Pilgrimsherberger, vi maatte benytte i 1925.

Vi skal bo paa Hotel Nord, lige ved Roms Hovedbane-gaard, et nyt og godt Hotel, hvor der er varmt og koldt rindende Vand paa alle Værelserne. Der indkvarteres ikke paa Fællessale som forrige Gang — højst kommer tre til at dele Værelse, og da naturligvis fortrinsvis Ægtefolk, der har en Søn eller Datter med. Beliggenheden af vort Indkvarteringshotel byder bl. a. paa den store Fordel, at vi har alle de romerske Sporvognes vigtigste Linier saa at sige lige udenfor Døren, hvilket jo i høj Grad letter vore Bevægelser i Byen.

»Vor egen« Kirke, Santa Maria dei Angeli.

Et Hensyn, der ogsaa har været stærkt medbestemmende ved Valget af dette Sted til Ophold for vore Pilgrimme er det, at man lige i Nærheden har en Kirke, Santa Maria dei Angeli, hvor vore egne Præster hver Morgen kan læse Messen, før Dagens Pilgrimshesøg begynder. Den bliver saa at sige »vor egen Kirke« under hele Romeropholdet.

Da Paveaudiensen blev fastlagt.

Under mit Ophold i Rom var jeg daglig i Forbindelse med den danske Pastor Andreasen paa Propaganda-kollegiet; han ydede en overmaade værdifuld Hjælp ved Tilrettelæggelsen af Programmets kirkelige Side.

En af de første Ting, vi søgte at faa fastlagt, var Dagen

for Paveaudiensen, det naturlige Højdepunkt i Begivenhederne dernede. Det var nu ingenlunde saa let. Da det lykkedes os at faa Foretræde for Pavens Major Domus, Monsignore Caccia, udtalte han meget venligt, at den hellige Fader gerne vilde modtage de nordiske Pilgrimme, og man skulde senere meddele os Dagen.

Nu vidste jeg fra sidste Gang, hvor store Vanskeligheder det forvoldte med Hensyn til Forskubbelser i det øvrige Program, at vi først ved Ankomsten til Rom fik at vide, hvornaar Paveaudiensen skulde finde Sted. Jeg tænkte derfor: Nej, vi prøver alligevel at faa Aftalen fastlagt nu med det samme, hvorpaa jeg bad den høje Prælat tilgive mig min Dristighed, men jeg vilde gerne have Lov at forklare ham, hvor store praktiske Vanskeligheder det frembød for os at fastlægge noget af de øvrige Ting, træffe Aftaler med Sporvognsdirektionen om de specielle Sporvognstog vi skulde bruge etc., før vi havde faaet vide, hvornaar den hellige Fader kunde modtage os. Og da jeg udelukkende var rejst til Rom for at sørge for, at alt paa Forhaand var i Orden, vilde jeg være overmaade taknemmelig for, hvis Excellencen endnu en Gang vilde overveje Muligheden for at fastlægge Dagen med det samme. Og saa trak jeg min Lommekalender frem og slog op paa de Dage, vi skal være i Rom, og spurgte, om det maaske kunde lade sig gøre Lørdag den 3. Juni. Monsignore Caccia smilede og sagde, at det lod til, at vi var Folk, der gerne vilde have Orden i Tingene i god Tid, og naar jeg nu var taget hele den lange Vej, saa skulde jeg da ogsaa faa et Resultat. Nej, om Lørdagen kunde det ikke lade sig gøre, for om Søndagen, Pinsesøndag, var der i Peterskirken en stor Kanonisationsmesse, som Paven selv jo skulde forrette. Men saa Fredag den 2., foreslog jeg. Jo, det kunde vi da godt sige, svarede Monsignoren, og skrev saa op i sin Bog, at Fredag den 2. Juni skulde de skandinaviske Pilgrimme modtages af Paven.

Saa gik Pastor Andreasen og jeg tilbage til Propagandakollegiet for at lægge det øvrige Program fast. S. P. F.

St. Vincentsforeningen for Herrer.

Indtægter og Udgifter i 1932.

(Beløbene afrundet til hele Kroner.)

Lokalraadet: Indtægt: Kollekt ved 4 Generalmøder	65	
Indvundne Renter	4	69
Kassebeh. 1. Jan. 1932		164
		<u>233</u>
Udgift:		91
Kassebeholdn. 1. Jan. 1933		142
		<u>233</u>

Konferencerne	Ansgar	Maria	Anna	Joseph	Andreas	Ialt
<i>Indtægt:</i>						
Kollekter ved Møderne.	28	72	149	442	194	885
Fra passive Medlemmer	55	68	27	148	25	323
Gaver	—	75	193	10	—	278
St. Antoniusbøssen . . .	513	242	180	224	28	1187
Kransekort	9	9	9	9	9	45
Renter	—	—	—	1	2	3
Fra Lokalraadet	—	—	—	—	—	0
Ialt Indtægt.....	605	466	558	834	258	2721
Kassebeholdn. 1. Jan. 1932	74	42	—	87	153	356
Balance..	679	508	558	921	411	3077
<i>Udgift:</i>						
Hjælp i Naturalier.....	24	96	—	194	75	389
» til Klæder.....	10	—	—	10	8	28
» » Brændsel.....	—	90	31	16	12	149
Kontant Hjælp.....	281	152	168	246	154	1001
Husleje-Hjælp.....	168	130	147	87	—	532
Syge-Hjælp.....	8	—	129	6	—	143
Begravelseshjælp.....	—	—	17	—	—	17
Nordisk Ugeblad.....	54	30	36	102	—	222
Sjælemesser.....	3	—	3	9	—	15
Ferieoph. for Skolebørn	10	—	10	10	—	30
Diverse	40	—	17	41	—	98
Ialt Udgift.....	598	498	558	721	249	2624
Kassebeholdn. 1. Jan. 1933	81	10	—	200	162	453
Balance..	679	508	558	921	411	3077
<i>Medlemsantal</i>						
Aktive Medlemmer.....	3	5	6	10	10	34
Passive do.	12	13	6	14	2	47
	15	18	12	24	12	81
<i>Bibliothekerne</i>						
Antal Bind	881			1440		
Udlaan	699			751		

Kransekort.

Benyt Kransekort i Stedet for Blomster. Kortene kan købes ved alle Vincentsmøder og

Menighedskontoret, Bredgade 64, (1—4)

Katolsk Boghandel, Stenosgade 3.

A. V. Günther, Bangertsgade 11, Telf. 4110.

En Berigtigelse.

Provst Nordentoft gør os opmærksom paa en Forveksling, som vor Artikel »Presse-Rundskue« gjorde sig skyldig i; vi skynder os hermed at berigtige den, idet vi samtidig udtaler vor Beklagelse:

P. T. Hr. Redaktør!

De under »Presse-Rundskue« paa S. 139 anførte Udtalelser af »Provst Nordentoft« om Straffelighed for Fosterdrab og om Kristnes Stilling til dette Spørgsmaal er ikke fremsat af mig, men derimod af Sognepræst Ivar Nordentoft, Mariager.

Mit Standpunkt i denne Sag er et helt andet, hvad jeg ogsaa overfor Offentligheden har givet Udtryk for, bl. a. i en Artikel: »Til Klaring« i »Kristeligt Dagblad« for 12. December p. a.

Med venlig Hilsen.

Deres ærbødige

Johs. Nordentoft.

Mariaforeningen vil, tro imod sine gamle Traditioner, ogsaa i Aar efter Evne komme trængende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Men da Foreningen ikke raader over ret mange Midler, kan Hjælpen kun ydes i begrænset Omfang.

Skemaer, som den ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4, Onsdag undtagen) maa ligeledes udfyldes og afleveres af dem inden Onsdag den 1. Marts (ikke senere) enten hos Fru Mariboe (Strandvej 59) eller hos Fru Ronge (Lykkesholms Allé 14 C) eller hos undertegnede.

Sammesteds modtages ogsaa Indmeldelser i Foreningen (Aarsbidrag 4 Kr. eller derover), som i høj Grad trænger til Støtte, dersom den skal kunne imødekomme de betydelige Krav, der stilles den, og som vokser Aar for Aar.

Bredgade 64.

den 7. Februar 1933.

Pastor v. *Kettenburg*,

Sognepræst ved St. Ansgar.

S.M.D.M. Fastelavnsfest afholdes Fastelavns-Mandag den 27. Februar 1933 Kl. 8 Aften. — Tøndeslagning — Kaffe, Boller og Strutter. Alle Medlemmer bedes møde og forhenværende Elever er hjertelig velkomne.

Styrelsen.

St. Knuds Skole

Søndag d. 26. og Mandag d. 27. Febr. Kl. 8 opfører Skolens Elever

Hertug Knud.

Et historisk Skuespil i 5 Billeder.

Adgangskort à 1 Kr. faas hos Portneren, Stenosgade 4.

NB. Til *Generalprøven*, Fredag d. 24. Febr. Kl. 7 koster Adgangskort for Voksne 0,50 Kr., for Børn 0,25 Kr.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Kokkepige kendt med daglig Madlavning; en (ikke for ung) Barnepige m. Kendskab til Børnepleje og Syning. Ingen spæde Børn.

Plads søges:

af en Sproglærer (billige Enetimer); to Kontormænd; Gartner v. Villa e. lign. og mange andre.

Meddelelse: Mere end 2 Mdrs. gamle Ansøgninger skal fornyes hvis de skal komme i Betragtning. (Benyt Telefon).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Febr.	Febr.
19. S. Sexagesima.	26. S. Quinquagesima.
20. M. Ferialdag.	27. M. Ferialdag.
21. Ti. Ferialdag.	28. Ti. Ferialdag.
22. O. Petri Stol i Antiochia.	1. O. Askeonsdag.
23. T. Petrus Damiani.	2. T. Karl den Gode.
24. F. MATTHIAS, Apostel.	3. F. Ferialdag.
25. L. Gudsmoders Lørdagsm.	4. L. Casimir.

Febr. **Ugens Messebønner.**

19. S. **Sexagesima** (106—146); 2. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
20. M. † Ferialdag; Messe som foregaaende Søndag (106—146) uden Tractus og uden *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg, almindelig Præfation (525—42).
21. Ti. † Ferialdag; Messe som foregaaende Søndag (106—146) uden Tractus og uden *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg, almindelig Præfation.
22. O. Petri Stol i Antiochia (838—674). 2. Paulus (789—622).
23. T. Vigilie til Matthias ([1]—[1]); 2. Petrus Damiani (839—675). — *Eller*: Petrus Damiani (839—675); 2. Vigilien ([2]—[2]), Slutningsevangelium: Vigiliens ([3]—[3]).
24. F. Matthias (839—675).
25. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([88]—[92]); 2. Om den Helligaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne ned, at de her angivne Messer læses.

St. Ansgars Sogn. Menighedsmøde Onsdag d. 22. Febr. Kl. 20 i Bredgade 67² o. G. Forfatteren H. D. T. Kiærulff fortæller om danske Dominikanerklostre (m. Lysbilleder). Alle Menighedsmedlemmer er velkomne. Adgangskort faas gratis i Præsteboligen.

Amager. De unge Pigers **Fastelavnsfest** Søndag d. 26. Febr. Kl. 19 i Festsalen, Hans Bogbindersallé 2 med Musik, Sang, muntre Viser, Komædie etc. Billetter à 1 Kr. faas hos Portneren.

✠ Efter store Lidelser er min sjældent gode, dygtige og taktfulde Husholderske,

Frk. Anna Magdalene Schmldt

død paa St. Josefs Hospital i Fredericia Mandag Morgen.

Begravelsen foregaar fra St. Michaels Kirke i Kolding Lørdag Kl. 10.

Gud lade det evige Lys lyse for hendel

J. Olrik.

Katholsk Sognepræst i Fredericia.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paræ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Anager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 9.

Søndag den 26. Februar

1933

INDHOLD: Fastemandat. — Ihukom, o Menneske, at du er Støv... — San Cosma e Damiano. — Katholsk Skoles Privilegium. — »Den store Katholik«. — Et Rige i Opløsning. — Kirke og Kunst. — »Dagens Nyheder« og Lægernes Afstemning. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

FASTEMANDAT

FOR DANMARKS APOSTOLISKE VIKARIAT.

I. Fastebudet — som kun tillader een fuldstændig Mættelse, eet mindre Maaltid og om Morgenen en Smule Brød*), men udelukker al anden Spise — gælder for alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle Tamperdage og for Vigilie-Fastedagene før Pinse, før Marias Optagelse (∴ den Søndag, Festen fejres offentlig), før Alle Hælgen og før Jul. For Vigilierne før Paaske og Jul (∴ Paaskelørdag og Juleaftensdag) gælder den Bestemmelse, at baade Faste- og Abstinenspligt paa disse to Dage ophører fra Kl. 12 Midtag. Forpligtede til at faste paa disse Dage er alle, som er fyldt 21 Aar, men endnu ikke har begyndt det 60. Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.

*) Theologerne regner indtil 60. Gram.

II. Abstinensbudet, som forpligter alle, der er fyldt 7 Aar, til at afholde sig fra at spise Kød, men ikke Kødsuppe, gælder for Askeonsdag, Onsdagene i Fasteliden, alle Tamperdage, alle Vigilie-Fastedage (jfr. dog Nr. I) og Aarets samtlige Fredage (jfr. dog Nr. III). De øvrige Dage tillades Nydelsen af Kødspiser med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte Fastedage er det kun tilladt at nyde Kød een Gang, nemlig ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af Alder eller ved Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten, naar Fastedagen ikke ellers er Abstinensdag.

III. Abstinenspligten bortfalder paa alle paabudte Festdage.

IV. Spiser, der er tilberedt med Flæsk, Fedt eller Blod og enten slet ikke eller kun i uvæsentlig Grad indeholder Køddele, kan nydes hver Dag med Undtagelse af den helige Langfredag. Paa denne Dag forbydes ogsaa Kødsuppe.

V. Følgende Personer er — undtagen paa Langfredag — aldeles fritagne for Abstinens: a) Militærpersoner i aktiv Tjeneste og, saafremt de fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller. b) Gæstgivere og Spiseværter og deres Gæster, samt hvem der jævnlig faar Mad fra offentligt Spisested, Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som er i Kost hos Ikke-Katholikker. c) De af Ikke-Katholikker indbudte Gæster. d) Familie-medlemmer og Tyende i Hjem, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik. e) Fattige, rejsende og Kurgæster paa offentlige Bade- eller Kuranstalter.

VI. Alle Sognepræster har, og alle øvrige af Os approberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paatrængende Tilfælde — naar det nemlig kræves af andet og mere end blot overdrevent Hensyn til legemligt Velvære — at forandre Faste- og Abstinensbudet for enkelte troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræster eller Rektorer gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. Sognepræsterne har ydermere Ret til at dispensere en hel Familie ad Gangen.

VII. Af Hensyn til, at Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strengthed for alles Vedkommende er mildnet, skal alle Troende, som er i Stand dertil, i Fastetiden nedlægge en Almisse i de Bøsser, som dertil bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paa skrift: Faste-Almisse. Bøsserne skal anbringes paa et bekvemt og let synligt Sted. Disse Fastealmitter, som kommer Vikariatets kirkelige Anstalter til Gode, skal indsendes til Vikariatet straks efter Fastetidens Ophør. Er nogen ikke i Stand til at yde en saadan Almisse, skal han hver Søndag i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VIII. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 1346 og det hellige Tridentiner-Koncils Bestemmelser (S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en særlig Fasteandagt, bestaaende af Prædiken, Salmer og Bønner; den nærmere Udformning henstilles til Sognepræsterne. Disse Andagter skal slutte med sakramental Velsignelse og Prædikenerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelse og Død eller et andet dermed beslægtet Emne til Genstand. — Paa Søgnedagene i Fastetiden bliver under eller efter Skolemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.

IX. I de saakaldte lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil Første Paaskedag og fra Første Adventssøndag til Første Juledag inkl., maa ingen højtidelige Bryllupper — d. v. s. Messébryllupper — finde Sted. I Faste- og Adventstiden bør de troende endvidere afholde sig fra alle Danse og andre støjende offentlige Forlystelser.

X. Fristen for Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Kommunion fastsættes i Medfør af pavelig Fuldmagt at vare fra Palmesøndag indtil Christi Himmelfart og for Katholikker, som har særlig langt til Kirke, indtil Anden Pinsedag. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 850 § 3 tilraades det de Troende at opfylde

deres nævnte Paaskepligt hver i sin Sognekirke, og hvem der har opfyldt den i et fremmed Sogn, har at underrette deres egen Sognepræst om, at de har opfyldt Kirkens Bud.

Dette Fastemandat saa vel som Hyrdebrevet oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima* og 1. Søndag i Fasten.

København, den 25. Januar 1933.

† JOSEPH,

Titular-Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Ihukom, o Menneske, at du er Støv...

Før et Menneske, som staar midt i det praktiske Liv med dets tusind Krav fra Morgen til Aften, kan dette Ord om Menneskestøvet synes lumsk, ja, ligefrem snigende hederdrægligt! Da gaar man eller staar man, man taler, skriver, forhandler, man spiser, drikker, sover, man arbejder eller fornøjer sig, man bliver himmelhenrykt, naar Planer lykkes, og kan være saa inderligt nedslaaet, naar Beregninger slaar fejl. Men i alt Fald: man regner med denne Verden, og Verden regner med os og stoler paa os! Og saa erklæres man pludselig fallit! Du er Støv...

Saa bliver man jo saa underligt ophøjet over Lykke og Sorg? Saa styrter man sig jo ikke lidenskabeligt ind i den sociale Diskussion? Saa bliver man jo saa underlig rolig, om Kronen stiger eller falder, om Hitler kommer til Magten eller staar i Opposition? Man bliver jo allfor ligegyldig med denne Verden! Men lige meget, Kirken tegner sit Askekors paa alle Pander, paa de glatte, opløftede Pander, paa de rynkede, mod Jorden vendte. Du er Støv... Et Askekors paa Barnets Pande, som tripper op til Allerskranken med den klippefasteste Tro paa Livet! Et Askekors paa den unge Piges Pande, over hendes Skønhed og Yndel! Et Askekors paa den kraftige Mands Pande, selv om hans Arme ser ud til at kunne tvinge den stærke Død. Et Askekors paa alt og alle, paa Verden og Naturen, paa Fortid, Nutid og Fremtid!

Er Tanken paa Død og Forfangelighed ikke en lam-mende Tanke? Nej, den hverken dræber eller lammer Li-vet, men den forædler og fremmer det. Fred og Relfærdig-hed dyrkes der, hvor de evige Sandheder ihukommes. Se paa Guds Helgener og deres vidunderlige Liv, som var til Fryd for Herren og til Velsignelse for Mennesker! De var saa fortrolige med Dødens Tanke, men ingen Surhed eller Gnavenhed, ingen Træthed eller Modløshed prægede der-for deres Livsgerning. Nej, de blev saa meget mere beslut-

Holhejn: Dødedans.

Døden spiller op til Dans.

Oldingen føres til Graven.

somme, dygtige, kærlige, rene og aarvaagne. De syntes, at Dødens Tanke var den bedste Ven for Livet.

Den hellige Karl Borromeo saa ved sit højtidelige Indtog som Ærkebiskop i Milano et plastisk Billede af Døden, som stod midt paa en aaben Plads: en Benrad med Timeglas i den ene Haand og Segl i den anden. Helgenen syntes ikke om denne Fremstilling. I Stedet for Timeglas og Segl fik Døden en gylden Nøgle at bære.

Dødstanken er en hellig, gavnlig, frugtbar Tanke, den skænker den sande og varige Livsvisdom. »Tanken om Døden og om en Dom efter Døden er den nødvendige Baggrund i et sandt Billede af Livet. Det nytter jo ikke at lukke Øjnene, at danse og synge og beruse sig og bilde sig selv og andre ind, at vi er Guder, der aldrig skal dø!

Døden er os vis, men vi kan dø som dem, der har ventet Døden og forberedt os paa den, og vi kan dø som den rige Mand, til hvem det pludselige Budskab kom: »I denne Nat skal din Sjæl kræves af dig«. Hvad er det viseste, og hvad er det værdigste?« (»Omvendelse«, Johannes Jørgensen.)

San Cosma e Damiano.

Tillegnet den danske Pilgrimsfærd til Rom 1933.

Nær Forum ligger den ældgamle Kirke for de to syriske Lægehelgener og Brødre: Cosmas og Damianus. Bygningen, hvori den findes, var i Oldtiden Templet for den hellige By ♀ for Rom. I Templet gemtes Mandtalslisterne, og paa dets Ydermur var fæstnet en enorm Marmorplan over Rom, udført under Kejser Septimius Severus. Denne Marmorplans Brudstykker er blevet fundet og er sat op paa en Væg i en af det kapitolinske Museums haveagtige Gaarde. Templets Ydermure er af en ren kyklopisk Soliditet — man ser dem, naar man fra Forum gaar ind i en lille Hulvej, der fører hen til Templets Bagside — dér, hvor Byplanen var fæstnet i Murene, der endnu bærer Spor deraf. Foran Templet ligger en lille Rundbygning med Kuppel med Lysaabning ligesom Pantheon — nu dækket af en Lanterne — opført til Ære for Kejser Maxentius' Søn Romulus. Maxentius var den Kejser, som Konstantin overvandt ved den milviske Bro. Efter Sejren om-døbte Konstantin alle Maxentius' Bygværker, som fik Konstantins Navn — men den lange Indskrift, han lod anbringe paa denne Rundbygning, er forsvundet. Denne Bygning — dette Heroon for den guddommeliggjorte Kejserprins Romulus — havde intet at gøre med Templet bagved — men da man i den tidlige Middelalder omskabte dette til en Kirke, forenede man de to Bygninger, saaledes at Heroon Romuli kom til at danne en Art Vestibule til Kirken. Ud mod Forum — mod Via Sacra — ser man saaledes endnu denne Kirkens oprindelige Indgang, den irgrønne antike Broncedør, hvis Fløje lyser mellem to dybtrøde Porfyr søjler. Indgangen blev senere hævet, efterhaanden som Ruinmassernes stadig tykkere Lag opfyldte Forum. Men i vor Tid, efter de store Forumudgravninger, blev den igen bragt ned i sit oprindelige Niveau med det antike Gadeplan. Dog er Broncedørens Fløje tillukkede — de giver kun Adgang til det, der blev Kirkens Krypt, efter at

bele dens Gulvflade løftedes op i den Højde, hvori det nu befinder sig — en 5—6 Meter over det oprindelige. Man gaar nu ind til Kirken gennem en lille Sidedør, der for kun et halvt Aar siden laa skjult i en lille, beskedne Gade, som man naaede ind til gennem andre beskedne Gader. Naar det var Cosmas' og Damianus' Fest eller især, naar det var Festen for la Madonna della Salute, hvis herlige byzantinske Billed fryder Sjæl og Øje fra Kirkens Højaller, spændtes Buer med elektriske Lys og brogede Papirsblomster ud mellem Husene, og i Vinduerne hængtes kulørte Lygter. Tæpper hang ned fra Kaminen, og smaa Helgenbilleder stod dér, hentede frem fra Stuens hellige Hjørne. Mens Processionens Hornorkester gav gjaldende Ekko, gik Guds Velsignelse gennem de smalle Gyder. Og faa Skridt fra Via Cavour var man helt omfattet af forsvundne Aarhundreders Aand og midt iblandt et Folk, der følte sig lykkeligt i sin By. Alt dette er nu kun Minder. La Via Imperiale drager sin snorlige Væddeløbsbane — hvis Storslaaethed i øvrigt ikke skal benægtes — hen over det, der var Gyder og Smaakaarshuse — og den lille saa forborgne Sideindgang til San Cosma e Damiano er kommet til at ligge og fryse lige ud til en af de stærkest trafikerede Gader i Rom. Husene og Folkene er borte omkring den gamle Kirke, der nu ligger isoleret som en Musæumsgenstand og næsten kun søges af Turisterne, der i Modsætning til tidligere har let ved at finde den.

Hvorfor søger de den? Den rummer et af de berømteste og ældste Mosaiker i Rom. Selvfølgelig har den været helt mosaiksmykket og marmorbeklædt — men af al den Pragt er nu kun Korhvælvingens Mosaiker tilbage.

Paa røde, graa og gyldne Skyer staar Christus i helt gylden Kjortel mod en purpurblaa Hvælvning, løftende den højre og i den venstre holdende Lovens Rulle. Hans Hoved, der næsten helt forsvinder i Mørket, er omgivet af en lysende hvidblaa Glorie, der skinner som Fosfor. Til højre og venstre, klædte som romerske Senatorer i hvide, purpurbrænmede Togaer, fører Petrus og Paulus de to Lægemartyrer frem mod Christus. Cosmas og Damianus fatter med deres brunviolette Kappers Flige om deres Martyrkroner og løfter dem op mod Christus. Yderst til Siderne staar til højre Sankt Theodor — en byzantinsk Helgen — og til venstre Pave Felix III, som lod Templet omdanne til kristen Kirke i det 6. Aarhundrede. I et Palmetræ alleryderst til venstre sidder en Fugl Fønix som Hentydning til hans Navn. —

Pavens Figur er slemt restaureret, men alle de øvrige Figurer er næsten vidunderligt bevarede.

Tegningens Fasthed og Farvernes Kraft, Følelsens Høj-

hed gør dette Mosaik til et af de meget faa Kunstværker i Verden, hvorfra Evangeliets Aand taler uden Oversættelse. I sin Styrke maa det have virket overvældende og overrumplende paa den Tids Mennesker, som det var bestemt for.

Dengang stod jo endnu den hedenske By.

I dens Pragtbygninger — paa dens Pragttorve — lyttede Sindet forgæves efter et Ord talt til sig.

Er man fra Pragttorvene og Søjlehallerne kommet hen til det forhenværende Tempel og er traadt ind og i Korrundingen har set Mosaiket, da maa det have virket, som hvis der i en søvndyssende Musik pludselig høres et Trompetsignal til Kamp. Kunsten bekymrer sig pludselig om dig. Du er ikke længere blot et sansende Øje — dit Hjerte er det pludselig, at Kunsten vil naa. Saa op dal Til Kamp! Dette er Kristendommens Budskab. Forfærdes saa, I møgelige og I fejge. Drag jer kun tilbage til Thermerne og til Søjlehallerne, hvor jer Magelighed og Fejghed har hjemme.

I trygler forgæves den smuldrende Pragt om at holde sig oprejst og danne Ly for jer. Døden er i den! Er i alt Menneskeværk, selv om I næsten havde glemt det.

Altsaa? Altsaa! Tilbage til Guds-Huset og bede Gud om Styrke og Kraft til Troens Kamp. Dette er Evangeliets Ord og Mosaikets, som et Trompestød, der giver Ekko gennem Søjlehallerne fra Torv til Torv.

Skalvende er de kommet tilbage i Guds Frygt og i Frygt for sig selv — de mange endnu vankelmødige blandt Hedningerne — men de har set de Kristnes rolige Glæde og har fattet Mod. Og først og fremmest: de gode Gerninger, der laa og ventede paa at blive udført, har givet dem Tillid til, at med Guds Hjælp skulde det nok gaa — skulde de nok blive stillet ved Herrens højre Side paa den store Dag.

Og alle vore Brødre, der har set hint Mosaik og lyttet til det, og hine store blandt dem, der har skabt det i deres Tanke, og hine helt ydmyge, hvis Hænder det er, som har skabt det i Materialet og lagt Stenterning ved Stenterning, til Billedet formedes — alle er de til Stede her i Kirken. Mosaiket erindrer, og Mosaiket venter — venter blandt saa mange andre ogsaa paa danske Pilgrimme. Gennem det er Forbindelsen sluttet med for langt mere end tusind Aar siden henfarne Brødre.

Thi det er Brødre, vi naar gennem Betragtningen af det — deres Tro er vor Tro — det, deres Kamp var for dengang, er vor Kamp for nu i Dag.

De er med os i deres Bøn for os til Gud. Det er godt i et Øjeblikks Stilhed at samles med dem. (Sluttet.)

Katholsk Skoles Privilegium.

En Fritænker skal have sagt: »Jeg sætter mine Børn i katholsk Skole, for at de ikke — saadan som jeg selv fik det i min Barndom — skal faa en ny Livsanskuelse præsenteret for hver Time paa Dagen.« —

Jeg maatte mindes denne Udtalelse, da jeg en Dag i Berlingske Tidende læste en Artikel, hvis Hovedtanke var følgende: Lad os ikke præsentere vore Børn for de Idealer, som vi selv b'ev præsenteret for i vor Ungdom: Aladdin-skikkelsen, Geniet, den store Mand! Vor Tids Erhvervs-krise lærer os, at det gælder at opstille Idealer, som ikke blot kan staa som Ledestjerner for Undtagelserne, for de større Begavelser, men ogsaa for de 90°/_o (mon ikke snarere de 999°/_o?), der maa nøjes med en beskeden Stilling, som kræver en flittig og sparsommelig Livsførelse. — Artiklens Forf. raadete derfor til nu at holde Skoleungdommen Idealer for Øje, som har den indre Vækst til Maal.

Disse to Synspunkter rettes mod hver sin Side af Tidens pædagogiske Fejlretning; 1) Henvisningen til forskellige og indbyrdes stridende Idealer, nemlig de individuelle Livsanskuelser. — 2) Henvisningen til falske Idealer (falske, for saa vidt de ikke kan opstilles som Forbilleder for Mennesket, men kun for nogle enkelte Mennesker). —

Udtalelser af samme Art som disse er hyppige, og man kunde vente, at Mænd, der erkendte saadanne fundamentale Svagheder ved den moderne Pædagogik, ikke indskrænkede sig til en negativ Kritik, men opstillede et positivt Maal. Det gør de imidlertid ikke. — At sætte sine Børn i katholsk Skole for ikke at faa deres Sind altfor splittet, er kun en hæderlig Fallit for den moderne Pædagogik, og at henvise til Idealer, der fremmer Sjælens Vækst, og herunder nævne Arbejds-glæde, Hjemliv og Dyrkning af en Kolonihave i sin Fritid — det er at give en tom Rømme og glemme at sætte et Billede deri. — Arbejde — men for hvad? — Hjemliv, men i hvilken Aand? — Kolonihave — naa, lad gaa! Det med Kolonihaven er (tilfældigvis?) et Guldkorn; for Kærligheden til Jord og Vækster har virkelig i sig selv et dybt Værd for Sjælen, idet den øger eller vedligeholder Barnets lykkelige, ubevidste Samhøighed med Naturen, med alt, som lever og gror, og derfor har dyb Betydning for Sjælens naturlige Sundhed — som Aandedrættet har det for Legemets, ganske fraset haade Sjæls og Legems dybere Bestemmelse: at »leve, aande og røres i Gud«. Og denne dybere Bestemmelse, det overnaturlige Liv, er det, som trods enhver anden Værdi er det egentlige — Rammens sande Indhold, det, som til

syvende og sidst er Værdien i alle Værdier, den Vækst, som de er bestemte til at give Trivsel, som den gode Jord giver Sæden Trivsel. — Og hvad er det vel saa, som her bydes?

Intet. Just fordi Protestantismen er Individualisme (alt skal tjene og bøje sig for Individet), maa den protestantiske Skole — om den skal være tidssvarende — »respektere« enhver Livsanskuelse og — ikke des mindre — modsætte sig enhver Agitation. Med andre Ord: overlade det til Ungdommen selv at tage Stilling. — Dette kan ofte føles pinligt af Børnene og er urimeligt i sig selv, fordi Barnet af Natur ikke stiller sig blot intellektuelt til Livsanskuelser, men søger dem i deres Repræsentanter, søger Vejledning hos den eller de voksne Personligheder, som det drages af — drages ved Hjælp af et dunkelt Instinkt, der ligger dybere og er mere omfattende end den rent intellektuelle Indstilling. — Et lille Eksempel! Da en katolsk Lærerinde — ansat i en protestantisk Skole — en Dag — objektivt! — havde fortalt om et katolsk Fænomen i et katolsk Land, om hvis Folk Børnene just læste, spurgte nogle af disse: »Men hvordan er det saa i Virkeligheden?« Da Lærerinden hertil gav det »objektive« Svar, at Bedømmelsen af Tingene maatte overlades til dem selv, udbrød en trettenaarig Pige næsten bønfaldende: »Men sig os, hvad De tror, saa vil vi ogsaa tro det!« Men Lærerinden maatte naturligvis holde sig til sin Opgave: at meddele Undervisning, men ikke Livsanskuelse. Og hun som enhver anden Lærer i den moderne Skole handler utvivlsomt rigtigt i at holde sig til dette rent undervisningsmæssige Program, simpelt hen fordi den Sæd, som saas af den ene, efter al Sandsynlighed vil blive tilintetgjort af den anden, og en Række saadanne flygtige Paavirkninger vil kun forvirre og skade Barnet.

Den moderne danske Skole er altsaa theoretisk luthersk, men i Praksis konfessionsløs.

En Mængde Lærere og Lærerinder er »Fritænkere«, selv om de ganske vist »staar i Folkekirken«, som det officielt kræves. Andre hylder en eller anden »Privatreligion«. At Forholdet er saaledes, er en offentlig Hemmelighed, og det er saaledes kun af Navn, at de protestantiske Skoler tilhører et Religionssamfund. Ingen moderne Skoleledelse drømmer om at kontrollere en Lærers religiøse Opfattelse og at tage Hensyn dertil ved hans Ansættelse, saafremt paagældende Lærer ikke staar udenfor Folkekirken. At selv ærlige Fritænkere ikke føler Samvittighedsnag ved at staa i denne Kirke, er let forklarligt. Professor Høffding sagde i sin Tid til den, som skriver dette, at han »ikke vilde vise Folkekirken den Ære at melde sig ud«,

saa ligegyldig en Institution ansaa han den for. Og mange har — bevidst eller ubevidst — samme Indstilling til denne »lutherske« Kirke. Det virkelige Forhold er derfor dette, at den protestantiske Skole trods Bibeholdelsen af den ydre Ramme er konfessionsløs. — Den har derfor som Skole intet at byde, fordi det nemlig overlades til den enkelte, hvad han vil byde, om han overhovedet vil byde noget — hvad Livsindstilling og Livsanskuelse angaar. En Fritænder kan meget vel være Religionslærer. Hans Pligt rækker ikke videre end til Indprentning af et vist Lærestof og Afholdelse fra at docere sine egne eventuelt fjendtlige Anskuelser.

Den katholske Skole derimod er ikke og bør ikke være »moderne« i denne Forstand. Den er — som Skole betragtet — det eviges Tjener, og det evige er aldrig moderne, just fordi det er hævet over al Tid, al Udvikling. Den katholske Skole er Stedet, hvor det er muligt at skænke Børnene eet Ideal — og det rette Ideal. Jeg tænker ikke her paa selve Religionsundervisningen. Tværtimod! kunde jeg fristes til at sige. Nej, jeg haaber paa en vis indirekte Religionsundervisning, udsprunget deraf, at hver af Skolens Lærere er gennemtrængt af Kirkens Aand og Liv, og at derved ogsaa deres Indstilling til det eller de Fag, hvori de underviser, er bestemt heraf. — Naturhistorielæreren maa saaledes være gennemstrømmet af en udtømmelig Undren over Livets og Vækstens tusind Mysterier; han maa »se« Skaberen i det skabte; da vil hans Undervisning uundgaaeligt aabne Børnenes Øjne for, at Verden ikke er en selvfølgelig Maskine, men en dyb og underlig, ja underdejlige Verden, og de vil stundom føle et Gys af Belagelse, naar det for Alvor gaar op for dem, at al denne Herlighed Dag for Dag skabes af den sorte Muld; — paa en sælsom Maade, som gamle Vismænd forgæves søger at udgrunde, saa at de ender med at sige med de smaa Børn: Vi ved ingenting! — Naturhistorielæreren skal lære Barnet, at den mindste Celle i dets eget Legeme er et uendelig større Kunstværk end alle Jordens Maskiner og Opfindelser, mærkeligere end Flyvemaskiner, Radio og Telegraf, hemmelighedsfuldere end Stjerners Millioner. Da lærer han Barnet at blive nænsomt overfor alt levende og anende at tilbede Skaberen, — ham, som Dagen i Dag skaber Mand af Muld, uden at al Verdens Læger og Naturforskere har saa meget som et Fnug af Forklaring at give paa dette Under. — Børns Øjne kan aabnes; de er endnu ikke sløvet af Vanen eller af Brugen af de tomme Navne; de kan endnu fatte, at Verden er en Urskov af grønne og skønne Hemmeligheder og ikke en Sauling slimede Dyr i Sprit. —

Og som Naturhistorielæreren maa vise Barnet Guds Klædebon i Naturen, maa Historielæreren vise det Guds Vej gennem Slægtens Skæbne. Han maa evne at bedømme en Napoleon og en skikkelig Oldenborger ud fra samme Grundsyn som en Apostel og Helgen, og i Forhold til Menneskets sande Maal.

Og Sproglæreren maa elske det Folk, hvis Sprog han taler om, elske alt det gode og menneskelige, elske alt det, som er af Gud. — En Tysklærer, der ikke har Kærlighed til Tyskland (ikke Nationælfølelsens blinde Kærlighed, men den langt dybere katolske Samfølelse) burde end ikke lære Børn Begyndelsesgrundene i Tysk.

Og saaledes i ethvert Fag: en Personlighed bag Ordene, gennemtrængt fra Isse til Fodsaal af een eneste Overbevisning og gennemlyst i hver en Tanke af eet eneste Lys, som giver alt sin Sammenhæng, sin Baggrund, sit Maal. — Ikke, at Faglæreren skal holde Prædikener — netop ikke; nej, han skal være saaledes gennemtrængt af sin Tankegang, at den uvilkaarligt præger hans Undervisning, og at han uvilkaarligt drager sine Elever med sig over i sin egen Indstilling, sin egen Undren, sin egen Higen, sin egen Kærlighed. —

En katolsk Skole — og kun en katolsk Skole — kan, som en Helhed taget, være Bærer af et saadant Skoleideal. Kun den kan benytte alle Undervisningsformer, ikke blot som Undervisningsmiddel, men i pædagogisk Øjemed, og i eet eneste Øjemed! — Den moderne protestantiske Skole er som pædagogisk Faktor betraglet et Konglomerat, en tilfældigt sammenhængende Samling uensartede Ting. Den katolske Skole derimod er — om den svarer til sin Bestemmelse — et levende Vintræ, som i sin Stamme indpoder hvert Barn som en vild Kvist og gennemstrømmer det med sit livgivende, sit evige Liv.

Ragnhild Blicher Simonsen.

„Den store Katholik“.

»Albert Apponyi hører til de Mennesker, som jeg føler den største Ærbødighed for, og hvis Død volder mig den dybeste Smerte.« saaledes skriver Forfatteren og Filosofen H. Keyserling om Grev Apponyi, der Tirsdag den 7. Februar, 86 Aar gammel, er afgaaet ved Døden i Genf, hvor han opholdt sig som Fører for den ungarske Delegation ved Folkeforbundet og som Formand for Atrustningskommissionen. Med Keyserling, der ogsaa har brugt de Ord, vi har valgt som Overskrift, og desuden kalder ham

»den mest ophøjede Skikkelse i Folkerforbundet«, sørgede mange andre, Venner saavel som Modstandere, i europæiske og oversøiske Lande, og mest Apponyis Fædreland, Ungarn, som gav ham en storslaaet Begravelse paa Statens Bekostning.

Født i Dobbelt-Monarkiets Hovedstad som Søn af de ungarske Konservatives Fører, Højesteretspræsident Grev Georg Apponyi, blev han som Dreng opdraget i det berømte Jesuiterkollegium Kalksburg ved Wien. En solid Fromhed ledsagede ham fra disse Ungdomsaar gennem hele Livet, og han lagde ogsaa her Grunden til sin omfattende Viden, som senere hen gjorde ham til den selvskrevne Fører og den fængslende Taler, han var. Især var hans Sprogkundskaber berømte; foruden sit ungarske Modersmaal talte han baade Tysk, Fransk, Engelsk og Italiensk med samme legende Letted, saa at han ved de store Taler i Genf kunde være sin egen Tolk.

I 1872 begyndte hans politiske Karriere, som det dog ikke er Meningen at omtale nærmere her i Bladet. Som Undervisningsminister drev Grev Apponyi i de følgende Aar desværre en Politik, som bidrog til den nationale Uro, der i saa høj Grad undergravede det gamle Habsburgerrige, en Politik, som stod i Sprogtvangens og Afnationaliserings Tegn. Dog maa det tilføjes, at Apponyi i de senere Aar redeligt betegnede sin Politik fra hine Dage som forkert og forkastelig.

Efter Verdenskrigen valgtes han til Fører for den ungarske Delegation, der skulde skrive under paa Fredstraktaten, men han nægtede sin Underskrift og protesterede mod Traktaten. Efter at Ungarn var traadt ind i Folkeforbundet, blev han igen sit Lands første Delegerede i Genf og udmærkede sig ved sine mesterlige Taler, som nød almindelig Anseelse. Desuden udfoldede han en enestaaende Skribent- og Foredragsvirksomhed rundt omkring i Europa, især i Folkeforbundets og Afrustningens Interesse. Berlin, London, Paris, Rom, Wien, København og De Forenede Stater har han besøgt, og endnu i Fjor førte en længere Rejse ham gennem Italiens og Frankrigs nordafrikanske Kolonier. Alle Vegne var han Genstand for en ganske ualmindelig respektfuld Hyldest.

Grev Apponyi var en mønsterværdig og trofast Søn af sin Kirke. Opholdt han sig hjemme i Budapest, kunde man daglig se ham overvære den hellige Messe i Matthiaskirken. Optraadte han end aldrig saa hestemt og mandigt, naar det gjaldt at forfægte sine Idéer, kunde han dog straks derefter møde Modstanderen med et venligt Smil og et hjerteligt Haandtryk. Som 50 aarig giftede han sig og førte et eksemplarisk Familieliv. Skønt Aristokrat i Ordets bed-

ste Forstand levede han et enkelt og nøjsomt Liv, og den høje, elegante og ærværdige Skikkelse fandt sig tilrette blandt Mennesker af alle Samfundslag. Et lille, betegnende Træk:

Paa sin 75nde Fødselsdag fejredes han af hele Ungarn, og han, der ellers kun færdedes til Fods eller med Sporvogn, kørte i Galavogn gennem Budapests Gader. Samme Dags Aften overværede han igen som Privatmand en Koncert, Musikelsker, som han var. Efter Koncerten kørte han i Sporvogn hjem og stod paa den bagerste Perron, som var overfyldt. »Vi kunde ikke fatte det,« fortæller en, der var med, »Sammen med mig sprang mange op for at tilbyde ham deres Plads. Jeg føler endnu hans afværgende, forlegne Blik; han tog tilsidst imod Pladsen, men sikkert kun for ikke at vække endnu mere Opsigt. Saa sad han stille, bøjet mellem de andre, og alligevel ragede han op over dem allesammen.«

I de sidste 5 Aar var Jernbanerejserne meget anstrengende for ham; men alligevel regnede han det for sin Pligt at give Møde ved Folkelørbundsforsamlingerne og gavne sit Fædreland ved enhver Lejlighed.

Karakteristisk er en Samtale, som han for ikke længe siden førte med en Bekendt. Greven bemærkede, at han maaske havde to, højest tre Aar tilbage, og da Vennen vilde henlede Samtalen paa et andet Emne, sagde Apponyi smilende: »Det lader til, at du ikke saa gerne tænker paa Døden?«

»Hvorfor ogsaa tænke paa noget uehageligt?«

»Uehageligt,« sagde Greven, »Jeg tænker paa Døden som paa noget selvfølgelig og er hver Time rede til at modtage den og med den at gaa over i en anden Verden.« Til den Læge, der behandlede ham under den sidste Sygdom i Genf, forærede han en Afhandling, som han selv havde forfattet; som Dedikation havde han skrevet: »Til min kære Læge, som har behandlet mig i mine sidste Dage«.

Lad os slutte med nogle Mindeord fra den ovennævnte Keyserling! Efter at have beundret den Livskraft, som Apponyi bevarede indtil sin høje Alder, fortsætter han: »Af sin rigtige Alder overtog han kun sin overlegne Visdom. Da han engang paa et Møde i Darmstadt talte om Meningen med Autoriteten, fik Juristen, Professor Grev Dohna, Taarer i Øjnene: »At noget saadant er til, og jeg ikke aner noget derom!...« I de sidste Aar korresponderede vi meget om Alder og Død. Jeg har Breve fra ham, som kan sidestilles med antike Skrifter som De Senectute*).

*) Et berømt romersk Skrift om Oldingevalderen.

Og hvad der Gang paa Gang gjorde Indtryk paa mig, saa jeg var fuld af ærbødig Undren, var dette: Hans katolske, kristelige Tro var saa klippesfast, saa ægle, at ikke blot Døden, men ogsaa Lidelsen savnede al Rædsel for ham. Vor for mig mest interessante Brevveksling angik de »Sydamerikanske Meditationer«. Det var det første af mine Værker, som Grev Apponyi ikke kunde med. »Med Sorg,« skrev han til mig, »læste jeg, hvad du sagde om Døden.« For ham eksisterede Jordens eller Underverdenens Rædsler simpelthen ikke, for ham var hin overnaturlige Orden, som Middelalderen troede paa, saa selvfølgelig virkelig, at Guds Naade kastede Forklarelsens Skær over alt med Undtagelse af Helvedet.«

Et Rige i Opløsning.

Betragtninger over Kirkekampen i Jugoslavien.

Jeg saa forleden en Tegning i »Politiken« (15. 2. 33) hvor Kejser Franz Josefs Aand viser sig i Skyerne og med et Blik paa det sydøstlige Hjørne af Europa, hvor Kniper, Dolke og Kanoner opfører et drabeligt Drama, siger: »Ja, se, nu kender jeg mit kære, gamle Balkan igen!« Denne »Aand« har ikke set forkert; Forholdene dernede og især i Jugoslavien, er saa slemme, at f. Eks. engelske Politikere kort før Jul underskrev en Erklæring om, at Jugoslavien var en Fare for den europæiske Fred, og engelske Parlamentarikere fremsførte en Interpellation i Underhuset til Fordel for de undertrykte Kroater. Efter 4 Aars Diktatur er man kommet saa langt, at 5000 Mand Regeringstropper sidst i September maatte kæmpe mod de kroatiske Insurgenter, der havde sluttet sig sammen i den revolutionære »Ustascha«.

Men os interesserer i denne Sammenhæng de religiøse Kampe og Lidelser, som vore Trosfæller har været udsat for under det serbiske Diktatur. Dem fortæller Aviserne næsten intet om, og dog spiller de en, eller den væsentligste Rolle i dette sørgelige Skuespil.

De konfessionelle Forhold ligger saaledes i Jugoslavien, at 5 607 000 katolske Kristne (plus 42000 græsk-unerede) staar overfor 5 600 000 orthodoxe Kristne og 255 500 Protestanter, som er splittede i flere mindre Samfund. Desuden lever der 1 345 000 Muhammedanere, mest i Bosnien. Den katolske Befolkning er fordelt over 19 Bispedømmer og 3 Apostoliske Administraturer.

Forfatningen kender ingen foretrukken Statsreligion, og serbiske Blade forkynder ofte med Stolthed, hvor ideale

konfessionelle Tilstande der hersker i det sydslaviske Rige; men Virkeligheden taler et helt andet Sprog.

Det er f. Eks. Impariteten, den ulige Fordeling af Embeder, Katholikerne lider under. Blandt alle Hærens Generaler findes end ikke en eneste Katholik, og af de høje Embedsmænd i Ministerierne er de 95% serbiske, d. v. s. orthodoxe, fra de katholske Kroaters og Sloveners Rækker tages ingen Embedsmand.

Maalbevidst gaar Regeringen især frem mod den katholske Skole. Skolerne renses for katholske Lærere. Disse sendes til orthodoxe Egne, hvor de ikke kan udløve deres Religion, mens katholske Børn faar orthodoxe Lærere, der kan komme til at undervise dem i Religion. I Sarajevo findes flere Katholiker end orthodoxe; alligevel er af 160 Lærekræfter paa Statsgymnasiet kun 15 Katholiker. Og paa alle Byens Skoler: 13 Almueskoler, 4 Gymnasier, 3 Mellemskoler, 4 højere Skoler findes ikke en eneste katholsk Skolebestyrer.

Og saaledes kunde vi blive ved med Eksempler paa, hvorledes den katholske Samvittighed bliver krænket paa det aabenlyseste: Pragtfulde orthodoxe Kathedraler bygges med Statens Midler, orthodoxe Gejstlige understøttes, især naar de driver Propaganda for Frafald i katholske Egne. Vore Præster faar knapt nok deres Gage udbeløst, vore Skoler berøver man Eksistensmuligheden ved at forbyde Modtagelsen af Skolepenge. Forenings- og Forsamlingsfriheden bliver kneblet, rent religiøse Foreninger ophæves, mens de atheistiske Ungdomsforbund, som kalder sig Sokol, fremmes paa enhver Maade. Ve de Præster, som gør opmærksom paa Sokols kirkefjendtlige Tendens! Biskoppelige Hørdebrev og Skrivelser beslaglægges, og der foretages Husundersøgelser.

Den sidste Skærpelse i Forholdet mellem den katholske Kirke og Staten gaar tilbage til November, hvor Biskopperne den 16.—18. November holdt en Konference i Agram og i en fælles Beslutning protesterede mod de hadefulde Angreb, som Kirkens Fjender fik Lov til at rette mod den katholske Religion og Paven. De forlangte Religionsundervisningen garanteret, Afskaffelse af Skolebøger, som fornærmer den katholske Kirke. Ingen orthodox Lærer skal undervise katholske Børn i Religion, ingen katholske unge skal tvinges til at være med i Sokolforbundet, og alle Fortølgelser af enhver Art mod Biskopper, Præster og katholske intellektuelle skal ophøre.

Denne Erklæring blev saa vidt muligt undertrykt i Pressen, og Ærkebiskoppen af Agram's Organ, Katholicki List, blev konfiskeret og forbudt for ubestemt Tid.

Yderligere skærpedes Situationen den 31. December, da

den forhenværende Ministerpræsident og Fører for det slovenske Folkeparti, Prælat Dr. Korosec sammen med andre vedtog de saakaldte »Laibacher Punktationer«. Hans Fordringer gaar ud paa, at hele det slovenske Folk skal sluttes sammen og indrømmes en selvstændig Stilling baa te hvad Flag, Finanser, Politik og kulturel Frihed angaar, med andre Ord en Stat paa føderalistisk Grundlag. De samme Anskuelser hylder Kroaternes Fører, Dr. Macek. I en Samtale med en fransk Journalist slog han 7 Gange kraftigt i Bordet, og ved hvert Næveslag nævnte han en ny Provins: Serbien for sig! Kroatien for sig! Slovenien for sig! etc.

Disse Erklæringer udløste en Stormflod af Raseri og Skældords i Regeringens Organer, uden at man dog kunde foretage sig noget mod Kirken selv. Men saa lod Biskopperne den 8. Januar oplæse et Hyrdebrev i alle Landets Kirker, hvori Forældrene blev advaret mod Sokolforeningerne, hvis religions- og især katholskfjendtlige Natur afslørede. Ærkebiskop Bauer afslog at indvie en Sokolfane, idet han især henviste til Foreningens Grundlægger Tyr og hans aabenlyse Atheisme.

»Denne satanisk slette Akt« gav Signalet til en ryggeløs Kampagne mod Kirken. Det haglede ned med Skældords i Regeringspres-en. Ærkebiskop Bauer fik Vinduerne i sin Bispegaard knust ved Stenkast. Den 28. Januar gav Regeringen Ordre til at fængsle Prælat Dr. Korosec. Under strengeste Bevogtning førtes han til Vrnjacka Banja ved Nisch, hvor han blev interneret. Ligeledes blev Kroaternes Fører Dr. Macek interneret. Kultusministeren erklærede, at han holdt Lønningerne for Præsterne tilbage. Ja, oprindeligt havde Regeringen endog tænkt paa at sætte nogle Biskopper i Fængsel, men blev dog i sidste Øjeblik bange for Konsekvenserne, saa meget mere som de første Fængslinger allerede havde ophidset Befolkningen stærkt.

Biskopperne saa sig nødsaget til overfor Offentligheden at afvise de Beskyldninger, som var blevet udslynget i denne Kampagne, og erklærede, at deres Hyrdebrev aldeles ikke var blevet inspireret af Paven, ej heller stod det i Forbindelse med Mussolini eller Jesuiterne. Alle disse Rygter var kun sat i Scene for at skaffe et Paaskud tilveje til Udvisning af Jesuiterordenen.

Spændingen og Kampen varer foreløbig ved. Derom vidner bl. a. den Husundersøgelse, som i Begyndelsen af Februar fandt Sted hos Ærkebiskop Dr. Bauer. Da Politiet viste sig i Biskoppens Bolig, protesterede Dr. Bauer mod deres Indtrængen og bestred Politiets Ret til denne Handling. Derpaa trak Detektiverne og Politibeljentene sig tilbage, men kun for lidt senere at komme igen og forevise

en Ukas, som bar Kong Alexanders egenhændige Under-
skrift. Saa kunde Ærkebiskoppen ikke sætte sig imod, at
hele Huset vendtes fra øverst til nederst. Da man var fær-
dig med Undersøgelsen, kaldte Dr. Bauer Betjentene til sig:

»Har I fundet noget?«

»Nej.«

»Vil I saa gaa og se bedre efter; I har søgt daarligt!«
Derpaa lukkede Ærkebiskoppen sit Skrivebord op og tog
den højeste jugoslaviske Orden, som Kongen havde givet
ham for nogen Tid siden, og gav den til Politichefen: »En
Mand, i hvis Hjem, der skal foretages Undersøgelse, har
ikke fortjent en saadan Udmærkelse.«

Kirke og Kunst.

(Sluttet.)

Den dybere Grund til saadanne beklagelige Vildfarelser
er paa den ene Side Mangelen paa en virkelig sund reli-
giøs Følelse og ikke mindre paa Kunstnere, der kun in-
spireres af overbevist Tro, levende praktisk Kristendom og
Leven med i Kirken, paa den anden Side usund Sensa-
tionstrang, der med en vis Foragt ser ned paa den kirke-
lige Kunsts berømte Fortid og for enhver Pris vil skabe
nyt uden at tænke paa, at efter den nuværende Paves Ord
»betyder det nye intet sandt Fremskridt, hvis det ikke i
det mindste er lige saa godt som det gamle.«*)

Først naar Nutidens religiøse Kunst bliver lutret for
alle vedhængende Slagger, og naar den helt og holdent
stemmer overens med de opstillede kirkelige Grundsæt-
ninger og Retningslinier, kan Kirken gaa bort fra sit ro-
ligt afventende Standpunkt og udtale sit Samtykke.

I denne Hensigt retter vi en indtrængende Henvendelse
til de bestemmende og førende katolske Kunstnerkredse
om, at de alle paa det alvorligste maatte tænke paa An-
svaret ved det høje Kald og tage de kirkelige Grundsæt-
ninger og Retningslinier til eneste Maalestok for deres
kunstneriske Skæben. Men vi formaner ogsaa Docenterne
i kristelige Kunst ved de kirkelige Lærestatter som ogsaa
Redaktionerne for den kristelige Presse til nøglernt at be-
dømme saavel Nutidens religiøse Kunstretning i Almindelig-
hed som ogsaa dens enkelte Værker og til at anlægge den
strengt kirkelige Maalestok og ikke trænge den opvoksende
Klerus og det troende Folk ind i en usund og betænke-
lig Retning.

Ifølge Pavens Anvisning:

*) Pave Pius XI ved Aabningen af det nye Vatikanerpinakothek, den
27. Oktober 1932.

»Vort Haab, Vort glødende Ønske, Vor Vilje kan kun være den, at man følger den kanoniske Lov, som ogsaa er tydeligt formuleret og bestemt i »Codex jur. can.«, nemlig, at en saadan Kunst ikke vil blive tilladt i vore Kirker, og yderligere at man ikke vælger den til at bygge (Kirkerne), at forandre, at udsmykke, selv om Vi slaar Portene op paa vid Gab og oprigtigt byder Velkommen til enhver god og egentlig Udvikling af de gode og ærværdige Traditioner, som i saa mange Aarhundreder i Kristendheden, gennem nok saa forskellige Omgivelser og skiftende sociale og nationale Forhold, har givet et saadant Bevis for den uudtømmelige Evne til at inspirere nye og skønne Former, saa ofte man har taget den med paa Raad eller studeret og plejet den i den kunstneriske Begavelses og Troens dobbelte Lys.«

„Dagens Nyheder“ og Lægernes Afstemning.

Dagens Nyheder for Søndag den 19. Febr. har en »Ledet« om Lægernes Afstemning, som slutter saaledes:

»Det er ikke gjort med, at en energisk Læge stiller sig paa den lovliggjorte Svangerskabsafbrydelse som et almindeligt politisk Programpunkt, eller at en nidkær og talentfuld Forfatterinde sanker alt, hvad der hedder biologiske Kendsgerninger og almenmenneskelige Følelser og Instinkter, sammen som det Hø, de er, for at holde Autodafé paa dem i det Askebæger, der staar paa hendes Skrivebord. Saa nemt slipper man ikke uden om dette Spørgsmaal. Det skyder sine Rødder dybere ned end alle andre politiske og sociale Spørgsmaal, og en ansvarsløs, situations- eller modebestemt Eksperimenteren med det vil hævne sig.«

Dette er den meget rigtige og meget fornuftige Slutning paa en ellers højt mærkelig Artikel, hvor det bl. a. i Begyndelsen hedder:

»Vi kender alle hin massive, uflyttelige Hr. Jeronimus, der vilde have afvist Spørgsmaalet som liggende udenfor alt, hvad den paa Bjerget justerede Livsvisdom kan beskæftige sig med.«

Og saa nævnes Hr. Jeronimus' Modsætning, hin reformivrige, der nærer en stadig lurende Angst for ikke at være med paa det sidste nye, »tidssvarende« og »moderne«:

»Begge Typer har det tilfælles, at de véd alt og forstaar alt: der eksisterer for dem ingen Gaader, de kan aldrig blive stillet overfor et Problem, om hvilket de ikke paa Forhaand nøje véd, hvordan det skal løses.«

Der synes heri at ligge et lille Hib til den, der paa Kirkens og Kristendommens Vegne klart og konsekvent

afviser al Umoral og al uberettiget Afkorten af et uskyldigt Væsens Liv.

Man skulde tro, et Blad, som om Søndagen har en Kirkeside med kristeligt Præg, at det ogsaa maatte vide, at Kirken og Kristendommen er og skal være Staden paa Bjerget og Lyset paa Stagen, der skal lyse for alle i Huset og minde dem om Kristendommens uforanderlige Moral, hvad Livets større og vigtigere Problemer angaar, minde dem om Guds Budord, som gælder ligesaa vel i den ny som i den gamle Pagt, og som ingen, end ikke Christus, var kommen for at opløse, men for at fuldkomme.

Dersom dette — at det ikke og under ingen Omstændigheder er tilladt at berøve et lille uskyldigt Væsen Livet — dersom dette ikke kan siges med »absolut Sikkerhed« — men selv af kristne Mennesker i et kristent Land tør henregnes under »de Spørgsmaal, hvis Opfattelse er paa »Vandring«, og ved sociale Omvæltninger kan gives et helt andet Præg end før« — saa maa man nok spørge: Hvad er da sikkert? Hvad er da Kristendom og kristelig Moral?

Det hedder endvidere i samme Artikel:

»Det vilde være en Miskendelse af Spørgsmalets Natur, hvis Samfundsmagt og Lægestand alviste det som sig uvedkommende.«

Men maaske skal Kirken og Kristendommen gøre dette? — Maaske har Kirke og Kristendom ikke Lov til at tale med her? Man skulde dog tro, at den først og fremmest maatte give sit Besyv med i Sagen, og at man mindst lige saa meget vilde lylle til og tage Hensyn til den Dom, som fældes fra denne Side, som fra »Samfundsmagtlens og Lægestandens« Side.

Dersom man var lidt mere lydhør overfor Vorherres og Kirkens Røst, mon Følgen da ikke kunde haabes at blive en Mindskelse af

»alskens Iyssky og skadelig Praksis af den Art, hvis Strøm af Ulykke og Nedværdigelse i disse Aar er skyllet gennem vore Retssale.«

Lægestanden og Samfundsmagten »røber unægtelig ikke nogen absolut Sikkerhed«, hvad dette Spørgsmaal eller dette Problem angaar; medens der forhaabentlig endnu hersker Enighed og Sikkerhed desangaaende hos alle, der bærer Kristennavnet og svarer dertil.

Om »Lægerne har truffet just det, Befolkningen i Almindelighed mener om disse Spørgsmaal« — det er sandelig ikke det, det kommer an paa. — Befolkningens Meninger og Anskuelser i Almindelighed er desværre ofte vildledet og forkvaklet af daarlig Indflydelse fra forskellig

Side. — Men hvad det kommer an paa, skulde man vel mene, er dette: om Lægerne og Samsundsmagten træffer det, som er i Overensstemmelse med den kristelige Morat i Almindelighed og med det femte Gudsbud i Særdeleshed.

København ^{30/1} 33.

F. Ronge.

Fra Hovedstad og Provins

København. Koncerten i Sakramentskirken, Velkøbenhedsconcerten, som den 8. Februar blev afholdt i Sakramentskirken til Fordel for de fattige St. Franciskus-Søstre paa Færøerne, fik et saare smukt Forløb. Det var en smuk Tanke af Dansk Mensural Cantori og Koncertsanger Poul Methling at stille deres skønne Stemmer til Raadighed i Sagens Tjeneste.

Koncerten indledes med Kong Frederik d. 2.'s Symbolum: »Spes mea in Deo«, sunget af Cantoriets Tenorer, og bedre kan en katholsk Koncert næppe indledes. Dette Molto paa den herlige, gamle Melodi satte straks Tilhørerne i den rette Stemning, som holdt sig gennem hele Concerten.

Under sin Stifter, Hr. Organist Julius Foss' Ledelse, sang Cantoriet en Række skønne katholske Værker fra det 15. og 16. Aarhundrede af danske og udenlandske Komponister. Værkerne fremførtes med den Sikkerhed, Renhed og Stilsans, som Cantoriet er bekendt for.

Ind imellem lod Hr. Koncertsanger Poul Methling, akkompagneret af Kantor B. Husson, sin prægtige, mandige Røst høre i César Francks: »Panis angelicus« og tre henrivende Sange af J. S. Bach. Koncertsangerens Stemme var i alle Nuancer, fra Piano til Forte, præget af den store Ro og den dybe Alvor, som kendetegner den rette Kirketone.

Efter Concerten bragte Kirkens Sognepræst, Hr. Pastor Ronge, en Tak til de assisterende for deres velvillige Medvirken for den gode Sag og for den Nydelse, de havde beredt Tilhørerne ved de fremførte lodige Musikværker. Og denne Tak giver alle vi Tilhørere vor varmeste Tilslutning.

H.

— — Katholsk Kantor- og Organistforening har vedvarende Held med sine Foranstaltninger. Denne Gang — Mandag d. 13. Febr. — havde dens Formand, Hr. Hammermüller, indbudt Prof. Carsten-Hoeg til at holde Foredrag om græsk liturgisk Musik. Professoren, der

nylig er kommet hjem fra en større Orientrejse, meddelte i sit Foredrag nogle af sine Forskningsresultater og Indtryk fra det kristne Østerlands ældgamle og højst ejendommelige Musik. For at høre den i sin Uforfalskethed bør man ikke gaa til f. Eks. Melchiterne i Wien eller Rom. De Orientalere, der er kommet i Berøring med den romerske Koral, har nemlig til en vis Grad ladet sig »gregorianisere«, hvad Foredragsholderen fra et historisk og videnskabeligt Standpunkt selvfølgelig kun kunde beklage. Men selv om vi hørte den græske Koral i dens oprindelige Form, mente Professoren, vilde vi blive skuffet, dersom vi kom med æstetiske Forventninger — ikke blot de mange Steder, hvor Præsten gaar til Altret lige fra Marken, efter at have sat Hesten i Stald, og om Kap med Kordrengen kvæder de samme langtrukne Melodier, som han husker fra sin Barndom; men heller ikke dér, hvor, som i de store Klostre, skolede Sangere og Solister udfører Liturgien, vilde Sangen være en æstetisk Nydelse. Allerede den snøvle Maade, hvorpaa østerlandsk Koral synges, vilde virke ubehageligt; dertil kommer Orientalernes for os fremmede Tonesystem, deres Glissando-Foredrag (Gliden fra Tone til Tone gennem min Iste Intervaller) m. m. Naar man dertil betænker, at den græske Koral i Stedet for vor Nodeskrift stadig endnu bruger Neumer, hvis Tal er Legion, og hvis Betydning skifter efter deres indbyrdes Plads, vil man forstaa, at Foredraget i høj Grad bidrog til at forøge Kærligheden til vor hjemlige romerske Koral. Til Gengæld kom vi til at beundre Østens storlaaede Poesi og mystiske Fromhed, som den aabenbarer sig i de liturgiske Tekster. Som Eksempel derpaa genævner Professoren i mesterlig Oversættelse en af den hellige Romanos († 560) Gudsmoderhymner, der var ligesaa imponerende ved sit poetiske Sving som ved sin Længde.

A. Menzinger S. J.

Amager. De unge Pigers Fastelavnsfest Søndag d. 26. Febr. Kl. 19 i Festsalen, Hans Bogbindersallé 2, med Musik, Sang, muntre Viser, Komædie etc. Billetter à 1 Kr. faas hos Portneren.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig Kokkepige kendt med daglig Madlavning; en (ikke for ung) Barnepige m. Kendskab til Børnepleje og Syning. Ingen spæde Børn; Formiddags- eller Heldagshjælp.

Plads søges:

af en Sproglærer (billige Ene-timer); to Kontormænd; Gartner v. Villa e. lign. og mange andre; en Kokkepige om Dagen.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8620.

Fastepredikener i Fastetiden:

St. Ansgars Kirke. Hver Søndag Kl. 17: P. Franz Klar C. SS. R.
St. Andreas Kirke. Hver Søndag Kl. 17: P. Michael Spaus S. J.
St. Annæ Kirke. Hver Fredag Kl. 20: P. Franz Klar C. SS. R.
Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 18: Pastor Cay Benzon.
Rosenkranskirken. Hver Søndag Kl. 17: P. Josef Resch C. SS. R.
Jesu Hjerter Kirke. Hver Søndag Kl. 18: P. Josef Bender S. J.
St. Knuds Kapel: Tyske Fastepredikener hver Torsdag Kl. 20:
 Pastor Aug. Jentsch (med Korsvejsandagt).

Korsvejsandagt. Torsdag: Jesu Hjerter Kirke Kl. 20 med Prædiken. Fredag: St. Ansgars Kirke Kl. 20, Rosenkranskirken Kl. 19 $\frac{1}{2}$, St. Annæ Kirke Kl. 20, St. Andreas Kirke Kl. 19 $\frac{1}{4}$, Sakramentskirken Kl. 20, St. Josels Kirke Kl. 19 $\frac{1}{2}$.

Askeonsdag d. 1. Marts: Sakramentskirken, Askeuddeling i Forbindelse med hver af Messerne. Kl. 8 Højmesse. — Rosenkranskirken: Askevielse og Højmesse Kl. 8. — I alle andre Kirker Askeuddeling i Forbindelse med de sædvanlige Messer.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 26. Februar Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke holder Møde Torsdag den 2. Marts i St. Ansgars Kirke.

A.C. Torsdag den 16. Marts Kl. 20 i Nikolaj Kirkesal:
Rom og Jubelaaret.

P. Nøsen: Jubelaar og Jubelaflad.

Kaptajn A. F. Beyer: Rom.

Korsang under Ledelse af Kantor Husson. Ved Orglet Organist K. Thomsen. — Adgangskort à 50 Øre og 1 Kr. faas i Katholsk Bogsalg og hos Administratores.

Onsdag den 1. Marts: Dr. phil. Vilhelm Lorenzen: Danske Benediktinerklostre i Middelalderen (m. Lysbilleder). Gæstekortene er denne Gang nedsat til 50 Øre og faas hos Administratores (P. Ballin, Bredgade 64, Palæ 59. — R. Hoff, Toldbodvej 48, Palæ 2351 y. — K. Wesch, Aaboulevard 46, Nora 1843 y).

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder Møde i den røde Sal, Stenosgade 4. Fredag d. 10. Marts Kl. 2. Foredrag af Frk. Augusta Eschricht: »Den hellige Hildegard og hendes Mysterier«. Alle er velkomne. Efter Foredraget er der Kaffebord à 50 Øre for dem, der ønsker det.

Mariakongregationen for Mænd i Ordrup har Møde Torsdag d. 2. Marts Kl. 20 Kirken, derefter Sammenkomst i Salen.

Mændenes eukaristiske Vagt holdes Torsdag den 2. Marts Kl. 8—9 Aften i St. Annæ Kirke m. Prædiken af Hr. Pastor Bernhard Jensen.

S.M.D.M. Fastelavnsfest afholdes Fastelavns-Mandag den 27. Februar 1933 Kl. 20. — Tøndeslagning — Kaffe, Boller og Strutter. Alle Medlemmer bedes møde, og forhenværende Elever er hjertelig velkomne. *Styrelsen.*

St. Knuds Skole

Sønd. d. 26. og Mandag d. 27. Febr. Kl. 20 opfører Skolens Elever

Hertug Knud.

Et historisk Skuespil i 5 Billeder.

Adgangskort à 1 Kr. faas hos Portneren, Stenosgade 4.

NB. Til *Generalprøven*, Fredag d. 24. Febr. Kl. 19 koster Adgangskort for Voksne 0,50 Kr., for Børn 0,25 Kr.

Kirkelig Kalender.

Febr.	Marts.
26. S. Quinquagesima.	5. S. I Søndag i Fasten.
27. M. Ferialdag.	6. M. Perpetua og Felicitas.
28. Ti. Ferialdag.	7. Ti. Thomas af Aquino.
1. O. Aske onsdag.	8. O. Johannes af Gud. — <i>Tamperdag.</i>
2. T. Karl den Gode.	9. T. Francisca af Rom.
3. F. Ferialdag.	10. F. 40 hellige Martyrer i Se- baste. — <i>Tamperdag.</i>
4. L. Casimir.	11. L. <i>Tamperdag.</i>

Febr.-Marts. **Ugens Messebønner.**

26. S. **Quinquagesima** (112—153); 2. *Sæt Bønner:* Om de helliges Forbøn, ([120]—[105]). 3. *Sæt Bønner:* Efter frit Valg.
27. M. † Ferialdag; Messe som foregaaende Søndag (112—153) uden Tractus og uden *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg, alm. Præfation.
28. Ti. † Ferialdag; Messe som foregaaende Søndag (112—153) uden Tractus og uden *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
1. O. Aske onsdag (117—159); 2. Om de helliges Forbøn, 3. For de levende og døde (122—[110]).
2. T. Ferialdag (*Ny Messebog* 129); 2. Karl den Gode (N.M. 842). — **Eller:** Karl den Gode (842—680); 2. Ferialdagen (N.-M. 129); Slutningsevangelium: Ferialdagens (130—168); Fastens Præfation (516—36).
3. F. † Ferialdag (N.M. 131); 2. og 3. som Onsdag.
4. L. Ferialdag (N.M. 136); 2. Casimir (N.M. 845), 3. Lucius I (N.M. 846). — **Eller:** Casimir, Prins af Polen, udvalgt Konge af Ungarn (845—683); 2. Ferialdagen (N.M. 136), 3. Lucius I (N.M. 846); Slutningsevangelium: Ferialdagens.

— Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907).

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Søndag den 26. Februar er i Klosterkirken paa Jagtvejen det Allerhelligste udstillet i Forenings Intention.

Den maanedlige Messe ofres Onsdag den 1. Marts Kl. 8¹/₄ i Rosenkranskirken.

Rosenkranssøgnec. Kongregationen »Maria Rosenkransdrønning« har Møde Mandag den 27. Februar (i Stedet før Mandag d. 6. Marts) Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frbg. Allé 74.

Søndag d. 12. Marts Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen »Stella maris« afholder Fælleskommunion Søndag d. 5. Marts under Messen Kl. 8.

Benediktineroblaternes maanedlige Møde finder Sted i Rosenkranskirken Tirsdag d. 28. Febr. Kl. 20.

FREM MEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN);

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paarø 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 10.

Søndag den 5. Marts

1933

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Den forlorne Søn I. — Heller død end Træl. — P. Gaud. Schmiderer. — En pludselig Helbredelse i Overvindinge. — San Cosma e Damiano. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Biskoppeligt Hyrdebrev.

Joseph

ved Guds Barmhertighed

og

den Apostoliske Stols Naade

Titular-Biskop af Roskilde,

Apostolisk Vikar for Danmark.

Til det Apostoliske Vikariats Klerus og Troende.

Hilsen og Velsignelse i Vor Herre Jesus Christus.

Højtelskede i Herren!

Det sker ikke saa sjældent, at en ung Mand, i Alderen mellem femten og tyve Aar, i visse meget afkristnede Omgivelser endda tidligere, bliver plaget af Fristelser mod Troen, eller mod de dybere liggende Sandheder angaaende

Tilværelsen og Moralen, Sandheder, som han i sin Barndom antog uden nogensomhelst Betænkning.

Denne Krise i den unge Mands Trosliv maa til en vis Grad ikke forundre os. Ligesom den unge Mands fysiske Udvikling i Pubertetsalderen sjældent foregaar uden nogen Forstyrrelse, saaledes indtræder visse Vanskeligheder i hans religiøse Livs Udvikling, d. v. s. i den Periode, i hvilken hans religiøse Begreber fra den barnlige naive Antagelse af Sandheden gaar over til den overvejende Besiddelse af den. Dog maa vi sige, at i en sund moralsk Atmosfære, i virkelig religiøse Omgivelser, vil man ikke kunne mærke denne Forandring, og den vil næppe blive til en Krise. Men disse virkelig religiøse Omgivelser bliver mere og mere en Sjældenhed, og derfor fører Krisen ofte til aandelig Død. Den unge Mand giver efter for Tvivlen, opgiver sine religiøse Pligter, bliver ligegyldig eller bliver fjendtlig stemt mod Religionen.

Aarsagerne.

En første Aarsag til denne Krise i Troslivet er Sansernes Opvaagnen. Denne Aarsag forekommer næsten altid, og den optræder undertiden helt ubemærket, men oftere ganske aabenbart. Og dette er ikke saa underligt, naar vi tænker paa den vigtige Rolle, som Viljen spiller i Troslivets Tilblivelse og dets Vedligeholdelse, naar vi forstaar, hvor vigtig denne Faktor er for Troen paa en religiøs Sandhed. Ikke alene bortleder Lidenskabene fra det religiøse Liv, særligt fra det praktiske religiøse Liv, men den tilskynder ogsaa til at benægte de aabenbarede Sandheder. Dette er ganske naturligt, da det ligger i Lidenskabets Interesse, at den, for at kunne blive tilfredsstillet, fjerner alle Hindringer, og de aabenbarede Sandheder er jo en Hindring. Saa følger det af sig selv, at man kun beholder en uklar Erindring om Troens abstrakte Lære. En kendt Forfatter tilstaar det uden Omsvøb: »Jeg siger det ganske aabenhjertigt, min Ungdoms Krise stammede fra, at Skammen holdt mig tilbage for en aabenhjertig Bekendelse, og den fik mig til sidst til helt at opgive mine Fromhedsøvelser. Ulykken var, at jeg manglede Ydmyghed, og jeg betragter Ydmygheden som den mest nødvendige af alle Dyder.«

Sig mig, unge Mand, som læser dette, er det ikke derfra, at Tvivlen stammer? Det er forresten ikke altid Tilfældet, at den unge Mand opgiver sine religiøse Forpligtelser og til Slut sin kristne Tro, fordi han ønsker at kunne synde med større Frihed; det er ikke, fordi han ikke vil bekæmpe Ukyskhedens Fristelser. Nej, ofte har han kæmpet, ganske alene, en ængstelig Kamp. Men han har ikke

faaet Opdragelse til Kyskhed, og han tør ikke anklage sig for de Fejl, hvis store Fare han aner. Denne Mangel paa Aabenhjertighed vækker Væmmelse hos ham; de Sakrilegier, han begaar ved Modtagelsen af Sakramenterne, og Berøvelsen af Guds Naade, som han har misbrugt, faar ham endelig til helt at forlade den Religion, i hvilken han ikke har fundet Hjælp, eller hvis Hjælp han ikke har forstaaet at bruge.

En anden Gang kan den unge Mand møde saa heftige Kampe, at han taber Modet ved disse stadig tilbagevendende Fristelser. Han har ikke længere Tillid til de Fromhedsøvelser, af hvilke han havde ventet øjeblikkelig Hjælp, en Hjælp, som efter hans Opfattelse ikke kommer hurtigt nok, og saa kommer han til at tvivle paa Guds Godhed og paa det kristne Renhedsideal. Hvis saadanne unge Mænd ikke møder paa deres vanskelige Vej en Skriftefader, som rækker dem en hjælpende Haand, og som opmuntrer og styrker dem, da kan man være sikker paa, at de er i Fare for at tabe deres Tro.

Vi kan let forstaa, hvorledes denne Sansernes Opvaagnen bliver endnu farligere ved den moderne sædelige Fordærvelse, ved Pressens tusinde Opfordringer, ved Læsning af daarlige Romaner, ved overdrevne Fornøjelser, ved Filmen og Radioen: kort sagt ved de mange Tilskyndelser, som vækker de unges Nysgerrighed og Sanselighed, længe inden deres Vilje er stærk nok til at taale en sejrrig Kamp.

Naar jeg siger, at denne første Aarsag har en stor Indflydelse paa den unge Mands religiøse Krise, saa maa jeg dog tilføje, at den sjældent staar alene. Visse Indvendinger, en vis Tvivl af intellektuel Art, en vis Uro gaar ofte sammen med denne første Aarsag eller følger den næsten altid, idet de motiverer den unge Mands Handlinger under Lidskabens Anfald; og her skal vi regne med den unge Mands sjælelige Stemning, som tilkendegiver sig ved en Uafhængighedstrang, der sætter hans Sind i Bevægelse, og ved Intelligensens Utaalmodighed overfor Mysteriet, medens denne Intelligens endnu mangler den fornødne Skarpsindighed saavel som Livets Erfaring, og dog kræver tvingende og fyldestgørende Beviser for Religionens Mysterier.

Dog, hvad skal vi først sige om Tvivlens Anfald og Fristelser, en saa spæd og svag Kristentro er udsat for i afkristnede Omgivelser? I den Anledning og for at være sikker i min Bedømmelse har jeg spurgt vore Præster, hvad deres Erfaring har lært dem angaaende den Kendsgerning, at ikke saa faa af vore unge katolske Mænd bliver ligegyldige overfor Religionen, ja selv undertiden falder fra Troen. Og alle uden Undtagelse opgiver

som den vigtigste Aarsag: et irreligiøst ukristeligt Hjem!

Hvordan kan denne spæde Spire af Religiøsitet leve eller siden udvikle sig i en saadan irreligiøs Atmosfære, hvor det daarlige Eksempel af dem, der fremfor alle andre skulde medvirke til en god Opdragelse, ødelægger, hvad Børnene har lært i Kirken og i Skolen, eller naar den kommer i Kontakt med Kasernen, med Universitetet, med Kontoret, med Arbejdspladsen? Hvordan kan den unge Mand blive ved med at være religiøs midt i den store Lige-gyldighed eller endog Fjendtlighed overfor det religiøse eller, overnaturlige, særlig naar Familiefaderen dækker denne Fjendtlighed med sin Autoritet?

Omgivelsernes Farer, det er den materialistiske Aand, som helt har opgivet en alvorlig og uhildet Undersøgelse af det overnaturlige, det er de falske Grundsætninger, det er disse fjendtlige Angreb mod Kirken paa det sociale eller religiøse Omraade, det er disse sofistiske Indvendinger i en falsk Videnskabs Navn mod Kirkens Dogmer, det er Latterliggørelsen af dens Fromhedsøvelser, det er Eksemplet af fremragende Mænds Vantro, det er en onskabsfuld Foragt for dem, som udøver deres Religion, en Foragt, som kan gaa saa vidt, at den fratager én Haabet paa en social Forfremmelse, og endelig og ikke mindst den falske og for os ubegribelige Opfattelse hos irreligiøse Forældre eller i visse irreligiøse Kredse, at sammen med Overgangen til Manddomsaarene gaar Afkald paa enhver Religiøsitet, med andre Ord: »Naar Drengen bliver fjorten Aar, saa maa han selv bestemme, om han vil have nogen Religion!«

Hertil kan komme visse ulykkelige Fakta, som hører til Kirkens menneskelige Side, og som kan have en frygtelig Indflydelse, saaledes for Eksempel Forargelsen ved Laster eller en kun lidet kristelig Handlemaade, ved Egoisme eller Mangel paa social Følelse hos Mennesker, der ellers holder sig til Kirken.

Endelig kan det være et politisk, nationalistisk eller kulturelt Ideal, som opsluger den unge Mands Aktivitet til Skade for hans religiøse Aktivitet. Denne Stræben efter et saadant Ideal kan vække en Uafhængighedsaand, hvis Virkning man kan mærke paa det religiøse Omraade.

For at bevare den kristne Tro i vore Omgivelser, i hvilke man endnu ikke lever efter katholsk Tradition, skal der en absolut solid religiøs Undervisning til, og særligt et intensivt kristeligt Liv. For at det kristelige Liv kan trives i disse smittende Omgivelser, maa det være bygget paa en solid Grund. For at kunne vokse i fri Luft, udsat for Storm og Blæst, maa en Plante staa rodfæstet; naar Epidemien raser, da er man bedst sikret mod Smitten ved et stærkt

Helbred, og saaledes forbliver vore Dages Kristne stærke og trofaste, naar de er i Besiddelse af et staatsat religiøst Sind og et stærkt religiøst Liv.

Desværre har mange af vore katholske Børn fulgt den kateketiske Undervisning meget uregelmæssigt, og Forældrenes daarlige Eksempel, deres ukloge Handlemaade og deres endnu mere ukloge Bemærkninger har straks ødelagt Resultaterne af Præstens Undervisning. Andre har efter en fuldstændig Gennemgang af Katekismen holdt op med ethvert religiøst Studium, og medens deres Kundskaber paa andre Omraader har udviklet sig, og flere nye Problemer, for Eksempel Kærligheden, Ægteskabet, faglige, sociale og politiske Spørgsmaal, har optaget deres Interesse, har deres religiøse Kundskaber holdt sig paa Barndommens Stadium og har slet ikke givet dem en Løsning af disse Problemer. Saa anklager de Religionen for kun at være god for Børn, og under Trykket af de før anførte Motiver forlader de Religionen.

Manglen paa tilstrækkelig Religionsundervisning viser sig ogsaa derved, at man somme Tider har holdt sig for meget til Teksten eller Bogstaven af Undervisningens Haandbog, eller man har overlæst Børnene med en hel Del Kundskaber, som de ikke kunde forstaa, medens man undlod at gennemtrænge dem med Katholicismens Grundsandheder. Disse Grundsandheder skulde have indvirket paa deres Sind under hele deres senere Udvikling, men de har ikke forstaaet dem, de har ikke kunnet forstaa, ikke kunnet glæde sig ved Religionens Skønheder, medens det var netop dette, de søgte i Religionen.

De unge Mænd, som har haft den Lykke at kunne fortsætte deres religiøse Studier, har undertiden ment, at denne Undervisning var lidt gammeldagsagtig og altfor teoretisk, idet den undlod at berøre de Livsproblemer, som mere tilfredsstillende det moderne Menneskes Fordringer, medens man opholdt sig for meget ved rent teoretiske Spørgsmaal. Det er sket, at jeg har mødt gode Kristne, som klagede over den Skade, et Kursus i Apologetik havde gjort dem, idet dette kun havde givet dem utilfredsstillende Kundskaber, eller Kundskaber, som oversteg deres Faaevne, medens de derimod ikke kendte tilstrækkeligt den katholske Lære, dens Harmoni, dens Konsekvens, dens Livskilder, ikke kendte tilstrækkeligt selve Kirken og dens Frugtbarhed.

Hvad nu selve Opdragelsen angaar, maa man bekende, at mange Forældre forkæler deres Børn, udsætter dem for Farer og slet ikke bekymrer sig om at opdrage dem til et rigtig fromt Liv. Man beklager sig derfor fra alle Sider over manglende Direktiver for den unge Mands Samvittig-

hed, Direktiver, som kunde oplyse ham og understøtte ham i den intellektuelle og moralske Krise, og som ene er i Stand til at lede ham og hæve ham op til det kristne Ideals Storhed og saaledes hjælpe ham til at danne en fastere Karakter. Thi det gælder jo om at give den unge Mand en helt personlig Religiøsitet. Det er ofte sket, at unge Mænd har følt sig frastødt, naar de ved Tvang eller under Disciplinens Kontrol maatte opfylde deres religiøse Pligter, og man har da indset, desværre for sent, at hvad man antog for Religiøsitet, ikke var andet end Illusionen af en vanemæssig Religiøsitet, uden mindste personlig Medvirkning, en ren passiv Religiøsitet.

Jeg skal indrømme, at Opgaven er meget vanskelig, thi det moderne Samfunds store Onde er netop det, at det fremkalder en religiøs Krise i en altfor ung Alder, i et altfor ungt, i et altfor lidt udviklet Sind.

Det unge Sind tager imod alle overfladiske Indvendinger, og det er endnu ikke i Stand til at forstaa de dyberegaaende og afgørende Forklaringer; det mangler den Livserfaring, hvorved det lettere kunde forstaa Kristendommens moralske Værdi, dens ophøjede Lære, uden hvilken alt andet er uden Betydning, og som alene kan gøre Menneskene lykkelige. Derfor er det saa vanskeligt at omvende unge Mænd, som endnu ikke har følt noget af Livets Prøvelser og Skuffelser. Hvis de unge ikke tager tillidsfuldt imod den kristne Lære, vil de, af sig selv alene, kun vanskeligt fatte dens levende Sandhed.

Hvad er der at gøre?

Helt at fjerne Aarsagerne til Frafald er yderst vanskeligt, for ikke at sige umuligt, men man kan dog, til en vis Grad, gøre Virkningerne mindre skadelige. Først og fremmest maa man skaffe Ungdommen en Oase med kristelig Atmosfære. Jeg tænker her paa de Foreninger, som efter Skoleaarene tager imod den unge Mand. Derfor maa Forældrene, Lærerpersonalet og alle, som vor Ungdoms Lykke ligger paa Hjertet, støtte vore Præsters Anstrengelser for at samle den Ungdom, som har forladt Skolen. I disse Ungdomsforeninger maa der herske en hjertelig sympathivækkende Aand, saaledes at den kan danne en virksom Modvægt mod Indflydelsen af det daarlige Milieu, i hvilket den unge Mand tilbringer det meste af Dagen. I disse Foreninger maa han kunne finde Venner, som han ude i Verden ogsaa finder ved sin Side, og som han véd ogsaa skal kæmpe mod de samme Vanskeligheder som han selv. Der ved vil han føle sig stærkere i Faren, og særlig vil Menneskefrygten ikke saa let faa Indflydelse paa ham. I disse Foreninger vil han vænne sig til at tænke, til at leve, til

at arbejde, til at adspredde sig som kristent Menneske, og han vil derved kunne forstaa det kristne Livs Glæder. Her vil han ved Erfaring kunne overbevise sig om Kristendommens Overlegenhed, og endelig vil han dør, i alt Fald hvis der dør findes en Elite af unge Mænd, møde den for Troen saa gunstige Autoritet, som han trænger til for at oplyse ham angaaende mange falske Grundprincipper og give ham en vis Immunitet overfor de daarlige Eksempler.

Men det er særlig Præsten, som skal være for ham den Autoritet. Den unge Mand maa kunne mærke, at der gives Mennesker, som er ham overlegne i Forstand og Erfaring, og som tror, hvad han tror. Det tilkommer os Præster og Ungdomsopdragere at være den Autoritet, til hvilken de unge har Tillid, og som faar dem til at indse, at Religionen ikke er til for Børnene alene, men ogsaa for de Voksne, idet disse selv antager og udøver den.

Hvis Ungdommen mærker, at vor kristne Tro giver os noget, som den profane Viden alene ikke kan give os, da vil den forstaa, at der i Troen ligger en Kraft, som er uafhængig af den profane Videnskab, og som overgaar denne. Den vil kunne indse, at der mangler noget, hvis man kun har Videnskab uden Tro.

Jeg har glædet mig over det Arbejde, som nogle af vore Præster har sat i Gang for at samle Menighedens Ungdom. De unge kommer sammen ikke alene om Søndagen, men selv flere Gange i Ugens Løb.

Naar man nu benytter disse Sammenkomster til afvekslende at byde de unge det alvorlige med det adspredende, et *utile dulci*, da vil de sikkert være til stor Nytte.

Derfor skal man ikke nøjes med Adspredelser, men man maa benytte Lejligheden til at give de unge et eller andet religiøst belærende Foredrag. Det gælder om at være opfindsom for at fange de unges Interesse.

Som allerede fremhævet kræver den unge Mands religiøse Dannelse en solid Undervisning. Vor hellige Fader lader aldrig en Lejlighed gaa forbi uden at fremhæve Vigtigheden af en solid kristelig Undervisning. Og forresten — hvorledes kunde de unge elske, hvad de ikke kender?

Desværre møder Præstens Initiativ, Præstens Anstrebninger ofte altfor lidt Imødekommenhed baade fra Hjemmets og de unges Side. Og kan Præsten ikke faa samlet Ungdommen, kan han ikke komme i Kontakt med den, hvorledes kan han da vinde dens Sympati? Hvorledes kan han da vække Begejstring i de unges Hjerter? Og Ungdommen er Begejstringens Alder. Men det skal ikke være nogen sentimental, nogen romantisk Begejstring, nej, den skal være Udslag af den Beundring, den unge Mand bliver op-

fyldt af, naar han forstaar det guddommelige Værks Skønhed.

Det kan ske, at Hjemmet forsømmer at oplære Barnet til en kristelig Livsvandel. Det er givet, dét Barn, dén unge Mand, som ikke har levet sin Religion, er altid i Fare for at tabe Troen. Hvis Troen ikke er bleven til en anden Natur ved en regelmæssig Udøvelse af Religionens Pligter, hvis Barnet og den unge Mand ikke har lært at sætte Pris paa Religionens Goder, saa vil Troen forsvinde, og dens Tab vil næppe efterlade nogen Sorg eller Savn. Hvad nytter forresten en Undervisning, som ikke sigter til et praktisk religiøst Liv? Man maa beskrive for Barnet det kristelige Livs forskellige Ytringer, det skal lære de sædvanlige Bønner og religiøse Sange, de forskellige Fromhedsøvelser, som skal tilpasses efter Barnets Alder og dets Mentalitet. Fremfor alt skal Barnet indvies i det sakramentale Liv, idet man hjælper det til lettere at kunne modtage Bodens og Alterets Sakramenter. Det sakramentale Liv er jo særlig egnet til at udvikle et aandeligt Liv. Det forudsætter den stadige og vedholdende Brug af de vigtigste aandelige Øvelser: den liturgiske og den private Bøn, den aandelige Læsning, Samvittighedsransagelsen, Bestræbelserne for at beholde Sjælens Renhed, Viljens Opdragelse ved Aarvaagenhed og Opofrelse. Med den store Kraft, som en frivillig opøvet Vane giver, vil et saadant Fromhedsliv, ved sin Retsindighed, sin Uskyldighed, sin Troskyldighed og Hjertets Enfoldighed, sætte den unge Mand i Stand til senere bedre at kunne studere de religiøse Problemer.

Naar jeg nu taler om det sakramentale Liv, kan jeg ikke undlade at fremhæve Betydningen af det eukaristiske Korstog.

Den lykkeligste Time, jeg har oplevet i de sidste ti Aar, det var paa den Fredag, den 19. August 1932, da jeg i Jesu-Hjerte Kirke i København saa henved tusinde Børn modtage den h. Kommunion af den gamle Kardinals Haand. Det var, som om Himmelen aabnede sig, og jeg kunde se al den Velsignelse, der vilde stige ned over vor Ungdom, hvis vore tusinde katholske Børn blev Medlemmer af det eukaristiske Korstog.

Vi mindes de store Forventninger, Pave *Pius X* havde angaaende den liturgiske Bevægelse, som han haabede vilde føre mange tilbage til Udøvelsen af deres kristelige Pligter. Der er dem, som mener, at det liturgiske Liv kun er forbeholdt en intellektuel Elite eller Kunstnere. Man maa dog indrømme, at der er opnaaet store Resultater i meget afkristnede Egne. Maalet maa være at gennemtrænge Ungdommen med den liturgiske Aand. Den maa vide, at Liturgien er den offentlige Kultus, hvorved Christus i og med

sin Kirke forherliger den h. Treenighed, at det er ved Liturgien, at Kirken for en stor Del opdrager sine Børn. Den unge Mand maa kunne forstaa, at han aktivt skal tage Del i Messeofret, han maa kende Betydningen af de liturgiske Ceremonier, de liturgiske Bønner. Han maa lære Brugen af Messebogen, thi alt dette giver ham Smag for et kristeligt Fromhedsliv, skaffer ham en forstaaende og solid Fromhed, som knytter ham fastere til Religionen.

Endelig skal jeg anbefale to kraftige og af alle anerkendte Midler for at bevare den unge Mands kristne Tro. Det første er vore Mariakongregationer. Mange flere af vore unge Mænd skulde blive Medlemmer af denne Kongregation. Ved Kongregationsmøderne gives der Lejlighed til at udvide den unge Mands religiøse Kundskaber, idet man tager Hensyn til de særlige Oplysninger, han trænger til, til de Vanskeligheder, han møder i sit sociale Milieu, og til hans Mentalitet. Ved at lære ham, hvorledes han skal bekæmpe Egenkærligheden og opøve Opofrelsens og Spægelsens Aand, vil hans Karakters Grundtræk, som i Skoletiden kun blev opridsede, blive skarpere aftegnede. Man kan i Virkeligheden opnaa megen Hengivenhed og Opofrelse hos den unge Mand, men det gælder om at vinde ham. Lad mig i Forbigaaende bemærke, at man ikke skal ydmyge en ung Mand i Nærværelse af andre unge Mænd. Dette efterlader en Bitterhed, som kun vanskeligt fortager sig.

Det andet Middel til at bevare den unge Mands religiøse Sind er de aandelige Exercitier. Ved disse saakaldte »lukkede Retraiter« bliver hans Personlighed sat i Aktivitet, han bliver bragt nærmere til Gud. Han bliver oplyst om sine Bestræbelser for et mere fuldkomment Liv, han bliver opmuntret, trøstet og styrket i Modløshed. Disse periodiske Exercitier vil give ham en bredere, en dybere, en fuldkomnere Indsigt i den kristne Lære, medens hans ellers gode Vilje i dette aandelige Bad bliver styrket og Sjælen mere elastisk.

Det maa være et fælles Maal for os Præster, for Forældrene, for Lærpersonalet, for alle, som ønsker vor Religions og vor Kirkes Fremgang og Udbredelse, at hjælpe de unge Mænd over den religiøse Krise ved at gøre deres Familie- og sociale Omgivelser mindre nedbrydende, mindre ødelæggende for deres religiøse Sind.

(Fortsættes.)

Den forlorne Søn.

I

Han drog bort til et fremmed Land. Luk. 15.

En klar Foraarsmorgen red han afsted for at søge efter Lykken, og han saa sig ikke saa meget som én Gang om efter Faderhuset, hvor Lykken ventede paa ham, hvor han som Barn og ung Mand havde ejet den i mange Aar. Den smukke Gaard aander Fred, Hygge og Velvære, de lang-

Den forlorne Søns Afsked fra Faderhuset. J. v. Führich.

strakte Marker og Enge stiller Sønnen saa mange Opgaver; men hvad bryder han sig derom? To Hjerter trædes i Støvet; en dybt krænket Moder og en Fader, som blev skuffet, bliver kummerfyldte tilbage ... Han rider bort, hurtigt bort til det fremmede Land.

Parablen fortæller saa mange Menneskers Livshistorier! De søger et fremmed Land med deres hede Længsler, og saa rejser de til Syndens brogede Verden. Thi hvilket Land er alene fremmed for Guds Barn? Hvor staar vi ikke i den himmelske Faders Varetægt, og hvornaar dækker os ikke hans Naades beskærmende Vinger? Dog kun,

naar Mennesket fjerner sig fra Herren og hengiver sig til Synd, han er da langt fra Gud. Synden er aversio a Deo, Op-givelse af Gud. Deri ligger Syndens Væsen.

Men Gud er Godhedens Fylde, og Synden er Savn; kan den, der har forladt Herren, virkelig finde Lykken? Ingen-lunde og ingen Steder, hvor langt han end gaar. Mennesket er skabt for at erkende Gud, elske ham, tjene ham og der-ved at blive salig. Der er kun een Gud, og der findes kun een Salighed, i ham! Guds Tjener, Guds Tjenerinde alene finder Lykken, den dybe, varige, uforstyrrede Lykke.

Salige er de fattige i Aanden, thi Himmerige hører dem til.

Salige er de sagtmødige, thi de skal arve Jorden.

Salige er de rene af Hjertet, thi de skal se Gud.

Om Eneboerne i Tebais i Ægypten fortæller Rufinus: »De var altid muntre og saa opfyldte af aandelige Glæder, som ellers kun faa Mennesker nyder paa Jorden. Ingen blandt dem var bedrøvet, og skulde nogen have vist sig bedrøvet, spurgte Abbed Apollonius straks efter Aarsagen. Han sagde ofte til dem, at det Menneske, som har sat sin Lid til Gud og sit Haab til Himlen, ikke maatte være be-drøvet. Hedningerne havde Aarsag til at sørge, Jøderne til at græde og weklage, og Synderne til at være bedrøvede, de retfærdige derimod skulde juble og glæde sig.«

Pius X var som Rektor for Seminariet i Treviso kendt for sin Munterhed. Man fortalte, at ingen Steder gik det lystigere til end i Sartos Selskab.

Nej, vi higer ikke efter et fremmed Land, fjernt fra Gud og hans hellige Kirke. Vi iler ikke ud i Verden forbi Frel-serens Billede, thi vi har set hans Herlighed, fuld af Naade og Sandhed. Vi bekender: »Salige de, der bor i dit Hus, end skal de love dig!« Ps. 83, 5. (Fortsættes.)

Heller død end Træl.

»Fordi vi ikke fastede, mistede vi Paradiset; lad os altsaa faste, for at vi igen kan vinde det tilbage!«

Ingen ringere end den hellige Basilius har præget dette Ord, og hver Sjøepilgrim, som higer efter de hinsides Riger, vil ubetinget slutte sig til den store Kirkelærers Yt-ring. Det er Synden, som gør Folkeslagene ulykkelige; det

er Forsagelsen, som maa vinde den tabte Fred og Frihed tilbage. Vilde og ustyrlige Herrer er vore Luner og Lidenskaber, de bedste blandt os sukker derfor »i Forventning om Barneret hos Gud, vort Legemes Forløsning«. Vil man sprænge Drifternes Lænker og løse Forbandelsen, som ruger over mangen en Menneskeskæbne, da er Selvovervindelsen den eneste Vej. »Heller død end Træl« siger den frihedstørstende Friser; og en Kristen, der længes efter Guds Børns Frihed, kan sige med endnu større Ret: Hellere døde sine onde Drifter end trælle under deres ubarmhertige Aag!

Et prøvet Middel i Sjælens Kamp for Frihed er Fasten. Vaagner man en Morgen efter Nattens lange Madpause, indfinder Hungerfølelsen sig snart hos det normale Menneske og med stadig større Trang. Nu kommer Kirken og siger: Denne Fornemmelse og Følelse maa du ikke give efter for, du maa i det mindste ikke tilfredsstillende den straks eller i det Omfang, som du helst ønsker!

Er dette ikke skadeligt for Sundheden? Ingenlunde! De andre Livsfunktioner fortsætter jo alligevel, og selvom de trænger til Forbrændingsstoffer, behøver de ikke just at hente dem fra ny Næring. Vi har i Reglen tilstrækkelig mange Kulhydrater, Fedtstoffer, Æggehvide etc. oplagret i vort Legeme, altfor store Lagre maaske, som forlængst skulde have været brugt. Fasten skadelig? Den moderne Læge smiler ad denne Tanke! Han er henrykt, naar det overflødige Fedt endelig bortsmeltes og forbrændes; ikke engang Vægttab kan skræmme ham, fordi han ved, at Legemet ofte har faaet altfor megen Næring. Ja, den fastende Kristen er i vor Tid oven i Købet kommet i mange Verdensmenneskers Selskab, som faster af langt ringere Grunde end religiøse og moralske.

Selvfølgelig forudsætter Kirkens Fastebud et sundt Menneske! Hvor Organismen ikke kan tage for sig af oplagrede Stoffer, bliver Følgen let Underernæring, hvilket aldeles ikke er tilsigtet af Kirkens Bud. Ogsaa Nervehelse er en nødvendig Forudsætning; og det nervøse Menneske er tit mere berettiget til at bede om Dispens end vi tænker, selvom hans Legemsbygning iøvrigt er i den rene Rundbuestil. Alene den fikse Ide, at Fasten skader, kan

gøre saadanne Mennesker syge, rent bortset fra de Fordøjelsessværligheder, som nervelidende ofte er underkastet, og som gør det meget tvivlsomt, om ret mange Procenter af deres Mad ogsaa tilføres Legemets Fornyelse. Ved man af Erfaring, at Fasten svækker en saa meget, at ens Kalds-pligter lider derunder, at Svimmelhed eller stærk Hovedpine uvægerligt indfinder sig, at man fryser ved normal Temperatur eller ikke kan sove om Natten, naar man faster, da vil ingen fortænke en i at søge Dispens.

Men bortset fra saadanne Undtagelser gælder, hvad Leo den Store har sagt om denne kristne Øvelse: *»Fasten er Syndens Død, er Liv for Dyden. Fasten er Aandens Kraft og Sjælenes Styrke. Den er Kyskhedens Vold, Renhedens Bolværk og Hellighedens Borg. Fasten er Dydernes Skole, Læremester i al Viden, al Tugtens Tugt. Fasten er Lægemedlet paa den Kristnes Livsvandring.«*

Har man bekendt sig til denne høje Opfattelse af Fastens Værdi, maa man dog ogsaa advare mod visse Farer ved denne ældgamle Skik. Den kan være oplagt Gøgl og Blændværk, naar Aanden ikke gør Bogstavet levende. Fasten uden Glæde er Løgn og Blændværk. *»Men, naar I faster, saa sæt ikke et surt Ansigt op ligesom Hyklerne.«* Mt. 6, 16. Al Selvfornægtelse tilsigter et renere og helligere Liv og øger derved Livsglæden og Lykken. Man behøver ikke udelukkende at tænke paa overnaturlige Glæder. Tiden er overfladisk, og saa mange har glemt de rene, naturlige Glæder, som findes ude i Skov og Mark, i ægte Kunstværker eller i gode Bøger etc. Fasten skulde give os den aandelige Energi og Spænsthed, der er nødvendig ogsaa til den Slags Glæder, og saaledes forberede os til den vældige Paaskeglæde, som forlanger et stort og ædelt Hjerte.

Fasten uden Barmhjertighed er Løgn og Bedrag! Saaledes har alle kristne Slægter tænkt: de forsagede for at kunne have noget tilovers for de trængende. *»Hvem der ikke faster for de fattige, lyver for Gud. Naar vi faster, Brødre, da vil vi hengive vort Maaltid i de Fattiges Hænder ... Den Fattiges Haand er Himlens Skatkammer.«* (Leo d. St.) Fastetiden burde altsaa se en Stigning i alle vore religiøse og karitative Institutioners Indtægter!

Og endelig bliver den isolerede Fasten, den, som

ikke tager Kampen op mod hele det onde Begær i os, let noget uægte og en Farce. Den ene gode Gerning, vi øver, maa minde os om alle de onde Gerninger, vi skal afholde os fra! Derfor stiller Fastemandatet i Grunden saa mange andre Spørgsmaal: Har du tilgivet din Broder? Er du gnaven og umedgørlig? Er du doven og magelig? Behersker du din Tunge, eller faar den altfor frit Spil? »Se, I faster til Strid og Kiv, til Hug med gudløse Næver . . . Faste efter mit Sind er at løse Gudløsheds Lænker, at løsne Aagets Baand, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert Aag.« Is. 58.

P. Gaud. Schmiderer.

11. Marts 1883—11. Marts 1933.

En af den danske Missions Veteraner, P. Gaudentius Schmiderer, Odense, kan den 11. Marts fejre sit gyldne Præstjubilæum. Jeg siger: en af den danske Missions Veteraner, thi Jubilaren har arbejdet som Præst i det danske Vikariat siden Jul 1898 — altsaa i over 34 Aar — deraf 13 Aar i København (St. Annæ Kirke) og 21 Aar i Odense.

Pater Schmiderer er født i Salzburg og absolverede sine Gymnasiestudier paa det lille Seminarium (Borromæum) i Salzburg. Fra Barndomsaarene og fra Gymnasietiden stammer de første af den lange Række Erindringer og ofte morsomme Tildragelser, hvoraf P. Sch. har et saa ualmindelig stort Lager, og hvormed han gerne underholder sine Medbrødre. Disse Erindringer fra længst svundne Tider vidner om Jubilarens fænomenale Hukommelse, der har sat ham i Stand til at bevare baade et Utal af Begivenheder fra hele Livet, og hvad han ved Studium og Læsning har tilegnet sig. Denne herlige Gudsgave (Hukommelsen) i Forbindelse med den Grundighed, som P. Sch. stadig har lagt for Dagen under sine sproglige og videnskabelige Studier og Sysler, er Grundlaget for hans fremragende Viden paa Sprogenes (især de klassiske) og mange Grene af Theologiens Omraade — fremfor alt hvad Kirkehistorie, Bibelvidenskab og Apologetik angaar; f. Eks. vilde Skriveren af disse Linier, i det mindste hvad Jubilarens Viden angaar, ikke fylde meget i dennes Vestelomme.

P. Schmiderer blev Redemptorist i den østerrigske Ordensprovins og, paa Grund af den tidlige Alder, med paveleg Dispens præsteviet i Graz den 11. Marts 1883, da han

var 23 Aar gammel. Et af hans første Virkefelter var en Gerning som Lærer paa Redemptoristernes nyoprettede Gymnasium, hvor Undervisning i de klassiske Sprog fremfor alt faldt i hans Lod. — Men nu vilde Skæbnen, at han en skønne Dag skulde overtage Matematik i de højere Klasser — vistnok en af den unge P. Schmiderers svageste Sider og mest saarbare Punkter (paa sine gamle Dage har han som Husets økonomiske Forvalter stadig god Brug for Regnekunstens vidunderlige Problemer); thi i Erkendelse af sin Svaghed paa det Omraade skrev han et Brev til Provisforstanderen og bad om Fritagelse for det ham paalagte Hverv. Der kom omgaaende et kort og præcist Svar: »in quo quis peccaverit, in hoc et punietur: i hvad man har syndet, i det skal man ogsaa straffes. Venlig Hilsen N. N.

P. Gaud. Schmiderer C. SS. R.

Saa gik der nogle Aar med Arbejde paa Missioner og andet Sjælesorgsarbejde. I 1893 blev P. Sch. Lærer i Eksegese, Hebraisk og Kirkehistorie i Italien, og fra denne Tid stammer hans Lærebog for Theologerne: »Historia sacra«. Hans Ophold i Italien varede 4 Aar. I Aaret 1897 finder vi Jubilaren som Lærer i Filosofi paa den østerrigske Ordensprovins Lærestalt i Mautern.

Aaret derefter blev af stor Betydning for P. Sch.s fremtidige Liv. Det førte ham først mod Syd til det h. Land. I Anledning af sit 50 Aars Regeringsjubilæum havde den gamle Kejser Franz Joseph gjort det muligt for flere Præster at foretage en Studierejse til de hellige Steder i Palæstina, og blandt disse var ogsaa Jubilaren. Han vendte hjem med stort Udbytte for sine eksegetiske Studier og — et rødt Judasskæg. Det sidste blev nu ikke gammelt, men det første bevarede han som en nyttig Arv indtil den Dag i Dag.

Samme Aar (1898) førte tillige Jubilaren mod Nord, til Danmark, som skulde blive hans fremtidige Virkefelt. Sammen med sin Rejsefælle, P. D. Steidl, ankom han en Dag før Jul til København. Biskop Johannes v. Euch modtog dem selv paa Banegaarden, og de var Biskoppens Gæster indtil 7. Januar n. Aar. Den Dag drog de til Odense, som saaledes blev Redemptoristernes første Station her i Landet. Begyndelsen dér var just ikke misundelsesværdig; men

den Ro og Besindighed, som altid karakteriserer P. Schmiderer, førte Virksomheden frem ad rolige Baner.

Naar man nu spørger om, hvad det er, Jubilaren har bestilt og udrettet gennem de 34 Aars Virksomhed her i Landet, skal jeg fortælle det i Korthed. Jubilaren hører ikke til de impulsive Naturer, som arbejder med Støj og og Brag. Hans Ro og Besindighed, hans stille og lærde Væsen er ikke skabt til noget saadant; men derfor er hans Iver, stille Arbejde og trofaste Punktlighed ikke mindre. Han samlede, og andre byggede; andre byggede, og P. Sch. blev sat til at betale. Det var i mange Tilfælde hans Lod.

Men det var kun én Gren af hans Arbejde. Hvem kan tælle de ligefrem utallige Artikler i Nord. Ugeblad, i Varden, i Dagspressen og Tidsskrifter, hvori han, især under den første Del af sin Virksomhed her i Landet, har forsvaret vor h. Kirke mod lige saa mange og endnu flere Angreb. Redaktørerne af Nord. Ugeblad og Varden og vi andre, som kender denne Tid, kan aflægge Vidnesbyrd om det. Selv om P. Sch. nu er af den Opfattelse, at alt dette har været forgæves Arbejde, saa skal det dog siges, at disse Artikler har bestyrket mange Trosfæller i deres religiøse Opfattelse og bragt mange Modstandere til Tavshed eller i det mindste bevirket, at disse blev mere maadeholdne og forsigtige i deres Angreb paa vor Kirke.

Der kan her være Lejlighed til at fortælle om en lille Diskussion, der engang fandt Sted paa Jernbanen mellem Jubilaren og en Præst fra Folkekirken. P. Schmiderer mærkede snart, at hans Modstander talte om den katolske Kirke som en blind om Farverne, og det foranledigede P. Sch. til at spørge: Hvilke Kilder bruger De, Hr. Pastor, hvilke katolske Bøger læser De, ejer De en katolsk Katekismus? Svaret var: Ingen, nej! — Ja, saa er det forvovent at ville tale om noget, De ikke kender. De maa huske, at jeg hvert eneste Aar anvender Snese af Kroner paa at sætte mig ind i protestantisk Litteratur og Tankegang. Først da har man Ret til at kunne tale med.

Og Jubilarens direkte Sjælesorg? Stille i sit Væsen, trofast og udholdende, grundig og ivrig i sin Gerning, det er P. Sch.s Natur. Mange Konvertiter mindes hans grundige Undervisning og er ham taknemmelige for den. Endnu paa sine gamle Dage besøger P. Sch. ikke saa sjældent hele Søndagsgudstjenesten i en stor Menighed med 2 Messer, 2 Prædikener, Skriftemaal, Daabshandlinger o. s. v.

Pater Schmiderer har fyldt 73 Aar, han er bleven gammel af Aar, men ung er han stadig i sit Sind, ja ligefrem evig ung; Ordet Sygdom kender han kun af Navn. Ved Siden af sine daglige Arbejder, Sjælesorgen og sine Studier, er han en Kilde til stadig Opmuntring for sine Medbrødre.

Af den store Samling af Erindringer og Optegnelser flyder en Strøm af uskyldige Fortællinger og Sange, der er i Stand til at løfte de andre under deres Arbejde og Bekymring. Mange skylder Jubilaren Tak, men fremfor alt vi, hans nærmeste Medbrødre.

Maatte den guddommelige gode Hyrde give Jubilaren Sundhed og Kræfter til endnu i mange Aar at kunne virke i Herrens Vingaard, en lang og lys Livsaften, og endelig en herlig Krone i det andet Liv!
Josef Resch.

En pludselig Helbredelse i Overvindinge.

P. Jón Svensson S. J. har i 1932 offentliggjort nogle Erindringer om sit Arbejde som Præst i Danmark. Artikelserien fremkom i »Le Recrutement sacerdotal«. Med Forfatterens Tilladelse bringer vi nedenstaaende Skildring, som viser en Sygekommunions vidunderlige Virkninger og sikkert vil glæde P. Svenssons mange Venner herhjemme.

Man kender Guds Forkærlighed for de fattige, de ydmyge, de forladte. Man kan altsaa ikke undres over, at jeg paa mine apostoliske Vandringer ofte har været Vidne til usædvanlige Naadesbevisninger, som er blevet de smaa til Del. Jeg maa derfor have Lov til at fortælle et Eksempel herpaa.

En Dag bragte Postbudet mig et Brev fra København. Der stod følgende:

»I Omegnen af Overvindinge er der i Øjeblikket en flink, gammel Forpagterkone paa omtrent 70 Aar, som ligger for Døden. Hun er den eneste Katholik der paa Egnen. Hun bor hos sin Søn, der er gift og bestyrer en afsides liggende lille Forpagtergaard. Skønt han selv er Protestant og hans Kone og Børn ogsaa, har han lige nu skrevet til mig og bedt mig om at komme saa hurtigt som muligt for at give hans Moder den sidste Salvelse, da hun ikke vil dø uden Præst.

Da De har Cykle, kunde De saa ikke tage derhen i mit Sted og forberede hende til Døden? Det vil ganske vist tage Dem en hel Dag, men jeg vilde være Dem meget taknemmelig, især hvis De kunde gøre det allerede i Morgen.
Altid Deres
P. von Geyr.

Den fortræffelige P. von Geyr var en af mine bedste Venner. Før han blev Præst, havde han kendt en høj Positions Glans og Herlighed, men havde givet Afkald paa det altsammen for at tjene de fattige og ulykkelige. Han var Missionær i Danmark, hvor han arbejdede med beundringsværdig Iver og Opofrelse; uafsladeligt var han paa Rejse og prædikede baade i Byerne og paa Landet for at vinde Sjæle til Gud.

Han havde sendt Brevet fra den syges Søn sammen med sit eget Brev. Den brave Forpagter skrev, at hans Moder var meget syg, at hun sandsynligvis snart skulde dø, og at hun gentagne Gange havde bedt om, der maatte blive sendt Bud efter en katholsk Præst, som kunde forberede hende til Døden.

Hendes Tilstand forværredes stadig. Hun kunde næsten ikke tale mere. Hun havde meget Besvær med at trække Vejret og var bleven helt blaalig i Ansigtet. I de sidste Dage havde hun jævnlig talt i Vildelse. Præsten maatte altsaa skynde sig, hvis han vilde se hende i Live.

Disse Oplysninger bestemte mig til at gøre alt for at blive fri næste Dag. Det lykkedes mig, men ikke uden Besvær. Jeg tog alt med, som jeg vilde faa Brug for ved denne Lejlighed — det hellige Sakramente for at kunne give den døende den hellige Kommunion som Viaticum og de hellige Olier til den sidste Salvelse efter den katholske Kirkes Skik.

Da Vejen derhen var lang, tog jeg meget tidligt af Sted, og lidt i tolv naaede jeg hen til den lille Gaard, som laa i en frugtbar Egn i Sydsjælland. Man havde faaet Øje paa mig langtfra, for Forpagteren, en køn og kraftig Mand, ventede paa mig foran Indgangen til det lille Hus, omgivet af sine Børn.

Saa snart jeg var staaet af Cyklen, gik han hen til mig og rakte mig Haanden.

»Jeg er Dem meget taknemmelig for, at De vilde komme saa hurtigt, Pater, og desuden vilde De rimeligvis ikke have truffet min Moder i Live, hvis De var kommen en eller to Dage senere.«

»Har hun det da saa daarligt?«

»Ja, Pater, hun er paa sit Yderste.«

»Kan hun tale?«

»Næsten ikke mere. Hun kan knapt faa Vejret. Hun er meget ophidset og fantaserer. Hun tror, at hun ser mærkelige Væsner omkring sin Seng.

Jeg sagde Goddag til Børnene og bad om straks at blive ført ind til den døende. Nogle Øjeblikke efter stod jeg ved hendes Seng.

Den unge Forpagterkone sad ved den syges Hovedgærde og passede hende. Den stakkels døende gjorde et sørgeligt Indtryk paa mig. Hun var lillablaa i Ansigtet, havde Møje med at aande og var meget urolig.

Jeg gik hen til Sengen og hilste paa hende. Hun nikkede ganske lidt til mig, men kunde ikke sige et eneste Ord.

Jeg gav Forpagterkonen Haanden, og hun takkede mig for at være kommet.

»Vor Mor har været ualmindelig ophidset hele Morgenstunden,« sagde hun. »Hun taler om en sort Hund, som hun bilder sig ind at se ved Fodenden af Sengen. Hun taler i Vildelse,« tilføjede hun ganske sagte, henvendt til mig.

Jeg kunde tydeligt se, at der ikke var nogen Tid at spille, hvis jeg vilde give den hellige Kommunion og den sidste Salvelse til den stakkels syge. Jeg bøjede mig altsaa ned over hende og blev meget forbavset ved at høre hende sige besværligt, men ganske tydeligt:

»Jeg vilde gerne skrifte.«

Jeg bad om at blive ladet alene ved Sengen for at tale et Par Minuter med den syge.

Hun skriftede, saa godt som hendes store Svaghedstilstand tillod hende at gøre det, og jeg hjalp hende af bedste Evne. Med største Besvær lykkedes det hende at sige nogle Sætninger.

Sammen med hende — men ganske kort for ikke at trætte hende — bad jeg en Bøn for at hjælpe hende til at angre alle de Synder, hun havde begaaet i sit Liv, og at forberede hende til at modtage vor Frelser Jesus Christus.

Da det var gjort, ordnede jeg alt det nødvendige — en hvid Dug, et Krucifiks, tændte Lys, Vievand etc. — paa et lille Bord i et Hjørne af Værelset for at kunne anbringe det hellige Sakramente og de hellige Olier.

Mens jeg var i Færd med det, kom hele den protestantiske Familie, Mand, Kone og alle Børnene, ind i det lille Værelse og knælede ned for at følge de hellige Ceremonier og tage Del i Bønnerne. Jeg paa min Side knælede ogsaa ned foran det lille Alter. I Stuen hørte man kun den døendes gispende Aandedrag.

Jeg forklarede nu ganske kort for den lille Forsamling, hvad der skulde ske. Vor Herre Jesus Christus var selv i egen Person kommet til denne ringe Gaard for at besøge en stakkels syg, trøste hende og helt give sig selv til hende. Da Han levede her paa Jorden blandt Menneskene, helbredte Han alle de syge, der kom til Ham. Han kunde ligesaa let gøre det i Dag for vor syge. Vi skulde nu allesammen bede Ham om det med stor Tro og stor Tillid.

Efter denne enkle Forklaring læste jeg nogle korte Bønner til Vor Frelser højt af min Bog som Forberedelse til den hellige Kommunion. Aldrig har jeg set en Forsamling være mere overbevist og bede inderligere end den, som knælede der i den tarvelige Stue. Alle, baade Forældre og Børn, græd heftigt og svarede hulkende paa Bønnerne.

Den syge sukkede og græd uophørligt henne fra sin Seng. Det var den eneste Maade, hvorpaa hun kunde tage Del i vore Bønner om hendes Helbredelse — eller, hvis det var Guds Vilje, om en god og salig Død. (Sluttet.)

San Cosma e Damiano.

Tillegnet den danske Pilgrimsfærd til Rom 1933.

(Sluttet.)

Selve Kirken er præget af senere Aarhundreder. Det var Pave Urban den VIII Barberini — Skaberen af Bronce-tabernaklet i Peterskirken — som omdannede Kirken — hævede Gulvet fra det antike Niveau op til den nuværende Højde. Fra hans Tid stammer Hovedskibets Udsmykning med Fresker. Det er en stor, dekorativ-virkningsfuld Billedcyklus af Lægemartyrernes Historie. Sidekapperne er udsmykket samtidigt eller i umiddelbart efterfølgende Perioder. Den Rigdom af fortræffelige Fresker og Malerier i en saa lille Kirke er som en Stikprøve paa Roms Rigdom. Umaalelig. Tni kun naar man i lang Tid bliver ved at komme i samme Kirke, lykkes det at opdage til Bunds alt, hvad den indeholder af Malerier, af Fresker, af Skulptur.

Det betydningsfuldste Kunstværk fra nyere Tid i San Cosma e Damiano er et Alterbillede af Caravaggio, forestillende den hellige Antonius, der faar Besøg af Jesusbarnet. Jesusbarnet er et lille nøgent Barn, der nærmer sig paa hans Bord — Antonius ser op og gør en Bevægelse af Undren og af Glæde.

Det er et Billede, der i stærk Grad anskueliggør Herrens Inkarnation — hvordan Gud rummedes i et lille, fattigt, nøgent, forsvarsløst Menneskebarn — og Antonius som det udvalgte Menneske, der nærmede sig Herren i Betragtningen af hint Mysterium.

I et ganske lille Kapel er koloristisk fremragende Billede af Lidelseshistorien og under Alteret en herlig antik Porfyrvase, der bruges til Relikviegemme.

Højalteret er ogsaa fra Kirkens Omdannelsesetid og alt-saa i en helt anden Stil end Mosaiket bagved. Ikke desmindre er der skabt en Harmoni af Oldtidens og Barokkens Kunst, idet Højalterets Linjer paa det fineste følger og fuldstændiggør Rhythmen i Mosaiket bagved. Den med Guld optrukne Vinkel over det hellige Billede i Alterets Midte understreger og fuldstændiggør den Vinkel, som Apostlenes udstrakte Arme paabegynder. De to hvide Smaaengle paa Alterets Fronton hælder paa skraa indefter, saa at de kommer til at følge de to store hvide Figurers (Petrus og Paulus) perspektiviske Hældning indefter i Mosaiket. For-neden danner de to hvide Buster som to nedtyngende Vægte, der holder det hele i Ligevægt, mens selve den hvide Alterdug med sin vandrette Linie fremhæver Kraften i Alterets sorte, polerede Onyx-Søjler og afslutter hele denne

fuldendt afvejede Komposition. Det vilde være en Forbrydelse at fjerne dette barokke Højalter for at føre Koret »tilbage« til en »oprindelig Skikkelse«, vi ikke har Anelse om, og som i hvert Fald intet har haft tilfælles med det, Arkæologerne forestiller sig.

Naar jeg insisterer herpaa, er det for at give vore Pilgrimme flere Glæder, end de vilde faa ved en blind Følgen af det sædvanlige kunsthistoriske Skema. Hvis man faar at vide, at man skal ærgre sig over de barokke Tilføjelser i Roms gamle Basilikaer, saa faar man ikke andet at gøre end at ærgre sig og fordømme. Ser man derimod ikke stilmæssigt og historisk paa det, men kunsterisk og religiøst, da er Harmonien næsten altid total og Glæden grænseløs.

Menneskene i San Cosma e Damiano? Ja, dengang jeg hyppigt kom der, laa endnu det gamle, fattige Kvarter udenom, og stakkels Mennesker strømmede til Kirken for af Sognepræsten at modtage Mælke- og Brødbilletter eller Anbefalinger til at faa Arbejde. Som bekendt er Elendigheden baaret med større Taalmod i Italien end i noget andet europæisk Land — Blidhed og Taalmod prægede da ogsaa de elendige — thi de var mere end fattige — som ventede Time efter Time i San Cosma e Damiano — og ofte helt forgæves, for saa at maatte begynde forfra næste Dag. Kun een Gang hændte der noget: en pæn, ældre Kone faldt pludselig om i høj, krampagtig Hulken og rullede om paa Gulvet. Hun blev hjulpet op og kom til sig selv og sad nu halvt sammensunken paa en Stol og røkkede med Hovedet, mens hun blev ved at sige: »Tu sola puoi aiutare, Mamma mia bella*). Med den skønne Fortrolighed kan Romerne tale til den hellige Jomfru. En Munk kom med en Kop Kaffe til hende, og tre, fire Koner trøstede hende og viftede hende Luft til. Jeg tænkte først paa et villet, hysterisk Anfald, men det var der ikke Tale om. Hun blev ved at komme i Kirken, altid fuldstændig rolig og beskeden, og hilste efter den Dag venligt og naturligt.

Imidlertid nytter det jo ikke at skjule, at vi Nordboer ofte finder Romerne for fortrolige i Guds Hus. Lad os huske paa, at de har Troen uden Kamp — at de besidder Verdens saligste Kirkebygninger og synes, at det er den naturligste Sag. Den Anspændelse, som vi andre bringer med over for Ceremonierne og overfor Kunsten, den forstaar de slet ikke. Heraf følger, at de ofte for os tager sig ud som ligegyldige baade med Gud og med hans Hus.

*) »Du alene kan hjælpe, du min skønne Moder.«

Man bør vogte sig meget for at dømme her og passe paa ikke at være alt for parat med sin Forargelse. Der ligger blandt andet en dyb Karakterforskel mellem nordisk og italiensk til Grund. Italienerne bliver ikke distraherede af Støj — eller af, hvad andre foretager sig omkring dem, som vi gør. Derfor behøver de ikke den absolute Ro og Orden, som vi fordrer i en Kirke. Og der er ikke andet at gøre, end at sætte sig i Skole hos dem, naar man skal holde Andagt i en romersk Kirke og bede og glemme alt andet uden omkring, som de gør. Intet ødelægger Andagt, som at blive forarget over andres Forstyrrelser, derfor mener jeg, det er bedre at gøre opmærksom i Forvejen paa denne uundgaelige Anstødssten. Der maa hjemmefra medføre en saa god Provision af Tolerance overfor Næstens anderledes Vaner, at Forargelsen ikke faar Lov at indfinde sig.

Over for den overvældende Kendsgerning af Martyrernes Nærværelse lad intet forstyrrende gribe ind — men hold dette fast som det eneste virkelige.

Cosmas og Damianus venter. Og Agnes og Laurentius. Og Johannes og Paulus. Og Sebastianus og Cecilia. Og Petrus og Paulus.

De bede for os!

Mogens Kai Nørregaard.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINNS.

Kbhvn. Israelsgildets Underholdning og Pakkefest forløb i den muntreste Stemning. Der var skænket en Mængde Pakker, der takket være en storartet Auktionsarius, Hr. Pastor Benzons, og de tilstedeværendes store Offervilje indbragte en god Sum. Vor Kassebeholdning steg fra ÷ 40 Kr. til + 160 Kr. For ikke at være for egenkærlige har vi, da det Øjemed er aktuelt, afsendt 50 Kr. til Missionen paa Færøerne. V. S.

Holbæk. St. Elisabeths Hospital har udsendt sin første Beretning, hvori Sognepræst Pastor Wijnen og Forstanderinden, Mater Margaretha bringer alle, som har vist Hospitalet Interesse, deres hjerteligste Tak. Fra den 1. September 1931 til 31. Dec. 1932 blev der paa Hospitalet indlagt 536 Patienter. Hospitalets Overlæge er Dr. med. J. E. Holst.

Odense. Fyn har faaet en katholsk Spejdertrop, som har stillet sig under den hellige Michaels Beskyttelse. St. Michaels Spejderne skylder Pastor A. Jentsch deres Samling, og Troppens Fødselsdag er den 15. Januar. 16 raske Dreng har meldt sig ind og over sig nu med Iver i alle de Idrætter, en rigtig Spejder skal kunne klare.

Vejle. St. Norberts Kirke i Vejle udsender som en af de første sin Aarsberetning over 1932, som balancerer med 2160,83 Kr. Sognepræsten, P. Th. Op de Coul, opfordrer Menigheden til at støtte den katolske Presse, en Opfordring, som har Bud til flere.

»Man hører ofte Folk sige: „De katolske Blade er for dyre!“ Hos de samme Mennesker finder man hver Uge illustrerede Blade, som koster dobbelt saa meget! Andre siger: „De kath. Blade er ikke meget værd, de er ikke interessante!“ Dertil svarer jeg: „Ved at abonnere paa vore katolske Blade hjælper De til, at de bliver noget værd, at de bliver interessante!“«

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til lukkede Exercitier i **Assumptionsklostret**, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, fra Tirsdag den 11. April Kl. 19¹/₄ til Paaskelørdag Form. d. 15.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn. Ø. senest den 8. April.

Apostlenes Dronning.

Fredens Dronning.

Den ubesmittede Undfangelse.

Maria Rosenkransdronning.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 5. Marts Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Katolsk Klub afholder Møde paa Hotel Phønix Onsdag d. 8. Marts 1933 Kl. 20. Foredrag af Forfatteren, Hr. Redaktør *Harald Tandrup*. Gæster kan medtages. Bestyrelsen.

Herre - Vincentsforeningens Generalforsamling afholdes den 12. Marts efter Højmessens i St. Ansgar Kirke i Forsamlingssalen, Bredgade 67 A, 2. Sal. Medlemmerne og i Menighedsplejen interesserede bedes venligst give Møde.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder Møde i den røde Sal, Stenosgade 4. Fredag d. 10. Marts Kl. 20. Foredrag af Frk. Augusta Eschricht: »**Den hellige Hildegard og hendes Mysterlespil**«. Alle er velkomne. Efter Foredraget er der Kaffebord à 50 Øre for dem, der ønsker det.

St. Michaels Klub. Mandag d. 6. Marts Kl. 20: P. Nøsens Foredragssække over Kirkehistorien.

A.C. Torsdag den 16. Marts Kl. 20 i Nikolaj Kirkesal:
Rom og Jubelaaret.

P. Nøsen: Jubelaar og Jubelaafad.

Kaptajn A. F. Beyer: Rom.

Korsang under Ledelse af Kantor Husson. Ved Orglet Organist K. Thomsen. — Adgangskort à 50 Øre og 1 Kr. faas i Katolsk Bogsalg og hos Administratores.

Hjem i Rom.

Betalende Gæster modtages i vort komfortable Hjem i Rom paa billige Betingelser. Beliggenheden meget central mellem Sct. Maria Maggiore og Laterankirken, god Sporvognsforbindelse til Sct. Peters og Paulskirkerne som til alle Dele af Rom. Nærmere ved skriftlig Henvendelse til

Frkn. *Marie Michelsen og Dagmar Mathiesen,*
Via Mecenate 59, Roma.

Kirkelig Kalender.

Marts.	Marts.
5. S. 1. Søndag i Fasten.	12. S. 2. Søndag i Fasten.
6. M. Perpetua og Felicitas.	13. M. Ferialdag.
7. Ti. Thomas af Aquino.	14. Ti. Ferialdag.
8. O. Johannes af Gud. — <i>Tamperdag.</i>	15. O. Ferialdag.
9. T. Francisca af Rom.	16. T. Ferialdag.
10. F. 40 hellige Martyrer i Sebaste. — <i>Tamperdag.</i>	17. F. Patrick.
11. L. <i>Tamperdag.</i>	18. L. Cyrillus af Jerusalem.

Marts. Ugens Messebønner.

5. S. 1. Søndag i Fasten (140—174); 2. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn, ([120]—[105]), 3. *Sæt Bønner*: For de levende og de døde ([125]—[110]).
6. M. Ferialdag (N. M. 145); 2. Perpetua og Felicitas (N. M. 846). — *Eller*: Perpetua og Felicitas (N. M. 846); 2. Ferialdagen (N. M. 145), Slutningsevangelium: Ferialdagens (N. M. 146).
7. Ti. Ferialdag (N. M. 149); 2. Thomas af Aquino (N. M. 846). — *Eller*: Thomas af Aquino (846—684); 2. Ferialdagen (N. M. 150), Slutningsevangelium: Ferialdagens (N. M. 151).
8. O. Ferialdag (153—181); 2. Johannes af Gud (848—686). — *Eller*: Johannes af Gud (848—686); 2. Ferialdagen (153—182), Slutningsevangelium: Ferialdagens (156—183).
9. T. Ferialdag (N. M. 158); 2. Francisca af Rom (N. M. 849). — *Eller*: Francisca af Rom (848—686); 2. Ferialdagen (N. M. 159), Slutningsevangelium: Ferialdagens (160).
10. F. Ferialdag (N. M. 162); 2. 40. hl. Martyrer (N. M. 849), 3. Om de helliges Forbøn. — *Eller*: 40 hl. Martyrer i Sebaste (849—687); 2. Ferialdagen (162—186), 3. Om de helliges Forbøn, Slutningsevangelium: Ferialdagens (164—187).
11. L. Ferialdag (166—188); 2. og 3. som Søndag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udgave af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

(Saaledes indtil videre!)

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

I Fastetiden har hver Ferialdag sin egen Messe, som *ikke* findes i den gamle Udgave af Messebogen, hvorfor der i hele Fastetiden for Ferialdags-Messernes Vedkommende kun vil blive henvist til den ny Udgave.

Simplex-Fester fejres *ikke* i Fastetiden, men ihukommies blot i Ferialdagsmessen. Paa Semiduplex-, Duplex- og Duplex majus-Fester læses *enten Ferialdagens Messe* med Ihukommelse af Festen *eller Festens Messe* med Ihukommelse af Ferialdagen og dennes Evangelium som Slutningsevangelium. Paa Duplex-Fester af 1. og 2. Klasse kan Ferialdagens Messe ikke læses, men ihukommies blot.

I Ferial-Messerne er Præfationen indtil Passionssøndag Fastetidens; i Festmesserne er Præfationen ligeledes Fastetidens undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

FREMMEÐSPROGTRYKKERIEÐ »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fru Redaktionen Tirsdag Aften, fru Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 11.

Søndag den 12. Marts

1933

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Den forlorne Søn II. — Seks nye Kardinaler. — En pludselig Helbredelse i Overvindinge. — Brydninger i Tyskland. — Som han bør være. — Pater W. Wenig C. SS. R. In memoriam. — Carl Lohrer er død. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Biskoppeligt Hyrdebrev.

(Fortsat.)

Henvendelse til Forældrene.

Højtelskede i Herren!

Kristi Aand staar uforsonlig overfor Verdens Aand. Den h. Johannes skriver i sit første Brev (II, 12—17): »Jeg skriver til eder, Børnlille, fordi Synderne bliver eder forladte for hans Navns Skyld. Jeg skriver til eder, I Ynglinge, fordi I have overvundet det Onde. Jeg skriver til eder, Børn, fordi I have kendt Faderen. Jeg skriver til eder, I unge Mænd, fordi I er stærke, og Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet det Onde. Elsker ikke Verden, ikke heller hvad der er i Verden. Om nogen elsker Verden, da er Faderens Kærlighed ikke i ham; thi alt, hvad der er i Verden, er Kødets Lyst og Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed, hvilke ikke er af Faderen, men af Verden. Og Verden forgaar, og dens Lyst; men den, som gør Guds Vilje, bliver i al Evighed.«

Den h. Jacobus siger: »Den, som vil være Verdens Ven, bliver Guds Fjende« (IV, 4).

Den h. Paulus siger, at den, som »ikke har Kristi Aand«, ikke tilhører Christus. (Rom. VIII, 9.)

Og hvor meget Verdens Aand sætter sig op mod Christi

Aand, lærer Christus os i Bjergprædikenen, naar han højtideligt forkynder de otte Saligheder. Skønt vi lever i denne Verden, maa vi ikke være af denne Verden, men Gud skal være Maalet for hele vort Liv, for hele vor Stræben. I nitten Aarhundreder, fra Christus og Apostlene af, har Katholicismen ikke prædiket andet. Enten man læser den h. Skrift, eller vi hører den h. Faders Formaninger, overalt lyder stadig den samme Røst: »Du skal ikke elske Verden.« Fra alle opbyggelige Bøger og Skrifter, fra enhver Prædikestol, lyder den samme Røst, den samme Formaning: Den, som søger Verden, vil finde Verden, men til sin Fordærvelse. Den, som søger Christus, vil ogsaa finde ham, og dette vil blive ham til evig Glæde. Ve ham, som vender sig bort fra Christus! »Naar nogen ikke elsker den Herre Jesus Christus« — siger Paulus — »han være bandlyst.« Og jo mere nogen slutter sig til Verden, desto mere vil han fjerne sig fra Christus. Og jo mere nogen fjerner sig fra Christus, desto ulykkeligere vil han blive.

Vi kan ikke nægte det, at trods alle disse Formaninger udbreder Vantroen sig over hele Verden. Hvad der først laa skjult i Bøger, eller hvad der blev diskuteret i en snæver Kreds, er nu bleven Fælleseje for den store Mængde. En falsk Videnskab bliver populariseret, og derved kommer den vantro Videnskab som en Stormflod til den store Mængde, der bliver slæbt med af Strømmen for til sidst at gaa under i den. Hvad der først kun ganske sagte og i al Hemmelighed blev hvisket, det bliver nu brutalt raabt ud over Tagene. Følgen bliver, at Christi Navn bliver mere og mere udvisket i Tusinder af Hjerter, og at Christi Aand bliver bandlyst fra Samfundet.

Alle disse nye Systemer, hvis Navne ender paa —*isme*: Liberalisme, Modernisme, Kommunisme, Socialisme, Nationalisme og mange flere, udfører deres daglige Arbejde. Christi Fjender forsøger at benægte den kristelige Civilisation eller i det mindste at skubbe den til Side for at sætte en moderne-hedensk Kultur i dens Sted. Fordi mange udelukkende tror paa sig selv, har de opgivet Troen paa Kristus. Saaledes bliver Verden ført længere bort fra Kristus og dybere ind i Vildfarelse.

Der, hvor den kristne Tro efterhaanden forsvinder, der synker ogsaa Moralen, thi en sund Morallære hviler udelukkende paa Religionen som paa sin uundværlige og faste Grundvold. Naar det religiøse Grundlag er taget bort, er der ikke længere Plads til Dydens Blomster. Kristendommen har en Gang reddet den hedenske Verden og løftet den op af dens dybe Fald, men bliver Kristendommen trængt tilbage, saa er Verden atter paa Vej til totalt Forfald og moralsk Undergang.

Naar Christus ikke regerer Samfundet, da vil Mørkets Aand regere. Vi ved jo meget vel, at Vantroen modsiger disse Sandheder, vi ved, hvilke Forhaabninger de vantro sætter til den moderne religionsløse Kultur. Vi ved ogsaa, at de anklager Religionen for at være Aarsag til Samfundets Misforhold. Men fordi de har Øjne og ikke vil se og Øren og ikke vil høre, og fordi deres Tunge, ligesom Fristeren i Paradiset, bruger forførerisk Tale, derfor maa vi ikke høre op med at pege paa den ene skyldige; nemlig Vantroen selv. Man behøver kun at aabne Øjne og Øren for at se og høre, hvad der bliver skrevet, hvad der bliver sagt, for at forstaa den klare Sandhed, at Verdens Aand staar uforsonlig overfor Christi Aand. Og Christi Aand, det er den sande Renheds og Helligheds Aand, den sande menneskelige Storheds og moralske Skønheds Aand.

Man har kaldt vort Aarhundrede *Barnets Aarhundrede*. Dette kan have en god Betydning, hvis man derved forstaaer, at man skal drage særlig Omsorg for Barnet. Men desværre har det Ord ogsaa en daarlig Betydning. Thi nu mere end nogensinde slaar de onde Magter sig sammen for at ødelægge Barnet. Man bestrider Barnet Retten til at leve, og der bliver begaaet flere Mord, end man tror. Barnet skal være en ædel Frugt af Forældrenes Kærlighed og hemmelighedsfulde Samvirken med Guds skabende Kraft. Det er et Underpant paa Kærlighed, Familiens Ære, Glæde og Haab. Fra det Øjeblik, det har modtaget Daabens Sakrament, er det et Guds Barn, et Naadens Barn og Arving til Himmelen. Det er sandt, det er ogsaa et Sorgens Barn og vedbliver at være et Sorgens Barn. I Smerte bliver det født, og i Smerte bliver det opdraget. Det tager noget af Forældrenes Liv og gør Fordring paa et stort Maal af Omsorg og Bekymring, af Ofre ved Nattevaagen og Taarer, af Kærlighed og Bøn. Byrden føles endnu mere i denne Krisetid. Ja, kære Forældre, I kender Familiesorgen, I kender den af Erfaring. Det er en tung Sorg.

Det er vanskeligt i denne Forargelsesverden at give Børnene en god Opdragelse. Det gælder om at finde Arbejde, at finde en Stilling, at finde Underhold for Børnene, og det er vanskeligt i disse Tider. Ja, det er store og alvorlige Bekymringer, men det kristne Menneske forstaaer at bære dem. Forældre, som for Gud og med Gud har indgaaet Ægteskab og helligholder denne Stand, er tilfulde berettigede til at kaste deres Sorger paa Gud, thi han skal sørge for dem, som Apostelen Petrus siger (I. Petr. V, 7), og det Sakrament, som de har modtaget, skaffer dem overnaturlig Kraft og Offervillighed til Opfyldelsen af deres Pligter.

Naar Barnet gaar ind i Ungdomsaarene, bliver det omringet fra alle Sider og efterstræbt af falske Raadgivere,

ukaldede Opdragere, ondskabsfulde Bedragere og Forførere og af den Verdensmagt, som vi kalder det daarlige Eksempel.

Barnets Indtræden i Udviklingsperioden er farlig i sig selv, men dobbelt farlig i den moderne Tid. Man hører nu saa ofte det Raab: Barnet skal oplyses, det skal rettidigt blive oplyst om det sexuelle Spørgsmaal. Og selv rettænkende Mennesker raaber med i Kor. Mange flere deler ikke den Anskuelse og mener tværtimod, at denne forhastede Oplysning kan ødelægge alt, og at der med Oplysning alene slet ikke er opnaaet noget.

Det er allerede slemt nok, at hele det moderne Liv ude i Verden fremkalder en helt igennem usund og for tidlig Modenhed. Det er slemt nok, at en samvittighedsløs Kunst og Litteratur stadig gaar ud paa offentligt at behandle det sexuelle og saaledes vækker en usund Nysgerrighed og fremkalder den onde Lyst.

Naar nu saadanne Emner bliver behandlede i Tale og i Skrift, selv om det sker med de bedste Hensigter og med Forsigtighed, da er der alligevel den Fare, at den naturlige Skamfølelse gaar tabt, og lad os endelig ikke glemme, at netop denne Følelse er det bedste Selvforsvar mod Ukyskheden. Hvad der er mere nødvendigt, særlig i vor Tid, det er at bevare den naturlige Skamfølelse, og derfor skal man helst tie om disse Spørgsmaal.

For saa vidt Oplysning er nødvendig, skal den ikke gives offentligt, hverken i Skoler eller i de Skrifter, man giver Ungdommen. Og da er det Forældrene eller Skriftefaderen, som er kvalificerede til det. Hovedsagen er og bliver dog: At bevare den naturlige Skamfølelse og at lære Barnet en fornuftig Legems- og Sundhedspleje. Barnet skal vænnes til Arbejde, til Selvbeherskelse og Savn for derved at opnaa en stærk Vilje. Saa vidt muligt skal man fjerne de Farer, som Barnet er udsat for, og gennem en grundig religiøs Dannelse, der methodisk bliver fortsat gennem Udviklingsperioden, føres det over den kritiske Livsperiode, til den selvstændige kristelige Personlighed er blevet til.

(Slattes.)

Den forlorne Søn.

II

De skal se og dog ikke se, høre og ikke forstaa. Luk. 8.

Det var jo straks den første Pave, der fortalte os i sit første Hyrdebrev, at vor »Modstander Djævelen gaar omkring som en brølende Løve og søger, hvem han kan op-

sluge«, og Tiderne, som fulgte, har ikke afkræftet hans Ord. Forføreren kan indfinde sig, hvor det skal være, og Fristelsen kan komme os i Møde paa alle Stier. Djævelen kan bo i et Menneskehjerte, sidde paa smilende Læber, kan stirre os i Møde fra Bøger, Butiksvinduer eller Scenen, hviske i Krogene, dundre fra en Talerstol eller brutalt og med al sin sataniske Magt træde frem i en Masseorganisation.

Den forlorne Søns Forførelse.

J. v. Führich.

Men ogsaa Guds Naade venter alle Vegne, og hvem der vil se den, kan ogsaa opdage den! Den forlorne Søn er kommet til Byen, hvor Livet vinker til ham, Ungdom og Skønhed smiler til ham, Forføreren er omkring ham med smigrende Lader og daarlige Raad. Vil han være i Stand til at gennemskue Løgnen, Beregningen, Falskheden? Hvem skal vejlede ham, fortælle ham om Livets Alvor og Livets Forfængelighed, lære ham at skelne mellem Blændværk og ægte Guld?

Det gør Gud; han sender sin Naade, vi siger sin understøttende Naade, som advarer, belærer, styrker og vejleder Mennesket. En fattig, laset Dreng strækker sine Hæn-

der ud efter en Almisse, en stakkels Mor ligger ved Vejen, og havde den forlorne Søn agtet paa dem, vilde han have faaet et sandere Billede af Livet end Lystens besnærende Fantasier. Bagved Drengen gaar Dødens Procession, et Memento mori midt paa Gaden. Ud fra Kirken vælder alvorlige Orgeltoner, Lyset kaster sit Skær paa en Kiste og de sørgende Efterladte. Forlorne Søn, træd ind i de hellige Haller, da vil du se og erkende, hvor Verdens Pragt forgaar! Da forkynder en Røst, at du er Støv og maa sige til Forraadnelsen: »Graven kalder jeg Fader, Forraadnelsen Moder og Søster.« Job 17, 14.

Hvad er Naaden, den kostbare, heldbringende Naade? Naade er et Ligtog, som vækker alvorlige Tanker i det syndige Sind; Naade er den gode Ven, som retter dit Blik mod Evigheden; Naade er en kristelig Hustru, som besjæler Hjem og Familie med Christi Aand; Naaden kan vente paa dig i aandelige Øvelser, i Gudstjenesten, i Fasteprædikener.

Lad mig fortælle et Eksempel fra det virkelige Liv; Navne, Adresser, Dato kunde opgives om fornødent.

Det var i en mindre By, G., i Westfalen. For Aar tilbage holdtes dér en Folkemission, og alle var med, som det er ganske selvfølgelig i denne gammelkatholske Egn. Sognepræsten dernede behøver slet ikke ulejlige sig med altfor voldsom Propaganda. De legemsstore Plakater, Flyvebladens Skylregn, Lægapostlens veltrænede Stødtropper kan han spare sig og kan nøjes med Parolen: Folkemission fra—til —, saa taler de alle derom og kommer.

Ogsaa i G. var alle med, paa een nær, en eneste, Hr. P., en velhavende Borger i sine bedste Aar. Selvfølgelig bliver han bearbejdet; Slægtninge og Venner kommer og forsøger deres Veltalenhed; tilsidst ogsaa Sognepræsten, der tigger om Kap med Husets Frue. Alt var forgæves; han vilde ikke gaa, men strejkede til sidste Dag. Og tre Dage efter Missionens Slutning rammes han af et Slagtilfælde, han styrter om som ramt af et Lyn. Et mærkeligt Tilfælde!

Men vi er ikke færdige endnu! Fru P. gifter sig for anden Gang; og for anden Gang holdes en Mission i den lille westfalske By. Heller ikke den anden Mand var, hvad man kalder et Kirkelys. Det er længe siden, han har op-

fyldt sin Paaskepligt, og han har ogsaa denne Gang mest Lyst til at knibe ud. Men Konen giver ikke efter . . . Kom dog med . . . Du ved, min første Mand . . .

Det gør Indtryk, han strammer sig op, kommer med, overværer alle Prædikener, gaar til Skrifte og Kommunion, og det var godt, thi tre Dage efter Missionens Slutning ramtes han af et Slagtilfælde, han styrtede om som ramt af et Lyn. Tilfælde eller mere?

Engang vil Sjælen staa foran sin evige Dommer, og den vil se . . . hver Naade, som Gud engang har skænket den. Hver Naade til Barnet i Uskyldighedens Glans, værnet af et kristent Hjems faste Mure! Hver Naade til Skriftebarnet og Kommunikanten ved Herrens Bord! Hver Naade til unge Mennesker, som higede efter høje Idealer og havde gode Lærere og ædle Venner! Hver Naade, som stod ved Livets Vej i forskellig Skikkelse, men allermost som den blod-overstrømmede, korsbærende Frelser, der kan sige: Hvor ofte har jeg ikke villet, . . . men du har ikke villet . . .!

Seks nye Kardinaler.

Kardinalskollegiet, som regulært har 70 Medlemmer, tæller for Tiden ikke flere end 52, hvoraf 25 residerer i Rom, og Resten beklæder høje Embeder rundt omkring i den kirkelige Verden. Skønt Døden har bortrevet den ene Purpurbærer efter den anden, har der siden 1930 ikke fundet Nyudnævnelser Sted, og man tager vist næppe Fejl, naar man bringer denne Kendsgerning i Forbindelse med den hellige Faders Hensigt at fejre et Jubelaar og henlægge saa mange højtidelige Akter som muligt til dette.

Den 13. Februar udsendtes en pavelig Kundgørelse om et forestaaende hemmeligt Konsistorium den 13. Marts, efterfulgt af et offentligt den 16., hvor Paven vilde udnævne 6 nye Kardinaler. Ogsaa Navnene bekendtgjordes snart. Det drejer sig om Ærkebiskopperne af Turin, Florens, Wien og Quebec, om den Apostoliske Delegat i U. S. A. og den Apostoliske Nuntius i Rumænien (der dog ogsaa er Titular-ærkebiskopper).

Vi nævner som første Kandidat: **Ærkebiskop Fumasoni-Biondi**, den Apostoliske Delegat i de Forenede Stater, fordi han betegnes som Propagandakongregationens fremtidige Chef og saaledes, som Kard. van Rossums Efterfølger, ogsaa bliver den danske Biskops umiddelbare Foresatte.

Mgr. Fumasoni-Biondi er født Romer og er nu 60 Aar. Han absolverede sine Studier i det romerske Seminar og afsluttede dem med at tage Doktorgraderne i Theologi og den civile og kirkelige Retsvidenskab. Han blev Professor i Retorik paa Propagandakollegiet, hvor han udmærkede sig ved sin klassiske Veltalenhed og Tankernes Klarhed. Han henledte Propagandapræfektens, dengang Kard. Gotti, Opmærksomhed paa sig; denne gjorde ham til Minutant i samme Kongregation. Det er Minutanternes Opgave at studere og følge den religiøse Bevægelse i alle Verdensdele, og det faldt i F.-B.s Lod især at sætte sig ind i Kinas og Indiens Forhold. 1916 udnævntes han til Apostolisk Delegat for Indien, og efter tre Aars Forløb blev han den første Apostoliske Delegat for Japan, hvor han efter sin Virksomhed i Centraladministrationen nu fik et praktisk Overblik over Arbejdet paa selve Missionsmarken. Da han i 1921 vendte tilbage fra Japan for endnu engang at se sin gamle Fader, blev han for nogen Tid Sekretær i Propagandaen, men udnævntes allerede i 1923 til Apostolisk Delegat for U. S. A. Gennem 10 Aar har F.-B. beklædt denne Post, som var saa forskellig fra hans Virksomhed i det fjerne Østen. Der findes af de 111 Diøceser i de Forenede Stater ingen, som Delegaten ikke personlig har besøgt; en amerikansk Ærkebiskop kunde give ham det Skudsmaal, at han kendte de amerikanske Stifter bedre, end Amerikanerne kender dem.

Om Ærkebiskoppen af Wien, **Theodor Innitzer**, har Ugebladet skrevet før. Han er 57 Aar gammel og stammer fra Tyskbohmen. Før han i Fjor udnævntes til Kard. Piffis Efterfølger, havde han vundet et kendt Navn baade som Theologiprofessor, Rektor for Wiens Universitet og Socialminister i Østrig. Mgr. Innitzer modtager Kardinals-Biretten af den østrigske Forbundspræsident Miklas' Hænder og rejser først til næste Konsistorium til Rom for at modtage Kardinalshatten af den hellige Faders Haand.

Ærkebiskoppen af Quebec, **Jean-Marie Rodrigue Villeneuve** O. M. I., er 49 Aar gammel, født i Montreal, og studerede ved Ottawa Universitetet, hvor han opnaaede tre Doktorgrader. Efter først at have undervist paa sin Ordens Studentat — han hører til Oblaterne af den Ubesmittede Undfangelse — valgtes han til Biskop af Gravelburg og i Fjor til Quebecs Ærkebisp. Skønt forholdsvis ung er han dog ikke den yngste Kardinal, en Ære, som tilkommer Patriarken af Lissabon, Kard. Cerejeira.

Mgr. **Fossati**, Ærkebiskop af Turin, stammer fra Arona ved Novara og fylder i Aar 57. Han er ogsaa Ordensmand og hører til Oblaterne af den h. Gaudentius.

Mgr. **Elia Dalla Costa** blev født i 1872 i Nærheden af Vicenza. Som Ærkebiskop af Florens var han forudbestemt til Kardinalsværdigheden, fordi dette Bispesæde er et af Europas ældste.

Den Apostoliske Delegat af Rumænien, Mgr. **Dolci**, er ogsaa født Italiener og staar i sit 66. Aar. Han har en lang diplomatisk Løbebane bag sig som Delegat i sydamerikanske Stater, i Konstantinopel, og ind imellem beklædte han forskellige andre Embeder. I 1914 blev han udnævnt til Apostolisk Nuntius i Belgien uden at kunne overtage sin Post. I 1923 udnævntes han til Apostolisk Nuntius i Bukarest.

To af de nye Kardinaler kommer fra det pavelige Diplomati; 4 har været Overhyrder i deres respektive Diocesser; 2 Kardinaler er Ordensfolk; 4 hører til Sækulargejstligheden. Efter Konsistoriet den 13. Marts vil det hellige Kollegium komme til at bestaa af 58 Medlemmer, deraf 30 Italienere og 28 tilhørende andre Nationer: 6 franske, 4 nordamerikanske, 4 tyske, 3 spanske, 2 polske og hver 1: belgisk, kanadisk, ungarsk, portugisisk, irlandsk, engelsk, sydamerikansk og østrigsk. Blandt 25 Kuriekardinaler er 22 Italienere, 1 Franskmand (Lepicier), 1 Spanier (Segura) og 1 Tysker (Ehrle). Rygtet har flere Gange villet vide, at vor nuværende hellige Fader ligesom Pius X agtede at forandre Kardinalskollegiets Sammensætning til Fordel for de ikke-italienske Kardinalers Tal, uden at det dog blev bekræftet i denne Omgang. Reuterbureauet meddeler, at 6 eller 7 nye Kardinaler vil blive udnævnt henimod Jubelaarets Slutning.

En pludselig Helbredelse i Overvindinge.

(Sluttet.)

Fortsættelsen af min Historie vil maaske synes noget overraskende, og derfor vil jeg fortælle den saa enkelt og nøjagtigt som muligt, ganske nøgternt og uden store Ord. Jeg vil blot bemærke, at mere eller mindre lignende Tildragelser hænder oftere, end man tror, i vore Missionærers Liv, især blandt fattige og enfoldige fromme Sjæle ude paa Landet.

Da jeg var færdig med Bønnerne, rejste jeg mig, og vendt mod den syge udtalte jeg langsomt de liturgiske Ord; derpaa gik jeg med den hellige Hostie hen til Sengen, ledsaget af Suk, Hulken og sagte Bønner.

Den brave gamle Bedstemoder lukkede møjsommeligt Munden op for at modtage Englenes Brød. Hendes Ansigt var stadig en døendes, bedækket af Sved og med den samme blaalilla Farve, som havde gjort saa dybt Indtryk paa mig i samme Øjeblik, jeg traadte ind i Værelset.

Hun lukkede Munden igen, men denne Gang med et Udtryk af dyb Lykke. Jeg forlod hende for at gaa tilbage til Bordet, hvor jeg efter de liturgiske Forskrifter skulde vaskes mine Hænder.

Knapt var jeg begyndt paa det, før der til min store Forbavselse lød en kraftig Røst, som jeg endnu ikke havde hørt, medens jeg havde været der. Det var ikke Forpagterens Stemme og hverken Forpagterkonens eller Børnens.

»Pater, Pater,« gentog denne Stemme.

Jeg vendte mig om for at se, hvor denne mærkelige Røst kom fra. Den lille Forsamling laa stadig paa Knæ, men alles Hoveder var vendt mod dens døendes Seng. Stemmen kom fra den Kant!

»Pater, Pater!«

Denne Gang vendte jeg ogsaa Blikket hen mod Sengen. Og hvad saa jeg? Paa faa Sekunder var der sket en radikal Forandring derhenne. Den døende med det blyfarvede Ansigt var forsvundet. I hendes Sted saa jeg en ældre Kone sidde op i Sengen; hun havde vendt sig mod mig og saa smilende paa mig. Trækkene var faste, Hudens Farve naturlig, og Kinderne og hele Ansigtet blussede af Sundhed.

I første Øjeblik spurgte jeg mig selv, om det ikke var en Drøm. »Pater,« fortsatte den gamle Kone — for det var virkelig den døende fra før — »Pater, jeg er helbredt.«

Hendes Søn, hans Kone, Børnene og jeg styrtede allesammen hen til hende. I den Tro, at det var et Anfald af Vildelse, prøvede Forpagteren varsomt paa at faa hende

til at lægge sig ned, men den syge vægrede sig smilende og gentog, at hun var helbredt.

»Læg dig dog ned, Bedstemor«, sagde det ældste af Pigebørnene, og tilsidst gav den gamle Kone efter og lagde sig ned paa Hovedpuden.

Jeg gik helt hen til hende og stirrede forbløffet paa Ansigtet, der var som forvandlet.

»Pater, jeg føler, at jeg er helbredt.«

»Men hvordan er det dog gaaet til?« spurte jeg.

»Det ved jeg ikke, Pater; men lige i det Øjeblik, den hellige Hostie berørte min Tunge, følte jeg mig fuldstændig helbredt.«

Vi var altfor betaget til at kunne sige noget. Der var almindelig Tavshed i Stuen. Børnene stod med aaben Mund bagved os.

»Jeg tror, det er Feberfantasier,« hviskede Forpagterkone tilsidst ganske sagte til sin Mand, men han betragtede opmærksomt sin Moder og svarede ikke.

Den gamle Kone greb mine Hænder og sagde:

»Pater, det er Frelseren selv, som har helbredt mig.«

»Jeg tror, De har Ret,« svarede jeg bekræftende.

Nu fik Sønnen pludselig den Idé at føle hendes Puls.

»Den er normal,« mumlede han lidt efter.

Saa foreslog jeg hele Forsamlingen, at vi i Fællesskab skulde bede Taksigelsesbønnerne efter den hellige Kommunion. Paany knælede alle ned. Jeg bad langsomt Bønnerne, og de svarede alle med den inderligste Fromhed. Denne Gang lød den helbredte syges Stemme kraftigere end alle de andres.

Da vi var færdige, bad hun igen om at maatte staa op. Hendes Søn turde ikke give hende Lov til det. Han bad hende saalænge om at blive liggende til om Aftenen, at hun tilsidst gik ind paa det.

Efter at have talt lidt med hende gik Forpagteren og jeg ud af Værelset. Børnene og deres Moder blev hos Bedstemoderen for at holde hende med Selskab.

Forpagteren bad mig om at spise Frokost sammen med dem om en Times Tid, og herved fik jeg Lejlighed til at blive en god Del af Eftermiddagen paa Gaarden, og jeg kunde personlig overbevise mig, om Helbredelsen var af Varighed, eller om den kun var fremkaldt af et forbigaaende Anfald af Vildelse. I de tre Timer, jeg tilbragte paa Gaarden, var den syge i bedste Velgaaende og fik intet Tilbagefald.

Hele Familien var tilsidst overbevist om, at det virkelig var Vor Frelser, der havde helbredt Bedstemoderen. Hun selv nærede ikke mindste Tvivl om det. Alle var opfyldt af

Beundring og Taknemmelighed, og de vidste ikke, hvordan de skulde takke Vorherre nok for en saa stor Naadesbevisning.

Der gik flere Maaneder, uden at jeg hørte noget fra mine Venner i Overvindinge. Men en skønne Dag skulde jeg gennem den samme Egn, kun nogle faa Kilometer fra Gaarden. Jeg fik Lyst til at se, om Bedstemoderen levede endnu, og jeg kunde ikke modstaa den Fristelse at gøre en Omvej for at besøge Familien.

Da jeg nærmede mig Gaarden, saa jeg en Kone gaa henne ved Huset. Hun var i Færd med at hænge Tøj op. Jeg gik hen mod hende — og til min store Glæde saa jeg, at det var Bedstemoderen i egen Person.

Hun tog imod mig med aabne Arme. Siden jeg havde været der, havde hun altid haft det udmærket godt. Man nødte mig til at komme indenfor og indtage en Forfriskning. Vi blev lidt sammen og talte endnu en Gang om den store Naade, som Vor Frelser havde udvist mod dette Hus den Gang, Han var kommet hertil under Brødets Skikkelse.

Da jeg skulde tage Afsked, maatte Jeg love dem, at hvis en af dem igen blev syg, skulde jeg paany komme til dem med det store Lægemiddel, som havde haft en saa underfuld Virkning.

Jón Svensson.

Brydninger i Tyskland.

Centrum blev altsaa ikke knust i denne Omgang, ja, det katholske Parti i Tyskland har faaet Fremgang; sammen med det Bayerske Folkeparti fik det 92 Stemmer (74 og 18) mod 88 (69 og 19) ved sidste Valg, i November og 97 (75 og 22) ved næstsidste Valg i Juli 1932. Dette betyder endnu ikke, at Centrum ogsaa vil kunne gøre sig gældende i Øjeblikkets Tyskland, ja, man behøver ikke at være Sortseer for at nære alvorlige Bekymringer for Kirken i Tyskland; den kan ikke føle sig helt sikker for Magthavernes haarde Næve. Men hvordan Magten end kommer til at virke, kan man glæde sig over en Idéens Sejr og over den katholske tyske Befolkning, som nu har været immun mod den nationale Psykose, ligesom Centrums Taarn i sin Tid bød den røde Stormflod Trods efter Revolutionen og Verdenskrigen, der havde fejlet Højrepartierne væk. Ved alle de Valg, der har fundet Sted siden siden Verdenskrigen, har Centrum holdt Stillingen — en jævn Linie overfor de andres Zigzag-Kurver — og vi har faaet Bevis for, at den katholske Statsborger er den roligste, besindigste Borger i Verden, Statens egentlige Rygrad.

Dette maa paaskønnes saa meget mere, som det katolske Centrumsparti har ført sin Kamp under yderst ugunstige Omstændigheder. Straks ved Hitlers Regeringsdannelse har de saakaldte »nationale« Partier, National-Socialisterne i Forening med de Tysknationale, bevidst og villet udelukket Centrum fra alt Medarbejde og mere eller mindre tydeligt tilkendegivet deres Hensigt, at slaa det, de foragteligt kaldte den »politiske Katholicisme«, til Jorden. Husker man saa, at den nye Regering disponerede over alle Statens Magtmidler og bruger dem hensynsløst mod sine Modstandere, at to kæmpestore, uniformerede, militærisk veldisciplinerede Forbund med mange Hundredtusinder Medlemmer stod til dens Disposition foruden Politi og Hær, da forstaar man den Frvgt, som fik det engelske »Universe« forleden til at indvarsle »mørke Dage« for de tyske Katholiker,

Hvorledes maatte Centrum nu føre denne Valgkamp, som fra Modstandernes Side førtes med haardhændet Energi? Den katolske Presse er bleven skrupelløst undertrykt af Kaptejn Goering, hvad der er saa meget mere mærkeligt, som Goering i Grunden staar under v. Papen, en Katholik, engang selv erklæret Centrumsmand og udnævnt pavelig Kammerherre, der saaledes lader sig bruge mod sine Trosfæller. »Det gør os i Sjælen ondt,« sagde den frimodige Statspræsident Bolz den 12. Februar, efter at han havde brændemærket den præsisisk-brandenburgsk-østalbisk-protestantiske Aand, der nu tilkendegiver sig i Fjendtligheden mod Katholicismens og Centrums Repræsentanter, »det gør os i Sjælen ondt at se en v. Papen i dette Selskab!«

Straks den 18. Februar kom et Forbud mod Hundreder af Centrumsblade, fordi de havde bragt et Opraab fra de katolske Forbund (saasom Fagforeninger, Deutscher Frauenbund etc.), som protesterede mod Regeringens Indgreb i Friheden og advarede mod dens Politik. Da »Germania«s Læsere Søndag den 19./2. i Stedet for deres Avis fik nogle Flyveblade, som fortalte, at Regeringen havde forbudt den katolske Presse, virkede dette som et Alarmskud paa den katolske Befolkning, og Regeringen maa selv ikke have følt sig vel tilmode, siden den endnu samme Dag tog sit Forbud tilbage, ganske vist efter beroligende Erklæringer fra Dr. Marx og Vockel. Overpræsidenterne i Westfalen, Rhinprovinsen og Øvreschlesien havde iøvrigt nægtet at gennemføre Forbudet, og den førstnævnte, en god og afholdt Embedsmand ved Navn Gronowski, blev derfor afskediget. Ogsaa Føderalismen viste sig her som et godt Værn mod Underkuelsen, idet Forbundsstaterne her og ved

andre Lejligheder ikke rettede sig efter Rigsregeringens Anmodninger.

Med Forsamlings- og Talefriheden var det ikke bedre bevendt i de yngste Dages Tyskland. Politiofficerer var til Stede ved alle Møder og rejste sig ved hver Skygge af Kritik mod Regeringens ufejlbarlige Handlinger til Protest eller opløste Møderne. Den 25. Februar talte Dr. Brüning i en stor Forsamling i Hannover og fik allerede da en Advarsel, fordi han kom ind paa den sidste Tids Masseafske- digelser efter partipolitiske Linier. Næste Dag kom den store Statsmand i Gelsenkirchen ind paa samme Emne og begyndte: »Naar De ejer lidt Fantasi og betragter Tallet af de i den sidste Tid afskedigede Embedsmænd . . .«; længere kom han ikke, fordi den tilstedeværende unge Politiløjtnant rejste sig og advarede mod at kritisere Regeringen. Brüning sagde derpaa: »Jeg vilde nu have talt for Embedsmændene og i deres Interesse. Men, mine Damer og Herrer, De vil nu bedre end før forstaa, hvad jeg mente«. En Bifaldsstorm bruste Taleren i Møde. Samme Dag opløstes en Forsamling, som Ruhrkapellänen Dr. Klinkhammer ledede, og Mængden gik fra hinanden syngende: Te Deum. Dette er kun faa Prøver af Hundreder!

Tryk plejer dog i Reglen ikke at være det farligste Vaaben mod ideelle Bevægelser, fordi det avler Modtryk: Langt farligere var det denne Gang, at man vilde bringe Forvirring i Katholikernes Rækker ved at rokke Tilliden til Centrumspartiet. Forskellige mere eller mindre uhæderlige Midler brugtes i dette Øjemed.

Centrum skal have svigtet Kristendommen, paastod Regeringspartierne, ved at slutte Koalition med Venstrepartierne efter Sammenbruddet 1918. Sandheden er, at Højrepartier næsten ikke fandtes paa det Tidspunkt, de havde ikke mere end 63 Stemmer bl. 421; det var dengang alene Centrums Taarn, som holdt Stand. Man oprettede »katholske Grupper« hos de Tysknationale for at lokke Centrumsvælgere; Nationalsocialisterne dannede »En katholsk Forening for national Politik«, som udsendte et Opraab, hvori det bl. a. hed: »Hvem der bekæmper Nationalsocialismen, bekæmper Kristendommen!«

Interessant er i denne Sammenhæng Hitlers Holdning, der jo selv har været Katholik ligesom Goebbels. Da de tyske Biskopper for 2 Aar siden erklærede Nationalsocialismen for uførenelig med Kristendommen, skyldtes dette især to Læresætninger i Nazisternes kulturelle Program: Deres Bekendelse til en »positiv Kristendom«, som ikke var bundet til nogen Konfession, og deres Løfte om kun at anerkende de religiøse Bekendelser i det »tredje Rige«, som »ikke støder an mod den germanske Races sædelige

og moralske Følelse.« Den nationale Følelse skulde altsaa sidde til Doms over Kristendommen, og den »positive Kristendom« skulde praktisk talt ikke indeholde ret meget positivt. Trods Biskoppernes Fordømmelse har man hidtil ikke trukket disse Programpunkter tilbage. Men i Hitlers Regeringsprogram, som udsendtes i Begyndelsen af Februar, har han valgt en ganske korrekt Formel, at Rigsregeringen »vilde beskytte saavel Kristendommen som Basis for vor hele Moral, som Familien, Kimcellen i vort Folke- og Statslegeme.«

Men de sødeste Ord kan ikke dække over de aabenlyse Fjendtligheder, som Regeringen og Regeringspartierne har gjort sig skyldige i overfor den katholske Befolkning. Man behøver ikke at hænge sig ved visse Udtalelser, som ligefrem minder om Kulturkampens Tid, at f. Eks. v. Papen roses, fordi han er »tysk« Katholik i Mod-sætning til de »romerske« Katholiker; eller at man betegner Centrum som Roms tyske Stridsmagt, der udførte sande Djævelsakter mod Tyskland. Endnu tydeligere Sprog fører visse Handlinger!

Mange Afskedigelser har ramt Centrumsmænd og Katholiker, og man har dermed igen betraadt Vejen til den Imparitet, som de tyske Katholiker saa bittert husker fra Førkrigstiden, hvor de 20 000 000 tyske Katholiker ofte ikke indehavde en Tiendedel af de Poster i Forvaltning og Undervisning, som tilkom dem procentvis. Den Opstigning til Ligeberettigelse, som Katholicismen efter Krigen var begyndt paa, har været saare ubehagelig for visse Kredse. som fremfor alle andre føler sig kaldet til Herredømmet.

Brünings Fald skyldtes jo i ikke ringe Grad netop dette Mishag, som i hans Fald specielt var rettet mod hans Kolonisationsplaner i Østpreussen. Hans Plan gik ud paa at afhjælpe Arbejdsløsheden ved Parcellering og Fordeling af de store, forgældede Godser i Østen, selvfølgelig uden Hensyn til Konfessionen. Mens man under Bismarck kun betænkte 4 % Katholiker ved Jordernes Fordeling, forhøjedes dette Kontingent i det sidste Tiaar til ca. 15 %, et Tal, der stadigvæk ikke er paritetisk, især naar man betænker, at Katholikerne procentuelt stiller flere Landmænd end de andre. Men heller ikke dette Tal vilde visse Kredse finde sig i.

(Sluttet.)

Som han bør være.

Valdecilla er en ganske lille Bjerglandsby i Nærheden af den kendte spanske Havneby Santander. Omkring Aaret 1860 forefaldt i Landsbyens Skole følgende Scene. Læreren meddelt Drengene, han havde faaet at vide, at flere af disse havde stjaalet Frugt fra hans Have. Uden nogen større Undersøgelse straffede Læreren de Drengene, der blev ham udpeget som Gerningsmændene. En Dreng ved Navn Ramon Pelayo forsikrede paa det bestemteste, at han var uskyldig, ikke alene da Læreren spurgte ham, men ogsaa efter Afstraffelsen, da enhver Nægten var uden Betydning.

Samme Dags Eftermiddag erklærede Ramon overfor sin Far, at han ikke mere vilde gaa i Valdecillas Skole. Faderen søgte at snakke ham fra det, men forgæves. For at forskrække ham sagde Faderen tilsidst: »Godt, min Dreng, saa maa du for Fremtiden gaa i Skole i Heras.« Heras laa fire Kilometer borte fra Valdecilla, men den 10-aarige Dreng erklærede stædigt: »Jeg skal nok gaa derhen.« Og uden nogen Sinde at beklage sig, gik Drengen i to Aar den lange Vej til Heras, i Solskin og Kulde, i Regn og Sne. Senere, da han var bleven Marquis de Valdecilla, belønnede han Skolen i Heras med kongelig Taknemmelighed. Paa egen Bekostning lod han opføre en Pragtbygning, der kostede 200,000 Pesetas. Da man vilde anbringe en Æresplade med hans Navn, stillede han den Betingelse, at Navnet paa den Lærer, som havde opdraget og undervist ham, ogsaa blev nævnt.

Da Ramon var 14-15 Aar, kom han til Kuba, som dengang endnu var Spaniens Guldgrube. Han følte i sig en Trang til at udrette noget stort og gik med glødende Begejstring til sit Arbejde. Han var bleven anbefalet til et Handelsbus i La Habana, men tog snart efter derfra til Cienfuegos, hvor han fik Beskæftigelse i en Klædeforretning. Skønt uden Forkundskaber i den Retning arbejdede han sig i ganske kort Tid med en saadan Dygtighed ind i Forretningen, at han ikke blot reddede den fra en truende Fallit, men endda bragte den frem til stor Blomstring.

Bylivet og Handelen i det hele taget passede dog ikke til hans Tilbøjeligheder. Fra tidligste Barndom var han opvokset paa Landet og i Bjergene, og han droges derfor stadig ud mod det fri. For den Formue, han allerede havde tjent sig, købte han et stort Stykke Jord og helligede sig nu til Plantagedrift med samme Iver som forhen til Handelen. Hans Mønsterplantage, Rosario, udvidedes stadig og var tilsidst saa stor, at der gennem hans Jord

og Grund strakte sig en Jernbane paa 83 Kilometers Længde.

I 1898 udbrod Krigen, som Amerika samvittighedsløst havde fremkaldt for at faa det rige Kuba i sin Magt. Ramon Pelayo stillede sin uhyre Formue til sit spanske Fædrelands Tjeneste, og til Tider underholdt han mer end to Batailloner Soldater. Men Kampen var haabløs; Kuba gik tabt for Spanien og blev den 21. Februar 1901 erklæret for en fri Republik under amerikansk Formynderskab. Den første Præsident, Estrada Palma, benyttede Ramon Pelayo som første Raadgiver i alle Spørgsmaal vedrørende Landvæsen, men han var altfor meget Spanier til at kunne føle sig lykkelig paa Kuba under de forandrede Forhold. Han betegnede sig ofte selv som en »rodløs«. Eftersom Aarene gik, blev Følelserne for Hjemstavnens stadig stærkere, og for hver Gang han vendte tilbage fra sine Rejser til Spanien, følte han sig mere fremmed paa Kuba. Maaske havde det ogsaa Betydning i saa Henseende, at han forblev ugift. I Aaret 1918 lykkedes det ham at sælge sin Plantage, og da han forlod La Habana, var det med en Følelse af, at han aldrig mere skulde gense Kuba. Spanske Aviser opgav den Gang hans Formue til 100 Millioner Pesetas.

Ramon Pelayo indrettede sig nu i sit Hjemland, og i de følgende Aar kom Santanders Omegn til at nyde godt af hans eventyrlige Rigdomme. Allerede 1912 havde han opført en Mønsterskole i Valdecilla. Nu udsatte han en Sum af 1,200,000 Pesetas, for at 150 Børn fra Valdecilla og de tre nærmeste Landsbyer daglig kunde faa Frokost og Middagsmad. Efter Hjemkomsten begyndte han paa Opførelsen af en Række Skoler, hvis Antal efterhaanden steg til 80. Det var altid en ufravigelig Betingelse, at Skolerne skulde være saa velindrettede som muligt for at kunne yde et virksomt Fremstød imod det Uvidenheds Mørke, som rugede over disse fattige smaa Bjerglandsbyer. Og i Virkeligheden opnaas derved, at Santandér og dets Omegn er det Sted i Spanien, hvor der findes færrest Analfabeter.

Man kan tænke sig Bjergboernes Glæde! Navnet Pelayo blev ikke alene i Hjemstavnens, men over hele Spanien kendt som den pyrenæiske Halvøs største Velgører. Kong Alfons XIII udnævnte Ramon Pelayo til Marquis de Valdecilla, og saaledes gik den hidtil fuldkommen ukendte Bjerg-Landsby, der ikke engang findes optegnet paa noget Kort, over i den spanske Historie.

Men Marquisen, som foruden sin store Kærlighed til Børn ogsaa havde et varmt og medfølelende Hjerte for de syge, havde andre store Planer for. I lang Tid havde

han næret Planer om i Santandér at bygge et Mønsterhospital, hvortil der ikke fandtes Mage i hele Spanien. Da han i 1926 med ungdommelig Friskhed og Begejstring begyndte paa Værket, var han allerede blevet 76 Aar gammel, men havde den store Lykke at se sine Planer fuldførte. I Cajo, en Forstad til Santandér, opførtes det storlaaede Hospitalsanlæg, der omfattede ikke mindre end 28 Pavilloner, rejst paa et imod Syd vendende Stykke Jord paa 18 Hektar. Og disse Pavilloner frembyder med Hensyn til Anlæg og Udstyrelse det bedste af alt, hvad Spanien ejer af saadanne Anstalter. Størrelsen af dette Valdecilla-Hospital fremgaar bedst af følgende Tal: Omkostningerne androg mer end 20 Millioner Pesetas; desuden anvendte Marquisen 4 Mill. Pesetas til Personalet og til Frisenge. I Aaret 1930 blev der plejet mer end 90,000 syge, og Omkostningerne hertil androg 1 Mill. Pesetas. Desuden blev til Bibliotheket alene i samme Aar udgivet 40,000 Pesetas. Den 24. Februar 1930 aabnede General Martinez Anido-Klinikerne, i hvilke St. Vincents-Søstrene plejer de syge. Denne Dag blev den værdige Slutsten i den store Velgørers Liv; han saa nu sine dristigste Drømme opfyldt, og han var bleven sit Lands største Velgører. Men ogsaa langt udover sin egen Hjemstavn anvendte han store Summer til Hjælp for betydende Arbejder i Spanien, f. Eks. gav han 1 Million Pesetas til Universitetsbyen i Madrid.

De store Rigdomme havde ikke gjort ham hovmodig, han betragtede dem kun som Middel til at tjene Gud og Fædrelandet. Han forblev altid en god og from Katholik, og hver Aften bad han Rosenkransen sammen med sin Husstand. Hvor lidt han krævede for sig selv, ser man af hans Ønske om at blive begravet paa Kirkegaarden i Valdecilla i en ganske tarvelig Grav. Senere gik han dog paa gode Venners Bøn ind paa at lade anlægge en Gravhvelving, og han udvalgte ved denne Lejlighed det Træ, af hvis Stamme hans Kiste skulde fremstilles.

Han var nu blevet 81 Aar gammel. En let Katarr, hvortil stødte Lungebetændelse, var derfor nok til at gøre Ende paa den udholdende og virksomme Mands Liv. Han modtog Dødsakramenterne, og med et Smil paa Læberne udaandede han den 26. April 1932. Sorgen over den store Velgørers Død var stor, ikke alene i Santandér og Omegn, men i vide Kredse hele Spanien over søltes Tabet af denne Mand.

Ved J. D.

Pater W. Wenig C. SS. R. in memoriam.

Døden har den 2. Januar bortrevet en utrættelig Arbejder i Herrens Vingaard, som mange endnu vil huske fra hans Virksomhed i det danske Vikariat. En Hjerneapopleksi gjorde paa denne Dags Aften Kl. $\frac{1}{2}$ 10 Ende paa P. W. Wenigs Liv. Han havde Julen over vikarieret i Kostenthal i Øvreschlesien. Efter Helligdagene satte Pateren sig en Aften med Sognepræsten, Lægen og Læreren til en hyggelig Passiar, og da Klokkeren blev henimod $\frac{1}{2}$ 10, faldt Talen paa den hl. Remigius og hans berømte Ord til den frankiske Konge Chlodevig ved dennes Daab. Ingen huskede dem rigtigt, kun P. Wenig gav sig til at fremsige dem: »Bøj din Nakke ydmygt, Sicamber, tilbed, hvad du har brændt, brænd, hvad du har tilbedt!« Næppe havde han sagt det, før han selv bøjede sit Hovede, begyndte at ralle, og nogle Minutter derefter havde han udaandet.

P. Wenig nedstammede fra en børnerig Landmandsfamilie i det vestlige Bøhmen, hvor han fødtes i 1874 og som ung Mand traadte ind i Redemptoristernes Orden, som han havde lært at elske ved at læse en Biografi om den h. Klemens Hofbauer. Kort efter Præstevielsen var det hans inderligste Ønske at komme til de sydamerikanske Missioner, og saa nær syntes han at staa sine Ønsker Maal, at han ivrigt studerede det spanske Sprog. Men Lydigheden kaldte ham til den danske Mission, hvor han i August 1899 ankom til Odense.

Her deltog han ivrigt i det forefaldende Arbejde for Menigheden. Da Odense trængte til en ny Kirke, foretog P. Wenig en Samlerejse til sit Hjemland i 1901. Snart derefter blev han kaldt til den ny Station, som Ordenen skulde overtage i København. Hans første Tale var bygget over Ordet: »Vær ikke bange, lille Hjord!« Han blev ogsaa Direktør for den III. Orden, og det var først under hans Ledelse, at de maanedlige Møder begyndte.

I 1904 forflyttedes han atter til Odense, hvor han viede sine Kræfter især til to Ungdomsforeninger. Hans Hjertebarn var nok St. Knud Forening for unge Mænd, som han selv havde stiftet. Trofast holdt han Møde for Foreningen hver Søndag Aften; han interesserede en from Dame i Wien for den, saa hun skænkede et smukt Banner, med den Ubesmittedes og Martyrkongen Knuds Billeder til Foreningen, som lod den indvie den 22. Januar 1905. St. Agnesforeningen vilde ikke staa tilbage. I Menigheden indsamledes frivillige Bidrag til dens Fane, og den kunde indvies den 5. Marts 1905. Samme Morgen modtog Agnesforeningens 21 og St. Knuds Forenings 14 Medlemmer

den hellige Kommunion, og om Eftermiddagen opførtes nogle vellykkede Teaterstykker. Ved en særlig Gunst fik de to Foreninger den hellige Faders Velsignelse, hvorom det smukke Dokument i Menighedssalen endnu aflægger Vidnesbyrd. De to Ungdomsforeninger stillede ogsaa det største Kontingent til en tredje Forening: Sangforeningen, som gik i Gang med de vanskeligste Opgaver og endnu i Dag, efter saa mange Aars Forløb, tænker man i Odense med Glæde tilbage paa den sangglade Periode.

Men det største Arbejde stod endnu i Vente. Sjælesorgen blandt Polakkerne! Indtil den Tid havde Pastor Ortved og Pastor Knapen taget sig af de polske Sæsonarbejdere; deres periodiske Besøg skulde nu afløses af den regulære Sjælesorg, der kan udføres af en Præst paa Stedet. P. Wenig blev af sine Foresatte sendt ned til Polen for at tilegne sig de nødvendige Sprogkundskaber.

Da den mangesidige Virksomhed tilsidst gik ud over P. Wenigs Nerver, forflyttedes han i November 1908 til Bochum i Westfalen. Derfra kom han senere som Folke-missionær til Tjekkoslovakiet, hvor han foruden Missioner, Exercitier, Foredrag etc. fik Tid til at udføre mange andre Arbejder. Hans sidste større Værk var den Skole for vordende Ordenspræster, som han efter sine Foresattes Ønske byggede i St. Anna ved Plan i Tiden efter Verdenskrigen. Midt fra hans rige Virksomhed har Herren kaldt sin Tjener til sig.

R. I. P.

Carl Lohrer er død.

Af de helt unge var han ikke saa kendt, af de noget yngre bedre, men af de noget ældre vil der endnu være mange tilbage, som ved Budskabet om hans pludselige Død vil besinde sig og lade Minderne dukke frem.

Allerede i det Ydre var der Karakter over ham — i hans bedste Øjeblikke kunde han minde om en spansk Grand-seigneur — Han havde et kraftigt Hoved med fyldige, næsten massive Træk, et Skæg, ordnet som man ser det paa Portrætter malet af Velasques eller Tizian af Mænd fra deres Periode, og Haarets Skilning strakte sig — som en Mindelse om den forhenværende Officer i ham — helt tilbage i Nakken. Han havde baade et interessant og et godt Ansigt. Kunde der i det ydre være noget sydlandsk — af den lyse Type — saa kunde der sandelig ogsaa i hans Væsen være en tilsvarende Glød af et sprudlende, gnistrende og overstrømmende Temperament — eller var det mere om hine

frodige og svulmende Mandsnaturer, som Shakespeare har indført i sine Dramer, at han mindede, naar man traf ham i det Selskabsliv, som han elskede at deltage i som faa. Dog det var hverken spansk eller keltisk Blod, der rullede i hans Aarer — i Virkeligheden var det rent germansk. Hans Moder var dansk, men hans Fader var Tysker — han selv var født Københavner fra den indre By. Var det maaske fra hans Fødsel og Opvækst i Byens Hjerte, at hans Hjerte hang ved den gamle By og havde faaet ham til at ofre et Studium paa Byens Historie, som han efterhaanden blev en grundig Kender af? Nogen bedre Cicerone, især i Kvartererne omkring Adelgade—Gammelholm og Slotsholmen kunde man ikke let faa — og det er kun kort Tid siden, han fortalte Nedskriveren af dette om kuriøse Fund ved Nedrivningen af den gamle Gade mellem Østergade og Frederiksholms Kanal.

Grosserer C. B. Lohrer.

Men han pralede ikke med sine historisk-topografiske Kundskaber, ej heller med sin Viden paa Musikkens — eller Teatrets Omraade — for han pralede overhovedet aldrig — jo maaske med een Evne, men den var ogsaa enestaaende — Evnen til at planlægge — og saa gennemføre til de mindste Enkeltheder de Rejser, som han — sammen med sin elskelige Hustru — foretog i Danmark og Udland. Ellers var han det mest beskedne Menneske, man kunde tænke sig — det saa man bedst, naar han var sammen med Ungdom — det var lige saa ofte ham, som sad interesseret lyttende til, hvad selv de helt unge havde at sige ham, den ældre og erfarne, end omvendt.

Og saa var han en storslaaet Katholik — ja, det var maaske hans alleregentligste Væsen. Opdraget i et gammelt katholsk Hjem, og senere hos Jesuiterne paa Ordruphøj, kom han som Voksen og i sin Virksomhed som Grosserer til at blive det, man kalder en af Støtterne i Menigheden. Hans Sognekirke var først St. Ansgar, senere St. Annæ — men ogsaa til Jesu Hjerte Kirke hørte han som Medlem af Maria-Kongregationen, hvis Møder han med sin store Pligtfølelse og ægte Fromhed aldrig forsømte. Han har udfyldt vigtige Poster i Vikariatets læge Administration, og han var en drivende Kraft i det katholske Foreningsliv — dengang Unio var dettes Centrum. Men han var ikke en

eensidig Katholik — han var ogsaa et ivrigt Medlem af Officersforeningen — og han var en stor Kender af Tøjhuset og dets Vaabensamlinger. Det var hans Kærlighed til Historien og overhovedet til sit Land — og ikke mindst til sit Fædreland i Krig, der fik ham til at vælge som Maal for sin sidste Rejse — i den afvigte Sommer — de gamle Slagmarker i Slesvig fra 1848 og 64, for han var — med den Begrænsning paa enkelte Omraader, som ingen er foruden — en levende og interesseret Dansker. Og en ægte katholsk Dansker; det var om ham, at hans gamle Lærer paa Ordruphøj, Pater Fels, med dyb Bevægelse i Stemmen, saa ofte — og saa sandt — udbrød: »Han har en Tro, den Dreng, som er uden Mage.« *P. H. Perch.*

R. I. P.

Kirkesagen paa Amager.

I Nordisk Ugeblad Nr. 5 fandtes der et samlet Billede af alle de Kirker, vor højærværdigste Biskop har indviet i de sidste 10 Aar. Det var 14 ialt. Men der skulde have været 15, een manglete, ikke fordi Redaktøren havde glemte at faa den med, eller fordi Biskoppen ikke havde villet indvie den, men fordi den ikke er bygget endnu og det er Kirken paa Amager. — Der har nemlig stadigvæk manglet en større Del af den nødvendige Kapital. Fjorten Menigheder har i de sidste 10 Aar faaet deres Ønske opfyldt, kun St. Annæ Menighed, der nu har samlet og ventet i snart 10 Aar, maa stadigvæk vente endnu. Skal vi nu lægge Hænderne i Skødet? Skal vi vente paa gode Venner, der vil hjælpe os? Jo, dem trænger vi till Men samtidigt vil vi hjælpe os selv, og derfor holder vi i Aar — efter to Aars Forløb — med vor højærværdigste Biskops Tilladelse igen en Basar. Underskud kan der dog ikke blive, og hvert Overskud, det være sig stort eller lille, skal være os kjærkomment. Det er vort Haab, at Bazaren vil hjælpe godt til, at St. Annæ Kirke bliver Nr. 15 i den Række af Kirker, vor højærværdigste Biskop kom til at indvie. **Bazaren holdes den 30. September og 1. Oktober**, saa der er rigelig Tid til at lægge sine Planer og træffe sine Forberedelser.

Præsterne ved St. Annæ Kirke.

Rom og Jubelaaret.

Den 16. Marts i Nicolai Kirkesal. Academicum Catholicum kalder igen til Møde i Nicolai Kirkesal. Denne Gang er det Jubelaaret, som den hellige Fader har udskrevet, der er Aarsagen til Mødet. Maalet med Aftenen er at begejstre for Byen Rom, som vort fælles Hjem. Og det gøres ved Taler af Pater Nøsen og Kaptein Beyer, begge kendte som begejstrende og dygtige Talere. Smukke Lysbilleder vil i Tankerne føre os til den hellige Stad og lade os se lidt af det, de mange Tusinde Pilgrimme i den kommende Sommer vil opleve. Fællessang og Korsang vil udtrykke vor Begejstring for vor Kirke og dens højeste Autoritet, den hellige Fader i Rom. Enhver, der paa nogen Maade er i Stand til at reservere den 16. Marts, bør komme til Stede.

Knud Ballin.
Formand for A. C.

Fastepredikener i Fastetiden:

St. Ansgars Kirke. Hver Søndag Kl. 17: P. Franz Klar C. SS. R.
St. Andreas Kirke. Hver Søndag Kl. 17: P. Michael Spaus S. J.
St. Annæ Kirke. Hver Fredag Kl. 20: P. Franz Klar C. SS. R.
Sakramentskirken. Hver Søndag Kl. 18: Pastor Cay Benzon.
Rosenkranskirken. Hver Søndag Kl. 17: P. Josef Resch C. SS. R.
Jesu Hjerter Kirke. Hver Søndag Kl. 18: P. Josef Bender S. J.
St. Knuds Kapel: Tyske Fastepredikener hver Torsdag Kl. 20
 Pastor Aug. Jentsch (med Korsvejsandagt)

Korsvejsandagt. Torsdag: Jesu Hjerter Kirke Kl. 20 med Prædiken. Fredag: St. Ansgars Kirke Kl. 20, Rosenkranskirken Kl. 19¹/₂, St. Annæ Kirke Kl. 20, St. Andreas Kirke Kl. 19¹/₄, Sakramentskirken Kl. 20, St. Josefs Kirke Kl. 19¹/₂.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke. Det næste Kongregationsmøde afholdes Torsdag den 23. Marts **ikke** Torsdag d. 16. Marts paa Grund af A. C. s Møde i Nikolaj Kirkesal.

Rosenkranssøget. Kongregationen »Maria Rosenkransdrønning« har Fælleskommunion Søndag den 12. Marts i Messen Kl. 8.

Assumptionsklostret, Bernstorffsvej 54, Eftermiddags-Andagten Kl. 5.

St. Ansgars Kirke. Mødreforeningens stiftede Messe for afdøde Sognepræst, Pastor J. Braun, læses Tirsdag den 14. Marts Kl. 8¹/₄.

A.C. Torsdag den 16. Marts Kl. 20 i Nikolaj Kirkesal:

Rom og Jubelaaret.

P. Nøsen: Jubelaar og Jubelaflad.
 Kaptajn A. F. Beyer: Rom.
 Lysbilleder fra Rom.

Korsang under Ledelse af Kantor Husson. Ved Orglet Organist K. Thomsen.

Alle er velkomne!!

Adgangskort à 50 Øre og 1 Kr. faas i Katholsk Bøghandel, Stenogade 3, Vester 3930. Hos Administratores: Pastor Knud Balin, Bredgade 64, Palæ 59. Frk. Ragnhild Hoff, Toldbodvej 48, Palæ 2351 y. Stud. mag. Knud Wesch, Aaboulevard 46, Nora 1843 y. Medlemmer af A. C. har gratis Adgang.

Min kære Mand,

Grosserer **C. B. Lohrer**

døde pludseligt den 2. Marts.

Begravelsen har fundet Sted.

Bed for hans Sjælefred!

R. I. P.

Mathilde Lohrer.

Søndag den 4. Februar døde paa St. Josefs Hospital

fhv. Kirkebetjent **Peder Stein.**

Begravelsen har fundet Sted.

R. I. P.

Kirkelig Kalender.

Marts.	Marts.
12. S. 2. Søndag i Fasten.	19. S. 3. Søndag i Fasten.
13. M. Ferialdag.	20. M. JOSEPH, Jomfru Marias Brudgom.
14. Ti. Ferialdag.	21. Ti. Benedikt.
15. O. Ferialdag.	22. O. Ferialdag.
16. T. Ferialdag.	23. T. Ferialdag.
17. F. Patrick.	24. F. Gabriel, Ærkeengel.
18. L. Cyrillus af Jerusalem.	25. L. MARIAS BEBUDELSE.

Marts. Ugens Messebønner.

- 12 S. 2. Søndag i Fasten (173—192); 2. Sæt Bønner: Gregor den Store (850—688).
13. M. Ferialdag (177); 2. Om de helliges Forbøn (122), 3. For de levende og de døde (122).
14. Ti. Ferialdag (181); 2. og 3. som Mandag.
15. O. Ferialdag (185); 2. og 3. som Mandag.
16. T. Ferialdag (189); 2. og 3. som Mandag.
17. F. Ferialdag (194); 2. Patrick (852). — *Eller*: Patrick (852—689); 2. Ferialdagen (194), Slutningsevangelium: Ferialdagens (197).
18. L. Ferialdag (199); 2. Cyrillus af Jerusalem (852). — *Eller*: Cyrillus af Jerusalem (852—695); 2. Ferialdagen (200), Slutningsevangelium: Ferialdagens (204).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

I Fastetiden har hver Ferialdag sin egen Messe, som ikke findes i den gamle Udgave af Messebogen, hvorfor der i hele Fastetiden for Ferialdags-Messernes Vedkommende kun vil blive henvist til den ny Udgave.

Simplex-Fester fejres ikke i Fastetiden, men ihukommes blot i Ferialdagsmessen. Paa Semiduplex-, Duplex- og Duplex majus-Fester læses *enten Ferialdagens Messe* med Ihukommelse af Festen *eller Festens Messe* med Ihukommelse af Ferialdagen og dennes Evangelium som Slutningsevangelium. Paa Duplex-Fester af 1. og 2. Klasse kan Ferialdagens Messe ikke læses, men ihukommes blot.

I Ferial-Messerne er Præfationen indtil Passions søndag Fastetidens; i Festmesserne er Præfationen ligeledes Fastetidens undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

Corrigendum in Directorio die 17. hujus.

Loco Vacs(O Doctor)Cpf legitur Vacs(O Doctor)CpF.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 14. hujus ad SS. Sacr.

Mariakongregationen for Mænd (Ordrup) har Møde Torsdag d. 16. Marts Kl. 20.

Mariakongregationen for unge Mænd (Jesu Hjerter Kirke) afholder Fælleskommunion Søndag d. 12. Marts i 8¹/₂ Messen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEF »ATHENE» (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 12.

Søndag den 19. Marts

1933

INDHOLD: Om at valfarte til Rom. — Den forlorne Søn III. — Biskoppeligt Hyrdebrev. — Strejke. — St. Elisabeth Hospitals Udsmykning. — Brydninger i Tyskland. — Pergoleses »Stabat mater«. — Søster Maria Clementia. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Om at valfarte til Rom.

Højtelskede i Herren!

Det var en smuk Julegave, vor hellige Fader PIUS XI skænkede os, da han ved den sidste Julefest foreskrev Aaret 1933 som et ekstraordinært helligt Aar for at fejre det 1900-aarige Jubilæum til Minde om Menneskeslægtens Forløsning.

Han skriver i sit Verdensbrev: »Af denne lykkebringende Mindefest bør Menneskene lade sig bestemme til, i det mindste en liden Stund, at lede deres Tanker bort fra de jordiske og forgængelige Ting, som de nu for Tiden er saa stærkt optaget af, og at rette dem paa de himmelske og evigt varende. De bør hæve deres Sind op fra denne angstfulde Trængselstid til vort Haab, til hin evige Salighed, som Christus vor Herre har kaldet os til ved at udgyde sit Blod for os og overøse os med sine overvældende store Gaver. De bør trække sig tilbage fra Hverdagens Støj og overveje i deres Hjerte, især i dette Jubilæumsaar, den store Kærlighed, hvormed vor

Frelser har elsket os, og den brændende Iver, hvormed han har udfriet os af Syndens Trældom. Saa opfyldes de selv af større Kærlighed og føler sig ligesom nødsaget til at genelske ham, der har elsket os saa inderligt.«

Atter indbyder den hellige Fader os til sammen med ham og med Millioner af Trosfæller at fejre dette Minde i Kristenhedens Hovedstad.

Vi vil efterkomme den hellige Faders Ønske og slutte os til de mange Trosfæller, som i Løbet af dette Jubelaar vil besøge den hellige Stad, for der at blive styrkede ved de Naadegaver, som dette Jubilæum vil skænke os.

Derfor anmoder jeg alle, som har Evne til det, om at efterkomme den hellige Faders Indbydelse og tage Del i Valfarten til Rom.

Vi mindes den faderlige Godhed, hvormed den hellige Fader modtog os i 1925, og den vil sikkert opmuntre mange skandinaviske Katholiker til i sønlig Hengivenhed at stille sig ved hans Side.

København, den 4. Marts 1933.

† JOSEPH,
Apost. Vikar

Den forlorne Søn.

III

Han forødt sin Formue i et ryggeløst Levned. Luk. 15.

Hvorledes forødt Lignelsens forlorne Søn sin Formue? Hvordan satte han hele den Skat over Styr, som en eje-god Fader havde givet ham med paa Livets Vandring? Paa mange Maader kan Penge tabes og Formuer ødes, men Jesus nævner kun en eneste.

Ved et *ryggeløst Levned* lader Vorherre den forlorne Søn sætte sin Formue over Styr, ved et udskejende Liv bortødsler han alt. Dermed vil Jesus sikkert advare mod de Synder, som hyppigst nedbryder forlorne Sønners Legemskraft og Sjæleskønhed. Aanden er saa redebøn, men Kødet er skrøbeligt og kan ikke værne om Hjertets Paradis, om Uskyldighedens Eden. Ja, Kødet bliver tilsidst saa redebont og Aanden saa skrøbelig, at man kan læse Linier som forleden i et Ungdomsblad: »Hvis vi derfor vil op-

naa seksuel Sundhed, maa Hovedangrebet rettes mod Familien, og Familien kommer vi kun tillivs ved at bryde Kapitalmagten.« Fornuften staar paa Hovedet!

Derfor er det lige saa sandt som fint udtrykt, hvad Fühlich tegner paa sit Billede: De danser og drikker, de kæler for hinanden og synger, de har bekranset sig og nydt af Naturens Overflod, og alt imens staar den store Forfører Side om Side med Pan, den lænkeløse Natur-

Den forlorne Søns ryggesløse Lævned.

J. v. Fühlich.

kraft, og glæder sig og rører ikke en Finger, fordi Lidenskabernes Magter arbejder for ham. Alt imens er den forlorne Søns Ansigt som en fortærende, hed Længslens Brand midt i Glædens Rus.

Her har vi et Billede paa saa mange forlorne Sønner! Hvad bekendte den store, hellige Augustin? »Jeg kunde ikke længere skelne Kærlighedens Klarhed fra den sanselige Begærligheds Mørke. Begge luede i mit Indre og rev mig i min svage Alder ud i mine stygge Drifters Mudder og nedsænkede min Sjæl i snavsede Lasters Malstrøm . . .«

Hvorledes lod Huysmans sin Durtal skrifte, da han efter mange Vildfarelser endelig knæler i Skriftestolen? »Munken

sad der ubevægelig. Med en fortvivlet Anspændelse af alle Kræfter lykkedes det endelig Durtal at fremstamme Begyndelsen til Confiteor. Saa sagde han:

»Jeg har begaaet alle Udskejelser, jeg har gjort alt . . . alt . . . «

Hvad fortæller »Livsløgn og Livssandhed«s Digter os? »Min Tombhed fyldte jeg med Rusens Guldtaager, og jeg boede i Synden som i et rummeligt Hus. Og jeg begyndte at elske Døden og kalde Forraadnelsen hellig.« Hvad svarer ham hans fordums Venner, naar han spørger dem: »Hvorned vil I altsaa glæde Verden? Tier I? Men jeg hører en Røst, som svarer for eder — Heinrich Heines Røst, som siger hen over eders Hoveder: »Champagne vil vi — Roser — og Dans af leende Nymfer!«

Men er det nu altsammen saa slemt? Er det ikke nærmest Bagateller i Guds Øjne? Har ikke mange forlorne Sønner efter deres Forvildelser saa meget inderligere elsket Gud? Jeg svarer dertil: Sikkert behøver de Synder, hvor svulmende Livskraft har kastet alle Tøjler, ikke at være de sværeste; men de er Dødssynder. Nærer du Tvivl, da slaa op 1. Kor. 6. og spørg Paulus, hvem der skal arve Guds Rige! De utugtige og deres Venner er ikke blandt dem. Hvad staar altsaa paa Dødssyndens Tabliste?

Den helliggørende Naade.

Delagtigheden i den guddommelige Natur.

Guds Faderkærlighed afløses af hans straffende Retfærdighed.

Himlen lukker sig, Dybet aabner sine Sluser.

Guds Børns Frihed gaar tabt, thi hvo, som gør Synden, bliver dens Slave.

Ingen Gerning for Evigheden i Dødssyndens Tilstand.

Alle Fortjenester annulleres, Retfærdigheden ihukommehes ej mere.

Fattig bliver Sjælen, misbrugt Legemet, nedbrudt Familiens Liv og forødt de ædleste Tanker og Kræfter.

Er dette Bagateller?

Ja, forlorne Sønner kan vende tilbage til deres himmelske Fader, men hvor mange gør det og i hvilken Tilstand? Hvor mange afgav Stof til Helgenfigurer? De bedste føler sig sommetider mærket hele Livet igennem.

Saa mange Gange maa man være glad, naar man bare kan sige:

Og tilbage bliver kun
 som en Bøn af Dybsens Grund:
 »Herre, før en Stakkel hjem!
 Lad ham frelst dit Aasyn se!
 Pie Jesu, Domine,
 dona eis requiem!«

Biskoppeligt Hyrdebrev.

(Sluttet.)

Kære Forældre, naar eders Sønner har naaet Ungdomsaarene, vaag da over dem med særlig Kærlighed og Omsorg. Hold fjernt fra dem alt, hvorved deres Indbildningskraft, som i de Aar let bliver opflammet, kan blive sanseligt paavirket, f. Eks. ved daarlige Bøger, daarlige Billeder, slet Omgang.

Et diskret Tilsyn kan være nødvendigt for at forhindre, at der opstaar visse skjulte Laster. Giv dem sund, moralsk og styrkende Læsning, og særligt, giv dem en uskyldig Adspredelse. Tag selv aktivt Del i deres aandelige Udvikling, forsøg med opfindsom Kærlighed at udrydde daarlige Væner og at vænne dem til de gode, indtil de naar den fuldkomne Mand, til Maalet for Christi Fyldes Alder. (Eph. IV, 13.)

Ja, i ham, i den guddommelige Frelser skal de opvokse, i ham, som Rankerne paa Vinstokken, i ham skal de blive stærke og store. Før dem derfor hen til ham i deres friske uberørte Ungdom, for at han i sit allerhelligste Sakramente kan slutte et Sjælsforbund med dem, før dem hen til ham og ledsag dem til hans Bord, for at han maa kunne ernære dem med sit eget Kød og Blod til et evigt Liv. Og for at denne Forening med Frelseren aldrig maa blive afbrudt, indprent i deres Hjerter en inderlig Andagt til Maria, Guds jomfruelige Moder, den ophøjede Beskytterinde af Ungdommens Hjerterenhed.

Jeg maa ikke undlade at henlede eders Opmærksomhed paa en Fare, som kan skade Ungdommen meget. Jeg tænker paa den i sig selv herlige Opfindelse, som Kinematografen er. At der deri er en Fare for Ungdommen, beviser de Forholdsregler, som man i flere Lande har maattet tage for at beskytte Ungdommen. Det er sørgeligt, at denne Opfindelse saa ofte bliver stillet i det Ondes Tjeneste.

Ligeledes ligger der en moralsk Fare i visse Radioudsendelser, som ikke maa trænge ind i et katolsk Hjem.

I og for sig er det jo en glimrende Opfindelse, som kan være til stor Gavn for Ungdommen, men desværre bliver ogsaa denne misbrugt. Lad mig i Forbigaaende bemærke, at det er mit Ønske, at alle, der nyder godt af denne Opfindelse, slutter sig til den katholske Radioforening.

Naar selv de Voksne skal tage sig i Agt for disse nyeste Opfindelser, hvor meget mere skal man da ikke vaage over Børnene i den Henseende.

Tidligere var det, med Undtagelse af Familien, kun Kirken, som beskæftigede sig med den Ungdom, som har forladt Skolen. Vor fælles kærlighedsfulde Moder, Kirken, véd, hvor vigtige og farefulde de Aar er, som følger efter Skoletiden. Derfor bliver hun ikke træt af at formane Ungdommen: »Tænk paa din Skaber i dine unge Aar, fryd dig og vær glad i din Ungdom, men glem ikke, at Gud ogsaa vil holde Dom herover.« (Eccl. XII, 1 XI, 9.)

Det tilkommer Præsten at forsamle Børnene i Kirken og udenfor Kirken i særlige Foreninger. Nu til Dags vil alle blande sig i dette Arbejde, og vor pligtmæssige Omsorg for Ungdommen er derved ikke bleven lettere, men derimod meget vanskeligere.

Det er med blødende Hjerte, man maa se til, med hvilken Ondskab og med hvor stort Held vor Tids onde Magter forstaaer at omringe og omspænde vor Ungdom ved dens første Skridt ud af Skolen. Paa alle mulige Maader søger man at fjerne den fra Kirken. Ved Utilfredshed, Klassehad og Foragt for Autoriteten forbitrer man de unges Sind. De bliver forført ved falske Forestillinger om en tøjlesløs Frihed, de faar et Lejdebrev, som tillader dem alle Slags Udskejelser, indtil de en skønne Dag maa erfare Sandheden af Frelserens Ord: »Den, som synder, bliver Syndens Slave.« (Jo. VIII, 34.)

Andre, som mener det godt med deres Omsorg for Ungdommen, slaar ind paa en Vej, som ikke fører til Maalet. For mange bestaar denne Omsorg i Legemets Pleje ved Gymnastik, Sport og Leg. Dette bliver ikke sjældent udøvet med en saadan ufornuftig Iver, at Følgen bliver en Svækkelse af den unge Organisme, Viljens Slappelse, Afsky for Arbejdet, Søndagens Vanhelligelse, Forsømmelse af Søndagspligten og somme Tider en fuldstændig moralsk Forvildelse. Lad mig gentage det: Hovedsagen maa altid blive: Ungdommens religiøs-moralske Opdragelse.

Maatte dog alle, som har Ansvar for Ungdommen, forstaa Tidens Krav og Tidens Kendetegn! Maatte dog alle gode Kræfter finde hinanden for efter Evne at arbejde med i det store Værk: Ungdommens Opdragelse og Redning! Kristne Forældre, hjælp os med at samle Ungdommen, sær-

ligt den, som for nylig har forladt Skolen, send den til Mariakongregationen, til vore katholske Foreninger.

Højtelskede i Herren! Det er alvorsfulde Ord og Formaninger, jeg har rettet til eder. Stor Kummer og Frygt har indgivet mig dem, men dog ikke mindre har Kærligheden indgivet dem, Kærlighed til alle vore Trosfæller, Kærlighed til vor Kirke.

Denne Kærlighed faar mig til at udraabe med Profeten: »Mit Folk, hvo som kalder dig lykkeligt, bedrager dig og ødelægger den Vej, som du skal vandre« (Is. III, 12). Det er Daarskab at ville overbevise sig selv og andre om, at en vis Forbedring i de ydre Forhold, en forfinet materiel Kultur, tekniske Opfindelser, Videnskabens Fremgang er sikre Beviser paa, at et Folk er paa den rette Vej for at naa Livets Højder og Livets Lykke. Det er kun Selvbedrag og ødelægger mere og mere den Vej, vi skal vandre.

Virkelig Nytte og Lykke bringer kun Sandheden, og den alene giver Frihed. Og Sandhed er, at der for Tiden findes Sygdomsmærker paa Folkenes Legeme, og at disse Mærker tilkendegiver en indre Sygdom. Sandhed er, at den dybeste og største Aarsag til denne indre Sygdom skal søges i den religiøse Slappelse og den kristne Tros og det kristne Livs Tilbagegang. Sjældent har den frygtelige, men dog naturnødvendige Forbindelse mellem Vantro og Immoralitet, mellem Last og Elendighed, mellem Synd og Død, aabenbart sig saa tydeligt, saa haandgribeligt. Man behøver kun at undersøge Statistikken. Sjældent er det blevet saa indlysende, at de, som fører Kampen mod Religionen og Kirken, mod Gud og Christus, derved ogsaa bliver Familiens Fjender, Barnets Fjender, Ungdommens Fjender, Folkets og Fædrelandets Fjender.

Den gode Kristen forstaa Tidens Kendetegn, og han tager uforfærdet Kampen op mod den vantro og umoralske Verden. Han staa urokkeligt fast i sin Tro mod Kristus og hans Kirke, han bygger sin huslige Arne paa Troens faste Grundvold, paa Guds Bud, og indretter sit Hjem efter den h. Familie af Nazareths Eksempel. Ved hans Arne bliver Kærlighedens Ild aldrig slukket, men den bliver stadig vedligeholdt ved Guds frygt, ved den daglige Bøn, ved Søndagens Helligholdelse, ved hyppig Brug af Sakramenterne. Denne hellige Ild fordriver al umoralsk Fordærvelse, rensrer Hjemmets Atmosfære, den tillader ikke, at Kærligheden bliver afkølnet, den giver varm Omsorg for Børnene, gør Hjemmet behageligt og venligt, selv om det er nok saa lille og nok saa fattigt.

Saadanne Kristne, saadanne Familier er vort Haab, er Kirkens Glæde, Folkets Ære og Fædrelandets Støtte. Guds Velsignelse over dem! Ja, Guds Velsignelse over eder, højt-

elskede i Herren! Vær aarvaagne, staar fast i Troen, handler mandigt og vær stærke (I. Cor. XVI, 13).

Vor Herres Jesu Christi Naade, Guds Kærlighed og den Helligaands Samfund være med eder alle (II. Cor. XIII, 13).

Lad os bede Gud om, at han vil give eders Døtre den hellige Stolthed, som skal bevare deres Dyd, eders Sønner Kraften til at forblive kyske, Faderen den Autoritet, som skal vaage over Hustruens Værdighed, Forældrene den kristelige Frihed, som tillader dem at gøre Modstand mod den offentlige Menings usunde Krav.

Lad os bede! Herre, tag med din himmelske Kærlighed imod dit bedende Folks Paakaldelser, for at de baade maa erkende, hvad de skulle gøre, og maa finde Kraft til at opfylde, hvad de have erkendt; vi beder dig om det ved vor Herre Jesu Christi Fortjenester, som lever og regerer med dig i den Helligaands Enhed, Gud fra Evighed til Evighed, Amen! (Bøn paa Søndagen under Oktaven af Epifani.)

København, d. 25. Januar 1933.

† JOSEPH,
Biskop, Apost. Vik.

Strejke.

I Aaret 1794 havde vi den første Strejke her i Landet. Det var Tømrersvendene, der nedlagde Arbejdet.

Aarsagen var, at en Mester havde nægtet to tyske Svende deres Afskedsseddel. Men ogsaa et Lønkrav var forbundet med Strejken. De strejkende blev idømt strenge Straffe; men da en Del andre Fag som Skomagere, Skræddere, Snedkere, Hjulmagere, Garvere og Murere sluttede sig til og ogsaa nedlagde Arbejdet, maatte Myndighederne bøje sig.

Saadanne Arbejdsstandsninger blev i de Tider betragtet som Oprør.

Den ældste bekendte Strejke blev iværksat af Gørtlersvendene i Breslau i Aaret 1329.

Disse første Strejker havde dog som Regel andre Aarsager end Lønforholdene.

Medens man i gamle Dage imødegik Strejkerne med Koalitionsforbud og Straffe som Tugthus eller endog Dødsstraf, er Strejker og Lock-outer i nyere Tid indgaaet som lovordnede Foranstaltninger ved Stridigheder mellem Arbejdsgiver og Arbejder.

Pave Leo XIII skriver i sin Encyklika »de rerum novarum« om Strejkerne:

»Ikke sjældent griber Arbejderne til fælles Arbejdsnedlæggelse for at udøve Tvang mod Arbejdsherrerne, naar disses Fordringer synes dem for store, eller Arbejdstiden for lang, eller Lønnen for ringe. Denne Fremgangsmaade, som i vor Tid stadig bliver hyppigere og griber mere og mere om sig, opfordrer den offentlige Myndighed til at gribe til Modvæрге; thi Strejkerne er ikke blot til Skade for Arbejdsgiveren og Arbejderne i Almindelighed, men de tilføjer ogsaa Handel og Industri, overhovedet hele den offentlige Velstand, følelig Skade. Erfaringen lærer desuden, at de giver Anledning til Voldsomheder og Uroligheder og forstyrrer saaledes Freden i Staten. Overfor alt dette maa man navnlig anbefale som Modvæрге, at man ved Hjælp af passende Forordninger og Love søger at komme Ondet i Forkøbet og hindrer, at det opstaar, ved at fjerne de Aarsager, som plejer at hidføre Konflikten mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Fordringer.«

Vi ser heraf, at Paven ikke fordømmer Strejken i og for sig; men at han paa Grund af dens almene Skadelighed anser det for ønskeligt, at Regeringsmagten forhindrer disse Arbejdsstandsninger ved at fjerne Aarsagerne.

Naar Anledningen er begrundet paa berettigede Krav, kan heller ingen fortænke Arbejderne i, at de bruger de nødvendige lovmæssige Midler.

For omtrent 30 Aar siden strejkede saaledes Arbejderne i et Minedistrikt.

Deres Krav var ikke blot en højere Løn; men Hovedkravet var, at der skulde indføres 3 Skifter i Stedet for 2. Med 2 Skifter var Arbejdstiden 12 Timer. Dertil kom Ned- og Opfarten i Gruben samt Vejen fra og til Arbejderens Hjem. Arbejdstiden kunde saaledes for manges Vedkommende i Virkeligheden komme op paa 16 Timer.

Arbejdet i Gruben var haardt. Pladsen tillod ikke, at Folkene arbejdede i oprejst Stilling; men siddende, paa Hug eller liggende maatte de udføre deres Dont, der tilmed var forbunden med Livsfare.

Dertil kom saa, at Lønnen var ringe.

Ethvert rettænkende Menneskes Sympathi maatte være

paa Arbejdernes Side, saa meget des mere, som Grube-ejerne var blandt de rigeste Folk i Landet.

Det er kun et enkelt, særlig grelt, Eksempel. Der er mange lignende.

Men Eksemplet er typisk, fordi det indeholder de tre vigtigste Momenter i Arbejdsstridighederne, nemlig: Arbejdets Art, Arbejdstiden og Arbejdslønnen.

Arbejderen har ikke blot Ret, men Pligt til at fordre, at Arbejdet udføres under de for hans Sundhed bedst mulige Betingelser. Baade hans egen og hans Families Eksistens og Trivsel beror paa hans Sundhed, og for sit Legeme, som for sin Sjæl, staar han »Vor Herre« til Regnskab.

I nøje Forbindelse hermed er Arbejdstiden.

Man kan ikke fastsætte nogen normal Arbejdstid for alle Virksomheder. Forholdene, hvorunder Arbejdet foregaar, og dettes Krav til Arbejderens Kræfter er bestemende for Arbejdets Varighed.

Der er to Krav, der maa stilles i saa Henseende.

For det første maa Hviletiden være saa lang, at den er tilstrækkelig til, at den arbejdende i den kan genvinde sine Kræfter, da Arbejdet ellers betyder en langsom Op-sliden, der kommer meget nær til et langsomt Mord.

For det andet maa der levnes ham Tid til aandelige Sysler og Opfyldelsen af hans religiøse Pligter.

Leo XIII siger:

»I enhver Kontrakt, som indgaas mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, er udtrykkelig eller stiltiende den Betingelse indeholdt, at den ovennævnte dobbelte Hvile er sikret Arbejderen. En Kontrakt uden denne Betingelse vilde være moralsk utilladelig, fordi ingen kan fordre og ingen kan samtykke i, at Pligterne mod Gud og mod sig selv bliver prisgivne.«

J. H.-L. (Fortsættes.)

St. Elisabeth Hospitals Udsmykning.

For faa Dage siden har Maleren Jais Nielsen fuldført sin Frescoudsmykning af St. Elisabeths Hospital paa Amager. Dette omfattende Arbejde, der befinder sig paa katolsk Grund, kan vi Katholiker ikke være uberørte af, idet det

er en storstilet Gave, vi er kommet i Besiddelse af ved en rundhaandet Velvilje fra Ny Carlsbergfondens Side, som har givet 47,000 Kr. til Hospitalets Udsmykning.

Resultatet er nu blevet, at man, og man vil jo i dette Tilfælde oftest sige, syge og sorgbetyngede Mennesker, fra den graa, hverdagsagtige Gade overskrider Hospitalets Tærskel og saa i Mod-sætning til de fleste Hospitalers trøstesløse Nøgenhed pludselig staar i Rum fyldt med skønne Farveklange og med Billeder, hvis Indhold drager Sindet opad og stemmer Sjælen til Fred og Forsoning selv med Sygdom og Nød. Motiverne er hentet fra den hellige Elisabeths Historie. Vi ser Helgenindens egne Lidelser, og vi ser hende sprede Helse og Lindring om sig, baade mens hun levede og efter sin Død.

Billedrækken strækker sig op gennem hele Hospitalets Hovedtrappegang. I Aulaen ser vi, som allerede tidligere nævnt i Ugebladet, til venstre Elisabeths Trolovelse med Ludvig, Landgreve Hermanns Søn. Til højre det almindelig kendte Under med de til Roser forvandlede Brød.

Kommer man op paa første Sal, staar man overfor Midterfladen, hvorpaa der er en apotheotisk Fremstilling af Elisabeths Barmhertighed. Man ser hende staa omgivet af Engle og Kurve med Brød og Frugter; selv har hun Favnen fuld af lyserøde Roser, Symboler paa hendes Kærlighedsgaver og Barmhertighedsgerninger. Paa Fløjene fører Engle en nødlidende Kvinde til hende, som hun hjælper, og en anden Engel rækker en fattig Kvinde en ny Kjortel.

Paa Pillen mellem de to Døre paa højre Side ser man det Billede, som vi bringer en Gengivelse af: Elisabeth helbreder en blind Dreng, og omkring Hjørnet en Scene, hvor E. helbreder en spedalsk eller værkbruden Mand.

Paa venstre Side ses de historisk kendte Scener, hvor E. fordrives fra Wartburg og sammen med sine smaa Børn maa vandre ud og ingen Steder møder den Barmhertighed

Elisabeth helbreder en blind Dreng.

og Hjælpsomhed, som hun selv til Overmaal havde ydet. (Billedet omkring Hjørnet.)

Paa Trappeløbet fra første til anden Sal ser man E.s Død i den fattige Hytte, hvorover to svævende Engle holder Sejrens Krone og den himmelske Bryllupsklædning. Den modsatte Væg er optaget af en Fremstilling af de nødlidende og syge, som af Engle føres til Elisabeths Gravkirke, for der at finde Helbredelse.

Den hellige Elisabeths Død.

Vi er nu naaet op paa øverste Etage og finder Midtervæggen dér optaget af en stor Komposition over de vidunderlige Begivenheder, som efter Legenden fandt Sted den samme Nat, E. døde. Nonnerne af Wechern med Abbedissen i Spidsen hører Fuglesang og Englekor og finder Fuglene tæt flokkede paa Kirkens Tag. Den højre Del af Midterfladen er optaget af Bror Volkmars Drøm og Helbredelse. De resterende Vægflader er viet Marburger Domens Tilblivelseshistorie.

Jais Nielsen har løst sin Opgave med en stærk og fin

decorativ Sans og med den Styrke og Koncentration i Fortællingen, der er ham egen, og som vi kender den fra hans keramiske Arbejder: Pilatus, den barmhjertige Samaritan og mange andre. Hans sunde, djærve Tendens virker altid forfriskende i Forbindelse med den tilsyneladende legende Lethed, hvormed Tingene er gjort. Og dog er det sidste maaske Jais Nielsens Svaghed, for det kan ikke nægtes, at hans Malemaade undertiden er for løs, og at han klarer sig med et Par flotte Strøg, hvor det havde været paa sin Plads at gøre nøjere Rede for Tingene. Han vilde derved have undgaaet den aandeagtige »Tyndhed«, som adskillige af Billederne lider af.

En Side af Sagen maa jo altid volde Vanskeligheder for den ikke-katholske Kunstner, og det er selve den dogmatiske Indstilling.

Vi vil nævne en lidt for rigelig Anvendelse af Symbolet paa Guds Helligaand, paa Steder, hvor det ikke er klart motiveret af Handlingen. Særlig lægger man ogsaa i denne Forbindelse Mærke til »Apotheosen«, hvor et Par Engle paa en lidt for »jordisk« Maade udtrykker deres Hengivenhed for Helgeninden. I det hele taget maa en Katholik beklage, at Jais Nielsen i sin Fremstilling har lagt Hovedvægten paa det legendariske og mirakuløse og kun i ringe Grad har fundet Udtryk for det religiøst begrundede i hendes Personlighed. Og man kunde ønske sig en dybere Forstaaelse af Skriftens Syn paa Hellighed, naar den siger: Vidunderlig er Gud i sine Helgener. Gregor.

Brydninger i Tyskland.

(Sluttet.)

Grev von Galen udtalte sidst i Februar i en Forsamling: »Gennem 20 Aar forener et Venskab i Krig og Fred mig med Hr. von Papen, som jeg ofte har støttet i hans Idéer. Jeg véd, at han mener det ærligt; men nu gaar han altfor vidt. Jeg er bange for, at han ikke mere vil være i Stand til at unddrage sig den øjeblikkelige Indflydelse. Det er mig bittert i Dag at maatte sige disse Ord; men Hr. von Papen tager Fejl, naar han mener, at han som eneste Katholik kan repræsentere den katholske Befolknings Interesser mod de Kræfter, som i Dag omgiver ham.«

Hvilke Kræfter der rører sig, er det ikke svært at se. Goering udtalte f. Eks. i Sportsaladset i Berlin, at hvor »den Røde havde bedraget det tyske Folk, havde den Sorte heller ikke holdt sig langt tilbage«. »Der Reichsbote«, Dag-

bladet for »Der Evangelische Bund«, giver uforblømt det katholske Parti sit Had til Kende: »Et Parti, som gennem 30 lange Aar har forsøgt at tilintetgøre Rigstanken og Rigsheden . . . Dette Parti, belæsset med Ansvar for den 9. November 1918 og den 28. Juni 1919 . . . Hykleri er Centrumsmode i Dag, som det var i Gaar«. Hvilket Had taler ud af en Artikel i »Lippische Tageszeitung«, et af Hugenbergs Organer: »Men vi ved ogsaa, at en virkelig national Regering stedse maa give Afkald paa at slutte Forbund med Tysklands mest forvorne Parti, og at Døds-kimen vilde blive nedsænket i det nye tyske Riges Legeme i samme Øjeblik, som Centrum strækker sin Haand ud efter det. Vi har ingen Sikkerhed, før denne Giftslanges Hovede endelig er blevet knust.«

Dette Sindelag forstyrer altsaa hverken v. Papens Sympathier eller en Række katholske Outsiders, der i et Opraab kaldte til Kamp mod Centrum og for Regeringspartierne. Opraabet var underskrevet af Professorerne Baumstark, Buchner, Vezin, Dr. Müller og Friherrerne Eltz-Rübenach-Wahn, Leuning-Ostwig og Fürstenberg. Det tjener de tyske Katholiker i høj Grad til Ære at denne farlige Agitation fra deres egne ikke har afholdt dem fra at stemme paa deres gamle, prøvede Parti.

Hvad skal man mene om den politiske Katholicisme? Hvor nødvendigt og gavnligt Centrum er for Tysklands Katholicisme, røbes ikke blot af Modstandernes Raseri; men det ses bl. a. ogsaa af Konkordatet i Baden, som blev vedtaget den 9. December. Da det skulde vedtages i Landdagen, stemte 44 for og nøjagtig 44 imod Vedtagelsen. Imod stemte ikke blot Kommunisten og Socialdemokraterne, men ogsaa de Tysknationale og Nationalsocialisterne. For Konkordatet afgav baade Centrum, det tyske Folkeparti og Wirtschaftspartiet deres Stemmer; Formandens Stemme reddede Konkordatet, idet han var Centrumsmand.

Osservatore Romano har deraf uddraget den rigtige Slutning (Nr. 293): »De tyske Katholiker har altsaa alligevel et sikkert Instinkt, naar de ud fra deres katholske og religiøse Følelse nærer den stærkeste Mistro til det tysknationale Parti, og de tyske Biskopper vidste, hvad de gjorde, da de gav Advarselssignaler mod den national-socialistiske Bevægelse . . . Det er nu engang sandt: Katholiken maa ikke give sin Stemme til et Parti, som vanrøgter og forraader de katholske Interesser. Det badensiske Konkordats Skæbne blev tilsidst reddet ved Centrumpartiets Styrke og katholske Trofasthed.«

En rolig og saglig Vurdering af Spørgsmaalet »Om de tyske Katholikers politiske Enhed« gav Fyrst Alois

Löwenstein i en Artikel i »Schönere Zukunft« af 12. 2. Fyrsten gaar i denne Artikel ud fra statistiske Oplysninger, som siger, at 43 % af de tyske Katholiker vælger Centrum og Bayersk Folkep., 10 % Nat.-Soc., 15 % Socialdem., 15 % hører til mindre Partier el. er Ikke-Vælgere, 10 % Kommuniste og 4 % Tysknationale. Af denne Statistik slutter Fyrsten, at Centrumstanken endnu er levende i det tyske, katholske Folk; overfor Centrumsblokken staar ikke noget nævneværdigt katholsk Parti; der er højst Tale om enkelte Grupper, som fordeler sig paa Partier uden noget som helst katholsk Præg. »Centrum og det Bayerske Folkeparti støttes altsaa, om ikke principielt, saa dog i Virkeligheden, næsten kun af Katholiker, og de fører deres Politik principielt, efter bedste Evne, paa den kristne Læres Grundlag, som for Katholiker er den katholske Kristendom. Ingen af Delene gælder for noget af de andre Partier, hverken i Theori eller Praksis.«

Tager man desuden i Betragtning, at de tysknationale Katholikers Tal er yderst ringe, og at de Katholiker, som vælger Marxismen, for det meste kun af Navn hører til Kirken, mens man jo kun kan tage Hensyn til de troende Katholiker, hvis Tal sættes til 70 %, kan det siges, at de 63 % af dem vælger Centrum.

De tyske Biskopper har vejledet det katholske Folk, idet de før Valget udsendte en Skrivelse, som oplæstes fra Prædikestolene. I Skrivelsen var der ikke nævnt bestemte Partier, men den endte med en klar Henviisning: »Hent eders Oplysning fra prøvede katholske Blade.«

Den biskoppelige Opfordring benyttedes ogsaa af Nazisterne til Bondefangeri; de fortolkede Opfordringen derhen, at Biskopperne havde villet støtte Nazismen. Biskoppen af Trier udtalte da: »Jeg kan efter min personlige Samvittighed kun stemme for Centrum, og jeg gør det ogsaa.« Kardinal Faulhaber af München behandlede i sit Fastehyrdebrev Katholikens statsborgerlige Pligter, og da et Blad ogsaa prøvede at slaa national socialistisk Mønt deraf, kom der fra Kardinalens Sekretær omgaaende en Erklæring, at katholske Rettigheder ikke agtedes hos Nationalsocialismen; ingen samvittighedsfuld Katholik kunde bekende sig til Nationalsocialismen, som den er i Dag.

Kardinalen havde allerede ved en anden Lejlighed taget sit Standpunkt. Den 21. Januar havde den østrigske Biskop Gföllner af Linz i et Hyrdebrev forkastet National-Socialismen. (Det er allerede udkommet i 7. Oplag.) Klart og bestemt henvises til nogle kristelige Grundsandheder, som vor Tids N.-S. ikke kan forenes med. Kristendommen lærer, at alle Mennesker hører til een Familie med Gud som Hovede og med os som Lemmer, der skal

elske hverandre; N.-S. prædiker Had; ligesom Klassehadet er imod Christi Bud, saaledes ogsaa det nationale eller Racehadet. Kirken holder paa en sund Nationalisme og Kærligheden til Fædrelandet betegnes af den hellige Thomas som pligtmæssig Dyd. Men Racematerialismen, Blodmyten, som bedømmer Mennesket ene og alene efter legemlige Egenskaber og stiller Blodrenhed Side om Side med den paradisiske Uskyldstiltand, er Racegalskab og purt Heden-skab. Ifølge den kristne Statslære staaer Staten over Nationen, der gives heller ikke suveræne nationale Rettigheder, som kunde unddrage sig Moralens eller Juraens Bud. N.-S. er en Vranglære; ingen god Katholik kan være Nazist.

Mod dette Hyrdebrev tog ingen ringere end den forhen-værende Benediktiner Abbed Schachleithner, der ind-til 1930 ledede Schola Gregoriana i München, Stilling. I en Artikel i »Völkischer Beobachter«, et nat.-soc. Hoved-organ, paastod han, at en Katholik udmærket godt kunde være Nazist. Hagekorsfolkene jubede over denne Erklæ-ring og benyttede den i deres Valgkamp. Sch. blev sus-penderet og fik en alvorlig Irettesættelse.

Lad os slutte med de udmærkede Ord, som Grev von Galen udtalte i et Vælgermøde: »Som en ganske særlig Tragik maa det betegnes, at man netop nu, hvor man vil danne en konservativ Regering, bevidst og villet sætter det eneste i Sandhed konservative Parti, Centrum, som støtter sig til den mest konservative Magt i Verdenshistorien, Ka-tholicismen, i Krogen.« Grev v. Galen slutter dog med den frejdige Bekendelse: »I Dag volder det mig Glæde at være Centrumsmand, jeg føler mig stolt over, at jeg er det. Før i Tiden, da man ikke blev bekriget, da var det slet ikke svært. Men i Dag skal Centrum staa urokkeligt som Ege-stammen, der maa staa sin Prøve i Vind og Vejr.«

Pergoleses „Stabat mater“.

Det var i Aaret 1711. Varmt og mildt lyste Martssolen over Neapel og over Kirken San Gennaro Dei Poveri. Det var Langfredag, og gennem Passionshistoriens tungsindige Poesi lød vemodsfuldt Sangen om Marias syv Smerter. De vidunderlige Ord var digtede i Begyndelsen af det 14. Aar-hundredet af Franciskanermunken Jacopone da Todi; det var ham, der skænkede Verden det berømte »Stabat ma-ter«; men endnu var ikke den Melodi skabt, der saa inder-ligt knytter sig til Teksten, at den danner et uadskilleligt Hele med denne — det skulde blive Giovanni Pergoleses Værk.

Paa denne Langfredag knælede, halvt skjult bag en Søjle i Kirken, en ung, bleg Kvinde. Hendes forgræmmede Træk fortalte en Historie, der ogsaa gjorde denne syge, unge Moder til en Mater dolorosa. I hendes Arme laa et ganske lille Drengebarn — men ak, hvor længe skulde han hvile dér? Døden havde allerede sat sit Mærke paa Moderens Ansigt. Da »Stabat mater« lød efter Epistlen, gik der ogsaa et Smertens Sværd gennem Hjertet paa denne jævne Kvinde af Folket. Bønfaldende hævede hun sit Blik til den himmelske Moder og anbefalede hende sit stakkels Barn, og straks derpaa brød hun sammen, en Blodstyrtning havde gjort Ende paa hendes Liv. Paa den døde Moders Skød fandt man den lille Dreng i tryk Søvn . . .

Giovanni Battista Pergolese hed han, og han var født 1710. Tidligt viste han musikalsk Talent og blev derfor optaget i Institutet for »Poveri di Gesù Christo«, hvor Mesteren Gaetano Greco blev hans Lærer. Allerede som tolv-aarig var han en fremragende Violinspiller. Engang havde den lille Giovanni stille sneget sig bort fra Kammeraternes larmende Skare. I sit lille Kammer aflukkede han sin Violin Toner af saa berusende Klang og saa inderlig Følelse, at hans Lærer Gaetano, som ubemærket var hans Tilhører, fik Taarer i Øjnene. Blidt drog han den unge Kunstner til sit Bryst og kysede hans Pande . . .

* * *

Af det lille Hittebarn fra Kirken blev snart en berømt Kunstner. En Messe, som han skrev for Byen Neapel, fastslog hans Ry; for øvrigt komponerede han ogsaa verdslig Musik, hvoraf dog kun en enkelt Opera helt slog igennem. Giovanni Pergolese tog mere og mere Afstand fra Verden, nærmere og nærmere følte han sig Himlen. Man saa ofte den unge Kunstner knæle i Kirken ved den Søjle, hvor hans Moder havde udaandet, og hele sin Kunst viede han nu Guds Moder. Han komponerede et »Salve Regina« af enestaaende Skønhed.

* * *

Det var i Fastetiden i Aaret 1736. Mere end nogen Sinde før levede Giovanni i Bøn og Betragtning. Da vaagnede i ham en udødelig Melodi, Tonerne til den Sang, der havde lydt for hans Moder i hendes Dødsstund.

»Stabat mater di Giovanni Pergolese« stod der paa den simple Pergamentrulle, som den dødblege Kunstner overrakte sin højt ærede Lærer. Gaetano behøvede kun at kaste et eneste Blik paa Noderne for at se, at det var et Stortværk, den døende Kunstners Mesterværk.

Selv var den dødssyge Mester ikke mere i Stand til at dirigere sit Værk. Knælende paa sin Yndlingsplads bag

Søjlen lyttede han til de himmelske Klange, der syntes at komme fra en anden og bedre Verden.

Mere og mere saligt blev Smilet paa hans Ansigt. Da bøjede den tynde Skikkelse sig og sank sammen, til den laa udstrakt paa det Sted, hvor Moderen engang havde udaandet sin Sjæl.

Giovanni Battista Pergolese, det u dødelige »Stabat mater«s Komponist, havde udstridt! »Stabat mater« var blevet baade Moderens og Sønnens salige Dødssang!

Ved A. M. O.

Søster Maria Clementia.

5. Februar 1933.

Missionen paa Island blev for nylig ramt af et haardt Slag. Den har mistet en af sine bedste Kræfter og varmeste Velyndere: Søster Clementia har forladt os og er gaaet ind til et bedre Liv, Søndag den 5. Februar.

Søster Clementia fødtes i Aarhus den 25. August 1875. Hun traadte purung ind i St. Josefssøstrenes Ordenssamfund og begyndte sin Virksomhed paa Island i 1905 som Lærerinde ved den katholske Skole i Reykjavik. Denne Stilling har hun siden beholdt Resten af sit Liv med Undtagelse af 3 Aar, som tilbragtes i Danmark.

Sr. Clementia var en ualmindelig dygtig Lærerinde, som ikke blot forstod at give Børnene de nødvendige Kundskaber, men ogsaa at indprente dem Fromhed, Tugt, Sans for Orden og Pligtfølelse. Hun var da ogsaa meget afholdt af Skolebørnene, hvad man fik Bevis for ved hendes Død og Begravelse. Det er især Søster Clementia, Landakotsskolen har at takke for sit gode Rygte paa Island. Sr. Clementia var ogsaa Sjælen i Paramentforeningen og Foreningen for unge Piger.

Midt i Januar Maaned blev hun pludselig angrebet af den Sygdom, som skulde gøre Ende paa hendes velsignelsesrige Liv. Hendes Begravelse var et offentligt Vidnesbyrd om hendes Fortjenester. Hans Excellence Biskop Meulenberg frembar den højtidelige Sjælemesse for den kære Afdøde. Alle Skolebørn, 150, var mødt, og desuden en hel Del gamle Elever, saa Kirken var stuvende fuld. Ogsaa den danske Gesandt vilde vise Søster Clementia den sidste Ære. Hendes Legeme hviler paa selve Landakots Ejendom, kun een Meter fra Kirken.

Vi sørger over Søster Clementia's Hedengang, men finder

tillige Trøst i den Tanke, at Vorherre vil belønne sin nidkære Arbejderske i Vingaarden, og Island har nu en ny Ven og Forbeder hos Gud ved Siden af Kardinal van Rossum og Pater Servaes. Søster Clementia vil leve længe i manges Erindring her paa Island. »Den retfærdige vil være i evigt Minde.«

NYE BØGER.

The Catholic Who's Who & Year-Book 1933, 666 S., 5 sh. Burns Oates & Washbourne.

»Vor Herre har ikke sagt: Derpaa skal alle kende, at I er mine Disciple, naar I opføres i Catholic Who's Who, men naar I har Kærlighed til hverandre; og et andet Sted vil han, at vi skal glæde os, fordi vore Navne er skrevet i Livets Bog fremfor at være indført i nogen Katalog, udgivet af Menneskehænder«, siger Ærkebiskop Goodier i Indledningen til Englands katholske »Blaa Bog«, som indeholder alle engelske katholske Navne, som Offentligheden kan tænkes at interessere sig for. Nej, det er ikke nødvendigt til Salighed at staa paa denne lange Liste; alligevel glæder man sig over denne Fylde af katholske Adelsfamilier, Ambassadører, Embedsmænd i alle Verdensdele, Skribenter, Digtere, Officerer, som er et glædeligt Tegn paa Katholicismens Emancipation og dens vældige Indsats i det engelske Imperiums offentlige Liv. En uundværlig Bog for alle, som ønsker sikre Oplysninger om Samtidens katholske Mænd, derovre, men ogsaa en interessant Bog, hvor man snart forbavses over Fr. Martindales frugtbare literære Produktion, snart lykønsker G. K. Chesterton til hans Hustrus Konversion i 1926, 5 Aar efter hans egen, snart med Interesse ser, at baade Cosgrave og De Valera blev opdraget i Skolebrødrenes Skoler. Men ogsaa i andre Henseender er Bogen eminent engelsk og praktisk: den giver en Oversigt over det katholske England i 1932, over alle katholske Skoler, Hospitaller og andre Institutioner som Hoteller etc.

Sangbog for danske Katholiker, udg. af Danske Kvinders katholske Forbund. Pris Kr. 2,25.

Den nye Samling Sange, vi har faaet, fortjener en uforbeholden Anerkendelse. Rent bogmæssigt set er den en fortrinlig Udgave. Det mørkerøde Dermatoidbind vil i Fremtiden sikkert findes i mange unge Hænder og — ikke bære Mærker deraf. De praktiske Henviisninger til fem let tilgængelige Melodisamlinger og de Melodier, som er tilføjet i Nodeskrift bagved i Bogen, vil ganske betydeligt lette Accompanimentet, og den billige Pris bør tilskynde til Massebestillingen.

Men dobbelt glad bliver man, naar man slaar op i Bogen og lægger Mærke til den friske, frejdige og ungdommelige Aand, som røber sig i Valget af Melodier og Tekster. Blandt de 214 Sange, som er kommet med, vil man ikke blot finde mange af »Sursum corda«s 151, men ogsaa Fornyselsen har faaet Lov til at raade, og næsten altid med Held. Naar jeg siger »næsten«, tænker jeg paa en Sang, som jeg og maaske andre med mig savner: »Ungdommens Frelser«. Men ellers faar man, hvad Hjertet begærer: En hel Serie Folkeviser, Vandresange, J. Aakjær Sange, Johs. Jørgensens Sange, friske, raske Ungdomsmelodier og muntre Sømandsviser. Samlingen sluttet med en Række Sange for Kvindesagen. Vi tvivler ikke paa, at den nye Sangbog vil finde Indpas i vore Foreninger og hidsætter for Bestillingernes Skyld: de kan faas hos D. K. K. F.s Sekretær Frk. Ulla Andersen, Vesterbrogade 18⁴ V, og i Katholsk Bogsalg.

J. B. Malina, Orbis Catholicus, XXVIII, 144 S. 4°, Pris Kr. 10,75.

Orbis catholicus er en Billedbog af mere end almindelig Interesse, og da særlig for Katholiker. I henvend halvandet hundrede prægtige og smukt udførte Billeder vises Kirkens Liv, som det former sig i katholske Lande. Straalende Festligheder i Peterskirken i Rom, fattige Bønders stille Bøn foran et Kors eller et Naadebillede, store Valfartsprocessioner, Optog af Gejstlige, Ministranter og kirkelige Foreninger. Gennem alt dette giver Værket ikke blot Lejlighed til at se en Række skønne Kirkebygninger og Klostre, men viser ogsaa en Mængde Portrætter. Der er Billeder af Paven, Ordensgeneraler, Abbeder og mange andre, allesammen højst karakteristiske Ansigter. Aldeles dejlige er en Række Billeder af Børn, smaa Piger og Drengene ved Kommunionbænken, Børnegudstjeneste og i Skole.

For den, der paa Rejser i det katholske Udland har haft Lejlighed til at opleve noget af alt det, Bogen viser, vil disse Billeder fremkalde og fastholde Minder og Stemninger, men iøvrigt vil enhver have Glæde af Bogen. Den faas i Illums Bogafdeling og er fra en tidligere Pris af 36 Mark nedsat til 10 Kr. 75 Øre.

Fra Hovedstad og Provins

København. St. Knuds Skoles større Elever opførte Sønd. d. 26. og Mand. d. 27. Febr. Skuespillet »Hertug Knud«. For de Mennesker, der ofrede en af disse Aftener herpaa, blev det en stor Oplevelse. Det var ganske imponerende at

se, hvor vidt man havde bragt disse Drengene. De spillede saa dygtigt og med saa megen Forstaaelse, at selv de største Forventninger blev opfyldt. Ogsaa Sproget, der taltes fra Scenen, var ulasteligt, ja, saa godt, at man endnu en Gang blev overbevist om, at Dansk dog er Verdens skønneste Sprog.

Skuespillet fortæller i 5 Billeder om Knud Lavard fra hans Ophold hos Hertug Lothar til hans Drab i Haraldsted. I 1ste Akt ser vi den forfinede Yngling hos Lothar og forstaar fuldtud, da vi følger ham til Danmark til den svage Kong Niels' Hof, det Svælg, der maa være mellem ham og den barske Magnus. Malende skildrer Skuespillet os den ulmende Følelse hos Magnus, der til sidst bryder ud i lys Lue og fører til Misgerningen i Haraldsted.

Skolen havde sat alt ind paa at gøre disse Aftener til noget virkelig fremragende — og det var fuldtud lykkedes. Sidst, men ikke mindst: Hvor var Kulisserne prægtige! De var udført og anbragt med saa sikker en Smag, som kun den virkelige Kunstner formaar det.

Odense. St. Albani Klub afholdt Generalforsamling iflg. Lovene, den 30 Januar i Skolens Festsal. Formanden O. Schmitt aflagde Beretning om det forløbne Aar, som, hvad Regnskabet ogsaa viste, havde været præget af Krisen. Til Bestyrelsen genvalgtes Formanden og Kassereren Hr. Konner; i Stedet for Hr. Spetzler, som ønskede at fratræde, valgtes Hr. Simon.

Mandag d. 13. Februar afholdtes en Foredragsaften i Skolens Festsal. Hans Excellence Biskop Brems var Gæst og Foredragsholder. Tiltrods for et forrygende Vejr var ca. 100 Personer kommet tilstede.

I sit Foredrag, som strakte sig over næsten 2 Timer, fortalte Biskoppen om Præster og Ordensfolkernes Liv, deres Sorger og Glæder, afviste Tanken om at det mest var Folk, som led af ulukkelig Kærlighed, der gik i Kloster, drog en Sammenligning mellem de faa Aar, det var forundt Mennesket at leve og Evigheden, og fandt det derudfra naturligt, at man ofrede mere Tid paa at forberede sig til Evigheden.

Efter Foredraget samledes man om Kaffebordene i hyggeligt Samvær. Da Biskoppen næste Dag skulde forestaa Iklædning paa Dalum Kloster, brød han tidligt op efter at have meddelt den biskoppelige Velsignelse, og Forsamlingen udbragte til Slut et Leve for Biskoppen.

Sophus Pedersen.

Vi beder vore Læsere om Taalmodighed, naar Efterretninger fra Hovedstad og Provins paa Grund af Pladsmangel kommer senere end ventet.

Fra den vide Verden

Rom. Paven vil Natten mellem den 1. og 2. April traadløst tænde Lyset paa et stort Staalkrucifiks paa Monte Sennario, som er viet Serviterordenens 7 Stiftere. Det store Fyr vil i Mørket blive synligt i en Omkreds af Hundreder af Mil og minde Folk om det hellige Aars Begyndelse. Da man spurgte den hellige Fader, hvorfor netop denne Ceremoni skulde finde Sted, henviste Paven baade til Jubelaaret og Serviterordenens Jubilæum — som er en mariansk Orden — og fandt det passende, at Kalvarias Kors og Jomfru Maria mindedes samtidigt ved Jubelaarets Proklamation.

— — Den 26. Januar ankom P. John Considine, en Amerikaner og Maryknoll-Fader, til Rom, efter at han for Propagandaen, for at studere Missionernes Organisation og Kaar, havde gennemført en Rejse paa ca. 95,000 km. Han forlod Rom i November 1931 og rejste til Palæstina, Syrien, Mesopotamien, Persien. Derfra gik det til Indien, Kina og Japan, Filippinerne og det malajiske Arkipel og saa tilbage til Centralafrika, hvis Missioner han under utallige Farer og Anstrengelser besøgte. P. C. har paa denne Rejse stiftet Bekendtskab med ca. 2000 Præster og 1500 Brødre og Søstre, fordelte over 145 kirkelige Distrikter. Efter sin Tilbagekomst udtalte han bl. a.: »Man kan bestemt sige, at aldrig har Missionen været saa grundigt organiseret og saa udstrakt som i Dag.« »Vore Seminarier og Noviciater er fyldte som aldrig før. Indfødte Præste- og Søstrekald tager til som aldrig før. Saafremt en Verdenskatastrofe ikke standser Fremgangen, vil de kommende 10 Aar vistnok se et endnu mere forbavsende Fremskridt end de sidste 10 Aar. . . . De Lande, som har de fleste Konvertiter, ligger i Centralafrika. Kina er det vanskeligste og farligste Arbejdsfelt. De mest tiltrækkende Missionslande, som jeg besøgte, var Japan og Java, skønt Fremgangen ikke er særlig stor i dem.«

Tyskland. Den 28. Januar 1933 døde i Regensburg Kirkekomponisten, Gejstlige Raad Peter Griesbacher. Hans mange Kompositioner grundede en helt ny kirkemusikalsk Stil og gjorde ham i mange Aar til en af de mest afholdte og opførte Komponister. Hans Anvendelse af Wagners Farveglød i Kirkemusiken indbragte ham Navnet; »Richard Wagner i Kirkemusiken.«

María Bebudelsesdag, Lørdag d. 25. Marts læser Hs. Højærværdighed Biskoppen en hellig Messe i sit Kapel Kl. 8½ om Velsignelse for D. K. K. F.s Arbejder. Alle Medlemmer indbydes.

Exercitier for Herrer

vil finde Sted i St. Andreas Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag den 12. April Kl. 20 til Paaskesøndag Morgen den 16. April. — Baade ældre og yngre kan deltage. Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødte til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Morgen, er ikke afskaarne fra at deltage.

Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til P. Mich. Spaus, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Exercitier for unge Piger i Assumptionsklostret, Rygaard den 11.—15. April. Tilmeldelse hos Frk. Marie Wissum. Strandboulevard 33. Kbhvn. Ø.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Tirsdag d. 21. Marts Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

St. Michaels Klub. Mandag d. 20. Marts Kl. 20 Foredrag af Frk. Augusta Eschricht: »St. Benedikts første Biograf, d. h. Gregor den Store«.

S. M. D. M. Ordinær aarlig Generalforsamling Onsdag d. 22. Marts Kl. 8 pr. i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Dagsorden: 1) Beretning. 2) Møde- og Forhandlingsprotokol. 3. Regnskab. 5) Ferie-Koloni-Fonden. — Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen, maa være indsendt til S. M. D. M.'s Sekretær senest den 21. Marts. — Efter Generalforsamlingen kammeratligt Samvær og fælles Kaffeord. Alle Medlemmer bedes møde. *Styrelsen.*

En Vincents-Kollekt.

I St. Ansgars-, Sakraments-, Rosenkrans- og Jesu Hjerter Kirke holdes Kollekten den 3. Søndag i Fasten (19. Marts) til Fordel for Damernes Vincentsforening (Katholsk Menighedspleje). Efterhaanden som Arbejdet for de fattige i de tre centrale københavnske Sogne udvikler sig er det nødvendigt at skaffe rigeligere Indtægter, og det vil da bl. a. ske paa denne Maade. Navnlige i Krisetid som den nuværende ønsker mange at hjælpe. Katholikerne maa da ikke glemme, at de først og fremmest bør støtte vor egen katolske Menighedspleje.

St. Franciskus-Søstrene i Thorshavn takker herved alle, som ved Kirkekoncerten i Sakramentskirken, samt Bidrag og Bønner har ønsket at støtte den unge Mission paa Færøerne.

Taksigelse.

Da jeg næppe ser mig i Stand til at takke hver enkelt, der har vist mig Opmærksomhed i Anledning af mit 50 Aars Præstetjubilæum ved gode Ønsker, Gaver eller Bønner, udtaler jeg foreløbig min inderligste Tak til alle, der mindedes Dagen.

Odense, 18/3 - 33.

P. G. Schmiderer,
C. SS. R.

Køb Det nye Testamente I

Omslagsbind Kr. 1,60
Shirtingsbind » 2,00
Skindbind » 4,50

Faas i alle Præstegaarde.

Credo for Marts indeholder følgende: En Papist blandt Moskoviter, av E. F., s. 49. — Om försiktighetsåtgärder som äro nödvändiga i klosterlivet för att bliva befriade från djävlelsens förföljelser, s. 53. — Sanct Franciscus tredje Orden, av Nils Beskow, s. 54. — Försonas, av Mabel Faustman, s. 58. — Har Kristus stiftat kyrkan?, av Eva von Bahr-Bergius, s. 60. — Svenska vallfärder till Lureto (ill.), av A. Frederici, s. 65. — Eskimo-Excommunices, av Kurt S. Thomsen, s. 68. — Från Credos torn, av E. Sandqvist, s. 70.

Kirkelig Kalender.

Marts.		Marts.-April.
19. S.	3. Søndag i Fasten.	26. S. 4. Søndag i Fasten.
20. M.	JOSEPH, Jomfru Marias Brudgom.	27. M. Johannes af Damaskus.
21. Ti.	Benedikt.	28. Ti. Johannes af Capistran.
22. O.	Ferialdag.	29. O. Ferialdag.
23. T.	Ferialdag.	30. T. Ferialdag.
24. F.	Gabriel, Ærkeengel.	31. F. Ferialdag.
25. L.	MARIAS BEBUDELSE.	1. L. Ferialdag.

Marts. Ugens Messebønner.

19. S. **3. Søndag i Fasten** (208—205); 2. *Sæt Bønner*: Om de helles Forbøn (122—[105]), 3. *Sæt Bønner*: For de levende og de døde (122—[110]).
20. M. Joseph (853—693); 2. Ferialdagen (213); Josephs Præfation (523).
21. Ti. Ferialdag (218); 2. Benedikt ([53]). — *Eller*: Benedikt (854—695); 2. Ferialdagen (218), Slutningsevangelium: Ferialdagens (220).
22. O. † Ferialdag (222); 2. og 3. som Søndag.
23. T. Ferialdag (227); 2. og 3. som Søndag.
24. F. Ferialdag (231); 2. Gabriel (855). — *Eller*: Gabriel, Ærkeengel (855—690); 2. Ferialdagen (231), Slutningsevangelium: Ferialdagens (233).
25. L. Marias Bebudelse (858—697); 2. Ferialdagen (238), Slutningsevangelium: Ferialdagens (245).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udgave af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne ned, at de her angivne Messer læses.

I Fastetiden har hver Ferialdag sin egen Messe, som *ikke* findes i den gamle Udgave af Messebogen, hvorfor der i hele Fastetiden for Ferialdags-Messernes Vedkommende kun vil blive henvist til den ny Udgave.

Simplex-Fester fejres *ikke* i Fastetiden, men ihukommes blot i Ferialdagsmessen. Paa Semiduplex-, Duplex- og Duplex majus-Fester læses *enten Ferialdagens Messe* med Ihukommelse af Fester *eller Festens Messe* med Ihukommelse af Ferialdagen og dennes Evangelium som Slutningsevangelium. Paa Duplex-Fester af 1. og 2. Klasse kan Ferialdagens Messe ikke læses, men ihukommes blot.

I Ferial-Messerne er Præfationen indtil Passions søndag Fastetidens; i Festmesserne er Præfationen ligeledes Fastetidens undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

Marlakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke afholder Møde Torsdag d. 23. Marts Kl. 20^{1/2}.

Benediktineroblaterne afholder deres maanedlige Møde Tirsdag d. 21. ds. Kl. 20 i Rosenkranskirken. Prædiken ved en Benediktinerpater, derefter Løfteafæggelse.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang.

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 13.

Søndag den 26. Marts

1933

INDHOLD: Den forlorne Søn IV. — Det hemmelige Konsistorium. — Strejke. — En dansk Prædiken fra Middelalderen. — Joakim Skovgaard. — Er det muligt, at Verden stadig tier? — Albert Loiseau. — Kirkefølgelsen i Meksiko. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Den forlorne Søn.

IV

Da han havde sat alt til... Luk. 15.

Hvilken Løn betaler Verden, naar Mennesket har slidt sig op i Verdens Tjeneste? Führichs fjerde Billede givet et klart, utilsløret, rystende Svar. Forførerer anbefaler sig med Haan i Mine og Lader; Aagerkarlen henter Hest, Pung og Klæder; den gamle Kvinde har nu mange gode Raad paa Lager, og de unge Veninder viser kun kold Nysgerrighed mod den forlorne Søn, der ligger nedbrudt, fortvivlet, skamfuld og syg ved Vejen.

Paa middelalderlige Billeder ses Verden fremstillet som en skøn og bedaarende Kvinde; hendes straalende Øjne forjætter den herligste Lykke, hendes røde Mund taler om Sundhed og Livsglæde. Men saa viser Maleren os Ryggen, og kan ikke finde Slinger, Giftorme, Raaddenskab og Ed-der nok til at skildre det indre Fordærv, som den skønne Maske dækker over.

I en gammel Samling Prædikener har jeg læst nogle Forklaringer paa, hvad Verden egentlig er: »Verden er en

Skov, hvor man let kan falde blandt Røvere, som hin Rejsende, der gik fra Jerusalem til Jeriko . . . Verden er en Vin, som dog bliver til Eddike; det fik Aman at sande, han stod først i høj Gunst hos Kong Assuerus, men blev brat hængt paa den høje Galge, hvad der har været surt nok for ham . . . Verden er en Vind, som ganske uventet slukker Menneskets Lys; det kunde man se hos Holofernes, der mistede sit Hovede hurtigere end sin Rus. . .«

Fattig og forladt.

J. v. Führich.

Man staar tit ganske uforstaaende overfor Helgeners Handlinger. Den hellige Alexius drog paa sin Bryllupsdag fra Fædrenehjemmet. Efter nogle Aars Forløb vendte han hjem igen og førte en Tiggers Liv indtil sin Død. Mon det ikke er en dyb Foragt, en vældig Lede ved Verden, der ofte fører til saadanne Beslutninger, fordi man har erkendt dens Tomhed og Forfængelighed?

Paa en eller anden Maade stilles vi alle overfor det Valg, som St. Augustinus stiller os overfor, naar han siger: »Du vil ikke forlade Verden? Saa skal du vide, at Verden forlader dig, skønt du følger den!« Lykkelige de, der saa straks, uforbeholdent, med alle Evner og Kræfter melder sig til Guds Tjeneste!

Det hemmelige Konsistorium

Mandag den 13. Marts.

Hvorledes et hemmeligt Konsistorium holdes, vil N. U. fortælle sine Læsere i et af de første Numre; denne Gang bringer vi et Uddrag af den Tale, som Hans Hellighed holdt i det sidste Konsistorium Mandag d. 13. Marts, hvor de seks Kardinaler, vi omtalte i N. U. Nr. 12, fik deres Ud-nævnelse.

Den hellige Fader begyndte med at opregne alle de *glor-delige og sørgelige Begivenheder*, Kirken havde oplevet siden det sidste Konsistorium d. 30. Juni 1930. Han mindede om den store Betydning, Encyklikaerne om Ægteskabet og den sociale Orden havde haft, om de sidste Konkordater, den straalende eukaristiske Kongres i Dublin og Lourdes' 75-Aars Jubilæum. Til stor Glæde var ham Kirkens Vækst, ikke mindst i Missionerne, de hyppige Omvendelser fra Skisma og Vranglære og især det ihærdige Arbejde, som gøres blandt Orientalerne. Rosende fremhævedes de pavelige Missionsværkers og den katolske Aktions Virke i alle Lande og i Særdeleshed det Arbejde, som Vincentskonferencerne gjorde til Sjælenes Frelse fra moralsk og materiel Ruin.

For Italiens Vedkommende fremhævede Paven bl. a. Op-førelsen af nye Kirkebygninger i Roms Periferi, og han udtalte sin Glæde over, at *Jesu Hjerte-Universitetet* i Milano havde faaet nye og pragtfulde Lokaler.

I store Træk gav Paven et Rids af »den kritiske *inter-nationale Situation*, fremkaldt af gensidig Mistillid og over-dreven, uretfærdig Nationalisme«; han beklagede, »at Bro-dermordets Vaaben i den gamle og nye Verden desværre stadigvæk klirrer, at Broderblodets Røst raaber mod Himlen fra den blodbestænkede og hærgede Jord«, samt den uhyre sociale Krise med alle dens Farer, som netop de svageste lider mest under.

Hvad der er sket i Meksiko, Spanien og Rusland taler et klart Sprog om, hvad Kristenheden har at frygte for, og det var dybt beklageligt, at Pavens Røst havde været ene om at paapege de store Farer, som derfra truer den kriste-lige Civilisation i alle Lande.

Efter at have advaret mod den *protestantiske Propaganda* i Italien benyttede Paven Lejligheden til at protestere mod den yngste, katolske Prinsesses Daab ved en ikke-katolsk Præst i *Bulgarien*, paa Trods af et udtrykkeligt Løfte om katolsk Børneopdragelse, skrevet og underskrevet af allerhøjeste Haand. Paven vidste dog, hvor Ansvar et laa, og »han vilde derfor ikke nægte en i Forvejen bedrøvet Moder, som erklærede sig uskyldig i hele Begivenheden, sin faderlige, apostoliske Velsignelse.« De, som undskyldte denne Daab udfra »højere Motiver«, for det almindelige Vels Skyld, burde huske paa Skriftens Ord: »Retfærdigheden løfter et Folk, men Synd er Nationernes Skændsel.«

Med Hensyn til det tilstundende »*Hellige Aar*« gav Paven Udtryk for sit Ønske om, at det maatte blive et Aar, som førte til aandelig Opløftelse og Befrielse for den nærværende Elendighed; og han bønfaaldt Himlen om »den nødvendige Oplysning og den endnu nødvendigere Endrægtighed i de Raadmøder og Forhandlinger, som netop i det hellige Aar skulde finde Sted til Verdens og Økonomiens Genrejsning, til Afrustningens Gennemførelse, (at den maatte blive virkelig, materielt set saavel som aandeligt) og Krigsgældens Ordning.« De nye Salige og Helgener, som i Løbet af dette Aar skal kaares, vil være mægtige Forbedere.

Saa gik Paven over til at udpege de *Kardinallegater*, der skal aabne den hellige Port i de tre Patriarkalbasilikaer i Rom, medens han selv lukker den op i St. Petersbasilikaen, nemlig Kard. Granito de Belmonte i St. Paulsbasilikaen, Kard. Marchetti i St. Johannes i Lateran, og Kard. Ceretti i St. Maria Maggiore. Efter den apostoliske Stadfæstelse af to nye orientalske Patriarker, Avedis Petrus Arpiarion for Armenierne og Antonius Petrus Arida for Maroniterne, foretog den hellige Fader Udnævnelsen af de seks allerede navngivne Kardinaler og meddelte, at han desuden vilde udnævne to andre, hvis Navne han dog endnu forbeholdt sig.

Strejke.

(Sluttet.)

Arbejdslønnen bestemmes ikke, som det maaske kunde synes, alene af Arbejdets Art og dets Varighed.

Et af Tidens vanskeligste Problemer er at finde den retfærdige Arbejdsløn. Man maa skelne mellem den naturlige Arbejdsløn, den nødvendige og den retfærdige Arbejdsløn.

Den naturlige Arbejdsløn er det færdige Arbejdsprodukt. Da der imidlertid som Regel er flere Faktorer delagtige i at fremstille et Arbejdsprodukt, saa maa denne Løn fordeles i Forhold til hver af de delagtiges Andel i Fremstillingen af det færdige Arbejdsprodukt. Denne Fordeling vil altid volde Vanskelighed og maa foretages under Hensyn tagen til den nødvendige Arbejdsløn og den retfærdige Arbejdsløn.

Den nødvendige Arbejdsløns Minimum er det Beløb, som et Menneske kan leve for i den Tid, der er nødvendig for at udføre Arbejdet, heri medregnet Hvile- og Spisetid i Forhold til Arbejdstiden. Dette er den nødvendige Minimumsløn; men Arbejderen er ikke at betragte som et enkelt Menneske, men normalt som en Familie, hvorfor den nødvendige Arbejdsløn bør sættes til den Sum, en Familie kan ernæres for i det tilsvarende Tidsrum.

Forudsætter vi, at denne Sum indtjenes ved Arbejdet og kun denne Sum, saa er Fordelingsspørgsmaalet givet; men saa snart Arbejdet indbringer mere eller mindre end denne nødvendige Løn, saa bliver Fordelingsspørgsmaalet aktuelt. Det er Spørgsmaalet om den retfærdige Løn.

I Tilfælde af, at Arbejdet indbringer mindre end den nødvendige Løn, vil Tabet være at bære af den, der bedst kan bære det, forudsat, at ikke nogen af Parterne særlig har forskyldt det. Den Mand, der kun har dette Arbejde at leve af, kan nemlig ikke undvære den nødvendige Løn, ellers maatte han sulte, paa en Maade kan man kalde det mere eller mindre dø, og han har Ret til Livet. Den anden derimod, der har andre Ressurser, risikerer mindre, nemlig ikke Livet, men kun Penge. I dette Tilfælde, hvor Arbejdet giver mindre end den nødvendige Løn, er det den daarligst stillede, der har Fortrinet. Modsat for-

holder det sig, naar Arbejdet giver mere end den nødvendige Løn. I dette Tilfælde maa man nemlig tage Hensyn til den større pekuniære Risiko, som den bedre stillede løber, og for denne Risiko tilkommer der ham en større Andel i Fordelingen af Arbejdslønnen, naar denne overstiger den nødvendige Løn. Som Regel vil man kunne benævne den, som ovenfor er betegnet som den bedre stillede, som Arbejdsgiver og den anden som Lønarbejder, skønt disse Udtryk i Virkeligheden er ganske misvisende, idet en saadan Adskillelse vilde forudsætte, at den ene enten ingen Ting bestilte eller ingen Løn fik for det, han bestilte, og at den anden Part var ganske udelagtig i, at Arbejdet blev foretaget. Begge Dele er fejlagtige. Udtrykkene er moderne og skriver sig fra Arbejdskampene og de deraf fødte Slagord. Udtrykkene Mester og Svend vilde dække Begreberne bedre, dersom der ikke i nyere Tid var kommen en tredje Faktor til, nemlig den, der laaner Mesteren Penge. Det er denne tredje Faktor, der forrykker Forholdet, idet haade Mester og Svend, men navnlig Mester skal svare en Del af Arbejdsudbyttet i Renter til denne tredje Deltager i Foretagendet. Her har vi atter det Tilfælde, at Pengene, Kapitalen, har skilt sig ud fra Arbejdet og er bleven en selvstændig Størrelse, der virker trykkende paa Arbejdslønnen og fordyrende paa Arbejdsproduktet. Men dette er en anden Historie, som Kipling siger.

Det er den nødvendige Arbejdsløn, Leo XIII sigter til, naar han siger: »Arbejdet har to Egenskaber; det er personligt, for saa vidt den udfoldede Kraft og Anstrengelse er den arbejdendes personlige Eje, og det er nødvendigt, fordi det skal indbringe Livsunderholdet, og en streng naturlig Pligt paabyder Opholdelsen af Tilværelsen. Naar man nu betragter Arbejdet alene, for saa vidt det er personligt, kan man ikke nægte, at det er overladt til den arbejdendes For-godtbefindende at samtykke i enhver Formindskelse af Lønnen; han yder jo netop Arbejdet i Følge en personlig Beslutning og kan ogsaa lade sig nøje med en ringere Løn eller fuldstændig give Afkald paa den. Men anderledes viser Sagen sig, naar man tager Arbejdets anden uadskillelige Egenskab, Nødvendigheden, med i Betragtning. Livets Opholdelse er enhvers nødvendigste Pligt. Har enhver en

naturlig Ret til at finde sit Livsunderhold, saa er atter den trængende i denne Henseende henvist til sine Hænders Gerning. Selv om Overenskomsten mellem Arbejder og Arbejdsgiver, navnlig i Henseende til Lønnen, ogsaa er frivillig fra begge Sider, saa vedbliver der dog stedse at bestaa en Fordring fra den naturlige Retfærdigheds Side, nemlig den, at Lønnen ikke er saa lav, at den end ikke yder en nøjsom, retskaffen Arbejder det nødvendige til Livets Underhold. Denne vægtige Fordring er uafhængig af Kontrahenternes frie Vilje. Sæt, at Arbejderen af den rene Nød eller for at undgaa endnu værre Forhold bøjer sig for de altfor haarde Betingelser, som nu engang bliver ham paalagt af Arbejdsherren eller Entreprenøren, saa er dette det samme som at lide Vold, og Retfærdigheden protesterer mod en saadan Tvang.«

Er nu disse ovenomtalte Betingelser ikke opfyldte, saa er Arbejderens retfærdige Krav krænkede, og han maa være berettiget til et Modværge, der da er et rent og skært Nødværge.

Men det Modværge, der bestaar i en Arbejdsstandsning, har store Ulemper, ikke mindst for Arbejderen selv.

Alle kan vel være enige om, at det vilde være det bedste, om saadanne Arbejdskrige kunde undgaaes.

Hvad enten vi taler om Strejke eller Lock-out, saa bliver det jo de samme Regler, der gælder, idet de to Ting forholder sig til hinanden som Tryk til Modtryk.

Den absolute Forudsætning for, at det bestaaende Forhold i saa Henseende skal kunne ændres, er en fuldstændig Forandring af Opfattelsen af Arbejderens og Arbejdsgiverens indbyrdes Stilling.

Som det nu er, er de to Parter at betragte nærmest som to fjendtlige Hære.

Heri er Grundfejlen at søge, og den maa søges — og rettes — paa begge Sider.

I Modsætning hertil maa de to Lejre betragte sig som Dele af den samme Hær, der marcherer mod og kæmper for det samme Formaal.

Først naar denne Aand vinder Indpas, — og kun den er forenelig med den kristne Opfattelse af Menneskenes

Forhold til hverandre og til deres Arbejde her i Livet, — først da er det muligt at gøre Arbejdskampene overflødige. Men saa ligger Vejen ogsaa aaben.

Anerkender man nemlig, at alle arbejder mod fælles Maal og maa tage det størst mulige Hensyn til hverandres berettigede Krav og Interesser, saa kan ogsaa begge Parter arbejde sammen i Stedet for mod hinanden.

Den praktiske Fremgangsmaade vil da være den, som er skitseret i Leo XIII's Encyklika og med Held er forsøgt i Spanien under Primo de Rivera.

Der nedsættes i hvert Fag et Udvalg bestaaende af Arbejdsgivere og Arbejdere. Disse Udvalg skal til Stadighed følge Konjunkturerne paa Arbejdsmarkedet, baade hvad Beskæftigelse, Lønning og Forsørgelse angaar. Det vil være nødvendigt at udruste disse Udvalg med en udstrakt Myn- dighed, som alle Parter maa underkaste sig efter Overens- komst.

Det vil formentlig være nødvendigt at vælge et fælles Udvalg for Spørgsmaal af fælles Interesse.

Alle Spørgsmaal, der vedrører Forhold mellem Arbej- dere og Arbejdsgivere eller mellem Arbejdere irdhyrdes eller Arbejdsgivere indbyrdes, maa forelægges disse Udvalg, og maa disse Udvalg være kompetente til at afgøre.

Ved en saadan Ordning faar Organisationerne ikke mere Karakteren af Kamporganisationer, men af Velfærdsinstitu- tioner.

Man vil være fristet til at anse dette Forslag som en Utopi, og det er det ogsaa, dersom det er en Frase og en Floskel, at vi lever i et kristent Samfund.

Herimod kan man indvende, at det gør vi i Virkelig- heden ogsaa kun til Dels. Men lad saa den Del begynde, der mener, at den hører til dette kristne Samfund.

Det er ingen Undskyldning, at det ikke kan lade sig gøre, for det kan det, og det er gjort andet Steds, og der- som det ikke kan lade sig gøre her, saa er det, fordi Forudsætningen mangler.

Men Forudsætningen findes i Apostlen Johannes' 1ste Brev Kap. 3, 15—18. Dér kan enhver, som det interesse- rer, selv læse den.

J. H-L.

En dansk Prædiken fra Middelalderen.

Ugebladet har tidligere bragt en Del Gengivelser af danske Bønnebøger og Prædikener fra Middelalderen. Disse giver et Indtryk af, hvilke Tanker og Følelser, der har besjælet de Mennesker, der for henvend fem Aarhundreder siden samledes under de gamle Kirkers Hvelvinger. Her gengives nu et Uddrag af en Prædiken for tredje Søndag i Fasten. Den er taget fra den ældste Prædikensamling, der findes paa Dansk, antagelig fra Midten af det 15. Aarhundrede. Samlingen er bevaret i et Haandskrift paa det kgl. Bibliothek og omfatter Evangelieteksterne med tilhørende Prædikener fra Advent til Langfredag. Middelalderens Sprog er saa fjernt fra Nutidens, at det er nødvendigt at omskrive det, men Originalens ejendommelige Stil er bibeholdt.

Fremdeles er at bemærke, at de syv onde Aander, som nævnes her i Skriften, det er de syv Hovedsynder. Den første er Hoffærdigheden, hvorom er skrevet: Hoffærdigheden gaar forud for Fordømmelsens Nedstødelse, og Aanden ophøjes førend Nedfaldet i Helvede. Saaledes ophøjede Lucifer sig med Hoffærdighed og faldt ned i Helvede. Og imod denne er skrevet: lad aldrig Hoffærdigheden herske i dit Sind og i din Hu, thi al Fortabelse har sin Oprindelse heraf. Og som Gregorius siger: Hoffærdighed fordærver mange Lande, den nedslog Goliath og ophængte Aman, den nedsænkede Farao i det røde Hav og dræbte Antiochum og Senacherib og Nichanorem, den omvæltede hoffærdige Regenters Troner og fordærvede hoffærdige Folk. Denne onde Aand uddrives med Guds Ords Frygt, saaledes som Kong Achab ydmygede sig, naar Profeten truede ham med Guds Hævn. Derfor byder Skriften: Ydmyg din Aand.

Den anden er Misundelsens Aand, om hvilken er skrevet, at onde Aander indgik i Kong Saul, saaledes at han af Misundelse vrededes paa David og ikke saa til ham med venlige Øjne. Derfor siger Augustin: Misundelsen er Had mod andres Lykke og mod dem, der nyder Ære, fordi han ikke er dem jævnbyrdig, og mod sin Overmand, fordi han ikke er lige saa mægtig. Saaledes blev Kain misundelig paa sin Broder Abel og dræbte ham, fordi Abels Gerninger var retfærdige, men Kains fulde af Ondskab. Og den retfærdige Josef, som klagede til Faderen over sine Brødres slemme Synder, blev af Brødrene solgt til Trældom. Døden kom ind i Verden med Djævelens Misundelse, og de, som er hans, følger ham i Misundelsen, og de skal følge ham i den evige Død. Thi Misundelsen dræber den, som kun har liden Kærlighed. Au-

gustin siger, at med hver Synd indgydes gamle Saars Gift i Sjælen, men med Misundelsen indtrykker det sig helt og holdent i den. Denne onde Aand uddrives med Kærlighedens Gerninger, hvilket lignes ved, at Paulus helbredte syge Mennesker ved at lægge det Klæde, hvormed han af-tørrede sin Møjes Sved, over dem.

Den tredje er Vredens Aand, som opvækker til Vrede, den taaler intet, men farer frem med Støj og har ingen Barmhjertighed. Derfor siger Gregor: den kloge undgaar Vreden, thi naar man dømmes i Ophidselse, regner man alt det for at være Ret, som Vreden indgiver. Der staar ogsaa skrevet, at Guds Vrede uden Barmhjertighed vil komme over de vredagtige. Thi som Augustinus siger: Sagtmodighed værner Guds Billede i os, men Vreden røver det og raner mange af Ejerens Kræfter. Vreden dræber taabelige Daarer. Denne onde Aand uddrives ved at min-des Guds Lidelse. Der er skrevet, at de onde Aander bort-gik fra Kong Saul ved Harpens Sang, hvilket er et For-billede paa det sorgfulde og høje Raab, som vor kære Herre Jesus Christus udstødte paa Korset. Chrysostomus siger, at de onde Aander flyr, hvor de ser Mindet om Guds Blod og Pine, men dér nærmer Englene sig.

Den fjerde er Dovenskab, som lignes ved Kvinden, hvormed er skrevet, at hendes Sygdoms Aand var atten Aar, hun var nedbøjet og gad ikke rejse sig mod det høje. Hun havde Sygdommens Aand af Dovenskab i ti Aar, fordi hun ikke i Gerning efterkom de 10 Guds Bud. Og de otte Aar, fordi hun hverken længtes efter eller arbejdede paa at op-naa de otte Salighedens Løn i Himmerige, hvilke er: Him-meriges Glæde som Løn for aandelig Fattigdom, Himme-riges Land for Sagtmodighed, Trøst for Sorg, al Sødmes Mættelse for retfærdige Gerninger og Længsler, Barmhjer-tighed for barmhjertige Gerninger, Guds Beskuelse for Hjer-tets Renhed, at kaldes Guds Børn for Fredsommelighed og Himmeriges Eje for Retfærdighedens Værn.

Den femte er Gerrighedens Aand, som siger: Jeg skal være en lyvende Aand i Profetens Mund, som raadede Kong Achab til at gaa i Kamp for Verdens Hæder og Guds. Kongen fulgte dette Raad og blev derfor dræbt i Kampen. Den samme Gerrigheds Aand dræbte Ananias, da han for sin Begærligheds Skyld løj i Paahør af Petrus, som sagde til ham: »Hvorfor har Djævelen fristet dit Hjerte til at lyve for den Helligaand; ikke løj du for Mennesker, men for Gud.« Og Ananias hørte disse Ord og faldt for hans Fød-der og døde pludselig. Denne onde Aand uddrives med Guds Finger, det er Guds Ord. Thi ligesom Lægedom udøves med Fingeren, saaledes er det skrevet, at ikke Ur-ter og Salve læger Sjælene, men Guds Ord, som læger og

heler al Ting. Saaledes som Zachæus helbredtes, da han sagde: »Jeg giver mit halve Gods til de fattige, og har jeg uretfærdig besveget nogen, vil jeg give ham det fire Gange igen.«

Den sjette er Drukkenskabens Aand. Ysidorus siger, at Drukkenskab føder Glemsomhed, overflødig Drik borttager Guds Naade og indleder Synden. Den er blid Djævel, sød Edder, sød Synd. Den, der har Drukkenskab, har ikke sig selv. Ikke alene begaar han Synd, men han er hel og holden Synd. Og Augustinus siger: Drukkenskab borttager Hukommelsen, splitter Sindet, skænder Forstanden, opvækker syndig Lyst, gør tvefoldig Tunge, forvrænger alle gode Ting, fordærver Blodet, formindsker Sindet og fordærver al Sundhed. Denne onde Aand uddrives ved Faste, og Dovenskabens Aand, som der før er talt om, ved fromme Bønner, og disse Djævle uddrives ikke paa anden Maade, som vor Herre siger.

Den syvende er Ukyskhedens Aand, om hvilken er skrevet: Ukyskhedens Aand greb dem, og det kom ikke i deres Tanker, at de atter skulde omvende sig til Herren, deres Gud. Thi Ukyskhedens Aand er iblandt dem, og de kendte ikke Vorherre. Bernhard siger, at Ukyskhed er stakket Lyst, som et Øjeblik, og den forvolder evig Bitterhed. Den hader Lyset og attraar Mørket, raner al Mandens Kraft og sløver alle gode Tanker. Forstanden formørkes, Forstaaelsen skændes. Andre Synder smitter Sjælen, men Ukyskheden smitter baade Sjæl og Legeme og fortaber og dræber Sjælene, saaledes som Holofernes og to gamle Ukyskheds Præster blev dræbt for deres syndige Lysters Skyld. Denne onde Aand uddrives ved Anger og Skriftemaal. Saaledes som Augustinus siger: »Vi formaar ikke at gøre Djævelen hvassere Harm og Værk end naar vi læger vore Synders Saar med Anger og Skriftemaal.«

Ved *Johs. H.*

Joakim Skovgaard.

Nu, da den store Mester Joakim Skovgaard har afsluttet sin Livsbane hernede, kappes man fra alle Sider om at hyde og takke den gamle Mand for alt, hvad han har ydet i sit lange, virksomme Liv til Opmuntring og Belæring, som Lovsang og Bekendelse. Der skal da heller ikke fra katolsk Side savnes den Tak, som vi alle skylder ham for de Rigdomme, der ved hans Aands og Hænders utrættelige Arbejde er blevet skabt af kristen Kunst herhjemme, — skønt han selv helst ingen Tak vilde modtage: »Tak hellere den, som har givet mig alt, hvad jeg er

og har,« sagde han. Jo mere man hyldede ham, des mere følte han sig i Gæld til de gode Gavers Giver, hvem han gav al Æren. Men Joakim Skovgaard har som Manden med de fem Talenter udnyttet alle sine rige Evner ved sin utrolige Flid og sit samvittighedsfulde Arbejde i fuld Bevidsthed om, at alt var ham betroet Gods, som han skulde svare til, — og fordi han ikke har ødet sin Tid bort, men brugt den til at frembringe gode og skønne Billedværker, der taler om de store Sandheder til Glæde for sene Slægter, skylder vi ham Tak.

Ved sin Fremstilling af religiøs Kunst har Skovgaard givet Efterslægten et storslaet Eksempel paa, hvorledes man af Middelalderens Traditioner i Forening med et frisk og grundigt Naturstudium kan skabe en fuldverdigg Kirkekunst; — her er ingen tør Efterligning af det gamle eller noget falsk Føleri, som mange Nutidsmalere henfalder til, idet de tror, at en fordrejet Holdning eller mangelfuld Anatomi kan give Udtryk for Mystik, for religiøs Betagethed.

Skovgaard er i sin Fortællen usentimental, sanddru og helt igennem sund med Afsky for alt forlorent, og det er vel de Egenskaber, der gør hans Figurer saa virkningsfulde, saa djærve og overbevisende; de er fri for al Poséren — de lever — de spiller ikke Komædie; de er ogsaa helt fri for den Kødélighed og Behagsyge, som præger saa mange Billeder efter Middelalderens Slutning — de er rene og af samme Aand som Giottos og Fra Angelicos Fresker, omend de ikke naar helt op til disse i Fremstillingen af det guddommelige.

Det var en stor Bedrift, Skovgaard udførte, ved saa stærkt at bryde med det religiøse, sentimentale Genrebillede, der havde hersket før ham. Han vakte til at begynde med stor Modstand ved sin nye Stil. Direktøren for Statens Museum for Kunst svor paa, at aldrig skulde det store Billede af Christus i de dødes Rige komme indenfor Museets Mure. Nu hænger det der — takket være Skovgaards ufortrødne Arbejden videre paa de mange religiøse Emner. Det har aabnet Øjnene paa hans Samtid for Værdien af det Værk, han udførte. Nu har man forstaaet, at Billedet indvarslede en ny Tid for den religiøse Fremstilling.

Fra sit Barndomshjem, fra Forældrene og deres Omgangskreds af gode og redelige Malere med den fine mangesidige Kultur, har Skovgaard faaet den Aand, der prægede hans Arbejde. Der har han lært omhyggelig og præcis Iagttagelse af Naturen og faaet den store Interesse for alt Liv.

Der fik han ogsaa den Soberhed i Følelsen, Beskedenhed i Optræden og Nøjsomhed i det daglige, som gjorde ham saa ligetil, elskværdig og fordringsløs.

I de Omgivelser udviklede hans Evner som Maler sig

ualmindelig tidligt, han var ikke i Tvivl om sit Kald, og allerede som Skoledreng tegnede han bemærkelsesværdige, gode Illustrationer til Bladet »Brevduen«; det var mest Insekter og Fugle, der dengang havde hans Interesse, og den Kærlighed til Naturen, dens Variationer og Former, bevarede han hele sit Liv. — Da vi en Dag (paa en Studierejse, jeg fik Lov at deltage i) skulde ind i den herlige gamle Domkirke paa Torcelloøen, maatte vi vente paa Skovgaard; paa Vejen havde han nemlig fundet en sjælden Bille, som han ikke havde i sin ellers saa fine Samling, og som han stolt præsenterede os — den optog ham næsten lige saa meget som de gamle Mosaiker i Kirken. Intet undgik hans Opmærksomhed, og i alt Naturens mangfoldige Liv saa han Guds Værk.

Med en Naturforskers Kendskab og en Kunstners sikre Blik for Farver og Linier gengav Skovgaard i mange af sine store Kompositioner baade Blomster og Dyr saa livfuldt, at disse Dele ikke er de ringeste i hans Billeder.

Af sin Fader og dennes Malerkammerater, bl. a. Constantin Hansen, hørte han Samtaler om Sømmenspil mellem Arkitektur og Malerkunst, som mange Aar senere kom ham til Gode i det store Arbejde i Viborg. Ligeledes bevarede han Indtryk af andre Kunstneres Kompositioner, gamle saavel som nye, og var ikke bange for at lade sig inspirere af andres Værker, men gav det dog altid sit eget personlige Præg — det blev aldrig Sammenpluk, men helt og frit hans, skønt han ydmygt bekendte, hvor han havde hentet sine Idéer.

Altid skabende, altid arbejdende i hele sit lange Liv har Skovgaard naaet at efterlade sig et Livsværk saa omfattende og alsidigt, at der næsten ikke findes den Kunst- art, hvor han ikke har ydet noget særpræget-værdifuldt, noget rent og godt. Men det, der til alle Tider vil staa som et vældigt Monument i dansk Malerkunst, er hans Fortolkning af den danske Folkevise og fremfor alt hans religiøse Kompositioner. Begge Dele er præget af hans rene, ærlige og gode Sind, uden det havde han ikke kunnet give Folkevisens barnlige Eenfold eller Biblens Sanddruhed.

Dette Sind prægede ogsaa hans Omgivelser. Hvor Joakim Skovgaard var til Stede, var Luften ren. Han virkede saadan ved sin Personlighed, sin Ligefremhed, sin hensynsløse Ærlighed og skarpe Lune, at Folk følte sig paavirket deraf. — Ved et Kunstnerkarneval havde en af Skovgaards Medarbejdere maskeret sig som Mesteren og stod med Ryggen til Døren i den velkendte islandske Trøje, da en ung Dame i temmelig let Kostume traadte ind, og da hun troede at se Mesteren for sig, udbrød hun forskrækket: »Ih, der er Skovgaard, saa maa jeg hjem og have noget mere Tøj paa!«

(Sluttes.) *Birgitte West.*

Er det muligt, at Verden stadig tier? —

En energisk Anklageskrivelse fra Alexandra Tolstoi.

»Da min Fader, Leo Tolstoi, i 1908 læste om den foreslaaede Henrettelse af 20 Revolutionære, følte han sig grebet af Harmen. Den fik ham til at skrive den berømte Artikel: »Jeg kan ikke tie!«. Det russiske Folk svarede med en almindelig fælles Protest mod Drabet af de tyve.

Nu i 1933, da der i Nordkavkasus finder frygtelige Myrderier Sted, og Tusinder dræbes eller sendes i Landflygtighed, føler jeg, at det er min Pligt i min Faders Sted at løfte min svage Stemme til Protest mod Myrderierne i mit Land.

I 12 Aar har jeg arbejdet i Sovjetrusland og tjent mit Folk i min Faders Aand. Terroren voksede Dag for Dag, men Verden tav. Millioner blev forviste, døde i Fængslerne, i Koncentrationslejrene i Nordrusland. Tusinder blev dræbte. Bolsjevikkerne begyndte med at forfølge de fjendtlige Klasser: Ordensfolk, gamle Præster, Videnskabsmænd og Professorer. Nu kommer Turen til Arbejderklassen og Bønderne. Og Verden tier endnu.

I 15 Aar har det russiske Folk lidt under Slaveri og Sult. Sovjetregeringen har røvet fra Folket Brød og andre Levnedsmidler og jaget det fra Hjemmene. Penge skal Sovjet have, ikke blot til Køb af Maskiner, men til at drive Verdenspropaganda for.

Hvis Bønderne protesterer, hvis de skjuler Brød til deres egen Familie, eller hvis de nægter at dyrke Jorden, bliver de straffede eller dræbte. I Længden kan det russiske Folk ikke bære dette. Her og der udbryder der Oprør. Truede af Sult flygter lange Rækker af hungrende Bønder fra Ukrain, der engang var Verdens Kornkammer.

Hvad svarer den bolsjevikiske Regering til disse Kendsgerninger? Den udsteder Dekreter, som forviser en Tredjedel af Moskvas Befolkning, den undertrykker Bønderne, der rejser sig, og Arbejderne med Maskingeværer og Giftgas. — Siden Ivan den Skrækkeliges Tid har Rusland ikke oplevet en lignende Terror.

Nu da Befolkningen paa Kuban gør Opstand som Tegn paa Protest, har Regeringen taget en frygtelig Hævn. Hele Familier dømmes til Døden. 45,000 Mennesker, Kvinder og Børn, jages fra deres Huse og sendes paa Stalins Ordre til Sibiriens Koncentrationslejre for at møde Døden.

Er det da muligt, at Verden endnu tier? Er det muligt, at Regeringer fortsætter med at slutte Handelstraktater med de bolsjevikiske Mordere, hvorved de styrker Sovjetrege-

ringen og truer deres egne Lande med Ruin? Vil Nationernes Forbund stadig drøfte Freds- og Afrustningsproblemer med en Regering, hvis vigtigste Styremethode er Terror? Vil Idealister som Romain Rolland, der saa fint har forstaaet Aanden hos vor Tids største Pacificister, Gandhi og Tolstoi, eller Forfattere som Henry Barbusse, Bernard Shaw og andre, fortsætte med at lovprise det socialistiske Paradis?

Fatter de ikke, at de paa den Maade er ansvarlige for Sovjets Virksomhed, at de er Skyld i Udbredelsen af den bolsjevikiske Smitte, der truer Verden med Undergang og Ødelæggelse?

Er det muligt, at der endnu findes nogen, som tror, at et enkelt Partis grusomme Diktatur, hvis Maal er at ødelægge al Civilisation, Religion og Moral i Verden, er Socialisme?

Hvem siger: Jeg kan ikke tie? Hvor er I, som prædiker Kærlighed, Troskab og Broderskab? Hvor er I, Kristne, sande Socialister, Pacificister og Sociologer? Hvorfor tier I? (Ønsker I Beviser, Vidnesbyrd, Tal og Statistiker? Hører I ikke Raabet om Hjælp? Eller tror I maaske, at den menneskelige Lykke naas ved Mord, Vold og Slaveri? — Denne Appel er ikke rettet til alle hine, hvis Sympathi for Bolsjevikerne er købt for Penge, der røves fra det russiske Folk. Jeg henvender mig til dem, der endnu tror paa et Broderskab blandt Mennesker, til Kristne, Socialister, Forfattere, Sociologer, Mødre og Ægtefolk. Aabn eders Øjne! Foren eder til en fælles Protest mod Pinslerne af 160 Millioner forsvarsløse Russere!«

Efterskrift fra Oversætteren:

Brevet er adresseret til Redaktøren af Londonbladet »Morning Post«.

Alexandra Tolstoi, Digteren Leo Tolstois yngste og kæreste Datter, har ikke helt Ret, naar hun siger, at ingen protesterer mod Grusomhederne i Rusland. Den katholske Verden med den Hellige Fader i Spidsen har ikke været døv for Nødskriget fra Rusland. Gang paa Gang bringer det pavelige Organ »Osservatore Romano« Meddelelser fra Rusland om den store Nød derovre og Forfølgelser af alle, der ikke tilbøder den nye Afgud Lenin.

Men det er Staterne, der næsten alle uden Undtagelse er døde for Raabet om Retfærdighed. De finansielle Interesser er vigtigere end Retfærdighed og Fred.

Niels Hansen.

Albert Loiseau.

1914—1922.

Frelserens mindste Apostel.

Forlaget Tyrolia, Innsbruck, har udsendt en Bog om fromme og hellige Børn fra vor Tid og fra alle Lande, 19 nydelige Biografier, fortalt paa et jævnt Sprog. (M. Schmidtmayr: Es wird heilige Kinder geben. 8", 352 S. Ill. 2,50 Mk. indb.) Bogen maa paa det varmeste anbefales især til Læsning for Førstkommunikanter. Vi hidsætter een af Skildringerne.

To Sjæle i et Barn.

Hvad kan dog ikke en lille Barnesjæl rumme! Lille Albert havde tilsyneladende to Sjæle, hvoraf den ene var vild og kaad og parat til alle Slags dumme Narrestreger, medens den anden var blid og øm og i al Stillehed kunde græde Angerens og Bevægelsens Taarer. Mange syntes, at han var en Døgenigt, og hans Far straffede ham ofte eftertrykkeligt. Albert var trodsig, og hans vilde Natur gjorde Oprør; men bagefter kom den Stund, hvor han kom til Besindelse og angrede. Han havde anskaffet sig en Notesbog, i hvilken han meget stærkt bebrejdede sig sine Fejl: »Jeg er en Døgenigt, en trodsig Fyr, som vil løbe Hovedet imod Væggen. Jeg er et Dovendyr, som ikke kan komme ud af Sengen om Morgenens.« — Men den kraftige Vilje, som boede i ham, var til det gode, for han blev en Forsvarer for de svage. Det erfarede hans Broder Eugen, som søgte hans Beskyttelse, naar han blev drillet af Kammeraterne.

Albert havde store Tanker. Han elskede Frelseren inderligt og vilde udrette noget stort i hans Tjeneste. Der var Glød og Ild i hans Øjne, naar de rettedes mod Tabernaklet, medens han fuld af Inderlighed bad: »Frelser, jeg elsker dig.« Ofte, naar han mente at være ene i Kirken, sagde han denne lille Bøn ganske højt. Men han havde en Tilhører, som saa ham ind i Ansigtet og spurgte: »Hvad vil du være, naar du bliver stor?« Og Alberts raske Svar var: »Jeg vil være Helgen.« Alberts Moder kendte sin Dreng, og hun straffede ham ikke som Faderen, hun gjorde ham heller ikke Bebrejdelser, for hun var hans Samvittighedsfortrolige, og hun vidste, hvor bittert Albert angrede sine Fejl og skyndte sig til Skriftestolen for at bekende dem, naar han havde gjort noget galt.

Den unge Apostel.

Alberts Hjem laa oprindelig i Moulins i Frankrig, men senere flyttede hans Forældre til Angers. Albert var dengang omtrent 10 Aar gammel og fik snart lystige Kammerater, med hvem han legede af Hjertenslyst. Man fandt de smaa Vildkatte overalt, paa Gaderne, paa Engene, paa Markerne og ved Bækkene. Men naar Søndagen kom, fik Albert noget at tænke paa. Om nu ogsaa disse lystige Smaafyre vilde gaa til en lidlig Messe og til Kommunion? Ikke Tale om. Albert var alene i Kirken tilligemed nogle Damer og ældre Mænd. »Ja, vent I kun,« sagde han til sig selv, »dette maa blive anderledes.« Næste Dag legede de igen, som sædvanlig ganske vildt, og saa raabte Albert pludselig: »Kammerater, vil I være Korsriddere? — Vil I tjene Frelseren og beskytte den hellige Hostie?« Hele Flokken tav overrasket, for Forslaget kom lidt pludseligt. Men Ungdommen er hurtig i sine Beslutninger, og de indvilgede. Snart dannedes en Gruppe Korsriddere, og der lagdes som Grundlag et fast Program med 4 Punkter:

Hver Dag Bøn;
 Modtage den hl. Kommunion ofte;
 Bringe Ofre af Kærlighed til Frelseren;
 Være Apostel, arbejde for Jesus.

Selvfølgelig var der ogsaa dem, som gjorde Modstand mod al den Begejstring; men den tapre Albert lod sig ikke rokke. Hans Valgsprog var: »Venner, vi forbliver trofaste.«

Førenet med Jesus.

Med al sin Livlighed var Albert inderlig from. Naar hans omsorgsfulde Mor ved Frokosten spurgte ham: »Albert, har du sagt dine Bønner?« svarede Drengen: »Mor, mit Hjerte fløj til Gud, før jeg var helt vaagen.« Han gik daglig til Messe og bad Rosenkrans. Og rørende var de Hensigter, i hvilke han bad: Et Led for sin Mor, et andet for en Kammerat, for at han skulde blive ved med at være god, derefter for de fattige og syge og ganske særlig for Synderne, at de igen kunde blive Guds Børn. Om Søndagen gik han til Kommunion; den øvrige Uge forekom ham altfor lang, fordi han længtes saadan efter Himmelsbrødet. Han bad derfor Frelseren, om han ikke nok maatte komme lidt oftere: »Kære Frelser, maa jeg ikke nok oftere komme hen til dig? Jeg holder saa meget af dig og trænger til dig, for ellers kan jeg ikke blive ved med at være god.« Fra den Tid gik Albert ogsaa til Kommunion om Hverdagene. Og han var lykkelig. »Mor, jeg kunde juble af Glæde, for Frelseren lever i mig,« raabte han henrykt.

(Sluttet.)

Kirkefølgelsen i Meksiko.

Som en Slags Svar paa Pavens Encyklika »Acerba animi anxitudo« (omtalt i N. U. 1932 Side 830) har den meksikanske Regering truet med at lukke alle endnu aabne Kirker og derefter lave dem om til Lagerrum og Forretningslokaler i Overensstemmelse med, hvad yderliggaaende Socialister og Kommuniste allerede i lang Tid har forlangt. Ifølge i senere Tid indløbne Efterretninger er man allerede godt i Gang med Verdsliggørelse af Gudshusene, trods Katholikernes Protester. Saaledes er den prægtige St. Augustinus-Kirke i Meksiko City lavet om til et Nationalbibliothek samtidig med, at en af Landets ældste Kirker, der ligger i en af Hovedstadens Forstæder, er blevet forvandlet til et Skattekontor. Kollegiet i Nimas, der blev grundlagt i Aaret 1548 som Opdragelsesanstalt for unge Piger, er nu et Klubhus. Det berømte Institut Santa Cruz, der 1536 blev bygget af Biskop Zumarraga, benyttes nu som Kaserne, og den tilliggende Kirke som Varehus. Den 15. December f. A. blev alle Privatskoler, der ikke fuldstændig med Hensyn til Læseplan og Organisation stemte overens med de offentlige Skoler, uden videre lukkede. I Byen Huejucar i Forbundsstaten Jalisco blev 100 Katholiker en skøn Dag pludselig anholdt og indespærret i tre Dage, fordi de havde overværet en Messe i Byens Kirke, hvad der betragtedes som en Slags Sammensværgelse. Efter at det i lang Tid har været forbudt at ringe med Kirkeklokker, har Forbundsregeringen i disse Dage gjort Skridtet heltud ved at udstede en Proklamation, hvorefter *alle Kirkerne i Staterne Vera Cruz, Tabasko og Jukatan* skal omdannes til verdslige Skoler, hvori samtlige Lærere er forpligtede til at undervise efter kommunistiske og atheistiske Grundsætninger. Forøvrigt befinder hele det offentlige Skolevæsen sig i en nærmest trøstesløs Situation, hvad der bedst fremgaar af den Kendsgerning, at over 2 Millioner Børn ikke nyder nogen som helst Undervisning, og alligevel er der en ny Kamp i Gang imod de faa endnu bestaaende Privatskoler. En Masse kontrollerende Embedsmænd er blevet udsendt for at tilvejebringe Grundlag for fuldstændig Lukning af alle private Lærestalter, der forøvrigt alle som en i lang Tid har været berøvet Retten til at afholde Eksamen, og derfor maa lade Eleverne »gaa op« ved Statsskolerne, hvor de bliver alt andet end upartisk behandlede, foruden at de maa betale i dyre Domme for at faa Lov til at blive eksaminerede.

Til alt dette kommer endnu, at Biskop Garibi Rivera og Generalvikar Dr. Alvarado for nylig et blevet landsforviste, samt at Tallet paa Præster ifølge en ny Lov er fastsat

til *een for hver 25.000 Indbyggere*. Alle Præster staar desuden under Politiopsigt. Hvis de tillader sig at læse Messe uden Tilladelse, vanker der Fængsel fra 3 til 36 Timer plus Bøder fra 10 til 500 Pesos. For Pøblen, der daglig ophides af Regeringsbladene, er en Præst ligefrem fredløs og kan ikke regne med nogensomhelst Hjælp hos Øvrigheden, hvis han angribes.

Saaledes ser Forholdene for Tiden ud i »Kulturstaten« Meksiko. A. N.

Fra Hovedstad og Provins

Kbhvn. Foredrag i A. C. Man kunde ønske mange af vore egne saa stor Interesse og Sympathi for Ordenslivet, saa beandtet en Forstaaelse af dets Ytringer og Former, som Dr. Vilhelm Lorenzen viste, da han Onsdag d. 1. Marts stod paa A. C.s Talerstol og gav en yderst interessant Oversigt over St. Bendts Orden, dens Udvikling og Indsats især i dens Velmagtsdage i Middelalderen, da der fandtes ca. 2000 Benediktiner-Klostre i Vesterleden. Det var et indholdsrigt Foredrag, som det vilde være saare fristende at fortælle om! Om Abbedierne, der i det 15. Aarhundrede næsten helt var gledet over paa Kongernes Hænder, om hvor forskelligt St. Bendts Tanke slog an i Danmark, som fik 32 Klostre, i Norge, hvor der kun var 6, og i Sverige, som ikke havde et eneste Abbedi. Foredragsholderen fortalte ogsaa, at Ordenens kvindelige Gren henimod Middelalderens Slutning næsten udelukkende bestod af adelige Frøkener; mon der ikke ogsaa har været statelige Skarer af Lægsøstre, der svarede til Korsøstrenes store Tal? Men al Interesse kan snart ventes tilfredsstillet paa en mere fyldestgørende Maade, idet Dr. V. Lorenzen i den nærmeste Fremtid vil udgive et Værk om Benediktinerklostrene, som vi sikkert maa se imøde med største Interesse.

Da Posten, samtidig med at dette skrives, bringer en lille Brochure indad Redaktionsdøren, skal vi benytte Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa den. »Die Trachten der katholischen Ordensleute« af Ernst Krenn (G. J. Manz, Regensburg 8°, 32 S., Mk. 1,85) giver en kort og klar Oversigt over de katholske Ordensdragter, efter at en Indledning har orienteret over deres Historie, Betydning, Inddeling etc. Til Slut byder Brochuren paa en Række Tavler, Billeder af de vigtigste kath. Ordensdragter. Alt i alt en lige saa interessant som billig Introduktion i Ordens-

livets »Garderobe«, en af de mest farverige Processioner i Historien, hvor hver Dragt vidner om religiøse Ideers Kraft og Særpræg!

Rosenkranssognet.

*Aarsberetning for St. Vincentsforeningen for katholske Damer.
1. Januar—31. December 1932.*

Foreningen talte 42 Medlemmer, 13 aktive og 29 passive. 52 Familier og enligstillede er blevet understøttet, og der er aflagt 94 Besøg i Hjemmene. — Paa Systuen forfærdigedes 92 Klædningsstykker, desuden har der været en Del Reparationer af brugt Tøj. Af Gaver er der modtaget 387 Brugs- og Beklædningsgenstande.

Kun faa af de indbudte deltog i Retraiten paa Østerbro; der havde nemlig været Missionsuge i Sognekirken i Adventstiden. — I den fælles Paaskekommunion 2. Paaskedag var der bedre Tilslutning.

Til Skovturen, der gik til Trørød, var der ialt indbudt ti fra Sognet.

I Sommerens Løb var først 2 Smaabørn ti Dage i Trørød, senere tilbragte 14 Skolepiger en god Ferie derude paa tre Uger.

I November Maaned holdt Vincentsforeningen et Aftenmøde i Jeanne d'Arc. Der udgik 52 Indbydelser og 35 gav Møde. Man tilbragte en hyggelig Aften med Oplæsning og Sang; til Slut var der Kaffebrød.

Til Julefesten paa Østerbro havde 24 efterkommet Indbydelsen.

Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, bedes herved modtage en hjertelig Tak. Pengegaver, Aarsbidrag, brugte Klædningsstykker, Fodtøj og lignende modtages med Tak paa Systuen, Boyesgade 8, 1. Sal, Torsdag Kl. 1¹/₂—4.

<i>Indtægter:</i>	Kr. Ø.	<i>Udgifter:</i>	Kr. Ø.
Kassebeh. 1. Jan. 1932.	28 11	Indkøb til Systuen	94 32
Aarlige Bidrag:		Mælkebilletter	28 50
Fra akt. Medlemmer	81 00	Fødevarer	230 11
» pass. »	200 00	Skotøj	17 65
Kollekt i Rosenkransk.	30 00	Brændsel	5 60
Forskellige Gaver	68 39	Sporvognsbilletter	4 00
Bøssen	3 00	Kontant Hjælp	117 00
Ved Salg	49 00	Diverse Udgifter	5 00
Modt. fra Hovedkassen	350 00	Messestip.	3 00
		Indbet. til Hovedkassen	246 00
		Kassebeh. 1. Jan. 1933.	58 32
	<u>809 50</u>		<u>809 50</u>

H. P. Chr. Stein †. En af Sankt Ansgars Kirkes mangeaarige veltjente Funktionærer, som dog paa Grund af tiltagende Svagelighed allerede for ca. en halv Snes Aar siden saa sig nødsaget til at trække sig tilbage, fhv. Cigarmager Hans Peder Christian Stein, døde Lørdag d. 4. Marts paa St. Josefs Hospital, 72 Aar gl.

Af den nuværende Generation, der søger St. Ansgars Kirke, er der ikke ret mange mere, som vil huske den lange, magre Skikkelse, der, iført lang sort Kjole, stod ved Kirkedøren for at vise Folk tilrette. Med sit glatragede, skarptskaarne Ansigt og et tilsyneladende lidt tvært eller surt Minespil havde han ikke just noget umiddelbart vindende eller tillalende i sit noget kejtede Væsen. Men under den haarde, kantede Skal, det barske Udseende, slog der et dybt religiøst, barnligfremt, varmtfølede, ædelt og trofast Hjerte.

Kirkebetjent Stein kom som ung Mand hertil fra Haderslev. Som ganske ung Mand blev han ramt af en meget dyb Sorg og haard Prøvelse; han søgte Hjælp og Trøst hos Stedets protestantiske Præst, som dog erklærede sig ude af Stand til at hjælpe ham; men mærkelig nok gav han ham det Raad, naar han kom til København, hvor han agtede sig hen, da at henvende sig til en katolsk Præst. Dette gjorde Stein; han blev undervist og optaget af P. Brinkmann i 1886 og fandt i Kirken, hvad han havde søgt og længtes efter: Trøst, Fred og Styrke.

Sit hele Liv tilbragte han i Hovedstaden, hvor han havde sin Moder boende hos sig indtil hendes Død. I omtrent en Menneskealder (fra 1892—1923) røglede han punktligt og regelmæssigt sit Hverv som Kirkebetjent; hans Nidkærlighed maa paaskønnes saa meget desmere, som han ikke boede i St. Ansgars Sogn, men langt ude paa Frederiksberg. Uagtet den store Afstand manglede han saa godt som aldrig ved nogen Gudstjeneste paa Søn- og Helligdage samt ved Aftenandagterne i Maj og Juni.

Da tilsidst hans svigtende Helbred tvang ham til at nedlægge sit Hverv, voldte det ham dyb Sorg og et oprigtigt Savn, thi han elskede St. Ansgars Kirke som faa; denne Kærlighed viste han paa en ejendommelig Maade ved sit sidste Besøg i Kirken. Paa Grund af sin Øjensygdом (Slær) var han saa godt som blind; Synet var saa svækket, at han ikke mere kunde se, men kun utydeligt skimte Genstande eller Personer. Han samlede sig derfor frem i Kirken, følte paa Væggene, rørte ligesom kærtegnende ved Knælebænke, Kommunionsgitteret, Prædikestolen, for paa denne rørende Maade at sige sin ærværdige, elskede Kirke endnu en Gang Tak og Farvel.

Vi tør haabe, at Peder Stein, da han bankede paa det himmelske Jerusalems Porte, ikke behøvede at staa længe udenfor, men hurtigt blev lukket ind og budt velkommen af alle de mange, han havde sørt paa deres Plads i St. Ansgars Kirke, eller ledsaget, naar de for sidste Gang blev baaret ud over Kirkens Tærskel, deriblandt Biskop v. Euch og Pastor Johannes Braun. Men ikke destomindre være hans Sjæl anbefalet alle vore Trosfællers Forbøn, især i St. Ansgars Menighed. — »I evig Thukommelse er den Relfærdige.« (Ps. 111, 7)

— nb —

Nykøbing F. Søndag den 19. ds. holdt Birgittakredsen Generalforsamling i Nykøbing F. Efter at Aarsberetningen var aflagt og Regnskabet godkendt, drøftede man Muligheden for at faa lagt Møderne i en mere bestemt Plan; men man var dog tillige klar over, at Møderne ofte maatte flyttes til en anden Dag, da man ikke altid kunde faa Foredragsholder til den planlagte Tid, eller Sygdom kunde lægge Hindringer i Vejen.

Den gamle Bestyrelse genvalgte, og der var fuldstændig Enighed om at fortsætte som hidtil med at lade afholde Foredrag i hver By og ikke alene for Foreningens Medlem-

mer, men indbyde hele Menigheden, saaledes, at alle kan nyde godt af det. Dette har hidtil været praktisk uigennemførligt, da Foreningen har været tvunget til at afholde Møderne i private Hjem; men da Nykøbing F. nu har faaet en smuk Sal, og Maribo vil have en færdig til November, vil alle tre Byer om et halvt Aar være forsynet med fortrinlige Mødelokaler.

Dagens største Begivenhed var dog Aftenmødet i den ny Sal, hvor Hans Excellence Biskoppen holdt et udmærket Foredrag for Birgittakredsens og Franciskusforeningens Medlemmer med Familie.

Foredraget, der særlig var henvendt til de Unge, handlede i Hovedtrækket om de samme store Problemer som Hyrdebrevet, men var isprængt flere morsomme Træk fra Biskoppens lange Præstegering. De Unge blev opfordret til at læse Hyrdebrevet grundigt igennem for at tilegne sig de dybe Tanker, der laa til Grund for det og derved bedre forstaa, at man var ingen Helt, fordi man »levede ud« og blot slaveagtigt fulgte Masserne, men derimod, hvis man som en Mand kæmpede for at bevare sin personlige Frihed og Renhed og ikke var bange for at stride for Menneskehedens største Kulturgode, nemlig Kristendommen.

Bendt.

Fra den vide Verden

Rom. Den højtidelige Aabning af Porta Santa vil finde Sted Lørdag den 1. April Kl. 11. Den hellige Fader har anordnet, at denne Højtidelighed bliver transmitteret pr. Radio, saaledes at om muligt hele Verden kan deltage i den officielle Indledning til det hellige Aar.

Den hellige Fader har sendt en Skrivelse til Kard. Marchetti-Selvaggiani, hvori han erklærer, at de Troende paa den første Torsdag i April, som ogsaa er den første Torsdag i det hellige Aar, bør holde »den hellige Time« til Minde om Jesu Christi Lidelse og Død. Paven vil paa denne Dag selv begive sig til Peterskirken for sammen med alle Troende at bede for Syndernes Omvendelse, Ophør af alle Forfølgelser, Befrielse fra alle Onder og Fred blandt Nationerne.

Tyskland. En af de kostbareste Relikvier i Verden, Vor Herres Underklædning uden Sømme (Joh. 19) vil i Anledning af det hellige Aar blive udstillet i Trier i Tiden fra 23. Juli—3. September. Ifølge en gammel Tradition

skal den hellige Helena have bragt denne Christi Kjortel fra Jerusalem og skænket den til Kathedralen i Trier, den ældste Biskopskirke i Tyskland fra omkring 326, hvor den endnu findes. Ved den sidste Udstilling i 1891 besøgte ca. 2 Mill. Pilgrimme Byen.

England har reorganiseret sin diplomatiske Tjeneste, der før har været forbeholdt Absolventerne fra visse berømte Skoler eller Medlemmer af indflydelsesrige Familier. Nu vil ogsaa andre faa Adgang til disse Poster, og fornylig blev Katholiken Sir John Joyce Broderick udnævnt til den vigtige Ambassadørpost i Buenos-Aires. Dog har Katholiker allerede før besat lignende Poster, saaledes Ambassadøren i Paris, Lord Tyrrell; Lord Howard af Penrith, der har virket som Ambassadør i Spanien og Washington, blev katolsk som Dreng. Folkeforbundets Generalsekretær, Sir Eric Drummond, var ogsaa Katholik.

„Bazaren“

Der gives mange Slags Foraarsbebudere: Vintergæk og Krokus, Sneppen, Støren og Storken, de første Rejer. — Børnenes Hinkespil paa Fortovene. — Charlottenborg-Udstillingen o. s. v. Men de er allesammen mere eller mindre upaalidelige, tilsyneladende lunefulde og i hvert Fald ganske uberegnelige. Een Foraarsbebuder derimod er absolut tilforladelig, og det er »vor« Bazar paa Palmesøndag. Alle kender den og glæder sig til den, thi den bringer sin egen glade Foraarsstemning med sig; ja, mere endnu: den danner saa at sige Ouverturen til Paaskefestens Højtid.

Vi kender Formaålet med denne Basar: den holdes til Bedste for **de nødstedte Børn**; lad os da tænke paa den guddommelige Børneven, der har sagt: Hvad I har gjort imod en af de mindste af disse smaa, det har I gjort imod mig.«

Altsaa: Husk Bazaren ved **Gaver**, som modtages af Fru Alma Osterhammel, Frederiksborggade 54, København K. — og kom selv for at **aflægge et Besøg** i Bredgade 69 o. G. paa Palmesøndag d. 9. April og Mandag d. 10. April. Dette bringer den rette Foraarsstemning og bevirker Paaskeglæde!

NB

Exercitier for Herrer

vil finde Sted i St. Andreas Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag den 12. April Kl. 20 til Paaske søndag Morgen den 16. April. — Baade ældre og yngre kan deltage. Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Morgen, er ikke afskaarne fra at deltage.

Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til P. Mich. Spaus, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Aarhus. Familicaften. (Forsinket). Ved Bortlodning af Malerierne blev det 1. vundet af Nr. 48, det 2. af Nr. 10.

Sacerdote español se ofrece para dar lecciones de Castellano, como profesor de canto o para despacho particular.

Para informes: Couvent de l'Assomption, Hellerup.

**Husk Elisabethforeningens Bazar
d. 9. og 10. April.**

Kirkelig Kalender.

Marts-April.

26. S. 4. Søndag i Fasten.
 27. M. Johannes af Damaskus.
 28. Ti. Johannes af Capistran.
 29. O. Ferialdag.
 30. T. Ferialdag.
 31. F. Ferialdag.
 1. L. Ferialdag.

April.

2. S. Passionssøndag.
 3. M. Ferialdag.
 4. Ti. Isidor.
 5. O. Vincents Ferrer.
 6. T. Ferialdag.
 7. F. Marias syv Smerter.
 8. L. Ferialdag.

Marts-April.

Ugens Messebønner.

26. S. 4. Søndag i Fasten (247—218); 2. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn (122—[105]), 3. Sæt Bønner: For de levende og de døde (122—[110]).
 27. M. Ferialdag (252); 2. Johannes af Damaskus (860); — Eller: Johannes af Damaskus (860—699); 2. Ferialdagen (252). Slutningsevangelium: Ferialdagens (255).
 28. Ti. † Ferialdag (257); 2. Johannes af Capistran (863), 3. Om de helliges Forbøn (122). — Eller: Johannes af Capistran (863—702); 2. Ferialdagen (257), 3. Om de helliges Forbøn, Slutningsevangelium: Ferialdagens (259).
 29. O. Ferialdag (262); 2. og 3. som Søndag.
 30. T. Ferialdag (270); 2. og 3. som Søndag.
 31. F. Ferialdag (274); 2. og 3. som Søndag.
 1. L. Ferialdag (281); 2. og 3. som Søndag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1928), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

De Rubrikker, som gælder for hele Fastetiden, er denne Gang ikke taget med. Se N. U. Nr. 12.

Addendum in Directorio.

Die 28. hujus: Post Gl additur: Or 3. A cunctis.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 26. Marts Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

A.C. Tirsdag d. 28. ds. Kl. 20 i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B. **Ekstraordinært Møde** i Anledning af Diskussion i Studenterbladet om »Videnskab og Moral«. Emne: »Katholsk og marxistisk: Seksualopfattelse«. Indledere: Lærer H. D. T. Klærulff og Studenterbladets Redaktør Jørgen Neergaard. Foruden A. C.'s Medlemmer har Studenter mod Forevisning af Aars- ell. Identitetskort fri Adgang. Iøvrigt Gæstekort à 1 Kr. som sædvanligt.

Onsdag d. 29. ds. ordinær Mødeaften i A. C.'s Lokaler, Vester Voldgade 115. P. Messerschmidt: »Et Stykke Dogmehistorie«. Gæstekort à 1 Kr. hos Administratores. P. Ballin, Bredg. 64, Palæ 59. R. Hoff, Toldbodvej 48, Palæ 2351 y. K. Wesch, Aaboulevard 46, Nora 1843 y.

Italiensk. (Praktisk Rejseforberedelse.)

2 Kr. i Timen. — Klejnsgade 64, V.

Paul Hedemann.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEF »ATHENS« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂

Nr. 14

Søndag den 2. April

1933

INDHOLD: Naar den hellige Port aabnes. — Den forlorne Søn V. — Propagandakongregationens nye Præfekt. — Er det en Aabenbaring? — Hvordan jeg blev Katholik. — I Gudløshedens Værksted. — Joakim Skovgaard. — Albert Loiseau. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Naar den hellige Port aabnes.

Den katholske Verden fæster i disse Dage sit Blik paa de fire Hovedbasilikaer i Rom, som den første April højtideligt aabnes til Tegn paa, at det hellige Aar tager sin Begyndelse. Især samles vore Tanker om St. Peterskirken, hvor den hellige Fader selv foretager de ærværdige, tankevækkende Ceremonier.

Naar et helligt Aar indledes i Middelalderen, var det nødvendigt at bryde særlige Indgange i de fire Hovedbasilikaer, saa overvældende var Pilgrimmenes Mængde, der strømmede ind og ud. I Jubilæumsaaret 1500 blev denne hellige Ports Aabning for første Gang til en Ritus i egentlig Forstand; Pave Aleksander VI fastsatte bestemte Ceremonier, bl. a. skulde alle, som vilde have Del i det hellige Aars Velsignelser, ogsaa gaa gennem Porta Santa.

Ved Aabningen bliver den vældige Forhal til St. Peter, de omkringliggende, vatikanske Paladsfronter og det Indre af St. Peter efter gammelromersk Skik beklædt med røde

Tæpper og Gobeliner. Til højre for Porten rejses den pavelige Trone under en Baldakin, medens Tribunerne for den italienske Kongefamilie, for andre fremragende Personligheder, for Pavens Slægtninge, Malteserridderne, Ridderne

Porta Santa.

af den h. Grav, Diplomatiets og Aristokratiets staar overfor Tronen. Umiddelbart foran disse staar en Række Stole i rødt og gult for Kardinalerne.

Fra det sixtinske Kapel, hvor Koret istemmer »Veni Creator«, drager Paven med stort Følge over den kongelige Trappe til Konstantins Rytterstatue, hvor han sætter sig paa Sedia gestatoria, og han bæres nu, idet han i den højre Haand holder et lanseformet Krucifiks, i venstre et

rigt smykket Vokslys, i stor Procession til Forhallen. Under højtidelig Korsang, akkompagneret af Sølvtrumpeter, der tilsidst intonerer Pavehymnen, betræder Toget Berninis vældige Hal. Sedia gestatoria bæres af Æresgardens Officerer, og Svejtsergarden med sine traditionelle Standarter grupperer sig omkring Pavens Bærestol.

Efter endt »Veni Creator« forlader Paven sin Trone, som han imidlertid har taget Plads paa, og gaar til den hellige Port, hvor en Kardinal overrækker ham en Hammer af Guld. Forberedelserne til den hellige Ports Aabning træffes allerede i disse Dage, saa der kun behøves nogle sidste Haandgreb for at lade den helt styrte sammen. Naar saa det første Hammerslag lyder, bedes der: »Lukker Retfærdighedens Port op for mig«, ved det andet Hammerslag: »Jeg træder ind i dit Hus, Herre« og ved det 3. Hammerslag: »Aabner Portene for mig! Maatte Gud, der skabte Kraft i Israel, være med os!«

Derefter viger Murresterne og køres af Murerne tilbage paa smaa Skinner. Peterskirkens Præster vasker Portens Tærskel og Piller med Vievand. St. Peters Klokker begynder at ringe, og snart falder alle andre Klokker i det evige Rom ind — Anno Santo er begyndt. Imidlertid knæler den hellige Fader under Korsang og Vekselsang med Krucifiks og Kærte ned ved den hellige Port og istemmer Te Deum, som Mængden fortsætter; derefter betræder den hellige Fader Peterskirken fulgt af Kardinalerne og hele den store Procession. Som det er Skik i Rom, rejser den vældige Menneskemængde, der fylder Kirken, sig og modtager Paven med begejstrede Haandklap og »Evviva«-Raab; derefter falder den ærbødigst paa Knæ, naar den hellige Fader nærmer sig og velsigner Folket.

Et Aar igennem staar Porten saaledes aaben, og dette Aar skal være et særligt Naadens og Frelsens Aar for de Troende, et Forløsningens Aar i allerrigeste Forstand. Maatte mange gennem Jubelaarets Port gaa ind til et bedre og helligere Liv, mange Syndere gaa ind til Renhed og Dyd, mange Vantro og Vrangtro til Sandhedens Erkendelse, mange Hedninger til Guds Kirke, mange ukærlige og splittede Sind til Forstaaelse og Fred. Maatte den katholske

Familie, den kristne Ungdom, den katholske Aktion og hele det katholske Liv fornyes i dette Aar, som skal minde os om den »overvættets store Forløsning«, vi fik ved Jesu Christi Død, og det Ansvar, som følger deraf.

Den forlorne Søn.

V

Gerne havde han stillet sin Sult paa de Bælge, som Svinene aad. Luk. 15.

Hungersnøden raser! Disse Ord kunde staa under det 5. Billede i vor Serie »Den forlorne Søn«. Rovfugle kredser over Sceneriet, og om Kap med dem styrter Mennesker sig over Aadsler eller rykker Græsset op, de banker paa stængte Døre eller strækker deres Hænder besværgende op mod Himmelen. Forsulten, elendig og i Laser staar den forlorne Søn foran Avlsgaardens Herre og tigger for sit Liv.

St. Augustin mener, at Hungersnøden i Jesu Lignelse betyder Mangelen paa Guds evige Sandheds Ord, naar Sjælen har hengivet sig til Synden. Synderen søger Lykken ved at følge sine Lidenskaber; men jo mere han derved fjerner sig fra Herren, desto mindre tilfredsstilles han; den dybe Stræben efter Lykke mættes kun af Gud.

Om den berømte Mathematiker Sully fortæller en af hans Venner: »En Foraarsmorgen aflagde Theuret, Coppée og jeg et Besøg hos Sully. Han pintes af store Smerter, og hvordan vi end prøvede paa at henlede Samtalen paa Emner, som havde interesseret ham før, kom han bestandig tilbage til Døden og det, der skulde komme efter den. Sully fortalte, at han engang havde fundet Hvile i den kristne Tro; men siden han havde opgivet den, havde han flakket omkring paa Tvivlens Stier uden nogensinde at finde Tryghed for Hjerte og Forstand. Han spurgte os, om vi kendte de samme Saar i vore Hjerter, hvortil Coppée med rolig Overbevisning svarede: »Nej, nej, jeg tror«. Da saa Sully opmærksomt paa ham, løftede sine Hænder og sagde: »Coppée, du ved ikke, hvor lykkelig du er!«

En opsigtvækkende Konversion førte i sin Tid Verdensvandreren Payson Weston tilbage til den katholske

Kirke. Payson Weston havde i Evangeliets Tjeneste, som anglikansk Præst i Nordamerika, tilbagelagt ca. 190 000 km til Fods. Om sin Konversion til Kirken fortæller han følgende:

»Jeg har vandret mange Mil i mit Liv, og jeg har set mange Byer og Landsbyer med alle Slags Mennesker. Sidste Vinter opdagede jeg en lille Helligdom, som var opkaldt efter den »lille Blomst«, den hellige Theresia af Jesusbarnet.

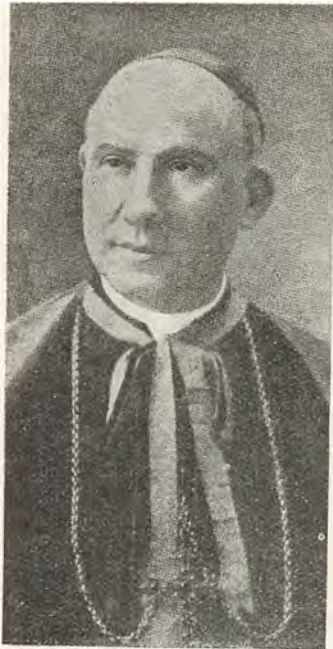
Den forlorne Søn tigger om Arbejde og Brød. J. v. Führich.

Jeg ved ikke hvorfor, men Kendsgerningen er, at jeg begyndte at bede om Sandhedens Erkendelse. Hver Søndag gik jeg nu samme Vej. En Dag knælede jeg ned, forandrigt af Præstens Velsignelse, fast besluttet paa at blive Katholik. I Aaret 1889 tilbagelagde jeg 8000 km for den anglikanske Kirke for at prædike mod Umaadeholdenhed. Bare jeg kunde gøre den Vej om igen for som Apostlen Filip at fortælle alle Mennesker: Jeg har fundet Messias!

Propagandakongregationens nye Præfekt.

Gang paa Gang har Pressen udnævnt snart den ene snart den anden Kardinal til »rød Pave« og Kardinal van Rossums Efterfølger som Leder af Kongregationen de propaganda fide. Nu har et Dekret fra Statssekretariatet gjort

Kard. Pietro Fumasoni Biondi.

Ende paa alle Gisninger. Umiddelbart efter det offentlige Konsistorium af 16. Marts, hvor de nye Kardinaler modtog Baretten og fik overdraget deres nye Embeder i Kirkens Tjeneste, udnævnte Hs. Hellighed Paven Kard. Pietro Fumasoni Biondi til Propagandakongregationens Præfekt.

»Nordisk Ugeblad« byder den nye Overhyrde, som ogsaa de nordiske Vikariater er betroet til, sine hjertelige og ærbødige Velkomsthilsner og Lykønskninger. Vi anbefaler ogsaa Hs. Eminence til de Troendes Forbøn, fordi et af de mest ansvarsfulde Hverv er blevet lagt paa hans Skuldre. Hundreder af Præfekturer og Vikariater i alle Verdensdele, Tu-

sinder af Missionsstationer under alle Himmelstrøg, Millioner Kristnes og Ikke-Kristnes aandelige Skæbne er jo betroet Propagandapræfekten. Til ham især rettes Herrens Ord: »Gaa ud i den ganske Verden og prædik Evangeliet for al Skabningen«, fordi det i særlig Grad afhænger af Kirkens øverste Missionsledelse, hvorledes disse Ord omsættes i Gerning. Han skal være Kirkens Ryttergeneral, den aandelige Erobrer og Opdager.

Hvad Kard. Fumasoni Biondis Levnedsløb angaar, henviser vi til N. U. Nr. 11. De Embeder, som den nye Præfekt allerede har beklædt, har sikkert været en udmærket

Forberedelse til den nuværende Stilling og har uden Tvivl skaffet ham en dybere saavel praktisk som theoretisk Indsigt i Missionsproblemerne, ligesom den Grundighed, hvormed Kardinalen som Deleгат i U. S. A. har sat sig ind i den amerikanske Kirkes Forhold, lover frugtbart Virke i Fremtiden.

Den nye Præfekt har — i alt Fald indirekte — ogsaa vist sin Interesse for de nordiske Missioner. St. Ansgars Scandinavian Catholic League of New York (329 West 108th Street) har i ham haft en anerkendende Ven, der fulgte Arbejdet med Glæde.

Til Kirkens nye Kansler er Kard. Boggiani udpeget, og det meddeles i »La Croix«, at de to nye Kardinaler, som Paven har forbeholdt sig *in pectore*, skulde være den Apostoliske Nuntius i Paris, Mgr. Maglione, og Mgr. Pizzardo fra Statssekretariatet.

Er det en Aabenbaring?

Hvorledes bør en Katholik forholde sig, naar det Rygte naar ham, at Guds Moder har aabenbaret sig som Person, synlig og hørlig? — Bør han uden Forbehold sige: Jeg tror! — Eller bør han sige: Jeg vil først se, ja, føle, før jeg tror!?

Hvorfor gjorde vel St. Thomas sig fortjent til Bebrejdelsen? Fordi han ikke troede! — Bør man da uden videre tro enhver Beretning om et Mirakel? Sikkert ikke; men St. Thomas' Fejl var den, at hans Tanker udtrykte Tvivl paa Jesu Guddommelighed, paa Jesu Evne til at udføre Miraklernes Mirakel: Sejren over Døden! Skønt han personlig havde skuet Sandheden — Gud — Mennesket.

Naar vi derfor hører om et eller andet Under, bør vi hverken være lettroende eller vantro, men — fri for enhver Fordom — roligt søge at orientere os, saa vidt det er os muligt.

Er Underet af en saadan Natur, at det stemmer med Kirkens Lære? — Og hvad oplyser de givne Beretninger

om Underets Art? Kan der være Tale om Suggestion, Hysteri eller endog bevidst Bedrag?

Endelig: hvorledes har det sig med Vidnernes Evne til objektivt Referat?

Fremfor alt maa vi vogte os for en rent følelsesbetonet Indstilling. En Dame, som læste om Visionerne i Beauraing, »føjte« intet derved og kom derfor i Tvivl; men da hun næste Dag inden Modtagelsen af den hellige Kommunion saa andre modtage denne, slog det hende, at hun jo heller aldrig »føjte« noget ved denne Naademeddelelse til andre, og at al følelsesbestemt Kulde og Tvivl derfor er uden Beviskraft. —

Men naar det drejer sig om et Under, som — om det er ægte — maatte fryde enhver Katholiks Hjerte, da er det en Selvfølge, at man — saa vidt man kan — søger at finde Sandheden. — Lad os som et Eksempel betragte en Begivenhed, som i denne Tid drøftes overalt i den katholske Verden: Visionerne i Beauraing!

Hvad foreligger der da her?

Fem Børn — mellem 9 og 15^{1/2} Aar — har i Tiden mellem ²⁰/₁₁ 32 og ³/₁ 33 Gang paa Gang haft samue Vision: en skøn Kvinde, som de antager for Guds Moder, og som paa Forespørgsel bekræfter dette.

Først: hvad kunde vel tale **imod** disse Visioners Ægthed?

1) Børnene er ganske »almindelige« Børn, sunde og kvikke, fra Hjem, der maa betegnes som »navnkristne«. — Hvorfor skulde nu saadanne Børn begunstiges fremfor Millioner?

2) Børnene vedbliver, trods Visionerne, at være »almindelige« Børn, muntre og sysselsatte som før.

3) Der er ingen Helbredelser sket trods Børnenes Bøn derom.

Hvad taler nu **for**, at her virkelig foreligger Aabenbaring?

1) Den første Vision har efter Vidnesbyrdene at dømme været aldeles uventet.

2) Alle Børnene har atter i samme Nu set Visionen, hvilket har vist sig derved, at de som lynslaaet har kastet

sig paa Knæ i samme Sekund. — Altsaa maa de have været underkastet samme Indflydelse.

3) Undertiden blev det ene eller andet Barn ikke delagtigt i Visionen. Der kan følgelig næppe være Tale om en Fællessuggestion; her er jo nemlig ikke Tale om en blot Gradsforskel i Grebthed, men om en Artsforskel: det ene Barn »gribes« — det andet »gribes« ikke, skønt dette har været Tilfældet under ganske lignende Betingelser. Var der Tale om en Suggestion, vilde der utvivlsomt dog være et vist Tilløb til den sædvanlige Grebthed; men nej: enten er Barnet aldeles under »Synets« Magt, eller det er det aldeles ikke!

4) Visionen kom altid brat som et Lyn. Der kan følgelig næppe være Tale om en (oparbejdet) Selvsuggestion.

5) Børnene saa Visionen ens. — Da en Kunstner havde gjort tre Udkast og derpaa tog Børnene for sig — een ad Gangen — fremførte de alle samme Kritik og Rettelser. — Naar de — straks efter Visionerne — isoleredes og af en Samling fremmede udspurgtes hver for sig, gav de samme Svar — og det paa ret aparte Spørgsmaal — uforudseelige Spørgsmaal — saasom om Tænderne kunde ses, naar Guds Moder smilte til dem (Svar: nej!). — En enkelt Ting saas dog ikke straks af alle, nemlig det gyldne Hjerte, der straaled i Guds Moders Bryst, naar hun bredte sine Arme ud til Farvel! Men til Gengæld hændte det en Aften, at en lille 9-Aars Pige — fremmed der paa Egnen — og som kom til at staa »bag« Visionen — ogsaa saa Guds Moder — og fra Ryggen! Hjertet saa hun som en gulagtig Plet. — Og Barnet kendte forud intet til Visionens Enkeltheder! —

6) Mens Visionen saas ens, hørtes den ikke ens. Eller rettere, den talte kun undertiden til alle og hørtes af alle, mens den andre Gange kun talte til en enkelt, mens nogle af de øvrige blot saa, at Læberne bevægedes. Og den sidste Aften talte Visionen forskellige Ord til ethvert af Børnene (til tre af Børnene hver sin Hemmelighed!) — kun endte den med Farvel i alle fem Tilfælde. Den havde allerede forud forkyndt, at Afskeden var nær, og at den vilde sige noget særligt til enhver især. (Fortsættes.)

Hvordan jeg blev Katholik.

P. Jón Svensson S. J. har været saa venlig at overlade os en Serie Artikler: »Wie ich katholisch wurde«, oprindeligt skrevet til »Stimmen der Zeit«. De vil sikkert interessere vore Læsere paa Grund af Emnet saavel som paa Grund af den klassiske Fortællemaade, som har gjort P. Svensson verdensberømt. »Nordisk Ugeblad« takker Forfatteren og Forlæggeren, Herder & Co., for deres Imødekommenhed ved at overlade os dette for danske Katholiker saa interessante Materiale.

Mange Steder, hvor jeg i de sidste Aar har holdt Foredrag, bad man mig indtrængende fortælle, hvorledes det egentlig gik til, at jeg som 12-aarig protestantisk Vildkat forlod mit Hjem, den fjerne Ø Island, og drog ud i den store, vide Verden for at studere, og hvorledes jeg dengang endog blev Katholik. Med Glæde opfyldte jeg denne Bøn, og netop denne Fortælling har jeg maattet gentage oftere end alle andre, thi den interesserede i særlig Grad mine Tilhørere. Til Slut tilraadete man mig ogsaa skriftligt at gengive dette Afsnit af mit Liv.

Som det fremgaar af mine saakaldte »Nonni-Bøger«, tilbragte jeg mine 12 første — helt igennem lykkelige — Drengaar hos mine Forældre paa Nord-Island. Jeg var Protestant som alle mine Landsmænd. Vel fandtes der dengang paa Island en katholsk Missionær, men han var den eneste Katholik paa hele Øen, ja, der havde end ikke meldt sig en eneste til Undervisning.

Jeg voksede op som en vild Blomst i Guds frie Natur, midt imellem de stolte islandske Bjerge, tæt ved Atlanterhavets Bred, og blev opdraget efter de fleste islandske Familiers Grundsætninger, nemlig i størst mulig Frihed. Man vaager ikke over ethvert af Børnenes Skridt, men vil, at de uden fremmed Hjælp skal lære at overvinde deres smaa Vanskeligheder, samtidig med at man med største Streng-
hed fordrer Lydighed og god Opførsel.

Naturligvis havde jeg, den lille Vildkat, intet at indvende mod denne Opdragelse, og saaledes voksede jeg op og var allerede som 7-aarig legemlig godt udviklet. Paa denne Tid lærte jeg ogsaa Ridekunsten, som paa Island er uundværlig for gammel og ung, og fik i Foræring af min Far en dejlig lille Ridehest. Den var snehvid og hed »Grani«, ligesom Siegfrieds berømte Ridehest. Af Hjertens Lyst red jeg omkring i Omegnen paa »Grani«s Ryg, over Bjerge og Dale. Undertiden fik jeg Lov til at tage min lille Broder, Manni, med, han satte sig da bagved mig og klamrede sig til mig med sine smaa Arme.

Men Rideturene gennem det herlige Land var ikke vor

eneste Fornøjelse. Vi boede jo ved Havet og havde følgende ogsaa en lille Baad, som vi maatte ro i og sejle med. Ofte kom vi paa vore Ture i Fare og kunde være druknet, men sluttelig slap vi dog fra det med Livet, og selv disse Farer ansaa mine Forældre ikke for tilstrækkelig Grund til at forbyde os Turene.

Skal man kalde denne Opdragelsesmaade uforsigtig eller letsindig? Jeg kan ikke dømme om det, jeg ved blot, at der paa Island ikke forekommer flere Ulykkestilfælde end andre Steder trods den store Frihed, Børnene nyder, og i hvert Fald tumlede jeg omkring frisk og glad, lykkelig og sund, til jeg var næsten 8 Aar gammel.

Endnu havde jeg ikke gaaet i nogen egentlig Skole. Min eneste Undervisning havde jeg faaet af min Mor, som lærte mig meget snuigt og lærerigt, og min Søster Bogga, der var et Par Aar ældre, hjalp hende troligt dermed. At læse havde jeg endnu ikke lært, men skulde dog snart begynde med dette vigtige Fag. Ved et lykkeligt Tilfælde lærte jeg denne Kunst paa egen Haand, uden at min Mor erfarede noget derom, og ved Hjælp af min Søster og endnu en 9-aarig Veninde lykkedes det mig paa forholdsvis kort Tid at lære baade at læse og at skrive.

Da jeg endelig kunde læse, blev jeg paa een Gang grebet af en ny, ejendommelig Lidenskab: en umættelig Læselyst. Jeg gik nu ikke mere saa meget ud, men sad helst hjemme og læste den ene Bog efter den anden. Min Far havde et lille Bibliothek, som han gav mig fri Adgang til. Og hvilke Bøger læste jeg? Alle Slags. Ja, tænk blot: endog Homer og Virgil i islandsk Oversættelse, uden at jeg dog forstod ret meget deraf. Men min Far havde fortalt mig, at disse Værker hørte til de mest straalende i Alverdens Digtetekunst, og saa maatte jeg dog forsøge at gøre mig lidt bekendt med dem.

Men saa læste jeg ogsaa de persisk-arabiske Eventyr, der hedder »Tusind og Een Nat«. Det gik lettere. Yderligere fordybende jeg mig i de herlige islandske Sagaer fra den gammel-islandske Literaturs Guldalder, og de gjorde et uudsletteligt Indtryk paa mig; ja, jeg forsøgte endog at trænge ind i de uforlignelige Edda-Sange, som overvældede mig med deres storladne Poesi, skønt jeg hverken anede eller forstod deres Værdi. Og saa kom en Bog, som gjorde et mægtigt Indtryk paa mig og gav mine Tanker en helt ny Retning, det var et Uddrag af den italienske Historie-skriver Cantu's bekendte Verdenshistorie. Den var oversat til mit Modersmaal og holdt i en let folkelig Form og indeholdt vidunderlige Beretninger om de europæiske Lande og Folkeslag. Den ene Gang efter den anden læste jeg den i største Spænding og med en sand Ulvehunger, og da jeg

var færdig med dette Studium, var en ny Verden pludselig gaaet op for mig. Jeg opdagede her for første Gang i mit Liv, at der gaves andre Lande i Verden end Øen Island, som hidtil havde været saa at sige hele Verden for mig, men nu udvidedes min Synskreds enormt. Der gaves dér — hinsides det store atlantiske Hav — en Mængde Lande og Riger, der var endnu større og smukkere end mit Hjemland, og der gaves Folkeslag, der var meget mægtigere og ældre end vort islandske Folk. Det var nyt, og det var forbavsende! Kort sagt, denne nye, vældige Trylleverden derude henrykkede mig, og denne Henrykkelse forvandlede sig lidt efter lidt til et uhyre stort, lidenskabeligt Ønske om at rejse ud i denne vide Verden. Jeg vilde se denne Trolddom med egne Øjne og lære Landene og Folkeslagene at kende.

Min Fædreneø forekom mig nu som liggende udenfor Verden, og den laa jo virkelig ogsaa ved Verdens Ende helt deroppe ved den nordlige Polarkreds, som tabt ved Atlanterhavets nordligste Grænse. Ja, ud maatte jeg ubetinget, mit Ønske voksede sig saa stort, at det ikke mere lod mig i Ro. Jeg tænkte paa det Dag og Nat og spekulerede paa, hvorledes jeg kunde realisere min Plan. Endelig mente jeg at have fundet det rigtige: Derude paa Havet, lige ud for vort Hus, laa hver Sommer en Mængde fremmede Skibe for Anker. Det fornuftigste vilde vel være, tænkte jeg, at ro ud til et af disse Skibe i min Baad, tilbyde mig selv som Skibsdreng til Kaptejnen og saaledes begynde den store Verdensrejse.

Men da jeg meddelte mine Forældre min »storartede« Plan, vilde de til min Forbavselse ikke vide noget deraf. Og saa maatte jeg altsaa til min Sorg opgive hele Forehavendet. Men mit Ønske om at rejse blev ikke mindre.

En Dag gik jeg til min Mor og talte indgaaende med hende derom. Da hun havde hørt alt, sagde hun til mig:

»Jeg kan godt forstaa dit Ønske, Nonni. Du har læst saa meget smukt om den store Verden, at det er ganske naturligt, at du ogsaa gerne vil se den.« Saa føjede hun noget til, som gjorde et stærkt Indtryk paa mig: »Naar et Menneske,« sagde hun, »har et heftigt Ønske, netop som du nu har, og det, han ønsker, ikke er noget ondt, skadeligt eller urimeligt, men noget godt eller i det mindste nogenlunde fornuftigt, vil han altid kunne opnaa det. Der gives et ufejlbarligt Middel hertil.«

(Fortsættes.)

I Gudløshedens Værksted.

»Det egentlige, eneste og dybeste Problem i Verdens og Menneskets Historie, som alle andre maa underordne sig, er og bliver Konflikten mellem Tro og Vantrø.«

Goethes Ord, som vi her gengiver, har aldrig været mere aktuelle end i vore Dage, hvor Gudløsheden organiserer Masserne og slynger sine Brandfakler ud i alle Lande. Mange er endnu ikke helt overbeviste om denne Kamps Voldsomhed og de gudløse Agitatorers glimrende Organisation, de aner ikke, hvor store Resultater den kæmpende Gudløshed allerede har opnaaet.

Da kan en Bog som den, Dr. K. Algermissen har udgivet i 1932 (*Die Gottlosenbewegung der Gegenwart und ihre Überwindung* XVI + 358 S., 8°, 18 Bill., indb. Mk. 5. J. Giesel, Hannover), virke som et Trompetstød, der formaar at vække en af den dybeste Søvn. Samtidig staar man overfor et Standardværk, som hæver sig højt over mange Piecer, Artikler etc. om samme Emne.

Lad mig i Korthed skitsere Bogens Indhold. Efter en spændende Oversigt over svundne Tiders Kamp mod Gud stilles vi Ansigt til Ansigt med den russiske Gaade, den bolshevikiske Sfinks, hvis Kamp mod Religionen vi oplever i alle dens rystende Faser. Forfærdelse griber en, naar man opdager Gudløshedens vældige Organisation, og hvorledes den allerede arbejder op ad vore Døre, hvordan den allerede med Held underminerer vore Hjem, vore sociale, moralske og religiøse Ideer.

Roden til vor Kulturs Forfald søger Forfatteren i Renæssancetiden, hvor det gamle, hedenske Menneske rejste sig fra Graven for i fire vældige Aandsperioder at føre Menneskeheden bort fra Gud.

Reformationen løsriver Menneskeheden fra Kirken.

Fornuftreligionen, Deismen, løsriver i det 18. Aarh. Menneskeheden fra Kristus.

Materialismen løsriver i det 19. Aarh. Menneskeheden fra Gud.

Men er Mennesket engang løsrevet fra sit Ophav, da begynder det ogsaa Kampen mod andre Mennesker, og derfor rejser sig i det 19. Aarh. Klasse mod Klasse, Familien opløses, fordi den ene Ægtefælle ikke mere kan ofre sig for den anden, og endelig forsøger Bolshevismen i det 20. Aarh. at udrydde den menneskelige Personlighed i det hele taget.

Bolshevismen vil slaa det individuelle Menneske i Stumper og Stykker, den vil skabe det kollektive, som ikke

rager op over sine Omgivelser, Massen er Maalet. Derfor føres der Krig mod Familien. Massekøkkener bliver indrettede, overfor 550,000 fælles Bospisninger i 1927 staar 1,240,000 i Januar 1933 for Moskvas Vedkommende. Masseboliger er Idealet, hvor den fælles Hal forener alle, hvor fælles Børnehaver optager de mindste Børn etc.

Saa mærkeligt det end lyder, forklares Bolshevismens Had mod Gud netop udfra Russerens religiøse Natur. Hans Tanke kredser bestandig om Gud; selv den fritænkernes Arbejder kommer stadig tilbage til det Spørgsmaal: Gives der en Gud? Han kan ikke frigøre sig for sin Sjæls inderste Trang, og derfor maa han enten anerkende Gud eller hade ham.

En ubønhørlig, antikristelig og antikirkelig Konsekvens ligger i de Love, som Magthaverne i Rusland har givet, siden de overtog Styret i 1917. Ejendommen ophæves, det kirkelige Ægteskab erklæres for ugyldigt, religiøse Forsamlinger og Foreninger forbydes, der maa ikke udøves Karitas' Gerninger, den religiøse Undervisning forbydes etc.

Hvorledes fór man frem mod Kirkebygningerne? Man har jo af og til hørt om deres Ødelæggelse, at f. Eks. den iberiske Gudsmoders Kapel i Moskva en Julinat blev jævnet med Jorden, eller at det store Simonovkloster fra det 14. Aarh. sprængtes i Luften den 22. Januar 1930. Men hvad kender vi til de Hundreder og Tusinder af Kirker, som ellers blev nedlagte? Allerede i 1929 kunde et Sovjettidskrift skrive: »Religionen spræller som et haardt trængt Dyr. Den forfølges uden Barmhertighed og vil ogsaa vedblivende blive forfulgt. Der har været 675 Kirker i Moskva, nu er der kun 287 tilbage.«

Noget ganske frygteligt er Antallet af dræbte Præster og gejstlige Personer. Alene fra 1918—24 blev over 8000 gejstlige Personer henrettet. Uden Naade og Barmhertighed, uden Hensyn til Ret og Retfærdighed slagtedes disse ulykkelige Ofre. Ofte bestod deres eneste Brøde kun i nogle Sætninger, som f. Eks. dem Præsten G. Leparski havde sagt: »I Udlandet vokser den religiøse Tro; saaledes vil det ogsaa blive hos os; snart vil Guds Ord blive sejrrigt i vort hele Land.« Dette var nok til at fælde ham.

Algermissens Bog kender ogsaa det sidste Dekret mod Religionen, den gudløse Femårsplan, der skal gøre det helt af med Troen inden Slutningen af 1937. I 1932/33 skal alle religiøse Skoler lukkes, især de theologiske Seminarier, og alle Kultustjenere skal opføres paa Listen over Personer, som ikke har Krav paa Forsørgelse med Levnedsmidler. Kirkernes Lukning skal forberedes. I 1933/34 skal Masserne gennemsyres med fornuftmæssig Vantro,

bl. a. ved Hjælp af 120 gudløse Films; blandt Myndighederne vil man rense ud for alle religiøse Elementer, og de religiøse Smuthuller i Familierne skal bekæmpes. 1934/35 skal se de gudløse Cellers Formering, og i Løbet af dette Aar skal alle Kultustjenere enten opgive deres Kald eller udvises. I det fjerde Aar skal Myndighederne overtage alle kirkelige Bygninger og forvandle dem til Biografer, Museer, Klubber; i Rabbinerens, Sognepræstens og Popens Sted skal Læreren træde. Og det femte Aar skulde befæste alle disse »Fremskridt« . . .

Paa en uhyggelig Maade imponerer de Organisationer, som den russiske Gudløshed forstod at stampe op af Jorden. Besboschniki, de Gudløses Forbund, som siden 1929 kalder sig de »kæmpende« gudløse, tæller i Dag over 7 Millioner Medlemmer, og desuden findes ikke færre end 1,500,000 gudløse Skolebørn. Det drejer sig i de allerfleste Tilfælde om meget aktive Medlemmer, som foranstalter Foredrag, Kursus og Spørgetimer til Vantroens Udbredelse, de indretter gudløse Museer og Udstillinger, de tager Kino og Radio i deres Tjeneste, de erstatter Ceremonier og Helligdage med deres Modsætninger. Selv saa uskyldige Fornøjelser som en Skovtur maa tjene deres sataniske Hensigter, idet de f. Eks. med en Udflugt til en Klosterruin forbinder en Diskussion om »Kirkens Udbytterolle« eller paa en meteorologisk Station blasfemisk behandler Emnet: »Gud og Vejret«. Ja, denne ugudelige Agitation søger sine Ofre allerede blandt smaa Børn; de unge Mødre undervises omhyggeligt i, hvorledes de skal kvæle de første fromme Spirer i Menneskehjertet.

»Jeg tilgiver Bolshevikerne,« siger den russiske Viden-skabsmand, Dr. Horn, »at de skyder Folk eller idømmer dem Tvangsarbejde. Men jeg kan aldrig tilgive dem de frygtelige Eksperimenter, som de gør med Ungdommens Sjæl i mit Hjemland. Der findes ikke Mage til denne Forbrydelse i hele Verden.« Hvor meget der ødelægges, kan ikke tilnærmelsesvis skildres; man faar en Anelse, naar man hører Sovjetmyndigheders egne Tilstaaelser. »Hvad kan man iagttage i de kommunale Skoler?« spørger Sovjet-tidskriftet for Undervisning, »Erotik, Egoisme og fuldstændig Mangel paa hvert Ideal.« Og saa har vi ikke bragt et eneste Citat, hvor Ungdommen selv klager og anklager!

Er denne Gudløshed fjern fra os, begrænset til Rusland? Nej, den dundrer allerede paa vore Døre i Mellem- og Vest-europa. Baade Frankrig, England og Tyskland som de fleste mindre Stater har deres egne fritænkerske Forbund. I Meksiko og Spanien har Gudløsheden taget Magten, ligesom den arbejder intensivt i fremmede Verdensdele. Tyskland alene har en borgerlig Fritænkerorganisation paa

60,000 Medlemmer, en proletarisk-socialistisk paa 650,000 og en kommunistisk paa 170,000 Medlemmer, som ganske vist blev forbudt i 1932. De arbejder alle nøjagtig efter russisk Maner, kun at Methoderne er tilpassede efter de enkelte Lande.

Bogens sidste Del er viet Omtalen af de Metoder, som kan føre til den gudløse Pests Nedkæmpelse i Rusland og andre Steder. Mange gode Raad gives der for, hvordan Naturen, Kristendommen og Kirken kan organisere Kampen mod Bolsjevismen, hvordan Politik og Økonomi, Videnskab og katholsk Aktion kan være med i den. Men lad mig slutte med den bedste Sætning, jeg fandt i dette Afsnit, som viser, med hvilken Vælde Sjælden hungrer efter sin Gud trods alt: »Trods den fjortenaarige frygtelige, anti-religiøse Lovgivning, trods Kirkernes Lukning, trods Præsternes Henrettelse og Forvisning, til Trods for, at det troende Folk plages, trods det sataniske Arbejde fra de »kæmpende gudløses« Side, trods den gudfjendtlige Skole bekender dog over 95 % af Folket sig i det ydre til Gud og Religionen, i Hjertet endnu flere.«

Joakim Skovgaard.

(Sluttet.)

Som Menneske var Joakim Skovgaard helt igennem en alvorligt troende Kristen, for hvem det religiøse Maleri ikke var »udvendige« Emner, Paaskud til interessante Figur-sammenstillinger, men Bekendelse af den indre Overbevisning. — Da han engang stod sammen med flere unge Mennesker foran det afsluttede Arbejde paa Skagen-Kirkens Altertavle, der forestiller Christi Fødsel, hørte han en af dem sige for sig: »At nogen kan faa sig selv til at tro paa saadan noget enfoldigt Sludder!« Skovgaard tog sig denne Bemærkning meget nær og irettesatte ham og prøvede at faa ham til at indse den guddommelige Sandhed, at Kristus er blevet Menneske, født af en Jomfru. — Da den unge Mand kort Tid efter blev meget alvorlig syg, sendte Skovgaard ham Bøger om den kristne Tro, for at han dog endelig ikke skulde dø med det spottende Sindelag, og den Nidkærlighed gjorde saa stærkt Indtryk paa den unge, at Mindet om Episoden aldrig har forladt ham.

Som det var Grundtvigs Indsats i dansk kristelig Kultur at genopvække den gamle Salmetone, saadan har Skovgaard — inspireret af Grundtvig — som den skønneste Blomst i den grundtvigske Bevægelse — genvakt det religiøse Maleri herhjemme — og den store Opgave at udsmykke Viborg Domkirke gav ham Vækst som Kunstner.

Det er især det gamle Testamente, han dér har formaaet at gøre levende, fra Paradisets rene Skønhed i Naturens frodige Have til de gamle Patriarkers stærke Mandighed og Moses' Vælde. Der er i disse forskellige Fremstillinger en saadan Rigdom af Menneskeskildring, en saadan Indlevelses-evne, at man skal lede viden om for at finde Magen til overbevisende Kraft — i Nutiden findes den næppe.

Fremstillingerne af det nye Testaments Begivenheder lider gennemgaaende af, at Hovedpersonen er blevet altfor

Altertavlen »Den gode Hyrde«.

J. Skovgaard.

jævn, skønt der ogsaa dér er vidunderlige Enkeltheder og mesterlige Kompositioner.

I dette store Arbejde har Skovgaard skænket Domkirken en Billedbibel i Lighed med Oldkirkens biblia pauperum. Den er helt igennem folkelig og lige let tilgængelig for Børn som for voksne — for de lærde og de enfoldige. Det er de Egenskaber, der præger de virkelig store, sande Kunstværker. — En gammel Bondemand kom en Dag i 1908 ind i Kirken og gennemgik alle Billederne meget omhyggeligt og endte med begejstret at udbyrde paa sit jydsk: »A har aaller siet saa skjønne Billeder i nowen Kjerk, de har da osse hat skammele gue Malere i gammel Daw.« — Det gik slet ikke op for Manden, at Billederne var af ny Dato.

Arbejdet der i Kirken er ogsaa udført i den gamle Aand, idet der er ydet det bedste, som overhovedet stod i Skovgaards Magt. — Ligesom for Middelalderens Mestre var hans bærende Tanke, at det var Gud, han viede sit Arbejde og sin Kraft. Ham skulde man give det bedste, og derfor blev han heller ikke træt af at male om og om igen, store Stykker lod han ubarmhjertigt hugge ned for ufortrødent at begynde forfra, indtil han havde naaet et tilfredsstillende Resultat. Saa meget arbejdede han i den gamle Aand, at da man, efter at han havde fuldendt Udsmykningen, vilde dekorere ham med Ridderkorset, afslog det med den Motivering: »Jeg har arbejdet til Guds Ære og ønsker ikke nogen Udmærkelse for det!«

Foruden at udføre de store Dekorationsarbejder har Skovgaard haft megen Indflydelse paa Restaureringen af adskillige gamle Landsbykirker, og da især paa Altrene. Han havde paa det Omraade en helt katholsk Opfattelse, idet han har udtalt: »Vi maa huske, at Alteret skal være det straalende Midtpunkt i Kirken, det, man uvilkaarligt ser op til.« — Takket være Skovgaards Interesse for Middelalderen staar der nu flere Altre i den gamle, danske Gyldenalterstil i Kirker med den skønne, romanske Arkitektur — hvor de ogsaa hører hjemme. Det har tilbagegivet disse Kirker en Del af det oprindelige Præg. Paa denne Maade arbejdede Skovgaard paa at give Kirkerne et værdigt Udseende ved lødige og gode Arbejder til Guds Ære og Menneskene til Opbyggelse

Vil man have det rette Indtryk af den gamle Mesters Indsats i Kirkeudsmykningens Historie, maa man se hans Værker paa Stedet og ikke nøjes med Reproduktion; man maa se Viborgs og Lunds Domkirke.

Den Reproduktion, vi bringer her i Bladet, er ikke valgt, fordi den giver af det største, Skovgaard har ydet, men fordi den er Illustration til hans Yndlingssalme, den, han havde ønsket skulde forelæses ved hans Begravelse i Stedet for Tale — som Tak for alt, hvad Gud havde været for ham og givet ham:

»Herren er min Hyrde, mig skal intet fattes.
Han lader mig ligge paa grønne Vange,
til Hvilens Vande leder han mig:
Han kvæger min Sjæl. . .«

Naar vi ser, hvor meget denne grundtvigske Maler har lært af den katholske Kirkes største Kunstnere og mest monumentale Værker — saa meget, at de virker som nødvendige Forudsætninger for hans Kunst — kunde man vente, at han ogsaa vilde have været fyldt med Taknemlighed, Velvilje og Ærbødighed overfor Kirken af i Dag;

men der har han ikke vist ret megen Forstaaelse. Det var ligesom om han omgav sig med en Sfære af Protestantisme, naar han var i Italien. Han kunde komme med mange spydige Bemærkninger og Anekdoter; men efter de Bebrejdelser at dømme, han har udtalt mod Kirken overfor mig, har hans store Anstødssten været Brugen af de mange daarlige Gibsfigurer og smagløse Godtkøbsudstyr, hvoraf der er saa meget i Italien — det har jo ikke meget med Kunst at gøre. Han syntes, at den katholske Kirke, der engang var Kristenkunstens Moder, nu havde svigtet Idealerne. Gud fik ikke mere det bedste, Menneskeand kunde frembringe. Der kan vi lære meget af Skovgaard, som har gjort de gamle katholske Kirketanker levende igen herhjemme — vi kan lære af hans Ildhu for at alt, hvad der havde med Gud at gøre, skulde blive værdigt og skønt.

En dansk Dame traf engang i »San Francesco« i Assisi en tysk Franciskaner, som havde været paa Rundtur i Europa for at studere Kirkekunst. Han havde bl. a. ogsaa været i Viborg Domkirke, hvis Udsmykning lige var fuldført, og var begejstret over, hvad han der havde set. Han sagde: »Harde Viborg ligget paa en Jernbanehovedrute, vilde Domkirken blive lige saa besøgt og skattet som Giotto's Kirker . . . Siden Middelalderen er der ikke udført Magen til Arbejde!« — Nu om Dage er Skovgaards Navn kendt og skattet i det meste af Europa og siden Verdensudstillingen i Venedig 1931 ogsaa af det katholske Italien. Kort før Mesterens Død var der fra Rom kommen Indbydelse til Kunstnersammenslutningerne herhjemme til at deltage i den store Udstilling af religiøs Kunst, som arrangeres i Anledning af Jubelaaret. Man anmodede fremfor alt om Joakim Skovgaards Deltagelse.

Birgitte West.

Albert Loiseau.

(Sluttet.)

Albert erkender i en ung Alder
Lidelsens Værdi.

Men saa fik Albert en stor Prøvelse; han blev syg. Nu kunde han ikke saa ofte som før besøge Kirken, men han tabte dog ikke Modet. Krucifikset ved Sengen og et Billede af Christi Moder gav ham rigeligt Stof til den hjerteligste Samtale med Jesus og hans hellige Moder. Han havde ogsaa sin Notesbog hos sig for at skrive i den om, hvor stærk hans Kærlighed til Jesus var. »Smerterne pinte mig saa meget, men jeg klagede ikke. — Drengene legede

udenfor mit Vindue og fløjtede efter mig, — men jeg skulde tage Medicin og sove, og saa var jeg taalmodig og tænkte paa Frelseren.«

Saa ung Albert end var, kendte han dog godt Lidelsens Værdi. Han bragte stadig Ofre for andre for derved at føre Menneskene til Frelseren, og han sagde aldrig »nej«, naar Gud forlangte et nyt Offer af ham. Lægen foreskrev Luftforandring. Det betød at tage Afsked fra den elskede Moder og fra de gode Venner. Men Albert tøvede ikke et Øjeblik, han var straks rede til at rejse. Og ude paa Landet fandt han ogsaa Lejlighed til at være Apostel. Han skrev hjertelige Smaabreve til sine Venner: »Forbliv ægte Korsriddere. — Beskyt den hellige Hostie. — Hver nye Ridder til vort eucharistiske Korstog.«

Han vil være Præst og bliver først Spejder.

Albert kom hurtigt til Kræfter, den friske Landluft styrkede ham tilsyneladende. Paa den Tid bestemte han sig til at ville være Præst, og med Henblik herpaa foresatte han sig følgende:

Jeg vil spise alt, hvad Mor laver til mig.

Jeg vil adlyde ufortøvet.

Jeg vil tit gaa i Kirke.

Jeg vil være en god Præst.

Da han var kommen hjem igen, lærte han en inunter Flok Spejdere at kende. De var glade og fromme, og de imponerede ham, saa at han blev en begejstret Spejder.

Sygdommen faar atter Tag i ham.

Stakkels Albert, Sygdommen fik atter fat i ham. Han rystede af Feber, Smerterne brændte og stak, besværlige Besøg trættede ham; men han smilede, var glad og i godt Humør, skønt det var et stort Offer for ham at være syg. Naar Kammeraterne opfordrede ham til at gaa ud med dem, fornyede han sit Offer: »Frelser, det er saa bittert at bringe det Offer, men du ved, at jeg bringer dig det for at hjælpe Synderne og de afdøde.«

Moderen led med Albert, Faderen var imidlertid død. Albert var fra første Færd bestemt paa at gøre sin Moder Glæde, og under Sygdommen skjulte han sine Smerter for ikke at ængste hende. Selv naar han ikke følte Sult, overvandt han sig til at spise, for at hans Moder skulde være tilfreds. Om Natten kunde han ikke sove, Aandedrættet blev saa besværligt; men Moderen sad ved hans Seng, og han lukkede sine Øjne og lod, som han var ved at falde

i Søvn, og hans trætte Moder lod sig narre og faldt selv i Søvn.

Engang kom en Præst paa Besøg og spurgte ham, hvorledes det gik. De var alene to. Saa aabnede Albert sit Hjerte og fortalte om alle sine skjulte Lidelser. Han talte om den stærke Smerte i Siden, om de lange Nætter og de mange Ofre, som den slemme Sygdom krævede. Og han hulkede saa bittert i Præstens Arme; men da hans Moder kom ind, mandede han sig straks op. Moderen havde dog set, at Alberts Øjne var fulde af Taarer, men han bad hende saa inderligt: »Moder, du maa ikke græde,« og saa smilede han saa muntert, at Moderen ikke kunde lade være med at smile igen.

I Forbindelsen med Frelseren var Albert heltud Barnet. »Jeg elsker dig,« sagde han til ham, og saa tilføjede han: »Hvad forlanger du af mig?« — Og Frelseren sagde: »Vil du være min Ridder, lille Barn? Vil du være min Præst?« — »Ja, men hvad skal jeg saa gøre?« — »Vær en rigtig Dreng, lad dig ikke friste til at gøre noget galt, men giv et godt Eksempel.« Denne Samtale fandt Sted efter Kommunionen. Albert skrev den ned i sin Notesbog og tilføjede: »Kære Guds Moder og hellige lille Therese, hjælp mig. Jeg vil være Frelserens Ridder. Lad mig blive Præst. Det er mit Ønske. Hvorfor? Jeg vil være god og gøre Sjælene lykkelige, jeg vil lide, og jeg vil staa Christus ganske nær.« Men Døden nærmede sig, Smerterne pinte ham mere og mere, dog kunde den tapre Dreng sige: »Herre, jeg elsker min Sygdom, lad mig lide, jeg frelser jo Sjælene.«

Han giver Afkald paa alt og hengiver sig
til Døden.

Albert var ikke bange for Døden, men det kostede ham Kamp og nye Ofre at skulle give Afkald paa sit Hjertes Ønsker: at blive Præst og Apostel og vinde mange Sjæle til Jesus. Det blev foreslaaet at bringe Albert til Lourdes, og Planen blev bragt til Udførelse. Drengen knælede længe i dyb Bøn foran Naadebilledet, hans Øjne var lukkede, Ansigtet skjult i Hænderne, han græd og hulkede. Maria bad ikke om Sundhed for ham, men om fuldkommen Hengivelse i Guds Vilje. En Tante, som ledsagede ham, beundrede paa Hjemrejsen hans gode Humør.

Men Albert kom hjem som døende. Han faldt ned paa Sengen og udbrød: »Hent min Skriftefader, hvor er han?« Al Angst for Døden var forbi. Da hans Moder i dybeste Sorg raabte: »Albert, bliv hos mig, gaa ikke bort,« sagde det døende Barn: »Begynd paa Dødsbønnerne.« Det var hans sidste Ord. Efter et varmt Kys paa Frelserens Saarmærker faldt hans lokkede Hoved tilbage, og Øjet bristede.

Det var paa Jesu-Hjerte Festens Oktavdag, at Albert Loiseau døde i en Alder af 14 Aar.

Den kære Gud er stor i sine Helgener. I den hellige Eucharisti virker Frelseren Mirakler i Barnesjælene. Ham være Tak og Ære. Ved J. D.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

Kbhvn. Sakraments sognet. Aarsberetning fra St. Vincentsforeningen for katholske Damer (katholsk Menighedspleje) 1. Jan.—31. Decbr. 1932.

Foreningen talte 18 aktive og 30 passive Medlemmer.

43 Familier og enligstillede er blevet understøttet. Der er aflagt ca. 225 Besøg i Hjemmene.

Fra Systuen er uddelt til Piger og Drengene: 36 Kjoler, 8 Underkjoler, 37 Bluser, 53 Par Benklæder, 55 Skjorter samt 117 forskellige Beklædningsgenstande. Til Voksne er uddelt: 51 Stk. brugt Tøj, 4 Lagner, 2 Dyner, 1 Dynebe-træk, 1 Pudevaar, 11 Par Sko og 3 Par Støvler. Ialt er der uddelt 357 Stk. Tøj.

Af Gaver har Foreningen modtaget 128 forskellige Beklædningsgenstande, 2 Dyner, 9 Par Sko, 2 Par Støvler, 2 Par Gummistøvler, 1 stor Pakke Klædevarer og 1 stor Pakke Hvidevarer.

Alle, der her ydet Foreningen Hjælp, bringes herved en hjertelig Tak. Pengegaver, Aarsbidrag, brugte Klædningsstykker, Fodtøj o. lign. modtages med Tak paa Systuen, Nørrebrogade 27, 1. S. o. G., hver Torsdag 1¹/₂—4.

Indtægt:	Kr. Ø.	Udgift:	Kr. Ø.
Kassebeh. 1. Jan. 1932.	7 92	Urtekram	326 00
Aarsbidrag:		Kontant Hjælp	75 00
Aktive Medlemmer..	215 00	Diverse (til Syge og til	
Passive » ..	206 00	Brændsel)	69 40
Tilskud til Hovedkas-		Aftenmøder	129 52
sen	565 00	Systuen	244 06
Kollekt i Sakramentsk.	58 04	Messestipendium	3 00
Indsamlet ved Møder .	73 25	Indsendt til Hoved-	
Kontante Gaver	18 00	kassen	294 29
Bøssen paa Systuen..	10 84	Kassebeholdn. 1/1 1933.	12 78
	<u>Kr. 1154 05</u>		<u>Kr. 1154 05</u>

— — Et interessant Foredrag i D. K. K. F. Fredag den 10. ds. afholdt D. K. K. F. et ualmindelig fængslende og interessant Møde, hvor Aftenens Taler var Frk. Eschricht, der i levende og begejstrede Ord skildrede den store middelalderlige Helgeninde St. Hildegard af Bingen for den talrige Forsamling. Frøkenen holdt sig hovedsagelig til at fortælle om St. Hildegard og hendes musikalske Virken, men vi fik ogsaa smaa Glimt af hendes Liv og øvrige Arbejder, som virkede overmaade fængslende.

Uvilkaarlig fik man den mest brændende Lyst til selv at se de Steder, som Frk. Eschricht fortalte om, og at fordybe sig i den forunderlige, rigt begavede Kvindes Liv, der i mange Maader har Bud netop til vor Tid og vore Kvinder. Gid vi snart maa høre mere af lignende Art!

Bagefter var der et fornøjeligt Kaffebord i »Hallen«, hvor gamle og unge glædede sig over at benytte den nye Sangbog, der er en absolut Berigelse af vor katolske Sangskat. Alt i alt var det en smuk og vellykket Aften. E. G.

— — A. C. Mødet den 16. Marts i Nikolajkirken angaaende Rom og Jubelaaret var for de mange, som fyldte Salen, en stemningsfuld Optakt til det store tilstundende Jubelaar, en smuk dansk Akkord i Jubilæumsmelodierne, som nu lyder hen over den katolske Jordekreds. Arrangørerne har haft Sans for, at Møder af denne Art maa have et festligt Præg. Medens C. Aiblingers jublende »Jubilare Deo« klang hen over Salen, flammede Dürers Trefoldighedsbillede i prægtige Farver op paa Lærredet. Saa forklarede P. Nösen i markante Ord Betydningen af Valfarter, som fører os Pilgrimme paa Livets Vej til de helligste Steder, og hvorledes Pavens Motto: »Christi Fred i Christi Rige« ikke blot genkendes i hans Kærlighed til Exercitierne og Hjerternes Reform, i hans Encyklika om Ægteskab og Familie og om den sociale Orden, men ogsaa i hans inderligste Ønske om, at Christi Forløsning maatte fejres af hele Verden. Efter M. Hallers kraftige, begejstrende »Tu es Petrus« talte Kaptejn A. F. Beyer, understøttet og hjulpet af gode Lysbilleder, over Emnet »Rom«; og hans knappe, kraftige Sprog førte ligesaa levende tilbage til Legionernes Marche paa den appiske Vej som til Katakombernes underjordiske Byer eller Korsvejsandagten i Colosseum. I væsentlig Grad bidrog Koret, ledet af Kantor B. Husson med Organist K. Thomsen ved Orglet, til Aftenens festlige, opbyggelige, usvækkede Stemning.

St. Ansgars Kirke Torsdag d. 6. April Kl. 20 Korsvejsandagt undtagelsesvis i Stedet for Fredag Aften.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Den maanedlige Messe ofres Onsdag den 5. April Kl. 8^{1/4} i Rosenkranskirken.

St. Michaels Klub. Mandag d. 3. April Kl. 20 Pater Nösen's Foredragsrække over Kirkehistorien.

Næste Klubaften, 2. Paaskedag, bortfalder.

Glem ikke Bazaren! Gaver modtages med Taknemmelighed — navnlig ogsaa til Restauranten — foruden af Fru Osterhammel, Frederiksborggade 54 af Frk. Franziska Stratbøcker, Chartottenlund, Jægersborg Allé, Sommerly, og af Pastor v. d. Kettenburg, Bredgade 64, Kbhvn. K.

Kirkelig Kalender.

April.	April.
2. S. Passionssøndag.	9. Palmesøndag.
3. M. Ferialdag.	10. M. Ferialdag.
4. Ti. Isidor.	11. Ti. Ferialdag.
5. O. Vincents Ferrer.	12. O. Ferialdag.
6. T. Ferialdag.	13. T. SKÆRTØRS DAG.
7. F. Marias syv Smertes.	14. F. LANGFREDAG.
8. L. Ferialdag.	15. L. PAASKELØRDAG.

April. Ugens Messebønner.

2. S. **Passionssøndag** (286—237); 2. *Søt Bønner*: Frants af Paula (872—704); Korsets Præfation (517—37).
3. M. † Ferialdag (291); 2. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]).
4. Ti. Ferialdag (295); 2. Isidor ([42]). — *Eller*: Isidor ([41]—[42]); 2. Ferialdagen (295), Slutningsevangelium: Ferialdagens (298).
5. O. Ferialdag (300), 2. Vincents Ferrerius (873). — *Eller*: Vincents Ferrerius (873—705); 2. Ferialdagen (300). Slutningsevangelium: Ferialdagens (302).
6. T. Ferialdag (305); 2. som Mandag.
7. F. Ferialdag (310); 2. Marias syv Smertes (867); Slutningsevangelium: Festens ([89]). — *Eller*: Marias syv Smertes (866—243); 2. Ferialdagen (311—244), Slutningsevangelium: Ferialdagens (312—249).
8. L. Ferialdag (314); 2. som Mandag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

I Ferialmesserne læses fra Passionssøndag indtil Skærtorsdag Korsets Præfation; i Festmesserne læses ligeledes Korsets Præfation undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

St. Ansgars Kirke. Tirsdag d. 4. April Kl. 8¹/₄ læses den h. Messe for *Mødreforening*en.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke, Intet Møde Torsdag d. 6. April Kl. 20¹/₂. Kongreganisterne deltager i Korsvejsandagten.

Rosenkranssognet Kongregationen »Maria Rosenkransdrønning« har Møde Mandag den 3. April Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frbg. Allé 74.

Søndag den 9. April Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 2. April Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til lukkede Exercitier i **Assumptionsklostret**, Rygaard, Bernstorffsvej 51, Hellerup, fra Tirsdag den 11. April Kl. 19 til Paaskelørdag Form. d. 15.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33³, Kbhvn. Ø senest den 8. April.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN), Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paræ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 15.

Søndag den 9. April

1933

INDHOLD: Langfredag fejrer vi i Dag.. — Den forlorne Søn VI. — Er det en Aabenbaring? — Danske Benediktinerklostre. — Jubilæumsafnad i det hellige Aar. — Hvordan jeg blev Katholik. — Guds skjulte Kalden. — Om Mystik og Mystikere. — Tysklands katholske Biskopper og Nationalsocialismen. — »Korssets Tegne«. — P. Sigismund Stang †. — Engelske arbejdsløse til Jubilæet i Rom. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Langfredag fejrer vi i Dag...

Wolfram af Eschenbach skildrer i sin »Parzival« den unge Helt, der søger Gralen, Symbolet paa Tro, sædelig Renhed, Troskab og selve Eucharistien. Ved sin Taabelighed forskertser Parzival at blive Gralsrid'er og flakker halvfemte Aar gudsforladt om i haabløs Søgen efter Gralen, til han i Skoven møder den fromme Enehoer Trevrizent, der overbeviser ham om, at Vejen til Gralen kun gaar gennem Ydmyghed og Guds Barmhjertighed. Trevrizent siger:

Langfredag fejrer vi i Dag,
Alverden føler Velbehag,
men ogsaa Angstens Suk og Ve.
Hvor kan man større Troskab se,
end Gud beviste os, dengang
for vor Skyld han paa Korset hang.
Ja, Herre, om I selv er døbt,
saa sørg og klag: hvor dyrekøbt:
for vor Skyld bød han Døden Trods
og gav sit ædle Liv for os,
fordi vi ellers var fortabt
og ved vor Synd til Helved skabt.
Er ej I Hedning, Herre, maa
I denne Højtid agte paa.

— — —
 Saa søde Budskab meldes kan
 om denne Verdens Elsker sand.
 Han straalere som en Kærte klar
 og aldrig Elskov skiftet har.
 Hvem han vil skænke Kærlighed
 helt fyldes af hans Fryd og Fred.
 Dog stilles Verdens Børn et Valg;
 de selv maa vælge: Gud til Salg
 har baade Had og Kærlighed.
 Prøv nu, hvad bedst I gavnes ved.
 Den Skyldige ej føler Sky
 for Herrens Kærlighed at fly;
 men hvo for Synden søger Bod,
 han tjener for Guds Naade god.
 (Udg. af Sophus Michaëlis.)

Den forlorne Søn.

VI

Da gik han i sig selv. Luk. 15.

Han faldt saa dybt, at han tog Ophold blandt Dyrene. Gryntende springer Svinene omkring ham, og han længes endda efter det Affald, som kastes for deres Tryner. Se deri Billedet paa Mennesket, som vil tømme Syndens Bæger til Bunds og til Slut finder Bærenen!

Gives der vel Mennesker, som bliver dyriske i deres Tænken og Higen? Nej, man har kun Valget mellem at være Menneske eller at synke under Dyrenes fornuftløse Flok. De følger i det mindste Instinktets Lov, naar de æder eller drikker, parrer sig eller kæmper mod hinanden, men hvad kan standse Menneskets dybe Fald, naar det har frigjort sig for Guds og Aandens Herredømme?

Der holdtes forleden et Møde, hvor det kommunistiske Seksualideal kom til Orde; en veltalende ung Mand fremsatte det med Begejstring. Hvad gik hans Tale ud paa? Væk med Kontrollen over Drifterne, de er gode, sunde, de skal bare have Lov til frit at udfolde sig. Kødets Lov for den fjortenaarige, der næppe har opdaget sin Natur, Kødets Lov for Ungdommen, unge Mænd og Piger. Kødets Lov over Ægteskabet, over det første, andet, tredje, . . . tyvendel! Selvbeherskelse er dum og tom Frase, Lysten er den sande Livsudfoldelse!

Maatte de dog ransage sig selv! »Han gik i sig selv!«

Maatte Herren forunde dem en streng og alvorlig Samvittighedsransagelse, som ubarmhjertigt spørger: »Er der noget værre, end hvad Kød og Blod har udpønset« (Eccli. 17, 30). Hvad siger Forstanden? »Sjælen, som helt gaar op i Sanselighed, henfalder ofte til en Slags Fordummelse.« (P. Janvier.) Hvor bliver Hjertet af? »Utugten røver Hjertet.« (Oseas 4, 11.) Og Viljen? Fordi man gav efter, blev

»Da gik han i sig selv.«

J. v. Führich.

Viljen svag, fordi Viljen blev svag, giver man mere og mere efter. Klager ikke mangen en Moder: »Min Søn har været saa god, saa kærlig mod os, mod sine Søskende, hvad gaar der dog af ham, at han er blevet saa haard og egoistisk?« Var det ikke en Dommer, der sagde: »Hvor Udsvævelsen er Dronning, er Forbrydelsen Konge?«

Ransagelsen erkender snart Syndens Psykologi!

I det gamle Rom var der noget, som hed Blomsterdøden. Man indbød de intet anende dødsdømte til et Festmaal, hvor ødsel Pragt kunde fryde alle Sanser. Pludselig gled det store Purpurtæppe over Salen til Side, og ned dalede en Regn af duftende Blomster. De henrykte Gæster

jublede først, men da Regnen ikke vilde holde op, grebes de af bange Anelser, ja, tilsidst af Rædsel og Fortvivlelse. Blomsterregnen strømede videre, og berusede af den dejlige Duft kvaltes Livet under Roser. Rosentæppet blev et Ligklæde!

Ransagelsen viser, at Lasten efterfølges af Lede, at Lidenskaben holder jo mindre, jo mere den lover, er en Epilepsia brevis (Syndens korte Rus), at Thomas af Aquin har saa absolut Ret, naar han siger: »Et fornuftigt Væsen lider stedse, naar det træder ud af Ordenens Geled.«

Derfor hvælver Fredens Bue, Forsoningens Tegn, sig over den ransagende Synder. Gid Paaskeskriftemaalets Fredsbue maatte hvælte sig over mange, der føler sig betyngede af svær Skyld, og som Herren nu under at træde ind i Jubelaarets Paasketid!

Er det en Aabenbaring?

(Sluttet.)

Denne Ensartethed, hvad Synet angaar, men Uensartethed, hvad det hørte angaar, taler imod en Antagelse af aftalt Spil mellem Børnene. Imod dette taler iøvrigt saa mange andre Ting, saaledes deres lynsnare Knælen og deres Stemmers Forandring, naar Visionen kom eller svandt. Da de saaledes en Aften i rivende Tempo bad en Mængde Hil dig, Maria, standsede de alle i samme Nu midt i et *je* (= jeg), saaledes at alle fik sagt *j*-Lyden, men ingen fik udtalt *e*-Lyden: Visionen var forsvundet — mellem *j* og *e*! — Hvorledes arrangere et saa raffineret Komodiestil og for en fremmed og tusindtallig Forsamling! —

Endelig var Børnene i det mindste 8. December — den ubesmittede Undfangelses Dag — i en besynderlig Tilstand. Flammen af et Lys, som — i ganske stille Vejr — holdtes under en af de smaa Pigers Haand, fremkaldte ikke mindste Reaktion og heller intet Brandsaar. — Heller ikke voldsom Kniben i Pigebørnenes Arme, Ben og Ører fremkaldte nogen Reaktion (det var Læger, som foretog disse Eksperimenter). — Men paa andre Aftener var der — trods Visionen — ikke nogen særlig legemlig Virkning: Børnene reagerede normalt paa Berøringen.

7) Synet syntes endelig at opholde sig et bestemt Sted i Rummet; for alle Børnenes Blikke konvergerede mod nøjagtigt samme Sted i Rummet. — Fremdeles reagerede deres Pupiller*) normalt for stærkt elektrisk Lys, der kastedes dem lige i Øjnene, men de blinkede ikke og vendte ikke deres Blik fra Synet. — Anbragte man noget »imellem« dem og Synet, fjernede de Blikket uvilkaarlig og energisk.

Undertegnede er ikke Læge og kan derfor ikke vurdere alle Enkeltheder i de Oplysninger om Børnene, som stammer fra Lægers Eksperimenter og Iagttagelser. — Men for saa vidt jeg er i Stand til at bedømme det foreliggende Materiale, kan jeg ikke tænke mig andet, end at de fem Børn virkelig har set og hørt, hvad de angiver at have set og hørt, og at vi maa lade denne Kendsgerning være afgørende, saa at vi ikke kan lade os aflede af de ovenfor opstillede Indvendinger. — St. Paulus var en hadefuld Forfølger og blev dog benaadet med en Vision fremfor utallige trofaste fromme. —

Men foreligger her de virkelige Visioner, Aabenbaringer, hvad kan da Guds Hensigt dermed være?

Noget Helbredelsesunder er der jo — som allerede nævnt — ikke sket. Men underligt nok: just heri ligger der — forekommer det mig — et Fingerpeg: Hvad har nemlig den vantro Verden raabt, skreget, skrevet og forhaanet »Lourdes« for? For dets Undere! Den har forkastet dem som Suggestion! — Og her har vi imidlertid paany en lignende Situation: den 8. December var ca. 12,000 Mennesker forsamlet, syge ventede deres Helbredelse i Trøstighed og Forventning, Guds Moder viste sig for de »synske«, Mængden hulkede, Krøblinge bad (bl. a. ogsaa en blind som ved Lourdes' »Tilblivelse«) — alt var saa suggestivt tilrettelagt som vel muligt — som nogen Zola kunde ønske sig det til en ny Roman om et »Mirakel« — og intet skete!! End ikke et Løfte, et Haab gaves der de ventende!

Synet har i det hele kun formanet til saare velkendte Ting: Bøn, from Livsførelse, et nyt Kapel, Pilgrimsfærd til dette, Bøn —! —

*) Dette Forsøg anvendtes overfor to af dem.

Det er da, som vilde Guds Moder sige med sin Søn: Hvis I ikke ser Tegn og Under, vil I ikke tro! — Men Sjælen er mere end Legemet. — Skønnest og bedst af alle Undere er Guds Naades Virkninger i et Menneskes Sjæl!

Kirken har ikke udtalt sig om det, som i disse Dage er hændt i Beauraing, og fremfor alt af denne Grund bør vi vente med selv at tage afgørende Stilling. Men vi har Lov at handle efter Helgenernes Raad: modtage »Visionen« med samme Ydmygheds Aand, som om den var fra Gud, i Tro paa Guds Naades Kraft, men i Tvivl til vor egen Dømmekraft, og nøjes med at følge det i Visionen, som vi véd stemmer med Kirkens Bud: Bed altid! — Stiller vi os saaledes, da forbliver al Nysgerrighed vel utilfredsstillet; men vi kan heller ikke rammes af nogen Tvivl eller Anfægtelse, idet vi nøjes med at skænke vor Tro til Kirken, men forbeholder os Tvivlen angaaende vor egen Dømmekraft.

At Gud kan skænke os saadanne Undere, véd og tror vi. Derfor takker vi for Gaven i hans lukkede Haand, hvad enten Haanden skal oplades i Beauraing eller først engang i Himlen.

Ragnhild Blicher Simonsen.

Danske Benediktinerklostre.

Da Benediktinerordenen og hele den katolske Kirke i 1929 fejrede Mindet om Moderklosterets Grundlæggelse paa Monte Casino i 529, sørgede Academicum Catholicum for, at vi ogsaa herhjemme højtideligholdt dette sjældne Jubilæum. Det var Mennesker, der elskede og beundrede Benediktinerordenen, der havde taget Initiativet til Festlighederne dengang, og jeg tror, at man fik et stærkt Indtryk af Ordenens Betydning og Livskraft den Dag i Dag. Det kan ikke nægtes, at det er en god Maade at holde Jubilæum paa, at vise, at man lever og ikke er blevet ældet og svækket. Men alligevel kunde det historiske ved disse Festligheder vel nok være traadt noget stærkere frem, for det var jo dog de 1400 Aar, der var Festens Anledning. Mon ikke mange nøjes med at gaa og have en almindelig Følelse af, at Benediktinerne har betydet en hel Del i Kirkens Historie, ogsaa her i Danmark, uden at denne Følelse har nogen Viden at bygge paa. Hvor mange ved mon, at der i Danmark har eksisteret ikke mindre end 32 Bene-

diktinerklostre, deraf to Dobbeltklostre, 13 Munkeklostre og 17 Nonneklostre! Det er et imponerende Tal, og det bliver endnu mere forbavsende, naar man opdager, at Norge har haft i alt 6 Benediktinerklostre og Sverige slet ingen. Alene disse Tal giver en et lille Begreb om, hvad denne Orden har været for Danmark.

Om disse mange Klostre fortæller Dr. phil. *Vilh. Lorenzen* i sit nye Værk *De danske Benediktinerklostres Bygningshistorie*.*)

Vi ved alle, hvorledes Benediktinernes Virksomhed begyndte i Danmark med St. Ansgar, og i hele Landets Omvendelsehistorie har de haft deres betydningsfulde Andel. Men nogen Sammenhæng mellem denne Missionsvirksomhed og de senere Klostre bestaar ikke. Klostrenes Stiftelse kommer først langt senere, men det er meget usikkert, hvad der vides derom. »Uhyggeligt talrige,« skriver Vilh. Lorenzen, »er de Klostre, om hvis Stiftelsestid hverken skriftlige Kilder eller bevarede Bygninger eller Bygningsdele giver Oplysning, og om hvilke der positivt ikke vides andet, end at de var til det Aar, de første Gang omtales. Ældst antages St. Mikael's Kloster i Slesvig at have været, formodentlig grundlagt i første Halvdel af det 11. Aarhundrede. Det var et Dobbeltkloster, som dog kun bestod indtil ca. 1200. Men Klosterkirken har holdt Stand indtil 1870; det var en meget ejendommelig Rundkirke, hvis Forbillede man nu mener at finde saa langt borte som i Brindisi. Det næstældste Kloster er Allehelgensklosteret i Lund fra Slutningen af det 11. Aarhundrede, og saa følger herved Aar 1100 St. Knuds Kloster i Odense, som blev grundlagt ved Indkaldelse af 12 Munke fra Evesham i England med den særlige Opgave at varetage Tjenesten ved St. Knuds Martyrgrav. Dette Kloster blev stiftet af Kong Erik Ejegod, og det fik sin særlige Betydning baade ved, at angelsaksisk Indflydelse udgik derfra, og ved, at det blev Moderkloster til en Række andre Klostre. I det 12. Aarhundrede blev de fleste Benediktinerklostre til, det sidste var Halsted paa Lolland fra det 13. Aarhundredes Slutning. Derefter kommer der ingen nye Klostre af denne Orden, men de nye Ordener vokser frem. Men der fandtes ogsaa paa det Tidspunkt 27 Benediktinerklostre, saa det er ikke underligt, at der ikke føles Trang til flere.

Stiftere af Klostrene var dels Landets Konger, dels verdslige Stormænd, men i særlig Grad Biskopperne, der netop hos disse Klostre fandt en stærk Støtte for det kirkelige Liv i deres Stift. Biskopperne bevarede ogsaa de fleste Steder Myndighed over Klostrene. Et Pavebrev af 1431

*) I Kommission hos Gad. 1933. 12 Kr. (Tekstbind + Tavler).

siger udtrykkeligt om Essenbæk Kloster, at det er undergivet Biskoppens jus ordinarium, og det var det almindelige Forhold i Modsætning til vore Dage. Og Klostrenes Historie viser som hele Danmarks Kirkehistorie, hvor godt det i Virkeligheden var, naar Biskopperne havde Myndigheden. Der var jo ved Siden af dem kun een Magt, der søgte at trænge sig frem, det var Kongemagten, og dens Indflydelse var aldrig til Gavn for Kirken. Endnu i den største Del af det 15. Aarhundrede lykkedes det Biskopperne at udvide deres Myndighed over Klostrene, og det var kun til Gavn, men med Kristian I begynder ogsaa paa dette Punkt den Udvikling, der blev Grundlaget for Reformationen, at Kongen med Pavens Billigelse blev Kirkens Hersker. Og Rom var ude af Stand til at væрге Kirken mod Kongens Overgreb.

Nogle af de danske Klostre, deriblandt de to ældste, hørte til Cluny-Kongregationen, men mærkeligt nok har ingen sluttet sig til den tyske Hirsauerkongregation. En Tid lang kunde der næsten tales om en Odense-Kongregation, fordi en Række Klostre var tilsluttet det som Moderkloster. Men i 1205 opstod paa Ærkebiskop Anders Sunesøns Foranledning en Sammenslutning af alle danske Benediktinerklostre, der valgte Abbeden i Lund til deres »rector«, som skulde »sørge for den hele Ordens Nytte og Velfærd, og saavel Munke som Abbeder af den sorte Orden skulde lyde ham i eet og alt«. Hvert fjerde Aar skulde der afholdes Generalkapitel, og lige indtil Reformationen betragtedes Abbeden i Lund som »St. Benedicti Ordens Fader i Danmark«. Det synes, som om Danmark her er gaaet i Spidsen med Organisation af Ordenen. Bestemmelserne blev stadfæstet af Innocents III i 1206, men først paa Laterankonciliet i 1215 blev en lignende Ordning paabudt for hele Benediktinerordenen. (Fortsættes.) *B. Jensen.*

Jubilæumsaflad i det hellige Aar.

Det store Jubilæumsaar til Minde om Verdens Forløsning har taget sin Begyndelse den 2. April og varer til 2. April 1934. Den hellige Fader har for denne Tid truffet følgende Bestemmelser for Afladsvinding (Acta Apost. Sedis 25. Aarg. Nr. 1):

Paa Grund af den store Jubilæumsaflad, som kun kan vindes i Rom, suspenderes al anden Aflad paa nær følgende: 1) Aflad i Dødstimen. 2) Aflad, der er knyttet til Angelusbønnen eller »Fryd dig, du Himlens Dronning«. 3) Aflad, knyttet til de 40 Timers Tilbedelse. 4) Aflad,

som kan vindes ved at ledsage Vorherre i Vandringsbrødet til de syge. 5) Aflad i Forbindelse med Portiunculakirken i Assisi. 6) Aflad knyttet til de hellige Steder i Palæstina. 7) Den særlige Aflad, der er knyttet til den hellige Grotte i Lourdes under dette Valfartssteds Jubilæum fra 2. Februar 1933—2. Februar 1934. 8) Den Aflad, som Kardinaler og Biskopper meddeler de troende ved højtidelige Anledninger. Al anden Aflad suspenderes. Dog kan Aflad, som tilvendes de arme Sjæle, ogsaa i det hellige Aar komme disse tilgode.

For følgende Personers Vedkommende gælder det, at Jubilæumsafladen kan vindes af dem, uden at de rejser til Rom: 1) Alle Nonner, deres Postulanter, Novicer og Husfæller. 2) Alle Ordenssøstre samt deres Novicer, Elever, deres Hus- og Bordfæller. 3) De fromme Kvinder (Oblater), som uden at aflægge Ordensløfter fører et Liv i Fællesskab, approberet af Kirken. 4) Alle kvindelige Medlemmer af en kirkelig approberet 3. Orden, som lever i Fællesskab, og deres Novicer, Aspiranter, Elever. 5) Alle, baade gifte og ugifte Kvinder, som lever i et kvindeligt Institut. 6) Eneboere, som lever i bestandig Ensomhed, men tilhører en regulær Orden saasom Trappister, Camaldulensere, Kartøjsere. 7) De troende af begge Køn, som er berøvet deres Frihed, f. Eks. Fanger og landsforviste. 8) De syge og svagelige Personer, der af denne Grund ikke kan rejse; Tjenestepersonalet paa Hospitaler og Forbedringshuse, Arbejdere, som ved dagligt Arbejde maa tjene sig deres Underhold; alle, som er fyldt 70 Aar.

Alle de her nævnte Personer kan vinde Jubilæumsafladen, naar de værdigt modtager Bodens og Altrets Sakramenter og opfylder de Betingelser, som deres Biskop vil foreskrive.

De Personer derimod, som rejser til Rom, kan vinde Jubilæumsafladen, naar de efter værdig Modtagelse af Bodens og Altrets Sakramenter tre Gange besøger hver af Roms fire Hovedbasilikaer og dér forretter de foreskrevne Bønner.

København, den 1. April 1933.

† *JOS. BREMS,*
Vic. apost.

Hvordan jeg blev Katholik.

P. Jón Svansson S. J.

(Fortsat.)

Man vil forstaa, hvor opmærksom jeg blev ved disse Ord. I største Spænding bad jeg min Mor oplyse mig om dette Middel. Hun svarede:

»Det vil jeg gerne, Nonni. Det er meget nemt og lige-

til. Naar det, man ønsker, er, som jeg før sagde, saa behøver man blot for at opnaa det at vende sig til Gud og bede ham derom. Gud er almægtig. Han kan give os alt. Han er ogsaa uendelig god og vil kun gøre os godt. Han har endog udtrykkelig lovet at give os, hvad vi beder om.«

Her gjorde Mor en lille Pavse og tilkastede mig et moderlig ømt, men dog alvorligt Blik. Saa fortsatte hun: »Naar du altsaa, min kære Nonni, saa brændende ønsker at rejse ud i Verden, saa behøver du kun at bede Gud derom. Han vil ganske sikkert opfylde din Bøn.«

Med opspilede Øjne saa jeg paa min Mor, men vidste af lutter Forbavselse ikke, hvad jeg skulde sige. Thi hvad hun der havde fortalt mig, var saa vidunderligt, at jeg næppe turde tro det. Jeg var bange for, at jeg ikke havde forstaaet hende rigtigt. Hun syntes at gætte mine Tanker og fortsatte: »Hvad jeg har sagt dig, Nonni, er sandt, du kan roligt stole paa det. Men jeg vil forklare dig det nærmere. Som jeg sagde, giver Gud os alt, hvad vi beder om, forudsat at det er noget godt og fornuftigt. Men mærk dig vel: Gud har en mærkelig Ejendommelighed: Han lader ofte Mennesker vente længe, inden han bønner dem. Naar vi altsaa ønsker os noget af Gud, kommer det først og fremmest an paa, at vi har Taalmodighed og bliver ved med vor Bøn, indtil Gud tilstaar os det, vi ønsker, selv om vi maa vente længe, hvad der ikke er noget daarligt Tegn, men tværtimod Tegn paa, at Gud vil give os noget særlig smukt og stort.«

Jeg lyttede til min Mors Ord som til en himmelsk Aabenbaring, og fuld af Begejstring sagde jeg til mig selv: »Nu ved jeg endelig, hvordan jeg skal komme ud i den vide Verden.« Endnu samme Aften bad jeg følgende Bøn: »Kære Gud, jeg beder dig, hjælp mig at komme ud i den store Verden. Jeg ønsker det saa inderligt.« Og hver Aften sov jeg glad ind med den Overbevisning, at min Bøn havde naaet Guds Øre, og at han allerede grundede paa et Middel til at føre mig over det store Hav ud i den herlige Eventyrverden.

Saaledes gik Dage og Uger, ja Maaneder — og intet skete, men jeg tabte ikke Modet. Et helt Aar gik hen og endnu ikke det ringeste Tegn; det var haardt, men jeg tænkte: Mor har jo forudsagt det, og hun har sandelig Ret, Gud lader os vente længe. Og ikke et Øjeblik faldt det mig ind at tvivle paa, at jeg til Slut dog vilde blive bønhørt. Det næste Aar gik og endog et Par Maaneder af det tredje Aar, og stadig bad jeg min lille Bøn, da pludselig — som et Lyn fra klar Himmel — skete der noget saa herligt, saa vidunderligt, at det overtraf mine dristigste

Forventninger. Jeg vil forsøge ganske kort at gengive denne Oplevelse, vel en af de største i mit Liv.

Det var i Aaret 1870, den 31. Juli, i den yndige lille By Akureyri i Nord-Island. Min Far var død Aaret forud, og min Mor boede nu alene med os Børn og opdrog os med den største Omsorg, mest med Godhed og Mildhed. Jeg legede netop ved Stranden, da min Søster, Bogga, kom løbende hen til mig og sagde i en usædvanligt højtidelig Tone: »Nonni, du maa straks gaa op til Mor, hun venter dig og har noget meget vigtigt at sige dig.« Det sidste sagde hun saa uhyggelig langsomt, saa jeg blev ganske bange. Jeg tænkte, at det vel igen var en af mine gale Streger, jeg skulde staa til Regnskab for, men syntes dog, at min Samvittighed netop for Tiden var temmelig ren, saa jeg kunde ikke regne ud, hvad det var. Jeg gik langsomt op til Huset og ind til Mor, der sad og syede, og saa til min Beroligelse, at hun vel var højtidelig og alvorlig, men slet ikke vred. »Nonni,« sagde hun, »kunde du have Lyst til at studere?« Og da jeg straks svarede ja, saa hun alvorligt paa mig og fortsatte: »Der tilbydes sig nu en Lejlighed for dig til at studere, ikke her paa Island, men ude i den store Verden, som du saa længe har længtes efter, i et af de sydlige Lande i Europa, i en af de smukkeste Egne i Verden. I et Land, hvor der næsten altid er Foraar, hvor de kosteligste Frugter vokser, som vi knapt kender af Navn, hvor Palmetræerne gror. Der har du nu Lejlighed til at rejse hen for at studere i et fornem Gymnasium. Hvad siger du til det?«

Nu fik jeg Hjertebanken og blev svimmel, jeg kunde knapt sige et Ord, men endelig fik jeg fremstammet: »Mor, hvordan er det kommet, hvad hedder det Land, hvortil jeg skal rejse?« Min Mor fortsatte: »Du ved, at der i Reykjavik bor en katholsk fransk Præst, han hedder Baudoin og er den eneste Katholik paa Island. Som ung Præst kom han hertil fra Frankrig for at prædike den katholske Religion hos os. Han kender lidt til vor Familie, thi han har for nylig været her. Ved den Lejlighed besøgte han ogsaa mig. Du var dengang ikke hjemme. Han spurgte til mine Børn, og der blev ogsaa talt om dig. Han er en udmærket Mand og har gjort det bedste Indtryk paa os alle. I Dag skriver han til mig, at han for nylig har faaet Brev fra en fornem og meget rig Greve i Avignon. Denne Greve er en gudfrygtig og god Mand. Han kender Island, Landets Literatur og Historie, og har derfor stor Interesse for og Kærlighed til det islandske Folk, og for at vise denne Interesse ønsker han nu indtrængende, at et Par islandske Drengene skal komme til ham i Avignon, hvorfor han har henvendt sig til Hr. Baudoin og bedt denne finde

og indbyde saadanne to Dreng. Han paa sin Side lover saa at ville sørge for dem, som var det hans egne Børn, han vil lade dem studere og opdrage kristeligt i et af Landets bedste Instituter sammen med Sønnerne af de fornemste Familier i Frankrig. Han vil vaage over dem og sørge for dem i enhver Retning. I Slutningen af sit Brev henvender Hr. Baudoin sig til mig med det Forslag, om jeg kunde have Lyst til at sende min Søn, den lille Nonni, til den fornemme Greve i Avignon i Sydfrankrig. Selvfølgelig vil jeg her som altid stille dig ganske frit. Du skal selv bestemme, om du vil modtage dette Tilbud, men mærk dig vel, du staar her overfor en meget vigtig Afgørelse.«

(Fortsættes.)

Guds skjulte Kalden.

I

»Ecce lignum crucis — se Korsets Træ!«

Fastetiden igennem toner denne stilfærdige, men saa gribende Kalden i Kirkens Liturgi med stigende Kraft og brændende Id, til vi Langfredag Morgen stilles Ansigt til Ansigt med den af Gud og Mennesker forladte korsfæstede Gud.

Se Korsets Træ — Kundskabens Træ paa Godt og Ondt — Godt for den, der mætter sin Hunger med Evighedsfrugtens Kød og Blod; Ondt for den, der i Hjertets Kulde gaar Korset haanende forbi.

Se Korsets Træ — det hellige Tegn, i hvilket vi skulle leve og i vort Livs Aften sejrende dø.

Hellige Kors, kald ved Dag og kald ved Nat, kald den, der elleskudt farer ad vildsomme Veje, i Lygtemænds Spor, i koglende Damp fra Moser og Kær.

Korsfæstede Gud, drag ved din skjulte Kalden hver Menneskesjæl ind under dit Kors, at den maa erkende din Naades Rigdom, din Barmhjertigheds Uendelighed, din Kærligheds alt fortærende Ild.

Herre, for dine bitre Smerter, din pinefulde Død paa Korsets hellige Træ, giv, Lidelsens Helt, at de Døde maa leve, og de Levende aldrig maa dø. *vox deserti.*

Om Mystik og Mystikere.

Kampen om det daglige Brød, Døgnets sindsoprivende Nyheder fra alle Verdens Egne, Partistræb, Radio, Kino, Forlystelser af alle Arter lægger fuldt Beslag paa det moderne Menneske. Men han finder dog Tid til at beskæftige sig med det altsammen, kun ikke med de Ting, der vedrører Sjælen. Det ydre Liv ødelægger det indre.

Paa denne Baggrund virker det nærmest som en Sensation, naar nu Professor Vilh. Grønbech udgiver Fortsættelsen af sit store Værk »Mystikere i Europa og Indien«*), og naar som Følge deraf Aviser og Tidsskrifter behandler Emner som Afsondringen fra Yderverdenen, Sjælelivets højeste Oplevelser, Mystikeren. En ejendommelig Sensation, som vi ikke kan undgaa at tage Stilling til.

Grønbech behandler denne Gang de katholske Mystikere og forsøger at fremstille disse som Kirkens Fjender eller i alt Fald ikke dens Venner.

Eckeharts »prædiken er farlig« (II. 175). Ruysbroek »er lige saa farlig, eller mere opløsende for den bestaaende religion end nogen Eckehart« (II. 247). Og den hellige Teresa de Jésus? »Teresa slaar midt i den revolution, der drog mennesket ud af kirkesamfundet . . . hun rækker haanden over reformatorerne til det attende aarhundredes profeter, ja mere, hun har beredt vejen for dem. . . . Om hende gælder det samme som om Eckehart og Ruysbroek, at hun i stilhed undergraver den autoritet, hun beraaber sig paa . . . og det turde være, hun trods alt var den farligste af de tre« (III. 326).

Ja, det vil unægtelig være en revolutionerende Opdagelse, saafremt da Grønbechs Opfattelse holder Stand. Grønbechs Ruysbroek lærer, at alt, hvad Kirken befaler, og alt, hvad den har at give den fromme, bliver overflødigt — paa et højere Trin (II 208). Det er da ikke til at undres over, at ogsaa Menneskevordelsens Hemmelighed gøres næsten værdiløs. Mester Eckehart underviser os, stadig efter Grønbech — om, at »Nogen væsensforskel mellem Jesus og enhver anden sjæl, der oplever gennembrudet, er der ikke« (II. 112). »For os, der kommer efter ham, har han ingen anden betydning end den, at han er en lydefri illustration paa sjælens pilgrimsgang« (II. 113).

Endvidere bør vi lægge Mærke til, at Grønbechs Fremstilling ikke kender Forskellen mellem en naturlig og en overnaturlig Mystik; Forskellen mellem en falsk og en ægte Mystik udslettes eller opretholdes kun i Ordet, saaledes for den hellige Teresa:

»Det overnaturlige bliver for hende et udtryk for, hvad vi kalder det naturlige« (III, 324). Væsensforskellen mellem Gud og Skabningen forsvinder. »Ruysbroek er med til at skabe den moderne følelseskultus, der kun kender een Gud, den enkeltes jeg« (II. 247). Og for Teresa gælder: »dette overnaturlige, denne Gud er blevet identisk med lidenskaben selv, med det vulkanske i sjællivet« (III. 324).

Nu forstaar vi ogsaa Sætningen: »Teresa gaar videre end

*) P. Branners Forlag. II. Bd. Heraklit, Mester Eckehart Ruysbroek, Kr. 6.50. III. Bd. Teresa de Jesus, Kr. 8.50.

nogen religiøs reformator, naar hun stiller det individuelle i midtpunktet og gør det til det altbestemmende; uden tvivl vilde de protestantiske lærefædre have korset sig med rædsel i alle miner over et saadant kætteri. Tilsyneladende befinder hun sig her i godt selskab, forsaavidt som mystikere kan forliene det navn, ti de anerkender kun deres egen erfaring som port ind til virkeligheden; men naar de er gaaet gennem porten, befinder de sig i en verden som er det almeneste af alt, livet selv, alle menneskers sande liv« (III. 325). »Den eneste autoritet, hun virkelig anerkender, hedder ikke tro, men erfaring, saadan som den kommer indefra i hende selv, fra Guds« (III. 321), og det vil sige fra »lidenskaben selv«, fra »det utkanstke i sjælslivet«.

Dette er altsaa Grønbechs Opfattelse af vore Mystikere. Man spørger sig selv, hvorledes det er muligt, at en be-gavet Mand kan gøre sig skyldig i saa uhyre Misforstaaelser. Nu er det jo saadan, at den, der ser Kirkens Glas-malerier udefra, faar et andet Indtryk end Kirkens Børn, som ser dem indefra, og det kan forklare mange Menings-forskelligheder.

Men et Vrængbillede som det, vi her har fremhævet, kan kun dannes i et Hulspejl, og dette Hulspejl har den lærde Forfatter medbragt fra — Indien. Han har først fremstillet Indiens Mystik og derefter benyttet denne Maalestok for Bedømmelsen af, om »mystikere kan fortjene det navn«. Skulde nu Eckehart, Ruysbroek, Teresa for-tjene dette Navn, saa maatte de presses ind i Begrebet Mystik, saaledes som Grønbech havde formet det, da han beskæftigede sig med den indiske Mystik.

Den videnskabelige Tænkning vilde have advaret mod en saadan forhastet Slutning, men Grønbech har meget at indvende mod en forsigtig videnskabelig Methode Hans bidende Ironi vender sig næsten lige saa skarpt mod den moderne Videnskab som mod den katholske og den moderne protestantiske Theologi. Det er imidlertid et Spørgsmaal, hvem denne Haan rammer haardest, Mod-standerne eller den aandfulde Spotter selv.

Med fuld Ret behandler Grønbech Skabelsesbegrebet som et Hovedpunkt. Tager man Problemet i indisk og ikke i kristelig Betydning, saa er Forfatterens Ud-lægninger, i Særdeleshed af Eckehart, forstaaelige:

»For Eckehart betyder skabelse . . . et væsen, der beslvar i en indsnævring, en fattigdom, . . . evigheden knuges sam-men« (II. 103). »I sin højeste Skikkelse er sjælen uskabt . . . Jo mere fornuften frigør sig fra afhængighed af omverdenen, des mere uskabt kan den siges at blive« (II. 104). »Ved egen hjælp maa mennesket frelse sig selv, udefra kan han ikke hente nogen bistand, i det allerhøjeste en vejledning paa be-

gyndelsen af sin bane« (II. 129). »Verdens herre staar ikke udenfor livets skæbnesvangre forvandling; samme ulykke som gør mennesket til et skabt væsen, har ogsaa gjort Gud skaber — at Gud er Gud, det har han fra skabningen . . . han er lige saa vel som sit værk hildet i tiden og har i dens flimrende nro mistet sin oprindeligthed« (II. 133). »Tingenes udvortes existens er paa nøjagtig samme maade som sjælens tilværelse afhængig af indsnævring, og naar denne ophæves . . . de gaar over til det de virkelig er . . . Mennesket forløser skabningen fra dens evige jagen efter Gud . . . eller med andre ord, mennesket frelser Gud fra hans skabelse, fra hans personlighed og genindsætter ham i hans guddom« (II. 137). Gud er »en falden Gud« (II. 133 ff.) og maa frelses gennem mennesket!

»Ved sammenligning med de store mystikere falder overensstemmelsen straks i øjnene. Teresas første stadier — hvilen og foreningen — svarer psykologisk til Eckeharts Abgeschiedenheit og Ruysbroeks aandelige bryllup . . . Naar mystikeren er naaet frem til stilheden, den tyste, vejløse ørken eller den bundløse afgrund, hvor Gud og sjælen forsvinder for enheden og jeget gaar under i Brahman eller afsondringen eller kærligheden, har han dermed fundet det allbesejrende Ja.« (III. 304 f.). Kun i Bisager afviger Teresas (Lidenskabens) Mystik fra Eckeharts (Fornuftens) og Ruysbroeks (Følelsens) Mystik, Kvindens Mystik fra Mandens. Teresa gaar ikke »Yogaens kongerej, som de store mystikere havde anlagt og udbygget med stor kunst« (III, 234) og »I Teresa lever et behov, der i virkeligheden er uforeneligt med mystik, som den repræsenteres af Eckehart og Ruysbroek saavel som af Upanishaderne . . . Hun forlanger livet som rigdom« (III. 305 f.). Teresa er »en livskunstner«, »politiker af de store«, »et geni af typen Augustus«. Hendes Gud »er blevet identisk med det vulkanske i sjællivet«.

Dette turde foreløbig være nok til at vise, hvor Kri-tiken mod Prof. Grønbechs Værk maa sætte ind. En saadan indisk farvet Mystik, en Mystik, som kunde gyde Olje i Theosofers og Anthroposofers farlige Bestræbelser, giver vi Afkald paa, vi, der selv om den ægte kristne Mystiks overordentlige Fænomener mener, hvad den hellige Teresia siger:

»bild jer ikke ind at nogen anstrængelse eller nogen handling fra eders side kan løfte jer op til kontemplation; ti deri vil I uvægerlig blive skuffede . . . lad os ikke bilde os ind, at blot vi græder dygtigt, har vi gjort alt hvad der behøves! langt hellere skal vi arbejde og øve os i dyder, det er det vigtigste, . . . den aller sikreste vej er . . . at bevise sig selv med gode, uigendrivelige grunde, at det bedste vilde være ikke at opnaa det, fordi man ikke fortjener det, fordi Gud aldrig

har lovet os det, fordi det ikke nytter noget at ønske det, fordi man kan blive lykkelig uden det, fordi det er lettere at være det foruden, fordi det ikke er sikkert man har kræfter til at bære hvad det koster, og saa bede indstændigt om at man maa blive forskaanet for denne vældige, ængstende oplevelse» (III. 234 f.).

A. Pichler.

Tysklands katolske Biskopper og Nationalsocialismen.

De tyske Biskopper har paa en Konferencé i Fulda taget Stilling til de sidste Ugers nationale Omvæltning i Tyskland og i en Erklæring ophævet de Forbud mod Nationalsocialismen, som i de sidste Aar har staaet ved Magt. Erklæringen siger bl. a.: »De tyske Diøcesers Overhyrder har i de sidste Aar af vægtige Grunde ved Forbud og Advarsler indtaget en afvisende Holdning overfor den nationalsocialistiske Bevægelse.

Det maa imidlertid anerkendes, at Rigsregeringens højeste Repræsentant, som samtidig er hin Bevægelses autoritative Fører, offentligt og højtideligt har afgivet Erklæringer, som anerkender den katolske Troslæres Ukrænkelighed og Kirkens uforanderlige Opgaver og Rettigheder, samtidig med at der af Rigsregeringen udtrykkeligt blev givet Forsikringer om, at de mellem Kirken og de enkelte tyske Lande afsluttede Statstraktater vedblivende skulde have Gyldighed i deres fulde Udstrækning. Uden at ophæve den i tidligere Forholdsregler liggende Fordømmelse af bestemte religiøsmoralske Vranglærdomme tror Biskopperne derfor at kunne nære Tillid til, at de overfor nævnte almindelige Forbud og Advarsler ikke mere maa anses for nødvendige.«

Som tidligere nævnt (Se N. U. Nr. 12) har især Nationalsocialismens Stilling til Religionen, som den fremgaar af det 24. de Punkt af Nat.-Soc.'s Partiprogram af 26/2 1920, vakt Anstød hos Kirken: »Vi forlanger Frihed for alle religiøse Bekendelser i Staten, saafremt de ikke bringer Statens Eksistens i Fare eller støder an mod den germanske Races sædelige og moralske Følelse.« Fra Partiets Side blev der lejlighedsvis rigtignok sagt, at dette kun tog Sigte paa ikke-kristelige Bekendelser og at Partiet som saadant stod paa den positive Kristendoms Standpunkt. Men det drejede sig altid om lejlighedsvisse Kommentarer, ikke om officielle Korrekturer, og de kunde staa Side om Side med meget uvenlige, ja direkte fjendtlige Udtalelser og Handlinger. (Se N. U. Nr. 11).

Først da Hitler tog Magten og straks i sin Programtale af 1. Februar uden Forbehold bekendte sig til »Kristendommen som Basis for vor hele Moral« (Se N. U Nr. 11), kunde man med Rette nære Haab om ærlige Hensigter; med største Spænding maatte man nu imødesee Regeringens programmatiskke Erklæringer efter Valget. Hitlers Programtale ved Rigsdagsmødet d. 23. Marts lod intet tilbage at ønske i Retning af Klarhed. Vi citerer de paagældende Sætninger:

»Med den politiske og moralske Sanering af det offentlige Liv bliver der samtidig sikret en Trang til religiøst Liv. Den nationale Regering ser i de to Konfessioner Faktorer til Bevarelse af det folkelige. Den vil respektere de imellem dem og Landene afsluttede Traktater. Men den venter og haaber ogsaa, at dens Arbejde paa det tyske Folks sædelige og moralske Fornylse maa finde samme Paaskønnelse hos Konfessionerne.

Den vil kunne staa fuldt retfærdigt overfor alle andre Konfessioner. Men den kan ikke taale, at Tilslutning til en bestemt Konfession eller Race kunde være en Fritagelse for almindelig lovlige Forpligtelser eller endda et Fribrev til ustraffet at begaa eller tolerere Forbrydelser. I Skolerne vil Konfessionernes Ret til Medarbejde blive sikret og garanteret.«

Denne første Erklæring fulgtes af en anden, hvori Hitler udtalte, »at Rigsregeringen lægger største Vægt paa fortsat at staa i venskabeligt Forhold til den hellige Stol og at uddybe dette.« Disse Erklæringer kunde selvfølgelig ikke forblive uden beroligende Virkning og maatte ogsaa forandre Kirkens Stilling til Nationalsocialismen, hvad Biskopperne altsaa har givet Udtryk for i deres Skrivelse af 28. Marts. Samtidig fordømmer de dog vedblivende N.-S.'s Raceteorier, forbyder alle partipolitiske Demonstrationer i Kirken og gentager Opfordringen til at arbejde for »de katholske Foreningers Udbredelse og Virksomhed.«

„Korsets Tegn“.

Der kan være adskillig Grund til at sige et Par Ord om »Korsets Tegn«, der for Tiden forevises paa et af de store københavnske Biograftheatre. Ikke for at anbefale Filmen, ingenlunde. Den er typisk amerikansk, det vil sige: smagløs Teknik maa dække over Manglen paa Ideer. Som Indledning ser man Nero nydende Synet af det brændende Rom, de Kristne faar Skyld for at have paasat Branden og gøres derfor til Genstand for grusomme For-

følgeser. Handlingen, der altsaa skal vise, hvorledes det mægtige Rom søger at udslette Korsets Tegn og knuse dettes Tilhængere, giver Anledning til at vise Billeder fra det fordærvede Kejserhof, Gadeliv i Oldtidens Rom, Orgier i et hedensk Hjem, Idyl i et kristent Hjem, hemmelig Kristenforsamling og endelig Amfitheatrets Rædsler. Der er intet sparet i Retning af Pragt, Ødselhed og Masseopbud af enhver Art, men eet mangler fuldstændig, nemlig den Aand og Sjæl, der kunde hæve en Film over et saadant Emne op i en højere Plan. Det, der er lykkedes bedst, om man da kan bruge dette Udtryk, er, vi havde nær sagt naturligvis, Scenerne fra det fornemme Roms udsvævende og letfærdige Liv. Helt ved Siden af, nærmest parodisk, virker de Kristnes Optræden i en Blanding af Sentimentalitet og Fjogethed, som man vistnok skal være Amerikaner for ikke at føle Ubehag ved.

En af Scenerne viser en natlig Forsamling af Kristne i en gammel Tempelruin. Man hører dem synge Salmer, og Titus, lige ankommet fra Palæstina, prædiker for dem under et Kors bundet sammen af et Par Grene. Her havde været en Anledning til at vise det storladne i den unge Kristendom, men det er tværtimod blevet et af Filmens mest ækle Afsnit. Denne ynkværdige Skare Mennesker omkring en sødladen, vammelt virkende Prædikant virker komplet ligegyldig, og man opdager da ogsaa snart, at den eneste Hensigt med denne Scene er, at den skal danne Baggrund for et Overfald af Hærens Bueskytter.

Selvfølgelig er der i en saadan Film over Kristenfølgelser gjort rigelig Anvendelse af realistiske Fremstillinger af alskens Raaheder, susende Piskeslag, Tortur, Pileskud, Gladiatorkampe og mere af den Art med tilhørende Rædselsskrig fra de ulykkelige Ofre. Gennem Handlingen spinder sig en Kærlighedshistorie, der finder en i Sandhed besynderlig Afslutning. Roms Præfekt forelsker sig i en ung, kristen Pige, som han forgæves søger at redde fra Døden under Arenaens vilde Dyr, og Filmen ender med, at han følger hende i Døden. Filmen bærer det stolte Navn »Korsets Tegn«, og det var vel derfor at vente, at Korset blev Filmens afgørende Højdepunkt, at det var i Troen, Haabet og Kærligheden til dette Tegn, de forfulgte gik i Døden. Ikke saaledes med Præfekten, der er en af Stykkets Hovedpersoner, men vel at mærke ikke er Kristen; han har kun den eneste Tanke at mødes med sin elskede hinsides, følger hende kun i Døden for at kunne fortsætte sin Kærlighed i det andet Liv. Det skal gerne indrømmes, at der er noget meget smukt heri, men naar en Fremstilling af Kristendommens første Dage, af Kampen for Korsets Tegn munder ud i dette, er der alligevel noget, der faar en kri-

sten Sjæl til at protestere mod denne fuldkomne Misforstaaelse af de første Kristnes Heroisme og de Motiver, som førte dem i Døden,

Naar vi gør denne Film til Genstand for Omtale, er det rent ud sagt for at gøre opmærksom paa, at det er en rigtig daarlig Forestilling. Med de Midler, der nu om Dage staaer til Raadighed, og den høje Udvikling, Filmen har naaet, var der Mulighed for ud af det foreliggende Emne at skabe noget virkelig godt. Men Resultatet er blevet en, i sin spekulative Udnyttelse, tom og forloren amerikansk Sensationsfilm. Korsets Tegn er for godt til at heftes paa dette Produkt.

(Fortsættes.) *Johs. H.*

P. Sigismund Stang †.

Fra München kommer Efterretningen om, at P. Sigismund Stang S. J. er død i en Alder af kun 51 Aar. Da den bortkaldte i en Aarrække ogsaa har virket i det danske Vikariat (før Verdenskrigen fire Aar paa Andreaskollegiet i Ordrup og fra 1916 til 1920 ved St. Knuds Skole, Stenosgade, Kbhvn.), vil hans Elever sikkert gerne høre nogle Ord om ham.

P. Stang var født i Mannheim i Baden (1882), tog Studentereksamen i Freiburg og begyndte sine Universitetsstudier i samme By. 1902 indtraadte han i Jesu Selskab. Han var en stille, meget samvittighedsfuld Ordensmand. Da han i 1920 forlod Danmark og blev Medarbejder ved det kendte Tidsskrift »Stimmen der Zeit«, viste det sig først rigtigt, hvilken fremragende Begavelse han var. Med ualmindelig Hurtighed og Skarpsindighed kunde han gennemskue de vanskeligste filosofiske Problemer og slagfærdigt og med et lille Stænk Sarkasme afvæbne en Modstander. Samtidig interesserede han sig stærkt for Litteratur og havde en fin Sans for det værdifulde og blivende i den. Paa denne Maade havde han ogsaa tilegnet sig Kunsten at fremsætte sine egne Tanker i et mesterligt Sprog.

Desværre svarede de legemlige Kræfter ikke til de aandelige. En medfødt Nervesvaghed hindrede P. Stang hele Livet igennem i at udfolde sine Evner. Med utrolig stor Energi forsøgte han at yde, hvad der under hans Forhold var muligt. Men i 1929 kom det første, noget senere det andet og tredje Slagtilfælde, der lammede hans højre Side og berøvede ham Evnen til at tale. Saa blev Døden jo en Forløsning for den elskelige Præst, der med trofast Kærlighed tog sig af alle, der henvendte sig til ham. R. I. P.

F. K.

Engelske Katholiker sender deres arbejdsløse til Jubilæet i Rom.

»The Universe« har undfanget en ligesaa smuk som storslaaet Idé, som maaske var værd at tage op til Efterfølgelse ogsaa herhjemme, nemlig at give de arbejdsløse Katholiker det Privilegium at repræsentere dem, der ikke selv er i Stand til at rejse, i Rom. Alle arbejdsløse kan henvende sig til »The Universe«, og de, der er daarligst stillede, vil faa de største Chancer for at blive sendt afsted. De udvalgte vil komme til at rejse absolut gratis, som Gæster af det Fond, »The Universe« samler, og hvortil Bladet selv straks har skænket 100 £.

»Tænk Dem,« siger Bladet, »hvor det vil glæde den hellige Faders Hjerter. Et Pilgrimstog af britiske Arbejdere, hvoraf de fleste i Maaneder — maaske Aar — ikke har haft Lejlighed til at klare sig ved Arbejde. Forestil Dem dette Tog af djærve Folk marchere gennem Rom paa ægte Pilegrimsvis og fejre det hellige Aar for sig selv og deres Familier, for deres Kammerater og dem, der udsendte dem. Disse »Ambassadører« vil vise, at den britiske Arbejder stadig er »all right« med Hjertet paa rette Sted og en Tro, der er usvækket trods Nød og Savn.

Turen vil koste for hver Mand 12 £ og 12 sh., og Fondet søger ialt at skaffe 4000 £. Ingen Penge vil blive givet unyttigt ud. De skal rejse og bo under beskedne, men gode Forhold. Der vil blive lagt Vægt paa nærende Mad, da de fleste sandsynligvis har været underernærede i længere Tid. Tre fulde Døgn skal de tilbringe i Rom paa bedste Pilgrimsvise til Guds og den hellige Faders Ære og til Velsignelse for sig selv.

H. K.-H.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

København. Academicum Catholicum havde Tirsdag d. 28. Marts indbudt til et ekstraordinært Møde og en Diskussion om Emnet: »Katholsk og marxistisk Seksualopfattelse«. St. Knuds Salen var optaget til sidste Plads (Scenen iberegnet), da Dirigenten gav Ordet til Hr. Lærer Kiærulff, som klart og fængslende — sommetider dog lidt for hurtigt — fremlagde det katholske Standpunkt, som Fornuften — Aabenbaringen vilde Taleren ikke komme ind paa — finder forankret i selve Naturens Orden. De seksuelle Kræfter skal bygge Familien, Hjemmet op. Udførligt imødegik Taleren Dr. Reichs Theorier. Derefter indledede Studenterbladets Redaktør, Hr. J. Neergaard, sin populære Forelæsning om Driftens Eneherredømme med at frem-

hæve, at hans var det sværeste Hverv, fordi han skulde kæmpe mod nedarvede Fordomme. Vi andre syntes jo, at den Lære, han fremsatte, var lige ud ad Landevejen og havde i alt Fald sin allerstærkeste Forbundsfælle i Lysten, som Mennesket — efter Hr. Neergaard — næsten fra Tilværelsens første Øjeblik beherskes af. Man kan ikke sige, at marxistisk Tankegang er særlig overbevisende, somme-tider fik man ligefrem det modsatte ud af, hvad Taleren tilsigtede, med Bevisførelsen, saaledes da Hr. Neergaard paa Tavlen tegnede Menneskelivets Linie, som angribes af Driftens Pil fra den ene Side, medens Selvbeherskelsens Pil fra den anden, som er absolut nødvendig for Ligevægten, erklæres for Fredsforstyrren, der er Skyld i mange nervøse Komplikationer. Men eet maa man lade dem: de forstaar sig paa Agitationen, de har en fast Terminologi, som forudsætter, hvor den helst skulde bevise, de blæser Videnskaben en lang March, naar det drejer sig om deres marxistiske Tro. Saa tog Diskussionen fat; Læge Søndergaard viste ud fra sine Erfaringer den Skade, den ubeherskede Kønndrift gjorde. Cand. mag. Frk. Blicher Simonsen belyste Problemet ud fra Psykoanalysen, Forfatter Rimestad var stemt for et baade-og, d. v. s. et Prøveægteskab, som skal blive lovligt, saasnt det første Barn er paa Vej. Dr. Lomholt tog som luthersk Kristen Afstand fra den kommunistiske Moral og fremhævede især Afholdenhedens Uskadelighed; underlig nok, havde han — støttende sig til Rauschens paa dette Punkt mangelfulde Fremstilling — den Opfattelse, at den katholske Kirke ikke kendte andre Formaal for Ægteskabet end Barnet. Saa kom Hr. Neergaard igen og mange andre. Diskussionen fortsattes lige til Kl. 1, og det katholske Standpunkt blev ofte godt hævdet.

Lad mig slutte med et Forslag: Mon 3 Timer ikke kunde gøre det lige saa godt som 5? Hver Indleder faar 25 Minutter, hver Diskussionsdeltager i første Time 10, i den anden 5 Minutter, og Indlederne tilsidst lidt mere. Saa kunde man — ved streng Justits — til almindelig Glæde — komme hjem paa denne Side Midnat.

— — Kirkekonzert i St. Ansgars Kirke Tirsdag d. 18. April Kl. 20. Til Fordel for Kirkens Restaurering vil det gamle, fra saa mange Koncerter velkendte Herrekør »Arion« under Hr. Organist A. Kerckhoffs Ledelse give en Koncert, hvor Koret vil synge Schuberts »Sanctus« og Gounod's »Jerusalem« etc. og Hr. Kerckhoffs egne Kompositioner. Hovednumrene bliver Orgelforedrag af Guilment og J. S. Bach. Den tyske katholske Operasangerinde Isolde Lermann medvirker.

— — St. Annæ Hjem i Sundby. Et længe næret Ønske er ved at gaa i Opfyldelse: *Vi faar et Hjem for vore*

gamle Trosfæller; allerede i Maj Maaned aabnes dette Hjem 3 Minutter fra St. Annæ Kirke, i Skipper Clements Alle 13. Pengene til Udbetalingen blev laant i sikker Forventning om, at saa god en Sag nok vil blive støttet af mange. Der bliver 9 Værelser, som kan lejes ud *enkeltvis*: 3 til Ægtepar og 6 til enligstillede Mænd eller Kvinder. Prisen, der er sat saa lav som overhovedet muligt, og hvori der er indbefattet: Leje, Kost, Lys og Varme, bliver for Enkelt-Værelserne mellem 50 og 85 Kr., og for et Værelse til et Ægtepar 100—120 Kr. Der findes fælles Spise- og Opholdsstue med stor solrig Veranda. Saasnart ædle Velgørere har skænket eller testamenteret Legater til Hjemmet, kan Prisen yderligere ned-sættes. Henvendelse sker foreløbig til Præstegaarden, bedst mellem Kl. 1½ og 3 eller Kl. 6—7.

En ligegyldig Meddelelse.

Skønt undertegnede lige saa vel som andre Læsere godt indser, hvor ligegyldigt det er, om han skriver i Ugebladet eller ikke, vil jeg dog bede om Optagelse af følgende faa Linjer. Jeg fik nemlig for nogle Dage siden Tak for en Artikel, »jeg havde skrevet«, i Ugebladet. Der stod »Niels Hansen« under den, men den stammer ikke fra undertegnede, men altsaa fra en anden, der bærer samme Navn som Ugebladets mangeaarige Redaktør i gamle Dage. Derfor tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at jeg altid underskriver eventuelle Artikler paa samme Maade, som nærværende lille Indlæg er underskrevet — til Vejledning for dem, der vil takke eller irettesætte. Med Tak for Optagelsen og Haab om ikke at blive anset for allfor ubeskedent.

Niels Hansen,
cand. mag

Ansgariusforeningen afholder **ordinær Generalforsamling** Mandag d. 24. April Kl. 20 i Forsamlingsalen, Bredg. 67 o. G. *Dagsorden:*

1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Formand. 4) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 5) Eventuelt.

FRA REDAKTIONEN. Alt Stof til N. U.s Paaskenummer bedes indsendt en Dag tidligere end ellers senest Søndag d. 9. April.

Rosenkranskirken er ligesom i Fjor aaben Skærtorsdag Nat. Der er sikret Vagthold, men alle er velkomne.

Katholsk Ungdomsværn afholder **ordinær Generalforsamling** Onsdag den 19. April Kl. 20 i »Vesterhus«, Vestervoldg. 115^a.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katholske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

NB. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Heinrichsen, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 10. April. Efter Generalforsamlingen Kaffeord.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

ung Mand kendt m. el. Install. i København.

af en Sproglærer, billige Enetimer i Fransk, Engelsk, Latin og Græsk; 2 Kontorister ved Handelell.Bank; en Gartner o. fl.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Gudstjenesten

Palmesøndag (= P.S.), Skærtorsdag (= S.T.), Langfredag (= L.F.).

Paaskelørdag (= P.L.),

St. Ansgars Kirke. P.S. 9¹/₂ højtidelig Pontifikalmesse, Palmevielse, Procession, Højmesse, Lidelseshist. efter Matth. 17 Fastepræd. — S.T. 9 Pontifikalmesse, de h. Oliers Indvielse, Procession. 15 foretager Biskoppen den højtidelige Fodtvætning. 17 Andagt til det allerh. Sakramente m. Præd. — L.F. 10 Pontifikal-Gudstjen. Lidelseshist. efter Johannes, Forbønner, Korsets Hyldning, Procession, Præsanktifikatmesse. 17 Andagt m. Præd. — P.L. 7 Ildens og Paaskelysets Indvielse, tolv Profetier, Døbevandets Indvielse, Allehelgenslitani, henved 8¹/₂ Højm. m. Vesper.

Jesu Hjerter Kirke. P.S. 9¹/₂ Palmevielse og Procession; 10 Højmesse m. Oplæsning af Lidelseshist. 18 Fastepræd. og Andagt. — S.T. 7 Levitmesse og Procession. Tilbedelse hele Dagen. 18 Præd. og Andagt. — L.F. Højtidelig Gudstjen. 10. 18 Præd. og Andagt. — P.L. begynder Ceremonierne 7, Levitmesse henved 8.

St. Knuds Kapel. P.S. 8¹/₂ Sangmesse. — S.T., L.F. og P.L. ingen Gudstjen.

Den evige Tilbedelses Kirke (Jagtvejen) P.S. 8 Palmevielse, Sangmesse m. Præd. 18 Andagt. — S.T. Højmesse 7¹/₂. — L.F. 7¹/₂ Gudstjen. 18 Korsvejsandagt. — P.L. 6¹/₂ begynder Ceremonierne, 7¹/₂ Højmesse. 18 Festandagt m. sakr. Velsignelse.

Immaculatakirken. P.S. 7 st. Messe, 9¹/₂ Palmevielse, Procession, Højmesse m. Præd. 14¹/₂ Vesperandagt. — S.T. 7 Højmesse. 18 Andagt til det allerh. Sakramente. — L.F. 7 Gudstjen. 14¹/₂ Korsvej. — P.L. 7 Gudstjen.

Sakramentskirken. P.S. 8 stille Messe. 9¹/₂ Palmevielse, Højm. Oplæsning af Lidelseshist. 18 Fasteandagt m. Præd. — S.T. 8 Højmesse, 18 Sakraments- og Gethsemans-Andagt. — L.F. 9 Præsanktifikatmesse. 18 Andagt m. Præd. 7 Paaskelysets og Døbevandets Indvielse, henved 8¹/₂ Højmesse m. Vesper.

St. Antoni Kapel. P.S. 9 Palmevielse og Højmesse. — S.T., L.F. og P.L. ingen Gudstjen.

St. Josefs Kirke. P.S. 9 Palmevielse og Højmesse. 15 Andagt. — S.T. 6¹/₂ Højmesse, Tilbedelse hele Dagen. 19¹/₂ Andagt. — L.F. 9 Præsanktifikatmesse. 15 Korsvej. — P.L. 6 Ildens og Paaskelysets Indvielse, Litani, henved 7¹/₂ Højmesse.

Rosenkranskirken. P.S. 8 st. Messe. 10 Palmeindvielse, Højmesse m. Oplæsning af Lidelsesh. 17 Præd. og Andagt. — S.T. 7 Højmesse. 17 Præd. og Andagt til det allerh. Sakr. — L.F. 10 Gudstjen. 17 Fastepræd. — P.L. Gudstjen. 7, Højmessens ca. 8¹/₂.

Assumptionskapellet (Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup) *Onsdag* 16¹/₂ Matutin (ingen Velsignelse). S.T. 8 Højmesse. 16¹/₂ Matutin. — L.F. 7¹/₂ Gudstjen. — P.L. Ceremonierne 7 og Højmesse ca. 8¹/₄.

St. Annæ Kirke. P.S. 6, 8 og 11¹/₂ st. Messe. 9¹/₂ Palmevielse Højmesse m. Lidelseshist. 18 Andagt. — S.T. 8 Højmesse. 18 Andagt til det allerh. Sakr. m. Præd. — L.F. 10 Gudstjen. 18 Korsvej m. Præd. — P.L. Ceremonier 7 og Højmesse ca. 8¹/₂.

St. Andreas Kirke (Ordrup). 9⁸/₄ Palmevielse, Højmesse m. Oplæsning af Lidelseshist. 17 Fastepræd. og Andagt. — S.T. 8 Højmesse. 19 Andagt. — L.F. 10 højtid. Gudstjen., Korsets Hyldning og Præsanktifikatmesse. 18¹/₂ Præd. og Andagt. — P.L. Ceremonierne 7, Levitmesse henved 8¹/₄.

St Hans Kapel (Hørsholm). S.T. 9.

Paaskekommunionen. Med Palmesøndag begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Kommunion.

Kirkelig Kalender.

April.

9. **Palmesøndag.**
10. M. Ferialdag.
11. Ti. Ferialdag.
12. O. Ferialdag.
13. T. SKÆRTORS DAG.
14. F. LANGFREDAG.
15. L. PAASKELØRDAG.

April.

16. S. 1. PAASKEDAG.
17. M. 2. PAASKEDAG.
18. Ti. 3. PAASKEDAG.
19. O. i Oktaven.
20. T. i Oktaven.
21. F. i Oktaven.
22. L. Hvide Lørdag.

April.

Ugens Messebønner.

9. S. **Palmesøndag** (319—251).
10. M. Ferialdag (354—287); 2. *Søt Bønner*: For Kirken ((123)—[107]) eller for Paven ((122)—[107]).
11. Ti. Ferialdag (358—289); 2. Leo den Store ((38)—[39]).
12. O. Ferialdag (373—297); 2. For Kirken eller for Paven.
13. T. Skærtorsdag (392—306).
14. F. Langfredag (404—319).
15. L. Paaskelørdag (433—348).

Af Sidetallene i Parentheser gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

I Ferialmesserne læses fra Passions søndag indtil Skærtorsdag Korsets Præfation; i Festmesserne læses ligeledes Korsets Præfation undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

De liturgiske Tekster til *Skærtorsdag*, *Langfredag* og *Paaskelørdag* er udgivet i Særtryk af det Apostoliske Vikariat, til *Langfredag* alene af St. Ansgars Boghandel; begge Hefter faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3.

Rosenkranskirken. Kongregationen »Maria Rosenkransdrønning« har Fælleskommunion Søndag den 9. April i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd holder Fælleskommunion Søndag d. 9. April Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Reverendi Domini Missionarii rogantur ut vascula ad sacra olea vacua, bene purificata ac prorsus nitida quantocius mittant. adr. Bredgade 64.

Vicarius Apostolicus.

Aflæg et Besøg paa Elisabethforeningens Bazar, Bredgade 69 o. G. Den er aaben Palmesøndag d. 9. April fra Kl. 9 til Kl. 19 og Mandag d. 10. April fra Kl. 10—15.

Exercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til lukkede **Exercitier** i **Assumptionsklostret**, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup, fra Tirsdag den 11. April Kl. 19 til Paaskelørdag Form. d. 15.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn. Ø senest den 8. April.

Exercitier for Herrer

vil finde Sted i St. Andreas Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag den 12. April Kl. 20 til Paaskesøndag Morgen den 16. April. — Baade ældre og yngre kan deltage. Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødte til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Morgen, er ikke afskaarne fra at deltage.

Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes i meget god Tid sendt til P. Mich. Spaus, Moschøjvej, Charlottenlund.

FREM MEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartale (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PAÆ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Haus Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13 $\frac{1}{2}$ —14 $\frac{1}{2}$.

Nr. 16.

Søndag den 16. April

1933

INDHOLD: Christ stod op af Døde .. — Mester, bliv hos os — Den forlorne Søn VII og VIII. — Samtale under Korset. — Paaske i Rom i Jubelaaret 1933. — Lateranet. — Mit første Skriftemaal. — Giv os Barabbas. — Danske Benediktinerklostre. — Paven og Jøderne. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Christ stod op af Døde...

»Opstandelse.« G. Fugel.

Nu tændes Paaskens Kærte. Langfredag blev alting mørkt og øde, og der blev stille i Kirkerne med de slukkede Lamper og aabne Tabernakeldøre, som der bliver stille i en Stue, hvor nogen ligger død. Men i Paaskelørdagens Guds tjeneste med den skønneste af al Kirkeaarets Liturgi tændes Paaskelyset og Kirkens Evighedslamper, medens der synges den drjlige Lovsang »Nu jubler Himlenes Englehær«. Der falder atter Glans af Lys over de

violette Slør, der siden Passions søndag har dækket Billederne af Herren og hans Helgener, Slørene, der er violette som Vaarens violblaa anelsesfyldte Nætter. Ikke blot Himlene, men »ogsaa Jorden glæder sig, oplyst af saa klart et Skær«, synger Lovsangen, der har de mærkelige Ord: »*O felix culpa — O lykkelige Brøde*«. Kan da en Brøde være lykkelig? Ja, en Brøde, der gav os Paasken, som skrevet staar: »*O visselig var Adams Synd nødvendig, den, som er udslettet ved Christi Død. O lykkelige Brøde, der fortjente at faa en saadan og saa stor Forløser!*« Saa stor, saa hellig, saa frydefuld er Paasken, at Kirken vover at kalde den Brøde lykkelig, som gav os den.

Den stille Uge er endt, Ugen, der begyndte med Palmesøndagens vemodige Beretning om Folkets Hosannaraab og Viften med Palmegrene. *Ak, Mængdens Gunst og Hyldest er troløs.* I Medgangs Dage og i en Feststemnings Begejstring er det let at faa saakaldte Venner og Tilhængere, men hvor bliver de af, naar Alvorens Timer banker paa. Langfredag skulde de bestaa den store Prøve, og de faldt. Endog Petrus, der mest ivrig havde sluttet sig til Mesteren, fornægtede ham, da en Kvinde spurgte, om ikke ogsaa han var en af Fangens Tilhængere. Kun een eneste, Johannes, viste, at han var Vennen, ikke blot af Ord, men ogsaa i Handling; trofast fulgte han med helt op paa Golgatha og stod til det sidste under Korset. Da Solen formørkedes, og Jorden skælvede paa Langfredagens niende Time, blev det Nat for Herrens Menighed, og Troens og Haabets Grund vaklede under deres Fødder.

Men som Julens Stjerne tændtes i en Forventningens dybe Nat, saaledes tændes nu Paaskens Lys i en Nat, der har sænket sig over al Glæde og Haab. Tændes i Paaskens Foraarsnat, hvorom det hedder: »*O i Sandhed lyksalige Nat, hvem det ene blev givet at vide Tid og Time, da Kristus stod op fra de døde*«. For dette Lys viger Tvivlens, Gravens, Dødens sjæletunge Mørke. »Christ stod op af Døde i Paaskemorgenrøde«, det sindsoprivende, forsmædelige Nederlag paa Golgatha vender sig til Opstandelsens straalende Triumf. Hvad er Sandhed? spurgte Pilatus. Paasken aabnede det; de to paa den underfulde Vandring til Emmaus

giver Svaret, ja, endog Thomas' Tvivl bliver borte i Paaskens Lys.

Naar Mennesker staar i Dødehaven og ser det kæreste, de ejer paa Jord, glide ned i Gravens Dyb, da ved vi nu, at intet uigennemtrængeligt Mørke sænker sig mellem levende og døde. Gennem Gravens og Dødens Nat lyser Paaskekærten og forjætter Opstandelsens evige Liv og det frydefulde Gensyn hinsides.

Som det i hine Dage hændte for den Skare Mennesker, der havde samlet sig om den Herre Christ, at Ulykkerne i rivende Hast vældede ind over dem, at al Glæde blev dem gammel, og Livet tabte sin Mening og Tilværelsen sit Indhold, saaledes hænder vel det samme for hvert eneste Menneske paa Jord, siden Adam og Eva maatte drage ud af Paradiset. De tabte Lykken og fik i Stedet Savnets og Længselens tunge Følelse. Siden da blev intet Menneske fuldkommen lykkelig paa Jord, enhver Glæde og lykkelig Følelse kræver sin tunge Pris. De gamle, før Christus, klyngede sig til Haabet om den kommende Messias. Os blev Paasken givet som det store Haab, der gyder sit forsonende Skær over Liv og Død. Derfor tænder vi under Lovsang Paaskens Kærte. Christus, den opstandne, er Verdens Lys, som end ikke en Judas og Golgatha formaaede at slukke. Men det er ogsaa Mennesker givet at tænde Lys for hinanden, at værne om Næstens Lys, og velsignet være hver den, som gør det. Ilde er det, naar Mennesker gør hinanden Fortræd, slukker det Lys, der fryder Øjet og varmer Sindet.

Nu drager Vaaren over Lande, Naturen vaagner til nyt, frodigt Liv efter Vinterens øde Mørke og Kulde. Opstandelsens Paasketid er inde. Om dog det Vejr og Vind, der gaar over Jord og Menneskehed med Langfredagsstemning, snart maatte løje af, saa Sind og Tanker kunde opleve en frydefuld Vaar, og Paaskekærten lyse klart og fredeligt over den ældgamle Salme, som, om end med andre Ord, allerede lød under Middelalderens Kirkehvælv:

Christ stod op af Døde
i Paaskemorgenrøde.
Thi synger lydt og glad
hans Menighed i allen Stad:
Ære være Gud i det Højel

Johs. H.

J. Allmayer.

Mester, bliv hos os —!

Vort Liv er som en Drøm, der hastigt svinder.
 et ringe Spand af Aar, en Saga kort —
 og vi staar med en Haandsfuld Minder,
 det eneste af alt, hvad der var vort:
 Held den, der da hos Frelseren kan staa
 og bede: „Mester, bliv, thi Natten falder paa“.

Naar Lykkens Timer, ak, saa faa og korte,
 er svundet bort for Modgangs haarde Tag,
 og dybt vi savner, hvad der nu er borte
 og længes mod en ny og bedre Dag:
 Held os, om vi hos Frelseren kan staa
 og bede: „Mester, bliv, thi Natten falder paa“.

Og er du træt af Dagens Strid og Møje,
 af Sorgens Uvejrg og af Modgangs Slud,
 og er det svært din haarde Sjæl at bøje
 og være lydigg imod Herrens Bud:
 Aa, skynd dig da til Frelseren at gaa
 og bede: „Mester, bliv, thi Natten falder paa“.

R.

Den forlorne Søn.

VII

Og han stod op og kom til sin Fader. Luk. 15.

Alverdens Pilgrimsfærd er ikke saa gribende som den fortabte Søns Vandring tilbage til sin Fader. Betragt Billedet! Til venstre ruller en tungtlæsset Høstvogn mod Gaarden dernede i den fredelige Dal, som den opgaaende Maa-

Den forlorne Søns Anger.

J. v. Führich.

nes første Sølvskær falder paa. Høstfolk kommer gaaende; Arbejdets Adelspræg, det fromme, gudtjenende og verdensgavnende Arbejdes Harmoni lyser fra deres Ansigter og Øjne.

Undrende ser disse tilfredse, ranke Arbejdsfolk paa den lasede, af Nøden hærgede og trætte Skikkelse, som læner sig op mod den gode Hyrdes Billedstøtte og kaster et langt, vemodigt, længselsfuldt Blik mod Gaarden nede i Dalen. Ja, hvad ligger ikke i et saadant Blik fra Øjne, der først lyste i ungdommeligt Overmod og ubehersket Livsglæde og siden mistede deres Glans derude i Verden, blev sløve, fulde af Savn og Længsel!

Naar dette Blik retter sig op til den evige Gud, da har

vi Angeren! Den Anger, som græder over Sorg og Skam, man har voldt sin himmelske Faders Hjerte! Den Anger, der kaster sig i Armene paa den gode Hyrde, som søgte det vildfarne Faar paa tornestrøede Veje! Den Anger, som forstaar: Du kunde have været et Idealbillede af overnaturlig Skønhed og Kraft og blev et Vrængbillede; du kunde have løst Livets Opgave, og du har krydset alle de store Planer, Herren har haft med dig. Den Anger, som først vender sig mod Fortiden og klagende udraaber: Alvidende Gud, det gør mig ondt, at jeg har syndet mod din Godhed og vise Vilje, og siden bønfalder Fremtiden: Skab et nyt Hjerte i mig!

Denne Anger er det allermindste, den evige Gud kan forlange af en syndig Sjæl. Ingen Frelse for den Synder, der ikke i det mindste een Gang stod paa Golgathaberget og begræd sine Misgerninger! En gammel Legende fortæller: »Inden et Menneske dør, skal det i det mindste have grædt to bitre Taarer, to hede Taarer maa rinde ned fra hans Øjne, saa Hjertet brister derover. Da vor Forløser hang paa Korset og i Døden bøjede sit Hovede, tænkte han paa alle de Mennesker, der ikke engang ved en eneste lille Angerbøn vilde hente sig Forløsning af Gud. Ved denne Tanke fyldtes Jesu Øjne med to store, brændende, blodige Taarer — og derover brast hans Hjerte.«

Menneskesjæl, som læser dette og sukker under Synd og Brøde, rejs dig i denne stille hellige Uge, hvor Herren sejrede over Synden, og tiltræd Vandringsen tilbage til den himmelske Fader. Opvæk den inderlige Anger, som sletter al Synd. En lille Angerbøn, inden Døden kommer, en lille Angerbøn hver Aften, inden Dødens Broder, Sønnen, tager dig i sin Favn!

VIII

Denne din Broder var død og er blevet levende. Luk. 15.

Hvorfor styrter den gamle, ærværdige Mand dog ud af sit Hus og omfavner denne Tigger, denne unge Pjalt, der har levet for stærkt og nu vil redde sit Vrag i Havn? Hvorfor breder denne Mor, mærket af Savn og Smerte, sine trætte Arme ud efter denne utaknemmelige, der først fostredes af hendes Hjerteblood og siden fandt hende saa kedelig, at han forlod hende.

De to Gamle forstod, at deres Barns Sjæl allerede var gaaet ind i Dødsriget, havde været fortabt, begravet, og at de nu talte med en opstanden. »Denne min Søn var død og er blevet levende igen, han var fortabt og er funden.«

Og hvorfor lader den ældre Bror som ingenting, drikker af Brønden, ligesom ellers, naar han træt vendte hjem fra Marken? Han forstod ikke, at den anden havde været død; han troede den anden havde levet, ført et altfor muntert, et altfor stærkt Liv, men et Liv!

Den forlorne Søns Hjemkomst.

J. v. Führich.

Men Synden *er* Død, og Naa den *er* Liv! Derfor jubler hele Himlen, naar en Synder omvender sig. Derfor har vi Paaskeglæden over Livets Sejr! Derfor indstiftede Herren paa sin Opstandelsesdag Opstandelsens Sakrament! »Hvem I forlader Synderne, dem er de forladte!« Hvor som helst dette Ord trænger hen, der rejser Benraderne sig af Grave, Syndens Døde faar nyt Blod i de blege Kinder, ren Luft suges ind i de forgiftede Lunger, der kommer Genskær af Himlens Glans i de døde Øjne.

Digterne fortæller om Ungdomskilden: gamle, syge, trætte Mænd og Kvinder stiger ned i den. I straalende Ungdom,

smykket med Skønhedens Diadem, omgjordet med Kraft kommer de frem igen! Er det et Eventyr?

I Religionen bliver det til Virkelighed. Gud aabnede Sjælens tvættende Bad, Kilden, hvor hans eget Blod renser Sjæle. »Christi Blod renser os for hver Synd«. »Han, som har elsket os og aftvættet os for vore Synder i sit Blod.« 1. Johs. Tak, Herre, for Livets Kilde, som sprudler midt iblandt os!

Samtale under Korset.

Personer: En rettroende Jøde.

Hans lille Søn Ismaël.

Timotheos, en til Jødedommen omvendt Græker, paa Besøg i Jerusalem.

En Aprildag, nu for nitten Aarhundreder siden, hang en Forbryder paa et Kors. Og Folk stod nedenunder og saa til.

Det var paa Galgebakken udenfor Jerusalem, lige udenfor Murene, og han, som hang paa Korset, mellem to andre arme Syndere, var en landskendt Mand, Rabbi Jesus af Nazareth, Søn af den allerede for Aar tilbage afdøde Tømmermand Josef og Hustru Mirjam, Sønesøn af Eli, Sønnesønsøn af Matthat ben Levi ben Melki ben Jannaj — og saa videre og saa videre, helt op til David, som enhver, der havde Lyst, kunde læse sig det til paa Raadhuset i Bethlehem. Af Davids Hus og Slægt var Rabbi Jesus, derfor havde han jo ogsaa kaldt sig Messias og for ikke mange Dage siden ladet sig hylde som den, der skulde oprette Israel Riget. Men hans Gerning var bleven vejjet og fundet for let, hans Sag var tabt, hans Tilhængere havde forladt ham — se ham nu hænge deroppe, udspilet med fire Søm som en skadelig Fugl paa en Ladeport, med blaa og brune Mærker af Svøbeslag ned over Kroppen! En Tornekrone har de trykket ham om Hovedet, Blodet rinder ham ned i Øjnene og klistrer Øjenlaagene til! Og Knæene er ynkelige — han er faldet paa dem undervejs herud, da han bar Korset — faldet paa Sten og i Grus — Huden hænger i blodige Laser, man ser det røde Kød, og Jord

og Smaasten klæber fast i det størknede Blod . . . En skøn Messias! Nej, maa vi bede om en anden Jødernes Konge . . . hvis vi da endelig skal have en . . . for egentlig er vi meget godt fornøjede med Cæsar . . .

Derfor er det ærgerligt, at de har sat den Indskrift deroppe over Hovedet paa ham — »Jesus af Nazareth, den Jødernes Konge«. Det staar der paa Landets tre officielle Sprog, saa at alle uden Undtagelse kan læse og forstaa det. Det staar der baade paa Hebraisk, Græsk og Latin. Hans Højærværdighed Kajfas har nok været hos Hans Excellence Pontius Pilatus for at bede om at faa Indskriften forandret, saa der kun kom til at staa: »Han udgav sig for den Jødernes Konge«. Men Hans Excellence var morgengnaven og svarede, brysk og paa Latin: »*Quod scripsi, scripsi*«. Maaske vilde han ikke bekoste en ny Tavle? Men det kunde vi da have gjort . . .

Hvad var det? Sagde han noget deroppe paa Korset? (Folkets Mumlen koger op i et Brus af Stemmer: »Sagde han noget?« »Hvad sagde han?« »Jeg har ingen Ting hørt!«) Var det Elias, han raabte paa? Javel — det er noget, vi alle véd: først skal Elias komme og berede Vej — og saa, naar alt er rede, naar hver Høj er jævnet og hver Dal bleven som den flade Mark, saa kommer Messias i stor Pragt og Herlighed, og alle hellige Engle med ham! Men hvem har set noget til Elias? Det skulde den gode Rabbi Jesus have betænkt i Tide og ventet lidt! (»Maaske,« hviskede en Sadducæer smilende, »maaske har Elias slet ikke mere sin Ildvogn? Maaske er den falden fra hinanden af at staa ubrugt hen saa mange hundrede Aar?« Sadducæeren hviskede ind i Øret paa en Ven, der lo og tyssede paa ham — de stod midt i en Gruppe Farisæere.)

Saa — hvad er nu det? Sagde han noget igen? Nej — denne Gang var det en af de andre — ham, Røveren, til venstre. Hør en Gang, hvad han siger; »Halløj, du dér Jødekonge,« raaber han, »kan du ikke gøre et lille Mirakel for os alle tre — vi trænger svært til det!«

Nu raaber ogsaa Soldaterne — paa Latin? Nej, paa Aramaisk — de har ligget i Garnison saa længe her i Jerusalem — den tiende Legion, véd De nok . . . Hør til Soldaterne — de morer sig. Før stak de Rabbien en Svamp

med Eddike i Munden. Nu gør de tykt Nar ad ham: »Hej, du Jødekonge, tag lige og kom ned fra Korset, saa skal vi tilbede dig!«

Det er ellers underligt, saa mørkt det bliver . . . Det er dog endnu midt paa Dagen — ved den niende Time, saa vidt jeg kan skønne . . . der burde være et Soluhr herude — ovre paa Bymuren for Eksempel — saa kunde man da se, hvad Klokken var . . .

Mærkeligt med det Mørke — og der er dog ingen *Khamsin* i Dag . . . Ja, det véd De ikke, hvad er, kære Ven — det kender De ikke til oppe i Thessalonika . . . *Khamsin*, det er Sydøstvinden, Vinden fra den store arabiske Ørken . . . den kommer med Skyer af Sand fra Ørkenen, Himlen bliver sort som midt om Natten, Maanen bliver som en Haarsæk, og Solen som Blod . . . Og Luften er lutter Sand, saa man knap kan faa Vejret — der er Sand alle Vegne, paa Tagene, i Lønkamret, paa Maden, du skal spise — det knaser mellem Tænderne, naar du tygger . . . Og en kvælende Hede . . .

Men det er ikke *Khamsin* i Dag. Der er overhovedet slet ingen Vind. Det er ikke *Khamsin*, og dog bliver det mørkt, mørkt — det er knapt nok, jeg kan se Dem, kære Gæsteven. — Og hvor blev lille Ismaël af? — Ismaël, bliv hos Far, slip ikke Fars Haand! Herre Zebaoth, hvad er der paa Færde — hvad betyder dette Mørke? *Schema Israel* — jeg ser ikke mere Solen — er det Herrens Dag, som kommer, den store, forfærdelige — da Solen skal omvendes til Mørke, og Maanen til Blod — og der skal være underfulde Tegn paa Himlen og paa Jorden, Blod og Ild og Røgstøtter . . . *Adonai, Adonai!* — skjalv ikke Jorden under vore Fødder? Ismaël, hold fast ved Far, at du ikke falder i en Revne, hvis Klippen gaar itu . . .

Og hør, hør — hvad er det for en vældig Røst, der nu raaber i Mørket oppe over os? Hvem er det, som raaber — hvad raaber han — hvad siger han? Hør Røsten hen over os — hvad er det for Ord? Forstod du? Hvad var det? Hvad raabte han? Hvad siger du? Raabte han: »Det er fuldbragt!«?

Hvad er fuldbragt? Jeg fatter ikke . . . Men nu begynder det at lysne — jeg ser igen Deres Ansigt, kære

Timotheos — jeg ser Soldaterne henne ved Korset — én af dem støder just sin Lanse i Siden paa Rabbi Jesus — saa er han altsaa død . . .

Det var alligevel underligt med de Jærtegn . . . Hvorfor sluktes Solen, hvorfor skjalv Jorden? Underligt, underligt altsammen . . .

Farvel, kære Ven . . . Saa kommer De altsaa i Aften for at æde Paaskelammet? Aa, ikke noget at takke for . . . det er kun en ringe Gengæld . . .

Giv Far Haanden, Ismaël . . . Paa Gensyn, paa Gensyn, kære Timotheos . . . Kom, lille Ismaël — jeg maa hjem og ransage Skrifterne . . . hvem var den Mand?

Johannes Jørgensen.

Paaske i Rom i Jubelaaret 1933.

Paaskefestens Højtideligholdelse i Rom vil i Aar blive forøget med en ny Ceremoni, eller rettere sagt med Genoptagelse af en gammel Festlighed. Indtil 1870 fejredes Paasken i Peterskirken med den store liturgiske Pavemesse, som Romerne kalder »Capella papale«. Men siden hint Aar, da Paven mistede Pavestaten og blev Fangen i Vatikanet, har denne Paaskemesse ikke været afholdt, og den stille Uge, der Aar efter Aar drager mægtige Skarer af Pilgrimme til Rom, mistede derved sin skønneste Afslutning. Nu forlyder det, at Paven i Aar vil genoptage den gamle Højtidelighed. Fra sin Bolig i Vatikanet begiver Paven sig ned til Alteret over Apostelfyrstens Grav i Peterskirken. Foran ham gaar den mægtige, straalende Procession af alle Kirkens høje Myndigheder: Kardinaler, Patriarker, Ærkebiskopper og Biskopper samt Overhovederne for de forskellige Munke- og Ordenssamfund. Derefter følger den pavelige Hofstat, Kurierne; Svejtsergarden og det pavelige Tjenerskab, alle i glimrende Galauniformer. Endelig kommer Paven, baaret paa Sedia gestatoria, hvor han sidder iført den tredobbelte Krone og sine skønneste Gevandter. Ved saadanne kirkelige Fester rummer den vældige Peterskirke sædvanlig 50-60 000 Mennesker, og i det Øjeblik, Paven kommer til Syne i Kirken, bryder Mængden ud i jublende Leveraab for den hellige Fader og vifter med Lommetørklæder, hvilket varer, indtil Paven er naaet frem til Alteret. Gennem Raabenes mægtige Brusen høres fra en Balkon over Hovedindgangen Sølvbasunerne, der ledsager det pragtfulde Indtog med Pavehymnen. Ved det pavelige

Alter mellem de fire Søjler, der i Rundetaarns Højde bærer en Baldakin over Alteret, der staar midt under Kirkens vidunderlige Kuppel, celebrerer den hellige Fader selv Pontifikalmessen. I Forvandlingens hellige Øjeblikke sænker en dyb Stilhed sig over den vældige Kirke og Forsamling, og atter lyder Sølvbasunerne, denne Gang højt oppe fra Kuplens Hvælv. Efter Pontifikalmessen begiver Paven sig ind i Benediktionssalen, der strækker sig over hele Peterskirkens mægtige Forhal, og hvis midterste Vindue fører ud til Loggiaen mod Peterspladsen. To Gange har Pius XI allerede staaet her: første Gang efter hans Valg til Pavestolen, anden Gang efter Laterantraktaternes Afslutning. Nu vil han atter, ligesom Paverne før 1870, paa Paaske-dag træde frem paa denne Loggia og derfra lyse den apostoliske Velsignelse over Byen Rom og hele Jordens Kreds »Urbi et Orbi«. Et Billede, der er lige fuldt af ophøjet Værdighed og dyb Skønhed.

Endnu ét vil om Aftenen i en straalende Skønhed afslutte denne Paaskefest i Rom i Jubelaaret 1933: Peterskirkens, Kuplens og Kolonnadernes Illumination. Tusinder af Vokslys og Fakler trækker deres Ildstriber over Rundinger og Linier, gennem den romerske Aftens fløjelsbløde Mørke straalere de skælvende Lys som en Glorie om Verdens Domkirke, over det ufattelig store og ufattelig dejlige Monument, den romerske Kirke rejste over Petri Grav.

En saadan Paaskefest med dens glimrende Processioner, Sølvbasuners himmelske Toner og Vokskerts betagende Lys er for den, der forstaar det, noget andet og mere end straalende Ceremonier og ydre Pragt!

Ved J. D.

Lateranet.

I Sommeraftnerne er den store Terrasse foran Lateran-Kirken fyldt med Mennesker, der er flygtet fra Husenes kvælende Varme og nu sidder tæt hen langs Stentrinene: Mødre med Smaabørn, større Børn, der leger, Gamle, der smaasnakker eller som sover hen ad Brolægningen.

Saaledes ser her ud efter Solnedgang Sommeren igennem, efter at St. Hans ligesom har givet det Basunstød, der driver dem alle ud af Husene. Thi paa St. Hans Aften strømmer hele Rom ud til »San Giovanni«, og den store Plads er da et bølgende Virvar af Mennesker, en sydende Heksekedel. Hen langs Bymuren, der begrænser Bakken, hvorpaa Kirken er bygget, tændes blaffende Blus, og i endeløse Rader stilles Bordene frem, hvor den hvide Frascati-vin flyder, og Steg paa Spid og Snegle fortæres med en

Den helligste Forløseres Basilika, St. Johannes i Lateran.

Iver, saa Hovederne knap løftes for at se paa de brogede Optog af Vogne med Tableauer, der idelig drager forbi. Men borte i Mørket anes, ærefrygtindgydende, den store Façades Majestæt.

Laterankirken — San Giovanni in Laterano eller officielt Archibasilica Sanctissimi Salvatoris — var den første Kirke i Rom, hvor Frelseren hædredes aabenlyst af Statens højeste Myndigheder; den er derfor »Moder og Hoved for alle Byens (∴ Roms, og Verdens Kirker«: *omnium urbis et orbis ecclesiarum mater et caput*.

St. Johannes i Lateran: Interiør.

Efter Hedenskabets Fald forlagdes Roms aandelige Tyngdepunkt fra Senatet til Lateranet, Pavernes Residens gennem Middelalderen; og mærkelig symbolsk er det derfor, at de kolossale Broncedøre, der engang smykkede det romerske Senats endnu bevarede Bygning paa Forum, nu lukker for den midterste af Laterankirkens fem Portaler.

Naar de irgrønne Broncefloje om Sommeren er slaaet op, indfatter de det gyldne Loft, der i dybt Perspektiv sænker sig ned mod det store, gothiske Tabernakel over Pavealtret, bag hvilket, allerdybest inde, Korrundingens Guldmosaiker skimtes.

Vi træder over den hellige Tærskel.

Murene er hvide. Tolv Tabernakler af skifergraat Marmor med kostelige, dybtgrønne Søjler rummer, ned langs Hovedskibet, kæmpestore Statuer af Apostlene. En mægtig Bevægelse gennemryster dem. Det er, som om Pinsedagens Vejr var over dem. Men Rytmens Beherskelse er fuldkommen, og fra dem synes at udgaa en fuldttonende, genlydende Klang, der fylder Kirkerummet. »*In omnem terram exivit sonus eorum et in fines orbis terrae verba eorum.*«

Gaar vi ind i Sideskibene, stiger vor Undren og Betagelse. Der er fire, alle helt hvide, og de fortsættes i Kapeller, saa at det egentlig er, som om Kirken havde syv Skibe. Rummet synes uendeligt og dog klart bestemt.

Eneste figurlige Udsmykning er Cherubhoveder med dobbelte Vingepar, snart viddudspilede i Hvælvingerne, støttende en Krans af Blade, snart tætsammenfoldede, et over og et under Hovedet, i Hjørnerne. I høje, smalle Felter paa Pilastrene ses Bundter af Palmeblade tegnet med en næsten vidunderlig Præcision. Ellers er alt glat — kun levende i Kraft af Rytmens Sikkerhed og en suveræn Beherskelse af Perspektivets og Lysførelsens Muligheder. Den løstflettede Bladekrans, der saa tilsyneladende nonchalant er modelleret i de flade Hvælvingers glatte Loft, har f. Eks. sin ganske nøjagtige Placering. Idet man nemlig stiller sig paa Hovedskibets Længdeakse og ser ind mod Sideskibene, da vil man opdage, at man netop ser Plantekransens øverste Del under Hovedskibets Buer, lige akkurat fri af disse. Derved bliver Sideskibenes Hvælvingskomposition straks klar for den, der staar i Hovedskibet, saa han med ét Blik fatter alle fem Skibes Komposition og indbyrdes Forhold. Dette er ligesaa simpelt, som det er genialt. — Som det meget Fuldkomne, mærkes det ikke, og Rummet tages som en Selvfølge. Paa samme Maade ser man, idet man staar midt under et af Hvælvingstagene i Sideskibene, netop hele Bladekransen i det næste Hvælvingstag, idet ogsaa her Kransens øverste Del tegner sig netop lige under den Bue, der adskiller de to Hvælvingstag fra hinanden.

St. Petrus.

St. Johannes.

Idet man ser ned gennem Sideskibene har man saaledes samme Klarhed og Overskuelighed i Rumvirkningen, som naar man fra Hovedskibet ser ind gennem disse. Dertil kommer saa Føringen af Lyset, der fra Siden blødt modellerer Hvælvingernes Cheruber og Bladekranse, mens et snævert, mørkt Felt adskiller det ene lyse Hvælvingstag fra det andet. Dette Vekselspil, der ses i dybt Perspektiv ned gennem begge de større Sideskibe, er betagende ved en egen stille Kraft, der øges ved, at eneste figurlige Ornament er Cheruberne med deres dobbelte Vingepar, hvis Susen man synes at fornemme.

Mens alle Cheruberne i Hvælvingerne er strengt frontale og har et fjernt, alvorligt Udtryk, ser man i Hjørnerne i de mindre, yderste Sideskibe og i Kapellerne mangt et Hoved vende sig imod én — smilende.

Virkningen heraf er forbløffende, de er altsaa levende — slutter man. Deres Smil taler om, hvad der venter os efter denne korte Jordetid — da er Lidelsen her kun at smile ad, siger de til os. —

I Hovedskibet er Loftet fladt. Helt fladt og gyldent. Dets Komposition er storslaaet og enkel. Loftet er ældre end Murenes Dekoration; ikke end selve Murene — thi det er Oldtidens Mure, der staar endnu — men end den nuværende Dekoration. Da denne udførtes, har man respek-

teret det flade, gyldne Loft, der var. Ikke af Tvang, men for at tage det op som et Skønhedselement i det nye Indre. At dette er Tilfældet, at det ikke er tvunget af de ydre Omstændigheder, at Arkitekten har ladet det blive, viser en Sal, som samme Arkitekt har bygget i San Filippo Neri's Oratorium, og hvor Lateranets Pilasterordning gaar igen i Væggene, mens et fladt, stærkt kasseteret Loft hviler lige henover. Her var Arkitekten fri og kunde gøre, som han vilde — men han har valgt en analog Ordning af det, som i Lateranet af mange opfattedes som en Tvang. Med dette in mente forstaar vi, at vi skal betragte Laterankirkens Indre som en uhæmmet kompositionel Helhed (og saaledes er det ogsaa, det virker paa den umiddelbare, modtagelige lagttager), selvom Delene stammer fra forskellige Tider.

(Fortsættes.)

Mogens Kai Nørregaard.

Mit første Skriftemaal.

Af Paul Keller.

Naar jeg nu og da kommer hjem til min Fødeegn og ser den kønne, velvoksne Henrik Schmidt gaa til Kirke om Søndagen, pænt klædt fra Top til Taa og omgivet af sin Børnesflok, hvor det ene Barn er ligesaa ordentligt og pænt holdt som det andet, saa glæder jeg mig over denne brave Arbejder og tænker paa, at tit er en yderst beskeden Skolelærdom nok til at blive et flinkt og dygtigt Menneske her i Livet og paa rette Plads.

For det stod usselt til med Henriks Skolelærdom. Jeg kan sige det; vi var Skolekammerater, og som smaa Landsbydrengene sad vi otte Aar sammen i det samme Klasseværelse.

Da vi var tretten Aar, kom der en vis Foraarsmorgen, hvor vor hvidhaarede Lærer foldede Hænderne over Brystet og sagde med bevæget Stemme:

»De store skal i Eftermiddag aflægge det første hellige Skriftemaal. I har lært i Timerne, hvor vigtig denne Dag er for jer. Gaa nu over i Kirken og forbered jer til det paa en værdig Maade.«

Derpaa rejste de »store«, som jeg og Henrik Schmidt ogsaa hørte til, sig fra deres Pladser. Op af Skoletasken tog hver især et mægtigt Ark Papir, der skulde bruges til »Synderegister«, Blækhuset blev taget op af Hullet i Pulten og Penneskafte stukkede bag Øret. Da vi saaledes var udrustede til vor Bodsgang, drog vi bort fra Skolebænkene, og de tiloversblevne stirrede næsten ærbødigt paa os. En

af os gik hen til den gamle Lærer og mumlede noget uforstaaeligt, der omtrent skulde lyde saaledes: »Hr. Lærer, hvis vi maaske skulde have fornærmet Dem eller saaret Dem, saa beder vi Dem om Forladelse.« — »Gaa i Guds Navn,« svarede den gode Mand med Taarer i Øjnene. I dette Øjeblik vidste han knapt nok selv, om vi i vor syvaars Skoletid »maaske skulde have fornærmet« ham.

I Foraarssolskinnet drog nu den lille Flok bodfærdige ad Landsbygaden hen til Kirken, baade Piger og Drengene, og allesammen stirrede de frem for sig uden at mæle et Ord. Aa Gud, hvilken Vandring! Ellers larmede de selv samme Drengene og Pigerne tit saa højt paa »Kirkebakken«, at de kære afdøde bagved Kirkegaardsmuren sikkert vilde være vaagnet, hvis de ikke havde sovet slet saa dybt, og nu sagde ikke een af hele den vilde Skare et eneste Ord, og ikke een af dem saa hen paa de andre.

Dyb og hellig Guds Fred hvilede over Kirken. Solen skinnede paa den hellige Mikael over Højaltret, saa hans Kjortel lyste som Guld, og Solstraalerne funkede i den evige Lampes røde Glas — det lignede en flammende Rubin i en Sølvskaal. Børnene gik forsigtigt, mange endda paa Taaspidserne, og foran Alteret knælede vi allesammen ned. En af Pigerne begyndte, og alle Børnene sagde i Kor:

»Kom, Helligaand, opfyld dine troendes Hjerter og antænd i dem din Kærligheds Ild.«

Derpaa gik vi hen til Stolerækkerne. Vi satte os paa Knæskamlerne og brugte Bænkene som Bord. Hvis nogen var kommet ind i Kirken, vilde han ikke have set en Sjæl, for alle de smaa bodfærdige sad gemt nede i Dybet. Der var ganske stille; nu og da kradsede en Pen, eller en af os listede tilbage til Alteret for endnu en Gang at bede om Naade og Bistand. Og saaledes ransagede vi hver især vor Samvittighed og skrev de Synder op, som vi mente at have begaaet.

Endelig er der en, der er færdig. Hans Hoved dukker op af Dybet, og han ser sig om efter de andre. Da han ikke kan faa Øje paa nogen, tænker han, at han maaske ikke har været grundig nok, og dykker ned igen. Og hele Tiden straalte den lyse, gyldne Engel over Alteret, og dens Aasyn smiler.

Tilslidst kan man dog høre, at det ene Barn efter det andet folder sit Synderegister sammen og omhyggeligt stikker det i Lommen. Hele Flokken samles igen, Angerbønnen bliver bedt i Fællesskab oppe foran Alteret, og saa gaar alle ud af Kirken.

Nu staar vi igen derude i Foraarssolen og gaar saa ned ad Kirkebakken. Min specielle Ven, Karl Siegert, kommer

hen til mig og siger med et Udtryk, saa jeg kan mærke, det er noget vigtigt:

»Henrik Schmidt har skrevet alle sine Synder af efter mine!«

Ak, Henrik! Du snød dig jo altid til at skrive af — alle Stile, alle Diktater, alle Regneopgaver. Det var saa selvfølgelig, at du gjorde det; du havde ligefrem surt erhvervet dig Retten til at gøre det ved alle de Straffeprædikener og de Prygl, du havde faaet, og alle de mange Gange, du havde maattet sidde over. Men at skrive Synder af — det gik for vidt!

I den sidste Skoletime, vi havde den Dag, blev jeg pint af slemme Samvittighedsskrupler. Saa meget var jeg klar over, at hvis Henrik gik til Skrifte med det Synderegister, han havde skrevet af, saa gik han uværdigt, saa begik han en svær Synd. Og jeg, som vidste det hele, jeg maatte forhindre ham i at begaa denne Synd, ellers blev jeg medskyldig i den. Jeg maatte fortælle det, der var sket, til Læreren eller maaske endda til Præsten. Men det kunde jeg ikke faa mig selv til, jeg havde endnu aldrig sladret i hele mit Liv. Og saaledes blev den Dag, hvor jeg skulde have været opfyldt af den dybeste Sjælefred, til en Pine for mig, og jeg var saa hjerteangst, som jeg aldrig havde været før. Endelig fandt jeg paa en Udvej.

Paa Hjemvejen fra Skole trak jeg Henrik afsides.

»Du har skrevet dine Synder af efter Karl Siegert,« sagde jeg med en Inkvisitors Mine.

»Det kommer vel ikke dig ved,« svarede Synderen trodsigt.

»Vel kommer det inig ved,« sagde jeg strengt og holdt en belærende Forklaring for ham om det religiøse Standpunkt. Henrik bøjede Hovedet.

»Jeg kan ikke selv,« sagde han bedrøvet. Saa fik jeg Medlidenhed med ham.

»Henrik,« sagde jeg meget mildere; »vi skal først skrifte Klokkeren tre. Hvis du vil være i Kirken Klokkeren to, saa vil jeg hjælpe dig med din Samvittighedsransagelse, og saa gælder den. Vil du?«

Henrik nikkede kun og gik tilbage til de andre. Klokkeren to hentede jeg Nøglen til Kirken og lukkede Vaabenhuset op. Der stod en Bænk med en Fødskammel, og dér plejede Fadderne at hvile sig med Barnet, naar de maatte vente lidt paa Daaben. Henrik var allerede kommet.

Jeg satte mig paa Skammelen og lagde et stort Ark Papir paa Bænken foran mig.

»Saa, Henrik, nu maa du sige mig alt, hvad du har gjort, og du maa ikke udelade noget, og saa skal jeg nok

skrive det altsammen rigtig op,« sagde jeg mildt, men alvorligt.

Henrik nikkede. Og saa begyndte jeg med det ene Bud efter det andet og spurgte »Har du gjort det? Har du gjort det? Henrik nikkede eller rystede paa Hovedet, eftersom han bekendte sig skyldig eller ej. Det gik hurtigt fra Haanden. Selv ved det sjette Bud, der omfatter alle Synder imod Kyskheden, behøvede vi ikke at standse. Vor gode Lærer, Far Spiske, var en Pædagog af den gamle Slags; han havde ikke kunnet lære os hverken Fysik eller Kemi, men han havde ufordærvede Børn. Som Landsbydreng stormede jeg rundt i alle Gaderne, jeg kendte alle Børnenes store og smaa Hemmeligheder, og jeg kan i Dag med fuld Overbevisning løfte Haanden og sige: de Laster, der nutildags gør saa ubodelig Skade hos den opvoksende Ungdom, havde ingen af os Arnsdorfer Skolebørn end ikke en Anelse om. Det siger jeg til gamle Far Spiskes Ros, og det lægger jeg som en Krans paa hans ærværdige Grav baade i mit eget og i mine Kammeraters Navn.

Nu kom det syvende Bud. »Har du stjaalet?« spurgte jeg Henrik. Men nu saa han rasende paa mig, løftede Haanden som til Slag og sagde: »Nu skal jeg give dig, kan du tro!«

Jeg mærkede, at Henrik følte sig krænket — krænket af mig, der hjalp ham med hans Skriftemaal! Jeg syntes, det var meget utilbørligt, men jeg indsaa, at jeg ikke vilde udrette noget med Strenghed, og derfor sagde jeg ligesom tilfældigt:

»Tja, jeg har for Eksempel stjaalet Æbler.« Saa blev Henrik formildet. »Naah,« sagde han, »Æbler har jeg begribeligvis ogsaa stjaalet. Masser af dem!«

»Og jeg har skaaret Skiver af Skinken,« fortsatte jeg.

»Vi har ingen Skinke,« sagde Henrik.

Paa det Punkt var han min Overmand.

Klokken halvtre var vi færdig med Samvittighedsrangsagelsen. Alt det, Henrik havde begaaet, havde jeg skrevet med Skønskrift paa Papiret; nu gav jeg ham Listen og sagde:

»Det er dine Synder. Nu skal du læse dem højt i Skriftestolen. Og saa er det hele i Orden.«

Henrik nikkede. »Tak« sagde han ikke. Det vilde han have syntes var dumt. Lidt efter kom de andre, og Klokken tre kom Præsten. Han tog den blaa Stola paa og satte sig ind i Skriftestolen.

Det være sagt uden paatagen Fromhed: det var en af de mest gribende Timer i mit Liv. Bevidstheden om at skulle aflægge Regnskab over mine Tanker og Handlinger prægede sig dybt i mit Hjerte.

Et efter et gik Børnene hen til den stille Skriftestol og kom snart efter frem igen med et Udtryk af hemmelig Lykke i Øjnene. Jeg var blandt de første og havde godt kunnet forlade Kirken. Men jeg blev. Henrik, mit Samvittigheds- og Smertensbarn Henrik, havde endnu ikke skriftet. Han havde ganske rigtig sat sig paa den allersidste Plads, den stakkels Tolder. Jeg sad saadan, at jeg kunde se Skriftestolen. Endelig var det Henriks Tur. Synderegistret, som jeg havde skrevet, holdt han i venstre Haand, og med den højre foer han sig et Par Gange gennem sit stride Haar.

Saa, nu knæler han. Nu begynder han at læse sine Synder højt. Men hvad er det? Præsten vender sig om mod ham, taler alvorligt til ham, og mit Papir med Synderne flager langsomt ned paa Gulvet. Aa, jeg var fuld af bange Anelser. Jeg svedte; jeg var meget mere bange for Henriks Skriftemaal end for mit eget. Jeg ser, at Præsten bliver ved at tale med Henrik. Hvad kan det betyde? Nu endelig — nu lader det til at være forbi. Præsten retter sig op, tager Baretten af og begynder at sige Absolutionsordene. Men saa, ganske pludselig — stikker Henrik af! Han har vel tænkt, at han havde faaet sin Bodstale, og at han godt kunde gaa. Jeg led ubeskriveligt. Præsten kommer nu ud af Skriftestolen og henter den undvegne Henrik tilbage igen. Endnu en Gang taler han længe med ham, og tilsidst knæler Henrik som et Lam, medens Præsten med løftet Haand udtaler *Ego te absolvo* over ham.

Vi gik hjem. Henrik sluttede sig til mig. Jeg sagde ikke et Ord. Saa begyndte han af sig selv. Han havde ikke kunnet læse, hvad jeg havde skrevet paa Seddelen. Saa havde Præsten sagt til ham: »Hør nu, min Dreng, nu har du gaaet syv Aar i Skole, og saa kan du ikke engang læse, hvad du selv har skrevet.« »Og«, sagde Henrik, som paa visse Punkter har en meget ømtaalig Æresfølelse, »det kunde jeg da ikke lade sidde paa mig. Og saa sagde jeg: det har jeg slet ikke skrevet, det har jo Paul Keller skrevet.« Og saa fulgte Spørgsmaal og Svar, og mit saa omhyggeligt skrevne Synderegister dalede ned paa Gulvet — Hr. Pastoren spurgte selv Henrik ud om alting.

Han har sikkert forstaaet det bedre end jeg, men endnu den Dag i Dag glæder det mig at tænke paa den Stund, da jeg i Aften solen paa hin skønne Foraarsdag, med dyb Fred i Hjertet, gik hen ad Landsbygaden sammen med Henrik. Og naar jeg nu og da kommer tilbage hertil, glæder det mig at se Henrik, den fattige, men bundærlige Mand, gaa til Kirke om Søndagen med sin Børnellok — til den selvsamme Kirke som den Gang.

Oversat af *Vera de Journél*.

Giv os Barabbas.

I en Aarrække allerede foregaar der en systematisk og grusom Forfølgelse af al Kristendom i det russiske Rige. Kirker brændes, Præster myrdes eller sendes paa Tvangsarbejde, og Tusinder af troende forfølges for deres Tros Skyld.

I Meksiko er Tilstandene ikke meget bedre. Kirkerne lukkes, Biskopperne fordrives, Præster og katholske Læg-mænd myrdes, og ingen Præst maa læse Messe uden Regeringens specielle Approbation.

I Spanien forjager man Ordensfolkene, konfiskerer deres Ejendom, forbyder de kirkelige Handlinger og undertrykker den Presse, der vover en Kritik af disse Forhold.

Og Verden tier.

Ingen Indignationsbølge rejser sig.

Korte Notitser i Bladene er det højeste, man ofrer paa disse Foreteelser. Ikke sjældent skinner der Sympathi igennem Avisernes Beretninger, ikke Sympathi for de forfulgte, men for de Frihedens og Oplysningens Helte, der spreder det middelalderlige Mørke for Nutids klare Dag.

Men saa hændte der noget.

En Mand i Tyskland erklærede Marxismen Krig.

En Konsekvens heraf var, at han maatte fjerne alle Marxismens Tilhængere fra Statsstillinger.

Men blandt Marxisterne var der mange Jøder. En naturlig Følge af, at Marxismen er at jødisk Oprindelse og en udpræget jødisk Theori.

»Ikke fordi I er Jøder,« erklærede Hitler, »men fordi I er Marxister, maa I forlade eders Stillinger.«

Da rejste Jøderne i hele Verden sig i Harme og talte om Pogrom og Forfølgelse.

I Parenthes bemærket er denne fælles jødiske Protest noget, som andre Trossamfund kunde tage Eksempel og Lære af.

For nu at vise Jødernes internationale Sammenslutning Forskellen mellem det, der hidtil var sket i Tyskland mod Jøderne, og en virkelig Forfølgelse af Jøderne som Race, erklærede Hitler en Boykot paa een Dag overfor alle jødiske Forretninger i hele Riget.

Han vilde ramme dem, som Göring sagde, paa deres ømmeste Punkt, paa Pengepungen — og der blev stille.

Det er et mærkeligt Tilfælde, der kan se ud som en Tanke, at denne Boykot faldt paa en Lørdag, paa Sabbaten, da alle jødiske Forretninger jo burde have været lukkede alligevel.

Man kan se paa denne Foranstaltning med mere eller

mindre Sympathi, alt eftersom man betragter den som en Nødværgehandling fra Regeringens Side eller som et ugrundet Angreb paa den jødiske Race. En Dom herom kræver mere Kendskab til tyske Forhold, end de fleste her i Landet er i Besiddelse af, og vi skal ikke forsøge at skifte Sol og Vind her.

Men nu fik ogsaa de danske Aviser Mæle, og det besynderlige er, at fra en bestemt Side rettedes Angrebene ikke saa meget mod Nationalsocialisterne som mod Katholikerne.

Et Blad, ikke særlig stort, men et Blad, der paa Grund af sin særlige »Tone« og sin Redaktørs stundom inspirede Artikler er meget læst, har fundet sig foranlediget til et kraftigt Udfald mod det katholske Centrum og mod Paven.

Da Hitler kom til Magten, afgav han følgende Erklæring: »Rigsdagens og Rigsraadets Eksistens er ikke truet.

Rigspræsidentens Stilling og Rettigheder forbliver ubørte.

Landenes Bestaaen bliver ikke ophævet.

Kirkernes Ret bliver ikke forringet. Deres Stilling til Staten bliver ikke forandret.

Organisk voksede Kræfter skal ikke fjernes paa Grund af et theoretisk Princip om tøjlesløs Unitarisering.

Forfatningsforandringen skal billiges af Folket.

Spørgsmaalet om en monarkisk Regering forbliver udiskutabelt.

Landskonkordaterne forbliver bestaaende.

I Skolerne bliver Konfessionernes Medvirken sikret og borget for.

Dommerens Uafsættelighed ligesom Embedsstanden bliver opretholdt.

Socialpolitikens Reform rammer ikke dennes Grundidé, men dens Forvaltning.«

Endvidere erklærede Rigskansleren, at han ikke vilde gøre mere Brug af Bemyndigelsesloven, end det var nødvendigt for at gennemføre de livsnødvendige Foranstaltninger.

Paa Grundlag af denne Erklæring og det tyske Folks overvældende Majoritets udtalte Vilje, stemte Centrum for Bemyndigelsesloven, sammen med de andre Konfessioners Repræsentanter.

Det var en parlamentarisk rigtig og fuldtud forsvarlig Handling.

En saadan Bemyndigelseslov er i Principet ikke noget nyt Fænomen i Tyskland.

Der er vedtaget 2 forud.

En af 13. Okt. 1923 (undertegnet: Ebert — Sallmann)

og en af 8. Dec. 1923 (undertegnet: Ebert — Marx — Jarres).

I den sidste Lov hedder det:

»Regeringen bemyndiges til at træffe de Forholdsregler, som den med Henblik paa Nøden i Folk og Rige anser for paakrævede og nødvendige.«

Den første Bemyndigelseslov blev vedtaget med 316 Stemmer mod 24 og 7 blanke Stemmer, den sidste med 313 Stemmer mod 18. De tysknationale og en Del af Socialdemokraterne afholdt sig fra at stemme.

Hvorfra da denne Ophidselse mod Centrum og Katholikerne i det hele taget?

Fordi det i Virkeligheden mere drejer sig om et Angreb paa Katholicismen og Kristendommen end om et Forsvar for Jøderne.

Thi, dersom der i Tyskland er nogen, der forfølger Jøderne, saa er det i hvert Fald ikke Paven eller Katholikerne eller de Kristne som saadanne; men det er den germanske Race, der vægger sig mod en fremmed Races overhaandtagende Indflydelse.

Det har intet med Religion at gøre. Lige saa lidt som man, trods Jødernes stærke Repræsentation indenfor de ledende Bolshevikers Kreds, kan beskyldte den jødiske Religion for at være Aarsag til de gudløses Rædselsregimente i Rusland.

Men naar ovennævnte Blad fremhæver, at Kirken netop i Aar fejrer 1900-Aars Mindefesten for den Mands Død, der var hele Kristendommens Ophav, og at denne Mand var en Jøde, saa glemmer det at tale om, hvad det var, der gik for sig, den Gang for 1900 Aar siden.

Da førte det jødiske Folk denne Mand til Retterstedet, da pinte og korsfæstede det jødiske Folk denne Mand, da stod dette Folk foran den stenlagte Plads i Jerusalem og raabte: »Korsfæst ham — korsfæst ham — og giv os Barrabas fri.«

Det er det samme Raab, som nu genlyder stærkere og stærkere fra de gudløses Hær Verden over:

»Korsfæst ham — giv os Barrabas fri.« *J. H.-L.*

Danske Benediktinerklostre.

(Sluttet.)

Vilh. Lorenzens Værk er en Bygningshistorie, og med stor Lærdom og Nøjagtighed, men ikke mindre med en stor Kærlighed til sit Emne gennemgaar Forfatteren alt, hvad der endnu findes af Klostrenes Bygninger, eller hvad der blot er overleveret om dem. Det bliver særlig Kir-

kerne, der nøjagtigt bliver beskrevet. Af dem findes endnu 17, mens 12 er spørløst forsvundet, 5 er kendt ved Udgravninger og 2 ved Skildringer. Det er en Oplevelse ved Forfatterens Haand at gaa fra Kirke til Kirke og ved hans Fremstilling, ved Fotografier og Tegninger se noget nyt og meget skønt. Og ikke blot Kirkerne, som de staar nu, faar man et Billede af, men hele deres Udvikling, saa vidt

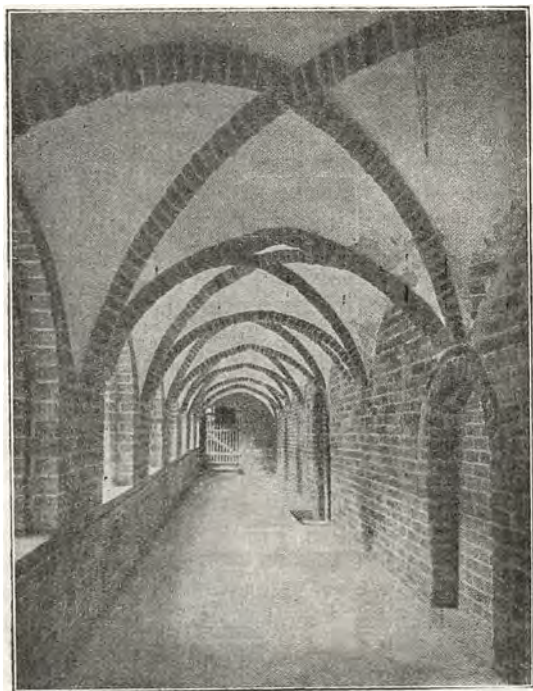

Venge Kirke.

det har været muligt at rekonstruere den, og Gang paa Gang forbavses man over, hvad der kan faas ud af smaa Ting i de gamle Bygningsværker. Adskillige af disse Kirker regner Forfatteren som hørende til vore allerbedste Monumenter. Og man behøver jo kun at nævne Venge, St. Knud i Odense, Ringsted, Herlufsholm, St. Peder i Lund, saa forstaar enhver, at nogle af vore betydningsfuldste Bygningsværker er gamle Benediktinerkirker. Det er naturligvis ikke alt i hele denne Gennemgang, der har almindelig Interesse; der gaas meget i Detaljer, men kun saaledes kommer ogsaa de store Træk og Historien frem.

Klosterbygninger er der ikke meget tilbage af, og her

er Forskeren ilde stedt. Af Munkeklostrene er alene St. Knuds Klosterets og Skovklosters Hovedanlæg nogenlunde bevaret, og af Nonneklostre St. Johannes Kloster i Slesvig, det bedst bevarede af alle. »Paa den beklagelige Fattigdom paa bevarede Huse fra danske Benediktinerklostre bødes dog en Del gennem de Slutninger om Anlæggenes Omfang og Art, der paa mangehaande Vis lader sig drage

Korsgangen i Skovklostret ved Næstved.

ud fra de endnu staaende Kirkehuse, fra Gravninger, fra gamle Billeder og Opmaalinge, mindre fra skriftlige Kilder.«

Livet i Klostrene hører ikke direkte med til Forfatterens Emne, men han søger dog at give en kort Fremstilling af det. Og det er ikke mindst de afsluttende Kapitler om Byggeforhold og Anvendelsen af Bygningerne, der har almindelig Interesse. Det er paafaldende, at om Ordenens Klostre paa den Tid her i Landet gælder det samme, som nu præger dem mange Steder, at de har fremmet kunstnerisk Virksomhed i høj Grad, og Benediktinerkirkerne har næst efter Domkirkerne været de rigeste og skønneste ud-

styrede i Landet. De har hentet Bygmestre og Kunstnere andre Steder fra til Hjælp, men det skulde være mærkeligt, om ikke Munkene selv i stort Tal har øvet baade Haandværk og Kunst. Vi har tydelige Vidnesbyrd om, hvorledes Klostrene har virket som Forsørgelsesanstalter og Alderdomshjem, som Skoler og Herberger. Gæstfriheden blev altid holdt højt hos Benediktinerne; et kongeligt Privilegium af 1208 til St. Knuds Kloster i Odense begrundes med, at Munkene forpligtede sig til at beværte næsten alle, der rejste igennem Staden. Og endnu i 1530 kunde Povl Helgesen, der ellers ikke lægger Fingrene imellem, naar Kirkens Mænd ikke gør deres Pligt, skrive om Klostrene: »Klostre har husvalet mange bedrøvede Hjerter og laant Herberge til mange fattige Mennesker og tørret mangan fattig Mands Kaabe — som man plejer at sige — og hvor de kommer under et andet Brug end de nu ere, da skulle de næppelig vorde Fattig og Rig, Læg og Lærd saa aaben en Kælder som de nu ere og længe været haver. Der æder og drikker imellem Aar og Dag med Kloster og Kirkens Klerkeri saa mange fattige Mennesker, at hvor de havde ikke det Tilhold, da skulde mangan Stakkel lide stor Hungersnød og megen ynkelig Arinod.«

Men naturligvis har Klostrernes Historie ogsaa sine mindre opbyggelige Sider. Man faar det Indtryk, at der var for mange Klostre. Her og der hænder det, at der i et Kloster kun sidder to eller tre Munke, et enkelt Sted een eneste Nonne; naturligvis kunde der saa ikke leves noget virkeligt Klosterliv. I det 15. Aarhundrede er der Klager, men samtidig sætter ogsaa Reformen ind. Bursfelderkongregationen sender Mænd herop for at reformere, men det lykkes kun med 5 af de da bestaaende 24 Klostre, iblandt dem dog det største af dem alle, Skovkloster. Nogle Klostre har altid levet i godt Ry, som det siges om Nonnerne i Ø Kloster i Limfjorden, men hos andre stod det galt til med Overholdelsen af Reglen. Broder Johannes fra Cismar, der arbejder for Reformen i Danmark, klager over Biskopperne, at de ikke gør noget: De er ligesom stumme Hunde, der ikke kan eller i det mindste lader, som de ikke kan gø, og saaledes paa een Gang dræber andre og selv omkommer. Men det er netop paa den Tid, da Kongen har faaet Magten.

Klostrene var ogsaa henimod Middelalderens Slutning for meget blevet Stiftelser for Adelen. Munkene tilhørte for en stor Del Adelen, det var Herreklostre, og Nonneklostrene var næsten udelukkende forbeholdt Adelens Døtre, som maatte betale for at komme derind. Det var fornemt at være Benediktiner, og det førte jo let til, at den Opofrelse, som Klosterlivet kræver, ikke satte sit Præg paa

dem. Der findes endda Eksempler paa, at Munke og Nonner har haft Privateje i Modstrid med Munkelivets Væsen.

Et stort Værk er Vilh. Lorenzen nu ved at fuldende. Dette er tiende Bind af de danske Klosters Bygningshistorie, tilbage staar kun Cistercienserklostrenes, som snart kan ventes. Det er et Værk, som glæder enhver, der har Kærlighed til vore historiske Minder, og som netop for Katholiker har den største Interesse. *Bernh. Jensen.*

Paven og Jøderne.

Om den hellige Faders Stilling til Jødespørgsmaalet skriver »The Universe« 31.-3.-33 bl. a.: Som ung Videnskabsmand ved det ambrosianske Bibliothek i Milano lærte Paven Hebraisk af en af Byens Rabbinere. Det er ikke længe siden, at han modtog denne sin gamle Læremester i Privataudiens. Som Nuntius maatte han lige efter Krigen ofte gribe ind i de jødiske Mindretals Forhold ved Nyordningen i Mellemeuropa. Der gaar mange gribende Fortællinger fra Mund til Mund til Mund om, hvordan han ofte hjalp nødstedte Jøder i Polen og Schlesien. Ofte blev han officielt hilst velkommen af Byens Rabbi, naar han paa sine hyppige Rejser gennem Polen holdt Receptioner; i sine Svartaler henviste Nuntius Ratti gerne til den Gæld, Kristendommen staar i til den jødiske Race. Som Pave har Pius XI offentlig frembaaret Messeofret for Jødernes Omvendelse . . .

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

København. A. C. havde den 29./3. 33 et meget godt besøgt Møde. Pastor H. Messerschmidt gennemgik et Stykke Kirkehistorie, d. v. s. han paaviste, hvilken Opfattelse af Messeofret og dets Væsen man finder hos Theologerne mellem det 9. Aarhundrede og St. Thomas af Akvinos Død (1274). Det tog to Timer at føre de meget opmærksomme Tilhørere gennem dette Tidsrum.

Hvis jeg maa udtale mig om mit eget Udbytte, saa be-
staar det i følgende: Klart og tydeligt saa jeg Troen paa og Læren om Christi Nærværelse i Eucharistien og denne Hemmeligheds dobbelte Karakter som Offer og Sakramente. Det var ogsaa meget smukt at høre om, hvilke praktiske Anvendelser man i Middelalderen kunde udløde af Læren om Ofret og Kommunionen. Men om Messeofrets egentlige Væsen var Opfattelserne i denne Periode saa ubestemte og famlende, at jeg tit kom til at tænke ved mig selv: Det Problem, som siden Tridentinerkonciliet paa Grund af Kirkens nye Afgørelser og Reformatorerens Angreb har be-

skæftiget de senere store Theologer saa stærkt, var dengang endnu ikke gaaet op for Trosvidenskaben. Først Thomas ridser dets Hovedlinier op. Da man ikke skelnede tilstrækkeligt mellem Offer i egentlig og uegentlig Forstand og heller ikke mellem Offer og Sakramente m. m., kunde man i disse Aarhundreder ikke give noget tilfredsstillende Svar paa de Spørgsmaal, som i vore Dage behandles med saa velgørende Klarhed og Sikkerhed f. Eks. i Pius X's Katekismus for Italien, i Kardinal Gasparris Verdenskatekismus.

Det var et af Hovedresultaterne, jeg den Aften kom til. Pastor Messerschmidt har gjort et stort Arbejde ved at gennempløje Lepin's Bog, som paa 800 Sider præsenterer de theologiske Anskuelser om den hellige Messe fra det 9. til det 20. Aarhundrede. Det var ogsaa en Glæde at se, med hvilken Interesse og Kærlighed han har sat sig ind i alt, hvad der vedrører Altrets helligste Sakramente. Hans Gennemgang af Dokumenterne blev den Baggrund, mod hvilken man skal se de Fremskridt, den theologiske Videnskab i det 16. til 19. Aarhundrede har gjort, og det Lys, den har bragt. Den Klarhed og Sikkerhed, der hersker nu, virker befriende, naar man tænker paa de ufærdige Tilstande i Middelalderen til 1274.

Dog er det videnskabelige Spørgsmaal om Messeofrets Væsen heldigvis af underordnet Betydning for det praktiske Kristenliv, saaledes at mange Katekismer overhovedet ikke berører det. Hovedsagen angaaende den hellige Messe er jo de aabenbarede Sandheder: at Messen er et virkeligt Offer i egentlig Forstand; at den gør Christi Korsoffer nærværende for os og er dets ublodige Fornyelse, der giver os Del i Korsofrets Frugter. *Fr. Kupferle.*

— — **Transmissionen af den h. Ports Aabning.** Med den smukke Hilsen: Laudetur Jesus Christus indledede Vatikanets Radiostation d. 1. April sin Udsendelse af den hellige Ports Aabning, som var yderst vellykket og sikkert har bragt Budskabet om det hellige Aars Begyndelse til Millioner lyttende Kristne. Efter at Speakerne paa Italiensk, Fransk og Engelsk havde forklaret Ceremonierne, blev Mikrofonen flyttet til St. Peterskirkens Forhal, hvor vi saa ventede sammen med de Hundredtusinder, der var paa St. Peterspladsen, hvorfra fjern Brusen trængte op til os. Efter at vi havde ventet lidt, nærmede Processionen sig, de sidste Toner af Veni Creator lød kraftigt til vort Øre, snart efterfulgt af Gardens Kommandoraab, Pavemarchen, Sølvbasunernes Klokkeklang og saa de tre Slag paa Porten, der kraftigt trængte igennem, samt den hellige Faders ærværdige Røst: *Aperite mihi portas justitiae!* Transmissionen blev afbrudt, før Højtidelighederne var helt forbi, saa man

ikke hørte den lille Tale, som Paven holdt til de romerske Broderskaber, der skal bevogte den hellige Port i Jubilæums-aaret. Aabningen havde kaldt mange Tusinde Pilgrimme til Rom, og St. Peterspladsen frembød under Ceremonierne et imponant Skue, Hundredtusinder af Mennesker stod der fra Kl. 8 til 14, og Tusinder, der ønskede Adgangskort til St. Peter maatte afvises.

I Løbet af det hellige Aar vil Hans Hellighed ofte begive sig til St. Peter for at overvære Ceremonier og Andagter.

— — **Aarsberetning og Regnskab f. Mødreforen. i Ordrup.** I 1932 er der foruden de maanedlige Foreningsmesser blevet læst Messe for 9 nyfødte Børn og sendt en Lykønskning til Mødrene.

Gennem Systuen er der uddelt 265 Klædningsstykker, 46 Par Strømper, 22 Huer, 10 Par Vanter og 7 Par Sko; heraf var 182 Stykker nye. I Menigheden er der uddelt 140 Stykker, og Resten er fordelt til Børnehjemmene med 2 Pakker til Nakskov, 2 til Næstved, 1 til Allerslev og 1 til Roskilde.

<i>Indtægter.</i>		<i>Udgifter.</i>	
Kassebeholdning 1/1 32.	25.31	Indkøb til Systuen.....	100.98
Kollekt ved Møderne..	68.68	Fragt.....	2.00
— v. Monikafesten	18.60	Messer	38.00
Gaver	20.00	Kontingent til D.K.K.F.	10.00
Andel i Vincentskollekt	27.37		<u>150.98</u>
Renter	1.48	Kassebeholdning 1/1 33.	10.46
	<u>161.44</u>		<u>161.44</u>

Alle, der har bidraget med Gaver eller Arbejde bringes herved en hjertelig Tak.

Odense. Pater G. Schmiders 50 Aars Præstejubilæum blev en skøn Oplevelse for Jubilaren saavel som for Menigheden. Paa selve Jubilæumsdagen, Lørdag d. 11. Marts, læste P. Schmiderer Fromessen og modtog derefter Skolens Lykønskninger i den nye Festsal, hvor to i Dagens Anledning skrevne Sange blev sunget. I Løbet af Dagen indløb over 100 Telegrammer og Breve, og Præstegaarden omdannedes snart til en Blomsterhave. Blandt de mange Telegrammer skal nævnes en Lykønskningsskrivelse fra den hellige Fader, Telegrammer fra Biskop Meulenberg, Biskop Müller og Redemptoristernes Ordensgeneral. Menigheden sendte et Gavekort til strengt personlig Brug og overrakte en Festavis ved Navn: »Verden vil bedrages« med mange smukke Tegninger og Tekster.

Søndag Morgen hentede en Procession af Præster og 8 hvidklædte Smaapiger Jubilaren til den pragtfuldt smykkede og tæt fyldte Kirke, hvor han i Biskoppens Nærværelse og med sine Ordensbrøders Assistance frembar det hellige

Messeoffer. P. J. Resch holdt Festprædikenen. Samme Dags Aften fandt det store Festmøde Sted i Skolens nye Sal, og overværedes, af Hs. Excellence Biskoppen, mange Præster og ca. 200 Menighedsmedlemmer. Biskoppen takkede P. Schmiderer for de mange Aars trofaste og utrættelige Arbejde i Vikariatet, og Hr. Czogalla overrakte Resultatet af en Indsamling, som skal bruges til et Mindelegat for Menighedens Trængende. Mange andre Taler fulgte saa Slag i Slag, og det blev sent, inden man skiltes. Aldrig før har Samfølelsen mellem Præst og Menighed givet sig smukkere Udtryk i Odense. S. P.

„NORDISK UGEBLAD“ *ønsker sine Læsere Glædelig og og velsignet Paaske.*

Ansgariusforeningen afholder **ordinær Generalforsamling** Mandag d. 24. April Kl. 20 i Forsamlingssalen, Bredg. 67 o. G. Dagsorden:

1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Formand. 4) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 5) Eventuelt.

Flor Peeters.

Organisten ved Domkirken i Mecheln, som Københavnerne kender fra et tidligere Besøg, skal i Ugen efter Hvide Søndag igen glæde os med sin fuldendte Kunst. Peeters er ikke ældre end 30 Aar og næsten lige saa gammel Organist, idet han allerede som en Dreng paa 8 Aar vikarierede for sin ældre Broder paa Landsbykirkens Orgelbænk. 22 Aar gammel blev han Hovedorganist ved Domkirken i Mecheln. Ved store Koncerter blev han efterhaanden kendt i de fleste europæiske Byer og hans Kompositioner tælles i Snesevis. I 1931 udnævntes han til Lærer i Orgelmusik ved det kongl. Konservatorium i Gent. Denne Orgelets Mester giver sine Koncerter d. 24. 25. 26. og 27. April henholdsvis i St. Ansgars- Jesu Hjerte- og Sakraments- Kirke og desuden i Kirken i Helsingør. Billetter faas i Katholsk Boghandel og Skandinavisk Musikforlag, Bredgade.

Katholsk Ungdomsværn afholder **ordinær Generalforsamling** Onsdag den 19. April Kl. 20 i »Vesterhus«, Vestervoldg. 115^a. Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar. Dagsorden: 1. Formanden aflægger Beretning. 2. Kassereren aflægger Regnskab. 3. Valg af Medlemmer til Bestyrelsen samt Suppleanter og Revisorer. 4. Eventuelt. Efter Generalforsamlingen Kaffe bord.

Italiensk. (Praktisk Rejseforberedelse.)

2 Kr. i Timen. — Klejnsgade 6^a, V.

Paul Hedemann.

Den bedste Jubilæumsgave.

Nittenhundrede Aar er gaaet siden den første Langfredag og den første Paaskedag og Alverden fejrer Christi Passion og Opstandelse, men hvor mange kender disse Begivenheder fra de originale Kilder, fra Evangelierne?

Køb Det nye Testamente I (uindb. 1,60; Shirt. 2,00; Skind 4,50). Faas i alle Præstegaarde samt i Katholsk Bogsalg.

Gudstjenesten i Paaskedagene.

1. Paaskedag = 1. P. — 2. Paaskedag = 2. P.

St. Ansgars Kirke. 1. P. 6 Korsets Optagelse, Procession, Levitmesse og Præd. 8 stille Messe. 10 Pontifikalmesse og Præd. 17 Festandagt. — 2. P. 8 stille Messe. 10 Højmesse.

Jesu Hjerter Kirke. 1. P. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe. 8 $\frac{1}{2}$ Messe m. kort Præd. 10 Levitmesse m. Præd. 18 Festandagt. — 2. P. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$, 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. 10 Højmesse. 18. Festandagt.

St. Knuds Kapel. 1. P. 8 $\frac{1}{2}$ Sangmesse m. Præd. 10 Højmesse m. tysk Præd. — 2. P. 8 $\frac{1}{2}$ Sangmesse m. Præd.

Den evige Tilbedelses Kirke (Jagtvejen). 1. P. 8 Højmesse m. Præd. 18 Festandagt. — 2. P. 8 Sangmesse. 18 Festandagt.

Immaculatakirken. 1. P. 6 $\frac{1}{2}$ Korsets Optagelse, Kommunionsuddeling uden Højmesse. 9 Højmesse. 15 Vesperandagt. — 2. P. 9 Højmesse.

Sakramentskirken. 6 Korsets Optagelse, Procession og Højmesse. 8 stille Messe. 10 Levitmesse m. Præd. 18 Festandagt. — 2. P. 8 stille Messe. 10 Højmesse og sakr. Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Antoni Kapel. 1. P. 9 Højmesse m. Præd.

St. Josefs Kirke. 1. P. 6 Korsets Optagelse og Messe. 9 Højmesse m. Præd. 15 Festandagt. — 2. P. 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe. 9 Højmesse. 14 $\frac{1}{2}$ —15 $\frac{1}{2}$ Andagt.

Rosenkranskirken. 1. P. 6 Korsets Optagelse, Præd. Sangmesse. 8 stille Messe. 10 Levitmesse m. Præd. 17 Festandagt. — 2. P. 6 $\frac{1}{2}$, 8 stille Messe. 10 Højmesse.

Assumptionskapellet (Rygaard, Bernstorffsvej 54, Hellerup). 1. P. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse. 16 $\frac{1}{2}$ sakr. Velsignelse. 2. P. 7 Messe.

St. Annæ Kirke. 1. P. 7 Korsets Optagelse, Sangmesse, Fælleskommunion. 9 Børnegudstjeneste. 10 Højmesse m. Præd. 18 Festandagt — 2. P. 8 og 9 stille Messe. 10 Højmesse m. Præd. 18 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). 1. P. 6 Korsets Optagelse og Højmesse m. Præd. 8 stille Messe. 10 Højmesse m. Præd. 17 Festandagt. — 2. P. 8 stille Messe. 10 Højmesse. 17 Festandagt.

St. Hans Kapel (Hørsholm). 1. P. og 2. P. 9 Højmesse.

St. Nikolai Kapel (Hvidovre). 1. P. 9 Højmesse m. Præd., sakr. Velsignelse.

NB. Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i de fem københavnske Sognekirker i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive afholdt en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Immaculatakirken: Paaskelørdag: 6 Gudstjeneste. I Fremtiden holdes Andagten 15.

St. Ansgars Kirke (Bredg 64) Tirsdag d. 18. April Kl. 20:

Kirkekoncert.

Herrekoret »Arion«, Dir. Organist A. Kerckhoffs. Medvirkende: Operasangerinde Isolde Lermann (Sang). Organist A. Kerckhoffs (Orgel). Billetter à 1 Kr. faas i Præsteboligen, Bredgade 64, og i Katholsk Boghandel, Stenosgade.

Som Tolk og Fører for Romapilgrimme tilbyder sig Pietro Compolin, Rom, Via Constantino Marin.

Rettelser. I Artiklen »Korsets Tegn« har Sætternissen været paa Spil. I Linie 5 skal Kolon staa efter »smagløs« og Artiklen »Fortsættes« ikke.

Kirkelig Kalender.

April.

16. S. 1. PAASKEDAG.
 17. M. 2. PAASKEDAG.
 18. Ti. 3. PAASKEDAG.
 19. O. i Oktaven.
 20. T. i Oktaven.
 21. F. i Oktaven.
 22. L. Hvide Lørdag.

April.

23. S. Hvide Søndag.
 24. M. Fidelis af Sigmaringen.
 25. Ti. Marcus. — *Bededag.*
 26. O. Cletus og Marcellinus.
 27. T. Petrus Canisius.
 28. F. Paulus af Korset.
 29. L. Petrus Martyr.

April.

Ugens Messebønner.

16. S. 1. Paaskedag (546—392).
 17. M. 2. Paaskedag (550—396).
 18. Ti. 3. Paaskedag (555—401).
 19. O. i Oktaven (559—405); 2. *Sæt Bønner*: For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]).
 20. T. i Oktaven (563—408); 2. som Onsdag.
 21. F. i Oktaven (568—410); 2. Anselm ([42]—[42]).
 22. L. Hvide Søndag (572—412); 2. Soter og Cajus ([24]—[24]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Fra Paaske indtil Christi Himmelfarts Dag læses hver Dag *Paaskens Præfation* undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke holder Møde Torsdag d. 20. April Kl. 20^{1/2}.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Torsdag d. 20 i St. Knuds Kapel.

A.C. Onsdag d. 19. April Kl. 20 i Vesterhus, Vester Voldg. 115^a. Foredrag af Fru Carmen Zimmer: Alessandro Manzoni. Derefter synger Fru Ragna Schack italienske Sange ledsaget af Frk. Barbara Dudley.

Gæstekort à 1 Kr. som sædvanligt hos Administratores: P. Ballin, Bredgade 64, Palæ 59. — R. Hoff, Toldbodvej 48, Palæ 2351 y. — K. Wesch, Aaboulevard 46, Nora 1843 y.

Hjem i Rom.

Betalende Gæster modtages i vort komfortable Hjem i Rom paa billige Betingelser. Beliggenheden meget central mellem St. Maria Maggiore og Laterankirken, god Sporvognsforbindelse til St. Peters og Paulskirkerne som til alle Dele af Rom. Nærmere ved skriftlig Henvendelse til

Frkn. Marie Michelsen og Dagmar Mathiesen.
 Via Mecenate 59, Roma.

Kollekten i de fire Kirker til Fordel for Vincentsforeningen (katholsk Menighedspleje) indbragte Kr. 288,75.

St. Ansgars Kirke	Kr. 111,62
Sakraments Kirken	» 85,13
Rosenkrans Kirken	» 27,00
Jesu Hjerte Kirke	» 65,00

Kr. 288,75

Alle, der har bidraget til det gode Resultat, bedes modtage vor hjerteligste Tak.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 17.

Søndag den 23. April

1933

INDHOLD: Hjælp dit Kommunionbarn. — Reaktionen mod Luther. — Redernes Sang. — Var de første Kristne Kommuniste? — Lateranet. — Hvordan jeg blev Katholik. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Hjælp dit Kommunionbarn!

Hvis dit Barn vidste, hvor meget der afhænger af Moderens Religiositet, saa vilde det knæle for dig, hæve sine foldede Hænder imod dig og bønfulde dig: »Aa, kære Moder, vær dog from, vær forenet med Gud, for at du ogsaa kan føre mig til Gud!«

Du har et Kommunionbarn: hvilken Naade, hvilket Ansvar!

Dit Barn kommer hjem og siger med straalende Øjne: »Mor, vi har faaet den første Kommuniionsundervisning!« Da maa du holde inde med dit Arbejde; da maa du se gennem Barnets klare Øjne ind i dets foraarsfriske Sjel; da maa hele dit Væsen vidne om din inderligste Interesse. Maaske venter Far paa Middagsmaden. Da kan du sige: »Aa ja, det har jeg længe vidst. Jeg har længe bedt for det. Vi vil siden tale sammen om det.« Og naar Køkkenet saa er blevet gjort i Stand, og de mindre Børn leger, og der er Ro i Huset, kalder du dit Barn hen til dig, maaske

mens du er beskæftiget med dit Haandarbejde. Du har over tænkt, hvor uhyre vigtig denne Tid er, og at disse Dages Ofre, men ogsaa deres Forsømmelser, kan faa Betydning for Barnets hele Liv. Og saa lader du Barnet fortælle dig, hvad Hr. Pastoren og Lærerinden har sagt. Hvilke faste Baand slynges der ikke om din og Barnets Sjæl ved denne Samtale!

Naar du i en gudindviet Time talte til de smaa om Herrens Kærlighed, følte I jer da ikke nær det højeste Gode og uendelig fjernt fra Verdens Uro? Hang deres Øjne da ikke ved dine Læber eller fæstede sig dybt i dit Blik? Følte I jer da ikke inderligt beslægtede, ja, ganske som eet? Sig, var det ikke den reneste Moderglæde?

Nu maa du hjælpe dit Barn med at lære Katekismus. Maaske er det saa begavet, at det ikke har Vanskeligheder derved; men naar du viser din Interesse og overhører Barnet i Lektien, saa vinder Sagen i Betydning i Barnets Øjne. Det er overmaade meget værd. Men maaske har dit kære Barn svært ved at faa noget til at sidde fast i Hukommelsen. Vær da overbærende! Det er forbavsende, hvad Kærlighed her kan udrette. Sørg for, at dit Barn saa vidt muligt har uforstyrret Ro til sin Læsning. Læs selv med Barnet. Giv det en Opmuntring, lov en Belønning. Lær fremfor alt Barnet, at hvis Arbejdet er møjsommeligt, er det saa meget mere fortjenstligt overfor Gud, som ser enhver Anstrengeelse. Du kan slet ikke tænke dig, hvor meget det betyder for Barnet at gaa til Skolen med den Tanke: »Mor har læst med mig.«

Hjælp Barnet til at komme i Kirke! Maaske kan du indrette det saaledes, at du selv kan gaa med til den hellige Messe paa Hverdagene. Kan det ikke lade sig gøre, saa staa i det mindste op i saa god Tid, at du kan vække Barnet, saa det kan komme af Sted uden Jageri.

Hjælp Barnet at bekæmpe sine Fejl! Ikke saadan, at du ved enhver Lejlighed siger: »Skam dig! Passer det sig for et Kommunionbarn?« Heller ikke ved at blive hidsig og fare op, hvis det i Uagtsomhed slaar en Tallerken i Stykker, men omvendt at lukke et Øje til, hvis det ved en Usandhed hjælper dig ud af en lille Forlegenhed. Agt paa, om dit Barn viser Ærefrygt under Bønnen, og om det er

kærligt mod andre Mennesker. Lær det, at der er Glæde ved at bringe Ofre. Et lille Kommunionbarn klatrede en Morgen op paa Kathederet og hviskede sin Lærerinde i Øret: »Tæt ved os bor en Pige, som altid er saa snavset. Jeg synes, det er saa væmmeligt« — og hun rystede sig ligefrem derved — »men i Gaar legede jeg med hende en halv Time. Jeg vilde bringe et Offer.« A. M. O.

Reaktionen mod Luther.

Protestantismens Udvikling bestaar i en dobbelt Bevægelse. Den ene gaar ud paa at tænke de lutherske Grundprinciper til Ende, og denne fører nødvendigvis til Opgivelse af alt overnaturligt og alt det, som ligger udenfor Jeget. Den anden gaar ud paa at fordybe sig i de katholske Realiteter, som Luther havde holdt fast ved. Denne Bevægelse fører enten til, at der dannes en Mængde Sekter, som hver for sig dyrker en eller anden Bestanddel af den oprindelige, katholske Kristendom, mens de udelukker de andre, fordi man ikke ser det heles organiske Sammenhæng; eller den fører slet og ret tilbage til den katholske Kirke, hvor alle kristne Værdier samler sig, som alle Vande samler sig i Havet.

Thi Dogmerne udøver en Tiltrækningskraft paa hverandre paa Grund af den hemmelighedsfulde fælles Realitet, som lever i dem alle, nemlig Guds Aabenbaring. Den, som tror paa et Dogme, bliver nødvendigvis drevet til at tro paa dem alle, hvis hans Tro virkelig er den kristne Tro og ikke bare en religiøs Mening. I hvert Fald findes der i den protestantiske Verden allerede fra Luthers Tidsalder af en Trang til at genvinde noget af det katholske, som Luther havde forkastet. En efter en bliver de katholske Værdier krævet tilbage.

Det første, man savnede efter Bruddet med Rom, var en Kirke med en Orthodoksi. Man fik den da ogsaa, men dannet af Mennesker. Det var Theologernes Autoritet, som skabte Dogmerne, det var Staten, som bestemte Trosnormen. Siden fik man igen Troen paa Gerningerne og Askesen. Pietismen, som fra det 17. Aarh. af blev en Magt, var en

Reaktion mod den lutherske Passivitet ligesaa vel som mod Rationalismen. Men Askesen udartede paa mange Steder til en snæver, ukristelig Forbudsaaend, som vel bandlyste Forlystelsen, men uden at vække Glæden, og som paa tvinger Folk Forsagelser udover den kristne Morals Krav. Paa samme Tid vaagnede her og der Trangen til et indre Liv udfra Kærligheden. Hos de ægte Lutheranere havde Kærligheden vejet Pladsen for Troen alene. Det kristne Instinkt krævede den tilbage som Sjælen i det kristne Liv og i selve Troen. Siden lærte man igen i mange Menigheder at sætte Pris paa Liturgien, paa de syv Sakramenter og selv paa Ordenslivet. Thi bortset fra virkelige Klostre, som dannede sig f. Eks. i England, er flere af de Sekter, som opkom i Tyskland eller i Svejts og andre Steder, tydelig besjælet af Ordenslivets Aand og Traditioner, Medlemmerne lever tilbagetrukket fra Verden, de har fælles Ejen-dom, er Cølibatloven underkastet og staar under en temmelig streng Disciplin.

Ogsaa det apostoliske Præstedømme og Hierarkiet vil mange have tilbage ved at genoprette den apostoliske Succession. Talrige »Frikirker« vidner om, hvor tungt mange Protestanter føler Statens Formynderskab i det kirkelige Liv. Overalt, hvor Troen paa den overnaturlige Guds Aabenbaring er levende, vaagner Længsler efter Realiteter, som den katholske Kirke alene kan give.

Især er der én Ting, som vidner om det katholske Instinkts udødelige Kraft, nemlig Trangen til Enheden. Den uafhængige Bibelfortolkning og den individuelle Oplevelse som Trosnorm maatte føre til endeløs Splid, og i Virkeligheden spaltede de protestantiske Kirkesamfund sig ogsaa i flere hundrede Sekter. Hver Gang der optraadte en stærk Personlighed og især et Menneske med stærk religiøs Følelse, optraadte der ogsaa en ny Form for Kristendom. I vor Tid staar det klarere og klarere for alle Kristne, at en saadan Tilstand ikke svarer til Jesu Tanke, til Jesu Bøn om, »at alle maa være ét«. Enhedsbestræbelserne er endnu ikke baaret af den ægte kristne Aand. Man er endnu ikke helt fri for den Mening, at Enhed og frugtbart Samarbejde skal kunne opnaas ved gensidige Indrømmelser. Enheden opfattes ogsaa endnu af mange som et Slags Forbund mellem de

forskellige Kirkesamfund i Lighed med Nationernes Forbund. De glemmer, at om der end er mange Nationer, saa er der dog kun een Kirke, som der kun er een Gud og een Frelser. Alligevel er ogsaa Enhedstrangen et Tegn paa, at Protestantismen bliver mere modtagelig for katholske Ideer.

Vi tror fast paa, at den kristne Enhed vil blive genoprettet ved alle Kristnes Tilbagevenden til den katholske Kirke. Mange af de Aarsager, som havde bidraget til den fjendtlige Holdning mod Rom er forsvundet. Den historiske Kritik f. Eks., som længe havde modarbejdet den katholske Religion, er blevet dens Forbundsfælle. Mere og mere viser den, at den katholske Tradition angaaende den oprindelige Kirkes Tro, Sakramenter og religiøse Praksis har Sandheden paa sin Side. Paa samme Tid afliver den en Mænge historiske Løgne eller forklarer de Misforstaaelser, som havde virket i antikatholsk Retning. De saakaldte højkirkelige og katholskvenlige Bevægelser, som vaagner her og der, har deres Udspring baade i Længslen efter en mere levende Kristendom og i en retfærdigere Dom om den katholske Kirkes Fortid. Selv i Tyskland har Luther for længe siden for mange ophørt at være »den nye Paulus«. Alvorligere Historikere og Theologer føler godt, hvad det har at sige, at Landet blev kristnet af Romerkirken. Det var Romerkirkens Religion, som i en lang Række af Aarhundreder havde været Sjælen i Landets religiøse Liv, i dets sociale Institutioner, i dets Mystik og dets Kunst. Mere og mere opdager man, at denne Sjæl ikke var død paa Luthers Tid, om dens Kraft end var svækket paa Grund af historiske, altsaa akcidentelle, Omstændigheder.

Den religiøse Enhed i det hele taget vil komme i Stand. Jesus, den gode Hyrde, har lovet det. »Jeg har ogsaa andre Faar, som ikke hører til denne Sti, ogsaa dem skal jeg føre frem, og de skal høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde.« (Joh. 10, 16.) Menneskehedens religiøse Udvikling gaar i den Retning. Paa den ene Side vil der være dem, som er med Christus, paa den anden Side dem, som er imod ham. De, som er med ham, hvilket Land eller hvilken Nation de end tilhører, hvilke falske Religioner eller Verdensanskuelser de end har maattet overvinde for at finde Sandheden, Vejen og Livet, vil være eet ved

en fælles Tro, en fælles Kærlighed, en fælles Lydighed imod den Autoritet, som taler paa Jesu Vegne. Ædelt religiøst Liv findes der i alle Religioner udenfor den katholske Kirke, for saa vidt det lykkes den menneskelige Skrøbelighed at overse eller ikke bryde sig om det usande, som alle disse Religioner indebærer. Det sande, de ejer, er katholsk og fører tilbage til den katholske Kirke, hvis man tænker Sagen helt til Ende og ikke modstaar den gode Hyrdes Naade.*)

A. J. Lutz O. Pr.

Redernes Sang . . .

Udenfor mit Vindue er der nogle nydelige Reder, som tapre, smaa Fugle ivrigt er i Færd med at bygge færdige. Det er en sand Fornøjelse at se dem komme flyvende med Straa . . . arbejde paa Rederne . . . tætte dem . . .

For det er nyt Liv, som skal udfolde sig der . . . Kvidrende bereder de alt til de kommende Dages nye Liv — til Trods for onde Rovdyr, Jægnernes Bøsser og saa meget andet, der truer . . .

Hun var en frisk og sød attenaars ung Pige, lysende blond, med klare Øjne, sund og livsglad. Hun hed Else.

Da hun var eneste Barn, havde hun til den Grad kedet sig, og man havde til den Grad passet paa hende, at hun sagde til alle og enhver, at hvis hun nogen Sinde gittede sig, vilde hun have mange Børn.

Og saa hændte det, at en fortræffelig ung Mand paa fire og tyve Aar forelskede sig i hende og friede til hende.

Forældrene gav deres Samtykke, og de blev forlovede.

De var unge og forlovede, fulde af skønne Idealer, Tro paa Gud og Haab til Livet.

Som det hører sig til, kom han hver Aften paa Besøg hos sin elskede lille Else. Som alle unge Forlovede holdt han længe hendes Haand, saa hende dybt i Øjnene, beundrede hendes uforlignelig smukt permanentede Haar, hendes nye beigefarvede Bluse eller den æblegrønne Kjole . . . saa hilste han ærbødigt paa sin fremtidige Svigermoder, og derefter talte han og Else om deres poetiske og saa naturlige Fremtidsplaner.

Først vilde de leje et lille Hus i Omegnen for at und-

*) Af Pastor A. J. Lutz's nye, udmærkede Bog, »Den katholske Kirke«, som vi i næste Nummer vil bringe en Anmeldelse af.

gaa Storbyens Malstrøm, og især for at Børnene ikke skulde blive kørt over. For han var nemlig blevet af samme Mening som Else: de vilde have Børn . . . mange Børn! Else vilde have et helt Dusin og allesammen Drengene! Og hun vidste allerede, hvad de skulde hedde. Han holdt paa, at der ogsaa skulde være nogle Piger, og havde ogsaa fundet Navne til dem.

Og deres Unger vilde blive saa søde! Else var sund og blomstrende, og han en køn og kraftig ung Mand. Og saa snakkede de om, hvordan Børnene skulde klædes, og hvad Slags Tøj de skulde have . . . Og Else vilde selv amme dem og lære dem at bede . . . og Paaskelørdag skulde de allesammen tages med i Kirke til Velsignelsen af det nye Vievand — og saadan blev de ved . . .

Alt det talte de ganske højt om i Dagligstuen, uden mindste Forlegenhed, og Elses Moder hørte det altsammen.

I Begyndelsen lo hun af det. Saa blev hun urolig . . . meget urolig! Hendes Datter . . . hendes »Eneste« . . . skulde han nu ødelægge hende, denne Fremmede, som man ikke engang havde kendt noget til for kort Tid siden — han, som nu var blevet »Svigerson«. Og hemmeligt begyndte hun Krigen mod ham; før Brylluppet, mens hun endnu havde hele sin Indflydelse over Datteren, gav hun sig ved enhver Lejlighed til at paavirke hende.

»Ved du hvad, Else — det er meget sødt med Børn, men kun i Poesiens Verden. I Virkeligheden ødelægger det en Kvinde . . . det gør hende gammel, . . . og saa skriger de og græder . . . Og de fejler altid noget . . . saa er det Mæslinger, Kighoste, Krampe, Skarlagensfeber . . . for slet ikke at tale om, naar de faar Tænder. Det hører aldrig op! . . . Og tit dør de — og saa har det altsammen været forgæves!

. . . Og man er aldrig fri, naar man har Børn. Det er en Lænke om Benet. Før de kommer, skal man passe paa . . . og passe paa, naar de er der! . . . Man kan ikke gaa ud og more sig, man kan ikke bede Gæster hjem til sig . . .

. . . Og saa er det især saa dyrt at have Børn! Du aner ikke, hvor meget det koster. Du ved slet ikke, hvor meget du har kostet os — din afdøde Fader og mig. Naar man regner alt med — Mad, Klæder, Lægeregninger, Undervisning etc. — ja, man maa regne Renten af en Kapital paa halvtreds Tusinde Kroner, bare for et eneste Barn! . . . Tal kan man ikke komme udenom! . . .

Og saa sagde Moderen til Slut, at det vilde være Vanvid straks at faa Børn . . . at Else skulde nyde de første Aar af sit Ægteskab i Fred . . . at hun skulde more sig lidt . . . Det, man har haft, kan ikke tages fra en. Og saa, senere hen, om otte eller ti Aar, naar hendes Mand var bleven Kontorchef, og hvis der ikke var Udsigt til Krig

eller Revolution — ja, saa kunde hun jo faa eet Barn. Og efter det kunde hun bestemme, hvad der saa skulde ske . . .

Og det raadede hun hende indtrængende til — hun, hendes Moder, der havde gjort sine Erfaringer, der elskede hende og var den eneste, der kun tænkte paa hendes sande Vel . . .

Først satte Else sig ivrigt til Modvæрге. Men Moderen holdt urokkeligt Stand. Hvert eneste af den unge Piges Argumenter blev knust af Moderens vægtige »Erfaringer«. Moderen vidste Besked. Else ved ingenting. Hun er saa ung, at hun endnu knapt er tør bag Ørene! . . .

Kort sagt, den gamle Dame gyder hele sin Mistro til Livet, hele sin Skepsis ud over dette foraarsagtige Blomsterflor. Og i Fornuftens Navn bliver Livets gryende, skælvende Blomst, kvalt under Dødens Aske.

Brylluppet fandt Sted. Da Else traadte ind i Kirken, var hun helt anderledes, end hun havde tænkt sig. Hun var bedrøvet, eftertænksom, der hvilede en Sky paa hendes Pande.

Hvorfor giftede hun sig egentlig? Der var ingen Grund til det.

Hvorfor var hun Kvinde?

Og han, den Stakkel! Først var han rædselsslagen . . . saa lod han sig overtale. Man holder ikke Stand mod to Kvinder!

Og Tomheden bredte sig i det nye Hjem, Kedsomheden. Men mærkværdigt nok vænner man sig til alt, selv til det. Paa Grund af denne Tomhed indrettede Ægteparret sig et saa behageligt Liv som muligt. Man skal jo dog bruge sine Penge til noget. Else blev efterhaanden lyk. Hendes Mand blev fed. Saa købte de et Automobil. Og for at adspredde sit »højtelskede« Barn, købte Svigermoderen en yndig lille Skødehund til 200 Kroner, som alle blev enige om at kalde »lille Skat«.

Og Livet blev ved at gaa sin Gang med ingenting. Den ene unyttige Dag gled hen efter den anden. Trivelig, fordringsfuld, med en fin »Overfrakke« var »lille Skat« efter otte Aars Forløb en saa god Erstatning for alt andet, at et Barn — et rigtigt Barn — var bleven anset som en sand Katastrofe . . . som en Omvæltning af alle Vaner . . . som en Fredsforstyrrelse, et Indgreb i den magelige Tilværelse. Og derfor — og for »lille Skats« Skyld — var de enige om at bede det Barn blive, hvor det var. Hvilket det gjorde!

Og naar Svigermoder en Gang dør . . . naar hun skal stedes for den Gud, der har sagt »Vorder frugtbare og mangfoldige —« . . . saa vil de begge to tænke — selv-

følgelig uden at sige det til hinanden! ... at nu kan de købe et endnu finere Automobil og maaske endda en »lille Skat« til ...

For som eneste Barn af denne Mand og denne Kvinde keder Dyret sig nemlig i dette Egoismens og Dødens Hjem, skønt det kun er en ganske geme Hund!

Udenfor mit Vindue er der nogle nydelige Reder, smaa dunede Hoveder stikker pippende op af dem. Dagen lang breder Moderen ømt skærmende sine Vinger over dem. Utrættelig flyver Faderen viden om for at skaffe Føde til sin Familie.

Om Aftenen hører jeg en sagte Kvinden fra Grenen, der gynger for Vinden — en Vuggesang for alle disse smaa Væsner ...

Og det er Hensigten med Kærligheden ... det er dens Absolution ... det er dens Ære.

Og det er mere endnu ... Det er Guds, den evige Skabers, Vilje ... Det er Livet .. Fornyelsen ... Vaaren!

Pierre l'Ernite.

Var de første Kristne Kommuniste?

Af J. P. Arendzen D. D.

Ved Holger K.-Hafstrøm.

De, som lægger særlig Iver for Dagen for at bevise, at de første Kristne var en Slags primitive Kommuniste, henviser gerne til Beretningen om Ananias og Saphira, saadan som den fortælles i Apostlenes Gerninger, og særlig ynder de at citere Kapitel IV Vers 32: »De Troende havde kun eet Hjerter og een Sjæl, og ingen af dem sagde, at de Ting, de besad, var deres Eje, men alle Ting var de fælles om.« Og Vers 34 fortsætter: »Stor Velvilje viste de hinanden, og ingen led Nød iblandt dem. For de, som ejede Hus eller Land, solgte dem og bragte det, de havde faaet ind, til Apostlene og lagde det for deres Fødder, og alt blev fordelt, eftersom Nøden var hos hver især.«

Derefter faar vi to Eksempler paa Rundhaandethed. Barnabas, en Levit, solgte det Land, han ejede, og lagde Pengene for Apostlenes Fødder — Ananias og Saphira lod, som om de gjorde det samme, men stak en Del af Summen til Side til sig selv.

Sankt Lukas har allerede tidligere i sin Bog, i Kap. II Vers 44-45, beskrevet de Kristnes Gavmildhed: »Alle de Troende holdt sammen og delte alle Ting. De solgte deres Gods og Ejendom og delte med alle, som Nøden var stor til.«

Det er et saare smukt Billede af de første Kristnes Næstekærlighed, der her oprulles for vore Øjne, men var det da Kommunisme, som Kommunisterne opfatter den? Nej — og tusind Gange nej!

Kommunisternes Theori er, at al privat Ejendomsret er af det onde, og at al Ejendom tilhører Samfundet og ikke den enkelte. Den enkelte faar kun Brugsretten i den Udstrækning, som Samfundet giver ham den. Og det finder vi ikke noget af i det nye Testaments Historie.

Saa stor var de første Kristnes gensidige Kærlighed i Jerusalem, at de af egen fri Vilje solgte al deres Ejendom til det fælles Bedste. Dette fortæller Sankt Lukas netop som et Eksempel paa enestaaende Selvfornægtelse og Gavmildhed, men absolut ikke, som om det skulde være en ny kristen Theori, der skulde gøre det af med Ejendomsretten. I Virkeligheden kan man vanskeligt finde et mere aabenlyst Slag mod de kommunistiske Theorier end denne Fortælling om Ananias og Saphira.

Disse to Hyklers Hensigt var jo netop at pynte sig med Godgørenhedens straalende Fjer (og samtidig sikre sig en god Bid fra det fælles Fond!) ved at foregive en rørende Opofrelse af al deres Ejendom og samtidig beholde en god Portion til deres egen Lomme.

Hvad var det saa, Sankt Peter bebrejdede dem, da de havde løjet for ham? Var det, at de havde beholdt deres Ejendom selv og derved overtraadt den kristne Kirkes Princip om tvungent Fællesskab? Eller bebrejdede han dem, at de var »Kapitalister«? Tværtimod. Sankt Peter foreholder dem det gemene i deres Løgn og siger: »Marken var jo jeres egen. Og selv efterat I havde solgt den, tilhørte Pengene jer selv. Hvad Grund har I saa til at lyve?«

Ja, hvorfor saa denne Løgn i det Øjeblik, da Guds Tjenere modtog de Troendes Gaver i Guds Navn? Denne Løgn var ikke en Synd mod deres Medmennesker, men mod Helligaanden. Det gemene var, at de spillede godgørende for at gavne sig selv paa denne gudsbespottelige Maade.

Saa kan en Kommunist maaske komme og sige, at det spillede mindre Rolle, om det var deres Pligt at dele med hinanden, bare de gjorde det, for det er det, Kommunisterne vil have.

Dertil svarer den Kristne: Det gør vi virkelig ogsaa, og vi har faaet flere Millioner, end der var Hundreder i Jerusalem, til at gøre det. Det har vi gjort, ikke i een Generation, men i to Tusind Aar, men det har været frivillig Opofrelse efter Apostlenes Forbillede.

Sankt Peter oprettede Fællesskab blandt Jerusalems Kristne, men ikke ved Hjælp af Maskinkanoner, hemme-

ligt Politi og Trusler om Fratagelse af Ernæringskortene. Han lærte dem til Dybet af deres Sjæle Troen paa Guds Faderkærlighed og det kristne broderlige Fælleskab, saa de maatte dele med deres Medkristne, og det opmuntrede han, fordi Størstedelen af dem var fattige og i Nød. Deraf kom ogsaa Sankt Peters rørende Bøn til Sankt Paulus om altid at anbefale Jerusalems nødlidende Kristne til de Hedningekristnes Omsorg.

Det staar ingen Steder skrevet, at de allesammen solgte, hvad de ejede, men nogle af de rige gjorde det, naar det kneb for de andre.

Hvad Apostlene selv angaar, var de galilæiske Fiskere, og selv om de ikke just var rige, ejede de vel noget hver især. Et Par af dem, Sankt Matthæus f. Eks., har muligvis siddet godt i det, men da de endelig slog sig ned i Jerusalem, solgte de, hvad de ejede, til Fordel for de fattige blandt deres mange Konvertiter. (Se Ap. Gern. II, 44 og 45.)

Saadan gjorde altsaa Apostlene og maaske nogle af de 72 Disciple, de kristnes Ledere. Og efterhaanden som disse Penge slap op, spædede nye Konvertiter til.

At det ikke var saa almindeligt, kan man se af, at Leviten Barnabas fra Cyprus særlig blev nævnt og rost af Apostlene, fordi han solgte en Mark for at hjælpe de fattige Brødre. Han fik ovenikøbet Tilnavnet »Trøstens Søn«, saa noget almindeligt Træk har det altsaa ikke været.

Kommunistiske Love for de første Kristne er der altsaa ikke Tale om, hvorimod deres Barmhertighedsgerninger var saare talrige, men det er jo netop, hvad Kommunisterne hader. Bort med Barmhertigheden — kun Retten skal regere Verden. Men lige saa sandt det er, at Verden skal styres efter Ret og Retfærd, lige saa elendig vilde samme Verden blive, om ikke Barmhertigheden, Næstekærligheden og Offervilligheden forskønnede den efter Christi Ord: Elsker hverandre.

Lateranet.

(Fortsat.)

Arkitektens Navn er Francesco Borromini, og dette Kirkeindre udførtes til Jubelaaret 1650 under Pave Innocens X Doria.

Lateranet er ikke let at »tage« for enhver nordisk Pilgrim. Uden lidt Hjælpen til Rette kan det let blive til en stor Skuffelse, da Registreringsejeren for de oven paaviste Virkninger er saa afstumpet nutildags.

Dog tvivler jeg ikke om, at der er dem, maaske de mindst forberedte, der uden nogen Art af Hemning straks

svinger med i den store Tone, der udgaar fra Rummet her i Lateranets Kirke. Jeg ved knap noget andet, der tager én bort fra Jorden som dette. I St. Peter domineres alt af Baldakinen. Tanken kredser, bevidst eller ubevidst, hele Tiden om Apostelfyrstens Grav, men her er Tilknytningen til noget bestemt jordisk forsvundet. Baudelaires Vers synger uvilkaarligt inden i én

»J'ai longtemps habité sous de vastes portiques,
que les soleils marins teignaient de mille feux,
et que leur grands piliers, droits et majestueux,
rendaient semblables le soir aux grottes basaltiques.«*)

Som en Storm af Fuglekvidder og Fuglevinger mod Lofterne lyder Stemmerne fra Sangkoret bag Pulpituret i

St. Johannes i Lateran. Mosaikbilledet i Apsis.

Apsis — I de store Paaskeprocessioner gaar hele Sangkoret i Spidsen gennem Kirken. De synger — store og smaa — saa Taarerne springer én ud af Øjnene.

Op gennem Solstraalernes Lysbundter drejer Røgelsens blaa Skyer, og Lys i Lys ses Vokskerternes røde Flammer passere gennem Solens Straaleknipper. Og tilsidst — over det Hellige Sakramente — Guldorsbaldakinen, blød og bøjelig foran den haarde Arkitekturs lodrette Linjer og udbredende en blændende Lysglans, idet den kommer ind under Solfelterne. Nærmere kommer Processionen, og stærkere ryster Sangen Hvælvingerne og ens egen Person —

*) Jeg har længe boet under vidtstrakte Portaler, som Havets Sol farvede med tusind Luer, og hvis store, lige og majestætiske Piller gav dem Lighed om Aftenen med Grotter af Basalt.

indtil de er lige ud for én, Sangerne — allerførst de helt smaa 6—8 Aars Dreng og saa gradvis opefter til de store Basser, og man ser disse Bassers helt i Sangen henrevne Udtryk. Og naar man knæler, idet det Allerseligste bæres forbi, er det ogsaa, fordi man knap har Kraft til at staa: »*Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum: concupiscit et deficit anima mea in atria Domini.*»

Apsismosaiket, som allerede blev nævnt, bevarer en Del af den gamle Komposition fra Konstantin den Stores Tid. Foroven findes Freiserens Aasyn omgivet af Cheruber med brogede Vinger. Saaledes har Oldtiden og Barokken for- enedes om at gøre Laterankirken til et Cherubernes Palads.

Et Kors ses under Christus og Cheruberne, og fra dets Fod udspringer de fire Paradisets Floder, hvori Hjorten læsker sin Tørst.

»*Sicut cervus desiderat ad fontes aquarum . . .*» saaledes sang Skarerne i Lateranet Paaskenat, naar de langsomt fra Kirken bevægede sig ud gennem de lange Søjlegange til Baptisteriet. Og idet de gik, saa de i det straalende oplyste Kor det, de sang.

Nu er det gennem lukkede Korridorer, lange og i mange Vinkler, at man fra Kirken naar Baptisteriets Façade, som vender ind mod Kirken, ikke udefter mod Pladsen. To svære Porfyrstøjer med joniske Kapitæler indfattes i den gule Mur og giver endnu et Indtryk af Oldtiden. Man træder ind i et aflangt Rum — det saakaldte Narthex — Siderne dannes af Nicher, i den tilhøjre er bevaret et Mosaik med Vinranker fra det 5te Aarhundrede — og herfra ind i selve Baptisteriet, ottekantet, lille med tunge Porfyrstøjer om en ottekantet Forsænkning, i Midten med Trin ned til.

Her døbttes i Oldtiden ved Nedykning, nu staar her en Døbefont af grønt Granit med gyldent Broncedæksel. Væggene udenom er tæt bemalet med Fresker, der virker som Tæpper, og over de rødviolette Porfyrstøjlers tunge Tromler bærer en Arkitrav mindre og elegante, hvide Søjler, der støtter det gyldne Tag. Paa Sommerdage, naar Lyset udenfor er næsten lodret, mættes det ottekantede Rum med en Farvefyldte, der henrykker. To helt smaa Sidekapeller med Broncedøre — det ene Par Døre giver en besynderlig klingende, syngende Tone, naar de bevæges — og et større, Sanct Venantius Oratorium, støder op til Baptisterierummet.

Mogens Kai Nørregaard. (Sluttet.)

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

... Her gjorde min Mor igen en Pause og saa spørgende paa mig. Men jeg var stadig saa betaget og saa forvirret, at jeg næppe var i Stand til at sige noget fornuftigt. Min Mor maa have mærket det, thi efter en kort Pause fortsatte hun: »Min kære Nonni, i Herr Baudoins Brev staar endnu noget, som angaar dig, og som vil interessere dig. Den franske Greve har nemlig stillet 5 bestemte Betingelser med Hensyn til Valget af de to islandske Drengene. Jeg vil nu meddele dig dem:

For det første skal begge Drengene være 12 Aar. Det passer paa dig, thi du er nu mellem 12 og 13 Aar.

For det andet vil han kun have stærke, blomstrende sunde Drengene. Ogsaa det passer paa dig, thi din Sundhed lader overhovedet ikke noget tilbage at ønske.

For det tredje forlanger han, at man udvælger Drengene, der har Lyst til og Evner for de højere Studier; thi han vil lade dem studere.

For det fjerde vil han kun have Drengene, der endnu er uskyldige og ufordærvede. Han vil ikke vide noget af sædeligt fordærvede Drengene.

Endelig som femte Betingelse forlanger han, at Drengene stammer fra en i det mindste anstændig Familie. Og nu, Nonni, spørger jeg dig: Hvad mener du nu selv om denne Indbydelse fra den franske Greve? Det er vel det vigtigste Spørgsmaal, der endnu er stillet dig i dit Liv. Men før du giver mig dit Svar, beder jeg dig om eet: Vent først lidt og tænk roligt over det. Naar du saa har overvejet det, da giv mig først dit Svar: Enten Ja eller Nej. Hvad du vælger, vil du faa. Siger du nej — og det har du Lov til at gøre — godt, da bliver du her hos mig som før. En anden Dreng vil da blive indbudt i Stedet for dig. Men siger du ja, skal du rejse herfra om ca. 3 Uger, saaledes staar der i Brevet. Om kort Tid indtræffer der her i Havnen en lille dansk Sejler, som skal ligge her en Tid og derefter gaa til København, og med dette lille Skib skal du forlade Island. Det vil føre dig over det store Atlanterhav til det første Opholdssted paa din lange Rejse, nemlig til København, Danmarks Hovedstad. Der skal du gaa i Land og hvile dig nogle Dage — hos de derboende Katholikers Biskop. Han vil saa sørge for din videre Rejse til Avignon, hvilket Greven forud har aftalt med ham, og nu ved du tilstrækkeligt til at kunne beslutte dig. Altsaa: overvej Sagen, og først naar du har taget din Beslutning, giver du mig Svar.«

Jeg lænede mig tilbage i Stolen og begyndte at over-

veje, saa vidt en lille Vildkat som jeg var i Stand dertil. Det havde maaske været at vente, at jeg straks havde svaret et jublende Ja, thi nu skulde jo mit store Ønske, at rejse ud i den vide Verden, gaa i Opfyldelse. Men jeg skulde jo efter Mors Raad først forholde mig rolig en Tid og tænke over det . . . Altsaa forholdt jeg mig rolig, dog kun tilsyneladende, thi min Mors vidunderlige Meddelelse havde, som allerede sagt, grebet mig saa stærkt, at jeg endnu var ganske rystet i mit Inderste. Jeg gjorde dog alvorlige Forsøg paa at overveje: Jeg tænkte paa den fornemme franske Greve i Avignon, paa det herlige Sted med Palmetræer, Figner, Appelsiner og Sydens brændende Sol, tænkte paa det store fornemme Gymnasium, de mange glade, franske Drengene med deres sorte Øjne og brune Ansigter.

Mine Tanker svævede omkring i en ganske ny og vidunderlig Verden, det solrige Sydens Eventyrverden.

Jeg tænkte paa Studierne der, paa det græske og latinske Sprog, Homer og Virgils Mesterværker og de mange andre verdensberømte græske og romerske Digtere, som jeg nu skulde læse.

Jeg havde jo, som før sagt, set flere af disse udødelige Værker i min Fars lille Bibliothek og læst noget deraf i islandsk Oversættelse. Jeg tænkte paa den højere Dannelse, jeg dér skulde erhverve mig hos lærde Professorer . . . En straalende Fremtid laa foran mig . . . maaske kunde jeg selv engang blive en lærd Professor.

Saaledes svævede jeg omkring paa Fantasiens Vinger i denne Eventyrverden. Det var mine »Overvejelser« og min »Eftertanke«, og jeg var nær ved at rejse mig fra Stolen og sige et, som det syntes mig, meget velovervejet Ja til min Mor.

Men da følte jeg det paa een Gang, som om en Haand lagde sig paa mit Bryst og atter trykkede mig ned paa Stolen, og det var mig, som blev min Sjæl, mit ganske Væsen, pludselig af en hemmelig Magt revet ud af alle disse Solskinstanker. Samtidig steg kolde Skygger frem i min Bevidsthed, og som mørke Skyer drog truende skrækindjagende Tanker forbi min Sjæl. En pludselig Angst bemægtigede sig mig. Det var den store Oplevelses Skyggesider, der nu viste sig for mig. »Min Gud,« lød det i mit Indre, »hvis jeg siger Ja og modtager denne Invitation, saa følger jo deraf noget uendelig sørgeligt, at jeg skal forlade min bedste Ven i Verden, min gode, elskede Mor, og ikke blot for nogle Uger, Maaneder eller Aar, men sandsynligvis for hele Livet. Thi den store, fjerne Verden, som jeg skal rejse ud i, vil vel sikkert holde mig fast for hele Livet. Og alle de andre, som er mig kære og dyrebare, skal jeg for stedse forlade: Manni og Bogga, mine elskede Sø-

skende, Island, mit dyrebare Fædreland, og alle mine Venner.

Disse Tanker lagde sig paa min Sjæl med en knugende Vægt, de voldte mig en saadan Smerte, at brændende Taa-
rer straks fyldte mine Øjne og løb ned ad Kinderne. . . Ja, min Smerte var saa stor, at jeg var lige ved at springe op fra Stolen, omfavne min elskede Mor og tilraabe hende et fast uigenkaldeligt Nej som Resultatet af mine Overvej-
elser. Men før jeg fik det gjort, skød pludselig en ny Tanke lynsnart frem i mit Sind. Det var, som havde et pludseligt Tordenskrald splittet de truende mørke Skyer for at give Plads for denne nye lynsnare Tanke. Alt andet forsvandt, og den alene stod klart belyst for min Sjæl.

»Aa, min Gud,« skreg det med uimodstaaelig Kraft i mit Indre, »alt, hvad Mor her har meddelt mig, Indbydel-
sen fra Greven, Rejsen ud i den vide Verden — altsammen kommer det jo fra dig, det er intet andet end Opfyldelsen af mine mange Bønner. Nu har jeg i mere end to Aar hver Aften bedt dig om at hjælpe mig ud i Verden. Jeg troede, du vilde sende mig ud med et fremmed Fartøj som Skibsdreng . . . og nu har du gjort noget meget bedre for mig: Du tilbyder mig at rejse til et af de skønneste Lande i Verden. Du lader mig indbyde af en fornem, rig og gudfrygtig Greve. Han vil sørge for mig, som var jeg hans eget Barn. Han vil lade mig studere sammen med Børn af Landets bedste Familier. Aa, min Gud, alt dette har du gjort for mig. Det er dig, der har taget dig af mig og vil føre mig ind i en straalende Fremtid. Men saa maa jeg heller ikke sige nej. Det vilde være at vise en guddommelig Velgerning tilbage, at handle mod din Vilje.«

Denne Aabenbaring, som kom fra oven (det følte jeg mig mere og mere overbevist om), var saa stærk, saa overbevisende, at jeg nu som drevet af en højere Magt hurtigt rejste mig, faldt min Mor om Halsen og svarede hende et afgjort og fast Ja.

»Mor«, sagde jeg, stadig grædende, »Jeg tager imod Grevens Indbydelse, jeg vil rejse til Avignon.«

Min Mor saa mildt og venligt paa mig. Hun saa Taa-
rerne, som trillede ned ad mine Kinder, og hun forstod godt, hvorfor jeg græd. Hun trykkede mig kærligt til sit Hjerte og sagde: »Min kære Nonni, du har valgt klogt. Ogsaa jeg er stemt derfor, og havde din Far endnu levet, vilde ogsaa han have bifaldet dit Valg.«

P. Jón Svansson S. J. (Fortsættes.)

NYE BØGER.

I St. Benedikts Aand.

Benediktinernes Ordenssamfund oplever i vor Tid en Renæssance, der fører de gamle Munke frem i det moderne Livs forreste Linie. St. Benedikts Sønner synes kaldet til at lære vor Tid Bønnen, Guds Værk, opus Dei, denne Tid, der ellers kun magter Menneskeværk. Derfor ser vi Benediktinerne i Spidsen for den liturgiske Bevægelse, for Koraltstudiet, for den Kunst, som stiller sig i Helligdommens Tjeneste,

Paa Redaktionsbordet ligger nogle Bøger, for hvilke Dr. Virgil Redlich, O. S. B. af Seckau, Søn af den kendte liberale Historiker ved Wiens Universitet, tegner som Udgiver og Anton Pustet i Salzburg som Forlægger. Alle som een vidner de om en ivrig Stræben efter at føre Mennesket til større Inderlighed, til dybere Forstaaelse af Skriften og Gudstjenesten og udfra dem at paavirke og kristne hele det øvrige Liv.

Den første Bog i denne Skriftrække (J. Dillersberger, *Wer es fassen kann* . . . 272 S., ib. Mk. 4,90) indeholder de vidunderligste Tanker om Kyskhed og Jomfruelighed, Tanker, som en aandfuld Samler kan finde i Skriftens og Liturgiens Tekster. Straks paa de første Sider, hvor gammel og ny Pagt stilles overfor hinanden — nogle Kvinde-skikkelser paa den ene og Maria paa den anden Side — slaar en saa ren Duft os i Møde, at den maa vække Begejstring for eller i det mindste Længsel efter dette: at være som Guds Engle. Ved Evangeliernes, Apostelbrevens og Lignelsernes Haand betræder man Jomfruelighedens Helligdom, man lærer at fatte det, som er saa ufatteligt for mange. Denne Bog kommer alle ved, gifte og ugifte, unge og gamle. Hvem der vil forstaa Kirkens Syn paa Jomfruelighed, kan næppe læse et bedre Værk end dette. . . . Det 2. Bind omhandler den religiøse Livskunst, hvorledes Livet skal formes og dannes for at være ægte Kristenliv (V. Redlich, *Religiöse Lebensgestaltung*, 160 S., indb. 2,90). Fødsel og Død, Synd og Svaghed, Offertrang og Hengivelse, hele Mennesket skal helliges ved Liturgien. Bogen viser de kostbare Værdier, den katholske Kristen ejer, naar han kender og benytter sine Sakramenter. Livet leves i et højere Plan, kraftigere, sundere og renere; det er en hellig Pilgrimsgang til det hinsides. . . . Udgiveren har ogsaa formaaet den kendte Domprædikant A. Stonner til at udsende en Bog (*Briefe an Priester*, 150 S., indb. 2,50 Mk.). Tre for Præster vigtige Emner behandler Stonner i denne Bog: Skriftlæsning, den præstelige Forstaaelse af Sjælene, især af de unge, og endelig, hvorledes

Præsten er Føderen, Lederen, Hyrden. Det er dog ikke saa meget Forfatteren selv, der taler, som Kirkefædrene, han citerer. Stonner forstaar at lade dem fremsætte moderne Tanker for moderne Mennesker. . . . Den fjerde Bog i Serien stammer fra en Lægmand, der klart og præcist udreder Personlighedens og Liturgiens Begreber og siden viser, hvor den ene tjener den anden (Dietrich von Hildebrand, Liturgie und Persönlichkeit, 200 S., ib. Mk. 3,50). Vi, som daglig eller ugentlig oplever Kirkens Høj-tider, glemmer ofte mange af de store Værdier, Gudstjens-ten byder paa, hvorledes Liturgien lærer os Ærbødighed, Aarvaagenhed, Sans for Orden og Harmoni etc. Vi tænker ikke paa, hvorledes vi ad hellige Stier føres til Fælleskab og organisk Tænkning. Men Kirken, den store Lærer, opdrager os derfor alligevel. Med Glæde og Taknemmelighed erkender man det, især naar man har fordybet sig i dette grundige og selvstændige Værk. Den foreløbig sidste Bog i vor Serie er viet Pædagogiken (M. Pfliegler, Heilige Bildung, 179 S., Mk. 2,90). Hvad Liv er, hvad helligt Liv er, hvilke Love, der gælder for dette Liv, og hvad Dannelsen og Opdragelsen derfor maa gaa ud paa, alle disse Problemer belyses her igen ud fra Skriften og Kirkens Lære. Hver Sjelesørger og Pædagog ser her de hellige Veje, der fører til sand Dannelse. Bøgerne i deres Helhed og tilsammen er et Monument for den benediktinske Aand, der sejrrig gaar hen over Europa.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

København Ordrup. I »Den guddommelige Komedie« bliver Dante ført ind i Paradiset af den kærlige Beatrice, der omsorgsfuldt viser Dante omkring højere og højere op i de øverste Sfærer, helt op til Gud. Noget lignende skete — aandelig talt — i Slutningen af den stille Uge i Ordrup, da Højærværdige Hr. Pater Lucas, S. J., som en omhyggelig og kær Leder i de lukkede Exercitier for Mænd ved en Række fortrinlige Foredrag førte Deltagerne gennem de store Sandheder i Troen frem til at blive stillet overfor Guds uendelige store Kærlighed til os Mennesker. Vi, der havde den Lykke at deltage i disse Exercitier paa Baggrund af den stille Uges Liturgi, føler os inderlig fattige overfor vor Leder og Fortolker, Hr. Pater Lucas, ved kun med ringe Ord at kunne sige hjærtelig Tak. Vi kan jo desværre ikke udmaale og fortælle ham, hvilket kolossalt Væld af Kærlighed til vor Gud og Begejstring for vor Tro hans indtrængende Ord har vakt i i vore Sjæle. Men naar

vi tænker tilbage paa de naaderige Dage, vil P. Lucas' Navn indtage en stor Plads i vore taknemmelige Hjerter.
En af de sytten.

— — **Regnskab og Aarsberetning f. St. Vincentsf. f. kath. Damer i St. Ansgars Sogn 1. Jan.—31. Dec. 1932.**

<i>Indtægter:</i>		Kr. ø.	<i>Udgifter:</i>		Kr. ø.
Kassebeh. 1. Jan. 1932.	97	53	Kolonialkort	406	00
Aarlige Bidrag:			Brændselshjælp	25	00
Aktive Medlemmer ..	292	00	Kontant Hjælp	98	00
Passive » ..	833	00	Indkøb til Systuen	41	00
Kollekt i St. Ansgar...	50	00	Udgift v. Aftenmøder .	119	39
Indsaml. til Julefesten.	55	00	Diverse Udgifter	63	62
Gaver	70	20	Indbet. til Hovedkassen	898	00
Modt. fra Hovedkassen	280	00	Kassebeh. 31. Dec. 1932	26	72
		<u>1677</u>		<u>1677</u>	<u>73</u>

St. Ansgars Sogn har 41 Medlemmer, 20 aktive og 21 passive. I Aarets Løb er der aflagt 165 Besøg i 36 Familier og hos enligstillede. Der er afholdt 5 Aftenmøder foruden Fastelavnsfesten, Julefesten og Skovturen. Systuen har forarbejdet og uddelt 51 Klædningsstykker. Hertil modtaget som Gave en stor Pakke Hvidevarer og Bomuldsflonel etc. Foruden modtaget som Gaver, repareret og uddelt 76 Stk. brugt Tøj og forskelligt Fodtøj. — I den for de tre Sogne fælles Julefest deltog 150. Til Skovturen, som gik til Trørød, var der 40. I Retraiten, som afholdes hos St. Josefssøstrene paa Østerbro og er fælles for de tre Sogne, var der 100 Deltagere. I den ligeledes fælles Paaskekommunion 2den Paaskedag i St. Ansgars Kirke samledes 150 Deltagere.

Alle, der har ydet Foreningen Hjælp, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Ribe. I den sidste Tid er der i den gamle Domkirkeby Ribe holdt to offentlige Møder med en katholsk Præst som Foredragsholder. Ved begge Møder var ca. 60-65 Mennesker til Stede, hvoriblandt mange Seminariefolk og Præster samt nogle Jurister.

Det første Møde var arrangeret af Journalist Sønderup, Ribe, som vil være dette Blads Læsere bekendt. Den 19de Marts kunde Hr. Sønderup byde Aftenens Foredragsholder, Hr. Pastor Messerschmidt, velkommen som den første katholske Præst, der talte offentligt i Ribe efter Reformationen. I et tankevægtigt Foredrag om »Dogmeudvikling« fremhævede Pastor M. navnlig, at den menneskelige Tanke skulde benyttes. Gud har selv givet os Forstanden, for at vi skulde bruge den. Naar Gud yderligere ved den kristne Aabenbaring har meddelt os en Række Sandheder, kan der ikke være Modstrid til Stede. Tilsyneladende Konflikter

kan og skal løses ved Hjælp af den Forstand, der er givet os.

Foredraget paahørtes med spændt Interesse, og mange tog Del i den paafølgende Diskussion, bl. a. Redaktør J. Madsen, Ribe, Pastor Augustinus, Jernved, Seminarielærerinde Frk. Langmack for blot at nævne nogle enkelte. Fra Esbjerg Menighed var ankommet to Biler med interesserede Tilhørere, deriblandt vor Sognepræst, Pastor Druyts, O. Præm.

Diskussionen paa Mødet den 19. Marts maa aabenbart have sat Tankerne i Bevægelse, for nogen Tid efter fandtes i de lokale Aviser en Annonce, som indbød til et nyt Møde i Theatersalen paa »Klubbens Hotel«, hvor Redaktør Johs. Madsen og Pastor Messerschmidt hver for sig vilde indlede om »Kirken og det menneskelige«,

Paa Mødet, som afholdtes den 3. April fremhævede Redaktør Madsen med Henblik paa den danske Folkekirke, at Afstanden mellem denne og den jævne, brede Befolkning blev større og større. Folkekirkenes Mænd bevægede sig i een Cirkel, Befolkningen i en anden. Nogle og halvfems % hørte formelt til Folkekirken, men kun faa % gjorde Alvor deraf. Præsterne er bange for at fare ud paa Dybet. Menigmand faar ikke Svar paa sine Spørgsmaal, men gaar fattig og tomhændet hjem, efter at Cirklen blot har drejet sig en Omgang til om sit eget lille Centrum.

Efter denne overordentlig interessante og rammende Karakteristik besteg Pastor Messerschmidt Talerstolen. Pastor Messerschmidt fremhævede og imødegik de to Indvendinger, som fremsættes af mange i vor Tid. »Vi kan ikke tro paa Dogmerne« og »Hvorfor skal vi tro paa Dogmerne. Er Kærlighedsbudet ikke nok?« Pastor Messerschmidts Tale var ikke en Cirkel, som blev drejet rundt — nej, vi faa tilstedeværende Katholiker formelig brændte af Begejstring over den klare, rolige, gennemtænkte Fremstilling af Problemerne. Her var Svar paa Tidens Spørgsmaal, Svar, som var i Stand til at virke overbevisende paa Gennemsnittdanskeren af 1933, for hvem den kantianske Filosofi og den lutherske Forkyndelse har brudt den harmoniske Forbindelse mellem Forstand og Tro.

I Diskussionen deltog Biskop Westergaard, Ribe, som indrømmede, at der var en Kløft mellem Folkekirken og den brede Befolkning. Indlægget var præget af Forsigtighed.

Stiftsprovst Scharling, Ribe, mente ikke, det stod slet saa daarligt til. Cirklerne skar i det mindste hinanden.

Dommerfuldmægtig Højriis, Esbjerg, gjorde kort opmærksom paa, at den katholske Kirke saavel i Middelalderen som i vore Dage er gaaet i Spidsen for Kravet om social Retfærdighed.

Bogtrykker Jacobsen, Ribe, mente at kunne iagttage, at Folkekirkens Præster stadig foretog Tilbagetog — maa-ske henimod en »Marnelinie«. Hvor er denne »Marnelinie«? (Biskop Westergaard: »Jesu og Apostlenes Lære«).

Efter at en Adventist havde fortalt nogle rystende Eks-empler paa katholsk »Afgudsdyrkelse«, afsluttede Indlederen. Redaktør Madsen med en Suk over, at folkekirkelige Theo-loger blot havde drejet deres Cirkel en Omgang til.

H. H.

Fra den vide Verden

Rom. Premierminister *Ramsay MacDonald* og den briti-ske Statssekretær Sir John Simon benyttede deres Besøg ved Kvirinalet til ogsaa at aflægge Hans Hellighed et Besøg d. 19. Marts, og de blev modtaget med det samme Ceremoniel, som i sin Tid Mussolini. Samtalen med den hellige Fader, som førtes paa Engelsk, varede ca. $\frac{1}{2}$ Time, og efterfulgtes af et Besøg hos Kard.-Statssekretær Pacelli. Pressen formo-der, at Samtalen drejede sig om det maltesiske Problem, den russiske Kommunisme, Irlands Forhold til England og Begivenhederne i Tyskland. Besøget efterlod et udmærket Indtryk i Vatikanet.

Forinden havde »*Protestant Alliance*« fra London sendt et Telegram til de to Ministre, hvori de opfordredes til ikke at besøge Paven som den romersk-katholske Kirkes Over-hovede, men alene som Suveræn over Vatikanstaten. Mac Donald svarede med følgende Telegram: »Ministre fra de Lande, som staar i diplomatisk Forbindelse med den hellige Stol, plejer at aflægge Besøg hos Paven. I Overensstemmelse med denne Praksis aflægger ogsaa Premierministeren et Besøg hos Paven.«

— — Bekenderbiskoppen *Sloskan* i Rom. »*Oss. Romano*« meddeler, at den Hellige Fader har modtaget den apostoliske Administrator af Mohilev, Mgr. Boleslao Sloskan, Titulærbiskop af Cillio i Privataudiens. Da Biskoppen, der for sin Tros Skyld gennem 6 Aar er blevet forfulgt af Bol-chevikerne, i en tidlig Morgentime ankom til Rom, blev han modtaget af mange højtstaaende Prælater, bl. a. var Biskop d'Herbigny S. J., Præsidenten for den pavelige Ruslands-kommission, som i sin Tid havde bispeviet Msgr. Sloskan hemmeligt i Rusland, tilstede. Ja, den hellige Fader udtalte, at han helst selv vilde have været tilstede paa Banegaarden. for at hædre Bekenderbiskoppen.

Faa Uger efter sin Bispevielse, i September 1926, blev Msgr. Sloskan fængslet og dømt til fleraarigt Tvangsarbejde paa Solowki-Øerne. I 1928 henvendte den lettiske Regering sig til de russiske Myndigheder i Moskva for at opnaa hans Løsladelse, hvad disse ogsaa vilde gaa med til, saafremt Biskoppen var rede til at forlade Rusland. Mgr. Sloskan vægrede sig dog ved at gaa ind derpaa, fordi han ikke vilde forlade sin Hjord. Først to Aar derefter blev han løsladt og vendte tilbage til Mohilew, hvor han dog ikke opholdt sig længere end to Dage; saa blev han igen kastet i Fængsel og sendt til Sibirien. Først da det var lykkedes den lettiske Regering at anholde en Sovjetfunktionær, som det var Moskva magtpaaliggende at faa fri, slog Forløsningstimen for den russiske Martyr. Sovjetregeringen foreslog selv Udvekslingen af Fangerne og lod ham af denne Grund d. 19. Januar kalde tilbage til den russiske Hovedstad. For at formaa Biskoppen til at forlade Rusland foregav de, at det var den hellige Faders Ønske. Først da han havde forladt Rusland, fik han at vide, at han var ført bag Lyset. Sandelig, Troens Helte uddør ikke!

England. »Havets Apostolat« har udsendt sin Aarsberetning, hvoraf det fremgaar, at dette internationale Værk i det forløbne Aar har udført sit Arbejde i 200 Havne. Antallet af katholske Institutioner for Sømænd er i det sidste Tiaar blevet firedoblet. Over 200,000 Personer har i 1932 nydt godt af Apostolatets Virksomhed. I Missionslandene alene findes der 140 Stationer, som direkte besørger og underholdes af Havets Apostolat. I Buenos Aires, som har en af Verdens største Havne, begyndte Passionistpatrene for ti Aar siden med dette Apostolat, som siden har haft en rivende Udvikling. I 1932 har over 25,000 Personer af begge Køn benyttet dets Tjenester og forskellige Institutioner. Det argentinske Værk raader over en Stab af 100 Personer, som ialt behersker 12 forskellige Sprog. Virksomheden forbereder sig til at modtage alle de Sømænd, der i Anledning af den internationale eucharistiske Kongres, som næste Aar skal holdes i Buenos Aires, vil komme til Argentinas Hovedstad. Apostolatets Hovedsæde er i Calle Alsina Nr. 653. Apostolatets Adresse i London er London SW, Eccleston Square 39.

— — En smuk Rekord. I Løbet af de sidste 6 Maaneder har det katholske Ugeblad, »The Universe« (London), opnaaet et ugentlig Gennemsnitsoplag paa 101.202 Eksemplarer. Dermed har Bladet opnaaet Rekord over alle katholske Ugeblade i engelsk-talende Lande. Med dette Tal naar de ogsaa langt op over Gennemsnits-Oplaget for alle

de ledende Organer indenfor Englands anglikanske og non-conformistiske Kirke.

Kina. Missionærerne i Vikariatet i Jehol, nord for den kinesiske Mur, har hidtil i al Almindelighed ført en fredelig Tilværelse, skønt deres Arbejdsfelt ligger i Krigsskuepladsen. I Jehol virker 50 flamske Missionærer af Kongregationen fra Scheut. Sjælesorgen for en Del af Distriktet med 20,000 Katholiker ligger i Hænderne paa den stedlige kinesiske Gejstlighed.

Pilgrimsfærd til Rom Mandag den 29. Maj til Lørdag den 10. Juni. Anmeldelse maa ske inden den 1. Maj.

St. Franciskus's III Orden holder Møde Fredag d. 21. April Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

Kirkekonserter. Domorganisten i Mecheln, Hr. Flor Peeters, giver sine Koncerter i St. Ansgars Kirke d. 24. April, Jesu Hjerter Kirke d. 25., Sakraments Kirken d. 26. April Kl. 20. Billetter à 1 Kr. faas i Skandinavisk Musikforlag, Bredgade og i Katholsk Boghandel.

Elisabethforeningens Basar.

Følgende Numre blev udtrukne paa Basaren. Uhret 5 — Thebordet 150 — Butikken 2 — Dukke Bent 90 — Dukke Elisabeth 33 — Maleri, Vinterlandskab 25 — Maleri, Blomster 34 — Maleri, Kristianshavn 44 — Klovnen 9 — Gevinsterne er afhentede. Basaren indbragte Kr. 2600, 18 Øre.

Alle Elisabethforeningens gode trofaste Venner, som ved Gaver, og personlige Besøg har bidraget til Basarens vellykkede Resultat, bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Pastor v. d. Kellenburg.

Fru A. Osterhammel.

Frk. F. Stratböcker.

Frk. H. Zimmermann.

Gaver til Firmander.

Det nye Testamente I Kr. 1,60; 2,00; 4,50. — Salmebogen Kr. 3,00 7,00. — Messebogen Kr. 8,75; 14,00; 16,00. — Kristi Efterfølgelse Kr. 2,50; 3,00; 5,00; 7,00. — Philotea 2,50; 3,25; 6,26. — Katholsk Trosliv 6,00.

»**Credos**» Aprilhæfte indeholder følgende: Den nye Skønhed, av A. Menzinger S. J., s. 73. — Den heliga Lidwina af Schiedam, av Joh. van Gijsel, s. 75. — Lars Birger Thjulén, av Niklas Bergius, s. 78. — Norvegia Catholica i 1932 (1 ill.), av K. Kjellstrup, s. 82. — Aandelig Sang, av Helene Berg, s. 85. — Kyrko-kronika för år 1932, av Gustaf Armfelt, s. 86. — Credos böcker, av J. Wolfisberg S. J., s. 94. — Från Credos torn, av E. Sandqvist, s. 95.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

Katholsk Forretningsfolk anmodes, om at antage vore vel-anbefalede Kontorfolk.

af en ung Mand, som søger Eftermiddagen besat som Hjælp til Formiddagsstudier; af Sprog-lærer, m. bill. Enetimer; flere Kontorfolk.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

April.
 23. S. **Hvide Søndag.**
 24. M. Fidelis af Sigmaringen.
 25. Ti. Marcus. — *Bededag.*
 26. O. Cletus og Marcellinus.
 27. T. Petrus Canisius.
 28. F. Paulus af Korset.
 29. L. Petrus Martyr.

April.
 30. S. **2. Søndag e. Paaske.**
 1. M. Philip og Jacob.
 2. Ti. Athanasius.
 3. O. JOSEPH, KIRKENS
 VÆRNEHELGEN.
 4. T. Korsets Genfindelse.
 5. F. Pius V.
 6. L. Johannes Evangelists
 Martyrium.

April. **Ugens Messebønner.**

23. S. **Hvide Søndag** (575—414); 2. *Søt Bønner*: Georg (880—714).
 24. M. Fidelis af Sigmaringen (881—714).
 25. Ti. Marcus (882—715); 2. *Bededagen* (595—435). — Hvis der holdes *Bønprocession*, læses i Forbindelse med denne *Bededagens Messe* (594—434) uden *Gloria* og *Credo*; 2. Marcus (882—715).
 26. O. † Cletus og Marcellinus (885—718); 2. *Gudsmoder* ([90]—[94]), 3. *For Kirken* ([123]—[107]) eller *for Paven* ([122]—[107]).
 27. T. Petrus Canisius ([158]).
 28. F. Paulus af Korset (885—719); 2. *Vitalis*.
 29. L. Petrus Martyr (889—723).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Fra Paaske indtil Christi Himmelfarts Dag læses hver Dag *Paaskens Præfation* undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

Hvide Søndag.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11 stille Messe¹ Kl. 17 Festandagt med Prædiken.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 17 Festandagt med Prædiken.

Rosenkranskirken. Kl. 8½ Børnenes første h. Kommunion. Kl. 10 stille Messe. Kl. 17 Festandagt m. Præd. og Te Deum.

St. Annæ Kirke. Stille Messe Kl. 6, 7 og 11. **Prælatmesse med Firmelse** Kl. 9. Andagt Kl. 16.

St. Knuds Kapel. Gudstjeneste Kl. 8.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 23. April Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen for Mænd har Møde Torsdag d. 27. April Kl. 8 i Jesu Hjerter Kirke.

Immaculatakirken: Indtil videre kun een Messe om Søndagen, nemlig Kl. 9 (Andagt Kl. 15). Hverdagene: Messe Kl. 6¼.

I det nye Alderdomshjem paa Amager kan endnu faas et Værelse til et Ægtepar (Pris inkl. Kost, Lys og Varme 120 Kr. om Maanedet) og et Værelse til en enligstillet Herre eller Dame (80 Kr. pr. Md.). Hjemmet staar under St. Hedvigssøstrenes Ledelse. Henvendelse til Præstegaarden ved St. Annæ Kirke.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEI »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 18.

Søndag den 30. April

1933

INDHOLD: Vær hilset du, vor Moder huld... — Ave maris Stella. — 100 Aar i Kærlighedens Tjeneste. — Presse-Rundskue. — Kirken i Spanien. — Lateranet. — Guds skjulte Kalden. — Pilgrimsfærden til Rom. — »Den stærke Kvinde«. — Hvordan jeg blev Katholik. — Nye Bøger. — Fra Hovedstaden. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Vær hilset du, vor Moder huld...

Naar Kirken har valgt Maj til Marias Maaned, da sker det ud fra det Ønske at lægge det bedste for Gudsmoders Fødder. Med Vaarens Væld af Blomster vil den smukke hendes Billed; Fuglenes kvidrende Kor skal synge Hymnen til hendes Pris, ledsaget af milde Vindes sagte Orgelklang. Livet, som nu udfolder sig i al sin Ynde, og ikke mindst de bedste og sarteste Følelser i Menneskehjertet, der vaagner saa let og længselsfuldt i de lyse Nætters Tid, alt skal ære Majdronningen, vor Moder Maria.

Der er en Livets Lov, at alle trænger til en Moder! Den gode Moder er den sikreste Garanti for Barnesjælens sunde Vækst og Udfoldelse. Hvad nytter den blændende Intelligens eller den haarde Mandstugt, naar et Moderhjertes Varme ikke fremelsker Karakteren? Skuffelser og Modgang kan bæres lettere, naar man kan flygte til en moderligt Sjæl. Og tumler Manden sig forlængst paa Livets Skueplads, han bærer endnu sin Moders Billede i sit Hjerte, og alle Kvinder maa finde sig i at blive maalt med hendes

Maal. Ja, for han end vild, og vandrer han langt fra Gud,
Mors Tro mindes han endnu:

Naar til Godnat jeg kyssed
Moder en Aftenstund,
slog hun med kærlig Finger
Korstejn omkring min Mund.

Men Maria er Moderen i Christi Rige. Det var ikke

Maria med Barnet (byzantisk fra ca. 1000).

vor Frelser nok at
paatage sig Kød og
blive en Moders Søn;
Kvindehaand skulde
ogsaa føre hans dyre-
købte Brødre og Sø-
stre, et Moderherte
skulde ogsaa slaa for
de Christne fra det
Øjeblik, hvor Daabens
hellige Vand flød over
deres Isser, til der en-
gang bedes: Drag bort,
kristne Sjæl! Det er
ingen harmonisk, in-
gen fuldttonende Kri-
stendom, hvor Maria
ikke æres og elskes,
hvor man dækker
hendes Billeder med
den hvide Kalk. Det
er ingen harmonisk
Kristendom, hvor man
vender det døde Øre
til Engls Hilsen:
»Hil Dig, fuld af
Naade!« eller til den

Korsfæstedes sidste Bud: »Se, din Moder!« Stakkels, bund-
fattige Sjæle, der forarges, hvor de ser et Madonnabillede
eller hører et Litani til Maria!

Den djærve irske Sømand, der sidste Paaskemorgen
kom til København uden at forstaa eet Ord Dansk og da,
for at spørge om Vejen til en katolsk Kirke, fremviste
sin Rosenkrans for Betjenten, har ikke valgt et daarligt

Kendemærke og Emblem for sin Tro, for den Kirke, som ikke mener, at man dyrker Frelseren, naar man foragter hans helligste Moder.

Og den Betjent, der holdt Perlekransen for Hittegods og tog den fra Sømanden, repræsenterer godt hine frysende Konfessioner, der har tabt saa meget kostbart Gods paa deres Vej fra Moderkirken.

Men vi danske Katholiker burde i de tilstundende Maj-andagter vise, hvor dyb Kærlighed vi bærer til Christi Moder, hvor inderligt vi stoler paa hendes mægtige Forbøn, hvor gerne vi vil høre til hine Slægter, om hvilke der staar skrevet: »Se, fra nu af skal alle Slægter prise mig salig!« Luk. 2.

AVE MARIS STELLA.

*Hil Dig, Havets Stjerne,
Stjerne klare, milde,
Redningsblus paa Verdens
mærke Vover vilde!*

*Hjælp os Vej at finde
hjem til ham, hvem alle
vaadestedte Sjæle
dybt til Fode falde!*

*Stærke Lys i Natten,
alle Blindes Øje,
hil dig, Havets Stjerne,
hjælp, Guds Moder høje!*

*Hil Dig, Havets Stjerne
med Din Søn tilsammen,
med vor Sol, Alverdens
Gud og Frelser! Amen.*

Efter den gamle latinske Salme af
Thor Lange.

100 Aar i Kærlighedens Tjeneste.

Det er forunderligt, saa forskellige de Interesser er, som unge Studenter i Udlandet kan finde paa at dyrke i deres Fritid. Nogle sælter Ære i at fægte og bibringe hinanden grimme Saar med dybe Ar i Ansigtet, andre fejrer aandløse Drikkegilder med højtidelige Fagter og Lader. Men heldigvis har det store Flertal andre, agtværdige Interesser. Saaledes ser vi, nu for netop hundrede Aar siden, syv unge Studenter fra Paris samles om en højnodig Idé og Ger-

ning, som, uden at de anede det, skulde brede sig over Byen og hele Landet — ja, inden faa Aar indtage hele den katholske Verden!

De havde ved Konferencer og Møder med Universitetets Studenter udrettet saa lidt i deres Kamp for Troen og Kirkens Sag; stadig havde de faaet det Svar: Hvor er de Gerninger, der skal vidne for jeres Tro, saa vi kan respektere og antage den? Nu skulde Ord og Tale afløses af Kærlighedens Daad. I Pagt med denne Aand fik Vincentsforeningerne deres Navn; de litterære Selskaber og »Konferencer« i Dalidens Paris, hvor man kun talte om Tro og Kristendom, skulde afløses af Kærlighedens Konferencer, hvor man var Ordets Gører ligesaa meget som dets Hører.

Det var den unge Student Frédéric Ozanam, som i Maj 1833 sammen med fem ligesindede sluttede Mødet paa Redaktør Bailly's Kontor med efter en kort Bøn og Læsning at udtale de Ord: »Vi vil selv gaa i de fattiges Huse og frembære vor beskedne Hjælp.« Det var det første Møde i den nu over hele Verden udbredte Vincentsforening, og Redaktør Bailly blev valgt til Præsident, da Ozanams Beskedenhed hindrede ham i at stille sig paa den fremtrædende Post, skønt han stadig vedblev at være den ledende Aand og virksomme Arbejder og Agitator; til Skytspatron valgtes den hl. Vincent af Paul, Byens store Velgører og en af Kristenkærlighedens største Helte, død 1660 i Paris.

Det hele var jo meget godt ment; men hvorledes skulde man udføre den smukke Tanke i Praksis og komme i Forbindelse med de fattige? »Vi gaar til Søster Rosalie, Forstanderinden for Vincentssøstrene,« blev der sagt, for hun var jo vel kendt som Grundlægger af Vuggestuer, Vajsenhuse og Alderdomshjem; Byens Fattigvæsen havde ogsaa lagt Beslag paa hendes Hjælp. Det har nok været en stor Glæde for Søsteren at høre de unges Plan, og med Beredvillighed og Visdom støttede hun de første Skridt paa deres Bane. Hver enkelt fik anvist sin Familie, som de to og to skulde besøge, og de modtog de nødvendige »Bons« og Anvisningskort paa Levnedsmidler til de fattige. Ved hvert Møde blev der samlet ind, og dette i Forbindelse med Sø-

ster Rosalies Hjælp satte den unge Vincents-Konference i Stand til at begynde sin Virksomhed.

Grunden til Ozanams Karitetsarbejde blev allerede lagt i hans Barndomshjem. Hans Forældre — Faderen var Læge i Lyon — hjalp uden Vederlag de fattige, og Sønnen siger om Faderen, at hans Kærlighed til de fattige kendte ingen Grænser. Moderen, den dygtige og arbejdsomme Kvinde i Hjemmet, besøgte de syge og elendige i deres ofte mindre tiltalende og behagelige Forhold. Hun luftede ud, lavede Mad, vaskede de Smaa, plejede de syge og gamle, alt med moderlig Omhu og Godhed. Betegnende for Doktor Ozanam og hans Hustru er det, at de i en ældre Alder aftalte, at de ikke længere vilde stige højere end til fjerde Sal i de fattiges Huse. Et underligt, forlegent Smil maa nok have præget disse kære Menneskers Aasyn, da de en Dag uforvarende traf hinanden i en højere Etage og saaledes overraskede var Vidne til et gensidigt Brud paa Aftalen.

Ozanam udtaler i et Brev til en Ven sin Mening og Tanke paa følgende Maade: »Vi er endnu for unge til at tage Del i den sociale Kamp. Men vi kan gennemgaa en Forskole; inden vi kan virke for det offentlige Vel, kan vi gøre vel mod den enkelte; inden vi kan nyskabe Frankrig, kan vi gøre vel mod de fattige. — Jeg ønskede, at alle unge Folk med Hoved og Hjerte vilde samle sig om Kærlighedens Gerninger.« Hans Tanke er helt igennem kristeligt-socialt bestemt, idet han gentagne Gange udtaler, at det er Kristenpligt at optræde mæglende i Kampen mellem dem, der intet ejer, og dem, der har for meget; at virke med til, at den besiddende Part kommer til at føle det som en Pligt at give Afkald til Fordel for den trængende, paa det at denne ophører at fordre, hin at afslaa, idet Kærligheden fuldbyrder, hvad Retfærdigheden endnu ikke maatte magte.

Ved sin Død 1855 havde Ozanam oplevet, at det første Aars Udgift paa 2951 Frc. efter 22 Aars Forløb var steget til 3 123 883 Frc. fordelt paa 2951 Konferencer oprettede i alle fem Verdensdele, deriblandt en Konference i København.

Disse Konferencer er baserede paa kristen Næstekærlighed; følgelig bør Medlemmerne søge selv at hellige sig med

den hellige Skrift, Herrens og Helgenernes Levned til Vejleder. Dernæst skal de virke i Christi Aand: besøge de nødlidende i deres Hjem og yde dem ikke blot timelig Bistand, men ogsaa Religionens Trøst; undervise Børn, sprede god Litteratur og ile til Hjælp i hver en Nød.

Selskabet bestaar af aktive og passive Medlemmer, og de sidstnævnte bør i det mindste ved Gaver og Bønner støtte det aktive Arbejde, som de selv er nødt til at give Afkald paa. Organisationen tilsteder forøvrigt de enkelte Konferencer og Lokalraad den størst mulige Frihed; der forlanges ikke engang Referat og Regnskab, saafremt den enkelte Gruppe ikke selv indsender dem til Hovedsædet.

Vincentsforeningen har siden sin Stiftelse i alt haft 7 Generalpræsidenter: Bailly, Gosson, Baudon, Pagés, Calon, d'Hendecourt og siden 1924 H. de Vergés. I alt har der indtil 31. Dec. 1932 bestaaet 18186 Konferencer. Det vidner om en hurtig Udbredelse, ogsaa i vor Tid, naar der alene i 1932 tilsluttedes 636 nye Konferencer. Denne glædelige Vækst skyldes især Bevægelsen i Brasilien, De forenede Stater, Kanada og Australien. Men ogsaa europæiske Lande som England, Italien og Portugal kan pege paa en smuk Fremgang.

I 1932 havde Frankrig alene 1621 Konferencer med 24793 aktive Medlemmer; det øvrige Europa havde 5678 Konferencer med 81354 Medlemmer. For Afrikas Vedkommende var de respektive Tal 196 og 2552, for Amerika 5305 og 63933, for Asien 75 og 1191, for Australien og Oceanien 289 og 5566.

De Midler, som staar til Raadighed for Selskabets karitative Formaal har mangedoblet sig. I Frankrig samledes i 1860 748.435 Franc, mens Summen i 1912 var steget til 2.055.498, og i 1932 til 8.891.726 Franc. Det øvrige Europa havde i de samme Aar samlet: 2.147.364, 8.575.413, 82.801.341, Afrika: 53.037, 108.677, 1.852.286; Amerika: 301.093, 4.335.573, 91.282.065; Asien: 1618, 109.484, 939.232; Australien 11.271, 454.535, 4.029.460. Man kan regne med, at hele Selskabet den 1. Januar 1933 havde ca. 13.800 Konferencer med over 18.600 aktive Medlemmer, og de aarlige Beløb, som de enkelte Konferencer Verden over

samler og fordeler, udgør ca. 200 Millioner Franc eller ca. 50 Millioner Kroner.

Det er altsaa sandt, hvad den h. Fader sagde den 19. Jan., at Foreningen saa langt fra at ældes gaar en stadigvæk mere blomstrende Ungdom i Møde, og man maa dertil udtale Ønsket om, at ogsaa vor hjemlige Menighedspleje i St. Vincents Tegn maa blomstre og trives.

Presse-Rundskue.

Fosterdrab. Paa Forespørgslen angaaende *Professor Winters* (Königsberg) Fortolkning af Encyklikaen om Ægteskabet som Billigelse af Fosterdrab meddeler Prof. H. Muckermann, at Winter ganske vist mener indirekte Abort, men fortolker den forkert, hvad der har givet Anledning til den i første Presserundskue (N. U. Nr. 7) omtalte Misforstaaelse.

Ved en beklagelig Forveksling betegnede jeg i samme Artikel Provst Nordentoft som Modstander af Kvindernes Protestadresse. Provst Nordentoft har ganske vist ogsaa kritiseret Kvindernes Adresse; men saa langt fra at fordømme den er hans Kritik den kraftigste Understregning af dens Indhold. Han skriver nemlig (Krist. Dagblad 12. Dec.): »Derfor — fordi Moralen er fælles for alle Mennesker — er det en Fejl ved den nylig udsendte Adresse mod Fosterdrabet, at dens Sigte er for snævert, idet den kun henvender sig til kristne Kvinder og ikke til alle retsindige og forstandige Kvinder i vort Land. Kort og klar, som den ellers er, fortjener den alligevel at finde god Tilslutning og skal ogsaa her paany anbefales varmt.«

De, der interesserer sig for den katholske Opfattelse af Spørgsmaalet, henvises til Pastor Ronges Artikler i Berlingske Tidende (Aftenudgave: Lov og Ret) af 15., 22., 29. Okt. og 12. Nov., desuden til *Credo* Febr. 1929 S. 33: »Dødsdom over uskyldigt Liv«.

Krist. Dagbl. (af 27., 29. og 31. Marts) beskæftiger sig med den Afgørelse, som Rigsadvokat Goll har truffet i Læge Lerseys Sag, der har foretaget en 100 Operationer, paa to nær alle ud fra social Indikation. Det er ubegribeligt, skriver Bladet, hvorledes en Læge kan tilstaa sig skyldig og alligevel undgaa Tiltale og Straf, blot fordi han — ogsaa ganske lovstridigt — har undladt at føre Journal over sine kriminelle Operationer. En saadan Situation er en fuldstændig Skandale. Den kaster et meget uheldigt Skær over

Lægestanden som privilegeret med Hensyn til Straffrihed. Denne Haan mod dansk Retsbevidsthed bliver yderligere understreget derved, at ogsaa Sagen mod Læge Leunbach synes at være blevet henlagt. Til disse Udtalelser kan der maaske tilføjes, at Afgørelsen næsten tager sig ud som en Protest mod »Almindelig Dansk Lægeforening«s store Afstemning om social Indikation. 1000 Læger forkastede de sociale Grunde med Undtagelse af arvelig Belastning og paatvungen Graviditet; de anser ikke Bolignød, Fattigdom, en stor Børneflokk eller den vordende Moders Ungdom for berettiget Grund til lægelig Indgriben, og heller ikke den ugifte Kvindes forværrede økonomiske og sociale Position, et af den yderliggaaende Agitations stærkeste Krav, der imidlertid kun formaaede at samle 55 Stemmer. Fremtiden vil vise, hvorvidt Lægestandens Tilkendegivelse vil faa afgørende Indflydelse paa den justitsministerielle Fosterfordrivelseskommision. Kristeligt Dagblad har i sin Tid kritiseret Kommissionens Sammensætning — en Jurist (netop Rigsadvokaten), mange Læger, fire kvindelige Politikere — som lidet svarende til Spørgsmalets etiske, religiøse og sociale Karakter. Af samme Grund har, som bekendt, »Danske Kvinders katolske Forbund« til Justitsministeren indsendt en Anmodning om, at en dansk katolsk Kvinde maa faa Sæde i Kommissionen.

A. Menzinger S. J. (Fortsættes).

Kirken i Spanien.

Naar man som Katholik betragter Forholdene i Spanien, saaledes som de i de sidste Maaneder fremtræder, staar de i Kampens Tegn: *de gudløses Kamp mod Kirken*. Vi vil ikke dermed nægte, at mange Fejl og Forsømmelser maa skrives paa Fortidens Konto, og at Fædrenes Synder nedarves paa Børnene. Kongedømmet, som altid havde antaget sig Kirkens Sag, stod langtfra paa Højde med sin hæderfulde Fortid; de økonomiske Forhold, særlig Landbrugets, var langtfra ideale. Kun 10% af Jorden var hell fri, og Forholdene, især i visse sydlige Landsdele, saa slette, at kun Muligheden af Høst 4 Gange aarlig bødede derpaa. Endvidere ejedes en uforholdsmæssig stor Del af Jorden af Kirkens Institutioner og Ordener, selv om Indtægterne gik til almennyttige Foretagender: Hospitaler, Universiteter m. m., og Kirken for Spaniens Kultur betød mere end i maaske noget andet Land. Endelig, og det er maaske vigtigere, er *Antallet af Gejstlige*, i Sammenligning med andre Lande, saa uforholdsmæssig stort i Spanien, at disse

meget let — overfor en nødlidende og opagiteret Befolkning, særlig den legemlig og sjælelig forsømte Arbejderklasse i Stor- og Havnebyerne — kan fremstilles som Snyltere paa Samfundet. At man kan arbejde ligesaa hæderligt for Føden i Ordensdragt som i Overalls — det behøver jo ikke at staa i den liberale eller røde Presse. Og med Hensyn til en god katholsk Presse *led Spanien af en følelig Mangel*. Ganske vist ejer det nogle af de bedste katholske Blade, men i Forhold til Landets Størrelse langt fra nok, og de er først sent kommet frem, »El Debate« f. Eks. i 1911.

Der er dem, som vil vide, at *Spanien er blevet Offer for et Komplot*, og visse Tildragelser kunde tyde derpaa. En Skildring af Frimurernes Arbejde i de sidste Aartier vilde belyse dette Standpunkts Rimelighed; faktisk havde de ved Revolutionens Udbrud besat en stor Part af de betydelige Stillinger i Staten og gennemført et systematisk Ophidselsesarbejde i de lavere Befolkningslag ved Hjælp af udenlandsk, jødisk og Sovjet-Guld.

Hvorledes arbejder nu Azañas Regering, som for Tiden sidder ved Roret? Ved Proletariatets Revolution kom den til Magten; men det er lettere saaledes at tage Magten end at beholde den. Folket fordrer, af gode Grunde, Brød, og vil have det straks. Men den Agrarreform, hvorved Forholdene skulde bedres, skal ske langsomt; Regeringen maa af politiske Grunde handle hurtigt, deraf de voldelige Indgreb i Ejendomsretten overfor Kirke- og Klostergods; saaledes skærer de Dejtruget i Splinter for at faa Brænde til Ovnene; thi hvad der før var vel, ødelægges, og Landbruget bedres ikke. Stor er den anarkistiske og kommunistiske Fare. Man behøver kun at kigge lidt i en Avis, f. Eks. »Köln. Volkszeitung«, for at se, hvorledes det gærer i Spanien. Vi ser: $\frac{1}{1}$ —33 Truende Skærpelse af Situationen i Spanien; $\frac{9}{1}$ Storm over Spanien; $\frac{11}{1}$ Ny Kommuniststorm over Spanien; $\frac{12}{1}$ Belejringstilstand i Spanien; $\frac{13}{1}$ Blodige Dage i Spanien; $\frac{14}{1}$ Oprøret i Spanien.« Historien: Bombeeksplosioner, Revolverkampe, Opbrydning af Skinner, Stormløb mod Raadhuse og Banegaarde med Ødelæggelse af en enkelt Kirke i Tilgift er snart kendt indtil Trivialitet.

Dette dæmper imidlertid ikke Magthavernes Had mod Kirken, og Kampen mod denne føres videre. Saaledes har den nylig forment de katholske Forældreforeninger Repræsentation i Skoleraadene. I Forbindelse hermed finder vi Lejlighed til at omtale Følgerne af Jesuiternes Landsforvisning. I en Artikel af 2. Febr. fastslaar »El Debate«, at denne Ordens Undertrykkelse har vist sig som et svært Slag for den spanske Kultur. Det

har vist sig umuligt at erstatte Jesuiterne; Højskoler og Instituter af Verdensry, som de forhen ledede, er den Dag i Dag ude af Drift; saaledes det berømte Ebro-Observatorium og de Kemiske og Biologiske Instituter i Sarria. Det samme gælder Mellemskolerne; og 30,000 Børn af de fattigste Befolkningslag, der før gratis undervistes af Jesuiterne, er nu uden Undervisning. Trods dette har man fremført et Lovforslag, der skal forbyde enhver Orden at undervise.

I Madrid alene undervises 51,000 Børn i Ordensskoler, 37,000 i Statsskoler, og 45,000 faar ingen Undervisning, da de katholske Skoler er for faa til at undervise dem. Ialt underviser Spaniens Ordener 700,000 Børn. Forældre fra Madrid, repræsenterende 31,711 Børn, har overrakt en skarp Protestskrivelse mod den paatænkte Lov; men enhver Optimisme med Hensyn til Udfaldet maa anses for ubeføjet.

Endvidere drøftes i disse Dage Lovudkastet mod de religiøse Kongregationer, som N. U. før har omtalt. Den agrariske og den baskisk-navarriske Fraktion har vedtaget en Resolution, hvori det fordres, at Lovudkastet sendes tilbage til Kommissionen, da det ikke lader sig bringe i Samklang med Forfatningen. Resolutionen er bl. a. undertegnet af den bekendte Professor ved Universitetet i Salamanca og Leder af den Katholske Aktion i Spanien, Gil Robles. Videre meddeles det, at den radikale Kammerfraktion har vedtaget en Resolution, der godkender Lovforslaget i sin Helhed. Ifølge en nylig stedfunden Cortestale af Partiføreren Lerroux skulde den pavelige Nuntius i Madrid ikke finde Lovforslaget saa ringe. Dette er dristigt Opspind; selvfølgelig er den pavelige Nuntius af den stik modsatte Opfattelse og har atter og atter nedlagt de skarpeste og fundamentaleste Protester.

I god Samklang med denne Regeringens Aand er det, at den, samtidig med at den bevilliger jødiske Skoler i Tanger en Understøttelse paa 50,000 Guldpesetas, *nægter katholske Missioner i Guinea enhver Understøttelse*. Dertil kommer, at man uden Hensyn til videnskabelig Kvalifikation forhindrer, at Gejstlige faar kulturelt vigtige Stillinger; men det mest frastødende er vel nok Religionsfjendernes Forsøg paa at hindre de døende paa Statens Sygehuse i at modtage Sakramenterne; enkelte Steder har de ganske forbudt det.

Billedstormen fortsættes stadig, oven i Købet ad embedsmæssig Vej. Sit største, om man saa maa sige, monumentaleste Udtryk har Bevægelsen fundet i den endelige Beslutning om Nedrivningen af det mægtige, 40 Meter høje Jesu Hjerter Monument, som Byraadet i Bilbao nylig har truffet. Selvfølgelig har denne vilkaarlige Handling

foraarsaget den største Bevægelse blandt Katholikerne. En Flod af Protestskrivelser strømmede ned over Byraadet, bl. a. fra den pavelige Nuntius. Da mange Mennesker begav sig til Monumentet for at bede, greb Politiet ind med det Resultat, at nogle Kvinder saaredes. I Bilbao og hele Provinsen Vizcaya foranstaltedes Bodsprocessioner, og i Kirkerne var Kommunionernes Antal ualmindelig stort. Endvidere fandt en Bodsvalfart til Vor Frue af Begofia Sted, i hvilken 20,000 Mennsker deltog under Ledelse af hele Bilbaos Gejstlighed.

P. R. (Sluttet.)

Lateranet.

(Sluttet.)

Paa Endevæggen i Sanct Venantius Oratorium findes nogle Mosaiker, der er blandt de skønneste i Rom — ikke andet end fire Helgener paa hver Side af en Apsisrunding og ovenover: det himmelske Jerusalem. — De to yderste Helgener paa hver Side har det samme brede Purpurfelt i deres hvide Toga'er — en Dobbeltaccent, der holder de otte Helgener med Midtnichen sammen, saa fast, som var det Arkitektur. Men samtidig er to helt i dybviolet klædte Prælat-Skikkelser anbragt asymmetrisk for Midtnichen, saaledes at Ligevægten bliver levende og fri. Nøjagtigt paa samme Maade er Kolossalstatuerne paa Façadens Tinde komponeret med ensvægtige Dobbeltaccenter yderst paa Siderne og asymmetrisk anbragte Statuer nærmest Midtpartiets Christus.

Mosaikket lader et stort Rum tomt over Helgenernes sorte og hvide vidtdragne Glorierande i den gyldne Grund. Men gennem denne Tomhed gaar Helgenernes Higen mod det himmelske Jerusalem over dem. De mange Huse i mange forskellige Størrelser og Vinkler faar en uvilkaarligt til at synes, at dette er de mange »Mansiones« Faderen har rede for sine Børn. Tre Perler hænger i Stadens Porthvælvning (symboliser de ikke de tre theologiske Dyder, enhver maa være i Besiddelse af for at faa Adgang?) Lænker af Perler binder Stadens gyldne Mure, der er besat med ædle Stene. Enaljeagtig sort og hvidt rejser Husene i Byen sig bag ved — højt op — lige op til Loftet, som skærer brat ind. Denne Afskæring virker meget stærkt; Tanken fortsætter uvilkaarligt, hvor Øjet maa standse, og Forbindelsen mellem Helgenerne og Staden foroven bliver en stadig opadstigende Strømmen.

Bypartiet er kun et ganske lille Felt; naar det virker saa stærkt ligger det ogsaa i, at mens hele Væggens samlede Komposition ellers kun er holdt i hvidt og sort, purpur og ganske lidt lyseblaat paa Guld, saa har Porttaarnene

Klostergaarden ved Laterankirken.

i Staden helt røde Tage eller Hætter. Øjet drages uvilkaarligt derop, halvt irriteret ført, som ved en Disharmoni, men derefter fængslet og tilsidst fortryllet.

I Baptisterierummet viser Udgravningerne i Gulvet svære Grundmure, Varmeledninger og indlagt Marmorgulv af den Oldtidsbygning, Baptisteriet og hele Kirken hviler paa og har Navn af: Lateranfamiiliens Palads. Dette Palads hørte til Kejserinde Faustas Medgift, da hun blev

»La Scala Santa«, den hellige Trappe.

gift med Konstantin den Store, som derefter skænkede det til Kirken. Over et Nymphæum i Lateranpaladset, eller, som det ogsaa kaldtes, Domus Faustæ, byggede Konstantin det Baptisterium, vi nu staar i.

Imidlertid skæmmer disse opbrudte Gulvflader, indhegnet med Jernrækværk, det ret lille og i sine Forhold saa fint afstemte Baptisterium, som i Forvejen var snævert nok til at rumme de Menneskeskarer, der strømmer til Paaskelørdag. Resterne kunde være blevet overdækket og bevaret for de Studerende, uden at Skønheden i Rummet led Skade, men Skønheden maa i vore Dages Rom overalt vige for Arkæologiens Krav.

Saaledes ogsaa i den skønne og berømte Klostergaard, som man gaar ind i fra Kirken, og hvor Palmebladens store Buer og Klostergangens smaa paa de fine, snoede Søjler dannede et uforligneligt Hele. Nu er Palmerne fældet, for at man bedre kan studere Cosmatmosaikerne paa Buegangenes Facader. Men derved er Stedet blevet trist som en tom Fontæne.

Idet vi fra Baptisteriet træder ud paa Pladsen, ser vi foran os en kæmpestor Obelisk, Roms største — ført hertil i den sene Oldtid af Konstans den anden, en Søn af Konstantin den Store. I Pladsens Baggrund ses en enkel, gul Bygning, Palmer og høje Buer af Neros Vandledning. Den gule Bygning rummer la Scala Santa, den hellige Trappe, som Herren i sin Lidelses Nat flere Gange blev ført op og ned ad. Faa Steder i Verden kan Herrens Lidelser mediteres som her under den knælende Bestigning af disse Trin. — Føroven findes bevaret Pavernes Huskapel fra det gamle middelalderlige Lateranpalads, som nedreves af Sixtus V i Slutningen af det 16. Aarhundrede. Bag Gitteraabninger skimter man det dunkle Indre, hvor Historiens største Paver har knælet i Kristenhedens Skæbnetimer. Her var Hjertekammeret, hvorfra i stærke Stød Livsstrømmene udgik til hele Middelalderens Verden.

Udenfor paa Pladsen ses Stenegene som Dværge ved Foden af Kirkens graalysende Travertinfacade, der rejser sig i Solen. Det er ikke den gamle Facade, foran hvilken Dante og San Francesco har skælvet, men dog er den som en rullende Torden, som Seklernes forstenede Ekko, og vel maa vi skælve foran den i Troens og Historiens Gys.

Mogens Kai Nørregaard.

Guds skjulte Kalden.

II.

Gud er en Aand. Ikke et spiritistisk Fænomen, der lader sig materialisere til behagelig Adspredelse for moderne Adepter i Aandemaneri, men en haandgribelig Realitet... for Adam og Eva i Eden, saa ofte dette Drama gentages; for alt Folket, der er forsamlet om Sinai, alle Tidens mons legis. Saa intimt er han forbundet med det skabte, at hans Vilje erkendes i den menneskelige Samvittighed; hans Stemme i Stormens Vingesus, i Kildens sprudlende Væld. Skulde Lovgiveren paa Sinai Bjerg, der for Tid og Evighed satte Skel mellem godt og ondt, skulde han i vore Dage lade sig forlede til at betjene sine Skabningers nyfigne Puslen ved Forhængen mellem Liv og Død, skulde han gennem det trebenede Bord kunne udtale de latterlige og banale Tirader, som selv et Barn vilde skamme sig ved at have givet Lyd?

»Søger, og I skulle finde!« Og Mennesket søger i alle Kroge, hvor Mørket er tættest; i Ørkenens Sand; i Døgnets skummende Hvirvel af en Livsglæde, der har Narkosen til Formaal. Og i Søndagsstilheden søger den halve Verden at løse Søndagens helligste Opgave: Krydsordsopgaven, hvis helligste Maal er en Ønskemiddag til fire.

»Se, jeg staar for Døren og banker!« Det banker een Gang, to Gange, tyve Gange — jeg ser mig omkring i mit Hjertes Allerhelligste, hvor alt er, som jeg ønsker det, ser, at alle mine Gæster er komne — vel, jeg ønsker og venter ikke flere, og med en træt Haandbevægelse lader jeg Mefisto med Husvennens aldrig svigtende Takt vise den bankende Vintervejen.

»Kald paa mig paa Nødens Dag, og jeg skal bønføre dig!« Naar Guldfloden standser sit Løb, og Børserne lukkes; naar Elskerinden svigter, og Pantefogeden henter dit Indbo; naar din rystende Haand afslører for dit Jeg, at du ikke tør skyde dig en Kugle for Panden — da er gode Raad dyre; men først, naar du erkender at have svigtet alt og alle, at have brudt Guds og Ærens Love, naar du ser dig i Spejlet og ledes ved Synet — da er det Nødens Dag, og paa denne Dag vil Gud bønføre dig og i sin Barmhjertighed skabe dig et nyt Hjerte og give dig et nyt Livshaab. Da vende du trøstigt Stævnen mod det aabne Hav, da tør du friste Skib og Ladning uden at frygte Stormens Hærgen eller Bølgernes brusende Vælde.

Thi nu sejler du for Ordre, fra Havn til Havn efter Guds Vilje og Hensigt, men engang i Tidens Fylde vil Gud sende sin Engel, at han skal bryde Seglet for den sidste Ordre, Ordren om Rejsen til det forjættede Land, de saliges Ø. —

vox deserti.

Pilgrimsfærden til Rom.

»Berlingske Tidende« bragte for nogen Tid siden en Meddelelse om, at der blev arrangeret en Turistrejse til Rom i Forbindelse med den nordiske Pilgrimsfærd. Men allerede et Par Dage efter kunde Bladet oplyse, at denne Turistrejse vilde komme til at afgaa allerede den 28. Maj. Hvis derfor nogen har ladet sig skræmme ved Tanken om en Sammenblanding af Turistrejse og Valfart, bør han vide, at *de to Fællesrejser intet faar med hinanden at gøre.*

Det er nu paa høje Tid, at man melder sig som Deltagere i den katholske Valfart til Rom. Selv om vi ikke alt for strengt holder paa den 1. Maj som Frist for Tilmeldelse til Romerfærden, opfordres Deltagerne til ikke at lade ret mange Dage gaa ud over denne Frist, førend det sker, da det er en Nødvendighed at ordne alt flere Uger inden Afrejsen, ikke mindst Indkvarteringen i Rom.

Til dem, der har svært ved at bestemme sig, vil jeg sige: *Rejsen bliver en vidunderlig Oplevelse og en stor Berrigelse.* Især Opholdet i Rom vil bringe talrige skønne Minde, som man hele Resten af sit Liv vil glæde sig over.

Cay Benzon.

„Den stærke Kvinde“.

Denne Hæderstitel gav Pave Pius XI den ærværdige Moder Maria af den h. Eufrosia Pelletier, som Søndag d. 30. April højtideligt skal optages blandt Kirkens Salige. Moder Pelletier blev født den 31. Juli 1796 paa Øen Noirmoutier udfor Vendées Kyst og blev i 1815 Søster af N. D. de charité du refuge i Tours. I 1829 grundlagde hun et Kloster i Angers, som siden blev Moderhuset for Kongregationen af den gode Hyrdes Kærlighed, som i 1835 approberedes af Rom. Maalbevidst udvidede hun Ordenens Virkeomraade og byggede det ene Hus efter det andet, saa Kongregationen ved hendes Død den 24. April 1868 ejede 110 Huse i Europa, Amerika, Asien, og Afrika med ca. 19000 Personer (Søstre og deres Elever). Søstrene bærer en hvid, ulden Dragt, blaat Bælte og paa Brystet et Reliefbillede forestillende den gode Hyrde, der genfinder det fortabte Faar. Søstrene arbejder bl. a. i Fængslerne, de tager sig af unge Piger og Kvinder, som er kommet paa Afveje og som danner særlige Afdelinger i deres Klostre. Moder Pelletier var en yderst nidkær Personlighed. En Søster, der kendte hende personligt, har sagt: »Naar man

har hørt vor Moder tale, var man rede til at gaa til Verdens yderste Grænse kun for at redde een Sjæl.« Hendes Orden tæller nu — spredt over de fem Verdensdele — ca. 9500 Søstre, som fordeler sig paa 320 Ordenshuse. Et af de to Mirakler, som Kirken forlanger til Beatificationen, skete i Klostret af den gode Hyrde, Memphis U. S. A. En 40 aarig Kvinde led af uheldelig Kræft. Efter flere Novener, som man havde holdt for hendes Helbredelse paa Moder Pelletiers Forbøn, følte den Syge sig ogsaa pludselig rask. To Læger aflagde Ed paa, at der var Tale om et virkeligt Mirakel.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Jeg satte mig atter paa Stolen ganske nær hende. Hun vedblev: »Du græder, Nonni, og jeg ved nok hvorfor. Det er tungt for et Barn i din Alder at skilles fra sin Mor maaske for hele Livet. Men tro mig, det er ogsaa svært for en Mor at lade et elsket Barn drage bort maaske for stedse. Altsaa maa vi begge, Nonni, bringe et smerteligt Offer, og jeg tror, at vi i dette Tilfælde skal gøre det. Det synes mig nemlig, som om ingen ringere end Gud forlanger det af os. Og hvis det er Tilfældet, tør vi ikke sige Nej. Thi Guds Vilje maa ske Fyldest overalt og altid. Gud synes at have noget særligt for med dig, Nonni. Han har hørt din Bøn — og paa hvilken vidunderlig Maade. Det er ham, der har indgivet den franske Adelsmand den Tanke at indbyde dig til Avignon. Denne Indbydelse kommer nok saa meget fra ham som fra Greven. Altsaa, mit kære Barn, jeg gentager, du har handlet klogt ved at modtage den. Og selv om Adskillelsen fra din Mor synes dig haard og svær, maa du være ved godt Mod. Alt, hvad der nu sker med dig, vil tjene til dit Bedste.«

Som lindrende Balsam gød disse min gode Mors Ord sig over mit saarede Hjerte. Men jeg var ogsaa højlig forbavset over, at hun udtalte nøjagtigt de samme Tanker, der netop før var indgivet mig af Gud, som jeg mente.

Min Mor tog et Lommetørklæde og tørrede blidt mine Taarer af. Jeg bestræbte mig for at holde dem tilbage og sad nu tavs overfor hende.

Saa fortsatte hun:

»Din Skæbne er afgjort. Du har endnu kun 3 Uger at være hos din Moder i. I denne Tid vil jeg sørge for alle Forberedelser til din Rejse. Jeg vil bestille Plads til dig paa det lille danske Skib og samle alt sammen, hvad du skal have med. Men du maa hver Dag ride ud snart til

høje snart til venstre og tage Afsked med Slægt og Venner her i Omegnen.«

Efter disse Ord forlod min Mor mig med den Formaning, at jeg skulde prøve paa at bekæmpe min Sørgmodighed og være frisk og munter som før. Jeg fulgte dette Raad og tilbragte nu de følgende Dage med at ride omkring i den nærmeste Omegn.

En Dag var jeg sammen med min Mor paa Afskedsbesøg hos en af vore Venner, en ældre protestantisk Præst, der var en lærd, from og god Mand. Han hed Magnusson. Min Mor fortalte ham, hvorledes vi havde modtaget den franske Greves Indbydelse, og hvorledes alt nu var forberedt til min Afrejse til Frankrig. Til Slut spurgte hun ham: »Og hvad mener nu De, Hr. Pastor, om denne Sag? Greven synes at være Katholik. Han vil sikkert lade min lille Dreng opdrage og undervise i et katholsk Institut. Det er derfor ikke udelukket, at Barnet efterhaanden bliver glad for den katholske Religion og maaske engang selv vil slutte sig til den.«

Det Svar, Pastor Magnusson gav min Mor, overraskede mig, den lille Protestant, i allerhøjeste Grad.

»De spørger mig,« svarede han, »hvad jeg mener om denne Plan. Det vil jeg straks sige Dem: jeg synes, at hele denne Sag er en sjælden, en stor Naade fra Gud. Gud har noget særligt for med Deres Barn. Guds Forsyn er utvivlsomt medvirkende her. De tror, at Deres Søn maaske med Tiden bliver Katholik. Hvad mig angaar, saa tror jeg, at han ikke alene maaske, men ganske sikkert bliver Katholik. Thi det er svært for en Protestant at leve længere Tid blandt fromme, ivrige Katholiker uden selv at blive Katholik. Han vil snart indse, at den katholske Religion er bedre end vor.

Vi maa ikke glemme, at den katholske Kirke er vor Moderkirke, og at alt det gode, vi overhovedet ejer, har vi faaet fra den. Paa Luthers Tid fandt mangt et Misbrug Sted i de katholske Lande, men den katholske Kirke har lidt efter lidt selv udryddet disse Misbrug og har gennemført Reformationsarbejdet langt bedre, end Luther havde i Sinde at gøre.«

Her vendte den gamle Herre sig mod mig, saa venligt paa mig og sagde: »Min lille Nonni, jeg siger Dig det i Forvejen: Du vil blive Katholik dernede i Frankrig, og naar Du er blevet det, vil jeg ønske Dig Lykke dertil.«

Jeg var saa forbavset, at jeg først ikke vidste, hvad jeg skulde sige. Det var mig ubegribeligt, at en protestantisk Præst kunde tale saadan om den katholske Kirke. Til Slut brød jeg dog Tavsheden og sagde: »Jamen, Herr Pastor,

jeg bliver ganske sikkert ikke Katholik. Jeg har sat mig for at forblive tro mod min Religion«.

Herr Magnusson saa igen venligt paa mig og svarede: »Det har Du gjort i den bedste Mening. Men Du vil faa at se, at det Forsæt vil Du ikke kunne holde i Længden«. »Jo, Herr Pastor«, svarede jeg ivrigt, »Jeg vil holde det. Jeg har i den sidste Tid hørt saa meget om Katholikerne og deres Religion, som jeg slet ikke synes om, saa jeg har meget lidt Lyst til at blive Katholik«.

Jeg havde virkelig paa mine Afskedsbesøg hørt allehaande slemt og latterligt om den katholske Religion.

Da den gode Pastor nu saa spørgende paa mig, fortalte jeg ham noget derom.

»Paa et af mine Besøg har man fortalt mig, at Katholikerne har forkastet den hellige Skrift, saa at man slet ikke kender Biblen hos dem. Man har ogsaa sagt, at de tilbeder Jomfru Maria og Paven, og at der blandt dem findes farlige Sekter, især Jesuiter. Disse Mennesker skal være ganske gudløse og slette . . .«

Da jeg mærkede, at baade Mor og Præsten smilede, fortsatte jeg meget ivrigere:

»En stor Dreng har fortalt mig, at den katholske Gudstjeneste er meget latterlig. Der bliver altid ringet med Klokker og Bjælder. Naar Katholikerne kommer sammen i deres Kirker og Kapeller, faar enhver en Bjælde i Haanden, og hele Gudstjenesten bestaar derefter i, at de allesammen paa een Gang begynder at ringe. En anden fortalte, at Katholikerne mener at ære Gud ved at spise Klipfisk en hel Maaned. Og det skulde jeg ogsaa gøre, hvis jeg blev Katholik . . .«

Nu lo min Mor og Præsten højt, og denne sidste sagde: »Men Nonni, tror Du da, at alt det er sandt?«

»Er det da ikke sandt?« spurgte jeg.

»Nej, nej, min kære, det er altsammen Talemaader og Anklager, som uvidende Mennesker anfører mod Katholikerne, og med Sandheden har disse Anklager sædvanligvis intet at gøre. Men forøvrigt vil Du jo, saa snart Du kommer til Frankrig, selv kunne overbevise dig om, hvor meget sandt der er i det.«

Vi tog nu Afsked med den venlige Præst og red hjemad. Paa Hjemvejen gjorde min Moder Tegn til mig om at ride hen ved Siden af hende, og da jeg havde gjort det, sagde hun:

»Nonni, du maa ikke tro alt, hvad man siger imod Katholikerne. Man kender jo kun lidt til dem her, saa man skuffes saa let. Det vilde være Skade, om du kom til Frankrig med Hovedet fuldt af Fordomme og falske Forestillinger. Jeg har nøjagtig den samme Mening om den katholske Religion som Pastor Magnusson. Naar du altsaa er kommet til Frankrig og med Tiden skulde ønske

at blive Katholik, saa siger jeg dig allerede nu, at jeg har intet at indvende derimod. Jeg vilde tværtimod glæde mig over det; thi jeg tror, at Du lettere vil kunne bevare din Uskyld, naar du som Katholik ledes af katholske gejstlige. Hos gode Katholiker bliver Børnene opdraget med den største Omsorg. I saa Henseende anvender den katholske Kirke et udmærket Middel, som næsten helt er gaaget af Brug hos os Protestanter.«

Da jeg netop nu skulde være Genstand for denne Opdragelsesmethode, og dette Middel netop skulde anvendes paa mig, blev jeg en Smule mistænksom og skyndte mig at spørge, hvad det var for et Middel.

»Det er en særlig Sjeleomsorg, Nonni, og frem for alt Skriftemaalet.«

Dette Svar beroligede mig i een Henseende, men dog undrede jeg mig over, hvad min Mor netop havde sagt. Thi om Katholikernes Skriftemaal havde jeg ofte hørt Tale, men næsten altid med Ringeagt. Efter at jeg en Tid lang havde spekuleret paa det, kom jeg pludselig til at tænke paa Jesuiterne. Straks vendte jeg mig til min Mor med det Spørgsmaal: »Jamen Jesuiterne, Mor, er de ogsaa gode?« »Ak, Barn, de er heller ikke saadan, som man har fortalt dig. Jesuiterne er Mennesker som vi, kun er de stridbare og har mange Fjender. Der gives faa Mennesker, der er blevet saa meget bagtalt som de.«

Da vi var kommet hjem, kaldte min Mor mig ind til sig og sagde: »Hvad mener du om det, jeg fortalte dig paa Hjemvejen? Kunde du have Lyst til at blive Katholik?«

»Naar jeg skal være ærlig, Mor, da maa jeg tilstaa, at jeg endnu ikke har Lyst dertil.«

»Det forstaaer jeg godt, min kære Nonni; thi du kender jo ikke denne Religion og har ofte hørt ondt om den. Men naar du engang er hos Katholikerne og selv ser, hvorledes alt ser ud i Virkeligheden, saa kunde det jo dog komme, at du fik Lyst til at blive optaget i den katholske Kirke. Men i saa Fald kan det være, at dine katholske Foresatte vil spørge efter dine Forældres Tilladelse. For at du ikke skal faa Vanskeligheder, vil jeg for alle Tilfældes Skyld allerede nu give dig denne Tilladelse skriftlig med.« Og med det samme skrev min Mor paa et Stykke Papir sin Erklæring. Jeg vil her gengive den i ordret Oversættelse. Den lød saaledes:

»Jeg undertegnede, Mor til Drengen Jón Svensson, erklærer herved, at jeg ikke har noget at indvende mod, at denne min Søn optages i den katholske Kirke, saafremt han selv maatte ønske det.

Sigridur Jónsdóttir.«

Dette Ark gav hun mig og bad mig opbevare det. Jeg har gemt det saa omhyggeligt, at jeg har det endnu den Dag i Dag.

Jón Svensson S. J. (Fortsættes.)

NYE BØGER.

Johannes Jørgensen: Joakims Hjemkomst. Gyldendal. 92 S. Kr. 3,50.

I et lille Bind, betitlet »Joakims Hjemkomst« har Johannes Jørgensen samlet 8 i Dagspressen tidligere offentliggjorte Fortællinger. Forfatterens Venner kan kun være glade for, at disse Fortællinger dermed er reddede fra at gaa til Bunds i gamle Aviser eller blive kastede bort som Indpakningspapir, det er de nemlig for gode til. De første fire omhandler bibelske Emner, men har en bitter Brod, der vender sig mod vore Dages Mennesker og Forhold. Saaledes fortæller den første, »Joakims Hjemkomst«, der har givet Bogen Navn, om en forloren Søn, der vender hjem og foragtelig spytter sin gamle forarmede Fader i Ansigtet. En anden Fortælling »Om den barmhjertige Samaritan« har den overraskende Udgang, at Samaritanen efter en Samtale med den overfaldne forlader ham og gaar til Herberget og deler sin Olie og Vin med Præsten og Degnen, som de her benævnes. To smaa Afhandlinger vender sig mod Svangerskabsafbrydelser; ogsaa den uhyggelige Trotskys Besøg i København har givet Stof til en Betragtning. Alt dette er fortalt og sagt i korte, knappe Ord, dels i Bibelsprog, dels i ganske jævn daglig Tale. Bogen afsluttes med et Stemningsbillede »Evas landflygtige Børn«, der fortæller, hvorledes Ærkebiskop Eskild under sin Landflygtighed staar i Clairvaux's Klosterhave, og grebet af Sommeraftenens Stemning længes hjem mod Danmark. Kun et lille Stemningsbillede, men af en dyb og sjælfuld Skønhed. Alene for det dejlige Sprogs Skyld er Bogen værd at læse.

Johs. H.

A. J. Lutz, Den katholske Religion fremstillet for moderne Protestanter. Oslo 1933. I Kommission hos Olaf Norli. 402 S.

Det katholske Norge kan være stolt af denne Bog! Som det før i Tiden har skænket os en Oversættelse, som hører til den bedste katholske Lektüre for anderledestroende, der ønsker fyldestgørende Oplysning om vor hellige Tro: Kard. Gibbons meget udbredte »Vore Fædres Tro«, saaledes tør vi ogsaa spaa denne Bog en stor Udbredelse, og det simpelthen, fordi Lutz taler ligesaa overbevisende til den moderne Protestantisme, som Gibbons til de gamle bibeltro Lutheranere. Moderne Protestanter — siger Forfatteren med Rette — har ofte forladt Bibelens Grund, og idet de bevidst eller ubevidst hengiver sig til den rationalistiske Naturvidenskab eller moderne Filosofi, havner de i den totale Benægtelse af alt overnaturligt.

Disse Sjæle vil Bogen have i Tale, og det skal nok lykkes. Alene Overskrifterne paa de enkelte Kapitler tvinger

til Opmærksomhed, fordi man her finder de Problemer behandlet, som beskæftiger alle tænkende Kristne og søgende Sjæle i vor Tid. »Hvad er et Dogme?« »Kvæler Dogmerne det personlige Liv?« »Nogle Træk af den falske Mystik«. »Hvad Religionspsykologer gerne overser!« »Er Sakramenterne Magi?« »Frugtbarhed og Fødselskontrol«. »Er den kristne Moral egoistisk?«

Dog maa man af disse Citater ikke faa den Tro, at Bogen er ren og skær Apologetik. Det dejlige ved den er netop den klare, solide, positive Udredning af Tros-læren og Kirkens Liv, som vi her staar overfor. Akvinatens Aand præger disse Kapitler, som er saa frisk og overbevisende klart fremstillet, at de fleste gængse Indvendinger af sig selv falder til Jorden, uden at man trænger til en udførlig Polemik.

Lad mig til Slut fremhæve to Kapitler. Det ene om Dogmerne, fordi det paa 14 Sider skænker os en ypperlig Forklaring af Dogmets Væsen og Tilblivelse, ligesom det kort og godt besvarer alle det moderne Menneskes mulige Indvendinger mod Dogmerne. Og det sidste Kapitel er om den lutherske Reformation, fordi Forfatteren her som en sand Aandens Ridder holder Opgør med Protestantismen og paaviser, hvorledes den i en sund Reaktion mod Luther nu langsomt bøjer sig tilbage til den sande Kirke, og peger paa, hvorledes Protestantismen dér, hvor den lever, lever af Kirken. Vi vil paa det varmeste anbefale denne Bog til Katholiker saavel som til Anderledestroende, men mest til dem, der søger Sandheden. Den lader den stærke, vældige, stolte og stormfaste Bygning rejse sig for det moderne Menneskes Øjne, den Bygning, som Tusinder beundrer uden egentlig ret at kende den: Den katholske Kirke.

FRA HOVEDSTADEN.

Kbhvn. **Danmarks kath. Ungdomsforb.** havde 2. Paaskedag indbudt til sit aarlige Bestyrelsesmøde, hvortil den gejstlige Leder og en Repræsentant for hver Forening havde Adgang. Foruden Præsterne Benzon, Ballin, P. Nøsen, Wolfisberg, Bender, og Scherz var ca. 10 Repræsentanter for Foreningerne mødt, deriblandt en frá Provinsen. Da man ikke havde holdt det aarlige Bestyrelsesmøde siden 1929 aflagde Formanden P. Nøsen Beretning om de tre sidste Aar. Det meddeltes at Forretningsudvalget foruden Formanden bestod af Pastor Benzon som Redaktør for K. U., P. Bender som Sekretær og Hr. Bøje Danielsen som Kasserer. D. K. U. F. havde i de forløbne Aar afholdt et Møde paa afdøde Hr. Ellings Initiativ, man havde udgivet

»Indbrudstyven«, »Spøgelset i Præstegaarden«, »Jyder for Vor Herre«. »Katholsk Ungdom« havde haft en udmærket Fremgang baade hvad Udbredelse og Økonomi angik. Pastor Benzon talte om Ungdomsarbejdet og pegede paa, at det ikke saa meget skulde være Arbejdet for U., men Ungdommens Arbejde for Kirken. Hvad selve Ungdomsbevægelsen angik, kunde især Spejderbevægelsen tale om Fremgang; Hr. Kiærulff oplyste, at paa et Førerkursus, som skulde afholdes i den nærmeste Fremtid, vilde 10% af Deltagerne være Katholikker. For Ungdomsbladet havde baade P. Nøsen og P. Bender foretaget Rejser til Provinsen og skaffet flere Abonnenter. Man drøftede og vedtog i det væsentlige Oprettelsen af en Lysbilledcentral og en Central for Foredrag til Brug i de forskellige Foreninger. Det blev ogsaa vedtaget at afholde et Ungdomsmøde i Farum.

— — Det var en smuk Tanke af **Herrekoret »Arion«** at give en Koncert i St. Ansgars Kirke til Fordel for Kirkens Restaurering. Desværre var der kun ringe Tilslutning, men de faa Tilhørere, der var, havde megen Glæde af det righoldige Program, der bød paa Orgelspil af Organist A. Kerckhoffs, Sang af Herrekoret »Arion« og Operasangerinde Isolde Lermann.

— — Aller i Aar har »**Rygaard**« aabnet sine Døre paa vid Gab for en Skare unge Piger, som gerne vilde tilbringe den stille Uge i Bøn. Under Ledelse af P. Pauli blev disse Dage en stor Oplevelse for os alle; vi takker P. Pauli for de indholdsrige Foredrag, og vi skal forsøge paa at virkeliggøre de gode Tanker, vi derigenem har faaet, dernæst takker vi Søstrene for deres hjærtelige Modtagelse og deres Omhu for os.

T. P.

Fra den vide Verden

Rom. Den pavelige Aarvog »Annuario Pontificio« er udkommet og indeholder bl. a. følgende Oplysninger om det katholske Hierarki: Der gives for Tiden 10 saakaldte suburbikariske Bispedømmer, 10 Patriarker med Residens, 4 Titulærpatriarker, 207 Metropoliter, 37 Ærkebiskopper og 900 Biskopper med Residens. 665 Titulær-Metropoliter, Ærkebiskopper og Biskopper. 45 Prælater og Abbeder nullius, 253 Apostoliske Vikariater, 105 Præfekturer, 32 Missioner og Distrikter sui juris. I Pius XI's tiaarige Pontifikat er der blevet oprettet 82 nye Bispedømmer og Ærkebispedømmer samt 70 Apostoliske Vikariater. Hans Hellighed sender diplomatiske Repræsentanter til 36 Stater og apostoliske Delegater til 22 Stater. 35 Nationer og Malteserordenen er repræsenteret ved Vatikanet.

Tyskland. De tyske Biskopper har i en Kundgørelse henvendt sig til Offentligheden og giver Udtryk for deres dybe Smerte over, at »disse den nationale Rejsnings Dage, som har bragt saa mange Anordninger, der fortjener al Anerkendelse, dog samtidig for mange trofaste Statsborgere, og deriblandt samvittighedsfulde Embedsmænd, ganske ufortjent blev den sværeste og bitreste Lidelses Dage«. Kard. Bertram, Breslau, skriver: »Lad mig tilføje, at jeg som Formand for Bispekonferencen i Fulda allerede den 6. April har udtalt paa Rigets højeste Sted, at det for de bredeste Lag af Folket er overordentlig smerteligt, naar de maa se, at saa mange dygtige Kræfter, som er Stat og Kirke lige hengivne og ogsaa under de nye Forhold ved klog, velovervejet forsonlig Virksomhed var rede til et værdifuldt, opbyggende Arbejde i Fremtiden ikke tilstedes dette Medarbejde«. Biskopperne opfordrer de Troende til Bøn især i Paasketiden for at Had og Splittelse maattes holdes fjern fra det tyske Folk.

Amerika. En Konversion efter en Radiotale. Hvordan Radioudsendelser ofte kan arbejde virksomt for Guds Riges Udbredelse, fik man fornylig et Bevis paa i U. S. A., hvor katholske Udsendelser er ret hyppige. Blandt Lytterne til et veltalende og tankevægtigt Foredrag, som Dr. Fulton J. Sheen holdt i Radioen, var ogsaa Oberst Horace A. Mann, den kendte amerikanske Politiker, der i sin Tid paa den mest fanatiske Maade havde bekæmpet den katholske Ex-Guvernør, Al Smiths Præsidentskabskandidatur. Foredraget greb Mann i den Grad, at han opsogte Pastor Sheen og baade han selv og hans Hustru lod sig undervise i den katholske Religion. De er nu bleven optaget i Kirken og modtog med dybeste Andagt den h. Kommunion. Den tidligere politiske Modstander Al Smith sendte i denne Anledning et hjerteligt Lykønskningstelegram.

Majandagten.

St. Ansgars K. Kl. 20 (Sønd. 17). *Jesu Hjerte K.* Kl. 19 $\frac{1}{2}$ m. Præd. (Sønd. 19 $\frac{1}{2}$). *Rosenkrans K.* Kl. 19 $\frac{1}{2}$ (Sønd. 17). *St. Annæ K.* Kl. 20 m. Præd. (Sønd. 20). *Sakraments K.* Mand. Onsd. Fred. efter Messen Kl. 8. Tirsd. Torsd. Lörd. Kl. 20 (Sønd. 18). *St. Andreas K.* Kl. 19 $\frac{1}{2}$ (Sønd. 17).

S.M.D.M. Foraarsfesten afholdes Onsdag d. 10. Maj Kl. 20 pr. i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Smørrebrød (det bekendte) Øl, Kaffe, Wienerbrød. Optræden af Troldmanden og Bugtaleren EMILIUS med Partnere. Kr. 1,50. Alle forhenværende Elever er hjertelig velkomne. De unge Mennesker, der med Udgangen af dette Skoleaar forlader Skolen, er S. M. D. M.'s Gæster. Styrelsen.

Paa kortere eller længere Tid optages Børn i Pension i katholsk Hjem. Egen Villa, Foraarsvej 22, Charlottenlund, Tlf. Ordruk 423.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn holder Møde Torsdag d. 4. Maj Kl. 20 $\frac{1}{2}$.

Kirkelig Kalender.

April.	Maj.
30. S. 2. Søndag e. Paaske.	7. S. 3. Søndag e. Paaske. — Joseph, Kirkens Værnh.
1. M. Philip og Jacob.	8. M. Ærkeengelen, Michaels Aabenbaring.
2. Ti. Athanasius.	9. Ti. Gregor af Nazianz.
3. O. JOSEPH, KIRKENS VÆRNEHELGEN.	10. O. Oktav af Josephs Fest.
4. T. Korsets Genfindelse.	11. T. Ferialdag.
5. F. Pius V.	12. F. <i>MARIAS BEBUDELSE.</i>
6. L. Johannes Evangelists Martyrium.	13. L. Robert Bellarmin.

April. Ugens Messebønner.

30. S. 2. Søndag e. Paaske (580—419); 2. *Sæt Bønner*: Catharina af Siena (890—724).
1. M. Philip og Jacob, Apostle (894—725).
2. Ti. Athanasius (897—728).
3. O. Joseph, Kirkens Værnehelgen (890—422).
4. T. Korsets Genfindelse (900—730); 2. Monica (904—734); Ihu-kommelsen af Alexander I, Eventius, Theodulus og Juvenal bortfalder.
5. F. Pius V (905—735); 2. Josephs Oktav (891—422); Josephs Præfation (523).
6. L. Johannes Evangelist Martyrium (905—735); 2. Josephs Oktav (891—422).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Fra Paaske indtil Christi Himmelfarts Dag læses hver Dag *Paaskens Præfation* undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

Bønforeningen for Israels Omvendelse.

Søndag den 30. April i Klosterkirken paa Jagtvejen det Allerhelligste udstillet i Foreningens Intention.

Den maanedlige Messe ofres Onsdag den 3. Maj Kl. 8¹/₄ i Rosenkranskirken.

St. Michaels Klub. Mandag d. 1. Maj sidste Foredrag af Pater Nøsen over Kirkehistorien. Paa Grund af Majandagten (Jesu Hjerter Kirke Kl. 19¹/₂) begynder Foredraget først Kl. 20¹/₂.

A.C. Onsdag d. 3. Maj Kl. 20 i Vesterhus, Vester Voldg. 115^a. Redaktør, Fru Thora Daugaard: Fredssagen.

Gæstekort som sædvanligt hos Administratores: P. Ballin, Bredgade 64, Palæ 59. — R. Hoff, Toldbodvej 48, Palæ 351 y. — K. Wesch, Aaboulevard 46, Nora 1843 y.

Efter et langt daadrigt Liv og en svær Sygdom hjemkaldte Gud vor kære Mor og Farmor

Enkefru Mathilda Sofla Jensen

Onsdag den 12.—4.—1933.

Begravelsen har fundet Sted. Den kære afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

De Efterladte.

FREM MEDSPROGTRYKKERIEET »ATTENE« (A.L.B. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 19.

Søndag den 7. Maj

1933

INDHOLD: Guldminen. — Firmelse. — Karl Marx. — Salig Død. — Ansgariusforeningen. — Vincentsforeningen i Danmark. — Vincentsforeningernes 100 Aars Jubilæum. — Kirken i Spanien. — Hvordan jeg blev Katholik. — Presse-Rundskue. — Den salige Vincentia Gerosa. — Flor Peeters Orgelkoncerter. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Guldminen.

Vore Menigheder, Skoler, Foreninger og andre Institutioner arbejder ofte under yderst beskedne for ikke at sige trange Kaar, og det vilde være uforsvarligt ikke at gøre dem opmærksom paa et aldeles udmærket Middel til at afhjælpe deres Nød: jeg mener Andagten til den hellige Josef, Christi Plejefader. Jeg er aldeles sikker paa, at man kunde faa Hundreder af bekræftende og begejstrede Svar paa Spørgsmaal som følgende: Har den hellige Josef vist sig som din Beskytter? Har du opnaaet Hjælp ved en særlig Andagt til ham? Har du været stedt i en Nød, hvor han viste sig som Befrier?

Fyrst Fugger af Kirchheim besøgte engang Karitas-Anstalterne i Ursberg med de mange Bygninger som den nidkære Præst Dom Ringeisen havde opført der. Efter at Fyrsten var blevet vist rundt, udbrød han: »Men nu maa De ogsaa vise mig Deres Guldmine!« Da pegede Stifteren paa en Statue af den hellige Josef og sagde: »Han er vor

Guldmine!« Den Mand, som sagde dette, havde en barnlig Tillid til Gud, og blandt Helgenerne tyede han gerne til Christi Plejefader; han kunde engang skrive: »Hver Sten i vor Bygning, hvert Stykke Jord, hver Pfennig af Formuen, hvert Hjerte, som slaar hos os, alt skylder vi den barnlige Tillid til Gud og den hellige Josefs Forbøn!«

Er det saa underligt, at St. Josef har Magt til at trøste, hjælpe, understøtte dem, der gaar til ham? Hans Beskytterrolle mod Guds hellige Kirke og alle Christi Brødre og Søstre ligger i lige Linie med hans første Hverv paa Jordan: at være den allersaligste Jomfrus Brudgom og Beskytter, den allerhelligste Forlørsers Plejefader!

Derfor valgte Pius IX i 1870 den hellige Josef til hele Kirkens Værnehelgen, og den hellige Fader har derved offentligt anerkendt, hvad det katholske Folk forlængst har praktiseret. Helgenforbøn og Helgenarbejde træder jo ikke højrostedet frem i Verden og kan heller ikke føres som en Statistik. Men naar Hundreder og Tusinder gaar tillidsfuldt til Josef, da er de andægtiges store Procession alene det bedste Bevis for Josefs Magt og Hjælpsomhed.

De kom jo til ham i alle deres timelige Anliggender, i Pengesorger eller Bolignød tænkte de paa den hellige Families omhyggelige Beskytter. De bad ham om en god Død, fordi han døde saa smukt med Jesus og Maria ved sin Side. De betragter ham som alle Vajsenbørns, alle Rejsende og Landflygtiges Ven og Hjælper. Haandværkere og Svende, Ægtefolk og kristelige Familier nærer ogsaa en særlig Kærlighed til den hellige Josef. Saa sjældent Navnet er blandt Protestanterne, saa hyppigt er det blandt Katholiker, mange, mange Millioner har valgt ham til særlig Beskytter for deres eller andres Liv. Den katholske Kirke tæller ca. 40 Helgener og Salige, som hedder Josef. Sandelig, et Tal, som lader os ane noget af den Velsignelse, som Gud har udgydt over Menneskene ved St. Josefs Mellenkomst; den lader os bede inderligt:

»Hjælp os Joseph, at føre et skyldfrit Liv, og skjærm det altid med din Varetægt!«

Firmelse.

Gerda skal firmes om tre Uger — intet Under, at hele Hjemmet dirrer som Dækket paa en Oceanflyver i høj Sø.

Dagens Festprogram er fastlagt til den mindste Enkelt-
hed: Diner til 32, Dans og Frokost henad Morgenstunden.

Forlængst har Gerda med Mor som Anstandsdame ind-
købt Stof m. m. til Kostumet — et Vidunder af hvid Silke,
hvis Skabelse under den unge Dames virkningsfulde Med-
virkning har overmodnet Syersken til et længere Klinik-
ophold for ødelagte Nerver.

For saa vidt er alt i bedste Orden, men i sidste Øjeblik
afsløres den ubehagelige Kendsgerning, at Sagen har en
religiøs Side.

At Handlingen foregaar i Kirken under Udfoldelse af
en vis stilfuld Højtidelighed er naturligvis i sin Orden; men
man maa dog energisk protestere mod, at Kirken i den
Grad griber ind paa rent private Omraader.

Først er der selve Ordet »Firmelse«, som hverken Tante
Bine eller Onkel Julius ved, hvad dermed menes, og da
man skylder sin Familie alt, bliver Gerda ikke firmet, men
konfirmeret, det ved alle, hvad er.

Fadderens Opgave: at følge Firmandens religiøse Op-
dragelse, kan man rolig se bort fra som den Taktløshed,
en saadan utidig Indblanding i Privatlivets Fred vilde være.
Derimod er det af vital Betydning, at den paagældendes
sociale Niveau ligger saa højt over det almene som muligt,
og hendes Respekt for det konventionelt rigtige maa være
mere end grundmuret.

Absolut katastrofal er Meddelelsen fra Skolen, at Fir-
manderne skal iføres hvide Overtrækskjoler. Gerda er utrø-
stelig, men Mor paatager sig beredvillig at »ordne«
denne meningsløse Affære. »Ordningen«
foregaar i tre Tempi: en overlegen Monolog hos
Overlærerinden, en heftigere hos
Priorinden og — da ingen af disse reagerer til Fordel for
Mor — en hektisk Samtale med Sognepræsten, der maliciøst
henviser til, at Børnene ikke optræder som Mannequinner
for elegante Dristigheder, men har i al Beskedenhed at
indfinde sig i Kirken for at modtage et Sakramente. Gerda

maa tænderskærende finde sig i at »trække i Overalls«, som hun udtrykker sig. I en stærkt deprimeret Stemning forløber den kirkelige Del af Firmelsen — havde man ikke Gaverne og den store Festivitas at se hen til, var der saamænd ikke en Døjt ved det hele . . . !

Det er Søster Ignotas Sengetid; men før hun søger Hvile, gaar hun endnu en Gang ned i Kapellet for at bede for sine kære Elever, der i Dag har modtaget Firmelsens Sakramente. I Tankerne ser hun, hvor forskelligt de fejrer den Helligaands Komme, ser, hvor Ligegyldighedens kolde Haand kvæler den himmelsendte Lue, ser den begravet under Hovmodets Aske. Men hun ser ogsaa dem, der med Renhed i Sind og Tanke, med lysende Øjne og kærlige Hænder vogter Ilden og bærer Flammen usvækket gennem Livets Trængsler til den himmelske Brudgom kommer for at udløse dem af Jordelivets Forkrænkelighed. Af sit Hjertes Dyb beder hun den skønne Bøn, der toner fra Menighedens Læber ved Firmelsen:

Udsend din Aand, og giv os Aandens Frugt,
 bevar i os din himmelsendte Lue;
 da skal engang, naar Livets Lys er slukt,
 dit Aasyn i et evigt Lys vi skue.

frater acidus.

Karl Marx.

Da Karl Marx døde i 1883, var Socialismen endnu omgivet af en vis taaget Mystik. Nogle saa i den de vises Sten, andre en Utopi. Tiden, der fulgte, har bragt Klarhed. Vi har set Socialismen udvikle sig, i nogle Lande, de germanske, til Socialdemokratiet i mere borgerlig Retning og i andre Lande, de slaviske, til den krasseste Kommunisme, medens den theoretiske Marxisme aldrig har fundet nogen rigtig Jordbund hos de latinske og angelsaksiske Folk.

Begge Retningers Repræsentanter regner sig som Elever af Karl Marx.

Systemet og dets Følger og Virkninger er klart belyste og overskuelige. Man kan ikke unddrage sig Indtrykket af,

at der i en ikke altfor fjern Fremtid forestaar en Udløsning i praktisk Retning, bort fra den theoretiske Marxisme. Systemet vil altid beholde sin historiske Interesse.

Det er dog ikke Hensigten med disse Linier at indgaa i en Drøftelse af Socialismens Lære.

Derimod skal det forsøges at tegne et Billede af den Mand, der, om end paa ingen Maade var Socialismens Fader, saa dog var den, der udbyggede den til et System og en videnskabelig formet Theori.

Karl Marx er født i Trier den 5. Maj 1818 og var Søn af en jødisk Sagfører, der dog allerede i 1824 gik over til Protestantismen med hele sin Familie. Nogle paastaar, af praktiske Grunde.

For Karl Marx selv kom Religionen ikke til at spille nogen Rolle. Han var ganske irreligiøs indstillet. Hjemmet var præget af Indifferens paa det religiøse og nationale Omraade.

Det var oprindeligt Karl Marx's Hensigt at slaa ind paa den akademiske Løbebane, og, efter at have absolveret Gymnasiet i Trier, studerede han Statsvidenskab og Filosofi, først i Bonn, senere i Berlin, og tog Doktorgraden i 1841, kun 23 Aar gammel.

Han indsaa imidlertid snart, at hans Anskuelser vilde lægge ham uovervindelige Hindringer i Vejen for Opnaaelsen af en akademisk Lærestol og gik derfor over til Journalistiken, som han forblev knyttet til hele sit Liv.

Sine journalistiske Sporer tjente han ved den i 1843 paa Grund af sin Radikalisme forbudte »Rheinische Zeitung«. I 1848 udgav han »Neue Rheinische Zeitung«, og efter at have bosat sig i London i 1849 fortsatte han sin journalistiske Virksomhed, blandt andet som Europakorrespondent til et af de store Blade i New York.

Det blev Karl Marx's Lod at føre en omtumlet Tilværelse, og dette bidrog sikkert yderligere til at præge ham som Manden uden Fædreland.

I 1843 flytter Marx til Paris, efter at have giftet sig med sin Ungdomsveninde, Jenny v. Westphalen. Kort Tid derefter blev Marx udvist af Frankrig paa Foranledning af den preussiske Regering og paa Grund af Avisartikler mod Preussen. Han rejser saa til Brüssel, men i 1848 ud-

vises han af Belgien ved Februar-Revolutionens Udbrud, tager saa atter til Paris og derfra til Köln, men udvises ogsaa af Preussen og gaar igen til Paris, hvorfra han udvises efter Demonstrationen af 13. Juni 1849 og havner sluttelig i London, hvor han forbliver til sine Dages Ende.

I 1844 havde Marx truffet Engels i Paris, og dette Møde blev Begyndelsen til et Samarbejde mellem de to Mænd, der varede til Døden afsluttede det, ja, man kan endog sige til efter Døden, idet Engels efter Marx's Død udgav dennes efterladte Skrifter.

Dette Samarbejde med Engels kom i en væsentlig Grad til at præge Karl Marx's fremtidige Virksomhed. Marx var en Stuelærd, og sit Kendskab til Forholdene hentede han i Bøger og Skrifter, hvorimod Engels ogsaa havde faaet sin Uddannelse i det praktiske Livs Skole.

Karl Marx var i videnskabelig Henseende stærkt paa-virket af Hegels Filosofi, men sluttede sig ganske til den Feuerbachske Retning.

Han var en elementær Natur.

Legemlig skildres han som en kraftig Mand, hvem de sorte Haar vældede ud fra Kinder, Arme, Næse og Ører. Han beskrives som kommanderende, voldsom, lidenskabelig og besjælet af en umaadelig Selvfølelse.

I et spøgefuldt Digt siger Engels om ham:
»Geballt die böse Faust, so tobt er sonder Rasten,
Als ob ihn bei dem Schopf zehntausend Teufel fassten.«

Men det, der præger Marx's litterære Produktion, er Kritiken. Han er Kritikerens par excellence. Skarp, nøgtern, skaanselsløs Kritik er derfor ogsaa Hovedbestanddelen af hans Lære. Den er præget af Negativiteten.

Han nægter og fornægter, han sønderlemmer og river ned; men han bygger ikke op, han giver ikke noget positivt for det, han bryder ned.

Hans Skrifter er fulde af Had og Spot. Negative Egen-skaber.

Han fornægter Gud og haaner Religionen, han sønderlemmer det kapitalistiske Samfund og kritiserer dets Systemer, men han formaar ikke at sætte noget andet i Stedet derfor.

Hans eget Arbejde er negativt. Hvad der er af positivt, er af Hegel.

Han er Typen paa den germaniserede Orientaler, der ved sit Skrivebord sætter den orientalske Statsabsolutisme i smukt System med europæisk Tilsnit.

Det er Billedet af en stor Mand med usædvanlige Evner, men Evner, der er stillede i det negatives Tjeneste.

Det er: »Der Geist, der stets verneint«. I. H.-L.

Salig Død.

*Skønt det er for Gud at lide Jesu Trøst, Marias Forbøn,
og for ham at ofre Livet, helt har Dødens Vej forandret;
milde Frelser, jeg dig beder, og vi kan i Sandhed sige:
at slig Død mig vorder givet. Sjælen er til Hjemmet vandret.*

Efter ST. ALPHONSUS, ved R.

Ansgariusforeningen.

»Nordisk Ugeblad« har med 1932 fuldent sin 80. Aargang. — Der er udkommet 52 Numre i hvert af Aarene 1931 og 1932 med et Sideantal af henholdsvis 1040 + XIII og 1060 + XIII samt 61 og 79 Billeder. — I 1931 er Bladet redigeret af Pastor C. Benz on og i 1932 af Pastor H. Gamél. — Abonnementsprisen har været uforandret, Kr. 3.00 Kvartalet (heri indbefattet Porto).

Annoncetillægene, som er bortforpagtet til Direktør Alfr. Silcowitz, har givet en Nettoindtægt af:

Kr. 1980.— for 1931

og Kr. 3000.— for 1932.

Kalenderen for 1932 og 1933, som er redigeret af Organist Kurt Thomsen, er trykt i ca. 1600 Eksemplarer pr. Aar og har givet et Overskud af henholdsvis Kr. 147.— og Kr. 123.—, ialt Kr. 270.—.

I 1931 paabegyndtes Udgivelsen af Sognebladene, der udkommer som et 4-sidet Uddrag af *Ugebladet* og sendes til adskillige Sognekirker, hvorfra det udddeles. — Det har i 1931 kostet..... Kr. 1490.—
og givet en Indtægt af..... » 1567.—,
hvorved fremkommer et Overskud paa Kr. 77.—.
I 1932: Udgift Kr. 1409.—,
Indtægt » 1339.—,
hvorved fremkommer et Underskud paa Kr. 70.00,
som dog bestaar af erholdelige Restancer.

Ved Generalforsamlings-Beslutning af 2. Marts 1931 blev det vedtaget at afholde en ny Generalforsamling til Valg af Formand, som blev indvarslet til 13. April, men fandt ikke Sted, da Hs. Excellence Biskop Brems havde anmodet den daværende Formand, Ingeniør Wissum, om at udsætte den indtil videre. —

Den 13. Maj traadte Ing. Wissum tilbage fra Formands-posten, og Bestyrelsen valgte under 27. August 1931 i Henhold til Lovens § 16 Kontorchef i Finansministeriet, A. M. Thorkilsen, til midlertidig Formand. — Valget blev nogle Dage senere stadfæstet af Biskoppen. —

I Henhold til den paa Generalforsamlingen den 2. Marts 1931 tagne Bestemmelse blev den under 7. August 1930 indgaaede Kontrakt med D. K. U. F. annulleret, og man indledede derefter Forhandlinger med Direktør Alfr. Silcowitz. Disse Forhandlinger førte til en ny Kontrakt med Hr. Silcowitz, hvorved Afgiften fastsattes til 3000 Kroner pr. Aar for Retten til alle Førsteomslag og 28 ekstra Omslag. Ethvert derefter overskydende Omslag betales med 30 Kroner. —

Ved Udgangen af 1931 forekom et Redaktørskifte, idet Hs. Excellence Biskoppen fritog Pastor Benzon for Hvervet som Redaktør og i Stedet for udnævnte Pastor Gamél fra 1. Januar 1932 og fra 1. Januar 1933 Pastor G. Scherz, som i nogen Tid havde fungeret som Redaktionssekretær. —

Pastor H. Gamél fungerede som Redaktør indtil sin Død i December 1932, og Ansgariusforeningen skylder ham stor Tak for den Tid, han virkede for Bladet. — Foreningen har ogsaa lidt et andet stort Tab, nemlig Grosserer C. B. Lohrer, som afgik ved Døden i Marts Maaned. Grosserer C. B. Lohrer var i mange Aar Foreningens dygtige Kasserer; han havde været Medlem af Ansgariusforeningen i over 70 Aar, og vi, som har kendt ham, kan bevidne, at han var et trofast og altid interesseret Medlem, som Ansgariusforeningen staar i stor Taknemmeligheds-gæld til. —

Ære være deres Minde.. —

I Anledning af den eucharistiske Kongres i afvigte August Maaned blev der udgivet et Festnummer. Hertil ydede Hr. Silcowitz som Gave særligt Papir til Omslaget, stillede Omslagets Forside til Disposition og betalte 40 Kroner til Clichéer. —

Endvidere er der udgivet som Særtryk Pjecen om Haraldsted samt Pavens Encyklika om den sociale Orden. —

Foreningen har ifølge Kontrakt af 1929 med Koppels Forlag maattet overtage de ikke solgte Eksemplarer af »Benedikt af Nursias Munkeregel«, ca. 550 Stk., til godt 2 Kr. pr. Stk. —

Foreningen har haft den store Glæde at modtage som Gave 600 Kroner fra en Dame, der ønsker at forblive anonym. —

Endelig kan det omtales, at en ny Udgave af »Aarbogen« vil udkomme i indeværende Aar, bekostet af Direktør Silcowitz, som atter her har stillet sig kulant overfor Ansgariusforeningen. —

Vincentsforeningen i Danmark.

Det er sandelig ikke let at skrive de danske Vincentsforeningers Historic, men det vilde være en særdeles værdig Jubilæumsgave paa 100 Aarsdagen for Ozanams Stiftelse at lægge en tilforladelig Redegørelse for Foreningens Tilbliven og Virksomhed i Menighedens Hænder.

Naar der i N. U.s sidste Nummer stod, at den første danske Vincentskonferens oprettedes i Ozanams Levetid, beror dette vistnok paa en Fejltagelse. Den store franske Kærlighedsapostel døde i 1853, men St. Ansgars Konferens, Vincentsforeningens første danske Skud, oprettedes ikke før 2 Aar senere, den 19. Februar 1855 og blev, ligeledes to Aar senere, d. 18. Marts 1857 optaget af Generalraadet i Paris.

Fattige fandtes i de daværende katholske Menigheder maaske i endnu større Grad endnu for Tiden; og for saa vidt var der Brug nok for en Forening af Ynglinge eller Mænd, der vilde gavne de nødlidende paa Legeme og Sjæl og samle baade aktive Medlemmer, der bl. a. mødtes hver Uge efter Søndagsmessen for at uddele Kærlighedsgaver, og passive, som nøjedes med at yde aarlige Bidrag uden aktiv personlig Tjeneste. Men man gør ingen Uret, naar man betegner Foreningens Virkekreds i hine Dage som værende lille. Allerede den første Notits, som Ugebladet indeholder i 1855, vidner om de faa Midler og store Krav, der stilledes til dem!

Til Vincentsforeningens Medlemmer!

Conferentsens vedtagne Møder begynde igjen Mandagen den 1. October om Aftenen Kl. 7, og alle de ærede Medlemmer bedes om ret talrigt at indfinde sig, da Trangen netop for Øjeblikket er særdeles stor.

A. Kohues,

Foreningens Præsident.

I 1870 henvender Formanden J. L. V. Hansen sig til den katholske Offentlighed og opfordrer alle, der har Midler, til at blive »contribuerende« Medlemmer. Han siger, at Vincentsforeningen har udrettet meget godt med de forholdsvi-

ringe Midler. »Det er imidlertid gaaet med denne Forening, som med saa mange andre Foretagender, der forfølge praktiske Formaal, hvis Gjennemførelse er forbundet med Vanskeligheder. Deeltagelsen for den synes nemlig at være aftaget i samme Forhold, som de

Frederik Ozanam.

den tilstillede Kjærlighedsgaver paa Grund af uheldige Omstændigheder — navnlig flere Velgøreres Bortrejse — er blevne formindskede.«

1882 dannedes den anden Forening, St. Maria Konferens for Frederiksberg, og 1885 udskilte der sig efter den apostoliske Præfekts Ønske en særlig Konferens for Nørrebro (St. Josef). Præfekt v. Euch tog ved Mødet d. 22. Februar Ordet og sagde bl. a., at V. F. kunde sammenlignes med en herlig Domkirke. »Ligesom den prægtige Bygning, der med sine slanke Søjler og mægtige Hvælvinger stræber opad mod Himmelen, hviler paa skjulte Stene, paa det skjulte Fundament«, saaledes ogsaa med Karitasgerningen, som rejste sig

paa Ydmyghedens Fundament. Beretningen om dette Møde slutter med at paapege, at Almisser, givne til Foreningen, ikke var henkastede, da det blev nøje undersøgt, hvem der var trængende. »Alverden danner Understøttelsesforeninger, der raade over store Summer, hvorfor skulde den katholske Caritasgerning da ikke ogsaa med berettiget Tillid kunne stole paa Katholikernes Velvilje og Bistand?« Den nye Konferens under Pastor Neuvels Ledelse arbejdede støt; bl. a. startedes her den berømte 5-Øre Subskription til Fordel for en ny Skole.

Foruden de nævnte stiftedes endnu andre Konferenser i Kbhvn; i 1906 opstod St. Andreas Konferens i Ordrup; i 1910 St. Annæ Konferens paa Amager. I Provinsen havde Pastor v. Euch allerede i 1865 oprettet en Konferens i Fredericia, i 1890 fik Randers, i 1900 Odense sin Konferens.

Vincentforeningens 50 Aars Jubilæum blev højtidelig fejret i 1883. Søndag d. 6. Maj holdtes Kl. 8 en højtidelig

Messe i St. Ansgar med Fælleskommunion for alle Medlemmer. Om Aftenen var der en festlig Sammenkomst, hvor Præfekten selv holdt Talen, og det bestemtes, at der skulde gives en lille Gave til de Trængende i Anledning af Jubilæet, og man afsendte et Telegram til Foreningens Generalraad i Paris.

I 1886 oprettedes Lokalraadet, som har til Opgave at sørge for Konferensernes Fællesanliggender og at varetage den københavnske Forenings Forbindelse med Verdensforeningen, og hvis nuværende Formand, Hr. Murermester A. V. Günther, er kendt af alle for sin Energi og Interesse for Foreningen. Dengang valgtes Pastor Boehmer som Præsident, Lensgreve Holstein-Ledreborg som Vicepræsident, Astronom Hr. Pechüle som Sekretær og Billedhugger Hartmann som Kasserer. Disse sidste 3 Embeder beklædes f. T. af Dir. Helge Jakobsen, Korrespondent V. Monnet og Dir. A. Silcowitz.

De allerfleste Konferenser har faaet deres Bibliothek. Med Hensyn til Medlemsantal og Bidrag, som blev ydet, kan vi henvise til de Regnskaber som Foreningerne i de sidste Aar har offentliggjort i N. U. Vi kan selvfølgelig ikke regne med store Summer, og dog havde Foreningen indtil 1909 uddelt ca. 38000 Kr.; hvad der samles og uddeles i Kbhvn. beløber sig til et Par tusinde Kr. hvert Aar.

Af ganske Hjerte kan vi derfor lykønske de danske Konferenser til Jubilæet og udtale vort Haab, at dette St. Vincents Aar maa tilføre dem nye Kræfter og større Gaver og Midler.

Vincentsforeningernes 100 Aars Jubilæum, Hvorledes Festen fejres.

Meddelelse til vore aktive og passive Medlemmer.

I Maj 1833 stiftede Frederik Ozanam St. Vincentsforeningen i Paris; for at fejre 100 Aarsdagen indbydes De venligst til Fredag den 12. Maj (Store Bededag) at deltage i en Fælleskommunion med efterfølgende Foredrag om Frederic Ozanams store Gerning. Efter den kirkelige Højtidelighed, som finder Sted i St. Ansgars Kirke Kl. 8, og som vil blive bæret med Hs. Excellence Msgr. Joseph Brems' Nærværelse, er der Kaffe bord i Lokalet Bredgade 67 A, 2. Sal, og Sammenkomsten afsluttes med den Generalforsamling, som ellers finder Sted den 1. Søndag i Fasten.

I Dagens Anledning bedes samtlige Konferenser foretage en særlig Uddeling til de Fattige. *Lokalraadet.*

Kirken i Spanien.

(Sluttet)

Heldigvis er ogsaa katholske Kræfter i Arbejde. Den katholske Aktion, der nu har faaet Vind i Sejlene, rummer en nok saa stor, omend ikke overhængende Fare for den kirkefjendske Regering, en Fare, der kommer sent, men i det lange Løb des sikrere.

Spanien er stadigvæk katholsk. Azaña tillod sig at nægte det; men Virkeligheden taler et andet Sprog. Den ubesmittede Undfangelses Fest fejredes i December med en Pragt og Deltagelse som aldrig før. Akademiet for Retsvidenskab hyldede i Madrid sin Beskytterinde i en højtidelig Festhandling, og de fleste Byer kappedes ligefrem om den mest værdige Højtideligholdelse af Dagen. Næsten alle Forretninger var lukkede. (I Forbindelse hermed kan nævnes, at Byraadet i Alicante har forordnet, at hvo, som vil paa kirkelig Festsdag lukket holde, haver at søge Tilladelse; og skal han derhos erlægge 35-50 Pesetas. En højst ejendommeligt Blomst af Kirkehad.) Ogsaa Julefesten udmærkede sig ved Befolkningens ualmindelige Deltagelse og Gavnighed. Endnu et Faktum taler sit tydelige Sprog. Som bekendt arbejder Magthaverne paa Afskaffelse af den kirkelige Begravelse. Men af 963 Personer, som i Løbet af Oktober døde i Madrid, blev kun 12 — cirka $\frac{1}{80}$ — ikke begravet kirkeligt.

Og jo mere Kirkefjendernes Tryk tiltager, des ivrigere arbejder den katholske Aktion i sine forskellige Virksomheder, blandt hvilke det katholske Skole-, Ungdoms- og Arbejderspørgsmaal staar i Forgrunden. Skolesagen har en fortræffeligt arbejdende Centralorganisation i F. A. E. (Federacion de los amigos de la enseñanza); i Santandér afholdt de katholske Ungdomsorganisationer nylig en Kongres, der oversteg alle hidtil sete; for 700 Deltagere behandledes: Exercitier, Liturgi, Missioner, Præstevirksomhed, Eucharisti og Mariadyrkelse. Samtidig fandt i Madrid den 5te katholske Arbejderkongres Sted. En ny Begivenhed er Dannelsen af »*Instituto Social Católico*«, der skal tjene Uddannelsen af katholske Arbejderførere, o: Talere, Journalister og Organisatorer, og som lader haabe det bedste for den katholske Arbejderbevægelse i Spanien. Institutet — som betaler Arbejdernes Rejse og Opholdsomkostninger — underviser gennem 4 Maaneder i bl. a. Apologetik, katholsk Sociallære, social Lovgivning og endelig Teknik og Propaganda. Disse faa Oplysninger illustrerer tilstrækkeligt Institutionens Betydning for Spaniens sociale Fremtid.

Af stor Betydning kan det blive, at Chefredaktøren for

»El Debate« efter lang Overvejelse er traadt tilbage fra Bladets Ledelse for at indtage Formandssædet i den katholske Aktions (Accion Católica) Centralbestyrelse. Herrera har i 21 Aar været Direktør for »El Debate«, som han udvidede — ikke blot til et af Spaniens førende Blade — men til et katolsk Organ af Verdensry. Ham skyldes det, at der i det katolske Spanien paa det nuværende Tidspunkt staar en Række dygtige Journalister rede til at optage Kampen mod Religionens Fjender.

Trods disse glædelige Efterretninger og trods det, at Azañas radikale Forholdsregler i høj Grad har forøget Katholikernes Tilhængere, maa Situationen dog ikke betegnes som lys. En stor Fare truer fra Anarkisterne, som faktisk forbereder et Kup og har udfærdiget en i de nøjeste Enkelt-heder gaaende Slagplan mod Regering og Kirke. Og blandt Katholikerne gør en beklagelig Spaltning sig gældende, som i Korthed bestaar i følgende: Et Parti vil underordne det politiske og verdslige under Religionen og holder det for nødvendigt for Spaniens Fremtid, at den udvikler sig organisk af Fortiden, d. v. s. det kræver Monarkiets Genrejsning. Det andet Parti, det største, anerkender det religiøse og statslige Samfunds Selvstændighed og gaar ud fra de nutidige Forhold. I sig selv er Republiken tænkelig og god, naar blot Staten tager Hensyn til den enkeltes indre Ret-tigheder, saasom Kultusfrihed, Ejendomsret m. m. Denne i og for sig forstaaelige Meningsforskellighed virker i beklagelig Grad hæmmende paa Katholikernes Arbejde og Haab om snarlig Fremgang.

P. R.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Endelig oprandt Afrejsens Dag. Om Formiddagen gik jeg til min Mor og spurgte:

»Mor, hvem er den anden Dreng, der er indbudt til at rejse til Frankrig sammen med mig?«

»Den anden Dreng,« svarede hun, »er den lille Thorhall.«

Thorhall var en prægtig, tolvaarig Dreng der i Nærheden. Jeg kendte ham godt. Han var usædvanlig begavet, et ufordærvet, velopdraget Barn, frisk og munter og blomstrende sund. Hans Fader var en anset protestantisk Sognepræst, der boede ikke ret langt fra os.

Men min Mor fortsatte: »Den lille Thorhall tog med Glæde imod den franske Greves Indbydelse. Hans Fader, Præsten, var ogsaa stemt derfor, men Moderen var imod det. Hun sagde, at hun kunde ikke forsvare og turde ikke

vove at sende et Barn i den Alder ganske alene saa langt bort i Verden mellem alle dens Farer og uden Far og Mor. Og han rejser derfor ikke med, men en anden Dreng er allerede blevet indbudt og har sagt ja. Han rejser med et andet Skib til København.«

Da jeg hørte det, spurgte jeg min Mor: »Jamen Mor, naar Thorhalls Mor ikke tør lade ham rejse, fordi hun er bange for Farerne derude, og fordi han er saa ung, hvordan tør du da lade mig rejse alene saa langt bort? Jeg er jo ikke ældre end Thorhall.«

Paa dette Spørgsmaal gav min Mor mig følgende Svar, som har gjort Indtryk paa mig for hele Livet: »Denne Sag vil jeg gerne forklare dig, mit kære Barn. Jeg forstaar godt, at Thorhalls Mor ikke tør lade ham rejse, thi mange Farer lurur derude i Verden, og en lille Dreng, der er alene, kan let gaa til Grunde. Men hvad mig angaar, saa tænker jeg i den Sag anderledes. Jeg tror nemlig, at Gud kan beskytte og bevare dig, min kære Dreng, ligesaa sikkert derude, som hvis du blev her i min Nærhed. Ja, jeg ikke alene tror, men jeg ved med fuld Sikkerhed, at Han vil beskytte dig, vil bevare dig for alle Farer, ja, saa at sige vil bære dig paa Hænder. Men alt dette, Nonni, kun paa een Betingelse.«

Her betonedede min Mor hvert Ord eftertrykkeligt: »Nemlig paa den Betingelse,« fortsatte hun, »at du nu, før din Afrejse, højt og helligt lover mig at holde nogle faa Ting, som jeg vil bede dig om.«

Jeg blev saa grebet af disse Ord, at jeg under Taarer sagde til Mor: »Kære Mor, jeg lover dig at holde alt, hvad du maatte bede mig om.« Jeg mærkede, at dette Løfte glædede Mor meget. Hun tog min Haand og trykkede den hjerteligt. Saa fortsatte hun:

»Nonni, jeg ved, at dit Løfte er alvorligt og ærligt ment. Og jeg ved — og regner med — at du vil gøre dig megen Umage for at holde det, din Mor nu vil bede dig om. Men det er ogsaa af største Vigtighed for dig, Nonni, at du gør det, thi kun paa den Maade vil du faa et lykkeligt, af Gud velsignet Liv. Men holder du ikke dine Løfter — hvad Gud bevare dig for — da vil du gaa til Grunde derude, og din Mor vil da have mistet et kært Barn.«

Nu kunde jeg ikke holde det ud længere. Jeg kastede mig om Mors Hals, idet jeg bedyrede og flere Gange gentog: »Mor, jeg lover dig det, jeg vil holde alt . . . Du skal ikke miste mig . . .«

Skønt Mor ikke græd, mærkede jeg dog, at hun var meget rørt. Hun trykkede mig blidt til sit Hjerte, og det varede lidt, før hun kunde fortsætte. Endelig begyndte hun igen at tale.

»Nonni,« sagde hun, »jeg takker dig for din barnlige Kærlighed. Lad mig beholde den, saa længe du lever. Denne Kærlighed til din Mor vil hele dit Liv være dig en Spore til at følge de Formaninger, jeg nu vil give dig.«

Og saa hørte jeg da min Mors Formaninger, de sidste, hun har givet mig i dette Liv.

Hvor hellig staar ikke den Time endnu for min Sjæl. Den har givet hele mit Liv et særligt Præg og en Retning, som jeg ikke siden skulde afvige fra.

Og nu selve Formaningerne. Min Mor begyndte omtrent saaledes: »Mit Barn! Det første, jeg vil bede dig om, det vigtigste af det hele, er dette: Vil du love mig, at du, naar du har forladt din Mor og staar ganske alene derude i Verden, uden nogen ved din Side til at advare dig og lede dig, altid vil gøre dig den største Umage for at være en from, gudfrygtig Dreng?«

»Ja, kære Mor,« svarede jeg højt, »det lover jeg dig.«

»Godt, Nonni, jeg ved, du mener det ærligt. — Denne Gudsfrygt og Fromhed er ogsaa — jeg gentager det — det det vigtigste af alt. Det alene vilde være nok, og uden det vilde alt andet kun hjælpe lidt. Men at være from og gudfrygtig, det er maaske udtrykt for almindeligt for dig. Jeg vil derfor forklare dig, hvad jeg mener dermed. Jeg mener dermed tre ganske simple Punkter. Hvis du lover mig at holde dem, og virkelig ogsaa holder dem i Fremtiden, saa viser du den Fromhed og Gudsfrygt, som din Mor ønsker dig. Og nu de tre Punkter:

For det første: Vil du love mig, at du hver Dag uden Undtagelse, af dig selv, uden at blive mindet derom af andre, hver Morgen, naar du staar op, vil bede en kort, men andægtig Morgenbøn?«

Med hellig Alvor raabte jeg: »Ja, Mor, det vil jeg gøre.« Mor havde særlig betonet Ordet »kort«. Hun var saa klog ikke at forlange en lang Bøn af en Vildkat i min Alder; kun skulde den korte Bøn være »andægtig«.

»For det andet, Nonni, vil du love mig, at du ogsaa hver Aften, naar du gaar i Seng, beder en kort, men andægtig Aftenbøn, mens du tænker paa den forgangne Dag og ser, hvilken Vej du vandrer?« Saa søjede hun til: »Og naar du mærker, at du i Løbet af Dagen har gjort noget galt, vil du da love mig at bede Gud om Forladelse derfor, og fatte det Forsæt ikke at gøre det igen?«

»Ja, kære Mor, jeg lover dig det af mit ganske Hjerte.«

»Nu kommer vi til det tredie Punkt. — Altsaa, Nonni, vil du for det tredie love mig, ikke blot Morgen og Aften at bede til Gud, men gøre dig Umage for ogsaa i Løbet af Dagen, naar det netop falder dig ind, at hæve dine Tanker til Gud og sige den kære Gud ganske kort et eller

andet kærligt. Du kan f. Eks. sige: Kære Gud, hjælp mig altid at være en god, tapper Dreng. Det kommer ikke saa meget an paa, hvad du siger, som at du daglig er i Forbindelse med Gud. Ogsaa dette tredie Punkt er meget vigtigt, vil du love mig ogsaa at holde det?

»Ja, kære Mor, jeg vil gøre det hele«.

Min Mor syntes at skænke mine Løfter fuld Tiltro, og nu gennemgik hun de andre Punkter. Det var om Lydighed, Flid og Ærbødighed, om Renhed og Kyskhed i Ord og Gerning — og endnu flere. Da hun var færdig, tog hun et Papir op af sin Lomme, hvorpaa hun havde skrevet alle disse Punkter kort og klart. Hun gav mig Papiret med den Bøn, at jeg vilde opbevare det og af og til gennemlæse det.

Jón Svensson S. J. (Fortsættes).

Presse-Rundskue.

Kaade Fritænkere. — Under Overskriften »Ørnen og den klassiske Dannelse« nyder Berl. Tid. (4. Marts) en Bemærkning, der — ved en Doktordisputats — undslap Professor Jørgen Jørgensen, i hvilken han roser sig af, at han kunde »meget lidt Latin og saa godt som intet Græsk«. Den samme Filosofi-professor har i sin Lærebog skrevet et langt, nedsablende Kapitel om skolastisk Filosofi, altsaa om Forfattere, der alle har skrevet paa Latin, og som den latin-ukyndige Professor selvsagt ikke har læst en eneste af paa Originalsproget og vist heller ikke i Oversættelse, da de saa godt som ikke er oversatte. Han har altsaa i bedste Fald sin Viden om Skolastiken fra anden Haand. Hvad skal man tænke, naar samme Professor ved en Diskussion i Politikens Sal (Politiken 24. Nov.) om: »Bør vi have en ny Reformation« foreslaar Katekismens ti Bud erstattet med ni andre, hvoraf det andet hedder: »Tag aldrig noget paa Autoritet! —

I »Socialdemokratens« Spalte »Søndagens Tekst« er Harald Bergstedts stadig tilbagevendende Emne: Katholikernes »uhelbredelige og fremadskridende Fordummelse«. »Alle store Tænker er tænkt udenfor Kirken.« Altsaa: Mendel, Pasteur, Secchi, Hagen, Markoni, Sigrød Undset, Brüning, de Valera — for ikke at mane svundne Tiders Genier frem — er vel alle Dosmere til Hobe, og det, de tænkte, Hø og Vaas.

I Søndagens Tekst: »Mindets Blade« (Socialdemokraten 5. Febr.) forarges Harald Bergstedt over »den sløve Lige-gyldighed for de skingrende Hyl af de stakkels Kvinder og Børn, som den fromme Guds Mand — David — lod

sæve i Stykker, mase med Jærntærskværker og brænde levende op i Ovnene. De — Ammoniterne — skulde udryddes som Oldenborrer! Den samme blide Mand staar i Dag med sin Harpe foran Frue Kirke!«

Det lyder unægtelig graverende, og Forargelsen er ikke helt Hr. Bergstedts Skyld. Thi saadan staar det baade i den senere hebraiske Tekst og de af den afhængige protestantiske Oversættelser og ligeledes i den katholske Vulgata-Oversættelse. Dog med den Forskel, at man i de katholske Oversættelser vil finde en Anmærkning, der oplyser, at — som det fremgaar af Uoverensstemmelserne i de forskellige gamle Oversættelser — Teksten paa dette Sted er fordærvet. Ved Sammenligning af disse Oversættelser har man kunnet rekonstruere den oprindelige Ordlyd. Der maa have staaet følgende: »Men Folket førte han bort; han lod dem arbejde i Gruberne og satte dem til Jærnværkerne og hos Smedene og lod dem trælle ved Teglhytterne.« (2. Sam. 12, 31.) Det var haardt nok. Men naar man bedømmer det efter Dattidens Krigsførelse, vil man maaske alligevel lade David beholde sin Harpe.

A. Menzinger S. J.

Den salige Vincenia Gerosa.

I Anledning af hendes Beatifikation den 7. Maj.

Stifterinderne af Ordenen »Kærlighedssøstre«, den helige Bartholomæa Capitano og Vincenia Gerosa, virkede i Lovere, i Provinsen Brescia, som Lærerinde og som Sygeplejerske. Begge tilhørte Mariakongregationen, men drevet af en indre Trang sluttede de sig sammen under Navnet »Kærlighedssøstre« og fortsatte sammen med deres Medsøstre deres Kærlighedsgerning ved at opdrage de unge og pleje de syge. Aar 1832 viede begge sig højtideligt til Gud og begyndte sammen deres Klosterliv. Sværest for begge var Valget af en Forstanderinde for Ordenen. I deres store Ydmyghed vilde de begge være den tjenende — ikke den bydende. I Aaret 1833, 8 Maaneder efter sin Indtræden i Klosteret, døde Bartholomæa, og Vincenia blev saaledes Forstanderinde for Ordenen. For ydmyg til at lade sig titulere Forstanderinde kaldte hun sig »den Ældre«; i alt spurgte hun først sine Medsøstre til Raads og adlød dem ydmygt. Jo mere tilsidesat hun blev, desto mere tilfreds var hun. Hendes store Ydmyghed prægede hele Ordenen, som hurtigt bredte sig til f. Eks. Bergamo, Milano, Venedig, Rovereto og Arco, ja helt over til Kina. Det pavelige Dekret siger om hende: »Hun regnede sig selv for intet,

men lagde hele sin Tillid i den Korsfæstedes hellige Vunder, og hun plejede at sige: „Den, der ikke kender den Korsfæstede, ved intet; den, der kender ham, ved alt.“« Den hellige Fader giver følgende Billede af hendes Personlighed: »En ydmyg Kvinde, udstyret med lidt Organisationsevne og stor Arbejdskraft. En Kvinde, der af Kærlighed til Jesus Christus og ved Ydmyghed har hævet sig til Hellighedens Højder; saa glødende i sin Kærlighed, saa straalende i sin Renhed, at hun staar som et lysende Eksempel i Kirkens Historie. — Men menneskelig set ventede man sig ikke stort af hende.« Den 28. Juni 1847 døde hun.

Det ene af de Mirakler, som er nødvendige til Beatifikation, drejer sig om en af Ordenens Søstre, Maria Seraphina Castagneto, som i 9 Aar havde lidt af Rygmarvstuberkulose, der efterhaanden havde dannet over 200 vædskende Abscesser. 24 Novener blev holdt til Vinzentia. Sidste Dag i sidste Novene, den 9. Septbr. 1921 følte hun pludselig efter Modtagelsen af den hellige Kommunion en usynlig, kærlig Haand stryge Smerter og Sygdom bort fra hendes Legeme. Hun virker i Dag rask og sund i Palæstina.

Flor Peeters Orgelkoncerter.

I de senere Aar har Orgelkoncerterne i København saa godt som altid haft et udelukkende klassisk Program, hovedsagelig har de været baseret paa Buxtehude og Bach.

Ogsaa Domorganist Flor Peeters spillede disse to gamle Mestre paa sine Koncerter i St. Ansgar Kirke, Jesu Hjerte Kirke og Sakramentskirken. Men hans Koncerter fik dog nærmest et moderne Præg, dels ved, at Hovedvægten var lagt paa Widors og Vierne's Symfonier, dels ved de mange smaa, højst forskellige Orgelstykker, der gav Programmerne en mindre fast Linie.

Som en overlegen, kyndig Orgelmester forstod Organist Flor Peeters til det yderste at udnytte, hvad de beskedne Instrumenter i vore katholske Kirker kan yde. Bachs G-moll Fantasi blev en magtfuld Indledning i St. Ansgar-Kirken, og de smaa franske Stykker, bl. a. Dupré's moderne Orgelspøg »La fileuse« og Clerambaults nydelige »Duo et Dialogue« viste, hvordan Koncertgiveren ud af et Orgels temmelig massive Stemmer kan opnaa helt forbausende Klangeffekter. For ikke at tale om Claude Daquin's »Noël et variations«! Paa Sakramentskirkens lille fromme Orgel lød den, som blev den spillet paa et Clavecin fra det 18de Aarhundrede.

Med sin eminente Virtuositet og orkestrale Sans bliver

Domorganisten fra Malines en glimrende Interpretor af Widors og Vierne's store symfoniske Værker, — men for mange blev den ringe Plads, der var tildelt César Franck, en Skuffelse. Af denne den ejendommeligste og dybeste af alle fransk-belgiske Komponister fandtes paa Programmet kun en eneste Komposition, endda ikke en af hans betydeligste. Og dog vil »Pièce héroïque«, der blev spillet saa fantasifuldt og klangskønt paa Jesu Hjerter Kirkes gode Orgel, huskes som noget af det bedste ved Domorganist Flor Peeters tre Orgelkoncerter. A. E.

Fra Hovedstad og Provins

Kbhvn. Ansgariusforeningens Aarsmøde.

Ansgariusforeningens Generalforsamling, Mandag d. 24. April, i Forsamlingssalen Bredgade 67, havde foruden Bestyrelsen med Kontorchef i Finansministeriet A. M. Thorkilsen som Formand, Pastor B. Jensen som Næstformand, P. G. Scherz som Redaktør, Dr. phil. A. Axelsen som Sekretær, Havari-ekspert A. Prüser som Kasserer og Sakristan Johs. Hansen som Assistent, samlet ca. en Snes Medlemmer, deriblandt P. Nösen, P. Bender og Pastor Ballin. Efter at Sekretæren havde oplæst Protokollen over sidste Generalforsamling af 2. Marts 1931, aflagde Formanden Beretning, som vi bringer andetsteds i Bladet.

Efter Formanden fik Redaktøren for N. U. Ordet for at fortælle om de Planer, som man vilde arbejde efter i den nærmeste Tid. Arbejdet maatte først og fremmest gaa ud paa at fastslaa i alles Bevidsthed, at N. U. var den danske, katholske Menigheds Blad, det eneste Blad af denne Art, som den kan og bør have, beregnet for hele Menigheden og ikke blot en Gruppe indenfor den, repræsenterende saa vidt muligt hele det katholske Liv og ikke blot et Afsnit. Hvad Bladets Størrelse angik, var man allerede begyndt med at forøge det fra 20 til 24 Sider, og det var vort Haab at kunne bibeholde dette Sideantal, skønt det betød en Merudgift paa ca. 1200 Kr. For Sognebladets Vedkommende vilde man i den nærmeste Fremtid udsende et Eksempplar med helt selvstændig Tekst og spørge Sognepræsterne, om de vilde være i Stand til at betale den Prisdifference, dette vilde medføre. Man vilde i Juni afholde et Pressemøde, hvortil Hs. Excellence Biskoppen havde lovet at give Møde, og desuden var det Meningen at udgive et Pressenummer af N. U., for saaledes at vække Interesse omkring Ansgarius-

foreningen og N. U., som trofast har tjent Vikariatet i saa mange Aar.

I den paafølgende Diskussion deltog foruden Bestyrelsesmedlemmerne ogsaa P. Nösen, Pastor Ballin, Hr. Silcowitz, Fru Thomsen, Skatteinspektør Olsen o. fl. Derefter blev Regnskabet fremlagt for de to sidste Aar, som balancerede med 31 390,56 Kr. Det blev godkendt. Tilsidst blev den gamle Bestyrelse genvalgt, og som Revisorer valgtes Hr. K. V. Olsen og Hr. Melskens.

— — **A. C.** Onsd. d. 12. April havde A. C. indbudt cand. theol. & mag. Niels Hansen, Thisted, til at tale om Oxfordbevægelsens store Mand, Kardinal Newman. Der var mødt forholdsvis mange — Onsdag i den stille Uge er jo ikke det mest belejlige Tidspunkt til Foredrag — og for disse spændt lyttende Tilhørere skildrede Taleren Newmans Liv meget virkningsfuldt, Punkt efter Punkt, i alt 12. Man fik i sammentrængt Form, som dog ikke gav Afkald paa indgaaende Dokumentation, et udmærket Billede af den store Konvertit, hvis Aand endnu Dagen i Dag virker videre, især i England, men mere og mere ogsaa i andre Lande.

— — I Konkurrencen: »Hvilken Skole spiller den bedste Skolekomedie?« har **St. Knuds Skole**, Stenosgade, i Aar faaet 1. Præmie for Mellemskole og Gymnasium. Præmien, som bestaar i et smukt Billede til Skolen og en Sølvplade til hver Spiller, blev vundet paa Stykket »Hertug Knud«, som skal genopføres i Vintersæsonen.

— — Kirken herhjemme kan byde Velkommen til den **første danske Benediktiner**, Pater Ansgar Suhr, som 1. April blev præsteviet i Klosterkirken i Clervaux, Luxemburg. P. Suhr blev født 1896, blev Student fra Odense Latinskole, og efter at have været baade Kontormand og Landmand i Argentina lærte han Pastor Messerschmidt at kende i Rom og blev 1926 af ham optaget i Kirken.

Pindstrup. Saa fejrede vi igen Opstandelsens Højtidelighed i Pindstrup. Processionen gik tre Gange omkring Kirken lovprisende i det skønne Foraarsvejrs Vor Herre for Opstandelsens Herlighed. Over 100 Mennesker overværede derefter Højmessens. Under Forvandlingen ringede den lille Klokke fra Taarnet ud over Egnen: Gid snart flere og flere maa finde Vejen til den glemte og evig-unge Moder, den hellige katolske Kirke.

Efter Højmessens had vi om, at Søstrene maa begynde deres velsignelsesrige Arbejde herude paa Landet.

Om Eftermiddagen var der Daab, og til Andagten forsamledes 62 Deltagere i Kapellet igen. Det er en sand Fryd, hvor ivrige Børnene og de voksne er. Og de har

tilegnet sig en Del af vore Salmer og Bønner. Dem bruger de hjemme og i Kapellet, dem selv til Ære og andre til Opbyggelse.

Fra den vide Verden

Rom. Den stille Uge og Paaskefesten blev i Aar fejret højtideligere end ellers, med Udfoldelse af det fulde Ceremoniel, som siden 1870 ikke mere har været i Brug. Paaske-søndag overværedes Pavemessen i St. Peter af 33 Pilgrimsgrupper tilhørende 12 forskellige Nationer. Paaskedagene fik en særlig Betydning ved den tyske Vicekansler v. Pagens og den østrigske Forbundskansler Dr. Dollfuss' Besøg i Rom. Begge Mænd modtog deres Paaskekommunion Skærtorsdag af den hellige Faders Haand, ligesom de overværede de hellige Ceremonier i Peterskirken. »Osservatore Romano« skriver udførligt om dette Besøg hos Paven og fremhæver, at Goering har gjort sig fortjent ved sin Kamp mod Kommunismen og den offentlige Usædelighed. Malteserordenens Stormester udnævnte Dr. Dollfuss og v. Papen til Riddere. Vicekansler v. Papen dementerede overfor Pressen, at hans Besøg skulde have haft mere end privat Karakter, eller at han skulde have talt om Grundlæggelse af et nyt Parti i Stedet for Centrum og om et Rigskonkordat for hele Tyskland i Stedet for Landenes Overenskomster med den hellige Stol.

Mange Tusinder af Pilgrimme var strømmet til Rom Paaskelørdag, og da den hellige Fader efter Skærtorsdagens og Langfredagens Tavshed genoptog Audienserne Paaskelørdag, modtog han den Dag ikke færre end 8000 Pilgrimme. Gudstjenesten Paaske-søndag overværedes af 19 Kardinaler, 30 Biskopper, flere fyrstelige Personer, bl. a. Prins Georg af Sachsen, Kronprins Frederik af Danmark, Hr. og Fru v. Papen og Dr. Dollfuss og den kinesiske General Huang.

Efter Gudstjenesten ventede en vældig Mængde Mennesker paa den pavelige Velsignelse fra Altanen over Peterskirkens Portal; og efter en Times Venten lød Sølvbasunens Klang, som forkyndte den hellige Faders Komme. Over 300,000 Mennesker knælede i Ærbødighed, da Velsignelsen lystes over det vældige Hav af Mennesker.

Holland. Valgene til det hollandske Parlament den 25. April har ikke medført store Forandringer, og Regerings-

partierne kunde holde deres Positioner. Det Romersk-Katholske Statsparti beholdt de 29 af sine 30 Mandater og er altsaa stadigvæk det største Parti. Tilbagegangen maa hovedsagelig tilskrives Splittelsen i de egne Rækker. Maasbode skriver om Situationen: »Aldrig før har den almindelige Utilfredshed leveret en gunstigere Jordbund for de Partigrupper, som spekulerer i deres Medmenneskers Misfornøjelse. Fra nu af vil Partiet gøre sig Umage for at vinde det tabte Terrain tilbage.«

Tyskland. Frimurerlogen »Zu den drei Weltkugeln« har forandret sit Navn og kalder sig nu »National kristelig Orden Frederik den Store«. Om Ordenens Program siges der: »De Idealer, som Ordenen stræber efter, er tysk Kristendom, tysk folkeligt Væsen, tysk Arbejde. Saa udvikles der nærmere:

1. Ordenen bekender sig til en tysk Kristendom, som har meget til fælles med vore Forfædres gammelariske Lyskultur. Ordenens Symboler er Lyset og Korset.

2. Ordenen bekender sig til Idealet: ren tysk Afstamning og tysk folkeligt Væsen, hvis Hovedsymboler er Thors Hammer og Forsvarsviljens Sværd.« Som man ser er Frimurerens Stilling til den katholske Kirke og Religion ikke forandret, men vedblivende den samme.

Lvsglimt fra Spanien. Den spanske Regering er bange for Folkets Dom; efter Forfatningen skulde der Søndag d. 23. April have været Valg til flere end 20,000 kommunale Repræsentationer, men Regeringen lod dem kun afholde i 2479 Kommuner, hvor Oppositionen har faaet mere end $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer. Det lader til, at Spanien er ked af den religionsfjendtlige Kurs. Ogsaa det anti-republikanske Parti havde stor Fremgang. Interessant er det, at Kvinderne for første Gang gik til Valgurnerne.

Regeringen bliver siddende, men man har godt Haab om, at et fremtidigt Folketingsvalg vil bringe stærke Forskydninger, der kan være til Fordel for det spanske Folk og Kirken.

Helaarsbeboelse. Herskabelig Lejlighed, ca. 40 km fra København lige ved Kirke, er til Leje for Juli Maaned. Billet mrk. »Helaarsbeboelse« modtager Menighedskontoret, Bredgade 64. St.

Rosenkranskirken Søndag d. 7. Maj. Stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$, og 11. Kl. 9 Prælatmesse og Firmelse. Til denne Gudstjeneste er der kun Adgang mod Forevisning af Kort, som faas hos Præsterne.

Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde i Rosenkranskirken Mandag den 8. Maj Kl. 19 $\frac{1}{2}$, i Forbindelse med Majandagten. Søndag den 14. Maj Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Sankt Antoni Skole.

'Takket være en storstilet Gave paa 20 Tusind Kroner, som er skænket af Muremester A. V. Günther, har man i Vinterens Løb kunnet opføre en Bygning bag Sankt Antoni Kirke i Husum. Det nye Hus er indrettet til Præstebolig, men vil de første Aar ogsaa give Plads for **Sankt Antoni Skole**, som begynder sin Virksomhed efter Sommerferien, altsaa omkring d. 15. August. To St. Josephs Søstre bliver knyttet til Skolen. Det er Meningen at begynde med de første fire Klasser.

Indmeldelse sker hos Pastor Benzon, foreløbig: Nørrebrog. 27, Kbhvn. N.

Bygningen staar umiddelbart foran sin Fuldendelse, men for at sikre Skolens Iværksættelse behøves der endnu nogle Midler. Det er med andre Ord **Skolens Drift**, det drejer sig om.

Man har paa Grund af de daarlige Tider ikke villet holde nogen Basar i Aar, men foretager i Stedet nogle Bortlodninger.

Der bortloddes til dette Formaal en meget smuk Lænestol. Lodsædlerne sælges til 1 Kr. Stykket.

Endvidere udsendes i større Antal en Lodseddel med 40 Gevinster, hvoraf bl. a. Silkesjal, elektrisk Strygejærn, fint Læderskrin, en Fyldepen, forskellige meget smukke Haandarbejder, fem Münchener-Ølstøb, en Statue, Fodtøj, Bøger etc., etc. Denne Seddel koster kun 25 Øre.

Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Kbhvn. N, haaber paa at faa mange Hjælpere til Afsætning af disse to Lodsedler.

Vi nærer ogsaa det lønlige Haab, at en og anden vil sende en Pengegave til nævnte, særdeles anbefalelsesværdige Formaal. (Posti Giro Konto 1087, Pastor C. Benzon, Kbhvn. N.).

St. Knuds Skole (Stenosgade 4).

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katholske Elever, som ønskes optaget i 1. U.-kl. til Sommer, bedes indmeldt snarest hos

Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

A. C.

Katholsk Student tilhyder Lektiehjælp til forestaaende Examen (Spec.: Dansk, Tysk, Latin). Henvendelse kan ske til A. C.'s Formand, Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, K. Palæ 59 (Kl. 16—18).

Legatet Varden.

Fra 1. Juli er to Legatportioner ledige. Ansøgningsskemaer faas ved Henvendelse til A. Silcowitz, Studiestr. 27—29, hvortil ogsaa Ansøgninger indleveres inden 15. Maj.

Sølvbryllup

fejres af Gartner *R. Rasmussen* og Hustru den 17. Maj, Credo, Slotsvænget 39, Hillerød.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 9. hujus hora 4¹/₂ ad s. Andream.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 7. Maj Kl. 20¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Katholsk Klub afholder Medlemsoptagelse og Plenarmøde med Dagsorden i H. t. Lovene paa Hotel Phoenix Onsdag d. 10. Maj 1933 Kl. 20. Bestyrelsen.

Grib Skov — 8—14 Dages Ferieophold
billigt, Henvendelse Diemar, Borgergade 136 St.

Kirkelig Kalender.

Maj.		Maj.	
7. S.	3. Søndag e. Paaske. — Joseph, Kirkens Værnh.	14. S.	4. Søndag e. Paaske.
8. M.	Ærkeengelen, Michaels Aabenbaring.	15. M.	Johannes Baptist de la Sallé.
9. Ti.	Gregor af Nazianz.	16. Ti.	Ubalde.
10. O.	Oktav af Josephs Fest.	17. O.	Erik, Konge af Sverige.
11. T.	Ferialdag.	18. T.	Venantius.
12. F.	MARIAS BEBUDELSE.	19. F.	Petrus Cælestin,
13. L.	Robert Bellarmin.	20. L.	Bernardin af Siena.

Maj. Ugens Messebønner.

7. S. **Joseph, Kirkens Værnehelgen** (890—422); 2. *Sæt Bønner*: 3. Søndag e. Paaske (583—422), 3. *Sæt Bønner* (kun i stille Messer): Stanislaus (907—737); Josephs Præfation (*Ny Messebog* 523); Slutningsevangelium: Søndagens (585—426).
8. M. Ærkeengelen Michaels Aabenbaring (907—737); 2. Josephs Oktav (891—422); Josephs Præfation (523).
9. Ti. Gregor af Nazianz (908—738); 2. Josephs Oktav (891—422); Josephs Præfation (523).
10. O. Oktav af Joseph (891—422); 2. Antoninus (908—739), 3. Gordian og Epimachus (908—739); Josephs Præfation (523). — *Eller*: Antonius (908—739); 2. Oktav af Joseph (891—422), 3. Gordian og Epimachus, Josephs Præfation.
11. T. † Ferialdag (583); *Gloria*, men ikke *Credo*; 2. Gudsmoder ([90]—[94]). 3. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]); Paaskens Præfation.
12. F. **MARIAS BEBUDELSE** (858—697); i stille Messer: 2. Nereus, Achilleus, Domitilla og Pancratius (910—741). Der tilføjes to *Alleluja* til *Introitus* og eet *Alleluja* til *Offertorium* og *Communion*; i St. f. *Graduale* læses Paasketidens sædvanlige *Alleluja*-Vers.
13. L. Robert Bellarmin, Biskop, Bekender og Kirkelærer ([41]—[42]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udgave af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Fra Paaske indtil Christi Himmelfarts Dag læses hver Dag *Paaskens Præfation* undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

Marlakongregationen for Mænd (Ordrup) har Møde Torsdag d. 11. Maj Kl. 19^{1/2}.

Min kære Hustru,

Signe Simonsen, f. Larsen,

sov stille hen efter længere Tids Sygeleje Lørdag d.

29. April.

Robert Simonsen.

Begravelsen har fundet Sted. Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 20.

Søndag den 14. Maj

1933

INDHOLD: Hvorledes røber vort Sjæleliv Guds Tilværelse? — Om at læse i Naturens Bog. — »Passionens Datter«. — Biskop og Bekenner. — Presse-Rundskue. — Mère Brigitte. — Djærve Ord. — Troens Fakkeltænder. — Jesu Barndoms-Forening. — Hvordan jeg blev Katholik. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Hvorledes røber vort Sjæleliv Guds Tilværelse?

Som Dreng kendte jeg en Mand, der ved sin Adfærd fra Tid til anden fik mig til at spørge mig selv: »Mon der for ham eksisterer nogen Gud?« Da skete det, at hans Hustru blev livsfarlig syg, og nu blev jeg Vidne til, at han med Taarer i Øjnene sagde til sine fire Børn: »Kom, lad os bede nogle Fadervor, for at Gud lader os beholde Moder.« Saa vidste jeg altsaa Besked og glædede mig over at have faaet en Bekræftelse paa, hvad vore Lærere plejede at gøre opmærksom paa i Skolen. Naar vi nemlig læste vore græske Forfattere, sagde de ved given Lejlighed, at alle Mennesker, Kristne og Hedninger, i Livsfare eller stor Nød instinktivt tager deres Tilflugt til Gud, paakalder ham som deres Fader og beder ham om Naade og Barmhertighed. Denne uvilkaarlige Henvendelse til den Allerhøjeste er, som gamle Tertullian sagde, et Vidnesbyrd om, at den menneskelige Sjæl i sit inderste Væsen er kristen.

Men der skal slet ikke noget Nødstilfælde til for at kunne iagttage, hvordan det uheldede Menneske er indstillet overfor Gud. Jeg fik engang Lejlighed til en saadan Iagttagelse, da jeg som Student tilbragte en Sommerferie paa Landet. En Landmand tog mig med paa en Køretur. Vi talte om de mange nye Opfindelser, om Politik, om Darwinisme og Socialismens Fremmarch. Under Samtalen opdagede jeg, at Bonden var en meget skarp Iagttagere. Han kunde fortælle mange og interessante Ting om de nye Tankers Indflydelse paa Folks og navnlig Ungdommens Livsførelse og Udvikling. Da sagde han med eet meget bestemt omtrent saaledes: »Een Ting er jeg vis paa: Hvis vi ikke anerkender og respekterer Gud, er der snart ikke mere nogen rigtig Orden og Fred her paa Egnen; Moralen er allerede blevet slap, og Guds Velsignelse bliver ogsaa borte.« Jeg blev meget imponeret af denne Bemærkning. Her er een, der ser til Bunds i Tingene, tænkte jeg i mit stille Sind. Paa en højere Skole har han ikke været, men sine Øjne og sin Hjerne har han brugt i sin Stilling som Kommunens Regnskabsfører og uvilkaarligt opdaget, at det sociale Livs Krav nødvendigvis forudsætter baade Guds Autoritet og Velsignelse, hvis der skal være Tale om Lykke og Glæde i Menneskers Samliv.

»Jeg maa give Dem fuldstændig Ret,« svarede jeg saa, »ganske vist kan jeg jo ikke støtte mig til den Erfaring, De har. Men det, De siger, falder fuldkommen i Traad med, hvad vi plejer at drøfte baade i Litteratur- og Religions-timerne. Naar f. Eks. Samvittigheden kræver en bestemt Orden overholdt i vor Gøren og Laden og truer med Straf for Overtrædelse og bringer Ro og Fred for dens Overholdelse, saa føler den sunde menneskelige Tanke sig hver Gang ligesom stillet i umiddelbar Nærhed af den hellige Gud, der taler til os i vort Indre som vor højeste Lovgiver og Dommer. Eller naar Lykketrangen i Hjertet bliver heftigere end Legemets Hunger eller Tørst, saa viser det sig altid til Slut, at den hellige Augustinus har Ret med sin kendte Bemærkning: »Uroligt er vort Hjerte, indtil det finder Hvile i dig, o Gud.« —

Hvorledes røber vort Sjæleliv Guds Tilværelse? — I sin

Tid besvarede Goethe dette Spørgsmaal med følgende Vers:
 »Ganz leise spricht ein Gott in uns'rer Brust, ganz leise,
 ganz vernehmlich, zeigt uns an, was zu ergreifen ist und
 was zu fliehen. (Tasso III, 2.) F. K.

Om at læse i Naturens Bog.

Den Kristne har mange svære Lektier at lære. At være taalmodig under alle Livets Forhold, under alle Skæbnens Slag, hvem vil sige, at det er let? Ogsaa det at være ydmyg og i alle Ting og overalt give Gud Æren og bøje sig under fortjente og ufortjente Ydmygelsers Aag, er ingen ringe Sag.

Men ved Siden af disse vanskelige Lektier har vor Frelser, Menneskehedens største Opdrager, ogsaa givet os nogle lettere, ja, om man vil, behageligere Ting at lære, som naturligvis ligeledes er os til største Nytte. Om en af dem vil vi tale her:

For at blive den guddommelige Frelser lig og for at kunne gaa ind paa hans guddommelige Hjertes Hensigter skal vi gøre os Umage for at læse flittigt i *Naturens og Hverdagslivets* Bog for derved gennem Betragtning af Skabningen at hæve os til Gud, Skaberen.

I den Hensigt at præge sine hellige Ord dybere i vor Erindring knyttede Herren dem ofte til Dagliglivets Hændelser. Han ser et Hus, som Stormen har bragt til Fald, eller som staar ufuldendt paa Grund af Pengemangel. Deraf tager han Anledning til sin Undervisning. Folkets Næringsveje, som Fiskeri, Landbrug, Vinavl, giver ham Anledning til at fremdrage praktiske Sandheder. Særligt yndefulde er de Billeder, han tager fra Naturen for at opmuntre sine Tilhørere til at have *Tillid*: »Se til Himlens Fugle! Hvem sørger for dem? Se til Markens Liljer! Hvem klæder dem saa underfuldt? Hvor langt finere er de ikke dannet end det grove Væv i Salomons Kongekaabe! Naar Gud klæder dem saa herligt, skulde han da glemme eder og eders Fornødenheder?

Paa lignende Maade giver Frelseren ogsaa i Billeder fra

Naturen en klar og alsidig Fremstilling af Kirken, som han vil grundlægge: Den er bygget paa en Klippe, synlig viden om som en Stad paa Bjerget, og ingen Helvedes Magt skal kunne faa Magt over den. »Ukrudt« vil der ganske vist altid findes i den, og sammen med de »gode Fisk« vil der ogsaa være daarlige; men trods dette vil den vokse og trives og blive til et »mægtigt Træ«, hvori Himlens Fugle (alle Nationer) bygger Rede. »Der skal blive een Hjord og een Hyrde«.

Herhen hører ogsaa alle Herrens vidunderlige Parabler, hvoraf mange sagtens har knyttet sig til noget, som nylig var sket, og hvorom Folk talte. Jesus har maaske mindet sine Tilhørere om en stor Fest, naar han sammenlignede Himmeriges Rige med et stort Gæstebud, eller naar han fortalte Parablen om »Den rige Fraadser«, »Den forlorne Søn«, »Den barmhjertige Samaritan« — er det ikke Fortællinger, taget lige ud af Livet?

Saaledes skal vi ogsaa gøre efter Frelserens Eksempel: Vi skal ofte betragte det daglige Livs Hændelser i Kristendommens Lys og drage nyttig Lære af dem for os selv og vore Børn; det skal ikke være kunstlede eller fjerntliggende Ting, men hvad der naturligt falder for, og hvad den Helligaand selv fører os ind paa. Derfor skal vi ogsaa ofte bede, navnlig til Gud Helligaand, at vi maa lære gennem denne Verdens Ting — Naturen, Politiken, det godes og det ondes Virken — at hæve os til Gud.

Heri har alle Hellige efterfulgt Christi Eksempel. Man læse f. Eks. Kirkefædrenes Prædikener, især den h. Chrysostomus. Dér kæder Billede sig til Billede, det ene skønnere og mere træffende end det andet. Det kom ikke af sig selv eller tilfældigt, men var Frugten af deres Betragtninger. Alt i Naturen og i Menneskenes Historie talte til dem om Gud, og de lyttede til denne Tale.

I nyere Tid maa navnlig den hellige Kirkelærer Frans af Sales i denne Retning anses som et Mønster. Hans Skrifter, f. Eks. »Philothea«, røber paa hver Side den skarpe Iagttager af Naturen og den fromme Tænkter. Det gør hans Sprog saa klart og gennemsigtigt og forlener det med en sejrrig Kraft. Lad os gøre ligesaa. Uden stor Møje vil vi finde nye Sammenligninger og nye Billeder, og hvad vi

saaledes selv opdager, er langt bedre og nyttigere for os, end hvad vi læser om i fremmede Bøger.

Lad os bevare et aabent Øje for alt, hvad der foregaar omkring os, og lad os betragte dette i Forhold til Gud og til vore Sjæles Frelse! Vi skal ikke bære os ad som saa mange Millioner Mennesker, der tankeløst vandrer om mellem alt det vidunderlige, Gud har skabt, og kun har Interesse for at tjene saa mange Penge som muligt, som om Guds Natur kun var en uhyre Krambod for vor Bekvemmelighed og vor Forretningsdrift. Nej, saaledes er det ikke; Naturen er en Aabenbaring af Guds Egenskaber og Guds Herlighed. Gud skal vi lære at kende og ære og elske. Om ham taler de utallige Arter af Fugle, Fisk og Insekter og Blomsternes Pragt og Mangfoldighed.

Desuden har Gud nedlagt saa meget i Naturen for at lære os Dyd, advare os, opmuntre os. Enhver ved saaledes, at Myren er et Billede paa Flid og Orden. Ja, den Helligaand selv opfordrer os til at lære af dette lille bitte Dyrs Eksempel: »Gaa til Myren, du dovne, betragt dens Veje og lær Visdom; den har ingen Fører, ingen Lærer og ingen Hersker og bereder dog om Sommeren Spise til sig og samler, hvad den vil fortære.« (Ordspr. 6, 6.) Gud har altsaa skabt Myrerne, for at de skal give os et Eksempel paa Flid. Og ikke blot Myrerne, men alle, alle Skabninger kan belære os. I Ordsprogenes Bog og de øvrige Visdomsbøger kan man finde Hundreder af saadanne Anvendelser af, hvad der hører til Naturen. Her kan man ogsaa sige: »Tag og læs!«

Deraf følger endnu noget mere, nemlig at den Kristne, jo mere han lever efter sin hellige Religion, des mere ogsaa vil vokse i denne *troende* Opfattelse af Naturen og Menneskelivet. »I tusinde Billeder ser jeg dig, Maria!« Ja, hele Naturen, Sol, Maane og Stjerner, den duftende Rose, den kongelige Lilje, taler om Marias Højhed og Skønhed til enhver, der forstaar at læse i denne Naturens herlige Bog. Ogsaa for denne Anvendelse deraf har vi et Forbillede i den hellige Skrift. — —

Her har vi altsaa en let, behagelig og overordentlig nyttig Maade, hvorpaa vi kan efterligne Frelseren og hans helligste Hjerte og Guds Helgener samt faa os selv til at

vokse i enhver Dyd. Den Spadserende, den Rejsende, Landmanden ved sit Arbejde, Snedkeren ved sin Høvl, Smeden bag Ambolten, alle kan være med heri og derved, paa en en god og frugtbringende Maade, bede . . . Thi saa ofte vi hæver vort Hjerte fra de skabte Ting til Gud, saa ofte beder vi. Bønnen er jo »en Hjertets Opløftelse til Gud«.

Den Lære, vi her har fremsat, øver faktisk allerede de fleste Kristne. Men det kunde gøres meget mere. *Især skulde Fædre og Mødre gøre deres Børn opmærksomme paa saadanne Anvendelser og derved lede deres unge Sind hen imod Gud, fra hvem alt kommer, og til hvem alt vender tilbage.*

Tilslidst, men ikke mindst, maa man ogsaa agte paa, at denne Øvelse ikke blot styrker os mægtigt i Troen, saa at vi stedse mere »lever af Troen« (Rom. 1, 17), men ogsaa væsentligt bidrager til, at enhver Skabning holder sig til sit Kald. Thi alle Skabninger skal forkynde Guds Ære og Pris. Men det sker bedst, naar Mennesket stiller sig i Forhold til dem og gennem dem lovpriser og forherliger Gud.

»Lover Gud, I Guds Værker,

lover ham nu og stedse!« (Dan. 3, 57.)

Ved A. M. O.

„Passionens Datter“.

I 1914 bragte »Nordisk Ugeblad« en smuk Levnedsskilddring af den unge italienske Pige Gemma Galgani, som sluttede med følgende Sætning: »Den Tid er sikkert ikke fjern, da vi kan bede: „Salige Gemma, bed for os“.« Tiden er nu inde; efter at Beatificationsprocessen har staaet paa i 13 Aar, skal Gemma paa Søndag den 14. Maj optages blandt Kirkens Salige.

Gemma var en Apothekers Datter og blev født i Camigliano den 12. Marts 1878, men opholdt sig næsten hele sin Levetid i Lucca. Hun var et dygtigt og begavet Barn, som førte mange af Skolens Førstepræmier hjem, og hun nød ikke blot sine Lærerinders oprigtige Sympathi, men var ogsaa meget afholdt blandt Veninderne.

Ogsaa hendes religiøse og moralske Evner modnedes tidligt under en dybt religiøs Moders Vejledning. Allerede som 5-aarig bad Barnet Guds Moders Officium og Døds-officiet. Fra det 6te Leveaar førte Moderen hende hver

Lørdag til Skriftemaalet og indprentede hendes sarte Samvittighed dybt Had til Synden. Gemma kunde da ogsaa give sin Moder det skønneste Vidnesbyrd, man kan give sin Moder: »Det var min Moder«, sagde hun senere til sin Skriftefader, »der lærte mig at længes efter Paradiset.«

Gemmas Forældre var ikke raske, og hun havde som Følge deraf meget at lide under Sygdom. I 18-Aars Alderen blev hun endda saa elendig, at Lægerne opgav hende, og alle forudsagde en snarlig Død. Men Gemma begyndte en Novene til den salige Gabriele d'Addolorata og saa sig pludselig helbredt. Derefter nærrede hun det inderlige Ønske at blive Søster hos Salesianerinderne i Lucca, men maatte paa Grund af sit vedblivende skrøbelige Helbred opgive Tanken. Hun aflagde alligevel de tre Løfter, og som fjerde, ligesom den hellige Teresia, Løftet om altid at gøre det mest fuldkomne.

Gemmas Liv stod i Mystikkens Tegn. Hun hørte ved sin Firmelse 1885 og siden efter hyppigt en indre Røst og blev delagtig i mange indre Lys og Aabenbaringer, ligesom hun ofte hensattes i Ekstase.

Hun skulde ogsaa blive en Passionsblomst og lide meget for Herren. En Dag viste Frelseren sig for hende, efter hendes Moders Død, og sagde: »Gemma, vil du have mit Kors; det er en Gave, jeg har til dig?« — »Min Jesus«, svarede hun, »giv mig det, men giv mig først Styrke til at bære det.« Herren svarede derpaa: »Vilde du tabe Modet, hvis jeg byder dig at tømme Bægeret til Bærmen?« Hun svarede: Din hellige Vilje ske!»

I Juni Maaned 1899, Aftenen før Jesu Hjerter Fest, viste Jesus sig for Gemma med alle sine Saar aabne; men i Stedet for Blod udgik der Flamme af Ild. »Et Øjeblik«,

Den salige Gemma Galgani.

siger hun, »rørte disse Flammer mine Hænder, mine Fødder og mit Hjerte. Jeg vilde være styrtet til Jorden, hvis ikke Guds hellige Moder havde holdt mig oppe. Saa forsvandt hun, og jeg fandt mig selv paa mine Knæ og følte en stærk Smerte i mine Hænder, mine Fødder og mit Hjerte og da jeg saa ned, opdagede jeg, at der flød Blod af Saarene.« Hver Torsdag Aften til Fredag viste sig fra nu af Saarmærkerne paa hendes Legeme.

Under store legemlige og sjælelige Lidelser modnedes »Passionens Datter« for Evigheden og udfoldede mere og mere sine Dyders Glans, især sin barnlige Uskyldighed, Ydmyghed og Beskedenhed. Paaskelørdag, den 11. April 1903, modtog hun den sidste Salvelse, og med Ordene: »Jeg anbefaler min Sjæl til Dig — Jesus«, overgav hun sin Aand i Frelserens Hænder. Hendes Legeme blev senere overført til Passionistsøstrenes Kloster i Lucca, hvis Grundlæggelse hun selv gav Stødet til. Mange vil i disse Dage i Aanden valfarte til denne Grav, hvor en af vor Tids mystiske, hellegelige Sjæle venter paa Opstandelsen.

Biskop og Bekender.

Nedenstaaende Brev viser paa en smuk Maade, hvor velsignet og frugtbart kristne Menneskers Minde kan være, ogsaa efter deres Død, og at ogsaa den nyere Tid opviser Eksempler paa kristne Profetskikkelser. Brevet er taget fra en interessant Bog om Biskop J. M. Sailer og hans Tidsfæller, bl. a. J. Görres, Dollinger og Lavater. (B. Lang: »Bischof Sailer und seine Zeitgenossen«. Regensburg 1932. G. J. Manz).

Lige siden Efteraaret 1846 havde Lola Montez, en smuk Eventyrske og Danserinde, fuldkommen bedaaret Ludvig I af Bayern og gjort ham aldeles afhængig af sine Luner og Indfald. Dette Forhold vakte stor Forargelse og skadede i høj Grad baade Kongeriget og Religionen, derfor blev Diepenbrock — en af Sailers Elever og dengang Fyrstbiskop af Breslau — fra mange Sider opfordret til at tale den forblindede Monark tilrette. I en gribende Skildring fra Fyrstbiskoppens Haand viser han, hvor stor en Rolle hans »Fader« Sailer spillede netop i denne Sag, samtidig med at det stiller Diepenbrocks Mod i det klareste Lys. Det hedder bl. a. deri: »Jeg anraabte Sailers forklarede Aand, for at han med sin Forbøn og varme Kærlighed til Deres Majestæt skulde hjælpe mig at finde de rette Ord, saa de kunde naa vor elskede Konges Øre og Hjerte. Da følte jeg det, som om Sailers Aand kom over mig, og i mit gennemglødede Indre lød en Stemme, den forklarede aande-

lige Faders velkendte Røst, han, hvem jeg skylder mit Livs højeste Gode, og denne Stemme sagde:

»Fat Mod og skriv i Guds Navn det til Kongen, som jeg nu siger dig: Kong Ludvig! Ved din Side vokser der et giftigt Træ, hvis dødbringende Duft bedøver dig, beruser dine Sanser og forfører dit Hjerte, saa du ikke ser den Afgrund, paa hvis Bund du vandrer, og som truer med at opsluge din Ære, dit Ry, din Families Fred, dit Lands Hæder, dit Livs Lykke og din Sjæls Frelse. I dette Træ leger en Slange, som forhekser dig med Kærtegn og djævelske Kunster, udsuger dit kongelige Hjerteblood og forgifter dig med sine syndige Læber. Hele dit Land sukker og stønner under Dødsskyggen fra dette Gifttræ, som er Forargelsens Tegn, men du hører det ikke. Dit trofaste Folk løfter Hænderne bønfoldende mod Himlen, for at denne Helvedes Trolddom må ophøre, men du agter ikke derpaa. Alle gode Mennesker sørger over dit Fald, rundt om i Europa taler man derom, paa Gaden og i Stormændenes Sale, men du ænser det ikke. Alle Fjender af Dyd og Religion jubler og spotter samtidig over et saa velkomment og opmuntrende Eksempel for deres egne Udsvævelser, men du mærker det ikke. Alle Fyrsters og Troners Fjender hvæsser deres Tunger og Dolke paa denne kongelige Anstødssten, men du bekymrer dig ikke om det. Religionen og Kirken, som du skylder saa meget, græder over den faldne og føler dybt den svidende Skam, som du tilføjer den lige for Øjnene af de jublende Modstandere, men du føler det ikke.

Kong Ludvig! Vaagn op af din Rus og bliv atter en Mand. Bryd Trolddommens Lænker! Ryk Gifttræet op! Sønderknus og forvis Slangen! Giv dit stakkels Folk Trøst, Beroligelse og Fred, vend selv tilbage til dit Folk og dine kære; lad ikke den elendige, berygtede Skøge stjæle dit store, rige, kongelige Hjerte fra dit Folk, din Familie og vor Dronning. Mens Tusinder af dine fattige Undersaatter forsmægter i Nød og Savn, bortødsler denne Kvinde dine Rigdomme i Overmod og Velleved, mens hun aabenlyst forhaaner Landets, Ærbarhedens og Moralens Love og dit kongelige Hus's Ære.

Kong Ludvig! Husk det Ord: Ve det Menneske, fra hvem Forargelsen kommer! Betænk din fremrykkede Alder, og at al jordisk Lyst og Herlighed snart faar Ende; tænk paa din Sjæls Frelse. Tænk paa din egen Ære i Fremtidens Historieskrivning.

Kong Ludvig af Bayern! Lad ikke dit tidligere gode Navn blive knyttet til hine franske Ludvig'er, hvis forargelige Liv baade bidrog til at grave Revolutionens Afgrund og har været som et advarende Eksempel for Efterverde-

nens foragtende Blikke. Vær ikke som Ludvig XIV eller Ludvig XV, men bliv atter vor bayerske Ludwig, retfærdig og standhaftig, stor og stærk som Sejrherr over dig selv, større end om du havde erobret hele Verden. Vind Sejren over dit eget Jeg, og du har paany vundet Millioner Hjerter og Efterverdenens Tak og gode Omdømme. — og hvad der er endnu større — du har derved sikret dig Trøst og Fred i din Dødsstund som en god Kristen — hvem ved, hvor nær hin Time er!

Det er de Ord, som Fader Sailer gennem min Mund taler til min allernaadigste Konge. . . .«

Som Svar paa denne i Sandhed apostoliske Skrivelse modtog Fyrstbiskoppen en Forklaring, hvor Kongen søgte at fremstille det omtalte Forhold som »udelukkende poetisk og frit for almindelig Sanselighed«. Diepenbrock minder nu Kongen om, at »Evangelium og Moral fordrer, ikke blot at undgaa det onde selv, men ogsaa Skinnel af at gøre noget ondt, thi det blotte Skin heraf er nok til at vække Forargelse.« Efter at Diepenbrock har anført den h. Paulus' Lære om dette Punkt, siger han: »Jeg beder Deres Majestæt læse, hvad Sailer siger om det i 2. Bind af sin Moral, § 177.«

Længere henne i samme Brev forsikrer Fyrstbiskoppen, at det, som han før og nu har sagt om Lola, ikke alene stammer fra Efterretninger fra München, men stammer fra mange andre Steder, fra Berlin, Dresden, Wien og Byerne ved Rhinen. Folket anser hende for en »virkelig Circe, en livagtig Heks«, og man hører overalt »den samme Klagesang over det usalige Forhold«. »Som Bevis paa, hvad der bliver sagt ude i Verden, vedlægger jeg i Afskrift et Brudstykke af et Brev, som jeg fornylig har modtaget af en udmærket Mand, hvis Venskab har været mig som en Arv fra Fader Sailer.« Altsaa forsøger Diepenbrock ogsaa i dette Brev at gøre Indtryk paa Kongens Hjerter gennem Sailer. Desværre var det forgæves. Den Ulykke, man spaaede Ludwig og hans Folk, udeblev ikke. Ved E. G.

Presse-Rundskue.

Liturgi. I Berl. Tid. 15. Jan. tager Domorganist N. O. Raasted det liturgiske Spørgsmaal op til Drøftelse under den betegnende Titel: »Har den danske Kirke en Liturgi?« Han opstiller den katholske Kirkes liturgiske Enhed som Forbillede. »Hvorsomhelst man kommer ind i en katholsk Kirke — hvad enten det er i Paris, Reykjavik eller Shanghai — vil Liturgien være ganske ens. Den katholske Kirke-

gænger vil hvor som helst uden Vanskelighed kunne del-
tage i Gudstjenesten. Han véd øjeblikkelig, hvor han er og
vil kunne følge Gudstjenestens Gang.«

Overfor Domorganist Raasted hævder Stiftsprovst H. Us-
sing (Berl. Tid. 22. 1.), at Folkekirken har sin nedarvede
danske Liturgi. Den har ganske vist — foruden en vis lov-
hjemlet Frihed — sine Mangler, som Stiftsprovsten dog
mener kan afhjælpes ved — foruden de af Dr. theol. Neiiend-
dam foreslaaede Dele: Syndsbe kendelsen, Kyrie og Gloria —
endnu at tilføje Credo.

Adskilligt mere ønsker forhenv. Sognepræst Johs. Bruun,
der er os Katholiker bekendt som Oversætter af Johners
Koralbog. Han taler om »Gudstjenestens andet Højdepunkt:
Eucharistien« — det er vist første Gang, at dette katholske
Udtryk bruges om den protestantiske Nadver. »Eucharistien
er Gudstjenestens egentlige Kulmination«. »Den skal frem-
træde, ikke i den ret spartanske Skikkelse, den har faaet
i vor og andre lutherske Kirker, men med noget af den
liturgiske Rigdom, som omgav den i Oldkirken, med Præ-
lation, Epiklese, Sanctus, Benedictus og Agnus Dei, alt i
ubeskaaret Skikkelse og paa sin oprindelige Plads som i
den gamle Liturgi . . . Prædiken maa indgaa som *tjenende*
Led i den hellige Handling, forberedende og pegende hen
paa Nadveren. Der maa spores en Stigning i Tjenestens
Gang, indtil Kulminationen naas, naar hele Menighedens
inderlige Andagt tilbedende samles om Sakramentet« (!).
»Der skal mere til end blot at sætte et Par liturgiske Lap-
per paa den herskende Orden eller Uorden. Der maa gaa
en liturgisk Bevægelse forud, saaledes at de efterhaanden
ikke helt faa, der længes efter en Omdannelse af Søndags-
Gudstjenesten, kan finde hinanden.« — — Enhver Katholik
vil glæde sig over disse Ord. Men hvis nu alligevel disse
liturgiske Bestræbelser bliver til en Klud af nyt Klæde paa
et gammelt Klædebon og ny Vin i en gammel Læderflaske?

A. Menzinger S. J.

Mère Brigitte.

Priorinden for St. Josef Søstrenes Skole paa Frede-
riksberg, Institut Jeanne d'Arc, Mère Anne Brigitte, er
Mandag d. 8. Maj Kl. ca. 15½ afgaaet ved Døden. Begrav-
elsen finder Sted Lørdag d. 13. Maj Kl. 9 fra St. Jo-
sefs Kirken til Assistens Kirkegaard.

En af det katholske Københavns betydelige Personlig-
heder er gaaet bort, en af dem, der har øvet en stor og
betydningsfuld Gerning i mange Aar. I Kirkens Liv overalt,
og ikke mindst her i Danmark, spiller de kvindelige Orde-
ner og Kongregationer en meget stor Rolle. Det er ikke

dem, der styrer og leder, man ser heller ikke deres Medlemmer træde frem paa Møder eller i Blade og Tidsskrifter. Men ved selv at leve Kirkens Liv og ved daglig stille Virksomhed blandt Mennesker i Kirkens Aand, og det vil sige i Evangeliets Aand, øver de deres store Indflydelse. Hvor var vi ikke her i Danmark ilde stedt, om vi ikke havde

Mère Anne Brigitte.

vore Søstre, hvor var vi ofte hjælpeløse uden dem, og hvor var vi ukendte uden dem! Det kommer man til at tænke paa nu ved M. Brigittes Død, for hun var en af de førende for St. Josefs Søstre, hun var som en Personifikation af den Gerning, de udfører, ja af hele deres Virksomhed blandt os.

Mère Brigitte hørte jo til det, der for de fleste af os staar som det gamle, katholske København. Hun hører med til Barndomsminde for mange af os.

Mère Anne Brigitte blev født d. 17/12. 1858 og traadte som Postulant d. 12/8. 1875 ind i Chambéry-Kloster. Den 23/10. 1876 kom hun til Danmark, til St. Josef Søstrenes gamle Hus, Toldbodvej 14. Fra 1878—1884 var hun Lærerinde ved Skolen paa Bülowvej, og derefter til 1891 i Frederiksberg Allé. Fra 1892—97 virkede den Afdøde som Novicemesterinde, og blev derefter Forstanderinde for Institut Jeanne d'Arc, et Embede, hun beklædte til sin Død. I ikke mindre end de sidste 35 Aar har hun været Priorinde paa Frederiksberg! For Hundreder af Søstre har hun saaledes været Vejleder og Hjælper, Tusinder af Børn har set op til hende som Skolens Chef, og saare mange Mennesker har søgt og fundet Glæde og Trøst hos hende. Hun kunde endnu fortælle om den Tid, da Præfekt-Grüder kom til Søstre paa Bülowvej og gav dem Sangtimer. Kun 17 Aar gammel var hun kommet hertil fra sit Hjemland Savoien, og her fik hun sit andet Hjem, selvom det første aldrig glemtes.

Sin længste Tid kom den afdøde Priorinde til at leve i det gamle Kloster paa Hjørnet af Frederiksberg Allé og Boyesgade. Her var det, Frederiksbergs franske Skole voksede sig stor, saa stor, at det til sidst blev uudholdeligt i

de trange Lokaler. I sin Tid underviste Mère Brigitte selv i Skolen og skal have været en meget dygtig og afholdt Lærerinde, men efterhaanden blev al hendes Tid optaget af Administrationen. Hun viste sig som en glimrende Administrator af den store Virksomheds Økonomi, men samtidig var hun et Menneske, der blev beundret og elsket af alle, hun kom i Berøring med. Det er klart, at man ikke kan være Leder af en saa stor Virksomhed uden ogsaa at have vanskelige og tunge Timer, men i Reglen viste Priorindens Ansigt kun Glæde. Hun havde et lyst Sind, der hjalp over meget baade for hende selv og for saa mange af dem, hun kom sammen med. Hun var et energisk Menneske, der arbejdede utrætteligt for de Maal, hun havde sat sig, og hun var et fromt Menneske, der i Bønnen søgte og fandt Hjælp til at holde ud i sin Gerning.

Hendes Gerning blev velsignet, for hun kom til at opleve at se den nye, pragtfulde Skole i Frederiksberg Allé, Institut Jeanne d'Arc, og hun kom til at leve endnu en Aarrække i den. Derfor kan man ikke undre sig over, at hun endda i sin Alderdom var glad og tilfreds, glad ikke mindst for det skønne Kapel, hun havde kunnet bygge i den nye Skole. Det var hendes Livsgerning mere end noget andet. Men derfor glemte hun dog ikke al Kirkens Virksomhed. Ganske særlig staar det Sogn, hun har levet i, Rosenkranssognet, i Taknemmelighedsgæld til hende. Hun var gerne rede til at hjælpe med alt, hvad hun formaaede, og hun vil altid blive mindet som en af Sognets store Velgørere.

Det betydningsfuldeste i en Priorindes Arbejde bliver hendes Virksomhed for og iblandt de Søstre, hun er sat til at lede. Men det er ogsaa den Side af hendes Gerning, som andre ser mindst af. Mère Brigitte havde i nogle Aar været Novicemester, før hun blev Priorinde, og hun tog Del i Ledelsen af Josefsøstrenes danske Provins. Indadtil i Ordenen har hun saaledes øvet en stor Indflydelse, og man fik det Indtryk, at hun dér røgtede sit Hverv med stor Kærlighed til alle, saa at Søstrene føler det som et stort og smerteligt Tab nu, da hun ikke er mere.

Et arbejdsomt og opofrende Liv er afsluttet, et Liv uden alt det, som Verden kan byde, og dog, eller netop derfor et lykkeligt Liv og en salig Død. Det blev haardt tilsidst, tre Maaneder varede Sygdommen, der langsomt førte til Døden, men hun kunde finde Trøst i Haabet om, at det ikke var et spildt Liv. Nej, det var et Liv, som mange vil sige Tak for.

Requiescat in pace!

Bernh. Jensen.

Djærve Ord.

Af de bayerske Biskoppers Hyrdebrev.

Bayerns Ærkebisper og Bisper har den 4. Maj udsendt et Hyrdebrev, der skal bidrage til den indre Freds, det broderlige Sindelags og den kristelige Kærligheds Genoprejsning. »Rigsregeringens store og tunge Opgave«, hedder det heri, »kan i Betragtning af vor store Nød og Splittelse kun løses, naar alle, som i Sandhed elsker deres Fædreland, flokkes i enigt og offervilligt Samarbejde. Ingen maa nu enten af Modløshed eller Bitterhed stille sig udenfor og skumle; ingen, som er ærlig beredt til Medarbejde, maa Ensidighed og Snæverhertethed have Lov at skubbe udenfor. Nu er det ikke Tid at slaa Saar, men at hele dem.«

Bisperne ser med Glæde, at Rigsregeringens Chef vil stille Folkets Fornylelse paa den kristne Tros Klippegrund. »Men Troslivets Rige og selve den kirkelige Ordning maa overlades til Kirken. Statens Indgriben i Kirkens Virkefelt og Retsgebet kan være nok saa godt ment, den maa dog nødvendigvis føre til Ulykke. Vi er taknemmelige for Rigskanslerens Erklæring om, at Kirkens Rettigheder ikke skal blive indskrænkede, dens Stilling til Staten ikke ændret.«

Forsøget paa ved Magtbud at tilvejebringe en *National- eller Enhedskirke* er hermed *paa Forhaand dømt*. »At den katolske Kirke ikke kan gøres til en Nationalkirke, siger allerede dens Navn. *Planlæggelse af en Nationalkirke er for Katholiken ensbetydende med Frafald fra hans Tro*. Det vil dog ikke forhindre os i at arbejde med Henblik paa en levende Forbindelse mellem Kristendom og Folk. Vi maa ogsaa principielt tage Afstand fra hine Bestræbelser, som efter Foregivende eller formentlig i Folkesundhedens Interesse vil foretage Indgreb i Naturens og Sædelighedens Love. Sædelige Grundlove taaler ingen Undtagelser.«

Fremdeles bryder Bisperne en Lanse for den sociale Retfærdighed og Lighed overfor Lovene og fortsætter saaledes:

»Ligesom vi fordrer Ligeberettigelse for vore tyske Brødre i fremmede Lande og fordømmer Undtagelseslove, saaledes maa vi ogsaa *absolut tage Afstand fra enhver Retskrænkelse og Retsulighed med Hensyn til Borgere i vor egen Stat*.«

Efter at Biskopperne har krævet Konfessionsskoler og Opretholdelse og Beskyttelse af de katolske Foreninger, følger Udtalelser imod Meningsfrihedens Undertrykkelse:

»Den katolske Kirke«, hedder det her, »har i mer end 1000 Aar været Bæreren af en høj Kultur og et rigt Aandsliv. Vi vil med samme Kærlighed og Offervillighed arbejde videre paa dette Felt. Men det kulturelle og aandelige Liv

maa plejes i Frihed og Glæde. Vi kender tilstrækkeligt Misbrugen af Ordet Frihed og dettes skadelige Indflydelse paa Kunstens og Kulturens Omraade. Ejheller forsvarer vi en Kritik, som bekæmper og nedsætter enhver statslig Autoritet. Men Misbrugen bør dog ikke føre til Undertrykkelse af den frie Mening og det frie Ord helt igennem, især ikke i Dagspressen. Betydningen af den katholske Presse blev fra først af og fra højeste Varde saa stærkt betonet, at vi ikke nu kan lade den i Stikken.«

Skrivelsen slutter med at appellere til, at ingen unddrager sig det store Opbygningsarbejde, men at heller ingen bliver stødt tilbage.

Troens Fakkeltbærer.

Tirsdag den 13. Juni — under den hellige Antonius' øverste Patronat — agter Ansgariusforeningen at afholde et Møde med det Formaal at vække Interesse for vor katholske Presse, i Særdeleshed for Danmarks ældste, katholske Organ, »Nordisk Ugeblad«. Det nærmere Program forbeholder vi os at meddele senere, men kan allerede nu oplyse, at Biskoppen, som til den Tid vil være vendt tilbage fra Pilgrimsfærd, vil tage Ordet, ligeledes vil Grev Holstein Ledreborg tale, og der vil foreligge en Beretning om den internationale Pressekongres, der i Begyndelsen af Juni afholdes i Rom.

Der er ingen Tvivl om, at Pressespørgsmaalet er et af de allervigtigste; rundt omkring i Verden arbejdes der intensivt paa at udbrede de katholske Blade eller holde den Stilling, man allerede har erobret, mod Tidernes Ugunst.

Vi herhjemme maa slutte os sammen om den danske, katholske Presses Hovedorgan; vi maa paa alle Maader — med skabende Kærlighed — ved positivt Arbejde — støtte »Nordisk Ugeblad«, fordi dets Sag er Kirkens Sag i vort Land og af eminent Betydning for Menighedens Fremgang. Ansgariusforeningen vil minde alle om, at vor Presse som Troens Fakkeltbærer bør støttes af enhver!

Jesu Barndoms Forening.

Foreningens Leder i Danmark, Pastor C. Jaworski, har udsendt det katholske Danmarks maaske mest læste Aarbog, for der kan vel ikke være Tvivl om, at den lille, med Billeder nydeligt udstyrede Piece vil blive slugt af mange

Hundreder af store og smaa Børn, som faar den i Hænde. Og den fortjener det. Det er beklageligt, at man oplever én Skuffelse paa sidste Side, hvor der staar, at den økonomiske Krise ogsaa har gjort sig gældende paa Foreningens Budget: Indtægterne er gaaet ikke saa lidt tilbage. Mens Bidragene i Fjor udgjorde 3447 Kr., blev det i Aar kun til 2984. Heldigvis kan dog ogsaa de vanskelige Tiders Lov gennembrydes, og Regnskabet viser Steder, hvor der er sket Fremskridt: Aarhus fra 126—161, St. Knuds Skole, Kbhvn., 425—450, Næstved 94—115, Vejle 40—52, St. Ansgars Drengeskole, Kbhvn., 26—35, Aalborg 102—110, Ringsted 20—25, St. Maria Drengeskole, Kbhvn., 52—55, Nykøbing F. 27—30, Rønne 17—19.

Medlemsbidrag i Aaret 1932.

Aalborg	110,00	
Aarhus	161,00	
Assens	17,25	
Esbjerg	85,00	
Fredericia	61,25	
Helsingør	178,00	
Horsens	85,00	
Kolding	52,04	
København		
<i>St. Ansgars Sogn</i>		
Drengeskolen	35,00	
Pigeskolen	44,30	
Kollett	11,32	
Den franske Skole	60,00	
St. Knuds Skole	450,00	
		600,62
<i>Rosenkranssognet</i>		
St. Mariæ Drengeskole.	55,69	
St. Mariæ Pigeskole ...	27,11	
Kollett	12,40	
Jeanne d'Arc Skolen ..	230,00	
		325,20
<i>Sakramentsognet</i>		
St. Josefs Skole	90,50	
Kollett	25,62	
Gaver	73,10	
Birgittaforeningen	16,00	
Unge Piger p. St. Jos. Hsp.	11,70	
		216,92
<i>St. Annæ Sogn</i>	160,00	
<i>St. Andreas Sogn</i>		
St. Josefssøstrenes Pige-		
og Drengeskole	19,00	
Assumptionssøstrenes		
Pigeskole	20,00	
Kollett	8,35	
Gaver	20,00	
		67,35
		<hr/>
		Kr. 2119,63

	Overført Kr.	2119,63
Køge		29,50
Maribo		10,00
Nakskov		50,00
Næstved		115,00
Nyborg		48,00
Nykøbing F.		30,00
Odense St. Albani Skole	71,30	
Børn paa Landet	26,34	
Gaver	77,50	
Kollekt	45,51	
		<u>220,65</u>
Randers		40,20
Ringsted		25,00
Roskilde		90,64
Rudkøbing		6,31
Rønne		19,37
Silkeborg		25,00
Slagelse		11,00
Svendborg St. Knuds Skole	36,50	
Mariakongregationen	30,00	
Kollekt	19,50	
Gave	5,00	
		<u>91,00</u>
Vejle Skolen	42,84	
Gaver	10,00	
		<u>52,84</u>
	Ialt Kr.	<u>2984,34</u>

Regnskab for Aaret 1932.

Indtægt:

Kassebeholdning	475,60
» (Grundet paa de vanskelige Valutaforhold blev der kun afsendt Kr. 2954 til Paris)	45,08
Medlemsbidrag	2984,34
Renter	19,73
	<u>Ialt Kr. 3524,75</u>

Udgift:

Udgivelsen af 3350 Aarbøger for 1932	345,00
Porto	19,75
10,133 Francs til Hovedbestyrelsen i Paris	2650,00
Kassebeholdning	510,00
	<u>Ialt Kr. 3524,75</u>

C. Jaworski.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Saaledes forberedte min gode Mor mig til min store Rejse ud i Verden, og til Slut gentog hun de Ord, som hun allerede ofte havde henvendt til mig:

»Nu har jeg slet ingen Bekymringer for dig, Nonni. Thi jeg véd, du vil søge at rette dig efter mine Raad. Men saa vil Gud ogsaa drage Omsorg for dig, saa at du intet har at frygte.«

Men nu kom den sværeste af alle mine Prøvelser: Afskeden fra min Mor.

Kaptajnen paa den lille danske Sejler, der skulde bringe mig over Atlanterhavet til Danmarks straalende Hovedstad, København, havde lovet min Mor at melde hende, hvornaar jeg skulde komme om Bord. Skibet laa derude paa Reden, lige ud for vort Hus. Vi vidste, at det snart var rejseklart, og at Budet altsaa kunde komme hvert Øjeblik. Jeg blev derfor hjemme for at være parat til Afrejse ved det første Tegn. Endelig var Timen kommen. Jeg sad ved Vinduet i mit lille Kammer og saa ud over Havet. Pludselig opdagede jeg, at Chaluppen havde løsnat sig fra det lille danske Fartøj. Jeg saa spændt paa den; der sad en Dreng i den. Det var Ove, den lille Skibsdreng, som jeg ofte havde set og talt med. Han roede ind mod Stranden og styrede lige paa vort Hus. Jeg sprang op og meldte det til Mor. Ingen Tvivl, det gjaldt mig. Snart stødte Ove til ved Strandbredden. Han trak Aarerne ind og sprang i Land, gjorde Baaden fast og gik op imod Huset.

»Jeg skulde melde«, sagde han til min Mor, »at den lille Passager skulde komme nu. I Eftermiddag sejler vi.«

»Godt«, sagde min Mor, »Nonni skal straks komme.«

Efter at den danske Dreng sammen med mig havde faaet en Kop Kaffe med Kager, forlod han Huset, gik ned i Baaden og roede tilbage til Skibet. Min Mor sendte vores Pige hen til et af Nabohusene for at bede en derboende stærk Dreng, som hørte til mine bedste Venner, om han ikke vilde komme og være mig behjælpelig paa min sidste Tur fra Hjemmet til Skibet. Drengen kom straks og hjalp mig at skyde min egen Baad ud i Vandet, den, hvormed jeg havde foretaget saa mange eventyrlige Ture med min lille Bror Manni. Saa hentede vi min Rejsekuffert og bar den ned i Baaden.

I Kufferten var hele min rørlige Formue. Min Mor havde pakket, hvad jeg skulde have med: Nogle Klædningsstykker, noget Vasketøj, Bøger og lignende. Og yderligere havde jeg temmelig mange Penge i Lommen. Mor havde nemlig givet mig saa meget med, som hun kunde, og næsten alle mine Venner havde ved deres Afskedsbesøg lagt noget til som Lommepege. Jeg troede, jeg var blevet en rig Mand, thi saa mange Penge havde jeg endnu aldrig haft i Lommen.

Da Baaden var klar til Afgang, kom min Mor ned til Stranden og gik om Bord i den sammen med os to Drengene. Jeg satte mig ved Siden af hende. Min lille Ven stødte fra

Land, tog til Aarerne og roede os ud til den danske Sejler. Da vi naaede derud, steg jeg op paa Skibet sammen med Mor. Vi hilste paa Kaptajnen, der straks førte os ned i sin egen Kahyt, for at vi der i al Ro og ganske alene kunde tage Afsked med hinanden — den sidste Afsked. Da Kaptajnen havde trukket sig tilbage, eftersaa Mor, om alt med Hensyn til min Seng og slige Indretninger var i Orden. Alt var, som det skulde være. Hun havde anbefalet mig til Kaptajnens og Styrmandens kærlige Omsorg. Det var gode, dannede Mænd, som lovede at vaage over mig, som var jeg deres eget Barn. Jeg skulde heller ikke paa den lange Tur bo hos Matroserne, men i deres egen Kahyt og ogsaa sove der.

Da min Mor havde fundet alt tilfredsstillende, saa hun paa mig med et kærligt, moderligt Blik og sagde: »Nu maa vi skilles, Nonni, mit elskede Barn. Du skal fra nu af ikke mere bo hos din Mor, men være henvist til dig selv. Det er muligt, at vi ikke ser hinanden mere i dette Liv. Men vær ved godt Mod, min Dreng, thi jeg overgiver dig i Guds Hænder. Det er ikke tomme Ord, thi fra nu af vil Gud alene være Far, Mor, alt for dig. Og hvis du holder de Løfter, du har givet mig, da behøver jeg ikke at ængstes for dig, thi da vil Gud sørge for dig, meget bedre end din Mor vilde kunne, Han vil bære dig paa Hænderne og give dig den sande Lykke til dit Livs Ende.«

Efter disse Ord omfavnede hun mig og kyssede mig for sidste Gang i mit Liv — og holdt mig nogle Øjeblikke fast trykket til sit Hjerte.

Det er umuligt i Ord at skildre, hvorledes jeg var til Mode i dette Øjeblik. Jeg havde det bestemte Indtryk, at jeg ikke mere skulde se min Mor. Og det smertede mig saa dybt, at jeg trods hendes Formaning om at være tapper ikke kunde andet end hulke og græde. Jeg var ganske opløst i Taarer og græd som et lille Barn . . .

Mor sagde endnu noget til mig, som jeg næppe hørte, jeg tror, det blandt andet var disse Ord: »Det bliver alt sammen godt igen, Nonni. Nu græder du, men du vil snart genvinde din naturlige Friskhed og Munterhed.«

Vi gik nu op ad Trappen — op paa Dækket. Min Mor tog kort Afsked med Kaptajnen og steg tavs ned i Baaden. Straks roede min Ven bort fra Skibet tilbage til Strandbredden og vort Hjem. Jeg stod alene ved Rælingen, saa efter hende og søgte, saa godt jeg kunde, at vinke en sidste Hilsen til hende med mit Lommetørklæde. Og dette blev virkelig den sidste Afsked, thi jeg har aldrig genset min Mor.

Fra den vide Verden

København. Katholsk Ungdoms Værn. Onsdag i Paaskeugen afholdtes den aarlige Generalforsamling i »Vesterhus«. Efter at Formandens Beretning og Kassererens Regnskab var godkendt, fandt følg. Valg Sted: Højærv. Pater Nøsen til gejstlig Vejleder (Genvalg) og Ekspeditionssekretær Boje Danielsen (Genvalg); til Suppleanter: Frk. Grüner (Genvalg) og Frk. Endresen (Nyvalg); til Revisorer: Bogholder Krejl (Genvalg) og Boghandlermedhjælper Jensen (Nyvalg).

I Aarets Løb er det sædvanlige Arbejde udført: *Festen for de 14-aarige*, ved hvilken det er muligt for Foreningerne at komme i Forbindelse med de unge — *Tilskud til Ungdomsforeninger og Børnehjem* — samt til *Enkeltpersoners Videreuddannelse*; denne sidste er ikke den mindst betydningfulde Side af Værnets Arbejde.

Men »K. U. V.« arbejder med et stadigt dalende Medlemsantal og derfor ogsaa med stærkt nedadgaaende Indtægter, hvilket sidste desværre hindrer Bestyrelsen i at bevilge i det Omfang, der undertiden var ønskeligt. Formanden fremhævede dog, at hidtil havde man ikke afslaaet en virkelig begrundet Ansøgning, det være sig fra Foreninger eller fra unge, som søgte Hjælp til Videreuddannelse.

Efter Opgavens Natur udfører K. U. V. sit Arbejde i al Stilhed, og dette er sikkert en Grund til, at det i Længden er vanskeligt at fastholde de bidragydende Medlemmers Interesse, da disse ikke kan følge det velsignelsesrige Arbejde, som deres aarlige Bidrag gør muligt — og det ikke alene i Hovedstaden, men ogsaa ude i Provinsen. Hvis Værnet imidlertid ikke opnaar fornyet Tilgang af Medlemmer, gaar det sin Opløsning i Møde.

Paa den sidste Generalforsamling, som Værnets Stifter, Pater Günther, deltog i kort før sin Død, forudsaa han denne Opløsning som en meget nærliggende Mulighed. Han sagde: »Vi maa betragte os som Værnets Lighærere. Kun maa vi sørge for, at det kommer anstændigt i Jorden.«

Det var med tungt Hjerte, Pater Günther sagde dette, samtidig med, at han skuede tilbage paa to Aartiers Arbejde, rigt paa saa megen Velsignelse.

Den, som ikke ønsker, at denne Jordefærd skal finde Sted, men at Værnet skal fortsætte sit Arbejde til Gavn for Menighedernes Ungdom, bør da snarest melde sig ind i *Katholsk Ungdoms Værn*. Dette kan ske ved Henvendelse til Formanden, Direktør Chr. Henriksen, Kirsteinsgade 9, København Ø.

Gl. Farumgaard. St. Ursula Stiftelsen ved Farumsø har faaet en ny Præst, idet P. Joachim Maria Springer af Dominikanerordenen har overtaget Stillingen som Husets Præst, i alt Fald for det første Aar. P. Springer kommer fra St. Josefs Kolleg i Oldenburg, hvor hans Orden leder et stort Gymnasium, og hvor Pateren har været optaget af sin Virksomhed som Skribent og Exercitieleder. Da en af Farumgaards Fløje bliver bygget om til Kapel, vil Klostret ved Søen ogsaa snart eje en værdig Helligdom, som vil glæde de Feriegæster, der kommer til dette yndige Sted.

Aarhus. Et nyt Altertæppe. 1. Paaskedag havde vi den store Glæde at se vor Kirke for første Gang smykket

med det nye Altertæppe, der dækker Altertrinene og Koret's hele Gulv. Det er et Korsstingsarbejde i rene røde og grønne Farver paa sort Grund, med smaa gule Stænk i de grønne Mønstre, saa det hele ligner en blomstrende Eng. Seksten Damer fra vor Menighed (d. v. s. to var nu fra København og en fra Fredericia) samt to-tre ikke-katholske Damer har i tre Fjerdingaar syet derpaa, og Firmæet Johannes Gjerulff i Aarhus har monteret det.

Esbjerg. I Ugen efter d. 23. April holdt Pastor Messerschmidt, Sønderborg, tre offentlige Foredrag efter Indbydelse fra en Kreds af interesserede. Foredragene, som var annoncerede to Gange i Byens fire Aviser, afholdtes i Centralbibliothekets smukke Ovenlyssal.

Det første Foredrag, »Autoritetsprincippet«, havde samlet over 70 Tilhørere. Pastor Messerschmidt belyste grundigt de evangelisk-lutherske Trosprinciper, Læren om »Frelsevisheden«, om Retfærdiggørelsen ved Troen alene m. m. og godtgjorde, hvor langt moderne Lutheranisme har fjernet sig fra Kristendommens Grundtanker. Til Slut antydedes det katolske Trosprincip.

Efter Foredraget fulgte en livlig Diskussion. Provst Kjærgaard (Grundtvigianer) ankede over, at Kirken kaldte sig »katholsk« og »Kirken«, idet Folkekirken ogsaa var en Del af den hellige, almindelige Kirke. Pastor Ivertsen (indre Mission) havde kedet sig, og Pastor Christensen (Socialdemokrat) udtalte Taknemmelighed for Udfrielsen af Pavedømmets Mørke. En fælles Ejendommelighed ved disse Indlæg var deres bevidste Modvilje mod enhver Anvendelse af Tænkingens Gave paa religiøse Spørgsmaal.

Det var øjensynligt, at Tilhørerne hverken kedede sig eller følte Skræk over Pavedømmets Mørke. Man holdt ud til Kl. 23³⁰ og paahørte med Interesse Diskussionen.

Det andet Foredrag »Katholicismen hos Augustin« formede sig som en naturlig Fortsættelse af det første. Det sloges fast, at hvor der er Dogme, er der aandeligt Liv, og hvor der ingen Dogmer er, er der aandeligt Død.

Det tredje og sidste Foredrag »Messeofret« blev efterfulgt af en langvarig og meget interessant Diskussion, hvori deltog Provst Kjærgaard, Landsretssagfører Krebs, Fru Krebs, Dommerfuldmægtig Højriis, Læge Perch, Pistrup m. fl.

Blandt Tilhørerne saas en Del af Byens yngre Jurister.

Til Foredragene var alle Esbjergs Folkekirkepræster specielt indbudte, og Esbjerg katolske Radioklub havde i Overensstemmelse med sine Formaal ydet Bistand til Annonceringen af Foredragene.

H. H.

Rom. Det aarlige Møde, som det øverste Raad for Foreningen til Troens Udbredelse plejer at afholde, fandt Sted Onsdag d. 26. April og havde samlet Repræsentanter fra alle Verdensdele. Hensigten med dette Møde er at forvisse sig om Arbejdets Fremgang i de forskellige Lande, at fordele de indsamlede Summer blandt Missionerne og at fastlægge Programmet for det kommende Aar. Ved det første Møde førte Hs. Eminence Kardinalpræfekt Fumasoni-Biondi Forsædet, men han afløstes ved de følgende Møder af Propagandakongregationens Sekretær, Ærkebiskop Salotti. Ved disse Møder skildrede Repræsentanter for næsten alle Lande Fremgangen. Krisetiderne har forvoldt en Nedgang i Foreningens Indtægter, som i Aar i alt beløber sig til 47 Millioner Lire, medens man det foregaaende Aar i alt havde

samlet 50 Millioner Lire. De Lande, hvor Nedgangen gør sig mest gældende, er U. S. A., Belgien og Polen.

England. Den anglikanske Ærkebiskop af Canterbury har angaaende Det Hellige Aar udtalt følgende:

»Dette Aar kan med rette betragtes som Mindeaar om Korsfæstelsen for nitten Aarhundreder siden. Paa en Tid, da en ny Forstaaelse for det menneskelige Livs gensidige Afhængighed og Samhørighed i det forbigangne og nærværende tilskynder til Højtideligholdelsen af alle Slags Hundredaarsjubilæer, vilde det i Sandhed være mærkeligt, om et Hundredaar for Verdenshistoriens største Begivenhed ikke blev ganske særlig fremhævet. Det burde forlene alle de Kristnes aarlige Ihukommelse af Korset med ny Iver og Kraft. Den Kendsgerning, at Hans Hellighed Paven har opfordret alle den Romerske Kirkes Troende til at fejre Aaret 1933 som et helligt Aar, kan med rette benyttes som en — midt i vor dybe Splittelse sikkert højst velkommen — Lejlighed til at samles med en stor Mængde af vore Medkristne hele Verden over i en fælles ærbødig og taknemmelig Ihukommelse af Verdensforløsningens højtideligste Optrin«.

Sydafrika. Det hyper-moderne Belgrave Hotel i Kimberley, som alle kendte Personligheder benyttede paa Gennemrejser, er grundet paa Krisen paa Diamantmarkedet af Ejerne, de Beers Diamond Mines, skænket til »den hellige Families Søstre«, som har aabnet en Klosterskole i Hotellet.

Sakramentskirken. Søndag d. 14. Maj. I Anledning af Firmelsen: Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 7 stille Messer. Kl. 9 Prælatmesse med Firmelse. Kl. 17 Festandagt med Præd. som Firmanderne bør overvære.

Rosenskanskirken. Kongregationen »Maria Rosenkrandsdronning« har Fælleskommunion Søndag den 14. Maj i Messen Kl. 8.

St. Annæ Kirke. Søndag den 21. ds. holdes Hovedgudstjenesten Kl. 9 med Børnenes højtidelige Førstkommunion og Daabspågtens Fornyelse. De stille Messer læses Kl. 6, 8 og 11.

Valfarten til Rom.

Indtegnelsesfristen er udsat til 20. Maj. De, som ønsker at komme med, bedes venligst snart meddele det til Bennett's Rejsbureau, Kbvn.

St. Michaels Klub. Mandag d. 15. Maj Kl. 20 (efter Majandagten) indbydes Medlemmerne til afsluttende Klubaften for Sommerferien i Formandens Hjem, Stenosg. 2. Klubben begynder den nye Sæson den første Mandag i Oktober.

21-aarig katolsk **ung Pige** fra Jylland, med gode anbefalinger, søger Plads som Husassistent i katolsk Hjem. Billet mrkt. »Jylland« sendes til Ekspeditionen, Bredg. 64.

Ung, katolsk Mand, som har opholdt sig flere Aar i Udlandet, tilbyder Undervisning i Fransk og Latin.

Alfred Jeppson, Vølundsg. 17^a, N.

Kirkelig Kalender.

Maj.		Maj.	
14. S.	4. Søndag e. Paaske.	21. S.	5. Søndag e. Paaske. —
15. M.	Johannes Baptist de la Salle.	22. M.	Bededag.
16. Ti.	Ubalde.	23. Ti.	Bededag.
17. O.	Erik, Konge af Sverige.	24. O.	Vigilie. — Bededag.
18. T.	Venantius.	25. T.	Christi Himmelfarts
			Dag.
19. F.	Petrus Cælestin,	26. F.	Philip Neri.
20. L.	Bernardin af Siena.	27. L.	Beda den Ærværdige.

Maj. Ugens Messebønner.

14. S. **4. Søndag e. Paaske** (587—427); 2. *Sæt Bønner*: Bonifacius (911—742), 3. *Sæt Bønner*: Gudsmoder ([90]—[94]).
15. M. Johannes Baptist de la Salle (911—742).
16. Ti. † Ubalde (912—755); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
17. O. Erik, Konge af Sverige (912—745); 2. Paschalis Baylon (913—744).
18. T. Venantius (914—748).
19. F. Petrus Cælestin (915—745); 2. Pudentiana (915—[67]).
20. L. † Bernardin af Siena (916—746); 2. og 3. som Tirsdag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Fra Paaske indtil Christi Himmelfarts Dag læses hver Dag *Paaskens Præfation* undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

Benediktineroblaterne har Møde Mandag d. 15. Maj Kl. 20 i Rosenkranskirken.

Mariakongregationen for unge Mænd holder Fælleskommunion Søndag d. 14. Maj Kl. 8^{1/2} i Messen i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Kirke holder Møde Torsdag d. 18. Maj Kl. 8 i Forbindelse med Majandagten.

St. Franciskus's III Orden har Møde Fredag d. 19. Maj Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

A.C. Onsdag d. 17. Maj Kl. 20: Julius Margolinsky: Spinoza. Gæstekort à 1 Kr. ved Henvendelse til Administratoren.

Særtryk af den nye Jesu Hjerter Messe, latin og dansk, i samme Format som Messebogen, kan faas ved Jesu Hjertes Budbringer, Ryesgade 26, Aarhus (og i de katholske Bogsalg), 10 Øre + Porto.

Forstanderinden for St. Josephs Hospital i Odense,
Sr. M. Ursula,

er Torsdag d. 3. Maj afgaaet ved Døden, 70 Aar gammel.

R. i. p.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paar 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 20.

Søndag den 14. Maj

1933

INDHOLD: Hvorledes aabenbarer Gud sig? — Byen, som Millioner valfarter til. — Bededagene er inde... — Paa Flugt til Ægypten. — Guds skjulte Kalden. — Pater Josef Pignatelli S. J. — Statskirken og de 98 Procent. — Det Nye Testamente II Del. — Presse-Rundskue. — Stor Fremgang i Hedningemissionen. — Paa Lytterpost. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Hvorledes aabenbarer Gud sig?

Forelægger man dette Spørgsmaal for en *Theolog*, saa svarer han: Han gør det paa to ret forskellige Maader. Forskellen er saa stor, at man bør betragte hver af dem for sig. Spørger man derimod en *Historiker* om det samme, siger han: Der er to Maader; de er nok forskellige fra hinanden, men de fulgtes altid ad i Menneskenes Historie og støttede og udfyldte hinanden indbyrdes. Da det er mere underholdende at høre Historie end Theori, lytter vi til den sidste.

Skønt vore Øjne ikke kan se Gud, vore Ører ikke høre ham og vore Hænder ikke føle paa ham, forudsætter Menneskene dog i al Almindelighed som en Selvfølge, at vi kan erkende i hvert Fald noget af ham, ellers vilde vi jo nok lade være med at tale om ham. Paa en eller anden Maade maa han altsaa have aabenbaret sig for os.

I Biblen hører vi nærmere om, hvordan denne Aabenbaring gik for sig. Ikke ved møjsommeligt Søgen og For-

skén fik de første Mennesker deres Viden om Gud, men han nedlod sig til dem for at tale med dem som en Fader med sine Børn. Hvad der skete dengang og senere gentog sig endnu oftere, er aldrig blevet glemt, men gik i Arv fra Slægtled til Slægtled ned gennem Tiderne, ogsaa hos Hedningerne, skønt disse efterhaanden kun havde et Vrængbillede tilbage af den oprindelige Aabenbaring og ikke uden videre fik Del i den Rigdom paa Meddelelser fra Guds Side, der kom efter Noas Tid.

Denne Art af Aabenbaring har den Ejendommelighed, at den er en umiddelbar guddommelig Kundgørelse af religiøse Sandheder til bestemte Mennesker, der saa skal give dem videre. Den er et Led i de Foranstaltninger, Gud træffer for at føre Mennesket til en overnaturlig Evighedsbestemmelse, og kaldes derfor ogsaa den »overnaturlige« Aabenbaring.

Ved Siden af den fandtes hele Tiden endnu en anden, der gaar under Navnet den »naturlige« Aabenbaring. Dens Særkende er, at der altid er et Mellemlid mellem Gud og Mennesket, en Skabning, der paa indirekte Maade skal fortælle mig om Gud. Først og fremmest er det den os omgivende Natur, der leder Tankerne hen paa Gud og hans Egenskaber. Som et Kunstværk kan sige os meget om den Kunstners Tanker og Karakter, der har skabt det, saaledes giver den fortryllende Skønhed i den skabte Verden en Anelse om Verdensskaberens Herlighed. Eller bliver vi imponeret af Naturens Kræfter og umaadelige Aktivitet, opstaar samtidig i os et Begreb om, hvor meget mægtigere han maa være, der har frembragt disse Ting.

En anden Vej til den naturlige Gudserkendelse er Opdagelsen af den Morallov, der staar skrevet i alle Menneskers, ogsaa Hedningernes, Hjerter. Hvad der saaledes rører sig i vor Samvittighed, tvinger os til at antage, at der eksisterer en højeste Lovgiver og Dommer, som er absolut retfærdig og hellig.

Endelig giver Betragtningen af Menneskeslægtens egen Historie et lignende Resultat. Den giver en sikker Overbevisning om, at der bagved Begivenhedernes Gang staar et guddommeligt Forsyn og en guddommelig Verdens-

styrelse. Mest iøjnefaldende viser sig denne Guds Indgriben i det israelitiske Folks Historie og i Christi Kirkes ubrudte Livskraft trods alle Angreb udefra eller indefra.

Men om alt, hvad vi saaledes direkte eller indirekte er farer om Gud her i det jordiske Liv, gælder en Bemærkning, Paulus gør: Nu forstaar vi kun delvis. Nu ser vi ved Hjælp af et Spejl paa gaadefuld Vis. Men naar det fuldkomne (= den fuldkomne Aabenbaring) kommer, d. v. s. efter dette Liv, skal jeg staa Ansigt til Ansigt med Gud og erkende ham paa samme Maade, som jeg er kendt af ham.

Det er den store Overraskelse, vi skal glæde og forberede os til.

F. K.

Byen, som Millioner valfarter til.

Lourdes staar i Aar mere end nogensinde i Midtpunktet for Verdens Interesse, idet den lille Provinsby ved Gavefloden fejrer 75 Aars Jubilæum som Valfartssted. Det var jo den 11. Februar 1858, at Mølleren Soubirous' 14-aarige Datter Bernadette kom hjem og fortalte sine undrende Forældre, at hun ved Massabielleklippen havde set en saare skøn Dame i blændende hvid Kjole med blaat Bælte og en Rosenkrans i sine Hænder.

Synerne gentog sig. Den 14. Februar saa Bernadette den smukke Dame igen d. 23. Februar sendes Bernadette til Præsten Peyramale med Damens Paabud om, at der skulde bygges en Kirke, og at man skulde valfarte til Stedet. . . . Den 25. Februar begynder Bernadette i manges Overværelse at grave i Jorden, og Lourdes' vidunderlige Kilde sprudler frem; den 25. Marts giver Damen sig til Kende med Ordene: Jeg er den ubesmittede Undfangelse, og saaledes gentog Aabenbarelserne sig lige til den 16. Juli, da den attende og sidste fandt Sted.

Alle disse Naadesbevisninger og de utallige, der siden fulgte efter, skal nu fejres i et særligt mariansk Jubelaar fra $11\frac{1}{2}$ 1933— $11\frac{1}{2}$ 1934. Fra den 9.—11. Februar har man allerede holdt et stort Triduum, hvortil den hellige Fader,

der selv har været to Gange i Lourdes, sendte sin Legat, og ligeledes højtideligholdtes den 25. Marts. Desuden vil man fejre den 16. Juli, Dagen for den sidste Aabenbaring, samt Rosenkrans- og Immakulata-Festen den 1. Okt. og 8. Dec. Den hellige Fader har den 11. Januar 1933 rettet en Skrivelse til Biskoppen af Tarbes og Lourdes, Mgr. Gerlier, hvori han kalder L. en af Verdens første Helligdomme, hvis Ry bestandig vokser. Blandt andre Privilegier tilstaar Rom den Gunst at fejre den sidste Vision d. 16. Juli med en Højmesse om Aftenen Kl. 18, som en Biskop eller Kardinal skal holde.

Tager Andagten til Guds Moder i Lourdes virkelig til? Det bedste Svar giver de vældige Pilgrimskarere, som bliver flere og større for hvert Aar. Kard. Binet erklærede i sin Aabningstale for Jubilæet, at hvis en oplyst Profet paa den første Aabenbarings Tid havde forudsagt det, vilde man utvivlsomt have holdt ham for forrykt.

Det er bekendt, hvorledes Vantroens Vover skyllede op mod Klippen Massabielle, og hvad den unge Hyrdepige Bernadette maatte gennemgaa. Ikke blot forholdt den kirkelige Myndighed sig yderst forsigtig og afventende. De verdslige Embedsmænd lige til Regeringens Chef prøvede alt for at skræmme den lille Pige fra sine Forklaringer. Man vilde anbringe hende paa et Sindssygehospital og forbød Besøget ved Grotten, indtil Kejser Napoleon III selv lagde sig imellem. Men Bernadette lod sig ikke skræmme, var iøvrigt vedblivende ydmyg og beskeden, afviste alle Gaver, skønt hun og hendes Forældre hørte til Fattigfolk, og trak sig tilsidst tilbage til Klosterlivets Fred, hvor hun døde, 35 Aar gammel.

Derude i den store Verden rasede Stormen mod Lourdes imidlertid videre, og den kirkefjendtlige Presse betegnede det hele snart som Svindel og Spekulation, snart som Suggestion eller Indbildning. Det hører nu Historien til, hvorledes Emile Zolas Bog i Naturvidenskabens, Psykologiens og Medicinens Navn løb Storm mod Marias Helligdom og saae Tvivlens Sæd i mange Sind.

Men Lourdes har overlevet alle Vantroens Angreb, og i Dag staar dette »overnaturlige Hospital«, som Dr. Vallet har kaldt det, mere end nogen Sinde som et Tegn paa

Miraklets Mulighed og Virkelighed, som et Bevis for, at der er een, som staar over Naturkræfternes ubønhørlige Love. Et særligt Lægebureau i Lourdes undersøger de vidunderlige Helbredelser, det ledes af fremragende medicinske - Autoriteter, hver diplomeret Læge har Adgang til disse Undersøgelser, og Tusinder benytter sig af denne Ret. Med hvilken kritisk Forsigtighed man gaar frem, viser bl. a. det ringe Antal mirakuløse Helbredelser, som virkelig anerkendes som saadanne. I 1932 blev kun 12 af 160 erklæret for hævet over hver Tvivl. Desuden findes der en international Lægeforening af Vor Frue af Lourdes, som tæller over 1800 Medlemmer. Lourdesmiraklerne kan ikke mere ignoreres af Videnskaben; som Bevis derpaa antog Pariseruniversitetets medicinske Fakultet i 1926 en Dissertation om Helbredelser i Lourdes.

Kan man ogsaa forlange klarere Beviser for Mirakler, end Forsynet fremlægger dem i Lourdes? Den Kilde, som pludselig sprang frem hin 25. Februar, og som nu hver Dag udgyder 220,000 l Vand, er ganske almindeligt Bjergvand uden Radioaktivitet eller lægende Stoffer. Helbredelserne sker desuden ganske pludseligt og uden Overgang. Man beskæftiger sig overhovedet kun med Tilfælde, hvor der ikke kan være Tale om Suggestion; eller med Helbredelser, hvor det drejer sig om øjeblikkelig Dannelse af ny Substans.

Dr. Vallet fortæller om en Række meget interessante Tildragelser, som han selv blev Vidne til. Saaledes meddeler han, hvorledes en Læge tog sit lille to-aarige Barn, som fra Fødslen af havde Klumpfødder og ikke var i Stand til at gaa, og dykkede det i sine Hænder ned i Kildens Vand. Da saa han med sine egne Øjne, hvorledes de smaa Fødder paa nogle Øjeblikke omdannedes og blev normale, ja Barnet smuttede fra hans Hænder og løb rask omkring.

Særlig paafaldende var Helbredelsen af en engelsk Krigsinvalid, John Traynor. Hans Arm var fuldstændig splintret, Hjerneskallen havde en kredsround Aabning paa 3 cm i Diameter, og han plagedes paa Grund af sine Hovedsaar af Epilepsi. Traynor blev helbredet paa et Øjeblik, der dannede sig i hans Arm ny Nervesubstans, flere Centimeter lang, og paa et Øjeblik lukkede sig ogsaa Hovedskallen,

idet der dannede sig ny Knoglesubstans. Denne Helbredelse gjorde saa dybt Indtryk i England, at Tusinder af Mennesker omvendte sig. Det kan give os et Begreb om, hvorledes Lourdes endnu i langt højere Grad er Sjælenes Bad end det »overnaturlige Hospital« for syge Legemer. Dr. Vallet fortæller som et Eksempel for mange, hvorledes han blev Vidne til, at en Læge efter en vidunderlig Helbredelse udrød: »Nu maa jeg igen gaa til Skrifte, jeg har ikke gjort det de sidste 30 Aar.« Det er jo ogsaa Underrets dybeste Mening, at føre til Tro, til Gud; Maria har i Lourdes ført Tusinder til Jesus. Ganske vist fandtes og vil der altid findes Mennesker, som alligevel ikke tror, og med Rette citerer P. Christ S. J. med Henblik paa dem St. Augustins Ord: »Den samme Sol gør, at Isen smelter, og at Gadedyndet størkner.«

Bededagene er inde . . .

Vi.

Man spurgte engang en Familiefader, hvordan han havde baaret sig ad med at opdrage sine Børn. De var alle blevet gode og brave Mennesker. Han svarede:

»Jeg har altid gjort mig Umage for at give dem et godt Eksempel. Jeg har aldrig nøjedes med at sige til dem: ‚I skal bede, Børn!‘ Derimod sagde jeg: ‚Nu vil vi bede, Børn!‘ Heller ikke brugte jeg at sige om Søndagen: ‚Gaa nu til Messe‘, men: ‚Nu gaar vi til Messe‘. Lige saa lidt sagde jeg: ‚Nu skal I gaa til Skrifte‘; jeg sagde: ‚I Morgen er det første Søndag i Maaneden, i Aften gaar vi til Skrifte.‘ Og det faldt ganske naturligt for mine Børn at følge mit Eksempel.« Forældrenes gode Eksempel — det er hele Hemmeligheden ved en god Opdragelse.

Bordbønnen.

Følgende Begivenhed er for nylig hændet i Spanien:

Da Undervisningen paa et Kollegium i den nordlige Del af Landet skulde genoptages efter en Ferie, kom der en Herre med sin Søn, som han ønskede at indmelde i Skolen. »Jeg skal sige Dem, hvorfor jeg ganske særligt ønsker, at han skal undervises og bo her,« sagde han. »Da jeg for nogle Aar siden rejste gennem denne Landsdel og en Dag indtog et Maaltid paa et Hotel i Vitoria, kom jeg til at sidde i samme Sal som nogle tidligere Elever fra Santa Maria Kollegiet her. De var samlede til en Fest, og der var kun en Skærm mellem dem og mig. Midt i den uundgaae-

lige Støj, som opstod ved de mange unge Menneskers Ankomst, lød deres Formands Stemme. Han paabød Stilhed og sagde derefter: „Siden vi nu er samlede ligesom i gamle Dage paa Kollegiet, vil vi bære os ad ligesom dengang: I Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn . . .“ Dette rørte mig dybt, og jeg lovede mig selv, at jeg vilde betro Dem min Søn, for at De kan gøre en god Kristen af ham.«

A. M. O.

Paa Flugt til Ægypten.

L. Cranach.

Lystigt træder Smaaengle i Dans,
 slynger om Barn og om Moder en Krans,
 synger og danser i Rundkreds saa smukt,
 at Barnet kan glemme, det er paa Flugt —
 glemme, det er i det fremmede Land,
 udsat for Solens svidende Brand,
 glemme, hvor Vejen er trælsom og svær,
 glemme, hvor langsomt fremad det bæ'r.

- — Alle paa Jord maa vi Flygtninge være.
 Dans da for os og Vor Frue til Ære.
 Nej, ikke for os — ak tænk dog engang
 paa Kæden af Sorger og Smerter saa lang,
 som alle Mødre stadig maa bære,
 og hvor deres Børn i Trængsel maa være —
 Men synger og danser, til alle I har
 ført til det kære, det hellige Par
 i Majdagens Krans hernede paa Jord
 og hisset i Himlen, i Englenes Kor.

R.

Guds skjulte Kalden.

III.

Gud er al Godheds Ophav. Alt, hvad vi modtager af hans Haand er godt — ogsaa det, der volder Smerte, og som vi i vor Kortsynethed kalder ondt. Er det mon nogen Sinde gaaet op for vor taagede Bevidsthed, at et Gode ikke naturnødvendigt behøver at være os velkomment, at behage os sødt og kært?

Hvad har Gud ikke givet os af saakaldte dagligdags Ting, der forekommer os saa selvfølgelig i vor Besiddelse, at vi knapt nok ænser deres Tilstedeværelse?

Takker vi ham for Morgengryets Farvespil i Rosa og sarteste Blaafarve, for Aftenrødens vemodige Farvel til en Jord, der hylles i en Kaabe af Maanesølv og Stjernernes blinkende Skær?

Takker vi ham for Blomsternes Duft, for Markens bølgende Grøde og Engenes duftende Høslet?

Takker vi ham for Fuglenes jublende Kor, Nattergalens Lovsang i lyse Nætter, og Maagens Flugt over Bølgen, som tager Land og knuses til Skum, der lyser med Opalens mystiske Skær?

Takker vi ham for Aar og Dag, for Sol og Sommer, for Vinterdagens Tungsind og Snefnuggenes Dans over Jorden, der bærer Vaarens Genfødsel i sit Skød?

Takker vi ham for al Jorderigs Herlighed, Alverdens fagre Riger, de sjerne Bjerges evige Sne og Druens flammende Blod?

Ord bliver til Støv i vor Mund, naar Tanken favner den Rigdom og Skønhed, Jorden ejer — og dog er det kun en svag Afglans af Paradiset, tabt i Tidernes Morgen, men atter erhvervet for Jordens Slægter ved Jesu, den højlovedes, Lidelse og Død.

Lovet være Gud i det Høje!

vox deserti.

Pater Josef Pignatelli S. J.

(1737—1811.)

At Jesuiterordenens Ophævelse 1773 skyldtes indre Svækkelse og Forfald, modbevises af de saakaldte Eks-Jesuiters eksemplariske Levned og deres frugtbare Virksomhed i de Stillinger, de kom til at beklæde efter deres Ordens Opløsning. Men det bedste Bevis for den gode Aand, der herskede i Jesu Selskab, da det blev ophævet, er Eks-Jesuiternes Vedhængen ved den tilintetgjorte Orden og deres Længsel efter at se den vakt til Live igen. Et af de mest gribende Eksempler herpaa er P. Josef Pignatelli, hvis Saligkaaring vil finde Sted i Rom den 21. Maj.

Han var Spanier, af adelig Byrd, født 27. Dec. 1737 i Saragossa. 16 Aar gammel indtraadte han i Jesu Selskab. Han anede ikke, hvilken Lidelsesvej han derved havde valgt. Mærkeligt nok blev han i de første Aar nærmest holdt for en Sinke, indtil han ved det treaarige Filosofi-studiums Afslutning ved en offentlig Disputats forbavsede alle ved sin Slagfærdighed og Modenhed. Fra nu af hørte han til de dygtigste. Hvor lidt denne Fremgang gjorde ham hovmodig ses af, at han i en indtrængende Ansøgning bad Ordensgeneralen om at blive sendt i Hedningemissionen for dér at kunne udgyde sit Blod for Sjælenes Frelse. Af Hensyn til hans svage Helbred blev Begæringen afslaaet med den Begrundelse, at han vilde kunne tjene Gud bedre i Europa. Der blev sandelig Brug for ham i Europa.

1767 blev Jesuiterne udvist fra Spanien. Pignatelli afslog sin Families Tilbud om at opnaa hans Fritagelse for Løfterne, saa han kunde vende tilbage til Verden, og valgte sammen med 600 andre spanske Jesuiter at blive deporteret til Korsika og overladt til Nød og Elendighed. Pignatelli blev sine Medbrødre en hjælpende Engel. Hans Søster sendte Penge og Levnedsmidler; men at det forslog til saa mange, skyldtes Pignatellis Opfindsomhed og endnu mere hans ubegrænsede Tillid til Forsynet. Da Korsika Aaret efter kom til Frankrig, betød det atter Udvisning. Først landsatte man de 600 Jesuiter i Genua, men Byen vilde ikke have dem. Til Fods begav de sig til Kirkestaten, og den aragoniske Ordensprovins, som Pignatelli tilhørte, fandt omsider et Tilflugtssted i Ferrara. 1773 kom saa den store Katastrofe: Pave Clemens XIV ophævede Ordenen, Jesuitergeneralen fængsledes, og Medlemmerne blev løst fra deres Løfter, en Frihed, der for dem betød Tilintetgørelsen af deres Livs Lykke og for de flestes Vedkommende bundløs Fattigdom.

Pignatelli, der da var 36 Aar gammel, drog med sin

Broder, der ogsaa var Jesuit, til Bologna og benyttede sit ufrivillige Otium til at høre theologiske Forelæsninger ved Universitetet. Men snart fandt hans Iver rig Lejlighed til i al Stilhed at arbejde paa Sjælenes Frelse, og skønt han selv var fattig, hjalp han paa ubegribelig Maade sine Medbrødre i deres usle Kaar. Midt i alt dette Arbejde frembar han i lange, inderlige Bønner sit store Anliggende for Gud, at den Orden, han havde tilhørt, og som han elskede saa højt, maatte opstaa igen. Da han hørte, at en lille Rest af Ordenen havde fundet et Fristed i Katharina II's Rusland, forøgte han flere Gange at forene sig med dem; men hver Gang svigtede Kræfterne til den lange Rejse. Da skete det i 1793, at Hertug Ferdinand af Parma med Pius VI's Tilladelse lod tre russiske Jesuiter komme til sit Land. Ufortøvet sluttede den nu 60-aarige Pignatelli sig til dem og stillede med ungdommelig Begejstring hele sin Kraft i det lille Ordenssamfunds Tjeneste. 1799 lykkedes det ham at aabne et Noviciat i Colorno. Han selv blev Novicemester og derved et Bindeled mellem det gamle og det nye Jesu Selskab. Ingen var bedre egnet til at føre Traditionen videre og fylde den vordende unge Orden med den gamles Aand end netop Pignatelli. 1803 udnævntes han til Provincial for Italien. Som saadan formaaede han Kong Ferdinand af Neapel til at aabne sit Land for Jesuiterne, hvad der kom meget belejligt, da Franskmændenes Indtagelse af Parma tvang Jesuiterne til at forlade Hertugdømmet. Fra alle Sider strømmede nu nye Medlemmer til, dels gamle Eks-Jesuiter, dels unge Kræfter. Men allerede 1806 fik Franskmændene ogsaa Magten i Neapel, og Jesuiterne maatte flygte. Trods Diplomaternes Indsigelse gav Pius VII dem Adgang til Kirkestaten. Da Napoleon 1810 lod Pave Pius VII føre bort i Fangenskab, kom der igen vanskelige Tider for Ordenen. Men takket være Pignatellis Klogskab og Omsigt kunde Jesuiterne forblive i Kirkestaten.

Under alle disse Omskiftelser udfoldede Pignatelli en storslaet Godgørehed. Han var en Fader for de fattige, en Trøster for de syge og fangne og de vildfarnes gode Hyrde. Han understøttede endogsaa den fangne Pave, hans Kardinaler og Biskopper — og ingen forstod, hvor han fik Midlerne fra. Endnu større end hans legemlige Barmhjertighedsgerninger var hans moralske Indflydelse. Jo ældre han blev, des mere ansaas han af alle for en Helgen. Pius VII vilde gøre ham til Kardinal, men Pignatelli forstod at undrage sig Udmærkelsen. Skønt svag og lidende paalagde han sig strenge Bodsøvelser, og midt i al Travlheden bevarede han en inderlig Forening med Gud. Synet af denne hellige Ordensmand bevægede Kong Karl Emanuel af Sardinien til at blive Lægbroder i Jesu Selskab og Fyrst

Odeschalchi til at give Afkald paa Kardinalatet og indtræde i samme Orden.

Hans Død 15. Nov. 1811 afsluttede et langt Liv, i hvilket han under den største Modgang havde bevaret sin Troskab til den forfulgte og udslukte Orden og tilsidst oplevet i hvert Fald dens delvise Genopstaaen. Ordenen blev som bekendt 1814 genoprettet for hele Kirken.

A. Menzinger S. J.

Statskirken og de 98 Procent.

Uden at være helt enig med Forfatteren i alt — f. Eks. er en mangelfuld Kristendom, som dog bevarer Daaben, at foretrække for slet ingen — synes vi dog, at nedenstaaende Artikel er af almen Interesse og dens Krav berettigede.

Efter at Otto Larsen paa en ganske pudsig Maade — men for Folkekirkens »Ledelse« saare karakteristisk Vis — blev halet ned af Prædikestolen, har der været forholdsvis stille i Landet om Spørgsmaalet: »Den danske Folkekirkens Stilling« eller maaske rettere: dens Fremtid. Dog enhver vil vide, at denne Stilhed ikke betyder, at der foreligger blot saa meget som en midlertidig Løsning af Problemet. Forholdet er i Øjeblikket saaledes, at saafremt Staten (den verdslige Magt) ikke holdt sin beskærmende Haand over Folkekirken, vilde den ramle sammen som et Korthus, og der er intet unaturligt heri. Det var Staten, der ved Magtbud indførte og stiftede den »evang.-lutherske Kirke«, følgelig maa den ogsaa ikke alene støtte, men opholde den, om den skal bestaa nogen Tid endnu. Dette turde der ikke være nogen videre Uenighed om.

Det forekommer mig, at man fra katholsk Side ikke bør være uenige i, at det mest ønskelige nu er Folkekirkens Ophævelse som Statskirke. Jeg tør ikke sige, om der har været vægtige Argumenter for dens Bevarelse, men de gives ikke nu længere. Den Kristendomskundskab, Folkekirken og Folkeskolen formaar at give Befolkningen i sin Helhed, er af saa problematisk Værdi, at jeg er overbevist om, at man hellere maatte være den foruden. Den Del af Befolkningen, Statskirken faar Held til at paavirke i heldig Retning, er saa lille en Brøkdæl, at det ikke vejer op imod den Vranglære, der indpodes om Moderkirken, en Vranglære, der hindrer Tusinder og atter Tusinder af alvorligt søgende Mennesker i at finde hjem til den hellige alm. Kirke. — Det var saare karakteristisk, at en Folkeskolelærer forleden ved et Møde i Ribe (efter at have hørt Pastor Messerschmidt) udtrykte sin Forundring over det, han

havde hørt om den katholske Kirke, thi, sagde han, vor eneste Viden om den katholske Kirke har jo indskrænket sig til: Naar Pengene i Kisten klinger, straks Sjælen ud af Skærsilden springer!

»Der var engang — —«, da man fra Folkekirke Side med Stolthed pegede paa, at 98 % af den danske Befolkning sluttede sig til Folkekirken. Ak ja! nu er Stoltheden borte, og det Vaaben mod andre er blevet et Vaaben mod den selv, endda ofte ført med Kraft af dens egne Børn. Ved det før omtalte Møde i Ribe — (ja, undskyld, maaske ærede Læsere vil synes, at det var en sær Afkrog af Verden at hente Eksempler fra, og spørger: Kan noget godt være fra Nazareth-Ribe?) — var der en Bogtrykker — Søn af Grundtvigianernes Fører paa Egnen — som tillod sig at spørge, hvorfor der kun kom ca. 4 (fire) Procent i Kirken, naar 98 % dog formelt stod tilsluttet den. — Han fik ikke Svar paa sit Spørgsmaal, heller ikke paa Spørgsmaalet om, hvorfor Folkekirke Præster stadig var paa Tilbagetog. Da han spurgte, om der vilde blive standset ved en »Marnelinie« og i saa Fald, hvori denne »Marnelinie« bestod, svarede den tilstedeværende Biskop: Jesus Christus og Apostlenes Lære. Et saare karakteristisk Svar fra en dansk Folkekirke-Biskop i 1933. Hvor findes vel den Sekt udenfor Jøder, Muhamedanere og deslige, der ikke kunde give det samme Svar?

— — Det er overordentlig interessant, naar Repræsentanter for den katholske Kirke og for den danske Folkekirke mødes, som det nu to Gange har været Tilfældet her i Ribe, den gamle, katholske By med 16 Kirker før »Reformationen«. Disse Møder var interessante ved det, der blev sagt, og ved det, der ikke blev sagt, men navnlig ved, at de manifesterede den Udvikling, der er sket. Jeg springer let over »Smaating«, som naar Folkekirke Repræsentanter ofte indskød: »... som Pastor Messerschmidt meget rigtigt bemærkede...« el. lign., og vil kun særlig pege paa, med hvilken Interesse der nu lyttes til, hvad den katholske Kirke siger. Det er næsten paafaldende, at det af Dumbhed, Uvidenhed og Overtro inspirerede overlegne Syn paa den katholske Kirke næsten ikke kommer frem. Da Adventisten fra Kærbøl Mark den Aften som en Røst fra Graven afleverede sine Røverhistorier om den katholske Kirke, var det da ikke Protestanterne, der lo lige saavel som de tilstedeværende Katholiker? Jo, det var det.

I 1854 skrev Ignatius Danicus i et Brev til Dr. theol. H. C. Rørdam: »Gid De og Deres Brødre kjendte Katholicismen saa godt, som vi kende den dansk-lutherske Kristendom, da vilde De ikke tale saa blindt om vor hellige Religion og om os.« Naturligvis har dette Suk Gyldighed

ogsaa i vore Dage, men ingen vil bestride en stor Udvikling, ogsaa i den Henscende.

Den danske Stat bør ophøre med at opretholde en Kirke. Bl. a. af den Grund, at det maa forekomme alle redeligt tænkende Mennesker usømmeligt, at den verdslige Magt opretholder en Kirke, som ikke uden denne Støtte kan bestaa, en Statskirke, hvortil kun 4 0/10 af Befolkningen reelt slutter sig. Det er ogsaa forkasteligt, i vor oplyste Tid, at fare fort, som om vi stadig levede i det 16. og 17. Aarhundredes Overtro og Mørke, og som om vi nu ikke vidste, at »Reformationen« i Stedet for Reformation var et simpelt Statskup og et brutalt Overgreb, ikke alene mod Kirken, hvis Guds man røvede, men ogsaa mod Befolkningen i sin Helhed. Nu er Tiden kommen, da det dog i det mindste kan forlanges, at Staten ikke støtter nogen Trosretning fremfor den anden. Vil man endnu ikke tage Konsekvensen af, at det var et Overgreb, der i sin Tid blev foretaget mod den katholske Kirke, saa lad os dog nu se, at Staten behandler sine Borgere ens. Mon nogen tør bestride, at det vilde være retfærdigt snarest mulig at stille den katholske Kirke i Danmark lige med den »evang.-lutherske«, m. H. t. økonomisk Støtte fra Staten?

Naar nu, efter en lille Pause, Diskussionen om »Folkekirken« atter blusser op, da bør Røsten fra den katholske Kirke ikke savnes, men stadig bør det skære igennem, som Cato sluttede alle sine Taler i Senatet: »Forøvrigt mener jeg . . .«

Jens Sønderup.

Det Nye Testamente II Del.

Lige før Pinse udkommer, vil Gud, anden Del af det Nye Testamente: Apostelbrevene og Johannes Aabenbaring. I Udarbejdelsen af Indledninger, Tekstinddeling, Noter og selve Oversættelsen har Pater Küpferle og jeg fulgt samme Arbejdsplan som ved første Del. Fra mangfoldige Sider har vi faaet Bevis paa, at Folk (baade unge og gamle) er glade for den nye Udgave af Testamentet; man drager ligesom et Lettelsens Suk ved at være blevet af med det forældede Sprogs Spændetrøje og faa fat paa selve Sagen uden Omsvøb. Denne velvillige Modtagelse af første Del har været os en kraftig Støtte og Opmuntring under Arbejdet med anden Del, som altsaa nu foreligger. Bogen er, som dens Forgænger, fremstillet i Felix Møllers Bogtrykkeri, Roskilde; vi skylder Hr. Felix Møller en varm Tak for det vellykkede typografiske Arbejde og ikke mindst for hans personlige Indsats af omsorgsfuld Interesse for Værket.

Naar vor Biskop skænker sine Katholiker denne Gave netop paa Pinsefesten i Helligaaret, kunde Tidspunktet ikke være valgt bedre. Der gaar en Tone af jublende Triumf igennem Bogen, stemmende overens med den Grundtone, der behersker Helligaaret, »Jubelaaret«. Det er ikke eet 1900 Aars Jubilæum, vi fejrer, men en hel Række. Paaske-solen har overstraalet Langfredags Mørke, Paaskeglæden er blevet det centrale i Aarets Mindekrans, som den er det i vor Kristentro: hele vort Liv er med den opstandne Frelser for Tid og Evighed løftet op i et højere Plan. Af Paaskeglæden udspringer Glæden over Pinsen, da vor himmel-farne Herre nedsender sin og Faderens Hellig Aand. Alt dette er ikke blot historiske Minder, men Realiteter, der i vort aandelige Liv gentager sig Aar for Aar med en lige saa virksom Kraft, som da de historiske Begivenheder fandt Sted.

Netop Apostelbrevene og Johannes Aabenbaring er fra først til sidst gennemglødet af alt dette. Den saa menneskelige Tilbøjelighed til at se paa sig selv nogenlunde som paa Tilværelsens Midtpunkt, at betragte sit eget Livs større og mindre Tilskikkelser som det væsentlige i Verden, den Tilbøjelighed er Forfatterne kemisk fri for. Selve deres Missionsiver, føler man, er ikke saa meget et Udslag af Menneskekærlighed som af Kærligheden til Gud: hans Navn skal forherliges, hans Guddom skal tilbedes. Gud, Kærligheden til Gud, Glæden over Gud, Ligegyldigheden for alt andet end Gud, det er deres Særpræg.

Saa fremstiller de da Christus for os som den sejr-rige, den evigt triumferende Herlighedens Konge. Hele Bogen kan sammenfattes i Pauli Ord (Kol. 3, 1 ff.):

»Naar I er opstandne med Christus, saa søg de Ting, som er hist oppe, hvor Christus sidder ved Guds højre Haand. Stræb efter det, som er histoppe, ikke efter det, som er jordisk! For I er døde; jeres Liv er skjult med Christus i Gud. Naar Christus, jeres Liv, viser sig, saa skal ogsaa I vise jer med ham i Herlighed.«

Erikke Rosenörn Lehn.

NB. Ekspeditionen kan begynde efter den 24. Maj; Pri-serne for anden Del er de samme som for første Del. Fra nu af kan hele det Nye Testamente ogsaa faas i eet Bind.

Presse-Rundskue.

Theologi. — I en Polemik i Lolland Falsters Venstre-blad »Er Menneskeheden vokset fra Dogmerne?« mod Pastor Karl Jensen og Forfatter A. Thuborg forsvarer Hr.

C. G. Simonsen — Nykøbing F — det katholske Standpunkt og skriver bl. a. følgende gode Ord om Dogmerne: »Dogmerne er for Kristendommen, hvad Naturloven er for Naturvidenskaben. Ligesom Naturlovene (ikke som formulerede Sætninger, men som Virkeligheder) har eksisteret, men først efterhaanden, som den videnskabelige Forskning skred frem, er blevet erkendt (og formuleret) — mange er endnu ikke opdagede — saaledes har de kristne Dogmer (som Aabenbaringsandheder) ogsaa været til saa længe som Kristendommen; men de Kristne har blot ikke kendt dem (udtrykkeligt).« (Indskuddene er af undertegnede.)

Til Læge Dr. Svend Hoffmeyers Forslag om »kommunalt ansatte Sjælesørgere« (Politikens Kronik af 19. Febr.) bemærker Pastor G. Sparring-Petersen bl. a.: Ved det paa budte »aarlige Skriftemaal har den katholske Kirke allerede rent formelt et stærkere Tag i Befolkningen. For at kunne opretholde og gennemføre denne sin Skriftemaalspraksis, . . . har den romersk-katholske Kirke tillige gjort det reelle, til Løsning af Opgaven at udstyre sine Præster ganske anderledes, end Tilfældet er for de protestantiske Kirkers Vedkommende. Dette har været og er stadig skæbnesvangert for disse. Den katholske Pater faar en virkelig Uddannelse i disse Ting og har fortræffelige Haandbøger til sin Raadighed. Den protestantiske Præst har indtil de sidste Aar maattet savne begge Dele . . . Egentlig var det et hændeligt, men fra et kirkeligt Synspunkt ikke derfor mindre beklageligt Uheld, at almindeligt og virkeligt Skriftemaal blev fejlet ud af Kirken ved Reformationen . . . Den gamle Bestemmelse fra Christian den Femtes danske Lov (2-5-20) staar heldigvis stadig ved Magt. Den siger, at en Præst, naar nogen begærer lønligt Skriftemaal hos ham, har Pligt til at modtage et saadant. Under sit Embedes Fortabelse er han derhos forpligtet til at bevare det skriftede som absolut Hemmelighed, som forvaret under syv Segl.« (Politikens Kronik 22. 3. 33.)

I »Dagens Nyheder« (12. 3. 33) beklager Fabrikant Anton Berntsen, Vejle, »at Kirken er for sent paa Vej med at knytte Barnet til sig . . . Først naar 14 Aars Alderen er naaet, er Barnet Genstand for en aktiv Interesse fra Kirkens Side . . . Barnet lærer ikke at færdes hjemmevant i Menighedens Gudshus, det vænnes ikke til at være Deltager i Menighedens Gudstjeneste . . . Mange Børn fra gode kristne Hjem kommer kun enkelte Gange i Aarets Løb med Forældrene i Kirke . . . De maa se Far og Mor gaa op til Alterbordet, men maa selv blive siddende nede i Kirken som uvedkommende, der ikke har Adgang til Kirkens Allerhelligste. Er det da underligt, om Barnet faar den Opfattelse, at Kirken kun er for ældre Folk, men ikke for Børn?»

... Det første, der burde ske, er efter min Mening, at Menighedens Børn fik fri og uhindret Adgang til at gaa til Alters sammen med deres Forældre ... Hvad ondt har vore Børn gjort, siden de i over hundrede Aar har været Genstand for Kirkens strengeste Straf, Udelukkelse fra den hellige Nadvere? ... Den katholske Kirke er her visere end den lutherske. (Naar Hr. Berntsen tilføjer, at »ganske vist ogsaa den har en Aldersgrænse«, nemlig »Tolvaarsalderen«, er dette som bekendt ikke rigtigt, da vore Børn har Lov til at gaa til Alters, saa snart de har naaet Skelsaarene, Syvaarsalderen.) Den katholske Kirke forstaar ogsaa paa anden Maade at knytte Forbindelse med Barnet i en tidlig Alder ... Vore Børn kan næppe undgaa at faa den Opfattelse, at det væsentlige ved en Gudstjeneste er en Prædiken og nogle Salmer, og det kan man faa lige saa godt i Søndagsskolen eller ved et Lejrbaal.«

I Kristeligt Dagblads Kronik af 28. 3. slaar Sognepræst Chr. Bartholdy, Ravnkilde, til Lyd for *den synlige Kirke*. »Er det ikke fra Troen paa en usynlig Kirke, at al vor Tids Forvirring stammer? ... En saadan Tro paa en usynlig Kirke, som hverken kræver Anstrengelse i Retning af Haab eller Kærlighed, er det en kristelig Tro? ... Troen paa den usynlige Kirke betyder endvidere, at Forholdet til den synlige Kirke ... den danske Folkekirke —, bliver uhyre køligt ... Skulde det mon ikke være paa Tide at slaa kontra?»

Mon ikke det er ved at gaa op for en Del af os, at denne usynlige Kirke, denne Dæksmand for aandelig Dovenskab og kirkelig Ligegyldighed aldeles ikke er nogen Guds Skabning, men derimod er en Oplindelse, som raadvilde Theologer engang har gjort, og som allerede har haft en alt for lang Levetid.«

Er det ikke velgørende ovenpaa den sidste Tids dogmesky og dogmefjendtlige Præsteudtalelser at høre den Slags Røster fra den protestantiske Lejr, der viser tilbage til Troen fra før Reformationen?

A. Menzinger S. J.

Stor Fremgang i Hedningemissionen.

Som meddelt i (N. U. Nr. 12) har P. Considine, Fides-Korrespondance's Direktør, paa en Studierejse tilbagelagt 96,000 km og besøgt 145 Missioner med 425 Stationer. Rejsen varede 14 Maaneder (November 1931—Januar 1933). Det, Direktøren har set, sammenfatter han i følgende Sætninger: Man tør vel sige, at aldrig nogensinde i Historien var de katholske Missioner saa godt

organiserede og saa vidt udbredte som i vore Dage. Som Svar paa de to store Missionspaver Benedikt XV's og Pius XI's Kaldelse har især efter Krigen mange tusinde Præster, Brødre og Søstre indfundet sig paa Missionsmarken. Saaledes kunde Propagandaen i de sidste tolv Aar begynde flere Missioner end i noget tidligere Aarhundrede af sin Bestaaen. Vore Seminarier og Noviciater er overfyldte som aldrig før; den indfødte Klerus og de indfødte Søstres Tal vokser stadig. Indtræffer der ingen Verdenskatastrofe, som vil standse den fremadgaaende Bevægelse, saa har vi i de følgende ti Aar en Fremgang i Vente, som vil blive endnu mere imponerende end den i de forløbne ti Aar.

Det største Antal af nyomvendte udviser Centralafrika; den vanskeligste og farligste Missionsmark er Kina. De mest tiltrækkende Missionslande, jeg har besøgt, er Japan og Java, skønt disse Landes Fremgang indtil nu ikke er særdeles stor (»Fides« 355).

Om Centralafrika læser vi smstds følgende: Missionerne i Belgisk-Kongo har i Aaret 1931—32 en glædelig Fremgang at notere. Katholikernes Antal er vokset med 123,129, og Katekumenernes med 75,815. Missionspersonalet bestaar af 715 + 28 (indfødte) Præster, 407 + 36 Brødre, 224 + 67 Søstre og 15 788 Katekister.

Skolestatistikken udviser følgende: 5306 Folkeskoler (312,618 Elever), 124 Mellemskoler (9899 Elever), 104 Fagskoler (3753 Elever), 21 Seminarier (1410 Elever), og 15 Præsteseminarier (797 Elever) (»Fides« 355).

Vestafrika. I Missionen i Cubango i Angola bliver Tilgangen til Kristendommen ved; Missionen tæller 45,000 døbte og 20,000 Katekumener. — I Stationen Bailundo deltog i Gudstjenesten den 15. August 1932 30,000 Kristne, hvoraf 12,000 gik til Herrens Bord (»Kathol. Miss.« 1933,46).

Det er da glædelige Efterretninger fra Hedningemissionen. Gamle, kristelige Lande forfølger Christi Rige, Hedenskabet omfavner det og higer efter det! Præst.

Husk Kollekten for Hedningemissionen paa Christi Himmelfartsdag!

Paa Lytterpost.

Sognepræst J. F. Holdt fra Brede synes at have en Forstaaelse af, at der er »something rotten« i Protestantismen. ²⁸/₃ holdt han et Foredrag i Radio: »Evangelisk Fromhedsliv i Tyskland«. Efter at have omtalt den katholske Kirkes Pengebegær skildrede H., før han omtalte Lutherdom-

mens lyse Sider, dens Skyggesider og fortalte, hvorledes Fyrsternes Udnyttelse af Lutherdommen og Theologernes Stridigheder holdt det læge Folk borte fra Kirken, og H. ønskede derfor i Slutningen af sit Foredrag »Kirken«s Frigørelse fra Staten og — Theologerne. (Mon Redningen blot er at søge i »Frigørelse«?). Han kom endvidere med to interessante Udtalelser: 1) »Udskillelsen fra den katolske Kirke har ligesom ikke kunnet frembringe et nyt Kirkefællesskab« — og 2) »Ved hvert Luther-Jubilæum spørger man sig selv: »Er vi endnu Lutheranere?««

Paaskedag holdt Forfatterinden Karen Plovgaard i en Radio-Udsendelse for Børnene et Foredrag: »Spanske Paaskegæster i Danmark« (Spanske Soldater 1808), der mere prægedes af Sympathi for disse Katholiker end af Forstaaelse af Katholicismen. Børnene har jo haft meget godt af at høre Udtalelser som: »»Den gode Gud er ikke i de tomme Kirker,« sagde de (Spanierne) De længtes efter deres Hjemlands Gudstjenester . . . Hjemme var Kirkerne aabne, her var een kort Tjeneste om Søndagen, og ellers var Kirkerne lukkede. De savnede de aabne Kirker, hvor man hver Dag kunde gaa ind og bede en Bøn. De Børn, der har lært, at Sydlændingene er raa og grusomme mod Dyr, har vel ogsaa haft godt af at høre, at »Spanierne elskede og kælede for deres Muldyr.« Men den, der vilde holde et saadant Foredrag, burde have sat sig saa godt ind i det, hun vilde tale om, at hun ikke kunde sige: »Spanierne begreb ikke, at de danske kunde undvære »Helgenkorsene« ved Vejene, hvor man kunde standse og bede en Bøn« — og: »Rosenkransen, denne Perlesnor med Korset, der er uundværlig for en Katholik til at bede Fader vor.«

Ved danske Protestanter virkelig ikke, hvad et Krucifiks er? Hør, hvad Frk. Astrid Diemar skrev Paaskedag i Berl. Tid. (i en Artikel »Paaske i Cuenca«): Hist og her saas Ruinerne af en Bolig, knust af en nedrullet Sten, som ingen magtede at flytte. Ved et Mirakel var ingen Mennesker kommet til Skade, og i dyb Taknemmelighed over Jomfru Marias store Naade var der dér rejst et raat tilskaaret Krucifiks. Hvorfra ved Frøkenen, at det var mod Jomfru Maria, Beboerne rettede deres Taknemmelighed? Sluttes hun mon det af, at det var et Krucifiks, de rejste?

Ignatius.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

København. St. Ansgars Menighed. Paa Hvide Søndag, den 23. April, modtog 16 Dreng og 15 Piger deres første højtidelige Kommunion i St. Ansgars Kirke, og Søndagen derefter meddelte Hs. Excellence Biskop Josef Brems Firmelsens h. Sakramente til 17 Dreng og 11 Piger.

— — **Skoleforeningen St. Ansgars Fraternitet.** Altfor længe har St. Ansgars Drengeskole savnet en Skoleforening. Palmesøndag blev den stiftet, og 3. Maj afholdtes den første Generalforsamling. Det første Kvart-Hundrede Medlemmer indmeldte sig, Love blev vedtaget, og til Styrelsen valgtes d'Hrr. Knud Barfred (Formand), Villiam Krag (Sekretær), Th. Tvede (Kasserer), E. Kluge og K. Terkildsen. Hensigten med denne Meddelelse, der sikkert vil naa ud til mange Elever, der har frekventeret den gamle St. Ansgars Skole, skal være en Opfordring om Tilslutning til Foreningen. De Elever, som i dette Aar forlader Skolen, vil selvfølgelig straks finde ind i Foreningen, og de unge fra nærmest foregaaende Aargange er vel ogsaa sikre nok, men Foreningen har ogsaa Bud til alle de mange »gamle Dreng«. Derfor — mød talrigt op, naar Foreningen i nær Fremtid kalder, saa skal det nok blive en fornøjelig Aften med rig Lejlighed til at genopfriske Skoleminder.

— — I disse Dage aabner det nye »**St. Annæ Hjem**« sine Porte for de ældste af vore Trosfæller, for at de dér under St. Hedvigssøstrenes kærlige Pleje kan tilbringe deres Alderdom i Hygge og Fred. Hvem der ser ovenstaaende Billede, aner ikke, hvor mange dejlige og nyttige Rum Hjemmet raader over. I den store, lyse Kælder findes: Køkken med Madelevator, Søstrenes Spisestue, Spisekammer, Garderobe, Rulle- og Strygestue, Badeværelse, Vaskekælder og Fyrrum; i Stueetagen: 3 Værelser til Beboelse, fælles

Spise- og Opholdsstue, Modtagelsesværelse, Thekøkken og en stor solrig Veranda; paa 1. Sal: 6 Værelser til Beboelse; paa Kvisten: 4 Værelser til Søstrene, samt Pulterkammer. Desuden er der nogle Udbygninger, der bliver bygget om til Kapel, Sakristi og 1 Værelse til Beboelse. Hjemmet er dejligt frit beliggende paa Hj. af Englandsvej og Skipper Klements Allé i Eberts Villaby og har ogsaa en lille Have, hvor Beboerne kan sidde og nyde Solens Varme til hver Tid paa Dagen. Vi tvivler ikke paa, at St. Annæ Hjem vil blive et lille Paradis for vore kære, gamle Trosfæller.

— — Ved **Mère Brigittes Jordefærd**, Lørdag d. 13. Maj, blev ingen Ligtale holdt, men det var for saa vidt heller ikke nødvendigt, som selve Sørgehøjtidelighedens Forløb talte storslaaet om den Afdødes velsignede Virksomhed. Længe før Gudstjenesten Kl 9 tog sin Begyndelse, var St. Josefs Kirke overfyldt. Sjælemessen celebredes af Pastor B. Jensen og overværedes af Hs. højærværdige Excellence Biskoppen. Paa de første Bænke saas mange Præster med Provikar Pastor Schreiber i Spidsen, den franske Gesandt med Frue, en Del af Legationens Personale, mange Repræsentanter for mandlige og kvindelige Ordner i Danmark og en stor Menneskemængde, unge og gamle, som alle stod i Taknemmelighedsgæld til den Afdøde. Efter Gudstjenesten bevægede et langt Tog sig til Assistenskirkegaarden, Søstrenes Hvilested, hvor saa mange beskedne og dygtige Søstre allerede ligger begravet. Det vældige Ligtog, hvis Ende man ikke kunde øjne paa nogen af Vejrhjørnerne, talte bedre end nogen Prædiken om, for hvem dette Liv blev levet: For den Herre, hvis Korsbillede blev baaret foran; for Kirken, hvis Præster repræsenterede Vikariatet; for Ordenen, til hvis Førerstab den Afdøde havde hørt; for Ungdommen, hvis store Skare lod 3 smaa Piger kaste Blomster ned i Graven; for Menigheden, som fulgte med og vil bevare hendes Minde!

— — **Pilgrimsfærd** til Rom. Der har meldt sig et halvt Hundrede Deltagere. Da Erfaringen viser, at der altid melder sig en Del i sidste Øjeblik, har man rykket Fristen endnu et Par Dage ud, nemlig til den 24. Maj, som saa bliver den absolut sidste Frist. Vi minder i denne Forbindelse om, at Pilgrimsfærd

tager af Sted Mandag den 29. Maj og er i Kbhvn. igen Lørdag den 10. Juni. Nedrejsen foregaar over Berlin-München-Innsbruck-Verona-Bologna-Rom. Opholdet i Rom strækker sig over 7 Dage, og der er Lejlighed til en Udflugt til Neapel. Hjemrejsen sker over Milano-Luzern-Frankfurt-Berlin. Prisen for hele Turen bliver 420 Kr. for 3. Klasse, 565 Kr. for 2. Klasse.

Odense. Søster Ursula †. Torsdag d. 4. Maj ved 5-Tiden blev Flaget paa St. Josef Hospital hejst paa halv Stang og forkyndte Mère Ursulas Bortgang. Dette Sorgens Budskab greb alle dybt, thi selv om baade hun selv og vi andre vidste, det bar mod det sidste, kom Døden dog pludselig. Alle vi, der har kendt Mère Ursula fra Skolen eller senere er blevet ført sammen med hende, da hun fik det store Hverv at være Forstanderinde for St. Josef Hospital her i Odense, følte, at vi havde mistet én, vi havde kær. Hun havde en særlig Evne til at omgaas alle og blive elsket af dem, hun kom i Berøring med; altid glimtede et lunt Smil i hendes Øjne, der uvilkaarlig smittede hendes Omgangskreds. Hendes store Hjerter for de fattige kunde der skrives mange Beretninger om, altid tænkte hun paa andre, ja selv paa en af Sygdommens sidste Dage spurgte hun endnu til forskellige Patienter og sendte Hilsner til dem.

Samtlige Dagblade her i Byen bragte ogsaa Beretning om hendes Liv og Gerning, og alle var enige om at rose hende for den store Dygtighed, hun havde lagt for Dagen ved at forvalte og lede det store Hospital til Patienternes, Lægernes og Personalets udelte Tilfredshed. Særlig fremhæves hendes Godgørelse mod de fattige. »Fyens Venstreblad« slutter sin Omtale med disse smukke Ord: »Hun (Mère Ursula) har med aldrig svigtende Kærlighed røgtet sit Kald paa uegennyttig Maade, og ikke mindst blandt Byens Fattige vil hun blive mindet i Taknemlighed. Hun var meget godgørende og forstaaende.« S.

— — Foreningen »**De statsunderstøttede private Børneskoler i Købstæderne**« afholdt sin aarlige Generalforsamling i Odense Lørdag d. 13. ds. En Del af vore Præster deltog i Mødet, hvis Forhandlinger hovedsagelig drejede sig om de to nye betydningsfulde Skolelove, Tilsynsloven og Loven om Efterløn. Den første af disse Love bringer det gode Fremskridt, at den anerkendte Præst for Fremtiden er den eneste, der skal føre Tilsyn med Religionsundervisningen af Børn, der skal opdrages i anerkendte Trossamfunds Tro; enhver Konflikt angaaende Børns Religionsundervisning paa Landet er dermed udelukket. Der skabes Mulighed for at faa et eget Skoletilsyn i Stedet for det offentlige, dersom man skulde finde det ønskeligt. Lovforslaget om Efterløn havde i særlig Grad opskræmt de katholske Skoler, idet Meningen var at gøre Medlemskabet af Efterlønskassen obligatorisk for alle Lærere og Lærerinder ved statsunderstøttede Skoler. Der er dog nu foretaget de Ændringer, at Pligten først skal indtræde i 1936, og at den bortfalder for dem, der kan godtgøre, at deres Alderdom paa anden Maade er sikret. Da ikke mindre end to Femtedele af de Foreningens tilsluttede Skoler er katholske, var der almindelig Enig-

hed om det rimelige i, at de katholske Skoler fik en Repræsentant i Bestyrelsen, og dertil valgtes Pastor Bernh. Jensen, Frederiksberg.

FRA DEN VIDE VERDEN.

Rom. † Kardinal Ceretti. Den 9. Maj er Kardinal Bonaventura Ceretti i en Alder af 61 Aar afgaaet ved Døden som Følge af en Influenza, han paadrog sig, da han den 30. April i styrtende Regn holdt sit Indtog i sit Stift Velletri. Trods sin Sygdom fortsatte Kardinalen sit Arbejde som Præfekt for den højeste gejstlige Domstol og var endnu om Onsdagen i Paveaudiens. Der indtraadte imidlertid Komplikationer, som medførte Kardinalens Død. Kard. C. var en af de mest fremtrædende Personligheder indenfor det vatikanske Diplomati. Allerede i 1897, kort efter sin Præstevielse, fik han Arbejde i Statssekretariatet og blev derefter sendt til Washington og Meksiko i diplomatisk Tjeneste. Senere blev han som Sekretær for Kongregationen for de ydre Anliggender første Medarbejder hos Kardinal-Statssekretær Gasparri. Efter Krigen blev han sendt til Paris, hvor han med godt Resultat arbejdede paa at uddybe Forstaelsen og Samarbejdet mellem Frankrig og Vatikanet.

U. S. A. Joseph Zingara, som den 15. Februar i Miami forøvede Attentatet paa Præsident Roosevelt og saarede Chicagos Borgmester, Anton Cermak, dødeligt, er blevet henrettet i den elektriske Stol. Pater F. J. Bergs fra Ærkebispedømmet Chicago fik af Sheriffen i Grevskaabet Dade, Dan Hardee, Tilladelse til i Nærværelse af de 2 Detektiver, som skulde beskytte Anton Cermaks Person, at faa en Samtale med Morderen i Fængslet i Miami. — Joseph forsikrede i Samtalens Løb Pateren om, at han var en inkarneret Atheist, som hverken troede paa Gud eller Djævelen, og at han »vilde spytte enhver Gejstlig i Ansigtet«, som vilde ledsage ham til den elektriske Stol. — Efter Samtalen erklærede Pater Bergs, at Zangara efter hans Mening var »en Anarkist med pathologiske Tilbøjeligheder«.

60 Aar.

En kendt og afholdt Trosfælle fhv. Direktør August Høhling, fylder Mandag d. 22. ds. 60 Aar, samtidig med, at han i 30 Aar har været Organist ved, henholdsvis St. Josefs-, St. Annæ- og nu St. Andreas Kirke. Hr. Høhling har været en trofast Søn af Kirken, altid rede til at støtte Menighedens Arbejde, haade ved sin personlige Indsats og, naar det var muligt, ogsaa økonomisk. Mange gode Ønsker sendes ham paa denne Dag, ikke mindst fra de Præster, der i sin Tid læste den hellige Messe i Hr. Høhlings Villa i Vedbæk, hvor man altid var sikker paa en hjertelig Velkomst. Ogsaa Ugebladet ønsker Fødselsdagsbarnet hjertelig til Lykke og Guds rige Velsignelse i de forhaabentlig mange Aar, han endnu maa leve.

En hjertelig Tak til alle, som har vist venlig Deltagelse og har bedt for Mère Anne Brigitte under hendes Sygdom og ved hendes Død.

St. Joseph Søstrene.

Skoleforeningen S. A. Fra.

Søndag den 21. Maj: **Fælles-Messe** i Sankt Ansgars Kirke Kl. 8. (Efter Messen fælles Kaffeord).

Tirsdag den 30. Maj Kl. 20^{1/2}: **Stiftelsesfest** afholdes i Skolen, Bredgade 67. Alle forhenværende Elever i St. Ansgars Drengeskole indbydes.

A.C. Onsdag den 21. ds. Kl. 20 ordinær Generalforsamling. Dagsorden: 1) Formandens Beretning, 2) Kassereren afl. Regnskab, 3) Event. indsendte Forslag, 4) Valg af Administratores, 5) Valg af Revisorer, 6) Eventuelt.

Forslag, som ønskes behandlet paa Generalforsaml., skal se- nest 5 Dage forinden med Navns Underskrift tilstilles Administra- tores. Lørdag d. 27. (ikke som tidl. meddelt Torsd. d. 25.) af- sluttes Semestret med en Takkemesse i St. Knuds Kapel Kl. 7^{1/2}. Derefter Morgenkaffe i A. C.'s Lokaler.

En Portion af Kozlowskis Familielegat

for ubemidlede ugifte Kvinder eller Enker af de katholske Menig- heder i København og Frederiksberg er bleven ledig. Ansøgninger maa indsendes **inden 6. Juni** d. A. Skemaer kan faas og afleveres i lukket Konvolut paa Menighedskontoret, Bredgade 64 (Kl. 1—4, Lørdag Kl. 1—2, Mandag lukket).

d. 15. Maj 1933. *Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.*

St. Knuds Skole (Stenosgade 4).

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katholske Elever, som ønskes optaget i 1. U.-kl. til Sommer, bedes indmeldt snarest hos

Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

Parament-Kunst.

Klosteret for den evige Tilbedelse, København, St. Kjeldsgade 3.

Ateller for al Slags kirkelig Haandarbejde

Specialitet: Silkeparamenter og Faner.

Original Udkast.

Moderate Priser.

»**Credos**» Majhefte indeholder følgende: Maria-Salme i På- sken, dikt av K. Kjelstrup, s. 97. — Dansk Kritik, av E. F., s. 98. — Jag tackar Dig, dikt av Signe Stenbäck, s. 100. — Ikring »Den burtkoinne Faderen«, av Antonie Tiberg, s. 100. — Vallfärd till »Vallis Gratiae«, av A. Frederici, s. 102. — Roms kyrkor med sven- ska minnen, av S. Nordmark, s. 105. — Tankar av Den Helige Johannes av Korset, s. 108. — Lars Birger Thjulén, II och III, av Niklas Bergius, s. 109. — Från Credos torn, av E. Sandqvist, s. 116.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Husassistent, ikke for ung, kendt med Madlavning.

Plads søges:

af phil. Stud. ved privat Sprog- undervisning; af ung Kontor- mand søges Hjemmearbejde ved Maskinskrivning.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa- tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Maj.		Maj.	
21. S.	5. Søndag e. Paaske. —	28. S.	Søndag i Oktaven.
22. M.	Bededag.	29. M.	Magdalene af Pazzi.
23. Ti.	Bededag.	30. Ti.	i Oktaven.
24. O.	Vigilie. — Bededag.	31. O.	Angela Mericia.
25. T.	Christi Himmelfarts	1. T.	Oktav af Christi Him-
	Dag.		melfart.
26. F.	Philip Neri.	2. F.	Ferialdag.
27. L.	Beda den Ærværdige.	3. L.	Vigilie. *)
			*) Faste- og Abstinensdag.

Maj. Ugens Messebønner.

21. S. **5. Søndag e. Paaske** (590—430); 2. *Sæt Bønner*: Gudsmoder ([90]—[94]), 3. *Sæt Bønner*: For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
22. M. Bededag (594—434); 2. og 3. som Søndag.
23. Ti. † Bededag (594—434); 2. og 3. som Søndag.
24. O. Vigilie (598—438); der læses *Gloria*; 2. Bededagen (595—435), 3. Gudsmoder ([90]—[94]). — Hvor der holdes Bønprocession, læses i Forbindelse med denne *Bededagens Messe* (594—434); 2. Vigilien (591—431), 3. Gudsmoder ([90]—[94]); Slutningsevangelium: *Vigiliens* (598—438).
25. T. **Christi Himmelfarts Dag** (600—439).
26. F. Philip Neri (917—752); 2. Oktaven (600—439), 3. Eleutherius (918—753).
27. L. Beda den Ærværdige (919—754); 2. Oktaven (600—439). 3. Johannes I ([9]—[9]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udgave af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Fra Paaske indtil Christi Himmelfarts Dag læses hver Dag *Paaskens Præfation* undtagen paa de Fester, der har egen Præfation.

Fra Christi Himmelfarts Dag indtil Fredag efter Oktaven incl. læses *Christi Himmelfarts Præfation*.

St. Ansgars Kirke. Paa de kirkelige Bed-dage: Mandag d. 22, Tirsdag d. 23, Onsdag d. 24. Maj holdes Bønprocession efter den h. Messe Kl. 8¹/₄.

Søndag d. 28. Maj Kl. 8 agter Hs. Excellence, Biskoppen, som paa Grund af Pilgrimsrejsen til Rom vil være fraværende i Pinsen, at meddele Firmelsens hellige Sakramente til Voksne.

De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om *snarest mulig* at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke paa Christi Himmelfartsfest **Torsdag d. 25. Maj Kl. 15.**

Mariakongregationen »Stella maris« har højtidelig Afslutning Mandag d. 22. ds. Kl. 19¹/₂. Festprædiken ved Pater Menzinger S. J. — Alle har Adgang.

Rygaard. I Fremtiden vil der paa Søn- og Helligdage Kl. 11 læses en anden hellig Messe i Assumptionskapellet paa Rygaard, Hellerup.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: PA:æ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 22.

Søndag den 28. Maj

1933

INDHOLD: Pilgrimssang. — Du er Kefas, Klippen. — Jesu Lidel-
sesrelikvier. — Helgenkaaring før og nu. — Nordiske Romafarere. — En
Konges Pilgrimsfærd. — Euthanasi. — Den salige Katarina Labouré. —
Hvordan jeg blev Katholik. — Vor egen Valfart. — R. I. P. — Fra
Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. —
Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Pilgrimssang.

*Du Kyst bag Havets Rand,
mod dig jeg altid higer.*

*Du Lysets Land, der stiger
af vilde Sørs Brand.*

*I Dagens tunge Kamp,
i Livets Slid og Møje
har jeg din Bred for Øje,
du Kyst bag Havets Rand.*

*Du Kyst bag Havets Rand,
bestandig du mig vinker,
naar Aftensolen blinker
paa Bølgen ved din Strand.
Og er end Himlen mørk
og dækt af tætte Taager —
min Længsel stadig vaager,
du Kyst bag Havets Rand.*

*Du Kyst bag Havets Rand —
Gid jeg bag Dødens Vande
som frelst engang maa lande
lyksalig paa din Strand.
Da stilnes Savn og Sorg,
Her Jesus Sceptret fører,
ham evig du tilhører,
du Kyst bag Havets Rand.*

(Frit efter Fr. W. Faber,
ved R.)

Hans Helliged Pave Pius XI (født den 31. Maj 1857).

Du er Kefas, Klippen!

Hvorfor drager Pilgrimsskarerne mod Rom igen, fra alle Jordens Egne, i Tusindtal? Hvilken Magt er det, der evner at kalde Folkenes Øverste, Aandens Fyrster til den hellige Stad eller tilskynder den fattige Tjenestepige til en Romafærd, selv om mange Maaneders Løn opluges af den lange Rejse?

Kirkestaten paa Vatikanhøjen, som den anerkendtes ved Laterantraktaten af 11. Februar 1929. Til højre Vatikanpaladset. I Baggr. Haverne.

Hvem kalder? — Ikke alene de klassisk mejslede Statuer, som ser ned paa de romerske Museers Gæster, ikke alene Historiens Tale i Skrift af Sten og Marmor, end ikke Nordboens Udve mod Sydens Sol og Sommer. Med ubønhørlig Vælde drager Rom vort Hjerte til sig, thi her, hvor Fortid og Nutid er samlet som i et Brændpunkt, har Kristus, den evige Konge, rejst den Trone, hvorfra hans Statholder styrer Verden, i Korsets Tegn, i Helligaandens ufejlbare Visdom.

Mange hellige Minder gemmer Kristenhedens Hovedstad; men hvad er det mod den bestandig nye Kendsgerning, at vi hernede møder Christi Statholder? Hvad er Martyrernes Blod, der farvede Sandet i Colesseum; hvad er de Lænker,

som Petrus har, og som nu opbevares hernede, hvad er Christenhedens største Gravmæle, Sankt Peter, hvor Fiskeren fra Galilæa hviler bag gyldne Broncedøre i 89 Lampers altid lysende Skær; hvad betyder alt dette mod det ene Faktum, at Petrus aldrig dør, at Klippen aldrig rokkes? Tidens Brænding bruser om dens Fod og Stormene brydes mod dens Tind, men aldrig svækkes Troens Enhed, Lærens og Livets Renhed.

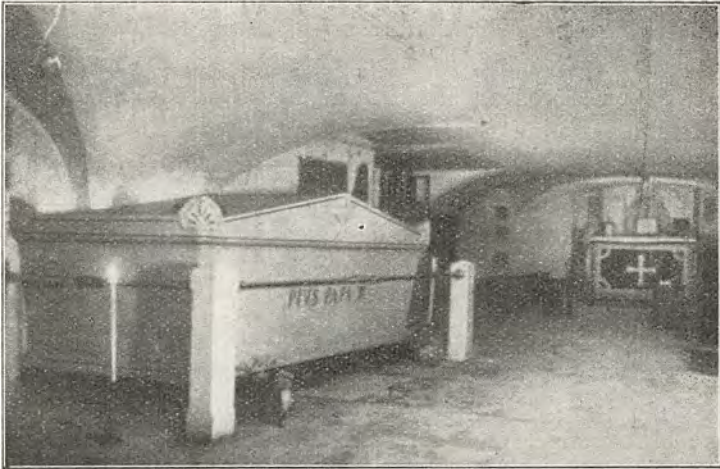

! Svejtsergårdens Edsaflæggelse. *Svejtsergården* opr. 1516 og tæller nu 100 Mand m. en Oberst i Spidsen. *Nobelgården* var engang Pavernes Livgarde til Hest; tæller nu 50 Mand, alle tilhørende den ital. Adel. Desuden findes 150 Gendarmer til Ordenens Opretholdelse.

Hvor urokkelig har denne Klippe dog ikke vist sig at være! Fra Petrus til Konstantin den Store har der været 32 Paver: 30 døde Martyrdøden og 2 døde i Landflygtigheden. Senere truedes Innocens I og Leo den Store af Vandalerne; Johannes I dør i Fængslet, Agapitus i Eksilet, Sylverius slæbes ud paa en Ø og prisgives Hungerdøden. Martin I bærer sine Lænker ved Sortehavet, Stefan II maa kalde Frankernes Konge til Hjælp, Leo III bliver mishandlet og Gregor IV belejret af Saracenerne. Johan X bliver kvalt og Benedikt V myrdet i Engelsborgen. Gregor VII dør i Salerno og Paschalis II i Benevent, begge i Elendighed. I Strid med Kon-

ger og Kejsere, gennem 70 Aar i Fangenskab, truet af skismatiske Modpaver, udsatte for Reformationen, Jansenismen, Gallikanismen, for den saakaldte Oplysning, ja endnu i vore Dage hærget af Kulturkampe og Forfølgelser, der truer med Udslettelse som i Rusland og Mexiko. — Og dog, Petrus lever!

Det er et af Tidens lyse Tegn, at ogsaa andre har faaet Øje for denne Klippe og tyr hen til den, som den eneste Redning for Kristenheden i vore Dage. Den ortodokse Præst Cecan i Chisinau, Bessarabien, har som Slutbemærkning

De fleste Paver begravnes nu i Grotterne under St. Peters Kirken. Ogsaa Pius X hviler her i en enkel Stenkiste, og Hundreder paakalder her hver Dag den afdøde Paves Forbøn.

i en lang Diskussion sendt et aabent Brev til sin Biskop i Orodea, Romanus Ciorogariu, som har vakt stærkt Røre, ikke blot i Rumænien.

»Først og fremmest kan jeg ikke dele Deres Opfattelse, at Paven er en Fjende af Ortodoksien. Jeg ved, at han alene er i Stand til at virkeliggøre Foreningen af de kristne Kirker under sin Autoritet. Ja, saaledes er det og kan slet ikke være anderledes. — Deres Excellence, vis mig en eneste Person blandt de Ortodokse, — vælg fra hele Verden —, som har større Autoritet end Paven, og som kan staa i Spidsen for Ortodoksien. Eksisterer en saadan Person ikke i Dag, vil man heller ikke kunne finde den i Fremtiden.

Altsaa kan kun den øverste indenfor den katholske Kirke — Paven — staa i Spidsen for de kristne Kirker«. Der- efter skildrer han den ortodokse Kirkes Svaghed og fort- sætter saaledes:

»Men jeg tror at havde den katholske Kirke med Paven og hans Autoritet ikke været, vilde Kristendommens Flamme for længst være slukket af sig selv. Ikke uden Grund har den protestantiske Biskop i Sverige vendt sig til sine troende og sagt: Hold op med at protestere mod Kirken i Rom, i det Øjeblik, hvor man har ødelagt den katholske Kirke, har man ogsaa tilintetgjort Kristendommen. . . . Paa Grund af disse Tingenes Tilstand tror jeg, at ogsaa Deres Excel- lence maa indrømme, at det er Ortodoksiens Pligt at hjælpe med til en Forening med Rom, for at vi kan reddes for Undergang. Denne Forening mellem den ortodokse og den katholske Kirke er først og fremmest en Nødvendighed for Ortodoksien — ikke for Catholicismen. Den katholske Kirke med sin verdensomspændende Organisation er en levende Organisme, en religiøs Verdensmagt«.

Er dette sandt, og det maa være sandt siden ogsaa Mod- standere faar Øje for den katholske Kirkes Enhed og Sand- hed, da ved vi, at den religiøse Verdensmagts Fundament er Rom. Og derfor valfarter vi til Rom, og vi ønsker, at ikke blot mange, men alle maatte vandre med os og give sig ind under den øverste Hyrdes hellige Varetægt!

Christus vivat, Christus regnat, Christus imperat!

Jesu Lidelsesrelikvier.

I.

Endnu befinder vi os i Paaskens glæderige og velsignede Tid. Det er ikke alene Paaskelyset og den jublende Tone i Liturgien, der minder os derom, men selve Naturen staar i Genfødelsens Tegn. Ligesom den om Efteraaret ved sine hektiske og døende Farver fortæller os, at ogsaa den er underlagt Forkrænkelighedens Lov og tvungen til at aaben- bare Faldet, saa aabenbarer den os nu Opstandelsens My- sterium i Billeder og Lignelser saa fagre og dybe, at vore Hjerter uvilkaarligt banker heftigere derved. Hvilket dansk Hjerte — ungt eller gammelt — skulde vel ikke banke ved at se et nyudsprunget Bøgetræ mod en solblaa Foraars- himmel, eller ved Ungbirkens lyse, skælvende Bladhang

over vore Haver. De Unge føler sig dobbelt unge, og de Gamle føler sig igen unge, føler det tilbagevendende Liv i al dets mangefarvede Vælde.

Men den, som lever Kirkens Liv fra Dag til Dag, ved, at al denne svulmende Kraft, alle disse straalende, vingede Haab, som denne Tid symboliserer og indebærer, har deres Rod i det, der gik forud, har deres dybeste Rod i Langfredagsunderet, i Kristi Død paa Korset. Hvor stor og rig Glæden end er, saa lader den sig dog aldrig her i Verden løse ud fra Døden og Lidelsen. Og derfor bliver Christi Ofterdød ikke alene i ydre Henseende fremstillet, fornyet og fortsat iblandt os, men Lidelsen fra Gethsemane og Calvariehjerget findes og rører sig til Stadighed i alle Kirkens levende Lemmer, den er Livets eneste Mulighed. Og derfor elsker det katholske Folk Korset, derfor synger det begejstret: *O crux, ave, spes unica.*

Vær hilset Kors, vort Haab i Strid,

i Lidelsernes bedske Tid!

Forøg de frommes Naadeliv

og Synderen hans Skyld tilgiv.

Og naar Præsten paa Langfredag løfter Crucifikset syngende: *Ecce lignum Crucis in quo salus mundi pependit*, trænges Folket om det for at faa Lov til at kysse det. Denne Kærlighed til Korset er jo Kirkens dybeste Hemmelighed, den eneste Magt, ved hvilken den kan overvinde Verden.

Er det da saa underligt, at Tanken om at eje Christi virkelige Kors, Dele deraf eller noget andet, der staar i Forbindelse med Christi Lidelse, til enhver Tid har sat de Troende i den dybeste Bevægelse? Det, der for den udenforstaaende ser ud som Dyrkelse af døde Ting, er i Virkelighed den elskende Sjæls dybe Trang til, ligegyldigt paa hvilken Maade, at vise sin Herre lidt af sin Taknemmelighed, at bøje sig i Støvet og kysse om det saa var den yderste Flig af hans Klædebon. Lad Verden saa spotte, der var dog engang en Kvinde, som, medens Herren endnu vandrede her paa Jorden, ikke gjorde det forgæves, en Menneskesjæl, som i Følelsen af sin bundløse Afmagt greb til dette af Verden saa foragtede Middel. (Mark. 5, 24—34.) Hun var haabløs syg — havde lidt af Blodflod i 12 Aar — men hun sagde til sig selv: »om jeg blot kommer til at røre ved hans Kjortel saa bliver jeg frelst.« Og Jesus sagde: »Datter, din Tro har frelst dig, gaa bort i Fred og vær helbredt for din Plage.« Jesus sagde ikke som Verden: »nej, dette er ikke aandeligt nok, det er virkelig for barnligt, for massivt, dette kan jeg ikke imødekomme.« Nej, Jesus kom hende hjerteligt i Møde. Og hun blev helbredt.

Det er denne Kvindes Stilling til Jesus og alt, hvad der har haft med Jesus at gøre eller erindrer om ham, som det katholske Folk vil vide at indtage, naar Herrens Lidelsesrelikvier nu i Anledning af det hellige Aar og efter den hellige Faders Ønske udstilles i de Kirker, hvor de findes. Det er alene dette Sind, Paven spejder efter, naar han har indbudt sine Børn Jorden over til Valfart. »Den, som kommer af Nysgerrighed eller af nogen lignende Grund, maa hellere blive hjemme«, siger Biskop Franz Rudolf i sin Indbydelse til at besøge Herrens Kjørtel i Triers ærværdige Domkirke; »men den, som kommer af dyb Kærlighed til vor Frelser og Forløser, af fast Tillid til Christus den korsfæstede, vor Konge og Herre, han skal være hjertelig velkommen i det gamle hellige Trier.«

Som man vil forstaa, har disse Valfarter vakt stor Opsigt hele Verden over, og Pressen har da ogsaa ivrigt beskæftiget sig med disse lige fra *L'Osservatore Romano* til protestantiske Smaablade. Det gamle Spørgsmaal om den romerske Kirkes Relikviedyrkelse er igen blevet aktuelt. Som det var at vente, er der ogsaa udkommet en Del Skrifter, som bl. andet beskæftiger sig med, hvorvidt Passionsrelikviernes Ægthed lader sig eftervise eller ikke; navnlig i Tyskland, hvor den kølige kantske Aand endnu svæver over Vandene, er der udgivet flere saadanne. Endskønt de fleste betydelige Relikviers Ægthed er godt bevidnet, lader der sig dog næppe føre et absolut Bevis for deres Ægthed. Saaledes har Kirken heller aldrig fremstillet det, den har overhovedet aldrig udtalt sig læremæssigt derom. Men det har altid været en fides pia hos de Troende, og Historien fortæller om et Væld af Velsignelse og om utallige Undere og Helbredelser, som har fundet Sted ad denne Vej. Hvilken Inspirationskilde for Fromhedslivet har Passionsrelikvierne i det hele taget ikke været ned igennem Tiderne! Tænk blot paa en Hymne som den ovenfor citerede: *Vexilla Regis prodeunt* af Biskop Venantius Fortunatus (dansk Messebog Pag. 430). Den ydre Foranledning til, at denne skønne Lovsang blev digtet, var en Korspartikel, som Kejser Justinus II i Aaret 569 sendte den hl. Radegundis til det nygrundede Kloster ved Poitiers. Eller tænk paa *Pange, lingua gloriosi* af samme Forfatter (Messebogen Pag. 428). Maa en saadan Hymne ikke være Kirken mangfoldige Gange mere dyrebar end selv det mest videnskabelige Bevis for Korsrelikviens Ægthed? Og kan man ikke i denne Forbindelse bruge Jesu Ord — om end i en nogen anden Betydning end den, hvori de oprindeligt blev sagt — at vi kender Træet paa dets Frugter?

I det følgende skal redegøres for de vigtigste Lidelsesrelikvier, som i denne Tid udstilles. *Poul Maria* —

(Fortsættes.)

Helgenkaaring før og nu.

Den kirkelige Helgendyrkelse begyndte med de første Aarhundreders Martyr-Kultus. Over Blodvidnernes Grave fejrede Menighederne de hellige Mysterier paa Aarsdagen for deres »Fødsel i Himlen«. Til at begynde med var denne Kultus, som tillige var en Kanonisation. indskrænket til det Sted, hvor den foregik, og først i det 3. Aarhundrede faar enkelte Helgener almen Betydning. Det er ogsaa paa denne Tid, at Hierarkiet begynder at gribe ind, d. v. s. at Biskopperne tildelte dem, der havde lidt Døden for Troens Skyld, Titel af »Martyr«.

Et Aarhundrede senere gaar man i Afrika et Skridt videre. Man skelner mellem de officielt anerkendte og de ikke anerkendte Martyrer. Denne Anerkendelse gaves af Biskoppen; i Afrika allerede fra de tidligste Tider af Metropoliten. Man gik strængt til Værks, rimeligvis paa Grund af de forekommende Kætterier, og man var meget omhyggelig med, at ingen, som ved sin Død stod udenfor Kirken, fik kirkelig Ære.

Efter at Forfølgelserne var ophørt, var der ikke længer Anledning til »Martyr-Dyrkelsen«; men allerede i det 4. og 5. Aarhundrede faar vi »Bekenderne«, blandt hvilke man først tæller Munkeordenens Fædre (Paulus, Antonius, Martin af Tours) og dem, som havde kæmpet mod Kætteerne (Athanasius, Hilarius). Havde Kirken været forsigtig med Hensyn til Martyrerne i det 3. og 4. Aarhundrede, saa var den det ganske særligt nu, hvor Faren for Fejltagelse var saa meget større. Biskopper og Synoder gav derfor passende Anvisninger.

Igennem tusind Aar var det Biskopperne, der efter yderst samvittighedsfuld Undersøgelse kanoniserede; men Kanonisationen gjaldt kun for deres eget Omraade, deres eget Sogn. Naar Dyrkelsen af en saadan »Sogne-Helgen« stiltiende blev anerkendt af andre Sogne, skete det som Regel, at vedkommende blev optaget i den kirkelige Helgenkalender.

Den første historisk bekræftede Helgenkaaring fandt Sted i Aaret 993, d. 11. Juni, da Pave Johan XV erklærede Biskop Ulrich af Augsburg for hellig, og den Antagelse er sikkert rigtig, at »Helgenkaaring« som pavelig Ret skriver sig fra Aartusindskiftet; men selve den retslige Lov blev først givet Aar 1634 ved Urban VIII's bekendte Konstitution, hvorefter Kanonisation alene tilkommer Paven og hverken Biskop, Synode eller Kollegium.

Reglerne for den nuværende Fremgangsmaade er givet i den kirkelige Lovbog cc. 1999—2141, ifølge hvilke de

enkelte Processer hører ind under Rituskongregationen. Forud for en Helgenkaaring skal der altid have været en Saligkaaring. En Person kan kun erklæres for »salig«, hvis det er bevist ved Mirakler. Det er en meget indviklet Fremgangsmaade, som foregaar i 3 Tempi: Først samler Biskoppen Procesakterne og overleverer dem til Rituskongregationen; derefter følger Undersøgelse af vedkommendes Dyder, af Miraklerne (Pavens Tilladelse maa forinden være indhentet) og til allersidst, naar Paven har givet sin Tilladelse, den højtidelige Forkyndelse i Peterskirken, hvor den hellige Fader ikke er til Stede.

Naar en Helgenkaaring finder Sted, ifører Peterskirken sig sit pragtfuldste Skrud. Pillerne bliver behængt med røde Damasktæpper, og Tusinder af brændende Lysekroner straalere alle Vegne.

For at indlede Kanonisation eller Helgenkaaring skal der kunne bevises to eller tre nye Mirakler efter Saligkaaringen. Naar Paven har givet sin Tilladelse, anvendes den samme Fremgangsmaade som ovenfor nævnt, og Miraklerne undersøges nøje: først af et særligt dertil indrettet Dommerkollegium, der overvejer længe og indgaaende, og derefter prøves Miraklernes Ægthed af Rituskongregationen. I det sidste Kongregationsmøde deltager Paven. Hvis han anerkender Miraklerne, følger en Generalforsamling, i hvilken han ligeledes tager Del. Hvis Paven herefter giver Tilladelse til den højtidelige Kanonisation, følger et tredobelt Konsistorium, i hvilket Kardinalerne, Patriarkerne og

Biskopperne skal afgive deres Skøn. Først nu er man naaet til Vejs Ende. Paven tillader, at Helgenforkyndelsens Højtidelighed maa finde Sted i St. Peterskirken.

I højtideligt Optog drager Paven fra Capella Sistina til St. Peter. Tre Gange beder Kardinalprokuratoren om, at vedkommende Helgenkaaring maa finde Sted, Allehelgens-Litaniet bliver sunget, derefter Miserere og Veni Creator Spiritus. Og efter at GUDs Bistand tre Gange er anraabt, følger den nye Helgens højtidelige Forkyndelse. »Paven celebrerer selv Højmessén, St. Peter straalér i Lys og Farver, den nykaarne Helgen ser ned fra sit lysomstraaledé Billede. Jødiske Tempelerindringer stiger frem om sælsomme Ceremonier: naar i festligt Optog kæmpemæssige Vokskerter, Brød og Vin, Turtelduer og unge Fugle bliver baaret frem for den paa Tronen siddende Ypperstepræst — som en Tak fra Kongregationen og derigennem fra hele Kirken for den nye Helgen.«

Nordiske Romafarere.

I Valfartsaaret, da alle, der kan (og hvor mange vilde ikke gerne, men kan ikke) søger til den evige Stad, drages vore Tanker uvilkaarligt mod dem, der i svundne Dage valfartede til Rom. Vi ved, at mange fromme Pilgrimme har søgt derned, og mange skyldbetyngede har fundet Fred og Lindring af Kirkens milde Haand. Men mellem de mange ubekendte stiger enkelte Navne frem, som vi her vil dvæle lidt nærmere ved.

Den første nordiske Konge, vi træffer i Rom, er Knud den Store. I Aaret 1027 gæstede han Byen, og selv om der dengang herskede alt andet end rolige Forhold (den tyske Konge Conrad II kronedes i St. Peter, og mellem hans Soldater og Romerne udkæmpedes blodige Kampe), modtog han dog det dybeste Indtryk af alt det ophøjede og hellige, der fandtes her. Han sender et Brev hjem til sine Undersaatter, hvori han fortæller om, at han har besøgt alle Roms Helligdomme og har opnaaet Afgiftsfrihed for alle Angler og Danske, der som Pilgrimme eller Købmænd kommer til Rom. Og samtidig stifter han i Rom et Herberge, en »schola«, hvor Danske skulde have fri Bolig og Underhold, medens de opholdt sig i den hellige Stad som Pilgrimme eller for at uddanne sig til præstelig Gerning. Til Gengæld for de rige Gaver, som han paa sin Rejse skænkede Kirker og Klostre, modtog han talrige Relikvier, som han fordelte til Kirkerne i sine Riger.

Ved Aarhundredets Slutning træffer vi Erik Ejegod i

Rom, og hans Besøg havde de største Følger for Kirken i Danmark, nemlig Oprettelsen af Ærkebispesædet i Lund og Broderen Knuds Helgenkaaring.

Sendte Danmark, naar undtages Christian I (som omtales andetsteds), kun faa kendte Navne til Rom, staaer Sverige i de følgende Aarhundreder med to af sine største og mest ejendommelige — omend vidtforskellige — Kvinde-skikkelser, nemlig: den hellige Birgitta og Dronning Christina. Den hellige Birgittas Liv er saa godt kendt, at det næppe behøver at omtales her. Kun skal vi minde om, at hun fra 1350 og til sin Død 1373 boede i Rom og levede et Liv i dybeste Fromhed og Ydmyghed. I en fattig Dragt vandrede hun fra Kirke til Kirke, fra Hospital til Hospital, og sad i Pilgrimskappe ved Klostret San Lorenzo in Paneperna og tiggede for de fattige, idet hun taknemmelig kyssede enhver Gave, der blev lagt i hendes Haand. Under Faste og Spægelse havde hun stadig Visioner, og baade Frelseren og den hellige Jomfru viste sig for hende og talte til hende i disse Syner. Det var deres Ord, hun nedskrev paa Svensk, hvorfra de oversattes paa Latin. Atter og atter opfordrede hun Paverne til at forlade Avignon og vende tilbage til Rom, men selv om dette først skete et Par Aar efter hendes Død, skyldes det sikkert hendes stærke og manende Ord. Allerede 1391 blev hun kanoniseret og er stadig Nordens største Helgeninde.

En hel anden Type er Dronning Christina. Hendes Regering i Sverige havde ikke bragt hverken Landet eller hende selv, hvad man havde ventet, og led og ked af det hele abdicerede hun i Aaret 1654 og drog straks til Syden. Allerede i Innsbruck afsvor hun sin protestantiske Tro, og i December 1655 holdt hun sit højtidelige Indtog i Rom, og her boede hun lige til sin Død i 1689. Hun boede i det store Palazzo Corsini og fik af Paverne en aarlig Pension paa 12,000 Scudi. Efter sin Død hædredes hun med et pragtfuldt Monument i selve Peterskirken.

Blandt de mange ubekendte Pilgrimme kan maaske nævnes en enkelt. I det lille St. Knuds Kapel er en Ligsten over en Dansk: Antonius Georgius Bredahl. Han kaldes Hovedsmand for de kongelige Tropper og benævnes *Fredericostadiensis*. Endvidere beretter Ligstenen, at han, efter at være befriet for den lutherske Lære, hellere vilde leve fattig i Rom end rig blandt sine egne. Han døde 39 Aar gammel i 1778, netop som han i Pave Pius VI's Tjeneste havde hvervet et tysk Regiment. *Peregrinus*.

En Konges Pilgrimsfærd.

En Vinterdag, nøjagtigt sagt den 9. Januar, i det Herrens Aar 1474, red en stor Skare Ryttere, halvandet Hundrede i Tal, ud fra Segeberg Slot i Holsten. Alle Rytterne, hvorimellem var adskillige Gejstlige, var klædt i Sort og havde Pilgrimsstave i Hænderne. Det var Danmarks Konge, Christiern I, som med stort Følge drog af Lande paa sin berømte Pilgrimsfærd til Rom. En Maaned senere naaede Kongen til Rothenburg ved Tauber, hvor han mødtes med den tyske Kejser, med hvem han traf storpolitiske Aftaler. Videre gik Rejsen over Augsburg og Innsbruck, og hvor Kongen kom frem, blev han modtaget med store Festligheder og Æresbevisninger. De endnu ganske snedækkede Alper er sagtens blevet overskredet gennem Brennerpasset, og i Marts naar de rejsende ned til Norditaliens forarsklædte Sletter og ankommer til Brescia. Her boede Venedigs berømte Condottiere Colleoni, som til Ære for Kongen fra det fjerne Nord foranstaltede storartede Gæstebud, Turneringer og Jagt. Da Kongen naaede Grænsen mellem Venedigs og Milanos Omraade, modtoges han af den milanesiske Hertug, der førte ham til Milano, hvor Kirkeklokkerne ringede Velkomst, og alle Gader var smykket med Tæpper og grønne Grene. Flere Dages Ophold udfyldtes med vigtige, politiske Forhandlinger og festlige Sammenkomster. Det var Kong Christierns Hensigt at fejre Paa-sken i Rom, og for at naa det, maatte han nu skynde sig. Hastigt gik det da mod Syd, først til Bologna, hvor Kongen overværede, at en Dansker modtog Doktorgraden, derefter til Firenze, Siena og Viterbo, og den 3. April naaedes Pavens Landomraade, hvor to udsendte Kardinaler modtog den sjældne Gæst.

Da Kong Christiern gennem Porta del popolo naaede sin Rejses Maal og drog ind i Rom, blev han hudt velkommen af en prægtig Forsamling af det hellige Kollegium, Roms Senat og Adel. Straks efter Ankomsten til den evige Stad aflagde Kongen Besøg hos Paven, Pius IV, som anviste ham Bolig i et Palads lige ved Peterspladsen. Opholdet i Rom strakte sig over tre Uger, hvori Kongen opfyldte Hensigten med sin Rejse baade som Pilgrim paa Valfart og som Regent i sit Riges kirkelige og politiske Interesser. Paven viste sin Gæst udsøgt Opmærksomhed og hædrede ham med »Den gyldne Rose«. Blandt de Stiftelser, Kongen besøgte, var det dengang nylig opførte Hospital San Spirito, som staar endnu og kendes af enhver Romafarer. Den langstrakte Bygning med det ottekantede Taarn falder straks i Øjnene, naar man gaar over Tiberen mod Peters-

Pave Pius IV overrækker Christian I den gyldne Rose.

kirken. Hospitalet gemmer et Minde om Kong Christiernes Romerfærd i en Freske, som viser Paven overrække Kongen den gyldne Rose.

Christiern I og de Fyrster og Stormænd, han traf paa sin Rejse, er blevet aarhundredgammel Historie. Og siden hine fjerne Dage er adskillige Slægtleds Liv skyllet hen over Jorden. Men naar danske Pilgrimme nu stævner mod samme Maal som Kongen den Gang, vil de se samme Egne og Landskaber og passere samme Byer, Augsburg og Innsbruck, Milano og Bologna, indtil den evige Stad viser sig over Kampagnen. Kong Christiern havde flere Hensigter med sin store Rejse, og ikke alt lykkedes lige godt. Alt, hvad som bygges paa Beregning og Politik, er usikkert, kan slaa fejl og brydes sønder af andre Tider, andre Mennesker. Hvad Kongen naaede søm Pilgrim, ved at deltage i den stille Uges og Paaskens Gudstjenester, ved at dvæle paa de hellige, minderige Steder omkring Verdens Domkirke, det ved vi ikke noget om. Saadan gaar det jo altid, at det aandelige, det dybeste i Mennesket unddrager sig Verdens Øjne.

Hundredtusinder af Pilgrimme fra alle Jordens Egne vil i dette hellige Aar søge til den evige Stad for at dvæle under Peterskirkens Kuppel, for at modtage Pavens Velsignelse og vandre gennem de aabnede hellige Porte med Tanke og Bøn om en Gang at finde den sidste, store hellige Port aaben. Den lille Skare danske Pilgrimme, som nu med vor Biskop i Spidsen drager paa Valfart, med samme Maal som i hine Dage Kong Christiern I og hans Mænd, ønsker vi Lykke paa Rejsen og en god Færd.

Johs. H.

Euthanasi.

Dr. med. R. Schultzik, Breslau, har i »Schönere Zukunft« fremsat nedenstaaende praktiske Udtalelser om Euthanasi, d. v. s. Handlinger, som gaar ud paa at forkorte Livet i Tilfælde af haabløs og smertefuld Sygdom.

Enhver Læge stiller sig mere end een Gang det Samvittighedsspørgsmaal, om han skal gøre de sidste Timer udholdelige for den, der kæmper med Døden og er dens Favntag vis. Han ved, at det er hans Pligt at vedligeholde Livet, d. v. s. et Liv ved fuld Bevidsthed. Enhver Læge ved ogsaa af egen Erfaring, at et selv nok saa kort Tidsrum kan være af største Betydning for Patientens jordiske og evige Vel. Den samvittighedsfulde Læge ved endvidere, at Mennesket ikke har nogen Ret over Livet — heller ikke over Døden — altsaa heller ikke Ret til en smertefri Død. Ved Siden af denne Pligt til at opretholde Livet staar, om end i mindre Grad fremtrædende, Pligten til at lette Menneskers Lidelser og stille deres Smerter. De skønneste Ord for denne Lægens Ret findes hos Jesus Sirach (38, 7), som priser den gode Læge, der tager Smerterne bort fra den syge med Medikamenter, som Gud har skabt, og som kun Taaben ringeagter. Man vil i Almindelighed tillade Kirurgen, at han anvender Bedøvelse ved sine Operationer, selv om disse i et ringe Antal af Tilfælde skulde medføre Døden. Det var kun nogle faa ivrige Protestanter, der snart efter Narkosens Opdagelse i Midten af forrige Aarhundrede ytrede Betænkelighed derved og betegnede det som Formastelighed at modvirke Gud, der sendte Mennesker Lidelser og paalagde Kvinden at føde med Smerte.

Det er saare vanskeligt at afgøre, om og hvornaar smertestillende Midler skal bruges. naar den syge allerede er mærket af Døden. Det kunde se ud, som om der her bestod en Kollision mellem Pligten til ubetinget Livsopholdelse og Opgaven at stille uudholdelige Smerter. Dog er denne Modsætning kun tilsyneladende. Moralbudet ligger klart, og ingen kristelig Læge vil handle imod det. Han vil aldrig anvende Medikamenter, som direkte kunde dræbe den syge.

Theorien er for saa vidt ganske ligetil, men Sagen er i Virkeligheden temmelig indviklet . . . De i Medicinen brugelige Midler virker ikke kun paa een Maade; de har Indflydelse paa Kredsløbet og paa de mest forskellige Centre i det sympathiske System og Centralnervesystemet, dels paa en livsfremmende, dels paa en hæmmende Maade. Saaledes virker Morfin, det mest brugte smertestillende Middel, i therapeutisk Dosis i visse Tilfælde gunstigt paa Blodets

Kredsløb, ugunstigt paa Aandedrætscentret. Takket være den moderne Farmakologi og Erfaringen ved Sygesengen er det muligt at udligne ikke ønskelige Bivirkninger ved Indgiften af andre modsat virkende Stoffer. Det er Lægens Kunst at træffe det rette Valg. Selvfølgelig kan den bedste Hensigt ikke forhindre, at Døden kan indtræde som Følge af et Beroligelsesmiddel, det være nok saa uskyldigt. Skulde denne tilfældigvis trods al Hensyntagen indtræde, saa vil Lægen ikke kunne bebrejde sig noget.

Jeg kan ikke lade være at omtale, at smertestillende Midler i sig selv maa anses som livsfremmende. Den syges faa Kræfter bliver skaanet, Patienten beroliges, Kredsløbet kan bedres, og lejlighedsvis vender den paa Grund af de rasende Smerter formærkede Bevidsthed atter tilbage. Lad mig kun nævne ét Eksempel: En gammel Kvinde syntes at være den snare Død vis og fik en rigelig Mængde Morfin. Imod Forventning bedredes hendes Tilstand herved, den syge sov fra de kritiske Minuter, Kræfterne gik ikke til unyttig Ophidselse, og hun levede endnu flere Dage.

Den katholske Moraltheologi (Schilling og andre) har stadig hævdet det Standpunkt, der synes det naturligeste for det sunde som det syge Menneske, at Lægen maa helbrede og hjælpe. Gid derfor enhver syg maa betro sig til en kristeligt tænkende Læge. Sin Verdensanskuelse tro vil denne ved Behandlingen af hans Lidelser søge at spare ham for Smerter med alle den moderne Medicins Hjælpe-midler uden at dræbe ham.

Den salige Katarina Labouré.

»Den 27. November 1830, Lørdag Aften Kl. 5¹/₂ før den første Søndag i Advent, hengav jeg mig i dybeste Stillehed til Betragtning. Da forekom det mig, som om jeg paa Kapellet's højre Side hørte en Lyd ligesom en Silkekjoles Raslen, og jeg saa den hellige Jomfru staaende ved St. Josefs Billede; hun var af Middelhøjde og hendes Skikkelse saa smuk, at jeg umuligt kan beskrive hendes Skønhed,« saaledes skildrer Søster Labouré, der Søndag den 28. Maj skal optages blandt Kirkens Salige, den Vision, som gav Stødet til en ny Andagt. Guds Moder viste sig dengang for den unge St. Vincens-Søster iført en lang, hvid Klædning, Straalebundter udgik fra hendes Hænder, mens hendes Fødder hvilede paa Jordkloden. Hele Synet indrammedes af en Indskrift: »Maria, undfangen uden Arvesyndens Plet, bed for os, som tager vor Tilflugt til dig!« Efter dette Syn skulde K. Labouré lade fremstille en Medalje: »Lad en

Medalje blive præget efter dette Forbillede; de, som bærer den med Andagt, vil modtage store Naadesbevisninger.«

Dermed begyndte den »undergørende Medalje«s Historie, som har været en fortsat Række af Marias Gunstbevisninger mod de troende, der havde Tillid til hendes Løfte; mange Helbredelser og Omvendelser skete i denne Medaljes Tegn. Det er bekendt, hvilken Rolle den spillede ved Alfons Maria Ratisbonnes Omvendelse. Den rige Strassburger Jøde kom ikke til Rom for at bede, men for at spotte, især gjorde han sig lystig over den undergørende Medalje, som en Ven forærede ham. Og dog skulde han kort Tid derefter andægtig og med Taarer i sine Øjne kysse den, rystet og rørt i sit Inderste. Da han ganske tilfældig besøgte Kirken S. Andrea delle fratte, blev han pludselig overfaldet af en stor Forvirring, og da han saa op, stod Gudsmoder foran ham, nøjagtig som hun var fremstillet paa Medaljen. Dette Syn var Anledningen til hans Omvendelse og skænkede Kirken saaledes en af dens mest nidkære og dygtige Sønner.

Den unge Novice Katarina Labouré, der saaledes var blevet et Naadens Redskab for mange, førte iøvrigt et ganske tilbagetrukkent og beskedent Liv. Hun var født 1806 i Fain-les-Moutiers paa Frankrigs Vestkyst, som Barn af jævne Bønder, der maatte arbejde haardt for at skaffe Føde til Familiens 10 Børn. Tidlig længtes hun efter at vie sig til Herren i Ordensstanden og blev en barmhjertig Søster af den hellige Vincens af Paul. Ogsaa efter Syernerne levede hun sit fromme, opbyggelige Liv i denne Orden og døde i Aaret 1876.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Hvorledes det lykkedes Styrmanden og den lille Ove bagefter at trøste mig, saa jeg snart genvandt min sædvanlige Friskhed, derom har jeg berettet i Bogen »Nonni«. Jeg forbigaar det derfor her.

Imidlertid var Ankrene allerede lettet, Sejlene sat, Skibet lagde sig paa Siden, drejede bort fra Land for derefter at bevæge sig fremad i lige Linie stadig hurtigere og hurtigere, ud paa det store, mægtige Hav, hvor de taarnhøje Bølger rasede Dag og Nat, og hvor Efteraarsstormene netop nu drev deres grusomme Spil. Min Rejse til Danmark var begyndt, den vilde vare fulde fem Uger. Ogsaa denne eventyrlige Fart paa det atlantiske Hav har jeg beskrevet udførligt i »Nonni«. Jeg nøjes derfor med at antyde den ganske kort nu.

Det varede temmelig længe, før jeg i nogen Grad havde overvundet den Smerte, Afskeden fra min Mor havde forårsaget. Styrmanden og den lille Ove hjalp mig troligt med det. Det uvante Indtryk af Sejladsen der ude paa Havet gjorde ogsaa sit til at henlede min Opmærksomhed paa andre Ting. Snart meldte sig de frygtelige Efteraarstorme. Bølgerne blev saa oprørte og saa store, at de ofte slog ind over Skibet. Jeg blev af Kaptajnen lukket inde i Kahytten og maatte tilbringe mange Dage og Nætter alene der, uden en eneste Gang at maatte gaa op paa Dækket. Der var nemlig livsfarligt deroppe. Bølgerne slog saa ofte over Skibet, at Kaptajnen, Styrmanden og Matroserne, som maatte arbejde deroppe, var tvunget til at binde et stærkt Tov om sig, hvis anden Ende var fastgjort til Masten. Denne Forsigtighedsregel var nødvendig, ellers vilde de være blevet skyllet over Bord af de brusende Bølger. I Kahytten blev jeg i Begyndelsen gentagne Gange slynget fra den ene Væg til den anden. Til Slut maatte ogsaa jeg binde mig fast til Bordet.

Jeg kedede mig ikke det mindste dernede i det halvmørke Rum. Først læste jeg ved Skinnet af en lille Kærte alle de Bøger, Mor havde givet mig med, og da jeg var færdig med dem, morede jeg mig over Skibets uhyre Bevægelser, uophørligt fik det fra alle Sider de vældigste Stød, blev slynget til højre og venstre, snart kastet op i Højden og snart slynget ned i Dybden for sluttelig fuldstændig at være Kastebold for de vredt brølende Bølger. Alt det var for mig uhyre morsomt. Ja, det kunde man kalde at sejle, det var dog endelig en rigtig Havtur, mente jeg. Og jeg glædede mig over denne voldsomme Kamp, vi maatte udfægte med de løsslupne Naturkræfter.

Men nu dukkede vort Skib sig atter, og — bums, jeg maatte holde mig fast . . . , thi nu styrtede det sig lynsnart — paa den ene Side af Bølgen — ned i den næste Bølgedal. . . . Et frygteligt Sammenstød! Vi var under Vandet. Skibet havde med den ene Halvdel boret sig ned i Havet. Men snart rettede det sig op igen . . . Vandmasserne væltede frem og tilbage paa Dækket . . . Og alt dette gik for sig lige over mit Hoved; det larmede som et brusende Vandfald. Men snart flød det skummende Vand tilbage til Havet, gennem de saakaldte Spyhuller i Rælingen. Og saadan gik det videre Dag og Nat. Stormen undte os hverken Ro eller Rast. For mig, Vildkatten, en herlig, storartet Rejse. Endelig lagde Orkanen sig en Nat efter at have raset i flere Døgn. Jeg vaagnede Morgenen efter og kunde næppe tro mine Sanser: alt var stille, ikke en Bevægelse . . . Jeg var forbløffet . . . Hvor var vi mon kommet hen?

Snart kom Styrmanden ned til mig og løste Gaaden: Stormen var indtil nu kommet sydfra og havde derfor stadig drevet os mod Nord, dybt ind i det nordlige Ishav. I Nat havde den pludselig lagt sig, og nu sad vi højt der oppe i Ishavet, omgivet af utallige Isbjerge! Et rigtigt Bjerglandskab af lutter Is og Sne, og det midt ude paa Havet! Hvor herligt, hvor vidunderligt. Afveksling og Overraskelser uden Ende. . . . Jeg saa til alle Sider: vi var helt omgivet af glitrende Isbjerge — kun i sydlig Retning saas det aabne Hav i nogen Afstand. Nu gjaldt det hurtigst muligt at trække Skibet ud fra Isbjergene. Matroserne under Anførsel af Kaptajnen sprang ned paa Isen, et Tov blev fastgjort i Forstavnen, og nu forsøgte Mændene med Haandkraft at trække Skibet ud i det aabne Hav. Et langvarigt, haardt Arbejde.

Da skete paa een Gang noget skrækkeligt: To sultne Isbjørne overfaldt Mandskabet, der opstod en frygtelig Kamp — og da maatte vi to Drengene sammen med Styrmanden, den eneste, der var blevet tilbage paa Skibet med os, fra Dækket se paa, hvorledes den yngste Matros, kun nogle faa Meter fra os, blev halvt sønderrevet af Bjørnene og Kaptajnen haardt saaret. Men Kampen endte med Sejr for vore Folk. Det var det frygteligste Eventyr paa vor Rejse. Det lykkedes til Slut at komme klar af Isen og fortsætte Rejsen til Danmark. Der kom endnu mange Dage med Storm og Bølger, men ind imellem ogsaa solvarme Dage, og endelig efter fem Uger naaede vi København, Nordens straalende Hovedstad. I København skulde jeg jo gaa i Land og hvile et Par Dage hos de derværende Katholikers Biskop og derefter fortsætte min Rejse til Avignon i Sydfrankrig. Imidlertid skulde Forhindringer, Overraskelser og Rejse-Eventyr ikke saa snart høre op. Der kom nemlig en frygtelig Meddelelse: Allerede nogle Dage før vor Ankomst til Danmark, da vi sejlede langs den norske Kyst, havde vi hørt noget derom af norske Fiskere, og her i København kom Bekræftelsen. Kaptajnen og Styrmanden bragte mig den ophidsende Meddelelse:

»Har du allerede hørt det, Nonni?« spurgte Kaptejnen. Jeg gjorde store Øjne og saa spørgende paa ham.

»Din Rejse til Frankrig,« fortsatte han, »er afbrudt for længere Tid.«

»For længere Tid? Jeg skulde dog kun blive et Par Dage her i København.«

»Det vil ikke blive nogle Dage, Nonni, men nogle Maaneder, eller maaske Aar. Du kan foreløbig ikke rejse til Frankrig.«

Man tænke sig min Forbløffelse. Jeg var som lamslaaet.

»Ikke rejse til Frankrig. Men hvorfor, Hr. Kaptajn?«

»Fordi andre er kommet først.«

»Hvilke andre?«

»Prøjserne.«

»Er Prøjserne kommet før mig?«

»Ja, Nonni, de har slaaet Franskmændene ved Reichshofen og oversvømmer allerede Nordfrankrig. Der raser Krigen videre. Du maa altsaa blive hos den katholske Biskop her i København, ikke blot nogle Dage, men til Krigen er forbi.«

Jeg havde allerede hørt noget om dette Krigsudbrud, men at Sagen vilde tage en saadan Ende, havde jeg dog ikke troet. Sørgmodigt spurgte jeg: »Hvor længe vil Krigen vare?«

»Det ved intet Menneske. Der gives Krige, der har varet tredive, ja hundrede Aar.«

Jeg var forfærdet, thi for mig var det højst bedrøvelige, følgetunge Udsigter. Naturligvis gik jeg ikke gerne til den katholske Biskop og hans Præster. Jeg havde overhovedet aldrig i mit Liv talt med en katholsk Præst. Dertil kom, at jeg som Protestant havde en Masse Fordomme. Jeg troede, de var strenge og kolde, altid alvorlige og dystre, og fandt derfor, at det var en temmelig uhyggelig Sag at skulle bo blot et Par Dage hos dem, og nu skulde det ikke vare kun et Par Dage, som min Mor havde planlagt, men Uger og Maaneder, ja maaske mere end et Aar. Thi saa længe kunde Krigen mellem Tyskland og Frankrig jo godt vare. Ja, det var virkelig ikke alene sørgelige, men højst nedtrykkende Udsigter. . . . Men der var intet at gøre, allerede to Dage efter min Ankomst skulde jeg føres ud til disse Mennesker. »Hvordan mon de vil tage imod mig?« tænkte jeg i mit stille Sind. Jeg var meget bekymret for denne første Sammenkomst med de katholske Gejstlige.

Jón Svensson S. J. (Fortsættes).

Vor egen Valfart.

Faa er de lykkelige, der Mandag den 29. Maj kan drage afsted til det hellige Rom. Vi andre, der bliver tilbage, behøver dog ikke at give Afkald paa at faa vore Valfartslængsler stillet. Lad os allerede nu, en Maaned i Forvejen, huske paa, at Haraldsted snart vil indbyde os til den aarlige, danske Pilgrimsfærd. Den vil i Aar finde Sted Søndag den 25. Juni. Saa mange som muligt burde komme med paa denne nationale Valfart til Hertug Knuds Helligdom. Hvad en nidkær engelsk Konvertit og Præst, Father Philip Fletcher, der har organiseret mange Val-

farter i England, siger om Hensigten med dem, gælder og-
saa for Danmarks Vedkommende. Vi valfarter:

for at tilskynde Trosfællerne til at bede for Danmarks
Tilbagevenden til Troen,

for at genoplive gamle katholske Skikke i Danmark,
saavel Processioner som Pilgrimsfærd,

for at bevare Mindet om vore Martyrer og Helgener og
fremme Andagten til dem.

R. I. P.

I Anledning af, at vor internationale Unions Protektor, Kardi-
nal Ceretti er afgaaet ved Døden, lader D. K. K. F. læse en Messe
i Jesu Hjerte Kirken Stenosgade Søndag d. 28. Maj Kl. 8^{1/2}. De i
Kbhvn. boende Medlemmer opfordres til at overvære denne og
kommunicere, alle Udenbys-Medlemmer til saa vidt muligt samme
Dag at modtage den hl. Kommunion for vor Kardinalprotektor,
der altid med levende Interesse fulgte selv det mindste Lands-
forbunds Virksomhed. R. I. P. *Styrelsen for D. K. K. F.*

Fra Hovedstad og Provins

København. Fredag d. 12. Maj, Store Bededag, fej-
rede de københavnske Vincentsforeninger **100 Aars Dagen**
for Vincentsforeningens Stiftelse i Paris med en Gudstjeneste
og Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke.

Hs. Excellence Biskop Josef Brems læste Prælatmesse
og prædikede. Biskoppen udtalte en hjertelig Tak for det
uegennyttige Arbejde, Foreningernes Medlemmer udretter i
Næstekærlighedens Tjeneste. I Prædikenen faldt et biskop-
peligt Ord, som er saa sandt: »Det er saa let at kritisere,
men prøv selv at gøre det bedre!« Efter Gudstjenesten
samledes de mødte Medlemmer af Vincentsforeningerne til
et fælles Kaffebord, hvorefter der holdtes Generalforsamling.

— — Den berømte Hollywood-Filmsskuespiller **Jean
Hersholt**, som for Tiden er paa Besøg herhjemme i sit
Fædreland, har været Elev paa St. Knuds Skole i Køben-
havn. Gamle Skolekammerater, som gerne vilde hilse paa
deres Ven fra Drengesaarene, foranstaltede en Sammenkomst.
Efter et fornøjeligt og interessant Samvær tog man ud til
St. Knuds Skole for at hilse paa gamle Lærere. Af disse
er fra den Tid kun to tilbage, Pater Sialm og Broder Bauer
samt Broder Münch, der jo ogsaa paa mange Maader havde
Forbindelse med Skolen og Eleverne. Gensynet var meget
hjerteligt, og Hersholt gensaa med stor Interesse Skolen,
der jo nu ser anderledes ud og er adskillig større end i
hans Skoletid.

J. H.

Odense. St. Michaels Trop. 2. Paaskedag modtog 35 Spejdere under Fromessen den hellige Kommunion, og efter Messen blev den nye Fane indviet af P. Schmiederer, assisteret af P. Jensch. Samme Eftermiddag holdt Troppen Lejrøvelser i Dalum Klosters Park. I Anledning af Tropsføreren, P. Jenschs, Afrejse — han skal træde ind i Redemptoristernes Noviciat i Østrig — afholdt Troppen d. 2. Maj en Fest i Skolens Sal; Festen formede sig som en smuk Hyldest til den bortdragende Præst. S. P.

Rønne. Der kræves for Øjeblikket en velspækket Pengepung for at kunne tage Ferieophold i Udlandet. Derfor er der vel mange, som spekulerer paa, hvor de denne Sommer skal hen. **Tag til Bornholm!** Det er som en Udenlandsrejse, da Øens skønne og mægtige Natur, med dens Skove, Lyng, Strand og Klipper jo er saa vidt forskellig fra, hvad vi kender i det øvrige Danmark.

Og alligevel kan det blive til en billig Ferie, thi Søstrenes Hus i Rønne, Lille Madsesg. 14, som nu er helt moderniseret og indrettet til at kunne modtage Gæster, gør Opholdet paa Klippeøen baade hyggeligt og billigt. Der er indrettet flere smukke Værelser, Spise- og Opholdsstue; endvidere er der blevet anlagt Badeværelse, W. C. og Centralvarme. Og naar man efter en anstrengende Tur kommer hjem, kan man nyde de stille, rolige Aftener paa den lyse og store Veranda. Prisen for et Eneværelse med Pension er kun 4 Kr. daglig. For Ungdommen er der indrettet en stor Sovestue, som gør det muligt for den at tilbringe en Ferie paa Bornholm for kun 3 Kr. daglig. Nærmere Oplysninger faas hos Forstanderinden. E.

Vordingborg. Til Guds Moders Ære. Med denne løfterige Tilføjelse har vort lille Byggefond modtaget en anonym Gave paa Kr. 200.— Det opmuntrer til at gøre Formaalet for dette Byggefond bekendt for flere. Maalet er at bygge et Kapel i Vordingborg. Menigheden her, som hører til Næstved Sogn, tæller 200— 300 Sjæle, deriblandt mange Børn og megen Ungdom. Men netop fordi det er en voksende Menighed, er Trangen til et Kapel saa stor; ellers bliver disse Kirkens Børn forsømt, aandelig talt. Hvad det betyder, kun meget sjældent at kunne overvære en hellig Messe, besøge Sakramentet, ja at leve til Dels udenfor Kirkens liturgiske og sakramentale Liv, vil alle kunne forstaa, ligeledes Faren derved. For at afhjælpe det største Savn begyndte Pastor Steidl at læse den hellige Messe paa et Hotel i Byen, og Pastor Resch har fortsat i dette Spor saaledes, at der nu er Gudstjeneste paa dette Hotel 1 Gang om Maaneden under meget primitive Forhold. Pastor Resch stiftede vort Byggefond, hvor alle Bidrag, store eller smaa, modtages med største Glæde. Bidrag kan sendes til Præstegaarden, Næstved. Post Giro 11269. F. J.

Fra den vide Verden

Rom. Det pavelige Akademi for Kirkemusik har faaet et monumentalt Orgel, en Gave fra den musikelskende Amerikanerinde Mrs. G. B. Ward fra New York. Orglet, som er et af Verdens største, er det mest moderne, teknisk bedst udstyrede og klangfuldeste i Italien. Det pavelige Akademi for Kirkemusik blev grundlagt i 1911, for at Gejstlige fra Alverden dér kan studere og lære Orgelspil, Kompositionslære og Gregoriansk Koral. Organistens Pult, som disponerer over 5 Klaviaturer, staar 10 m fra selve Instrumentet. Orglet har ikke færre end 6756 Piber af Grantræ; den største af dem, »Do«, er næsten 6 m høj og vejer 75 kg. Instrumentet blev bygget af Firmaet V. Mascioni,

— — **Pavens Livlæge.** Da man fornylig overfor Pius XI bemærkede, at denne Stilling i flere Aar havde været ledig, svarede Hans Hellighed roligt: »Jeg behøver ingen speciel Læge; naar jeg faar Brug for en, er intet lettere end at hente en af Vatikanets Læger.«

Pius XI's umiddelbare Forgængere havde stadig ladet den gamle Skik staa ved Magt, og han selv havde, da han besteg den pavelige Trone, fundet den traditionelle Post besat af Dr. Armici; men ved dennes Død for 5 eller 6 Aar siden vilde den hellige Fader ikke give ham nogen Efterfølger, idet han sagde, at han kunde stole paa sit udmærkede Helbred.

Den hellige Faders Omgivelser lik snart et nyt Bevis paa denne hans Tillid til sin stærke Konstitution; thi da den øverste Hyrde proklamerede et ekstraordinært Helligt Aar, kunde han ikke undlade at tage den mægtige fysiske Anspændelse, han vilde blive underkastet, med i Betragtning. Imidlertid tog Pius XI denne betydelige Beslutning uden at raadspørge nogen og heltud af egen Drift. Det kan ikke betyde andet, end at den hellige Fader føler sig i Stand til at udholde denne ualmindelige Anstrengelse, som vi kan danne os et Begreb om, naar vi hører, at ikke færre end 600,000 Pilgrimme har besøgt Rom i 1925.

Alle de, som sidst har set ham — og imellem dem befinder sig Folk, som tilstaar opmærksomt at have efterforsket, om der ikke skulde være noget ved den hellige Faders Person, der begyndte at forraade Aarenes Vægt eller en Svækkelse af Helbredet — alle disse erklærer at være forbavsede over den fuldkomne fysiske, aandelige og intellektuelle Energi, som den hellige Fader er i Besiddelse af.

Kirkelig Kalender.

Maj.	Juni.
28. S. Søndag i Oktaven.	4. S. 1. PINTSEDAG.
29. M. Magdalene af Pazzi.	5. M. 2. PINTSEDAG.
30. Ti. i Oktaven.	6. Ti. 3. PINTSEDAG.
31. O. Angela Mericia.	7. O. Tamperdag. *)
1. T. Oktav af Christi Himmelfart.	8. T. i Oktaven.
2. F. Ferialdag.	9. F. Tamperdag. *)
3. L. Vigilie. *)	10. L. Tamperdag. *)
*) Faste- og Abstinensdag.	*) Faste- og Abstinensdag.

Maj. Ugens Messebønner.

28. S. **Søndag i Oktaven** (604—444). 2. Augustin af Canterbury (920—755). 3. Oktaven (600—439).
29. M. M. Magdalene af Pazzi (922—758); 2. Oktaven (600—439); 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
30. Ti. i Oktaven (600—439); 2. Felix I (922), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
31. O. Angela Mericia (923—758); 2. Oktaven (600—439), 3. Petronilla ([66]—[67]).
1. T. Oktav af Christi Himmelfart (600—439).
2. F. † Ferialdag (604—444); 2. Marcellinus. Petrus og Erasmus (927—760); 3. Gudsmoder.
3. L. **Vigilie** (607—447).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 28. Maj Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen »Stella maris« har Fælleskommunion Søndag d. 28. under Messen Kl. 8 i Rosenkranskirken.

St. Ansgar. Husk Firmelsen for Voksne Søndag den 28. ds. Kl. 8.

Husk Pintsenovenen, som begynder Fredag den 26. ds.

Skoleforeningen S. A. Fra.

Tirsdag den 30. Maj Kl. 20 $\frac{1}{2}$: **Stiftelsesfest** afholdes i Skolen, Bredgade 67. Alle forhenværende Elever i St. Ansgars Drengeskole indbydes.

En Portion af Kozlowskis Familielegat

for ubemidlede ugifte Kvinder eller Enker af de katolske Menigheder i København og Frederiksberg er bleven ledig. Ansøgninger maa indsendes **inden 6. Juni** d. A. Skemaer kan faas og afleveres i lukket Konvolut paa Menighedskontoret, Bredgade 64 (Kl. 1—4, Lørdag Kl. 1—2, Mandag lukket).

d. 15. Maj 1933. *Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.*

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13 $\frac{1}{2}$ —14 $\frac{1}{2}$.

Nr. 23.

Søndag den 4. Juni

1923

INDHOLD: Pintse. — Den Helligaands Diktat. — Det Nye Testamente i ny Oversættelse. — Jesu Lidelsesrelikvier II. — Paven velsigner fra Lateranets Loggia. — Birgittinernes Nonnekloster i Maribo. — En Helgen fra Revolutionens Dage. — Hvordan jeg blev Katholik. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

PINTSE.

*Herre, da du os forlod
for at drage til din Himmel,
gav du dine Trøst og Mod
midt i Syndens Kamp og Vrimmel.
Og du sendte dem din Aand,
flammende som Ildens Lue,
løste dem fra Angstens Baand,
at dem intet skulde true.*

*Herre, send du os din Aand,
flammende af Kraft og Vælde,
at vi ved dens stærke Haand
kan den onde Fjende fælde.
Lad den i de lunkne Sind
tænde Troens stærke Lue —
føre os i Himlen ind,
hvor vi skal vor Frelser skue.*

R.

Den Helligaands Diktat.

»Aldrig blev nogen Spaadom fremført ved menneskelig Vilje, men drevet af den Helligaand talte Guds hellige Mænd.«
2. Petri 1, 21.

Den eneste Bog i hele Verden, som den Helligaand har dikteret, er den hellige Skrift. Dette burde vi huske paa i den Tid, hvor Pinseunderet omstraaler os. Dengang kom Aanden paa Stormens Vinger, den for i Ildtungers Lyn hen over Apostlenes Hoveder, og den første Prædiken i Helligaandens Tegn virkede saa mange Mirakler. Men den kostbare Visdom, som Helligaanden har nedlagt i hele Biblen, denne eneste Troskilde foruden Traditionen, som lægger Aabenbaringens hele Indhold afsluttet og endeligt foran os, burde gøre Skriften til vor kæreste Læsning. »Den Helligaands Griffel«, som St. Augustin kalder Biblen, burde prente den guddommelige Visdoms dybe Runer i alle katholske Hjerter.

Katholske Tider har jo været Bibelens bedste Tider, under Krumstaven havde Helligaandens Bog de rigeste Kaar. Selv protestantiske Bibelkendere kan i vor Tid ikke mere skjule deres Beundring for den Bibelkærlighed, som prægede den katholske Middelalder. »Vi spredte Nutidsmennesker gør os vanskeligt noget Begreb om, i hvilken Grad disse Middelalderens førende Mænd levede og aandede i Biblen. De ikke blot læste i den daglig, mange Gange om Dagen, men de forstod den vanskelige Kunst at »meditere« over Ordet — at sænke sig saadan i det, saa de ved at tænke *over* Ordet endte med at tænke *ud fra* Ordet.« (Skovgaard-Petersen: Biblen gennem 1000 Aar.)

»Som Helhed var Middelalderen den ene Bogs Tidsalder; og denne ene Bog var Bibelen.« Ja, hele Livet, Middelalderens Kunst, Skuespil og Videnskab var præget af bibelske Udtryk og Synsmaader. »Middelalderens Skrifter er gjort ud af den hellige Skrift... Forfatterne tænkte, talte og skrev Biblens Tanker, Sprog og Vendinger; og de gjorde dette stadig og ubevidst som den selvfølgeligelige Maade at udtrykke sig paa.«

Med disse vore Forfædres Sindelag bør nu vi Nutidskatholiker modtage den Pinsegave, som Forsynet i det Nye Testaments lige fuldendte Oversættelse har skænket os. Har 1932 været Kongressens Aar, da bør 1933 være Biblens Aar, thi jeg øjner foreløbig ingen Begivenhed i det danske Vikariat, som i Betydning kan maale sig med denne længselsfuldt ventede Udgivelse af det Nye Testamente, hvis hurtige Fremkomst tænder Haab om i overskuelig Fremtid at eje den hele katholske Bibel paa Dansk.

Svaret paa denne Pinsegave bør være: Masseudbredelse af den nye Udgave. Derpaa kalder ikke blot Bogens lave Pris — 864 Sider paa godt Papir, stærkt indbundet i Shirting, for 3,50 Kr! — som kan tage det op med hvilken som helst Folkeudgave, men ogsaa den praktiske Inddeling, det jævne, folkelige Sprog, som gør Bogen saa let tilgængelig for alle og enhver.

Sprogets nye, folkelige, nutidssvarende Dragt har maaske den ene eller den anden gamle Bibellæser, der gennem Aar var vant til et højtideligere Skrud, følt sig brøsthøden over, og man behøver ikke at skjule, at der altid vil være Mulighed for Diskussion, hvor gammelt og nyt mødes. Men der er ingen Tvivl om, at den, der kommer til denne Bog uden ret mange graa Theorier, alene for at læse Guds Ord, han vil læse og blive ved dermed, og blandt disse Læsere vil der findes ikke saa faa, som aldrig vilde have hentet vort gamle, tykke Testamente ned fra Hylden.

Derfor skylder vi næst efter den Helligaand en Tak til Pater Kùpferle og Baronesse Rosenörn-Lehn for deres ener-

G. Fugel.

»De blev alle opfyldt af den Helligaand.«
Aposll. Gern. 2.

giske Arbejde, som gjorde denne Udgave mulig, og man har vel iøvrigt Lov til at nære det Ønske, som en gammel Munk skrev paa sit Manuskripts sidste Side: »Fred være med dem, der læser, og Fred med dem, der hører; og Fred, Barmhjertighed og Glæde med dem, der aabner sig for den Helligaand i Jesus Christus! Amen.«

Det Nye Testamente i ny Oversættelse.

Den 24. Maj udkom Baronesse Rosenørn-Lehns Oversættelse af Apostelbrevene og Johannes' Aabenbaring. Hele det Nye Testamente foreligger altsaa nu i et nyt Format og i en ny Sprogform. Dermed er de danske Katholiker kommet paa Højde med deres Trosfæller i andre Lande. Ogsaa disse har nemlig i de senere Aar gjort Forsøg paa at faa de hellige Bøger lettere tilgængelige ved at benytte det Sprog, som de for Tiden taler og skriver. Vi herhjemme staar saaledes ikke længere tilbage for t. Eks. Crampons folkelige Udgave i Frankrig og Rösch' i Tyskland. Ja, man tør endda mene, at vi i en eller anden Retning har overfløjet de andre. En lille Oplevelse kan vise det. Forleden var en udenlandsk Præst paa Gennemrejse her. Han ønskede at se den hellige Skrift paa Dansk. Næppe havde han kastet et Blik paa I og II Del af den nye Oversættelse, før han udtalte sin Beundring for det vellykkede Bogtrykkerarbejde og for den Kærlighed og Omhu, som Bogens Udstyr er et tydeligt Udtryk for.

Men i Stedet for at sammenligne os med andre, lad os da hellere spørge: Hvad betyder den nye Oversættelse for os selv? Herom er der nu gjort en Del Erfaringer siden Jul 1932, da første Bind udkom. Ganske vist var der dem, der ikke kunde finde sig til Rette med den nye, uvante Form. Det er forstaaeligt. Men da ingen af dem er afskaaret fra ogsaa fremdeles at benytte den ældre Udgave, har de ikke lidt nogen Skade ved den nyes Fremkomst. Langt flere opdagede derimod meget hurtigt Sagens egentlige Kærne. Jeg skal nøjes med at anføre et eneste Eksempel. Palmesøndag efter Højmassen sagde en Katholik til

mig: »Hvert Aar, naar Herrens Lidelseshistorie blev læst op fra Prædikestolen, har jeg grædt. Men i Aar har jeg grædt mere end ellers. Det var, som om en hel Del Hindringer, der tidligere spærrede Vejen til Hjertet, var forsvundet. Evangelistens Beretning kunde denne Gang trænge dybere ind end ellers.« Ja, det er den store Fordel, den nye Udgave har, at Guds Ord nu ganske anderledes let kan glide ind i Sjæl og Hjerte, ganske bestemt hos de unge og vist ogsaa hos de ældre. Saa snart man stifter Bekendtskab med den nye Bog, bliver det den første glædelige Opdagelse, man gør.

For dem, der benytter den til daglig Læsning, bringer den aandelig Berigelse endnu paa anden Maade. Ved Hjælp af Indledningerne og den Tilrettelægning af den hellige Tekst, som findes, ser de sig meget hurtigt i Stand til at opfatte og nyde de enkelte Bøger som Helheder og en Slags Kunstværker, der med deres Skønhed og Kraft løfter Sindet op til de vidtspændende Tanker, Gud selv tænker. Det bliver en anden Art Glæde end den, man føler, naar man kun opfatter og fordyber sig i et enkelt Vers eller et mindre Afsnit.

Nu er der vist nogle, der gerne vilde vide, med hvilke Midler Baronessen har opnaaet sine glædelige Resultater. Jeg skal ganske kort gøre Rede for den anvendte Methode. Hun har først og fremmest undgaaet den ikke-danske Ord- og Sætningsstilling, som ældre Oversættelser jævnlig tyngedes af, og som til Stadighed følte som en Hemsko, ikke blot for den varige Tilegnelse af Skriftens Indhold, men ogsaa for den første Opfattelse af det. Dernæst har hun foretaget en Omstøbning af de talrige saakaldte Hebraismer i det Nye Testamente. Dette Arbejde blev gjort efter de Anvisninger, to af det pavelige Bibelinstituts Professorer havde givet i den Anledning. En af dem stillede til Raadighed sine Fortegnelser over hine fremmedartede Udtryk og Vendinger, der bør omformes lidt, hvis de ikke skal virke som en Gaade, hver Gang man læser dem. Det tredje Middel, der blev brugt, opdager Læseren paa egen Haand: Baronessen har gjort sig al Umage for at faa det danske Sprogs Vellyd frem i saa stort et Omfang, som en Oversættelse, der jo altid er

bundet, overhovedet tillader det. Hvis nogen vil have et slaaende Bevis paa dette, raader jeg til at læse Johannes's Aabenbaring, som efter min Mening er særlig vellykket i saa Henseende.

Saa meget om, hvad der er tilstræbt og arbejdet for i Villaen paa St. Laurentiivej ved Roskilde Fjord. Nu er det Publikum, der har Ordet. Jeg kunde i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, hvilken stor Hjælp det vilde være for Hs. Excellence Biskoppen, der bekoster Bogens Udgivelse, hvis man lettede ham den økonomiske Byrde, ved at mange købte Bogen saa snart som muligt. Det samme vilde ogsaa sikre Fortsættelsen af det paabegyndte Arbejde, d. v. s. Udgivelsen af det Gamle Testamente. Men jeg vil hellere minde om en anden Side af Sagen. Den nye Udgave er blevet færdig til Pinse. Den er altsaa en Slags Hyldest til den Helligaand, hvis Ord til os den gengiver paa Dansk, saaledes at de let kan forstaas i hvert Hjem, der føler Kærlighed til den tredje Person i den helligste Treenighed. Det vilde være et smukt Bevis paa Taknemlighed mod ham, hvis alle katholske Familier i Vikariatet, og navnlig den moderne Ungdom, betragtede det som en Æressag at eje og jævnlig at læse i den nye Bog. De vil aldrig fortyde det, fordi deres Taknemlighed gengældes med forøget »Glæde i Herren«, d. v. s. med den sande Glæde, der ikke skuffer, da den har sin Kilde i Gud. Med Glæden kommer ogsaa Livsmod og Kraft til at ride Stormen af i den vanskelige Krisetid, vi lever i. Endnu den Dag i Dag staar jo ved Magt, hvad der læses i Skriften: »Sødt er dit Ord for min Gane, sødere end Honning for min Mund.« »Dit Ord er en Lygte for min Fod, et Lys for min Sti.«

F. K.

Jesu Lidelsesrelikvier.

II.

Blandt Passionsrelikvierne indtager

Korset

utvivlsomt den første Plads. I Aaret 326 fandt den hellige Kejserinde Helena, Konstantin den Stores Moder, efter en

særlig Aabenbarelse Christi Kors paa Golgatha*), og den 13. September 335 indviedes en stor Dobbeltbasilika, den saakaldte Kors- eller Gravkirke, over Stedet. Med hvilken levende Glæde Kristenheden modtog Meddelelsen om, at Jesu blodvædede Kors var fundet, ser man af en Beretning, som Paulinus af Nola sendte sin Ven Sulpitius Severus. Efter Jerusalems Erobring 614 blev Korset imidlertid bortført af Perserne. Fjorten Aar senere maatte de dog igen levere det tilbage, og der fortælles, at Kejser Heraklius selv bar det paa sine Skuldre ind i Gravkirken. Ikke desto mindre forsvinder det — hvor underligt det end lyder — snart ud af Historien.

Det var derfor et stort Held, at Kejserinde Helena havde sendt en betydelig Del af det til Europa. Hovedparten kom til Rom, hvor den i Dag udstilles i Valfartskirken Santa Croce in Gerusalemme.

En anden ret stor Splint findes i det berømte Abbedi St. Matthias i Trier. Da Ridder Heinrich von Uelmen kom hjem efter Konstantinopels Fald 1204, medbragte han et kostbart Reliquarium med et Stykke af Christi Kors. Selve Relikvien forærede han St. Matthias, men Relikviariet kom til et Kloster ved Mosel og derfra til Limburg. Brødrene i St. Matthias lod imidlertid forfærdige en værdifuld og meget skøn Kopi af Relikviariet. Det er 1 Meter højt og 80 cm bredt og udstilles under alle store Valfarter — altsaa ogsaa i indeværende Aar — i en Aabning i Kirkevæggen.

Næsten alle Domkirker og ikke saa faa Klostre — ogsaa her i Norden — havde i Middelalderen Splinter af Christi Kors. I Tyskland indeholdt endogsaa de berømte Rigsinsignier, som 1350 blev overrakt Kejser Karl IV, en saadan Splint.

Den megen Tale i protestantiske Kredse om, at alle disse Splinter sammenlagt skulde kunne danne et unaturlig stort Kors, er helt hen i Vejret, navnlig da det ofte drejer sig om eftergjorte Relikvier, som har deres Værdi fra, at de har været i Berøring med de ægte, og heller ikke giver sig ud for mere.

Sammen med Korset havde den hellige Kejserinde til-lige fundet

Naglerne,

som blev brugt ved Korsfæstelsen. De er af Jern og ca. 12 cm lange. Efter nogle Kilder fandt hun 3, efter andre 4 saadanne Nagler. St. Ambrosius har i sin Ligtale over Kejser Theodosius fortalt, hvorledes hun anvendte dem,

*) Kirken fejrer, som bekendt, denne Begivenhed 3. Maj. [Dansk Messebog Pag. 900.]

særlig de 2, som hun med sindrig Opfindsomhed gav en symbolsk Betydning. Af den ene lod hun nemlig forfærdige et Diadem besat med Perler, af den anden et Bidsel vedhængt en Tømme. Begge Dele sendte hun Konstantin, Diademet for at Christus og navnlig Christi Lidelse kunde æres, hver Gang Verdenskejseren modtog Hyldest, Tømmen for at erindre om, at al Magt og Førerskab er fra Kristus, men Christus vil herske fra Korset. Om Diademet siger St. Ambrosius: »Med Rette slynger den hellige Nagle sig om Hovedet, Forstandens Sæde, Forstanden, som altid trænger til Hjælp . . . [nemlig til Lys fra Korset].«

Naar man i Dag fremviser forskellige Nagler rundt om i Europa, drejer det sig sikkert ofte om saadanne Efterligninger, der indeholder en større eller mindre Del af de virkelige Korssøm. Bedst bevidnet er de tre Nagler, som opbevares i henholdsvis Santa Croce i Rom, Notre Dame i Paris og Domkirken i Trier. Hvad Triernaglen angaar, saa kan man følge dens Historie over 1000 Aar tilbage i Tiden. Det er Egbert af Trier, som i Slutningen af det 10. Aarhundrede har ladet lave det Reliquarium, der omgiver den, og som den Dag i Dag er Kirkens skønneste Smykke. Under Ærkebiskop Theodorich blev Spidsen af Naglen skænket til den nybyggede Kirke i Toul.

Men Triernaglen har haft en omtumlet Skæbne. Med hvilken Forbavselse erfarer man saaledes ikke, at denne betydelige Skat i sin Tid blev overrakt den bundverdslige østrigske Kansler Metternich som Foræring. Først i Aaret 1849 kom den tilbage til Trier, hvor Tusinder og atter Tusinder af Pilgrimme nu betragter den med stor Ærbødighed.

Med en ganske særlig Kærlighed har Kirken altid omfattet spinea corona,

Tornekronen.

Efter Traditionen bar Jesus den ikke alene under Scenen hos Pilatus (Ecce homo. Joh. 19, 5), men paa hele Korsvejen og under Korsfæstelsen. Alle Katholiker er fortrolige hermed fra Korsvejsandagtens Billeder. Sammen med de øvrige Lidelsesrelikvier har Jesu Venner sikkert efter Gravlæggelsen taget Tornekronen i Forvaring og gemt den. Det var Kejserinde Helena, som førte den til Konstantinopel, hvor Korsfarerne fandt den 1204 i det kejserlige Kapel i Bukalion. Kejser Balduin befandt sig imidlertid i stor Penge nød, og han pantsatte da dette Kirkens skønneste Klenodie til Venezianerne for en enorm Sum. Da han ikke senere saa sig i Stand til at indløse den, overdrog han Ludvig den Hellige sin Ret hertil. Kongen løskøbte Relikvien 1239 for 200,000 Pund. To Domini-

kanermunke afhentede Kronen i Venedig og førte den til Frankrig, hvor Kongen, sammen med Rigets fornemste Mænd, i Sens gik Processionen i Møde. Dybt grebet, under Taarer og kun iført en Bodsskjorte, bar Kongen den fra Byens Port til Stefanskirken, hvorfra den saa senere overførtes til Paris. Her byggedes en særlig Kirke til den: La Sainte Chapelle, et af de skønneste Kirkerum i Verden og vidt berømt i Kunstens Historie. Med sine 2 Etager, med sin fornemme Gothik, med sin Overdaadighed af slanke, farvelagte Ruder virker det selv som et stort, kostbart Reliquarium. Her opbevaredes spinea corona sammen med et Stykke af Korset, af Svampen og af Lansen under Resten af Middelalderen.

Efter en kort Tid at have været i St. Denys, overførtes den endelig til Notre Dame den 11. August 1806, og her udstilles den da ogsaa i Aar, ikke alene som sædvanlig paa nævnte Dato, men en stor Del af det hellige Aar. Det er imidlertid kun Grenene, som er tilbage, Tornene er forlængst overført til andre Kirker. Saaledes finder vi Torne i Santa Croce i Rom, i Aachen og mange andre Steder.

Ogsaa her i Norden, nemlig i Bergen, opførtes en Kirke til Ære for den hellige Tornekronen. Da Ærkebiskop Jon Raude 1274 vendte hjem fra Konciliet i Lyon, havde han en Partikel af Tornekronen med som Gave fra Filip III til Kong Magnus Lagabøter. Derved fik Norge en ny almindelig Festdag »krunu messudagr«, den 9. November. I Missale er Festen for »Vor Herres Jesu Christi Tornekronen« fastsat til Fredag efter Askeonsdag. (Dansk Messebog Pag. [149].) *Poul Maria —*

Paven velsigner fra Lateranets Loggia Christi Himmelfartsdag.

Rom, den 25. Maj.

Der er Øjeblikke — faa Minuter maaske kun — hvor man siger til sig selv, at alle de Dage, man hidtil har levet, var for at naa hertil. — Rom giver mange saadanne Øjeblikke, saa enormt det end lyder — nu i Dag gav det nyt, da den hellige Fader velsignede Folkemængden fra Lateranets Velsignelsesloggia. Hele den umaadelige, graa Façade laa i Skygge, men i en Skygge, der var gennemsigtig lysende, og over hvilken de hvide Kolossalstatuer modtager i deres Konturer Solens Ild. For første Gang opdager jeg Hieronymus' Løve ved Foden af hans Statue. Selv under en lang, tvungen Venten trættes Betragtningen ikke af disse Statuer, hvis Klang er det mest genlydende,

Barokens Musik har frembragt. Fra dem og ned til Menneskevrmlen for Cathedralens Fod gennemløber Blikket Façadearkitekturen — føres det fra det evige til det time-lige og tilbage til det evige igen, thi kun dér er Harmoni.

Hele denne Façadearkitektur er kun skabt for det ene Øjeblik, som vi nu venter paa skal komme, da Paven vil vise sig paa denne luftige Loggia og give os sin Velsignelse. Altid følte det, som var denne Façade berøvet sin Mening, fordi Paven ikke kunde komme frem deroppe og velsigne — som man saa det paa gamle Billeder og brunede Fotografier fra Treserne. — Nu er han kommet, og nu har Façaden faaet sin Mening igen.

Loggiaen havde længe været fuld af Mennesker, der ganske smaa lænede sig ud over Kanten deroppe. Blandt disse bemærkedes Ministres Uniformer og Damer med Mantille. Een Dame med lyseblaat Slør om Hovedet virkede paafaldende, men meget smukt. Imens blev Mængden ved at strømme ud af Kirken efter den endte Messe, og til allersidst kom ogsaa Kannikerne ud — i spredt Orden — og stillede sig op lige under Midtloggiaen, hvorfra Paven skulde vise sig. —

Som forleden til Paaskevelsignelsen fra San Pietro angives Øjeblikket for Pavens Ankomst ved, at et kæmpe-mæssigt Tæppe rulles ud over Kanten paa Midtloggiaens Balustrade og tungt falder ned over Façadens graa Sten, som tager Liv af det granatrøde Fløj med Pavens Vaaben. Vinden griber øjeblikkelig fat i Tæppets Flige, og oppe paa Loggiaen har man travlt med at sikre det.

Da pludselig skyder rødt Blod frem over den. Mængden mumler. Det er Kardinalerne. Ja, sandelig! Dér staar de, mærkede til at give deres Blod for Christi Sag. —

Nu stirrer alle, alle staar paa Tærne, griber fat i den Nærmeste, uden at vide det, for at blive højere. Selv Børn er musestille. De firedobbelte Militærkordoner — Soldaterne bærer Skyttegravshjælme, der er grønmaalede, og hvis Runding tegnes stærkt af Solen, hvad der sammen med de opplantede Bajonetter giver Indtryk af Hegn af Figenkaktus, som man ser dem langs Vejene paa Sicilien — de firedobbelte Militærkordoner præsenterer — ubevægelige — Gevær. En Musik høres; hvorfra den kommer, om fra Loggiaen eller fra Pladsen, er ubestemmeligt. Klart klinger den igenem Stilheden. Der gaar endnu nogle Øjeblikke. Da er Baldakinen derude paa Loggiaen; endnu faa Skridt, og Pavens Ansigt ses tydeligt under den lysende Tiara.

Pladsen er pludselig blevet hvid af Lommetørklæder, der viftes, mens Viva-Raabene bruser.

Paven breder begge Armene ud mod Menneskehavet. Stilhed indtræder, og nu høres pludselig, ganske nær, tak-

ket være en Højtaler, Pavens Stemme paa Loggiaen: »I Faderens, Sønnens og den Hellige Aands Navn«. —

Og Pavens Stemme kundgør for os den fuldstændige Aflad. En Kardinal gentager paa Italiensk den latinske Tekst. Jubelraabene stiger igen. Alle, der er i Naadestilstand paa denne Festdag, jubler enten blot indvendig eller ogsaa udvendig. Og klart — naaende til hvert Øre — udtales Velsignelsen over os deroppe fra — fra Christus selv; alle Hænder tegner Korsets Tegn, alle Pander er bøjede.

Kun lidt endnu, og Baldakinen begynder at forsvinde — Paven glider tilbage i Loggiaens Indre, skjules for vore Blikke; men Raabene og Bifaldsstormen synes at ville søge at fastholde ham saa længe som muligt... Det er forbi.

Oprudet er inde. I alle Retninger gaar Folkestrømmene. Det er næsten umuligt at begribe, at de bestaar af Enere.

Og dog er een eneste af Christi Blodsdraaber nok til at tvætte alle disses — alles kort og godt — Skyld. Jeg ser denne ene Blodsdraabe, der renser disse Folkestrømme, op-hængt dirrende over dem.

Og netop nu blev disse Masser gjort til Enere. Det i dem selv mest indesluttede — deres Synder — blev talt frem i hver isærs Bevidsthed, idet Paven sagde: »Aflad for alle eders Synder.« I hint Øjeblikks grænseløse Fest og Pragt blev pludselig hver isærs Brøde talt frem for hans Bevidsthed. Her blev han pludselig helt alene med den — bar den frem for Gud og Hans Vikar paa Jorden — og dette var Festens Mening.

M. K. N.

Birgittinernes Nonnekloster i Maribo.

For 10 Aar siden skrev Pastor Bernh. Jensen følgende sande Ord i Ugebladet: »En af de store Vanskeligheder for Kirkens Arbejde i den nyeste Tid var og er endnu den Dag i Dag de skæve Forestillinger, som Slægt efter Slægt har faaet indpodet om den katholske Kirkes Mænd, dens Lære og dens Liv. Heldigvis, det lysner.«

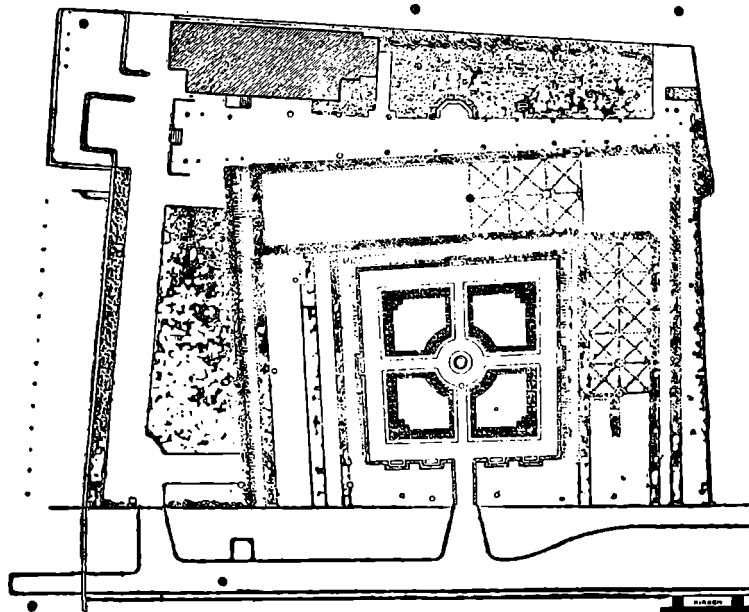
Der kræves et stort Oplysningsarbejde for at faa disse Fordomme ryddet af Vejen, men mon ikke den store Interesse, der for Tiden findes for gamle Klosterruiner, vil hjælpe lidt til Forstaaelsen af, af hvilken kulturel Betydning Klostrene var for Danmark i Middelalderen.

Et af de bedst bevarede Mindesmærker fra den Tid er uden Tvivl Maribo Klosterkirke ved den smukke Maribo Sø. Denne store, middelalderlige Klosterkirke har altid været Lollands historiske Centrum, og det vil den blive i

endnu højere Grad i Fremtiden, naar de store Gravninger og Undersøgelser af det nærliggende Nonnekloster bliver gjort færdige.

Disse Undersøgelser paabegyndtes allerede i 1930 af Nationalmuseet og gav store og vigtige Resultater.

Det er lykkedes ved Øm Kloster i Jylland at fremdrage og bevare fritliggende vigtige Dele af et dansk Klosteranlæg. For Mariboklostrets Vedkommende viser det sig ved Gravningen, at det i Udstrækning har været et af de

Birgittinernes Nonnekloster i Maribo. — Forslag til Ruinpark.

allerstørste i vort Land, og tillige bliver det, om det lykkes at fremdrage det, det eneste fritlagte Nonneklosteranlæg i Danmark. Mens Fremgravningen af Øm Kloster i Jylland har taget mange Aar og har kostet store Summer, vil Fremdragningen af Birgittinerklostret i Maribo paa Grund af gunstige, lokale Forhold kunne gennemføres paa et enkelt Aar og med betydelig mindre Omkostninger.

Selv om Udgifterne ikke er saa store, saa er det dog betydelig større Summer, der kræves, end dem, Staten kan stille til Raadighed, hvorfor interesserede Mænd har sat en Indsamling i Gang i Maribo, der har givet det smukke Resultat af 3000 Kr.

Der skal skaffes endnu flere Penge, men den levende Interesse, der er for den gamle Birgittinerkultur, vil sikkert tilskynde endnu flere til at række en hjælpende Haand til dette smukke Kulturarbejde. Thi det er jo et Udgravningsarbejde, der ikke alene har Interesse for Lolland-Falster, men selv i Sverrig er der mange historisk interesserede, der følger dette nye Fund med Opmærksomhed. Men ogsaa for almindelige Mennesker, der ikke har fordybet sig i Klosters Historie, vil det blive en Oplevelse at besøge disse minderige Steder. Forholdet er nemlig det, at hvis Klosterresterne udgraves, vil de faa en sjælden smuk og monumental Beliggenhed i en stor Park med smukke, gamle Træer ved den skønne Maribo Sø. I Parken skal indrettes et historisk Haveanlæg i den gamle Klostergaard, som skal understrege og fremhæve Linierne i Klosteranlægget.

Som Katholik kan man kun haabe, at dette interessante Udgravningsarbejde maa lykkes. Ja, man tør maaske endda haabe, at flere Danskere vil sætte sig lidt ind i den Del af Historien, som danner Baggrund for Mariboklostret.

Det maa ikke forglemmes, at denne Periode var en Opgangtid for Norden, hvortil Birgittinerordenen har bidraget ikke saa lidt. Ordenens Fortjeneste bestod nemlig ikke alene i Sjælesorg, Prædiken og gudelig Læsning, men man dyrkede ogsaa Historie, Geografi, Astronomi, Lægekunst, Musik og Billedkunst for ikke at tale om den Betydning, det havde, at Klostrene stod i Forbindelse med Klostre i Udlandet, Datidens Kulturcentre.

Naar derfor disse Klostreruiner udgraves, hvad man da i det mindste haaber, maa lykkes, saa vil de ikke alene staa som et smukt Mindesmærke om en svunden katholsk Kulturperiode, men tillige være et værdigt Monument for en Række Kvinder og Mænd, der viede hele deres Liv til Kristendommens og Kulturens Tjeneste, og som levede i en Tid rig paa levende og inderlig Tro, en fuldstændig Mod-sætning til det 20. Aarhundredes Vantro.

C. G. Simonsen.

En Helgen fra Revolutionens Dage.

Andreas Hubert Fournet, hvis Helgenkaaring paa Pinsøndag ogsaa den danske Pilgrimsskare vil opleve, blev født 6. Dec. 1752 i Maillé i Diøceset Poitiers. Han var af en gammel, anset, rig og helt igennem katholsk Familie; fire af hans Onkler bar gejstlige Titler. Selv skildres han i sin Ungdom som elskværdig og munter, af en frejdig og

troskyldig Karakter, men letsindig, udisciplineret og doven. Til Moderens Sorg betegnede han sig selv som en brav Kammerat, der hverken vilde være Præst eller Munk.

Et Forsøg paa at studere Jura endte med komplet Ruin. Han tilbragte saa nogen Tid i Ensomhed hos en af sine gejstlige Onkler, og efter Faderens Død valgte han, dels bevæget ved Onklens Eksempel, dels ogsaa i nogen Grad af samme Grund, som hvorfor Tyven tog den varme Kakkelovn, at blive Præst. I sit 30te Aar blev han Sognepræst ved Saint Pierre de Maillé.

Han var en god Præst, ivrig og samvittighedsfuld, med stor Interesse for sit Kald. Sine charmerende Egenskaber havde han bevaret, og skønt hans private Liv var enkelt, holdt han dog ved givne Lejlighed af at udfolde en vis festlig Glans.

Saa begyndte han at skænke alt sit overflødige Gods til de fattige, ene og alene betænkt paa den sande Christi Efterfølgelse. Han søgte altid at tænke det samme, som Jesus i Tabernaklet, og anbefalede den samme Øvelse til andre.

Da udbrød Revolutionen; og da han nægtede at aflægge Konstitutionseden, blev hans Kirke lukket, og udsat for Forfølgelse varetog han sin Gerning, medens han boede i nogle Klippehuler, læste Messe dér eller i forskellige Lader, bragte Sakramenterne til de syge, og hvad der ellers paalaa ham. Endelig flygtede han 1792 paa sin Biskops Befaling til Spanien, hvor han tilbragte 5 lange Aar med Bodsøvelser og Bøn for sine Sognebørn. Drevet af Længsel vendte han hjem midt under Rædselsherredømmet og modtoges med Jubel i sit Sogn. Nu fulgte en Tid med natlige Messer i afsides Lader, Vandringer i alskens Forklædning, Skjul i Dragkister, mirakuløse Undslipninger. I denne Tid var det, han traf Elisabeth Bichier, en ung Dame med en stærk Karakter, som sammen med Fournet stiftede Ordenen »Korsdøtrene« til Undervisning og Sygepleje.

Efter Konkordatet tog han fat paa Udbedringen af sit Sogn. Fra 1820 — han var da 72 Aar — var han Korsdøtrenes aandelige Leder. Alle betoges af hans Fromhed, og en Præst sagde til Korsdøtrene: »I er Abbé Fournets Døtre? Naada, hvis I ikke er hellige, saa er I da nogle Bæster!«

Paa boglig Viden lagde han ikke overvældende Vægt. En Dag sendte han en af Søstrene hen at undervise en Klasse, og da hun erklærede sig for altfor uvidende, dikterede Pateren hende to Ord. Søsteren skilte sig godt fra det; Kost og Kamin blev rigtigt stavet. »Men De er jo vældig lærd«, udbrød han, »det skal nok gaa; naar De blot

ikke glemmer at undervise de smaa i Frelsens Videnskab, det eneste vigtige!«

Som Skriftefader og Prædikant øvede Abbé Fournet en mægtig Indflydelse; og det var hans største Glæde at delagtiggøre de Troende i den hellige Kommunion. »Gaa ofte og værdigt til Kommunion!« var hans Ord. Til en Novice, som han paalagde den daglige Kommunion, sagde han som Svar paa hendes Forbløffelse: »I Himlen vil De jo ogsaa se Gud hver Dag.«

Skønt Kræfterne tog af, vilde han stadig forestaa og prædike ved Søstrenes Retraiter og gennemførte det længe til deres Forundring; men tilsidst svigtede Kræfterne ham. Han havde altid længtes efter Døden og bebrejdede dem, der ikke gjorde ligesaa; det var derfor med Glæde, han saa den nærme sig. Han døde 13. Maj 1834 og blev begravet med stor Hæder i La Puye. Maaske kan man sammenfatte en Karakteristik af ham i de Ord, en Søster udtalte: Il a l'air d'un Crucifix! (Han ligner den Korsfæstede!)

P. R.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Paa Vejen til den biskoppelige Bolig havde jeg navnlig tre store Sorger paa Hjertet: Den første Sorg var den: »Hvorledes vil jeg begaa mig der med min lutheranske Tro?« Jeg var jo Protestant og vilde vedblive med at være det. I hvert Fald vilde jeg ikke tvinges til at antage en anden Religion, især da jeg var overbevist om, at min Religion var god nok for mig. Men jeg havde netop hørt, at de katholske Præster stræbte efter at gøre alle Folk til Katholiker, og troede derfor, at Biskoppen og hans Præster ogsaa straks vilde falde over mig for at tvinge mig til at antage deres Religion, og det vilde jeg ikke. Under ingen Omstændigheder vilde jeg lade noget saadant ske med mig.

Min anden Sorg angik min Frihed. Jeg var hidtil vant til den store Frihed, som man paa Island giver Børnene, men jeg havde hørt, at Børnene i Udlandet blev behandlet ganske anderledes. De savnede, havde man sagt mig, enhver Bevægelsesfrihed, de var altid og overalt under streng Opsigt. Det behagede mig slet ikke, og jeg frygtede, at Biskoppen ogsaa vilde berøve mig min Frihed. Men det vilde jeg paa ingen Maade taale; ligesaa lidt vilde jeg være tvær og uartig. I den Retning havde jeg allerede foresat mig at opføre mig godt i Biskoppens Hus. Men jeg vilde bo hos ham — kun som Gæst, ikke mere, og stadig bevare min Frihed.

Min tredje Sorg — jeg maa tilstaa det — var meget

dum: jeg havde nemlig en sand Skræk for Folkeskolen og vilde paa ingen Maade derhen. Og hvad var Grunden? Jeg havde læst et eller andet Sted, at Børnene i de udenlandske Folkeskoler blev holdt indespærret i det trange Skolerum næsten hele Dagen, og at de ikke maatte lege ude i den friske Luft og det gyldne Solskin. Desuden blev de ofte og dygtigt pryglet af Lærerne. Det var tilstrækkeligt; mod Folkeskolen havde jeg en uovervindelig Afsky, og det stod altsaa fast hos mig: derhen vilde jeg ikke. — I et Gymnasium, ja, men under ingen Omstændighed i en Folkeskole. Men nu frygtede jeg, at Biskoppen havde til Hensigt med Tiden at putte mig ind i en saadan Skole, og jeg var fast besluttet paa aldrig at gaa ind paa noget saadant.

Disse tre Sorger tyngede svært paa mit Hjerte paa Vejen til min nye Bolig hos den katholske Gejstlige. Men her skulde jeg opleve en mærkelig Overraskelse. Da jeg nemlig ankom til mine nye Værtsfolk, blev jeg modtaget med en Elskværdighed, der overtraf alt, hvad jeg havde kunnet forestille mig i saa Henseende. Disse katholske Præster, som jeg havde tænkt mig saa kolde, strenge og haarde, var ved dette første Møde hjertelige, venlige, ja hyggelige og fornøjelige over alle Grænses. De hød mig Velkommen i deres Hjem og haabede, sagde de, at jeg vilde blive ret længe hos dem. Det vilde dog være rart og glædeligt at have saadan en lille Mand fra Island hos sig, vi skulde nok komme godt ud af det sammen.

Jeg var i den syvende Himmel.

Og de var ikke blot elskværdige, de syntes ogsaa at være meget kloge og lærde. Man havde sagt mig, at de var Doktorer alle tre, derfor brugte jeg den Titel: Dr. Grüder, det var Biskoppen; Dr. Diessel og Dr. Böhmer var hans Kapellaner. Dr. Grüder blev ogsaa kaldt Præfekt, det var hans egentlige Titel, men jeg foretrak nu at kalde ham Doktor eller Biskop.

Pludselig, mens jeg nu sad og talte med dem, faldt den Tanke mig ind: Hvorledes vilde det være, hvis jeg nu straks aabent og ligeud fortalte dem om mine tre Sorger? Det vilde være klogt, mente jeg, netop nu, hvor de var i saa godt Humør, thi saa vilde de sikkert optage det paa bedste Maade. Som tænkt saa gjort. Mens vi sad og snakkede sammen, afbrød jeg Samtalen, vendte mig til den venlige Biskop og sagde:

»Hr. Doktor, jeg har noget at sige Dem.«

»Naa, min lille Ven, ja, tal du kun frit ud.«

Jeg lod mig det ikke sige to Gange, men begyndte straks.

»Hr. Doktor, her i Huset er alle Katholiker, som jeg har hørt. Men jeg er det ikke, jeg er Protestant, og det vil jeg gerne blive ved med at være. Jeg vil derfor bede Dem — og ogsaa de andre Præster — at De ikke vil gøre Dem Ulejlighed med at gøre mig til Katholik.«

Da jeg var færdig med denne lille Tale, saa de alle smilende paa mig. Men Biskoppen klappede mig kærtegnende paa Hovedet og sagde:

»Min lille Ven, hvad tænker du om os. I den Retning skal du ingen Bekymringer nære. Med Hensyn til din Religion vil jeg lade dig fuldstændig i Ro. Tror du, det vilde falde mig eller de andre Herrer ind saa at sige at tvinge en lille protestantisk Dreng til at antage den katholske Tro? Saadant noget er endnu aldrig faldet os ind, saa vær du blot rolig, min kære Nonni.«

Forbavset og henrykt over dette mit første Resultat mente jeg at maatte forfølge mit Held. Jeg fortsatte derfor straks:

»Jeg takker Dem, Hr. Biskop, men jeg har endnu et Ønske.«

Igen smilede Biskoppen og sagde meget venligt, jeg skulde blot roligt rykke ud med alle mine Ønsker, han vilde hjælpe mig i alle Vanskeligheder, saa godt han blot kunde. Dybt rørt over den høje Herres Imødekommenhed sagde jeg:

»De ved vel, Hr. Biskop, at Børnene paa Landet har megen Frihed, det har jeg selv altid været vant til. Men jeg har hørt, at det ikke er saadan her. Jeg vilde derfor bede Dem om, at De ikke vil berøve mig min Frihed. De behøver ikke at være bange for, Hr. Biskop, at jeg skal blive uartig, jeg har sat mig for at opføre mig godt hos Dem. Men jeg vilde gerne bo i Deres Hus kun som Gæst -- og beholde min Frihed som hidtil paa Island.«

Præsterne lo højt, da de hørte dette, og jeg blev uhyggelig til Mode, thi jeg frygtede, at jeg havde gjort mig latterlig, og at min Sag maaske var tabt. — Dog, alt afgang af Biskoppen og ikke af Kapellanerne. Jeg rettede derfor mit Blik imod ham og ventede. Han lo ikke, men saa hen for sig og syntes i nogle Øjeblikke at tænke over det. Saa rettede han sig op, vendte sig mod mig og sagde med den største Venlighed:

»Jeg ved, min lille Ven, hvorledes Børnene paa Island bliver opdraget, og at man giver dem stor Frihed der. Jeg forstaar derfor godt, at det vilde være svært for dig, hvis du pludselig skulde miste den. Vær altsaa heller ikke bekymret paa dette Punkt, jeg vil ikke berøve dig din Frihed, især ikke naar jeg ser, at du samvitighedsfuldt overholder dit Forsæt om at opføre dig godt.«

Jeg var henrykt over mit fortsatte Held, og jeg var mere og mere tilfreds med Biskoppen, som syntes mig at være en god og fornuftig Mand. Nu vilde jeg komme frem med det tredje Punkt, den kedsommelige Folkeskole. Men netop som jeg vilde begynde derpaa, faldt den Tanke mig ind: Nej, derom maa jeg under ingen Omstændigheder tale. Det vilde være højst uklogt netop nu. Det kunde jo netop bringe Biskoppen paa den Tanke at sende mig derhen. Det bedste var ikke at sige noget. Kort efter forlod de venlige Herrer mig — og nu begyndte et helt nyt Liv for mig.

Jón Svansson S. J. (Fortsættes).

NYE BØGER.

Kardinal Faulhaber: *Rufende Stimmen in der Wüste der Gegenwart*. Herder & Co., 1932, 480 S., shirt. 7,80 Mk.

Bayerns Kardinal er langt ud over Tysklands Grænser kendt som en af Tidens ypperligste kirkelige Talere, og han er ikke kommet sovende til dette Ry: hver eneste af hans Prædikener og Foredrag bærer Vidnesbyrd om en sand Jakobskamp med Stoffet. Hvilketsomhelst Emne Titlen end anslaaer, ved man, at Kardinalen behandler det grundigt, lødigt og alsidigt, og støtter sig til første Rangs Kilder, at Talen vil fremtræde overskueligt inddelt og praktisk ordnet, og at man kan være sikker paa at møde en Stil, der belyser selv dagligdags Sandheder paa en ganske ejendommelig plastisk, klar og gennemskuelig Maade. Vi kan derfor nøjes med at sige, at denne Bog indeholder en Mængde af de mest moderne Problemer, der saaledes behandles paa Kard. F.'s Vis, Problemer som: Religion Privatsag? Arvesynd, Mariadyrkelse, De ti Bud i Folkenes Liv, det kristelige Ægteskabs Mysterium, Katakombernes Katekismus, Den katholske Aktion, Adskillelse mellem Kirke og Stat, Ligbrænding, Fredsbevægelse og mange flere.

Robert Linhardt: *Unsere Ideale*. Herder & Co., 1932, 349 S., 4,80 Mk.

Askese og Moral er to forskellige Grene paa det theologiske Kundskabstræ, thi medens Etiken eller Moralen giver os Reglerne for sædelig Handlen, vil Askesens Lære indvie os i Øvelser, der stiler mod den kristne Fuldkommenhed. Etiken bygger Fundamentet for vore Handlinger, og Modsætningen til det moralsk gode er det onde, Synden. Askesens Lære taler om Fuldendelsen, og dens Modsætning er ikke det onde, men kun det ufuldkomne. Det berører nu umiddelbart tiltalende, at foreliggende Bog ikke vil give Fuldkommenhedens Love, men kun den katholske Etik eller Moral. Hvem har nemlig ikke gjort den samme Erfa-

ring som Forfatteren: »Jeg mindes at have mødt forholdsvis mange asketisk interesserede Mennesker; men jeg husker ikke at have mødt ret mange Mennesker med en jævn Kristelighed, absolut Retskaffenhed, absolut Sandfærdighed, kristelig Humanitet, kærnefuld Guds frygt og glad Troskab mod Pligten. Det er en hyppig Fejl, at man af lutter Begejstring for det skønne Spir glemmer det solide Fundament!« Paa denne Mangel vil Linhardts Bog bøde, og det gøres med stor Dygtighed. Hvis Pladsen i Ugebladet tillod det, vilde jeg forelægge Læserne mindst Halvdelen af Bogens Kapitler og være sikker paa manges Taknemmelighed. Man vilde læse dem med Interesse og Opmærksomhed og derved lære det kristne Menneske at kende i sit Forhold til Legemets Kultur og Aandsdannelse, til Køn og Karakter, til Ejendom og Ære, til Livets og Dødens Gaade, til Stat, Samfund og Kirke. Vi forbeholder os at bringe et eller to Kapitler i Oversættelse.

Fra Hovedstad og Provins

København. Redemptoristordenens Generalforstander har foretaget de periodiske **Nyudnævnelser**, hvorefter Ordenens Huse i Danmark er besatte med følgende Præster: *Kbhvn.*: Freitag, Klar, Pouquet og Scherz. *Odense*: Deutscher, Resch, Schmiderer og Steidl. *Næstved*: Harmer, Jaworski og Fritz.

— — Som Dagbladene meddelte for mere end et Aar siden, har afdøde Fabrikant Hans Jacob Braun og efterlevende Hustru testamenteret en større Pengesum til **St. Annæ Kirkes Byggefond**; Arven blev i disse Dage udbetalt med 34,500 Kr., hvad der jo betyder en stor Fremgang for Byggesagen, idet man derved har naaet næsten Halvdelen af den kalkulerede Byggesum. Hr. Fabrikant Braun, der ikke var Katholik, omfattede alligevel Kirken med stor Sympathi og viste det ofte, naar han besøgte St. Elisabeth Hospital, hvor han flere Gange har ligget syg, eller St. Annæ Præstegaard. Han hvile i Fred!

— — **A. C.** Onsdag d. 17. Maj talte Antikvarboghandler cand. phil. J. Margolinsky om den store rationalistiske Filosof Baruch Spinoza. I Efteraaret var det netop 300 Aar siden, S. blev født i Amsterdam. Faderen, en jødisk Købmand, var fordrevet fra Portugal under Jødeforfølgelserne og havde søgt Tilflugt i Holland, hvor der var Religionsfrihed. S. studerede grundigt Talmud, Biblen og de jødiske

Filosof, kom dernæst i Forbindelse med humanistiske Kredse og lærte der Descartes' Filosofi at kende. Hans filosofiske Anskuelse, hvis Hovedpunkt er Identiteten mellem Tænken og Væren, mellem Gud og Naturen (Pantheisme), bevirkede imidlertid snart, at han blev udstødt af den jødiske Menighed og maatte forlade Amsterdam. 1660 traf han i Paris Nils Steensen, som allerede da var paa Vej til at blive Katholik. — Studiet af Spinoza er i de senere Aar taget op af jødiske Lærde med stor Iver, og mange af dem hævder nu, at hans monistiske Filosofi netop staar i den nøjeste Overensstemmelse med den jødiske Monotheisme. (Dette viser tydeligt Forskellen mellem det jødiske og det kristne Gudsbegreb, idet Skaberen og det skabte aldrig kan blive identiske for en Kristen.) — Til Slut oplæste Hr. M. et Brudstykke af den jødiske Morgenbøn, hvis gammeltestamentlige Rythmer rummer en storslaaet Poesi.

E. N.

Onsdag d. 24. ds. afholdt **A. C.** Generalforsamling. Formanden, Pastor Knud Ballin, refererede Begivenhederne i den forløbne Saison, hvorom henvises til de enkelte Anmeldelser her i Bladet, og han mente, at A. C. var ved at faa befæstet sin Position dels ved at optræde som Arrangør af forskellige større Møder og dels ved at vise sig — ogsaa i andre Foreninger. En Paastand som dog Oppositionen mente var en Cliché, arvet fra tidligere Bestyrelser. Iøvrigt havde A. C. i det forløbne Aar lagt Vægt paa ogsaa at komme i Kontakt med Menighedslivet baade i Provinsen (Kaptajn Beyers Foredragsrejser) og i København (Juleakademiet). Mødet udmærkede sig forøvrigt ved en kraftig Opposition anført af to Jurister. Deres Tales Strøm blev dog underliden dæmmet op af Dirigenten, Ingenieur Henning Holck-Larsen. Regnskabet viste, at A. C. ved Muckermann-Foredragene havde været ude i et Engagement, der var meget stort i Forhold til Foreningens Budget. Og da A. C. ikke havde limiteret sit økonomiske Ansvar, stillede Oppositionen et Forslag til betinget Vedtagelse af Regnskabet. Den kom dog i Mindretal under Henvisning til Foredragenes store Betydning. Under Punkt 3 kvaltes Oppositionen, idet Peder Olav Hansen valgtes til Kasserer. Formanden genvalgtes og stud. mag. Frk. Ellen Nielsen nyvalgtes som Sekretær, idet Frk. R. Hoff og Kassereren Knud Wesch ikke ønskede Genvalg. Til Slut drøftedes indre Anliggender: Medlemsmøder, Kongekilde-møder o. l. — A. C. gaar relativt optimistisk ind i en ny Saison, idet Medlemstallet i afvigte Aar er forøget med ikke mindre end 28%, og under den dobbelte Fortolkning af Valgsproget R. F. P.

Trørød. »8 Dage paa Højskole« i »Trørødhus« (D. K. K. F.). Solskin, Sommer og den blomstrende Bøgl! Og i Hjemmene det oplivende Samtaleemne, hvor skal vi i Aar holde Sommerferie? Danské katholske Kvinder, unge og ældre, gifte og ugifte, glem ikke, at en Ferie, der baade giver Kræfter til Sjæl og Legeme, er den, vi i vor Tid bør søge.

Prøv derfor paa — om muligt — at faa Feriedagene lagt saaledes, at De kan melde Dem som Deltager i den Retræte og Højskole, som D. K. K. F. ogsaa i Aar lader

afholde i »Trørødhus«. — Dagene 13—20. August er for de unge. — Der begyndes med 3 Dages lukket Retræte, som ledes af Hr. Pastor Knud Ballin; derefter vil der i den øvrige Tid foruden Foredrag, der ligeledes holdes af Hr. P. B., blive et rigtigt Ferieliv med muntert Samvær i de skønne Omgivelser ved Skov og Strand. Næstsidste Dag gaar Udflugten til Farum, hvor Ungdomsstævnet finder Sted.

Dagene 22—29 August er beregnet for ældre, gifte og ugifte med lukket Retræte de 3 første Dage, ledet af Hr. Pater Flynn. Foredragsholderne for de øvrige Dage vil senere blive bekendtgjort. — Her vil for de ældre blive Hvile og Ro for trætte Nerver, og alle, der før har været med til disse Retræter véd, hvilken aandelig Balance man opnaar, og hvormeget man faar at leve videre paa.

Indmeldelse maa ske til D. K. K. F.'s Sekretariat p. t. »Trørødhus« inden den 1ste August.

Lolland-Falster. Birgittakredsen. I Marts Maaned holdt Kredsen Møde i Maribo med Hr. Kaptajn Beyer som Taler. Kaptajnen holdt et fortræffeligt Foredrag om Rom ledsaget af en Serie smukke Lysbilleder. Taleren forstod lige fra først til sidst at holde Tilhørernes Interesse fangen.

I April Maaned holdtes Mødet i Nakskov med Hr. Pater Frans Jaworski som Taler. Emnet var Bartholomæusnatten. Pateren gav først en Oversigt over de forskellige indflydelsesrige Personer ved Karl IX's Hof, der foranstaltede dette frygtelige Blodbad, som den daværende Pave gentagne Gange udtalte sin Afsky og Smerte over. Foredraget var en klar Fremstilling af de historiske Begivenheder, der viser, at Skylden var Katharina af Medicis og ikke Katholikernes. Det var et af disse Foredrag, der rammer en Pæl igennem en af de gamle Skrøner om Katholikerne, og som Kredsen var glad og taknemmelig for. *Bendt.*

Fra den vide Verden

Frankrig. Mere end 15 000 Studenter fra Frankrigs højere Lærestalter (Polyteknisk Lærestalt, Kunstakademiet, Bjergakademiet, Officersskolerne o. s. v.) har ved deres Underskrift forpligtet sig til at modtage Paaskekomunionen. Denne Kendsgerning er et nyt Bevis for den katolske Renaissance, som igennem Aar med stigende Intensitet er ved at blomstre op blandt den intellektuelle Del af den franske Befolkning. — Takket være Arbejdet Mand og Mand imellem er 68°/₁₀₀ af de studerende ved Universite-

tet og i de andre højere Skoler en lignende Procentdel, praktiserende Katholiker. — Vil man skaffe sig et Indblik i denne Bevægelse, behøver man kun at henvende sig til »Union sociale d'ingénieurs catholiques« i Paris, som omfatter 7600 katholske Ingeniører og over 800 Aspiranter eller Praktikere, fordelt paa 45 Distriktsorganisationer.

Tyskland. De tyske Katholikers Filmaktion, Leofilm A. G., som havde sit Hovedsæde i München, har lidt et svært Slag, idet Leohaus i München blev lukket af Politiet, og Lederne Mgr. Walterbach, Generaldirektør Dr. Ernst og Prokurist Frk. Habler fængslet.

— Den under Navnet »Ruhrkapellanen« i hele Tyskland saa kendte Præst, Dr. Klinkhammer, Essen-Altensessen, er for ca. 3 Uger siden af Nationalsocialisterne blevet bragt til en Koncentrationslejr. Føreren for den kristelige Fagforening, Imbusch, opmuntrede i sin Tid Dr. Klinkhammer, som tidligere var Bjergværksarbejder, til at studere. Han studerede Nationaløkonomi og Theologi og var indtil sin Tilfangetagelse optaget af Sjælesorgen blandt Arbejderne. Han besøgte Kommunisternes Hjem, og han har allerede ført mange Fritænkere tilbage til Kirken. Næsten hver Aften talte han til Arbejderne om religiøse og sociale Emner. Tilstrømningen til hans Møder var saa stor, at Politiet maatte spærre Adgangen. Man mener, at Tilfangetagelsen skete, fordi »Ruhrkapellanen« fordrede, at naar Hitler allerede en Gang havde sendt Gudsbespottelse i Koncentrationslejr, saa maatte han ogsaa sende Gudsbespottelse Rosenberg og Gudsbespottelse Ludendorff i Koncentrationslejr. Gudsbespottelse fra højtstaaende Personers Side vejede sikkert mere i Vægtskalaen, end Gudsbespottelse fra forblindede Arbejderes Side.

— — Fra München meddeles den 26. Maj: Et Møde, som »Katholischer Volksverein für Deutschland« havde sammenkaldt til, og ved hvilket P. Friedrich Muckermann skulde have talt, er blevet forbudt, endskønt det var af rent religiøs Karakter. Trods beroligende Forsikringer om ikke at ville gøre Indgreb i Katholikernes kulturelle Organisationer, taler Kendsgerningerne et andet Sprog. Ofte har man grebet ind overfor den katholske Karitaspleje for at begrænse det katholske Velgørenhedsarbejde og for at udvirke, at Forsorgen overgik til Staten. De tyske Katholikers aarelange, storstiledede Karitasarbejde trues. — Fra Berlin meldes: Forbudet mod Katholikerne i München har vakt stor Uro i alle katholske Kredse, især da den national-socialistiske Rigsdagsmand Grev Reventlow i »Der Reichsvater« for d. 26. 5. — et af ham selv udgivet Blad — fordrer det tyske Centrumspartis Opløsning.

Angargiusforeningens Pressemøde

Tirsdag den 13. Juni.

Hvorfor holder vi dette Møde? Hensigten er at vække Interesse for et af de vigtigste Midler i Aandernes Kamp i vor Tid! Den Interesse har paa katolsk Side aldrig været for stor. Spørger man de sagkyndige rundt omkring i Landene, da er Svarene ofte højlydte Klager over, at katolske Røster er kommet saa sent med i Pressens Kor og derfor er saa spæde. Pressearbejde er derfor Arbejde af første Rang! Lad os ikke sige: Hvad formaar vi Katholiker herhjemmel Vand er rigtignok et perlende Intet, naar man øser det med den hule Haand og lader Draaberne glide ned mellem Fingrene. Men de samme Draaber kan være et Sindbillede paa Kraft, naar de bliver mange, naar Stormen pisker den skummende Havoverflade og hushøje Bølger dunrende styrter mod Mole og Strand. Derfor ingen Modløshed, ingen sur Kritik, men Arbejde og Agitation!

Mødet Tirsdag den 13. Juni i Nikolaj Salen vil byde paa flere gode Taler: Hs. Excellence Biskoppen vil overbringe Budskabet fra det evige Rom og den hellige Fader. Grev Holstein Ledreborg vil tale om Pressen og Katholiken. Hr. Lærer Kiærulff vil tale om Katholikens praktiske Arbejde for Pressen og endelig vil en Række Lysbilleder give et Tilbageblik over Nordisk Ugeblad og Bladets Indsats i den danske Vikariats Kirkehistorie. Jesu Hjerte Kirkes Sangkor vil synge mellem de enkelte Taler. Kom og tag andre med, især Katholiker der ikke holder katolske Blade. Billet à 50 Øre faas i Katolsk Bogsalg og hos Sognepræsterne.

Tre lukkede Retraiter i Roskilde.

- I. For ældre Damer: Fra Onsdag Aften d. 26. Juli til Søndag Morgen d. 30. Juli — ved Pater Menzinger S. J.
- II. For unge Damer: Fra Onsdag Aften d. 2. Aug. til Søndag Morgen d. 6. Aug. — ved Pater Menzinger S. J.
- III. For Herrer: Fra Onsd. Aften d. 9. Aug. til Sønd. Morgen d. 13. Aug. — ved Pater Pauli S. J.
- Prisen for de tre Dage er 5 Kr.

Festprogram til Søndagen den 18. Juni i Roskilde.

(Christi Legems Procession.)

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Højmesse og Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Havc. (Hefter med Processionssalmer à 10 og 15 Øre). I Processionen synges I Sæt. Side 3—14. Kl. 12 Middagspause. Lejesalen staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, The, Sodavand faas billigt.

Kl. 14^{1/2} Foredrag i Festsalen ved P. Pauli S. J.: »Den gamle Kirke og vor moderne Tid«.

Kl. 17 Festandagt i Kirken.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 4. Juni (Pintse) Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

A.C. Onsdag d. 7. Juni Kl. 20: Sommermøde ved Kongekilden.

Mariakongregationen for Mænd (Ordrup) har Møde Torsdag d. 8 Juni Kl. 20 i Kirken; derefter Sammenkomst i Præstegaarden.

Kirkelig Kalender.

<p>Juni.</p> <p>4. S. 1. PINTSEDAG.</p> <p>5. M. 2. PINTSEDAG.</p> <p>6. Ti. 3. PINTSEDAG.</p> <p>7. O. Tamperdag. *)</p> <p>8. T. i Oktaven.</p> <p>9. F. Tamperdag. *)</p> <p>10. L. Tamperdag. *)</p> <p style="text-align: right;">*) Faste- og Abstinensdag.</p>	<p>Juni.</p> <p>11. S. Hellig Trefoldigheds Fest. — 1. Sønd. e. Pintse.</p> <p>12. M. Johannes af St. Facundo.</p> <p>13. Ti. Antonius af Padua.</p> <p>14. O. Basilius den Store.</p> <p>15. T. CHRISTI LEGEMS FEST.</p> <p>16. F. i Oktaven.</p> <p>17. L. i Oktaven.</p>
--	---

Juni. Ugens Messebønner.

4. S. 1. **Pintsedag** (616—456).
5. M. 2. **Pintsedag** (621—461).
6. Ti. 3. **Pintsedag** (624—465).
7. O. **Tamperdag** (627—468); 2. *Sæt Bønner: For Kirken eller for Paven* ([123, 122]—[107]).
8. T. 1. **Oktaven** (632—470); 2. som Onsdag.
9. F. **Tamperdag** (633—471); 2. **Primus og Felician** (934—766).
10. L. **Tamperdag** (637—473); 2. **Margarethe af Skotland** (936—766).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

I hele Ugen læses *Pintsens Præfation*.

St. Ansgars Kirke. Pintsesøndag d. 4. Juni: Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse m. Præd. Kl. 17 Andagt.

Pintsemandag: Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Aftenandagten bortfalder.

Mødreforeningens Møde bortfalder i Juni Maaned.

Messe i „Vor Frue Kapel“, Trørød.

Torsdag d. 15. Juni — Aarsdagen for Kapellets Indvielse — læser højærv. Pater Sialm Messen i »Vor Frue Kapel« Kl. 8¹/₂ for Forbundet og dets Medlemmer, som alle er velkomne.

Tog afgaar fra Hovedbanen 7²⁹. Som sædvanlig fælles Kaffe-bord efter Messen. *Styrelsen for D. K. K. F.*

Oratio imperata pro peregrinantibus, præscripta pro diebus 29. Maj—10. Juni consideranda est sec. rubricas pro re gravi.

I Hs. Excellence Biskoppens Fraværelse i Anledning af Pilgrimsfærden til Rom og den pligtmæssige visitatio ad limina Apostolorum bedes alt vedrørende Vikariatets Ledelse sendt til Provikaren, Pastor P. Schreiber, Griffenfeldtsg. 44.

Det Apostoliske Vikariat.

Grib Skov.

Da der i Tilslutning til min Jord rimeligvis bliver et à to Bønderhuse til Helaarsbeboelse til Salg, kunde jeg lide at konferere derom med nogle eventuelle Liebhave, som forstaaer at behandle Jord og haandtere Værktøj.

Aug. J. Diemar, Borgergade 136, K.

Vi henleder Opmærksomheden paa, at N. U. Nr. 21. af 14. Maj paa den første hvide Side er forkert betegnet som Nr. 20. **FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).** Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 24.

Søndag den 11. Juni

1933

INDHOLD: Gaa hen og lær alle Folk . . . — Hvad vil Ugebladet? — Meninger om Pressen. — Et Livs Roman. — Danmarks katolske Presse. — De forstaar ikke Pressens Magt. — Pennens Riddere. — Den store Presse og vi. — De underjordiske i Tyskland. — Af et Ugeblads Saga. — Strejftog gennem Pressen. — Ansgariusforeningens Pressemøde. — De skandinaviske Pilegrimme. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Gaa hen og lær alle Folk . . .

Oversat paa Nutidens Sprog kommer Herrens Befaling uvægerlig til at lyde: Gaa ud i al Verden og udgiv katolske Blade, udbred katolske Blade, støt den katolske Presse og vær ganske klar over, at I har gjort saare lidt, saa længe det trykte Ords Magt ikke er blevet Christi Riges Forbundsfælle.

En stor Magt har Pressen! Naar de Blade, som hver Morgen i millionvis flyver ud til Menneskenes Bo- og Arbejdspladser, haaner Herren, undergraver Troen og latterliggør Moralen, eller naar de blot ligegyldigt lader være at tale om det sande Liv og vier deres Spalter til Politik paa de første, Annoncer paa de sidste Sider og til Bokser og Skønhedsdronninger midt imellem, da er Evangeliet kun til for en lille tapper Skare, som tør gaa imod Strømmen, og selv den vil se sine Børn og Børnebørn blive grebet af Strømmens Hvirvler og drevet hjælpeløst bort.

Men hvis man turde drømme den dristige Drøm, at Flertallet af Presseorganerne Verden over med deres vældige Apparat af Korrespondenter, Medarbejdere og Abonnenter en skønne Dag stillede deres Magt til Raadighed for Propagandakongregationen i Rom og blev et Talerør for Evangeliet, vilde da Herrens Bøn om een Hjord og een Hyrde ikke med gigantiske Skridt gaa sin Opfyldelse i Møde?

Derfor noterer en klartsynet Kristendom med Glæde den mere og mere vaagnende Interesse for den periodiske katolske Literatur. Man holder Kongresser, hvor vore førende Journalister samles og klart erkender Situationens Alvor. Man opretter Pressehøjskoler, hvor den gode Vilje ogsaa skal blive en klog Vilje, der kender Fagets Hemmeligheder. Selv paa Ordenslivets Omraade har denne Interesse sat Skud; mange moderne Kongregationer fremhæver Arbejdet for det trykte Ord paa deres Program.

Ja, de kan ogsaa kæmpe for deres Presse! Hvor opmuntrende at høre om »El Debate«s Kamp i Spanien, eller hvorledes »Kölnische Volkszeitung« i de sidste Maaneder energisk holdt sig oven Vand. Dels havde Nazisternes Jernnæve lagt sig paa denne store og ansete katolske Avis, og dels ser det ud til, at uheldige Transaktioner har ført til Görreshaus-Selskabets Sammenbrud; Mænd, hvis Navne tidligere nævntes blandt de førende, sidder nu bag Laas og Slaa. Dette er i det nuværende Tyskland ganske vist ikke ensbetydende med virkelig Skyld; men Millioner er gaaet tabt, og det hele brød sammen. Alligevel opgav man ikke Kampen; man kom over de værste Dage. Fredebeul & Koenen i Essen overtog Udgivelsen, og i de sidste Dage stod der at læse, at Pinsenumret igen vilde udkomme som i gamle Dage.

Fortjener vore katolske Blade ikke, at man kæmper for dem? Bladene [er dog den store Livets Skole, hvor Mennesker, der [har lært at læse, fortsætter deres Opdragelse og Undervisning. De er for mange den eneste Skole! Er den katolske Undervisning en hellig og svær Pligt, skulde det samme saa ikke være Tilfældet med den katolske Presse? Hver ny Abonnent, hver Gave til Pressen, hver Indmeldelse i St. Ansgariusforeningen, Hverve-

arbejde blandt Bekendte etc. er dog den mest moderne Trosbekendelse, som kan tænkes, er Lydighed mod de 10 Bud, og en Tak for de 7 Sakramenter. At fremme Pressen er at fremme Katholicismen, Ligeegyldighed mod vore Blade er Ligeegyldighed mod Kirke og Tro.

Men kan vi overhovedet udrette noget? Vi bringer i dette Nummer en Artikel om det engelske Ugeblad »Universe« for at vise, hvad der kan naas af et Blad, som maalt bevidst arbejder for Kirken. Disse engelske Blade tænker ikke paa at blive Dagblade og konkurrere med »Times«, men de er paa en vidunderlig Maade Surdejgen i hele den øvrige Presse. Hver Uge udkommer de i et stort Oplag, godt og rigt udstyret, de tager Stilling til alle Dagens Spørgsmaal, saavidt de berører Kirken og Troen, de taler til alle, de refererer fra hele Verden, somme Tider ved de mere om Rom end Rom selv, og Resultatet er en udpræget katholsk Bevidsthed i den engelske Verden, som endog vinder Tusinder af Konvertiter. Kan »Nordisk Ugeblad« være noget lignende for den danske katholske Verden, det Blad, som alle arbejder for, som alle holder, som alle giver til, som alle vil udvide, da er ogsaa det en Magt i Forbund med alle gode Kræfter i denne Verden, i Pagt ogsaa med den Herre, der har forjættet: »Se, jeg er hos eder indtil Tidernes Ende.«

Hvad vil Ugebladet?

Det er maaske lidt underligt at spørge om, hvad et Blad vil, naar dette allerede er over 80 Aar gammelt og saaledes har haft Tid nok til at vise, hvad det vilde. Men da Ugebladets Redaktør har bedt mig om at skrive om Bladets Opgave, skal jeg opfylde denne hans Anmodning og i nogle faa Linier angive, hvad efter min Mening Ugebladet vil eller — maaske rettere sagt — Ugebladet bør ville.

Ugebladet har i de senere Aar ikke haft lette Kaar. Det har flere Gange skiftet Redaktør, det har haft mange indvortes og udvortes Bryderier at klare, og det lider sta-

dig under den upraktiske Ordning, som behersker den danske katholske periodiske Litteratur. Det er sikkert derfor lettere at tegne de Linier, Ugebladet burde følge, end selv at følge disse.

Bladets første Opgave er naturligvis at være Katholikernes og ganske særlig det Apostoliske Vikariats officielle Organ. Det maa derfor bringe alle pavelige og biskoppelige Kundgørelser, alle Bekendtgørelser og Anordninger, som angaar baade den hele Kirke og den lille Partikel af denne, som har hjemme i vort Fædreland. Og det bør ske saa hurtigt og udtømmende, at man faar bedre og hurtigere Besked herom i Ugebladet end noget andet Sted, naturligvis fraset, at Aviserne i deres Egenskab af Dagblade for det meste vil have et uovervindeligt Forspring i Tid.

Ugebladets Opgave er ikke at være et direkte opbyggeligt Organ. I min Tid søgte jeg at give det opbyggelige alt, hvad der med Rette kunde tilkomme det, i Form af indledende Betragtninger (jeg kaldte dem »Smaa Indledninger« og nummererede dem mange Aar igennem), skrevne af Præster og Lægfolk eller uddragne af en eller anden fremragende Forfatters Værker, f. Eks. Kardinal Newmans. Ugebladet skal ikke give det samme, som Prædikenen i Kirken vil give; andre Blade, f. Eks. »Jesu Hjertes Budbringer«, har snarere den Opgave og løser den ogsaa godt. Man kan snarere sige, at Ugebladet skal tænke — og fornuftsmæssigt underbygge og støtte det religiøse Fromhedsliv, som drager sin egentlige Næring fra Gudstjenesten, Prædikenen og Sakramenterne. Dette sker bedst ved (ikke for lange) Artikler om Spørgsmaal, der angaar Troen og Moralen, og Skildringer af fremragende Mænd og Kvinder i Kirkens Historie i ældre og — endnu bedre — nyere Tid. Den rette Form for disse er tit vanskelig at finde, og Evnen dertil er ikke givet saa mange; den rent videnskabelige er naturligvis umulig, den søgt folkelige duer heller ikke, den bedste er vel den, som almindelige, pænt dannede Mennesker bruger, naar de taler sammen om alvorlige Spørgsmaal. Pastor Maurer havde i sin Tid ikke saa lidt af det heldige Greb paa at skrive saadanne Artikler, som ofte, efter at være gaaet gennem en dansk-sproglig Skærsild, har været en Pryd for Ugebladet. Der kunde

fremhæves adskillige Artikler, som har stødt meget an mod de Krav, der absolut bør stilles, men det er jo ingen Nytte til at drage saadanne frem.

Endvidere har Ugebladet en anden — i mine Øjne, men ikke i alles — meget vigtig Opgave: At være et Bindeled mellem Katholikerne i alle Lande, og ganske særlig dem her i Danmark. Derfor kan der ikke bringes for mange interessante »Efterretninger fra Ind- og Udland«, som det saa jævnt og lige til hed i de første halvfjerds Aars Tid af Ugebladets Tilværelse. Naar de katholske Læsere faar rigtig meget at høre om, hvad stort og interessant der foregaar paa Kirkelivets Omraade ude i Verden, naar de kommer til at føle, hvorvidt den katholske Kirke favner, og hvor meget den formaar, kan det ikke være andet, end at den Følelse af at være de faa og smaa og uden Betydning herhjemme for en stor Del maa svinde. Og gode, ikke for udtværede Referater herhjemmefra har samme Betydning, at man ikke føler sig saa lille og alene; men overfor alle saadanne Meddelelser, ikke mindst de sidstnævnte, maa Redaktøren ikke være for nænsom; hvad der er ligegyldigt og selvfølgelig maa væk; vi ved allesammen f. Eks., at smaa, hvidklædte Piger strør Blomster, og at en Biskop har sin Stav og øvrige Ornat med, naar han er paa Embedsrejse. Enhver Redaktør vil her som paa andre Omraader kunne faa Bryderier nok; jeg mindes godt nok Tilfælde, hvor Artikler i daarligt Sprog og fulde af Ævl skulde ind, som de forelaa, eller ogsaa maatte de ikke komme med; men saa røg de jo ogsaa! Her og alle Vegne maa en Redaktør være haardhudet, og der er Felter, hvor det er endnu farligere og uhyggeligere at færdes, f. Eks. paa det nationale; jeg nævner det bare, men skal nok lade det ligge.

Og saa skal endelig Ugebladet orientere sine Læsere i Samtidens aandelige Rørelser. Gennem Pressen, Radioen, hele Samfundslivet stilles Katholikerne overfor saa mange vigtige Spørgsmaal, der for en stor Del besvares paa en mod Kristendommen fjendtligsindet Maade. Det er derfor af stor, uvurderlig Betydning, at det katholske Blad stadig er aarvaagent overfor alle de brændende Spørgsmaal, der er fremme. Der har været særlig mange af saadanne i de sidste Aar, og deres Løsning har tit været i diametral

Modsætning til Kirkens og Troens Besvarelse. P. Menzinger har i den senere Tid her i Bladet sat flere af disse Spørgsmaal og Emner i katholsk Belysning; det kan ikke ske for ofte og for tydeligt.

Ja, meget, meget mere kunde der siges om Ugebladets Opgaver. Men de to-tre Sider, jeg blev opfordret til at skrive, er vel nu fulde, og noget af det, der skulde siges — hvor ringe det end er sket — er sikkert blevet sagt.

Niels Hansen, cand. mag.

Meninger om Pressen.

„Der bliver gjort meget, men man kan gøre endnu mere. Det er ikke tilstrækkeligt, at der trykkes, men Propagandavirkomheden hører ogsaa til Pressen. De trykte Bøger og Skrifter maa gøres bekendt, de maa ud blandt Folk. En Anbefaling er ikke nok. Man maa agitere Mand og Mand imellem og Familie og Familie imellem. Lige saa nødvendigt, som det er at trykke Skrifterne, lige saa nødvendig er Pressepropagandaen.“

PIUS XI

(under en Audiens for Pilegrimme fra Freiburg i Svejts).

„Jeg behøver vel ikke, efter mange betydelige Personligheders Udtalelser angaaende Pressens Betydning, fremhæve den store Magt, som vore katholske Blade kan udøve paa vore Trosfæller. Det er derfor sørgeligt at se, hvor lidt Interesse mange Katholiker viser denne Side af det katholske Trosliv.

Jeg mener, Øjeblikket er kommet til ved en fælles Anstrengelse at naa saa vidt, at vore katholske Blade faar Indpas i alle vore katholske Familier.“

København, den 26. Maj 1933.

JOS. BREMS,
vic. apost.

„Hvis man bare havde sat en Tiendedel af den tidligere franske Kirkeformues Milliarder i Presse, Aviser og Trykkerier, saa vilde man endnu i Dag være i Besiddelse af Milliarderne og desuden eje en Række Aviser og Trykkerier, medens vi i Dag hverken ejer Milliarder eller Trykkerier.“

Grev ALBERT DE MUN.

„Omendskønt vort katholske Hovedorgan her i Landet har bestaaet i henved et halvt Aarhundrede . . . har det dog endnu ikke fundet Indpas i alle de Hjem, hvor man kunde nære berettiget Forventning om at forefinde det.

Naar man ser hen til den Agitation, der i andre kirkelige Samfund drives for dissers Blade, saa faar man det be-

stemte Indtryk, at man ved et lignende Arbejde i de forskellige katholske Menigheder maatte kunne drive Abonnenternes Antal betydeligt op.

Dette vilde ikke alene være et Arbejde i vort katholske Ugeblads Interesse, men allermest vilde det være et Arbejde i selve Menighedernes og de enkelte Katholikers Interesse.“

Biskop JOHANNES v. EUCH.

„Hvis den ene Generation erklærer, at den „virkelig ikke læser de katholske Blade“, kan man være sikker paa, at den næste „virkelig ikke gaar i Kirke“.“

NIELS HANSEN, cand mag.

„Hvo kan lade en Dag gaa uden at læse sin Avis? Der søger man efter Nyheder og Beretninger, der finder man Oplysning angaaende mange Ting. Men der finder du aldrig noget af det, der i det mindste burde udgøre et vigtigt Led i dit Liv, d v. s. din Religion, din Kirke, dit religiøse Liv. Dette Hul skal udfyldes af den katholske Presse: her i Danmark af vort Ugeblad. Der findes Nyheder og Beretninger fra det katholske Danmark og den katholske Verden; der finder du den Belæring, vi som katholske Kristne har Behov. Lad derfor vort Ugeblad finde Vejen ind i hvert katholsk Hjem.“

JOSEF RESCH C. SS. R.

„Det har vel ingen Betydning, hvad jeg mener om vor Presse, men jeg synes, vi udnytter den aldeles ikke i den Grad, som vi burde, og som Tiden kræver. Hvis den virkelig skal være et Led i katholsk Aktion, bør ikke blot Søndagsbladene uddeles til hver katholsk Familie, men fra Tid til anden, maaske een Gang om Maaneden, bør de behandle et specielt Emne af almen Interesse fra katholsk Standpunkt, og dette Nummer burde saa spredes blandt Venner og Bekendte, overalt hvor der spores Interesse for Kirken.“

JOSEPH KOCH S. J.

„Den katholske Presses Betydning er saa stor, at jeg sidestiller den Præst eller den Lægmand, der udbreder den gode Presse, med den Præst eller den Lægmand, der bygger Kirker og opretter Missioner.

Mit Ønske er da ogsaa, at enhver Katholik, han være fra Landet eller fra Byen, først og fremmest selv holder et katholsk Blad, og at han søger ogsaa at faa andre til at abonnere paa vore katholske Blade.“

I. WIJNEN S. M. M.

„Den katholske Presses Apostolat anerkendes ganske vist mere og mere, men Katholikerne som Helhed er endnu langt fra tilstrækkelig klare herover. De giver ca. 60 % af deres Understøttelse til kirkelig-religiøse Øjemed, 20 % til Studenter, 15 % til sociale Formaal, men kun 1 % til Pressens Aposto-

stolat. Katholikerne besidder mange Kirker og Skoler, men med Hensyn til Abonnenter staar Pressen talmæssigt set langt tilbage, endskønt den for Millioner af Mennesker vilde faa afgørende Betydning for hele Livet.“ BELA BANGHA S. J.

„Der er ingen Tvivl om, at et katholsk Tidsskrift er en absolut Nødvendighed som et Bindeled mellem den enkelte og Kirken — som et Middel dels til at holdes à jour med, hvad der foregaar rundt omkring i Menighederne og Foreningerne — dels til at opfriske de religiøse Kundskaber og bringe Svar paa de mange Angreb og Misforstaaelser, som ellers faar Lov til uimodsagt at gaa deres Gang, da Dagspressen ikke altid er villig til at optage Berigtigelser.“ FR. RONGE.

„I 1917 gik en ung Mand paa Gaden i Aarhus, efter at han havde overværet et Foredrag om Luther. Han fik da Øje paa „Nordisk Ugeblad“, opslaaet paa Kirkemuren. Heri fandtes en Artikel om Luther, og den unge Mand faldt i dybe Tanker ved Sammenligning af Foredrag og Artikel. Der blev saaet en Sæd, som langsomt spirede, og Palmesøndag i Aar blev han optaget i Kirken her i Esbjerg. — Det er et lille talende Eksempel blandt mange paa den katholske Presses Betydning.“ A. J. DRUITS. O.

Et Livs Roman.

En af de Mænd, som »Nordisk Ugeblad« og de Læsere, som kender Bladets Historie, altid vil bevare i taknemmelig Erindring, er Wilhelm Karup. At hans Navn staar paa vort Tidsskrifts første to Numre som Redaktør, bebyder maaske ikke saa meget, men Karup var med til at stifte Ansgariusforeningen. Han fortæller derom i sine Livserindringer, som fører Titlen: »Mit Livs Roman«:

»I Efteraaret 1853 stiftede jeg Bekendtskab med en Præst af Jesu Selskab, Pater Depozzo, som i nogen Tid opholdt sig i København for at assistere Hr. Pastor Grüder under Choleraepidemien. Med denne talentfulde Mand underholdt jeg mig daglig om de Skridt, der burde gøres for at fremme de christelige Interesser i Skandinavien. Resultatet af disse Samtaler blev, at Pastor Grüder, Pater Depozzo og endeel Lægfolk stiftede »Ansgariusforeningen« til christelige Interessers Fremme i Norden. I det første Møde, som denne Forening holdt, blev Stiftelsen af Kirketidende besluttet, og Udgivelsen af samme blev enstemmigt overdraget mig. Men da man forkastede en Indbydelsesskrivelse, som jeg havde forfattet til Bladet, og desuden ikke vilde yde mig noget Honorar for mit Arbejde, kunde jeg ikke overtage Redaktionen eller Udgivelsen, som da gik over i andre Hænder.«

Karup blev saaledes ikke Redaktør: de første to Numre af Bladet udkom, mens han var syg; men han leverede senere mange Bidrag til Bladet. Naar han giver sine Memoirer Titlen: »Mit Livs Roman«, er det et saare træffende Udtryk for hans urolige Karakter og Livsskæbne.

Han blev født den 24. December 1829 i København og konverterede den 12. April 1853 hos daværende Pastor Grüder. Levende interesseret i Historie og Samfundsvidenskab, og umaadelig energisk havde han tidligt ved egne

Fra A. Hoffmanns Samling.
Wilhelm Karup.

Studier sat sig ind i mange forskellige Emner. Især var det Forsikringsvæsenet, som havde hans Interesse, og han har skrevet en Del om Livsforsikring og Forsikringsvæsenet i Almindelighed, som endnu den Dag i Dag har Værdi.

Karup var literært begavet og har skrevet meget. Han har saaledes udgivet: »Den katholske Kirke i Danmark«, et Værk, som først udkom i Ugebladet, og han har dels skrevet, dels oversat og bearbejdet den katholske Salmebog. Tit forsøgte han at udgive Tidsskrifter, men da Redaktøren ikke kunde glæde sig ved mange Sympathier, og hans Blade blev modarbejdet, fik de kun en kort Levetid. Han var en rastløs Natur, der tog fat paa mange Opgaver og

ikke vandt mange Venner, fordi det faldt ham svært at beherske sig i Omgangen med Mennesker. Med de kirkelige Myndigheder var han paa forskellig Maade kommen i Konflikt, hvilket endda førte til Sagsanlæg, deri midlertid blev hævet.

Da det viste sig, at Redaktørstillingen ved det katolske Ugeblad ikke kunde brødføde sin Mand, blev Karup som Lærer ansat ved Kirkeskolen i Bredgade. I 1859 blev han udnævnt til Sekretær ved det apostoliske Præfektur for Polarlandene, der havde Sæde i Altengaard i Finmarken, hvilken Stilling han dog kun beklædte nogle faa Maaneder. Efter forgæves at have søgt forskellige Stillinger, begyndte Karup at holde en Række offentlige Forelæsninger over forskellige Emner for derigennem at skaffe sig Midler til Livets Ophold. Disse Forelæsninger vakte en vis Opsigt, som førte til Politiforbud, hvilket dog blev hævet, og til Forespørgsel i Rigsdagen. Men da han havde holdt Foredrag om Hoffet nærstaaende Personer og vilde fortsætte hermed, blev det ham atter forbudt at holde Foredrag. Saa udgav han Ugebladet »Sort paa Hvidt«, hvori han fortsatte med sine Angreb. For at faa en Ende paa det, blev der betalt ham en Erstatning, som han forlangte, fordi hans Foredrag var blevet forbudt, og der blev skaffet ham en Stilling i Udlandet, saa han kunde eksistere.

I 35 Aars Alderen forlod han Landet og rejste til Paris, hvor han blev Inspektør for en Livsforsikringsanstalt. Senere kom han til Dresden, hvor han døde 1870. Hans Lig blev ført her til Byen og begravet paa Assistens Kirkegaard.

A. H.

Danmarks katolske Presse.

Pressens Organer: Aviser, Tidsskrifter o. s. v. betegnes gerne som »Blade« — *folia* — man vil derfor tilgive mig den barokke Idé at behandle mit ellers temmelig tørre Emne ud fra botaniske Synspunkter.

Danmarks katolske Presse er et interessant »Plantesamfund«. Det første, man lægger Mærke til, er, at der ikke findes Træer i dette Samfund, d. v. s. Dagblade. Hvad Træer er i Planteriget, er Dagbladene blandt Presseplanterne: Livsformens højeste Udfoldelse. Men Træer forudsætter dybere Jord, kræver rigeligere Næring end andre Vækster. Der skal mange Læsere, dygtige Journalister samt Kapital til et Dagblad. Og ligesom Træerne bedst trives i Form af en Skov, støtter Dagbladene sig i Reglen til et stort politisk Parti — altsammen Forudsætninger, som vi

Katholiker foreløbig ikke kan opfylde. Derfor mangler vi et Dagblad.

Vort journalistiske Plantesamfund bestaar udelukkende af Buske og Urter 3: Ugeblade og Tidsskrifter. Der er kun faa Arter (se den systematiske Fortegnelse i Slutningen af Artiklen). Men hver af disse Arter findes i mange Eksemplarer — lige saa mange, som der er Abonnenter; de blomstrer alle flere Gange om Aaret — lige saa mange Gange, som de udkommer.

Mellem Abonnenter og Presseplanter er der en Slags Symbiose — Samliv eller Vekselvirkningsforhold. Presseplanten suger Næring — Penge — af sin Vært — Holderen. Til Gengæld afgiver Presseplanten livsvigtige Stoffer til Værten, nemlig aandelig Næring. Alle katholske Presseplanter er Nytteplanter, delvis endog Lægeplanter; der findes ikke nogen giftige iblandt dem. De meddeler katholsk Viden til Belæring og Forsvar, giver Opmuntring og styrker Samholdet. Naar vi tager et af vore Blade i Haanden, behøver vi ikke at frygte for dér at træffe paa modsatte Grundsætninger og afvigende Standpunkter. De katholske Presseplanter har alle et iøjefaldende Fællespræg. Den katholske Enhed og Enighed genspejles i dem. Trods deres forskellige Habitus spores der i deres indre Struktur den fælles aandelige Nedstamning — de er *folia catholica*.

Den ældste af vore Presseplanter er Ugebladet. Det er en Busk, der er udbredt over hele Danmark. Den blomstrer hele Aaret rundt hver ottende Dag og præger derved mere end noget andet Blad hele Plantesamfundet. Ugebladet er den uundværligste af alle vore Presseplanter. Fra 1853, da det blev plantet og forsynet med Etiketten »Skandinavisk Kirketidende«, til 1888, da St. Olav begyndte, var det den eneste katholske Presseplante i Norden. Den er da ogsaa fredet og betroet til Ansgarius-Foreningen som Gartner. Ligesom hver Plante har ogsaa Ugebladet en Sjæl. Det er Redaktøren. Denne Sjæl styrer Plantens Biologi og bestemmer Artens Habitus. Presse-Plantesjælen kan skifte, uden at derfor selve Planten bliver en anden. Nordisk Ugeblad har haft en hel Række Sjæle, men aldrig har Redaktørskiftet betydet noget Systemskifte eller Brud. Kun Navnet forandredes i Tidens Løb.

Nær ved denne gamle Busk gror ofte en yngre Presseplante, »Katholsk Ungdom«, som blomstrer hver fjortende Dag. Den lokker ved sin friske Farve og sin liflige Duft og har haft stærk Fremgang. Det er den af vore Presseplanter, der har de fleste Mutationer eller Metamorfoser at opvise, lige fra Navneforandring — den hed i sin første Tid »Ungdomsvennen«, — til indre Omdannelser. Ogsaa dette giver den et vist ungdommeligt Præg.

»Budbringeren« er en beskeden Plante, en krybende Busk, der ikke gør meget ud af sig selv. Men den har en krydret Lugt og er god imod alskens Daarlighed. Den er maaske det mest afholdte af alle vore Blade. Den har nogle Udløbere med ganske sarte Blomster og Blade: Børnenes Budbringer. Jesu Hjertes Budbringer er den eneste af vore Presseplanter, der i større Mængde indeholder det kostelige Stof: »Katholsk Hedningemission«.

»Credo« havde oprindelig hjemme i Sverige. I 1929 indtraadte der imidlertid en mærkelig Forandring af Planten. Den viste pludselig en uanet Livskraft og begyndte at brede og udfolde sig, saa den nu foruden i Sverige findes i Norge, Finland, Island — helt op til Polarkredse, medens dens sydligste Findested er Danmark. Den er altsaa ligesom *Linnæa borealis* en typisk skandinavisk Plante. Den blomstrer tolv Gange om Aaret og trives bedst paa højtliggende Steder, hvor Luften er akademisk. Her i Danmark har den særlig indfundet sig de Steder, hvor indtil 1913 »Varden« fandtes. Det var ligeledes en Fjeldplante, der dog efter nogle gode Vækstaar begyndte at sygne hen og i sit tiende Aar gik helt ud. En lignende Skæbne havde forinden »Varden« Tidsskriftet »Katholiken«, der ligesom Kierkegaards »Øjeblikket« var en eneste Mands — Johs. Jørgensens — Værk; den naaede dog tredie Aargang.

»Medlemsblad for Skandinaviske Kvinders Katolske Forbund« er en Hunplante, der omtrent som »Credo« er udbredt i Danmark, Norge og Sverige. Den har ogsaa det fælles med »Credo«, at dens Blomster og Blade er trefarvede, d. v. s. at den er skrevet paa tre Sprog: Dansk, Norsk og Svensk. Medlemsbladet staar ved sine lange Rødder i livskraftig Forbindelse med katolske Plantesamfund i Udlandet, idet det er tilsluttet »Union internationale des Ligues Catholiques Féminines«.

Foruden disse over hele Landet udbredte Presseplanter er der endnu en Del af mere lokal Forekomst. Hertil regnes »Universal«, der er endnu mere spraglet end »Credo« og Ligaens Blad, idet det anvender Dansk, Tysk, Polsk og Esperanto. Endvidere hører hertil de mange Menighedsblade, der dog nærmest er Dværgformer eller Aflæggere af Ugebladet.

Selv om vi, som sagt, ingen Pressetræer — Dagblade — har, sker det dog af og til, at et lille katolsk Frø af Vinden eller af en lille Fugl bæres op i et ikke-katolsk Dagblads Krone og sætter sig fast i en lille Sprække paa Stammen. Der bliver det til en lille Plante, en Mælkebøtte eller Brændenælde. Folk kan ikke lade være at lægge Mærke til den, og det har de godt af.

Om vor »*Flora catholica*« maa det siges, at dens Arter

er sejge og haardføre som Alpeplanter, der vokser ved Grænsen af den evige Sne og imellem de nøgne Klipper eller som Ørkenplanter, der maa kæmpe mod brændende Solskin, sviende, udtørrende Blæst og kvælende Sandflugt. Der findes saa lidt katholsk Jord, saa lidt katholsk Solskin og Atmosfære for disse Planter her i Norden. Der er heller ikke mange Insekter, der kunde bestøve Blomsterne — vi mangler i høj Grad Medarbejdere, »Penne« — saa man maa undres over, at katholske Presseplanter findes i saa stort Tal og trives saa godt. Lad os haabe, de er For-aarsplanter allesammen, der varsler om en lys Fremtid for den katholske Kirke.

A. Menzinger S. J.

Den danske katholske Presse:

1. »**Nordisk Ugeblad for katholske Kristne**«: udgives af Ans-gariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (inkl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bog-lader, og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64, St., Kbhvn. K., Palæ 3762. Kl. 13—16). Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, Kbhvn. S. Amager 3202. Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

2. »**Katholsk Ungdom**«: udkommer hver anden Søndag. Ud-giver: Danmarks Katholske Ungdomsforbund. Redaktør: Pastor Cay Benzon, Nørrebrogade 27 C, Kbhvn. N. Nora 239 x. Ekspedi-tion og Annoncer: Vestervoldgade 115, Kbhvn. V. Byen 6505. Tirs-dag, Onsdag (og Torsdag Kl. 16—17¹/₂). Abonnement (5 Kr. aarlig 2,50 Kr. halvaarlig) tegnes gennem Ekspeditionen.

3. »**Jesu Hjertes Budbringer**«: udgives af Jesu Selskabs Præ-ster i Aarhus. Udkommer 12 Gange aarlig. Aarsabonnement Kr. 3,50. Postabonnement Kr. 4,25. Direkte tilsendt fra Aarhus Kr. 4,25. — Postgirokoto-Nr. 8104. Redaktion: Ryesgade 26, Varhus.

4. »**Creto, Katholsk Tidsskrift for Skandinavien**«: udkom-mer omkring den 8. i hver Maaned. Abonnement Kr. 10; Halvaar Kr. 5; Kvartal Kr. 2,50) tegnes paa alle Postkontorer samt hos Ekspeditionen, Munkavången, Hålsingborg. Tlf. Hålsingborg 4929. Hovedredaktør og ansvarlig Ud-giver: Mgr. B. D. Assarsson, Södra Bantorget 46, Stockholm. Redaktør for Danmark: A. Menzinger S. J., Stenosgade 4, Kbhvn. V.

5. »**Medlemsblad for Skandinaviske Kvinders Katolske For-bund**«: Sekretariat for Danmark: Kastelsvej 19, Kbhvn. Ø. Telef. Øbro 6108.

De forstaar ikke Pressens Magt.

For nogle Dage siden, da jeg var ude paa Landet med en Feriekoloni, spadserede jeg en Tur med en fortræffelig Sognepræst, der er overmaade pligtopfyldende. Han læser daglig een Messe og to om Søndagen, han holder en vel

forberedt lille Prædiken, giver Religionsundervisning to Gange om Ugen — kort sagt, han er den typiske gammel-dags Sognepræst.

Paa vor Spadseretur kom vi forbi en Bondegaard, og i denne Bondegaard blev der tærsket Korn, og ved De hvordan? Tre Mulæsler galopperede i Ring rundt paa Korn-dyngerne; Bønderne ophidsede dem; Mulæslerne tærskede saa at sige med deres Hove, saa Kornene faldt ud af Aks-ene. Jeg blev staaende og saa paa dette Syn fra en længst forsvunden Tid og udbrød:

— Det burde fotograferes!

— Ja, mine Sognebørn er meget gammeldags, ikke sandt? bemærkede Sognepræsten.

Da jeg hørte det, saa jeg paa ham og sagde:

— Ja, kære Ven, Deres Sognebørn er sandelig gam-meldags, det er der ingen Tvivl om. Men De! . . . De tær-sker jo Sjælene akkurat som de brave Bønderfolk dér tær-sker deres Korn.

I det sidste Aarhundrede er der nemlig dukket en ny Magt op . . . en vældig Magt . . . en Magt, som intet og in-gen kan modstaa. I gamle Dage var det den, der havde de stærkeste Muskler, det drabeligste Sværd, som var Anfører for Folkemasserne — det var Hærførere, Konger, ja, selv Præsidenter for Republikker. Nutildags er det en anonym Magt, der leder Folkemasserne, og glemmer man den Magt, glemmer man alt . . . Det, der i vore Dage leder Verden, det er den offentlige Mening — Hans Majestæt den Offent-lige Mening. Og den offentlige Mening skaber man. Og det, der skaber den, det er Pressen! . . . Pressen er i vore Dage Midtpunktet for alt . . . den regerer alt . . . den bestemmer alt.

Saalænge mine Kaldsbrødre ikke forstaar det, er det akkurat det samme, som om de vilde drage i Krigen med en Armbrøst mod Mitrailleurer og Flyvemaskiner etc.

Al Modstand er umulig overfor Pressen. Naar man rig-tig faar Øjnene op for den, er det, som om man fik Solen i Øjnene — man kan ikke mere se noget andet.

Lad os engang antage, at et Menneske med den mest robuste Mentalitet — Himmelen maa vide, at jeg sætter stor Pris paa St. Sulpice og Sulpicianerne! — men tag nu en Sulpicianer, hvis Tro er saa oplyst og stærk som vel mulig, og anbring ham paa et eller andet fjerntliggende Sted, en Ø — det behøver ikke engang at være en øde Ø. Og lad saa hans eneste Læsning bestaa i et Abonnement paa en behændigt skrevet og noget tvivlsom Avis . . . Efter en Uges Forløb vil der være flere Ting, som han burde se fra et bestemt Synspunkt, men ser fra et andet . . . ro-ligt fremsatte Paastande, hvis Nøjagtighed han ikke kan kontrollere, og som han uvægerligt vil blive paavirket af . . .

Og lidt efter lidt — paa akkurat samme Maade som den daglige Atmosfære uundgaaeligt vil have Indflydelse paa hans Legeme . . . lidt efter lidt og uden at han selv ved af det, vil han føres med Strømmen, afvige fra den rette Kurs — fjerne sig fra den rene og uforfalskede Sandhed, ford man umuligt kan undgaa at blive paavirket af sin Avis. Og især i Provinsen, og især naar man kun læser en eneste Avis! . . .

Alverden tror paa Pressens Magt, undtagen Katholikerne.

Uden at trættes bliver jeg ved at gentage det samme, fordi Gentagelse er det virksomste Redskab: denne Magt kender og værdsætter alle Folkeledere . . . undtagen Katholikerne.

Jeg gaar ind i en Modeforretning og køber et halvt Dusin Lommetørklæder og siger »Vil De sende dem til mig?«. Og fordi jeg har købt seks Lommetørklæder i denne Forretning, faar jeg fire Gange om Aaret et pragtfuldt Katalog i Farvetryk og kunstnerisk udført. Foruden disse fire Kataloger faar jeg hver Gang, der er Sæsonudsalg, endnu et Katalog, hvori der ogsaa er farvelagte Billeder, omend ikke fuldt saa mange. Det bliver altsaa otte Hefter, som jeg faar aldeles gratis, blot fordi jeg har købt et halvt Dusin Lommetørklæder i en Forretning.

De forstaar jo nok, at naar Forretningen gør den Slags Ting, er det, fordi det betaler sig! Og saa er der Præster, som betænker sig paa at udgive et Blad, og Lægfolk, der betænker sig paa at abonnere paa et Blad, som kan hjælpe dem ikke blot i Retning af deres Menighedsforeninger, deres Velgørenhedsbasar, deres Kirkeskat og Fattighjælp, men som utrættelig kæmper for den ideale Familie, den gode Skole, den sande Tro og det evige Liv! *Pierre l'Ermite.*

Pennens Riddere.

»Der blev en Mand sendt af Gud . . .«, siger Evangelisten Johannes om sin Navnefælle Døberen og hans store Livsgerning; og samme Sætning kan man anvende paa mange store Mænd, som et naadigt Forsyn i rette Tid skænkede Menneskene: Førere, Profeter, Helgener og Helte, som i Farens Stund modigt stillede sig i Spidsen for Kristi Folk og opvejede hele Hærskarere. Saadanne Skikkelser virker som Stjerner i Natten, de vinker, lyser og vejleder, de trøster os med, at Gud af Sten kan opvække Abraham Børn, og at den, som har Herren med sig, aldrig behøver at blive modløs.

Vi vil i det efterfølgende kort omtale nogle af Pennens Stormænd, som har været lige saa velsignet af Venner som frygtet af Modstandere.

Ingen ringere end Napoleon I kaldte **Josef von Görres** (1776—1848) for »la cinquième puissance«, den femte Magt, som ovenikøbet inspirerede hele den øvrige Hellige Alliance. Görres havde i sin Fædreby Koblenz gaaet i det gamle

Josef von Görres.

Jesuitergymnasium, hvor Fædrene af Jesu Selskab var blevet erstattet med nogle »oplyste« Lærere, som anerkendte hans Talent og klagede over hans Dovenskab. Betegnende for hans Mod er det, at han som Dreng engang under et Uvejrs Lyn og Torden eksperimenterede med en Elektricermaskine paa Husets Tag, saa Traadene gav knitrende Gnister, og hans Fader forskrækket maatte gøre Ende paa den farlige Leg. Drevet af en umættelig Frihedstrang sluttede Görres sig med Begejstring til den franske Revolutions Mænd og

udgav: »Das rote Blatt«. Men et Ophold i Paris fyldte ham i den Grad med Væmmelse for Revolutionens Mænd, at han nu begyndte Kampen mod dem og senere ogsaa mod Revolutionens store Søn, Napoleon. Først gjaldt hans Kamp kun Frihed, Ret og Sandhed i Almindelighed, og drøje Hug uddelte han til mange i sin »Rheinischer Merkur«, som blev oversat baade af Franskmand og Englændere. Men langsomt kom Görres ogsaa tilbage til sin Ungdoms Tro. Revolutionen havde vist ham Sandheden i Ciceros Ord: »Naar man afskaffer Gudsdyrkelsen, bliver ogsaa Tro, Moral, Tro, det menneskelige Samfund og fremfor alt den allerbedste Dyd, Retfærdigheden, tilintetgjort.« Han overbevistes mere og mere om, at den virkelige Frihed kun ligger i Sandheden, og at den urokkelige Sandhed alene ejes af Kirken; fra nu af blev han en glødende Forsvarer for Tro, Moral og Kirke. Han var glimrende udrustet til sin Skribentgerning. En tysk Ven sagde om ham: »I Sammenligning med ham er vore bedste Klassikere kun som smaa Purke. I hans Skrifter er der gemt en vældig aandelig Kapital«.

De præjsiske Myndigheder følte sig snart generede af den frimodige Mand; hans »Merkur« blev undertrykt, han selv maatte flygte til Frankrig; men i 1827 kaldtes han som Universitetsprofessor til München og var der Midtpunktet for en Kreds af højtbegavede katholske Mænd. I forskellige Tidsskrifter: »Katholik«, »Eos«, »Historisch-politische Blätter« virkede han for Kirken, ligesom han ogsaa i Bøger som »Athanasius« forsvarede dens Rettigheder. — 1848 døde han med de Ord: »Bed for Folkene, som intet er mere!

Louis Veillot.

Der er nu kommet en Afslutning: Staten regerer, Kirken protesterer.«

Da Dagbladene begyndte at udvikle sig og blive en Magt, Offentligheden maatte regne med, indtog »Le Siècle« en mere og mere irreligiøs Holdning, som ligefrem kaldte paa en dygtig katholsk Modstander og Mand. Denne Mand blev **Louis Veillot** (1813—1883).

»Osservatore Romano« skriver, at han i Sandhed var den største katholske Journalist, der har levet, en af de tapreste Forsvarere af de kristne Grundsætninger; i tusinder af Slag har han hævdet sig ved sit mægtige, udtryksfulde Sprog og ved sine kraftige Beviser. Han var en Stridsmand, som i de 44 Aar, han virkede som Skribent, ikke kendte til Vaabenstilstand og ikke kendte til Barmhjertighed mod Synden.

Veillot er i sin Levetid ogsaa blevet bekriget af Katholiker paa Grund af sin »Uklogskab«, sin Mangel paa »Taktik« og sin Mistro overfor Modstanderne. Aldrig bøjede han sig for noget som helst Pres hverken fra Politikens eller fra anden Side, naar Spørgsmaalet drejede sig om Troen og Kirken; — heller ikke for Napoleon III, som undertrykkede Veillots Kampblad »Univers« paa alle Maader.

Man skal lære af ham, at der ikke alene findes en Kristus med et mildt, tilgivende Blik, men ogsaa en Kristus med mejslede Træk, der siger: »Jeg er ikke kommet for at bringe Freden, men Sværdet«.

Hele Storheden i Veillots katholske Karakter kommer til Udtryk i hans Testamente: »Læg Pennen ved min Side, den korsfæstede Kristus paa min Pande, Biblen ved mine Fødder, og luk min Grav i Fred. Plant saa et Kors paa min Grav efter den sidste Bøn, og hvis I vil rejse mig en Gravsten, saa skriv kun disse Ord paa den: Jeg har troet, og derfor ser jeg nu. I skal ikke hævne Jer paa mit Minde, naar Hadet efterhaanden har lagt sig. Jeg er tilfreds og sejrrig, for jeg har kæmpet den gode Kamp. De Fejge, som skærer Tænder ad mig, kan blive ved dermed. Saadanne Angreb dækker vore Synder. Mit Liv var fuldt af Sødme: ved guddommelig Naade blomstrede der Mos paa den tørre Klippe, og af Samvittighedsnaget — Anger. I min møjsommelige Kamp holdt Troen mit martrede Hjerter oppe; mit Liv var lykkeligt, fordi jeg altid har elsket. Hele mit Liv igennem har jeg været en Synder; men takket være Guds Naade har jeg besejret Tvivlen og er død i fast Overbevisning og Bodfærdighed. Jeg haaber paa Jesus. Da jeg aldrig her paa Jorden har skammet mig over hans Bud, vil han heller ikke paa den yderste Dag skamme sig over mig overfor Faderen.« Endnu har ingen, siger »Osservatore Romano« ved Udtydningen af dette Testamente, staaende overfor Evigheden haft Mod til at diktere saadanne Ord fyldt med Ro og gribende Alvor. Selv Helte og Helgener har skælvet for Døden, men Veillot saa paa den med absolut Tiltro og sikker Ro i Bevidstheden om, at han vilde faa evig Løn for sit Bekendermod og for sin gode Kamp i Troens, Kirkens og den katholske Kulturs Tjeneste.

Den store Presse og vi.

Til »Ugebladet«s Pressenummer har Redaktøren bedt mig skrive en kort Artikel om den øvrige danske Presse (specielt Hovedstadens Dagblade set med katholske Øjne).

En saare vanskelig Opgave, fordi denne Presses enkelte Organer er vidt forskellige. En saare farlig Opgave, fordi det erfaringsmæssigt er umuligt iført katholske Brillen at se paa Pressen, uden straks at lægge sig ud med diverse Trosfæller, som holder af deres tilvante Morgenavis og ikke sjældent læser den uden Brillen, d. v. s. sluger den raa.

Men Redaktionen har Ret i, at her foreligger der et Problem, og nogen skal der til det værste, saa hvorfor ikke mig. Jeg kan lige saa godt som nogen anden sige de Selvfølgeligheder, der løser Problemet, om end ikke elegant, saa dog haandfast og bestemt.

*

I al Almindelighed er vi Mennesker, henvist til at klare os selv med vor naturlige Forstand. Det medfører Meningsforskelle og Meningsstrid, men det er kun sundt; og Vorherre ser roligt til, mens der debatteres om videnskabelige Ting, om Politik, Hygiejne og tusind Ting ellers.

Kun paa to bestemte Felter har vi ikke nok i vor Forstands Vejledning. Her har Gud ikke ment det sundt, om vi maatte nøjes med foreløbige Resultater, med omtvistelige Meninger og Striden omkring dem. De to Felter er Troens og Moralens, Sandhederne om Gud selv, og om hans Krav til sin Skabning. De Sandheder er saa absolut nødvendige for os at eje, hvis Livet skal lykkes, at Gud paa netop disse to Felter gjorde en Undtagelse og gav os en Aabenbaring (d. v. s. afsluttende Resultater, uomtvistelige Sandheder og Freden), i Stedet for ogsaa her at overlade Sandhedens Erhvervelse til os selv.

Naar vi derfor med katholske Brillen ser paa Pressen, er det kun paa Troens og Moralens Omraader, at Synet gennem Brillerne adskiller sig fra det ubevæbnede Blik. Paa alle andre Omraader deler vi den ganske Menneskeheds Lod og er ikke klogere end vor Næste. Men her i Troens og Moralens Ting er vi ikke alene klogere end andre, men al anden Klogskab er kun klog, hvis den stemmer overens med, hvad vi ved — for det, vi véd, har Guds Garanti for at være Guds Visdom. Og denne eneste Viden vi fik, er usælgelig meget værd — for Gud gjorde her Undtagelsen af Guds gode Grunde.

Vi ser altsaa paa Pressen med Øjne, der i Tros- og Moralsager har saa vidt og sikkert et Blik, som man faar, naar man kan holde Udsigt fra selve Guds Himmel. Udstyrede med saa stor en Portion af Guds Viden om de for os nødvendige Ting, som han har fundet det godt at skænke os, staar vi og kan bedømme, hvad andre har at sige om Livets største (retteligst: eneste) Nødvendigheder.

I alt dette er der endnu intet Problem. Holdt vi altid vor Udsigt fra den Himmelhøjde, som Aabenbaringens Sandheder fører op til, og hvor vi altid burde færdes, ja, saa betragter vi den ikke-katholske Presse med Sindsro, smerteligt bevist naar den talte det usandes Sag, men aldrig ængstelige for os selv.

*

Desværre er det ikke saa vel. Det sker med uhyggelig Hyppighed, at vi glemmer at holde os paa Højderne, og saa smittes vi af de Meninger, som opstaar fra lavere Synspunkter, ofte til vor ubodelige Skade. Det er værd at notere, at det netop er dette, der sker. Man mener sommetider, at den direkte kristendomsbekæmpende Litteratur og Presse er farligst, fordi dens snildt fremsatte Skingrunde er svære at besvare. Det er ikke rigtigt. Den erklærede Anti-Kristendom er relativt uskadeligst. Ingen Katholik kan møde den og være i Tvivl om, at den er i Kampstilling til hans Tros Lærdomme. Derfor vil han føle sig uroliget og vil, om ellers han for Alvor tror sin Tro, se sig om efter Udveje til at faa Uroen stillet, d. v. s. søge Belæring hos Kirkens Lærde.

Nej, den alvorlige Fare ligger ikke i de begrundede Angreb paa Troens og Moralens Sandheder. De Angreb udløser gerne en kraftlig Reaktion. Faren ligger ikke i den docerede Usandhed, men i den stilliende forudsatte. Det er den, der overrasker Katholiken, som ikke altid er paa sin Post. Før vi ved af det, er den gledet ind i vor Tankeverden og har forvoldt en Blindhed overfor et eller andet af de Sandhedslus, Aabenbaringen har tændt.

Det er Umagen værd at dvæle ved dette Punkt. Har man lidt Menneskekundskab, saa vurderer man ikke Mennesker efter de Meninger, de erklærer at have, men meget mere efter de Meninger, de aldrig udtrykker, men i deres Handlinger stilliende gaar ud fra som selvfølgelige. For at give et Eksempel er det mest nærliggende at gribe i sit eget Bryst og mindes om kristne Munde, som veltalende forkynder Bønnens Magt, mens den øvrige Person i al sin Handlen viser intet Øjeblik at stole paa andet end de krasse materielle Midler til Ønskerens Realisering.

Paa ganske samme Vis frygter den menneskekyndige ikke saa meget de Meninger, der er udtalt som Meninger, men meget mere de Meninger, der kun er skjulte Fundamenter. Og derfor, netop derfor er den ikke-katholske Presse saa farlig en Ting. Det er egentlig kun yderst faa Artikler i Bladene, som direkte angriber Troen og Moralen. Men utalte og daglige er de Artikler, som tilsyneladende lader

Tro og Moral i Fred, men hvis Indhold kun har Gyldighed under Forudsætninger, som er i direkteste Strid med Kirkens Lære.

*

I Lyset af disse Principer kan man kaste et Blik paa vor Hovedstadspresser: Berlingske Tidende i dens to Udgaver, Politiken med Ekstrabladet, Dagens Nyheder og Socialdemokraten, hvortil kommer et Par Middagsblade B. T. og Aftenbladet.

Socialdemokraten. (Oplag ca. 65 000). Det socialdemokratiske Parti i Danmark vil som Parti ikke have en bestemt Holdning overfor Kristendommen. For Partiet er Religionen en Privatsag. Men blandt Socialdemokratiets aktive Ledere i Politik og Presse er det kun et lille Mindretal, som erklærer sig for Kristne. Ogsaa kun et lille Mindretal forkaster med Socialminister Steincke et udelukkende materialistisk Syn paa Samfundets Problemer. Den store Masse ser netop i Socialismen et Doktrin, som har frigjort sig for al taaget Idealisme og nøgternt beskæftiger sig med det eneste reelle i Livet, det materielle.

Derfor er den stilltende Forudsætning af hvad den socialdemokratiske Presse udtrykker, denne Overbevisning, at det materielle har og skal beholde Førsterang. Religionen er uskadelig, naar den vel at mærke nøjes med at tegne sine Cirkler paa Himmelen, ellers maa den bekæmpes, for ellers er den Hindring for Arbejdernes Kamp.

Ved Siden af denne Overlegenhed overfor Religionen mødes ogsaa — især hos de yngre Socialdemokrater — en ligefrein Foragt og en direkte Kampstilling. For dem er Socialismen Religion nok (nemlig Livsindhold nok) og Kristendommen dyrker en fremmed Gud. I Kampen mod Kristendommen benytter disse unge ejendommelig nok de ældste og sløveste Vaaben, hentet fra Videnskabens første Sammenstød med Aabenbaringen. Siden de første Sammenstød har Videnskaben nuanceret sine Domme paa alle Omraader, er især blevet klarere over sine Methoders Rækkevidde; men Ungsocialismen har netop ikke Brug for Nuancerne, men for den fældende Kendelse, da den henvender sig til de brede Lag med Anmodning om at forlade Kirken.

I Moralens Sager er den socialistiske Forudsætning den, at Kirkens gamle Moral er Traditionernes Værner og dermed det bestaaende Samfunds. Jo flere kristne Moralbegreber der omstødes, des skrøbeligere et bestaaende Samfund. Derfor er især paa Ægteskabsmoralens Gebeter Socialdemokratiets Pressetjeneste en meget farlig Ting.

H. D. T. Kiærulff.

(Fortsættes.)

De underjordiske i Tyskland.

»Fuldstændig Tilintetgørelse af Kommunismen« var den Parole, med hvilken den tyske Nationalsocialisme drog til Valgkampen. Da Afgørelsen var faldet, kastede Sejrherrene sig med hensynsløs Energi over det kommunistiske Parti. Næsten hele Ledelsen, fra Partifører Thälmann ned til Sektionsførerne, blev arresteret og bragt til Koncentrationslejre. Den samlede kommunistiske Presse blev forbudt. De kommunistiske Trykkerier og Bogudsalg beslaglagt. En særlig Forordning gjorde det umuligt for andre Trykkerier at overtage Trykningen af den kommunistiske Presse. Det kommunistiske Parti syntes slaaet ud.

Men sikkert arbejder den tyske Kommunisme sig op igen efter disse overraskende Slag. Det ulovlige Partiapparat, som for det Tilfælde, at Afbrydelser skulde indtræffe, allerede er blevet indrettet efter Czartidens Mønster, træder i Funktion. »Rote Fahne« udkom først i en ulovlig trykt Udgave i 300,000 Eksemplarer, som efterfulgtes af talrige, mangfoldiggjorte Oplag. Hemmelige Trykkerier, som i Forvejen var indrettede i dette Øjemed, Duplikatorer og Skrivemaskiner begyndte deres Arbejde. Snart var Størstedelen af alle Lokal-, Sektions- og Centralaviser igen i Om-løb — ganske vist kun dupligerede — og hundredtusinde Flyvesedler gik fra Haand til Haand indenfor Fabrikerne og de arbejdsløses Anvisningskontorer. Enhver, som blev grebet i at uddele kommunistiske Flyveskrifter, blev ganske vist idømt haarde Straffe, men med et Mod, der sandelig var en bedre Sag værdig, træder stadig nye Agitatorer ind i Stedet for de arresterede. Stuttgarts Politidirektion kunde allerede den 6. April meddele, at der indenfor dens Amtsomraade i de sidste Dage var blevet beslaglagt over 100 Centner kommunistisk Literatur, hvilket beviser, hvor omfattende Propagandaen er.

Den kommunistiske Agitation sniger sig nu frem ad underjordiske Gange for at skjule sit — for Udøverne saa farlige — Arbejde. For kort Tid siden blev der i Berlin udsendt en Brochure, som paa Omslagssiden bar et stort Kors og indeni anmeldte Cecil de Milles Film »Korsets Tegn«. Paa 16 Sider blev der givet et Résumé af denne bekendte Films Indhold: harmløst skildrer man Neros Brandstiftelse i Rom, og kun den opmærksomme Læser lægger Mærke til, hvor uskyldigt Teksten springer over i Nutiden, til Branden i Rigsdagsbygningen, og dette som Brochure maskerede Propagandaskrift slutter med de truende Ord: »Imod den kommende røde Oktober«. Titusinde af

disse Brochurer var allerede blevet fordelt i Berlin, før Politiet opfattede Knebet. Talrige Agitatorer blev arresteret, men endnu den Dag i Dag søger man forgæves efter Trykkeriet, som har fremstillet Brochuren. Moskvabladet DZZ bringer i sit Nummer for den 15. Maj triumferende Facsimile af et i München uddelt Flyveblad, som med fede Typer anfører følgende Linier: »Banebrydende Nyhed. Omvæltende Opfindelse. Nyt Radioapparat til Spotpris. Enhver Tysker en Modtager. En Triumf for tysk Teknik. De maa have en Radio. Ikke gratis, men mægtigt Prisfald. Hjemmets Radio.« Og imellem disse tydelige, iøjnespringende, harmløse Linier, som flygtigt set synes at være det eneste Indhold, kan man læse noget ganske andet, skrevet med bitte smaa Typer. En af disse Sætninger lyder for Eksempel ordret saaledes: »Vor nye Modtager »Antifa« er en Triumf for tysk Teknik. Naar De har den, kommer De snart efter, hvorledes det staar til med Hitlers Løfter. Arbejdsløsheden daler, fordi titusinde bliver øgelagt i Koncentrationslejrene, og fordi officiel Statistik let lader sig forfalske.« Denne Radioseddel slutter med følgende Ord: »For Arbejdernes og Bøndernes Magt, for Sovjettyskland! Længe leve den røde Maj Maaned 1933! Centralen for de bedste Radioapparater (V. P. F.) Distrikt Bayern.« Titusinde af denne Flyveseddel, bag hvilken »Verband proletarischer Freidenker« (Løsningen paa Bogstaverne V. P. F.) stod, var allerede fordelt og tidligt om Morgen blev kastet ind gennem Brevkasserne, da Myndighederne endelig kom paa Sporet og fik stoppet dette kommunistiske Muldvarpearbejde. Resultatet var, at nogle mistænkte blev arresteret, Restoplaget af Flyvesedlen blev beslaglagt — og alt andet hviler i Mørke.

Den 18. Maj, Dagen efter Mødet i den tyske Rigsdag, hvor Hitler afgav sin nye Regeringserklæring, var Berlin oversvømmet med kommunistiske Flyvesedler, som opfordrede Proletariatet til Diktatur. Sedlerne var blevet spredt i alle Højbaner og underjordiske Baner, paa alle Gader, i alle Sporvogne, i alle Restaurationer og Forretninger. Politiet udfoldede en feberagtig Iver, arresterede en enkelt, men sikkert er det, at ingen af de arresterede Uddelere aner, hvor Centralen for disse uhyggelige Stemmer fra Underverdenen er at finde. Gennem en Kæde af Hænder naar Propagandamaterialet ud til Agitatorerne, saaledes at disse ikke kan forraade Hemmeligheden ved Fremstillingen, selv om de ogsaa gerne vilde.

Saaledes arbejder de kommunistiske Muldvarpe urokkeligt videre i Tyskland i Haab om, at den Dag vil komme, hvor Nationalsocialismens baade økonomiske, sociale og udenrigspolitiske Løfter vil vise sig ikke at kunne indfries,

saaledes at Skuffelse, Harme og Fortvivlelse vil drive Masserne til revolutionære Handlinger. Det vilde være et farligt Selvbedrag, saafremt Nationalsocialismen tror, at den virkelig har tilintetgjort Kommunismen fuldstændigt. Hvor-naar vilde ansvarshavende søge sig Forbundsfæller mod den Fare, der nærmer sig fra Dybet, paalidelige Fæller, som man ikke kan vinde ved at fare truende og skræmmende frem, men kun ved Tillid og Retfærdighed? I Kærlighed til deres Fædreland stiller mange Tusinder ansvarsbevidste Tyskere i Dag dette Spørgsmaal og venter paa Svar. Saafremt ikke alt skuffer, vil dette Svar omfatte Tysklands store Skæbne.

Af et Ugeblads Saga.

»The Universe« er den ældste og mest udbredte katolske Søndagsavis i England. Da det i 1930 fejrede sin 70 Aars Fødselsdag, skildrede den første Udgiver Archibald J. Dunn, hvorledes Bladet opstod. Det var paa den Tid, da Mazzini prædikede Italiens Forening, da Victor Emanuel med fransk Hjælp fordrev de indfødte Fyrster og de østrigske Tropper. Man havde omtrent bemægtiget sig Kirkestaten, den evige Stad selv var blevet besat af Mazzini og Fribyteren Garibaldi. Den engelske Presse svælgede i Ekstase, thi for den betød Roms Fald den katolske Tros Undergang. Dagspressen svulmede af Løgne om Paven og om Italiens Biskopper og Klerus, men hverken »The Times« eller andre Blade maatte berigtige disse Løgne.

Katholikerne var som lammede af Skræk og kunde intet svare paa Angrebene mod Paven. Der fandtes ganske vist et katolsk Blad »The Tablet«, som blev udmærket redigeret af Frederic Lucas, og som kæmpede tappert for Sandheden. Men Bladet havde kun ringe Udbredelse. Det kostede 6 pence og blev kun læst af faa. Da sagde en Dag Kardinal Wiseman, der dengang var Ærkebiskop af Westminster, til Vincentsforeningens Præfekt: »Kunde ikke Vincentsforeningen gøre noget lignende for at tilintetgøre dette forfærdelige Væv af Løgn som Louis Veuillot i Paris igennem sin Avis »L'Univers«. Man greb Planen, sikrede sig ansete Skribenters Medarbejden, bl. a. Louis Veuillot selv; saaledes udkom det første Nummer af »The Universe«, den 8. December 1860. Redaktion og Medarbejdere fik til at begynde med intet Honorar, ja endog Trykningen var gratis. Men langsomt udviklede dette Blad sig til den engelske Katholicismes Hovedorgan. Det var »The Universe«, som

under Kardinal Wiseman indførte »Peterspengene«, saaledes at der gennem flere Aar hver Maaned kunde sendes over 6000 Kroner til Rom. »The Universe« tog Initiativet til at oprette almennyttige Anstalter, som »Hjem for forladte katholske Dreng«, som i Dag bestaar under Navnet »Korstog til Redning af katholske Børn«. Gennem sit Oplysningsarbejde har »The Universe« en meget stor Andel i, at der i de sidste 10 Aar er blevet optaget 122,000 Konvertiter i England og Wales.

Kardinal Bourne, den nuværende Ærkebiskop af Westminster, fortalte ved Festbanketten, at han fra sin tidligste Barndom kun kendte det katholske Liv i England gennem »The Universe«. Ganske vist bragte Bladet dengang, som hele den øvrige Dagspresse, en Masse almindelige Nyheder, særlig om Mord og Røverier, men samtidig dermed en lang Række aldeles udmærkede Prædikener. Efterhaanden er Bladet blevet omredigeret og har givet Afkald paa Dagens Nyheder for helt at hellige sig Katholicismen. Men i 1917 syntes Bladet viet til Undergang grundet paa de svære Krigstider. Sin Redningsmand fandt det imidlertid i sin nuværende Ejer Sir Martin Melvin, som forstod at bringe det op paa det nuværende Niveau. Hans Indsats belyses bedst af den Kendsgerning, at han overtog Bladet med 8000 Abonnenter, mens »The Universe« nu har et Oplag paa over 110,000 Eksemplarer.

»The Universe« er et Søndagsblad. Historikeren Hilaire Belloc erklærer i et af de to Festnumre — 5. December 1930 — hvorfor en katholsk Dagsavis foreløbig er umulig i England. De engelske Katholiker er ikke mange og ikke rige, og tilmed er de spredt over hele Landet, saa det er umuligt at gennemføre en katholsk Dagspresse som »Manchester Guardian« eller »The Times«. Først af alt vilde den økonomiske Støtte — Annonceringen — svigte. Ja han mente, hvis man i England ligesom i Frankrig og i Italien vilde nøjes med smaa, daarligt trykte Aviser, paa daarligt Papir, kunde Sagen maaske gennemføres. Men i England forlanger man en Avis af stort Format, godt Papir og omhyggeligt Tryk — en Avis, som i enhver Henseende staar paa Højde med Tidens Krav.

Blade som »La Croix« i Frankrig og »El Debate« i Spanien er Faktorer, man maa regne med. Primo de Rivera har ofte maattet høre grove Sandheder af »El Debate«. »La Croix« er vidt udbredt ogsaa udenfor Frankrig og gør i fransk Aand sin Indflydelse gældende paa den katholske Intelligens. Med Blade som »La Croix« og »El Debate« kan »The Universe« naturligvis ikke maale sig. Men man maa beundre den utrolige Behændighed, hvormed de engelske Katholiker og særlig Biskopperne forstaar at bruge

deres Blad. Heri findes ingen politiske Spørgsmaal, som ikke kan godkendes ud fra et katholsk Standpunkt; ingen Kirke-, Skole- eller Klosterindvielse finder Sted, uden at Bladet bemærker den katholske Kirkes Udvikling. »The Universe« giver, ligesom »Catholic Times«, Læserne rig Lejlighed til gennem »Breve til Udgiveren« tvangsfrit at udtale sig eller til at stille Spørgsmaal. Fremfor alt kommer ogsaa Børnene til deres Ret i disse to Blade. Børneprædikenerne og den religiøse Undervisning er ikke her som i saa mange tyske Blade et besværligt Paahæng til Bladene. Men Børnene bliver taget alvorligt. Børnesiden er i begge Blade saa udmærket redigeret, at man som Præst kan lære meget deraf.

Ved C. H.-S.

Strejftog gennem Pressen.

En katholsk Verdenskorrespondance. Fideskorrespondancen, som for Tiden betjener 1620 Aviser og Tidsskrifter, blev oprettet i Rom i Marts 1927. Den har Sæde i Propagandapaladset og er umiddelbart underordnet Generalforstanderen for det pavelige Institut til Troens Udbredelse. Efterretningstjenesten tæller i Øjeblikket 425 ordinære Korrespondenter i Asien, Afrika, Amerika, Polynesien saavel som i de Dele af Europa, som endnu hører under Propagandaen. Ved 30 af de betydeligste Missionscentre er ansat Regionalkorrespondenter, som afgiver Beretning om politiske, religiøse, sociale eller økonomiske Spørgsmaal af almen Karakter. Syv Redaktører (for det italienske, engelske, franske, tyske og spanske Sprogomraade) arbejder i moderne indrettede Rum med at sigte det indløbende Materiale eller at indlemme det i Arkivet. Ved Siden af dette udarbejdes der ved Fideskorrespondancens Hovedsæde ogsaa statistiske Opgaver og andre videnskabelige Værker. Den nye Fides-Filmstjeneste har gjort sig overordentlig fortjent. Lederen af Fideskorrespondancen er P. John Conside.

Den purpurfarvede Akolyt. Det kendte Tidsskrift »America«, som udgives i New-York af Jesuiter, markerer gerne den Efterladenhed, som mange amerikanske Blades Korrespondenter lægger for Dagen, og siger bl. a.: »Erfaringen viser, at Gennemsnittet af Korrespondenter er utrolig uvidende, naar det gælder den katholske Troslære og katholske Skikke. For nylig blev der endda i et Blad skrevet: »Biskoppen besteg Prædikestolen, og ned

fra hans Skuldre hang en purpurfarvet Akolyt.« I Almindelighed saarer de jo ikke af Ondskab, men ved en skæbnesvanger Fejltagelse, fordi Chefredaktøren har sendt f. Eks. en Jagtreporter af Sted. Da de amerikanske Aviser praler med deres store Dygtighed, vilde her virkelig være en Lejlighed til at vise den. En Korrespondent, som forsøger at referere om Kirkesager, skal dog kunne noget Latin og i det mindste forstaa lidt af det Lands Sprog, han opholder sig i. Er han ikke selv Katholik og saaledes ikke inde i Katholicismen, skulde han dog vide, hvor han kan indhente Vejledning og Oplysninger, som i nogen Maade kunde tjene ham som Hjælp. Dette er sikkert ikke at skrue Fordringerne for højt op.«

*

Konnersreuth og Pressen. Da Chefredaktøren for »Münchener Neueste Nachrichten« for nogle Aar tilbage forlod München og rejste til Konnersreuth for at studere »Tilfældet« Therese Neumann, ytrede han paa Banegaarden overfor en af sine Bekendte: »Jeg skal nok kigge hende paa Fingrene!« Den protestantiske Journalist havde god Lejlighed til at kontrollere den stigmatiserede nøje; men Konnersreuth gjorde saa dybt et Indtryk paa ham, at han konverterede og udgav et stort Værk om Fænomenerne omkring Therese Neumann. Senere blev han Udgiver af en Avis, som frimodigt kæmpede for den katholske Sag og i Løbet af kort Tid vandt saa stor Udbredelse, at »Der neue Weg« tilsidst talte ca. 110,000 Abonnenter. Avisens modige, frygtløse Tone vandt ikke de nye Magthaveres Gunst i Tyskland, og Gerlich blev taget i »Schutzhaft«. Snart opstod det Rygte, at han var bukket under for de Mishandlinger, man udsatte ham for i Fængslet. Nu har imidlertid »Reichspost« modtaget en Meddelelse fra en ukendt Hjemmelsmand i München, hvorefter Gerlich lever; men der tilføjes: »Ved et Slag, han fik, knustes hans Briller, saaledes at han er bleven blind paa det ene Øje, og der er Fare for, at han ogsaa skal miste det andet. Hans Hustru faar stadig ikke Tilladelse til at besøge ham.« Bladet siger dertil: Saaledes behandler man ikke engang en farlig Forbryder!

*

En, der kun læser Aviser. At man ikke kan nøjes med Avislæsning alene, beviser »America«, som i sit Nummer af 8. April 1933 omtaler det mægtige Protestmøde, der fandt Sted i New-York mod den tyske Nationalsocialisme. I denne Forsamling deltog bl. a. ogsaa den meget afholdte tidligere Guvernør i New-York, det katholske Præsidentemne, Alfred Smith. Yndest er dog ikke noget Bevis

for dybtgaaende Kundskab. »Al« Smith har Gang paa Gang selv fastslaaet, at han aldrig læste andet end Aviser. I denne Forsamling, i hvilken 50,000 Mennesker deltog direkte og Hundredtusinder igennem Radioen, sagde han bl. a.: »Jøderne var Kongeriget Spaniens Intelligens; da de blev fordrevet, forfaldt Spanien hurtigt.« »America« bemærker til denne uoverlagte Udtalelse, at Arthur Brisbane, en i Amerika meget skattet Journalist og Forfatter til ledende Artikler i talrige førende Blade, men uden større historiske Kundskaber (hvilket han ofte har bevist), faa Dage før i en Artikel havde skrevet nøjagtigt det, Al Smith sagde.

Paastanden er vanvittig. I de halvandethundrede Aar, som forløb efter Jødernes Uddrivelse af Spanien, oplevede Landet under Ferdinand og Isabella sin økonomiske Blomstring — sin »Guldalder«. Iøvrigt blev Jøderne dengang uddrevet af Spanien, netop fordi de under deres Regime havde forfulgt Katholiker.

*

Hvorledes kan jeg støtte de katholske Blade?

En tysk Avis giver følgende Raad:

1. Abonnement for sit eget Vedkommende og andre Personers (Pressefond, Testamente, Legater fra Foreningskasser og Finansinstitutioner).
2. Anbefal Bladene! (I Foreningsmøder, Bestyrelsesmøder, Selskaber, ved Stambordet etc.
3. Efterspørgsel i Aviskiosker, paa Hoteller, paa Værtshuse.
4. Annoncetegning i katholske Blade.
5. Tage Hensyn til de Handlende, der annoncerer i den katholske Presse!
6. Forsvare Bladet, naar det bliver angrebet!
7. Oplyse sin Omgangskreds om den katholske Presses Betydning!
8. Oprette Pressesektioner i Sognene, der beskæftiger sig med Pressen!
9. Holde Foredrag, som gør Propaganda for den katholske Presse!
10. Hurtige, objektive Referater og andet Medarbejde.
11. Meddelelser til Redaktionen angaaende Bladets Forbedring, Forslag og Læsernes Ønsker.
12. Inderlig Deltagelse i Pressens store Kulturarbejde.

Hvis enhver Katholik i det mindste benyttede sig af én af disse Metoder, vilde de heldige Følger snart vise sig.

En Redaktørs Bøn. P. Gille S. J. har i »Catholic Herald of India« rettet følgende originale Bøn til den hellige Frans af Sales, den katholske Presses Skytshelgen:

Kære Skytspatron for en betrængt Stamme!

Tag os under Din Beskyttelse. Indgyd os, Dine Tjenere, lidt mere af Din kritiske Aand og giv vore Læsere lidt mindre. Skænk vore Abonnenter Overbærenhedens Naade, saa de ikke agter paa vore Fejl, Lysets Naade, saa de anerkender vore Fortjenester, Punktlighedens Naade, saa de betaler vore Regninger prompte. Gør dem mindre følsomme overfor Dadel, mindre kritiske overfor Trykfejl. Formaa vore mange Herrer, saavel gejstlige som verdslige, til at forkorte deres Manuskripter og aldrig at trænge paa. Saa vil vi, Dine tro Tjenere, under Din Beskyttelse, med glade Hjerter kæmpe for Dig, fordrive Ulven fra Dørene og Djævelen fra Arnerne, og nyde evig Fred. — Amen.

Mød op til

Ansgariusforeningens Presse møde!

Tirsdag den 13. Juni 1933 Kl. 19 $\frac{3}{4}$

i St. Nikolaj Kirkesalen, Nikolaj Plads.

Ansgariusforeningens Presse møde vil søge at vække Interesse for de katholske Blade og især for »Nordisk Ugeblad« som er den vigtigste Indsats, vi danske Katholiker kan gøre i Pressesagen. Mødet skal overbevise os om, at Pressearbejdet er et af Menighedens allervigtigste Problemer, som fortjener alle gode Katholikers Støtte. Hvad den nidkære Pave Pius X udtalte skal blive til en stor og fælles Overbevisning:

„Man bygger forgæves Kirker og opretter Skoler og Missioner. Alle disse gode Foranstaltninger og alle disse priselige Bestræbelser bliver tilintetgjort, dersom man ikke samtidig forstaar at bruge den katholske, ærlige og oprigtige Presses Angrebs- og Forsvarsvaaben.“

PIUS X.

Nødvendigheden af vor katholske Presse vil **Grev J. Holstein Ledreborg** paapege i sit Foredrag »Presse«, og der kan ikke være Tvivl om, at dette Foredrag bliver lige-saa tankevækkende som interessant. Hr. **Lærer Kiærulffs**

Tale vil handle om det praktiske Arbejde, vi bør gøre for vore Blade; og vi kan garantere Tilhørerne for, at han heller ikke vil trætte dem. **Hans Excellence Biskoppen** har lovet at overbringe Hans Helligheds Ord og Velsignelse efter Pilgrimsfærden. En Række **Lysbilleder** fra Ugebladets Fortid vil desuden vise, hvor meget der er gjort af de mange dygtige Mænd, som har ofret Tid og Kræfter for »Nordisk Ugeblad«; og endelig vil **Jesu Hjerter Kirkekor og Drengekor** glæde Forsamlingen ved at synge 4-stemmige Korsange imellem de enkelte Taler. Mødet er beregnet til at vare to Timer. Billetter à 50 Øre faas hos Sognepræsterne, i Katholsk Bogsalg og ved Indgangen.

Kom selv og tag andre med!

De skandinaviske Pilgrimme foran Peterskirken.

I Midten Biskop Müller (Sverige) og Biskop Brems.

Christi Legems Fest. Torsdag d. 15. Juni.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Procession. Kl. 20 Andagt. — Torsdag den 22. Juni Kl. 20 Procession.

Jesu Hjertes Kirke. Stille Messe Kl. 6, 7, 7½ og 10. Kl. 8 Levitmesse. Kl. 19½ Festandagt. I hele Oktaven er der Andagt. Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Kl. 19½ — Søndag den 18. Juni Kl. 19 (ikke Kl. 19½) Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. Kl. 9 Højmesse. Kl. 16 Procession i Haven. (Udsættes i Tilfælde af daarligt Vejr til følgende Søndag paa samme Tid.)

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Højmesse Kl. 8. Andagt med Te Deum Kl. 18.

Sakramentskirken Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 20 Festandagt. — Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Højmessens Kl. 10 indtil Andagten Kl. 18. — Paa Hverdage i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter 8-Messen og Andagt Kl. 20.

St. Antoni Kapel (Husum) Kl. 8 stille Messe.

St. Josefs Kirke. Kl. 6½ stille Messe. Kl. 9 Højmesse. Kl. 15 Andagt.

Rosenkranskirken. Kl. 6½ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 19½ Andagt med Prædiken. — I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8¼ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 19½ holdes Andagt.

St. Annæ Kirke. Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 20 Andagt. — Søndag den 18. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9½ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 20 Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Kl. 6½ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 19 Andagt. — I hele Oktaven hver Aften Kl. 19½ Andagt med sakramental Velsignelse. — Søndag den 18. Juni Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret tillader det; efter Processionen stille Messe, tidligst Kl. 11.

St. Nikolaj Kapel. (Strøbyvej 2, Hvidovre) Søndag d. 18. Juni Kl. 9 Højmesse. Derefter Procession og Præd. i Haven.

Gl. Farumgaard. Kl. 9 Messe og Procession i Haven. Alle er velkomne. Tog fra Kbhvn. Kl. 7.

Festprogram til Søndagen den 18. Juni i Roskilde.

(Christi Legems Procession.)

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Højmesse og Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Hefter med Processionssalmer à 10 og 15 Øre). I Processionen synges I Sæt. Side 3—14. Kl. 12 Middagspause. Lejesalen staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, The, Sodavand faas billigt.

Kl. 14½ Foredrag i Festsalen ved P. Pauli S. J.: »Den gamle Kirke og vor moderne Tid«.

Kl. 17 Festandagt i Kirken.

Rosenkranssognet. Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde med Optagelse Mandag d. 12. Juni Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frbg. Allé 74.

Søndag den 18. Juni Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd holder Fælleskommunion Søndag d. 11. Juni i 8½-Messen i Jesu Hjerter Kirke.

Kirkelig Kalender.

Juni.	Juni.
11. S. Hellig Trefoldigheds Fest. — 1. Sønd. e. Pintse.	18. S. Søndag i Christi Legems Oktav.
12. M. Johannes af St. Facundo.	19. M. i Oktaven.
13. Ti. Antonius af Padua.	20. Ti. i Oktaven.
14. O. Basilius den Store.	21. O. i Oktaven.
15. T. CHRISTI LEGEMS FEST.	22. T. Oktav af Christi Legems Fest.
16. F. i Oktaven.	23. F. JESU HJERTES FEST.
17. L. i Oktaven.	24. L. Johannes Døberens Fødsel.

Juni. Ugens Messebønner.

11. S. Hellig Trefoldigheds Fest (644—477); 2. Sæl Bønner: 1. Søndag e. Pintse (645—478); Slutningsevangelium: Søndagens.
12. M. Johannes af St. Facundo (940—770); 2. Basilides, Cyrinus, Nabor og Nazarius; alm. Præfation.
13. Ti. Antonius af Padua (941—772); alm. Præf.
14. O. Basilius den Store (942—773); alm. Præf.
15. T. Chrstli Legems Fest (652—483).
16. F. i Oktaven (652—483); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
17. L. i Oktaven (652—483); 2. og 3. som Fredag.
Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.
Paa Christi Legems Fest og i dens Oktav læses Julens Præfation.

St. Franciskus III Orden Mødet henlægges paa Grund af Presse mødet 13. Juni til Mandag d. 12. Juni Kl. 20.

Tirsdag Kl. 7½ læses den h. Messe i St. Knuds Kapel, og der er Fælleskommunion for Tertiærerne under Messen.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 13. hujus hora 4½ apud st. Annam.

St. Hansfest.

St. Hans Aften — Fredag, d. 23. Juni — afholder ACADEMICUM CATHOLICUM St. Hansfest i Ordrup. Fester begynder Kl. 20 med Andagt i St. Andreas Kirke. Ophold til Spisning af evt. medbragt Aftensmad (Skovløberhus 5 Min fra Kirken).

Kl. 9½ afbrændes St. Hansblus paa Marken foran St. Andreas Kollegium.

Underholdning. Sang. Baaltalen: * * *
ALLE ER VELKOMNE!

Komitéen.

Paa Grund af manglende Plads, ser vi os nødsaget til at bringe følgende Artikler om Pressen i de næste Numre:

Avisen af frater acidus.
Redaktionsrækken af Johs. H.
Katholsk Presse i Udlandet.
Pressehøjskolen ved A. H.
Samt flere Udtalelser og Smaastykker.

Red.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEI »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 25.

Søndag den 18. Juni

1933

INDHOLD: Gralsridderen. — Pavens Rundskrivelse — Paveaudiens. — Redaktionsrækken. — Avisen. — Meninger om Pressen. — Den store Presse og vi. — Hvordan jeg blev Katholik. — Saa drager vi til Haraldsted. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Gralsridderen.

*Mit Sværds slag kløver Staal paa tværs,
min Kraft er Kraft af ti,
min Sjæl er Sang, min Tanke Vers,
min Røst er Litani.*

*Jeg knæler dybt for Uskylds Glans
hos hver en Jomfru fin,
men dybest dog for Guds Monstrans
og Gralens Alterskrin.*

*Hvor end min Vej i Verden laa,
jeg fandt, hvor end jeg var,
et snehvidt Alter smykket staa
med Lys og Sølvskær.*

*Jeg saa Sanct Gral i Rosenskyer,
jeg saa den overalt;
og Gralen gløder, Dagen gryer,
en Engel har mig kaldt.*

*Gak, hvide Ridder, kæmp og vind,
kæmp dristigt, syng og tal,
tal højt den Frelzers Lov og find
hans gyldne Kalk, Sanct Gral!*

Thor Lange.

„Dilectissima Nobis.“

Den nyeste pavelige Rundskrivelse.

Pinsesøndag den 4. Juni 1933 bragte »Osservatore Romano« en pavelig Rundskrivelse til Spaniens Biskopper, Klerus og Folk om de Uretfærdigheder, den katolske Kirke hos dem for Tiden er Genstand for. Den begynder med Ordene Dilectissima Nobis og bestaar af fire Dele, hvis Indhold kortelig gengives i det følgende:

I

Hvad der i vore Dage sker i Spanien, er et sørgeligt Brud med Landets berømmelige Fortid i kirkelig og kulturel Henseende og en Tilintetgørelse af den Storhed og de Fortjenester, som havde gjort den spanske Nation saa kær for den Apostolske Stol. Det er samtidig en politisk Udvikling, der fører lige ind i en Afgrund, set fra Almenvellets Standpunkt.

Mangfoldige Gange har Paven i de sidste to Aar gennem sin Nuntius og ellers løftet sin Røst og i faderlig Kærlighed advaret den spanske Regering mod at gaa Veje, der kun kan ende i Ulykker. Men det var forgæves. For ganske nylig er der igen øvet en ny og endnu større Uret mod Kirken og Borgernes Frihed ved Vedtagelsen af en Lov om de forskellige Konfessioner og om de kirkelige Ordener i Landet.

Kirkefølgerne forsøger ganske vist at motivere deres Fremgangsmaade med den Paastand, at den katholske Kirke var en Fjende af den nye republikanske Statsform i Spanien. Men hvor usandfærdig denne Begrundelse er, fremgaar soleklart af de mange Konkordater, som i Tiden efter Verdenskrigen er blevet sluttet af den med Stater, som var gaaet over til en republikansk Forfatningsform, og som netop i Samarbejdet med Kirken fandt et ypperligt Middel til Fremme for den indre Fred og Folkets Velværd. Endnu tydeligere bliver Paastandens Uvederhæftighed ved den Kendsgerning, at Paven og Biskopperne i Spanien har tilbudt Samarbejde med de nye Magthavere til Folkets Vel, og at den store katholske Befolkning til Trods for mange Overgreb har afholdt sig fra Uroligheder og Borgerkrig.

Nej, den virkelige Aarsag til den officielle Kirkefølgelse og de uretfærdige Love er det Had mod Gud og hans Salvede, som de revolutionære Elementer er opfyldt af, Elementer, som vil gøre det af baade med Religionen og Samfundet og derfor har sluttet sig sammen til hemmelige Formationer i Lighed med dem i Rusland og Meksiko.

II

Selve Loven om de forskellige Konfessioner og om Ordenssamfundene er til Pavens store Smerte et tydeligt Udtryk for, at den katholske Kirke ikke længere er den Kirke, det officielle Spanien vil tilhøre, og at Kirke og Stat skal være adskilte. Denne Lov er inspireret af Laicismens Aand og beror paa den fejlagtige Forudsætning, at en saadan Adskillelse er tilladelig, navnlig hvor det drejer sig om den spanske Nation, der helt igennem er katholsk, og hvis Trivsel og Fremgang i Historiens Løb paa det inderligste var knyttet til den katholske Kirkes Liv.

Erfaringen i andre Lande har vist, hvor skadeligt, ja, ligefrem uigennemførligt et saadant Adskillelsesforsøg bliver. Navnlig lider Ungdommens Opdragelse; Familielivets Lykke er truet, og selve Statsmyndighederne kommer i Fare, idet de ved at nægte Autoritetens guddommelige Oprindelse berøver sig selv den bedste Støtte og Hjælp.

Det er tomme Ord, naar de spanske Lovgivere paastaar, at de vil indføre denne Adskillelse mellem Kirke og Stat i Frihedens Navn. Ser man paa deres Fremgangsmaade, bliver den en ligefrem Fornægtelse af den elementæreste borgerlige Frihed. Medens nemlig en hvilken som helst anden Livsanskuelse, selv om den er nok saa forkert, nyder fuld Frihed, bliver den katholske Kirke bastet og bundet i alle sine Livsytringer: ved Gudstjenestens Afholdelse, ved Religionsundervisningen, ved de syges Berettelse og de dødes Begravelse.

Mest iøjnefaldende er Katholikernes Ufrihed, naar man ser stort paa Behandlingen af Ejendomsretten. Alle andre har og beholder deres naturlige Ret til Ejendomsbesiddelse, kun den katholske Kirke er stillet under en Undtagelseslov. Al kirkelig Besiddelse, baade fast Ejendom og Løsøre, er blevet erklæret for Nationalejendom. For saa vidt Kirken af Staten faar Lov til at benytte sig af Bygninger, skal den svare Skat, skønt den ingenting ejer mere. Præsterne er gjort brødløse, en Bestemmelse, hvorved Staten har brudt de ved et Konkordat med Kirken indgaaede Forpligtelser. De meget chikanerede Ordensfolk maa ikke mere undervise, ejheller, for at kunne tjene det daglige Brød, drive noget Haandværk, men de skal bære store Skattebyrder, skønt man har frataget dem al Ejendom. Dette Slag rammer imidlertid ikke blot Klosterfolkene, men hele Nationen; thi Ordensfolkenes omfattende Hjælp til fattige, syge og gamle kan slet ikke undværes og maa nødvendigvis paa en eller anden Maade erstattes af hele Folket.

III

Dybt føler Paven al den Uret, som saaledes bliver gjort. Men endnu mere ondt gør ham det Had mod Gud og den kristne Religion, som er den dybeste Aarsag til, hvad der foregaar paa den pyrenæiske Halvø. For at ramme Kirken, og navnlig dens øverste Hyrde, forsøgte den spanske Lovgivningsmagt at tilintetgøre Jesuiterordenen. Men det skal nok vise sig, at jo mere man prøver paa at skille Hjorden fra Hyrden, desto inderligere vil ved det guddommelige Forsyns Styrelse Baandet mellem Paven og det katholske Spanien blive knyttet.

IV

Navnlig de sidste Lovbestemmelser — de, som fratager alle Ordensfolk Retten til at undervise Ungdommen og Forældrene Retten til selv at bestemme, hvem der skal opdrage og undervise deres Børn; de, som sækulariserer Skoler og Anstalter uden Hensyn til Stifternes Vilje og tydeligt viser, at Lovgivningsmagtens Kamp gælder selve den katholske Religion — er af en saadan Art, at Paven ikke kan tie til dem. Derfor erklærer han: »I Embeds Medfør protesterer Vi paa det bestemteste mod denne Lov. Vi fordømmer den og erklærer herved, at den ingen Retskraft kan have mod den katholske Kirkes aldeles ubestridelige Rettigheder.«

Saa opfordrer Pius XI Katholikerne til at bruge alle lovlige Midler til at faa disse Bestemmelser forandret og erstattet med nye. Biskopper og Præster formaner han til med forøget Iver at tage sig af Ungdommens Undervisning i Religion, navnlig fordi den nye Skilsmislov har bragt Familielivet i Fare.

Alle Katholiker i Spanien skal opgive deres Særmeninger og samle sig om den ene store Opgave: at beskytte deres Tro og deres Fædreland. Ligeledes anbefales den katholske Aktion, d. v. s. Lægfolks Medhjælp ved Gejstlighedens mangfoldige Arbejde.

Rundskrivelsen slutter med en Bøn om, at alle, til hvem den er stilet, maatte sætte deres Lid til Kirkens Herre, Jesus Christus. For hans Fortjenesters Skyld vil Gud Fader høre deres Bønner. Endelig lyser Paven Velsignelsen over den spanske Nation.

F. K.

Paveaudiens.

»Bring dette kristelige Liv med hjem til eders Familie, Venner og paarørende og bliv sande Apostle ved eders Eksempel i den jer omgivende Verden, paa Arbejdspladsen og i jert Hjem.«

De nordiske Pilgrimmes Audiens hos den hellige Fader

fandt Sted Fredag den 2. Juni. Tidspunktet var først fastsat til Kl. 12, men blev forrykket til Kl. 18.

Paveaudiens — hvad ligger der i dette simple Ord? Er det en tom Ceremoni, en Rest af Fortidens Fyrstepragt, saaledes som mange ønsker at fremstille det? Svaret herpaa vil blive forsøgt givet i de følgende Linier.

Forventningen var stor hos de 100 nordiske Pilgrimme, som Kl. 18¹⁰ gennem mange Trapper og Korridorer var blevet ført ind i Konsistoriumssalen. Jeg vil ganske afstaa fra at beskrive denne smukke Sal i dens Enkeltheder, alene af den Grund, at der ikke blev Tid til at anstille detailleerede Undersøgelser, selv om vi sad og ventede over $\frac{1}{2}$ Time, inden Audiensen tog sin Begyndelse.

Ventetiden følte ikke lang. Vi var kommet til Rom, ikke som Turister, men som Pilgrimme, som Katholiker, der vilde besøge Kristenhedens Centrum, leve dets Liv i nogle Dage og opnaa de Goder, Kirken vilde tilstaa os. Vi vilde besøge vor hellige Fader, høre ham tale til os og velsigne os. Alt dette fyldte vore Tanker. Nu var vi naaet frem til Rom og sad og ventede paa Kirkens Øverste, servus servorum Dei, Guds Tjeneres Tjener.

Paa een Gang bliver der Bevægelse i Rækkerne. Der gives Tegn til, at man skal rejse sig, og umiddelbart derefter til, at man skal knæle ned. Pave Pius XI træder rask ind i Salen, henvender nogle Ord til Biskopperne og gaar derefter langs Rækken af de knælende, som alle ærbødigt kysser hans Ring, den Ring, som er Symbolet paa Apostelmyndigheden.

Paven begynder med de gejstlige, gaar derefter videre til vore nordiske Studenter i Rom, som forbereder sig til at modtage Præstevielsen, og fortsætter saa, først med Mændene, saa med Kvinderne.

Biskopperne følger med Paven og giver nogle forklarende Oplysninger om de enkelte Pilgrimme. Til mange sagde Paven paa Tysk: »Velkommen«, og da Turen kom til en svensk protestantisk Præst, lød det til denne med en ægte, hjertelig Klang: »Dobbelt velkommen«. Jeg vil ikke forsøge at skildre den Bevægelse, som greb os alle, da Paven rakte os sin Haand.

Efter at have fuldendt sin Rundgang steg Paven op paa

sin Tronstol og holdt i frit Foredrag en Tale paa Tysk til Pilgrimmene, som nu havde stillet sig i en Bue omkring Tronstolen. Talen var forholdsvis lang, ca. $\frac{1}{2}$ Time, hvilket viser Pavens store Interesse for Skandinavien. Talen, der senere blev gengivet i Hovedtræk paa Dansk af Biskop Brems, indeholdt følgende:

Først et hjerteligt Velkommen til alle dem, som havde glædet Paven med dette Besøg. Derefter en Opfordring til at udvinde de flest mulige Frugter af denne Pilgrimsfærd til Kristendommens og den kristne Kulturs Hovedstad, en Opfordring til og et Ønske om, at Opholdet i Rom for hver enkelt af os maatte blive en Kilde til et nyt, kristent, katolsk Liv, at vi maatte bringe dette Liv med os hjem til vor Familie, vore Venner og paarørende og ved vort Eksempel udøve Apostolat i den Verden, som omgiver os.

Endelig, inden selve Velsignelsen gaves, udtalte Paven, at han velsignede ikke blot alle os, som var til Stede, men ogsaa vor Familie, vore Brødre og Søstre, Slægtninge og nærstaaende. Derefter knælede alle ned, og nu lød de ufor-glemmelige Ord: »Benedicat vos omnipotens Deus. Pater et Filius et Spiritus Sanctus. Amen.« Audiensen var forbi. For enhver af os stod det klart, at denne Audiens kun havde Navnet tilfælles med en verdslig Fyrstes Audiens. Det var som Børn, der vendte hjem til Faderhuset efter et Ophold i Udlændighed, som Børn af vor hellige Kirke, at vi knælede ned for den, som kom til os i Christi, vor Herres og Konges Navn, for Christi Stedfortræder, Apostel-fyrsten, den af Kejser Nero henrettede galilæiske Fiskers Efterfølger, og det var af ham, vi modtog den almægtige Guds Velsignelse.

Harald Højriis.

Redaktionsrækken.

Mon nogen af de Herrer, der midt i forrige Aarhundrede begyndte Udgivelsen af Ugebladet, har tænkt sig Muligheden af, at deres Blad ikke blot skulde overleve hver eneste af dem, men bestaa endnu langt ud over den Tidsalder, de levede i? Store, til Tider næsten uoverkommelige Vanskeligheder har Bladet haft at kæmpe med gennem Tiderne; men det overvandt dem allesammen og er nu naaet saa vidt

som til 81. Aargang Nr. 25. Naar det er lykkedes saa godt, skyldes det forskellige Kræfters heldbringende Samarbejde i en fælles Interesse for og Kærlighed til Bladet og dets Sag. Medens mangfoldige af de Medarbejdere, der har ydet deres store Hjælp til at bevare Bladet og føre det frem gennem snart et Aarhundrede, er forblevet ubemærkede, saa ligger det i Sagens Natur, at det først og fremmest er Bladets Redaktører, der træder frem for os, naar vi ser tilbage over Aargangenens lange Række. Det er Redaktørerne, der præger Bladet, giver det Aand og Tone, baade ved deres egen Pen og ved det Udvalg af Medarbejdernes Stof, de lader finde Vej til Bladets Sider.

Gennem de 81 Aar har Bladet haft 11 Redaktører:

1. *W. J. Karup*, Medstifter af Bladet, men redigerede kun nominelt de to første Numre for 2. og 9. Oktober 1853.
2. *Konrad Sander*, fra 16. Okt. 1853 til 4. Januar 1857. Var Lærer ved St. Ansgars Kirkeskole, rejste senere tilbage til sit Fædreland, Tyskland, hvor han døde.
Fra 1857—60 havde Bladet ingen egentlig Redaktør, men redigeredes ved fælles Hjælp af Præsterne ved St. Ansgars Kirke, den senere Præfekt Herm. Grüder, Pastor Ant. Kohues og Pastor Johs. v. Euch, der senere blev Redaktør.
3. *Johs. v. Euch* fra 1860 til 1864, da han forflyttedes som Sognepræst til Fredericia. Døde som Biskop i København ¹⁷/₈ 1922.
4. *J. L. V. Hansen* fra 1864 til 1883. Gik efter 22 Aars Virksomhed som Præst i Folkekirken over til den katolske Kirke i 1863. Døde ²⁰/₆ 1884.
5. *Andreas Johansen* fra 1883 til sin Død ²⁴/₄ 1905. Var Præst ved St. Ansgars Kirke i København.
6. *Franz Ronge* fra 1905 til 1909. Nuværende Sognepræst ved Sakramentskirken i København.
7. *Niels Chr. Hansen* fra ¹/₁ 1910 til ¹⁶/₆ 1921. Forhenværende Sognepræst i Folkekirken, traadte i 1897 over til den katolske Kirke. Nu Lærer ved Realskolen i Thisted.
8. *Bernh. Jensen* fra ¹⁶/₆ 1921 til ¹/₄ 1930. Nuværende Sognepræst ved Rosenkranskirken i København.
9. *Cay Benzon* fra ¹/₄ 1930 til ¹/₁ 1932. Nuværende Præst ved St. Antoni Kirke i Brønshøj.
10. *H. Gamél* fra ¹/₁ 1932 til sin Død ²/₁₂ 1932. Virkede sidst som Præst ved St. Josefs Hospital i København, hvorfra han tog sin Afsked for at overtage Ugebladets Redaktion.
11. *A. Scherz*. Præst ved St. Annæ Kirke, København, har virket som Redaktionssekretær fra Efteraaret 1932 og fik Udnævnelse som Redaktør fra ¹/₁ 1933.

Saaledes ser Rækken ud. De første syv Redaktører blev udførligere omtalt i Ugebladets Nr. 41 i 1928 ved 75 Aars Mindedagen.

Naar man nu læser det første Nummer, der i 1853 udsendtes af Bladet, som dengang hed »Skandinavisk Kirke-tidende for catholske Christne«, vil man se, hvorledes Bladet gennem Tiden stadig har været sin Opgave tro og har fulgt den Linje, der da blev angivet.

Det første Nummer aabnes med en »Indledning«, der begynder saaledes: »I den menneskelige Aands Dybde ytrer sig stedse en Trang til det Sande, det Gode og det Skønne«. Denne Trang, som dybest set bundes i »Aandens overnaturlige Liv efter den christelige Tro«, skal det være Bladets Opgave at være Talsmand for ved »at oplive den overnaturlige Tro, det opmuntrende Haab og den alt besjælende, forenende, forskønnende evige Kærlighed.«

Efter Indledningen følger en Artikel, »Søndagen«, som viser, paa hvilken Maade Herrens Dag rettelig bør helligholdes. Endelig begyndes en gennem flere følgende Numre fortsat Levnedsbeskrivelse af »Den hellige Vincentius af Paul«, og der afsluttes med »Kirkelige Efterretninger«, som bringer Meddelelser fra Rom — Østrig — Frankrig — Belgien og Amerika. Et Eksemplar af Ugebladet fra indeværende Aargang 1933 viser, hvorledes det har bevaret sit Præg gennem Tiderne. Som Undertitel har der altid paa Bladet staaet: »til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme«, et Program, som trofast er blevet holdt Uge efter Uge. Ugebladet er ikke og har aldrig været et Underholdningsblad. Det har sin store Opgave i at være Budbringer for det sande, det gode og skønne, og i denne Aand har alle de skiftende Redaktører virket.

Da Bladet begyndte at udkomme, var vor Religionsfrihed, der blev givet ved Grundloven 1849, kun fire Aar gammel. Menigheden var kun faatallig, og Landet havde ikke mere end to katholske Kirker, St. Ansgar i København og St. Knud i Fredericia. Paa en Tid, hvor der intet fandtes af dansk katholsk Litteratur, begynder nu Ugebladet gennem det skrevne Ord at sprede Kendskab til og Kundskab om den katholske Kirke, og Bladets Sider blev det beskedne Grundlag for vor hjemlige katholske Litteratur, idet adskillige af dets Artikler senere udkom i Bogform.

En Mangel ved de gamle Aargange er, at de kun bringer meget sparsomme Efterretninger om Begivenheder indenfor det hjemlige Kirke- og Menighedsliv. Søger man Oplysninger om Hændelser, om Vækst og Udvikling, er der ikke meget at finde. Om dette nu skyldes Beskedenhed, idet de Mænd, der arbejdede med Bladet, jo ogsaa samtidig arbejdede med det meste andet kirkelige Virke, eller om man ikke har tænkt over, hvilket vigtigt Kildeskrift Ugebladet kunde være blevet, er ikke godt at sige. Først i nyere Tid faar Bladet Betydning i saa Henseende. Af stor Værdi er

derimod, navnlig i de ældre Aargange, Efterretningerne fra Udlandet. Om de store, for Kirken saa betydningsfulde Begivenheder, der f. Eks. i Aarene 1860—70 fandt Sted i Italien, Frankrig, Tyskland og Østrig, blev Ugebladets Læsere godt og udførligt underrettede. I det hele taget fulgte Bladet med vaagen Opmærksomhed alt, hvad der skete af Betydning for den katholske Kirke ude omkring i Verden, alt det, der længst er blevet Historie, men dengang var skæbnetunge Spørgsmaal, der bares i Haab eller bange Anelser.

Selv om Ugebladet stadig nøje og maalbevidst har fulgt den Vej, der blev angivet ved dets første Nummer, er det givet, at den store Forskel, der er paa Tiderne 1853 og 1933 efterhaanden har sat sit særlige Præg paa Bladet, ikke blot paa dets Udseende, men ogsaa paa dets Indhold. Man kan dele dets Udvikling i tre ret stærkt afgrænsede Perioder. Den første spænder over 30 Aar og afsluttes med J. L. V. Hansens Afgang som Redaktør i 1883. Det er lettere at fornemme Forskellen ved at gennemblade de gamle Aargange end i en kort Oversigt at sige, hvori den bestaar. Andet Afsnit rækker saa over 26 Aar og omfatter de to præstelige Redaktører Andr. Johansen og Fr. Ronge. De af os, der husker Pastor Johansen, vil forstaa, hvorledes han med sin frodige og særprægede Personlighed blev en Fornyelse for Bladet og paa forskellig Maade lod det følge Tidens stærke Udvikling omkring Aarhundredskiftet, et Arbejde, som Pastor Ronge fortsatte. Endelig begyndte den Periode, Ugebladet nu befinder sig i med Redaktør Niels Hansen, der tiltraadte i 1910 og gennem 10 Aars fortræffelig Redaktion med sikker og kyndig Haand førte Bladet ind i den nye Tid, der fulgte med Krigen.

Det var ingen let Opgave at overtage Ugebladet efter Redaktør Niels Hansen, men Pastor Bernh. Jensen blev det en god Arvtager. Siden Pastor Bernh. Jensen i 1930 opgav Redaktionen, fordi Arbejdet som Sognepræst ved det store Rosenkrans Sogn lægger fuldt Beslag paa Tiden, og Kræfterne yderligere var nedbrudt som Følge af gentagne alvorlige Lungebetændelser, har Bladet allerede sin tredje Redaktør. Pastor C. Benzons Stilling som Redaktør af baade Ugebladet og Ungdomsbladet, der hver har sin særlige Opgave, var ikke let, og han fratraadte da ogsaa Ugebladet efter knapt 2 Aars Redaktion. Pastor H. Gamél fik lige netop vist, hvilken udmærket Redaktør, han kunde være blevet, da Sygdom og Død afbrød hans Virksomhed inden et Aars Udgang.

Ugebladet, med sin Historie, er en dyr Arv at faa i Eje og føre videre, ud i det store uvisse, der hedder Fremtiden. Verden er blevet en anden, saa meget har forandret sig i Folk og Riger, Viden og Opfattelse gennem de Aar,

Ugebladet er udkommet. Men ét er evigt og uforanderligt, uberørt af alle Tiders Omvæltninger: den Sandhed og Skønhed, Ugebladet gav Løfte om at være Budbringer for. Der var altid ren Luft og klare Linier over vort kære gamle Blad, og det gik aldrig paa Akkord med sin Samvittighed. Det har altid virket i en sikker Tro paa sin Opgave, i Haab om Nytte og Gavn og i Kærlighed til sit Arbejde. Uden dette var Ugebladet aldrig naaet gennem de 80 Aar, og uden dette vil det være omsonst at fortsætte.

Lad ikke Ugebladet uænsat i den Flod af Blade og Skrifter, der flyder over Land og Hjem, luk Døren op for det og lyt til, hvad det har at sige! *Johs. H.*

Avisen.

Med et skarpt Smæld lander Avisen paa Entregulvet, og i samme Nu genlyder Huset af et mangetonet Skrig fra samtlige Husfæller, et Kor af Anmodninger og Protester, rettet mod den, der sejrende sætter sig i Besiddelse af denne Dagens vigtigste Fornødenhed, der gaar forud for Morgenkaffe, Morgenbøn og Barbervand.

Først paa Eftermiddagen vaagner Avishungeren med fornyet Styrke, intet Menneske med det ringeste Gran af Selvgættelse undlader at købe det sidst udkomne Middagsblad, fuldkommen Mættelse opnaar kun den, der har Raad til at abonnere paa et af de store Blades Aftenudgaver, der naturligvis suppleres med Radioens essentielle Udsendelse.

Hvad søger det store Flertal i Avisen? Ungdomskilden, den evige Fornylse. Een finder her de karakteristiske Træk, der kendetegner hans Maske, en anden dier ihærdigt og grundigt Lederen for at kunne følge Trop med Omgangskredsen og bevare sig selv som en aandløs, men skarpt præget Kliché af konventionel Tankegang og saakaldt Aandsretning. For de Tusinde er det Modens excentriske Paahit og Theaterverdenens personelle Nyt, der drager — alle drages i feberagtig Spænding mod de Sider, der rummer Sportsresultater og Trækningslister, alle har de i den ene eller den anden Retning sat deres Lid til, at Lykkens Terning vil vise det Tal, den Person, den Hest, de har sat alt Haab ind paa, hele deres Formue og den Attrap, de vover at kalde Sjæl. Den gamle af Dage aabner med rystende Hænder sit Blad og studerer Tabslisten, Dødsannoncerne, frygtende at se endnu en af sine Venner — maa-ske den sidste — anmeldt som død — undertiden med et skadefro Blink i de rindende Øjne ved Meddelelsen om en Fjendes afgørende Fald.

Pressen har Bud til alle, og denne polygone Egenskab er saavel dens Styrke som dens Svaghed. Hvert Blad har sin Menighed, det er Fællesudtryk for i alle Forhold: Politik, Religion, Moral, — en kompakt Majoritet af Ignoranter, der paa Vildmandsvis sluger Skæl og Kerne raa. Er man saa naiv at appellere til Ignorantens Fornuft, opremser han sit Blads Mening om alting fra A til Ø, og det er — med hans Yndlingskraftudtryk som Trumf — Sandhed, for det staar i Avisen! Avisfodring er ikke bestemt for selvstændigt tænkende, og intet Steds er Korpsaanden saa bastant som indenfor de virkelige Avisæderes Kreds.

Udenfor Korpsset staar tre ulige store Afdelinger: Børnene, de indifferente og de fribaarne.

Børns Avislæsning fortjener større Opmærksomhed, end det sædvanligvis er Tilfældet. Det maa ikke overses, at Barnehjernen ganske ureflekterende optager Stoffet til Magasinering. I Konflikttilfælde vil Barnet i bred Almindelighed tage Stilling til det udkastede Spørgsmaal paa Basis af dets korte Erfaringsrække og de hjemlige, rent lokale Principer og Anskuelser. Men lader man sig skuffe af denne tilsyneladende uskyldige Avislæsnings øjeblikkelige Resultater, og undlader man periodiske vejledende Indgreb, vil man en grim Dag erfare, at Stoffets Aand og Tone har undermineret den Moral, Forældrene med uhyre Besvær har ment at grundmure for Tid og Evighed.

Den indifferente føler Verden paa Pulsen i Handelstelegrammerne; Børskurserne og Annoncespalternes Tilbud og Efterspørgsel er hans Alfa og Omega. Han tager Lederen overlegent og er sig bevidst at kunne skrive betydeligt bedre, hvis han bare gad være over det.

Fribaarne er den, der ikke gaar paa Akkord med sin Overbevisning, ikke beherskes af sine Omgivelsers Ros eller Dadel, ikke blindt giver Følelserne Førerskabet. Hver Følelse har sit Korrektiv, der regulerer dens Styrke og Bevægelse, vort Korrektiv er alene den hellige Kirkes Lære. Vort Ugeblad skal derfor — som hidtil — ikke være en Tumleplads for Løgn og Bagvaskelse, men et Aandens Rustkammer, hvor blanke Vaaben smedes. Og løfter vi Skjold og Væрге, det skrevne Ord, i Døgnets Kævl og Tummel, da være Gud med os, thi vort Løsen er og vil altid være:

pro ecclesia et pontifice! *frater acidus.*

Meninger om Pressen.

„En Katholik, som ikke til Stadighed understøtter den katholske Presse, har ikke Ret til at kalde sig for en god Søn af den katholske Kirke.“

Biskop E. v. KETTELER.

„Det er blevet sagt, at det er en større Velgerning at støtte den gode Presse end at bygge ti Hospitaler, thi de mest trængende Stakler er de, som er aandeligt syge. — Den store, ærværdige Pave Pius X giver os et endnu mere afgørende Svar. Mens han var Patriark i Venedig, tog han Del i et Møde, hvorpaa Pressens Sag blev behandlet. Der klagedes over, at „La Difesa“, en god katholsk Avis, havde det meget svært ved at eksistere. Da forlangte Pius Ordet og sagde: „Det vilde være sørgeligt, dersom „La Difesa“ nu maatte indgaa, indgaa, efter at have kæmpet i saa mange Aar for den katholske Sag. Det maa ikke ske. Jeg vil bringe alle Ofre for at holde den i Live; ja, dersom det skulde være nødvendigt, vilde jeg hellere pantsætte min Ring, mit Kors, selv min Kardinalsdragt.“

TH. A. ZOETMULDER O. Præm.

„Man hører ofte Folk sige: „De katholske Blade er for dyre!“ Hos de samme Mennesker finder man hver Uge illustrerede Blade, som koster dobbelt saa meget! Andre siger: „De katholske Blade er ikke meget værd, de er ikke interessante!“ Dertil svarer jeg: „Ved at abonnere paa vore katholske Blade hjælper De til, at de bliver noget værd, at de bliver interessante.“ Hvilken Støtte for vore Blade, hvis Menighedsmedlemmerne forstod Betydningen af den gode Presse og vilde ofre et Par Kroner paa den. Hvilket herligt Apostolat vilde de ikke udføre!“

TH. OP DE COUL O. Pr.

Den store Presse og vi.

(Sluttet.

Politiken med Ekstrabladet (Opl. 95,200 + 36,900). Disse Blades Penne er (med et Par grundtvigske Undtagelser) alle helt frigjort for Kristendommen. Det er ingen Kampstilling, der indtages, for Kristendommen er aldeles antikveret og uden Interesse. Lejlighedsvis falder der venlige Ord til den katholske Kirke for dens Organisationssystem, aldrig for dens Tro. Iøvrigt er disse Blades Mening, at Kristendom ikke er »Stof«, ofte af velgørende Virkning, for de ulejliges sig sjældent med at træde os for nær. Der gives dog Undtagelser, for det første i »Politiken«s Kronik, hvor Mænd som Doktorerne Frederik Poulsen og Ditlev Nielsen hyppigt nedsabler Kirken, den ene med Ironi, den anden med Postulater. For det andet i Ekstrabladets redaktionelle Artikler, der ofte giver Udtryk for Redaktørens Syn paa Religionen; at denne er Enkeltmands personlige Livsfilosofi, og hvad der er derudover, er religiøs Dumhed eller Anmasselse. Dette religiøse Syn faar ham af og til i

Harnisk overfor vor Kirke, og i Harnisk er denne Redaktør ret voldsom.

I moralske Sager er disse to Blade os fjernest af alle. De skriver for et Publikum, som formodes ogsaa at være uhildet af det traditonelle Syn, og det er deres Stolthed at staa i Ledtog med de ultramoderneste Tanker. Derfor har ogsaa Propagandaen for Fosterdrabet haft sin sikre Borg i disse Blade.

De borgerlige Blade, *Berlingske Tidende* (87,300) og *Dagens Nyheder* (52,500), er, som Borgerskabet selv herhjemme, ganske uden Ansigt. Det er deres Ære (især *Berlingske's*) indenfor Bladrammerne at give alle tænkelige Meninger (og et Par af dem, der nok kan siges, men ikke tænkes) Udtryk. Derfor har de Søndags-Kirkesider, men tillige Plads for hver den, der arbejder paa Kirkens Udryddelse. Redaktionelt har de selvfølgelig ingen Anskuelse om Religion, men derimod en kirkepolitisk Stilling. De har den Fordel fremfor de førnævnte Blade, at de sjældent lader kristendomsfjendske Angreb fremkomme uden at faa modsatte Udtalelser fra andet Hold.

Moralsk er disse Blade paa en vis Maade den lumskeste Fare. De skriver for det ansigtsløse Borgerskab og skal have alt med, ogsaa det let fordærvede. Man kan med Sindsro stole paa, at de gør Reverens for den kristen-moralske Tanke, selv om den ikke er »Stof«; men med samme Sindsro tør man regne med, at de f. Eks. paa Theatrets Omraade ligger i Støvet for Letfærdigheden, naar den bæres frem af et »Navn«.

De smaa Middagsblade lever af Sensationer, der er saa store, at man ikke kan vente med at læse om dem i den større Avis. Og skal man leve af Sensationer, kan man ikke være kræsen. *Aftenbladet* (ca. 40,000) er en Tone finere end *B. T.*; men til Gengæld er *Aftenbladets* Søndagsudgave en meget lummer Historie fra først til sidst.

Blandt Ugebladene maa med Hæder nævnes *Familie-Journalen* (220,000), som praktisk talt aldrig gør vore Begreber Uret, medens *Hjemmet* (196,000) Gang paa Gang i sine større Artikler gaar moderne Vantros Ærinde, saa hyppigt, at det ikke kan skyldes en Tilfældighed.

*

Provinspressen er i det store og hele mere beskæftiget med det rene Nyhedsstof og falder for saa vidt udenfor vor Bedømmelse. Men hvad angaar de nævnte Blade — hvilken Stilling maa vi saa indtage?

Der er kun én, som er praktisk mulig. Den bestaar i at holde Øjnene aabne mest muligt, men ikke forsøge sig med Forbud. Forbud mod Læsning at farlige Blade kan

(saalænge vor katholske Presse er saa beskeden) umuligt gennemføres. Men medens vi lader os selv og vore Trosfæller læse den ukatholske Presse, maa vi med ekstra Udtrykkelighed gøre os Rede for, hvad der i Troens og Sædernes Verden er Sandhed, og hvad det er for Anskuelser, Pressen giver Plads for.

Den positive Side af Sagen (Sandhedens Forkyndelse) kan vore Blade gøre meget mere for, end de allerede gør. Men den negative Side, Beskæftigelsen med Meninger og Tendenser i Dags- og illustreret Presse, kan vore Blade gøre enormt meget mere ved, for den er næsten uopdyrket Land. Det kan bringe os Kamp, men hvad er vi her i Verden for — andet end for at stride den gode Strid?

H. D. T. Kiærulff.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Jeg blev behandlet paa bedste Maade, fik et pænt lille Værelse oppe paa 3dje Sal, en god lille Seng og skulde indtage alle mine Maaltider sammen med Biskoppen og Præsterne og havde iøvrigt fuld Frihed, hvad jeg satte megen Pris paa. Men allerede den første Dag kom der en Tvang, ikke fra Biskopperne og ikke fra Præsterne, men — fra den gamle Husholderske. Hun hed Madame Valentin og syntes mig at være en noget stramt anlagt Dame; jeg havde paa Fornemmelsen, at hun meget vanskeligt vilde kunne erstatte min Mor. »Hun hører sikkert til dem, der ikke ret godt kan lide os Dreng,« tænkte jeg, og jeg fik snart Bevis for, at jeg ikke tog fejl.

Da jeg nemlig den første Eftermiddag frisk og munter løb gennem en Gang i Huset, kom den stramme Madame mig pludselig i Møde. Hun saa strengt paa mig, truede mig med hævet Pegefinger og sagde: »Det siger jeg dig, Dreng, sørg for at opføre dig godt her i Huset, ellers faar du med mig at bestille. Og sørg ogsaa for, at du hver Dag kommer præcis til Maaltiderne, ellers faar du intet at spise ...«

Jeg forsøgte at berolige hende og forsikrede hende straks: »Jamen, Madame Valentin, jeg har foresat mig ganske bestemt at opføre mig godt her i Huset. Jeg skal nok sørge for at komme præcis til Maaltiderne.«

»Ja, ja,« sagde hun, »Dreng forstaar at give smukke Løfter, men at holde dem, det forstaar de mindre godt. — Jeg gentager det, mærk dig vel, hvad jeg netop har sagt.«

Derefter skiltes vi. »Hun er rigtignok streng,« tænkte

jeg. »Men maaske tager hun alt saa nøje, fordi hun er saa from og dydig.« Og jeg besluttede ikke at give den gode Madame Valentin nogen Grund til Utilfredshed og at rette mig ganske nøje efter alle hendes Anvisninger. Ogsaa min Mors Formaninger faldt mig ind: »Vær altid venlig, føjelig og lydig, selv mod haarde og strenge foresatte,« havde hun sagt. Iøvrigt har Madame Valentin kun sagt, hvad der er godt og fornuftigt, tænkte jeg.

Jeg gik nu op paa mit Værelse, satte mig ved Bordet og begyndte at tænke over min Stilling. Den gamle Dames strenge Ord virkede endnu paa mig. De gjorde mig dog ikke bedrøvet, men tjente kun til at anspore mig til i alle Henseender at tage mig sammen.

Mens jeg sad der ganske alene, meldte det vigtige Spørgsmaal sig, hvorledes jeg bedst kunde indrette min Dag. Jeg var jo ganske fri og kunde gøre, hvad jeg vilde. Efter en kort Overvejelse sagde jeg til mig selv: Det fornuftigste, jeg kan gøre — i alt Fald i de første Par Uger — er at se lidt nøjere paa alt det nye, især alt det usædvanlige her i Byen. Thi i denne straalende Storstad var alt fremmed for mig: Gaderne, Menneskemyldret, Vognene, Hestene, hele Trafiken, alt sammen var det for mig en uløselig Gaade. Jeg var jo ganske ny her og havde aldrig i mit Liv set noget lignende. Jeg havde f. Eks. endnu aldrig set en Allé af Træer. Første Gang, jeg saa en saadan, stod jeg som fastnaglet af Forbavselse og Beundring . . . Denne levende Masse af grønne Blade, der bevægede sig over mit Hoved . . . Hvor var det dog vidunderligt og hemmelighedsfuldt. Et Æble eller en Pære havde jeg heller aldrig i mit Liv set, og aldrig en stor Hest. Paa Island var jeg nok vant til Heste, men det var ganske andre Dyr: smaa, yndige Ponnyer. Da jeg første Gang i en af Københavns Gader saa en Vogn med to kæmpemæssige jyske Heste for, blev jeg saa forskrækket, at jeg løb min Vej. »Det er ikke Heste,« tænkte jeg, »det er Elefanter.« Og saadan gik det mig med det hele i denne store, mystiske By. — Alt dette maatte jeg altsaa se nøje paa og grundigt studere, saa jeg kunde bevæge mig med en vis Sikkerhed. Jeg tog mig derefter for at lægge en bestemt Plan for Dagen. I de kommende første Dage skulde den bestaa deri, at jeg hver Morgen straks efter Frokost vilde gaa ud, vandre langsomt gennem de nærmeste Gader, efterse alt og udspørge de smaa Dreng, jeg vilde møde, om alt, hvad jeg ikke kunde forstaa, og saaledes lidt efter lidt gøre mig fortrolig med det. Men saa vilde jeg ogsaa sørge for, som Madame Valentin havde sagt, at være hjemme præcis til Middag. Efter Middag vilde jeg saa igen gaa ud og fortsætte mine

Storstadsstudier indtil Aftensmaden. Denne Plan udførte jeg straks.

Jeg gik hver Dag ud i Byen, mærkede mig nøje alle de Vidunderligheder, jeg traf paa, eftersaa alt og gjorde mig grundig bekendt med det. Hvad jeg ikke forstod, spurgte jeg de smaa Drengene om, som jeg tilfældig traf paa Gaden. Jeg gjorde raske Fremskridt, og efter 14 Dages Forløb havde jeg nok af dette Studium, thi nu vidste jeg alt, hvad jeg vilde vide. Jeg gik altsaa igen op paa mit lille Kammer og begyndte endnu engang at overlægge.

Hvorledes skulde jeg nu videre indrette min Tilværelse? Det var Spørgsmaalet. Da kom den Tanke, det vilde være passende, om jeg nu blev lidt mere hjemme for at hengive mig til en ny Beskæftigelse. Og en saadan var ikke svær at finde: Jeg vilde igen begynde at læse Bøger, som jeg saa ivrigt havde gjort paa Island, for at uddanne min Aand. En Bagtanke havde jeg ogsaa dermed: Jeg kunde maaske paa denne Maade erstatte Folkeskolen gennem Privatstudium. Medens jeg beskæftigede mig med denne nye Plan, følte jeg, hvorledes min gamle Læselyst vaagnede. »Ja, nu maa jeg trække mig tilbage til mit Kammer,« raabte jeg begejstret, »jeg maa studere og læse mange gode Bøger, som jeg tidligere gjorde i min Faders lille Bibliothek.« *Jón Svensson S. J.* (Fortsættes).

A. C.'s St. Hansfest.

I Vinterens Løb har A. C. Gang paa Gang kaldt paa københavnske Katholiker og beredt dem festlige Aftener, der staar i vor Erindring med særlig Glans. De unge Studenter lader nu ogsaa høre fra sig ved Sommertid — og arrangerer St. Hansaften i Ordrup en Fest til Ære for St. Johannes Døberen. Naar man ser hen til de Aftener, vi tidligere har tilbragt i Studenternes Kreds, bør vi vente os en stemningsrig og smuk Aften.

Saa drager vi til Haraldsted.

Danmark ejer en Mand, der som Helt og Helgen lever videre i Folkets Erindring, og om hvem Digteren med Rette synger:

Helten segned for sin Fjende —
 men om end Aarhundred gik,
 er det, som hans skønne Minde
 stadig lyser for vort Blik.
 Tid kan skifte — Mænd kan segne,
 lige rank Knud Lavard staar.
 Aldrig Roserne vil blegne,
 der er slynget om hans Haar.

(E. F. Rønnow).

Knud Lavard.

A. Rémy.

Det smukke Billede, som er malet af Kunstmalerinde A. Rémy og ophængt i St. Knuds Skoles Trappegang, og det stemningsfulde Vers, som vi har taget fra Skolens lige udsendte Aarsberetning, bør minde os hjerteligt om vor ridderlige Helgen, saa vi med Begejstring begiver os paa Valfart Søndag den 25. Juni. Lad os gøre denne Dag til den store, danske Valfartsdag! Fra København afgaar et Tog Kl. 6²² (billigt Søndagstog); med Toget Kl. 8⁰² (Hurtigtog) kan man naa til Ringsted ved Valfartens Start.

Pastor Boerrigter beder os oplyse, at man denne Gang vil kunne faa Forfriskninger til moderat Pris i Præstegaardens Have.

NYE BØGER.

Die Presse und der Katholik. Udg. af J. W. Naumann, Augsburg, 1932. Haus & Grabherr. 330 S., 4°, 12 Mk.

Vi har ikke Overflod paa katholske Bøger, som alsidigt behandler Pressespørgsmaalet under en katholsk Synsvinkel, skønt vi paa hvert Skridt i det offentlige Liv bliver nødt til at tage Stilling til den gode eller daarlige Presse. Naar man nævner Dr. Eberles udsolgte Bøger om »Stormagt« Presse eller Abbé Bethleems Værker, har man allerede

nævnt de vigtigste. Men Livet trænger paa og spørger: Hvad forstaaer man ved den daarlige Presse? Skal vi foretrække Dagbladet eller religiøse Ugeskrifter? etc. Vil man svare fyldestgørende, forlanges ikke blot Kendskab til Moral, Dogme og Pastoral, men ogsaa stor Fortrolighed med den moderne Presses Organisation og Væsen. Derfor har Redaktør Naumann med en Kreds af Medarbejdere villet skabe et Værk, som tager Stilling til alle disse Problemer, til Dogme og Kirkeret ikke mindre end til Sport, Nyheds-tjenesten og Annoncer. Hvad kyndige Medarbejdere her siger om den neutrale Presse, om Medarbejde, om de forskellige Blades Karakter, hæver Bogen højt over Skrifter eller Foredrag, hvor ene den negativ-afvisende Kritik hersker. Bogen opdrager til positivt Arbejde paa Pressen, især den katholske. Naumann har skænket os en Haandbog, som er uundværlig for alle, der beskæftiger sig med Pressen og vil tænke klart og katholsk om den. Det eneste, vi savnede, var en fyldig Oversigt over Alverdens katholske Presse. Den er maaske svær at fremskaffe, naar den samtidig skal være paalidelig, men netop derfor vilde man være taknemmelig for at blive betjent i denne Retning.

Fra Hovedstad og Provins

Maribo. Da Maribo By mindedes St. Birgittas aandelige Døtre. Den store Klosterhavefest i Maribo til Fordel for Udgravningen af Ruinerne blev en stor Begivenhed. Maribo Stiftsmuseum under sin Formand, Amtsforvalter Holck, havde udfoldet store Bestræbelser for at give Udstillingen et historisk Præg og ogsaa faa noget af det alvorlige i Forgrunden.

Amtsforvalteren havde anmodet Pastor Klessens om at lave en Paramentsudstilling. I et Lokale paa Olsens Hotel, Byens fornemste, blev der da udstillet et prægtigt Udvalg af Kirkedragter og andre kirkelige Udsmykningsgenstande, hvoraf mange i Tilknytning til Birgittinerne. Den hellige Birgittas Billede lyste fra Korkaar og Messehagler, og det hang omkranset af det svenske Flag, Dannebrog og det pavelige Banner paa en Hædersplads i Salen. Over tre Tusinde Mennesker besøgte denné Udstilling, hvor Redaktør N. P. Nielsen, Medlem af Stiftsmuseets Bestyrelse, holdt Foredrag Time efter Time om alt, lige fra en Gennemgang af den hellige Messe og Birgittinerne's Andagtsliv til de kirkelige Dragters Symbolik og Oprindelse. Han krydrede

de uafadeligt skiftende Foredrag for Hold efter Hold med Indskud fra Vadstenadiariet, Birgittinernes Bønnebøger og Prædikensamlinger. Gang paa Gang hørte man jævne Folk udtale: »Hvor er det dog interessant at høre om alt dette.« Alene dette, at tre Tusinde Mennesker her for første Gang hørte, hvad katolsk Andagtsliv virkelig gaar ud paa, viser, at man i Maribo ikke er bange for at gaa til de Kilder, der kan give udførlig Besked om Birgittinernes Andagtsliv i den Aand, der var Birgittinernes.

Paa den gamle Klostergrund, hvor Festen formede sig som en Kermesse, muntert, men fra først til sidst værdigt, var der arrangeret en historisk Udstilling, hvori en Række Genstande i Tilknytning til Klostret var udstillet, ligesom der var udarbejdet en lang Række forklarende Tekster i Tilknytning til Sagerne.

Dagens Clou blev et »Drømmespil fra Klosterhaven«, skrevet for Festen af Hr. H. D. T. Kiærulff. Ikke mindre end syv unge Københavnerne med Forfatteren i Spidsen var taget til Maribo og opførte det gribende Spil paa Byens Teater. Det greb dybt i Sindene, da Tilskuerne saa Birgittinernonnerne i de gamle Birgittinerdragter komme ind paa Scenen. Man forstod, at her vaagnede Aanden fra det ældste Maribo i en smuk og stilfuld Ramme, og Stykkets Indhold gav et dybt Indblik i Klosterkaldets Følelser og Alvor. Et mægtigt, vedvarende Bifald fra det fyldte Teater lød ved Forestilling efter Forestilling de flinke, scenevante københavnske Dilettanter i Møde. Ogsaa adskillige af Folkekirkens Præster overværede Opførelsen, og fra alle Sider fandt man, at Forfatteren paa en værdig Maade havde skabt et Drømmespil, der kunde tale til alle. Det var en virkelig Oplevelse.

I den gamle Birgittinerkirke var der Kirkekoncert med et for Lejligheden udarbejdet Program. Her sang Fru Direktør Arnold Christensen bl. a. Gounods »Ave Maria«.

Festen viste helt igennem, at fælles Minder kunde tale sit dybe Sprog til alle Danske, uanset Konfessionsforskell. Der lød ingen Kritik, og fra alle Sider var man enige om, at Maribo Bys Borgere paa en smuk Maaade havde mindedes de Nonner, der i det Herrens Aar 1416 havde anlagt Klostret, omkring hvilket Maribo By opstod. *Maribonit.*

I Dagspressen findes for Tiden følgende Bekendtgørelse fra Jordlovsudvalget:

»Ansøgninger om Parceller af Statsjord og Præstegaardsjord til Overtagelse pr. 1. April 1934 i Henhold til Jordlovene af 4. Oktober 1919 med Tillægslove, jfr. Lov Nr. 90 af 25. Marts 1933,

og om Statslaan til Oprettelse af Husmandsbrug eller

til Supplering af smaa Ejendomme, hvis Grundværdi ikke overstiger 3000 Kr., eller til Oprettelse af mindre Gaardbrug eller til Køb af Lejehuse eller om Tillægslaan i Henhold til Lov af 29. Marts 1924 med Tillægslove, jfr. Lov Nr. 90 af 25. Marts 1933

kan paa sædvanlig Maade indsendes gennem vedkommende Kommunalraad.

Eksemplarer af Lovene henligger til Eftersyn hos Kommunalraadenes Formænd, hos hvem Ansøgningsskemaer kan erholdes tilligemed en Fortegnelse over den Stats- og Præstegaardsjord, der ventes til Raadighed, og en Fortegnelse over Formændene for de forskellige Husmandsbrugs-kommissioner.

Statens Jordlovsudvalg, den 4. Maj 1933.

Niels Frederiksen, Formand.

Vi undlader ikke herved at gøre vore Trosfæller opmærksomme paa dette Forhold.

Der er dog maaske en eller anden, der stammer fra Landet og kunde ønske at sætte sine Ben paa sin egen Jord og under sit eget Bord.

Det er haardt Arbejde at være Husmand nu til Dags, og en 8 Timers Arbejdsdag slaar ikke til. Nogen Kapital ud over det allernødvendigste er det ogsaa ønskeligt, at den unge Nybygger disponerer over.

Men er der Lyst og Vilje og Dygtighed, saa er der ogsaa en Fremtid deri, naar Guds Velsignelse kommer til. Husk dog, at den skal til.

Nu, hvor katholske Kirker og Kapeller ligger spredte over hele Landet, kan det ikke være vanskeligt at finde et Sted i Nærheden af et Gudshus. Der er ikke noget i Vejen for, at man kan udtale Ønsket derom for Jordlovsudvalget.

Men glem saa ikke bagefter, at Kirken ligger der.

Fra nu af indtil videre skal alle Vikariatets Præster tilføje:
Oratio imperata ad petendam pluviam i alle Messer, non obstantibus rubricis.

Kbhvn. 13. Juni 1933.

f Jos. Brems.
Vic. Apost.

St. Hansfest.

St. Hans Aften -- Fredag, d. 23. Juni — afholder ACADEMICUM CATHOLICUM St. Hansfest i Ordrup. Festen begynder Kl. 20 med Andagt i St. Andreas Kirke. Ophold til Spisning af evt. medbragt Allensmad.

Kl. 21¹/₂ afbrændes St. Hansblus paa Marken foran Kollegiet. Fællessang, Korsang, Baaltale. (Den nye kath. Sangbog bliver benyttet og vil kunne købes paa Stedet.)

ALLE ER VELKOMNE!

Komitéen.

NB. I Tilfælde af ugunstigt Vejr aflyses Baalfesten. Meddelelse herom kan faas: Telf. Ordrup 422 Kl. 17—19 samme Dag.

Hvem vil hjælpe St. Bendt?

Læserne husker, at jeg for et halvt Aar siden rettede en Bøn til dem om at hjælpe St. Bendts Tropa og Flok i Rosenkranssognet. Spejderarbejde er et Ungdomsarbejde, der giver bedre Penge end det meste andet Arbejde, men det kræver til Gengæld en større Indsats. Lederne maa ofre meget mere Tid end almindelige Foreningsmænd og komme i langt personligere Kontakt med de unge, end det sker andetsteds. De gør dette krævende Arbejde vederlagsfrit. De ofrer Aar af deres Fritid og med Glæde, for Udbyttet er stort.

Men der kræves ogsaa mere, hvis Spejderarbejde skal lykkes fuldtud. Der kræves et Sted, et lille beskedent Lokale, hvor Spejdere kan samles og lære deres Spejderhaandværk. Er der mon ikke en Katholik, som kan hjælpe St. Bendts Drengene til dette? Et eller andet Sted i København maa der dog nok være et ledigt Rum, som en Katholik vil stille til Raadighed for saa god en Sag. Jeg beder den, der ser en Udvej til at hjælpe, om at sende mig et Kort.

Og endnu en Ting. Drengene skal i Sommerlejr, det er Aarets store Oplevelse og tillige Aarets store Chance for at kunne lære Drengene at blive gode katolske Karakterer. Men i St. Bendt er der mange fattige Drengene, som ikke kan skaffe de ti Kroner, som en Lejr med vidtdreven Økonomi kommer til at koste pr. Deltager. Hvem af Læserne, der ikke har et Lokale til disse Drengene, har maaske en Skærv til deres Sommerlejr? Den Skærv beder jeg sendt til Formanden for Tropsraadet, Pastor Jensen, Boyesg. 8.

H. D. T. Kiærulff,
Bredgade 67.

Søndag den 25. Juni i Fredericia Christi Legemsprocession og Eftermiddagsmøde i Fuglsangskoven.

Foreløbigt Program:

Kl. 9¹/₂ Højmesse i Kirken.

Kl. 10³/₄ Procession. Procession og Prædiken ved Højærværdige Hr. Pastor Rijkevorsel fra Kolding.

Gratis Bespisning af alle Gæsterne rundt om i Hjemmene og hos Præsten i Skolens Sal og Klasseværelser (Middagsmad). Det er dog kun muligt at give Middag til dem, der har meldt sig med Navne til Præsten senest Torsdag d. 22. ds. Vi haaber, der vil komme rigtig mange. Hvor der er Hjerterum, er der ogsaa Husrum. Kl. 3 Møde i Fuglsangsskoven godt 3 Kilometer fra Kirken. Man kan komme til at køre med Omnibus derud.

Emnet for Talerne er:

Vi Danske og Catholicismen.

En Række korte Taler paa kun 5--7 Minutter, Korsang eller Fællessang ind imellem. Det er Meningen, at en hel Række, særligt Lægmand faar Lejlighed til som Danske at tale om det, som de særligt elsker i vor hellige Tro og Kirke. Jeg haaber, der vil melde sig mange. Taletiden vil blive strengt overholdt. Hr. Kriminalbetjent V. Kallan og Hr. Direktør H. Schultz fra Kolding er allerede indtegnede som Talere.

Vi haaber paa Guds Velsignelse og godt Vejr.

Fredericia den 12. Juni 1933.

J. Orlík.

Ung, exam. Lærerinde (Katholik) søger Stilling ved en katolsk Skole eller hos privat Familie.

Henv.: *Hedvig Cederstrand*, Egetofte 2, Hellerup. Tlf. Hel. 1379.

Oktavugen efter Christi Legems Fest.

St. Ansgars Kirke. Torsdag den 22. Juni Kl. 20 Procession.

Jesu Hjertes Kirke. I hele Oktaven er der Kl. 19 $\frac{1}{2}$ Andagt. Søndag den 18. Juni Kl. 19 (ikke Kl. 19 $\frac{1}{2}$) Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. Processionen i Haven finder, i Tilfælde af daarlige Vejr om Torsdagen, Sted den følgende Søndag Kl. 16.

Sakramentskirken. Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Højmesse Kl. 10 indtil Andagten Kl. 18. — Paa Hverdage i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter Messen Kl. 8 og Andagt Kl. 20. — Messen Kl. 10 frembæres for alle levende og døde Medlemmer af Sakraments Sognet.

Rosenkranskirken. I hele Oktaven hver Morgen Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 19 $\frac{1}{2}$ Andagt.

St. Annæ Kirke. Søndag den 18. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 20 Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). I hele Oktaven hver Aften Kl. 19 $\frac{1}{2}$ Andagt med sakramental Velsignelse. — Søndag den 18. Juni Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret tillader det; efter Processionen stille Messe, tidligst Kl. 11.

St. Knuds Kapel. Sønd. d. 18. Juni: Sangmesse m. Præd. Kl. 8.

St. Nikolaj Kapel. (Strøbyvej 2, Hvidovre) Søndag d. 18. Juni Kl. 9 Højmesse. Derefter Procession og Præd. i Haven.

Festprogram til Søndagen den 18. Juni i Roskilde.

(Christi Legems Procession.)

Kl. 7 stille Messe, Kl. 9 Højmesse og Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Hefter med Processionssalmer à 10 og 15 Øre). I Processionen synges I Sæt. Side 3—14. Kl. 12 Middagspause. Lejesalen staar til Disposition for udenbys Deltagere. Her kan medbragt Mad nydes. Kaffe, The, Sodavand faas billigt.

Kl. 14 $\frac{1}{2}$ Foredrag i Festsalen ved P. Pauli S. J.: »Den gamle Kirke og vor moderne Tid«.

Kl. 17 Festandagt i Kirken.

Tre lukkede Retraiter i Roskilde.

- I. For ældre Damer: Fra Onsdag Aften d. 26. Juli til Søndag Morgen d. 30. Juli — ved Pater Menzinger S. J.
- II. For unge Damer: Fra Onsdag Aften d. 2. Aug. til Søndag Morgen d. 6. Aug. — ved Pater Menzinger S. J.
- III. For Herrer: Fra Onsd. Aften d. 9. Aug. til Sønd. Morgen d. 13. Aug. — ved Pater Pauli S. J.

Prisen for de tre Dage er 5 Kr. Deltagerne bringer kun de allernødvendigste Toiletsager med. I Fjor var der 70 Retraitanter til Roskilde Retraiter. Vi tør regne med endnu større Tilslutning i dette Jubelaar. Omend de aandelige Øvelser er beregnet for Katholiker, tillades det dog at tage anderledes troende Bekendte med. Dette bedes dog anført ved Tilmeldelsen.

I Fald ældre Damer af Hensyn til Tidspunktet foretrækker at deltage i de yngres Hold eller omvendt, vil en saadan Indrømmelse kunne ske.

Tilmeldelser sendes til Sognepræsten i Roskilde med Mærket: »Retraite«.

Kirkelig Kalender.

Juni.	Juni.
18. S. Søndag i Christi Legems Oktav.	25. S. Søndag i Jesu Hjertes Oktav. — Petrus og Paulus.
19. M. i Oktaven.	26. M. Johannes og Paulus.
20. Ti. i Oktaven.	27. Ti. i Jesu Hjertes Oktav.
21. O. i Oktaven.	28. O. Vigilie. — Irenæus.
22. T. Oktav af Christi Legems Fest.	29. T. Petrus og Paulus.
23. F. JESU HIERTES FEST.	30. F. Okt. af Jesu Hjertes Fest.
24. L. Johannes Døberens Fødsel.	1. L. Vor Herres Jesu Christi dyrebare Blod.

Juni. **Ugens Messebønner.**

18. S. **Søndag i Christi Legems Oktav** (658—490); 2. *Sæt Bønner*: Oktaven (652—484); 3. *Sæt Bønner*: Ephræim Syrer (945), 4. *Sæt Bønner*: Marcus og Marcellianus (946—776).
19. M. i Oktaven (652—483); 2. Juliane af Falconeri (947—776), 3. Gervasius og Protasius.
20. Ti. i Oktaven (652—483); 2. Silverius (947—[5]), 3. Gudsmoder ([90]—[90]).
21. O. i Oktaven (652—483); 2. Aloysius (948—777).
22. T. Oktav af Christi Legems Fest (652—483); 2. Paulinus (951).
23. F. Jesu Hjertes Fest. Den ny Messe til denne Fest findes ikke i den ny Udg. af Messebogen, da den udkom i 1928, to Aar efter Udgivelsen af den ny Messebog, men er blevet udgivet af *Jesu Hjertes Budbringer* i Aarhus i et smukt lille Hefte paa 8 Sider, der kan lægges i Messebogen. — Messen anbefales paa det varmeste; den kan anvendes ikke blot paa selve Jesu Hjertes Fest og i dens Oktav, men ogsaa paa de fleste første Fredage i Aaret. — Prisen er 10 Øre, og den faas ved Henvendelse til Jesu Hjertes Budbringers Ekspedition, Ryesgade 26, Aarhus (tilsendes, hvis der vedlægges Porto) og i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, Kbhvn. V.
24. L. Johannes Døberens Fødsel (957—782); 2. Jesu Hjertes Oktav (se ovenfor); Jesu Hjertes Præfation.
Af Sidetallene i Parenthesen gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Jesu Hjerter Kirke: Jesu Hjertes Fest, Fredag d. 23. Juni.

Stille Messe Kl. 6, 7, 7½, 10. Levitmesse Kl. 8. Det Allerhelligste udstilles efter Messen Kl. 10 indtil Aftenandagten Kl. 19½.

Rosenkanskirken. Kongregationen »Maria Rosenkrandsdronning« har Fælleskommunion Søndag den 18. Juni i Messen Kl. 8.

Rygaard. Sakramentsprocession Torsdag d. 22. Juni Kl. 17.
Retraite. I Tiden mellem den 26.—30. holder Pater Dohet S. J. paa Fransk Exercitier for Damer.

St. Knuds Skole (Stenosgade 4).

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katholske Elever, som ønskes optaget i 1. U.-kl. til Sommer, bedes indmeldt snarest hos

Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

FREMMEØSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 26.

Søndag den 25. Juni

1933

INDHOLD: »Tu es Petrus«. — Ansgariusforeningens Pressemøde. — Pilgrimsfærd. — De katolske Missioner i det yderste Østen. — Skyer mod Syd. — Hvordan jeg blev Katholik. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

„Tu es Petrus“.

Pavestolen og Verdensfreden.

Pater Yves de la Brière, Professor ved det katolske Institut i Paris, har fornylig udgivet en Bog: »Tu es Petrus«, der handler om Pavestolens diplomatiske Virksomhed helt ned til vore Dage. Et af Bogens interessanteste Afsnit behandler Pave Leo XIII's *Mægling i Karolinerstriden mellem Spanien og Tyskland*.

Den 24. August 1885 tog Tyskland Karoliner- og Palauerne i Besiddelse under Paaberaabelse af store Handelsinteresser. Begge Øgrupper havde i mere end 200 Aar været underlagt Spanien, der dog havde undladt at udøve en virkelig Suverænitet udover enkelte Handlinger, som med lidt god Vilje nok kunde udtydes som Udøvelse af Højhedsret over omtalte Øgrupper.

Tyskernes Besættelse af Øerne vakte selvfølgelig en Storm af Raseri i Spanien, og Polemiken, der udspandt sig mellem de spanske og tyske Blade, antog hurtigt en

yderst skarp Karakter, og de diplomatiske Noter, der udveksledes mellem Berlin og Madrid, blev efterhaanden af en saadan Art, at en venskabelig Forstaaelse syntes umulig. En tilfældig Ytring af den spanske Minister, *Pidar y Mon*, foranledigede, at den tyske Gesandt i Madrid, *Grev Solmy*, omgaaende satte sig i telegrafisk Forbindelse med Rigskansleren, *Fyrst Bismarck*, der til hele Verdens Forbavselse næste Dag foreslog den spanske Gesandt i Berlin, *Grev Bluomar*, at indanke Sagen for Pavestolen til Mægling. Forslaget blev modtaget af Spanien, hvorefter Sagen blev indanket for Leo XIII; Resultatet af Mæglingen forelaa den 17. November 1885 og blev, at Spanien beholdt Suveræniteten mod Forpligtelse til virkelig at udøve denne, medens Tyskland fik værdifulde Handels- og Skibsfartsforrettigheder paa begge Øgrupper.

Da *Czar Nikolaus II* gennem sin Udenrigsminister, *Grev Mourawiew*, den 24. August 1898 ved en Rundskrivelse indbød alle Magter til en international Fredskonference, gjaldt Indbydelsen ogsaa for Pavestolen, der imidlertid ikke kom til at deltage paa Grund af Protest fra Italiens Side, hvorefter Czaren tog Indbydelsen til Paven tilbage, hvad der krænkede Pave Leo stærkt. Pavestolen fik imidlertid senere — ganske vist efter at Leo XIII var død — en uventet Oprejsning, idet Bolivia, Brasilien og Peru i 1905 henvendte sig til Pavestolen i Tvistsspørgsmaal, der drejede sig om Forhold i et Omraade ved Acre, en Biflod til Amazonfloden, hvor der udvandt store Mængder af Gummi.

De politiske Grænser var alle tre Magter enige om; der var imidlertid opstaaet talrige Forretnings- og Retsspørgsmaal mellem brasilianske, bolivianske og peruanske Statsborgere, som det ikke havde været muligt at faa nogen fredelig Løsning paa. Ved Overenskomst af 8. September 1909 var Brasilien og Bolivia, og ved en lignende af 12. August 1910 Brasilien og Peru, blevet enige om at ordne Sagerne ved Voldgift. Som Følge heraf var der blevet nedsat to Voldgiftsretter bestaaende af lige Antal brasilianske og bolivianske, henholdsvis brasilianske og peruanske Statsborgere, samt en Formand. I Tilfælde af Uenighed skulde Formanden være den afgørende, enten saaledes at han fik vedtaget et Mæglingsforlag, eller i værste Fald selv afgjorde

den til Behandling værende Sag. Disse to Voldgiftsretter havde arbejdet flittigt i 4 à 5 Aar, da den berømte brasilianske Minister *Rio Branco* paa en Rejse gennem Landet lærte *Msgr. Tonti* at kende. Dette Bekendtskab bevirkede, at Ministeren foreslog, at man skulde anmode *Pave Pius X* om at indtage Formandspladsen, hvad baade Brasilien, Bolivia og Peru gik ind paa, hvorefter *Pave Pius* valgte den apostoliske Nuntius i Brasilien, *Msgr. Bavona*, til sin Stedfortræder. Denne var særlig skikket hertil, fordi han tidligere havde været apostolisk Delegeret baade i Bolivia og Peru. *Msgr. Bavona* førte derefter Forsædet i de to Voldgiftsretter, der virkede fra henholdsvis den 20. Maj 1905 og den 3. November 1906 til den 30. Juli 1910, hvor det sidste Stridsspørgsmaal blev bilagt. A. N.

Ansgariusforeningens Presse-møde. Pavens Velsignelse.

Pressesagens Venner har været ualmindelig interesserede i vort Møde paa St. Antoni-Dagen. Ansgariusforeningens Næstformand, Pastor B. Jensen, kunde byde et fuldt Hus Velkommen, da han takkede alle tilstedeværende, især Hs. Excellence Biskoppen, der vilde overbringe Budskabet fra den hellige Fader.

Saa stod Lensgreve Joseph Holstein Ledreborgs mandige Skikkelse paa Talerstolen og holdt den spændt lyttende Tilhørerskare i Aande med sine vægtige, aforistiske, til Tider paradoksale Sætninger, lige fra den første, der begyndte saa krigerisk som: »Der var to Mennesker, der burde have været kvalt eller paa anden Maade ombragt i Vuggen. Det var ham, der opfandt Krudtet, og ham, der opfandt Bogtrykkerkunsten. De var Munke begge to, men det svækker ikke mit Ønske om at have set dem hængt!« Vi bringer Talen in extenso og kan derfor her nøjes med at sige, at det var en Førertale, klar, udtryksfuld, æggende til Arbejde og Fremskridt og dog tjenende Freden og Samlingen, en af de Taler, som bygger op og intet river ned, som læger og ikke saarer, som kæmper, men ene for Fredens Skyld, som bedømmer skarpt uden at sidde til Doms over alt og alle.

Hs. Excellence Biskoppen gik efter en kort Indledning, som var bygget over Ordet: »Verba volant, scripta manent«

(Ord flygter, det skrevne bliver), over til at tale om den i Times Audiens, han havde haft hos den hellige Fader. Da Talen under denne Audiens faldt paa Biskoppens snarlige Hjemrejse paa Grund af Pressemødet Tirsdag den 13. Juni, blev den hellige Fader livligere end før. Han vilde straks sætte Biskoppen i Forbindelse med »Osservatore Romano«s Redaktør, Grev Dalla Torre, og oplyste, at Journalisternes Sammenkomst i Begyndelsen af Juni efter hans egen Anmodning var blevet henlagt til Rom.

Mange dybsindige Ord faldt om den gode Presses Magt, men ogsaa om Faren ved den daarlige Presse. Paven citerede Manzoni's Ord om, at Sandhed og Usandhed forholdt sig som Overgangen fra Dag til Nat. Den skarpe Grænse mellem de to var vanskelig at drage. — »Vi faar ingen Magt, hvis vi ikke tager Magten.« — »Hvad er den katholske Presses Maal? At opmuntre det kristne Folk til at leve et kristeligt Liv, baade naar det gælder den enkeltes Handlinger, Literatur, Handel, Industri og alle sociale Forhold. Maalet er at skabe en Atmosfære, i hvilken de kristelige Dyder kan triuse og blomstre, at forberede en Æra, i hvilken Helgenernes Tal mangedobles.«

»Jeg ønsker, at vore katholske Journalister ikke blot udbreder den offentlige Mening, men selv skaber den, ikke som en Slags store Opfindere, da de ikke er i Besiddelse af Kirkens Læreembede, men som Kirkens Højttalere, hvis Stemme kan høres overalt, ogsaa der, hvor ingen anden Stemme trænger igennem.«

Under hele Audiensen talte Paven opmuntrende og gentog: Vær modig og udholdende! Hans Hellighed bad Biskoppen om ofte at skrive personligt til ham om Arbejdet, ogsaa om Pressemødet. Paven læste disse Breve om Aftenen, naar han havde trukket sig tilbage til Ensomhedens Fred. En særlig Opmuntring for hele Forsamlingen var det at høre, at Paven havde sendt sin apostoliske Velsignelse til hver enkelt af Delegationerne. Denne Velsignelse vilde Biskoppen saa lyse over Forsamlingen efter Mødet.

Hr. Kiærulff fik derefter Ordet og valgte den for ham ejendommelige Fremgangsmaade, at lade Tredjemand — i dette Tilfælde Radiostemmer — udtale hans Meninger, for desto friere at kunne uddele Raad til højre og venstre, opad og nedefter. Alle maatte de staa Skoleret for

denne vittige Censor: Redaktørerne, Medarbejderne, »Ekskektivmagten«, Bladene etc. Talen vilde have egnet sig udmærket som Indledning til en Diskussion, hvor Replikkerne kan uddybe og berigtige de fremsatte Tanker.

Til sidst fremviste Hr. Johs. Hansen en Række Lysbilleder, som gav et Indtryk af »Nordisk Ugeblad«s Betydning for den danske katholske Menighed. Vi saa de betydeligste Redaktørers Billede, de Mænd, som havde staaet i Spidsen for Ansgariusforeningen, og vi hørte om de trange Kaar, den katholske Literatur havde haft før 1849. Nogle faa Billeder viste, over hvor stort et Tidsrum Ugebladets Levetid spændte, og ligeledes, hvor langt det kom omkring, saasom til Vestindien og til Island.

En særlig Tak fortjener P. Menzinger og Jesu-Hjerte-Kirke- og Drengekor, som fra alle Sider fik den mest uforbeholdne Anerkendelse for dets vidunderlig skønt fremførte Korsange og Messedele. Naar Tankens spændte Arbejde havde trættet Tilhørerne — de akustiske Forhold var heller ikke gode for de bageste Rækker, eller har Talerne maa-ske talt for sagte? — og de rene Toner fra Dreng- og Kvindestemmerne vældede ud over Salen, eller naar Korets Fortissimo drog Hjertet opad, virkede det som Drik fra en klar Kilde, som kølende Bølger efter Kampens Varme.

Pilgrimsfærd.

Rejsen til Rom adskilte sig i mange Retninger fra en almindelig Rejse. Indstillingen var en anden, end naar man blot drager ud for at se fremmede Egne. Vi skulde ogsaa se fremmede Egne, og det endda i langt større Omfang, end de fleste af os nogen Sinde før havde gjort. Men det egentlige var dog at rejse til Kristendommens, Kirkens Centrum, at leve et rigt, aandeligt, katolsk Liv i disse 14 Dage, glæde vor hellige Fader med vort Besøg og vinde den Allad, han vilde tilstaa os.

Paa Vejen gennem Sjælland og paa Færgerne lærte man hinanden lidt at kende, og allerede mellem Warnemünde og Berlin kom Rosenkransene ganske stille og forsigtigt frem. At bede Rosenkrans i et Jernbanetog — sæt nogen saa det! Alligevel opstod Tanken uafhængigt hos flere, senere blev det mere aabenlyst, og da vi kom i Kupéer med indbyrdes Forbindelse, begyndte Sangen, Litanierne og de fælles Rosenkranse.

Hver Morgen paa Rejsen var der Lejlighed til Messe og Kommunion, selv i München, den første Morgen, kunde det lige akkurat naas.

Tirsdag Morgen tidlig kom vi ind i Bayern, Vejkorsenes og Vejkapellernes Land. Tirsdagen bragte os over Alperne, og henad Aften rullede vi ned mod den lombardiske Slette. Onsdag Morgen ved Seks-Tiden begav vi os alle til Kirken Santi Apostoli i Verona, hvor Biskoppen og vore to Præster læste Messe. En Oplevelse var det at se den store Menneskemængde i denne ene blandt Byens mange Kirker. Det var jævne Mennesker, Mænd, Kvinder og Børn, som begyndte Dagens Gerning med Overværelse af den hellige Messe. Det var den 31. Maj, sidste Dag i Marias Maaned, og midt under Biskoppens Messe begyndte klare Børnestemmer at synge det lauretanske Litani paa Latin, for nu var vi kommet paa katholsk Grund.

Sent om Aftenen samme Dag kørte vi endelig ind i den evige Stad. Klokken var henad 12, Vejret havde været meget varmt, tørstige var vi over al Beskrivelse — vilde det lykkes at faa noget at drikke inden Kl. 12? Det lykkedes ikke, men til Kommunion den første Morgen i Rom, hvor Biskoppen selv vilde læse Messen i St. Peterskirken, det vilde vi, og derfor gav vi glade Afkald paa det Glas Vand eller Vin, som ellers havde forekommet os uundværligt.

Fem Minutter fra vort Hotel laa i Oldtiden Kejser Diokletians Thermer (en Slags store Badeanstalter, hvor Kejsertidens Romere tilbragte en stor Del af deres Dag). Thermerne forfaldt, da det gamle Roms Magt svandt hen, men Murene blev siden benyttet til Kirken Santa Maria degli Angeli, som set udefra aldeles ikke har nogen Lighed med en Kirke. Kun et lille Kors allerøverst viser, at nu frembæres det hellige Messeoffer daglig dér, hvor gamle Tider dyrkede det tarveligste af alle Idealer, den menneskelige Krops Velvære.

I denne smukke, store og dog hyggelige Kirke med de mange Altre, ved hvilke der ustandseligt læstes Messer Morgenen og Formiddagen igennem af mange Præster, overværede de nordiske Pilgrimme daglig den hellige Messe, inden Dagens planmæssige Begivenheder begyndte. Denne Kirke blev os kær; i den fattede vi Forsætter for hele Dagen, for Romaopholdet, for Pilgrimsfærdens, ja, for hele vort Liv. Her samledes vi i Stilhed om det Offer, som er vor Tilværelses Midtpunkt, her fik vi gode Indskydelser, her tog Christus, vor Konge, vore Hjerter i sin Besiddelse.

De første Indtryk af Kristenhedens Hovedstad modtog vi ved og i St. Peterskirken. Med Sporvogn tog vi den første Morgen afsted til Peterspladsen, som ligger i Byens nordvestlige Udkant. Rom er lidt større end København, men har intet Centrum. Saaledes ligger f. Eks. Lateranet,

De skandinaviske Pilgrimme efter Audiensen. Fredag d. 2. Juni Kl. 18 var de nordiske Pilgrimme tilsagt til Audiensen i Vatikanet. Kl. 18^{3/4} kom Hans Hellighed og talte ca. $\frac{1}{2}$ Time til dem. Da man kom ned i en af Vatikanets Gaarde, tog en Fotograf ovenstaaende Billede. Til venstre for Hs. Excell. Biskop Brems ses Pastor Cay Benzou, Pastor Andreassen og 4 Seminarister, og bag Biskoppen Pastor Jaworski. Til højre for Hs. Excell. Biskop Müller ses en norsk Præst og Seminarister. Læg Mærke til Damernes Slør, men iøvrigt ikke ensformige Dragt!

Pavernes Residens i Middelalderen, i den sydøstlige Yderkant af Byen, altsaa stik modsat St. Peter.

Allerede Ankomsten til Peterspladsen var overvældende. Paa en Maade svarede det, vi saa, ret nøje til de Forestillinger, de fleste havde dannet sig, men Forestillinger er uden Liv, og her var Livet, Virkeligheden, dér stod Obeliskken, dér løb Kolonnaden, dér hævede Peterskirkens Facade sig i sin Vælde og Majestæt.

Langsomt gik vi over Pladsen, bange for ikke at faa alt med, op ad Trinene, ind i Verdens største Kirke. Først var det Messen, det gjaldt, senere kunde Kirkens Enkelt-heder og Ejendommeligheder beses. Messen blev læst i Kirkens højre Korsarm, ved Korsfæstelsesalteret. De mægtige Dimensioner i Kirken lægger man slet ikke Mærke til første Gang, i den Grad er alt afstemt. Umiddelbart før Pilgrimmenes Kommunion vendte Biskoppen sig om mod dem og holdt fra Alteret en kort Tale, i hvilken Pilgrimsfærdens Formaal blev præciseret med Kraft og Klarhed. Efter Messen forblev vi lidt i Kirken, betagne af en overvældende Følelse af, at her var vi hjemme, her havde vi, hvor mærkeligt det end maatte lyde, vor Rod.

Vi maatte nu ofre en halv Times Tid paa legemlige Fornødenheder. Paa Peterspladsen fandt vi et Sted, hvor Morgenmaaltidet kunde indtages samtidig med, at vi kunde se Livet udfolde sig, fremmede Pilgrimme ile til og fra St. Peter, hver med sine Emblemer, Mænd og Kvinder, lyse Germanere og mørke Italianere og Franskmand i en stor levende Blanding. Dette er den virkelige, den eneste Internationale.

Peterskirken kan ikke beskrives i faa Linier. Stilen er som i næsten alle Roms Kirker Renaissance og Barok, den lyseste og mest menneskelige af alle Stilarter. Den mørke og dystre Gothik passer ikke for Rom, Byen uden Taarne.

Nu var Tiden inde til Aflæggelse af det kanoniske Besøg i St. Peter. Hvad betød dette mystiske Ord, som stod paa Planen udfor St. Peter, Lateran, St. Maria Maggiore og St. Paul? Nu skulde vi faa det at vide. Med den danske og svenske Biskop i Spidsen samledes vi udenfor »Porta Santa«, som kun er aaben i Aar, og gik i Procession, syngende vore danske Salmer, ind i Kirken. Forrest gik de danske Studenter ved Propagandakollegiet, den midterste har et Processionskors, de andre hver et stort Lys. Processionen standsede først ved Sakramentsalteret, gik saa til den korsfæstedes Alter, Gudsmoders Alter og Confessionalteret. Alle Steder blev der bedt i Fællesskab, og efter at vi var kommet rundt, gik Processionen ud af Kirkens Hovedindgang og, stadig syngende, paany ind ad »Porta Santa«. Tre Gange var vi ved hvert af de fire Altre og bad

i Fællesskab de foreskrevne Bønner. Til Slut blev Credo afsunget foran Apostelfyrstens Grav.

Blandt Deltagerne var flere Ikke-Katholiker, deriblandt de to sympatiske Folkekirkepræster, R. P. Rasmussen og Gislason, samt den svenske Pastor Linders fra Lunds Domkirke. Disse deltog saa vidt vides i de kanoniske Besøg, og en af dem meddelte mig senere, at Kirkebesøgene var det, som havde gjort mest Indtryk paa ham i Rom. Og saa hører vi dog herhjemme stadig det lutherske Skældsord »Gerningshellighed«! Forstaa det, hvem der kan.

Om Lørdagen aflagdes kanoniske Besøg i Sta. Maria Maggiore og Laterankirken, om Mandagen i St. Paulskirken.

Laterankirken virkede ved sin Ærværdighed. Man traadte ind med Ærbødighed for Kirkens Ælde og Klippegrund.

St. Paulskirken virkede ved sin Skønhed. Den er maaske mere ædel og stilren end nogen anden Kirke i Rom.

Sta. Maria Maggiore derimod virkede ved sin Hygge. Som Peterskirken var Faderhuset, der fyldte med Begejstring, gav Kraft og Mod, saaledes var Sa. Maria Maggiore det Sted, hvor Gudsmoders særlige Omsorg for sine Børn kom mest frem. Foran den oplyste Julekrybbe fandtes en overordentlig skøn Statue af Pave Pius IK, som knæler tilbedende ned. Denne Paves Minde er særlig knyttet til Sta. Maria Maggiore som Følge af Dogmet af 1854 om Marias ubesmittede Undfangelse. Meget smukt er dette sat i Forbindelse med Bønnen foran Julekrybben. Aldrig har jeg set Bønnen fremstillet saa smukt som i dette Ansigt, den barnlige, tillidsfulde Bøn og Tilliden til Barnet og dets Moder.

Foran denne Kirke blev i ældre Tid de kætterske Skrifter afbrændt, et smukt Udtryk for, at hvor Gudsmoder æres og anerkendes, bliver der ikke Plads for Vildfarelser, dem vil hun skærme os imod.

Peterskirken og Sta. Maria Maggiore symboliserer det hierarkiske og det marianske. Disse hos vor hellige Kirke saa fremherskende Sandheder harmonerer paa vidunderlig Maade indbyrdes og er maaske mere end noget andet nødvendige, for at vor opblæste og forvirrede Tid kan tilegne sig det fulde og hele kristne katholske Liv. *H. Højriis.*

De katholske Missioner i det yderste Østen.

I Begyndelsen af dette Aar afgik den apostoliske Vikar, Mgr. Jarlin af Lazaristordenen, ved Døden i Peking. I omtrent et kvart Aarhundrede havde han arbejdet i den kinesiske Hovedstad til stor Gavn for det apostoliske Vikariat.

Paa det nuværende Tidspunkt, hvor alle Blikke rettes mod denne Del af det yderste Østen, hvor Japanere og Kineserne fra Nord strides, har det sikkert Interesse for vore Læsere at erfare lidt om vore katholske Missioner især i det nordlige Kina.

Kineserne har mange Raceegenskaber, som danner et godt Grundlag for Kristendommen: Skarpsindighed, god Forstand, Opfindsomhed, Taalmodighed, Maadehold, Udholdenhed, Tilpasningsevne, Retskaffenhed i Handel og Vandel, Familiekærlighed, udsøgt og utrættelig Høflighed. Den kinesiske Race ejer saaledes alle naturlige Dyder. Dens Fejl er kendte. Kina er stivnet i Traditioner fra Fortiden og har isoleret sig saa meget som muligt fra Verdens Bevægelse. De ubekvemme 40,000 Bogstaver i Skriftsproget gør Studiet vanskeligt. Set fra et moralsk Synspunkt dækker Blidheden ofte over skjult Grusomhed, og mange Steder forhindrer Kærlighed til Familien aldeles ikke, at man skiller sig af med Børnene, særlig Pigebørnene, saafremt de er til Besvær, eller under Hungersnød.

Er Kineseren dybt religiøs eller dybt overtroisk? Det er vanskeligt at svare paa. Man skelner sædvanligvis mellem 3 Religioner i Kina: Confucianismen, Taoismen og Buddhismen. Eller for at være ganske nøjagtig, saa har Kina kun een Religion, nemlig Troen paa gode og onde Aander, som besjæler alle Væsener. Denne Religion omfatter: Dyrkelse af Forfædrene, hvad der for Størstedelen af Nationen er den virkelige og sociale Religion.

En historisk Oversigt.

Kristendommen kom først til Kina i det 7. Aarhundrede. De kætterske Nestorianere havde allerede fast Fod i Indien og var trængt frem til det yderste Østen. Sin-Gan-Fou's Mindestøtte, som blev opdaget i 1625, beviser denne Kendsgerning. Der fandtes endnu i det 13. Aarhundrede Nestorianere i Peking.

Det var paa dette Tidspunkt, at den h. Frans' Sønner begyndte deres første Mission. Jean de Plan Carpin, Pavens Udsending, og Wilhelm Ruysbroeck, den franske Konges Udsending, drog gennem Rusland og Mongoliets Stepper lige til Karakorum, Nord for Gøbi, hvor Tartarernes store Khan residerede.

Men den virkelige Grundlægger af de kinesiske Missioner var Franciskaneren Johan de Montcorvin (1247—1328), som blev udsendt af Pave Nikolaj den 4. — Montcorvin bosatte sig i Kambalick, det nuværende Peking. I flere Aar blev han haardt forfulgt af Nestorianerne, men det lykkedes ham at omvende Hedninger, at bygge en Kirke og at danne Menighed paa over 30,000 Kristne. Clemens

den 5., som blev underrettet herom, ophøjede Kambalick til Ærkebispesæde og udnævnte Montcorvin til Ærkebiskop i Aar 1307. Efter hans Død udslettedes den kristne Menighed fuldstændig i Løbet af 40 Aar som Følge af forskellige Revolutioner indenfor de kejserlige Dynastier.

En Evangelisering af Kina begynder med de portugisiske Ekspeditioner i det 15. og 16. Aarhundrede. Men Landet var strengt lukket for Europæere, og den h, Frans Xaver maatte dø paa den lille Ø Sancian, uden at det var lykkedes ham i Smug at betræde den Egn, som han drømte om at kristne. Hans Brødre i Jesu Selskab høstede 30 Aar senere Frugten af hans Offer, og i 1601 fik Pater Mathieu Ricci Tilladelse til at bosætte sig i Peking. Begyndelsen var rig paa Løfter. Men talrige Vanskeligheder taarnede sig op; og i et helt Aarhundrede var Apostolatet mer eller mindre lammet. Arbejdet paabegyndtes i forrige Aarhundrede med Perioder vekslende mellem blodige Forfølgelser og relativ Ro. Kirken i Kina gjorde sig fortjent til den store Udvikling, som den i de sidste Aar har erhvervet sig, ved de talrige Martyrier, dels blandt de Kristne og dels blandt Missionærerne.

Kirken i vore Dage.

I 1895 havde Kina 800,000 Kristne; i Dag har Kina over 2 Mill. 563,000. Afvigte Aar blev der registreret 57,000 Konversioner, og vi maa gaa tilbage til 1925 for at finde et Antal Konversioner, som overgaar dette. Paa den anden Side maa vi ikke se bort fra, at der er tabt ca 20,000 troende som Følge af Kommunisternes Røverier, Oversvømmelser, Epidemier, Hungersnød etc. Og dernæst maa ikke glemmes, at talrige katholske Familier rejste bort fra Landet, hvilket altsammen gør det vanskeligt at fastslaa nøjagtige Tal.

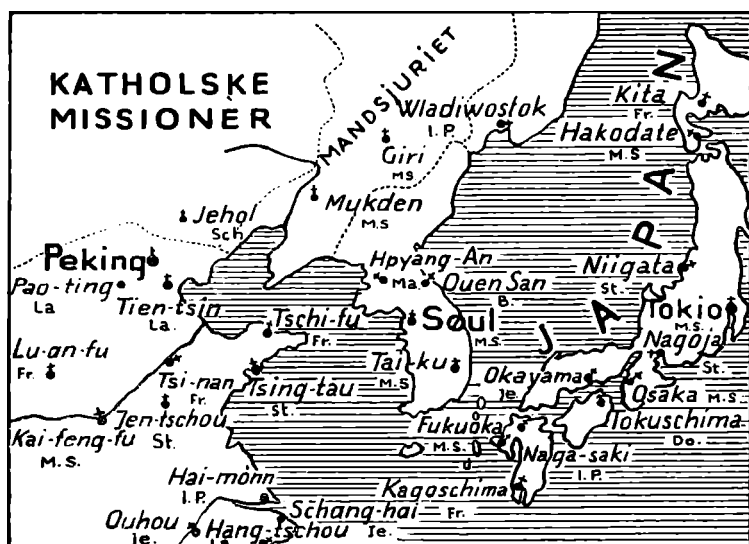
De kirkelige Sogne er steget fra 107 til 114; tre af de nye Missioner, som blev oprettet sidste Aar, er betroet til den indfødte Gejstlighed. Der findes i Øjeblikket 1553 kinesiske Præster og 2195 udenlandske Præster; de indfødte Præsters Antal forøges med hvert Aar ganske normalt.

Der er indviet to nye Lokal-Seminarier: et i Kaifeng for de apostoliske Vikariater i Honan og et i Suanhwafu for flere indfødte Missionærer. Flere andre Lokal-Seminarier vil blive aabnet, saa at hver Provins snart kan have sit eget. Det samlede Antal af Seminarister beløber sig til 6420 Studerende ved Forberedelsesskolerne og ved de smaa og store Seminarier. Medregnet er de 36 kinesiske Seminarister, der opholder sig paa Exerцитier i Propagandakollegiet i Rom, og Aspiranterne i forskellige religiøse Ordener, som arbejder i Kina. Disse sidste fordeler sig paa følgende Vis: 70 »Herrens Disciple«, 51 Jesuiter, 48 Franciskanere, 41

Lazarister, 29 Trappister, 6 Steyler Patres, 5 Brødre af St. Johannes Døberen, 4 Benediktinere og 2 Augustinere.

Den højeste Undervisning repræsenteres af 3 store Skoler, Aurora-Kollegiet i Shanghai, Handels- og Industrihøjskolen i Tientsin og Universitetet i Peking.

Kinas Apost. Delegat, Ærkebiskop Constantini, udtalte sig overfor en Repræsentant for Fideskorrespondancen i Rom meget tillidsfuldt om den kinesiske Kirkes Fremtid: »Fremtiden ligger glad og forhaabningsfuld for os, da Kirken i Kina frembyder en stærk og magtfuld Front og føler

Indfødte Præster = I. P., Dominikanere = Do., Franciskanere = Fr., Jesuiter = Je., Lazarister = La., Maryknoll = Ma., Missionspræsternes Selskab = M. S., Scheutvelde Præster = Sch., Steyler Patres = St.

sig eet med Rom og hele Kirken. En engelsktalende Fører for den kinesiske Protestantisme spurgte mig nylig i Peking om, hvilke Virkninger en forøget Udnævnelse af kinesiske Biskopper havde paa de kinesiske Katholiker. Jeg kunde svare ham: »Naar man ser bort fra den Glæde, som de føler over den Kendsgerning, at de nu bliver ledet af blodsbeslægtede Overhyrder, gaar alt sin Gang som før.« »Hos os var det ikke saaledes,« mente den spørgende, »i de fleste Tilfælde betød vore Kirkers Overgivelse i kinesiske Hænder en Katastrofe.« Som Tak for hans Oprigtighed antydede jeg saa nænsomt som muligt Hemmeligheden ved vort beldige Resultat for den besøgende: Kærligheden til Christi Stedfortræder, som Troen bibringer enhver kinesisk

Katholik paa samme Vis som alle andre Katholiker i Verden sammen med Tilknytningen til og Troskaben mod Kirkens Midtpunkt: Det evige Rom. Jeg bad ham ikke at glemme, at enhver katholsk Præst, han være sig Kineser eller Europæer, nyder en lang og omhyggelig Uddannelse, der væver ham uadskilleligt ind i vor guddommelige Frelasers usømmede Klædning. Vestens Præster nedlægger Ledelsen, Østens optager den. Men alle bøjer sig i samme Ærefrygt for det ene, store Overhoved. »Ja, i Sandhed,« sagde den besøgende, »det er jeres store Hemmelighed, I Katholiker har Enheden!«

Skyer mod Syd.

Med yderste Spænding ser den katholske Verden paa Tyskland og de nye Magthaveres Stilling til Kirken dernede. De tyske Katholiker har trods mange Chikaner ikke opgivet Haabet om, at deres redelige Vilje til Medarbejde vil blive paaskønnet; men man kan alligevel ikke overse Situationens Alvor, der ved Udtalelser og Begivenheder hist og her belyses med Lynets Klarhed. Her nogle Eksemples:

Tænker man paa Pressezensuren haardhændede Praksis i Tyskland og den dæmpede Tone, i hvilken alle skriver, bliver en Artikel: »Katholicismen i den nye Stat«, skrevet af P. Fr. Muckermann i »Kölnische Volkszeitung«s Pinse-nummer, næsten til et Krigsraab. Der læser vi bl. a.: »Den katholske Kirke maa ubetinget fordre, at der gives den fuld Frihed til at opfylde sin Frelse-Mission. Bliver det forment den, maa den kæmpe. Der findes intet Valg. Til denne Frelse-Mission behøver den bestemte Organer. Sommetider er det de Organer, som umiddelbart tjener Religionens overnaturlige Maal. Det er Gudstjenesten i sig selv, Meddelelsen af Sakramenterne, de kirkelige Kongregationer, overhovedet den katholske Aktion paa det kirkelige Omraade, som føres af Præsterne. Men her udover har Kirken ogsaa Opgaver paa det verdslige Omraade. Den maa træde i Breschen for den naturlige Morallov, Fundamentet for al Orden paa Jorden. Den katholske Aktion ude i Verden føres i og for sig af Lægfolk, thi paa det verdslige Omraade stiller Kirken ikke Krav paa i Kraft af sin Autoritet at gribe direkte ind, men handler igennem de Troendes Samvittighed. I Særdeleshed øves denne Virksomhed af de blandede kirkelig-socials Kongregationer, særlig i de enkelte Stænders Foreninger. Ogsaa denne Virksomhed hører ind under Kirkens Ret og Frihed, og heller ikke paa denne kan vi give Afkald. Heller ikke her er der noget Valg. Vil

man forsøge at underbinde denne Virksomhed, maa vi kæmpe.«

Alle tyske Biskopper — Bayerns ikke undtagne — var med til en Konference i Fulda og hyldedes ved denne Lejlighed af Tusinder af unge Mænd og Kvinder. Biskop Gröber af Freiburg traadte her frem og sagde bl. a.: »Hvor er Tysklands katholske Ungdom vokset i Aarens Løb! Hvor bølger overalt dens Vimpler, Flag og Bannere! Disse Bannere skal I være tro indtil Døden! Tænk paa, hvad mange af det unge Tysklands Førere nu for Tiden gennemgaar og frygter. De siger det til os, de siger det til Jer. Faren for den katholske Organisation kommer ganske vist udefra, men den kommer endnu mere indefra. Og derfor vil jeg brænde et Ord ind i vor Ungdoms begejstrede Sjæle, et Ord, uforglemmeligt indtil Døden, et Ord taget fra et gammelt Adelsvaaben: »Ego non degenero«, jeg vil ikke vanslægte! Eller du, katholske Ungdom fra Bonifatius By, du Tysklands katholske Ungdom, vil du vanslægte? Vil du gribe Faneflugten i tunge Tider og ikke alene forlade din Organisation og dit Forbund, men ogsaa skade din katholske Tro og din Kirke? Jeg hæver mine biskoppelige Hænder sammen med mine Medbrødre paa, at I er og maa vedblive at være tyske, katholske, romersk-katholske, paa at I er og maa vedblive at være en trofast Christusungdom indtil Døden!«

De tyske Biskopper har i Fællesskab udsendt et Hyrdebrev, hvori de aabent og mandigt tager Stilling til den nyeste Tids Problemer. Vi gengiver nogle af de mest markante og aktuelle Sætninger: »Vi tyske Katholiker behøver ikke nogen ny Indstilling overfor Folk og Fædreland, men fortsætter blot endnu mere bevidst og understreget med, hvad vi hidtil har erkendt og udført som vor naturlige og kristelige Pligt. Men Kærlighed til Folk og Fædreland maa dog ikke faa os til at glemme den naturlige og kristelige Sammenknytning med andre Folk . . . uden Sprogs- og Tidsforskel, uden Nations- og Raceforskel.«

»Vi maa vente, at Statens Myndigheder — efter den katholske Kirkes Mønster — ikke beskærer den menneskelige Frihed mere, end det almene Velfærd kræver. Ethvert Overgreb fra Myndighedernes Side medfører kun Svækkelse og Opløsning for dem selv.«

»Et Folk faar først Præg af at være et kristeligt Folk, naar det tænker og stræber, udholder og forsager i Christi Aand, naar det handler og lever med kristelige Maal for Øje.«

»Skal den nye Stat være en kristelig Stat og den katholske Kirke kunne nyde sin Frihed i den, da er Kirken ogsaa berettiget til at have en *katholsk Presse* . . . og maa forlange det Maal af Frihed, som muliggør dens velsignelsesrige Virksomhed.«

Et ganske ejendommeligt Forløb fik det store Stævne, som Kolpingsønnerne, de *katholske Svendeforeninger*, havde indbudt til i München fra 9—11. Juni. Myndighedernes Tilladelse var forlængst givet, baade Hindenburg, Hitler og flere af de nye Magthavere udtalte deres bedste Ønsker om Stævnets Forløb, og ca. 30.000 Svende fra Tyskland og andre Lande, ja selv fra andre Verdensdele, var paa Vej til München, da Stævnet blev forbudt saa sent som Pinse-lørdag. Som Grunde blev der givet: enkelte Deltageres Mangel paa Disciplin, Horst Wesselsangen var blevet sunget med en anden Tekst, end den sædvanlige, Uroen i Befolkningen etc. Ved eventuelle Uroligheder kunde ogsaa de »kirkelige Myndigheders og Præstekjolens Anseelse lide Skade«. Efter lange Forhandlinger bl. a. med Berlin, blev Stævnets Afholdelse alligevel sikret, og Vicekansler v. Papen holdt en Tale om Kirkens Stilling til den nye Stat. Lørdag Aften, den 10. Juni, kom imidlertid et nyt Forbud, og desuden aflystes Pontifikalmessen, som Kardinal Faulhaber skulde have holdt Søndag den 11. Juni Kl. 10. Man begrundede det med Misbrug af Svendenes Uniform og med Frygt for eventuelle Udskejelser mod de Gejstlige. Kardinal Faulhaber har sendt en Protest til Regeringen. Den officielle Beretning anerkender de katholske Svendes loyale Handling overfor Stat og Folk, men betoner, at »Afholdelsen af den Slags Møder for Tiden ikke kunde anses for heldig«. Vicekansler v. Papen aflagde Beretning til Hitler om Stævnets Afbrydelse, og denne erklærede Begivenhederne i Tilslutning til Kongressen for beklagelige.

Disse korte Efterretninger fra Tyskland selv maa dog suppleres med Skildringer fra udenlandske Deltagere, som har været Vidner til afskyelige Voldsgerninger. Allerede Fredag og Lørdag blev katholske Svende og deres gejstlige Førere angrebet af brune Stormtropper; der faldt Skældsord som: katholske Svinehunde, sorte Præsteyngel, Svinepræster o. l. Man truede med at hænge dem, rev Kristusmærket af Svendenes Skjorter og traadte paa det, og naar nogen satte sig til Modværge, slog de andre ham ned med Gummiknipler, saa mangen en Svend blev baaret blodig bort. I Bladet »Egerland« fortæller en af Deltagerne: »Terroren mod Svendene har været værre, end kommunistiske eller socialistiske Modstandere nogensinde har øvet mod os. Mange Svende rev man Orangeskjorterne af og brændte dem. En Svend fra Ungarn fik Tænderne slaaet ud. Svejtsernes Centralpræsæs fik sin Arm fuldstændig forvredet, og paa en Danziger blev det ene Øje stukket ud; de tyske Svende fra Tschechoslovakiet maatte anmode deres Konsul om Beskyttelse. Kun Svendenes overordentlige Disciplin har forhindret et Blodbad, som SA- og SS-Folkene tilsyneladende arbejdede hen paa.«

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Men desværre havde jeg ikke flere nye Bøger i min Kuffert. De faa, Mor havde givet mig med paa Rejsen, havde jeg allerede gennemlæst paa min lange Sejltur. Hvad var der at gøre? Gaa til Biskoppen og bede om at maatte laane Bøger? Det havde jeg allerede gerne villet gøre, men der var en Hage ved det. Jeg vilde jo fremfor alt bevare min Frihed. Men hvis jeg gik til Biskoppen, saa var der jo den Fare, at jeg lidt efter lidt blev afhængig af ham, og det vilde jeg paa ingen Maade. Pludselig fik jeg en lys Tanke. Biskoppens Hus var stort, med mange Værelser, og jeg havde Lov til at færdes temmelig frit ud og ind. Og jeg huskede nu, at der i flere af Værelserne var Bøger at finde. Nede i Stuen var f. Eks. et stort Modtagelsesværelse, som paa Dansk blev kaldt »Forsamlingsværelse«, og hvor der ofte kom fremmede Gæster. De efterlod undertiden Bøger. Ogsaa i de andre Værelser laa lejlighedsvis en Bog paa en Stol eller et Bord eller andetsteds. Og dermed var jeg hjulpen. Jeg behøvede jo blot at hente saadan en Bog, tage den med op paa mit Værelse og læse den igennem. Naar jeg saa var færdig med den, vilde jeg samvittighedsfuldt lægge den tilbage dér, hvor jeg havde taget den. Det syntes mig at være en saa fornuftig Tanke, at jeg straks bragte den til Udførelse. Jeg sprang op, løb ud af mit Kammer og kom to Minutter efter tilbage med en dejlig Bog. Straks satte jeg mig til Bordet og begyndte at læse. Snart var jeg færdig med den første Bog og bragte den tilbage, hvor jeg havde fundet den, hvorefter jeg søgte en ny. — Ogsaa denne havde jeg snart slugt, og saadan gik det nu nogle Dage.

Fra nu af forlod jeg næppe mere Huset, men sad næsten hele Dagen paa Værelset og læste, den ene Bog efter den anden, og denne nye Beskæftigelse var jeg henrykt for. Saaledes forløb ca. 10 Dage. Jeg var netop færdig med en Bog og gik ned for at stille den paa Plads. Jeg begav mig ind i det store Modtagelsesværelse, og da jeg kom derind, saa jeg paa det runde Bord, som stod midt i Værelset, en stor Bog. Hurtigt gik jeg hen og kiggede paa den. Den var ikke blot stor, men tyk og dertil pragtfuldt udstyret. Jeg kiggede i den og saa til min Glæde, at den var prydet med skønne Billeder. Hurtigt lukkede jeg den, tog den under Armen, ilede op paa Værelset og begyndte at læse. Den var fængslende skrevet, og der var en Mængde spændende Historier deri. Jeg læste lige til Aften, kun afbrudt af Maaltiderne. Næste Dag fortsatte jeg Læsningen,

og om Eftermiddagen var jeg allerede færdig med Halvdelen af den store Bog. Jeg læste den i god Tro; men uden at vide det befandt jeg mig denne Gang i stor Fare. Jeg vidste nemlig ikke dengang, at der ogsaa fandtes slette Bøger. Jeg mente, alle Bøger maatte være gode og ufarlige, da de jo var skrevet af de voksne, og de voksne maatte jo dog være fornuftige. Kort sagt, jeg anede ikke, at denne store, smukke Bog med de herlige Billeder og det spændende Indhold var en daarlig og meget farlig, ja en afskyelig og højst usund Bog, som vilde have kunnet tilføje mig umaadelig megen Skade for hele mit Liv. Og nu havde jeg som sagt allerede læst Halvdelen og ikke mærket noget til Giften i den. Den havde, Gud være lovet, indtil nu ikke skadet mig. Det daarlige og usunde deri havde jeg vel læst, men enten ikke forstaaet eller, hvis jeg havde forstaaet noget, ikke haft Interesse for. Jeg agtede kun paa de spændende og fængslende Historier.

Medens jeg nu sad fordybet i min Læsning, blev der banket paa Døren.

»Kom ind,« raabte jeg uden at se op fra Bogen.

Døren gik op, og hvem traadte ind? — Ingen ringere end Biskoppen i egen Person. Jeg sprang op fra Stolen og skyndte mig at byde den høje Herre Plads. Men Biskoppen blev staaende, saa venligt paa mig og sagde:

»Jeg vilde dog engang aflægge dig et lille Besøg, Nonni. Jeg har nemlig hørt, at du i den senere Tid er blevet saa overordentlig flittig. Man fortæller mig, at du næsten hele Dagen er paa dit Værelse, bestandig beskæftiget med Læsning. — Det glæder mig meget, Nonni, det er jo en Mønsterflid. — Og en saadan maa jeg anerkende og rose.«

»Aa, Hr. Biskop,« svarede jeg beskedent, »det er jo kun, fordi jeg har saa stor en Læselyst. Det havde jeg ogsaa hjemme, og der læste jeg ogsaa mange Bøger.«

»Det glæder mig, Nonni. En saadan Læselyst er af det gode, den vil komme dig til Nytte ved dine Studier i Frankrig. Ogsaa nu læser du, ser jeg, og hvad er det saa for en Bog, min Ven, du læser nu?«

»Det er en interessant Bog, Hr. Biskop. Der er mange spændende Historier i.«

»Jamen hvad hedder Bogen, min lille Nonni?«

»Det ved jeg ikke, Hr. Biskop, Titlen har jeg endnu ikke set. Men jeg vil straks se efter.«

Biskoppen smilede. »Saadan er Drengene,« sagde han sagte hen for sig. Jeg bladede straks i Bogen efter Titelbladet. Da jeg havde fundet det, tog jeg Bogen op og vendte mig mod Biskoppen for at læse Titlen for ham. Det var en fransk Bog, oversat til Dansk. Titlen stod trykt ganske smaat paa Fransk og derefter med store Bog-

staver paa Dansk. Jeg læste begge Titlerne, saa godt jeg kunde. De lød:

Les mystères de Paris — par Eugène Sue — det var den franske. — Den danske Titel lød: Pariser Mysterier ved Eugène Sue, altsaa den berygtede Bog af Eugène Sue.

Da Biskoppen hørte det, for han heftigt op, saa forbavset paa mig og udbrød: »Hvorledes? Pariser Mysterierne! Men Barn — det er jo en slet Bog, du har der. En ganske usund Bog.« — »Det vidste jeg ikke, Hr. Biskop. Men der er meget interessante Historier deri,« stammede jeg uskyldigt, »og det er kun dem, jeg læser.«

Uden at agte paa mit Svar fortsatte Biskoppen ganske ophidset: »Men, Nonni, hvem har givet dig den Bog?« — »Ingen, Hr. Biskop.« — »Hvorledes? Ingen har givet dig den, men hvor har du saa faaet den fra?« — »Hr. Biskop, jeg var nede i Modtagelsesværelset. Der laa den paa Bordet, og der har jeg taget den for at læse den her paa mit Værelse. Men jeg vilde straks bagefter bringe den tilbage, naar jeg havde læst den.«

Biskoppen gjorde store Øjne. »Du har taget den i Modtagelsesværelset,« gentog han, »tager du da en hvilken som helst Bog, du finder her i Huset, og bringer den op paa dit Værelse for at læse den?«

»Ja, Hr. Biskop. Hidtil har jeg gjort det. Maatte jeg da ikke det?«

»For Guds Skyld, Barn. Det maatte du ikke. Thi der gives ikke blot gode Bøger, men ogsaa daarlige og usunde. Og denne Bog er en af de daarligste.«

Jón Svensson S. J. (Fortsættes).

NYE BØGER.

Alf Bo: Tonegangen i dansk Rigsmaal. Kbhvn., Povl Branner. 1933. 126 S., Kr. 3.50.

Hvor mange af os kan ikke bevidne, at Skuespiller P. Jerndorff har Ret, naar han siger om det danske Sprog: »Den danske Tale gaar i en stadig Bølgegang med skiftende Stigninger og Sænkninger af Tonerne, op paa de betonedede Stavelser, ned paa de ubetonedede, og med mindre eller større Sænkning, eftersom Tanken kræver mindre eller større Adskillelse. Udlændinge, der skal sætte sig grundigt ind i Landets Sprog, opdager jo snart denne ejendommelige Bølgegang og prøver ofte uden synderlig Held at vugge med eller spørger fortvivlet efter den rigtige Melodi, efter Stemmetonen i de forskellige Ord og Sætninger. Vi kan nu anbefale en lille Bog, som indvier i det danske Sprogs Melodi

og Stemmetone. Ved Hjælp af Noder og Tegneskrift klar-gøres den paa mange Eksempler, og vi tvivler ikke paa, at A. B.s Bog vil være til stor Nytte for alle dem, der ikke vil lade sig nøje med den grammatikalske Korrekthed, men stræber efter den fonetiske Skønhed i Tale og Ord.

Medlemsblad f. »Skandinaviske Kvinders Katholske Forbund« Nr. 17.

Som altid et lødigt Nummer, ganske interskandinavisk og nogenlunde begrænset til sit Formaal, den katholske Kvindebevægelse. Foruden Artikler af to Biskopper, en Monsignore og en Benediktinermunk er de 24 tætttrykte Sider kun skrevet af Kvinder. Ligesom »Jyllandsposten« bruger dette Blad kun meget undtagelsesvis at bringe Illustrationer. Dog ved Læsningen fremstiger der for ens Sind et smukt Billede af den moderne katholske Kvinde: heltud Kirkens lydige, begejstrede Barn, heltud ufordærvet, sand Kvinde, levende interesseret, men handlekraftig og indstillet paa al god apostolisk og karitativ Virksomhed!

Mgr. Civardi skriver en klar og praktisk Artikel om »Katholsk Aktion«. Der er noget at lære — ogsaa for en Præst, som maaske helst vil »gøre det hele selv«. — Bladet »blæser til Samling« og rationellere Udnyttelse af Kræfterne i Foreningsarbejdet. Desværre taler denne Artikel kun om det kvindelige. Naa, Samarbejdet med A. C. m. m. viser, at D. K. K. F. ogsaa vil det helt almindelige Samarbejde. — Der fortælles — lidt hovedkulds — om socialt Arbejde i Danmark. — Erikke Rosenørn-Lehn skildrer smukt en lille engelsk Bog »The Path of Prayer«. — Særlig interessante er de to indsendte Protester fra Danmarks Forbund til Fosterdrabskommissionen om dette og fra Verdensligaen til Folkenes Forbund om Prevention, begge klare, saglige Imødegaaelser. Kirkens Syn paa de Ting kan ikke gentages for ofte eller for klart. Det samme gøres à propos af H. Muckermann. — Biskop Müller skriver om Kirkeaarets Hovedfester som Kvindebevægelsens Evangelium og Biskop Mangers om det norske Kvindeforbund. — Meget interessant er en Artikel om Bergens' katholske Historie og den om den store svensk-fødte katholske Politiker i Bayern, Fru Ellen Amman. — Ind imellem er der mere eller mindre epokegørende Nyt fra Foreningsarbejdet i de tre Lande og ude i Verden. — Med Glæde læser man, at 20,000 hollandske Søstre er tilsluttet Ligaen. Ja, selvfølgelig burde alle Søstre gøre det. — Omtalen af den friske »De unges Side« passer bedst i vort Ungdomsblad og skal gøres dér.
fr. O. Ballin, O. Præm.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINNS.

København. Frøken Regina Nielsen, der døde Fredag den 2. Juni paa Frederiksberg Hospital, 69 Aar gammel, var i sin Tid en kendt Sangerinde paa det Kgl. Teater, og det vakte Sorg hos mange musikelskende Mennesker, da hun i Halvfeinserne trak sig tilbage fra Scenen.

Snart efter at hun havde forladt det Kgl. Teater, rejste hun til Fredericia, henvendte sig til Sognepræsten, dengang Hr. Pastor Heiden og mente, at hun straks kunde blive optaget i Kirken, da hun i en Del Aar havde overværet Højmessen i Jesu-Hjerte Kirken og studeret Katekismen. Præsten var temmelig reserveret, syntes hun; hun maatte komme igen og gaa til Undervisning.

Snart efter sin Konversion tog hun Ophold hos St. Josef-søstrene, hvor hun boede sammen med Baronesse Beau lieu. I 14 Aar, indtil Baronessens Død, førte hun et stille Klosterliv og var som en Datter for hende. Frk. Nielsen, der ikke før havde bekymret sig om Religionen, men helt havde helliget sig Kunsten, gik nu fuldt op i Udøvelsen af sine religiøse Pligter. Hun elskede særlig det allerhelligste Sakramente, som under et Ophold i Paris havde gjort dybt Indtryk paa hende. Hun overværede nemlig en Sakramentsprocession i St. Augustin Kirken, og, som hun selv fortalte, maatte hun hulkende forlade Kirken, da Præsten nærmede sig med Sakramentet, endskønt hun den Gang ikke havde Forstaaelse af dets Betydning. Alle søgte hun at gøre delagtig i sin Glæde og Tro, og man kunde om hende i Sandhed sige: »Hvad Hjertet er fyldt af, flyder Læberne over med«, thi havde hun hørt noget godt i en Prædiken, skulde andre delagtiggøres deri. R. I. P.

Farumgaard. Det blev en uforglemmelig **Christi Legemsprocession** i den herlige Juniaften, da ca. 100 Mennesker med P. Benders Spejdermusikkorps i Spidsen fulgte det Allerhelligste, som skiftevis blev baaret af Præsterne Scherz, Ballin, og Hausmann, ledsaget af Pastor Kohacke, Fritz og Fr. Samuelson. Mon der nogensinde har været saa mange Katholiker paa een Gang paa Gl. Farumgaard, siden Biskop Lage Urne med Følge red ind paa sin Gaard? Den fortryllende Natur, den glitrende Farumsø forneden, Parkens kølige Stier, de vidtstrakte, desværre meget afsvedne Plæner, hele denne vældige, fredfyldte Domkirke i ægteste dansk Stil beredte Vor Herre en værdig Hyldest, ligesom det nye smukke Kapel i Gaardens venstre Fløj, som næsten er færdigt, og de 3 Altre, som Søstrenes og P. Springer's Flid havde bygget, var smukke, harmoniske Toner i Farums Lauda Sion!

FRA DEN VIDE VERDEN.

Rom. Søndag den 11. Juni har Paven ordineret 5 asiatiske Biskopper og dermed fortsat sin Politik at give Missionerne saa mange Overhyrder af deres egen Race som muligt. Offentligheden interesserer sig særlig for den 63-aarige annamitiske Biskops Ordination. For første Gang i Kirkens Historie faar den katholske Menighed i fransk Bagindien, en Menighed, der tæller 1,300,000 Sjæle, en indfødt Biskop. Af Bagindiens samlede Klerus var i 1913 55 % af den indfødte Race, og i 1929 allerede 70 %. — Det er saaledes kun billigt og ret, naar Bagindiens Martyrkirke efter saa mange Prøvelser endelig faar Biskopper af deres egen Race.

60 % blandt de asiatiske Katholiker er for Tiden under den indfødte Klerus' Sjælesorg. Efter de 5 asiatiske Overhyrders Vielse i Peterskirken staar $\frac{1}{6}$ af samtlige asiatiske Katholiker under asiatiske Biskoppers Ledelse. I Indien findes i Dag 2000 indfødte Præster og henved 1500 udenlandske. Af 3,500,000 Katholiker staar 30 % eller over 1,000,000 under indiske Biskopper. Omtrent 1 Million er betroet til indiske Præsters Sjælesorg i Egne, som ellers er tildelt forskellige Nationer. I Indokina findes 1,100 indfødte Præster og 360 udenlandske. Phat Diem, den nye annamitiske Biskops Diocese, tæller kun 8 % af Landets 1,300,000 Katholiker, men omtrent 800,000 af disse Katholiker bliver passet af den annamitiske Klerus. Kina har 1420 indfødte og 1980 udenlandske Præster. I de 19 Kirke-distrikter, som staar under kinesisk Ledelse, er der 450,000 Katholiker. Henved 1 Million af Kinas 2,500,000 Katholiker lever paa Steder, hvor den kinesiske Klerus forretter Sjælesorgen.

— — Byens Guvernør Fyrst Boncompagni Ludovisi har givet Fødselspræmier til Familier med mange Børn. Præmierne bestaar i smaa Huse med 4—5 Værelser, som blev opført paa Via Appia Nuova og Via delle Sette Chiese.

Italien. Ved det kgl. Universitet i Firenze »Regio Istituto di Studi Superiori Pratici« er der blevet oprettet en Lærestol for Skolastik. Det var ved dette Institut, at en dengang i Italien meget kendt Professor i latinsk Literatur, der var rømt fra sit Kloster og havde giftet sig, modtog Udnævnelsen til Ridder af den italienske Kroneorden og gennem mange Aar holdt sine Forelæsninger. Efter sin Død omkring 1890 rejste fritænkernes Studenter ham en Statue. Nu holder St. Thomas' Disciple deres Indtog paa Institutet.

Søndag den 25. Juni i Fredericia
Christi Legemsprocession.

Program: Kl. 9¹/₂ Højmesse i Kirken med Festpræd. Vejle Kirkekor synger. — Kl. 10³/₄ Procession ved Højærv. Pastor Rijkevorsel. Hornorkester og Sang af Koret fra Kolding. Med Hensyn til Bespisning henviser vi til N. U.'s Nr. 25. Ved Eftermiddagsmødet Kl. 3 i Fuglssangskoven er Emnet for Talerne:

Vi Danske og Katholicismen.

Først Foredrag af Hr. Redaktør Jens Sønderup fra Ribe, 25—30 Minutter. Derefter en Række korte Taler paa kun 5—7 Minutter, Korsang eller Fællessang ind imellem. Sursum corda eller den nye Sangbog bedes medbragt. Det er Mening, at en hel Række Lægmand, og kun Lægmand, faar Lejlighed til som Danske, at tale om det, som de særligt elsker i vor hellige Tro og Kirke. Taletiden vil blive strengt overholdt. Talere fra Kolding, Esbjerg, Horsens og Fredericia in fl. har meldt sig. Vi haaber paa Guds Velsignelse og godt Vejr.

Valfarten til Haraldsted finder Sted Søndag den 25. Juni. Stille Messe i Ringsted Kl. 9¹/₄. Valfartsprocessionen afgaar fra St. Knuds Kirke Kl. 10¹/₄. Der holdes som sædvanlig Messe i Ruinen. Billigt Søndagstog fra København Kl. 6²².

Trørødhus.

To lukkede Retraiter efterfulgt af »Højskole«.

I. For unge Piger: Fra d. 13.—20. August. 3 Dages lukket Retraite derpaa »Højskole« — ved Pastor Knud Ballin.

II. For gifte og ugifte Damer. Fra d. 22.—29. August. 3 Dages lukket Retraite — ved Pater Flynn. Derpaa »Højskole« (Foredragsholderen endnu ikke fastsat).

Pris 2,50 Kr. pr. Dag. 4 Kr. for Eneværelse. Tilmeldelse til D. K. K. F.'s Sekretariat p. t. Trørødhus pr. Vedbæk.

Til Fordel for St. Antoni Skole Følgende Numre er udtrukne. **Lænestolen:** 50. **De røde Sedler:** 76—63—166—159—239—217—397—392—493—403—544—597—646—603—730—773—827—830—977—949—1052—1013—1180—1132—1288—1255—1346—1350—1444—1476—1524—1528—1639—1644—1743—1771—1847—1893—1948—1945.

»**CREDO**«s Juninummer indeholder flg: Visa om Kristus och Sjålen, dikt av Den Helige Johannes av Korset, s. 121. — Ikring »Den burtkomne Faderen« II, av Antonie Tiberg, s. 122. — Dansk Kritik II, av E. F., s. 125. — Roms kyrkor med svenska minnen, av S. Nordmark, s. 128. — Den heliga kommunionens tilfälliga frukter I, av Job. van Gijssel, s. 131. — Credos Böcker, av Bertil Bolström, Ellen O. Nielsen, Niels Hansen och Alf Högh, s. 136. — Från Credos torn, av E. Sandqvist, s. 142.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en Lærling paa et mekanisk Etabl., København N.; en ung Pige, kendt med Madlavning.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paategning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa	9 ¹ / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)	10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ¹ / ₂	10	19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	6 ¹ / ₂	10	17
Ebeltoft: 2. Sønd. i de ulige Mdr.	10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ¹ / ₂	14
Grenaa: 2. Sønd. i de lige Mdr.	10
Haderslev	7	9 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.	10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)	9 ¹ / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.	9
Horsens (Nørregade 19)	7 ¹ / ₂	10	14
Hørsholm	9
Kolding (Alhambravej)	7 ¹ / ₂	9 ¹ / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ¹ / ₂
Maribo (Ny Østergade)	8 ¹ / ₂	10	polisk
Nakskov	9 dansk	10 ¹ / ₂	polisk 19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej)	10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.	10
Odense (Torvet 7)	8	10
Pindstrup: 1. og 3. Sønd. i Md.	10	14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
—	8	11	20
—	8	10
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olsgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)	10	18
Silkeborg (Vestergade)	10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.	10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.	10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ¹ / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.	10

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Kirkelig Kalender.

Juni.

25. S. **Søndag i Jesu Hjertes Oktav.** — Petrus og Paulus.
 26. M. Johannes og Paulus.
 27. Ti. i Jesu Hjertes Oktav.
 28. O. Vigilie. — Irenæus.
 29. T. **Petrus og Paulus.**
 30. F. Okt. af Jesu Hjertes Fest.
 1. L. Vor Herres Jesu Christi dyrebare Blod.

Juli.

2. S. **Marias Besøgelse.** —
 4. **Søndag e. Pintse.**
 3. M. Leo II.
 4. Ti. 6. Dag i Oktaven.
 5. O. Antonius M. Zaccaria.
 6. T. Okt. af Petrus og Paulus.
 7. F. Cyrillus og Methodius.
 8. L. Elisabeth, Dronning af Portugal.

Juni.

Ugens Messebønner.

25. S. **Petrus og Paulus** (971—792); 2. *Sæt Bønner*: Søndagen i Jesu Hjertes Oktav (662—497), 3. *Sæt Bønner*: Jesu Hjertes Oktav (af den ny Messe *). Slutningsevangelium: Søndagens (664—498). — I stille Messer ihukommes Vilhelm (961—786) for Jesu Hjertes Oktav.
 26. M. Johannes og Paulus (961—787); 2. Jesu Hjertes Oktav (af den ny Messe *), 3. Johannes Døberens Oktav (957—783), 4. Om Regn ([124]—[109]); Jesu Hjertes Præfation.
 27. Ti. i Jesu Hjertes Oktav, den ny Messe *); 2. Johannes Døberens Oktav (957—783), 3. Gudsmoder ([90]—[94]), 4. Om Regn, Jesu Hjertes Præfation.
 28. O. Vigilie (968—790); 2. Irenæus (964—802). 3. Jesu Hjertes Oktav (af den ny Messe *), 4. Johannes Døberens Oktav (979—783), 5. Om Regn; Jesu Hjertes Præfation. — *Eller Irenæus* (964—802; 2. Jesu Hjertes Oktav (af den ny Messe *), 3. Johannes Døberens Oktav (957—783), 4. Vigilien (968—790). 5. Om Regn, Jesu Hjertes Præfation; Slutningsevangelium: Vigiliens (970—791).
 29. T. Petrus og Paulus (971—792); 2. Jesu eucharistiske Hjertes Fest [179]), Apostlens Præfation; Slutningsevangelium: Festens ([181]).
 30. F. Oktav af Jesu Hjertes Fest, den ny Messe *); 2. Paulus (976—796), 3. Petrus (789—622), 4. Johannes Døberens Oktav (957—783), 5. Om Regn; Jesu Hjertes Præfation.
 1. L. Vor Herres Jesu Christi dyrebare Blod (978—798); 2. Oktav af Johannes Døberens Fest (957—783), 3. Om Regn.

*) *Den ny Jesu Hjertes Messe* faas gennem *Jesu Hjertes Budbringer Ekspedition*, Ryesgade 26, Aarhus, og i *Katholsk Boghandel*, Stenosgade 3, Kbhvn. V. — Pris: 10 Øre.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 25. Juni Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

I en Alder af 87 Aar er flhv. Gouvernante og Lærerinde
 Miss Alice Maria Margrethe Kelly, O. S. B.

afgaaet ved en velforberedt Død paa Christi Legems Dagen
 den 15. Juni. Begravelsen har fundet Sted.

St. Josefs Hospital.

FREMMEØSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
 Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 27.

Søndag den 2. Juli

1933

INDHOLD: Besøgelsens Hymne. — Guds Moders Billed. — Rom, Kirkens Centrum. — Jesu Lidelsesrelikvier III. — Catholicismen i De Forenede Stater. — Folkeforbundet og Jødeforfølgelserne. — Kirkeskat. — Et daarligt Raad. — Historieskrivning i »Tidens Kvinder«. — Hvordan jeg blev Katholik. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Besøgelsens Hymne.

»MAGNIFICAT!« Hvor meget er der ikke skrevet om denne Jubelsang fra Mariæ Mund! Nogle har villet forklare den som en ganske almindelig Indskydelse, som en Slags digterisk Tekstledsagelse. Andre har villet hæve Maria selv til Digterinde, som om dette ikke vilde betyde en Fornedrelse, saa længe man i hende virkelig ser Herrens Moder.

For at faa den rigtige Opfattelse maa man i sine Betragtninger gaa ud fra de daværende Livsforhold; dette kan bevises gennem Tilfælde, der har fundet Sted i vor Tid i lignende Situationer. Man behøver ikke at gaa til Palæstina for at finde disse Tilfælde. I de sydlige Lande i Europa, i Grækenland og paa Korsika, kan man blandt Almuen støde paa Skikkelser, som man maa sige ejer de naturlige Forudbetingelser i sig for et Magnificat, et Benedictus og en Simeons Lovsang. Selv undselige og ganske uoplyste Kvinder kan ofte i disse Lande i deres For-

tvivlelse over et Dødsfald blive til Digterinder, idet de tit giver deres Smerte Luft i ophøjet Tale. Rammen for deres Klagesang er de overleverede Formler og Vendinger; men de fleste giver dog Klagen et nyt og personligt Præg. Noget lignende er ogsaa bevidnet i Palæstina. Saa sent som i de sidste Aartier er det sket, at Beduinerkvinder, som engang i Sauls og Davids Dage, i digteriske Vendinger har udtrykt deres Begejstring over Mændenes Sejr over Fjenden.

Det er altsaa ikke saa forbavsende, naar Maria ved sit Møde med Elisabeth gaar over i ophøjet Tale. Ved hendes Ord viser hint særlige Træk sig, som ogsaa spores andetsteds: Enkelte Vendinger stammer fra bekendte Sange, som er opstaaet ved lignende Lejligheder, f. Eks. fra den Lovprisning, som Moder Anna istemmer efter Samuels Fødsel.

Men hos Maria er Indholdet det mærkelige. Hendes Sang har et nyt Indhold, en ny Kerne. Hun fejrer Gud sønnens Komme, med hvem en ny Tid bryder frem. Hun selv er hans Moder! Og nu viser sig ogsaa straks netop det sælsomme, som atter og atter skulde dukke frem i Jesu Liv. Hendes Ord er præget af den højeste, mest sande Ydmyghed og samtidig fuld af en profetisk Selvbevidsthed:

»Min Sjæl højlover Herren, og min Aand fryder sig i Gud, min Frelser. Thi han har set i Naade til sin Tjenerindes Ringhed; thi se, fra nu af skal alle Slægter prise mig salig.«

En haard Lov havde hidtil hersket: Den Mægtige var blevet endnu mægtigere, den Hovmodige endnu mere hovmodig, den Rige endnu rigere. Og den Svage var blevet gjort endnu svagere, den Fornedrede endnu mere fornederet og den Fattige endnu mere fattig. Nu brød Naadens Tid frem. Nu blev det naturlige Livs baarde Lov brudt for alle, som sluttede sig til Gud.

»Thi han, som er mægtig, har gjort store Ting imod mig, og helligt er hans Navn. Og hans Barmhjertighed varer fra Slægt til Slægt over dem, som frygter ham. Han øver Magt med sin Arm; han adsplitter dem, som er hovmodige i deres Hjertes Tanker. Han nedstyrter de mægtige fra Tronen og ophøjer de ringe . . .« (Af F. M. Willam: »Das Leben Jesu im Lande und Volke Israel«, som anmeldes i næste Nr.)

Guds Moders Billed.

*Det kommer til mig, af Sol omskinnet,
Guds Moders Billed ved alfar Vej.
Fjærnt fra min Ungdom, fjærnt bærer Mindet
et Mødes Glimt af mit Liv til mig.*

*Jeg ser i Majsommersol dem knæle,
de stille Kvinder, der kom forbi,
— jeg ser en Stund dem i Andagt dvæle,
mens Hverdagsvejen blev Kirkesti.*

*Hvad hviskes frem mellem Læbens Bue?
Et lønligt Ønske, en Smertensbøn?
En Moders Suk til den Himmelfrue,
at hun vil hjælpe en vildført Søn?*

*— Den Himmelfrue, Guds Moder milde,
der kender Hjerternes bange Graad,
vil sende Trøsten, vil Angsten stille,
naar Moderhertet har ingen Raad.*

*... Jeg véd: en Moder, saa dybt velsignet,
kan glatte Sorgernes Furer væk
— thi lægger gerne jeg Gyldenlinet
omkring Guds Moders de rene Træk.*

Maj 1933.

Anders J. Eriksholm.

Ovenstaaende Digt havde Forfatter A. J. Eriksholm i Maj 1933 ladet trykke i en Holbæk Avis, og da Pastor Wijnen takkede for de smukke Vers, modtog han følgende Svar:

Hr. Pastor Wijnen!

Tak for Deres venlige Brev i Dag.

Det ser ud, som om der har været en Slags Tankekrydsning mellem Kastanievej og Skolegade. Jeg havde just tænkt at sende de smaa Vers til Dem, idet de gengiver Indtryk fra en Tysklandsrejse i katholske Egne.

Det er mange Aar siden (42). Under mine stadige Vandringer ad Elisabeth-Stien ved Hospitalet dukker et og andet Minde frem — og saa hænder det, at det bliver til Vers.

Jeg erindrer ogsaa fra Ophold i sydtyske »Herberge zur Heimat« Herbergsvaterens Morgenandagt, og der var en ejendommelig Stemning, naar Trosbekendelsen lød: »Ich glaube an Gott den Vater, den allmächtigen Schöpfer, Himmels und der Erde . . .«

Min venligste Hilsen og Tak, Deres

Anders J. Eriksholm.

Rom, Kirkens Centrum.

At beskrive det Indtryk, et Ophold i Rom i det hellige Aar gør paa en dansk Katholik, som ikke før har besøgt dette Kirkens Centrum, lader sig ikke gøre. Helhedsindtrykket er for overvældende. Hele Atmosfæren, hele Milieuet virker opildnende, fornyende, begejstrende. Peterskirken, Basilikaerne, Scala Santa, Katakomberne, Propagandakollegiet, de utallige gamle og nye Kirker, og sidst, men ikke mindst de, som besøger dem, alt dette indvirker samtidig, naar blot Sjælens Øjne og Øren aabnes og indstiller sig paa at modtage.

Jeg vil fremhæve nogle enkelte Sider i det religiøse Liv, som i særlig Grad faar Næring i Rom, nemlig først og fremmest den barnlige, umiddelbare Tro. Den Selvfølgelighed, hvormed alle udøver deres Fromhedsøvelser, virker tilbage paa Pilgrimmene. Her glemmer man, at man hjemme kun udgør en mere eller mindre forskræmt Minoritet paa knapt 1 0/10, her ænser man ikke, at Folk ustandseligt og ikke altid stiltfærdigt, vandrer ud og ind af Kirkerne, som var det deres egne Stuer, man forarges ikke over de utallige smaa Sølvhjerter og lignende Genstande, som er ophængt ved de forskellige Naadebilleder, idet man forstaar, at hver enkelt af disse Ting fortæller sin egen lille Historie om en aandelig eller legemlig Helbredelse.

Dernæst lærer man Sindets Samling i en langt højere Grad end hjemme. Alt, som omgiver en, peger hen paa det aandelige paa en jævn, naturlig Maade, ikke mindst de hellige Relikvier fra Christi Lidelse, Scala Santa, Naglen, Hudstrygelsessøjlen.

Endelig undgaar man ikke at gribes af den rent umiddelbare Glæde og Begejstring over Kirkens Storhed og Rigdom. Den snusfornuftige vil maaske sige: »Hvortil al denne Pragt«, men for Pilgrimmene er det Tegn paa Troens Liv og Realitet, naar der overalt er Kirker, overalt frembæres Messeofre, overalt er noget, som er groet frem af Troens Jordbund til Guds Ære.

Helgenkaaringen i Peterskirken og den derefter følgende

Højmesse, som læstes af den hellige Fader selv, er et helt lille Kapitel for sig.

For at komme rettidigt ind i Peterskirken, maatte vi meget tidligt af Sted. Messen læstes Kl. 5 i Sta. Maria degli Angeli, derefter maatte Morgenmaaltidet hurtigt indtages, for at vi kunde være paa Peterspladsen Kl. 6³⁰. For de nordiske Pilgrimmes Vedkommende havde Biskoppen opnaaet Siddepladser, noget, som langt fra blev alle til Del. Vi ventede 1½ Time paa Pavens Indtog i Kirken, men Tiden faldt her, som ved Audiensen, ikke lang. Kirken var prægtigt smykket, klædt i rødt overalt, det var jo Pinsedag, og med utallige tændte Lysekroner.

Først kom Svejtsergarden og Nobelgarden, dernæst en meget lang Procession bestaaende af Repræsentanter for de forskellige Ordener, for de østerlandske Riter, for den romerske Gejstighed. Der saas den fra den eukaristiske Kongres i København kendte Monsignore Noots, Generalprokurator for Præmonstratenserordenen, senere kom Biskop Brems, ledsaget af Pastor Benzon. Endelig mærker vi Bevægelse i Kirken, der høres Uro, som stiger til Raaben, Folk klapper i Hænderne, springer op paa Bænkene, raaber »evviva il papa«, efterhaanden som Bærestolen nærmer sig. Inden man ved af det, er man selv i fuld Gang med at klappe og tilkendegive sin Glæde; man finder det naturligt, selv om det er en Kirke, man er i, ingen tager Anstød deraf.

De mange Ceremonier virker maaske trættende paa den Lægmand, som ikke har haft Tid og Lejlighed til at sætte sig ind i dem og deres store Betydning. Allehelgenslitaniet og Veni Creator blev afsunget, men iøvrigt er jeg ude af Stand til at beskrive i Enkeltheder, hvad der foregik. Den Helgen, som kanoniseredes, den franske Præst Andrea Uberto Fournet, var ukendt af de fleste af os.

Saa følger den pavelige Højmesse. Alteret er fritstaaende, og den, som læser Messen, vender Ansigtet mod Folket. Der er mange Afvigelser fra de sædvanlige Messeceremonier, blandt andet blæses der i Sølvtrumpeter under Forvandlingen, men dog ved vi alle, at Messen er den samme. Ofret, der frembæres, er uafhængigt af Formerne, er evigt det samme. Messen er forbi Kl. ca. halv et, Processionen forlader Kirken, som derefter hurtigt tømmes uden nogen Vanskeligheder, og trætte, men berigede med en Oplevelse, vi ikke vilde undvære, vender vi hjem til Hotellet.

Efter en Middagsøvn — noget, som er absolut nødvendigt i Rom, hvor selv Kirkerne er lukkede i Middagsstunden, er vi atter parate til at se mere af den evige Stad. Under Ledelse af den i Rom bosatte Magister Nørregaard, som er dette Blads Læsere bekendt, drager vi ved fire-Tiden

paany af Sted, denne Gang mod Kapitol, i hvis Nærhed vi ser Kirken Santa Maria in Aracoeli med den hellige Bambino (Christusbarnets Statue), foran hvilken de romerske Børn i Juletiden samles og holder smaa Taler.

En Plan maa indskrænke sig til det, som kan naas, derfor var blandt andet de to Jesuiterkirker »Al Gésu« og »S. Ignasio« ikke taget med. Alligevel naaede vi at faa dem med. Foran Aloysiusalteret og Johannes Berchmanns Alter bad vi i Fællesskab for Ungdommens Renhed og for vort Ungdomsarbejde. Videre gik det gennem den middelalderlige Bydel, forbi Fontana trevi til Dinesens Hotel, hvor vi var inviteret in pleno paa Vin og Kager, hvilket var en glædelig Overraskelse midt under Anstrengelserne. Her hvilede vi lidt ud, inden vi, naar Mørket faldt paa, skulde op paa Monte Pincio og se Illuminationen. Afslutningen paa Pinsedagen var den illuminerede Peterskirke, som med Kolonnaden foran frembød et pragtfuldt Skue. Det fortælles, at da den italienske Regering efter 1870 byggede et Justitspalads mellem Peterskirken og Monte Pincio, var det Meningen at dække for Udsigten til Peterskirken, men da man havde bygget 2 Etager, begyndte Grunden at skride, hvorfor Bygningen aldrig naaede højere op.

Fra Propagandakollegiets flade Tag er Udsigten over Rom maaske allerbedst. Man ser her Kuppel ved Kuppel og længst ude Statuerne ovenpaa Laterankirkens Facade. Propagandakollegiet paa Gianicolohøjen rummer nogle Hundrede vordende Præster af alle Nationer, her er hvide, gule og sorte i Forening. Vi hilste paa to Danskere, Studenterne Oppermann og Egon Hansen. Den tredje danske Student i Rom, Hjorth, studerer ved Germanicum. Intet Sted viste Kirkens universelle, internationale Karakter sig maaske stærkere end paa Propagandakollegiet.

I Nærheden af Peterskirken i det Kvarter, som kaldes Borgo, ligger en lille Kirke (lille efter romerske Begreber, ikke efter danske), Santa Maria in Traspontina. I denne Kirke findes et St. Knuds Alter, hvor Biskop Brems en Dag læste Messe for Pilgrimmene, medens de svenske Deltagere overværede Messen i det svenske Kapel i Rom, Sta Brigida. I St. Knuds Kapel findes baade Kirkestole og Skriftestole forsynet med Mærket Chr. X. De er skænket i 1920 af Kongen.

Der var mange andre Kirker i Rom, men en Beskrivelse af alle dem, vi var i, falder udenfor denne Artikels Formaal. Kun skal nævnes den afsluttende Andagt, Biskop Müller holdt i Dominikanerkirken Santa Sabina med Prædiken, sakramental Velsignelse og Te Deum.

Af alle de Indtryk, en Pilgrim maatte faa i Roms Kirker, vil jeg slutte med det, man faar, naar man fra St. Knuds

Alter ser til venstre i Santa Maria in Traspontina. Man ser da et meget smukt Billede af Maria med Barnet, og tænkende paa den katholske Aktions Fremtid i Danmark siger man stille:

Sign os med din Søn,
Jomfru skær og skøn.

Harald Højris.

Jesu Lidelsesrelikvier.

III.

Den ejendommeligste af alle Relikvierne er uden Sammenligning

det hellige Blod,

som Herren udgød under sin Lidelse, og hvoraf en Del omhyggeligt blev opsamlet og bevaret, man mener af Josef af Arimathæa. Den romerske Soldat Longinus skal have bragt det til Mantua, hvor en Del endnu befinder sig, medens en Del opbevares i Lateranet og en Del i Abbediet Weingarten.

Sidstnævnte Sted rider man paa Fredag efter Christi Himmelfartsdag i festlige Optog rundt i hele Omegnen og velsigner Markerne med Relikvien.

I Aaret 1550 bragte Grev Thierry en Blodrelikvi, som han havde faaet af Grev Balduin V af Flandern for sin Tapperhed under Korstogene, til Brügge, hvor man en lang Tid opbevarede det i det derværende St. Blasiuskapel. Der blev endogsaa dannet et eget Broderskab til at vaage over den. Senere blev den af Sikkerhedshensyn overført til Biskoppens Palads, men overflyttedes igen 1820 til Kuppet. Den befinder sig siden 1617 i et overordentlig skønt Reliquarium, lavet af den Brügge Guldsmed Joh. Crappe. Den berømte Procession i Brügge »det hellige Blods Procession« afholdes hvert Aar den 9. Maj. Paa Renæssansens Tid fandt denne Sted med stor verdslig Pragtudfoldelse, men nu har den igen en rent religiøs Karakter.

Foruden i ovennævnte Byer finder man Blodrelikvier mange andre Steder, navnlig i Tyskland.

Efter en i Orienten udbredt Tradition skal det have været Eremiten Barypsabas, som overførte det hellige Blod fra Jerusalem til Europa.

Et Spørgsmaal trænger sig uvilkaarligt paa ved at beskæftige sig med dette: da Blodrelikvierne udgør en Del af Herren selv, bør man da nøjes med at ære dem, bør man ikke ogsaa tilbede dem?

Navnlig i det 15. Aarhundrede var dette Spørgsmaal stærkt fremme, og Pave Pius II interesserede sig derfor, men udtalte sig ikke derom. Det er dog en almindelig Opfattelse hos vore Dages Theologer, at Blodet i disse Relikvier er udskilt fra den guddommelige Natur og derfor ikke bør gøres til Genstand for Tilbedelse.

Det mest værdifulde ved denne Relikviedyrkelse er imidlertid den Kærlighed til Blodet fra Golgatha, som den giver Udtryk for hos det valfartende Folk.

Den 1. Juli fejrer Kirken »Vor Herre Jesu Christi dyrebare Blod« (Messebogen pag. 978).

Den i vore Dage mest omtalte Passionsrelikvie findes nu i Trier. Den er saa berømt, at ethvert protestantisk Barn har hørt om den. Det er

Kjortelen.

Jesu Kjortel nævnes udtrykkeligt i den h. Skrift, hvor det hedder (Joh. 19, 23-34), at da den var vævet i ét Stykke, saa vilde de romerske Soldater ikke sønderskære den, men kastede Lod om den. Jesu hellige Moder og flere af de fromme Kvinder, som fulgte ham, erhvervede senere Kjortelen og gemte den sammen med de øvrige Relikvier. Kejserinde Helena skal efter Traditionen have skænket den til Residensstaden Trier, hvor hun maaske var født, i alt Fald døbt. Efter Gesta Trevirorum har Biskop Agritius selv bragt Kjortelen til Byen og anbragt den i Domkirkens Nikolausalter. Herfra overførtes den senere til Højalteret. I næsten 300 Aar hvilede den saa ubeset i sit Gemme, indtil Kejser Maximilian under Rigsdagen i Trier 1512 udtrykte sit inderlige Ønske om at se denne kostbare Relikvie. Kun under de største Betænkeligheder gav Ærkebiskop Richard von Greiffenklau efter. Efter at Kejseren havde taget den i Øjesyn, blev den udstillet for Folket, og dermed aabnedes en saadan Kilde til det kristelige Livs Fornyelse og Inderliggørelse, saa den ene religiøse Bølge efter den anden Gang paa Gang skyllede over Europa. Tusinder og atter Tusinder af Pilgrimme strømmede i alle Udstillingsaar til Trier. Med den sidste Udstilling 1891 naaede Pilgrimmenes Tal 2 Millioner.

Jesu Kjortel har dog ikke hele Tiden været opbevaret i Trier, men blev en Tid lang paa Grund af Krig og anden Uro gemt i Fæstningen Ehrenbreitstein. Efter 1794 var den i Würzburg, Bamberg og tilsidst i Augsburg. 1810 gav Kurfürst Klemens Wenzeslaus Relikvien tilbage til Trier paa Foranledning af Kejser Napoleon, der gerne vilde gøre sin Ven Biskop Karl Mannay en Tjeneste.

Ved Synet af den hellige Kjortel har der Gang paa Gang fundet Helbredelser Sted, lamme har kastet deres Krykker,

dødssyge Mennesker har rejst sig og »drager deres Vej med Glæde« ... og — hvad der er endnu større — kolde og sløve Sjæle er igen kommen til at brænde af Kærlighed til Herren.

Kjortelen, som ligger indpakket i et Stof fra en noget senere Tid, er ofte blevet undersøgt. For den, som ønsker nøjere Besked, findes en Del Litteratur*). Den er udstillet i Anledning af det hellige Aar fra 23. April til 3. September.

Efter Evangelistens Beretning tog en af de romerske Soldater

Lansen,

et Vaaben, som Vagten altid havde hos sig, og aabnede Jesu Side (Joh. 19, 34). Efter Traditionen hed denne Soldat Longinus. Den var iblandt de Relikvier, som St. Helena fandt. En Tid lang blev den holdt højt i Ære, men synes saa at være gaaet tabt. Man havde nærmest opgivet at finde den, men mange Aar efter hændte der en Begivenhed, der igen skulde bringe den for en Dag.

Under det første Korstog saa Korsfarerne sig efter Erobringen af Antiochia pludselig indesluttede i Byen af tililende muhamedanske Hære. Udmattede, som de var, af den lange Belejring og fortvivlede ved Tanken om paa ny at skulle udholde Sult og Tørst i det fremmede Land, var de lige ved at overgive sig, da Præsten Peter Bartholomæus pludselig fik et Syn, i hvilket Apostlen Andreas viste sig for ham og fortalte, at Christi Lanse laa nedgravet i Byens St. Peterskirke. Man gravede i aandeløs Spænding, fandt den, og under Feltraabet »Gud vil det!« sejrede man 28. Juni 1098 over Tyrkerne.

En Del af Lansen kom senere til Paris, hvor den en Tid lang gemtes i La Ste. Chapelle sammen med Tornekronen. Under den franske Revolution gik den imidlertid tabt. En anden Del sendte Sultanen 1492 Innocens III som Gave. Endskønt Paven var syg, gik han den 31. Maj Overbringeren i Møde og førte Relikvien i festlig Procession til St. Peter, hvor den i Dag findes. Paa høje Festdage bliver den fremvist fra Veronikabalkonen, sammen med Svededugen og en Korsrelikvie. En tredje Partikel gemtes i de tidligere omtalte Rigsinsignier. Den delte deres Skæbne og kom til Wien.

Paul Maria —.

*) Dr. Willems: »Der heilige Rock zu Trier.« Eine archäologisch-historische Untersuchung. Trier 1891.
Beissel: Geschichte des heiligen Rockes. Trier 1889.

Katholicismen i De Forenede Stater.

Der indløber stadig nye glædelige Meddelelser fra U.S.A. om den katolske Kirkes Udvikling og om det Ry, den nyder i alle Kredse. Selvom det demokratiske Parti ved de sidste Præsidentvalg vægrede sig ved nominelt at opstille en katolsk Kandidat og ved at sætte den forhenværende katolske Guvernør af New York, Alfred Smith, paa Valglisten, saa har dog en Artikel i »Osservatore Romano« bevist, hvorledes Præsidenterne altid søgte at have indflydelsesrige Katholiker som Hjælpere ved deres Side.

I Præsident Roosevelts Kabinet sidder ogsaa en Katholik, nemlig Postminister James Farley. To Dage før sin Embedstiltrædelse døde Justitsminister Walsh, der ligeledes var Katholik. Det er over 20 Aar siden, der sidst sad en Repræsentant for den katolske Befolkning i U. S. A.s Regering. Den sidste katolske Minister var Charles J. Bonaparte. Det første katolske Regeringsmedlem var Brook Fancy under Præsident Jackson fra 1831 til 1834, der beklædte Finansministerembedet. Ialt finder vi i U. S. A.s Historie kun 6 katolske Ministre. To Ministre gik efter Nedlæggelse af deres Embede over til Katholicismen. Derimod var der to, der var opdraget katolsk, men dog, længe før de valgtes ind i Regeringen, ikke praktiserede deres Tro.

Direktøren for Vatikanets Radiofonistation P. Gianfranceschi aabnede Radioforbindelsen mellem U.S.A. og Vatikanstaten, der foretoges over Makey Radio og Telegraph Company, med Hilsenen »Lovet være Jesus Christus«. Denne Aabningshøjtidelighed bragte mange varme og hjertelige Ord mellem ham og Præsidenten for den Internationale Telefon- og Telegrafkorporation, Hermann Behn. Herefter fulgte en Hilsen fra den katolske Pressecentral National Catholic Welfare Conference og fra Osservatore Romano.

Ovennævnte Pressecentral bringer i sit Januar-News-Service paa Grundlag af den officielle Statistik i Official Catholic Directory et Overblik over Aaret 1932. Der viser sig heri en glædelig Fremgang for den katolske Kirke i det sidste Aar.

Ved et Mandtal af 20,236,391 ser vi en Tilgang af 21,293. Der er en Fremgang paa 714 Konvertiter mod Aaret forud. Præstestanden tæller 28,297 Medlemmer (+ 433), Kirkernes og Missionsstationernes Tal er paa 18152. Der findes 172 Seminarier (+ 27 mod Aaret forud). De katolske Skoler underviser 2,598,669 Elever og de højere katolske Lærestanstalter, d. v. s. Universiteter, 10,439. —

En Forening for Venner af Amerikas katolske Universiteter blev grundlagt. Der stiftedes ligeledes et nyt Saint-Francis-Xaver-Universitet for Negre i New-Orleans.

Mange Studerende fra katolske Instituter vandt Første-Præmier ved offentlige Konkurrencer. Saaledes blev Frk. Betty Anna Troy fra Jesu Hjerte-Akademiet i Stamford mellem en Million Konkurrenter belønnet med Førstepræmien for et Washington-Jubilæums-Arbejde.

Ifølge det katolske »Press Directory« findes der i U. S. A. 319 katolske Dag-, Uge- og Maanedblade med 7,308,456 Abonnenter.

Foreningen for den katolske Tros Udbredelse har i det sidste Aar opnaaet en Indtægt paa 1,095,651,94 \$, hvorimod der blev givet over 2 Millioner \$ til Missioner i Landet selv; Hedningemissionerne havde en Indtægt paa 3 $\frac{1}{2}$ Million \$.

Denne store Udvikling skyldes ikke mindst Paulistkongregationen, der i denne Tid kan fejre sit 75 Aars Jubilæum. Denne Kongregation har først og fremmest til Opgave i Ord og Skrift at virke for Udbredelse af den katolske Tro blandt anderledestroende. Dens Grundlæggere, den bekendte P. Th. Hecker, P. Hewit, P. Deskow, P. Clarence Walworth, der alle er Konvertiter og tidligere ude i Verden eller indenfor deres Kirke havde beklædt høje Stillinger, dannede i 1858 Paulistkongregationen, og efter at Pave Pius IX havde godkendt den, nedsatte de sig i 59. Gade i New York. Herfra udbredte de sig snart trods Modgang over hele U. S. A. I 1921 fik de af Benedikt XV overdraget Kirken Santa Susanna i Rom. Her tog de sig særlig af alle ikke-katolske Englændere og Amerikanere, der kom til Rom. Paulistkongregationen udviklede sig af Redemptoristerne. Ved deres Titularfest i Santa Susanna i Rom udtalte Kardinal Lepicier paa Roms Vegne og Rektor for det amerikanske Kollegium, Kelley, paa Amerikas Vegne deres Tak for Kongregationens velsignelsesrige Virken. Paulisterne er det katolske Amerikas Presseapostle. Gennem deres store illustrerede Maanedsskrift *The Catholic World* og Tidsskriftet *The Missionary* gør de den katolske Tro populær i Nord-Amerika og bekæmper Publikums Fordomme mod Kirken. — Kendsgerningerne beviser, hvor gode Resultater de har opnaaet.

Folkeforbundet og Jødeforfølgelserne.

(Nægtet Optagelse i Berl. Tid. og Dagens Nyh.)

I »Berlingske Tidende«s Lørdag-Aften-Tillæg »Lov og Ret« (3-6-33) omtales, at Folkeforbundet den foregaaende Tirsdag havde Lejlighed til at tage Stilling til den tyske Jødeforfølgelse, og der fremhæves Raadets eneste skandinaviske Medlem, Nordmanden Dr. *Langes* Udtalelse, som gik ud paa,

»at alle Spørgsmaal, der berører den almene Retsopfattelse, er af international Karakter og derfor ikke med Føje kan kræves betragtede og behandlede som det paagældende Lands indre, Folkeforbundet uvedkommende Anliggender.«

Og Bladet tilføjer bl. a.:

»Rigtigheden af Dr. *Langes* Synspunkt er indlysende. De Grunde, der har foranlediget Anerkendelsen af nationale Mindretalsrettigheder og har sat disse under Folkeforbundets Beskyttelse, fører til, at international Retsbeskyttelse maa kunne paakaldes i alle Tilfælde, hvor en Statsmagt vilkaarligt berøver en Klasse Statsborgere dens lovlige og naturlige Rettigheder og selv unddrager dem den Beskyttelse for Liv eller Gods, Frihed eller Erhverv, som det er et civiliseret Statssamfunds elementære Opgave at tilsikre alle sine Medlemmer.

For de øvrige Stater er det ikke blot en naturlig Humanitets- og Retfærdighedsakt at skride ind mod saadanne Angreb. Det er tillige og ikke mindst for enhver Stat, som paa sit eget Omraade ønsker Retsprincipperne respekterede, en i høj Grad paakrævet Nødværgesforanstaltning.«

Og tilsidst hedder det i samme Artikel:

»De Stater, der fremdeles ønsker at bygge paa Rettens Grund, har da al mulig Anledning til i Tide at agte paa Faren og etablere et internationalt Værn mod dem, der undergraver Folkenes Retssans. Folkeforbundet er Rettens naturlige internationale Riddervagt. Og Mødet i Tirsdags viste os, at dets Raads-Medlemmer ved at følge deres Kald.«

Hertil kunde det nu ligge meget nær at bemærke:

Ja, naar det drejer sig om Jøderne; men mon ogsaa, naar det drejer sig om Katholiker?

Gælder alt det ovenciterede kun, naar Jøder forurettes — derimod ikke, naar Katholiker og *katholske* Institutioner forurettes i en langt højere Grad, som f. Eks. i *Frankrig*, *Spanien* og *Meksiko*?

I 1913 skrev *Johannes Jørgensen* i sin lille Bog »Min

Livsanskuelse« (S. 43-44) følgende om Frankrig og Portugal (hvilket *nu* ogsaa kan passe om Spanien og Meksiko):

»Er ikke i alle de romanske Lande Katholikerne paa gode Veje til at blive stillet *udenfor Loven*? Vedtager man ikke i Frankrig og i Portugal ganske rolig Love, hvorved Munkes og Nonners retmæssige Ejendom eksproprieres, konfiskeres, bortsælges til den Højestbydende? Og er der Europa over nogen af de Mænd, som har Tidens Øre, der protesterer mod saa himmelraabende en Uretfærdighed? Tier ikke Georg Brandes, tav ikke Bjørnstjerne Bjørnson? Europa ser roligt til — med Ligegyldighed eller maaske endog med Tilfredshed: »Dem sker kun deres Ret!« Overalt er Kampen mod den katholske Kirke *Kulturkampen* og føres under *Voltaires* Valgsprog, som allerede den gamle *Tacitus* kendte: »Ecrasez l'infâme!« (Knus Menneskehedens Fjende!)

Men naar nogen rører ved en Jøde, saa lyder der straks Protester i alle Verdens Aviser, fordi de fleste store Blade er i Jødehænder.

Jeg forsvarer eller undskylder ikke *Uretfærdigheder* begaaede af Kristne imod Jøder; men, men, men — mon ikke Jøder giver *mere Anledning* til Reageren imod sig end stakkels Nonner og Munke?

Man glemmer vist ogsaa altfor let, at det er en *jødisk* Klike, som for Tiden regerer eller rettere huserer i Rusland og ødelægger og endevender dette stakkels Land — og staar bag mange Uroligheder rundt omkring i Verden i de senere Tider.

Kbhvn. 10.-6.-33.

Fr. Ronge.

Kirkeskat.

Mit Sogns (Rosenkrans-Sognets) Regnskab er lige kommet ind ad Døren. Jeg sidder med det i Haanden, gennemblader det først flygtigt, senere mere opmærksomt-kritisk og ærgrer mig — noget saa grusomt. Hvorfor? Jo, Antallet af Bidragsydere er gaaet ned fra 274 forrige Aar til 236 i Aar, og som Følge deraf er Skattebeløbet selvfølgelig ogsaa gaaet ned. Nu er der maaske ikke noget at sige til, at Beløbet falder paa den Maade, at Menighedens Medlemmer ogsaa mærker Tidernes Ugunst i Form af ringere Fortjeneste; men at de fuldstændig udgaar og ikke mere er at finde paa Listen over Skatteydere er forkasteligt og vidner højt om daarlig Samfølelse. Og hvad værre er: disse Mennesker gør sig skyldig i lige rent ud sagt Skattesnyderi — en grov Beskyldning maaske, men sand; thi naar man

som Katholik er fritaget for at svare Skat til Folkekirken (og det er man), saa har man sandelig Pligt til at betale et nogenlunde tilsvarende Beløb til den katholske Kirke i det Sogn, man tilhører. Her er ingen Vej udenom; gøres denne Pligt ikke, er vedkommende desuden en slet Borger, og dette Prædikat skulde ikke gerne heftes paa nogen Katholik.

Hvor mange katholske Skatteydere der findes i mit Sogn, ved jeg ikke, og det er ogsaa uden Betydning, da jeg jo ikke skal lave Statistik; men een Ting ved jeg, nemlig: at Tallet langt overstiger 236, idet ikke alene Familiefædre og enligstillede er Skatteydere, men ogsaa voksne Børn af begge Køn, der har eget Erhverv og som Regel for en billig Penge har Ophold hos Forældrene. Og her har Forældrene Pligt overfor de Unge til at paase, at de erlægger deres Skattebidrag til Kirken, ligesaa vel som de maa betale Skat til alt andet.

Men vi kan gaa videre endnu paa dette Punkt. Enhver, der er vidende om, at en Trosfælle ikke erlægger Kirkeskat, har Pligt til at opgive vedkommende til Sognets Forvaltningsraad. Det kan ikke nytte, at man vil kalde det for Angiveri eller maaske sammenligne det med en Judasgerning. Her er kun Tale om at arbejde for vor Kirkes Fremgang, og da denne ikke nyder nogen som helst økonomisk Støtte fra Statens Side, saa har enhver af os en ganske særlig Pligt til at overvaage, at Kirken faar den Skattens Mønt, som rettelig tilkommer den.

— Min lille Betragtning gælder selvfølgelig ikke Rosenkranssognet i Særdeleshed, det tager Sigte paa alle katholske Sogne i Kongeriget Danmark — med Bilande.

København V., 19. Juni 1933.

Laur. Andersen.

Et daarligt Raad.

En »Læser« har i »Katholsk Ungdom« Nr. 13 for 25. Juni fremsat nogle Betragtninger om Pressen og Aldersklasserne, som vi er nødt til at dvæle et Øjeblik ved, ikke mindst fordi de gengives uden Forbehold fra Bladets Side.

Efter nogle almindelige Bemærkninger om og Klager over det Faatal af Katholiker, som holder katholske Blade, naar Indsenderen til at veje de ældres Interesse for katholske Blade i Forhold til de yngres, og finder de ældres for let! »Det er højt regnet de halve af de bladholdende ældre Katholiker, som i Samtaler røber, at deres Blad ogsaa er deres Lektüre.« Og lidt senere bliver det fastslaaet, at

»det er ret ofte de unges Læsning, som faar deres Forældre til at læse med.«

Det kan man vel nok kalde at stille Tingene paa Hovedet! Vi ved alle, og erfarer af og til med Glæde, at ivrige Børn eller unge kan vække Forældres eller andre voksnes Eftertanke og bringe dem til Troen; men vi ved ogsaa, at det er Undtagelsen, medens Regelen selvfølgelig er den, at Ungdommens Tro og Fromhed fødes af Hjemmets og ikke omvendt. Hvis Ungdomsblade ikke havde de mest velvillige og forstaaende Forbundsfæller og Medhjælpere i de voksnes Rækker, vilde de være dødsdømte, endnu inden de saa Dagens Lys. Det er en absurd Paastand, at det katholske Hjem for en stor Del faar sin Interesse for Pressen fra Ungdommen, og at de yngre skal lære de ældre at læse. Mangfoldige unge Mennesker vilde saavist aldrig have abonneret paa Ungdomsblade, hvis ikke en god Fader eller Moder havde tilskyndet dertil, ja, maaske endog betalt Abonnementet. Ligesom den voksne Generation i alle andre Forhold bærer Samfundet og staar i Tilværelsens Ildlinie, saaledes er det ogsaa først og fremmest den voksne Generation, der bærer hele den katholske Pressesag, Ungdomspressen for en stor Del indbefattet; saafremt Begrebet »Ungdom« dér ikke tages saa elastisk som i enkelte Damers Kalender. En »Læser« er derfor ogsaa nødt til at gøre nogle logiske Krumspring for at faa sine Betragtninger til at passe. Han ønsker, at alle Hjem, hvor der findes Ungdom, skal abonnere paa Ungdomsbladet; Hjemmene forudsættes altsaa at ville gøre deres Pligt i Pressesagen; men de unge, der af en eller anden Grund har forsømt den, skal saa faa deres Forældre til at læse! Forstaa dette, hvem der kan!

Hvad en »Læser« mener med det »Familieblad«, der af og til dukker op som den savnede Løsning paa vort Bladproblem, staar ogsaa hen i det uvisse. Skal det være en Art katholiserende »Hus og Hjem« eller »Familie-Journal«? Saa anbefales det at læse cand. mag. Niels Hansens Artikel i Nordisk Ugeblad af 11. Juni »Hvad vil Ugebladet?« De Opgaver, her nævnes, løses næppe af et Familieblad i Ordets egentlige Forstand. Menes der med et Familieblad ikke andet end en Sammenslutning af N. U. og K. U., vil dette være intet mindre end Harakiri for Ungdomsbladet. Dette blev dog i sin Tid stiftet af dygtige, erfarne Mænd, der mente, at et særligt Ungdomsblad var fornødent. Har man nu opgivet denne Tanke, knapt en halv Menneskealder efter at den førtes ud i Livet? Det kan være meget godt med al den Foretagsomhed og Planer om Forbedring, men glem blot ikke, at Græs maa gro og ikke kan trækkes op af Jorden. —

Endelig kommer vi til det »praktiske« Raad, en »Læser« giver Familier med Ungdom. Bare de holder Ungdomsbladet — barnlige Sjæle tillades det dog eventuelt at holde Budbringeren — saa er alt i Orden, hvad angaar Pressen i den katholske Familie! Nej, det er ikke. Den katholske Families Blad, Menighedens Blad herhjemme er Ugebladet og ikke et Ungdomsblad. Hvad skal man tro om Ungdomsblade, som først skal udbredes blandt de ældre for overhovedet at komme de unge i Hænde? Der maa dog kunne findes andre Veje. Paa Pressemødet i Nicolaj Kirkesal hævdede Hr. Kiærulff, at 25 unge Mennesker, tagne ud af en Forsamling, vilde være i Stand til at gøre det Arbejde, som skal gøres for at sikre den katholske Presses Virksomhed. Lad dem træde an for de unge, ellers kommer man til at tænke paa Abraham og de manglende retfærdige i Sodoma.

En »Læser«s praktiske Raad munder ud i et forstaaeligt Hjertesuk: »Hvis alle Familier med ungdommelige Medlemmer holdt Blade, der særligt appellerede til de unges Interesse, vilde efter mit Skøn langt over Halvdelen af vor Ungdom læse katholske Blade.« Ja selvfølgelig, hvis alle vore Værneengle var saa elskelige at abonnere paa de katholske Blade for os, saa var der overhovedet intet Presse-spørgsmaal til paa denne syndige, forvirrede Jord!

Og derfor maa vi alvorligt gøre vore katholske Familier opmærksomme paa, at det saakaldte »praktiske« Raad, som en »Læser« giver i Ungdomsbladet, ikke samtidig er et godt Raad. Det tilsigter bevidst eller ubevidst at berøve Ugebladet den Plads, der tilkommer det ved den katholske Arne, i Kraft af Tradition og Bestemmelse, i Kraft af den kirkelige Øvrigheds Ønske, den Plads, Ugebladet med Hæder har holdt gennem 80 Aar. Ungdomsbladet har sin Berettigelse og Opgave for Ungdommen, som et Ungdomsblad. Nordisk Ugeblad har altid været, er, og skal vedblivende være den danske katholske Kirkes Blad for det katholske Hjem!

Historieskrivning i „Tidens Kvinder“.

Der er blevet mig tilsendt et Nummer af »Tidens Kvinder« for 13. Juni med Forespørgsel om, hvad jeg mente om en Artikel deri med Titlen »Martin Luther«. Maaske er der andre, der har læst denne Artikel, som ogsaa kunde lide at vide, hvad en katholsk Præst mener om den, og derfor vil jeg gerne svare her i Ugebladet.

I al Almindelighed kan jeg sige, at det er meget længe

siden, jeg har læst noget blot tilnærmelsesvist saa stygt om den katholske Kirke, som i denne Artikel. Den handler nemlig ikke saa meget om Luther, som om Tilstanden i Kirken ved Luthers Optræden. Det er ogsaa længe siden, jeg paa to Sider har læst saa mange Usandheder, som Forfatterinden, Nina Arkina, her præsterer. Og det bliver alt sammen serveret som historisk Sandhed. Mon ikke »Tidens Kvinder« vilde staa sig ved at lade Historikere skrive historiske Artikler. Hvis Bladets øvrige Indhold skrives af Folk, der har lige saa god Forstand paa det, de skriver om, som denne Artikels Forfatterinde, saa bliver dets Læsere ført godt bag Lyset.

Hvad staar der da i denne Artikel? Et Par Prøver skal jeg give: »I de skønne Kirker steg vellystige Suk fra Skriftestolens Halvmørke, hvor livslystne Skriftefædre læste — for at bruge Tidens eget Udtryk — et glad Pater Noster med deres ligesaa livslystne Skrifteødre.« Denne Sætning viser Tonen og vil sikkert gøre det forstaaeligt, at en hel Del af Artiklen slet ikke kan gengives. I Rom kendte man kun een Dødssynd: »den ikke at have Penge«. Og de gamle Historier, hvis Uholdbarhed er paavist Masser af Gange: Der var Priskurant for forskellige Synder, og der »stod ogsaa anført, hvad det kostede at faa Syndsforladelse for Synder; som man agtede at begaa i Fremtiden.« Selv det gamle Eventyr om Pavinden Johanna kommer med, og ikke som Eventyr, men ogsaa som Sandhed.

Dette er kun meget lidt af alt det gyselige Vrøvl. Det er ufatteligt, at et ellers ordentligt Blads Redaktion vil give Plads til noget saadant. Selv om Redaktionen er uvidende, burde den dog have saa megen Respekt for den Kirke, de fleste Kristne tilhører, at den ikke giver Plads for Smædeskrivere, der haaner alt, hvad der er andre helligt.

Bernh. Jensen.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Da Biskoppen havde sagt det, satte han sig ned, og jeg mærkede, at han var meget bedrøvet. Nogle Øjeblikke stirrede han tankefuldt frem for sig, saa hørte jeg ham sige ganske sagte og som for sig selv: »Hvorledes er dog den smudsige Bog kommet herind i Huset? Sandsynligvis har en besøgende ladet den ligge i Modtagelsesværelset.«

Imidlertid stod jeg der og vidste først ikke, hvad jeg skulde gøre; men da jeg mærkede, hvor bedrøvet Biskoppen var, blev jeg grebet af Medlidenhed og tænkte: Jeg

maa gøre noget for at trøste ham. Jeg var nemlig kommet til at holde meget af Biskoppen, han havde altid været saa god imod mig, og nu var han saa sørgmodig. Og det syntes mig, at jeg egentlig — ganske vist uden at ville det — var meget Skyld deri. »Jeg maa ubetinget forsøge at trøste den gode Biskop,« gentog jeg for mig selv, men vidste blot ikke, hvad jeg skulde gøre. — Pludselig fik jeg dog en Idé: jeg gik hurtigt hen til ham, greb med den inderligste Deltagelse hans Haand, og i den Hensigt at gøre ham glad og munter igen, men uden at overveje mine Ord et Øjeblik, sagde jeg til ham:

»Hr. Biskop, jeg beder Dem, vær dog ikke saa bedrøvet for min Skyld. Jeg vil ikke volde Dem noget Besvær, tværtimod, jeg vil gerne adlyde Dem i alt, hvad De blot maatte ønske af mig.«

Næppe havde jeg sagt disse Ord, før jeg forskrækket for sammen, thi i samme Øjeblik stod det mig klart, at jeg med dette i sig selv meget smukke Løfte havde sagt noget overordentlig uforsigtigt og for mig meget farligt. Jeg vilde jo fremfor alt hævde min Frihed, ogsaa, ja især, overfor den gode Biskop. Jeg bestræbte mig jo stadig for at opretholde min uafhængige Stilling der i Huset og vilde ikke lade mig bringe i en saadan Situation, at noget kunde blive mig paatvunget mod min Vilje. Og hvad havde jeg netop nu gjort med mit uforsigtige Løfte? Jeg havde lagt hele min Frihed i Biskoppens Hænder, og han kunde alt-saa, hvis han vilde, endogsaa sende mig i Folkeskolen. Jeg var fortvivlet! Aa, jeg dumme Dreng, hvad havde jeg dog gjort! Hvor kunde jeg handle saa ufornuftigt og uoverlagt!

Nu var jeg den sørgmodige. — Jeg fjernede mig et Par Skridt fra Biskoppen, sænkede Hovedet og saa ganske ulykkelig ned mod Gulvet. Jeg vidste intet Raad. Paa den ene Side vilde jeg forblive fri — paa den anden Side maatte jeg ikke bryde mit givne Ord. — Ikke at holde Ord, det gjaldt hos os fra Island for en af de største Gemenheder, et Menneske kan begaa. Den, der gjorde det, var æreløs, Kort sagt, jeg var over alle Grænser ulykkelig. — Men Biskoppen var trøstet. Han rejste sig, vendte sig venligt smilende til mig og sagde:

»Min kære, lille Nonni, hvad du der har sagt, er noget meget smukt og ædelt, og jeg takker dig hjerteligt for det; jeg ved nemlig, mit gode Barn, hvor svært det maa være netop for dig at love noget saadant, fordi du især lægger saa megen Vægt paa din Frihed.«

Hvor vil han hen? Aa, havde jeg dog bare ikke lovet det, tænkte jeg, mens Biskoppen saadan roste mig. Men han hørte ikke mine Tanker, men fortsatte venligt:

»Du vil altsaa adlyde mig i alt, Nonni. Godt, jeg vil tage dig paa Ordet straks.«

»Du gode Gud,« tænkte jeg.

»Jeg har nemlig i den sidste Tid ofte tænkt paa, at det nu snart kunde være paa Tide at sende dig i en god Folkeskole . . .!«

Stiv af Skræk stod jeg der, ude af Stand til at frembringe et Ord. Biskoppen, som ikke tog Øjnene fra mig, maa have mærket min Forskrækkelse, thi efter en stille Pause vedblev han:

»Har du da ikke Lyst til at gaa i en Folkeskole?«

»Hr. Biskop, naar jeg skal være ærlig, maa jeg tilstaa, at jeg slet ikke har Lyst til det.«

»Hvorfor dog ikke, Nonni?« spurgte han forbavset.

Jeg fortalte ham, hvad jeg havde hørt om Folkeskolen: at Børnene altid var indespærret i de trange Skolerum, og at Lærerne altid pryglede Drengene.

»Ja men, mit Barn,« trøstede Biskoppen mig, »du er ikke godt underrettet. Ingen leger mere end netop Skolebørnene. De leger jo mellem Timerne, og saa gaar de ind i Skolestuen og lærer smukke og nyttige Ting. — Og hvad Prygl angaar, saa kan jeg forsikre dig, at du ikke behøver at være bange for det. Og skulde du dog være urolig af den Grund, da vil jeg love dig, ja, jeg giver dig mit Ord paa, at jeg vil sørge for, at ingen Lærer skal saa meget som berøre dig.«

Der var altsaa ikke noget at gøre. Biskoppen slog mig alle Vaaben af Hænde, og jeg maatte bøje mig og gaa i Folkeskolen. Den gode Biskops Løfte med Hensyn til Prygl beroligede mig ganske vist noget, men kunde dog ikke forjage min Modvilje mod Folkeskolen. Efter en længere Pause, hvori jeg anspændte min Viljekraft til det yderste, lovede jeg ham bedrøvet, at jeg vilde gaa i Folkeskolen, naar han ønskede det.

»Godt, min kære, det ventede jeg af dig. Nu er der blot Spørgsmaalet om, i hvilken Skole du skal gaa. — Der kan kun være Tale om to. Den ene er her lige i Nærheden. Det er vor største Folkeskole, og dér gaar mange gode, friske og muntre Dreng. Den anden ligger en halv Times Gang herfra og er en lille Skole, hvor de bedre Familiers Børn gaar. Jeg stiller dig ganske frit, Nonni, du kan vælge, i hvilken af de to Skoler du vil gaa.«

Jeg overvejede lidt og svarede saa stilfærdigt: »Helst vilde jeg ikke i nogen af dem, Hr. Biskop; men naar det skal være, saa vilde jeg gerne bede Dem om i Morgen at indmelde mig i den store Skole her og i Overmorgen i

den anden. Saa kan jeg sige Dem, hvilken jeg foretrækker.«

Biskoppen lo og sagde: »Du er snedig, Nonni. Men jeg vil gerne gaa ind paa dit Ønske: i Morgen skal du i den store Skole og i Overmorgen i den lille. — Bagefter kommer du til mig og siger mig, hvilken du synes bedst om.«

Jón Svensson S. J. (Fortsættes).

Fra Hovedstad og Provins

København. Paa Christi Legemsfest d. 15. Juni om Aftenen døde paa St. Josefs Hospital **Miss Alice Keily**, 87 Aar gammel. En lang og omskiftelsesrig Livsvandring afsluttedes ved en god og blid Død, som den Afdøde ofte havde bedt om.

Miss Keily blev født den 19. Januar 1846 i London og nedstammede fra en velhavende, god, gammel irsk Familie, et ægte katholsk Hjem med mange Børn, som nød en omhyggelig Opdragelse. Men da Faderen mistede sin Formue, maatte de Unge ud i Verden og paa egen Haand slaa sig igennem Livet. Miss Keily blev engelsk Gouvernante for Prinsesse Giselas Børn i Bayern og lærte saaledes ogsaa Børnenes Bedstefader, den gamle Kejser Franz Joseph, at kende. Gerne fortalte hun om den gamle Kejsers Ridderlighed, om den strenge Tugt, hvorunder de smaa Prinsesser voksede op etc. Senere traadte Miss Keily ind hos Benediktinerinderne i Belgien og blev en dygtig Lærerinde i de skønne Kunster saasom Tegning, Maling etc. Skønt hun igen forlod Klosteret, betragtede hun sig stadig som Nonne, der havde faaet Roms Tilladelse til at leve udenfor Klostret. Kardinal Gasquet O. S. B. var hendes Kardinal, og saalænge hun kunde, bad hun hver Dag det benediktinske Breviar. Her i Danmark har hun levet baade i Svendborg, Odense og til sidst i København. Dyb Fromhed prægede hendes Liv; et af de mest fremtrædende Karaktertræk var hendes sejge Virkelyst og hendes aldrig svigtende Interesse for alt, som angik Tro og Trosliv. Faa kunde sørge over Kirkens trange Kaar f. Eks. i Rusland og Spanien, som hun. Altid var hun ogsaa rede til at støtte og hjælpe efter Evne. Hvor mange Præster, Brødre og Søstre tilbød hun ikke gratis Undervisning i Sprog! Hvor mange Billeder har hun ikke malet for Kirker og Private, især Jesu Hjerter-Billeder. Ja, den 80-aarige Kvinde lavede hver Jul Hundre-

der af smaa Æsker til de Fattiges Juletræer og sendte dem ud i Menighederne. Vi er overbevist om, at hun har stridt den gode Strid, og at Herren vil skænke hende den evige Hvile.
R. I. P.

Ledreborg. Søndag den 18. Juni meddelte Hans Excellence Biskoppen **Firmelsens hellige Sakramente** i Slotskirken paa Ledreborg til 18 Børn og en voksen. Kl. 9,30 hentedes Hans Excellence fra sine Gemakker paa Slottet og førtes i Procession til Kirken, hvor Menigheden var samlet. Efter Prælatmessen talte Biskoppen i smukke og hjertelige Ord til Firmanderne. Han indprentede dem Dagens Vigtighed og advarede dem mod de Farer, som navnlig i vore Dage truer deres Tro. »Bed«, sagde Biskoppen, »den, der ikke beder, han falder. Bed, ikke blot nu, medens I er unge, men bliv ved med at bede, indtil I som gamle staar ved Dødens Port, for at I kan leve og dø som gode romersk katholske Kristne.«

Derefter meddelte Biskoppen Sakramentet. Cistercienserindernes Sang og den unge, lovende Organist Bredahls mesterlige Orgelspil ledsagede den smukke Højtidelighed.

Efter Gudstjenesten samledes Hans Excellence Biskoppen med Menigheden til tvangfrit Samvær i en af Slottets Sale. Det vil til sene Tider være en uforglemmelig Dag for Menigheden paa Leires gamle Helteegn. Navnlig for dem, der tænker 40 Aar tilbage i Tiden, da hele Menigheden bestod af Grevens Familie og to til tre af Egnens Beboere, der samledes i et lille Kapel i en Sidefløj, var det en dybt gripende Begivenhed at se det store, smukke Slotskapel fyldt til sidste Plads, medens 18 unge Fremtidshaab modtog den Helligaand til Styrkelse i den Kamp, der uden Tvivl venter dem.

Det gaar fremad, og med Guds Hjælp vil det blive ved dermed.

Ringsted. Valfarten til Haraldsted havde samlet ca. 150 Deltagere, og Vorherre havde givet sine Pilgrimme det mest straalende Vejr, man kan tænke sig. I Ruinerne frembar P. Nøsen det hellige Messeoffer, og om Eftermiddagen fortalte Pastor Benzon om de to Pilgrimsfærd, Juni Maaned havde bragt, den ene til Rom, og den anden til Haraldsted, som hvert Aar kalder paa de danske Katholiker.

Næstved. Vor Frues Menighed har oplevet en stor Dag, som gør baade Præsterne og Menigheden Ære. Hans Excell. Biskoppen, der Søndag d. 25. Juni i straalende Solskin iudtraf i Næstved for at foretage **Firmelsen**, kunde meddele Sakramentet til ikke færre end 73 Firmander, Piger og Drengene fra selve Byen og navnlig fra det store Opland,

Sydsjælland. Om Eftermiddagen fandt en festlig Sammenkomst Sted i Præstegaardens Have, hvor Biskoppen holdt en begejstret Tale om Danmark og Rom og især om de mange Indtryk, der endnu var friske og levende efter den sidste Pilgrimsfærd.

Fra den vide Verden

Belgien. Brysselerbladet »Standaad« og »Libre Belgique« melder om nye Tilfælde, hvor Guds Moder skal have vist sig. Det drejer sig om den 11-aarige Mariette Béco i Banneux (Lüttich, Belgien) og hendes Syner d. 15. Januar 1933 (lige efter Synet i Beauraing) d. 18., 19. og 20. Januar, d. 11., 15. og 20. Februar og d. 2. Marts. Barnet er vokset op i et fuldstændig irreligiøst Hjem. Guds Moder sagde til Barnet: »Jeg er Moder for de fattige og de syge af alle Nationer.« Og en anden Gang: »Jeg er Forløserens Moder, Guds Moder, bed meget.« Ved en nærliggende Kilde, som blev velsignet af Guds Moder, er det allerede kommet til flere Helbredelser af Syge.

Brasilien. Ifølge en Beretning fra den internationale kristne (protestantiske) Pressekommission virker f. Tiden 24 protestantiske Missionsselskaber i Brasilien med 563 Udlændinge fordelt paa 153 Stationer. Protestanternes Antal i Brasilien anslaaes til over 700.000. I henved 1600 Skoler undervises 122,000 Elever. De nordamerikanske Episkopaller, Methodister og andre Sekter udfolder en stadig voksende Propaganda i det katolske Brasilien.

Polynesien. Bougainville (Nord-Salomonsøerne). En amerikansk Biskop som Admiral. De nordlige Salomons Øers »Skibsmission« ejer en Flotille paa 4 Dampere, og selve Skibsmissionen ledes af den nordamerikanske Biskop T. J. Wade, S. M. Skibenes Navne er »Raphael«, »Gabriel«, »St. Paul« og »Ave Maria«. En femte Baad, »Michael«, kæntrede under en Storm og hviler nu paa Havets Bund. De 30 Maristpræster, som har Omsorgen for de langt fra hverandre liggende Øer, kan kun ved Hjælp af deres Skibe udføre deres Arbejde blandt de 15 000 Katholiker, som lever blandet med 40 000 Hedninger. Der er ofte Storm, og Præster saavel som Søstre kan fortælle om mangen farlig Situation. Turene er lige saa kostbare som de er nødvendige. Saaledes kommer Udgiften ved Driften af Skibet »Raphael« alene op paa 1 Dollar i Timen.

Trørødhus.

To lukkede Retraiter efterfulgt af »Højskole«.

I. For unge Piger: Fra d. 13.—20. August. 3 Dages lukket Retraite derpaa »Højskole« — ved Pastor Knud Ballin.

II. For gifte og ugifte Damer. Fra d. 22.—29. August. 3 Dages lukket Retraite — ved Pater Flynn. Derpaa »Højskole« (Foredragsholderen endnu ikke fastsat).

Pris 2,50 Kr. pr. Dag. 4 Kr. for Eneværelse. Tilmeldelse til D. K. K. F.'s Sekretariat p. t. Trørødhus pr. Vedbæk.

St. Knuds Kapel. I Sommermaanederne Juli og August er Søndagsgudstjenesten Kl. 8¹/₂ uforandret. Den tyske Gudstjeneste bortfalder. Hverdagsmessen Kl. 6¹/₂ læses kun Fredag og Lørdag.

Mariakongregationen »Stella maris« har Fælleskommunion Søndag d. 2. Juli under Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 2. Juli Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

St. Ansgars Kirke. Mødreforeningens Messe læses Tirsdag d. 4. Juli Kl. 8¹/₄.

Hvilke fire Katholiker

vil være med til at købe et velplejet Hus og Jord i Kagerup for 7200 Kr., hvoraf 3200 i Creditforeningslaan for at danne Grundlaget for en katolsk Koloni. Nøjsomhed og Nævenyttighed en Betingelse i Arbejdet for Gud, Kirken, Næsten og dem selv. Conference og Assistance til Tjeneste hos A. J. Diemar, Borgerg. 136, K.

St. Annæ Hjem, Skipper Clementsallé 13, modtager endnu en cnlig katolsk Dame eller Herre over 60 Aar for en maanedlig Pension paa 80 Kr. eller ev. et Ægtepar for 110 Kr. mdl. Pension. Henvendelse til St. Annæ Præstegaard, Hans Bogbindersallé 2.

Som Husbestyrerinde

eller Husjomfru søges Stilling i et katolsk Hjem til 1ste August. Billet mrkt. »Huset« modt. Bladets Kontor.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en Lærling paa et mekanisk Etabl., København N.; en ung Pige, kendt med Madlavning; og en 1. Aug.; en Husbestyrerinde hos ældre Herre.

Plads søges:

af ung Student, som søger Eftermiddagen besat til Hjælp for sine Studier.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Kirkelig Kalender.

Juli.	Juli.
2. S. Marias Besøgelse. —	10. S 5. Søndag e. Pintse.
4. Søndag e. Pintse.	
3. M. Leo II.	11. M. Syv Brødre samt Rufina og Secunda.
4. Ti. 6. Dag i Oktaven.	11. Ti. Pius I.
5. O. Antonius M. Zaccaria.	12. O. Johannes Gualbertus.
6. T. Okt. af Petrus og Paulus.	13. T. Anacletus.
7. F. Cyrillus og Methodius.	14. F. Bonaventura.
8. L. Elisabeth, Dronning af Portugal.	15. L. Henrik.

Juli. Ugens Messebønner.

2. S. **Marias Besøgelse** (980—799); 2. *Sæt Bønner*: 4. Søndag e. Pintse (666—501), 3. *Sæt Bønner*. (kun i stille Messer): Processus og Martinian (982—801). Slutningsevangelium: Søndagens (668—502) — Som sidste Sæt Bønner læses hele Ugen *Bønnerne om Regn* ([124]—[109]),
3. M. † Leo II (983—790); 2. Petri og Pauli Oktav (972—792), 3. Gudsmoder ([90]—[94]), Apostlenes Præfation (524—42). Slutningsev.: Oktavens ([54]—[55]).
4. Ti. Foregaaende Søndags Messe (666—501) uden *Gloria og Credo*; 2. Oktaven (972—792), 3. Gudsmoder ([90]—[94]); Apostlenes Præfation. — *Eller*: Oktavens Messe (983—805); 2. foregaaende Søndag (666—501), 3. Gudsmoder; Apostlenes Præfation.
5. O. Antonius M. Zaccaria (984—806); 2. Petri og Pauli Oktav (972—792), Apostlenes Præf.
6. T. Oktav af Petri og Pauli Fest (988—809).
7. F. Cyrillus og Methodius (990—812). — Hvis der i Dag — den første Fredag i Juli — efter Messen holdes en særlig Andagt til Jesu Hjerte, kan der i Stedet for Dagens Messe læses *Jesu Hjertes Messe* med *Gloria* og *Credo* og Jesu Hjertes Præfation uden nogen Ihukommelse.
8. L. † Elisabeth, Dronning af Portugal (992—813); 2. Om de helles Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Sakramentskirken. I Sommermaanederne Juli og August meddeles sakramental Velsignelse efter Højmessens; Aftenandagten bortfalder (om Søndagen).

1. Fredag i Juli og August udstilles det Allerh. fra Kl. 17¹/₂ til Aftenandagten Kl. 20.

Søndag den 9. Juli, den h. Villads' (Gorkummartyrernes) Festsdag bedes Menigheden hjælpe med at synge Koralmessen, da Koret har Skovtur den Søndag. St. Villads er Sakramentskirkens Værnehelgen. Hans Relikvi findes i Alterstenen. (Prædiken om St. Villads).

FREMMEÐSPROGTRYKKERIEÐ »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fru Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 28.

Søndag den 9. Juli

1933

INDHOLD: Er vi alle Præster? — Danmarks Værnehelgen, hellige Kong Knud. — Oxford-Bevægelsen. — Jesu Lidelsesrelikvier IV. — Presse-Rundskue. — Paa Lytterpost. — »I Kirkeus Ly, ved Kirkens Flid blev skabt et Hjem . . .« — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Er vi alle Præster? .

A. Sikken et Spørgsmaal! Vi skal da vel ikke alle, Mænd og Kvinder, forsyne os med Messehagel eller Pibe-krave og fra Tid til anden optræde i dette Ornat!

B. Du har Ret! I Praksis falder vist ingen paa denne Idé; men flere Aarhundreder igennem har der nu været en Theori om, at alle Kristne i Kraft af det almindelige Præstedømme var Præster.

A. Men hvor kan man dog finde paa den Slags Ting?

B. Ja, kære, her spørger du om noget, som ligner en Plante med vidt forgrenede Rødder. Jeg kan ikke gaa efter alle de fine Traade nu. Lad mig nøjes med at sige: Et Skriftsted blev misforstaaet, saa kom de umulige Konsekvenser ganske af sig selv.

A. Aa, nu husker jeg det igen! Der maa staa et Sted: »I er et kongeligt Præstedømme.«

B. Ja, netop! Ordene, der er fra 1. Petri Brev, 2. Kap., Vers 5, siges til de kristne Menigheder i Lilleasien: »Lad

jer som levende Stene bygge op paa ham (Jesus) til et aandeligt Tempel, et helligt Præstedømme for at frembære aandelige Ofre, der ved Jesus Christus er Gud kærkomne.« Og i Vers 9 kan du læse: »I er en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk, et Folk erhvervet til Ejendom.«

A. Uha, her staar jo virkelig, at vi alle er Præster, der skal frembære i hvert Fald aandelige Ofre!

B. Naa, nu er du altsaa ikke mere saa sikker i din Sag som før! Men vil du ikke lige tage Baronesse Rosenørn-Lehns nye Oversættelse af Brevene og læse Noter til Vers 5, saa kommer din gamle Sikkerhed og Munterhed igen.

A. Lad mig sel! Ja, her staar altsaa: »Baade det Gamle og det Nye Testamente taler om et dobbelt Præstedømme, et usynligt og et synligt. Til det usynlige hører nu alle døbte, særlig de, som har bevaret eller genvundet den helliggørende Naade. Paa deres Hjertes Alter ofrer disse ved den af Kærligheden besjælede Tro aandelige Gaver til Gud, d. v. s. alt det gode, de gør til Guds Ære, f. Eks. Bøn, Arbejde, Lidelser, Faste, Selvfornægtelse o. s. v. (Rom. 12, 1). Til det synlige Præstedømme hører de, som har modtaget Præstevielsens Sakramente, der bemyndiger til Frembærelse af Messeofferet og Sakramenternes Forvaltning m. m. Da Kong Ozias i gamle Dage vilde trænge sig ind i det synlige Præstedømmes Tjeneste, blev han straffet haardt for denne Helligbrøde (II Krøn. 26, 29)«. Naa, saa ved man da, hvad man skal holde sig til! Men hvad er der egentlig sket med denne Konge?

B. Jo, da han var blevet mægtig, fortæller Skriften, greb Hovmod ham. Han handlede troløst mod Herren sin Gud, idet han gik ind i Templet for at brænde Røgelse paa Røgelsesalteret. Da traadte Præsten Azarias frem for ham og sagde til ham: At ofre Herren Røgelse tilkommer ikke dig, men Arons Sønner, Præsterne, som er helligede til at ofre Røgelse; gaa ud af Helligdommen, thi du har handlet troløst, og det tjener dig ikke til Ære. Kongen, der holdt Røgelseskarret i Haanden, blev rasende; men som han rasede mod Præsterne, slog Spedalskhed ud paa hans Pande. Saa førte de ham hastigt bort derfra, og selv fik han travlt med at komme ud, fordi Herren havde ramt ham. Saa

var Kong Ozias spedalsk til sin Dødsdag. — Paa denne haandgribelige Maade fik han lært, at der er et dobbelt Præstedømme i Guds Folk og Kirke, og at han, fordi han tilhørte det ene, derfor endnu ikke var Medlem af det andet.

F. K.

Danmarks Værnehelgen, hellige Kong Knud.

Den 10. Juli, Aarsdagen for den hellige Kong Knuds Martyrdød, er en minderig Dag for os danske Katholiker, og alle vil vi sikkert sende en Tak til Gud for vor store Værnehelgen.

Knud den Hellige var ikke blot Banebryder for Religionens og Kristendommens Idealer, men han vandt den største Sejr, der kan falde i en Kristens Lod: at lide Martyrdøden.

I fire Hundrede Aar æredes han af hele Danmarks Folk, og i Midsommertiden valfartede Katholiker i store Skarer til Odense, hvor han hvilede i Frue Kirke, der senere blev kaldt op efter ham og kom til at hedde St. Knuds Kirke. For os Katholiker i det 20. Aarhundrede er Knud den Helliges Eksempel stadig til stor Hjælp og Opmuntring, og vi kan endnu glæde os over de gamle Krønikers Skildring af ham. Han fremstilles som en ægte nordisk Kongeskikkelse, i hvis Aarer Vikingebloodet flyder, men som Kristen kæmper han for at overvinde sig selv og sin voldsomme Natur og for at bruge sin heltedige Kraft i det godes Tjeneste; han kæmper mod alt ondt og lavt, og med ubestikkelig Retfærdighedsfølelse, der hviler paa Troens Grundlag, undertrykker han alle gamle Skikke, der staar i aabenlys Modstrid med al Retfølelse. Hvis nogen viger tilbage for at læse de gamle latinske Krøniker, kan de med stor Glæde og Udbytte læse om vor kære Værnehelgen i A. D. Jørgensens Bog: »Den nordiske Kirkes Grundlæggelse og første Udvikling« (Kbhvn: 1874-78) eller i P. D. Steidls ypperlige Bog: »Knud den Hellige« (Kbhvn. 1918).

Den navnkundige Historiker og Rigsarkivar A. D. Jør-

gensen, der var saa ægte dansk af Følelse og Tanke, har givet den skønneste Karakteristik af vor Nationalhelgen; han skriver i sit Værk (Side 763 ff.): Vi kommer nu til den Konge, der mere end nogen anden her i Norden blev Bærer for den almindelige Kulturs og Kristendommens rent humane Fordringer, det aandeliges Forret og Højhed ogsaa i Samfundet. Den senere Tradition har knyttet Knud

Knud d. Hellige († 10. Juli 1086).

A. Haelveg.

Konges Navn til en rent ydre Fordring, Tiendens Indførelse, men med Urette; af de samtidige Kilder lyser der os et helt andet Billede i Møde. Jo mere vi gør os fortrolige med Tidens Vilkaar og denne Mands Stræben, des mere maa vi beundre den Klarhed, hvormed han opstiller sit Maal, den Sikkerhed, hvormed han styrer hen imod det, og det Heltemod, hvormed han bærer sin ulykkelige Skæbne. Ingen kunde med større Ret stilles op ved Siden af Hellig Olav end denne Konge, der brød sit Folks sejge Modstand mod de ædleste Tanker i den nye Sæd, og ingen Mand kunde have større Adkomst til at kaldes Dan-

marks Værnehelgen end denne, der tvang sine lunkne Landsmænd til at være »varme eller kolde«, til at være Kristne, ikke blot af Navn, men af Gavn.

Ved 800 Aars Jubilæet i 1886 (1936 kalder os til 850 Aars Jubilæum) skriver Nord. Ugeblad à propos A. D. Jørgensens Karakteristik: »Dette er et fuldtro og sanddru Billede af den herlige Drot, som den 10. Juli staar lyslevende for vort Øje i sin sidste heltemodige og med Martyrdommens blodige Krone beseglede Kamp mod Lidenskabernes løsladte Elementer . . . St. Knud dør som et Offer for sit Folk.«

Billedet, der staar over disse Linier, stammer fra Christian IV's Tid og er stukket af Kobberstikkeren Albert Haelveg, der var en af Tidens Mestre, og hans Betydning i Danmark er stor baade i kunsthistorisk og personalhistorisk Henseende ved den store Række Billeder og Portrætter, der gennem hans Stik er bevarede for Eftertiden. I Tiden fra 1643-72 har han stukket 91 Blade, hvoraf en Del (bl. a. Billedet, selvfølgelig ikke Portrættet af vor Nationalhelgen) findes i det sjeldne Værk: *Regum Daniæ Icones*.

Albert Haelvegs Fremstilling af Hellig Knud er ca. 30 Aar ældre end de to Stik af Barend de Bailliu, der blev fremstillet i Aarene 1669 og 1670, og som blev omtalt i Nord. Ugeblad for 15. Januar 1933. Haelvegs Afbildning bærer Aarstallet 1090, men det viser kun, at man paa Christian IV's Tid ikke har kendt de gamle Kilder saa grundigt, det rigtige Aarstal formodes at være 1086. *Petronella.*

Oxford-Bevægelsen (1833—45).

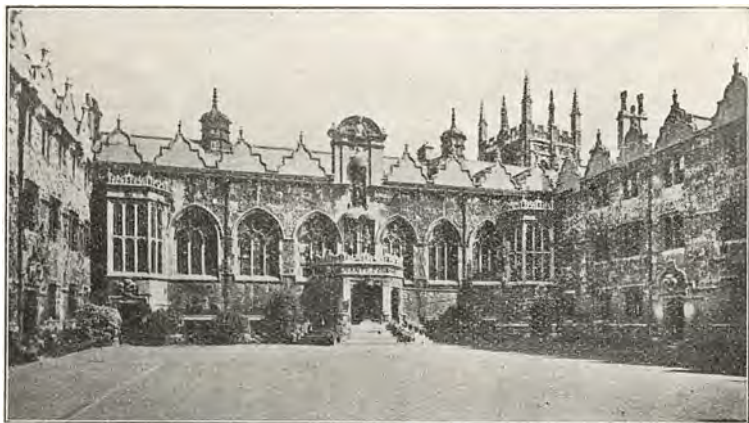
I Juli fejres den store Oxford-Bevægelses 100 Aars Jubilæum, baade af den katolske Kirke i England og af den anglikanske Højkirke, foruden de særlige Mindehøjtider, som Anglikatolikerne vil afholde. »Protestant Alliance«, som repræsenterer de 100% Protestanter i England, har sendt et Manifest til Biskopperne, hvori de gør Indsigelse mod saadanne Fester og især den paatænkte Pontifikalmesse og Sjælemesse for Bevægelsens afdøde Førere. Disse to Udtryk har man derefter strøget af Programmet, men iøvrigt har baade Ærkebiskoppen af Canterbury og York vægret sig ved at tage Hensyn til Protesterne og forandre Programmet.

For hundrede Aar siden, i Aaret 1833, opstod der blandt yngre Professorer og Studerende i den gamle Universitetsby Oxford en Bevægelse, der maa have været af overordentlig Betydning og Livskraft, siden den mindes, ja, ligefrem fejres endnu i vor Tid, som dog ellers ikke udmærker sig ved altfor dyb Respekt for det aandelige eller for svundne

Tiders Interesser og Problemer. Det var en Bevægelse indenfor den anglikanske Kirke (Church of England); men den knyttede mange Traade til den romersk-katholske Kirke; den slog for utallige Englænderes Vedkommende Bro over til Petri Klippe i Rom. Det er derfor ikke underligt, at baade Anglikanere og Katholiker fejrer Hundredaarsmindet om denne Rørelse, der baade har forandret Anglikalismens Aasyn og givet den katholske Kirke et sikrere Fodfæste i den engelsk-talende Verden.

Hvordan begyndte Bevægelsen?

Som alle de store historiske Strømkæntninger havde ogsaa Oxford-Bevægelsen ikke blot sin særegne Baggrund,

Oriel College, et af de berømte gamle Kollegier i Universitetsbyen Oxford, hvor Newman underviste som Fellow.

sin Skueplads, sine Hovedpersoner, men ogsaa sine særegne Forudsætninger i Fortiden og Samtiden.

Først maa vi tænke paa, at Tiden omkr. 1830 — omtrent som vor egen Tid — var ladet med politisk Sprængstof. Det var Liberalismen, der mere og mere tog Magten paa det religiøse Omraade saavel i Litteraturen som i Politiken.

I Frankrig var Aaret 1830 Vidne til en Revolution, der stødte det retmæssige Kongehus fra Tronen. Et nyt konstitutionelt Monarki (dengang noget meget yderliggaaende) blev oprettet i Belgien. 1833 ophævedes Slaveriet i alle engelske Besiddelser. 1832 blev den første Parlamentsreform vedtaget; ogsaa Industriarbejderen fik nu tildelt Stemmeret.

Vi ser i alt dette en demokratisk Storm fyge hen over hele Europa. Vante Gænger sprængtes. Rodfæstede Institutioner styrtedes. Liberalismen, denne nye Frihedslære med

sine mange Anvendelser paa snart sagt alle Omraader, med sin Hævdelse af Menneskets, Individets uindskrænkede Rettigheder, med sin Foragt for Guds suveræne Ret over alle menneskelige Samfund, med sit Fjendskab overfor enhver Form for kirkelig Autoritet, denne Liberalisme med de mange Ansigter, med de mange Fraser og store, klingende Ord holdt nu sit Indtog i Europas offentlige Liv.

Heller ikke den engelske Statskirke skulde gaa Ram forbi. Parlamentsreformen havde medført Ophævelsen af 12 anglikanske Stifter i Irland. Statskirkelige Kredse var oprørt over dette »Sakrilegium«, som de kaldte denne slet ikke overflødige Forenkling af det statskirkelige Apparat i et ellers katolsk Land. Katholikernes Emancipation, som Daniel O'Connell med de Liberales Hjælp satte igennem 1829, føltes af Anglikanerne som et Nederlag. Være var det dog, at Statskirken (The Establishment) gennem en lang Periode af Fred og Sikkerhed var blevet lullet i Søvn. Statsminister Lord Grey havde derfor i Overhuset ganske brysk opfordret Bisperne til at skaffe Orden i deres eget Hus. Præsterne var slet og ret Statens Embedsmænd; man savnede baade Lærdom og Begejstring hos dem. I 1829 skrev Samuel Wilberforce, der senere blev anglikansk Biskop, at Kirken vilde være styrtet sammen i Løbet af 50 Aar, og Dr. Arnold bekræftede kun tre Aar senere, at Kirken, som den da var, ikke ved noget Menneskes Magt stod til at redde. Det var denne anglikanske Statskirke, som var oprettet af Dronning Elisabeth og Henrik VIII, der nu, afkræftet indefra og prisgivet liberaliserende Ministres Politik, skulde staa Liberalismens Stormvejr igennem.

Men der var ogsaa andre, bedre Tendenser oppe i Tiden. Den romantiske Bevægelse var netop da i Færd med at lede Menneskenes Tanker tilbage til Middelalderen, og Walter Scotts Romaner havde netop ved den Tid malet et farvemættet Billede af Livet i Middelalderen, et Billede, der viste, at der ogsaa i hine fjerne Tider havde været meget Lys, megen Lykke, megen Glæde i Menneskenes Hjerter, og det netop paa Grund af deres religiøse Indstilling. Pavedømmets Tid betød altsaa ikke lutter Mørke og Ulykke. Dette var da en stor Opdagelse for den offentlige Mening i protestantiske Lande.

I selve den ældgamle Universitetsby Oxford stod tre aandelige Standpunkter overfor hinanden: Der var de *gamle Kirkemænd*, (high and dry) rettroende og tørre Boglærde, der forenede theologisk Videnskab med denne Verdens Sysler, næsten alle naturligvis stejle Opretholdere af den nu engang bestaaende statslige og kirkelige Orden; og der var *de evangeliske* (the Evangelicals), der endnu bestod som en levende Efterdønning af den religiøse Bevægelse, som

Methodismens Fædre, de to Brødre John og Charles Wesley, havde kaldt til Live, men hvis Kraft var ved at ebbe ud. Deres Theologi var en altfor spinkel Bygning til at kunne bære nogen stor Vægt paa et Sted som Oxford, der dengang endnu sammen med Cambridge var Englands Hjerne, Sædet

Henry Newman som yngre.

for al Lærdom og højere Dannelse paa de britiske Øer. Og endelig var der en Del navnlig *ynge Videnskabsmænd*, der gik med Tidens Strøm. Deres Fører var Whately. Under Paaskud af Ærlighed og Saglighed kom de lidt efter lidt til at tvivle paa selve Kristentroens Grundpiller, Dogmerne, Trosbekendelsen. De oversaa den menneskelige Tænkningens Grænser. Af deres Rækker fremgik den saakaldte Bredkirkes (Broad Church) Talsmænd, hvis Anskuelse for en uindviet er vanskelig at skelne fra Fritænkeri.

Unægtelig rummede Oxford i Trediverne en hel Skare fremragende Mænd indenfor sine Mure. Mænd, der ikke blot repræsenterede

tør Universitetslærdom, men som var i nøje Føling med, hvad der rørte sig i Tiden. Det var *John Keble* (1792—1866), en stille, bramfri Sjæl, der sendte sine Salmer og aandelige Sange ud over England. Han var Bevægelsens Troubadour. *R. H. Froude* var en ung Mand, der saa op til Keble som sin aandelige Fader. Det var ham, der førte Newman til Keble; det var ligeledes ham, der gav Stødet til Udgivelsen af »Traktaterne« (Tracts for the Times). Bevægelsens Historiker, *Dean Church*, har karakteriseret de tre Venner paa følgende Maade: »Keble gav Inspirationen, Froude fik Stenen til at rulle; men saa overtog Newman Arbejdet, og nu var det ham, der var Fører og Foregangsmand.«

John Henry Newman (1801—90), Bankiersønnen fra London, levede sit stille, sorgfri Liv som ung Viden-

skabsmand i Oxford. Yderst følsom og vennesæl, som han var, havde han først været under Indflydelse af de evangeliske, siden af de liberaliserende Rationalister. En elsket Søsters pludselige Død fik ham dog tidsnok til at forstaa, at disse Rationalister underminerede selve Kristendommen. Langsomt samlede i Oxford en Kreds af unge Lærde, der var besluttet paa at drage i Leding mod Tidens Liberalisme og dennes Overgreb paa det religiøse Omraade. I September Maaned 1832 rejste Newman til Middelhavet sammen med Hurrell Froude. Han lærte af Selvsyn den franske Antiklerikalisme at kende og saa, at det var den samme Aand, der besjælede baade denne og den engelske Liberalisme: i Grunden var begge to ikke andet end Oprør imod alle de kristne Traditioner. Han vrededes over de Tegn paa den nylig (1830) afsluttede franske Revolution, han saa. »Et fransk Skib laa i Algier«, skriver han; »jeg vilde ikke saa meget som blot kaste et Blik paa Trikoloren.« Middelhavet mindede ham om Kirkefædrene, om Athanasius' Rejser til Rom; Nordafrika genkaldte Mindet om Cyprian og de blomstrende Kirker, der nu laa i Ruiner. Han gæstede ogsaa Rom og syntes til Trods for sin Afsky for Pavens »Vildfarelser« godt om denne By. I Sicilien blev han alvorlig syg, kom sig kun langsomt, og rejste saa i Juli Maaned 1833 hjem til Oxford. Det var paa denne Tilbagerejse, at Newman skrev sit berømte Digt: *Lead kindly Light*, som vi bringer her i Pastor U. Birkedals Oversættelse:

Du milde Lys, mens Mulmet vælder frem,
 vis mig min Sti!
 Mørk Natten er, langt har jeg til mit Hjem,
 vis mig min Sti!
 Styr du min Fod, at se min Længsels Sted
 jeg kræver ej, eet Skridt jeg nøjes med.

Den Bøn var længe fremmed for min Hu:
 »Vis mig min Sti!«
 Jeg vilde vælge Vejen selv — men nu:
 Vis mig min Sti!
 Til Dagens Glimmer stolt jeg satte Lid
 trods lønlig Angst — o, glem hin svundne Tid!

Som fordum led mig, du, der har mig sat
 paa rette Sti,
 hen over Hede, Fjeld og Flod, til Nat
 er helt forbi,
 og klart jeg skuer i det aarle Gry
 min Ungdoms Engel smile sødt paa ny.

Den 14. Juli holdt Keble sin berømte Prædiken om Folkets Frafald (National Apostasy), som af alle siden blev anset for Optakten til Oxford Bevægelsen. *J. Wolfisberg S. J.*

(Fortsættes.)

Jesu Lidelsesrelikvier.

IV.

En Relikvie, som har været stærkt omstridt, er

Ligklædet.

I det 12. Aarhundrede fremviste man flere saadanne, men de forsvandt snart igen. En vis Betydning naaede kun det Klæde at faa, som man 1452 overførte fra Cypem til Chambéry. Siden 1578 gemmes det i Turin i Cappella del Santissimo Sudario, der staar i Forbindelse med Domkirken. Da det 1931 var udstillet, opstod der i Englands katholske Presse en stærk Diskussion om Klædets Ægthed. Ad fotografisk Vej mener man at kunne føre Bevis for, at det Aftryk, der findes af Christi Legeme, ikke er paa-malet, som nogle har paastaet.

I St. Peter opbevarer man endelig

Svededugen,

som enhver, der er fortrolig med Korsvejsandagten, har hørt om. En from Kvinde Veronika, som fulgte Jesus paa Via dolorosa, traadte i et Øjeblik, da Herren sank sammen under Korsets Byrde, til og tørrede Sveden bort fra Jesu Ansigt. Da hun tog Dugen til sig, saa hun, efter den almindelige Tradition, at Jesu Ansigt havde efterladt et Aftryk. . . .

Efter en anden Tradition vilde hun lade male et Billede af sin Herre og Mester. Da hun var paa Vej til Maleren med Lærredet, skal Jesus have mødt hende og sænket sit Ansigt i Tøjet, hvorefter der fremkom et Billede, langt mere levende end nogen Maler kunde have malet det.

I den hellige Praxedes-Kirke i Rom findes en Del af

Marterpælen,

den Søjle, som Jesus var bunden til, mens Soldaterne hudflettede ham. Den er af rød Sten og blev i Aaret 1223 af Kardinal Colonna bragt til Rom. Hovedparten findes dog i Jerusalem, og det er et gribende Øjeblik for Pilgrimme, naar de i Gravkirken stedes for den Sten, til hvilken Jesus lænede sig, mens Svøbeslagene haglede ned over ham.

Den hellige Ambrosius fortæller i den tidligere omtalte Ligtale over Kejser Theodosius, at man ogsaa fandt

Indskriftstavlen

fra Jesu Kors. Den udstilles i Santa Croce i Rom. Teksten med den hebræiske, græske og latinske Ordlyd er senere indskaaret i Træet.

Saaledes følger vi da i det hellige Aar Herren paa Smer-
tens Vej ved at betragte Korset, Naglerne, Tornekronen, Blo-
det, Kjortelen, Lansen, Ligklædet, Svededugen, Marterpælen
og Indskriftstavlen. . . .

Maatte det ikke føre til spidsfindige Diskussioner, men
til, at mange maatte skue ind bag de forgængelige Ting til
Jesu Død og Lidelse . . . Venite, adoremus!

Paul Maria —.

Presse-Rundskue.

Forbudt Billeddyrkelse. Efter Kristeligt Dagblad af
28./6. har Nationalmusæets Folk tilendebragt Afdækningen
af et stort Kalkmaleri i Køge Kirke, et kæmpemæssigt Bil-
lede, der forestiller Apostlen Paulus. »Fundet betegnes af
de sagkyndige som overordentlig interessant og værdifuldt,
ikke mindst derved, at Billedet stammer fra Tiden efter
Reformationen,« nemlig ifølge Inskriptionen fra Aar 1551.
»Som bekendt er det ikke almindeligt at finde Kirkemale-
rier, der stammer fra Tiden efter Reformationen . . . Male-
riet i Køge Kirke er blevet til just i en Tid, da Palladius'
Fordømmelse af Billeder i Kirkerne som ugudelig Udsmyk-
ning var mest levende.« — Man siger ofte, at de gamle
hedenske Skikke, som Folket bibeholdt efter at være blevet
kristnet, er Bevis paa, at de inderst inde vedblev at være
Hedninger. Kalkmaleriet fra 1551 skulde da være et Tegn
paa, at det danske Folk endnu længe efter Reformationen
vedblev at være katolsk i sit Hjerte. Hvorlænge? Desværre
meddeles det ikke, hvornaar Paulusbilledet blev overkalket.

En »Katholikaffære«. I Anledning af Spiritistaffærerne
skriver Ekstrabladet den 28. Juni: »Men er en stor
Del af det, der er afsløret i Spiritistverdenen, mon stort
værre end meget af, hvad der foregaar i vore officielle
Trossamfund, f. Eks. i Indre Mission og blandt Katholi-
kerne? I hvert Fald er det alle Steder Pengene, man er
paa Jagt efter, og ofte tager man det ikke saa nøje med
Midlerne. At man ikke mindst spekulerer i gamle og
svagelige Menneskers testamentariske Bestemmelser, er en
kendt Sag.« Jeg ved ikke, hvad Ekstrabladet sigter til
med denne perfide Insinuation. I Spiritistaffærerne er det
jo ikke blot nogle Slubberter, der tilfældigvis er Spiritister,
men Svindlen skyldes selve Spiritismen. Nej, for at Sam-
menligningen skulde passe, skulde nok vor Biskop under
Foregivende af at ville bygge en Peterskirke paa Raadhus-
pladsen udskrive en fuldkommen Aflad, udsende sine Præ-
ster til Afladshandelen i det ganske Land og lade Aflads-
pengene vandre i sine egne og Præsternes Lommer. Det
ville være en »Katholikaffære«! *A. Menzinger S. J.*

Paa Lytterpost.

Tirsdag $\frac{9}{5}$ Kl. 17⁵⁰ holdt Sognepræst, Dr. phil. Axel Garboe, Agersø, et interessant Foredrag »**Om Klosterhaver i gamle Dage**«. Man fik bl. a. at høre om Munkenes fromme Tanker under deres Syslen med Planterne; her er en af dem: »Valnøddens Prædiken: Det yderste grønne betyder Christi Menneskevæsen, det ringeste; den haarde Skal: Korset; den skjulte Kerne: Christi Guddom, der nærer Menneskeheden.« Mod Slutningen nævnede Pastor Garboe, at Klosterhaverne ikke blot i gamle Dage har haft vidtrækkende Betydning; men ogsaa en Klosterhave fra vor Tid har haft stor Betydning for Videnskaben: Gregor Mendels Have i Augustinerklostret i Brünn.

Mindre oplysende var en Vejle-Journalist Niels Th. Mortensens Foredrag Onsdag $\frac{10}{5}$ 17⁵⁰: »**Den kristelige danske Digtning før Salmetiden**«. Til Politikens »Lytterbladet« udtalte han i Anledning af dette Foredrag bl. a.: »Indtil Reformationen var den danske Menighed uden Salmer paa Nationalsproget. Gudstjenesten skulde ifølge Pavens Bestemmelse holdes paa et af de tre Sprog, i hvilket Korsets hellige Indskrift var affattet: Græsk, Hebraisk eller Latin. Kirkesangen blev besørget af Præst og Munkekor.« Denne Indledning holdt, hvad den lovede. Journalisten (der tidligere har været ansat ved »Kristeligt Dagblad«) udtalte bl. a.: »Naar de danske i Middelalderen vilde digte kristeligt, maatte de gøre det uden for Kirken, da Latin jo var Kirkens Sprog . . . Menigheden var Tilskuere til en latinsk Andagt, hvoraf de kun forstod de ydre Former . . . Mange af Mariaviserne kan med Rette betegnes som Elskovsviser . . . Der skabtes ingen egentlig dansk Salmedigtning i den katolske Tid.« Dog naaede han hen imod Slutningen til den Erkendelse, at da Reformationen kom, var man ikke udelukkende henvist til Oversættelse af udenlandske Salmer; der eksisterede allerede en dansk Salmedigtning.

Søndag $\frac{21}{5}$ Kl. 19³⁰ fortalte Kunstmaler Albert Naur »**Træk fra en Rejse i Rusland**«. Kunstmaleren, der havde studeret Rusland paa et Par Dage, forkyndte for den undrende Verden: »Regeringen (Sovjet) øver ikke Vold mod Kirkerne, Troen er en Privatsag.« Hr. Naur havde dog været i et forhenværende Nonnekloster og set en Marmorengel, der var sat i et Bur af Støbejern.

Mandag $\frac{19}{6}$ Kl. 19¹⁵ kunde man lytte til en Diskussion mellem Sognepræst Svend Birke, Sdr. Onsild, og Redaktør Chr. Holt om »**Berettigelse af social Kristendom**«. Der var meget godt i Pastor Birkes Indledning; naar han talte om

Guds Kongerige og Næstekærlighedens og de gode Gerningers Betydning, kunde man kun nikke samtykkende; men man forbløffedes over, at social Kristendom blev fremstillet som en splinterny Opfindelse. Redaktør Holt forbavsedes over det samme og fremhævede, at »lige til det 16de Aarhundrede« (en ikke for udæskende lydende Omskrivning af »i den katholske Tid«) hævdede Kirken, at Samfundet skulde bygges paa de kristne Grundsætninger; men derefter blev Kapitalismen efterhaanden fremherskende. — Præsten var iøvrigt altfor ensidigt optagen af det sociale og virkede derfor uhyggelig materialistisk, navnlig ved sine foragtelige Bemærkninger om »personlig Frelse« og Fremhævelse af »social Frelse«.

Torsdag ²⁰/₆ Kl. 19³⁰ talte Biskop Oldenburg, Aalborg, om »**Altergangens Velsignelse**«. De Katholiker, der har hørt dette Foredrag (det har forhaabentlig ikke været mange, thi saadanne Foredrag er sandelig ingen Føde for Katholiker), har kun kunnet føle en dyb Taknemmelighed over den katholske Kirkes klare Lære; thi det var ikke netop Klarhed, der prægede Biskoppens Betragtninger. Hør et Par Eksempler: »Nadveren er det samme som Evangeliet . . . Ved Daaben faar vi Syndernes Forladelse, men ikke som et afsluttende Ord; vi trænger til at faa det bekræftet Gang paa Gang (ved Altergangen). . . I Nadveren har vi ogsaa Fællesskab med de døde. Augustins Moder bad Augustin om at mindes hende ved Altergangen. Man kan nu tænke derom, hvad man vil. . .« Ja, saaledes udtalte Biskoppen sig virkelig!

Man kan nu tænke derom, hvad man vil!

Ignatius.

„I Kirkens Ly, ved Kirkens Flid blev skabt et Hjem . . .“

Saa oprandt Indvielsesdagen for det smukke St. Annæ Hjem, dette Hjem for gamle, som den sociale Karitas herhjemme saa længe har ønsket sig. Peter og Paulsdagen indviede Hs Excell. Biskoppen Hjemmet og det lille, nydelige Kapel — det treogtyvende Gudshus, som Biskoppen har indviet herhjemme i de elleve Aar, han har været Overhyrde — og læste derefter den første hellige Messe, under hvilken Hjemmets Beboere modtog den hellige Kommunion.

Snart derefter samledes Biskoppen, St. Annæ Kirkes Præster og en Del af Menigheden i Hjemmets Have, hvor Pastor Klar tog Ordet og fremhævede Dagens Betydning.

Mange Kirker, Kapeller, Institutioner og Huse havde Hs. Excellence allerede indviet, men endnu intet Alderdomshjem; det var det første i sin Art herhjemme. En særlig Tak rettedes til St. Hedvig Søstrenes Generalforstanderinde Sr. Margarethe, som var til Stede sammen med Provincialforstanderinden Sr. Dominika; endvidere til Familien Hoffmann, som havde gjort Købet muligt ved Laan og — last not least — til Hr. Restauratør Riedl og Frue, der især havde vist sig som Hjemmets trofaste Venner. Derefter tog Biskoppen Ordet og udtrykte sin udelte Glæde over dette værdifulde Resultat af socialt Arbejde. Sommetider grublede han selv

Fra St. Annæ Hjems Indvielse. Ved Siden af Hs. Excellence ses (siddende) St. Hedvig Søstrenes Generalforstanderinde.

over, hvor han engang kunde trække sig tilbage efter endt Arbejde; hvilken Glæde for ældre Mennesker at vide, der var et Sted, hvor de kunde hvile ud. Naar Hjemmet allerede nu var fuldt optaget, hvad saa, naar der nu meldte sig flere? Saa maatte det udvides, og Biskoppen ønskede, at Midlerne dertil maatte strømme ind. Derefter fremsagde en lille Pige et Digt af Hr. Lærer Rønnow, hvoraf vi har taget de Linier, som staar over dette Referat.

I privat Samtale lagde Biskoppen endnu engang sin Glæde for Dagen og oplyste os om, at den nærmeste Fremtid efter al Sandsynlighed ogsaa skulde se Virkeliggørelsen af en anden kær Tanke, som Biskoppen længe havde syslet med. I alle større Byer oprettede man jo fra katholsk Side ogsaa Hjem for tilrejsende; saaledes havde Biskoppen set og beundret Rafaelshjemmet i Hamburg. Ogsaa her

i København skulde der indrettes et saadant Hjem for tilrejsende, et Opholdssted for kvindelige Studenter fra Provin- sen etc. Det saa ud til, at man nu langsomt kunde begynde. Endvidere drøftedes ogsaa Nødvendigheden af en Sømands- mission, som Kbhvn. med sin store Havnetrafik trængte haardt til. Saafremt Midlerne til en saadan Institution kunde fremskaffes, vilde dette være en saare aktuel Opgave.

NYE BØGER.

Edw. Ortved: Cistercieordenen og dens Klostre i Norden. II. Sveriges Klostre. I. H. Schultz. København 1933. 544 S. 11 Kr. 50 Øre.

Det er nu snart mange Aar siden, Pastor Ortved i Uge- bladet begyndte Offentliggørelsen af en Række historiske Artikler, som udgør Hovedstammen i nærværende digre Værk om de svenske Cistercieklostre. Redaktøren fik adskillige lidet anerkendende Ord i Anledning af nævnte Ar- tikler, ejheller uden Grund; thi de var paa ingen Maade underholdende Læsning og passede daarligt i et Ugeblad, der bør se det som et af sine vigtigste Formaal at være aktuelt.

I 1927 udsendtes første Bind af Værket, der behandlede Cistercieordenens almindelige Historie. Det var Mening, at første Bind skulde følges af et andet og et tredie, men saaledes vil det ikke gaa; med dette andet, mægtige Bind om Sveriges Klostre er Værket, vel ikke afsluttet, men dog færdigt. Carlsbergfondets Direktion, som har ydet et meget stort Bidrag til Bogens Udgivelse, meddeler nemlig i For- ordet, at af Værkets tredie Bind foreligger i Manuskript kun Beskrivelserne af et skaansk og hallandsk Kloster, der begge regnes med til de danske Klostre; for de øvrige Klo- stres Vedkommende foreligger blot et ubearbejdet Materiale af Optegnelser. En Udgivelse er saaledes udelukket, men de efterladte Papirer — hvori nogle enkelte Optegnelser til den planlagte fjerde Bog, de norske Cistercieklostre — er overgivet til det kongelige Bibliothek.

Pastor Ortveds Værk er ikke, som allerede antydet, al- mindelig Morskabslæsning. Det kan et Værk af en saadan Karakter heller aldrig blive. Det er nærmest en Haandbog for middelalderlige Historikere, som i den kan finde Op- lysninger om Hundreder og atter Hundreder af Personer og Smaabegivenheder, der staar i Forbindelse med Cister- cienserne i Sverige. Der fortælles alt, hvad man paa no- gen Maade kan vide om hvert enkelt Klosters Historie, nyt- tigt for Fagmanden, for hvem en lille bitte, tilsyneladende

lige gyldig Enkelthed kan kaste Lys over et før dunkelt Spørgsmaal, men lidet interessant for en almindelig Læser. Vi hører, for at tage et Eksempel blandt Tusinder, at i 1350 gav Brynjolf Häkonson for sin Sjæls Vel en Eng ved Loftås til Nydala Kloster, samme Aar faar Munken Nikolaus en sort, opsadlet Hest testamenteret, fordi han har hjulpet en Mand med at sætte hans Testamente op, o. s. v. Dette har ikke almen Interesse, men giver dog i sin store Sammenhæng et Billede af det Liv og den Virksomhed, som har præget Munkenes Færd, og den nøje Forbindelse, de har staaet i med Befolkningen. Det maa kaldes en stor Mangel, at der ikke findes Register bag i Bogen til at finde Rede i de mange Tusinder af Person- og Stednavne, der er strøet ud over de 5-600 Sider.

En Bedømmelse af Bogens Værdi, dens Paalidelighed som historisk Værk, skal ikke forsøges her. Dertil vilde kræves overordentlig stor, speciel historisk Viden, som nærværende Anmelder ikke behøver at fremhæve, at han naturligtvis mangler. Den bedste Garanti for, at det maa være et dygtigt, historisk Arbejde, Pastor Ortved her har efterladt sig, er selvfølgelig, at Carlsbergfondet ved en vigtig pekuniær Understøttelse har muliggjort dets Udgivelse; thi dettes Bestyrelse havde næppe indladt sig derpaa, uden at det paa Forhaand havde overbevist sig om Bogens Værdi og Paalidelighed.

Ogsaa her, som i første Del, kommer Forfatteren ind paa Omtalen af de mange Værdier, som gik til Grunde ved den saakaldte Reformations voldelige Indførelse, og citerer interessante Udtalelser herom. Saaledes skriver allerede omkring 1600-Tallet den svenske Forsker Johannes Messenius: »Mange Klostre i Landet besad overmaade rige Bibliotheker, hvis Undergang, som lægges Religionsfornyerne til Last, de lærde Mænd, baade Theologerne og Historikerne, i vor Tid sørger over. Navnlig beklages Tilintgørelsen af Alvastras, Varnhems og Visbys, hvilket sidste havde en Rigdom paa 2000 af de bedste og ældste Kodices.« En anden harmfyldt Udtalelse bør ogsaa anføres. Det er en Provst paa Gotland, der levede paa omtrent samme Tid som førnævnte Messenius, og som siger saaledes: »Men det er at klage og ikke at love, at man i den reformerede Lærdoms Begyndelse ikke alene borttog af Kirker og Klostre Guld og Sølv og andre Klenodier, som brugtes til den pavelige Religions Afguderi, Klæder og andet saadant, men ogsaa skammeligt ødelagde det, som de ingen Gavn havde af, og nedslog skønne Bygninger, saa ogsaa hine herlige Bygninger og Klostre, som navnkyndige Folk og Slægter er jordede udi, er nu Heste-, Fæ- og Svinehaver; og gjorde Guds Huse ganske blotte, bare og øde; unødtøftig op-

brændte nyttige Bøger; og Breve — med stor Flid samlede og skrevne — er henkastede, og Svin gik og rodede deri; nedslug Tavler og Billeder.«

Naar man kender Reformationstidens Fremgangsmaade og hører de nys citerede Udtalelser, kan det ikke undre

Skoklosters Kirke ved Upsala.

en, at der kun er lidt tilovers af de mange herlige Klostre og Kirker, som Cistercieordenen prydede de nordiske Lande med. En af de smukkeste Bygninger, der endnu er til, er Skoklosters Kirke, ca. 30 km Syd for Upsala. Den er 30 m lang og næsten 18 m bred og benyttes nu som luthersk Sognekirke. Den har lige Østgavl med tredobbelt, rundbuet Vindue. Kirkens Udseende blev noget forkludret 1624 ved en Restauration, men staar dog endnu som et

smukt Vidnesbyrd om middelalderlig Kunst og Kærlighed til Gudstjenesten.

Med disse Ord skal da Pastor Ortveds store Værk være venligst anbefalet til alle Læsere med historisk Interesse og Taalmodighed nok til at finde de ikke faa Guldkorn, der er spredt omkring i dette noget tørre og haarde historiske Fjeld.

Niels Hansen, cand. mag.

Fra Hovedstad og Provins

København. Rosenkranssognet-Hvidovre. »Gaa ud paa Vejene og ved Hegnene.« Søndag i Christi Legemsfests

Christi Legems Procession i Hvidovre.

Oktav havde trods det regnfulde Vejr i den tidlige Morgenstund samlet Menigheden ved St. Nicolai Kapel og en Del Gæster fra Staden til den første Christi Legems Procession. Under den forudgaaende Højmesse maatte ca. 100 Mennesker staves sammen i det lille, skønne og andagtsvækkende Kapel, der ellers kun er beregnet for Halvdelen. Processionen bevægede sig ad de idylliske og landlige Veje: Mellem-digsvej—Glimvej—Høgevej og Strøbyvej; den lokkede alle vegne nysgerrige, men ærbødige Tilskuere frem. — I Haven omkring Kapellet var rejst et Alter, hvorfra Velsignelsen blev meddelt.

Rusticus.

— I Tilslutning til en tidligere Meddelelse (N. U. Nr. 25) om **Statslaan til Oprettelse af Husmandsbrug** vil vi ikke undlade at gøre opmærksom paa en ny Lov, hvorved Staten vil stille 2×700.000 Kr. til Disposition som Laan til Anlæg af Frugtarealer, Havebrug, Gartnerier og lign. Nærmere Oplysninger findes i »Husmandshjemmet« Nr. 26 (Redaktør O. Chr. Dybkjær, Beder).

Aarhus. Vi er bleven en Oplevelse rigere! Søstrene paa St. Josefs Hospital havde i Aar stillet deres Have til Raadighed for en Andagt med **Christi Legems Procession**. Den lune Sommeraften, det smukt pyntede Alter, Sang og Jubel for Kongernes Konge, alt klang sammen til en andagtsvækkende Hymne til Ære for Altrets Sakramente. Vi haaber paa Gentagelse næste Aar!

I **Pindstrup paa Djursland** var Christi Legems Processionen bedre besøgt end nogen Sinde. Det tog de ca. 200 Mennesker 1½ Time at følge den eukaristiske Frelser gennem Landsbyen, over Markveje, ud i Guds frie Natur. Salmesang, ledet af 4 Blæsere, tonede over Enge og Marker. Det hele frembød et Billede paa rigtig katholsk Folkeliv, som taget fra et af de sydlige Lande.

Fredericia. Kirken kunde ikke rumme alle de mange, som vilde overvære **Christi Legems Procession** Sønd. d. 25. Juni. I det festligt smykkede Guds Hus holdt Msgr. Olrik Gudstjenesten og Pastor Wulff, Haderslev, Festprædikenen. Han lykønskede Menigheden til den første offentlige Procession gennem Fredericias Gader, som var saa helt efter Pavernes Ønske og med hvert Aar sikkert vilde finde større Tilslutning. Efter Højmessens ordnede Processionen sig: Dreng, Pige, Herr, Søster, Hornorkester og Baldakinen, under hvilken Pastor Rijkevorsel bar det Allerhelligste. Ved Altrene holdt baade Pastor Rijkevorsel og Msgr. Olrik korte Taler om Eukaristien. — Kl. 15 samledes Menigheden og de mange Gæster fra det øvrige Jylland i Fuglsangskoven, hvor, efter Pastor Orlis Velkomstord, Redaktør Sønderup, Ribe, holdt Hovedtalen, som blev efterfulgt af korte Taler

Christi Legems Fest.
(Fredericia Menigheds Processionshæfte.)

af Rentier W. E. Larsen, Avlsbruger I. Deleuran, Kommis H. Møller, Fredericia, Dir. Schultz, Kolding, Dir. Th. Hansen og Købmand Walter, Horsens, Dommerfuldm. Højris, Esbjerg, Kriminalbetjent Kallan, Kolding. Alle talte over det fælles Emne: »Vi Danske og Katholicismen«. Ind imellem Talerne blev der afsunget Sange, og tilsidst udbragtes ni-foldige Leveraab for Paven og Hs. Majestæt Kongen.

Fra den vide Verden

Rom. Som Aviserne meddelte, har St. Peterskirken Søndag den 25. Juni været Vidne til et Bombeattentat. Kort før Middagstid deponerede en ubekendt en Taske med Bomben hos Portneren, der plejer at opbevare Stokke, Paraplyer og Fotografiapparater. Ved Eksplosionen blev 4 Personer saaret, ingen dog farligt. Politiet lukkede straks Kirken og underkastede alle Besøgende en skarp Kontrol. Efter den foreløbige Undersøgelse synes det at have været en Udlænding, der ventede at finde den hellige Fader i Kirken og vilde dræbe ham. Maaske har han opgivet sit Forsæt, da han saa, at det ikke var tilladt at tage Tasker med. Da Paven hørte om det mislykkede Attentat, sagde han: »Det er en Forbrydelse mod Gud og Mennesker«; han blev glad, da han hørte, at ingen af de saarede havde lidt alvorlig Overlast, og lovede at ville bede for dem.

England. Verdens største Domkirke. Liverpool har i Pintsen oplevet et religiøst Skuespil, som i Vælde og Storhed kan sammenlignes med den eukaristiske Kongres i Berlin. Grundstensnedlæggelsen skulde finde Sted til den vældige Kathedral, som Sir Edwin Lutyens har tegnet Ud-kastet til. Maaneder igennem har Forberedelserne staaet paa; den hellige Fader havde bestemt Kardinal Bourne til sin Legat og desuden skænket et kostbart Diamantsmykke til Statuen »Havets Dronning«, som skal staa over Indgangen. Fredag d. 2. Juni ankom Irlands Primas, der i sidste Øjeblik var blevet udnævnt til pavelig Legat, da Kardinal Bourne var blevet syg. Til Ære for den pavelige Legat gav Ærkebiskop Dr. Richard Downey Lørdag den 3. Juni et Garden-party, som overværedes af Titusinder. Pintesøndag marcherede henved 40.000 Børn til The Brownlow Hill, hvor Kathedralen skal ligge, og under overvældende Deltagelse fra Folkets Side blev Grundstenen nedlagt. Kardinal Mac Rory sagde i sin Tale bl. a.: »Vinteren er

forbi, og Blomsterne er kommet frem i Eders Land. Den katholske Tros Træ, som hensygnede og allerede syntes død i »Dowry of Mary« (Vor Frues Medgift = England) har skudt Blomster paany under det »andet Foraars« forfriskende Dug, og nu — Gud ske Lov — er Sommeren kommet og Høsten inde«.

Planen om at bygge en vældig Kathedral gaar saa langt tilbage som til Midten af forrige Aarhundrede; men først under Ærkebiskop Keating kom der rigtig Fart i Tingene. Han forsvarede ogsaa de store Dimensioner: »En Kathedral er ikke en Sognekirke; den skal muliggøre den daglige Gennemførelse af Liturgien i dens Fuldkommenhed og være et Midtpunkt for Diocesets og Provinsens aandelige Energi«. Omtrent 9 Maaneder efter at disse Ord var udtalt, i 1922, havde man allerede samlet 78,000 Pund Sterling. Indsamlingen foregik ikke altid i lige stærkt Tempo, hvorfor man fandt forskellige Veje til at stimulere Interessen: En gylden Bog, som skulde ligge i Koret, et Forbund af Korsfarere for Kirken, etc. Især kastede den nuværende Ærkebiskop Dr. Downey sig med Ilhu ud i Kampagnen for Kathedralen i vor Tid — »ikke i en fjern, taaget Fremtid — men her og nu, i denne Time«. Efter mange Forhandlinger erhvervede man en udmærket beliggende Grund for 100,000 Pund Sterling, og Dr. Downey fandt ogsaa Arkitekten. Selv fortæller han herom: »Han, en Anglikaner, og jeg, en katholsk Ærkebiskop, blev bragt sammen af en Jøde«. Biskoppen hentyder til en Fest for en jødisk Dramatiker, hvor han første Gang traf Kathedralens Arkitekt. Endnu staar der et stort Arbejde at udføre, men Englænderne er ved godt Mod, og flere Kapeller er allerede stiftede baade af Enkeltmand og af Foreninger.

Tyskland. Ifølge paalidelige Meddelelser er henved 50.000 Tyskere for Tiden anbragt i Koncentrationslejre; der iblandt befinder sig omtrent 9.000 Katholiker og ca. 100 Præster.

De katholske Arbejderes Fagforeninger er blevet erklæret for statsfjendtlige og som Følge deraf opløst. Denne Opfattelse er stik imod den, Biskopperne fremsatte i deres sidste Hyrdebrev, hvor de netop betegnede de katholske Fagforeninger som værdifulde, kirkelige Foreninger, der virkede til hele Folkets Vel; den er ligeledes stik imod den Opfattelse, de sidste Paver havde, idet disse tilkendte Arbejderne en naturlig Ret til Fagforeningerne.

Nedenstaaende tilfældig valgte Eksempler vil vise, hvordan der fares frem mod katholske Gejstlige: Sognepræsten i Kaiserslautern, Wagner, blev anholdt, fordi Borgmesteren under et Møde for op imod ham og paastod, at han under den national-socialistiske Kundgørelse havde

ladet Kirkeklokkerne ringe og derved bragt Forstyrrelse; Klokkeeringen var selvfølgelig et Led i Kirkens sædvanlige Gudstjeneste. Straks efter Mødet samlede der sig en Sværm af Mennesker udenfor Præstegaarden, derefter marcherede en Deling S. A. Soldater op og førte Præsten bort som anholdt. — En Kapellan, Præses for de unge Mænds Kongregation i Leutkirch, blev sat fast, kort før han skulde holde en Tale til de unge Mænd om Svendemødet i München. — Sognepræsten Alfons Admendinger i Lauffen blev anholdt, fordi han havde sagt til sine Ministranter, at det passede sig ikke at møde op i Kirken i brune Skjorter. Det blev ham ogsaa forbudt at undervise i Skolerne. — I Imsweiler blev Sognepræst Mathias sat fast, fordi han med urokkelig Fasthed forsvarede de katholske Rettigheder i Skolespørgsmaalene.

Rigsminister Göbbels holdt i Stuttgart en Tale, hvori han med skarpe Vendinger vendte sig imod Centrum og frakendte dette Parti enhver Eksistensberettigelse. »Hvad der gavner Katholicismen, ved vi selv. Vi taaler intet Parti ved Siden af os. I Kraft af vor store Styrke tilintetgør vi alle andre Partier. Vil de ikke opløse sig af sig selv, skal vi nok faa dem opløst«.

Den nyeste Münchener Morgenbøn lyder: »Lieber Gott, mach mich stumm, auf dass ich nicht nach Dachau (Koncentrationslejr) kunim«. (Kære Gud gør mig stum, at jeg ikke kommer til [Koncentrationslejren i] Dachau).

Det hemmelige Statspoliti under Ledelse af Kriminalkommissær Dr. Schäfer, og Landsstyrelsen for Schlesiens nationalsocialistiske tyske Studentersamfund har den 28. Juni i Breslau gennemført en stor Aktion imod 12 katholske Studenterforeninger. — Politiets Presseorgan meddeler, at Bebrejdelseerne især gaar ud paa, at enkelte af Foreningens Medlemmer har lagt yngre Medlemmer, som gerne vilde deltage i nationale Forbundsmøder, Hindringer i Vejen. Berettigelsen i disse Bebrejdelse har Statspolitiet ladet undersøge ved at tilkalde studerende Medlemmer af S. A. Bevægelsen. — De endelige Resultater af de nustrufne Forholdsregler foreligger endnu ikke.

Efter Ordre fra Regeringen er katholske Foreningers Formue i talrige Byer beslaglagt af Politiet.

I Ludwighshafen blev samtlige otte Sogns Foreningsformuer beslaglagt; endvidere Formuer, som tilhørte de katholske Foreninger i Landau, Oggersheim og Rheingönheim.

Østrig. Den franske og engelske Presse er meget begejstret for den østrigske Forbundskansler, der i Øjeblikket synes at være Europas eneste Værn mod Nazismen.

Om Engelbert Dollfuss, som man i London kalder »the little Napoleon of Austria« — »Den lille Napoleon af Østrig«,

fortæller »Exelsior«, at han er en meget religiøs Mand; han tilbragte en hel Nat i Bøn, før han besluttede sig til at modtage Hvervet som Østrigs Kansler. »Petit Parisien« havde et Interview med Dollfuss, som var i godt Humør, viste en spøgefuldt Fortrolighed og som Emne valgte sin lille Skikkelse, der, som man ved, i Wien har givet ham Tilnavnet »Lomme-Napoleon«.

»Jeg har altid været saa lille«, sagde han, »saa man allerede i min Skoletid drillede mig. Jeg maatte ikke deltage i nogen Leg, fordi mine Kammerater fandt, jeg var for lille til at deltage. I Mangel af bedre har jeg dog kunnet bruge mit Hovede. Det er da i det mindste af normal Størrelse«.

Meget behændigt drejede han Samtalen hen til sin Familie:

»De vil vide, om min Hustru tager Del i mit offentlige Liv. Nej, absolut ikke. Hun har ikke Spor Anlæg for det offentlige Liv, og det er jeg lykkelig over. Hvad mine to Børn angaar — en Dreng og en Pige — saa er de alt for smaa til at tage sig af, hvad deres Far bestiller. Som alle Børn i den Alder nøjes de med at være bedaarende. Eva, som er 6 Aar, er fuld af Spilopper og Gavtyvestreger, og hendes 3 Aar yngre Broder, Rudolf staar ikke tilbage for hende. Vi udgør det gladeste Trekløver, og naar jeg er sammen med mine Børn, er jeg glad for min lille Skikkelse, for jeg passer lige i Højden til at være med i deres Lege.

De ser altsaa, at alt i Livet har sine Fordele«.

Silkeborg. Søndagsgudstjenesten holdes foreløbig Kl. 9.

A.C. Onsdag d. 12. Juli Kl. 20: Sammenkomst ved Kongekilden.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Dygtig Husassistent kendt med Madlavning, straks; dygtig ung Pige (Madl. ikke nødvendig), 1. August; en Lærling (Mekanik).

Plads søges:

af ung Student, som søger Eftermiddagen besat til Hjælp for sine Studier; ung Mand ved Handel, Lager, Kontor eller lign., er sprogkyndig.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Paa given Foranledning ønsker Redaktionen at gøre opmærksom paa, at indsendte Artikler ikke kan regne med at blive trykte, saafremt deres Forfattere ikke opgiver baade Navn og Adresse til Redaktionen.

St. Knuds Skole (Stenosgade 4).

Eksamensberettiget Forberedelses-, Mellem- og Realskole.

Katolske Elever, som ønskes optaget i 1. U.-kl. til Sommer, bedes indmeldt snarest hos

Rektor for Sankt Knuds Stiftelse.

Kirkelig Kalender.

Juli.	Juli.
9. S. 5. Søndag e. Pintse.	16. S. 6. Søndag e. Pintse.
10. M. Syv Brødre samt Rufina og Secunda.	17. M. Alexius.
11. Ti. Pius I.	18. Ti. Camillus af Lellis.
12. O. Johannes Gualbertus.	19. O. Vincents af Paul.
13. T. Anacletus.	20. T. Hieronymus Æmiliani.
14. F. Bonaventura.	21. F. Praxedes.
15. L. Henrik.	22. L. Maria Magdalene.

Juli.

Ugens Messebønner.

9. S. 5. Søndag e. Pintse (670—504); 2. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Sæt Bønner: Efter frit Valg.
10. M. † Syv Brødre samt Rufina og Secunda (993—814); 2. og 3. som Søndag.*)
11. Ti. † Pius I ([4])—[5]); 2. og 3. som Søndag.
12. O. Johannes Gualbertus (994—818); 2. Nabor og Felix (995—817).
13. T. † Anacletus (996—818); 2. og 3. som Søndag.
14. F. Bonaventura (996—818).
15. L. † Henrik, tysk-romersk Kejser (996—830); 2. og 3. som Søndag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Hvis der i Dag — Kong Knud den Helliges Dødsdag — læses en Votivmesse til Ære for Kong Knud, tages samme Messe som den 19. Jan. (792—625) med Gloria; 2. Sæt Bønner: Festen i Dag (993—814), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn.

Meddelelser fra Benediktineroblaterne.

De maanedlige Møder bortfalder i Juli og August Maaned. I September paabegyndes de igen og vil finde Sted den sidste Torsdag i hver Maaned, dersom ikke særlige Grunde foreligger til Ændring. Det gør der f. Eks. i November og Marts, hvor Mødet falder d. 31. der er Oblaternes to største Fester. Møderne holdes i Rosenkranskirken Kl. 20 med Officium, Betragtning eller Foredrag og sakramental Velsignelse. — De danske Oblater er nu ca. 20, blandt hvilke flere Præster. Vi er tilsluttede Benediktinerklostret i Clairvaux, Luxembourg. Vort Formaal er at indrette vort Liv og Virke efter Sct. Benedicts Regel og i hans Aand, der er Evangeliets Aand. Ved Bøn og stille Arbejde vil Oblaterne forberede Danmark paa en Dag, i en forhaabentlig ikke fjern Fremtid, at se hellig Ansgars Ordensbrødre slaa Bo i vort Land.

Delegeret Leder for ovennævnte Klosters Oblater i Danmark: N. Hansen, Præst.
Boyesgade 8, København V.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 29.

Søndag den 16. Juli

1933

INDHOLD: Kærlighedens Gud. — Adolf Hitler. — Oxford-Bevægelsen. — Presse-Rundskue. — De Døendes Raab. — Katholsk Pressehøjskole. — Hvordan jeg blev Katholik. — Nye Bøger. — St. Josephs Børnehøjskole. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Kærlighedens Gud.

»De spiste og blev mætte.« Mk. 8.

Jeg skabte dig Eden — og du brød min Pagt. I Syndflodens Strømme fandt Menneskeheden sin Grav — dig førte jeg i Arken fri og frelst over Dødens Vande; jeg udløste dig af Ægyptens Trældom og skænkede dig Kanaan, det forjættede Land, men du satte din Lid til Afguder. Da Tidens Fylde kom, sendte jeg min Søn, den elskelige, og du overgav ham i Hedningenes Hænder og korsfæstede ham.

Du vejer mine Velgerninger paa Guldvægt, men det mindste Gran af Modgang, du maa lide for dine Synders Skyld, kan Alycerdens Bjerge ikke opveje.

Daglig rækker jeg dig Livets Brød og Renselsens Kalk, men du forsmaar mit Offer og begærer at mættes med Støv.

Du kan vaage den ganske Nat i Rus og Lyst, og før Hanegal har du fornægtet mig for et Haansmil om et sminket Ansigts Læber, men med mig kan du ikke vaage een eneste Time i Gethsemane.

Saa vidt gik jeg i min Kærlighed til dig — saa ringe fandt du den værd. Hvem skal jeg give *din* Bolig i min Herligheds Rige?

Algode Gud, jeg erkender min Utroskab, min Utaknemmelighed. Jeg har maalt min Svaghed med din Styrke, ved mig vejet og fundet for let. Kræv ikke min Sjæl ved en hastig og uforudset Død, men giv mig en Naadens Fristund, at jeg kan berede min Sjæl og mit Hjerte til den sidste Jorsalafærd.

Jeg takker dig for Livets Lyst og Livets Ve. Ved Gry for Haabets Morgenrøde, i Kvæld for fuldendt Gerning og det, der brast for mig og gik til Grunde.

Jeg takker dig for Modersmaal, for Sprogets Velklang, som du lagde mig paa Læben og lod tone i mit Hjertes Dyb; for Poesiens Himmelflugt og Tankens stille, dybe Vande.

Jeg takker dig for Kærlighedens Gave, for Evnen til at elske. Lad alting visne og forgaa, lad Venner dø og Slægt gaa i Mulde — eet lade du mig beholde min Livstid ud: Kærligheden til den eneste ene. . .

Min Sjæl, lov Herren; alt, hvad i mig er, love hans hellige Navn. Min Sjæl, lov Herren og glem ikke alle hans Vegerninger. . .!

vox deserti.

Adolf Hitler.

Adolf Hitler stammer fra Øvre-Østrig. Bedstefaderen var en mindre Jordbruger, Faderen ansat i Toldvæsenet.

Det var Faderens Ønske, at Sønnen skulde følge i hans Fodspor og gaa Embedsvejen; men det vilde Adolf ikke. Efter Faderens Død holdt Moderen ham endnu til Studierne; men da ogsaa hun døde kort efter, forlod han Skolen, endnu inden han havde taget sin Realeksamen.

Det var hans Ønske at blive Kunstmalér. Kunstakademiet i Wien vilde dog ikke optage ham, da man ikke mente, at han havde tilstrækkelige Anlæg, og da han derefter forsøgte at blive optaget paa Arkitektskolen, fordi han sagdes at have mere Talent for Tegning end for Farver, gik det ham ikke bedre her, hvorfor han blev Haandværker og arbejdede som Tegner og Maler ved Nybygninger.

Ved Krigens Udbrud var han i München, og i Stedet for at tage tilbage til Østrig, vendte han sit Fædreland

Ryggen og traadte ind i et bayersk Regiment. Han gjorde hele Krigen med, blev saaret een Gang og gasforgiftet een Gang. Han udviste stor personlig Tapperhed, blev dekoreret med Jernkorset af første Grad; men drev det dog kun til en Korporals Rang.

Efter at være vendt tilbage til München blev han ansat som Foredragsholder for de hjemvendte Soldater. I en Kneipe traf han nu sammen med seks ligesindede, og denne lille Klike blev den første Spire til det nationalsocialistiske Parti.

Af Ydre skildres Hitler som en Mand af Middelhøjde. Hans Fremtræden er ubehjælplos og affekteret. Hans Ansigt er ubetydeligt med brede Kæber, en stor grim Næse, lav Pande, med en tjavset sort Haarlok, og et fladt Baghovede. Kun Øjnene er bemærkelsesværdige, mørkegraa og fanatiske. Han er dog ikke uden Charme, en vis veg, næsten feminin Charme.

Hans Sprog er den øvre-østrigske Dialekt.

Hitler blev i sin Tid idømt en længere Frihedsstraf for Deltagelse i Oprør, og under dette Otium blev for største Delen hans Bog »Mein Kampf« til. Bogen er daarligt skrevet, med en overvældende Ordflom og hist og her med Gloser, som man snarere venter at høre i en Havnekneipe end fra et Universitetskatheder. Af Indholdet fremgaar det, at Hitler anser sig selv for en af Historiens store Personligheder, en gudbenaadet Mand, der har faaet den Mission at bibringe Tiden en ny Verdensanskuelse.

Og hvori bestaar saa denne nye Verdensanskuelse?

Blandt alle Jordens Racer er der en Race, der er den herskende, den højest udviklede. Det er den ariske Race. Kun denne er kulturskabende. Andre Racer kan kun være kulturbevarende, kulturbærende. Alle disse andre Racer er inferiorer.

Naar man hos Folkeslag, der tilhører andre Racer, alligevel finder Kultur i Form af Arkitektur, Kunst og Videnskab, saa er det, fordi disse Folkeslag paa et tidligere Tidspunkt har staaet i Forbindelse med den ariske Race og af denne er blevet kulturbefrugtede. De kan dog ikke udvikle denne Kultur videre, de kan ikke skabe noget nyt.

De kan i bedste Tilfælde bevare det, de i sin Tid har faaet af den ariske Race.

Da den ariske Race saaledes staar højt over alle andre Racer, saa gælder det om at holde den ren, for at den kan bevare sin Stilling. Følgen af enhver Blanding med andre Racer vil nemlig højst blive et Produkt, der staar mellem de to Racer i Kvalitet. Ganske vist over den anden Race; men under den ariske Race. Derved forringes Menneskeslægten efterhaanden, og den ariske Race mister sin Herskerstilling.

Den ariske Races ypperste Repræsentanter er de germaniske Folkeslag.

Dette er Grundprincippet i Nationalsocialismens saakaldte nye Verdensanskuelse. Det er dog ikke Hitler selv, der er Fader til denne Racetheori, han er kun dens Profet; dens Skaber er en Journalist og Forfatter ved Navn Ernst Feder.

Den Slutning, som Hitler drager af denne Theori, der som ganske ubevist vel bedre kan betegnes som et Postulat, er, at de germanske Folk skulde samle og koncentrere sig om den Opgave at beherske Verden. Alt andet skal træde i denne Opgaves Tjeneste. Herfor gives der ingen Undtagelser, heller ikke for Religionen.

I Tyskland, hvor Nationalsocialismen har Magten, har man Eksemplet paa, hvorledes dette fremtidige ariske Herredømme skal se ud. Det Rige, som Bismarck byggede op, hvilede paa den gamle romerske Grundsætning: »divide et impera« (del og hersk). Enkeltstaterne beholdt deres Suverænitæt. Dette er ændret. Enkeltstaternes Selvstændighed er i Virkeligheden ophævet. De ledes af Statholdere, der indsættes af Rigsregeringen. Disse Statholdere har Magt til at ansætte og afskedige Ministre, Dommere og Embedsmænd, opløse Landdagene, udfærdige Love, udøve Benaadningsret o. m. a.

Parlamenterne tilkommer der kun en raadgivende Stilling. Dette sidste synes ogsaa temmelig ligegyldigt, da alle Partier med Undtagelse af det nationalsocialistiske er opløste. I de enkelte Lande som i hele Riget er denne nationalsocialistiske Homogenisering gennemført.

Dette er den storpolitiske Side af Sagen.

Tanken er en fuldstændig »Ensretning« af alle Faktorer i Landet under Statens absolute Ledelse. Denne Ledelse koncentrerer sig i Statens øverste Chef, der ene har Magten og det endelige Ansvar.

Det er besynderligt at se denne fuldstændig orientalske Statsopfattelse opstillet som det ariske, germanske Ideal. Det beviser igen, at Verdenshistorien bevæger sig i Kredse. Oligarki, Aristokrati, Absolutisme og Demokrati følger paa hverandre i Tidernes Løb som Aarstiderne i Aarets Løb.

Saa er der imidlertid den Side af den saakaldte »Ensretning«, der vender sig mod Personen, dennes Frihed og Overbevisning. Det er den Side, der fra et religiøst Standpunkt har størst Betydning, og det er sandelig et mørkt Billede, der her tegner sig.

Den nationalsocialistiske Stat kender ingen Klasser, men i politisk Henseende kun Borgere med lige Rettigheder og lige Pligter. Ved Siden heraf statstilhørende, der i statspolitisk Henseende er fuldstændig retsløse. Alle Landets Beboere deles i Statsborgere, statstilhørende og Udlændinge.

Statstilhørende bliver man ved Fødslen, efter at Race og Nationalitet er behørig kontrolleret. En saadan statstilhørende har dog ingen politiske Rettigheder og adskiller sig fra en Udlænding kun derved, at han ikke tilhører noget andet Land.

Fuldt berettiget Statsborger kan kun den blive, der har gennemgaaet den nationalsocialistiske Skole og har faaet en alsidig Uddannelse i Hæren.

Kvinder bliver Statsborgere ved Ægteskabets Indgaaelse.

Det kunde være interessant at drage en Sammenligning med de russiske Bestemmelser, men Pladsen tillader det ikke.

Hitler erklærer i sin Erfurtertale: »Hvis der i vor Generation findes gammeldags Mennesker, som mener, at de ikke mere kan skifte Indstilling, vil vi fratage dem deres Børn og opdrage disse til det, der er nødvendigt for det tyske Folk.«

Rigsstatholder Murr forkynder, at man maa komme saa vidt, at der ikke findes Klasser, Fag eller Konfessioner mere, kun Tyskere.

Statsminister Wagner siger i en Tale, hvori han udtrykkelig nævner de katholske Sportsforeninger, at man

ikke vil taale, at Partiet modarbejdes under et eller andet konfessionelt Skalkeskjul. Kun Staten maa tage sig af Ungdommen.

Ikke blot de politiske Foreninger forbydes, ogsaa de religiøse. De katholske Arbejderforeninger skal opløses og inkorporeres i en Statssammenslutning.

Fra Bayern meddeles, at de katholske Søstre overalt erstattes med verdslige nationalsocialistiske Sygeplejersker og Lærerinder.

Kultusminister Rust udtaler, at Digtning, Komposition, bildende Kunst og Boghandel skal ledes af Staten.

Hver Dag sker der noget nyt. Stadig marscherer Nationalsocialismen og Hitler videre og gør ikke Holdt hverken ved Trone eller Alter. Hver Time, hvert Minut skrives denne Historie.

Saa kommer det blot an paa, om det er Historien om Verdens Herre eller — Konen i Muddergrøften. *J. H.-L.*

Oxford-Bevægelsen (1833—45).

(Fortsat.)

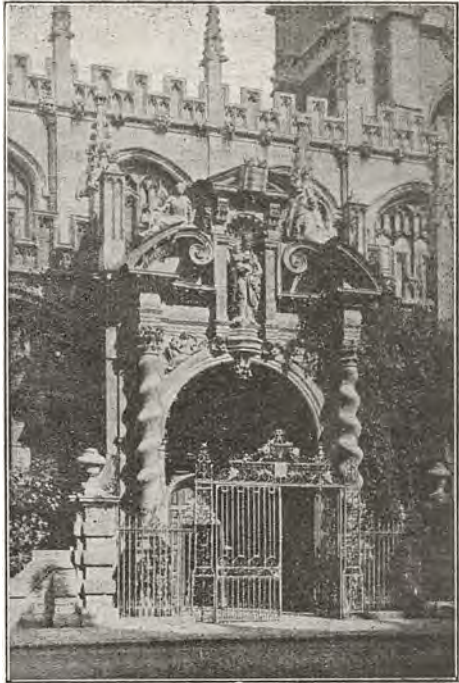
Hvordan forløb Bevægelsen?

Tættere fylkedes Stridskræfterne. Angaaende Fremgangsmaaden blev der fremført forskellige Forslag; tilsidst enedes man om at begynde Offensiven ved at kaste en Række Pjecer ud blandt Folk, Smaaskrifter, der skulde tage Stilling til Tidens brændende Spørgsmaal, vække Statskirken af sin Dvale, minde den om sin Arv, bringe den til Besindelse og Selvbevidsthed som kristen Kirke, der efter Forfatternes Mening var en Gren af den hellige katholske Kirke.

Kun et Par Maaneder senere lagde Newman for med Pjece Nr. I — der hovedsagelig omhandlede den apostoliske Succession. — Og nu kom da disse Flyveskrifter i hurtig Rækkefølge; allerede i 1833 udkom en Snes korte Pjecer, forfattede af Newman og hans Venner; ved Slutningen af 1834 blev de første 46 samlede og udgivet i Bogform. De omhandlede den kristne Kirkes egentlige Væsen, de forskellige Kirkers Mangler og Misbrug, de gængse Indvendinger mod den anglikanske Kirke, dennes Stilling som Del af den katholske Kirke, dens Liturgi, som havde bevaret saa mange Spor af sin katholske Fortid. Man lagde ikke Skjul paa en vis ærbødig Samhørighedsfølelse med den romersk-katholske Kirke. De store anglokatholske Theologer fra det

17. Aarhundrede og de første Kirkefædre blev stærkt benyttede og hyppigt citerede, siden Pjeceskriverne holdt dem for deres egentlige Forløbere og aandelige Fædre.

Af alt dette vil man se, at det her drejer sig om intet mindre end en katholsk Vækkelse indenfor en af Reformatorerne grundlagt Statskirke. Selve Newman saa og følte hele Tiden »Faren« for, at hele Bevægelsen skulde udmunde i romersk Katholicisme. Dette vilde hans Ven Froude ikke have haft noget at indvende imod. Han var ikke blot en dristig Rytter, men en lige saa dristig Tænkter. Han elskede Middelalderen og dens Kirke; i stærke Ord fordømte han Reformatorerne Fremfærd. Men Newman og de fleste andre var ikke naaet saa langt endnu. Engelske Theologhjerter tænker trægt og stædigt. Newman samlede alt, hvad der i Tidens Løb var blevet sagt imod Romerkirken, og udgav det til Beroligelse for dem, der var bleven raadville ved Partiets romersk-katholske Tendenser.

Portalen til St. Marys Kirke, hvor Oxfords Ungdom flokkedes om Newmans Prædikestol.

Det var ellers et broget sammensat Parti, disse Pjeceforfattere (»Tractarians«) udgjorde. En af dem, Newmans Svoger Mozley, skriver: »Der var svagere Medlemmer og paagaende og ganske almindelige Medløbere; der var komiske og urimelige Medlemmer; nogle tænkte dybere, nogle mindre dybt; nogle gik med for Spændingens Skyld, andre kun for Sagens Skyld o. s. v. Men hvilke Fejl Partiet end havde, herskede der dog en ren og højmodig Aand; der var ingen troløse og ingen, der søgte sig selv eller ventede sig Fordele af at slutte Trop. Det var denne Udelthed, denne absolute Ærefrygt for moralske Værdier, som, endnu mere end Førernes store Dygtighed, trods Fejlsyn og Fejl-

slag, gav Bevægelsen Sammenhæng og Gennemslagskraft i de første Aar.«

Denne Gennemslagskraft var da ogsaa forbavsende stor. Mange fremragende Mænd, Lærde (Pusey...), Præster (Manning, Faber...), Politikere (Gladstone...) o. s. v. sluttede op bag Newman, Keble og Froude. Allerede 1836 var Partiet stærkt nok til at samle 474 Stemmer paa Universitetet mod 94 for en liberal Professor, Dr. Hampden.

Newmans Indflydelse indenfor Partiet var altoverskyggende. De unge ligefrem tilbad ham og efterbede alle hans Manerer. Var det den Heltedyrkelse, som unge Mænd let henfalder til overfor en ædel, uselvisk, højtbegavet Personlighed? Var det udelukkende Newmans uomstridelige Føreregenskaber? Var det Bevægelsens indre Berettigelse? Nok sagt: Bevægelsen voksede sig stor og stærk, greb om sig i hele Landet og — begyndte at blive bekæmpet.

Fra Aaret 1838 begyndte Modstanden for Alvor at rejse sig. Hurrell Froude var død 1835. Newman og Keble udgav nu hans efterladte Skrifter (Remains), hvori Forfatteren aabent vedkender sig sine romerske Sympathier. Desuden havde Oxford-Mændene vovet at udgive en engelsk Helgenlegende; de havde dristet sig til at tale ærbødigt og beundrende om Romerkirkens Breviar, om Cølibatet og Bispeembedets guddommelige Oprindelse og Fuldmagter. Alt dette vakte Protestanternes Mishag og Mistanke imod Partiets Tendens. En anglikansk Biskop advarede imod den: »Under det fromme Paaskud af Ærbødighed for Oldkirken og den oprindelige Kirkeforfatning bliver den protestantiske Kirkes Fundamenter undergravet af Mænd, som opholder sig indenfor dens Mure, og de, der sidder paa Reformatorenes Katedre, forraader Reformationen.«

Vi, der ser tilbage, maa sige, at Mistanken ikke var uberettiget. Newman og hans Venner prøvede at forene to Modsætninger i en »Middelvej«, som de kaldte det (Via media): De vilde være katholske og dog alligevel anglikanske. — Deres Modstandere, som var de egentlige Bærere af den anglikanske Tradition, kaldte dem tilbage til den haarde Virkelighed med Raabet: Enten — Eller! Enten katholsk! Saa søg til Rom! — Eller anglikansk, og det vil sige protestantisk! og i saa Fald bort fra denne Leflen for Catholicismen.

Denne Modstand blev især forbitret, efter at Newman havde udgivet sin Pjece Nr. 90 (der blev den sidste i Rækken). Her vilde han undersøge, paa hvilke Punkter anglikansk og katholsk Lære stod i Modstrid med hinanden. Hans Tendens var at gøre Modsætningerne saa faa og svage som vel muligt. »Jeg syntes«, sagde han, »at begge Læresystemer var forvrængede og fordunklede af henholdsvis

Protestantismens og Pavestolens Taager.« Han kom til den Slutning, at de 39 Artikler, som udgør den anglikanske Kirkes særlige Trosbekendelse, »ikke stod i Modstrid med katholsk Lære, de stod kun delvis i Modsætning til visse katholske Dogmer; de opponerede egentlig kun imod Roms Hovedvildfarelser.«

Dette viste sig dog at være for meget for de protestantiske Englænderes indgroede Had til Rom. Den ene Biskop efter den anden desavouerede Newman. Det hjalp kun lidt, at han straks standsede Udgivelsen af Pjeccerne og skrev haarde

Ord imod Romerkirken, som han stadig ikke betragtede som eneberettiget til at føre Hædersnavnet »den katholske«; at han opgav Redaktionen af Partiets Organ »The British Critic«; at han trak sig tilbage fra sin Stilling som Præst ved St. Mary's Kirke i Oxford og begav sig til en Landsby, Littlemore, hvor han havde bygget en Kirke, og hvor han nu, omgivet af trofaste Venner, levede et stille Liv i Bøn og Studium: alt dette

kunde dog ikke berolige hans Fjender. Hvert af hans Skridt blev nu optaget med Mistro og foraarsagede lidenskabelige Pennefejder, hvori Newman selv dog aldrig tog Del. Først 20 Aar efter udgav han sit mesterlige Forsvarsskrift »Apologia pro vita sua«, der da ogsaa genoprettede hans Ry som Forfatter, uselvsk Fører, skarp Tænkter, glimrende Skribent og bundærlig Englænder.

Ledelsen af Partiet gik over i W. G. Wards Hænder. Hans Kurs pegede mod Rom. Han blev den 13. Februar 1845 afsat fra alle sine Universitetsstillinger, berøvet sine akademiske Grader — og samme Aar optaget i den katholske Kirke.

Efter at Newman ved selve Modstanden mod sin Theori om »Middelvejen« var blevet klar over, at England i Sind og Skind var protestantisk, opgav han sin Theori og kom langsomt, under stadig Bøn og Studium, i Løbet af 4 Aar til at indse, at den eneste katholske Kirke, der eksisterer i

Kardinal Newman som ældre.

Vesten, er den romersk-katholske. Saa snart han havde set det, bad han om Optagelse i den Kirke, han i god Tro havde været en saa farlig Modstander af.

Dermed var Bevægelsen kommet til Afslutning. Men den havde været Begyndelsen til en ny Tid i Englands religiøse Historie. Den havde vakt Kræfter, som virker endnu den Dag i Dag.

J. Wolfsberg S. J. (Sluttes)

Presse-Rundskue.

3. »Katholsk Kirkevæsen«. I en af Harme over Hr. Kiærulff dirrende Artikel giver Ekstrabladet (21./6) en interessant Karakteristik af den katholske Kirke, idet det taler om »alt det Dogme-, Ceremoni-, Helgen- og Pavevæsen, som den katholske Kirke repræsenterer, al den Overtro og Aandsformørkelse, der udgaar fra et verdensomspændende, mægtigt Kleresi, hvis politiske Organisation vi vel kan beundre, men for hvis Kristendomsforkyndelse vi maa nære den dybeste Foragt . . . Det Kirkevæsen, som Katholicismen repræsenterer, har mindre med sand Religion og Gudstro at gøre end en Halenegers Tilbedelse af den Træstub paa Marken, han støder sin Fod imod, eller det Lyn, der slaar en af hans Koner ihjel.« — — Der er Mennesker, der ikke kan forestille sig Kristendommen anderledes end i Katakombernes Mørke og Fattigdom. Saa snart der tændes en Kærte, saa snart de lugter Virak, saa snart de ser en gylden Ring, en ædelstensprydet Tiara, bliver de dybt forarget og raaber op om Kirkens Verdsliggørelse. Ak ja, der er Folk, der kun kan den lille Tabel!

4. Sydeuropæisk og nordeuropæisk Overtro. I Socialdemokraten (23./4.) hoverer Hr. Harald Bergstedt over den dybe Forskel, der er mellem Nord- og Sydeuropas Mentalitet. Selv »den mest haardkogte Missionsgaardmand« sender ikke, naar der indtræffer Kvægpest, Misvækst, Haglskade, Brand o. s. v., Bud efter Præsten eller henvender sig til usynlige Magter om Hjælp, men bærer sig »forstandsmæssigt« ad, idet »han i Praxis regner med, at ovenover Taget er kun Luften«. Han kalder paa Dyr lægen, »selv om Manden er den mest vantro Hund paa den hele Egn«, »tager en Jordprøve og sender den til Steins Laboratorium, og har sine Assurancepapirer i Orden.« Anderledes den katholske sydlandske, italienske Bonde. Han »standser Lavastrømmen fra Vesuv med Krucifikser og Kirkefaner!«

Naar Hr. Bergstedt vil forarges over Gøgl og Overtro,

behøver han ikke at gaa til det katholske Sydeuropa. Har ikke hver Bil og hver Flyvemaskine sin Mascot? Er ikke Tusinder af Hestesko sømmet paa Dørkarme og Dørtærskler? Er der ikke tusinde uskyldige Ting i det civiliserede Europa, der kan bringe Ulykke og Død; bl. a. ægyptiske Mumier, der hævner sig paa Gravskænderen, og indiske Ædelstene, der bliver Ejerens sikre Død. Spaakoneriet gaar i Svang, og Astrologien flourer. Hanussen franarrer Folk Tusinder, og Spiritisterne laver den ene Skandale efter den anden. Den mest mirakelsyge Italiener er Rationalist i Sammenligning med disse lettroende Nordeuropæere. Han ved, at Lavakrucifikset har hjulpet — i hvert Fald, at det staar i Pagt med en højere Magt, der har det hele i sin Haand. Han kender ogsaa til Læge og Assurance, men der kan komme Katastrofer, Jordskælv, Lavastrømme, Stormflod, dødbringende smitsom Sygdom, som Menneskene med al deres Kløgt staar raadvilde og magtesløse overfor. Jeg kunde tænke mig, at Hr. Bergstedt i saa Tilfælde tog sin Tilflugt — ikke til et Krucifiks, men til sin Mascot.

A. Menzinger S. J.

De Døendes Raab. — Rusland 1933.

»Hungerspøgelset sniger sig gennem hver Provins i Sovjetriget«. — Saadan lyder den Efterretning, som en engelsk Rejsende fornylig har offentliggjort i et ikke-politisk, tysk Magasin. (Allg. Ev. Luth. Kirchenzeitung, No. 15, 1.4.33).

Hvor frygtelige Forholdene i »Sovjetparadiset« er, derom gør kun de færreste sig rigtige Forestillinger. Nedenfor gengiver vi i Oversættelse nogle Udtalelser, som er taget direkte fra Breve sendt til Foreningen »Russisk Hjælp«. Navnene paa Brevenes Afsendere og Afsendelsesstederne er vi nødt til omhyggeligt at fortie, for ikke at tilføje Brevskriverne endnu større Lidelser, end disse Stakler allerede er ude for, men for Meddelelsernes autentiske Rigtighed garanterer det engelske, katholske Tidsskrift »The Tablet«, hvorfra de er taget. (Tallene til venstre refererer til Originaldokumenterne.)

1492 — ²⁶/₃-1933. Vi tror ikke mere paa, at vi nogensinde skal faa tilstrækkeligt at spise. Baade Ansigt og Fødder svulmer op paa os af Sult. Af de 51 Personer, som er blevet sendt hertil (Vest-Sibirien), er allerede de 23 døde.

1493 — ¹⁸/₄-1933. I Nat blev vi ført bort, uden Mad og uden varme Klæder. Vi maatte kun beholde, hvad vi havde paa. Vi var mere end 100 Familier i vor Kulak-

- Lejr. 30 Mennesker i eet Rum i vor Barak; nu er de alle døde undtagen jeg, min Kone og vort Barn. Vi blev tvunget til at hugge Brænde i 49° Kulde, med Fødderne viklet ind i gamle Sække; og vi har næsten intet at spise.
- 1495 — ⁴/₈ 1933. De kan ikke forestille Dem, hvor Folk sulter. Alle, der ikke kan faa Mad sendt fra Ulandet, maa dø af Sult.
- 1474 — ¹⁵/₈-1933. For to Uger siden døde min Mand af Sult. Mine to Børn er allerede opsvulmede. Vi skal snart følge ham.
- 1475 — ¹⁰/₈-1933. Min Far døde i Fredags og Baby er ogsaa død nu. Det lille Væsen var til sidst ikke andet end Skind og Ben. De to bliver begravet sammen. . . Vi er lige kommet tilbage. Mor er saa svag, at hun faldt af Vognen, paa hvilken Kisten stod. Mor sidder nu tilbage med 5 Børn. Vi er alle saa ophovnede af Sult, at vi daarligt nok kan se ud af Øjnene. Far og Baby vil ikke mere komme til at døje under Sulten.
- 1476 — ²⁷/₈-1933. Nøden vokser Dag for Dag. Mange af mine Sognebørn maa dø af Sult i Løbet af kort Tid. To Hundrede Familier i mit Sogn har intet Haab om at undgaa Døden, med mindre der sendes Hjælp.
- 1477 — ¹²/₈-1933. Nu, hvor Sneen smelter, kommer der mange Lig til Syne, som hidtil har været skjult af Sneen.
- 1482 — ¹/₄-1933. Menneskene er blevet som sultne Rovdyr.
- 1478 — ¹²/₄-1933. Menneskene spiser de døde Dyr; de spiser ogsaa de døde Mennesker.
- 1479 — ¹¹/₄-1933. Indvoldene, Lever og Lunger tages ud af de Døde, og Kødet skæres af dem, der ikke er alt for magre. Døde Dyr spises ogsaa.
- 1572 — ²⁵/₄-1933. De fleste Mennesker har intet Brød, end ikke de, som arbejder paa de kollektive Gaarde; alt skal afleveres, vi bliver tvunget til det. De, som nægter at udlevere deres Korn, bliver idømt Fængselsstraffe. Mange Mennesker dør her. Mange er allerede opsvulmede — saa de dør ogsaa af Sult.
- 1529 — ²⁶/₄-1932. Vi er alle saa svage og opsvulmede, at vi næppe kan røre os. Vi faar 6 Uncer Brød pr. Dag. Seks af vor Familie er allerede døde af Sult. I denne Uge døde to; mens de stod i Kø for at faa Brød udleveret, faldt de om og var døde.

En anden engelsk Rejsende skriver til »Kirchenzeitung«: »Jeg har vandret alene gennem russiske Landsbyer og besøgt 12 kollektive Gaarde. Alle Steder hørte jeg det samme Fortvivlelsens Raab: Vi har intet Brød. Vi sulter frygteligt. Vi maa alle dø.«

Allerede i Marts Maaned i Aar var Sult blevet en almindelig Dødsarsag. En Rejsende, hvis Udsagn maa anses for absolut paalideligt, fortæller, ifølge »Times«, 13. Marts 1933, at i Løbet af 14 Dage saa han 3 Lig i forskellige Gader i den indre By af Moskva. De laa mindst nogle Timer i Sneen, men det, der gjorde mest Indtryk paa ham, var, at ingen af de forbipasserende syntes at lægge Mærke til disse Lig; de var øjensynligt vant til dette Syn.

Ved C. H.,-S.

Katholsk Pressehøjskole.

I vore Dage, hvor Hovedparten af Dagbladene er blevet rene Undervisningsorganer — hvert paa sin Maade ganske vist — kræves langt mere af en Journalist og hans Uddannelse. Dette indsaa først af alle de praktiske Amerikanere. De grundlagde derfor i Aaret 1907 en Journalist-skole ved Universitetet i Missouri. Europa optog hurtigt Tanken og førte den ud i Livet paa forskellige Steder, dog kun temmelig overfladisk, med korte Kursus, medens førnævnte amerikanske Mønster var indrettet som et Trearskursus.

Efter Verdenskrigen opstod for første Gang i Frankrig Tanken om at grundlægge en Højskole til Uddannelse af katolske Journalister. Den blev virkeliggjort i 1924 i Lille og fik Lokaler i et der bestaaende katolsk Universitet, hvor der i Forvejen undervistes i Theologi, Retsvidenskab, Medicin og Naturvidenskab.

Journalisthøjskolen i Lille repræsenterer nærmest et Overgangsstadium imellem den mere paa Praksis anlagte amerikanske og den temmelig overfladiske tyske Skole.

I Lille gaar man meget grundigt til Værks, og Undervisningen er meget indgaaende. For at blive optaget skal Aspiranten være mindst 16 Aar gammel og derhos, hvis han ikke har Studenter- eller en lignende Eksamen, bestaa en skriftlig eller mundtlig Modenhedsprøve. Studiet strækker sig over tre Aar med fast afgrænset Stof for hvert Aar. I det sidste og afsluttende Aar forelæses saaledes bl. a. over Forvaltningsret, Naturret, Apologetik, Sociologi, Diplomatens Historie, social Geografi, fremmede Sprog, foruden at Pressens Historie, Lovgivning og Teknik m. m. behandles. Hertil slutter sig saa praktisk Arbejde ved et bestaaende Blad.

Formaalet med det hele er kort og godt at uddanne en Elite af katholske Journalister, der paa alle Felter kan tage Kampen op med Vantro og Vrangtro og sejr- rigt forsvare de katholske Standpunkter.

Virksomheden i Lille er blevet fulgt med stor Opmærksomhed udenfor Frankrigs Grænser, særlig i Syd-Amerika, Belgien og Czekoslovakiet. Ofte har udenlandske Universitetsprofessorer aflagt Besøg paa Stedet, saaledes f. Eks. Prof. A. Mendizabal-Villalba fra Oviedo i Spanien, der derefter offentliggjorde en lang Artikel i det spanske Tidsskrift »Universidad«.

Ogsaa fra Østrig, Tyskland, Holland og England lyder der enstemmig Anerkendelse fra Fagfolk, der har aflagt Højskolen Besøg, og i Frankrig viser det sig, at de bedste Bidrag til de katholske Blade og Tidsskrifter ofte stammer fra Højskolens tidligere og nuværende Elever, der derved beviser, at Højskolens Formaal — at være til Gavn for Tro og Fædreland — er ved at gaa i Opfyldelse.

Ved A. N.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Den følgende Dag sad jeg som Gæst paa en af de bagerste Skolebænke i den store Skole i Nærheden, som hed St. Ansgarskolen. Læreren hed Pohl. Jeg gav nøje Agt paa alt, hvad der gik for sig i Timerne, og jeg befandt mig mod Forventning helt godt der. Drengene var livlige og muntre og meget venlige mod mig, og ligesaa Lærerne. Til min Glæde kunde jeg ogsaa fastslaa, at der blev leget muntert mellem Timerne ude under den frie Himmel. — Men jeg opdagede paa Lærerens Pult et Par tynde Rør og spurgte en af Drengene, hvortil de blev brugt. Han lo og forklarede mig, at det var »Spanskrør«, og at de hovedsagelig blev brugt til at gøre Drengene slittigere og ordentligere med. Det huede mig mindre, og det Indtryk, som disse Spanskrør efterlod i mit Sind, hørte ikke til de bedste. Den følgende Dag gik jeg til den fornemmere Drengeskole. Den blev kaldt St. Knuds Skole, og Rektoren hed Dr. Niehaus. — Ogsaa dér befandt jeg mig godt. Jeg saa efter Spanskrør paa Lærerens Pult, men fandt ingen; det var jo straks et Plus for St. Knuds Skole. Her er Læreren nok bedre end i St. Ansgarskolen, tænkte jeg. I et af Fri-kvartererne henvendte jeg mig for en Sikkerheds Skyld til en meget elskværdig lille Dreng, der hed Bravi-Bertini, og hvis Forældre stammede fra Italien. Jeg spurgte ham, om der fandtes Spanskrør i Skolen.

»Ork ja,« sagde den lille, »dem er der nok af; de ligger allesammen i Sideværelset, dér bor Rektor.«

»Hvad bruger man dem til?« spurgte jeg videre.

»Ved du da ikke det?« spurgte han ganske sagte, »dem bliver Drengene af og til gennempryglet med.« Jeg svarede ikke noget hertil, men skyndte mig grundigt at udslette det Plus, som jeg havde givet St. Knuds Skole. Denne kedelige Uskik syntes altsaa at herske i alle Folkeskoler, fastslog jeg i mit stille Sind.

Da jeg kom tilbage til Biskoppens Hus, gik jeg op paa hans Værelse for at meddele ham mine Indtryk af begge Skoler. »Naa, Nonni, hvad synes du saa om vore Folkeskoler? Blev du saa spærret inde hele Tiden i Skolestuen?«

»Nej, Hr. Biskop. Vi legede ude mellem Timerne.«

»Der kan du se, at jeg havde Ret. Men du blev maa-ske pryglet?«

»Nej, men der findes Spanskrør i begge Skoler. Og det blev mig fortalt, at man pryglede Drengene med dem.« Biskoppen smilede og svarede:

»Ja, men glem ikke, Nonni, at jeg har lovet dig, at du aldrig skal blive pryglet med dem. Spanskrørene er jo kun for uartige og dovne Drengene, og det er du jo ikke. Vær altsaa uden Bekymring for det.«

Jeg takkede Biskoppen for hans Venlighed og meddelte ham saa, at jeg, naar jeg skulde gaa i Folkeskolen, helst vilde gaa i St. Knuds Skole.

»Synes du ikke saa godt om St. Ansgarskolen?«

»Jo, Hr. Biskop, næsten bedre end om den anden. Drengene var saa glade og fornøjede og saa venlige mod mig, og Lærerne var ogsaa ligesaa venlige som i den anden Skole.«

»Hvorfor vil du da hellere i St. Knuds-Skolen?«

»Fordi den er længere borte, Hr. Biskop.«

»Aa, din lille Vildkat,« lo Biskoppen, »jeg forstaar dig. Paa den Maade faar du hver Dag en lang Tur gennem Byen, det er vel Grunden?«

Jeg nikkede bekræftende. Iøvrigt havde jeg endnu en Grund til at foretrække St. Knuds-Skolen. Jeg havde nemlig lagt Mærke til, at Drengene dér var bedre klædt end i den anden. Det gav hele Skolen et finere Præg. Man mærkede ogsaa paa deres Manerer, at de var af finere Familie, men jeg skammede mig ved at sige Biskoppen den Grund.

Til Slut sagde han: »I Morgen tidlig gaar du altsaa i St. Knuds-Skolen.« Og den følgende Dag vandrede jeg gennem Københavns Gader til den fine Skole med nogle Skolebøger i mit Tornyster. Jeg blev modtaget med den

største Venlighed, og nu begyndte min regelmæssige Skoletid. Jeg indtog imidlertid en usædvanlig Stilling i Skolen; thi jeg var den eneste protestantiske Dreng dér; alle mine Kammerater var Katholiker.

»De vil sikkert anse mig for en Kætter og maaske ogsaa behandle mig derefter,« havde jeg sagt til mig selv paa Vejen derhen, og jeg forberedte mig paa at kæmpe tappert for min religiøse Overbevisning, naar man vilde angribe mig. Saa vidt kom det nu ikke; thi til min Forbavselse lod de mig alle fuldstændig i Ro i saa Henseende, endogsaa efter at de havde erfaret, at jeg var Protestant, og jeg følte mig ganske vel tilmode blandt mine Lærere og mine katholske Kammerater. Men jeg maa dog tilstaa, at jeg i de første Par Uger høstede ganske mærkværdige Erfaringer i disse rent katholske Omgivelser. Jeg kendte nemlig intet til de Skikke og Sædvaner, som hos Katholikerne hører til det daglige Liv. Ja, jeg var i den Grad uvidende, at det altsammen forekom mig ikke blot nyt, men fuldkommen uforstaaeligt. F. Eks. kendte jeg slet intet til katholsk Gudstjeneste, Messe og Andagt, og jeg opførte mig derfor i den første Tid meget ubehjælpsomt. Alt, hvad der skete, var for mig noget helt nyt, den ene Overraskelse fulgte efter den anden. Jeg vil her kun anføre nogle af de ejendommeligste Overraskelser.

Allerede den anden Dag, jeg kom i Skole, skulde jeg opleve noget mærkværdigt. Dagen før var jeg kommet lidt for sent, og jeg havde derfor sørget for den næste Dag at være temmelig tidligt paa Pletten. Jeg gik ind i Klassen og ventede der; der var allerede kommet nogle Drengene, og der kom stadig flere. Vi snakkede og pludrede sammen og ventede — som jeg i min Uskyld mente — paa den første Time. Men der tog jeg fejl. Thi paa een Gang lød en Klokke, og straks stillede alle Drengene sig højtideligt og stilfærdigt op i Række og forlod i bedste Orden det store Klasseværelse. Det var mig umuligt at forstaa, hvad det skulde betyde; vi var dog kommet i Skole, og det var Tid at begynde Undervisningen — og nu, i Stedet for at sætte os paa Bænkene, blev vi alle ført ud af Klassen.

»Skulde det virkelig være muligt, at man allerede fører os ned paa Legepladsen? Det vilde dog være mærkeligt, om man begyndte Undervisningen med et Frikvarter! Naa, vi faar se.«

Højtidelige og stadig tavse gik vi ned ad Trappen, igenem en indre Gaard, og straks efter stod vi udenfor en Kirke. Døren var aaben, og hele den lille Flok gik ind. »Forbavsende,« tænkte jeg, »nu er jeg kommet her for at gaa i Skole, og saa fører man mig ind i en Kirke!«

Jón Svensson S. J. (Fortsættes).

NYE BØGER.

Aarbøger, udgivne af Historisk Samfund for Aarhus Stift XXVI.
(Aarhus 1933.)

Der vil i de forskellige historiske Samfunds Aarbøger ofte være noget af Interesse for katholske Læsere at finde, og katholske Historikere har derfor god Grund til at holde et vaagent Øje med disse Aarbøger. I Aarbogen af 1933 findes dog ikke meget af den Slags Stof. Undtages kan maaske en lille Artikel: Bidrag til Horsens Historie i Middelalderen af H. U. Ramsing.*) Ejendommeligt nok giver denne Artikel Anledning til Diskussion i selve Aarbogen, i hvilken en Medarbejder, L. Vesten, har faaet optaget en Indsigelse mod en historisk Paastand i førnævnte Artikel. L. Vesten hævder, at naar H. U. R. har taget Fejl, er det, fordi han støtter sig til en forkert Indholdsangivelse af et Brev i det store Værk *Acta Pontificum Danica*. Og han tilføjer endog, at det ikke er den første Gang, at de lærde Udgivere af de pavelige Breve har ramt ved Siden af i deres Indholdsangivelser af disse.

Niels Hansen,
cand. mag.

Franz Michel Willam: »Das Leben Jesu im Lande und Volke Israel«. Freiburg. Br. Herder & Co. 514 S., m. Bill. og Kort. indb. 7,50 Mk.

Forfatteren til denne Bog stammer fra en hjemstavnstro, katholsk Bondefamilie i Vorarlberg, hvor Folkeliv og Tro gennem Aarhundreder har dannet et uadskilleligt Hele; ganske modsat den store Verden, hvor baade det offentlige og private Liv saa ofte unddrager sig Religionens velsigende Magt. Hvorledes hjælpe denne syge, trosforladte Verden? — Willam mente, at et af de virksomste Midler vilde være en Bog om »Jesu Liv i Israels Folk og Land«, en Bog om hin Tidens Fylde, da Gud greb saa klart og mægtigt som aldrig før eller senere ind i denne Verden, der var, som den mest plejer at være: forvirret, broget, længselsfuld efter Frelse. Bogens dybeste Hensigt skulde da være, ved Menneskevordelsens evigt mindeværdige Sammenstød mellem Himmel og Jord at vise, hvorledes det guddommelige kan bo i et Land med Bjerg og Dal, med Floder, Mark og Enge, kan komme til et Folk med alle dets Races Fejl og Fortrin, til et Samfund bestaaende af Bønder, Præster, Jøder, Romere og Grækere, og herigennem at føre vor Tid, vort Folk, vort Samfund til Frelseren. Denne Hensigt har

*) Denne Signatur saas ofte i Ugebladet i »gamle Dage«, og den da værende Redaktør beklagede inderligt, at den forsvandt. Det er dog ikke Ugebladets udmærkede Medarbejder, der nu skriver i Aarhus Stifts Aarbog, men, som det fremgaar af en anden Artikel deri, Generalmajor H. U. R.

Forfatteren ogsaa glimrende naaet. Men han har ogsaa lagt et vældigt forberedende Arbejde i sin Bog om Jesu Liv. Gennem 10 Aar studerede han Sprog, især Herrens Sprog Aramæisk, han satte sig ind i Folkets Tankegang og Landets Skikke indtil mindste Enkeltheder, og han drøftede Problemerne med andre, bl. a. ogsaa med nordiske Katholiker, f. Eks. med Sigrid Undset (da han i 1930 overværede St. Olafs Jubilæum).

I Samarbejde med Forlaget Herder blev Resultatet en Bog, som blev udsolgt i Løbet af to Maaneder og nu foreligger i 2. Oplag. Desuden oversættes den til Fransk, Engelsk og flere andre Sprog. Naar vi skal vælge mellem dette Værk og Papinis, er vi intet Øjeblik i Tvivl om, hvilken Bog vi vil foretrække. Vel er Italieneren en storslaaet, interessant Personlighed, men hans Styrke er samtidig hans Svaghed: Han skildrer lige saa meget sig selv som Vor Herre. Willam har levet sig dybt ind i sin Mesters Virken og Væren, men han underkaster sig Emnet og skaber et realistisk Billede, som gør dybt Indtryk paa Læseren. I Stedet for nærmere Forklaringer har vi sat et kort Stykke af Bogen, nemlig »Magnifikat«, som Indledning til Nummer 27 af »Nordisk Ugeblad«. Ligesom Willam her forstaar at knytte et af de helligste Øjeblikke af Gudsmoders Liv sammen med en orientalsk Kvindes daglige Liv, saaledes lykkes det ham helt igennem at faa Bogen til at passe til sin Titel: »Jesu Liv i Israels Folk og Land«.

St. Josephs Børnehavn.

I. Regnskab o. Virksomheden i Tiden 1. Apr. 1932—1. Apr. 1933.

	Indtægt:	Udgift:
Kassebeholdning 1. April 1932	1735 70	
Aarsbidrag 1932.....	529 00	
Gaver (500,00 + 124,82)	624 82	
Børnehavnens Børn indbetalt	1134 65	
Renter i Banken	9 82	
Leder og Medhjælper samt Vikar.....		2760 00
Husleje		912 00
Rengøring og Materialer hertil.....		409 34
Assurance.....		3 00
Vask		19 79
Mælk		196 74
Brændsel		104 05
Kogegas og Belysning.....		64 74
Materialer til Børnenes Arbejder.....		81 60
Underskud.....	517 77	
	<hr/>	
	4551 26	4551 26

Stats- og Kommunitilskud bevilges og betales bagud og er 1. Gang opført paa Regnskabet $\frac{1}{4}$ 31- $\frac{1}{4}$ 32 (se Ugebl. Nr. 38 1932). Tilskudene, som bevilges i Aar, bliver opført i Regnskabet $\frac{1}{4}$ 33- $\frac{1}{4}$ 34.

II. Børnehavens Virksomhed.

Børnehaven har i Driftsaaret gennemsnitlig været besøgt af 18 Børn (Halvdelen Katholiker). Sundhedstilstanden har været god.

Betalingen for katolske Børn:

2,00 Kr. pr. Uge pr. 1 Elev + 0,20 i Brændselspenge,

3,00 » » » » 2 Søskende,

4,00 » » » » 3 Søskende.

Desuden gives halve og hele Fripladser, naar det er meget nødvendigt, men dette maa i hvert enkelt Tilfælde sanktioneres af Overinspektionen for Børnehaverne.

Betaling for ikke-katolske Børn:

2,50 Kr. pr. Uge pr. 1 Elev + 0,20 i Brændselspenge,

4,40 » » » » 2 Søskende,

6,60 » » » » 3 »

og der gives i intet Tilfælde Friplads til Protestanter.

2 Gange om Dagen faar Børnene varm Mælk.

Der søges at opnaa Sommerophold for Børnene, men dette maa betales særskilt.

I Sygdomstilfælde betales kun $\frac{1}{4}$ af den akkorderede Pris, og i Tilfælde af Udmeldelse i Anledning af Sygdom betales samtidig 14 Dage frem i Tiden.

I Tilfælde af Epidemier følges samme Fremgangsmaade.

St. Josefs Børnehaves Adresse er: Nivaagade 1, St.

Børnehaven er ikke alene et Sted, hvor Mødrene kan sende deres Børn hen for at faa dem passede, naar de af forskellige Grunde ikke selv kan. Nej, Børnehaven søger ved Siden af at udvikle Børnenes forskellige Evner og Sanser.

I Børnehaven søger vi at tage de forskellige Aarstider med i det daglige Liv:

Tidlig om Foraaret søger vi ud i Naturen for i vore Parker at se, hvordan alt spirer og grønnes. Naar vi kommer hjem, samtaler vi om det seje, og for at Børnene bedre kan huske, hvordan f. Eks. en Krokus ser ud, faar de Lov til at sy, kolorere eller klippe den.

Om Sommeren tager vi Smaature, f. Eks. til Stranden, og af og til gaar vi over i Landbohøjskolens Have, hvor vi glæder os over det rige Blomsterflor.

I Efteraaret var vi en Dag i Søndermarken, hvor vi samlede visne Blade, Agern og Kastanier. Da vi kom hjem, lagde vi Agerne og Kastanierne i Urtepotter, og vi har nu de pæneste smaa Træer. Desuden lagde vi forskellige Blomsterløg, og allerede ved Juletid kunde vi glæde os ved Foraarsblomster.

Vinteren har ogsaa sine Glæder, selvom vi ikke kan være saa meget ude. En rigtig trist Vinterdag har vi f. Eks.

bagt Pandekager. Børnene rørte dem selv, og de var meget imponerede, da en af os vendte Pandekagerne i Luften, og af bar Glæde gav Børnene sig til at synge »Mosjø Pandekage«. Til Pandekagerne fik de Syltetøj, som de selv havde været med til at købe og sylte. — I Vinter har vi rigtig kunnet glæde os over Sneen, og vi var tilmed saa heldige at faa en Slæde foræret, den havde vi megen Glæde af.

Jeg har hermed i korte Træk prøvet paa at fortælle om, hvordan Børnenes Liv former sig i Børnehaven.

Karen Elisabeth Bonne.

Børnehavens Venner bedes tegne sig for et aarligt Bidrag, 5 à 10 Kr. f. Eks., og Bidraget opkræves paa de af Bidragyderne ønskede Tider.

Børnehavens Kasserer er Hr. Murermester A. V. Günther, Bangertsgade 11, København N. Postgiro-Konto Nr. 24,045. Telefon Central 4110.

Cay Benzou,

Præst,
Formand for Bestyrelsen.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

København. D. K. K. F. har fra Unionens Præsident modtaget følgende Skrivelse, som er stilet til vor internationale gejstlige Raadgiver, Msgr. Hoovelt, og til Præsidenterne for de tilsluttede nationale Forbund:

Monseigneur, Mesdames,

Det er mig en Glæde at meddele Dem, at den hellige Fader paa min personlige Anmodning har udnævnt en ny Kardinal-Protector for vor internationale Union, nemlig Hans Eminence Kardinal Angelo Maria Dolci.

Dette Bevis paa Pavens Velvilje og Interesse for vor Union maa opmuntre og styrke de forskellige nationale Forbund til at knytte sig stedse fastere til den internationale Sammenslutning af katholske Kvinder, hvis Betydning den hellige Fader atter overfor mig har fremhævet.

F. Steenberghe, Engeringh,
Generalpræsident.

Bornholm. Søndag d. 2. Juli forkyndte Dannebrogssmældende Korsbanner og Kirkens hvid-gule Paveflag, at vor lille Menighed paa Klippeøen fejrede en stor Fest. I Rosenkranskirken, Aakirkeby, skulde den Helligaand holde sit Indtog i 46 lykkelige, ventende Menneskesjæle; **Firmelsens hellige Sakramente** blev meddelt os af vor elskede Hyrde, Hs. Excellence Biskop Joseph Brems.

Vor Kirke var fyldt til sidste Plads, og mange maatte staa op. Der herskede den andægtige Stilhed, Ro og Orden, som er saa selvfølgelig for en Katholik og ikke und-

lader at gøre dybt Indtryk paa anderledestroende. Paa en Naadens Dag som denne ønsker man endnu mere end ellers, at mange maatte slutte sig til Guds Menighed i Kirken for at opleve den Guds Fred, der overgaar al Forstand, og modtage den Velsignelse, som i rigeste Maal blev Firmanderne til Del. — Om Eftermiddagen samledes Menigheden omkring Biskoppen i vor store, smukke Festsal; ved Chokolade og Kager, under Alvor og Gammen gik Tiden kun altfor hurtigt, og vi maatte skilles. *H. W. A.*

Ledreborg.

Efter Firmelsen i Ledreborgs Slotskapel (se N. U. Nr. 27) blev dette Billede taget, hvor Hs. Excell. Biskoppen og Lensgreve J. Holstein-Ledreborg ses omgivet af Firmanderne.

FRA DEN VIDE VERDEN.

Frankrig. For $1\frac{1}{2}$ Aar siden besluttede Kardinal Verdier af Paris sig til at lade paabegynde Opførelsen af 60 nye Kirker, dels for Beboerne i de nye Kvarterer, som i de senere Aar var vokset op i Paris' Yderkanter, dels for at afhjælpe Arbejdsløsheden; navnlig med Henblik paa dette sidste Punkt var det Kardinalen om at gøre, at Arbejdet straks blev gjort saa omfattende som muligt, for ved at skaffe Beskæftigelse til det størst mulige Antal Arbejdere at gøre Hjælpen saa effektiv som muligt.

Planen nærmer sig nu sin Fuldendelse. Forleden Dag indviede Kardinalen 2 nye Kirker, og samme Dag nedlagde han Grundstenen til endnu en ny Kirke: No. 52. Man regner sikkert med, at Grundstenen til den sidste Kirke vil

kunne nedlægges, inden 2 Aar er gaaet, det vil sige inden Udgangen af 1933, og at Kardinalen saaledes fuldtud kan gennemføre sin storslaaede 2-Aarsplan.

— — I Pave Pius XI's Nærværelse blev der i Vatikanet den 1. Søndag i Juli Maaned oplæst et Dekret, som forkyndte, at den salige Bernadette Soubirous, Seersken fra Lourdes, skal helgenkaares. Kanonisationsprocessen, hvis Postulator P. Grimal har været, foreligger derved gennemført i alle Instanser, Man har berammet den 8. December i Jubelaaret 1933, Dagen for den ubesmittede Undfangelse, til Helgenkaaringen.

— — 2626 beskadigede eller helt ødelagte Kirker i det franske Krigsomraade er nu blevet genopførte eller er under Bygning. 670 Kirker er helt færdige, 501 omtrent færdige; Omkostningerne har andraget 612 Millioner Francs.

Tyskland. Centrum's Taarn synker i Grus. Det tyske Centrumspartis Opløsningsbeslutning fra 5. Juli lader i sit forsigtige Sprog ane, hvor stort et Tryk Partiet har været udsat for. Det hedder bl. a.:

»Centrumspartiet udfører den nødvendige organisatoriske Opløsning saa hurtigt, det lader sig gøre. Partiet vil loyalt kunne regne med, at Afviklingsarbejderne ikke bliver forstyrrede, at Beslaglæggelse af hidtidigt Partigods ikke finder Sted, at politiske Anholdelser af tidligere Partifæller i Fremtiden undlades, og at allerede anholdte Personer igen bliver sat paa fri Fod, for saa vidt der ikke foreligger Mistanke om strafbare Handlinger. Endvidere udtaler Partiet et berettiget Haab om, at de hidtidige Tilhængere af Centrumspartiet i Fremtiden bliver beskyttede af Føreren for den national-socialistiske Bevægelse mod Bagtalelse og Tilsidesættelser, og at den katholske Presse, som staar velvillig overfor den nationale Stat, underkastes samme Behandling som den øvrige nationale Presse. Rigsledelsen for det tyske Centrumparti meddeler endvidere: »Det tyske Centrumparti er ikke mere. Partiets Tilbagetræden fra den politiske Histories Skueplads sker ligesom dets Opstaaen for henved 70 Aar siden som Følge af en ny Tids Storme.

Dybt rodfæstet i den katholske Befolkning og ofte haardt prøvet paa Grund af sin Tilknytning til Folket har Centrum forstaaet med Agtelse for Øvrigheden, med Kærlighed til Fædrelandet, med Respekt for Medmenneskenes Overbevisning at opdrage Millioner af Tyskere til en statsborgerlig Bevisthed, som ogsaa har uoverskuelige Fordele for det nye Rige.« De kath. Blade omtaler Opløsningen kun ganske kort.

— — Fra Recklinghausen meddeles, at Kapellan Bjombitzky er blevet anholdt, fordi han i en Prædiken har sagt, at den Maade, paa hvilken man for Tiden gaar frem

mod Katholikerne i Tyskland ligner Tilstandene i Meksiko og Rusland.

— — S.-A.-Poster er blevet opstillede udenfor Kardinal Faulhabers Palæ i München. Som Grund for Bevogtningen angiver man, at dette er en Forholdsregel, der er truffet for at beskytte Kardinalen.

— — Rigsledelsen for »Katholischer Jungmännerverband Deutschlands« og Foreningen »Deutsche Jugendkraft« fik d. 5. Juli gennem det prøjsiske Indenrigsministeriums hemmelige Statspoliti Meddelelse om, at den under 1. Juli udstedte Forordning om Lukning af Foreningslokalerne og Sikring af Foreningens Akter og Formue nu var ophævet over hele den prøjsiske Stat.

— — »L'Osservatore Romano« kritiserer Nationalsocialismen i Tyskland og bekræfter Meddelelsen fra »Times« om, at den tyske Fremgangsmaade stærkt minder om Bolschevismen. »Hvad Tekniken angaar, er denne indtil den mindste Detaille som Bolschevismens i Rusland, kun med den Forskel, at den tyske Bolschevisme er national, medens den russiske Bolschevisme vil være international.«

— — I Rom har de afsluttende Forhandlinger om Rigs-konkordatet mellem Tyskland og den Hellige Stol fundet Sted, og saavel Vicekansler v. Papen som Ærkebiskop Gröber af Freiburg, de tyske Biskoppers Repræsentant, har forladt den evige Stad. Konkordatet, som paa mange Punkter ligner det italienske, bekræfter de tidligere med Bayern, Prøjsen og Baden afsluttede Enkeltkonkordater og garanterer bl. a. den konfessionelle Skole, Religionsundervisning under Kirkens Ledelse og Opsyn, Kirkens Ret til at oprette upolitiske Foreninger, som tjener kirkelige og kulturelle Formaal. Den endelige, gyldige Offentliggørelse vil finde Sted om et Par Uger.

Rigskansleren har i Anledning af Konkordatets Afslutning udstedt en Forordning, som bl. a. siger: »1. Opløsningen af saadanne katholske Organisationer, der anerkendes i Konkordatoverenskomsten, skal være ugyldig, forsaavidt Opløsningen er sket uden direkte Ordre fra Rigsregeringen. 2. Alle Tvangsforholdsregler mod Gejstlige og Ledere af disse katholske Organisationer skal ophæves. En Gentagelse af saadanne Skridt er nu forbudt og vil blive straffet.«

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Dygtig Husassistent kendt med Madlavning, straks; dygtig ung Pige (Madl. ikke nødvendig), 1. August; en Lærling (Mekanik).

Plads søges:

af ung Student, som søger Eftermiddagen besat til Hjælp for sine Studier; ung Mand ved Handel, Lager, Kontor eller lign., er sprogkyndig.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Juli.	Juli.
16. S. 6. Søndag e. Pintse.	23. S. 7. Søndag e. Pintse.
17. M. Alexius.	24. M. Vigilie.
18. Ti. Camillus af Lellis.	25. Ti. Jacob , Apostel.
19. O. Vincents af Paul.	26. O. Anna , Jomfru Marias Moder.
20. T. Hieronymus Æmiliani.	27. T. Pantaleon.
21. F. Praxedes.	28. F. Nazarius, Celsus, Victor I og Innocents I.
22. L. Maria Magdalene.	29. L. Olav , Konge af Norge.

Juli. Ugens Messebønner.

16. S. **6. Søndag e. Pintse** (673—508); 2. *Sæt Bønner*: Vor Frue af Bjerget Karmel (997—819). Slutningsevangelium: Festens ([91]—[95]).
17. M. † Alexius (1000—822); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
18. Ti. Camillus af Lellis (1001—823); 2. Symphorosa og hendes syv Sønner ([28]—[28]).
19. O. Vincents af Paul (1002—825).
20. T. Hieronymus Æmiliani (1003—825); 2. Margarethe ([61]—[61]).
21. F. † Praxedes (1007); 2. og 3. som Mandag.
22. L. Maria Magdalene (1001—830).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Herre - Vincentsforeningens Generalforsamling afholdes d. 23. Juli efter Højmessens i St. Andreas Kirke i Ordrup ca. Kl. 11. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede indbydes venligst.

Trørødhus.

To lukkede Retraiter efterfulgt af »Højskole«.

I. For unge Piger: Fra d. 13.—20. August. 3 Dages lukket Retraite derpaa »Højskole« — ved Pastor Knud Ballin.

II. For gifte og ugifte Damer. Fra d. 22.—29. August. 3 Dages lukket Retraite — ved Pater Flynn. (Ingen Højskole.)

Pris 2,50 Kr. pr. Dag. 4 Kr. for Eneværelse. Tilmeldelse til D. K. K. F.'s Sekretariat p. t. Trørødhus pr. Vedbæk.

Tre lukkede Retraiter i Roskilde.

I. For ældre Damer: Fra Onsdag Aften d. 26. Juli til Søndag Morgen d. 30. Juli — ved Pater Menzinger S. J.

II. For unge Damer: Fra Onsdag Aften d. 2. Aug. til Søndag Morgen d. 6. Aug. — ved Pater Menzinger S. J.

III. For Herrer: Fra Onsd. Aften d. 9. Aug. til Sønd. Morgen d. 13. Aug. — ved Pater Pauli S. J.

Prisen for de tre Dage er 5 Kr.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 30.

Søndag den 23. Juli

1933

INDHOLD: Hvorfor ingen Skilsmisse? — De katolske Ordenssamfund og vor Tid. I. — »Presse«. — Det nye Nationalmusæum. — Pater Heinrich Deutscher C. SS. R. — Oxford-Bevægelsen. — Kirke og Kunst. — En Film om Troens Helte. — Hvordan jeg blev Katholik. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Hvorfor ingen Skilsmisse?

Paa en af sine Rejser kom vor Frelser engang til Kong Herodes's Landomraade. Store Folkeskarer fulgte ham. Da sneg nogle Farisæere sig hen til ham for at fange ham med et Spørgsmaal. »Er det en Mand tilladt af en hvilken som helst Grund at bortsende sin Hustru?« spurgte de.

Ægteskabssager var dengang meget yndede Samtaleemner; men her var Hensigten med Spørgsmaalet tillige, at der skulde lokkes et Svar ud af Herrens Mund, der kunde benyttes imod ham hos Herodes, hvis Ægteskab som bekendt ikke var i Orden.

Angaaende Skilsmissspørgsmaalet var der dengang blandt Farisæerne to Retninger. Den ene hævdede, at kun en moralsk Forseelse fra Hustruens Side kunde give tilstrækkeligt Grundlag for en Skilsmisse. Den anden derimod paastod: bare hun lader Maden brænde paa eller kommer for meget Salt i Suppen eller ikke mere er smuk nok, kan Manden skrive Skilsmissebrev og sende hende bort.

Farisæerne regnede nu sikkert med, at Jesus vilde give den første Opfattelse Medhold og dermed samtidig i de store Menneskeskarers Paahør udtale den samme Fordømmelse af Forholdene ved det kongelige Hof, som havde bragt Døberen Johannes i Fængsel. Havde Herodes ryddet den ene af Vejen, hvorfor skulde han saa ikke gøre det samme med den anden, tænkte de.

Men i Stedet for at faa Svar paa Tiltale oplevede Christi Fjender endnu en Gang en stor Overraskelse. Ved at henvise til Biblens allerførste Sider gør Jesus opmærksom paa, at begge Parters fælles Forudsætning, nemlig den, at Skilsmisse overhovedet er tilladelig, strider mod den Allerhøjstes Vilje og oprindelige Plan. »Har I ikke læst«, sagde han til dem, »at han, som fra først af skabte Mennesket, han skabte dem som Mand og Kvinde og sagde: Derfor skal Manden forlade Fader og Moder og holde sammen med sin Hustru, og de to bliver eet Kød. De er altsaa ikke mere to, men eet Kød. Hvad Gud saaledes har føjet sammen, maa Mennesket ikke skille ad.«

Efter Guds allerførste Bestemmelser skal Ægteskabet altsaa ikke blot være Engifte, men det er ogsaa uopløseligt i hans Øjne, og ifølge hans Vilje er Forbindelsen mellem to Ægtefæller saa nøje og inderlig som mellem Lemmerne paa det menneskelige Legeme. Ingen menneskelig Magt, hverken Ægtefællerne eller Samfundsmyndighederne, kan opløse et Ægteskab saaledes, at Opløsningen har Gyldighed for Gud. Den Ret har Herren forbeholdt sig selv.

Men Jesus stod jo overfor skolede Theologer. Derfor kom de straks med den Indvending: »Men hvorfor har Moses da paabudt at give Skilsmissebrev og sende hende bort?« Herpaa svarede Jesus: »For jeres Haardhertetheds Skyld har Moses tilladt jer at sende jeres Hustruer bort; fra Begyndelsen af var det dog ikke saadan.«

Skilsmissetilladelse var altsaa en Lempelse, som først kom mange Hundrede Aar senere. Den blev ikke givet for at opnaa et eller andet Gode, men for det moralske Forfalds Skyld, som i Tidens Løb var indtraadt. Med andre Ord: Skilsmisse var et af de mange Dekadencefænomener, som Menneskeslægten maatte be-

fries for, hvis den vilde genvinde sin gamle Ære og Værdighed.

Efter at Sagens egentlige Sammenhæng saaledes var slaaet fast, tog Jesus, Guds Søn, vor højeste Lovgiver og Dommer, endnu en Gang Ordet, ophævede for al Fremtid den ved Moseloven givne Skilsmissetilladelse og forkyndte, hvad der fra nu af skulde gælde om Ægteskabet: »Men jeg siger jer, at den, som sender sin Hustru bort uden for Utroskabs Skyld og gifter sig med en anden, han bryder Ægteskabet. Og den, som gifter sig med den bortsendte, bryder Ægteskabet.«

Kristendommen kender altsaa nok det Tilfælde, at en Separation bliver nødvendig. Men hverken den bortsendende eller bortsendte Part kan indgaa nyt Ægteskab, saa længe den separerede Ægtefælle er i Live endnu. Saaledes er det Herrens Lære og Lov. (Mt. 5, 32; 19, 9 ff. Mk. 10, 11-12. Lk. 16, 18.); saaledes lyder Apostlenes Forkyndelse (Rom. 7, 2-3. 1. Kor. 7, 10-11.); saaledes er det Christi Kirkes højtidelige Afgørelse paa Tridentinerkonciliets 24. Møde. (can. 5.7.)

Naar man altsaa spørger os: Hvorfor ingen Skilsmisse?, kan vi kun svare: Fordi »Hvad Gud har føjet sammen, maa Mennesket ikke skille ad.«

F. K.

De katholske Ordenssamfund og vor Tid.

I.

For en tyve Aar siden vilde en Apologi for det katolske Ordensideal maaske have været paa sin Plads, men nu behøves den ikke mere. En stor Længsel efter det katolske Ordensideals Dybde og Ubetingethed gaar i vore Dage igennem Verden. Overalt i de katholske Lande banker idealistiske og begavede unge paa Klosterporten og beder om Optagelse. Det var i Tyskland, at man efter Verdenskrigen prægede Ordet »det monastiske Foraar«; man har hermed villet betegne en benediktinsk Renæssance, der er som et forfriskende Kildevæld i vore Dages lunkne Religiositet. Dette gælder iøvrigt alle Ordener og Kongregationer.

Denne Længsel efter Ordensidealet findes ogsaa udenfor den katolske Kirke. Mange — og netop de bedste — af vore i Troen fraskilte Brødre er igen blevet lydhøre for Søren Kierkegaards frejdige og ydmyge Beken-

delse: »Tilbage til det Kloster, fra hvilket Luther brød ud, skal Sagen føres.«*) Den protestantiske Klosterbevægelse i England og Tyskland, ja selv enkelte Forslag her hjemme, peger i denne Retning.

Et svagt Ekko af denne Længsel høres endog fra Kredse, som slet ingen Tilknytning har til religiøse Idealer. I det moderne Rusland, Italien og Tyskland findes der Sammenslutninger af Mænd, som helt giver sig hen til en Idé. Individualismens og Liberalismens Sammenbrud har igen aabnet vore Øjne for saadanne Samfunds Betydning. De er Forløberne for en stor Tanke; de prædiker den gennem deres Væren og Virken. Ernst Jünger, hvis Forfatterskab er stærkt præget af Lenins Aand, har fornylig skrevet de interessante Ord: »Sammenslutninger som den tyske Ridderorden, den præjssiske Armé eller Societas Jesu er Forbilleder, og man bør lægge Mærke til, at Soldater, Præster, Lærde og Kunstnere ofte betragter Fattigdommen som noget naturligt og selvfølgelig.« (»Der Arbeiter, Herrschaft und Gestalt«.)

Man kan da spørge: Hvad er det katholske Ordensideals Væsen og Midtpunkt?

Medens de verdslige, ordenslignende Sammenslutninger arbejder i en abstrakt Idés Tjeneste (Stat, Parti, Humanitet), samler det religiøse, katholske Ordensliv sig om en konkret Person, Christus, den levende Gud. Til ham indvies den enkelte saavel som hele Samfundet. For ham alene arbejder, lever og dør man. Denne eksklusive, fuldstændige og uigenkaldelige Hengivelse til Gud udgør de katholske Ordeners egentlige Væsen. Midlerne til denne Hengivelse er de saakaldte »evangeliske Raad«, som bekræftes i Løfterne.

De »evangeliske Raad« har deres Oprindelse dels i Jesu Lære (Mt. 19, 11 f. Mat. 19, 16 ff. I Cor. 7, 25 ff.) og Eksempel dels i Oldkirkens Praksis. I Ordensløfterne (Fattigdom, Jomfruelighed, Lydighed) lover man højtideligt Gud for bestandigt at ville overholde disse Raad; altsaa er Ordensløfterne af fundamental Betydning for det katholske Ordensideal. Ordensløfterne konstituerer først Ordenen. Gennem Løfterne adskiller de katholske Ordener og Kongregationer sig afgørende fra verdslige, ordenslignende Samfund. Udenfor den katholske Kirke findes ingen Sammenslutninger, der gennem evigt bindende Løfter griber saa dybt ind i Menneskets hele Personlighed. Løfterne er en Borgen for Raadens stadige og pligtmæssige Overholdelse. De er Porten til den religiøse Stand.

*) Søren Kierkegaards »Efterladte Papirer« 1854—55. (Udg. H. Gottsched.) S. 42.

Ordenens Væsen og Maal er altsaa en fuldstændig Overgivelse til den levende Gud, et personligt Kærlighedsforhold til ham indenfor Løfternes Rammer. Som over alt Kristentliv staar ogsaa over Ordenslivet Kærligheden som det lysende Ideal: »Gud er Kærlighed. Den, som bliver i Kærlighed, bliver i Gud og Gud i ham« (I. Joh. 4, 16).

Men vi ved jo ogsaa, at Christus Gang paa Gang har sat Lighedstegn mellem Kærlighed til Gud og Kærlighed til Menneskene. »Den, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder« (I. Joh. 4, 21). •

Saa bliver da den glødende Kærlighed til Gud, som er Ordenslivets Kerne, af Gud selv henvist til Menneskeheden. De katholske Ordenssamfund stiller deres Kærlighed til Gud i Menneskehedens Tjeneste. Alle — uden Undtagelse — beder og arbejder for deres Medmennesker. Thi Gud er jo kun nærværende for os i og gennem Verden. Kristus lever i Kirken.

Man behøver kun at læse lidt i en nogenlunde objektiv historisk Bog for at forstaa, hvad den katholske Ordensidé har betydet for Menneskehedens Kulturudvikling. Uden Benedikt af Nursia kendte vi ikke til den klassiske Litteratur, uden Dominikanerne var den græske Filosofi gaaet tabt for Europa. Frans af Assisi har sat sit Præg paa hele den gotisk-middelalderlige Kultur. Jesuiternes Indsats i Videnskaberne er kendt. Og hvem vil berøve den stakkels Menneskehed al den Kærlighed og Godhed, som vore karitative Ordenssamfund yder den? Er de ikke alle som Samaritanen, der gyder lindrende Balsam i Menneskehedens brændende Saar?

Alle Ordenssamfund har ført Menneskeheden et Stykke frem ad Vejen til Gud. Alle har de hjulpet med til, at vor Erkendelse af Gud er blevet dybere og vor Kærlighed til ham stærkere. Endnu i Fjor har Henri Bergson med Taknemmelighed anerkendt den Sum af moralsk Kraft og dragende Idealisme, der rummes i vore Ordenssamfund. (*Les deux Sources de la Morale et de la Religion*«, Paris 1932, S. 243, 252/53.)

Al den Kærlighed, som luer i Ordenssamfundene, kommer altsaa Menneskeheden, eller rettere sagt: den overnaturlige Menneskehed, Kirken, til Gode.

Ordenssamfundene staar i et ganske bestemt Forhold til Kirken.

Fra Kirken udgaar de (Paven er alle Ordenssamfunds øverste Leder), i Kirken udmunder alt deres Arbejde. Kirken er dog ikke noget dødt Legeme, men en levende Organisme. Den møder paa sin Gang gennem Aarhundrederne de forskelligste Situationer, Aandstyper, politiske Forhold og aandelige Strømninger. Og Kirken har den konkrete Op-

gave at »helliggøre« alle disse Ting, at drage dem med ind i den Strøm, som kommer fra Gud, som gaar til Gud, og som den selv er. Det er da let forstaaeligt, at ogsaa Ordensidéen skaber sig et konkret Legeme ganske efter de til enhver Tid gældende historiske Forhold. Den optræder i de forskellige Fremtoninger. Føderalismens Pariarkat har født Benediktinerfamilien; den voksende demokratiske Bykultur frembragte Tiggerordnerne; Individualismens Tid har i Jesuiterordenen sat den religiøse Personlighed i Guds og Kirkens Tjeneste. Og saaledes kunde man blive ved.*)

Enhver Orden har altsaa sit særlige, klart formulerede Ideal.

Christus staar i enhver Ordens Hjerter.

Men Christi Skikkelse er saa rig, at intet Menneske og intet Ordenssamfund kan udtømme den. Derfor har ogsaa hver Orden sit særlige Christusbillede. For Benedikt af Nursias Sønner er Christus den tilbedelsesværdige Gud-Konge, som man tjener med natlig Salmesang, højtidsfulde Koraler og kunstnerisk Liturgi. Frans af Assisis Orden elsker det lille Barn i Krybben og den lidende Frelser paa Korset. Barnlighed og altopofrende Godhed udgør jo Franciskanerordenens Væsen. Jesuiterordenens Centralidé er Christus som Kirkens Grundlægger og Verdenserobreren, Christus, den arbejdende, kæmpende og lidende Stridsmand i Faderens Tjeneste, til hans Ære. (Lippert.)

De katholske Ordenssamfund er altsaa i deres Oprindelse historisk betinget.

Men her kunde man komme med en Indvending.

Den hellige Aand, som virker i alle Tider, har skænket enhver Tid sin Orden. Den har afsløret for enhver Tid den Side i Christusbilledet, som netop svarer til vedkommende Tids Krav og Længsel.

Men hvor er de Ordenssamfund, som svarer til vor Tid? Har ikke vor Tid sit særlige Ansigt? Lever vi ikke i en Tid, der vender op og ned paa alt? Kræver de nye Livsforhold ikke en delvis Tilpasning paa Ordenssamfundets Omraade?

Paa disse Indvendinger kan svares tre Ting:

Hvis det er sandt, at vi gaar en ganske ny Kulturperiode i Møde, saa er det ogsaa sandt, at Gud har de Midler beredt, som svarer til vedkommende Kulturperiodes Fornødenheder. Om Fremtiden vil skænke os den nye Orden, som mange Verden over længes efter, ligger alene i Guds Haand.

*) Hvad denne Side af Udviklingen angaar, kan vi henvise til Peter Lippert S. J.: »Briefe in ein Kloster«, Kösel & Pustet, München 1932, S. 30 ff.

Men de mangeartede, rigt nuancerede og højst forskellige Ordenssamfund, som den katholske Kirke raader over, har i sig selv den fornødne Elasticitet til, at de kan tilpasse sig nye Opgaver. Og denne Tilpasningsevne er ikke blot en latent Mulighed, men en Virkelighed, som har bestaaet sin Prøve i det virkelige Liv.

Faktisk har de nye Kulturforhold allerede fostret en hel Del nye katholske Ordenssamfund. Vi kender dem bare ikke, dels fordi de endnu er saa unge, dels fordi de følger al aandelig Væksts Rhythme, som er Stilhed og Tilbageholdenhed. Man behøver blot at pege hen paa de mange Missionskongregationer, som er opstaaet i det forrige Aarhundrede.*) I Amerika er Paulisterne, som ser deres Hovedopgave i den religiøse Propaganda gennem Pressen og Radioen, særlig udbredte.

Om andre endnu yngre Ordenssamfund, som er opstaaet lige i vor Tid, skal en følgende Artikel berette.

Heinr. Roos S. J.

„Presse“.

Lensgreve J. Holstein-Ledreborgs Tale
ved Ansgariusforeningens Pressemøde.

Der var to Mennesker, der burde have været kvalt eller paa anden Maade ombragt i Vuggen. Det var den, der opfandt Krudtet, og den, der opfandt Bogtrykkerkunsten.

De var Munke begge to; men det svækker ikke mit Ønske om at have set dem hængte.

Det skete imidlertid ikke — baade Krudtet og Bogtrykkerkunsten blev opfundne — og der er derfor nu ikke andet for os at gøre end at se at faa det bedst mulige ud af begge Dele.

De har hver for sig gjort megen Gavn og endnu mere Skade — Misbrugen har været større end Brugen.

Krudtet skal jeg i Dag ikke beskæftige mig nærmere med, saa meget desto mere med Bogtrykkerkunsten.

Det trykte Ord kan deles i to Dele efter dets Anvendelse. Det kan deles i Bøger og Tidsskrifter og disse sidste, Tidsskrifterne, igen i dem, der udkommer periodisk, med længere Tidsmellemrum, og dem, der udkommer hyppigere, hver Uge, hver Dag, enkelte endda flere Gange om Dagen.

*) Blandt disse har Steylerkongregationen (Societas Verbi Divini) spillet en meget betydelig Rolle i den opløstrende ethnologiske Videnskab. (P. Schmidt.)

Det er disse sidste, som man sammenfatter under Betegnelsen Pressen. Medens de første, som man i daglig Tale fortrinsvis benævner Tidsskrifter, er af fagligt og videnskabeligt Indhold, saa er de sidste af mere alment Indhold og prægede af Livet, som det former sig fra Dag til Dag.

Netop denne Presse kunde ikke tænkes uden Bogtrykkerkunsten. Der har ganske vist ogsaa eksisteret haandskrevne Aviser, ligesom der den Dag i Dag findes ambulante, tobenede Aviser; men Betydningen heraf er ringere, endskønt de kan gøre Skade nok indenfor et snævrere Omraade.

Den virkelige Presse er noget andet.

Det er et farligt Emne at give sig i Lag med »Presen«, thi lige saa haardhændet den selv kan være i sine Angreb, lige saa mimoseagtig er den ofte overfor Kritik.

Jeg ved det af Erfaring — ikke bitter Erfaring, for det er mig ligegyldigt, det gør mig ingenting — fordi jeg ved, at det er nødvendigt. Et godt Blad maa være som en Kat, stadig paa Spring og stadig parat til Forsvar.

Pressens Magt er uhyre stor; men dens Ansvar staar i Forhold dertil. Pressens Indflydelse strækker sig over alle Omraader, over det aandelige Omraade, over det økonomiske Omraade og over det politiske Omraade. Det er ikke saa stor en Overdrivelse, som det kunde synes, naar det paastaas, at Pressen havde en lige saa stor Andel i Verdenskrigens Afgørelse som Kanonerne.

Dersom Jøderne i Tyskland ikke maa vige for Nazisternes Gummiknipler, saa kan de takke den internationale Presses enige Optræden derfor. Havde Katholikerne haft den Støtte i Pressen, som Jøderne i Tyskland nu har, dengang Bismark aabnede Kulturkampen, dengang Frankrig fordrev Munke og Nonner og lukkede Kirkerne, dengang Spanien afbrændte Klostrene og fordrev Ordnerne, dengang Mexiko forfulgte og dræbte de Gejstlige — saa vilde meget have set anderledes ud i Verden.

Men hvorfra kommer denne Magt? Hvem er det, der giver Pressen denne Magt?

Kommer det af, at de Mennesker, der redigerer og skriver Aviserne, er Overmennesker, er mere begavede end andre Mennesker?

Det gør det ikke. Pressens Folk er Mennesker ligesom andre Mennesker. Der er store og smaa Folk blandt dem ogsaa ligesom mellem os andre. Der er enkelte fremragende Begavelse, mange middelmaadige og nogle daarlige Begavelse, ganske som i alle andre Fag.

Nej, det er Publikum, der giver Pressen dens Magt Abonnementer, Købere og Annoncører. Uden dette Publikum kan intet Blad eksistere. Derfor er det ogsaa Publikum,

der har Ansvaret for Pressen, baade for den gode og den daarlige.

Pressens Virkning ligger ligesom Virkningen af Kruschen Salt i den daglige lille Dosis, den daglige, uafsladlige Paavirkning.

Hitler siger i sin Bog, »Mein Kampf«, at man kan dele alle Avislæsere i tre Kategorier. Til den første Kategori hører de, som tror alt, hvad de læser; til den anden de, som ikke tror noget af det mere, og endelig til den tredje de, som læser med Kritik.

Jeg tror, at denne Inddeling er forkert og vilde hellere dele dem i følgende tre Grupper: De, der tror det straks; de, der først tror det anden Gang, de læser det; og de, der tror det efter længere Tid. Ingen undgaar nemlig i Længden Paavirkningen af det Blad, han daglig læser.

Pressens Magt ligger deri, at den kommer ind i alle Hjem, ad alle Døre.

Luk Dørene for den, og dens Magt er brudt. Ingen vil annoncere i et Blad, som ingen læser, men paa den anden Side er det, saa trivielt det end lyder, Avertissementerne, der skal bære et Blad økonomisk. Abonnementet alene kan det ikke.

Naar De har en Bekendt, som ikke opfører sig, som De forventer det blandt ordentlige Mennesker, eller der stadig haaner, hvad De sætter Pris paa, saa lukker De før eller senere Deres Dør for ham; men et Blad med daarlige Manerer og slette Principper lader De uhindret nyde godt af Deres Gæstevenskab og Støtte.

Dette er meningsløst.

Et gammelt Ord siger: »Sig mig, hvem du omgaas, og jeg skal sige dig, hvem du er«; men med langt større Berettigelse kan man sige: »Sig mig, hvilke Blade, du holder, og jeg skal sige dig, hvem du er.«

Man har ikke Lov til at staa ligegyldigt overfor dette, man maa vælge sit Standpunkt og forfægte det. Man maa tage Parti. Det kan til Tider være vanskeligt; men det er en Samvittighedssag, som man ikke kommer uden om.

(Fortsættes.)

Det nye Nationalmuseum.

Middelalderens Afdeling.

Hvor mange tænker mon paa, at langt Størstedelen af Danmarks Kirker, fra den mindste og mest ensomme Landsbykirke til de store, prægtige Domkirker, er rejste i Middelalderen og saaledes har været katholske Kirker.

Medens Bygningerne i det store og hele endnu staar nøjagtigt som i hine fjerne Dage, da de gav Rum for katholsk Gudstjeneste, er der kun blevet sparsomme Rester tilovers af Inventaret fra de Tider. Enkelte Steder findes endnu Altertavle, Krucifiks eller Statuer, men derudover er saa godt som alt forsvundet. Det gjaldt jo ved Reformationen om at fjerne alt, hvad der kunde minde om den gamle Kirke, og de Sager, der skaanedes af Reformatorenes Ødelæggelser, gjorde senere Tidens Uforstand det af med.

De katholske Landes ældgamle Kirker, hvor alt, hvad der har kunnet trodse Tidens Tand, stadig er i Brug, gi-

»Det romanske Kor«. Til Højre skimtes Alteret fra Lisbjerg Kirke v. Aarhus (ca. 1150). I Korbuen hænger et Krucifiks fra Odder. I Midten en Gudsmoder-Figur fra Broby Kirke (ca. 1225).

ver et Indtryk af, hvorledes vore egne Kirker har virket. Hvilke Skatte og Skønhedsværdier vi har ejet, faar man et Begreb om paa Nationalmusæets middelalderlige Afdeling. Som nationale Helligdomme er her samlet Ting, der paa en eller anden vidunderlig Maade er undgaaet den almindelige Udryddelse og Ødelæggelse. Sparsomt i Forhold til, hvad der har været, men dog en Rigdom af kostelige Skatte. Denne Afdeling, der forleden genaabnedes i de nye Lokaler, er en Seværdighed af højeste Rang; med heldig Tanke og Haand er her frembragt noget ganske enestaende. Sagerne har faaet rigelig Plads, den smukkeste tænkelige Belysning og en Opstilling, der lader hver enkelt Ting komme til sin Ret.

Samlingen aabnes i det første Værelse med et Granitstens Alterbord, hvorover hænger et Krucifiks, som fra Aarene 1050—1100 er det ældste Stykke dansk Kirkeinventar. Videre findes her et Par Granit-Døbefonte og en Kirkeklokke med Runeindskrift. Gennem et følgende Værelse med Granit-Gravsten naar man under en Dobbeltbue, der bæres af en Granitsøjle, ind i »det romanske Kor« med Bjælkeloft, prægtigt Alter i Korrundingen, to smaa rundbuede Vinduer med Glasmalerier samt forskelligt Inventar, det meste fra 1150—1200. Derefter følger en Række Værelser, hvor Vægge og Skabe rummer kirkelige Sager af al mulig Slags: Altre, Lystemager, Messeklæder, Kalke, Monstranser, Missaler, Bispestave, Relikvigemmer, Statuer og meget mere og hver eneste Ting af uerstattelig Værdi som historisk Minde og Kunstværk. Vandringen afsluttes i et gothisk Kirkerum med Hvælvinger, høje Vinduer, et stort rigt udskaaret Fløjalter og flere Sidealtre, alt fra Aarene 1500—1530, altsaa fra den middelalderlige Kirkes sidste Aar. Saaledes har man da gaaet mellem kirkelige Sager gennem et Tidsrum af henved fem Aarhundreder, mellem Genstande, der har været brugt ved Gudstjenester i Tiden mellem Svend Estridsøn og Kristian III. Der kunde dvæles ved mange Enkeltheder, men lad dette være nok som en Anbefaling til at besøge Musæet. Ikke blot fordi det er en Seværdighed af største Interesse, men ogsaa af den Grund, at saa meget af den Fortid, hvori vi befinder os paa hjemlig Jordbund, derved træder synlig frem.

Og næst efter at takke et naadigt Forsyn, der har bevaret disse Skatte, indtil de nu, saa godt det overhovedet er muligt, er sikrede for Eftertiden, er der al mulig Grund til taknemmelige Følelser overfor dem, der har ordnet Samlingen saa smukt, som den er anbragt nu i sin nye Bolig.

Johs. H.

Pater Heinrich Deutscher C. SS. R.

1908 * 29. Juli * 1933

Den 29. Juli vil atter blive en Mærkedag i St. Albani Menigheds Annaler, idet vor Sognepræst, Højærværdige Pater H. Deutscher paa denne Dag kan fejre sit sølverne Præstejubilæum.

Jubilaren er født den 22. Marts 1882 i Laasan v/Liegnitz, og han besøgte Latinskolen i Glogau i Schlesien. Efter Studentereksamen, som han tog med Udmærkelse, indtraadte han i Redemptorist-Kongregationen og aflagde 15.

August 1904 de evige Løfter. P. Deutscher blev præsteviet den 29. Juli 1908 og kom to Aar efter til Danmark. Under Krigen blev han forbigaaende indkaldt som Garnisonspræst til Altona; men bortset derfra har P. Deutscher virket uafbrudt i Odense, deraf de sidste 3 Aar som Sognepræst.

Pater Heinrich Deutscher C. SS. R.

P. Deutscher har ikke ønsket, at Menigheden skulde feste i Anledning af Jubilæet; han vil minde Dagen ved at frembære det hellige Offer paa det Sted, hvor han har læst sin første hellige Messe i Nordbøhmen. Selv om Menigheden saaledes er forhindret i at fejre Jubilæet paa tilbørlig Maade, skal Festdagen dog benyttes til at bringe vor Sognepræst en hjertelig Tak for hans 25 Aars trofaste og selvopofrende Arbejde i vor hellige Kirkes Tjeneste.

»Pater Henryk«, som han populært kaldes af sin polske Menighed, har haft et stort Arbejdsfelt, idet han besørger Sjælesorgen for Polakkerne i hele Fyns Stift; desuden holder han Guds-tjeneste for Polakkerne i flere jyske Menigheder, ja endog i Sverige. Kun den, som kender de vanskelige Forhold, hvorunder denne Sjælesorg udøves, forstaaer til fulde at vurdere hans slidsomme og enerverende Arbejde. I Storm og Regn som i bagende Sol, Vinter og Sommer, ved Dag og ved Nat drager han paa sin Cykle af Sted fra Landsby til Landsby for at forkynde Budskabet om den Frelser, som han for 25 Aar siden lovede at vie alle sine Kræfter. P. Deutschers Klogskab parret med Nidkærlighed har til fulde forstaaet, at Kirkens Fremtid og Haab er den opvoksende Slægt; derfor har Børnene ganske særlig Jubilæets Hjerter. Han skyer hverken pekuniære eller fysiske Ofre, naar det gælder om at undervise dem i vor hellige Religion og befæste det læste. P. Deutscher er ogsaa en Bønnens Mand og som saadan stille og opadvendt, kun sjældent faar han Tid til at holde en dansk Prædiken, men naar det sker, da er det gyldne Ord, som flyder fra hans Læber, hans Ord virker indtrængende og overbevisende. Den, der skriver disse Linjer, mindes endnu den første Prædiken, P.

Deutscher holdt som Sognepræst ved Christi Legems Fest 1930 i Dalum Klosterhave; hvor talte han smukt og letfatteligt om Alterens hellige Sakramente; man følte sig grebet af hans brændende Kærlighed til Frelseren i Eucharistien, den Frelser, til hvem han gerne vil føre alle dem, hvis Sjælesorg er ham betroet.

Som den stille Mand P. D. er, ynder han ingen Selskabelighed; kun yderst sjældent ser man ham deltage i Festligheder, og sker det, da er han altid den første, der trækker sig tilbage. P. Deutscher kan karakteriseres fuldkommen med to Ord »Ordenspræst« og »Missionær«; om nogen med Rette bærer disse Betegnelser, da maa det være Jubilaren.

Som Sognepræst byggede han den nye smukke Skole i Odense; et længe følt Savn blev dermed afhjulpet, men — ja, der er et »men« derved, samtidig maatte Jubilaren give Afkald paa et længe næret Ønske, nemlig Anskaffelse af et lille Automobil for paa den Maade hurtigere at komme rundt til sine Sognebørn. Fyn er jo, naar man ikke har andet Befordringsmiddel end en Cykle, ikke saa lille et Omraade, naar det skal bestrides af een Mand, især naar man som Jubilaren er stærkt plaget af Gigt, og jeg forstaar udmærket, at vor Sognepræst ikke føler Trang til Selskabelighed, naar han endelig en sjælden Gang er hjemme; Pater Deutscher ofrede imidlertid Bilen og Bekvemmeligheden paa Skolen og slider stadig Cyklen.

Mon vi nu ikke skulde benytte Anledningen og søge tilvejebragt Midler til Anskaffelse af en Bil, som saa kunde skænkes Kirken? Det vilde Jubilaren sikkert ikke kunne nægte at modtage, da det vil betyde, at han hurtigere kan komme rundt til sine Sognebørn, og hvad vil det ikke betyde i Tilfælde af en farlig Sygdom? Lad os alle yde en Skærv dertil, som en Tak til Gud, at han sendte os en saa nidkær Præst. — I denne Forbindelse kan jeg oplyse, at Hs. Excellence Biskop Brems har skænket et Bidrag til samme Formaal. — Endelig opfordrer jeg alle Menighedens Medlemmer til at bede for vor Sognepræst, ganske særlig paa hans Jubilæumsdag; det vil sikkert glæde ham mere end alle eventuelle Gaver og Blomster.

Gud give sin trofaste Præst Styrke og Mod tiltrods alle Vanskeligheder og Skuffelser at fortsætte sit velsignelsesrige Arbejde i Herrens Vingaard. —

Ad multos annos!

Soph. Pederseu.

* * *

Eventuelle Bidrag, som Venner af Jubilaren og hans Arbejde vil yde, bedes mærket »Bilen til P. D.« og sendt til: Frk. A. Patschul, Brockmanns Hotel; Lærer Ebbesen, Adelgade 3; Driftsleder K. Czogalla, Olaf Ryesgade 8, 1. Sal; Sophus Pedersen, Kiosken ved Musæet, Jernbanegade 5, Odense.

Oxford-Bevægelsen (1833—45).

(Sluttet.)

Bevægelsens blivende Resultat.

Newmans Tilbagetræden som aktiv Fører, hans Optagelse i den katolske Kirke »var mere end et Nederlag, det var et tiltetgørende Slag«, skriver Stiftprovst Church, Bevægelsens anglikanske Historiker, »et Slag, ved hvilket hele Partiet blev jaget paa Flugt; et Skibbrud, under hvilket de senere Aars store Ord og Forhaabninger mødte den Skæbne, som kloge Hoveder hele Tiden havde ventet. Oxford afviste dem — (husk blot W. G. Wards Degradation!) Fra dette Øjeblik var der paa dem og alle, der hørte til dem, et Brændemærke, Mistankens og Mistroens Mærke, ja endog en Skamplet.«

Atter engang var det blevet klart for alle, at der logisk set ikke fandtes nogen Middelvej mellem hele den aabenbarede Sandhed og en temmelig vilkaarlig Vælgen og Vragen af disse Sandhedsværdier — d. v. s. mellem katolsk Lydighed under et ufejlbart Lærembede og protestantisk »fri« Forskning og Tænkning. Newman havde klart erkendt Umuligheden af dette Protestantismens Grundprincip, der jo netop paa hans Tid stod Fadder til Liberalismen; derfor prøvede han Middelvejen; ridderligt kæmpede han for den; uden Frygt førte han Krigen paa to Fronter: imod Kristendommens Forfladigelse og imod »Roms Overtro«. Men Protestantismen krævede ham tilbage som sin egen. Han veg tilbage for denne Mulighed og endte sit Tilbagetog i den katolske Kirke.

De fleste af hans Venner saa ikke saa klart, som han. De blev staaende, hvor de var, og indførte katolske Skikke, katolsk Fromhedsliv, Ordensliv, Kunst og Liturgi i deres egen anglikanske Kirke; saaledes opstod den Retning, man kalder Ritualismen.

Dennes direkte modsatte Pol er Bredkirkefolkene (Broad Church), der ikke viger tilbage for noget i Retning af modernistisk Udtydning og Udvanding af Kristendommens Dogmer. Derfra og til rent og skært Fritænkeri og videre til aaben Vantro er Vejen ikke lang.

Den tredje, lige saa kraftige Gren paa Anglikanismens aldrende Stamme er Lavkirken, de gammeldags uforfalskede, romfjendtlige Protestanter. Alle tre Retninger findes snart i aaben og snart i latent Krigstilstand indenfor Englands officielle Statskirke, men dog kun de højkirkelige iblandt dem — altsaa Oxfordbevægelsens Arvtagere — paa staar at være en Gren af den katolske Kirke.

Oxford-Bevægelsen var som et Vaarbrud for den

katholske Tanke i England. Skønt til en Begyndelse romfjendtlig, blev den dog lidt efter lidt for mange en Vejviser til Rom.

Dette kunde maaske synes overraskende. Men den, der ved, hvilke Kræfter der blev mobiliseret for at hidføre dette Resultat, vil slet ikke forbavses.

Netop da Bevægelsen stod i sin fulde Kraft, kom *Dr. Wiseman* som Biskop fra Rom tilbage til England. Som den vidtskuende, energiske og højtbegavede Personlighed, han var, kastede han sig straks ind i Kampen, overbevist om, at denne Bevægelse blandt anglikanske Theologer kunde blive et Udgangspunkt for Englands Genforening med Moderkirken. Wiseman stoled ikke udelukkende paa sine fremragende Talegaver og Forfatterevner; han havde endnu mere Tillid til Bønnens Magt. Et Bønnens Korstog blev organiseret; det lykkedes Biskop Wiseman at vinde hele det katholske Europa, navnlig Frankrig, Østrig og Bayern for sin Plan. Kardinalerne i Rom bad for England. Det underkuede Irland opsendte Bønner til Gud for sine Fjenders Omvendelse. Hele den katholske Verden var blevet grebet af Tanken. For Eks. havde den østrigske Gesandt i London en 7—8 Aars Dreng, som hver Torsdag plejede at bede for Englands Omvendelse. En Aften spurgte hans Moder ham, om han havde husket Bønnen for England. »Nej, Mor, det er jo ikke Torsdag i Dag.«

Bøn alene synes aldrig at kunne føre til store Resultater. Der skal ogsaa Ofre til. Og de kom, og det rigeligt. *Father Dominic*, en Passionspræst og ganske overordentlig dygtig Mand havde hele sit Liv igennem ofret sig for Englands Genforening med Moderkirken. Hans Karakter og hele Væsen, hans Arbejde og Selvopofrelse minder en om de store Helgener; Newman kaldte Fader Dominic en simpel, hellig Mand, i Besiddelse af mærkelige Evner. Denne Præst fik da ogsaa Lov til at optage Newman i Kirken. Ved dette Højdepunkt for sin præstelige Virksomhed skrev Fader Dominic: »Dette anser jeg for en rigelig Belønning for alt, hvad jeg har lidt, siden jeg forlod Italien. Jeg venter, at Resultaterne af saadanne Konversioner vil være uberegnelige.« Kun fem Aar efter begyndte en hel Skare af Konvertiter at strømme til Kirken; alle saa de af en eller anden Grund op til Newman som deres aandelige Fader og Fører. Denne Konversionsbevægelse er siden blevet ved, saa den en Overgang endog vakte Haab om hele Englands Tilbagevenden til Moderkirken. Dette Haab fik sit klassiske Udtryk i Newmans berømte Prædiken om Englands »andet Foraars« (Second Spring). — Haabet gik ikke i Opfyldelse og dog havde Newman ikke helt Uret. Sæden var saaet ud i Englands Ager af Martyrerne under Henrik VIII og Elisabeth;

den begyndte nu at spire frem. Der var Foraar nu i den katholske Kirke i England. Høsttiden laa endnu langt ude i Fremtiden, længere ude, end Newman og hans Tilhørere dengang troede. »Guds Kværn maler langsomt — — —.« At vinde tilbage, hvad tre Aarhundreder af Hæresi, Verdsliggørelse, Ligegyldighed, Vantro, Bagtalelse og Fordomme havde ødelagt, maatte uvægerligt kræve Aars, ja Aartiers Arbejde.

Ogsaa de overnaturlige Kræfter, der virker i denne Verden, bruger Tid til at modne deres Frugter. Vor Sag er det at holde Bønnens Flamme og Offerildens Glød vedlige i en Tid, der ligefrem tørster efter det overnaturlige, som vor hellige Kirke er Vogter og Forvalter af.

J. Wolfsberg S. J.

Kirke og Kunst.

Aabningen af Institutet »Beato Angelico« for Studiet af kirkelig Kunst.

I Dominikanernes Kloster ved Santa Maria sopra Minerva er der nu i Foraaret aabnet et Institut for Studiet af den kristne Kunst. Det har faaet Navnet Beato Angelico paa Grund af Beato Angelicos fremragende Indsats paa dette Omraade, og fordi hans jordiske Levninger opbevares i denne Kirke.

Formaalet med denne nye Institution er at give Kunstnerne og alle Gejstlige eller Lægfolk, der interesserer sig for den kristelige Kunst, Mulighed for at sætte sig ind i det kirkelige Materiale, som henhører herunder, bistaa dem i deres kunstneriske Virksomhed og forberede dem til ethvert Arbejde, der har Forbindelse med Beskyttelse og Fremme af Religionens kunstneriske Værdier.

Institutets Virksomhed begynder i Aar, men da Tiden, der endnu er tilbage indtil Skoleaarets Slutning, i Italien almindeligvis i Midten af Juli, er saa kort, vil der foreløbig kun blive holdt en Række indledende Konferencer, af hvilke den første blev holdt af Dominikanerordenens Øverste, P. Martin Stanislaus Gillet om »den religiøse Kunst«.

Det regelmæssige Skoleaar begynder i November og vil omfatte følgende Fag: 1) Æstetik, 2) Liturgi, 3) Hagio-grafi, 4) Ikonografi, 5) Kunsthistorie, 6) Religionshistorie med Henblik paa Kunsten, 7) Den kirkelige Kunsts Teknik.

Ikonernes religiøse og kunstneriske Betydning.

Kendskab til Ikoner har som Regel været forbeholdt den lille Kreds af Liturgikere, Kunsthistorikere og de Spe-

cialister blandt Kunstsamlere, der særlig havde Opmærksomheden henvendt paa byzantinsk og russisk Kirkekunst.

Men nu er Mænd af den hellige Benedikts Orden gaaet i Gang med at skabe en Samling af Ikonkunst for at redde, hvad reddes kan fra den russiske Revolutions fuldstændige Ødelæggelse og for at vække en almen Interesse for Ikonernes historiske og religiøse Værdi. »Die heiligen Ikonen« kaldes et af P. Ildefons Dirks O. S. B. paa Catholica Unio's Forlag, München, udgivet Værk, der i Korthed behandler Helgenbilledets Betydning i Østen, den byzantinske Kulturs og Kunsts Oprindelse, Malerskolerne og Forholdet mellem Ikonerne og Kirken og dens Lære, og endelig Tekniken og Ikonmaleriets Kanon.

Paa et Tidspunkt som dette med den russiske Kirkes voldsomme Undertrykkelse betyder denne Gerning intet mindre end Redningen af en af Kristenkunstens ældgamle Skatte. Med Ikonen i Haand har Missionæren prædiket Guds Ord for Steppernes Befolkning. Den blev det Fællesskabets Symbol, som fandt en særlig Hædersplads i Kirken, paa offentlige Steder, fremfor alt i ethvert Hjem, og selv i Slaget blev den de orthodoxe Slavers Feltmærke.

Et Værk som dette, med en Liste over alle Ikon-Udtryk, som udgives i Omay i Belgien, tjener ikke blot Ikonkunstens Redning, men er et Led i den religiøse Nutidskunsts Frembringelser og bidrager mindre gennem Ord end ved Daad til at fortrænge Devotionaliernes uforholdsmæssig dyrere, men slette Ting. A. T.

En Film om Troens Helte.

Fremstillingen af Kirkens apostoliske Virksomhed i Missionerne paa det hvide Lærred finder Dag for Dag større og større Anvendelse, og det med fuld Ret, fordi det er en af de mest virksomme Metoder til at udbrede Kendskabet til det mægtige og velsignelsesrige Arbejde, som vore Missionærer udfører i Hedningelandene. I den senere Tid er man ogsaa begyndt at rekonstruere tidligere, historiske Begivenheder af større Betydning. En af de første Films i den Retning drejer sig om de første japanske Martyrer i det 16. Aarhundrede.

Ideen til Filmen stammer fra en katolsk Japaner Dominic M. Hirayama, der selv ledede Optagelsen. For kort Tid siden fik den Verdenspremière paa Laval-Universitetet i Quebec i Nærværelse af Kardinal Villeneuve.

Noget af det mærkværdigste ved Filmen er, at alle Rol-

Et Billede fra Filmen om de første 26 japanske Martyrer.

lerne udføres af hedske Skuespillere, fødte Japanere, der alle er store Kunstnere, som gaar fuldstændig op i deres Roller.

Japan vækker i den senere Tid i høj Grad vor Opmærksomhed, og Kirken med det katholske Universitet indtager en ikke ringe Stilling, ligesom der ogsaa rører sig et stærkt Liv blandt Katholikerne Den 5. Februar i Aar kunde man saaledes se to Pilegrimstog paa ca. 6000 Indfødte i Procession fra Nagasaki drage op ad Martyrernes Bjerg. Oppe paa Højden holdt Biskop Januarius Hayasaka og de japanske Præster flammende Taler til Minde om hine store

Tider, da den katholske Kirke blev forfulgt og maatte bringe mange blodige Ofre. Det var nemlig den 5. Februar 1597, at en Deling Soldater førte 26 Fanger op ad samme Bjerg, hvor lige saa mange Kors var plantet i Række, hvis Silhouetter tegnede sig skarpt imod den rødlige Aftenhimmel. Korte Kommandoraab hørtes, og snart hang 26 gennem-borede Legemer paa Korsene, og 26 Martyrkroner svævede usynligt over de tapre Martyrhelte. Senere afløste man Korsfæstelsen med Beg- og Svovltorturer, eller de Kristne blev levende begravede, gennemborede med Bambusdolke eller pinte paa andre raffineret udtænkte Maader. Den hedske Historieforfatter Tategoshi beretter, at 250000 Kristne har lidt Døden under blodig Forfølgelse, og man ansaa snart Kristendommen for at være udryddet. Men da Japan 1853 aabnede Landet, traf Missionærerne til deres store Forundring hele kristne Menigheder. 30000 Japanere levede efter deres Forfædres Religion, Landsbyens Forstander meddelte Daaben, og man opvakte den fuldkomne Anger til Erstatning for Bodens Sakramente, saaledes som den hellige Frans Xaver havde lært dem. Dog blev Missionspræsternes glade Overraskelse snart forvandlet til Sorg, idet nye, grusomme Forfølgelser satte ind og ikke helt ophørte, selv efter at Japan havde givet fri Religionsøvelse i 1889. Bispestiftet Nagasaki tæller nu 60000 Troende, og iflg. »Kirchliches Handbuch 1930—31« er der omkring Benediktiner-Abbediet i Tokwon, stiftet 1929, grundlagt 20 nye Menigheder. Højskolen i Tokio, anerkendt af Staten i 1928, ledet af Jesuiter, har to Fakulteter: Litteratur og Filosofi, og Handelsvæsen, med et Bibliothek paa 25000 Bind; en Lærestol for Religionsvidenskab bliver vist oprettet i den nærmeste Fremtid. Den Sæd, som de 26 Martyrer har lagt for over 300 Aar siden, har bragt en velsignelsesrig Høst og varsler om en god Fremtid for den katholske Kirke i Japan.

J. Hr.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Dog derved var der intet at gøre. Og da jeg nu engang hørte til denne Skole, saa var det vel det fornuftigste, at jeg rettede mig efter Skik og Brug. Jeg gik altsaa med de andre ind i Kirken. »Sandsynligvis skal der holdes en eller anden katholsk Gudstjeneste,« tænkte jeg. Jeg befandt mig mellem de sidste i Rækken, og nu begyndte for mig — den intetanende Protestant — de egentlige Overraskelser. Jeg saa til alle Sider. Alt forekom mig nyt og højt egenartet. Til højre og til venstre i Kirkerummet stod en

Række Bænke fra Indgangsdøren til Kommuniionsbænken, men der imellem førte en Gang i lige Linie fra Indgangsdøren til Alteret. Drengene gik videre ad denne Midtergang ind i Kirken op til Kommuniionsbænken, men før de forlod Midtergangen, korsede de sig og faldt paa Knæ, den ene efter den anden.

Jeg var meget forundret og stillede mig paa Taaspidserne for bedre at se, hvad det egentlig skulde være. Forbavset og meget forlegen saa jeg paa dem, thi nu kom Turen snart til mig. Det hele var jo ikke andet end en Knæbøjning, som alle Katholiker gør for Sakramentet i Tabernaklet, men det var mig fuldstændig ubekendt.

Da Turen kom til mig, forsøgte jeg at gøre ligesom de andre, men det gik ikke saa godt, thi jeg troede, man skulde bøje begge Knæ paa een Gang, og da jeg forsøgte det, faldt jeg. Men jeg rejste mig hurtigt og gik ind paa min Plads. Her satte jeg mig straks og lagde Armené over Kors paa Brystet. Et Par af Drengene saa forundrede paa mig. Først da bemærkede jeg, at jeg var den eneste, der havde sat sig, alle de andre knælede rundt omkring mig paa smaa lave Knælebænke. Straks søgte jeg ogsaa at gøre som de andre: jeg lod mig forsigtigt glide ned paa Knælebænken foran mig. Saaledes knælede jeg for første Gang i mit Liv og forsøgte at forholde mig rolig i denne for mig meget ubekvemme Stilling. Men det var en voldsom Anstrengelse, thi mine Knæ smertede meget, og jeg maatte støtte mig med Albuerne mod Bænken foran. »Hvad kommer nu?« tænkte jeg og saa op mod Alteret, hvor der brændte Lys. — »Her skal nok holdes Andagt, maaske en katholsk Messe,« tænkte jeg videre, »og saa bliver der vel ringet med Klokker og Bjælder.« Fuld af Spænding ventede jeg paa, hvad der vilde komme. Længe behøvede jeg ikke at vente, thi snart skete der noget, som tog hele min Opmærksomhed fangen.

En Sidedør i Væggen til højre for Alteret blev aabnet, ud af den strakte sig en Haand langs med Væggen, hvor der netop hang en Snor. Haanden greb efter den og trak i den straks tonede gennem Kirken en sølverklar Klokkeklang.

»Sandelig, nu begynder de at ringe,« tænkte jeg ved mig selv, men jeg fik ikke Tid til at tænke mere derover, thi straks efter skete noget nyt og sjældent. Ind ad Døren skred langsomt to smaa rød-hvide Skikkelser. Det maatte være to smaa Piger, thi de havde begge pragtfulde Kjoler paa. Jeg gjorde store Øjne og strakte mig i min knælende Stilling. Nu saa jeg tydeligt, at de to, som forekom mig at være Piger, dog ganske bestemt havde Dregehoveder. Det maatte vel altsaa være Drengene, men i Kjo-

ler! Ubegribeligt! Paa Hovedet havde de runde røde Huer eller Kalotter, men det vigtigste Klædningsstykke bestod i en purpurrød Kjole, der gik helt ned til Fødderne. Derover bar de et Klædningsstykke, som man ellers plejer at bære inderst, nemlig en pragtfuld hvid Skjorte. Hvor var det dog alt sammen sælsomt og underligt!

De to smaa Skikkelser holdt Hænderne foldede foran Brystet og bevægede sig langsomt fremad. Bag ved dem kom pludselig en stor, ældre Mand til Syne, hvis Klæder syntes overordentlig kostbare, de straaledede i mange Farver: rødt og hvidt, Sølv og Guld. I Hænderne bar han noget hemmelighedsfuldt. Det var dækket med et rødgyldent Tæppe, og det var mig ikke muligt at gætte, hvad det var. Men at denne Mand var en katholsk Præst, var jeg overbevist om. De to smaa, fulgt af Præsten, skred frem midt for Alteret. Her faldt de alle paa Knæ, men rejste sig straks igen, og nu steg Præsten op ad Altertrinene. Med vidtaabne Øjne betragtede jeg alt, hvad der skete. Oppe ved Alteret gjorde Præsten nogle Bevægelser, ordnede nogle Ting, gik saa igen ned og stillede sig paa det underste Trin mellem de to smaa røde Drengene.

Saa begyndte han højlydt at tale med dem, og de svarede ham begge paa een Gang. Denne Samtale varede en Stund; jeg lyttede og lyttede, men kunde ikke forstaa det ringeste af, hvad de sagde til hinanden. Da de var færdige, gik Præsten igen op ad Altertrinene og bevægede sig langsomt til højre. Der laa paa Alteret en stor, tyk Bog, og nu begyndte han at læse op af den. Læsningen varede nogle Minutter. Jeg lyttede og lyttede, men kunde heller ikke forstaa noget af Læsningen.

Men nu kom en ny, stor Overraskelse: Paa een Gang rejste de to smaa Drengene sig, den ene marcherede bestemt og selvbevidst til højre og stillede sig op ved Siden af Præsten, endda uden at dér var kaldt paa ham. Jeg saa spændt derop og tænkte: »Hvad begynder han nu paa?« og paa een Gang tog den lille egenmægtigt den store, tunge Bog og rev den uden videre væk fra Præsten. Jeg var forbløffet. »Hvilken Frækhed,« tænkte jeg, »nu har Præsten ingen Bog mere.« Men Drengen lod som ingenting. Med Oplydelse af alle sine Kræfter bar han den tunge Byrde ned og slæbte den hen til den anden Side af Alteret. Der stillede han den paa Alterbordet. Jeg vilde næppe tro mine Øjne og spurgte mig selv, hvad Præsten mon nu vilde gøre, thi Læsningen kunde han jo ikke mere fortsætte. Han syntes dog — til min Beroligelse — at tage hele Sagen let, ja han var endogsaa godmodig nok til at begive sig over til den anden Side af Alteret og dér fortsætte Læsningen. Men jeg tænkte længe derpaa og brød mit Hoved med, hvorfor Drengen

vel havde gjort det, og tilsidst mente jeg at have fundet en Grund dertil. Der var nemlig paa den Side, hvor Bogen nu laa, et lille Vindue, sandsynligvis vilde han skaffe Præsten lidt mere Lys, saa han bedre kunde læse.

Gudstjenesten fortsattes i omtrent en halv Time, og saaledes gik det hver Dag. Drengene fortalte mig, at det hed Skolemesse. Jeg overværede daglig denne Skolemesse, idet jeg i disse første Dage ikke gjorde andet end uafbrudt at iagttage, hvad der gik for sig ved Alteret.

Jón Svansson S. J. (Fortsættes).

FRA DEN VIDE VERDEN.

Rom. Ledsaget af nogle Personligheder fra Pavehoffet begav Paven sig den 10. Juli Kl. 5 om Eftermiddagen i Automobil til Castel Gandolfo for at bese den pavelige Villa paa Castelli Romani, som ligger omtrent 25 km fra Rom. Følget tog Plads i 2 Automobiler, som fulgte Pavens Automobil. Paven vendte om Aftenen tilbage til Vatikanet.

Frankrig. Om de store Festligheder i Anledning af Vincentskonferencernes Hundredaarsjubilæum fortæller Hr. Murermester Günther, der fra dansk Side har taget Del i dem: Festerne varede i 3 Dage og aabnedes med den pavelige Legat, Kard. Verdiers højtidelige Indtog i Saint-Sulpice. Kardinalen bød den statelige Forsamling, som repræsenterede 27 Nationer (med ca. 13.000 Konferencer og 200.000 Medlemmer) Velkommen og betegnede Vincentskonferencerne som det lyseste Haab i denne Krisernes Tid, fordi sociale Saar alene kan læges ved Næstekærlighed. Samme Dags Aften talte General-Præsident de Vérges til ca. 1000 Delegerede, og mange af disse overbragte Hilsner fra deres Lande, bl. a. ogsaa Danmarks Repræsentant. Lørdag Morgen celebredede den apostoliske Nuntius den hellige Messe i Sacré-Coeur, og da de fleste gik til Kommunion, tog det ca. 3 Kvarter for 5 Præster at uddele den. Lørdag Eftermiddag besøgte man i Paris' Omegn nogle Hjemkolonier, som Konferencerne har oprettet og mod en ringe Betaling udlejer. Man samledes ogsaa omkring Ozanams Grav i Karmeliterkirkens Krypt. Søndagsgudstjenesten i Notre-Dame overværedes af Titusinder af Mænd; ogsaa den franske Republik var repræsenteret ved General Castelnau. Et Relief forestillende Ozanam afsløredes om Mandagen paa Pladsen Notre-Dame des Champs, som kommer til at bære hans Navn. Baade Kard. Verdier og de udenlandske Deltagere blev senere modtaget paa Paris' Raadhus.

Søndagsgudstjeneste udenfor København i Sommermaanederne.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt. Kl.
Aabenraa		9 ^o / ₄	16
Aakirkeby (Jernbanegade)		10	18
Aalborg (Kastetvej)	6 og 8	10	15
Aarhus (Ryesgade 26)	7 og 8	10	19
Assens (Nørregade 3)	8 ¹ / ₂	10	19 ¹ / ₄
Dalum Kloster	6 ¹ / ₂	10	17
Ebeltoft: ... 2. Sønd. i de ulige Mdr.		10
Esbjerg (Nørregade)	7	10	19
Faaborg (Rasmussens Hotel): 2. Sønd. i Md.		10
Fredericia (Sjællandsgade)	7	9 ¹ / ₂	14
Grenaa: ... 2. Sønd. i de lige Mdr.		10
Haderslev	7	9 ¹ / ₂
Hadsten (Teknisk Skole): 4. Sønd. i Md.		10
Helsingør (Nygade 8)	8	10
Holbæk (Kastanievej 19)		9 ^o / ₄
Holmegaards Glasværk, 2. Sønd. i Md.		9
Horsens (Nørregade 19)	7 ¹ / ₂	10
Hørsholm	9
Kolding (Alhambravej)	7 ¹ / ₂	9 ¹ / ₂	19
Køge (Elisevej)	8	10	17
Ledreborg	9 ¹ / ₂
Maribo (Ny Østergade)	8 ¹ / ₂	10 polsk
Nakskov	9 dansk	10 ¹ / ₂ polsk	19 ¹ / ₄
Nyborg (Stella Maris, Vindingevej) ..		10
Nykøbing F.	8	10
Næstved	8	10
Odder (Holsteinsgade 29): 2. og 4. Sønd. i Md.		10
Odense (Torvet 7)	8	10
— (St. Josephs Hospital)	6
Pindstrup: ... 1. og 3. Sønd. i Md.		10	14 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	7	10	20
— ... 2. Sønd. i Md.	8	11	20
Ringsted (St. Knudsgade)	8	10
Roskilde (St. Olsgade)	8	10	17
Rudkøbing	10
Rønne (Østergade 59)		10	18
Silkeborg (Vestergade)		10	14
Slagelse (Frederiksgade)	8	10	19 ¹ / ₂
Svendborg (Havnegade 1)	8	10
Sønderborg (Kongevej 27): Alle Søndage undt. 1. Sønd. i Md.		10
Tønder (Statsskolens Aula) 1. Sønd. i Md.		10
Vejle (Blegbanken)	7	9 ¹ / ₂
Vordingborg (Hotel Valdemar, 1. Sal): Sidste Sønd. i Md.		10

Imperata ad petendam pluviam cessat.

Vicarius Apostolicus.

Kirkelig Kalender.

Juli.	Juli.
23. S. 7. Søndag e. Pintse.	30. S. 8. Søndag e. Pintse.
24. M. Vigilie.	31. M. Ignatius af Loyola.
25. Ti. Jacob, Apostel.	1. Ti. Petri Fængsel.
26. O. Anna, Jomfru Marias Moder.	2. O. Alfons M. Ligouri.
27. T. Pantaleon.	3. T. Genfindelsen af Stephans Relikvier.
28. F. Nazarius, Celsus, Victor I og Innocents I.	4. F. Dominicus.
29. L. Olav, Konge af Norge.	5. L. Maria i Sne.

Juli. Ugens Messebønner.

23. S. 7. **Søndag e. Pintse** (677—512); 2. *Sæt Bønner*: Apollinaris (1011—835), 3. *Sæt Bønner*: Liborius ([34]—[35]).
24. M. Vigilie ([1]—[1]); 2. Christine ([61]—[61]), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
25. Ti. Jacob den Ældre, Apostel (1014—839); 2. Christopher.
26. O. Anna (1017—841).
27. T. † Pantaleon (1018—842); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
28. F. † Nazarius, Celsus, Victor I og Innocents I (1018—842); 2. og 3. som Torsdag.
29. L. Olav, Konge af Norge (1021—843); 2. Martha ([67]—[67]), 3. Felix II og Lidelsesfæller (1020—844); Slutningsevangelium: Marthas (1046—871). — Der kan ogsaa læses Marthas Messe med Ihukommelse af Olav og Fetix II og Lidelsesfæller.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udgave af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Tre lukkede Retraiter i Roskilde.

- I. For ældre Damer: Fra Onsdag Aften d. 26. Juli til Søndag Morgen d. 30. Juli — ved Pater Menzinger S. J.
- II. For unge Damer: Fra Onsdag Aften d. 2. Aug. til Søndag Morgen d. 6. Aug. — ved Pater Menzinger S. J.
- III. For Herrer: Fra Onsd. Aften d. 9. Aug. til Sønd. Morgen d. 13. Aug. — ved Pater Pauli S. J.
- Prisen for de tre Dage er 5 Kr.

Herre-Vincentsforeningens Generalforsamling afholdes d. 23. Juli efter Højmessen i St. Andreas Kirke i Ordrup ca. Kl. 11. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede indbydes venligst.

A.C. Onsdag den 26. Juli Sammenkomst i Pilealeen (Krøyers Have) Kl. 20.

En stilsfærdig Dame, som er ude om Dagen, kan faa et Værelse, delvis møbleret, billigt.

Træffetid Kl. 17—19.

Lykkesholmsallé 24², t. v.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 31.

Søndag den 30. Juli

1933

INDHOLD: Hvorfor ingen Skilsmisse? II. — Seksualproblemet. — Hvordan en Mission bliver til. — »Presse«. — »Stabat Mater« Melodier. — »Gud vil det!« — Hvordan jeg blev Katholik. — Presse-Rundskue. — Hypnosens Farlighed. — Fra den vide Verden. — Brevkasse. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Hvorfor ingen Skilsmisse?

II.

Da vor Frelser Jesus Christus som Konge i Guds Rige ophævede den af Moses tilstaaede Skilsmissetilladelse, blev hans Disciple grebet af Forfærdelse over den skete Reform, der greb saa dybt ind i Menneskenes Liv. Det lød som en Slags haabløs Fortvivlelse, da de sagde: »Naar Mandens Sag staar saadan med Hustruen, saa kan det ikke nytte noget at gifte sig« (Mt. 19, 10). Hvad Farisæerne tænkte og udtalte ved samme Lejlighed, derom tier Evangeliet. Men vi kan selv regne ud, at de ansaa det for en ren Umulighed at gennemføre de nye Krav.

I Virkeligheden vilde den nye Bestemmelse ogsaa have været uigennemførlig, hvis Christus kun havde nedlagt Forbud mod Skilsmisse og ikke gjort mere. Men han var jo ikke blot Lovgiver, han var ogsaa Lærer og Præst.

Som Sandhedens Lærer giver han sine Disciple den rette Opfattelse af Ægteskabets store Opgave og Maal. For-

bindelsen mellem Mand og Kvinde har en langt større Betydning, end saa mange mener: den er ikke blot en Tilfredsstillelse af personlige Ønsker og heller ikke blot en gensidig Supplering af det, det enkelte Køn, taget for sig alene, mangler. Ægteskabet er Forudsætningen for Familien, og Familien er den sunde, stærke og af Gud velsignede Livskilde for det borgerlige Samfund og for Guds evige Rige, Kirken. Ægteskabet har altsaa en ganske fundamental Betydning for alt, hvad der hedder Samfundsliv. Denne sociale Side af Pagten mellem Mand og Hustru er for Christus Hovedsagen, alt andet kommer i anden Række, og at tænke og føle socialt er det, han lærer sine Disciple ved til Stadighed at tale om et »Rige«, der skal komme, og ikke om »Enere«.

Imidlertid er det ikke nok at have det rette Syn paa Ægteskabet. Foruden Oplysning giver Christus derfor endnu noget andet. Som vor Ypperstepræst skænker han sine Disciple ved sin Død paa Korset ogsaa den indre moralske Kraft og den Naadehjælp, Adams skrøbelige Efterkommere trænger til for at kunne opfylde de nye Krav. Han gør det paa en ejendommelig Maade. Alle dem, der slutter sig til ham, tager han ind til sig, som naar man indpoder en Gren paa et Træ. Derfor sammenligner han sig selv med en Vinstok og os med Rankerne paa den. Ved Hjælp af dette Billede forstaar vi, at Christi egen gudmenneskelige Kraft strømmer ind i dem, der hører ham til, og sætter dem i Stand til at virkeliggøre de Idealer, han opstiller.

Dette er altsaa Forklaringen af den historiske Kendsgerning, at kristne Ægtefolk, der ved Troen og Sakramenternes Naade staar i Samfund med deres Frelser Jesus Christus, forholdsvis let overvinder endogsaa meget store Vanskeligheder, der kan opstaa i det ægteskabelige Samliv, og bevarer hinanden Troskaben indtil Døden. De gør nemlig den Erfaring, at Christi Lov om Ægteskabets Uopløselighed, som udenforstaaende finder utaalelig haard, i Virkeligheden er et mildt Aag og en let Byrde, fordi den tydeligt aabenbarer en Faders kærlige Omsorg for Børnene, Ægteskabets Frugt og Fremtidens Haab. Gang paa Gang

mærker de ogsaa, at de ikke er ene om at bære Byrden, men at den lettes af en højere Magt og en usynlig Haand.

Paa denne Maade frembyder Verden et ejendommeligt Syn: paa den ene Side iagttager man vantro Ægtefolk og andre, der kun er Kristne af Navn, ikke af Gavn, og de lider det ene skammelige Nederlag efter det andet paa Livets Slagmark. Paa den anden Side staar de kristne Mænd og Hustruer. Over dem ses deres Herre og Frelser Kristus, hvis Øje vaager, medens de strider den gode Strid. Begynder de at snuble eller segne, griber hans Haand dem og støtter dem, til Sejren er vundet. Med Fortrøstning kan de derfor haabe paa den Krone, som Herren vil give efter Kampen, fordi de aldrig er alene, men Herren er med dem.

Naar man altsaa spørger os: Hvorfor ingen Skilsmisse?, saa svarer vi: Fordi vor Frelser Jesus Christus giver baade det Lys og den Kraft, der skal til for at kunne gennemføre den ideelle Lov om Ægteskabets Uopløselighed.

F. K.

Seksualproblemet.

For at naa en vis moralsk Standard eller et vist moralsk Højdemaal maa ethvert Menneske paa sin Livsbane Gang paa Gang vandre langs Afgrundens Rand. Men det sværeste er, at Mennesket inden i sig har en Skare farlige Følgesvende. — Det hører nu engang til Menneskets naturlige Tragedie, at det kun kan komme til Verden ved at sætte Moderens Liv paa Spil, og det hører til Menneskets moralske Tragedie, at Drivkraften, som garanterer alt Liv her paa Jorden — Seksualdriften — gemmer Uhyggeligheder i sig, som kan faa Mennesket baade fysisk og ethisk til at forbløde. — Ingen Ethik kommer derfor uden om Seksualproblemet.

Meninger.

Hvor forvirret Seksualdriften hvirvler gennem Tankeverdenen, ser man bedst gennem de Tusinder af Meninger, der har dannet sig om den ude i Verden. Den ene ser i enhver kønslig Rørelse noget principielt slet. Andre paa-

staar, at det Seksuelle overhovedet ikke har nogen moralsk Betydning, men maa betragtes som en naturlig Trang — ligesom Sult og Tørst — og maa tilfredsstilles. Atter andre ser i det Seksuelle det menneskelige Livs centrale Fænomen: det diende Barn, en Helgens Ekstase, alt er Livsyringer eller Forklædninger og Forvandlinger af den elementære menneskelige Grunddrift = libido. Det, vi kalder Kunst, Religion, Venskab, Selskabelighed, Næstekærlighed eller Naturfølelse, er, kun noget ophøjet, en bevidst eller ubevidst Forfinelse af det seksuelle Urinstinkt. Selv blandt Troende er den Undertone, hvormed de tænker og taler om det Seksuelle, meget forskellig. Gamle Mennesker kan rødme blot ved Antydningen af noget seksuelt. For andre synes der overhovedet ikke at eksistere nævneværdige Synder undtagen de seksuelle; disse er dem i hvert Tilfælde de værste af alle.

Og som hos den troende Lægmand saaledes ogsaa selv blandt Theologer. Behandlingen af det Seksuelle, særlig de seksuelle Synder, indtager hos den ene en fremskudt Plads, medens man hos andre — og det er ikke de daarligste — maa lede efter en seksuel Drøftelse for at forstaa, at dette Emne kun er blevet ganske let strejft og kun principielt. Disse sidste kan paaberaabe sig Jesu Eksempel, som jo ogsaa kun har ytret sig forholdsvis lidt om det seksuelle Spørgsmaal. De tilbageholdende er aabenbart af den Overbevisning, at et sundt Menneske, som ellers har tilkæmpet sig en dyb moralsk Opfattelse af Livet, kun behøver meget lidt Belæring om seksuelle Ting. Og paa Trods af alle Theologer er den Mening dog meget udbredt blandt troende Mennesker, at alt seksuelt principielt er slet, og at det ogsaa indenfor Ægteskabet kun lige akkurat bør taales. Paa Trods af alle Theologer forveksler man stadig den naturlige Blufærdigheds Skamfølelse med moralsk Slethed. Den naturlige Fornemmelse kræver, at det nænsomme Mørke tilhyller de seksuelle Handlingers Intimitet, ikke fordi det er slette Handlinger, men fordi de er sarte — delikate. Der gives ogsaa andre Ting, ligegyldige, ja, endog ophøjede, som Mennesket ikke foretager sig i andres Paasyn eller taler om. Derfor er det tvingende nødvendigt at give en principiel Fremstilling af Sandheden om det seksuelle Spørgsmaal.

Sandheden.

De ikke forud indtagne Standpunkter om det kønslige maa baseres paa den Grundsætning, at intet naturligt er slet i sig selv, altsaa heller ikke Kønndriften; den er Mennesket medfødt. Den Mening, som enkelte har, at Mennesket først ved Syndefaldet er blevet et Kønsvæsen, er ikke i Overensstemmelse med Biblen. Biblen lader os kun vide, at Mennesket blev skabt som Mand og Kvinde (1. Mos. 1, 27), at Mennesket før Syndefaldet var naivt (1. Mos. 2, 25), men at den seksuelle Uordens slette Fortryllelse kom over Mennesket efter Syndefaldet (1. Mos. 3, 7-10). — Ved det kønsliges Natur har intet forandret sig, kun fraader det kønslige i sit Forløb ofte som utøjlede Braadsøer mod Fornuftens Strande.

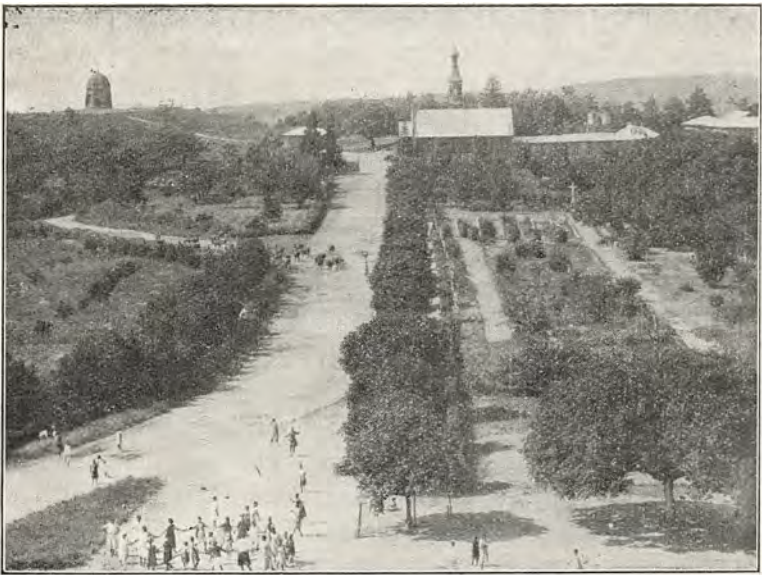
Hvorledes tager det seksuelle sig ud set med Skaberen, med den rolige Naturligheds Øjne? Det hører til i de naturlige Drifters Rige; Drifterne er ikke Aandens Børn, ikke Ethikens Børn, ikke Syndens Børn, men den sunde Naturs Børn. De hjælper Menneskene til at finde ud af, hvad de trænger til for at opretholde og fuldende Livet. Næringsdriften henviser ganske af sig selv Barnet til Moderens Bryst; Selvopholdelsesdriften hjælper Mennesket til med Fortvivlelsens Mod at værne sig mod Overgreb. Trangen til Viden lyser ud af selv de mindste Børns Øjne. Barnet venter i sin religiøse Trang kun paa det første belærende Ord for straks at optage Gud Fader i Himlen og Englene i sin lille Tankeverden. Drifterne er de elementære Fang- og Sugearme, uden hvilke Livet ikke kan eksistere. Det er ingen Drift, som ikke har en livsunderstøttende Opgave. — Seksualiteten gælder for at være den vældigste af alle Drifter, og det er for saavidt rigtigt, som Seksualdriften griber dybest ind i Menneskets moralske Liv og Oplevelser. Men da Naturen ikke fremhæver noget meningsløst, kan man ikke ud fra Seksualdriftens Magt slutte sig til Djævlens Spil, men kun til denne Drifts naturlige Betydning. Seksualdriften skal sikre to store Funktioner i Menneskeheden: den skal tilskynde Menneskene til Forplantning, til Menneskeslægtenes Opretholdelse. Endvidere maa den i et langt ægteskabeligt Liv og under Børne-

opdragelsen være det fundamentale i den ægteskabelige Kærlighed, som hjælper Ægtefællerne til at bære de Kors, som Livet, Ægteskabet og Børnene kan paalægge dem. Det seksuelle er saaledes en Drift, som ingen behøver at skamme sig over, thi uden den eksisterede ingen af os.

R. Linhardt af »Vore Idealer«. (Sluttet.)

Hvordan en Mission bliver til.

Mariannahills gyldne Jubilæum.

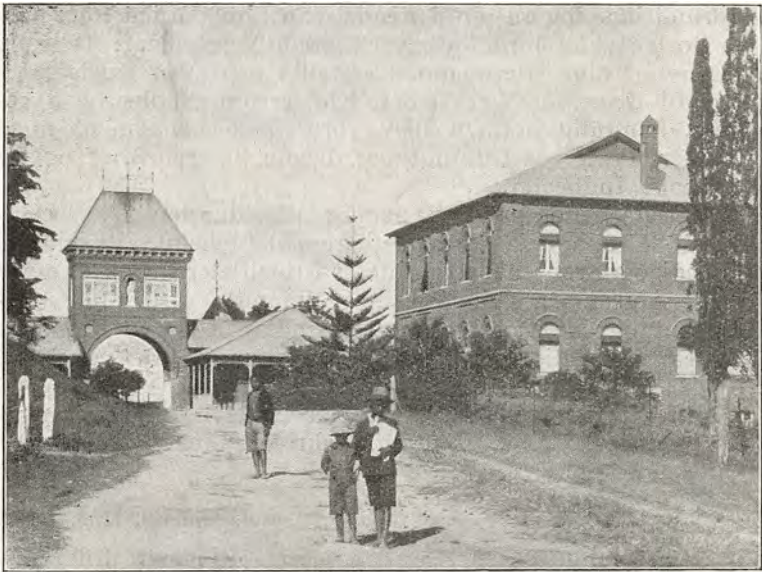

Hovedvejen til Kathedraalen i Mariannahill med Jesu Hjertes Kapel i Midten og Kirkegaarden i Forgrunden.

Paa St. Stephans Dag i Aaret 1882 frembares det hellige Messeoffer i Guds frie Natur paa en Høj i Natal i Sydafrika af en Pater Franz, omgivet af en Gruppe Mænd, der, ligesom han selv, tilhørte Kirkens strengeste Orden — Trappisterne. »Her vil vi bygge vort Missionskloster og opkalde det efter vor Ordens store Velgørerinde Maria-Anna«, erklærede han, og Mariannahill var grundlagt.

Hvorledes kom dog disse Mænd her? Det var jo Munk, der tilhørte en Orden, hvis Medlemmer under hele deres jordiske Liv ellers bliver strengt afsondret fra Omverdenen. — Ja, hertil knytter sig en mærkelig Forhistorie.

I Aaret 1879 mødtes i Sept-Tons i Frankrig alle Trap-
pistordenens Abbeder og Priorer til Generalkapitel. Iblant
disse var ogsaa Prioren for Klostret i Banjaluka i Bosnien
Pater Franz, hvilket Navn den tidligere Verdenspræst
Wendelen Pfanner, efter sin Optagelse i Ordenen, nu bar.
Paa dette Generalkapitel mødte ogsaa en sydafrikansk Mis-
sionsbiskop frem, der indtrængende anmodede om Hjælp i
Form af Missionærer fra Ordenen. Generalkapitlet afslog
dog Anmodningen som uforenelig med Ordensreglerne. Saa
var det Spørgsmaal færdigbehandlet — det mente man da.
Det virkede derfor som en Bombe, da den temperament-
fulde Prior Franz stod frem og tilraabte den ærværdige

Klosterporten og Bispegaarden i Mariannahill.

Forsamling: »Hvis ingen anden vil gaa, saa gaar
jeg« — og han gik. Sammen med 32 Munke forlod han
i 1879 52 Aar gammel Europa over Antwerpen til Kapsta-
den og naaede derefter det af den sydafrikanske Biskop
anviste Sted, Dunbrody, hvor han og hans Medbrødre
igennem to Aar bogstavelig maatte sulte sig igennem, thi
den sydafrikanske Prælat kunde paa Grund af pludselig
Pengenød ikke holde et eneste af sine givne Løfter. »Paa
Mortensdagen (1879)«, saaledes skriver Pater Franz i sin
Dagbog, »kom Biskoppen til os og erklærede helt ulykkelig,
ja med Taarer i Øjnene, at hans Kasse var tom, og at
han ikke kunde hjælpe os med andet end den allernød-

vendigste Kost, saa som Bønner, Brødmel og tørret Frugt. I rede Penge vilde han give saa meget som Brevportoent til Europa udgjorde; mere kunde han ikke afse og han sluttede med at erklære, at vi skulde love ham højtideligt ikke at stille flere Fordringer«. Det lovede Pater Franz. Tre Aar levede og sultede han nu sammen med sine Medbrødre i en vandløs og ufrugtbar Egn under de mest primitive Forhold. Endelig kunde han, i December Maaned 1882, efter at have faaet lidt Pengehjælp fra Europa forlade den ugæstfri Egn for i Natal, en Times Jernbanerejse øst for Durban at grundlægge et nyt Missionskloster, det ovenfor nævnte Mariannahill.

Et Arbejde, der satte baade de Hvide og Sorte i grænseløs Forundring, tog nu sin Begyndelse. I Løbet af faa Uger blev et stort Stykke Jord indhegnet, brede Veje anlagt; Telte og Træhytter blev efterhaanden erstattet med Murstensbygninger, til Brug for Værksteder, Klostertrum, Skoler og Sygehuse. Samtidig hermed blev vore Arealer beplantede med Palmer, Pinier og Gummitræer, baade til eget Brug og for at skaffe Indtægter.

Overraskende hurtigt, nemlig allerede den 27. December 1884 ophøjede Rom det fremadstræbende Priorat til Abbedi og Brødrene valgte deres Prior Pater Franz til deres første Abbed. Da Kvindesjælesorg iblandt Negre er fuldstændig umulig for Præster alene, grundlagde Abbed Franz en Søsterkongregation, som han gav Navnet: »Det kostbare Blods Søstre«.

En af Søstrene, som ogsaa har virket i Danmark, nemlig i Rønne, Sr. M. Bernarda, skriver i et Brev til sine danske Bekendte:

Mariannahill, 11./3.—1933.

»Mariannahill er efterhaanden blevet en stor Bedrift. Vort Kloster ligger ca. 10 Minutters Vej fra Munkeklosteret; her er vort Provincialhjem for Sydafrika med 39 Huse, hvor vore Søstre, henved 320, bliver fordelt. Her er 75 Søstre. — 8 Skolesøstre er ansat ved det herværende Kollegium for Lærere og Lærerinder. Dette Kollegium staar under den engelske Regering. I Aar er her 120 kvindelige studerende. I Inngens er der endnu flere; saa har vi en Kostskole for 45 fattige Børn, et Børnehjem med 35 Børn, og en Industriskole, hvor der ogsaa gives Kursus. Paa Systerne er der beskæftiget 40 unge Piger, som arbejder paa Akkord for Magasinerne; og et Alderdomshjem for de ældre Kvinder, som arbejder hos os. Lidt borte herfra, paa en Høj, ligger vort lille Hospital for de indfødte. Som De vil forstra, udgør Mariannahill en hel lille Landby, omgivet af høje Bjerge. Ingen af os mangler Arbejde, ja vi kunde bruge mange flere Søstre, for de Søstre, som nu har været her i 40 Aar, skulde virkelig erstattes af andre,

men enhver vil jo helst holde ud saa længe som muligt. For nogle Uger siden besøgte jeg vort Sanatorium, hvor vore allerældste Søstre tilbringer deres Livsaften. Dette Sanatorium ligger 4000 Meter over Havets Overflade, i et sundt, smukt, sydfransk Klima, en Køretur med Bil paa 6 Timer herfra, en dejlig lille Plet Jord; og saa har disse gamle Søstre det Allerhelligste udstillet hele Dagen. Hvor befandt jeg mig vel der, men jeg maatte hurtigt vende Næsen hjemad igen.

Denne Kongregation har siden været Præsterne til uvurderlig Hjælp i det store og omfattende Arbejde, thi Mariann-

Klostrets Have med Munkenes Kloster i Baggrunden.

hill har nu ikke mindre end 80 Missionsstationer, der ofte ligger Ugerejser fjernet fra binanden. Mariannahill-Missionærernes Virkefelt strækker sig nemlig over hele Sydafrika til »Kap det gode Haab«, mod Nord og mod Øst helt ind til Midten af det tidligere Tysk-Østafrika.

I Missionerne døbes aarlig imellem 8 og 10.000 Hedninger. Tusinder af Børn faar Undervisning i Skoler. Lærerseminarier stiller aarlig ca. 1000 nye Lærere til Regeringens Raadighed, og et stort Præsteseminarium uddanner indfødte Præster, hvoraf de første blev viede i Aaret 1898. I talrige Hospitaler er det sorte Lægbrødre og Ordenssøstre, der plejer de Syge.

For at opnaa saa straalende Resultater var det imidlertid nødvendigt, at Marianhill fik fuldstændig Uafhængig-

hed, hvorfor Pavestolen ogsaa i Begyndelsen af 1909 udskilte Marianhill fra Trappistordenen og forordnede, at »Ordensmissionærene af Marianhill« (R. M. M.), som de nu kaldes, skulde danne et eget Ordenssamfund med Benediktinerreglen som Grundlag. Kort derefter, den 24. Maj 1909 døde Abbed Franz, der forøvrigt allerede i 1892 paa Grund af Alder havde nedlagt sin Værdighed.

Marianhill er nu et Bispesæde med den tidligere General-superior Pater Adalbero Fleischer som første Biskop og Overhoved for 140 Præster, 270 Lægbrødre og over 300 Ordenssøstre.

Mariannahill er nu den største Kulturfaktor i Sydafrikas Negerverden. Til Mariannahill-Missionærenes største Fortjeneste hører foruden det foran anførte, at de har lært Negrene at arbejde — og at være glade for at arbejde, og at de fra første Dag af har hævdet Negrenes Ligeberettigelse med den hvide Race.

A. N.

„Presse“.

Lensgreve J. Holstein-Ledreborgs Tale ved Ansgariusforeningens Presse-møde.

(Fortsat.)

Det er med Pressen som med saa meget andet, det er vanskeligt at drage en bestemt Skillelinie mellem det gode og det daarlige. En virkelig Smudspresser har vi, mig bekendt, ikke her i Landet; men et Blad, hvis hele Tendens er antireligiøs, hører ikke hjemme i et kristent Hus. Saa kan Bladets Overbevisning i saa Henseende være saa ærlig, den være vil. Man kan respektere sine Modstandere, men man bør ikke støtte dem.

Pressefrihed betyder ikke, at enhver har godt af at læse alt, hvad der skrives. Man maa være sin egen Censor og deres Censor, som er afhængige af en, og som man har Ansvar for. Og Tolerance bestaar ikke i, at man ingen Standpunkter har, at man staar indifferent overfor Ret og Uret, men kun i, at man lader andre passe deres, naar de lader en i Fred til at passe sit. At give almenlydige Regler her er en Umulighed; det enkelte Tilfælde maa enhver afgøre med sig selv.

Men dette er kun den ene Side af Sagen, den defensive; Sagen har ogsaa en offensiv Side. Denne offensive Side af Sagen er den, at man skal støtte sin egen Presse.

Men, vil man indvende, vi har jo saa godt som ingen egen Presse, og den, vi har, er ikke ret meget værd. For det første vilde dette være en overilet og altfor haard Dom;

men hvad er da Grunden til, at det ikke er bedre bevendt med den Presse, vi har, end det er?

Grunden er ganske simpelt den, at den savner den fornødne Støtte. Grunden er vor egen Mangel paa Interesse. Vor egen Passivitet. De kommer næppe i ret mange socialdemokratiske Hjem, hvor Bladet »Socialdemokraten« eller en af dens Aflæggere ikke findes. Den gælder for at være en daarlig Kammerat, der ikke holder Bladet.

Men hvordan er det med vort Kammeratskab?

Der findes ca. 10,000 katholske Hjem her i Landet, men »Nordisk Ugeblad« udkommer kun i ca. 1500 Eksemplarer. Saa kan man forstaa, med hvilke Vanskeligheder Bladet har at kæmpe.

Kritik er der nok af og Planer om at starte nye og bedre Blade. Mange Gange kunde Bladet fristes til at sige: »Mine Fjender skal jeg nok klare selv, men Vorherre hjælpe mig mod mine Venner.«

Men dette er forkert. Det er ikke Kritik, vi trænger til, men Hjælp til at gøre det bedre, og det er ikke Splittelse, men Samling, der er fornøden.

Det var Henry Ford, der opfandt Slagordet »Hver Mand sin Ford«; men vi synes at ville adoptere det, saa vi faar hver Mand sin Forening og hver Mand sit Blad og saa fremdeles ud i den rene Pærevælling. Skal Ordet bruges, saa skal det hedde: »Hver Mand sit Ugeblad«.

Der var en Mand, der havde 7 Sønner, og da han laa paa sit Dødsleje, kaldte han dem til sig. Han rakte dem et Knippe af 7 sammenbundne Kæppe og spurgte dem, om de kunde bryde det over. Det kunde de ikke; men da han løste Baandet, kunde de uden Vanskelighed bryde de enkelte Kæppe.

Det er det, det kommer an paa: at staa sammen og holde sammen. Der kan jo være mange Ting, som den enkelte ikke er tilfreds med og mener at forstaa bedre og kunne gøre bedre; men saa maa man for Sammenholdets og Sagens Skyld kunne vige og give efter som den klogere, man jo er. Den klogere giver jo efter. Kan man virkelig gøre det bedre, saa skal man tilbyde sit Arbejde, saa skal man tage fat med, men ikke nøjes med at kaste Kæppe mellem Benene paa de Mænd, der gør det store uselviske Arbejde, og fremfor alt ikke trække sig fornærmet tilbage, fordi man mener, at man ikke bliver værdsat efter Fortjeneste; for hvem gør det — efter eget Skøn?

»Nordisk Ugeblad« har nu bestaaet i 81 Aar, og kun faa aner, med hvilke Vanskeligheder dette Blad har haft at kæmpe i denne Tid.

Det har haft læge Redaktører, og det har haft gejstlige Redaktører; det har i alt haft ca. 10 Redaktører, men aldrig

har det kunnet gøre vore kære kritiske Katholiker tilpas. En fandt Formatet forkert, en anden Omslaget. En fandt det for lærd, en anden for pjattet. En fandt det for dyrt, en anden ikke flot nok. En tredje kunde ikke lide Redaktøren eller en af dem, der skrev i Bladet; og saadan i en Uendelighed.

Kan man da ikke se bort fra alle disse Smaating og indse, at Standpunktet maa være dette: Dette er vort Blad, mit Blad, og det holder jeg og støtter jeg gennem tykt og tyndt. Det er denne enige, solidariske Stilling, det skorter paa. Kan man ikke faa sin egen lille Hassan med de skæve Ben frem, saa blæser man det hele et Stykke. Det er denne egocentriske Indstilling, denne Criticismens Aand, der er den stadige Hæmning.

Men skal man ikke være utilfreds, og ligger deri en Fare, saa skal man paa den anden Side ogsaa vogte sig for en altfor stor Tilfredshed, nemlig den Tilfredshed, der bliver til en Sovepude. Vi maa ikke slaa os til Taals med, at vi har et Blad, og at dette Blad efter vore beskedne Forhold saamænd er godt nok. Det hæmmer Arbejdsviljen og svækker Initiativet. Vi maa tværtimod fremad og stadig arbejde videre. Ikke arbejde paa at rive ned, men paa at bygge op.

Naar vi saa engang med Tiden forhaabentlig kan forandre Titlen paa Bladet fra »Nordisk Ugeblad« til »Nordisk Dagblad« og lade det udkomme som et 8-sidet dagligt Blad i Folioformat, et Blad, der giver Ansargariusforeningen et aarligt Overskud paa ca. 20,000 Kr., ja, saa kan vi begynde at slaa os til Ro og tænke paa at starte en ny Avis, men heller ikke før.

Men det er Fremtidsmusik, og vigtigere end dette er Dagens Arbejde, og der er nok at gøre, thi eet er vist: vi kan slet ikke undvære dette Blad.

Og hvorfor kan vi ikke undvære dette Blad? Hvorfor kan vi ikke undvære vort eget Blad?

Fordi der er saa mange Forhold, saa mange Ting, der, sker, som trænger til at belyses netop fra katholsk Side, og det kan man ikke forvente, at de øvrige Blade vil gøre. Det savner de ogsaa ganske Forudsætningerne for.

(Fortsættes.)

„Stabat Mater“ Melodier.

I »Nordisk Ugeblad f. k. Kristne« fandtes 19. Marts en meget sympatisk Skildring af den italienske Komponist, Giovanni Pergolesi, der 1737 afsluttede sit unge tragiske

Liv med Tonesætningen lil Jacopone de Todis Digt »Stabat Mater«. At Pergolesis »Stabat Mater« med Ariernes og Duetternes sødmefyldte Melodier har vundet stor Popularitet er sikkert. Men naar Artiklens Forfatter mener Pergolesi har givet »Stabat Mater« den Melodi, som den ventede paa i Aarhundreder, saa vil Meningerne herom være delte.

Allerede i Slutningen af det 13de Aarh. blev det gribende Digt om den smertefulde Moder under Korset en meget yndet Sang. Den tyske Musikforsker, Wilhelm Bäumer, fortæller i en Afhandling om Gudsmoder-Sangen (Cæcilienkalender 1883) hvor hurtig den blev Folkets Eje, da de hvidklædte Ablater-Munke sang den paa deres Pilgrimsvandringer i Norditalien, og hvordan store og mindre Digttere efter yderste Eyne søgte at omsætte de latinske Vers til Fædrelandens Sprog. I det 15de Aarhundrede faar »Stabat Mater« sin første bekendte Oversætter i Munken Hermann fra Salzburg. Blandt Tysklands 100 Oversættere staar som en af de sidste — Bayreuther-Mesteren Richard Wagner.

Det poetiske Digt fik efterhaanden mange folkelige Melodier. Mellem de i Bäumers ovennævnte Afhandling forskellige optagne Melodier findes ogsaa den simple, rørende Melodi, der i den dansk-katholske Kirke synges til Salmen: »Under Korset dybt nedbøjet«. Den er i Afhandlingen betegnet som hørende til et Antiphonarium Romanum (Køln), medens en Variant af Melodien fra »Clausener Gesangbuch«, 1653, har faaet Plads i den rige Samling af Kirkemelodier, som Bäumer har aftrykt i sit berømte store Værk »Das katholische deutsche Kirchenlied«. Samme Melodi har Nanini anvendt i sit yndige »Stabat Mater«.

Blandt de store flerstemmige Værker komponeret over Jacopones skønne Digtning hævder Josquin de Prés' »Stabat Mater« sig som det fornemste. I dette, som i Palestrinas dejlige Motette, føles hvor nøje de klassiske Mestres rene Stil staar i Samklang med de latinske Tekstord. Efterhaanden skrider en uendelig Række af »Stabat Mater« Komponister frem. Astorga og Pergolesi iklæder Digtningen et mindre klassisk, romantisk Klædebon, indtil endelig dramatiske Komponister med Rossini i Spidsen, ud af de simple, gribende Vers skaber et musikalsk Drama i stor Stil.

Da »Stabat Mater« fastsattes som Sekvents i Festen for »Marias syv Smerter«, fik den som saadan sin Plads i det »Romerske Graduale«. Men Benediktinermunken fra det 19de Aarh., Dom Jausions — hvem Pater Dominicus Johner i »Sonn- und Festtagslieder des Vatikanischen Graduale« nævner som Komponist til Sekventsens Melodi — har ikke, som forud de store Koral Mestre, vidst paa vidunderlig Maade, at forene Sekventsens Melodi med dens ophøjede,

rige Tekstord. »Den har ogsaa sin Skønhed, men den naar ikke Tekstens kunstneriske Højde«, skriver Dom Johner i sin kritiske Vurdering af Sekventsens Tonesætning.

Ved Siden af Paaske og Pintse Sekventsens, Christi Le-gemfestens og Sjælernes Sekvents staar Guds Moders Sekvents i Gradualet som en kostelig ædel Perle i en lidt for fattig musikalsk Indfatning.

Endnu venter »Stabat Mater« paa en den fuldtud vær-dig Koral-Melodi. AE.

„Gud vil det!“

Det var i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede. Frank-rig blødte endnu efter den store Revolution af utallige Saar. Tusinder af Præster var i Frihedens Navn blevet skudt eller guillotineret; andre levede i Landflygtighed. Paa Grund af den store Mangel paa Præster gik ivrige Lærere fra Præsteseminarieerne omkring i Byer og paa Landet for at finde gode og begavede Dreng, som kunde egne sig for Præstestanden. Saaledes kom der en skønne Dag en Læ-rer fra Præsteseminariet i Lyon til Marlies, en lille Landsby i Omegnen. Sognepræsten kunde ikke ligefrem anbefale nogen Dreng, men raadede til at opsøge en Familie ved Navn Champagnat. Der var 5 flinke Dreng, hvoraf de 4 ikke i det fjerneste havde tænkt paa at blive Præster; den yngste ved Navn Marcellin vidste ikke rigtig, hvad han skulde svare, men efter en kort Samtale under fire Øjne udbrød Læreren pludselig: »Mit Barn, du skal være Præst, Gud vil det!« Den lille Marcellin blev ogsaa Præst, endda en meget ivrig Præst og Ordensstifter (Maristbrødrenes). Takket være hans nidkære Virken nyder 134,000 Børn en ægte katholsk Opdragelse i Maristbrødrenes talrige Skoler og Uddannelsesanstalter.

Ogsaa i København har vi Maristbrødre ved Skoler. I Boyesgade 8 findes en Kostskole, hvor katholske Dreng under betryggende Forhold og god Forplejning faar en virkelig katholsk Opdragelse, der vil sætte sit Præg paa hele deres Liv. Skolen har 8 fortløbende Klasser. Fra 5. Kl. vil Eleverne kunne gaa over i St. Knuds Skole, som er en katholsk Mellem- og Realskole, eller fortsætte i 6., 7. og 8. Klasse, hvor der gives afsluttende Undervisning i Tysk og Engelsk. Musikundervisning kan faas hos Hr. Organist Siegler.

Indmeldelser skulde gerne ske i Begyndelsen af August Maaned, da Skoleaaret begynder den 19. samme Maaned.

Ogsaa i Bredgade overfor St. Ansgars Kirke findes en Dreng-

skole, ledet af Maristbrødrene, hvor de samme Regler gør sig gældende. Fra 5. Kl. er der let Adgang til Jesuiternes Mellem- og Realskole i Stenosgade.

En af Maristbrødrene rejser i disse Dage med Biskoppens og sin Ordensforstanders Tilladelse paa Cykle rundt i det katholske Danmark — for Tiden paa Sydhavsøerne — for at samle Elever til den Kostskole, som Brødrene har i Boyesgade. Vi ønsker ham Held og Velsignelse til denne vigtige Opgave. Allerede den første Uges Tur paa Sjælland viste ham, hvad iøvrigt Præsterne i Provinserne altid peger paa, at mange Børn vokser op uden tilstrækkelig religiøs Undervisning, uden Kundskaber om Kirke og Tro. Maatte det være Fr. Paul forundt ikke blot at finde mange af disse religiøst forsømte Drengene, men ogsaa med Anbringelse paa Kostskole for Øje og i Samarbejde med Stedets Præst og Velgørere at opdrive de Penge, som selv ved den største Sparsommelighed er nødvendige til at drive en Kostskole. Sandelig, større og bedre Barmhertighedsgerning gives der næppe end at tage sig af et Barn, dets legemlige og især dets aandelige Vel!

Hvordan jeg blev Katholik.

(Fortsat.)

Til Bøn fandt jeg foreløbig ikke Tid, thi der var saa meget for mig uforstaaeligt at se paa. Efter nogle Dages Forløb faldt det mig dog ind at se efter, hvad mine Kammerater egentlig foretog sig under Messen. Da opdagede jeg, at de hver især havde en lille Bog i Haanden, og at de næsten alle læste flittigt deri. Efter Messen spurgte jeg min Sidemand, hvad det var for Bøger; men Svaret, jeg fik, var ikke meget naadigt: »Hvad, ved du ikke engang det? Det er Bønnebøger. Naar man gaar til Messe, saa er det for at bede, derfor tager vi vore Bønnebøger med. Man gaar dog ikke til Messe for at sidde og staa og stirre omkring.« Jeg mærkede nok, at denne Slutbemærkning var møntet paa mig, og jeg skammede mig lidt. Selv om jeg ikke netop stirrede omkring under Messen, saa maatte jeg dog tilstaa, at jeg ikke gjorde stort andet end bestandig at se paa Præsten og hans ejendommelige, røde Drabanter.

Jeg fattede derfor straks den Beslutning at anskaffe mig en Bønnebog for ligesom de andre at læse i den under Messen. Samme Dag gik jeg derfor ind i en Boghandel og købte mig den tykkeste katholske Bønnebog, som var til at faa, og næste Morgen bar jeg den under Armen, da vi blev ført ind i Kirken. Nu kunde jeg gøre ganske som de andre og vilde ikke mere virke paafaldende.

Jeg tog mig for at gennemlæse og gennembede hele Bønnebogen fra Begyndelsen til Enden; og jeg gennemførte det, begyndte med Forordet og læste og bad alt, hvad der stod i den. Jeg havde ogsaa den Hensigt med det engang at blive klar over, hvad Katholikerne troede og bad, og jeg var overbevist om, at jeg dér vilde finde allehaande interessante Ting. Især ventede jeg at finde overtroiske Mærkværdigheder deri, thi at Katholikerne var overtroiske, det havde jeg ofte hørt af mine protestantiske Kammerater paa Island. Men mærkværdigt nok, i denne katholske Bønnebog fandt jeg slet ikke noget saadant. Alt, hvad jeg dér læste, syntes jeg godt om, det være sig Bønner, Leveregler eller Raad; i den Retning blev jeg altsaa skuffet. Men da jeg bad alle Bønnerne deri, kunde der jo nok forekomme mærkelige Ting i denne min Andagtstime; saaledes bad jeg engang ganske fromt og opbyggeligt, fordi den nu kom i Rækkefølgen: En Enkes Bøn for sin afdøde Mand. Men det forstyrrede mig ikke. Jeg vilde jo lære hele Bogen at kende, altsaa maatte jeg tage alt med. Og i øvrigt mærkede jeg mig mangt et godt og nyttigt Raad i min store, katholske Bog.

I Skolen gik det mig godt, og jeg befandt mig for hver Dag bedre og bedre dér, thi i Timerne blev der arbejdet ivrigt, og i Frikvartererne leget ikke mindre ivrigt. Efter at jeg havde været der et Par Uger, kom Rektor en Dag til mig med en Bog i Haanden. »Det er en Skolebog«, sagde han. »Vil du have den?« — »Hvad staa der i den?«, spurgte jeg. »Hele den katholske Religion«, svarede han. »Aah, saa vil jeg gerne have den«, svarede jeg ivrigt. Jeg fik den straks og kiggede i den. Det var den katholske Katekismus af Deharbe, oversat til Dansk. Jeg var meget glad for at have faaet den, thi af den kunde jeg endnu bedre erfare, hvad Katholikerne lærte og troede, end af den nok saa tykke Bønnebog. Deri maatte jo alt staa, thi Rektor havde sagt, at hele den katholske Religion stod i den. Jeg vilde vel ogsaa i den finde alt, hvad jeg paa Island havde hørt om Tilbedelse af Paven og Jomfru Maria, og i denne Katekismus vilde nok ikke staa noget af den hellige Skrift, thi Biblen var ukendt af Katholikerne, havde man fortalt mig.

Jeg foresatte mig nu at studere Bogen grundigt. Det kunde jeg gøre i al Ro hjemme om Eftermiddagen, og jeg gjorde det. Jeg læste denne katholske Katekismus med en sand Hunger, ja med en Spænding, som var det en fængslende Fortælling. Men hvor mærkeligt. Om de mindre pæne Ting, jeg i mit Hjemland havde hørt om den katholske Religion og dens Skikke, stod ikke et Ord. Jeg var forbavset. Katholikerne kendte ikke Biblen, hed det. Men straks

paa den første Side stod en Masse Tekster fra den hellige Skrift for at bevise det, som Bogen lærte. Og saaledes videre i hele Bogen. Alt blev bevist gennem Skriftsteder fra den hellige Skrift. Det var en Overraskelse for mig, den lille overbeviste Protestant.

Jeg syntes udmærket godt om hele Bogen, jeg fandt kun smukt, godt og opbyggeligt deri. Jeg læste den flere Gange igennem med den største Interesse og kunde den til sidst delvis udenad. Gennem dette Studium var min Interesse for den katholske Religion vakt. Jeg følte stadig større Trang til at vide mere om den, og jeg gik derfor til Biskoppen for at bede ham laane mig en eller anden Bog om den katholske Religion. Han spurgte mig, hvorledes det Ønske var opstaaet hos mig, og jeg fortalte ham det og løjede til, at jeg allerede kendte den katholske Religion temmelig godt fra Katekismen, men at jeg gerne vilde vide endnu mere. Han stillede mig et Par Spørgsmaal og undrede sig over, saa godt bevandret jeg var paa det Omraade. Han laante mig da efterhaanden nogle katholske Bøger, som jeg læste med glødende Iver. Den første var den yndige Bog: »Philothea« af den fromme og lærde Biskop Frans af Sales. Jeg var henrykt for den. Den næste var noget større og hed: »Den katholske Kirkes Skønhed«, skrevet af en from tysk Lærd, der hed Dr. Rippel. Ogsaa den gjorde et dybt Indtryk paa mig. Saa fulgte en Række smukke katholske Værker, bl. a. nogle Uddrag af en vidunderlig Bog, der netop den Gang blev oversat til Dansk og endnu ikke var fuldstændig trykt. Den hed: »Christi Efterfølgelse« af Thomas af Kempis. Alle disse Bøger, men især den sidste, efterlod dybe Indtryk i min Sjæl.

Jeg skrev snart til min kære protestantiske Moder og takkede hende for, at hun havde medgivet mig sin skriftlige Tilladelse til, at jeg maatte træde ind i den katholske Kirke, og jeg meddelte hende, at jeg nu havde i Sinde at gøre dette Skridt. Jeg bad hende ogsaa hilse vor Ven, den gode protestantiske Pastor Magnusson fra mig og sige ham, han havde haft Ret, da han før min Afrejse havde forudsagt, at jeg sikkert vilde blive Katholik. Kort efter tog jeg det sidste Skridt. Jeg gik til Biskoppen og bad ham optage mig i den katholske Kirke. Han spurgte mig, om nogen i hans Hus havde opfordret mig dertil, og jeg kunde med fuld Sandhed svare, at ingen med et Ord havde raadet mig dertil. Min Beslutning kom ene og alene fra mig selv. Biskoppen overgav mig derefter i Hænderne paa sin Kapellan, Herr Diessel, et barnlig fromt og elskeligt Menneske, og paalagde ham at forberede mig til denne alvorlige Handling. Denne Forberedelse varede ikke længe, thi Kapellanen mær-

kede snart, at jeg var temmelig godt hjemme i den katolske Katekismus.

Snart kom altsaa den store Dag, da jeg i St. Ansgars Kirke i København af Biskoppen selv højtideligt blev optaget i den store, urgamle Moderkirke. Dette vigtige Skridt, som jeg i Dag for mere end 60 Aar siden har gjort, har jeg aldrig angret. Min Moder og vor Ven, Pastor Magnusson, lykønskede mig dertil. Min Tilknytning til mine protestantiske Venner og Slægtninge har ikke derved lidt ringeste Skade. Heller ikke min Friskhed og min ungdommelige Eventyrlyst er ved dette Religionsskifte blevet mindre.

Jón Svensson S. J. (Sluttet).

Presse-Rundskue.

Skønt »N. U.« allerede har bragt en kritisk Vurdering af Artiklen i »Tidens Kvinder«, optager det gerne P. Menzingers samtidig og uafhængigt deraf skrevne Indlæg for at fastholde dette typiske Eks. paa »historisk Skildring«.

»**Tidens Kvinder**« og **førreformatorisk Fordærvelse i Kirken**. I en Artikel om Martin Luther af Nina Arkina bringer »Tidens Kvinder« af 13./6. 1933 en Skildring af den katolske Kirkes Tilstand kort før Reformationen, der siger Sparto til, hvad man ellers plejer at blive stillet overfor i Retning af historiske Usandheder om katolske Forhold. Artiklen gør paa Forhaand et skødesløst Indtryk. »Ulrich von Hütten« hed »Ulrich von Hutten«. »I Løbet af *et Par Uger* var hans (Luthers) Theser *over hele Byen*« (udhævet af mig), skal vist være »i Løbet af *et Par Timer*« eller »over hele Landet«. Der er aftrykt et Billede: »Den katolske Kirke i Karikatur«, men efter den katolske Smædevise mod Luther, som Teksten meddeler, skal Billedets Inskription være: »Luther i katolsk Karikatur«.

Det er Sjusketheden; men værre er Usandhederne. Hvor har Forfatterinden de Prislister fra: 8 Grossi for brutt Kyskhedsløfte, 7 Grossi for røbet Skriftemaalshemmighed o. s. v.? Jeg kender kun Priskuranter, stigende med selve Afladens Størrelse. Er Forfatterinden aldeles uvidende om, at Aflad ikke er Syndstilgivelse, men Eftergivelse af timely Syndestrafte, at Kirken aldrig har solgt Syndstilgivelse, at den ikke tilsteder Syndsforladelse uden Anger og Skriftemaal, at den aldrig har givet Aflad for fremtidige Synder?

Hvorfra ved hun, at den saakaldte »Mælkeskat«, som en Tid alle (!) gejstlige betalte, er en pikant Omskrivning af de Afladspenge, som en gejstlig maatte betale, naar han holdt Konkubine? Mælkeskat er formodentlig det samme

som det tyske middelalderlige »Butterbrief«, en Dispens for Abstinensbudet, der gav Tilladelse til at spise »Lacticinia«, Mælkespiser, og betaltes med Penge. Jeg har aldrig vidst, at Gerson var »Kirkelærer«, endnu mindre kender jeg hans citerede forvrøvede Udtalelse om Kyskhedsløftet, der nok skyldes, at Oversætteren ikke kender Forskellen mellem *virginitas* og *castitas*.

Fablen om Pavinde Johanna er Løgn fra Ende til anden og den i Forbindelse dermed staaende Skik ved Pavevalget en plump Folkevittighed over en antik Pavetrone, hvis oprindelige Bestemmelse — den stammer fra et romersk Bad — man ikke længere kendte.

Har Redaktionen ingen Papirkurv? *A. Menzinger S. J.*

Hypnosens Farlighed.

Den katholske Morallære har altid været yderst køligt indstillet overfor den frivillige eller paatvungne anormale psykiske Tilstand og Søvn, som kaldes Hypnose. Forsøg, foretagne af Nysgerrighed eller til Underholdning, var forbudte, og selv hvor Lægen, specielt Nervalægen, vilde anvende Hypnosen som terapeutisk Middel, billigedes dette kun, saafremt Forsøgspersonen indvilligede deri, og der forelaa vægtige Grunde for og betryggende Forhold under Behandlingen. Ellers skulde ingen Katholik hverken lade sig hypnotisere eller hypnotisere andre.

Denne katholske Indstilling gjaldt allerede, da den øvrige Verden ligefrem var begejstret for denne kunstige Søvn, og Hypnotismen for adskilliges Vedkommende fik Karakter af religiøst Sværmeri. Nu er det interessant at se, hvorledes selve Lægstanden i bred Front tager Afstand fra den oprindelige Optimisme overfor Hypnosen som Lægemiddel. Nervalægen Prof. Dr. Viggo Christiansen har i Anledning af en Affære i Sverige med en dansk Hypnotisør, »Dr. Waldoza«, der ved sin Behandling havde fremkaldt et Sygdomsudbrud hos en Dame, udtalt sig saa bestemt imod Hypnotisme, at vi synes, hans Ord bør fastholdes i Ugebladet.

»Da jeg var en ung Mand,« siger Professor Christiansen, »spillede den hypnotiske Behandlingsmaade en Rolle, og selv om jeg har set tilsyneladende udmærkede Resultater efter den — det er navnlig hysteriske Tilfælde, det drejede sig om — har jeg en absolut Fornemmelse af, at mange Sygdomstilfælde er blevet forværret efter denne Behandlingsmaade, og *der er ikke Tvivl om, at Hypnose kan være forfærdelig farlig*. Ingen af vore førende Nervalæger anvender den, saa vidt jeg véd, heller mere.«

Professoren har tidligere holdt et Foredrag, hvori han bl. a. siger:

»Gennem Hypnosens tvinger man Patienterne til blindt at adlyde Ens Befalinger, efter at man først har bragt dem i en abnorm psykisk Tilstand, men de gør det rent automatisk, uden at deres Vilje er blevet retledet, tværtimod eliminerer man den Syges Bevidsthed, der burde være Angrebepunktet for vor terapeutiske Handlen, og efter at det er gjort, søger man at paavirke Symptomet. Man appellerer gennem Hypnosens udelukkende til Patientens underbevidste Nervecentre, der netop under Neuroserne har saa stor Tilbøjelighed til at vagabondere paa egen Haand uden Bevidsthedscentrernes Kontrol . . . For enhver, der har set et Menneske under hypnotisk Paavirkning, set dets fuldstændige Opgiven af sin egen Personlighed, set hans slaviske Underkastelse sig et andet Menneskes Vilje og Løbe, set hans søvngængeragtige Handlen, synes jeg, det maa staa klart, at det her drejer sig om noget sygeligt. Og det er heller ikke faa Tilfælde, der i Tidens Løb er refereret af Forfattere, der i øvrigt anser Hypnosens som et værdifuldt terapeutisk Hjælpemiddel, hvor det er øjensynligt, at latent Hysteri gennem den hypnotiske Behandling er blevet manifesteret . . . Jeg selv har under min Kandidattid set et Tilfælde, hvor det var ganske øjensynligt, at der ved den hypnotiske Behandling hos en meget modtagelig Hysteriker udviklede sig en angstfuld Uro, der efterhaanden antog saa alvorlige Former, at hun maatte overflyttes til St. Hans; og jeg har hos en anden Patient, der var blevet hypnotisk behandlet, set en Psykose, hvis Ytringsmaade og Form var præget af denne Behandlingsmaade, og som endnu Aar og Dag efter befinder sig paa St. Hans Hospital og fremdeles frembyder et saa ejendommeligt, af Hypnosens farvet, Sygdomsbillede, at man umuligt kan frigøre sig for, at denne Behandling har haft sin Andel i Sindssygdommen.« (Efter Berl. Tid. d. 5. - 7. - 1933.)

Fra den vide Verden

Rom. Torsdag den 20. Juli blev Konkordatet med Tyskland underskrevet. Kort før Kl. 11 indfandt Vicekansler v. Papen med Følge sig i Kongregationssalen, og snart derefter viste Kard.-Statssekretær Pacelli sig, iført sin røde Dragt, den saakaldte Purpura, ledsaget af sine Understatssekretærer og den tidligere Centrumsfører Prælat Kaas. Konkordatets Oplæsning og Signering varede til efter Kl. 12. I en Pause blev Prælat Kaas kaldt til Privat-

audiens hos den hellige Fader. Derefter aabnedes Dørene, den katolske Verdenspresses Korrespondenter fik Adgang, og i deres og flere andre Personers Nærværelse satte baade Kardinal Pacelli og Vicekansler v. Paven deres Segl ved Siden af deres Underskrifter. Kard.-Statssekretæren overrakte derefter v. Paven med varmt anerkendende Ord Piusordenens Storkors og modtog selv som Gave fra den tyske Regering en prægtig 1 m høj Gudsmoderstatue med den hellige Antonius, af Meissener-Porcellæn, med Indskrift: »Til Minde om Rigskonkordatet 1933. Den tyske Rigsregering.« N. U. bringer i næste Nr. et udførligt Referat af Konkordatet!

— — Efter at den katolske Kirkeret, »Codex juris canonici«, under Pave Pius XI's Pontifikat var udkommet i ny Udgave, blev der straks nedsat en Kommission til Udarbejdelse af den orientalske Kirkeret, under Kardinal Gasparri's Overopsyn. Den 14. Juli har den hellige Fader modtaget denne Kommission i Privataudiens for at forhøre sig om, hvorledes Arbejdet skred fremad. De mest forskellige orientalske Riter var repræsenterede: Grækere, Rusere, Æthiopiere, Melchitter, Rumænere, Ruthenere, Mechitarister, Armeniere, Kaldæer, Syro-Maroniter og Syrere. — Kardinal Sincero holdt Talen til Paven og bevidnede overfor denne Orientalernes barnlige Hengivenhed for ham. Den hellige Fader velsignede Kommissionens Arbejde, som snart vil være tilendebragt.

Svejts. I det svejtsiske Kanton Bâle, hvor Socialisterne har Flertallet i Undervisningsraadet, har man forbudt Bøner og Salmesang i Kommuneskolerne.

Men Virkningen af dette Forbud er blevet en ganske anden, end de Herrer har ventet. Alle Troende, Katholiker saavel som Protestanter, har sluttet sig sammen for at protestere her imod, og der har rejst sig en saadan Bølge af Harme, som i aarevis ikke er set i Bâle. — Klagemaalet har allerede faaet 35.000 Underskrifter, hvoraf mange hidrører fra Forældre, som har understøttet det socialistiske Parti.

Frankrig. En stor Sensationsproces udspilles for Øjeblikket i Paris. Den kendte Forfatter og Taler, Abbed Bethleem har udtalt en skarp Dom over den nyeste franske umoralske Litteratur og i Særdeleshed om Parisernes umoralske Badeliv. Efter en Klage indgivet af Forfatterforbundet har Retten idømt Abbeden en Bøde paa 10.000 Francs. Abbed Bethleem har nu gennem sin juridiske Konsulent, Lucier Lejoindre fra 12. Straffekammer, henvendt sig til Appellationsdomstolen for at faa denne Dom omstødt.

Polen. For kort Tid siden afholdt »Den kath. Aktion« i Drohobycz en eucharistisk Kongres, i hvilken hele Omegnens Befolkning deltog, ialt ca. 40.000 Mennesker med ca. 50 Gejstlige. Den hellige Fader gav Deltagerne sin apostoliske Velsignelse.

— — Diöces-Anstalten i Lodz har for ca. 3 Aar siden oprettet og i dette Tidsrum ogsaa ledet et katolsk Arbejder-Universitet, hvis Formaal det er at give Lederne af Sognets katolske Foreninger en praktisk Dannelse.

— — I Torn foranstaltede man i Begyndelsen af Juni Maaned en Konkurrence, hvori deltog mere end 60 Kirke- og Lægfolksskor med over 4000 Musikere og Sangere; samtidig med, at denne Konkurrence afholdtes, fandt den 3. Kongres for Kirkemusik Sted.

Spanien. Forfølgelsen af den katolske Kirke i Spanien har bevirket, at den katolske Dagspresse har oplevet en straalende Renaissance, hvilket sikkert er stik imod Forfølgernes Beregninger. Oplagene af de katolske Blade er gennemsnitlig 5-doblet, i flere Tilfælde endogsaa 10-doblet. Den førende katolske Avis »El Debate« i Madrid er i Dag maaske det mest læste og sikkert et af de mest bemærkelsesværdige Blade i hele Spanien. Om Hverdagen udkommer Avisen med 10 Sider og i 5 Udgaver, og om Søndagen med et stort illustreret Tillæg paa 24 Sider i det bekendte store Format.

»El Siglo Futuro«, Madrids anden katolske Avis og Traditionernes Organ, har ogsaa taget et stærkt Opsving. For ikke saa længe siden førte dette Blad en temmelig beskeden og ubemærket Tilværelse; i de sidste Maaneder er dets Oplag mere end 10-doblet, og man har som Følge heraf ogsaa kunnet udvide det betydeligt. Det blev nødvendigt at skaffe et bredere, forretningsmæssigt Grundlag, hvorfor man startede »Editorial Tradicionalista« med en Aktiekapital paa 5 Millioner Pesetas, som for Størstedelen allerede er tegnet og tilmed ved smaa Bidrag fra de bredere Samfundslag.

Ogsaa Provinspressen har taget et Opsving, som man har Lov at vente sig meget af. Den kendte Pressemand Herrera har konstateret, at der i hele Verden ikke findes en saa velorganiseret Presse som nu i Spanien.

BREVKASSE.

Adolf Hitler.

Hr. Carlo Poulsen er ikke tilfreds med den korte Fremstilling af den tyske Rigskanslers (som han kalder for St. Jørgen) Liv og Gerning i N. U. Nr. 29; han skriver bl. a.: »Den lyser just ikke af

Sympathi for den tyske Fører, og dog synes jeg, at vi fra katolsk Side kun har Grund dertil. Hitlers Gerning er først og fremmest Sejr over Materialismen. Nationalsocialismen har sejret over de internationale Magter: Kommunismen og Højfinanssen. Lad os her i Danmark ikke gøre Centrums Fejl om: at klamre sig til de marxistiske Partier.«

Har vi fra katolsk Side Grund til at nære Sympathi for Hitler? Baade ja og nej. Enhver Katholik maa være glad for Nazisternes foreløbige og forhaabentlig ogsaa endelige Sejr over Kommunismen. Vi paaskønner ogsaa alle de Love, som er rettede mod den materialistiske Aand i Kunst og Videnskab, i Familie og Samfund, i Teater- og Badeliv etc. Og fremfor alt betyder det nye Rigskonkordat ikke blot en stor Vinding for Tyskland og dets nye Styre, men det skaber ogsaa for Kirken, saafremt alle Paragraffer gennemføres loyalt, saa betryggende Forhold, at det maa regnes for et stort Fremskridt, som skyldes baade Kardinalstatssekretæren, Rigskansleren, Franz von Papen og Prælat Kaas, der har staaet for det videnskabelige Arbejde ved Konkordatets Affattelse. Men derfor behøver vi aldeles ikke at henfalde til det kritikløse Sværmeri, som gør Hitler til en ny St. Jørgen, allermindst naar vi tænker paa de mange Præster og Tusinder af Trosfæller, der blev sendt til Konzentrationslejrene, de mange dygtige, helt igennem katolske Embedsmænd, der blev trængt ud af deres Stillinger, de Voldshandlinger, som f. Eks. de katolske Svende var udsat for i München etc. Og slet ikke kan vi goutere Talemaader som: at »Centrum har klamret sig til de marxistiske Partier«. Vi raader Hr. Poulsen til at studere Forfatningskampene efter 1919; Rigsdagen talte dengang 421 Repræsentanter, deraf hørte 63 til Højrepartierne og 91 til Centrum. De Mænd, der i Dag hylder Hagekorsset, maa dengang altsaa for en stor Del have staaet i den røde Lejr, mens Centrums Taarn næsten var ene om at byde den røde Stormflod Trods og bevare Tyskland for Radikalismen. I øvrigt skulde man mene, at en Bevægelse, som farer saa haardt frem mod alle anderledestænkende, vel nok kan taale en Smule Kritik.

Haraldstedruinen.

Pastor J. Boerrigter meddeler, at Hr. Landsretssagfører G. Garth-Grüner paa Foranledning af Ringsteds katolske Menighed har henstillet til Nationalmusæets særlige Bygningssyn at restaurere Knud Lavards Kapelruin, fordi det Cementlag, der i sin Tid blev lagt ovenpaa Murresterne for at beskytte disse mod Vejrlig og Beskadigelse ved Menneskehaand, nu er saa medtaget, at det ikke længere opfylder sin Mission. Nationalmusæets 2. Afdeling har herpaa svaret, at Kapelruinen vil blive undersøgt af Arkitekt C. M. Schmidt, saasomt denne er vendt hjem fra en Ferierejse i Udlandet.

Kirkelig Kalender.

Juli.	Aug.
30. S. 8. Søndag e. Pintse.	6. S. Vor Herres Jesu Christi Forklarelse. — 9. S. e. P.
31. M. Ignatius af Loyola.	7. M. Cajetan.
1. Ti. Petri Fængsel.	8. Ti. Cyriacus, Largus og Smaragdus.
2. O. Alfons M. Liguori.	9. O. Johannes M. Vianney. — Vigilie.
3. T. Genfindelsen af Stephans Relikvier.	10. T. Laurentius.
4. F. Dominicus.	11. F. Tiburtius og Susanna.
5. L. Maria i Sne.	12. L. Clara.

Juli. Ugens Messebønner.

30. S. 8. Søndag e. Pintse (680—515); 2. Sæt Bønner: Abdon og Sennen (1021—845), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
31. M. Ignatius (1022—845).
1. Ti. Petri Fængsel (1024—847); 2. Paulus (976—622), 3. De machabæiske Brødre (1024—847).
2. O. Alfons Liguori (1026—849); 2. Stephan I.
3. T. † Genfindelse af Stephans Relikvier (1029—852); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
4. F. Dominicus (1029—852).
Hvis der i Dag — den første Fredag i August — efter Messen holdes en særlig Andagt til Jesu Hjerter, kan der i Stedet for Dagens Messe læses *Jesu Hjertes Messe* *) med *Gloria* og *Credo* og Jesu Hjertes Præfation uden nogen Ihukommelse.
5. L. Maria i Sne (1030—853).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

*) Den ny Jesu Hjertes Messe faas gennem *Jesu Hjertes Budbringer Ekspedition*, Ryesgade 26, Aarhus, og i *Katholsk Boghandel*, Stenosgade 3, Kbhvn. V. — Pris: 10 Øre.

Søndag d. 30. Juli Kl. 9 holder Pastor Peter Andreasen sin første højtidelige Højmesse i St. Josephskirken:

Bazar.

Til Fordel for St. Vincents og Pauls Søstrenes Gerning iblandt Syge og Fattige i Helsingør afholdes med Biskoppens Tilladelse Bazar **Tirsdag d. 1ste og Onsdag d. 2den August Kl. 3—10** i Nygade 6 og 8.

Gaver til Bazaren modtages med Tak af Søstrene, Nygade 8.

»Credo«s Julihefte indeh. flg.: Mennesket — et Fnug i Tilværelsen, av A. Menzinger S. J., s. 145. — Bestigandet, av Sankt Johannes av Korset, s. 148. — Ramon Lull fra Palma I, av Sigrid Undset, s. 149. — Vulgata, av Erikk Rosenörn-Lehn, s. 161. — Den heliga kommunionens tillfälliga frukter II, av Joh. van Gijssel, s. 163. — Königsberg eller Oxford, av B. D. A., s. 166. — Från Credos torn, av E. Sandqvist, s. 169.

FREMMEUDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 32.

Søndag den 6. August

1933

INDHOLD: Hvorfor ingen Skilsmisse? III. — Seksualproblemet. — Det tyske Rigskonkordat. — »Presse«. — Katolsk Presse i Udlandet. — Jubelaarets bedste Bøn. — I Fredens Hjem. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Hvorfor ingen Skilsmisse?

III.

Før svarede vi paa det her stillede Spørgsmaal saaledes: 1) Hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke skille ad. 2) De Vanskeligheder, der fører til Skilsmisse hos Ægtefolk, der ikke er i Samfund med Christus, bortfalder for dem, der ejer Christi Sandhed og Naade. Skilsmisse er altsaa utilladelig og ganske unødvendig.

Der er imidlertid endnu en Side i denne Sag, som bør berøres, nemlig Skilsmisssens Følger og Virkninger. Lad os derfor et Øjeblik se paa dem.

Som bekendt er den Verden, vi lever i, af Gud indrettet paa den Maade, at Lydighed mod Herrens Lov sluttelig altid fører til Lykke og Fred, medens Ulydighed nedkalder Guds Forbandelse og Straf over de opsætsige. I Tiden før Christus gjaldt om Lovovertræderne det Skriftord: »Forbandet enhver, som ikke holder denne (Mose)lovs Ord i Hævd og ikke handler efter dem. (5. Mos. 27, 26.) Om de Love, der staar i Evangelierne — altsaa ogsaa om Ægte-

skabets Uopløselighed — siger Apostlen Paulus: »Naar vor Herre Jesus Christus (paa Dommedag) aabenbarer sig med sine mægtige Engle fra Himlen, da vil han i Ildflammerne tage Hævn over dem, som ikke adlyder vor Herres Jesu Christi Frelsesbudskab. De vil blive straffet med evig Fortabelse [langt] borte fra ham og hans herlige Magt.« (2 Thess. 1, 8-9.)

Om man synes om det eller ikke, om man vil tro det eller ikke, det er ganske ligegyldigt: Gud følger altid den ufravigelige Regel, at »han gengælder enhver efter hans Gerninger«. »Evig Liv giver han dem, som med Udholdenhed gør det gode (Gud ved sin Lov paabyder) og saaledes stræber efter Herlighed, Ære og Uforgængelighed. Men Vrede og Harme giver han til dem, som er genstridige og ikke bøjer sig for Sandheden, men adlyder Uretfærdigheden.« (Rom. 2, 5-8.)

Man kommer til at gyse ved Tanken om, hvad de mange, der tør adskille, hvad Gud har føjet sammen, engang vil opleve, naar de skal træde frem for Guds Domstol og gøre deres Regnskab op. Men hvordan er det, medens de endnu er paa Vej dertil? Jo, Gud begynder at gengælde allerede her i Livet, selv om der kun kan være Tale om en ufuldkommen Gengældelse. I sin berømte Rundskrivelse om det kyske Ægteskabs Værdighed stiller Pius XI de mange og store Fordele, som Uopløseligheden medfører, overfor de Ulykker, der følger med Skilsmisse og allerede nu bliver til Fordærvelse, baade for det enkelte Menneske og hele Samfundet.

»Rummer Ægteskabets Livsvarighed og uopløselige Karakter en stor Fylde af Goder i sig, saa høster Skilsmisser en lige saa stor Mængde af Ulykker,« siger Paven. »Dér, hvor det uopløselige Baand er i Behold, ser vore Øjne et Samliv i Tryghed og Fred; men hér, hvor man foreslaar Skilsmisser, vakler selve Ægteskabets Institution eller giver i det mindste Anledning til Ængstelse og Mistanke. Dér hersker grundig Velvilje, og alle Goders Fælleseje vækker ved sin faste Gennemførelse Beundring; hér svækker selve Muligheden for Skilsmisse paa en ynkelig Maade disse Fortrin. Dér har Ægtefællerne en fortrinlig Hjælp til Bevarelse af Kyskhed og Troskab; hér er der mange og far-

lige Fristelser til Utroskab. Dér modtager man Børn med Glæde, værner om dem og gennemfører deres Opdragelse med Kraft og Held; hér er alle disse Opgavers Løsning behæftet med store Skavanker. Dér er sat Bom for mangfoldige Anledninger til Uoverensstemmelse mellem Familierne og Slægtningene; hér findes altfor ofte Grund og Lejlighed til indbyrdes Stridigheder. Dér kan Spirer til Fjendskab uskadeliggøres med en vis Lethed; hér lægges disse Spirer til spændte Forhold i stort Omfang og Udstrækning. Dér fremfor alt har Kvindens personlige Værdighed og Kald været saa lykkelig at genvinde den oprindelige Plads i Familien og i Samfundet; hér derimod trykkes hun paa en usømmelig Maade ned, fordi Hustruerne er i Fare for at blive forladte, naar de har tilfredsstillet deres Mænds Lidenskaber.«

Paa Spørgsmaalet: Hvorfor ingen Skilsmisse? svarer vi altsaa for det tredje: »Fordi Skilsmisse nedkalder Guds Forbandelse over Menneskene, baade i det nuværende og tilkommende Liv.«

F. K.

Seksualproblemet.

(Sluttet.)

Ethiken.

Saa meget om det Seksuelles Fysik. Herfra maa ogsaa det Seksuelles Ethik øse sin første Visdom. Ethiken maa ogsaa anerkende: at saa længe Kønsdriften tjener sin Hensigt, nemlig Forplantningen og den sande Kærlighed, saa længe er den paa sin Plads. Som en Skaberevne, der kalder Menneskene til Skaberens Tjeneste, saaledes at de hjælper med til at vække og opretholde Livet paa Jorden. Som en Skaberevne, paa hvilken Skaberens Velsignelse hviler: »Vokser og vorder mangfoldige« (1. Mos. 1, 22). Som en Forløsergave, fordi Forløseren har skænket den sin Naade gennem Sakramentets Velsignelse (Eph. 5, 32). Ja, endog som en Himmelgave, fordi den troende Mand, og især den troende Kvinde, gennem Forplantning og Børneopdragelse gør sig fortjent til Himlen (1. Tim. 2, 15).

I den kristne Ethik kan der altsaa ikke blive Tale om

en beskæmmende Foragt overfor det Seksuelle. Det er ikke forbudt de troende at kende eller tale om seksuelle Emner. Det er ingen Skam for nogen troende, at Kønndriften melder sig, at den giver baade den gifte og den ugifte noget at tage Vare paa. Den seksuelt døde er for det meste heller ikke særlig livlig under andre Forhold i Livet. Den moralske Kamp, som vokser frem af Seksualiteten, har utvivlsomt sine bitre Vanskeligheder, men Ordet: »Krigen er alle Tings Fader« passer her, hvis det ellers passer noget Sted. I Kampen mod Naturdrifterne vokser vor moralske Kraft. Den, der kan sige Nej her, kan ogsaa sige Nej overfor andre Ting, for Eks. naar Hidsigheden vil tage Magten fra os, naar fremmed Gods frister os, eller naar vi er lede og kede af vore Pligter. Den, der har Stof i sig til en virkelig kraftfuld Kærlighed, han har ogsaa Evnen til at arbejde og spare for at kunne grunde sit eget Hjem. Og at den rette Mand med sit Liv og sit Arbejde gaar ind for Kone og Barn, og at den rette Kvinde med sit Offersind gaar ind for Mand og Barn, er igen for en stor Del Eftervirkninger af den seksuelle Drift. Selv de, der tvunget af deres Kald giver Afkald paa Ægteskab og Børn, behøver Forplantnings- og Kærlighedsdriften — omend behersket — ellers vilde Kvindearbejdet ikke blive moderligt, og Mandsgerningen vilde blive kraftløs og ubeaandet.

Naar Seksualdriften saaledes hører til Moralitetens Urelementer, hvad bliver der saa tilbage af de saa meget be-rygtede seksuelle Synder? De er der desværre i udstrakt Grad. Men de ligger aldrig i selve den seksuelle Drift, men altid i en eller anden Uorden, derved, at Driften siger sig løs fra sine oprindelige Opgaver og bliver til Selvtægt. Giver man altsaa efter for Kønndriften uden at give eller kunne give et andet Væsen sit Livs hele Kærlighed, misbruger man Naturen. Skænker man ganske vist et andet Væsen hele sin Kærlighed, men udelukker principielt det fremtidige Liv — Barnet —, halverer eller afkorter man Naturen. Ser man i det seksuelle Liv bort baade fra Kærlighed og Forplantning, for i Driften ikke at søge andet end Lysten, forvrænger man Naturen. Driften i sig selv er altid god; men det er ikke altid godt, hvad Menneskene benytter

den til. Det kristne Kyskhedsideal lærer os at behandle vor medfødte Seksualdrift paa følgende Maade: 1) Det seksuelle Livs Helligdom, og eneste Helligdom, er det kristne Ægteskab. Kun her sikres Driftens naturlige Opgaver og Øjemed. Her slutter den sig som et stærkt Baand omkring to trofast elskende Mennesker. Her giver den den kommende Slægt den Eksistensberettigelse, som er Mennesket værdig. Det største i Ægteskabet er dog ikke den seksuelle, men den aandelige, personlige Kærlighed. 2) Uden for og før Ægteskabet gives ingen tilladte seksuelle Ønsker eller Handlinger. Sker dette alligevel, er det en Synd og oven i Købet en svær Synd, hvis det da ikke er saaledes, at Mennesket ikke kan gøres fuldt ansvarligt for sine Handlinger. Overfor syge, for Eks. unormale, der har den redelige Vilje, maa selv den strengeste Dommer udtale en mild Dom, uden derfor at behøve at frygte for at understøtte Letsindigheden; thi det vilde være en sørgelig Kristen, som for at begunstige sin Letsindighed vilde skyde sig ind under Sygdom. 3) Den frivillige Forsagelse, Jomfrueligheden i Guds Tjeneste og i Livskald viede til Karitas bør for en troende staa højere end den ægteskabelige Ret til Samliv. Disse Asketer er Menneskehedens stille, ublodige Martyrer, som beskærer deres egen Livsret for at kunne være rige for en større Kreds, end Familien er.

Pædagogik.

Der gives saaledes vigtige Følgeslutninger for Opdragelse og Selvopdragelse. Det ideelle vilde være, om vi kunde overlade hvert Barn til sin egen Natursans. Men den tusindarmede Forførelse tvinger os nutildags almindeligvis til tidligt at oplyse vore Børn, ikke samlede flokkevis, men enkeltvis, individuelt, helst gennem Forældrene. Det mest forkerte er at indgyde Barnet Skræk og Afsky for alt seksuelt; derved opstaar Ængstelse, Forbitrelse og Forvrængelser, som senere vil kunne hævne sig bittert. Barnet skal kende Sandheden, og Sandheden er: Alle Ting i Livet er fra Naturens Haand gode, ja, hellige; kun misbrugte er de slette; og dette Misbrug maa henregnes til Synd som andre alvorlige Synder, ikke som den eneste, den sværeste

Synd. Det vilde theologisk set være forkert — og forresten ogsaa psykologisk set —, thi den forbudne Frugt har altid den største Tiltrækning. Den bedste Udrustning til den seksuelle Kamp synes at være: overhovedet ikke for megen Talen om det seksuelle, men en alsidig Opdragelse til et moralsk, dygtigt Menneske: et troende Barn, som gerne beder, som har lært at arbejde, som har lært at forsage, som har Agtelse for sig selv, som ikke føler sig vel i daarligt Selskab, som i en hver Retning er opdraget til Maadehold og ædel Naturlighed, vil ogsaa finde sig til Rette, naar Seksualdriften vaagner: »Vandrer i Aanden, og I skal ikke fuldkomme Kødets Begæring« (Gal. 5, 16).

Robert Linhardt af »Vore Idealer«.

Det tyske Rigskonkordat.

»En aartusind gammel Strid er nu bilagt«, forkyndte den tyske Rigsregering, da den forelagde det nys afsluttede tyske Konkordat med den hellige Stol for Offentligheden. Det er for saa vidt sandt nok, som Konkordater skal afløse hin Spænding mellem gejstlig og verdslig Magt, mellem Sværd og Bispestav, der æggede Henrik 4. til Kamp mod Gregor VII, førte Hohenstauferne til Italien, gjorde Jakob Erlandssøn og Jens Grand til danske Stormænds Modstandere og giver vore Dages bolschevikiiske Kirkefølgere i Øst og Vest Fripas til Skændselsgerninger. Naar man fatter Velsignelsen ved Freden mellem Kirke og Stat og Ulykken ved en Krig mellem de to Magter, forstaar man tilfulde, at Konkordater — Kontrakter mellem Christi Rige og Jordens Riger, som ordner alle Problemer dem imellem — rager op over mange af Dagens Hændelser og Sensationer. Det er et af Tidens glædeligste Tegn, at det allerede 1919 udkomne Værk om Konkordater mellem den hellige Stol og verdslige Magter (Tipografia Polyglota Vaticana) paa sine 1100 Sider kan oplyse om mange af saadanne Traktater med Stater i og udenfor Europa, med Republikker, Monarkier og Diktaturer.

En Begivenhed af Rang er ogsaa det tyske Rigskonkordat af 20. Juli, hvorved en af Europas største Stater ordner sit Forhold til Kirken. Betydningen af denne Akt ligger ikke blot i den Fred og Beskyttelse, som sikres Kirkens Arbejde, men beviser ogsaa, at Nazismen ligesom Fascismen var i Stand til at komme til Forstaaelse med

Verdens største aandelige Magt. Og naar den officielle Erklæring bekender, at man vilde tjene den konfessionelle Fred i det af Modsætninger splittede Tyskland, og at ligesom Partikularismen blev besejret ved Rigsstatholderloven, saaledes rydder det foreliggende Rigskonkordat op med de sidste Rester af Kulturkampstemningen i Tyskland, da har Centrum døende naaet det Maal, som det har levet for siden Windhorsts Tider, og paa Trods af alle Artikler, som udelukker Præsternes politiske Virksomhed i Fremtiden, kan det med Tilfredshed notere, at dets gamle Fører, den kundskabsrige Prælat Kaas, var med til at forme den nye Tilstands Love.

Men et af de største Fremskridt tør man vel nok se i Konkordatets faktiske Fordømmelse af den Aandsretning, som arbejder paa Adskillelse mellem Kirke og Stat, at det handlyser Liberalismen, der ofte søgte denne Adskillelse underforstaaet Undertrykkelse. Maaske er endnu ikke alle Uoverensstemmelser ude af Verden med Traktatens Undertegnelse; det italienske Konkordat blev ogsaa efterfulgt af en Række ret ublide Forhandlinger om enkelte Artiklers Mening*). Men lige saa lidt som dengang vil den Slags Meningsforskelle kunne kuldaste et Konkordat, om hvilket v. Pape's Ord gælder, at det vil blive en Norm for de evangeliske Kirkers Forhold til Riget, som man sikkert ogsaa udenfor Tyskland vil have for Øje, naar Forholdet mellem Stat og Kirke skal ordnes.

Rigskonkordatet omfatter ialt 34 Artikler, hvortil der kommer en Slutningsprotokol med supplerende Anmærkninger, som iflg. Osservatore Romano af 22. Juli er en integrerende Del af Konkordatet. I den første Artikel garanterer det tyske Rige Trosfrihed og den offentlige, katolske Religionsudøvelse; den katolske Kirke har Ret til, indenfor de almindelige Loves Rammer, at ordne og forvalte sine Anliggender selvstændig og paa sine Omraader at give bindende Love og Forskrifter for sine Medlemmer.

De følgende Artikler anerkender delvis allerede bestaaende Indretninger: f. Eks. de før afsluttede Landskonkordater, den gensidige diplomatiske Repræsentation. Biskopperne og Præsterne garanteres der fuld Frihed til deres Korrespondence med den hellige Stol eller med deres troende. Ligeledes garanteres der de kirkelige Anstalter og Stiftelser Ejendomsretten og de andre for alle Statsborgere fælles Rettigheder, og der opretholdes ikke blot allerede bestaaende katolsk-theologiske Fakulteter og Seminarier,

*) Der har allerede været en Diskussion mellem »Osservatore Romano« og nogle Aviser om Artiklernes Fortolkning. Se ogsaa »Fra den vide Verden«.

men de kirkelige Myndigheder har frit Ret til at oprette nye Institutioner af denne Art, saafremt der ikke gøres Krav paa Statens finansielle Understøttelse.

I udstrakt Grad tilsikres Kirken Statens Beskyttelse: Præsterne nyder ved deres Embedshandlinger den samme Beskyttelse som Statens Organer. Den gejstlige Dragt beskytter ligesom Soldaternes Uniform.

Klerikere og Ordensfolk er fritagne for alle offentlige Hverv og Embeder, som strider mod Kirkeretten; Diøcesernes nuværende Organisation anerkendes, og saavel Stifter som Sogne, Kapitler, Ordener betragtes som juridiske Personer; Kirken har i Principet Ret til at besætte alle kirkelige Embeder uden Statens eller Kommunernes Indblanding.

De Foreninger, der vedbliver at bestaa, er delt i to Grupper. Foreningerne indenfor den første Gruppe har kun religiøse, rent kulturelle eller rent karitative Maal for Øje og stilles under den kirkelige Øvrighed. De beskyttes i deres Arbejde af Regeringen. Staten har ingen Ret til at gribe ind i disse Foreningers Væsen, udover hvad der maa anses for en Statsborgers Troskabspligt overfor sit Land.

Foreninger, som foruden religiøse, kulturelle eller karitative Formaal tillige beskæftiger sig med sociale eller kaldsmæssige Opgaver, kan indordnes under Statsforeningerne. De maa yde Garanti for, at deres Virken ikke antager nogen som helst parti-politisk eller fagforeningsagtig Karakter.

Enkelte Artikler er af saa vidtrækkende Betydning, at vi kan forsvare en Gengivelse i Ordlyd. Det drejer sig om Ordener og Foreninger, om Skoler og Præsternes Politik.

Artikel 15. Ordener og religiøse Samfund underkastes fra Statens Side ingen særlige Indskrænkninger med Hensyn til deres Grundlæggelse, Bosættelse, Antal og Medlemmernes Egenskaber og deres Virksomhed i Sjælesorgen, Undervisningen, Sygeplejen og det karitative Arbejde, i Ordningen af deres Anliggender og i Forvaltningen af deres Formue.

Artikel 21. Religionsundervisningen i Folkeskolerne, i Fortsættelsesskoler, i Gymnasierne og i de højere Lærestalter er et Pligtfag og meddeles i Overensstemmelse med den katholske Kirkes Grundsætninger. Ved Religionsundervisningen vil der, ud fra den kristelige Tros og Morals Love, blive lagt særlig Vægt paa at opdrage Eleverne til patriotisk, statsborgerlig og social Pligtfølelse, saaledes som Tilfældet er ved al anden Undervisning. Læsestof og Valg af Lærebøger til Brug ved Religionsundervisningen fastlægges efter Samraad med den kirkelige Øvrighed. Den kirkelige Øvrighed vil faa Lejlighed til sammen med Skolemyndighederne at undersøge, om Elevernes religiøse Undervisning sker i Overensstemmelse med Kirkens Lære og Krav.

Artikel 22. Ansættelse af katholske Religionslærere sker efter Samraad med Biskoppen og Landsregeringen. Lærere, som Biskoppen grundet paa deres Lære eller moralske Vandel ikke anser for egnede til fremdeles at undervise i Religion, maa ikke fungere som Religionslærere, saalænge denne Hindring bestaar.

Artikel 23. Bibeholdelse og Nyindretning af katholsk-konfessionelle Skoler garanteres. I alle Kommuner, hvor Forældre eller andre til Opdragelse berettigede Personer ansøger derom, vil der blive oprettet katholske Folkeskoler, saafremt Elevernes Antal under tilbørligt Hensyn til de lokale skole-organisatoriske Forhold muliggør en ordnet Skoledrift efter Statens Forskrifter.

Artikel 24. I alle katholske Folkeskoler vil der kun blive ansat Lærere, som tilhører den katholske Kirke og yder Garanti for, at de svarer til de specielle Fordringer, der stilles af den katholsk-konfessionelle Skole.

Den almindelige Uddannelse af Lærerne bliver ordnet saaledes, at der ydes Garanti for, at Uddannelsen af de katholske Lærere svarer til de specielle Fordringer, der stilles af den katholsk-konfessionelle Skole.

Artikel 32. Paa Grund af de i Tyskland bestaaende særlige Forhold og under Hensyn til de gennem foranstaaende Konkordats Bestemmelser skabte Sikkerheder, som beskytter den katholske Kirkes Rettigheder og Friheder i Riget og dets Lande, udsteder den hellige Stol Bestemmelser, som udelukker de Gejstlige og Ordensfolkene fra at blive Medlemmer af politiske Partier eller at virke for saadanne Partier.

Slutprotokollens Bemærkning til Artikel 32. Man er blevet enig om, at Riget foranlediger, at ikke-katholske Konfessioner underkastes samme Bestemmelser angaaende parti-politisk Deltagelse.

Det Forhold, som i Artikel 32 er blevet gjort til en Pligt for Tysklands Gejstlige og Ordensfolk, betyder ikke nogen som helst Indskrænkning i den pligtmæssige Forkyndelse og Forklaring af Kirkens dogmatiske og moralske Lære og Grundsætninger.

Gør man sig efter Gennemlæsningen af Konkordatet klart, at mange helt katholske Lande ikke tilsteder Kirken den Frihed, som her gives, at Kirkens Tjenere i Tyskland ofte har været udsat for Spot og Krænkelser, at Præstens Besøg hos de syge i visse Byer maatte ske hemmeligt og skjult, at den gejstlige Dragt ofte var et kærkomment Emne for Vittighedsbladene, at Ordensfolk før 1919 var underkastet uretfærdigt indskrænkende Bestemmelser (Jesuitere), at tyske Præster herefter i Nødstilfælde kan foretage Vielse uden forudgaaende borgerlig Vielse, at irreligiøse Forældre eller Børn ikke mere vil kunne hindre en gavnlig Religions-

Undervisning og Øvelse, at vantro Lærere ikke mere vil kunne ødelægge unge Sjæle, at kirkelige Foreninger frit kan udfolde deres Virksomhed, at Staten ikke engang selv vil gennemføre Forbudet mod Præsters politiske Virksomhed, men overlader det til Kirken, da kan man ikke undrage sig det Indtryk, at et stort Værk er ført til Ende; man kan forstaa de varme og anerkendende Ord, som Kard. Bertram efter Konkordatets Offentliggørelse rettede til Rigskansleren, og maa ønske, at den hjertelige, tillidsfulde Tone og Aand, der præger Konkordatet, fortsat maa herske i Rigsregeringens Forhold til den katholske Kirke i Tyskland, og ikke mindst naar Artiklerne nu skal føres ud i Livet.

„Presse“.

Lensgreve J. Holstein-Ledreborgs Tale
ved Ansgariusforeningens Presse møde.

(Fortsat.)

Det er et forkert Standpunkt, naar man siger: Religion for sig og alt det andet for sig. Der er ingen Ting i Livet, der ikke berøres af Religionen, dersom Religionen er det for et Menneske, som den bør være.

Det sete afhænger ikke blot af de Øjne, det ses med, men ogsaa af den Belysning, det fremstilles i. Jeg skal nævne nogle Eksempler paa Døgnproblemer, der trænger til en saadan Belysning fra katholsk Side. Det er ikke for at behandle disse Spørgsmaal her, men blot for at vise, om jeg saa maa sige — Belysningseffekterne.

Vor Tids Kunst og Litteratur arbejder for en stor Del i en saadan Retning, at en Orientering er nødvendig, dersom ikke den ukyndige skal staa raadvild. Thi baade i Kunst og Litteratur er det Tendensen, det kommer an paa, og den mærkes ofte ikke, før den har gjort sin Virkning; og det er for sent.

Hele vor Samtids Stilling til det sædelige og navnlig til det seksuelle er en saadan, at den kræver, at vi tager klar og bestemt Stilling dertil. Alt, hvad der hedder Samvittigheds-Ægteskab, Kammerat-Ægteskab eller Week-end-Ægteskab, eller hvad det hedder alt sammen, det skal vi vide, at der kun er eet Navn for, og det er Usædelighed. Hele denne moderne Indstilling til det seksuelle har ført til den uheldssvangre Lære om Fødselsbegrænsningen.

Gud har givet Mennesket Evnen til Forplantning i den Hensigt, at Mennesket skal formere sig, og af ingen anden Grund. Ej blot til Lyst, som der ikke uden Ironi staar

over Scenen paa det kongelige Theater. Men den, der forstyrrer Guds Hensigt, han handler mod Guds Vilje, og han synder.

Der er ingen Tvivl om Kirkens Stilling til dette Spørgsmaal; og dog træffer man, selv blandt dannede Katholiker, dem, der staar usikre i dette Spørgsmaal.

Men den Mentalitet, der er Oprindelsen til denne Lære, er konsekvent gaaet et Skridt videre og arbejder nu for Lovligheden af Fosterdrab. Paa Møder og i Aviser arbejdes der for denne Fordring med Argumenter og Talemaader, der som en snigende Gift trænger ind i Befolkningen og leder den til at underskrive sin egen Dødsdom.

Kirkens Lære er, at kun Gud er Herre over Liv og Død, ogsaa det gryende Liv.

Naar Skolerne mere og mere drages ind under Statens Kontrol og mere og mere gøres til en offentlig Institution, saa skal vi gøres opmærksomme paa, at dette rummer en Fare for vore katholske Skoler som for alle konfessionelle Skoler.

Ikke blot hvad der sker inden for Landets Grænser, men ogsaa hvad der gaar for sig i det fremmede, kan trænge til en saadan Belysning; og maaske netop dette i højere Grad, fordi vi ikke kan kontrollere det med vore egne Øjne.

Naar Nazisterne i Tyskland nu forkynder, at deres Maal er et enigt Tyskland: eet Rige, eet Folk, een Race, een Vilje, eet Maal, saa kan der for mange være noget tiltrækkende i et saadant Program; men saa kommer det an paa, om hertil skal føjes, som Bismarck gjorde det, en Religion, en særlig tysk eller germansk Religion. — Der er Tegn i Sol og Maane, der tyder derpaa.

Den nationalsocialistiske kirkelige Bevægelse har paa et Møde vedtaget, at der kræves en ensartet Rigskirke. Lederen af Bevægelsen, Pastor Hassenfelder, har udtalt: »Kun Ensretning af Stat og Kirke kan frembringe den uhørte Kraftstigning, som Nationen behøver for at naa sit Maal.« Men de bayerske Biskopper skriver i deres Hyrdebrev: »At den katholske Kirke ikke kan gøres til en national Kirke, siger allerede dens Navn. Planlæggelsen af en Nationalkirke er for Katholiken ensbetydende med Frafald fra hans Tro.«

Med andre Ord: dersom dette sker, saa er det Indledningen til en ny Kulturkamp i Tyskland, og det kan heller ikke være os ligegyldigt, selv om vi bor i et andet Land. Det er en af de Ting, som vi bør holdes à jour med, og det kan kun vort eget Blad gøre.

I Østrig er der opstaaet en anden Bevægelse paa rent kristeligt, man kan næsten sige katholsk Grundlag. Dens

Mærke er ikke Hammer og Segl og ikke noget Hagekors, men Korset. Vi staar altsaa her overfor Muligheden af en Kamp mellem det protestantiske Preussen og det katholske Syd-tyskland, og hvor beklageligt det end vilde være, om de kristne Kirker i Europa netop nu skulde bekæmpe hverandre, saa er det en Mulighed, vi under de oprækkende Forhold maa regne med og være forberedte paa.

Og naar de Gudløse i Rusland, Spanien og Meksiko forfølger Kirken og dens Tjenere, saa er det af Vigtighed, at Katholikerne lærer de virkelige Forhold at kende og ikke lader sig bilde ind, at det her drejer sig om Frihedens og Oplysningens Fremskridt og Kamp mod aandeligt Mørke og Tvang.

Her viser der sig et oprækkende Uvejr, og det er en Fare, der ikke mere kan være nogen Tvivl om. Den kommer, saa sikkert som Amen i Kirken. Og skønt jeg ikke tror, at en aaben Fejde er sandsynlig her i Landet, saa kan en saadan Bevægelse ikke gaa hen over Verden, uden at vi kommer til at mærke Dønningerne herhjemme. Den Tid er forbi, da de Gudløse kæmpede i Ly af Frasen om Tolerance. Det var kun saa længe, de ikke følte sig stærke nok til at gaa angrebsvis til Værks. Nu mener de, at Tidspunktet er kommet, og nu kommer Kampen til at staa, ikke mellem forskellige kristelige Anskuelser, ikke mellem Kristne og Muhamedanere, ikke engang mellem Kristne og Hedninger, men mellem den Del af Menneskeheden, der anerkender et højeste Væsen som sin Overherre, og mellem dem, der ikke anerkender noget højere end dem selv. Kampen kommer til at staa for eller imod — Gud.

Det ligger i Sagens Natur, at denne Kamp ikke bliver Spilfægteri, men at det bliver Alvor. De Fremstød, som Kampen allerede er indledet med fra de Gudløses Side, tyder ikke paa, at den vil blive ført med aandelige Vaaben alene. Saa gælder det om at staa samlet. Saa gælder det fremfor alt om at blive varskoet i rette Tid, at vi bliver gjort opmærksomme paa ethvert oprækkende Uvejr, at vi, saa at sige, hver Uge kan læse Vejrmeldingen for den kommende Tid.

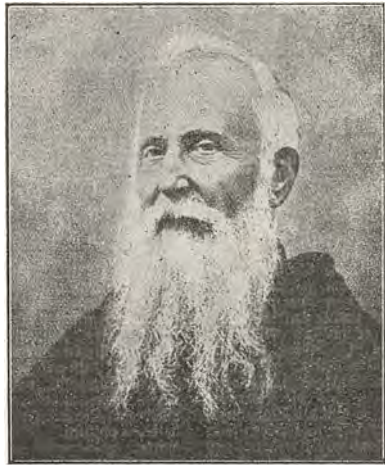
Men det at skrive denne Vejrmelding, det at følge Gangen i disse Begivenheder, hvad enten de foregaar nær vore Kyster eller langt herfra, det er Pressens Sag. Det er den Opgave, som fremfor alt vil blive stillet vort Blad. Men en saadan Opgave kræver et stort Arbejde. Den kræver paalidelige Underretninger udefra, den kræver vore bedste Hoveders og vore bedste Pennes Medarbejde.

(Sluttes.)

Katholsk Presse i Udlandet.

Den franske katholske Presse staar i evig Gæld til den Mand, hvis Billede vi bringer, fordi Pater Vincent de Paul Bailly var dens klartseende og maalbevidst handlende Skaber og Organisator. Overbevist om den katholske PresSES Betydning grundlagde han i 1873 Bladet »Pélerin«, som 1877 blev et illustreret Ugeblad og den 10. Juni 1883 forvandlede til et Dagblad, »La Croix«, som nu gennem 50 Aar har ydet den franske Kirke uvurderlige Tjenester.

P. Bailly startede i sin Tid Bladet »La Croix« uden materielt Rygstød med de kække Ord: »Vi træder offentlig frem med Korset, og Korset vil hjælpe os til Sejr. Vi vil og skal tilkæmpe os den Plads, der tilkommer Gud og Kirken. Derfor sætter vi Korset øverst paa Bladet.« Da man senere tog altfor meget Hensyn til en af enkelte udtalt Misbilligelse og fjernede

P. Vincent de Paul Bailly.

Korset, dalede Bladets Oplag fra 30,000 til 14,000 Abonnenter. Saa satte man igen den Korsfæstedes Billede øverst paa Titelbladet, og nu har »La Croix« naaet et Oplag paa ca. 700,000 Abonnenter. Pater Bailly udgav flere andre Blade, og efter hans Død fortsatte det af ham grundlagte Forlag: »La Maison de la Bonne Presse« hans Virksomhed til største Velsignelse for den katholske Presse i Frankrig. Hver Side af Bladet viser, at »La Croix« vil være Kirkens Blad, som arbejder for den katholske Opdragelse og Familie; denne Tendens røber den Korsfæstedes Billede paa Bladets første Side, men den gør sig ogsaa gældende i hver Fortælling og hvert Billede.

Desværre er den politiske Indflydelse, som »La Croix« med samt sine mange Aflæggere i Provinsen har, ikke altfor stor, hvad der i 1932 foranledigede nogle Mænd til at grundlægge det katholske, politiske Dagblad »L'Aube«. Til den venligt sindede Presse i Frankrig maa regnes »L'Ami du Peuple«, »Figaro«, »Journal des Débats« m. fl.

Fremtrædende Uge- og Maanedblade er i Frankrig især

»Le Pélerin« (over 1 Mill.), »La Vie Catholique«, »Correspondant« og »Études«.

Man maa undre sig over det tyske Centrumspartis seje Energi*) trods alle de Trængsler og Genvordigheder, som de sidste Maaneder har bragt over alle ikke-nazistiske Partier. En af Grundene til denne Sejghed er denne; Det katolske Parti har altid været støttet af en mandigt kæmpende Presse. De **tyske Katholiker** har 434 Dagblade, som tilsammen daglig udsendes i henved 3,000,000 Eksemplarer. Bagvaskelser og Smædeskrifter faar ikke ret lang Levetid, naar mere end 400 katolske Blade kan forsvare Kirken. 400 katolske Aviser staar bag hver Bevægelse i den katolske Aktion. 400 Skildvagter fortæller 3 Mill. Mennesker, hvad der er hvad, og hvem der er hvem i det politiske, sociale og religiøse Tyskland.

Nu maa man ganske vist ikke overvurdere disse Tal. Rent bortset fra, at hele den tyske Presse tor Øjeblikket er i Smeltediglen, og at der ikke kan siges noget bestemt om den, saa har 50 % af disse 434 Dagblade en rent lokal Karakter og henregnes til »Kleinpresse«. Den katolske Presses Stilling er ogsaa i Tyskland ringe, for saa vidt som Oplagene slet ikke svarer til Katholikernes Antal. »Berliner Tageblatt« alene udkommer f. Eks. i større Oplag end alle katolske Blade i Berlin, München, Dresden, Stuttgart, Karlsruhe, Mainz, Köln og Breslau tilsammen; og ligeledes havde i alt Fald indtil for nylig et eneste Tidsskrift paa Forlaget Scherl & Mosse flere Abonnenter end Tysklands katolske og protestantiske Tidsskrifter tilsammen.

Egentlig er der kun tre Dagblade, der er udbredt over hele Tyskland og har et virkeligt Format. Det ene er »Germania«, hvis første Nummer udkom d. 1. Januar 1871, da Kulturkampens Storme gik hen over den tyske Catholicisme. I over 60 Aar har det med Kraft hævdet den katolske Tanke i det offentlige Liv, og da det udkom i Hovedstaden, har det altid vedligeholdt et intimt Samarbejde med Centrumsfraktionens Førere. I Øjeblikket føres der vigtige Forhandlinger, som vil være afgørende for Bladets Fremtid. Det forlyder, at v. Papen, der altid har været en Hovedaktionær i »Germania«, men afholdt sig fra politisk at paavirke Redaktionen, nu vil sælge sine Aktier til Baron v. Twickel, der staar ham politisk nær. Bladet skulde saa styre en katolsk-konservativ Kurs og løses fra sin Forbindelse med Centrumspartiet for vistnok at blive knyttet til det konservative Forbund »Kreuz und Adler«, som v. Papen har grundlagt. For Centrum vil dette betyde et svært Slag. Hvordan det end maatte forholde sig,

*) Ovenstaaende blev skrevet for ca. 2 Maaneder siden.

blev den gamle Redaktion i hvert Fald sagt op i Slutningen af Maj, og man taler om, at Emil Ritter, v. Papens gamle Redaktør-Emne, skal være Chefredaktør. (Er sket!)

»Kölnische Volkszeitung« er ældre end »Germania«, den blev stiftet af den store Forkæmper for den katholske Presse, Joseph Bachem, og det første Nummer udkom d. 1. April 1860. »K. V.« vil være katholsk i Politik og Kultur, en Forkæmper for Kirkens Ret paa konservativt-nationalt Grundlag. Karakteristisk for »K. V.« er dets Interesse for de kulturelle Fænomener, Lydhørhed over for sociale Spørgsmaal og den udmærkede Handelstidende, der følger med, og som anerkendes ogsaa fra ikke-katholsk Side. Bladet traadte i sin Tid stærkt i Brechen for kristelige Fagforeninger i Modsætning til det af Kardinal Kopp inspirerede »Germania«, som var for Fagafdelinger inden for de allerede bestaaende religiøse Arbejderforeninger.

»Augsburger Postzeitung«, det ældste katholske Blad, blev grundlagt i 1687 og kan se tilbage paa en omskiftelsesrig Historie. Indehaveren, Forlaget Haas & Grabherrs utrættelige Anstrengelser har især i de sidste Aartier haft Held med sig og bragt Bladet frem i første Række. »A. P.« har et Præg, som er forskelligt fra andre Avisers: Det er fornemt, roligt, sagligt, elsker grundigt gennemarbejdede Artikler, som kan orientere paa Handelens, Politikens og Kulturens Omraade. »A. P.« har især sin Opmærksomhed henvendt paa Forholdet til Protestantismen, som den behandler i et særligt Bilag; men der findes ogsaa andre Bilag, som orienterer med Hensyn til Kirken, Akademikerne, Litteraturen, Ungdommen etc.

Østrigs førende katholske Organ er »Reichspost«, og dets Chefredaktør Dr. F. Funder, der har gjort sig højt fortjent af den katholske Sag i dette Land. Et Eksempel kan illustrere det. Da Los-von-Rom-Bevægelsen i 1898 vilde »reformere« Ægteskabsloven, samlede Bladet over 4 $\frac{1}{2}$ Million Underskrifter imod »Reformen« og forhindrede Loven. Bladet har bestaaet siden 1. Januar 1894 og i sin snart 40aarige Tilværelse tjent den katholske Kirke trofast uden altid at blive støttet efter Fortjeneste fra Katholikernes Side. Chefredaktørens Artikler nyder berettiget Anseelse. Svært truet blev Bladet, da Pøbelen i 1927 stormede Huset og satte Brand paa Redaktion og Trykkeri. Kun med yderste Besvær lykkedes det at bevare Huset for Undergang, og Skaden blev anslaaet til over 300,000 Schilling. Kommanditselskabet Herold har i 1929 udgivet »Das kleine Volksblatt«, som er beregnet for de brede Lag; det naaede snart et Oplag af 100,000. »Reichspost har i den sidste Tid faaet særlig Interesse, fordi det i Modsætning til de rigstyske Aviser ikke staar under Censur. Det er utvivlsomt rigtigt,

hvad en af de førende østrigske Katholiker forleden skrev: »Vi (i Wien) føler os her som alle tyske Katholikers Ordførere. Da man i Köln og München ikke maa tale frit, som man tænker, da de tyske Katholiker i Successionsstaterne ogsaa er bundne, tales det frie tyske, katholske Ord i Dag udelukkende i Østrig, og ingen skal forbyde os at sige dette Ord.«

I **Italien** har Episkopatet i den senere Tid begyndt en storslaet Propaganda for den katholske Dagspresse; der udkommer talrige Hyrdebreve, i hvilke det bliver forklaret, at det bør være en alvorlig Samvittighedssag for Katholikerne at understøtte de katholske Blade og agitere for dem. »Osservatore Romano« hilser dette Propaganda-Felttog og beklager samtidig, at Italiens Katholiker hidtil har negligeret deres Dagspresse paa en næsten strafværdig Maade. Der skrives bl. a.: »For nylig maatte vi konstatere, at de 40 Millioner italienske Katholiker, der findes, ikke kan overkomme at opretholde blot et halvt Dusin katholske Dagblade; og dog kunde der sikres dem en blomstrende Bestaaen, hvis blot alle Verdens- og Ordenspræster i Italien var Abonnenter; det vilde betyde et dagligt Oplag paa ca. 100,000 Eksemplarer. Paven, som allerede længe har været bekymret over den katholske Presse i Italien, har gennem Kardinalstatssekretæren udsendt en Skrivelse til Katholsk Aktion, hvori han opfordrer alle til at støtte Pressens Sag. I Lighed med Foranstaltninger i andre Lande har Katholsk Aktion nu fastsat en Pressesøndag, hvor Gejstligheden og alle Aktionens Filarer skal udfolde en gennemgribende og storstilet Propaganda for den katholske Dagspresse.

Som det er nu, kan Neapel med omtrent 1 Million Katholiker, Palermo med ca. en halv Million, overhovedet hele Syditalien fra Rom og nedefter ikke opvise et eneste Dagblad, Ugeblad eller Maanedsblad. De politiske Forhold, som har gjort det af med mangt et blomstrende Dagblad, bærer sikkert ogsaa en stor Skyld, men mindst ligesaa meget Sydlændingens altfor sorgløse Optimisme.

Indtil for faa Aar siden havde heller ikke **Spanien** en stærk katholsk Presse. Dette har forandret sig; og især fører »El Debate« en sejrrig Kamp mod Vantro og Umoral. Dens Udgiver Herrera er Typen paa den katholske Lægmands apostel. Han forblev ugift og gav ogsaa Afkald paa Præsteværdigheden for kun at vie sig til Pressens Apostolat. Som »N. U.« før har meddelt, har han nu overtaget et fremadstræbende politisk Partis Ledelse; men »El Debate« er en af Europas bedste Aviser og fortsætter sin utrættelige Kamp for Kirkens Idealer.

De store Republikker i **Sydamerika** er ikke kommet ud over de første Skridt paa Vejen til en katholsk Presse.

Brasilien med ca. 40 Millioner Indbyggere kan ikke opvise en eneste katholsk Avis, mens den liberale Presse blomstrer, og skønt det er yderst nødvendigt til Betyggelse af det rige Lands katholske Fremtid.

»Catholic Press Directory« opgiver, at den katholske Presse i **De Forenede Stater** omfatter: 9 Dagblade, 1 Blad, der udkommer tre Gange om Ugen, og 3, der udkommer to Gange om Ugen; endvidere 113 Ugeblade, 6 Skrifter, der udkommer hver 14. Dag, 113 Maanedsskrifter, 13 Skrifter, der udkommer hver anden Maaned, 31 Kvar-talsskrifter, 2 Aarbøger og en Publikation, der udkommer hvert andet Aar.

Det samlede Oplag af hele den katholske, periodiske Presse i De Forenede Stater udgør 7 Millioner Eksemplarer, fordelt blandt 21 Millioner Katholiker.

Sproglig set fordeles Pressen som følger: Engelske: 233, tyske: 17, polske: 16, czekiske: 10, franske: 10, italienske og slovakiske: hver 6, ukrainske: 4, litauiske: 3, slovenske: 3, ungarske: 3, spanske: 1, og Blindeskrift: 1. Kun 1 Dagblad udkommer paa Engelsk. Intet Organ udkommer derimod paa Irsk, men en Række udenlandske Organer offentliggør Artikler paa Gaëlsk.

Jubelaarets bedste Bøn.

Vor Hellige Fader ønsker, at vi i Aar paa en særlig Maade mindes vor Frelzers Død paa Korset, som bragte Menneskeslægten Frelse og Fred. Af samme Grund har han udtalt det Ønske, at vi mere end ellers deltager i det hellige Messeoffer, fordi det netop er det levende Minde om Jesu Offerdød paa Korset.

Der er derfor indledet en Aktion over hele Verden for at formaa alle Katholiker til mere end ellers at tænke paa den uendelig store Gave, vi har i Messeofret, og til mere end ellers at benytte den.

Det er blevet sagt, at *»den hellige Messe er Jesu Hjertes Pulsslag«*. Og der ligger en stor Sandhed i denne Sammenligning. Hjertet bevirker jo ved de regelmæssige Slag Blodets Kredsløb gennem hele Legemet og tilfører derved alle Legemets Dele Liv og Varme. Saaledes strømmer der fra Jesu Hjerter i den hellige Messe Naadens Liv og Varme gennem hele Kirken, som jo er Jesu mystiske Legeme.

Pulsslaget foregaar roligt, støt og uden Larm. Vi ænser det slet ikke. Paa samme Maade modtager vi Naade over Naade ved Frelserens Hjerteblood i den hellige Messe,

uden vi ved af det. Hver Gang, vi sejrer over en Fristelse eller øver en god Gerning, er det Pulsslaget fra den hellige Messe, der har naaet os.

Pulsslaget standser aldrig, saa længe vi lever. Jesu Hjertes Kærlighed i Messen hører aldrig op. Uden Pause, Dag for Dag, ja, Dag og Nat staar der Præster i et Kapel, i en Kirke, snart hist, snart her paa Jorden, og ved deres Hænder fornyer Jesus sit Korsoffer.

Pulsslaget skal være regelmæssigt — nyt Blod skal uophørligt tilføres Legemet. Mon det ikke ogsaa har sin Betydning for vort overnaturlige Liv, at vi regelmæssigt tilfører vor Sjæl Naade og Livskraft fra den korsfæstedes Hjerte, gennemstunget for vor Skyld . . . ?

Vor Hellige Fader har Ret: Vi kan aldrig fejre Minde-aaret om vor Frelse bedre end ved ofte og med Andagt at overvære den hellige Messe. Men han vil, at vi gør det i inderlig Forening med ham; han føler sig som vor Fader og beder os derfor om at opofre Messen med ham, i hans Mening, og det er i dette Jubelaar, at Mindet om vor Frelse skal bringe Sjælene Fred, den hellige Kirke Frihed i alle Lande og Folkene varig Endrægtighed og sand Velstand.

Vor Hellige Fader ønsker i den Grad at være forenet med os, at han beder os om at notere de hellige Messer, vi hører eller lader læse, paa en Seddel, som senere skal sendes til Rom, saa han kan se, hvor mange af hans Børn, der har fulgt hans Opfordring.

Sedler og Billeder vil om kort Tid blive udsendt gennem »Jesu Hjertes Budbringer«, da den Hellige Fader har overdraget denne Aktion til »Bønnens Apostolat«.

J. Koch S. J.

I Fredens Hjem.

Den hellige Ignatius' Exercitier har erobret Verden i vore Dage som ingen Sinde før. Hver Stand, hver Alder, hvert Køn holder sine aandelige Øvelser. Der gives Exercitier for Politibetjente, for Lærere, for Journalister. I Maj afholdtes for tredje Gang i Haag Exercitier for Diplomater. Ved det forberedende Møde havde ikke færre end 800 Interesserede indfundet sig: Gesandter, Legationsraader, Legationssekretærer og Ambassadernes Personale.

Og hvorfor ikke? Mere krævende end nogen Sinde forlanger de evige Spørgsmaal Svar i vor Tid; færre og færre bliver der, som gider eller kan løse dem; mere og mere længselsfuldt higer det urolige Sind bort fra Verdens Jag efter Fred og Samling. Og saa oplever Sindet i Exercitier næsten altid, hvad P. Fr. Muckermann forleden skrev om

de aandelige Øvelser, som katolske Kunstnere havde holdt: »Vi var dér en rigtig Arbejdslejr, hvor alle Menneskets Kræfter beskæftigedes. Tugt og Disciplin herskede dér, Religion og Skaberglæde, og intet uheelligt traadte over Tærskelen. Hvad disse Mennesker hviskede til hinanden, var endog i Rekreationstiden noget stort og helligt. Man saa, at disse Kunstnere forstod, at hvert Kunstværk, som stammer fra Menneskehaand, er afhængigt af vort eget Livs store Kunstværk.«

Vort eget Livs store Kunstværk! Hvor mange arbejder paa det? Gid der maatte være flere og flere, der melder sig til de forskellige Kursus i Roskilde, Trørød og andre Steder. Hvem der en Gang har været med, f. Eks. i Trørøds smukke og andægtige Kapel og har set de unge og ældre Ansigter bøjet i Samling og Andagt, har følt den dybe, hellige Ro sænke sig som kølige Vande over Sjælen, vil altid beholde en stille Længsel efter det dejlige Landhus, den smukke Park, hvor man kan være saa alene, den velgørende Husorden, der fjerner al Verdens Støj og Bekymring fra en, for at man desto inderligere kan tænke paa det ene nødvendige.

NYE BØGER.

Papstgeschichte von den Anfängen bis zur Gegenwart von Dr. Franz Xaver Seppelt und Prof. Dr. Klemens Löflter. Verlag Kösel & Pustet, München 1933, 565 Sider med 919 Illustrationer. Pris: Mark 5,90.

Man skulde paa Forhaand mene, at Forfatterne havde paataget sig en nærmest uløselig Opgave ved at prøve paa i eet Bind paa mindre end 600 Sider at faa det væsentlige med af det uhyre Stof, som Pavedømmets Historie igennem 1900 Aar rummer; men det er virkelig lykkedes, og det paa en saadan Maade, at Bogen, der henvender sig til alle Kredse, er blevet et historisk Værk af høj Standart og sikkert vil faa stor Betydning for alle Katholiker, ikke mindst for os danske, hvis Viden netop paa dette Omraade som Regel lader meget tilbage at ønske.

I Ord og Billeder faar Læseren et storslaaet Indblik i de Ideer, Kampe og Sejre, der tilsammen giver os Kirkens Historie fra Petrus til Pius — ikke saadan at forstaa, at noget bliver stukket under Stolen — nej, tværtimod synes Vurderingen af Enkeltpersoner ofte at være af skrappere Art end hos Pastor, hvis Objektivitet i hans »Geschichte der Päpste« jo er almindelig beundret. Det kommer vel for største Delen af, at Forfatterne ofte har maattet ud-

trykke sig i Lapidarstil for at faa al Ting med, saaledes f. Eks. ved Omtalen af Innocens VIII.

Forfatternes ovennævnte Fremstillingsmaade har imidlertid for almindelige Læsere den store Fordel, at man ikke her, som ved Læsning af de store historiske Værker, hvis Bredder ofte virker næsten utaalelig, fristes til at »springe over«, hvorved ikke sjælden Totalindtrykket af en Sag eller Person udviskes. Et typisk Eksempel herpaa er Forfatternes Omtale af Julius II, hvor vi paa ca. 5 Sider faar et aldeles storslaaet Indtryk af denne vældige Paves mægtige Personlighed og utrolige Energi. Her fristes man sandelig ikke til at »springe over« — og dette gælder hele Værket fra først til sidst.

Paa Grund af den indskrænkede Plads, der staar til Raadighed, er det mig desværre umuligt at gaa nærmere ind paa Enkeltheder; een Ting maa dog endnu nævnes, nemlig det store og udmærkede Illustrationsmateriale, der er udvalgt med overlegen Dygtighed og Smag.

At Bogen desuden er skrevet paa et saa letlæseligt Sprog, saa at enhver Elev i Mellemskolen kan studere den uden mindste Besvær, er en ikke uvigtig Fordel, der bevirker, at den egner sig glimrende som en baade god og nyttig Gave ved festlige Lejligheder til den opvoksende katolske Ungdom.

A. N.

Fra Hovedstad og Provins

København. Fra Vikariatet. Kirkelige Bekendtgørelser, Aarg. XXXIII, Nr. 2, meddeler bl. a., at de sædvanlige Præsteeksercitier afholdes i Aar fra den 18. til den 21. September i Ordrup. — Af Udnævnelser, som vi hidtil ikke har bragt i Ugebladet, nævner vi: Pastor Mesters som Kapellan i Roskilde, Pastor Rupp, Kapellan i Haderslev, Pastor Hake, Kapellan i St. Ansgar, Pastor H. Beret, Rektor for Assumptionsøstrene, Pastor A. Ammerlaan, Rektor for St. Hedvigssøstrene i Aabenraa.

— — Søndag den 30. Juli Kl. 9 var St. Josefs Kirke fyldt til Trængsel i Anledning af den **første Højmesse**, som den unge Pastor Andreasen læste efter sin Hjemkomst fra Rom. Højmessens overværedes af Hs. Excellence Biskoppen og Provikaren Pastor Schreiber, og Celebranten blev assisteret af Præsterne Benzon og C. Jaworski. Pastor Benzon holdt Prædikenen og tolkede for de andægtig lyttende Tilhørere Præstedømmets ophøjede Kald. Længe

varede det, inden alle havde modtaget Primitsvelsignelsen. Pastor Andreasen kommer til at virke ved Sakramentskirken, idet han allerede har modtaget sin Udnævnelse som Kapellan. N. U. ønsker den nye danske Præst hjertelig Velkommen og Guds rige Velsignelse! Pastor Casimir Jaworski er udnævnt til Sognepræst i Svendborg. Pastor Ravelli flytter til Rom.

— — Et Sørgebudskab har naaet os fra Frankrig: Frk. **Margrethe Frank-Rasmussen**, som i sin Tid har arbejdet ivrigt med i vor hjemlige Ungdomsbevægelse, fik for nogle Maaneder siden en Plads i Avignon og havde fundet sig vel tilrette i de nye Forhold, som tilfredsstillede hendes Lærelyst overmaade meget; hun er nu afgaaet ved Døden af Plettyfus. Med hjertelig Deltagelse tænker vi paa hendes haardtprøvede Hjem og anbefaler den afdøde til de troendes Forbøn. R. i. p.!

— — Mandag den 31. Juli døde paa St. Josefs Hospital **Politimester F. Kyhse**. I 12 Aar, fra 1915 til 1927, sad Kyhse i Forvaltningsraadet for St. Ansgar Menighed, hvor han i sin Egenskab af Jurist ofte var til stor Støtte. I en Aarrække benyttedes afdøde som Dirigent ved næsten alle større katholske Møder og Generalforsamlinger her i København, indtil han i 1927 udnævntes til Politimester i Lemvig.

Kyhse hørte til de stille i Landet, men med aldrig svigtende Interesse fulgte han det kirkelige Liv og var altid beredvillig til Tjeneste. Ved sit ligefremme og venlige Væsen vandt han sig mange Venner, som nu med Vemod vil erfare hans Død. Det er atter et af de gode og ansete Navne, som glider bort, et af dem, der prægede vort Menighedsarbejde i en Tid, hvorfra der nu snart ikke er flere tilbage. R. i. p.!

Thorshavn. Søndag d. 23. Juli havde vi den Glæde at se vort lille Kapel fyldt til Trængsel. Henved 80 Katholiker overværede den hellige Messe. Det var dog ikke Færinger, men franske Turister. Abbé Bataille holdt en lille Indsamling til Fordel for vort nye Kapel, som vi haaber kan tages i Brug i September Maaned.

Indre Mission synes at blive nervøs. K. F. U. M.'s danske Sekretær har bosat sig i Thorshavn for at organisere den kristelige Ungdom. Bedre sent end aldrig! En Gruppe D. F. D.-Drenge gæster vore Øer. Rygter i den danske Presse om Katholikernes Propaganda her paa Færøerne er falsk Alarm. Ligeledes »Dagens Nyheder«s Meddelelse om gratis Alderdomshjem, eller at Johannes Patursson skulde være blevet Katholik.

E. B.

Fra den vide Verden

Rom. I Maj Maaned i Aar er der solgt 1704 Billetter til Bryllupsrejser til og fra Rom. 21 af disse Billetter er solgt i Udlandet, enten fra Grænsestationer eller fra Rejsebureauer. Siden Statsbanerne den 29. Juli forrige Aar indførte en speciel Prisnedsættelse for Billetter til Bryllupsrejsende, har 22,329 Brudepar gjort Brug af denne Lettelse.

— — Castel Gandolfo ligger paa den vestlige Side af Albanersøen. Indtil 1870 var det den hellige Faders Sommer-Residens. Kastellet blev ved Garantiloven af 1871 anerkendt

som et af de 3 Palæer, der skulde staa til Pavens Disposition og nyde godt af Eksterritorialretten, men siden Piemonteserne indtog Rom, har ingen Pave betraadt Kastellet. Lateranoverenskomsten af 1929 gav imidlertid uden Forbehold Castel Gandolfo tilbage til Paven. I de sidste Aar har man været beskæftiget med at restaurere Bygningen, som var en Del forfalden. Meddelelsen om at Pius XI vil tilbringe Sommeren der, er endnu ikke bekræftet. Pavens sidste Udflugt dertil bevidner, hvor gunstigt den kirkepolitiske Situation i Italien udvikler sig.

Italien. Før General Balbos store Luft-Armada begyndte sin eventyrlige Flugt til Amerika, blev alle Flyvemaskiner og Besætningen velsignet af Mgr. Carlo Ferrari. Ogsaa efter end og lykkeligt gennemført Flyvning vilde de 100 Mænd, der under Balbos Ledelse havde naaet deres

Maal, takke Gud og en stor Takkegudstjeneste blev afholdt i Chicagos Kathedralkirke af Jesu hellige Navn. Tedeum blev sunget, og Færden sluttede, saaledes som den blev begyndt, med Bøn. Den hellige Fader har telegrafisk overdraget til Kard. Mundelein at overbringe Flyverne sin apostoliske Velsignelse. — Flyverne er allesammen ugifte Mænd. Kun General Balbo har Familie og »Daily Telegraph«s romerske Korrespondent fortæller, at hans Hustru var meget ængstelig og bad sin Mand om at opgive sine Planer. Da nogle Gæster ved et Privatselskab hos Balbo ogsaa trængte ind paa ham for at faa ham til at opgive Flyverfærden som for farlig, svarede Generalen smilende: »Basta! Jeg har besluttet mig til at flyve og jeg skal flyve! Aldrig har man fuldført noget ved at blive hjemme og være bange!«

England »Universe« meddeler i denne Uge, at dets Gennemsnitssalg i de sidste seks Maaneder har været paa 101,770 pr. Uge — det største Oplag noget katholsk Ugeblad i Verden har opnaaet (??).

Nøjagtig fire Maaneder efter at Bladet startede sin Indsamling med det smukke Formaal at sende en Skare arbejdsløse engelske Arbejdere paa Pilegrimstog til Rom, er det indkomne Beløb gjort op til 4,037 Pund Sterling, fordelt paa 5,074 Bidragydere. Fra hele Jorden er Bidragene strømmet ind, ja selv fra Danmark har Bladet modtaget en Pengegave til det smukke Formaal.

Tyskland. Ungdomsføreren for det tyske Rige bekendtgør den 30. Juli:

At være Medlem af »Hitlerungdommen« og de unge Pigers Forbund samtidig med, at man er Medlem af en konfessionel Ungdomsorganisation fører til bestandige Ulemper, da de konfessionelle Organisationer ikke indskrænker sig til deres egentlige, kirkelige Opgaver.

Jeg forbyder derfor Medlemmer af national-socialistiske Ungdomsforeninger samtidig at være Medlem af en konfessionel Forening. Dette Forbud træder straks i Kraft. Jeg forbeholder mig udtrykkelig at ændre mine Forholdsregler, naar de konfessionelle Ungdomsorganisationer indskrænker sig til deres egentlige Opgaver. *Baldur v. Schirach.*

Paa St. Annæ Hjem for ældre Trosfæller, Skipper Clementsallé 13, er der endnu Plads til et ældre Ægtepar eller en enlig Herre eller Dame over 60 Aar. Helst personlig Henvendelse til Søstrene paa Stedet. Tel. Amager 5985.

Vor kære Moder, Bedstemoder og Svigermoder
Enkefru **Theresia La Barbera**,
er stille hensovet i Herren Fredag den 28. Juli.

Familien Salvatore La Barbera.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Kirkelig Kalender.

Aug. 6. S. Vor Herres Jesu Christi Forklarelse. — 9. S. e. P.	Aug. 13. S. 10. Søndag e. Pintse.
7. M. Cajetan.	14. M. Vigilie.
8. Ti. Cyriacus, Largus og Smaragdus.	15. Ti. MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN.
9. O. Johannes M. Vianney. — Vigilie.	16. O. Joachim.
10. T. Laurentius.	17. T. Hyacinthus.
11. F. Tiburtius og Susanna.	18. F. 4. Dag i Oktaven.
12. L. Clara.	19. L.*) Johannes Eudes.
	*) Vigilie - Faste- og Abstinensdag.

Aug. **Ugens Messebønner.**

6. S. **Vor Herres Jesu Christi Forklarelse** (1030—854); 2. *Sæt Bønner*: 9. Søndag e. Pintse (684—519), 3. *Sæt Bønner* (kun i stille Messer): Xystus, Felicissimus og Agapitus ([28]—[28]). Slutningsevangelium: Søndagens (686—521).
7. M. Cajetan (1033—857); 2. Donat.
8. Ti. † Cyriacus, Largus og Smaragdus (1034—858); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]). 3. Efter frit Valg.
9. O. Vigilie (1036—859); 2. Johannes M. Vianney, »Sognepræsten fra Ars« ([47]—[47]), 3. Romanus (1037—859). — *Eller*: Johannes M. Vianney ([46]—[47]); 2. Vigilien (1037—859), 3. Romanus; Slutningsevangelium: Vigiliens ([10]—[10]).
10. T. Laurentius (1038—860).
11. F. Foregaaende Søndags Messe (684—519) uden *Gloria* og *Credo*; 2. Tiburtius og Susanna (1041—863), 3. Om de helliges Forbøn, alm. Præfation. — *Eller*: Tiburtius og Susanna (1041); 2. Søndagen (684), 3. Om de helliges Forbøn.
12. L. Clara (1042—864).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Trørødhus.

To lukkede Retraiter efterfulgt af »Højskole«.

I. For unge Piger: Fra d. 13.—20. August. 3. Dages lukket Retraite derpaa »Højskole« — ved Pastor Knud Ballin.

II. For gifte og ugifte Damer. Fra d. 21.—26. August. 3. Dages lukket Retraite — ved Pater Flynn. (Ingen Højskole).

Pris 2,50 Kr. pr. Dag. 4 Kr. for Eneværelse. Tilmeldelse til D. K. K. F.'s Sekretariat p. t. Trørødhus pr. Vedbæk.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 6. August Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

A.C. Fredag d. 4. August Kl. 20: Hyggeligt Samvær i Foreningens Lokaler, Vestervoldg. 115^b.

I Artiklen »Stabat Mater« Melodier (Ugebladet 30. Juli) var »Albaterne« — som gjorde »St. M.« bekendt i Norditalien — fejlagtig benævnet »Ablater«, hvilket ikke skyldes Sæltternissen, men Artiklens Forfatter, der i Distraktion havde anbragt Bogstavet »l« paa det forkerte Sted. AE.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvarlallet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Pa. a: 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 33.

Søndag den 13. August

1933

INDHOLD: Den gamle Præst. — Naar jeg faar Tid. — Katholske Missioner: Asien. — Snap-shots fra Roms Pilegrimbesøg. — »Presse«. — Jesuit og Jøde. — Hvordan jeg blev Katholik. — P. Leo Cornelis O. Præm. †. — Brevkasse. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messébønner.

Den gamle Præst.

Mange havde noget at udsætte paa ham. Var det den almindelige kritiske Tidsaand, der gjorde det, eller havde den gamle Herre udæskende Fejl? Ja, hans Spørgsmaal kunde undertiden være besværlige, og hans gentagne Paa-mindelser om punktlig Indbetaling af Kirkeskatten og An-modninger om frivillige Bidrag til den i økonomisk Hen-seende vanskeligt stillede Sognekirke faldt ikke i alles Smag, og da han greb til det Middel at udleje Pladserne i Kirken til de højstbydende, vendte endog de bedste sig fra ham.

Han bar det; men han følte det dybt. Hvis det passer, at Foresatte enten slaar andre eller selv bliver slaet, saa hørte han til de sidste.

I den svære Tid under og efter Krigen nægtede han ofte sig selv det nødvendige for at hjælpe andre; men man fik det i Almindelighed ikke at vide. I Kirken mødte han, skønt han nærmede sig Oldingealderen, altid først, men

ingen fandt det paafaldende; det var man saa vant til at se. Hans Skriftestol var den mest søgte af alle. Selv ansete Mænd, som i Menighedsraadet traadte skarpt op imod ham, opsøgte ham her. Ethvert Skriftebarn havde let ved at finde ham her.

En Dag sendte Døden ham et Bud. Han blev delvis lammet af et Slagtilfælde og maatte holde sig i Ro et Par Uger. Saa optog han atter sin gamle Virksomhed med samme Hengivelse som før, trods alle Formaninger om dog at skaane sig lidt.

Kræfterne svandt efterhaanden, men han holdt sig opret. Første Juledag stillede han før Klokken fire om Morgen, fjernede Skiltet med »Forhindret« fra sin Skriftestol og sænkede med »Ego te absolvo« Guds Fred ned i talrige Sjæle. Derefter uddelte han Livets Brød, vaklende af Svaghed, men han holdt ud, til den sidste Efternøler var tilfredsstillet.

Da han den følgende Dag læste den hellige Messe, glippede det pludselig fuldstændigt for ham. En ung Kapellan ilede til, foresagde ham Ord for Ord Konsekrationen og hjalp at fuldbringe det hellige Offer. Derefter brød han helt sammen. Døden havde mærket ham.

Nu gik det paa een Gang op for Menigheden, hvad man havde ejet i ham. »Saadan en Præst faar vi aldrig mere!« sagde Folk. Fra Tysk ved A. M. O.

Naar jeg faar Tid —

*„Naar jeg faar Tid“, det siger du saa tit,
hvor er der dog en Mængde, jeg vil gøre,
at jeg kan dem til lyse Dage føre,
som har af Livet og af Livets Sorger lidt.*

Naar jeg faar Tid. —

*„Naar jeg faar Tid“, saa skal den gode Ven,
som nu er tynget ned af Livets Smerte,
faa ret at vide, at han har et Hjerte,
som han kan elske, og som elsker ham igen.*

Naar jeg faar Tid.

*Naar du har Tid — saa er maaske den Ven,
som du af ganske Hjerte vilde glæde,
ej mer paa Jord, og du maa bittert græde,
fordi du aldrig mer skal møde ham igen.
Nu, du har Tid.*

*Nu er det Tid! Aa, vent ej mer, min Ven;
men luk dit Hjerte op for dem, du kender,
før Herren dem paa Vandringsfærden sender
til Livets Grænse, og du ser dem ej igen.
Nu er det Tid!*

(Oversat fra Engelsk.)

R.

Katholske Missioner: Asien.

Forindien. I 1925 opstod der i Indien en Bevægelse: *Selvaagtelse*-Bevægelsen, som gik ud paa at reformere Hinduernes Kastevesen. Denne Sammenslutning har i nogen Tid været en herlig Tumbleplads for Bolschevismens Propaganda.

Efter russisk Mønster giver man Kirken og dens Præster Skylden for al Elendighed — de kasteløses Skæbne, de urørliges Elendighed o. s. v. — og man opfordrer de Kristne fra disse lave Kaster til at melde sig ud af Kirken, ligesom man advarer Hedningerne mod at lade sig optage i den. Resultatet af denne ophidsende Propaganda har hidtil været, at i Distriktet Trichinopoly og Tanjore er nogle Tusinde Katholiker blevet borte fra Gudstjenesten uden dog at frasige sig deres kristne Tro. Endskønt Størstedelen igen har opgivet den passive Modstand, maa man dog frygte for, at de frække Bagvaskelser, Bolschevikerne sætter i Omløb, med Tiden vil kunne faa alvorlige Følger. Derfor sætter Katholikerne i hele Indien sig nu energisk til Modværge.

Den indiske Kongregation »Søstrene af det apostoliske Karmel« har ved Aabningen af en ny Skole i Diøceset Mangalore gennem en højtstaaende Regerings-Embedsmand — en Hindu — modtaget følgende offentlige Anerkendelse: »De behøver ikke at nære Bekymring for, at Deres Skole ikke skal have Tiltrækningskraft nok. Hvad De har opnaaet andre Steder, er den bedste anbefaling for den her-værende Skole. Jeg vil ikke tale nedsættende om Statens

eller de andre Skoler, men disse kan dog afgjort ikke maale sig med Klosteropdragelsen. Deres Institut udmærker sig fremfor alle Pigeskoler i Distriktet ved Renlighed, Ordenssans, Tugt og ved Elevernes smukke Maade at opføre sig paa. Det er ikke vanskeligt at finde Forklaringen herpaa. Eksemplet er altid bedre end Forskriften.«

I Madras er 83. Aargang af den katholske Aarvog »Catholic Directory of India« udkommet. Ifølge denne Aarvog er Antallet af Katholiker i Indien, Birma, Ceylon og de malesiske Stater: 3,747,969, hvilket betyder en Tilgang paa 117,000 Katholiker siden sidste Aar.

I Indien lever i Dag 3979 katholske Gejstlige, hvoraf de 2224 er Verdensgejstlige og de 1747 tilhører Munkeordenerne.

Man bør særlig lægge Mærke til, at den katholske Befolkning i de sidste ti Aar er vokset med 25 $\frac{0}{10}$, mens det samlede Befolkningsantal kun er steget med 10 $\frac{0}{10}$.

Den 14. September afrejser et stort Antal indiske Pilegrimme med Damperen »Elysia« for at foretage en Rejse til Palæstina, Rom og Lourdes. Denne indiske Pilegrimsfærd, som ledes af den dygtige Prædikant Pater *Tellier S. J.* fra Kalkutta, er den første, som besøger Palæstina og Rom.

Nederlandsk Indien. De hollandske Kapucinere i Vikariatet Padang paa Vest-Sumatra har endelig efter meget Besvær af Kolonialregeringen faaet Lov til at aabne en Mission i det vidtstrakte Distrikt »Batakland«, som ifølge Kolonialforvaltningens berygtede Artikel 177 hidtil kun har været tilgængelig for protestantiske Missionærer.

Borneo. Præst i 50 Aar og 50 Aar imellem de vilde paa Borneo! Denne Rekord har Missionær-Pateren A. Gosens, Mill Hill, sat. Han har oplevet meget og udrettet meget i dette halve Aarhundrede. Engang prædikede han for de indfødte over det femte Bud: »Du maa ikke slaa ihjel«. Pludselig vendte hans Tilhørere ham Ryggen og gik deres Vej, og den gode Fader opdagede da til sin Rædsel, at der stak frisk afskaarne Menneskehoveder op af Knipperne, de vilde bar paa deres Ryg.

Kina. To Missionspræster er i den sidste Tid atter faldet som Offer for Bolchevikernes Kulturarbejde: den 67-aarige, indfødte Franciskanerpater Paulus og Tyroler-Franciskaneren, Pater Othmar Stimpfl. Den første, der var en af de bedste og modigste af de indfødte Præster, blev den 15. November 1932 myrdet i Shi-whei-kino, i Vikariatet Jehong (Hugeh). Det er den 13. Franciskanermis-

sionær, som siden 1898 er blevet pint og dræbt. Pater Othmar Stimpfl blev den 24. Marts i Aar overfaldet af bevæbnede Røvere ved Fukiatzung (Hunan) og saaret saa haardt ved to Geværskud, at han Dagen efter døde af sine Saar. Pater Stimpfls Station er siden 1927 allerede 5 Gange blevet overfaldet af Røvere.

Mere end 10.000 Hedninger deltog i den højtidelige Indvielse af Kirken »Pas-ho-shii«, den første Kirke, som i Præfekturet Hengchow (Human, Kina) indvies til den h. Teresa af Jesusbarnet. Byens Honoratiores, som alle var Hedninger, overrakte den apostoliske Præfekt en meget kostbar Guldplatte.

I Distriktet Liuyang i Vikariatet Changsha (Hunan) blev 60 Katholiker myrdede i Løbet af et Aar (Juni 1931—Juni 1932), fordi de vægrede sig ved at falde fra deres Tro.

Det katholske Universitet i Shanghai er blevet udvidet med et femte Fakultet — for Tandlæger.

Det katholske Universitet i Peking, som er stiftet og hidtil ogsaa har været ledet af amerikanske Benediktinere, er af Propagandakollegiet i Rom blevet overdraget til Steyler-Missionærernes amerikanske Provins. Ved Overdragelsen talte Universitetet 1000 Elever og 72 Professorer, 16 Amerikanere, 6 Europæere og 50 Kinesere.

Grundet paa de finansielle Vanskeligheder og den stadig stigende Fare for Røvere gaar det kun langsomt fremad

Hs. Exc. Quan-Tuong-Vu, Stor-Mandarin ved Bag-Indiens Appellationsdomstol, er blevet udmærket med Korset af Gregor den Stores Ridderorden. Mandarinen, der er en af Landets mest prominente Personligheder, stammer fra en berømt gammel katholsk Familie, som har skænket Kirken fem Martyrer. (Fides Foto)

med Missionsarbejdet, navnlig i Syd- og Mellemkina. I Nordkina er der større Fremgang at spore; der har Schweizermissionærerne fra Bethlehem i Præfektoret Tsttsikar kunnet grundlægge seks nye Stationer.

Japan. Den katholske Sognekirke i Nagasaki, Oura Tenshudo, kendt under Navnet »Aabenbarelsens Kirke«, er af den kejserlige Regering blevet erklæret for et nationalt Mindesmærke. Ved denne Handling vederfares der for første Gang den katholske Kultus en Ære, som hidtil kun er blevet de buddhistiske og de shintoistiske Templer til Del.

I Tokio lever mange Tusinder i den frygteligste Elendighed, saa at der her er et udstrakt Virkefelt for den sociale Forsorg. Til det katholske Universitet i Tokio er knyttet et Hjem, hvor Studenterne tager sig af Børnene og ogsaa, som man ser paa Bill., véd Raad i Sommerens Hede. (Fides Foto)

Det nye Mindesmærke er allerede blevet besøgt af mange Japanere, deriblandt mange af Kejserrigets mest kendte Personligheder.

Aabenbarelsens Kirke minder om en Episode, som fandt Sted, da Japan i 1864 lukkede sine Grænser for fremmed Indvandring. Et Antal Japanere »aabenbarede« sig for Præsten Petitjen som Katholiker og som Efterkommere af de Katholiker som i Forfølgelsesaarene var flygtet op i Bjergene. Japanerne forlangte Svar af Præsten paa følgende tre Spørgsmaal: 1) Staar disse Præster under Paven? 2) Ærer de Guds Moder? 3) Er de ugifte?

Svarene faldt tilfredsstillende ud.

»Kærlighed gør opfindsom.« Dette maa man uvilkaarlig tænke, naar man læser følgende Beretning om den japanske Sangerinde Sato Yoshiko. Sangerinden er en meget from Katholik, som ogsaa anvender sin Stemme i Religionens Tjeneste. For kort Tid siden medvirkede Frk. Sato ved en Underholdning i den katholske Mission Kanazawa (Præfektur Nagoya) og viste sig ved denne Lejlighed som en ovenud lykkelig Missionær. Da hun først ved sin Sang havde fængslet alle, gjorde hun en Pause og fortalte saa under megen Latter og stort Bifald om sine Oplevelser og sine Genvordigheder ved sin Indrejse i Manchuriet, da hun vendte hjem fra Paris. Utvunget flettede hun med ind i sin Fortælling, at hun var Katholik og havde bedt meget, og saa var alt gaaet godt. (Ved denne Bekendelse blev der musestille i Salen). Oven paa denne Bekendelse fulgte en japansk Nationalsang for at vise, at »katholsk« og »japansk« udmærket kunde forliges.

Da de første Karmeliterinder (deriblandt ogsaa indfødte Japaneserinder) ankom til Tokio fra Chaulet i Frankrig, offentliggjorde Hovedstadens Aviser udførlige Artikler om Ordenslivet i den katholske Kirke, og særlig om Karmeliterindernes Liv. Undervisningsministeriet har konstateret, at Antallet af hedenske Kvinder, som søger til Ordenslivet, i den sidste Tid er steget paafaldende.

Fra Fukuoka, en japansk By paa henved 200.000 Indbyggere, meddeles, at Førsteopførelsen af den japanske Martyrfilm har gjort et dybt Indtryk. I en hel Uge trængte Tusinder af Hedninger paa, Dagen igennem, for at se denne Film. I aandeløs ærbødig Tavshed overværede Masserne Forestillingen. En Dag kom en Herre i højtidelig Paa-klædning til Cathedralens Sognepræst og bad om Undervisning, fordi han vilde gøre Shogun Tokugawas Grusomheder mod de Kristne god igen.

Korea. I det store Seminarium i Vikariatet Wonson i Tokwon modtog de første indfødte Præstekandidater de lavere Vielser. Af de 15 Elever, som begyndte at studere Latin i Aaret 1921, har de 11 forladt Seminariet, da de ikke mente at kunne svare til de Fordringer, der stilledes til Præstestanden. 2 Kandidater naar først Præstevielsen til næste Aar. Koreas Overhyrder har ved en fælles Konference i Søul (i Marts 1933) besluttet at starte et latinsk Tidsskrift under Navnet »Viribus Unitis«, som skal tjene som et Oplysnings- og Propagandaorgan, og at nedsætte en Aktions- og Pressekommission, som skal ledes af den apostoliske Vikar i Søul.

Snap-shots fra Roms Pilegrimsbesøg.

Af *Leo Mc Govern.*

Ved *H. K.-H.*

Rom er blevet internationalt. Fra Tusinder af fremmede Pilegrimmes Læber lyder Alverdens Sprog som i et nyt og helligt Babel. Italiensk høres ikke oftere end Tysk, Polsk, Fransk og Engelsk.

*

I Butikerne hænger Skilte paa alle mulige kendte Sprog og et Par til, som man ikke engang tør tænke paa at udtale. I den uhyre Trafik vrinler det med Biler med internationale Mærker, graa af Støv fra alle Europas Landeveje. Det summer af forunderlige Sprogs forunderlige Lyde i Omnibusser og Sporvogne.

*

Hvis det ikke var for de smaa Emblemer, som alle Pilegrimme gaar med, i de pavelige Farver og med Korset, vilde man tro, det var en kæmpemæssig international Messe, der var indbudt til, men Emblemerne viser, at det drejer sig om Messer af en anden og alvorligere Art. Den evige Stad staar ikke i Handelens, men Kirkens Tegn.

*

Jeg kommer tilfældigt ind i Santa Maria Maggiore-Basilikaen lige ved Middagstid. Den vældige Kirke er fyldt af Bevægelse og Handling. Store Grupper af Kvinder og Mænd bevæger sig andægtigt fra den ene Del af Kirken til den anden. I Sakramentskapellet er det svært at finde et Par Tommers Plads at knæle paa. Da det lykkes, opdager jeg en lille Flok franske Nonner til højre, som fremsiger de foreskrevne Bønner i Fællig. Til venstre reciteres Bønner paa et fremmed Sprog. Jeg gætter paa, at denne Skare hører hjemme i Czeko-Slovakiet. Foran Alteret flokkes en Gruppe italienske Arbejdere om deres Præst og Anfører.

Bag mig spærres Udgangen af en stor Flok tyske unge Piger, der ledsages af tre Nonner.

*

De tyske unge Piger møder jeg igen i vor Frues Kapel hvor de deler Plads med et lille Pilegrimstog et Steds ude fra Campagna. Ved Siden af mig knæler tre unge Soldater, som sammen beder de syv Ave til Ære for Mariae syv Smerter. Ved Siden af dem er en Gadebetjent med sin lille Familie rundt omkring sig — de beder alle paa Latin. Tre amerikanske Damer slutter sig til og beder med.

*

I Korsfæstelseskapellet, hvor Credo siges tre Gange, blev min Opmærksomhed fanget af en gammel Mand og hans Sønesøn — eller snarere Sønesøns Søn. Sammen fremsagde de Trosbekendelsen paa Italiensk og bad derefter et Led af Rosenkransen. Da det var gjort, gik den gamle hen til Foden af Alteret, knælede med stort Besvær og kysede Altertrinet. Ligesaa besværligt kom han op igen og gik tilbage til den lille Fyr, som straks udførte den samme Ceremoni nøjagtigt som den gamle, med samme dybe Andagt og tilsyneladende med samme Besvær — den lille mente aabenbart, at det hørte med til den rette Udførelse. Derpaa rejste de sig begge for at gaa, men før de forlod Kapellet, stod de begge et Øjeblik højtideligt og hilste Krucifikset paa Fascistvis med løftet Arm.

I Morgen skal min egen Pilegrimsgang gaa for sig. Men skal jeg kunne udføre den med den rette Andagt uden hvert Øjeblik at optages af de andres rørende og dog saa forskelligartede Former for Tilbedelse og gribende Andægtighed, maa jeg udstyre mig med mørke Briller og Vat i Ørerne.

„Presse“.

Lensgreve J. Holstein-Ledreborgs Tale
ved Ansgariusforeningens Presse møde.

(Sluttet.)

Det er ikke noget Agitationsnummer, det, jeg staar og siger her. Det er ikke noget, jeg siger, fordi man har bedt mig om at tale for »Nordisk Ugeblad«, men det er min faste og velbegrundede Anskuelse, at saaledes ser Fremtiden ud, og det er en Anskuelse, jeg deler med mange andre. Men saa vil De svare mig, at alt det, jeg her har staaet og sagt, det vidste De jo i Forvejen.

Ja, De vidste det; men det er jo netop det tragiske for en Taler, at han altid kommer til at tale til de forkerte Mennesker. Han kommer til at tale til dem, der vil høre ham, medens hans Ord gælder dem, der ikke vil høre ham.

Der er kun to Muligheder for, at hans Ord kan bringes videre ud. Den ene er, at de, der har hørt ham, bringer det videre. Men det sker jo næppe. Naar De, mine Damer og Herrer, har naaet Højbro Plads eller Kongens Nytorv, saa er alt, hvad jeg her har fortalt, forlængst svedt ud. Den anden Mulighed er den, at hans Ord bliver gentaget i Pressen. Og der er vi saa igen ved Hovedpunktet: at det er Pressen, der er og bliver Talerøret ud til Befolkningen, baade for det gode og det daarlige Ord; og den

er ikke et viljeløst Talerør. Alt kommer an paa, hvorledes der refereres. Det kan hænde en, at man ikke kan kende sine egne Ord igen, naar de gengives i en Avis, og dog er der ikke refereret usandfærdigt. Ved Udeladelser og Sammenstillinger kan der opnaas en ganske forvrænget Gengivelse. At referere er en Kunst, som i en dygtig Referents Haand kan bruges til, hvad det skal være, men i den udeliges er som en Forhammer til et Urværk.

Uden at ville beskyldte den øvrige Presse for Illoyalitet, for det har jeg ingen Grund til, saa er det dog netop af denne Grund, at vi maa have vor egen Presse, for at netop det, vi ønsker sagt, kan komme ud til vore egne paa den rette Maade, paa den Maade, vi selv ønsker det.

Derfor er det heller ikke nok, at vi har en Presse, men vi maa have de rigtige Folk i denne Presses Tjeneste, og da Velhavenhed og Dygtighed ikke altid følges ad, saa er det nødvendigt, at vi ogsaa har Raad til at betale de Folk, der skal arbejde for os; men det kan vi ikke, naar vi halter af Sted med 1500 Abonnenter og ingen Annoncer.

Men Folk har jo Katekismen og Præsterne og deres Prædikener, der kan de jo hente Oplysning om alt for-
nødent.

Hvad Katekismen angaar, saa er det vist efter Skoleaarene en meget lidt læst Bog. Der er vist kun meget faa, der efter Arbejdstid sætter sig til at læse i den.

Der er jo ogsaa mange Forhold i Livet, som Katekismen ikke giver direkte Besked om. For en Tid siden var der en ung Dame, der stillede et Spørgsmaal til »Vore Damer«: Da hun var 12 Aar gammel, havde hun lovet sin døende Moder at blive Nonne; men nu var der kommet en nydelig ung Mand, som hun havde forelsket sig i og vilde gifte sig med. Nu vidste hun ikke, hvad hun skulde gøre. — Du lille, dumme Pige! Hvorfor spurgte du ikke i Ugebladet? Jeg skal indrømme, at det var et meget fornuftigt Svar, hun fik i »Vore Damer«; men i Ugebladet vilde hun dog have faaet et ganske anderledes autentisk Svar.

Kan man da spørge i Ugebladet?

Selvfølgelig kan man det. Naar det er et fornuftigt Spørgsmaal af religiøs Art, saa vil der ogsaa blive givet et fornuftigt og rigtigt Svar. — Om den bedste Skønhedscreme eller de nyeste Moder maa De derimod spørge andetsteds.

Hvad nu angaar Præsterne og deres Prædikener, saa er det jo ikke alting, der egner sig for en Prædiken, og hvad Præsterne i øvrigt angaar, saa kan man, uden at ville forklejne disse udmærkede Mennesker, saa dog maaske tillade sig at sige, at der er Ting, som andre forstaar sig bedre paa, og endelig behøver man jo ikke at kunne skrive i en Avis, fordi man er Præst.

Det fremgaar af det, jeg her har sagt, uomtvisteligt og uomstødeligt, at det er et Livsspørgsmaal for os, at vi har en Presse, der for det første er vor egen, og for det andet er saa god, at den kan staa Maal med Landets øvrige Presse. Det er de to Fordringer, vi skal stille til vort Blad: At det skal være vort eget, og at det skal være godt.

Men er dette muligt? Ja, naar man for Alvor vil, saa er alting muligt. Naar vi staar sammen og trækker i samme Ende af Tovet og ikke i hver sin Retning, saa er det muligt.

Naar vi saa har erkendt dette, saa kommer det praktiske Arbejde. Og hvori bestaar saa dette?

Vi skal for det første holde vort Blad. Har vi ikke Raad til at holde det alene, saa kan flere slaa sig sammen om det, og saa kan det i Ugens Løb cirkulere mellem de enkelte. Har vi derimod godt Raad, saa kan vi hjælpe andre til at holde det, eller vi kan holde et Eksemplar mere end vort eget, og det kan vi lade gaa rundt i en Kreds af dem, som ikke har Raad til at holde det.

Vi skal for det andet læse Bladet. Der er nogle, der tror, at de er for begavede eller for velunderrettede til at behøve at læse det; det er de hævet over. Det er en Fejltagelse. Forbindelsen med andre Mennesker vedligeholdes ved at læse deres Tanker, og det er denne Forbindelse mellem de enkelte, der tilsammen danner et Hele, som Bladet skal formidle.

Saa skal vi annoncere i vort Blad. Som jeg før har sagt, saa er det Annoncerne, der bærer et Blad oppe økonomisk. Derfor skal vi annoncere i Bladet, og de, der har Forstand paa de Dele, Forretningsfolk o. lign., skal forlange — og række en hjælpende Haand til —, at Annonceafdelingen kan blive redigeret paa en formaalstjenlig og moderne Maade, saaledes at Annoncerne ogsaa kommer til at virke. Vi skal allesammen hjælpe til her ved saa vidt muligt at tage Hensyn til Bladets Annoncer; men Forudsætningen er den, at Annoncerne fremtræder og er ordnede paa en saadan Maade, at de taler til Publikum, og at man ikke skal lede efter dem, saa er det nemlig ikke Annoncer mere, saa kan vi lige saa godt kigge i Vejviseren.

I Propagandaen for et Blad er der meget andet, der kan gøres. Man kan anbefale det til andre; man kan laane det ud, men med Mellemrum, ellers abonnerer de, man laaner det til, jo ikke; man kan glemme det paa de rigtige Steder. Det er altsammen Ting, der kan gøres, dersom man har den rigtige Interesse.

Saa skal de, der kan, skrive i Bladet. De skal skrive i Bladets Aand, og de maa ikke blive fornærmede, dersom det hænder, at Bladet ikke mener at kunne optage deres Produkter. Det behøver jo ikke at være, fordi Indlæget

ikke er godt, men det er maaske i Øjeblikket ikke formaalstjenligt. Der er saa mange Hensyn, der skal tages, og en Redaktør er et plaget Menneske, der skal følge en snæver Sejlrende og ikke saa gerne maa komme uden for Sømærkerne, ellers risikerer han at løbe paa Grund. Enhver, der skriver i et Blad, burde anbringes en Uge i Redaktørens Stol, saa vilde de se paa mangt og meget med andre Øjne.

Der er meget andet, der kunde siges i denne Forbindelse; men lad mig nøjes med at sammenfatte det sagte i følgende Ord: Vi skal have et Blad, der er vort eget, og det skal være godt, saa godt som blot muligt. Det er Samling og ikke Splittelse, der tiltrænges. Der kaldes ikke paa god Kritik, men paa Arbejde.

Og saa gaar vi, som er til Stede her i Dag, og som jo allesammen holder Ugebladet, ud til Slægt og Venner og siger til dem, at de skal gøre ligesaa, og saa siger vi til den, der ikke vil gøre det, der ikke vil holde Ugebladet, at han er en daarlig Kammerat.

Jesuit og Jøde.

Fülöp-Millers kendte Bog om Jesu Selskab, »Macht und Geheimnis der Jesuiten«, er blevet saa vel modtaget af det læsende Publikum, at den nu er udkommen i Folkeudgave. Men ligesaa lidt som Filmen »Korsets Tegn« er en vellykket Indførelse i de første Kristnes Helgenpsyke, ligesaa sjældent aabenbarer F.-M.'s Bog for os Ordenens inderste Væsen. Mange interessante Episoder, blændende Skildringer, Billeder og den mest plastiske Sans for Sensationen gør Bogen ganske vist til den mest spændende Lektüre, lærer os at beundre Ordenens vældige Personligheder og deres Indsats hjemme og ude. Men den glimrende Teknik trænger sjældent frem til de dybeste religiøse Kilder, af hvilke Ignatius og hans Fæller fik Kraft, af hvilke alle hans Efterfølgere i Hjemlandet og paa Missionsmarkerne øste.

Alligevel vil jeg ikke betænke mig paa at anbefale Bogen, saafremt man først har læst et mindre Skrift, som G. Bichlmair S. J, har udgivet*). I seks fyldige Foredrag behandler her den kendte Konferencier Ordenens Stifter, hans to ypperligste Bedrifter: Jesu Selskab og Eksercitierne, Ordenens Ophævelse og Genopblomstring. Kort, godt og

*) Die Jesuiten 1933, 176 S., RM. 2,—. Verlag J. P. Bachem, Köln.

levende skildres Jesuiternes Betydning i Reformationstiden, hvorledes de var Surdejgen i den katholske Reform, og erkender man deres Magt og Indflydelse af det positive Arbejde, de har udført, saa gør man det ikke mindre af de Jesuiterfabler, som dannede sig i Løbet af Aarhundrederne.

Et af de Spørgsmaal, som Bogen berører, er for Tiden saa aktuelt, at vi ikke vil forbigaa det i Tavshed: Ordenens Stilling til Jødespørgsmaalet. Ignatius selv saa udelukkende religiøst paa dette Problem, hans Indstilling havde saa godt som intet at gøre med racemæssig Bedømmelse. Pater Ribadeneira har opbevaret en Ytring fra ham, som er saare betegnende. »En Dag, da vi sammen med nogle andre sad til Bords, tog lejlighedsvis ogsaa Ignatius Ordet, og han lod os forstaa, at han vilde betragte det som en særlig Gunst fra Vor Herre at være af jødisk Afstamning; han tilføjede ogsaa Grunden, idet han sagde: »Hvorledes? Skulde det ikke være en stor Lykke for et Menneske at være blodsbeslægtet med Vor Herre og Vor Frue, den allerseligste Jomfru Maria?« Ignatius afviste Antisemitismen og vilde ikke udelukke nogen fra Ordenen paa Grund af hans jødiske Afstamning. Dette Standpunkt modificerede han senere hen efter mindre heldige Erfaringer. I et Brev til den portugisiske Provincial skriver Ordensstifteren: »Afstamningen fra jødisk Æt skal ikke være nogen Hindring for Optagelse i Selskabet, skønt det er nødvendigt at se nøjere efter hos dem, om der foreligger tilstrækkelige Grunde. Det sker nemlig hyppigt, at saadanne Folk senere afslører sig som vanskelige Karakterer.«

I Tiden derefter bragtes Ordenen paa Grund af sin jødevenlige Holdning ofte i Forlegenhed, især i Spanien, hvor baade Hoffet og Befolkningen var antisemitisk indstillet. Ordensledelsen klarede Skærene ved at tage de ikke race-rene Medlemmer til Italien, hvor Stemningen var venligere.

Men det femte Generalkapitel i November 1593 bragte en fuldstændig Ændring i Jesuiternes Stilling til Jødespørgsmaalet. Foranlediget blev den ved nogle godt begavede og ansete, men ogsaa urolige og intrigante Medlemmer af jødisk Herkomst, som var utilfredse med Ordensgeneralens absolute Førerstilling. Skønt en lille Minoritet, foregav de at tale paa alle de andres Vegne og sendte baade den spanske Konge og Pave Klemens VIII Bønskrifter, som havde til Hensigt at vælte den monarkiske Styreform, Ordenen er bygget op paa. Af de 27 førende Jesuiter, der saaledes modarbejdede deres egen Orden, var de 25 af jødisk Afstamning, og for de to andres Vedkommende kunde man nære berettiget Tvivl om deres ikke-jødiske Blod. Med denne Kendsgerning for Øje enedes Kapitlets Fædre om en Lov, som forbød Optagelse af alle Kandidater af

jødisk eller maurisk Afstamning. Ikke engang Generalen skulde have Lov til at give Dispens; ja, selv de Jesuiter, der endnu ikke havde aflagt Profes, skulde sendes bort.

Dekretet vakte selvfølgelig betydelig Opsigt, og da det ogsaa gav Anledning til endeløse Undersøgelser af Familieforhold med alle dermed sammenhængende pinlige og ukærlige Situationer, bestemte den næste Generalkongregation i 1608, at Slægtskabet ikke maatte undersøges ud over femte Grad, at Oplysningerne skulde holdes hemmelige, og at man overhovedet skulde gaa yderst hensynsfuldt til Værks. Denne Beslutning forblev i Kraft indtil den sidste Generalkongregation i 1923, som skulde bringe Ordenens Forhold i Overensstemmelse med den nye Kirkelov. Herefter er der principielt ikke noget i Vejen for, at man kan blive optaget i Jesu Selskab, saafremt ens Familie fra Oldefaderen ikke har været jødisk; Afstamningen paa mødrene Side kommer ikke i Betragtning, og Ordensgeneralen har desuden Lov til at give Dispens.

Hvordan jeg blev Katholik.

(Sluttet.)

Kort efter min Optagelse i den katholske Kirke forlod jeg Danmark for at fortsætte min i et helt Aar afbrudte Rejse til Frankrig. Før min Afrejse købte jeg et Silketørklæde i de franske Farver: blaa—rød—hvid for, som jeg mente, at virke mindre afstikkende der i Landet. Biskoppen lo, da han saa det, og bemærkede, at jeg vilde vel vinde Franskmændene for mig med det. Man kunde kalde det en »captatio benevolentiae«. Disse Ord forstod jeg ikke, men troede, Biskoppen dermed havde villet sige, at Tørklædet klædte mig godt. — En dansk Damper bragte mig til den franske Havnestad Dunkerque. Herfra skulde jeg rejse med Jernbane tværs gennem Frankrig til Avignon. Men da Rejsen var lang, og jeg ikke var vant til Klimaet i de sydlige Lande, havde den franske Greve ønsket, at jeg skulde afbryde min Rejse i Amiens, en By Nord for Paris, og dér hvile ud i et stort Undervisnings- og Opdragelsesinstitut. Min Ankomst var allerede meldt af Greven, og jeg blev modtaget paa det hjerteligste af Rektoren og Professorerne ved det store Kollegium. Ogsaa de unge franske Elever var Elskværdigheden selv mod mig, og jeg havde det altsaa storartet der. — Kollegiet var et af de betydeligste af den Art i Frankrig. Det hed École libre de la Providence og besøgte af Sønnerne af de fornemste Familier og Adelen, og alt var indrettet derefter: storslaet, fornemt og fint i enhver Henseende.

De første Dage dér var virkelige Festdage for mig. Jeg blev straks mine Omgivers Yndling, selvfølgelig ikke paa Grund af mine personlige Egenskaber, men kun fordi jeg kom saa langt borte fra. Jo mere ukendt mit fjerne Hjemland var, desto mere sjælden og forbavsende var jo Tilsynskomsten af en lille Dreng fra et saa fjernt Land. En Islænder! En rigtig ægte, levende, sand og virkelig Islænder! Det var her noget ganske nyt. Havde jeg været Eskimo, eller Laplænder, eller Kineser! Sjældent nok, ganske vist, men dog ikke saa utroligt. Thi saadanne blev undertiden omtalt. Men hvorledes kunde dog en Islænder være? Det var det hemmelighedsfulde og ubekendte. Og dette lille, endnu levende Eksemplar, som stammede fra et næsten ukendt Folk, der boede — mente de fleste — højt oppe ved Nordpolen, i evig Nat, afskaaret fra den øvrige Verden, midt i Ishavet, omgivet af svømmende Isbjerge... Du store Gud, hvorledes saa han vel ud, den lille Islænder, som var blevet sendt herved til os i det solrige Syden?

Jeg tror, at dette var saadan omtrent de Tanker, mine fornemme og elskværdige Omgivelser gjorde sig om mig i den første Tid. Overalt, hvor jeg kom hen, blev jeg omringet, stirret paa og bestormet med tusind Spørgsmaal, af hvilke jeg ikke forstod et eneste. Men det skete altsammen ikke plumpt og klodset, men frisk og elskværdigt, paa de høflige Sydlændinges lette og fine Maade. Som Regel plejede jeg blot at nikke og smile venligt til dem alle, da jeg dog intet kunde sige, eller ogsaa til Afveksling at give den ene eller anden af mine smaa Venner et venskabeligt Klaps eller pludselig at tage en ved Haanden og svinge ham rundt. — Det var mine Svar, og det syntes de godt om, saa jeg kom godt ud af det med dem. I de første Dage maatte jeg ogsaa aflægge en Masse Besøg i Byen hos de fornemme Familier sammen med Rektoren. Først senere gik det op for mig, at disse Familier jo ogsaa skulde have Lejlighed til at beskue denne sjældne, eksotiske Plante med egne Øjne. Men jeg blev naturligvis ogsaa hos dem modtaget med en Venlighed uden Lige. Kort sagt, l'École libre de la Providence, mit foreløbige Hjem i Frankrig, blev for mig mere og mere et jordisk Paradis.

Og ikke blot paa Grund af de første Dages Elskværdighed og Venlighed, men ogsaa af alvorligere og bedre Grunde, f. Eks. alle disse Menneskers Godhed og Fromhed, de unge som de gamle. Og den storartede Indretning af denne mægtige Anstalt og den pinlige Orden, der herskede, den Friskhed og Glæde, der var mellem de mange Drengene, og den fine, fornemme Tone blandt dem.

Anstalten havde et smukt Theater, en Bygning for sig midt mellem de øvrige. Det var saa stort, at der oppe paa

Galleriet, der løb rundt om hele Salen, var Plads til alle de fem-seks Hundrede Elever. Alle Pladserne i Parterret var beregnet paa de indbudte Gæster. Jeg blev heller ikke lidt forbavset, da jeg en Dag blev ført ud paa Landet og pludselig traadte ind i et yndigt, idyllisk Slot, som var omgivet af en kæmpestor Park. Midt igennem Parken løb den berømte Flod La Somme. Dette Slot var Gymnasiets Landhus, hvor de unge hver Uge drog hen for at lege og spise til Middag. Og der fandtes ogsaa en første Klasses Badeanstalt ved Bredden af Floden.

Nok er det, jeg skyndte mig at skrive et Brev til min kære Moder der oppe paa Island, i hvilket jeg fortalte om de Vidundere og Herligheder, der omgav mig i denne nye Trylleverden. Jeg søjede til, at jeg savnede kun eet, og det var min lille Bror Manni. Hun skulde sende ham til mig, saa vi kunde leve sammen her i Frankrig som før paa Island.

Imidlertid fortsatte jeg mine Bestræbelser for at vænne mig til de nye Omgivelser, saavel som til Klimaet og de nye Skikke. Især gjorde jeg mig Umage for at lære Landets Sprog. Mine smaa Kammerater hjalp mig ivrigt, saa at jeg hver Dag gjorde gode Fremskridt. Efter nogen Tids Forløb begyndte jeg dog at blive noget bekymret. Thi ikke blot Dage, men Uger gik, uden at der blev talt et Ord om min Rejse til Avignon. Selv om jeg følte mig aldrig saa lykkelig her, kunde jeg dog ikke glemme min Rejsets endelige Maal, det prægtige Avignon i Syden og den fornemme Greve, der ventede paa mig dér. Jeg gik derfor til Rektoren for at spørge ham, hvornaar jeg skulde fortsætte min Rejse. Det var selvfølgelig ikke let for mig at gøre mig forstaaelig, men det gik dog nogenlunde, thi jeg havde allerede lært en hel Del franske Udtryk, og dertil kom, at en Dreng fra Elsass, der studerede dér og talte godt Tysk, hjalp mig som Tolk. Noget Tysk havde jeg lært i Skolen i København. Da Rektor havde forstaaet mit Spørgsmaal, spurgte han mig meget venligt, om jeg virkelig vilde forlade en saa dejlig Skole, om der var noget her, jeg ikke syntes om. Jeg svarede, at jeg var meget lykkelig her og glad for alt, og at jeg gerne vilde blive noget længere Men jeg skulde jo til Avignon, og Greven ventede paa mig dér.

»Rigtig, du skal jo til Avignon. Men har du tænkt paa, hvor varmt der er dér? Jeg er bange for, du ikke vil kunne taale Varmen.«

»Jamen er der da varmere end her?« spurgte jeg.

»Jeg ser, du kender ikke Varmen i Avignon, Nonni. Der er saa varmt dér, at selv vi fra Nord-Frankrig næppe kan

udholde Varmen. Naar vi skal være dér et Par Dage, er vi Dag og Nat badet i Sved.«

Jeg blev betænkelig og vidste først ikke rigtig, hvad jeg skulde gøre. Men Rektor fortsatte: »Jeg frygter virkelig for, at du ikke vil kunne taale det. Jeg vil derfor gøre dig et Forslag: Bliv hos os og driv dine Studier her. Greven vil jo lade dig studere. Han kender Skolen her og er glad for den og vil sikkert ikke have noget imod det. Hvis du har Lyst, skal jeg aftale det med ham.«

Jeg blev lidt overrasket over disse Ord, men fandt Forslaget fornuftigt og sagde ja. Rektor satte sig straks i Forbindelse med Greven, der — efter nogle Indvendinger — sluttelig indvilgede i det. Og saaledes gik det til, at jeg i Stedet for et Par Dage blev fulde otte Aar i Kollegiet og fuldendte mine Studier dér. Aldrig har jeg haft Anledning til at angre den Beslutning, thi jeg var ovenud lykkelig dér. Forbavselsen over den nyankomne, den overstrømmende Venlighed, kort sagt den første Tids Hvedebrødsdage hørte naturligvis snart op. — I Stedet for kom Skoleaarets alvorlige Arbejde. Der skulde læses meget, og en streng, men sund Husorden blev opretholdt. Og jeg kan sige med fuld Sandhed: det passede mig endnu bedre end de første Dages Festligheder. Trods al Tugt og Streghed blev der ogsaa sørget paa det bedste for os Studenter. Ædle, kunstneriske Nydelser blev os nu og da forundt. Berømte Kunstnere gav Koncert hos os. En sjælden Gang lod man berømte Skuespillere fra Paris komme, f. Eks. de to berømte Brødre Coquelin fra Théâtre Français. En hel Eftermiddag opførte de klassiske Stykker paa vort Theater.

Da jeg befandt mig saa vel, varede det ikke længe, før jeg — som før nævnt — heftigt ønskede at faa min lille Bror herved. Jeg vilde, at han skulde faa Del i den samme Lykke som jeg. Men hvordan skulde jeg realisere den Plan? Det var jo et stort Forehavende, som langt oversteg mine Evner. Jeg tænkte længe over Sagen, men fandt først ingen Udvej. Da fik jeg pludselig en god Tanke: jeg sagde til mig selv: Der findes kun eet Middel til at naa det, og det er det store, som min Mor lærte mig paa Island, nemlig at bede Gud derom saa længe, til han tilstaar mig det. Jeg begyndte straks; hver Aften vendte jeg mig til Gud med den Bøn: »Kære Gud, lad dog den lille Manni komme til mig.« Og jeg vedblev med denne korte, daglige Bøn i næsten 2 Aar. Da kom pludselig Bønhørelsen, som et Lyn fra klar Himmel, ganske som dengang paa Island. En skønne Dag kom den lille Manni den lange Vej fra Island over England til Skolen i Amiens for at være hos mig og studere sammen med mig. Uden at jeg vidste af det, og mens jeg hver Aften lod min Bøn stige op til

Gud, var dette vigtige Anliggende blevet ordnet mellem min Mor og Greven. I Tillid til Gud modtog min Mor det nye Tilbud fra den fornemme Herre. Manni var hendes kære-
ste Barn og endnu i en svag Alder, men dog tillod hun, at han forlod hende for stedse, fordi hun i denne Sag kun tænkte paa hans Fordel og ikke paa sine egne Følelser. Hun overgav sin lille Yndling til en Kaptajn paa et dansk Krigsskib, som bragte ham til England. Derfra kom han med et engelsk Skib, som skulde sejle til Frankrig, og fra Dunkerque rejste han med en katholsk Ordenssøster med Jernbanen til Amiens. Hans pludselige Ankomst glædede mig over al Maade, men jeg forundrede mig ikke derover, thi jeg havde jo bedt Gud om det i to Aar, og jeg vidste, at han vilde bønføre mig til Slut. Hvad der videre skete med os, vil jeg berette om senere i en Bog. Det maa være nok her at bemærke, at vi begge stedse følte os lykkelige i vore nye Omgivelser. Jeg kan til Slut blot tilføje, at den Forudsigelse, min Mor gentog flere Gange ved min Afrejse, tilfulde er gaaet i Opfyldelse:

»Naar blot du troelig holder de Løfter, jeg har bedt dig om, og som du har givet mig, da vil din Mor ikke nære nogen Bekymring for dig, thi da vil Gud altid og i alle Ting staa ved din Side, og du vil følgelig altid være lykkelig.«

Dette var Hovedindholdet og Tanken i hendes Afskedsord dengang og hendes sidste Formaning til mig. Alt er paa vidunderlig Maade gaaet i Opfyldelse, og det Middel, hun dengang gav mig i Hænde til at opnaa noget hos Gud, nemlig den stadige Bøn, ogsaa det har altid vist sig at være virksomt og ufejlbarligt.

Jón Svensson S. J.

P. Leo Cornelis O. Præm. †.

Af de Præmonstratenserpræster, der har virket i Danmark, er nu den første død. Det er P. Leo Cornelis. Han blev kun 39 Aar gammel. De Par Aar, P. Cornelis var i vort Vikariat — først som Kapellan i Esbjerg og siden som Hospitalspræst i Randers — var ikke særlig trøsterige for ham. Al Begyndelse er svær, og den unge Præst var ikke stærk; i Randers blev han da ogsaa alvorlig syg. Født i 1894, modtog han St. Norberts hvide Dragt 1916 i Averbode (midt i den svære Krigs- og Besættelsestid), blev præsteviet i 1922, var en Tid Organist i Ordenens Kloster i Winberg i Tyskland og virkede efter Danmarkstiden i Sogne i Nærheden af Averbode. Et Par Uger før han døde,

besøgte jeg ham. Han var endnu ikke syg, vi talte lidt Dansk, og jeg maatte fortælle gode Nyheder fra Menigheds- livet i Esbjerg. Han var gæstfri og fornøjet og spillede lidt for mig paa Klaveret. Ikke længe efter blev han an- grebet af en ondartet Lungebetændelse og naaede lige at blive flyttet hjem til sit kære Kloster for velforberedt at dø der d. 17. April. — Hans Liv har været rigt paa Lidelser, Sygdom og Offer. Hvem ved, hvad vort Missionsarbejde derigennem skylder ham. Ved hans Grav rørtes man især ved at høre hans Sogns unge katholske Arbejderes Tak til deres Leder. R. I. P.

For et Par Aar siden døde i Brasilien Broder Michael, der ogsaa har virket i Esbjerg. R. I. P. fr. G. B.

BREVKASSE.

31.-7.-1933

p. t. Antwerpen
168 Avenue Margrave.

Kære Hr. Redaktør!

Som sædvanlig følger jeg »N. U.« med stor Interesse. Maa jeg have Lov at sende et Par Randbemærkninger til Side 739 og Side 742-43 i sidste Nr.?

1) Det bedste Bevis mod »Pavinde Johanna« er Eksistensen af en Medalje, som er slaet af *Pave* Benedikt III og paa Aversen bærer denne Paves Billede, paa Reversen Kejser Lothars. Da Kejser Lothar døde 855, *samme Aar som Pave Leo IV*, er det hermed godtgjort, at Benedikt III er blevet *Pave samme Aar, som Leo IV døde*, og det Mellemrum, i hvilket »Pavinde Johanna« skulde have regeret, og som almindeligt ansættes til halvandet Aar, reduceres derved til et Minimum, der ikke stemmer med Legendens. Saa- fremt de to Dødsdage (Leo IV's og Lothars) kan konstateres (jeg har her ikke Midler ved Haanden til at gøre det), kan Tidspunk- tet for Benedikt III's Tronbestigelse jo fastlægges endnu nøjag- tigere, idet det altsaa falder *efter* Leos og *før* Lothars Død.

2) I tyske Blade omtales for Tiden et dansk Ægtepar, der skal have sendt Hitler en Fane med en latinsk Indskrift, hvori Hitler hilses som en ny St. Jørgen og udnævnes til »Fører for de kristelig-germanske Folk« (vel altsaa mod de »ikke-kristelige ikke-germanske«?) Denne Fane synes at komme fra danske *Katho- liker* — i hvert Fald er der i Indskriften Tale om *Helligaaret*, der endog sættes i Forbindelse med Hitlers Fremtræden som »Guds Stridsmand«.

Som bekendt bør man ikke være mere katholsk end Paven, og Rom har allerede to Gange (*Osservatore Romano* for 26. og 27. Juli) maattet protestere mod den Opfattelse, at det nu afslut- tede Konkordat skulde betyde en Godkendelse af Hitlerismen. I den anden af disse Protester vender Vatikanets Organ sig med

al ønskelig Tydelighed mod »den i Dagbladsartikler fremkomne Opfattelse, at den Kendsgerning, at der er afsluttet et Konkordat mellem den Hellige Stol og Tyskland, skulde betyde, at den Hellige Stol fraveg sin vante Holdning overfor de forskellige Regeringsformer og skulde være en Billigelse eller Godkendelse (*approvazione e riconoscimento*) af en bestemt politisk Retning, dens Doktriner og Synsmaader.«

Og med Hensyn til selve disse Doktriner og Synsmaader (som den h. Stol altsaa fralægger sig at have villet godkende), erklærer Artiklen af 26. Juli meget umisforstaaeligt, i Anledning af den katolske Gejstligheds Medvirken i Skolerne ved Børnenes Undervisning i »de patriotiske, borgerlige og sociale Pligter«, at »Fædrelandskærligheden vil være at ordne og regulere i Overensstemmelse med Troens Bud og Jesu Christi Lov, d. v. s. i Overensstemmelse med Evangeliet, der er Relfærdighedens og Menneskekærlighedens Lovbog«,

Hvormed turde være ment nøjagtigt det modsatte af en germansk eller arisk St. Jørgenskamp mod en ikke-germansk eller ikke-arisk Drage. Thi i Christus (siger omtrent den hellige Paulus) er der hverken Ariere eller Ikke-Ariere. Selv var han jo ogsaa Ikke-Arier.

Med venlig Hilsen til Dem og »N. U.«

Deres hengivne

Johannes Jørgensen.

* * *

Svendborg, d. 5. Aug. 1933.

Højærværdige Herr Redaktør!

Maa det være mig tilladt at tilføje en lille Rettelse til den Notits, der fandtes i Ugebladets Nr. 32, Side 765, og hvori det hedder, at: »Pastor Ravelli flytter til Rom.« Naar lige undtages de tre sidste Ord »flytter til Rom«, er Meddelelsen fuldstændig korrekt. Sandheden for mit Vedkommende er nemlig den, at jeg af Helbredshensyn har faaet Tilladelse af Hans Excellence Biskoppen til i to Aar at opholde mig uden for Vikariatet. Jeg flytter hverken til Rom eller andre Steder, da mit Bohave bliver her i Svendborg.

M. Ravelli.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

Vejle. 26 belgiske kvindelige Landbrugselever fra den højere **Landbrugsskole i Berlaer**, som ledes af Maria-søstre, er kommet paa Besøg og er sammen med Skolens øverste Leder Pastor van Olmen, den gejstlige Leder Pastor Lambo og nogle Mariasøstre, deriblandt Søster Bernadotte, St. Maria Hospitals tidligere Forstanderinde, blevet indlogeret paa Blegbanken: paa Hospital, Skole eller Præstegaard. Naar de har set sig om i Vejles Omegn, skal de baade til Odense,

Nyborg, Svendborg og København for at studere dansk Landbrug saa grundigt, som det er muligt i den korte Tid. Om et Par Uger gaar Rejsen saa igen hjem via Esbjerg.

Fra den vide Verden

Sverige. Flere danske Aviser har — efter svenske Blades Forbillede — pustet en Sag op, som ellers plejer at forløbe i dybeste Ro og Hundreder af Gange. Direkticen for den franske Skole i Stockholm, **Søster Roullier**, er af sine Foresatte i Chambéry bleven kaldt tilbage fra Skolens Ledelse. Da Søsteren har virket i 37 Aar ved Skolen, vil enhver, der kender den kirkelige Lov, som paa-byder Forstanderskifte i religiøse Ordener helst efter 3 eller 6 Aars Forløb, højst spørge, hvorfor dette ikke er sket tidligere. I alt Fald er dette en Sag, som vedkommer den paagældende Søster, Ordensledelsen og den kirkelige Øvrighed alene, og den Omstændighed, at der ikke opgives nogle særlige Grunde for Forflyttelsen, er ikke andet end almindelig Coutume ved saadanne Udnævnelser eller Afsættelser. De reguleres efter Ordenslivets Love, som man frivillig giver sig ind under. Alligevel gav Forflyttelsen Anledning til de vildeste Rygter, og ikke blot paa Pigeskolen, hvor det jo altid vil komme til sindsoprivende Scener, naar man skal af med en afholdt Lærerinde, men ogsaa i den brede Offentlighed. Saaledes læser vi i Dagens Nyheder: »Man erklærer nu rent ud, at den virkelige Grund til, at Mlle Roullier ved et Kup blev fjernet fra Skolen, var den, at hun ikke vilde imødekomme de herværende tyske, katholske Præsters Ønske om at drive katholsk og tysk Propaganda mellem Skolens Elever, blandt hvilke er en Datter af Kultusministeren.« Noget lignende siges om den svenske katholske Biskop Müller. Biskop Müller er ganske vist tysk af Fødsel, men i den Grad blottet for al ukristelig Nationalisme, at han har kaldt baade franske og polske Søstre til Arbejdet i Vikariatet — der er ogsaa kommet franske Dominikanere til Stockholm — og enhver, der kender hans noble Sindelag, vil uden videre frifinde ham for en Anklage, som langt mindre Aander næppe vil gøre sig fortjent til, at drive kaffessionel Propaganda blandt Skolebørn. Det samme gælder de tyske Præster. Men er det virkelig sandt, at baade Kultusministeren og den franske Regering har fundet sig foranlediget til at skride ind og fremtvinge Søsterens Forbliven, da er dette en ubeføjet

Indblanding af politiske og nationale, eventuelt ogsaa personlige og religiøse Motiver i Anliggender, hvor alene skolemæssige Grunde burde have Lov til at tale, og man maa vel nok undre sig over, at nogle unge Pigers Taarer for en afholdt Lærerinde saaledes kan sætte Himmel og Jord i Bevægelse.

Tyskland. Ved en Højtidelighed, som overværedes af Vicekansler von Papen, Statssekretær Grauert, Præsidenten for Rhinprovinsen Friherre von Lünich samt flere Repræsentanter for Saar-Regeringen, blev **Christi usyede Kjortel** Søndag d. 23. Juli udstillet til de troendes Dyrkelse.

Hele Byen Trier var flagsmykket. Biskoppen, Dr. Bornewasser, bød Vicekansleren Velkommen og fremhævede, at han ved Udstillelsen af denne Kjortel ventede en stor indre Berigelse, som af alle Kræfter vilde arbejde med paa Statens Genopbyggelse. Vicekansler von Papen erklærede i sin Svartale, at han særlig glædede sig over Forsikringerne om Samarbejde.

Ledsaget af Domkapitlet førte Biskoppen Vicekansleren til Evangeliesiden i Højkoret, hvor Vicekansleren tog Plads i Biskoppens Stol. Kl. 9 blev Ærkebiskoppen af Köln, Dr. Schulte, i højtidelig Procession ført ind i Domkirken. Efter Liturgien fjernede Ærkebiskoppen Silkeforhænget fra den hellige Kjortel. Relikvien er hæftet paa hvidt Silke. Alle kunde se den tydeligt; den forbliver udstillet til den 10. Sept. 600 Pilegrimstog er allerede anmeldt, og man venter ca. 2 Mill. Pilegrimme. Rigsbanerne yder Pilegrimstog 60 % Rabat.

— — Prof. **Hermann Muckermann**, som mange kender fra hans Foredrag om biologiske Emner i København, er traadt tilbage fra Ledelsen af Afdelingen for Eugenik ved Kejser Wilhelm Institutet i Berlin.

— — Dr. Dietrich v. **Hildebrand**, Professor i Filosofi ved Universitetet i München, der er en af Førerne for de katolske Akademikere og er meget kendt for sine Skrifter, er med øjeblikkelig Virkning blevet afskediget fra Stats-tjenesten.

Ungdomsstævne og Exerцитier.

Naar vi indbyder til Ungdomsstævne, hør vi ikke undladt at fremhæve, at det ikke er en almindelig Skovtur, vi beder Jer unge ud paa, men at det er et Stævne, der skulde opildne vor Tro og vor Lyst og Trang til at bruge vore Evner i katolsk Aktions Tjeneste i Overensstemmelse med vor hellige Faders absolute Ønske og indtrængende Opfordring.

Derfor kommer vi, mens vi skriver dette Program atter til at tænke paa, at de unge Piger, der fra d. 13.—20. Aug. er i Re-

traite og paa Højskole i Trørødhus, paa deres Program har en samlet Udflugt til Ungdomsstævnet i Farum. I unge Piger, som vil med til Stævnet, hvis I ikke allerede har været til Exercitier i Roskilde eller andetsteds, kunde I saa tænke Jer nogen bedre Forberedelse til at faa det virkelige Udbytte af Stævnet end ved at samle Sind og Tanke under en Retraites Stilhed og en Højskoles opildnende og vejledende Foredrag?

Pastor Knud Ballin, som leder baade Retraiten og Højskolen, vil sikkert være i Stand til at anslaa netop de Strenges, som Ungdommen forstaar. Uden ligefrem at tale om Retraiten, hvor Hovedvægten jo altid lægges paa de rent aandelige Værdier, vil alene Titlerne paa Højskoleforedragene sikkert forekomme Jer interessante og tiltrækkende. De lyder saaledes:

1) »Hvem har jeg at tale med?« 2) »Jeg kommer ikke af Pletten. 3) Selvtillid. 4) Andres Fejl. 5) Frugtbar Kristendom.

Ungdomsstævnet i Farum.

Program:

- Kl. 9.08 Afrejse fra Slangerupbanen (Nørrebrogade).
 » 10.06 Ankomst til Farum St. Der vil være Vejvisere ved Stationen.
 » 10.30 Sangmesse i Farumbaards Have. Pater J. Bender. **NB.** Da der ikke uddeles Kommunion under denne Messe, vil der blive Lejlighed til at kommunikere før og efter Messen i Søstrenes Kapel.
 » 11.30 Frokostpause. Der vil blive truffet Aftale om Servering af Drikkevarer etc. til en billig Penge.
 » 14.00 Dommerfuldmægtig H. Højris, Esbjerg, taler om »Gudløshedskampen«, Pastor Knud Ballin om »Troens Forsvar«.
 » 15.00—18.00 Frit Samvær. Der bliver dog inden for dette Tidsrum forskellig Underholdning.
 » 18.00 opf. et Drømmespil af H. D. T. Kiærulff: *Klosterhaven*. Handlingen foregaar i Maribos Klosterhave 1933 og 1417.
 » 19.00 Spisepause.
 » 20.30 Lejrbaal. Baaltalen holdes af Kaptajn Beyer, Aarhus.
 » 22.00 Afslutning.
 » 22.56 Afrejse fra Farum St.
 » 23.32 Ankomst til København.

Festtegnet til Ungdomsstævnet i Farum faas hos Portneren i Stenosgade, i Katholsk Bogsalg, hos Pastor Benzons, Nørrebrog 27 C, i Præstegaarden, Hans Bogbindersallé 2 og hos stud. mag. Jørgen Berg, Frederiksvej 12.

Turen til Farumbaard kan foretages pr. Cykle; der er god Vej (ca. 20 km), og Cyklestald bliver indrettet.

Ellers tager man med Slangerupbanen til Farum St. Jernbanebilletterne Kbhvn.—Farum og retur à 1,40 faas samme Steder som Festtegnet.

Kirkelig Kalender.

Aug.		Aug.	
13. S.	10. Søndag e. Pintse.	20. S.	11. Søndag e. Pintse. — Marias Optagelse i Himlen.
14. M.	Vigilie.	21. M.	Johanne Francisca.
15. Ti.	MARIAS OPTAGELSE I HIMLEN.	22. Ti.	Oktav af Marias Opta- gelse.
16. O.	Joachim.	23. O.	Philip Benitius. — Vigilie.
17. T.	Hyacinthus.	24. T.	Bartholomæus.
18. F.	4. Dag i Oktaven.	25. F.	Ludvig, Konge af Frank- rig.
19. L. *)	Johannes Eudes.	26. L.	Gudsmoders Lørdagsm.

*) Vigilie - Faste- og Abstinensdag.

Aug. Ugens Messebønner.

13. S. 10. Søndag e. Pintse (687—522); 2. Sæt Bønner: Hippolyt og Cassian (1042—865), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
14. M. Vigilie (1043—868); 2. Eusebius ([47]—[47]), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]); alm. Præfation (525—42).
15. Ti. Marias Optagelse i Himlen (1044—868).
16. O. Joachimi, Jomfru Marias Fader (1047—872).
17. T. Hyacinthus (1049—874); 2. Marias Optagelses Oktav (1044—869), 3. Oktav af Laurentius's Fest (1049—875).
18. F. † 4. Dag i Marias Optagelses Oktav (1044—869); 2. Agapitus (1050—876), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]).
19. L. Johannes Eudes; Messen *Os justi* ([46]—[47]) 2. Marias Optagelses Oktav (1044—869).

Af Sidetallene i Parenthesen gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfra man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Trørødhus.

Retraiten for gifte og ugifte Damer under Ledelse af P. Flynn finder Sted fra Tirsdag Eftm. d. 22. Aug. til Lørdag Morgen d. 26. Aug. D. K. K. F.

Assumptionsklosteret. Tirsdag d. 15. August holdes Procession efter Andagten Kl. 17.

Mass with English Sermon

the first Sunday of every month at 11³⁰ in the Church of the Sacred Heart, Stenosgade 4.

Fortsat fra S. 791.

Dersom Vejret skulde blive saa daarligt, at det vilde være umuligt at gennemføre det planlagte Program, vil Stævnet blive udsat til en efterfølgende Søndag. Evt. Aflysning vil blive meddelt gennem Reservetelefonen og ved Opslag paa Slingerupbanen.

I Tilfælde af Aflysning er der truffet Aftale med Slingerupbanen om, at Billetten gælder til den Søndag, hvortil Festen saa vil blive henlagt.

Sangene, der synges ved Stævnet, vil findes i Kath. Ungdom, men da der vil blive sunget mange flere Sange, henviser vi til, at »Sangbog for danske Katholiker« vil blive forhandlet paa Stedet.

FREMMEDESPROGTRYKKERIE'T »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 34.

Søndag den 20. August

1933

INDHOLD: Veje til Gud. — En Flyverhelt. — Hvad du er, maa du være helt. — Vorherre har sendt mig en Engel ... — Ungdom ved Tidehverv. — Presse-Rundskue. — St. Antoni Præstegaard og Skole i Brønshøj. — Kendte Kvinder, som tog Sløret. — Mogens Kai Nørregaard. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Veje til Gud.

Den religiøse Krise, som fordriver saa mange unge fra Barnetroens Paradis, har mangfoldige Aarsager. Man har saa let ved at ryste alle Baand af sig i de unge Aar, Troens ikke mindre end Lovens og Vedtægtens. Det er saa fristende at sidde til Doms over Far og Mor, over Lærer og Præst, over Jord og Himmel; den ydmyge Visdom, der erkender sin Begrænsning, er jo ikke blevet til mere endnu end selvplagende Grublen, der ikke trænger frem til Livets Sammenhæng. Mange kan ikke unddrage sig Vantroens Magt, naar den forbinder sig med Kunst og Videnskab, med Film og Bog. Og sidst, men ikke mindst: »Hjertet har sine Grunde, som Forstanden ikke kender noget til«, og Sanserne har maaske afgjort Troens Skæbne, længe inden Fornuften fik Lov at tale med.

Men hvilken Grunde der end kan spille med ind, naar Troen forsvinder fra mange Hjerter, ogsaa fra saadanne, der syntes bestemt til en bedre Skæbne, saa staar der for os

andre kun eet tilbage: at hente de vildfarne hjem igen og at løse Gudløshedens Problem praktisk og blandt vore nærmeste. Hvorledes kan dette ske? Ad hvilke Veje finder man tilbage til den evige Sandhed og Kærlighed?

Ad Ydmyghedens Vej. Troen bevares og vindes kun af den, der er sig sin Ringhed bevidst, af de smaa, der kan bøje sig for det uendelige. Den troende maa ane eller vide, at der findes Verdener af Skønhed, Kraft og Lykke, som overgaar vor Forstand, at der er Stjerner hist oppe, mod hvilke alt Lys hernede kun er Tællepraase, at der gives et Bryllupsmaaltid, mod hvilket alle Livets Gilder kun er Tiggermad. Saa længe den unge vantro ikke kender til Ærefrygt, saa længe han ikke ved, hvad Augustin vidste, at de klogeste blandt os kun er lærde Ignoranter, er det næsten haabløst at ville føre ham til Gud.

Ad Lutringens Vej. Al Respekt for Bøger og Foredrag, for Diskussioner og Studier; men de er nu engang ikke det afgørende i Forholdet til Gud. Konversion er en Omvendelse og ikke blot en Omlægning af Tanker. »De rene af Hjertet skal se Gud,« og derfor maa Gud-søgerne rense sig og føres til moralsk Fornydelse. Man maa kende en Skriftestol, hvor den unge Synder kan knæle og græde og tvættes for sin Skyld, næsten før man kender den Kirke, hvor Skriftestolen staar.

Ad Bønnens Vej. De siger ganske vist, at de ikke kan bede, men saa kan de virkelig heller ikke tro; saa kan den Disposition ikke skabes i deres Hjerte, som gør det modtageligt for Guds Ord, saa kan Naaden ikke sænke sig ned over Livet, og Troen er dog den dyrebareste og helligste Naade. Er det ikke fortvivlende, at mange diskuterer og stræber, plager sig selv og andre, hvor et eneste Suk til Herren, en Bønnens Stammen, som ikke nægtes nogen, og som den mest enfoldige og sindsoprevne kan fremsige i Hjertets Fortvivlelse, kunde virke Mirakler? Lad os lære dem at bede, bede af Hjertets Grund, og midt i Tvivlens Mørke; da lærer vi dem ogsaa at tro og at sejre over sig selv og Verden.

En Flyverhelt.*)

Nedenstaaende korte Udtog er taget fra et Skrift om *Jean du Plessis*. Da han døde i 1923, var han en ung Marineofficer, udlaant til det »Flyvende Korps«, gift og Fader til 2 smaa Børn. Han var meget smuk, en straalende Officer, Forfatter til smukke Fortællinger, en munter Kammerat, en meget afholdt Befalingsmand, en Helt, en Helgen. Han var 31 Aar, da han døde Heltedøden, idet hans store Luftskeib *Dixmude*, som Frankrig havde overtaget fra Tyskland ved Verdenskrigens Slutning, blev fuldstændig tilintetgjort.

Efter Vaabenstilstanden hengav *Jean du Plessis* sig til et indgaaende og alvorligt Studium af sin nye Beskæftigelse, og saa kraftigt førte han Forsvaret for de store Luftskeibe som Militær- og især som Marinevaaben, at han blev udnævnt til Medlem af den inter-allierede Kommission for Overtagelse af de tyske Zeppelinere.

Med den for ham karakteristiske Grundighed opnaaede han ved sine Studier at faa fuldstændigt Herredømme over det tyske Sprog, saaledes at han bedre var i Stand til at kontrollere Sandheden af de Meddelelser, han skulde modtage fra Berlin. Skulde han virkelig faa Æren af at bringe et af de store, tyske Luftskeibe tilbage til Frankrig? Til at begynde med syntes dette tvivlsomt. »Hvad der faar mig til at le,« skriver han, »er, at Admiralitetet spørger mig om min Mening med Hensyn til, hvilke Officerer der bør udvælges. Jeg udtalte min Mening meget beskedent, men lidt selvforsagende: en udmærket Lektion i Ydmyghed. Jeg har saa lidt Lejlighed til at gøre Fremskridt i denne Dyd, saa jeg har takket Gud, fordi han tænkte paa mig, fordi han kaldte mig til Orden.« Jean ønsker ingen Anbefalinger; men han skriver herom: »Jeg er tilstrækkelig vel kendt til at blive valgt, hvis jeg anses for brugelig; men det vilde være lavt gjort af mig, hvis jeg vilde prøve at tage Pladsen op for en anden, som maaske har mere Hjerne end jeg.«

Tilslidst modtog han en officiel Meddelelse gaaende ud

*) Denne og de to følgende Skitser maa betragtes som et Bidrag til Ungdomsstævnet i Farum, fordi de handler om unge Katholiker fra vor Tid (Du Plessis og Schlageter døde i 1923, Margrit 1916), som af vore Trosfæller i deres respektive Lande regnes blandt de bedste.

paa at hente L. 72, den senere *Dixmude*, det første af de tre Luftskebe, som var blevet overdraget til Frankrig, og han rejste i det med den tyske Besætning fra Friedrichshafen til Maubeuge, over den belgiske Grænse. Før Officeren, som kommanderede L. 72, vendte tilbage til Tyskland, sagde han til Jean: »Her er et Luftskebe, som aldrig vil flyve til Cuers; hvis De alligevel forsøger det, vil De være fortabt.« — »Tror De?« svarede den franske Officer roligt. »Det vædder jeg paa.« — En Maaned igennem arbejdede Jean nu^o Dag og Nat i Maubeuge, mestrede til sidst Finesserne ved

Jean du Plessis.

Maskinernes hemmelige Dele, oplærte sin Besætning og indpodede den sin Styrke, sin faste Tro paa en eventuel Triumf, sin glødende Vilje. Til sidst arbejdede Maskinerne, og Luftskebet, som nu bar Navnet »*Dixmude*«, kunde flyve. — Den 11. August 1920, Kl. 5 om Morgenen, begyndte *Dixmude* sin Flyvetur hen over hele Frankrig under Kommando af en ung Officer paa 28 Aar. Før Luftskebet for-

lod Hangaren, fæstede Jean et Jesu Hjerter Billede til den franske Tricolore paa Siden af den Kabine, i hvilken han skulde opleve saa mange fortvivlede Timer.

Med vidunderlig Dygtighed udførte Du Plessis her en Daad, de Luftskebe, han tidligere havde kommanderet, var nemlig Legetøj i Sammenligning med denne Kæmpe paa 700 Meters Længde, og naturligvis havde Tyskerne ikke givet Franskmanden nogen som helst Instruktion. »Gud alene førte os,« skriver han, »uden Hans særlige Beskyttelse vilde vi have været fortabte. Den mindste Storm, blot en An-

tydning af et Tordenvejr, kun en Bagatel ved Gasbeholderne, ved Rørene eller ved Maskinerne vilde have stillet os over for Problemer, som vi ikke var i Stand til at løse. Gud alene fjernede dem fra os og førte os frelste fra Belgiens Grænser til Middelhavet.« Der var ikke Skvgge af Forfængelighed i ham, og Triumfrejsen var for ham en religiøs Pilegrimsfærd: »Montmartres Sacré Coeur, Fourvières Notre Dame, La Gardes Notre Dame, og i Marseille: Notre Dame des Anges og Notre Dame de Santé.« Den Aften, han ankom til Cuers, skrev han: »Jeg gik til Velsignelsen for at takke Gud.«

Tre Aar forløb, inden Dixmude atter gik til Vejrs. Jean tilbragte disse Aar med at studere sit Luftskib indtil mindste Detailler, med at forhandle om det med Flyvervæsenet, Marinen, Parlamentet og den offentlige Mening. Han kom ud for nogles manglende Forstaaelse og andres Dumheder. Men intet besejrede ham. I sit lille Kontor i Cuers, hvor han skrev sine Rapporter og sine Artikler, og hvor han passede sine Studier; drømte han ogsaa store Drømme: »Med Guds Naade vil jeg udføre, hvad ingen hidtil har gjort, og hvis Gud vil hjælpe mig, skal jeg markere en Dato i Flyvæsenets Historie, maaske en ligesaa betydelig Dato som 1492 er for Marinen.«

I Mellemtiden blev han hjemsøgt af en frygtelig Prøvelse, som kun hans urokkelige Tro sejrede over. Den 10. Februar 1921 fødte hans Hustru ham den anden Søn; men Glæden over denne Begivenhed blev snart slukket, for 10 Dage senere var der Fare for, at hans Hustru skulde dø. Den 2. Marts erklærede 3 Læger, at alt Haab var ude, og ved Middagstid syntes man at mærke, at Livet begyndte at ebbe ud. Her ved sin Hustrus Seng bragte Jean sit Offer og bøjede sig under Guds hellige Vilje, men alligevel bad han stadig: »Herre, min Gud, hvis det er muligt, saa hav Medlidenhed med mine Børn, og lad denne Kalk gaa mig forbi.« Pludselig fik han en Følelse af dyb Overbevisning om, at hans Hustru var frelst — hendes Døds-kamp hørte op, hendes Kræfter vendte langsomt tilbage. Dog var der endnu saa mange foruroligende Symptomer tilbage, at Lægerne erklærede Hjerne og Lunger for uhelbredelig angrebne. Nu fandt Jean paa endnu en Udvej. Den

7. August blev den syge ført til Lourdes og badet i Basinet, og den følgende Morgen konstaterede Dr. Marchand efter en indgaaende Undersøgelse: fuldstændig Helbredelse: Lunger og Hjerte var fuldstændig normale, og Patienten tog hurtigt til i Vægt.

Et Løfte skulde endnu opfyldes. Jean havde lovet, at hvis hans Hustru kom sig, vilde han til Fods gaa fra Cuers til Lourdes. Han maatte vandre 520 km, og han tilbage-lagde dem paa 15 Dage. »Der findes mærkelige Fristelser for Pilegrimme, der gaar langs et Jernbanelegeme,« skriver han, »og jeg indrømmer, at jeg gerne havde besøgt Arles i 24 Timer, men det var ikke indbefattet i Planen.« Han synes at have været uigenkendelig, da han vendte hjem, med støvede Briller, Sko, der var slidte af de haarde Landeveje, og Skyttegravsfrakke. Han morede sig udmærket. I Carcassonne tilbød en venlig Kommunist, som troede, han hørte til de arbejdsløse, ham Penge. Politiet forlangte at se hans Papirer og kunde kun vanskeligt overbevises om, at han var Marineofficer og »Vor Frues Pilegrim.« Han naaede Lourdes den 31. Maj, modtog den næste Morgen den hellige Kommunion, fungerede som Sygebærer, badede i det undergørende Springvand — og havde fuldført sit Taksigelsesløfte.

E. G. Delpierre, S. J.

Hvad du er, maa du være helt.

Den 26. Maj 1923 blev Albert Leo Schlageter skudt paa Golzheimer Heide ved Düsseldorf. Sammen med nogle Kammerater havde han, midt i Ruhrkampen, holdt det for sin Pligt ved en Oprørsakt og Sabotage at henlede Verdens Opmærksomhed paa sit Fædrelands Lidelser. Han blev grebet, dømt til Døden og bar sin Skæbne som en Helt; selv den franske Statsadvokat, der efter Lovens Ordlyd maatte stille Andragende om Dødsstraf, tilstod efter Sch.s Død aabent, at han aldrig havde truffet en tysk Officer, der saa rent, ædelt og uselvisk havde kæmpet for sit Fædreland. Denne Mand har især unge tyske Katholikker i de sidste Maaneder fejret som en af deres egne. Vi gengiver i det følgende nogle Optegnelser af Fængselspræsten, som lader os kaste et dybt Blik ind i en mandig, katholsk Sjæl.

Foran mig ligger Sedlen, paa hvilken jeg har kradset de Optegnelser ned, der blev gjort ved mit første Besøg straks efter Domfældelsen: »Albert Leo Schlageter, 28 Aar,

Schönau-Wiesenthal ved Freiburg (Baden), Reserveløjtnant, stud. rer. polit., anklaget for hemmelig Organisation, Spionage, Sabotage (Calcum); Forældrene lever, 72 og 68 Aar, Landmand, Joseph Schl.« — Ved at gennemlæse disse Optegnelser staar det første Møde med Schlageter lyslevende for mig: en høj, smuk Mand, med et Væsen saa roligt, at det imponerede selv hans Modstandere. Denne selvsikre Fremtræden, fri for al Forstillelse, og det sikre Udtryk i de straalende Ørneøjne bevarede han ogsaa under Retsforhandlingerne og henledte derved Opmærksomheden paa sig som Føreren for Sabotagegruppen. Da jeg sammen med min Kapellan kom for at bevidne ham min Deltagelse over Udfaldet af Domsforhandlingerne, havde han samme Ro: »Det maa man kunne«, sagde han ganske jævnt. Paa mit Spørgsmaal fortalte han mig nærmere om sin Herkomst, sit Hjem og sine Forældre og bad om, at hans Paarørende, der var ængstelige for hans Skæbne, maatte blive underrettede. Alt dette talte han om med en Fatning og en Selvfølgelighed, som aftvang os den dybeste Beundring. Vi blev saa meget mere forbavsede over hans Ro, naar vi tænkte paa de andre, som var blevet idømt Dødsstraf. Hvor tungt havde det ofte været at gaa til de dødsdømtes Celle, fordi vi dér fandt Mennesker, som var brudt sammen overfor det grufulde, der jo ligger i en saadan Dom. Hvor havde det ofte været svært at trøste disse Stakler — og her en Ro og en Sikkerhed, som ikke kunde tænkes smukkere. Jeg blader videre og finder Afskriften af det Telegram, som blev afsendt til Forældrene efter Domfældelsen: »Revision Schlageter afslaaet. Bed straks Dronningen af Sverige (nu i Baden-Baden) om Forhandling med Poincaré. Sagen haster.« Telegrammet skyldtes en Samtale, jeg havde haft med Krupp von Bohlen og Halbach og Direktørerne Hartwig, Oesterlen og Bruhns, som alle befandt sig i politisk Vare-tægtsarrest, angaaende Forholdsregler for at hjælpe Schlageter. Disse Herrer, der var meget interesserede i deres Medfanges tunge Skæbne, havde foreslaaet forskellige Maader, hvorpaa man eventuelt kunde redde Schlageter, indtil Herr von Bohlen erklærede, at det var nødvendigt at faa et kronet Hovede interesseret i Sagen. Telegrammet havde

Albert Leo Schlageter.

den Virkning, at Schlageters Moder trods en Hjertesygdom tog til Karlsruhe og opnaaede, at Dronningen sendte en Benaadningsansøgning til Paris. Et Brev fra Ærkebiskop Fritz von Freiburg, Biskop i Schlageters Hjemstavn, fortæller om, hvordan ogsaa andre gik i Brechen for Schlageter for at udvirke en Benaadning.

Tre Ansøgninger blev indsendt: til den franske Krigsminister, til Poincaré og til General Degoutte, Lederen af Ruhrekspektionen. Endvidere blev der indsendt Ansøgninger fra Kardinal Schulte, som igennem Mgr. Testa henvendte sig til Paris, fra Røde Kors, fra mig til Kardinal Dubois i Paris, og fra andre, der ogsaa gerne vilde hjælpe. Særlig indtrængende var Forældrenes Ansøgning; forstaaeligt nok, de kæmpede jo for deres Søn, som de saa gaa en frygtelig Skæbne i Møde.

Hvordan Forældrene og hans Søskende saa paa Schlageter og hans Skæbne, fremgaar af en Række Breve, som de skrev til ham. Disse Breve naaede dog desværre ikke frem til ham, da de blev tilbageholdt af de franske Retsmyndigheder; kun eet fik han, som var skrevet straks efter Arrestationen, da man endnu ikke frygtede noget alvorligt. — Den, der ved, hvad et Brev betyder for en Fange: en Hilsen fra en Verden, som han længes efter Dag og Nat, den, der ved, hvor megen Trøst og Glæde det skrevne Ord bringer, som en Forbindelse med de kære, kan ogsaa forestille sig, hvad denne Fange led ved intet at høre fra Forældre og Søskende om, hvordan de saa paa hans Handling. Af de Breve, som Schlageter selv skrev hjem, fremgaar det, hvor han lider ved denne Tavshed, hvorledes han ikke kan frigøre sig for den Tanke, at man tier med Vilje, fordi han efter Forældrenes Mening har baaret sig forkert ad ved sin dumdristige Handling.

Med denne Sorg i Hjertet tog Schlageter Afsked med Livet. Men trods alt stoledes han paa sine Paarørendes Kærlighed. Dette beviser ogsaa hans sidste Brev, som han skrev siddende i sin Seng straks efter at være blevet gjort bekendt med Dommens Fuldbyrkelse.

»²⁰/₅ 1923 — Kære Forældre. Nu tiltræder jeg snart min sidste Gang. Jeg skal endnu kun til Skrifte og Kommunion og saa paa glædeligt Gensyn hinsides. — En Hilsen til Jer alle, Far, Mor, Joseph, Otto, Frieda Ida, Marie, begge mine Svogre, Göttis og hele Hjemstavnen. Jeres Albert.«

Naar man som Øjenvidne atter læser dette Brev, genoplever man hele Scenen, da Meddelelsen om Dommens Fuldbyrkelse blev givet den intetanende, som modtog Budskabet med beundringsværdig, mandig Ro. Jeg ser ham endnu for mig: straks efter at Officererne havde forladt Cellen, sprang han hurtigt ud af Sengen, gjorde sig i Stand

og knælede saa, som et Barn for sin Gud, med Alvor og Værdighed ned paa Cellens Stengulv for at skrifte. Det var Synd, at alt skulde gaa saa hurtigt, ja næsten med Uret i Haanden, men udenfor stod Løjtnant L. og raabte stadig: »Skynd Dem! Hurtigere!« Af den Grund var vi ogsaa nødt til at fremskynde Kommunionen senere i Kirken. Der var ikke Tid til selv den mindste Takkebøn, og man følte dog, trods Fangens mønsterværdige Holdning, at han længtes efter en Samtale med sin Gud. Samme Hastværk ud til Retterstedet — samme Hastværk ved selve Rettergangen.

Af alle de Indtryk, der stormede ind paa de tre Øjenvidner til Eksekutionen, har særlig eet præget sig uudsletteligt: indtil det sidste Sekund mistede Schlageter ikke sin vante Ro og Selvbeherskelse. Alene det sidste faste Haandtryk og Ordene: »Hils mine Forældre, mine Søskende, mine Slægtninge, min Hjemstavn og mit elskede Fædreland«, staar som en uforglemmelig Erindring om en Død, som ikke kan tænkes modigere.

Til Slut kun et Ord fra de talrige Optegnelser, som Schlageter havde efterladt sig. Disse Ord og Tanker er blevet til i Fængslets Ensomhed og blev fundet i Schlageters Brystlomme, gennemhullet af en Kugle:

»Vær, hvad Du vil«, siger det, »men hvad Du er, maa Du have Mod til at være helt«.

I disse Ord klinger hans Livsakkord. Det havde altid været hans Maal at være noget helt: som Søn overfor sine Forældre, som Patriot overfor sit Fædreland, som Kristen overfor sin Gud, og som Schlageter staar overfor os, har han meget at sige os — og navnlig meget at sige Ungdommen.

Fængselspræst *Fassbender*,
Düsseldorf.

Vorherre har sendt mig en Engel . . .

Verden vrimler af Egoister, som træller for deres kære Jeg tidlig og silde; men der findes heldigvis ogsaa mange højmodige Sjæle, som lever for andres Lykke og lider med i andres Sorg. Naar et saadant Apostelhjerte ejer Ungdommens Charme, Ungdommens Begejstring og Trang til at øve en Bedrift, da kommer der noget henrivende over Menneskelivet, til Velsignelse for mange. »Jeg vil være enten Munk eller Røver«, sagde engang en opløben Dreng, og han blev en dygtig og nidkær Ordensmand.

Her skal fortælles Historien om en ung Pige, som kun blev 23 Aar gammel, men alligevel fik en Begravelse som

en stor Hærfører eller Statsmand vilde have misundt hende.

Margrit Lekeux var en 19-aarig belgisk Seminarist, som efter at have taget sin Eksamen vilde ud og se sig om i Livet. Ingen ualmindelig Begavelse, ingen glimrende Talenter udmærkede hende, men alligevel fyldte stolte og lyse Drømme denne unge Sjæl; hun vilde nyde Livet i Ordets ædlest Forstand. Hun vilde helst læse videre, leve i en Kreds af fremragende og fornemme Mennesker, elske dem og blive elsket paa Grund af sine Fortrin.

Men Livet og hendes Forældre forlangte netop det af hende, som hun var mest bange for at blive: Lærerinde i Folkeskolen. Alene Tanken om denne Gerning pinte hende: Som en Gaardhund maaske at være lænket til en snavset, uordentlig og uopdragen Klasse, terpe den lille Tabel med Børnene om Dagen, rette deres Stile om Aftenen. Det var ikke til at holde ud at tænke paa!

Og dog tilskyndede en indre Stemme hende dertil og først og fremmest hendes Mors herlige Eksempel. Fru Lekeux havde set gode Dage; men da hendes Mand blev syg og langsomt hentæredes af den lumske Sot, maatte hun ud og selv tjene til Livets Ophold. Hun blev igen Lærerinde, men samtidig tyngede nu Omsorgen for 9 Børn paa hende. Hvad var det for et Liv! Hver Dag 4—5 Timer Skolearbejde, i Middagspausen skyndsomst hjem for at lægge det mindste Barn til sit Bryst. Efter Skolen krævede Husholdningen alle hendes Kræfter, om Aftenen gjaldt det at rette Stile eller forberede sig til en Eksamen, som skulde være Nøglen til en bedre Stilling og højere Løn.

Afmægtig bragte man hende engang hjem fra Eksamenstæppet, og dog fortsatte hun sit opslidende Liv, og hver Morgen saa Lygtetænderen hende haste af Sted til Fromessen.

I et saa pligttopfyldende Hjem var det svært at tale om at »nyde Livet« og unddrage sig Offeret. En Aften kort efter sin veloverstaaede Eksamen sad Margrit hos sin Bror og udkæmpede den sværeste Kamp, et Menneske kan føre, Kampen mellem sine Planer, Ønsker, Drømme og Pligten. Bittert græd hun, og hendes Bror maatte tage Skriften frem: »Naar Hvedekornet ikke bliver lagt i Jorden og dør, forbliver det ufrugtbart.« Men saa tog hun ogsaa resolut sit Kors paa sig . . . og efter hendes Død fandt man blandt Optegnelserne fra denne Tid ogsaa det Forsæt: »Jeg vil leve i denne Verden for at gøre vel.«

Og nu begyndte der et Liv, som kastede Handsken til den almindelige Magelighed og Selvsyge. I et af de mest berygtede Kvarterer af Liége havde Vincentssøstrene haft Mod til at aabne en Skole. Børnene dér kom fra de fattigste Hjem, deres Forældre var ofte Kommuniste af den

værste Slags, i religiøs Henseende en Ørken, i moralsk Henseende et Babel. Dér blev Margrit Lærerinde.

Og hun fik straks en af de vanskeligste Klasser: Børn, som fortalte hende, at Gud Fader var blevet korsfæstet, som morede sig over de sjofleste Ting og bagefter blev forbavsede over at høre, at det var Synd. Børn, der kunde slynge et Blækhuis mod Lærerinden, naar hun formanede dem. Med uendelig Taalmodighed retter Margrit deres Fejl, terper med dem de mest enkle Ting, mildner Hidsigheden med sin Godhed og bilægger Strid og Slagsmaal med Belønninger. I Ekstratimer forbereder hun mange til den helige Kommunion, hun tager andre med sig hjem og giver dem ofte sit eget Tøj eller rækker den frysende lille Pige i Gaarden sit eget Sjal.

Naar Aftenen saa falder paa, og hun sidder ensom paa Skolens kolde Kontor, som er blottet for al Skønhed og Hygge, naar hun retter det ene Stilehefte efter det andet og for tyvende Gang fastslaar, at 7 Gange 2 ikke er 9, da kan der komme som en knugende Angstfølelse over hende. De gamle lokkende Drømme svæver om hende, hun ser sig i glade Veninders Kreds, bøjet over herlige Bøger, for saa pludselig at vaagne op til den nøgterne Virkelighed og spørge sig: Hvorfor dog alt dette? Da kan Taarerne trille ned over hendes Kinder. Men saa iler hun de faa Skridt til det nærliggende Kapel, hvor Lampens rødlige Skær snart falder paa en dybt bøjet Skikkelse, hvis glødende Bøn jager alle de fristende Gøglerier paa Flugt. Her hentes Kraft, her lægges Planer om at hjælpe en Kollega, saa denne næste Dag finder sit Arbejde gjort; her gaar Vækstens stille Timer.

Margrit var nu blevet en Offersjæl, og saadanne Hjerter er som Flammer, der griber mere og mere om sig og fortærer alt. Havde hun ikke tilstrækkeligt at gøre? Sikkert, og alligevel lyttede hun med Glæde til sin gejstlige Broders Raad: »Se til, at du finder en rigtig vanskelig og utaknemmelig Opgave i Karitas' Tjeneste, som du kan gaa helt op i for Fremtiden.« Margrit behøvede ikke at søge længe.

I Lièges Arbejderkvarter herskede der altid stor legemlig og aandelig Nød. Flamske Bønder var her strømmet sammen og boede under usle Kaar, prisgivet Elendigheden. Da havde Ordenspræster grundlagt »Vlamenverk«, og Arbejderne fik nu et Sted, hvor de kunde samles, holde smaa Fester, faa Næring for Legeme og Sjæl. En Dag kom en Pater op i M.s Hjem: Om hun ikke vilde spille til Andagterne og eventuelt lede Koret. Margrits Moder gjorde Indsigelse, hendes Datter var overbebyrdet og havde efter det første Skoleaar haft et nervøst Sammenbrud. Men M. havde næppe hørt om Sagen, før hun slog til.

Ved du, kære Læser, hvad det vil sige at lede et fri-

villigt Kirkesangkor? I saadanne Kvarterer? Margrit fik det snart at vide. Af gamle Sangere var der for faa, og de faa duede ikke; nye skulde hverves og Folk samtidig derved knyttes til Kirken. Men den ene vilde simpelthen ikke og svarede med et pure Afslag; andre kom, men kun, naar det passede dem; andre igen kom regelmæssigt og sang godt, og nu blev de gamle Medlemmer jaloux, alt imedens den unge Dirigent, der aldrig havde ført en Taktstok, knap nok forstod deres vulgære Sprog. Sangprøverne endte som Heksesabbater, Messerne blev til et Kaos af Lyde, og Pateren trak betænkelig paa Skuldrene, men M. fordoblede kun sine Anstrengelser og lærte at tvinge Heldet. Kom hun saa hjem paa sin Stue, ventede Skolearbejdet hende; til langt ud paa Natten brændte Lyset paa hendes Værelse, og da man vilde forhindre Margrit i at slide sig op paa denne Maade, stillede hun simpelthen en Madras op foran Vinduerne, saa ingen anede, hvad der foregik bag Ruderne.

(Fortsættes.)

Ungdom ved Tidehverv.

Ikke blot Europa, men hele Verden og især Syden og Østen er i Gæring, og hver Dag bringer os nye Vidnesbyrd derom. De Omvæltninger, der foregaar, og som de katolske Missioner maa regne med, er dog ikke blot af politisk, national, social og økonomisk Art, men hunder fremfor alt i det aandelige, ikke mindst i Ungdommens Opdragelse. For bedre at kunne forstaa dette, bringer vi i det følgende nogle Oplysninger, som den kendte Prof. Dr. Johannes Thaurén S. V. D. har fremsat.

I. Afrika. Man er efterhaanden naaet til Erkendelse af, at Verdensdelens uendelige Rigdomme, hvis Omfang tidligere næppe var anet, ikke giver fuldt Udbytte, før den sorte Races Intelligens og Dannelse højnes. Det over hele Sydafrika brugte Ordsprog: »En dannet Neger er en for-dærvet Neger«, er forlængst gjort til Skamme. Nu er Spørgs-maalet om, *hvorledes* Afrikas unge Generation skal opdrages og dannes, et heftigt omstridt Problem.

At en slavisk Efterligning af europæisk Kultur, Dannelse og Opdragelse kun vil blive til Skade for Negrene, er der saavel blandt indfødte som fremmede fuldstændig Enighed om. En ukritisk Overføring af fremmed Aandsliv skaber altid et Vrængbillede, »den civiliserede indfødte«, og opdyrker et indbildsk og oprørsk Aandsproletariat. Sorte og hvide mødes derfor i Forstaaelse af, at Opdragelsen ikke maa omforme den indfødte til en sort Gentleman eller Lady, tværtimod gælder det om at beskytte hvert enkelt

Folks oprindelige Kultur som et værdifuldt Arvegods, ligesom der ogsaa maa lægges Vægt paa at udvikle de psykologiske og etiske Anlæg efter deres Særkende.

Denne ændrede Opfattelse af den afrikanske Opdragelsestaktik er i væsentlig Grad bygget paa Erfaringer, der er høstede af de to Phelps-Stokes-Kommissioners Forskningsrejser. Den kendte amerikanske Sociolog, Doktor Thomas Jesse Jones, har i to Skrifter: »Education in Africa« og »Education in Eastafrika« gjort Rede for Resultaterne af de to Kommissioners Undersøgelser. Den bærende Tanke er klar og tydelig. Den vender sig bort fra den europæisk-amerikanske individualistiske Opfattelse, idet den henvender Opmærksomheden paa hele *Mennesket* med de Egenskaber, der giver den afrikanske Sjæl sit Særpræg.

England har med anerkendelsesværdigt Storsyn forstaaet den Betydning, som Afrikas nye Aand vil faa for de indfødtes Frigørelse. I Hvidbogen »Opdragelsespolitik i det tropiske Afrika« benyttede England sig af Jesse Jones Betragtninger. Og i Tilknytning hertil byggedes paa Guld-kysten et Negeruniversitet, der omfatter hele Uddannelsens Pyramide, lige fra Børnehaven til den højere Lærestanstalt.

Gennem disse løselig antydede Forhold for Udviklingen i Afrika og de Tanker, der bærer denne, bliver det indlysende, hvilken Betydning de kristne Opdragelsesarbejder har i den sorte Verdensdel. Ansættes Skolevæsenet som Maalestok for Indflydelsen for Opdragelsen, maa det erindres, at 90 % af alt Skolevæsen er i Missionærernes Hænder, og at henved 50 % bæres af de katolske Missioner. Derved bliver den katolske Mission en Stormagt i den standende Aandskamp. Men Kolonimagterne gør store Anstrengelser for selv at opnaa denne af Missionen indtagne Førsteplads; imidlertid mangler de Lærerkræfter, medens til Gengæld Missionen savner Midler. Bag Regeringernes sociale Velvilje overfor Kolonierne dækker sig Interessepolitik og Egoisme, der søger at bevare Afrikanerens gode Stemning ved at opfylde hans Ønske om en højere Dannelse. Missionens Arbejde gaar derimod ud paa at danne og berige Afrikanerens Sjæl for dens egen og dens særlige Værds Skyld.

Kirkens Opgave med at opdrage Afrika, som det er i Dag, tager Sigte paa at udruste det Folk, der fra en forhistorisk Tilværelse træder frem paa Menneskehedens Arena, til at kunne gøre sig gældende i Historien. Afrikas Folkeslag staar paa Overgangsstadiet til »Modningens Aar«, altsaa ved et saare betydningsfuldt Trin i Udviklingen. Det nye Afrika vil i sin voldsomme Stræben mod Dannelse gennem to eller tre Generationer naa den Højde, som Eu-

ropa møjsommeligt erhvervede sig gennem et Aartusindes organisk-systematiske Udvikling og er dermed udsat for alle en for tidlig Modnings store Farer.

II. Indien. Den moderne nationale Opdragelsesbevægelse i Indien kendetegnes ved Navnet Rabindranath Tagore. Han betragter Samfundstanken som en opdragende Magt og har herpaa grundet sin Verdenskulturskole. Oprindelig indstillede han alt paa Medfølelse og Kærlighed overfor Medmennesker i Hjemmet og Landsbyen, men efter sine Europarejser udvidede han de sociale Tanker til ud over Kammeratskab, Hjem og Folk at omfatte den almene verdensomspændende Broderkærlighed og Menneskehedens Enighed. Midtpunktet for disse Tanker er »Fredstedet« og Højskolen »Verdenskultur«, der engang skal sammenfatte Vestens og Østens Kultur som i et Brændpunkt. Men Skaberen af disse høje Maal paa Opdragelsens Omraade steg ogsaa ned paa den Arena, hvor Masserne kæmper den haarde Kamp for Eksistensen. Med Hensyntagen til Indiens landøkonomiske Karakter rejste han en blomstrende Mønsterfarm, der daglig forener Hovedets og Aandens Arbejde og forener Vesten og Østen til et Samarbejde.

Amerikanske Kredse arbejder for den økonomiske Genopbyggelse af indisk Landsbyliv. Bekymringen for Indiens Fremtid lader ansvarsbevidste Mennesker tage sig af det unge Indiens Opdragelse, inden en overdreven Europæisering af det indiske Dannelses- og Skolevæsen bliver Indiens og Europas Skæbne. S. P.

Presse-Rundskue.

De protestantiske Skriftestole. Den hjemlige Protestantisme frembyder for Øjeblikket et broget Skue. Medens nogle dogmesky Præster forarger ved at rejse Kravet om en ny Reformation, grundigere end Luthers, taler andre om »de store Tab ved Reformationens Indførelse i 1536« og mener derved fremfor alt det private Skriftemaal, som det gælder om at vække til Live igen. »Selvfølgelig,« siger Docent, Dr. theol. Fuglsang Damgaard, der paa de nordiske Theologers Møde i Trondhjem anbefalede Genindførelsen, maa »enhver Mistanke om, at det skal være en Tilbagevenden til det katholske Skriftemaal paa det bestemteste afvises«. Tværtimod drejer det sig om det ægte oprindelige Lutherske Skriftemaal! For Luthers private Skriftemaal er efter Fuglsang Damgaard to Ting væ-

sentlige: at Absolutionen ikke ventes fra Præsten, men fra Gud, og at der ikke skal være Skriftetvang.

Men er ikke Luther derved blevet Skyld i, at hans Skriftemaal gik i Glemme? Naar »Absolutionen er Hovedsagen«, og Præsten dog ikke kan absolvere — men kun erklære, at Gud har tilgivet, hvad Skriftebarnet i øvrigt véd lige saa godt eller lige saa lidt som Præsten — hvorfor saa ulejlige Præsten og ikke hellere benytte sig af Friheden til at lade være at skrifte. Det er kun ved en lykkelig Mangel paa Konsekvens, at Luther søgte at redde det private Skriftemaal. Naar man nu slaar til Lyd for dets Genindførelse, betyder det, til Trods for alle Forbehold og til Trods for dette Skriftemaals umulige Form, en Tilnærmelse til det katholske Skriftemaals Idé.

Det var ellers god Latin i Protestantismen at ville ordne det hele med Vorherre alene, uden et Menneskes Mellemkomst. Nu skal der altsaa en tredje til, ganske vist en tavs, fortrolig Ven, men dog et Menneske, hvis Autoritet jeg underkaster mig. Protestanten er ikke længer Dommer i sin egen Sag. Der er kommet en Breche i Subjektivismen, Protestantismens Grundlov.

Men medens man i den katholske Kirke betror sig til en Præst, der af Gud og sin Kirke har faaet Dommerfuldmagt, saa, hvad han binder paa Jorden, er bundet i Himlen, og hvad han løser paa Jorden, er løst i Himlen, har det Menneske, Protestanten vælger som Skriftefader, i Grunden kun sin theologiske Eksamen forud for andre. Det kan jo tænkes, at andre — Lægfolk — er lige saa erfarne og forstaaende. Vi indser ikke, hvorfor de protestantiske Skriftestole skal være reserveret Præsterne.

A. Menzinger S. J.

St. Antoni Præstegaard og Skole i Brønshøj.

Tirsdag den 8. August Kl. 10^{1/2} indviede Hs. Excellence Biskop Joseph Brems en Bygning, hvis Indre og Ydre lagde de tilstedeværende Ord som: nydelig, lys, venlig i Munden. Og ikke med Urette! Den nye Skole og Præstegaard Frederikssundsvej 225, som St. Antoni Kapel halvt skjuler for de paa Gaden forbigaaende, ligger som et lykkeligt, lysklædt Barn midt i Haverne og Markerne derude. Den lille Gymnastiksal i Udbygningen, de to hyggelige Klasseværelser, som er beregnet til ca. 30 Børn, Lærerindeværelset, som St. Josef-Søstrene skal benytte, alt beliggende i en — selv naar der er graa Skyer paa Himlen — lys Stueetage, skaber sammen med de lysegule Redskaber,

Bænke og Borde en Stemning, saa man kommer til at tænke: Her er godt at begynde. Paa første Sal har Præsten faaet

St. Antoni Skole og Præstegaard. (I Forgrunden Hr. Murerm. Günther.)

to Værelser og et Badeværelse, og der findes et lille Rum for Menighedsbibliotheket og et stort Værelse til Udvidelse

Foran Gymnastiksalen. (Fra venstre: Pastor Albi, Ronge, Benzon, Biskoppen, Pastor v. Kettenburg, C. Jaworski.)

af Skolen; her, eventuelt i Gymnastiksalen, kan Foreninger holde Møder. Der er Værelse for en Husholderske, Køkken,

Garderobe samt Vaske- og Toiletrum. Alt saa formaals-tjenligt, rationelt og moderne, som det er muligt.

Efter Indvielsen benyttede Biskoppen Lejligheden til at fremsætte nogle varmtføjte Ord, som tolkede Overhyrdens Glæde over at kunne indvie en ny selvstændig Station og især en Skole. I Hjem og Skole sænker jo de første Indtryk sig ned i Barnets Sind, som aldrig udslettes; hvor uundværlige er derfor vore katholske Skoler for de katholske Hjem og Kirken. Senere manede Biskoppen Pastor Neuvels ærværdige Skikkelse frem. Det var jo ham, der i sin Tid havde undfanget Tanken om en Station i den hurtigt opvoksende Forstad. Under en Samtale med Muremester Günther — som Biskoppen nu spøgende kaldte Stedets Patron — havde Pastor Neuvel faaet det Indtryk, at Muremesteren gerne vilde hjælpe til Tankens Realisering; men da saa Aarene gik, og Krigen og andre Vanskeligheder lagde sig i Vejen, kom P. Neuvel engang med en lille Bemærkning om, at Muremesterens Forsæt maaske var glemt. Det var det nu ikke, og Pastor Neuvel mente det heller ikke selv, thi, som Biskoppen sagde, endnu et Kvarter før han døde, talte han om denne Stations Oprettelse. Og nu er Tanken blevet til en velsignet Virkelighed, som forhaabentlig vil gavne mange Sjæle. Til Opførelsen af Bygningen har desuden afdøde Sadelmagermester Richard Kuboth skænket et større Beløb, ligesaa vel som St. Antoni Kapels Menighed har hjulpet efter bedste Evne.

Indvielsen overværedes foruden af Hr. Muremester Günther og Frue tillige af Pastorerne Ronge, v. Kettenburg, Benzon, Jensen, Jaworski, Dominikanerpater Albi fra Hammar, Scherz, Vejinspektør Nielsen og St. Josefostrenes Provincialforstanderinde Mère Maria Amalie, Forstanderinden for den franske Pigeskole paa Østerbro Mère Emanuel, Forstanderinden for St. Josephs Skole ved Sakramentskirken Mère Jeanne Marie samt de to Søstre, som skal undervise i St. Antoni Skole, Sr. M. Hyacinthe og Sr. Rose Française.

Hvem der skal være Præst ved St. Antoni Kapel, vides endnu ikke.

Kendte Kvinder, som tog Sløret.

Det var ikke blot i Middelalderen, at Kvinder af den fornemme Stand valgte Klosterlivet. Ogsaa vore Dage frembyder mange Eksempler paa ædle Sjæle, som i den Grad føler sig draget mod Gud og Evigheden, at de højmodigt forsager Verden for desto friere at kunne følge i Herrens

Fodspor. I det følgende skal vi omtale nogle af de mest kendte Tilfælde af denne Art.

Det italienske fyrstelige Ægtepar Paterno levede et lykkeligt, men barnløst Ægteskab. De besluttede da helt at forsage Verden og skænke deres store Formue til Kirken. Fyrsten traadte ind i Barnabiter-Ordenen, og den engang saa livsglade Fyrstinde Angelina Auteri bad om Optagelse i de barfodede Karmelnonners Kloster i Restocco. Velgørehed og Fromhed havde saaledes knyttet Baandet mellem et Par yderst lykkelige Ægtefæller endnu fastere end før, idet begge Parter — henved 45 Aar gamle — helt har givet sig hen til deres Herre og Forløser. For Paternos store Formue er Karmeliterklosteret i Rondo della Cagnola ved Milano blevet bygget og i 1929 indviet af Kardinal Schuster. En snæver Celle med et tilgitret Vindue tjener nu som Bolig for den ovenud lykkelige Sicilianerinde, indtil hun engang sammen med sin tidligere Ægtefælle kan tilbede Gud fra Evighed til Evighed.

Den for sin karitative Virksomhed engang saa bekendte Grevinde Leopoldine Stolberg-Stolberg tog Sløret hos de barfodede Karmelnonner i Rom (ved det farnesiske Palads) og fik Navnet Søster Maria-Elisabeth. I den samme Orden indtraadte en Datter af Ærkehertug Leopold Salvator, Ærkehertuginde Assunta, i Tortosa i Spanien. Talrige Kvinder af de højere Stænder vælger ogsaa gerne de tavse Kvinders Orden, Trappistnonnerne.

Den verdensberømte franske Skuespillerinde Requel Meller led under et nervøst Sammenbrud og trak sig, i Følge Avisernes Meddelelser, tilbage til et Kloster. Det samme gjorde den endnu ganske unge italienske Skuespillerinde Tina Pino, som blev Bodsnonne. Tidligere havde hun optraadt i meget vovede Lystspil. I 1929 traadte den smukke Yvonne Hautin, det berømte Medlem af »Comédie Française«, 29 Aar gammel ind i et meget strengt Kloster (hos Benediktinerinder i Paris). Indtil 1931 optraadte den 26-aarige franske Skuespillerinde Suzanne Delorme ofte i Stykket »Chant du Berceau« (Vuggesang) og fremstillede en Nonne, som flygtede fra Klosteret. Nu har hun selv taget Sløret i et Dominikanerinde-Kloster ved Grenoble. Samme Aar aflagde Grevinde Carola Blome de hellige Løfter hos Benediktinerinderne i Salzburg; hun hedder nu Søster Elisabeth. 1930 aflagde Baronesse de K. i det kontemplative (Beuroner) Benediktinerabbedi St. Berthold de evige Løfter og hedder nu Søster Ehrentrudis. For nogle Aar siden viede en hel Familie sig til Ordenslivet: den tidligere Studieraad ved det rhinske Ridderakademi, Dr. Bernhard Barth blev Kapuciner i Zell ved Harmersbach, hans Hustru Klarisse i Aachen; begge Sønerne blev Bene-

diktinere (Maria-Laach); den ene af de to Døtre blev kontemplativ Benediktinerinde (Rüdesheim), og den anden traadte ind hos Søstrene af »Den kristne Lære« i Strassburg. Prinsesse Agnes af Löwenstein valgte »Den helligste Forlørsers« Kloster i Aachen. — Men ikke alene i Europa viede og vier berømte Kvinder sig til Ordenslivet; ogsaa andre Verdensdele kan opvise Eksempler herpaa.

Frk. Lona, en Niece af Vicekongen af Cochinchina, som var Buddhist, men satte den katholske Tro meget højt, tog Sløret hos de barfodede Karmeliterinder i Hanoi. Den begavede Søster Immaculata, af Karmel Selo ved Laibach, fik paa egen Ansøgning af sine kirkelige Overordnede Tilladelse til at træde ind i det i 1928 opførte Karmel i Bangkok i Siam for at fremme Missionens Arbejde ved absolut Selvfornægtelse. I 1926 kunde en japansk Missionær meddele, at trods stor Opstandelse inden for det japanske Selskabsliv blev en af de rigeste japanske Arvinger kontemplativ Nonne. Baron Ryukichis smukke 23-aarige Datter, Baronesse Sueko Kewada, som var blevet opdraget i den katholske Skole i Yotsuya, traadte, efter at have modtaget den hellige Daab, ind hos de tavse Trappistnonner i Kami-Yunogawa ved Hokkaido med det faste Forsæt aldrig mere at forlade Klosteret. I 1931 drog syv Karmeliterinder fra Daslington i England til Syd-Afrika for at stifte et nyt Kloster i Johannesburg.

Og i den nye Verden? I 1927 modtog man fra Nordamerikas Forenede Stater Meddelelse om, at den fejrede Skuespillerinde Miss La Vare havde bedt om Optagelse hos de barfodede Karmelitsøstre. Mere end fem Aar før sin Indtræden i Klosteret gik hun hver Dag til den hellige Messe og hver Dag den hellige Korsvej. Ja, hun optraadte ikke engang paa Scenen uden at have et Bodsbælte af Jern paa, fordi hun stadig vilde mindes om sit Bodsliv. Miss Schwab, eneste Datter af den hovedrige amerikanske Staal-magnat Charles Schwab, er allerede for Aar siden flygtet fra Verdens Rigdomme og Glæder og er blevet barmhjer-tig Søster i Vincentinerindernes Kongregation i Seton Hall. Men da hun længtes efter et endnu mere fuldkomment Liv, bad hun for faa Aar siden om Kirkens Tilladelse til at træde ind i en Bodsorden med strengeste Klausur. Hendes Ansøgning blev bevilget, og hun tog Sløret hos de barfodede Karmeliterinder i Greensborough. — For kort Tid siden gik Ægteparret Oswald i Kloster. Manden, der var Pianist og Professor, blev Jesuit, hans Hustru Karmelit. Ejendommelig er Familien Horigans Historie. For nogle Maaneder siden gik det enogtyvende Medlem (i Løbet af to Generationer) i Kloster: en ung Pige fra Baltimore blev barfodet Karmelit.

(Efter Schönere Zukunft ²⁰/7 1933.)

Mogens Kai Nørregaard.

Den i Italien bosatte danske, katholske Maler, Mogens Kai Nørregaard, som vil være Ugebladets Læsere bekendt fra en Række Artikler om romerske Kirker, har i Aar hjemsendt fem Arbejder fra Rom; de tre af dem, Sortkridtstegninger og et Pastelmaleri, er for Tiden udstillet i »Hornbækhus«, og to Pastelmalerier befinder sig paa Landsrets-sagfører Heises Kontor her i Byen. Motiverne er dels Kirkeinterieurer, dels Landskaber med Arkitektur.

Mogens Nørregaard har gennem disse Arbejder igen bevist sin usædvanligt fine og ejendommelige Pastelteknik, der røber en for vor Tid sjælden Omhu og Taalmodighed i Udførelsen, en Nænsomhed uden Smaalighed i Opfattelsen og en fin Sans for Interieurets Halvlys, for Rumvirkning og for Motivets dekorative Virkning i Billedfladen. I denne Genre har Kunstneren saa absolut fundet sit Felt, og det er stedse en Glæde at se den sobre og dog stemningsmættede Behandling af Motiverne.

Her er en sjælden Lejlighed for dem, der har Midler, til at erhverve sig Romerbilleder af stor kunstnerisk Værdi. — Et af dem, Apsis i San Cosma i Damiano, er allerede solgt — og man maa haabe for Kunstneren, at han maa finde den Paaskønnelse, han gennem disse smukke Arbejder fortjener.

B. W.

NYE BØGER.

Weber, Mina. Aufstieg durch die Frau 8° (X—146 S.) Herder, Freib. i Br. 1933. Mk. 3,20.

En Kvinde skriver om Kvinden og tegner med menneskelig og kristelig Begejstring et saa smukt Billede af sit Køn, af Kvindens Kald som Jomfru og Moder, at man læser Bogen med Ærbødighed, og at man med Glæde sander, hvor herligt Kristendommens Syn er ogsaa paa alle disse Problemer. Der er religiøs Stemning over Bogen; Forfatterinden vil jo heller ikke andet end vise, hvad Skaberens Vilje er med hendes Køn, hvor syg denne Verden bliver, naar man miskender hans Vilje i denne Henseende, hvorledes vor Tids Vel i høj Grad afhænger af, at Kvinden faar den Plads i Familie og Samfund, som tilkommer hende.

Den ærlige Sympathi og Anerkendelse, som Læseren føler overfor den kyndige og velskrevne Bog, udelukker dog ikke, at Kritikens Aand melder sig hist og her. Naar det f. Eks. hedder, at det indtil vor Tid kun har været Mænd, der skrev om Kvinden, at de misforstod hende grundigt, og at kun Kvinder kan skrive om det dybeste og helligste i deres Natur, da maa man nære Tvivl. Bogen

selv er spækket med Citater fra Mænds Mund og Pen, hvormed M. W. netop beviser sine egne Synspunkter. Lad mig gengive et af de smukkeste: »En vordende Moder burde føle sig som en Slags Tabernakel — stille, hellig ren, omgivet af Tavshed, omkranset af Skønhed, opfyldt af Bøn for sig og sit længselsfuldt ventede Barn, saaledes at Livets forvirrede Larm kun naar frem til hende i hendes Moderglæde som vuggende Bølgers Smaaklukkan mod Stranden. — Og en Mands Kærlighed burde, i den Tid jeg her taler om, overfor Moderen til hans Barn, hvis Væsen nu for en stor Del afhænger af Forældrenes Art, hvis Skæbnetraade for en stor Del ligger i Forældrenes Hænder netop i dets første Tilbliven — jeg siger, en Mands Kærlighed burde overfor den vordende Moder eller overfor den Moder, der endnu trænger til at skaanes, og som han kalder sin Hustru, brænde som et klart, skært mildt Lys foran Tabernaklet — en Kærte, der ikke maa vokse til en højtopblussende, fortærende Flamme foran hans Helighed«.

Dette er Prof. I. Klugs Ord, altsaa en Mands, og de kan fuldtud staa Maal med al den Finhed, Renhed og Idealisme i Tanke og Sind, hvormed M. W. selv drøfter Kvindens Evne til at lide eller elske, om Blufærdighedens Betydning i Livet etc. Mon Skillelinien for Forstaaelsen ikke langt snarere ligger der, hvor Kristendom og Humanitet grænser til deres Modsætninger, end der, hvor Kønnene mødes eller skilles. Som en Ensidighed føler man det ogsaa, naar det f. Eks. hedder: »Kvinden er ogsaa Manden overlegen i alle indre sjælelige Egenskaber«, eller naar det seksuelle Livs Forfald tilskrives Mænds Sanselighed, som ikke lod sig opdrage af Kvindens sjælelige Kærlighed. Ligesom ædle Kvinder kan lide under Mænds ubeherskede Sanselighed, saaledes vil ædle Mænd sarkastisk kunne spørge, hvorfor Modparten opdrager saa daarligt og hvorfor Kvinder i Dragt eller Livsførelse etc. netop saa gerne appellerer til Instinkternes Spil. Reglen er jo nok den, at der er to skyldige, naar det gaar galt, og to stærke, naar det gaar godt, og en Bog om Menneskehedens Opsving maa til allersidst gøre det klart, at det sker ved Kvinde og Mand. Det gør i øvrigt ogsaa denne Bog, og derfor betyder enkelte Overdrivelser intet mod Helheden, som er ypperlig.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

Fra det apostoliske Vikariat. Under Hs. Excellence Biskoppens Fraværelse fra den 16. August og indtil videre bedes man med Hensyn til alt vedrørende Vikariatets Ledelse henvende sig til Provikaren, Pastor P. Schreiber, Grif-fenfeldtsgade 44.

Fra Provinsen. I Begyndelsen af Juni kom den polske Redemptoristpater St. Misiaczek til Danmark for at holde Missioner for de herlevende Polakker. Det pastorale Arbejde paabegyndtes i Næstved, hvor Pateren holdt flere Guds-tjenester, bl. a. paa forskellige Gaarde saasom Nygaard, Ixlingen, Skusbygaard. Fra Næstved gik Turen til Ringsted, Slagelse, Odense og Nivaa. I de 6 Uger, han opholdt sig her i Landet, lykkedes det den flittige Missionær at besøge 365 polske Familier, at holde 30 Prædikener og optage 523 Skriftemaal. Missionsbilerne i de enkelte Sogne var ham til stor Nytte, idet han saaledes kunde tilbagelægge ikke mindre end 1823 km. Pateren blev allevegne modtaget med stor Glæde, og skønt Prædikenerne i mange Tilfælde ikke kunde holdes før efter endt Dagværk, ved 20-Tiden, kom Polakkerne en sommetider indtil 30 km lang Vej for at overvære Gudstjenesten. Ligesom P. M. erhvervede sig Præsternes Tillid ved sin kloge og hjertelige Optræden, vandt han ogsaa sine Landsmænds Sympathi, hvad de gav Udtryk for ved Afskedsfesten i Næstved, hvor mange kom langvejs fra for at takke Missionæren.

Fra · den · vide · Verden

Rom Da Katholiker fra Verdenspressen for nylig besøgte Paven, sagde Kardinalerne, at hans Hellighed skulde spare sig selv saa meget som muligt. De forskellige Beatifikationer og Kanonisationer, Besøg i Roms Basilikaer, Processioner i og uden for St. Peters Kirke foruden alt det løbende Arbejde maatte overanstrenge ham. De bad ham om at lade være med at tale til Pilegrimmene, men indskrænke sig til at modtage dem og meddele dem den pavelige Velsignelse.

»Jeg har arbejdet haardt hele mit Liv og skal blive ved dermed indtil det sidste«, var Pave Pius XI's Svar til Kardinal Pacelli og tre andre Medlemmer af det hellige Kollegium, og han fortsætter med det haarde Tempo, som præger Livet i Vatikanet siden Jubelaarets Begyndelse i April Maaned. Paven holder nemlig ofte baade to og tre Taler daglig ved Siden af det enorme Arbejde, der paa-hviler ham med Overopsynet med den daglig indløbende Post, Modtagelsen af Prælater fra Nær og Fjern, overhovedet med Arbejdet som Kirkens øverste Hyrde. Han sover og spiser kun lidt. Men alle, som ser ham, forbavses over hans Livlighed og gode Helbred. Han er betydelig slankere end ifjor, og Vægttabet har gavnet hans Helbred.

Østrig. Forberedelserne til den aarlige, store tyske katolske Kongres, som denne Gang er henlagt til Wien, er allerede i fuld Gang. Desværre vil den ikke komme til at hilse paa Deltagere fra selve det tyske Rige, da Haabet om Tusindmarkspærringens Ophævelse for denne religiøse Manifestations Vedkommende er glippet. Ellers var allerede flere Titusinder Deltagere anmeldte. Alligevel tegner Kongressen til at blive af store Dimensioner; foruden Tyskere fra alle Verdens Kanter vil især Ungarn og Polen med den polske Kardinal i Spidsen sende mange Repræsentanter, fordi Mødet jo ogsaa bliver holdt til Minde om Wiens Befrielse fra Tyrkerne 1683. Kongressen varer fra 7.—12. September. Hovedemnet, som skal behandles, er: Christus og Vesterledet. Men desuden vil der blive holdt Møder om forskellige aktuelle Problemer saasom: det nye religiøse Menneske, den katolske Skole og Opdragelsen, Bogen og Pressen, Film, Karitas, Lægmandsapostolat etc. De østrigske Jernbaner indrømmer Deltagere en Prisnedsættelse paa 50⁰/₁₀.

Ungdomsstævnet i Farum.

Program:

- Kl. 9.08 Afrejse fra Slangerupbanen (Nørrebrogade).
- » 10.06 Ankomst til Farum St. Der vil være Vejvisere ved Stationen.
- » 10.30 Sangmesse i Farumgaards Have. Præd. af P. J. Bender. **NB.** Da der ikke uddeles Kominunion under denne Messe, vil der blive Lejlighed til at kommunikere før og efter Messen i Søstrenes Kapel.
- » 11.30 Frokostpause. Der vil blive truffet Aftale om Servering af Drikkevarer etc. til en billig Penge.
- » 14.00 Dommerfuldmægtig H. Højris, Esbjerg, taler om »Gudløshedskampen«, Pastor Knud Ballin om »Troens Forsvar«.
- » 15.00—18.00 Frit Samvær. Der bliver dog inden for dette Tidsrum forskellig Underholdning.
- » 18.00 opf. et Drømmespil af H. D. T. Kiærulff: *Klosterhaven*. Handlingen foregaar i Maribos Klosterhave 1933 og 1417.
- » 19.00 Spisepause.
- » 20.30 Lejrbaal. Baaltalen holdes af Kaptajn Beyer, Aarhus.
- » 22.00 Afslutning.
- » 22.56 Afrejse fra Farum St.
- » 23.32 Ankomst til København.

Festtegnet til Ungdomsstævnet i Farum faas hos Portneren i Stenosgade, i Katholsk Bogsalg, hos Pastor Benzons, Nørrebrog. 27 C¹, i Præstegaarden, Hans Bogbindersallé 2 og hos stud. mag. Jørgen Berg, Frederiksvej 12.

Kirkelig Kalender.

Aug.		Aug.	
20. S.	11. Søndag e. Pintse. — Marias Optagelse i Himlen.	27. S.	12. Søndag e. Pintsø.
21. M.	Johanne Francisca.	28. M.	Augustin.
22. Ti.	Oktav af Marias Optagelse.	29. Ti.	Johannes Døberens Hals- huggelse.
23. O.	Philip Benitius. — Vigilie.	30. O.	Rosa af Lima.
24. T.	Bartholomæus.	31. T.	Raymund Nonnatus.
25. F.	Ludvig, Konge af Frankrig.	1. F.	Ægidius.
26. L.	Gudsmoders Lørdagsm.	2. L.	Stephan, Konge af Ungarn.

Aug. Ugens Messebønner.

20. S. **Marias Optagelse i Himlen** (1044—868); 2. *Sæt Bønner*: 11. Søndag e. Pintse (691—526), 3. *Sæt Bønner* (kun i stille Messer): Bernhard ([42]—[42]); Slutningsevangelium: Søndagens (693—528).
21. M. Johanne Francisca Fremiot af Chantal (1051—878); 2. Marias Optagelses Oktav (1044—869); Gudsmoders Præfation (522—41).
22. Ti. Oktav af Marias Optagelse (1044—869); 2. Timotheus, Hippolyt og Symphorian (1052—880).
23. O. Vigilie ([1]—[1]); 2. Philip Benitius (1053—883). — *Eller*: Philip Benitius (1053—883); 2. Vigilien ([2]—[2]); Slutningsevangelium: Vigiliens ([3]—[3]).
24. T. Bartholomæus, Apostel (1053—884).
25. F. † Ludvig, Konge af Frankrig (1056—887); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.
26. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Zephyrinus (1059—888), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Fortsat fra S. 815.

Turen til Farumgaard kan foretages pr. Cykle; der er god Vej (ca. 20 km), og Cyklestald bliver indrettet.

Ellers tager man med Slangrupbanen til Farum St. Jernbanebilletterne Kbhvn.—Farum og retur à 1,40 faas samme Steder som Festtegnet.

Dersom Vejret skulde blive saa daarligt, at det vilde være umuligt at gennemføre det planlagte Program, vil Stævnet blive udsat til en efterfølgende Søndag. Evt. Aflysning vil blive meddelt gennem Reservetelefonen og ved Opslag paa Slangrupbanen.

I Tilfælde af Aflysning er der truffet Aftale med Slangrupbanen om, at Billetten gælder til den Søndag, hvortil Festen saa vil blive henlagt.

Sangene, der synges ved Stævnet, vil findes i Kath. Ungdom, men da der vil blive sunget mange flere Sange, henviser vi til, at »Sangbog for danske Katholiker« vil blive forhandlet paa Stedet.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 35.

Søndag den 27. August

1933

INDHOLD: Johannes Døberens Halshuggelse. — Gammel-testamentligt Interview. — P. Michael Spaus' 25 Aars Præstjubilæum. — Ungdom ved Tidehverv. — Katholsk Filmsbevægelse. — Vorherre har sendt mig en Engel ... — Sekterne i Brasilien. — Katholsk Ungdomsstævne. — Atmosfære. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Johannes Døberens Halshuggelse.

29. August.

I Breviaret's Lektioner (Læsestykker) i anden Nocturn paa Festen for Johannes Døberens Halshuggelse skildrer den h. Ambrosius med stor oratorisk Kraft, hvilken op-rørende Udaad Kong Herodes Antipas (en Søn af Herodes den Store, der lod Børnene i Bethlehem dræbe) gjorde sig skyldig i ved at opfylde en Danserindes Ønske og lade den store Profet, Herrens Forløber, halshugge i Fængslet.

Vi bringer her Lektionerne i Oversættelse.

Da det ikke sømmer sig for os, at vi nøjes med en kortere Omtale af den salige Johannes Døber, er det af Vigtighed for os at lægge Mærke til, hvem den dræbte er, af hvem og hvorfor, paa hvilken Maade og paa hvilket Tidspunkt han blev dræbt.

Den retfærdige dræbes af Ægteskabsbrydere, og de skyldige lader Dommeren lide Straffen for Forbrydelsen. Dan-

serindens Belønning er Profetens Død. Og endelig udstedes Befalingen om at fuldbyrde den grusomme Handling under et Gæstebud, hvad ellers alle Barbarer med Afsky plejer at vige tilbage for. Fra Gæstebud til Fængsel gaar der Bud om Udførelsen af en saa umenneskelig Skændselsdaad. Hvor mange Forbrydelser er her ikke samlede i denne ene Handling.

Hvem skulde ikke, naar han saa, at der gik hastigt Bud fra Gæstebudet til Fængslet, tro, at det drejede sig om Løsladelse af Profeten? Hvem skulde ikke, siger jeg, mene, at det gjaldt Frigivelse af Johannes, naar han hørte, at det var Herodes's Fødselsdag, at der holdtes stort Gæstebud, og at der var givet Pigen Løfte om, at hun maatte ønske sig, hvad hun vilde? Hvad har Grusomhed med Lystighed, hvad Død med Vellyst at gøre? Ved et Gæstebud, ved en Befaling udstedt under et Gæstebud, føres Profeten bort for at henrettes, han, som ikke engang ønskede at blive løsladt ved en saadan Befaling. Han bliver dræbt ved Sværdet, hans Hoved bringes paa et Fad. En saadan Ret skulde der til for at mætte den umenneskelige Raahed, der ikke var blevet mæt af de øvrige Retter.

Grusomme Konge, betragt ret dette Skuespil, som er dit Gæstebud værdigt! Og for at der intet skal mangle i din Grusomhed, stræk din højre Haand frem, for at det helige Blod i Strømme kan rinde imellem dine Fingre. Drik det Blod, som endnu strømmer ud af det afhuggede Hoveds Aarer, siden du ikke har kunnet stille din Hunger med de mange Retter eller slukke din Tørst efter uhørt Grusomhed i Bægrenes Vin. Betragt de Øjne, som selv i Døden er Vidner om din Forbrydelse, og som i Afsky vender sig bort fra Synet af dine Udsvævelser. Deres Lys slukkes ikke saa meget ved Dødens Magt som i Rædsel over dit tøjlesløse Levned. Hin blege, gyldne Mund, hvis Dom du ikke kunde udholde, er nu forstummet, men endnu frygter du den.

Gammel-testamentligt Interview.

Den nye Redaktion for Studenterbladet »teologisk forum« har afæsket fire københavnske Præster af Folkekirken deres Mening om seks Spørgsmaal angaaende det gamle Testamente og i Bladets Julinummer offentliggjort baade Spørgsmaalene og Svarene. Vi skal ikke kritisere disse Svar, som er afgivet med Kniven paa Struben, men tænker, det vil være af større Interesse for Ugebladets Læsere at høre et katolsk Svar paa disse Spørgsmaal.

Retningslinierne for vor Besvarelse er givet ved den romerske Bibelkommissions Afgørelser fra Aarene 1906 til 1909, der ganske vist ikke falder ind under Ufejlbarehedens Omraade, men dog er bindende for Samvittigheden, saa at den, der gaar dem imod, vilde forsynde sig ved Ulydighed og Anmasselse.

Det første Spørgsmaal angaar Skabelsesberetningen, Genesis 1. og 2. Kapitel. Bibelkommissionen afviser ethvert Forsøg paa at stemple de Fortællinger, der berettes i Genesis' første og andet Kapitel, som Fabler og Sagn. I Særdeleshed forbyder den at drage den historiske Sandhed af følgende Stykker i Tvivl:

at Gud i Begyndelsen skabte alle Ting; at Mennesket er skabt særskilt; at den første Kvinde er dannet af det første Menneskes Legeme; at Menneskeslægten er én; at Stamforældrene oprindeligt befandt sig i en Tilstand af Retfærdighed, Lykke og Udødelighed; at Gud gav dem et Bud for at prøve deres Lydighed; at de blev fristet af Djævelen i Slangens Skikkelse og overtraadte Budet; at de mistede Paradistilstanden, men at der blev lovet Menneskeslægten en Frelser.

Hvad selve Skabelsesberetningen angaar, behøver man efter Bibelkommissionen ikke at antage, at det var den hellige Forfatters Hensigt at give en videnskabelig troværdig Skildring af den synlige Verdens Tilblivelse, men snarere en populær, anskuelig Fremstilling deraf; det vil derfor være ørkesløst at søge videnskabelig Belæring i hans Beretning.

I Overensstemmelse hermed betragter de fleste katolske

Eksegeter, ligesom allerede Augustinus og Thomas af Aquin, de seks Skabelsesafsnit som seks storslaaede Syner, i hvilke muligvis allerede Adam saa Guds Skabervirksomhed. Selv om de ikke svarer til Jordens virkelige Tilblivelse, har de dog deres Berettigelse og Virkelighedsværdi, idet den synlige Verden, saaledes som den er fremgaaet af Skaberens Haand, netop ligger denne Opfattelse nær: en dobbelt Tredeling — tre Beboelsessfærer med hver sine Beboere. Saaledes faar ogsaa Sabbatsbudet sin reelle Begrundelse.

Det andet Spørgsmaal handler om Moses som Forfatter for Pentateuch. Bibelkommissionen hævder Mosebøgernes Ægthed, idet den ikke anser Bibelkritikens Argumenter for tilstrækkelige til at tilsidesætte Biblens eget Vidnesbyrd, Jødefolkets og Kirkens Tradition og selve Tekstens indre Kriterier, der betegner Moses som Forfatter. Dermed skal ikke være sagt, at alt er skrevet af Moses selv. Han kan have haft Medhjælpere, der skrev efter hans Anvisning, saaledes at han som Hovedforfatter kunde godkende Værket og lægge Navn til. Det er endvidere ikke udelukket, at Moses har benyttet Kilder, baade skriftlige og mundtlige, som han i Overensstemmelse med sit Formaal og under den guddommelige Inspirations Paavirkning har indføjet enten ordret eller i Udtog eller i udvidet Skikkelse. Det er ogsaa muligt, at der i Tidens Løb er foretaget Ændringer i Teksten, dog uden at berøre Helheden, nemlig Tilføjelser efter Moses' Død gennem en inspireret Forfatter eller Randbemærkninger, der senere gik over i Teksten, eller nye Gloser og Former, der skulde erstatte ældre, og endelig fejlagtige Læsemaader, der indsneget sig ved Afskrivernes Efterladenhed.

Det tredje og fjerde Spørgsmaal er, om Psalmerne virkelig er skrevne af David, og hvorvidt de indeholder messianske Spaadomme.

Om Psalmerne udtaler Bibelkommissionen, at Udtryk som »Davids Psalmer« o. lign. ikke vil sige, at alle Psalmer er skrevne af David, men kun de vigtigste, fremfor alt de, der i det Gamle eller Nye Testamente anføres under Davids Navn, f. Eks. efter katholsk Tælling Ps. 2, 15, 17, 31, 68, 109. Nogle Psalmer er vistnok blevet delte eller slaet sammen eller ved anden Bearbejdelse bragt i bedre

Överensstemmelse med Tidsforholdene, Festerne, Gudstjenesteordenens og Musikens Krav, dog saaledes, at hele Teksten maa siges at være inspireret. Der er ingen Sandsynlighed for, at et større Antal Psalmer er skrevet efter Esdras og Nehemias' Tid eller saa sent som i Makkabæertiden. De fleste Psalmer har profetisk og messiansk Karakter. De forudsiger ikke blot det udvalgte Folks Skæbne, men ogsaa Frelserens Komme, hans Rige, Præstedømme, Lidelse, Død og Opstandelse.

Det femte Spørgsmaal, om Jesus Christus overhovedet er omtalt i det Gamle Testamente, er dels allerede besvaret i det foregaaende, dels vil det fremgaa af det sidste Spørgsmaals Besvarelse, »hvori Gamle Testamentes blivende kristelige Værdi bestaar.«

Vi lever paa en Mængde af den Gamle Pagts religiøse Forestillinger. Vi har efter Jøderne arvet Troen paa en Gud, som er Forudsætningen for den kristne Treenigheds-lære; Guds Skabermagt, absolute Herredømme, Forsyns-styrelse, Retfærdighed, Alvidenhed, Hellighed m. fl. er gammeltestamentlige Forestillinger. Til Trods for, at Frygten prægede den gamle Pagt, er Kærlighedsbudet allerede udtalt Dt. 6, 5; 7, 8. Profeterne sprænger de nationale Skranker og forkynder en Gud, der ikke blot er Jødernes, men alle Folkeslags Gud. Ligeledes lægger Profeterne Vægt paa den indre Helliggørelse fremfor den rent ceremonielle. Den gamle Pagt er endvidere levende for os gennem dens mægtige, herlige Skikkelser, i hvilke vi for en stor Del ser Forbilleder paa Frelseren. Det udvalgte Folks vidunderlige Skæbne har ligeledes sin dybeste Betydning ikke i sig selv, men som Forberedelse og Forbillede paa det, der skulde komme. Abrahams Offer, Udtoget af Ægypten, Kobberslangen, Jonas i Fiskens Bug o. s. v. maa ses i messiansk Belysning. Spaadomme som f. Eks. Esajas 53. Kapitel giver os dybere Forstaaelse af den nye Pagts Hemmeligheder. Derfor anvender den katholske Kirkes Liturgi i største Udstrækning Tekster af det Gamle Testamente, dels som Læsning, dels som Bøn (Psalmerne), dels i overført Betydning som Iklædning for den nye Pagts Ideer.

Vi ønsker ikke et Ord strøget af det Gamle Testamente. »Alt, hvad der staar i Skrifterne, er skrevet til Belæring

for os« (Rom. 15, 4), hvad enten det er umiddelbart til vor Opbyggelse og aandelige Næring, eller det blot lader os erkende den nye Pagts Herlighed paa Baggrund af den gamle Pagts Ufuldkommenhed. *A. Menzinger S. J.*

Nedenfor gengiver vi det første af de fire Interviews, fordi det udmærket kendetegner den usikre Holdning overfor Bibelspørgsmaal, førende folkekirkelige Kredse indtager. Det er Pastor Axel Malmstrøm ved Vor Frue Kirke, som bliver spurgt ud, og han svarer:

— Se, det er jo saare vanskeligt at udtale sig om, og jeg tror, De overvurderer den Betydning, en saadan Række Udtalelser kan have. Faktisk foreligger Problemet slet ikke i Praksis. I det Øjeblik, man har den rette aandelige Føling med Menigheden, staar man i et ejendommeligt frit Forhold til denne og kan i Grunden fremsætte forhavsende frie Synspunkter.

— Det vil altsaa sige, indvender vi, at i det Øjeblik, man ikke er »troende«, tillader Menigheden en ikke at hylde »frie Synspunkter.«

— Ja, selvfølgelig ligger der en Vanskelighed her, men unge Mennesker, der læser til Præst, maa jo ogsaa vide, at det er en vanskelig Opgave, de gaar ind til.

— Nuvel, for at holde os til Sagen, vil De udtale Dem om vore Punkter?

— Meget nødig.

— Med hvilken Begrundelse?

Pastor Malmstrøm tier et Par Minuter. Endelig kommer Svaret:

— Jeg føler mig ikke kaldet.

— Er De klar over, Pastor Malmstrøm, at dette ogsaa er en Form for Svar?

— Det synes jeg absolut ikke, De har nogen Ret til at sige.

— Jo, vi maa hævde, at De som Præst og Menighedens Vejleder baade maa have en Mening om disse Ting og ogsaa en vis moralsk Pligt til at udtale Dem om dem.

— Ja, maaske kunde jeg, hvis jeg fik Tid dertil, komme med en samlet Udtalelse om mit Syn paa G. T.

— Og det er?

— Ja, naturligvis er det det historiske.

— Ja, »historiske«, hvad dækker det over?

— Det vil jo sige, at man anerkender, at der er en Udvikling fra G. T. til N. T.

— En saadan Udvikling anerkender alle, selv de mest orthodoxe. Men vil De ikke udtale Dem om samtlige Punkter?

— Nej, oprigtigt talt bryder jeg mig ikke om det. Forholdet er jo dog dette, at Forkyndergerningen er en Gave fra Gud, og

det, man staar der for, er at bringe et Budskab. I den Situation fremtræder Problemet paa en helt anden Maade.

Paa Pastor Malmstrøms gentagne Forsikringer om, at Situationen ikke foreligger, anfører vi, at Pastor Fibiger f. Eks. kalder Deutero-Jesaja for et Spøgelse, som Bibelkritiken har manet frem.

Hertil svarer Pastor Malmstrøm hovedrytstende:

— Men Pastor Fibiger indtager jo ogsaa en Særstilling paa dette Punkt. For mit eget Vedkommende er i Grunden det eneste, der staar fast, at den gamle Inspirationsteori er opgivet. Men naar De for Eksempel ønsker at vide, hvilke Salmer David har skrevet, er jeg virkelig ganske ude af Stand til at svare Dem paa det.

— Jamen, i Almindelighed vil man mene, at de Salmer, Jesus citerer af Davids Salmer, i hvert Fald maa være af David.

Hertil har Pastor Malmstrøm intet at bemærke.

Paa Spørgsmaalet, om Jesus Kristus overhovedet er omtalt i G. T., svarer Pastor Malmstrøm:

— Det mener jeg absolut, han er.

— Men Pastor Malmstrøm, De ønsker altsaa ikke at udtale Dem om vore andre Spørgsmaal?

Efter en Pause kommer Svaret:

— Helst ikke.

P. Michael Spaus' 25 Aars Præstejubilæum.

Pater Spaus hører snart til det danske Vikariats Veteraner. Onsdag den 30. August fejrer han sit 25 Aars Præstejubilæum, hvilket som bekendt hos Jæsuiten i Reglen forudsætter en højere Alder end hos andre Præster, da deres Studietid afbrydes ved en fleraarig Skolevirksomhed ved et af Ordenens Kollegier.

I Anledning af dette Jubilæum vil nedenstaaende personlige Data, der fortæller om den jubilerende Præsts Løbebane, sikkert interessere Ugebladets Læsere.

P. Michael Spaus er født d. 26. November 1874 i Munshausen, der ligger i det ærkekatholske Storhertugdømme Luxemburg. Efter Gymnasiestudierne var han to Aar Alumnus i Præsteseminariet i Luxemburg, men traadte 1. Oktober 1896 ind i Jesuiterordenen. De to Aars Noviciat tilbragte han i det gamle Kastel Blijenbeek, en Oase i den hollandske Hede, et af de Tilholdssteder, som de ved Bismarcks Kulturkamp fordrevne tyske Jesuiter havde fundet i Udlandet. Derpaa fulgte Studier i Exaten og i Jesuiternes store Kollegium i Valkenburg, begge i det sydlige Holland. Efter et Aars Ansættelse som Bibliothekar i Valkenburg sendtes han 1903 til St. Andreas Kollegium. En kronisk

Stemmebaandslidelse syntes at hindre en Virksomhed, der lagde Beslag paa Stemmemidlerne. Men ved Energi og taalmodig Øvelse fik han efterhaanden saa meget Bugt med det generende Onde, at han senere som Præst til sine Medbrødres Forbavelse ved Christi Legemsprocessionen i Ordrup kunde smælde Evangeliet ud over den store Skare, der var samlet om Altret ved Kollegiets Trappe. I Ordrup var Frater Spaus Lærer ved den tyske Skole og viste alle-

P. Michael Spaus.

rede dengang stor Interesse for det danske Sprog og danske Forhold. 1906—09 finder vi ham som Theologistuderende i Valkenburg igen. Her blev han d. 30. August 1908 præsteviet. Ordenens tredje Prøveaar førte ham 1910 til Canterbury i England, hvor de landsforviste franske Jesuitter af Pariserprovincen havde deres Tertiær. 1911 vendte han tilbage til Danmark, hvor han genoptog sin Lærervirksomhed ved St. Andreas Kollegiums tyske Afdeling.

Da denne ved Verdenskrigens Begyndelse brød sammen,

var P. Spaus i nogen Tid Kapellan i Ordrup under Sognepræst P. Evers, men blev snart forflyttet til Aarhus, hvor han fra 1916—20 var Leder af den katolske Skole og hjalp P. Ignaz Schmid og P. Geller med Sjælesorgen i det udstrakte Sogn. De store Personalforandringer, som St. Andreaskollegiets Nedlæggelse 1920 medførte indenfor den danske Gren af Jesuiterordenen, gjorde ogsaa Ende paa P. Spaus' aarhusianske Virksomhed. En ny Kraft, P. Nøsen, overtog Sognet, og da P. Schmid og P. Geller forblev i Aarhus, maatte P. Spaus atter gribe Vandringsstaven. Et Aar er han Bibliothekar i 's Heerenberg i Holland, men allerede 1922 træffer vi ham igen som Lærer, nemlig ved Katholikernes højere Skole i Hamburg, der delvis var overdraget Jesuiterne. Allerede et Aar efter, 1923, opfyldte imidlertid de Foresatte hans Hjertensønske og kaldte ham tilbage

til Danmark, hvor han skulde være Kapellan ved St. Andreas Sogn med P. Günther som Sognepræst og senere P. Breitung som Medarbejder. Da P. Günther døde den 4. August 1930, blev P. Spaus hans Efterfølger.

Ugebladet taler sikkert paa mange Læseseres Vegne, naar det hermed bringer Jubilaren sin Hilsen med Ønsket *Ad multos annos* i en velsignet Præstegerning.

A. Menzinger S. J.

Ungdom ved Tidehvert.

(Sluttes.)

Kina. Næppe noget andet Sted har Opdragelsen haft saa dybtgaaende Virkninger som i det vældige Kina. Den kinesiske Pædagog Ben Shen-Shü taler om en Opdragelsesbevægelse, en Trang efter Opdragelse, hvis Omfang skulde staa paa Højde med andre Landes, mens dens Art skulde stræbe efter netop det, der mest vil gavne det kinesiske Folk.

Tro mod de fem kanoniske Bøger i Kongfutses Lære naede det gamle Kinas Dannelse sit Højdepunkt i Ærefrygt for Forældre og Aner, Troskab mod Kejseren, Dygtighed i Krig og realistisk Dannelse. Det nye Kina ophævede i 1901 sit gamle Skolesystem, og i de følgende 20 Aar fornyedes dette fire Gange. Efter et Forsøg med japansk System fulgte det tyske, som afløstes af det franske og dette igen af det engelsk-amerikanske. Men ingen af de fremmede Klæder passede det nye Ungkina; det store Fædrelands Trældom havde sat alt for dybe Spor i det unge Kinas Sjæl, der var oprørt til de inderste Fibre. Maalet var fri Udvikling efter en egen Livsform. Den kinesiske Aand søgte nye Former, egnede for den opvoksende Ungdom, søgte at finde en Overgang fra den gammelkongfutsianske Kollektivismen til den vaagnende Individualismes Stræben mod at leve selvstændigt og uafhængigt. Derfor stillede den unge Republik moralsk og statsborgerlig-militaristisk Opdragelse jævnsides med den realistiske Uddannelse. Det fjerne Østens Rejsning til Humanisme og Livsvilje gjorde den nationale Tanke og Genfødselsbevægelse til et af sine største Spørgsmaal. Vestens Indbrud og Magtpolitik affødte den nationale Reaktion, men paa den anden Side nærrede den ogsaa Kineserens uimodstaelige Hunger efter Vestens Kultur. Den kinesiske Opdragelsesbevægelses Indstilling over for Opgavens Former og Maal fremsattes først af den i 1925 afdøde moderne Nationalhelt Sunyatsen, som til Erstatning for de gamle monarkisk-theokratiske Dannelses-

idealer opstillede tre nye Ideer: national Frihed, demokratisk Forfatning og social Højnelse.

Hele den Bevægelse, der sammenfattes under Begrebet Ungkina, er den betydeligste Repræsentation for det moderne Kinas Opdragelsesvæsen, og dens store Maal er at reformere Kinas Befolkning og ud fra den gammelkinesiske Aand at omforme og opbygge hele Kinas Folkeliv og Kultur.

Japan. Medens de konfutsianske Opdragelseslinjer i Kina efterhaanden maa vige for moderne Ideer, indtager de i Japan stadig en bemærkelsesværdig Stilling. En kejserlig Kundgørelse af 30. Okt. 1890 maa betragtes som den statslige Ungdomsopdragelses hellige Dokument. Det hedder heri: »Vore Undersaatter har altid i ubrydelig Troskab mod Herskeren og i barnlig Kærlighed til Forældrene været een Sjæl og har fra Slægt til Slægt i deres Vandel levendegjort dette smukke Sindelag. Det er den ædle Frugt af vort Statssystem og samtidig den Kilde, hvorfra vor Opdragelse maa rinde.« Men denne Opdragelse maa bevæge sig uden om enhver Religion; Moralundervisning skal være Grundlaget for Karakterdannelsen, thi for de offentlige Skoler gælder endnu i Dag en Kundgørelse af 1899, som siger: »at give Opdragelsen selvstændigt, uden om Religionen, er Skolepolitikens vigtigste Synspunkt.«

Men allerede i adskillige Aar har der nu blandt Pædagoger og Statsmænd raadet en Bevægelse mod det gamle Systems konfutsianske Ungdomsopdragelse. S. Matataro, Viceminister for Undervisningen, skriver saaledes: »Man kan let opfordre de Unge til at være lige saa energiske som Europæeren, men det glemmes, at vort Familiesystem, der tyranniserer Børnene, til de selv faar store Børn, dræber Energien.« Paa samme Maade som Familiesystemet binder ogsaa Aanden i den moralske Opdragelse Ungdommens selvstændige Kraft.

Denne i Grunden helt materialistiske Opdragelse aabnede Dørene paa vid Gab for Marxismen, hvormed Fundamentet for den statslige Opbygning trues paa det alvorligste. Det officielle Japan saa sig i 1926 foranlediget til at fremsætte følgende Udtalelse i en Kundgørelse fra Undervisningsministeriet: »Religionens Magt er Grundlaget for den nationale Ide og bestemmende for Menneskets Værdi.« Men for Japaneren synes Religionen kun at være et vagt Begreb. En Tokio-Professor, H. Sasaki, siger i et Værk om Moralopdragelse i Japan: »I Grunden bestaar Religionens Væsen deri, at den ser Verdensaltet som et Hele. Som Følge deraf kan man, ved at se selv saa ringe en Ting som en lille Sten, finde dennes religiøse Betydning.«

De truende Farer har imidlertid, trods alle Fejltagelser,

ført det Gode med sig, at Japan søger at finde et metafysisk Grundlag for sin Opdragelse og prøver at sikre sig Religionens opdragende Magt som Forbundsfælle. Denne Vending er gjort lettere gennem det Ry, Pestalozzi nyder i Japan. En japansk Professor Kanishi skriver saaledes: »Pestalozzi er nu en Gud i Japan, en Buddha.« Hans religiøst bestemte Opdragelsestanker overbeviser de japanske Opdragere om Religionens Betydning for Opdragelsen. S. P.

Katholsk Filmsbevægelse.

I hele Europa hersker der for Tiden en glædelig Bevægelse for at fremskaffe gode Films. I Forbindelse med det store Initiativ, der er udgaaet fra den hellige Fader til Verdens aandelige Fornøelse, er der nedsat en Kommission med det Formaal at studere Filmsproblemet i Verdenscentrene, samtidig med at der er oprettet en Katholsk Aktion til Fremskaffelse af egen Filmsproduktion. Paven vil ikke alene standse Udbredelsen af daarlige Films, men ogsaa søge at skaffe gode katholske Films Indflydelse paa Verdensmarkedet. Katholiker overalt i Verden, hvor de har grundlagt egne Skoler og startet egne Aviser, understøtter den hellige Fader i hans Bestræbelser ved at optage egne Films og aabne egne Biograftheatre, ligesom der paa internationale katholske Filmskongresser i Paris, Köln, Haag og Bryssel er vedtaget Resolutioner denne Sag vedrørende. Utvivlsomt har Diskussionerne og Resolutionerne her bragt Klarhed og virket med til, at man nu er gaaet over til Handling.

Efter at Katholiker i Tyskland, Belgien, Holland og senere ogsaa i andre Lande har underkastet baade moralsk gode og slette Films, der fremvises, en indgaaende Kritik, har de nu ogsaa paabegyndt en positiv Aktion. I Frankrig arbejder den internationale Filmsapostel Abbé Raymond, der for øvrigt for nylig har startet et Films-tidsskrift, paa at faa katholske Biograftheatre i Gang i Paris, Rijssel, Köln og andre Storbyer, særlig Landenes Hovedstæder. I Belgiens Hovedstad Bryssel blev der for kort Tid siden oprettet en katholsk Filmsliga, der har udskrevet en international Konkurrence med Præmie for den bedste katholske Film. I Holland organiseres for Tiden en katholsk Filmsfront under Ledelse af en Universitetsprofessor fra Utrecht Dr. Pompe, der ogsaa agter at udgive et eget Tidsskrift til Sagens Fremme. Holland besidder for øvrigt en Avantgarde af Filmkunstnere, der bl. a. frembragte den pragtfulde Film »Kentering«, der gribende og

anskueligt viste, hvilken social Indflydelse Encyklikaen »*Rerum Novarum*« har i Verden. I Tyskland, Frankrig, Holland og andre Lande findes desuden katholske Filmsarkiver. »Filmsarkiv for katholske Kredse« er et omfangsrigt Bogværk, hvor smaa og store Films er katalogiseret. Det er sammenstillet af »Zentralbildungsausschuss der Katholischen Verbände Deutschlands« i Köln, der efter Leo-Hauses Sammenbrud fortsætter Aktionen i uformindsket Grad i Forbindelse med »Filmarbeitsgemeinschaft der deutschen Katholiken«.

Af international katholsk Betydning og hele Bevægelsens egentlige Rygrad er »Société Internationale l'Eidophon«, der har Centraler i Berlin og Amsterdam. Dette med katholsk Kapital startede Foretagende vil optage Kampen for gode Films og mod de i Europa og Amerika bestaaende Verdenskoncerner. Eidophons Aktion befordres af det heldige Tilfælde, at en berlinsk katholsk Gejstlig Dr. *Könemann* er Opfinder af et specielt Tonefilmssystem.

Grundlæggelsen af et internationalt Foretagende og dette Arbejde at søge at faa Indflydelse paa Verdensmarkedet ved Fremskaffelse af gode og sunde Films udelukker selvfølgelig ikke de enkelte Lande fra at udøve katholsk Aktion paa dette Punkt. I Paris er saaledes i Nærheden af den nye Kirke paa Rue Lafontaine aabnet et katholsk Biograftheater. Det gælder først og fremmest om at faa aabnet saadanne Biografer paa saa mange Steder som muligt, og det vil sikkert snart ikke være vanskeligt at skaffe en regelmæssig og passende Produktion af katholske Films.

I Vinter gik saaledes mange Steder en Film betitlet »Vatikanets Stemme«, i hvilken man hørte den hellige Fader tale og saa, hvorledes han aflagde Besøg overalt i Vatikanstaten. »Polytechnic Cinema Theatre« i London fremviste i Foraaret en Film, der hed *Arriakchak*, og som var fremstillet efter Optagelser i Alaska af Jesuitpateren *R. Hubbard*. I denne Film holder Pater Hubbard et indledende Foredrag, og man ser bl. a. Msgr. Cremont, der mange Aar var Missionsbiskop hos Eskimoerne. I Italien har man for nylig paabegyndt Fremstilling af en stor katholsk Film, der skal hedde »*Mater Dei*«. Denne Film skal fremstille Gudsmoders Jordeliv, og de største italienske Kunstnere har lovet at medvirke.

Den Indflydelse, som Filmen for Tiden udøver, overtræffer hyppig Verdenspressens. I Europa er der 30,625 Biografer med 17,872 Tonefilmsapparater, i Amerika 17,822, hvoraf 13,000 kan fremføre Tonefilms. I det latinske Amerika er der 5594, i Kanada 1100 og i Asien 5685 Biograftheatre. De fleste Filmstheatre findes i Tyskland, nemlig

5971, og i England, der har 4950. I Sovjetrusland er der 3200 Biografer, men af disse har kun 300 Tonefilmsapparater. Australien har 1500 og Japan 1985 Kinotheatre, hvoraf de 716 er Tonefilmsbiografer. I Aaret 1932 besøgte i hele Verden rundt regnet 13 Milliarder Mennesker Filmsforestillingerne. Alene i England androg Billetindtægten i 1932 i alt 43 Millioner Pund Sterling, hvoraf Staten fik 7 Millioner i Forlystelsesskat, medens Resten, 36 Millioner, gik i Biografejernes Lomme. Da Gennemsnitsprisen for en Biografbillet er 9 Pence, har altsaa 960 Millioner Mennesker i Aarets Løb været i Biograftheater, hvad der svarer til et ugentligt Publikumsbesøg paa 18,5 Millioner.

London — ikke Amerika — er for Tiden det største Verdensfilmsmarked. »High Commissioner for Canada« Mr. Howard Ferguson oplyser, at den største offentlige og kontrollerede Filmsforretning findes i Staten Ontario. Denne Stat udlaaner gratis Films til Skoler, Kirker og Forretninger og lader endog for egen Regning fremstille Films. Her ser vi altsaa et Tilfælde, hvor en Stat kan indvirke paa Ungdommen, nemlig ved selv at fremstille, udbrede og opføre Films.

Selvfølgelig kan Katholiker ikke bifalde et saadant Statsmonopol. Ved alene at advare mod daarlige Films kommer man ikke langt; det gælder i første Linie om at faa startet katholske Biograftheatre og ikke først og fremmest om at faa egen Filmsproduktion i Gang.

Franske Filmskunstnere og Teknikere samt Medlemmer af Radiofabrikant-Foreningen og deres Arbejdere og Kontorpersonale overværede for kort Tid siden en Højmesse i Madeleinekirken i Paris, som celebreredes af den bekendte Dominikaner-Provincial Pater *Padé*. Msgr. *de la Versabel*, Ærkebiskop af Rouen, holdt en Prædiken, hvori han erklærede, »at man ikke kunde være Gud taknemmelig nok for den beundringsværdige Udvikling, som den moderne Videnskab har gennemgaaet, hvorved dog alle, der bidrog til Filmkunstens Fremskridt og Udbredelse, havde paataget sig et usædvanlig stort Ansvar«.

Katholikerne baade bør og skal paatage sig Ansvaret ved at fuldende den internationale Filmsfront og ved at udbrede den katholske Filmsbevægelse, saaledes som den hellige Fader ønsker, saa at en fornyet Kultur kan bringes til at fremspire ved Hjælp af »det hvide Lærred«.

(K. V., ved A. N.)

Vorherre har sendt mig en Engel . . .

(Fortsat.)

Og hun paatog sig endnu mere. Som Apostel i allerstængeste Forstand gik hun nu ud paa »Fiskefangst«. Gennem sin Kærlighed vilde hun vinde disse christusforladte Kvarterer for vor Herre. Det Væld af Kærlighed og Energi, hun lagde for Dagen, lader sig bedst skildre ved at beskrive et af de mange Besøg, hun aflagde.

Ved Aftenens Frembrud arbejder to spinkle unge Piger med en lille Kuffert i Haanden sig op ad Schachtgaden. Regnen siler ned. De kommer kun langsomt frem, thi Gaden er stejl, og de er allerede trætte.

»Det er svært at komme op, Margrit.«

Margrit ser venligt paa sin Ledsagerinde, Johanna, men siger intet.

Hendes Ledsagerinde danner en stærk Modsætning til hende selv; de klare blaa Øjne, hendes Kinders Farve og de regelmæssige Træk minder om et Madonnabillede. Johanna skylder Margrit sin Faders Omvendelse.

Siden man har gjort Margrit klart, at hun ikke kan gaa alene omkring om Aftenen, ledsager Johanna hende trofast paa alle Ture. Johanna venter paa hende efter Skoletid, og de begiver sig begge paa Vej, ofte til langt ud paa Natten, »for at fiske Sjæle«. Og da Johanna er for genert til at tale, har Margrit tildelt hende det Hverv at bede, medens hun selv taler med Folk.

Endelig naar de Enden af den dunkle Gade — til højre bagved en dyster Mur tegner sig Skorstenene og Stenkulminernes Stilladser sorte mod den graa, regntunge Himmel og frembyder et trist haabløst Billede.

Margrit ved godt, hvorhen hun gaar. Hun drejer til Siden, søger et Husnummer, støder mod en Dør, som straks springer op, og nu staar de drivvaade i en mørk, ildelugtende, overfyldt Stue. To Senge optager næsten hele Rummet. Begge Senge staar uredte. Paa den ene snavsede Hovedpude ligger et Brød. I den anden Seng ligger en Mand, som trækker Vejret tungt og besværligt. En Dør fører ud til Køkkenet.

Straks da Margrit kommer ind i Stuen, lægger hun hastigt en Pakke under Bordet. »En Overraskelse«, hvisker hun til Johanna, og saa kalder hun:

»Fru Van Heynst!«

En skingrende Stemme svarer straks: »Se, se . . . Frøken Margrit,« og en gammel Kone, mager som et Skelet, viser sig i Køkkendøren. En Gang til siger hun: »Se, se!« og ruller samtidig med et Par store udtryksløse Øjne og spær-

rer Munden vidt op, saa tre lange gule Tænder bliver synlige. Hendes Ansigt er afskrækkende hæsligt i sin Magerhed og med en underlig jordslaaet Farve, gennemfuret af Rynker, der vidner om et Liv i Lidelser, Bekymringer og Elenighed. Hun har kun et daarligt Ry paa sig, men Margrit ved godt, at alt for megen Sorg gør Mennesker bitre, for megen Nød gør Mennesker onde. Derfor spørger hun venligt:

»Hvordan gaar det, Fru Van Heynst?«

»Aa, hvordan gaar det, Frøken Margrit!« lyder Svaret. Hun staar stadig paa samme Plads med en Skovl i Haanden.

Margrit bøjer sig ned over den syge:

»Og hvordan gaar det her? Gaar det ikke bedre endnu? Kan De sove om Natten?«

Den syge, som for Hostens Skyld undgaar at tale, ryster paa Hovedet, medens en sagte Stønnen undslipper hans Læber.

»Kom ind,« gør den gamle og tørrer Næsen med Baggen af sin Haand, der er mager og knudret som en visse Gren.

»Jeg har noget til dem,« siger Margrit.

De forlader den syge og sætter sig paa de lave Stole paa hver sin Side af Bordet, som svømmer med Potter og Krukker og snavsede Kaffekopper. En Mandstrøje er smidt midt i dette Virvar, og Ærmet hænger ned i en Krukke med Sirup.

»Saa gaar det altsaa ikke bedre?« spørger Margrit, idet hun peger hen paa den syge.

»Hm, det gaar snart neden om og hjem, ligesom med den anden,« svarer hun. Den gamle Kvinde mister nu sin anden Søn. Han er kun 22 Aar, men ved Alkohol og tidlige Udskejelser har han paadraget sig den Svindsot, han nu ligger og kæmper med. Margrit vil gerne forberede ham til en god Død.

»Livet er haardt, ikke sandt!« siger Margrit.

»Aa ja,« svarer den gamle paa sin Slang, »Livet er forhekset; den Onde er over Huset.«

»Men Himlen er derfor saa meget skønnere,« siger Margrit, »og jo værre det gaar os her paa Jorden, des bedre faar vi det deroppe. Heldigvis gives der endnu en Himmel, ikke sandt?«

»Ja, jeg har nok fortjent min Himmel.«

Da den unge Apostel skal til at gaa, opdager hun en lille Pige, og hendes første Spørgsmaal er, om hun har modtaget den hellige Kommunion. Det har hun ikke, fordi hun ikke kunde sin Katekismus, og Margrit tilbyder saa at læse Lektier med den lille. Saa gaar hun, og da hun siger Farvel til den syge, trykker hun et 20 Francs-Stykke

i hans Haand. Den gamle Kvinde ser med en Taare i Øjet efter hende og mumler: »Hun er dog et godt Menneske.«

Videre vandrer de to Veninder, og snart træder de ind ad en anden Dør. »Vi maa tage os i Agt for Lopperne,« hvisker Margrit til Johanna. De kommer ind i den fine Stue, hvor en gammel, indfalden Kone besvarer deres Hilsen med en Grynten. Hele Lejligheden lugter ilde. Manden er lige kommet hjem fra Arbejde i Minerne, og Margrit ved, at han aldrig kommer til Kirken eller til hendes »Vla-menværk«. Men denne Gang har hun en Krigslist i Baghaanden. Hun har hørt, at han er stolt af sin Haandskrift, og nu beder hun ham om at skrive Noderne af til sit Kor.

Hendes Krigslist lykkes! Manden er lykkelig og viser sig ogsaa næste Søndag i Kirken med de skrevne Noder. Det koster Margrit dobbelt Arbejde at rette disse Noder, men hvad gør det, hun glæder sig kun, fordi hun ad denne Vej kan føre en Sjæl til vor Herre.

Veninderne vandrer videre. De taler kun lidt sammen, men des mere befrugtes dette besynderlige Apostolat med Bøn, der stiger til den graa Himmel, medens Regnen siler ned.

Pludselig siger Margrit: »Du, nu kommer det svære Skyts: Mor Verdonks!«

»Mor Verdonks? For Himlens Skyld, Margrit, du ved dog, at Pateren for nylig vilde gaa derhen og nær havde faaet en Dragt Prygl, saa han hurtigst maatte retirere. Mor Verdonks har en kraftig Haand. Hun lader os ikke engang komme inden for.«

(Fortsættes.)

Sekterne i Brasilien.

De Forenede Staters økonomiske Imperialisme i Forening med de nord-amerikanske Sekters Arbejde er en stor Fare for Syd-Amerikas katholske Nationer. En Artikel, som for ganske nylig har staaet i det førende spanske Tidsskrift »Razon y Fe«, fortjener af denne Grund at blive gengivet i sine Grundtræk.

De protestantiske Sekters Propaganda er særlig farlig, fordi de har Nord-Amerikanernes mægtige Pengemidler i Baghaanden. Paa Grund af disse Rigdomme kan Sekterne tillade sig at benytte sig af ganske utrolige Hvervemethoder. F. Eks. bliver unge brasilianske Mænd uddannede gratis for senere at blive protestantiske Præster; under hele deres Studietid faar de oven i Købet et maanedligt Tilskud paa indtil 200 Milreis.

Ogsaa Lutheranerne, hovedsagelig de tyske, er en Fare for Brasiliens Katholicisme; de skader den ved de

blandede Ægteskaber. Medens de blendede Ægteskaber ikke virkede gunstigt for Protestantismen i Begyndelsen af den tyske Kolonisation, har dette Forhold nu forandret sig fuldstændigt. Antallet af Protestanter, der taler Portugisisk, men er af brasiliansk Afstamning, er slet ikke saa ringe. De 200,000 brasilianske Lutheranere ejer mere end 100 Kirker og adskillige Hundrede Præster, og Antallet af Lutheranere vokser stadig. Lutheranske Tidsskrifter affattet paa Portugisisk gør intensiv og desværre virkningsfuld Propaganda blandt den indfødte Befolkning.

Ogsaa Baptisterne er farlige trods deres forholdsvis ringe Antal, omkring 25,000. De har 11 Tidsskrifter, som fordeles gratis.

Endnu mere farlige er Presbyterianerne, som tæller omkring 30,000 Tilhængere, hovedsagelig blandt de højere Samfundslag. De har 277 Kirker og 665 Bedehuse. De underholder 227 Søndagsskoler med 700 »Professorer« og 8432 Elever; naar man betænker, at disse er saa godt som tabte for Katholicismen, er det i Sandhed frygtelige Tal.

Methodisterne har dog de største Pengemidler til deres Raadighed; ganske vist skorter det dem paa virkelig Religiositet; der findes næppe ret mange methodistiske Præster, som tror paa Christi Guddom. I 1912 fandtes der 431 methodistiske Præstegaarde; i 1922 var der allerede 734. I Dag driver Methodisterne 1275 Søndagsskoler med 60,000 Elever. Endvidere 30 »Kollegier« med 11,568 Elever. De disponerer over 11 Tidsskrifter. Tallene er opgivet af Methodisterne selv og maa følgelig modtages med et vist Forbehold.

Men det protestantiske Undermineringsarbejde vilde ikke frembyde et saa frygteligt Faremoment, hvis man kunde se bort fra de indfødtes sørgelige religiøse og moralske Standpunkt og deres Uvidenhed. At man ikke kan det, viser følgende: Dioceset Pelotes tæller 340,000 Indbyggere; heraf har praktisk talt de 120,000 ingen Religion; 65,000 betegner sig officielt som Atheister; Resten kommer kun til Kirkerne ved Barnedaab og Bryllupper. 50 % af Børnene fødes uden for Ægteskab, i nogle Egne endog 90 %.

Grunden til disse Tilstande er Præstemanglen. I disse Egne er der næsten ingen Præstestand; gaar det vidt, kan man paa 10 Aar skaffe 10 Præster. Overhovedet er Præstemangelen i Brasilien forfærdende. Da næsten hele Brasilien i hvert Fald af Navn er katholsk, kan man sige, at hver 10,000 Katholik er en Brazilianer, men Brasiliens Tilskud til den katholske Kirkes Præstestand andrager kun en Hundrededel.

Virkingen af det protestantiske Missionsarbejde bestaar

ikke saa meget deri, at Protestantismen vinder Indpas, men meget snarere deri, at den bibringer Folket en religiøs Lige-gyldighed. Antallet af dem, der i Dag kalder sig Protestanter, er en hel Million.

Man maa dog vogte sig for, naar man med klart Blik ser paa disse truende Farer, at overvurdere dem. Brasiliens Religion er fra Tidernes Morgen Katholicismen. Det er i Grunden den, som har skabt det brasilianske Folk; den ægte, fuldblods Brazilianer er i Følge Traditionen Katholik. Antallet af Brazilianere, som nægter at modtage Dødssakramenterne, er da ogsaa meget lille. Blandt Kvinderne er der næppe een blandt 1000, som man ikke kan betegne som Katholik; og selv Medlemmer af protestantiske Kvindeforeninger løber straks til Madonna, hvis f. Eks. deres Barn bliver sygt.

Dr. A. H.

Katholsk Ungdomsstævne.

Agitationen i Foreningerne og i Pressen for Ungdomsstævnet paa Gl. Farumgaard den 20. August havde ikke undladt at gøre sin Virkning; ca. 500, hovedsagelig Unge, havde givet Møde ikke blot fra København, men ogsaa — som haabet — fra Provinsen. Ydermere var der nogle unge Tyskere paa Gennemrejse.

Af Programmets Udførelse fremgik det, at Komiteen havde søgt at sammenfatte de enkelte Dele om en enkelt Tanke: Christus Føreren.

Straks efter Togets Ankomst udgik Processionen af de assisterende ved Messen fra Søstrenes Kapel — ud i Gaarden og op gennem Parken til en Terrasse, hvor der var rejst et Alter, der domineredes af et Trækors. Selve Messen var en Sangmesse, der celebreredes af Formanden for D.K.U.F. Pater P. Nøsen. Allerede i Prædikenen, der holdtes af Pater Bender, Sekretær i D. K. U. F., blev Stævnets Grundtone slaaet an: »Hverken nu eller tidligere har Gennemsnitsmennesket kunnet forstaa Christi Personlighed. Allerede Farisæerne sagde, at det var en sindsforvirret Mands Tale, Jesus førte, og i Nutiden glemmes det, at Kristendommen er Ild og Sværd. Den, der lægger sin Haand paa Ploven, ser sig ikke tilbage; vi skal sammenligne vor Karakter med Christi egen. Ogsaa i vor Tid er Christus den, der viser Vej, og vi skal følge ham, og har vi hans Naade, kan vi følge ham med Glæde.« — Efter Credo fulgte skiftevis danske og latinske Hymner.

Eftermiddagsmødet indlededes med, at Pater Nøsen gav Ordet til Dommerfuldmægtig H. Højris, Esbjerg, hvis Fore-

Fra Ungdomsstævnet i Farum.

Under Messen i Parken.

»Folkedans«.

drag hed: Gudløshedskampagnen. »Nutidens moralske Indstilling er en anden end Fortidens. I 1521 sov vi, det maa ikke gentage sig i 1933. Vi skal være os vor Fjende, dens Maal og Midler bevidst. Vi staar overfor en verdensomspændende Organisation. Maalet ligger i Ordet: Gudløshedskampagne. Motiverne er Verdens Elendighed; denne er ogsaa aabenbar for os, men Kristendommens Livssyn er et andet. De andre vil ødelægge Familielivet til Fordel for kollektive Anstalter, men vi vil og skal være Personligheder.«

Om den positive Side af Sagen, »Troens Forsvar«, talte Pastor Knud Ballin: »Vi maa ogsaa i vor Tid samles om Christusbanneret til Kamp mod Materialismen for at opnaa en dybere Religiositet. Men vi skal kende vor Tro. Skolebørn skal benytte Religionstimerne til at stille Spørgsmaal i, og efter Skoleaarene er der mange Hjælpe midler rede: vore katolske Blade, Sognebibliotheker, Prædikener, Studiekredse og en speciel Gennemgang af den kath. Tros lære (paabegyndes nu i Efteraaret). Men alt, hvad vi ved og lærer, skal omsættes i Praksis. Gaa tit til Messe og lær at elske Liturgien.«

Mellem Foredragene blev der afsunget til Emnerne passende Sange. De følgende Par Timer var afsat til fri Disposition for Stævnets Deltagere. De fleste overværede en Opvisning af Folkedanse under Ledelse af Frk. Storch-Nielsen. Nogle Foreninger dannede Grupper, der sang eller legede. Man kunde gaa Ture, men mange blev i den skønne Park og aflagde en lille Visit i en afsides Krog af Parken, hvor II Absalon Trop havde slaaet Lejr den foregaaende Dag. Spejderne havde ordnet alt det praktiske, der nødvendigvis maa gøres, men som ingen skænker en Tanke, naar det er gjort, og som ellers vilde koste en rund Sum Penge at faa lavet.

Efter en Friluftsandagt med sakramental Velsignelse var det næste, der samlede Opmærksomheden, Opførelsen af et Skuespil af H. D. T. Kiærulff: Klosterhaven. Det anskueliggør Klosters tankens Ide — og er før omtalt her i Bladet med samme Rollebesætning.

Et godt og positivt Digt om »Kristi Legems Korstog« af Chr. Wedervang deklameredes af Forfatteren.

Da Mørket faldt paa, tændtes nede ved Søen, under Ledelse af Tropsfører Valeur Fausbøll, Lejrbaalet, der skulde afslutte Stævnet. Folk ligefrem trængtes om Baalet, og der herskede en udmærket Stemning. Underholdningsprogrammet var fyldigt, og Tidens Knaphed afskar en betydelig Del af det. Fællessange afvekslede med Solooptræden. Efter at den populære Dominikanermunk, Pater Springer, havde introduceret de unge Rhinlændere, fik Kapt. Beyer Ordet for at holde Baaltalen: »For 40 Aar siden brændte

man ved Asmild Baal, men det var for at jage onde Magter bort; ogsaa vi har Brug for Lyset fra det Lyn, der slog ned ved Golgatha og som blev staaende i den røde Lampe foran Tabernaklet«.

Hilsen fra og Hilsen til Hs. Excel. Biskoppen oplæstes, og Pater Nøsen talte faa inspirerede Ord — ikke for første Gang paa Mødet — der gav Udtryk for Deltagernes Taknemmelighed over det mod Forventning straalende Vejr, de smukke Omgivelser, Ursulinerindernes Gæstfrihed, og han opridsede de store Linjer i Mødet: Christus, Kirken og Maria.

Efter den præstelige Velsignelse blev »Kongernes Konge« afsunget, og et Ungdomsstævne, der sent vil blive slaet ud i Konkurrencen med kommende lignende Møder, var afsluttet.

Atmosfære.

Nedenstaaende er taget af en lille Samling Fortællinger: »Fortællinger ved Arnen« af Vera Barclay — en engelsk Forfatterinde, hvis yndefulde Smaafortællinger er meget læste i katholske Kredse. En anden af hendes Bøger hedder: »Helgener ved Arnen« — over dem alle er der den hyggelige Stemning, som kommer af sig selv, naar Familien samles om Kakkellovnsilden i Vinterskumringen.

Man tror undertiden, at man virkelig kan færdes i Verden som en lukket Bog, ingen kan læse i. Men skønt man siger, at Tanker er toldfri, findes der næppe det Menneske, der helt kan skjule, hvad det indeholder. Enhver bærer sin »Atmosfære« med sig — dette uforklarlige, som altid omgiver dem og strømmer ud fra dem. Det er forunderligt at se, hvor denne Atmosfære paavirker ens Omgivelser — ja stærkere end de talte Ord.

Der er Mennesker med en lykkelig Atmosfære — saa snart de viser sig, kalder de Smilet frem paa alles Læber.

Der er den gnavne Atmosfære. Alt og alle kommer man paa Kant med, og der er den bekymrede Atmosfære, der faar en til at tvivle paa, at det vil lykkes Jorden endnu en Gang at dreje sig om sin Akse.

Der er Dukkeatmosfæren. Dette »Hvor-er-jeg-yndig-og-god«-Udtryk, der forlanger, at alle skal beskæftige sig med ens fortræffelige lille Person.

Saa er der ogsaa dem, der bringer en Atmosfære af Godhed med sig. Ingen kan faa sig til at tale ondt om sine Medmennesker i deres Nærværelse — i den Atmosfære gaar det pludselig op for en, hvor gode og rare Menneskene egentlig er.

Der er ogsaa Folk med en giftig Atmosfære. De vækker en Lyst hos andre til at fortælle uartige Historier — ligesom der er Folk af den stik modsatte Type, i hvis Nær-værelse man ikke kunde tænke sig at fortælle den Slags.

Der er den urolige, forvirrede Person, der virker usigelig trættende, og den rolige, i hvis Atmosfære Sindet falder til Hvile. Dit eget Hjemms Atmosfære afhænger af dig selv — lad der altid være frisk Luft i dine Stuer.

H. K. Hafstrøm.

Fra · den · vide · Verden

England. Den bekendte Forfatter Arnold Lunn fra Oxford er blevet døbt af den katholske Studentersjælesørger. Lunn er født i Madras 1888 og har fuldendt sine Studier ved Harrow- og Balliol-Kollegiet i Oxford, hvor han snart blev Redaktør af en Studenteravis. For 20 Aar siden var han en kendt Alpebestiger og Skiløber. Endnu i Dag er han Præsident for den engelske Skiklub og Redaktør af Foreningsavisen. 1913 fremkom hans første Roman: »The Harrowiens«, som udkom i et meget stort Oplag. Siden 1924 har hans Arbejder været af religiøs Karakter. Senere udgav han et Værk om Rationalismen samt en Brevveksling med Fr. Knox om Catholicismen.

Tyskland. I Indenrigsministeriet afholdtes den 17. Juli et Møde mellem Ministerialdirektør Dr. Buttman og Repræsentanterne for det tyske Episkopat, Ærkebiskop Groeber af Freiburg og Biskop Berning af Osnabrück. Under dette Møde blev der udarbejdet en Fortegnelse over de katholske Foreninger, som i Følge Rigskonkordatet har Lov til at bestaa.

Det meddeles, at en Række Foreninger ikke vil blive tilladt eller vil opløses frivilligt, f. Eks. Folkeforeningen for det katholske Tyskland, tyske Katholikers Fredsforbund o. a.

— — Vicekansler von Papen har over for Pressen udtalt, at ved Kirkeoverenskomstens almindelige principielle Betydning kunde Konkordatet ogsaa betragtes som Norm for Forbindelsen mellem Riget og den evangeliske Kirke. Ogsaa den katholske Kirke ønskede, at den evangeliske Kirke fik samme Sikkerhed at arbejde under, som den katholske Kirke havde faaet ved Konkordatets Underskrivelse. De heri optrukne Linier, som klart afgrænser

Statens' og Kirkens Magtomraade, maatte naturligvis ogsaa gælde for den evangeliske Kirke.

Vicekansleren erklærede videre, at Vatikanet uden Tøven var gaaet med til en kontraktlig Ordning med det nye Tyskland, i Erkendelsen af, at Kampen mod Bolschevismen og Gudløshedsbevægelsen er en saa alt overskyggende Opgave, at Kirken maa støtte enhver, som arbejder for denne Sag. En særlig stærk og vigtig Faktor i denne Kamp har man faaet i det nye Tyskland.

— — Mellem Hitlerungdommen og tysk Luftsport-Forbund er der truffet en Overenskomst, som for saa vidt er af stor Betydning for det fremtidige tyske Flyvevæsen, idet fremtidig kun de vil kunne optages, som har gennemgaaet den unge Nationalsocialismes Skole, det vil sige, de, som tilhører Hitlerungdommen.

Frankrig. En Præst og 12 Børn druknede. En frygtelig Baadulykke, som kostede 12 Børn og en 39-aarig Abbed Livet, fandt fornylig Sted paa den lille Sø i Nærheden af Gien ved Loire. Abbeden foretog en Udflugt sammen med 20 Børn fra Omegnen og vilde bringe sin glade Børneflokk over til en i Midten af Søen beliggende Ø, hvor Børnene kunde bade. Han bragte Børnene ombord i en 8 Meter lang og 1,50 Meter bred Baad, og snart var Abbeden og en Del af Børnene naaet omtrent midt ud paa Søen. Børnene morede sig med at pjaske i Vandet, mens de sejlede, og derfor blev den ene Side af Baaden for haardt belastet, saa Børnene tabte Balancen og faldt oven paa hinanden. Baaden kæntrade, og alle faldt i Vandet. Abbeden svømmede godt, og 3 Gange dykkede han ned, og hver Gang lykkedes det ham at redde et Barn. Da han dykkede ned fjerde Gang, kom han ikke mere op; efter al Sandsynlighed har hans Kræfter svigtet, eller et Hjerteslag har gjort Ende paa hans Liv. Et af de Børn, som stod inde paa Land og kunde svømme, lykkedes det svømmende at naa Gruppen og redde en af sine Kammerater. Da Hjælp naaede frem, var det for sent at redde de andre Børn. I Løbet af Eftermiddagen bjergede man Abbedens og 11 Børns Lig; det 12. Barn fandt man først senere.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig ung Pige, Madlavning ikke nødvendig.

Plads søges:

N.B. Ansøgninger, der er over 2 Maaneder gamle, skal fornyes, for at blive taget i Betragtning. Benyt Telefon.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Aug.	7. S. 12. Søndag e. Pintse.	Sept.	3. S. 13. Søndag e. Pintse.
	28. M. Augustin.		4. M. Ferialdag.
	29. Ti. Johannes Døberens Hals- huggelse.		5. Ti. Laurentius Justiniani.
	30. O. Rosa af Lima.		6. O. Ferialdag.
	31. T. Raymund Nonnatus.		7. T. Ferialdag.
	1. F. Ægidius.		8. F. Marias Fødsel.
	2. L. Stephan, Konge af Un- garn.		9. L. Gudsmoders Lørdags- messe.

Aug. Ugens Messebønner.

27. S. 12. Søndag e. Pintse (694—530); 2. Sæt Bønner: Joseph af Calasanz (1059—889).
28. M. Augustin (1060—890); 2. Hermes.
29. Ti. Johannes Døberens Halshuggelse (1062—891); 2. Sabina.
30. O. Rosa af Lima (1066—895); 2. Felix og Adauctus.
31. T. Raymund Nonnatus (1067—896).
1. F. † Ægidius (1067—902); 2. Tolv h. Brødre, 3. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]). Hvis der i Dag — den første Fredag i September — holdes en særlig Andagt til Jesu Hjerte, kan der læses den ny Jesu Hjertes Messe med *Gloria* og *Credo* uden nogen Ihukommelse.
2. L. † Stephan, Konge af Ungarn (1068—902); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. Efter frit Valg.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Bazaren paa Amager.

Tiden for St. Annæ Kirkes Bazar — den 30. September og 1. Oktober — nærmer sig. Denne Bazar skulde jo gerne føre os et Skridt nærmere hen imod Maalet, saa at det snart kan blive vor Tur med Kirkeindvielse. Derfor beder vi Venner og Bekendte tænke paa os med en lille Gave. Det, vi særlig trænger til i disse Tider, er mange gode nyttige Ting, der kan sælges billigt, og nogle større Ting, der kan give den store Bortlodning større Tiltrækningskraft. Jo hurtigere disse Gaver kan være os i Hænde, desto mere lettes Forberedelserne.

Præsterne ved St. Annæ Kirke.

Ung Pige, 15—16 Aar, der kan gaa Husmoderen lidt til Haande samt spadsere med en 2-aarig Dreng, kan fra 1ste Okt. faa en god og let Plads i Villa ca. 3 km uden for København.

Ansøgning ledsaget af Anbefaling fra Sognepræst samt Lønfordring bedes sendt til Fru H. Lipka Hansen, Langerødvej 8, Hvidovre pr. Valby.

Trykfejl.

Paa Side 746, 5. Linie nede fra staar der »grundig Velvilje« i Stedet for »gensidig« Velvilje.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 36.

Søndag den 3. September

1933

INDHOLD: Er Sakramenterne Magi? — Han, som Jesus elsker. — Barnets Bøn. — Katholske Missioner: Afrika. — Vorherre har sendt mig en Engel ... — I sidste Instans. — Kannibalisme i Ukraine. — Chiniquys Bøger. — Fra Hovedstaden. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Er Sakramenterne Magi?

Hvad Sakramenter er, turde være bedre bekendt, end hvad man mener med Ordet Magi. Fra vor Barndom hørte vi i Religionstimerne, at Christus har indstiftet syv synlige Tegn. Disse skulde være det ydre Billede paa det usynlige Naadeliv og den indre Naadekraft, der skal frembringes i os Mennesker, hvis to Betingelser er opfyldte: Modtageren af Sakramentet maa have forberedt sig paa værdig Maade, før han kan komme i Besiddelse af Christi Gave; og den, der meddeler Sakramentet, maa være bemyndiget dertil af Christus m. m. Saadan er det altsaa med Sakramenterne.

Men hvad er Magi? I tidligere Tid sagde man Trolddom og betegnede dermed et Forsøg paa med Bistand af onde Aander at udføre noget, der har en vis Lighed med Mirakler. Ad denne Vej vilde man helbrede Sygdom, finde skjulte Skatte, tilføje andre stor Skade osv. Hvis nu nogen vilde paastaa, at Kirken gør sig skyldig i Trolddomskunster, naar den under en Barsedaa i Christi

Navn beder sine Bønner og i den Helligaands Kraft forretter sin Tjeneste, saa er der i et saadant Tilfælde ikke andet at sige end dette: Nu maa Kirken høre akkurat det samme, som Christus, i hvis Sted den er, maatte høre, efter at han ved sin Guddomsagt havde helbredet en djævlebesat, som baade var blind og stum. Farisæerne erklærede jo: »Det er kun ved Beelzebub, de onde Aanders Fyrste, at han uddriver onde Aander.« Mt. 12, 23.

Men i vore Dage tager man ikke mere saa groft paa Tingene. Nu er Magi et Forsøg paa ved Hjælp af visse Formularer eller bestemte Skikke at tvinge Guddommen mod dens Vilje til at tjene Mageren. Nu er det ikke den onde, der er paa Færde, nu er det snarere Naturens skjulte Kræfter, der skal hjælpe til at opnaa det, man ønsker. Efter denne Theori vil en katholsk Præst ved Sakramenternes Ord og Handling tvinge Gud til at frembringe alle Slags Virkninger i en Sjæl. Hvad skal man sige til denne Idé? Er den ikke fuldstændig vild? Christus, vor Frelser og Gud, har jo ganske frivillig, uden Tvang fra nogen Side, af ren Kærlighed til os indstiftet Daaben og Eukaristien og de andre Sakramenter i det Øjemed, at de efter Faderens og hans egen Vilje skulde være ligesom Kanaler for hans Naade, naar vi benytter os af dem med den rette Forberedelse og paa den rette Maade. Her er jo al Magi meningsløs.

Ikke sjældent hører man desuden den Paastand, at Sakramenterne efter katholsk Opfattelse paanøder Guds Naade »magisk«, d. v. s. uden at Modtageren behøver at gøre noget som helst. Den Beskyldning er ganske ufatteligg, fordi enhver Katekismus, ogsaa den mindste, gør opmærksom paa, at Sakramenterne overhovedet ikke kan gøre Gavn, hvis Forberedelsen mangler, ja, at Modtagelsen af dem uden Tro, Haab, Kærlighed og andre Dydsøvelser bliver til et Sakrilegium, til Helligbrøde.

Svaret paa det ovenfor stillede Spørgsmaal kommer alt-saa til at lyde: Det er ligegyldigt, i hvilken Betydning man tager Ordet Magi; aldrig har Sakramenterne noget med Magi at gøre. Er der nogen, der alligevel paastaar sligt, saa sker det, enten fordi han ikke ved, hvad han siger, eller fordi han er en Bagvasker.

F. K.

Han, som Jesus elsker.

„Hvor tit siger Folk ikke: Hvis der var en Gud til, vilde han aldrig tillade, at Menneskene led saa meget. Du har hørt det saa ofte. Under Verdenskrigen — tilsyneladende med god Grund — senere da saa mange Mennesker kom til at lide under Depressionen paa Verdensmarkedet; da Guds Kirke blev forfulgt i Meksiko og indtil nu forfølges i Rusland; da du selv engang led Overlast, hørte du maaske en god Ven hviske dig i Øret: Det kan Gud jo aldrig have gjort, for du er jo et meget hæderligt Menneske, saa godt et Menneske, at det vilde være den største Uret at sende dig den store Sorg.

Selv om du har ondt ved at tro paa det, er der noget bestikkende i disse Ord.

Herren sender dig en Lidelse, og du bliver helt ulykkelig over den. Du har maaske ikke kastet Troen paa Gud over Bord, du har ikke vendt Kirken Ryggen endnu, men det kan ikke nægtes, at din Tillid til den gode Fader i Himlen har taget Skade. — — —

»Herre, han, som du elsker, er syg.« Lazarus er syg, og Frelseren gør tilsyneladende intet for at hjælpe ham.

Men han har jo opvakt ham fra de døde. Oh ja, det har han gjort.

Men hvad skete der paa de to, tre Dage før Lazarus's Død?

Lazarus længtes efter sin Ven. Kun nogle faa Ord vilde han gerne have talt med ham, før han skulde tage Afsked med alle dem, han holdt saa meget af. Denne Ven kom ikke.

Naar andre henvendte sig til Mesteren fra Nazareth, ilede han til Hjælp. Men her kom han ikke.

Maaske Lazarus haabede paa at blive helbredet af ham, der havde givet saa mange Helsen. »Herre, havde du været her, var min Broder ikke død,« sagde Martha senere til Frelseren. Men den store Undergører kom ikke.

Den ene Skuffelse efter den anden.

Det gjorde Frelseren overfor ham, han elskede.

Maria og Martha havde gjort alt for ham, hvad der

stod i deres Magt. Sandt at sige, det var meget, de havde ham at takke for — og nu kommer denne Sjælelidelse over dem. Deres kære Broder — syg, syg til Døden. Mesteren er langt, langt borte.

De skikker Bud efter ham. Tiden gaar; de kan ikke holde det ud længere.

Maaske har de, som Faderen i Lignelsen om den genfundne Søn, staaet og set, om ikke han kom.

Sendebudene vender hjem — uden Mesteren. Har de maaske slet ikke truffet ham? Skrækslagne staar de og venter, indtil de er kommet nærmere.

Skuffelsen bliver større, da de hører, at Sendebudene nok fandt Mesteren, men at denne lod, som om han ikke vilde komme.

Har han ikke sagt: denne Sygdom er ikke til Døden. Og i Værelset ligger et Lig. Er hans Magt veget fra ham? Hvilken frygtelig Oplevelse!

Naar andre havde bedt ham om at komme, fulgte han med med det samme. Og her?

Til andre havde han sagt: Gaa blot hjem, din Søn er rask. Den Bevaagenhed viser han ikke os. Har vi da ikke gjort mere end hin Mand, Kaptajnen i Kapharnaum, der byggede en Synagoge til den jødiske Menighed? Vi har troet paa ham som den evige Guds Søn; vi har stillet vort Hus til hans Raadighed. For hans Skyld har vi gerne taalt Haan, Spot og Foragt, vi veg ikke tilbage for Farisæernes Had for hans Skyld — og han kommer ikke.

Maria har salvet hans Fødder med kostbar Balsam. I dyre Domme har hun betalt Østens Vidundere for at vise Christus sin Hengivenhed. Den kunstnerisk fuldendte Alabasterkrukke har hun brudt itu som Tegn paa sin Højagtelse. — Og han kommer ikke.

Har han ikke sagt: Denne Sygdom er ikke til Døden? Og dermed har han ført os bag Lyset. -- Han kommer ikke.

Lazarus dør. Hvilken Smerte! Hvilken Prøvelse! Er det da ikke for haardt? Og han kommer ikke. Hvem kan taale det?

Jordfæstelsen finder Sted. Et sidste Farvel til den kære

Broder! Dyb Sorg drager ind i det dejlige Hjem uden for Jerusalems Mure.

Fra den hellige By havde der indfundet sig mange Bekendte, der vilde vise deres Deltagelse og trøste den stakkels Maria og Martha. De kan ikke. Deres Nærværelse læger ikke Saaret, thi de minder de to Søskende om, at han ikke er kommet, der alene kunde trøste dem.

Til Trods for denne Skæbne, hvilken dyb, ærlig Hengivenhed i Guds hellige Vilje! Vi har gjort, hvad der stod i vor Magt. Ecce ego, Se, her er jeg. De bringer det store Offer. Deres Tro svigter ikke.

Hvordan bliver Frelseren modtaget? Martha gaar ham i Møde, da han kommer. »Herre, havde du været her, var min Broder ikke død.« Ingen Bebrejdelse! Ydmyg Hengivenhed! »Men ogsaa nu ved jeg, at hvad du beder Gud om, vil han give dig. Ja, Herre, jeg tror, at du er Christus, den levende Guds Søn, som er kommet til denne Verden.«

Lidelse, Skuffelse, Nød og Død fraraner hende ikke Til-liden til og Hengivenheden i Guds hellige Vilje. — —

De faar deres Løn. Allerede her paa denne Jord. Hvilken Glæde! Hvilken Lykke, da de hører Christi Stemme: »Lazarus, kom ud!«

Og de saa Guds Herlighed paa Kirkegaarden i Bethanien.

Naar Prøvelsen banker paa din Dør, vil du da nægte, at den er et Tegn paa Guds Kærlighed til dig? Naar han lader Lidelse og Nød komme over dig, der er et godt Menneske, er det, fordi han tiltror dine Skuldre denne Byrde, fordi han ved, at du kan og vil bære den.

Staar dit Hjerte vidt aabent som Blomsterbægeret i den aarle Morgenstund, naar ren og kysk Dug stiger ned fra Himlen?

Er dit Hjerte smykket med denne Herlighed som Blomsten i Dugperlernes Dronningeklædning, der overgaar de fineste Ædelstenes Tindren?

Din Gud glemmer aldrig, hvad du har gjort, lidt og baaret for ham.

K. Pauli S. J.

Barnets Bøn.

Hvordan kan vi bedst hjælpe vore Børn til at tale med Gud, til at faa fat i Bønnen? Der behøves i Grunden saa uendelig lidt. Barnet er jo fra Naturens Haand religiøst indstillet, altsaa tilbøjeligt til at spore Guds Nærværelse i alle Ting, og Daabens Naade udvikler dette Instinkt. Naar man vil belære Børn om religiøse Ting, kan man ofte høre dem svare: »Det vidste jeg godt«; det er ikke blot en Talemaade, men Gud kommer os i Forkøbet, han ejer allerede Barnets Sjæl, bor personlig i den og venter kun paa, at vi skal oplyse Barnet om hans Nærværelse og Kærlighed til det.

Naar Gud saaledes lever i Barnets lille, flygtende Tanke og letbevægelige, uskyldige Sjæleliv, staar det kun til os at gøre Guds Nærværelse bevidst for Barnet, og dette er meget let; prøv engang at fortælle Børn Eventyr og fra Eventyrene at gaa lige over til at tale om Gud, om det lille Jesusbarn, om Englene; straks optager Barnet disse ukendte Kræfter i sin Tankeverden som noget givet, og »i hver Luftning, i hver Solstraale, i hver smuk Udsigt føler Barnet det, som skimtede det de svævende Gevandter af dem, der staar Ansigt til Ansigt med Gud« (Newman). Ogsaa igennem Billeder kan man udvikle Barnets Instinkt om Guds Nærværelse. Børn elsker som bekendt Billeder, særlig religiøse Billeder, der ligesom er Vinduer ind til en helt anden Verden, som det er meget mere nysgerrigt efter at lære at kende end vi selv. Og hvor dybt Barnet optager disse Billeder og vore Fortællinger i sig, føler man bedst, hvis man engang lægger Mærke til den Kærlighed, et Barn kan ødsle paa en Statue af det lille Jesusbarn eller paa et Krucifiks. Det er, som om Barnets Kys bliver besvaret, som en aandelig Kommunion imellem to Personer, mellem Gud og Barnet.

For nylig saa man i et engelsk katholsk Magasin et Farvetryk forestillende et Barn, som bad sin Aftenbøn knælende foran Moderen eller Barnepigen. Den voksne sad i stiv Autoritet og hørte Barnets højt udtalte Bøn.

Er dette den rigtige Maade at lære Barnet at bede paa

ved at lade det knæle foran Moderen og lade Moderen høre Bønnens Ord? Bestemt: nej!

Den største Hjælp, vi kan give Børnene til et Bønnens Liv, er her som under alle Forhold i Livet: det gode Eksempel. Først og fremmest bør en Mor altid knæle sammen med sit Barn under Morgen- og Aftenbønnen. Barnet vil meget lettere forstaa Guds Storhed og Autoritet, naar selv Mor, som for Barnet staar som det højeste Væsen, knæler for ham i Ydmyghed. Selv om Mor og Barn i Tavshed knæler for Gud, vil dette i Barnets Tanke være en Bøn, og Barnet vil forstaa, at Bønnen ikke blot er noget, man skal befatte sig med, fordi man er Barn, og senere slippe, men at det er noget, der følger en og skal vare hele Livet igennem. Eller lad Barnet se Moderen holde sin Morgen- og Aftenandagt paa Knæ, alene for sin Gud, lad Barnet føle, at Gud ogsaa under Dagens Arbejde er i Moderens Tanke, og ubevidst vil Moderens Samliv med Gud præge sig saa dybt i Barnets Sjæl, og Synet af den knælende, elskede Moder vil gøre et saa uudsletteligt Indtryk paa Barnet, at disse Indtryk senere i Livet vil kunne afholde det fra mangen Synd og styrke det i mange tunge Timer. Bedst var det, om ogsaa Faderen knælede med under Bønnen i Hjemmet, om Barnet ogsaa saa sin store, stærke, myndige Fader bøje Knæ for Guds Almagt.

Om dog blot Forældre vilde forstaa, hvilken Rigdom de igennem deres Eksempel kan give Barnet med ud i Livet. Om de dog blot vilde tænke paa, hvor vanskeligt Livet er for Barnet, naar det vokser til: hvorhen det vender sig, Fristelser og Synd; igennem denne lille Ydmyghedsakt, som oven i Købet styrker og velsigner dem selv i den daglige Kamp, vil de kunne hjælpe Barnet over de unge Aars Fristelser, vil de kunne tage den værste Brod af Barnets Sorger senere i Livet, fordi det fra Forældrenes Eksempel ved, at hos Gud er Styrken at hente — og skulde Forældre ikke kunne gøre dette for deres Børn, naar de der igennem letter dem Vejen gennem Livet — jo sikkert!

Frit efter »The Child at Prayer« af *W. Roche S. J.*

Katholske Missioner: Afrika.

Østafrika. Fra Mogadiscio (Italiensk Somaliland) meddeles, at det endelig er lykkedes de derværende Missionærer, Sønner af den hellige Franciskus, den 8. December 1932 højtideligt at døbe et større Antal Dreng og Piger, som var opvoksede i Islams Lære. Den, der kender Somali-Muhamedanernes Stædighed og Fanatisme — 2 Ordener, Korsherrerne og Missionærene fra Consolata i Turin,

Indfødt Præst i Nigeria. I Vest-Nigeria har man som en beskeden Begyndelse til at uddanne en indfødt Præstestand aabnet et Centralseminarium. Det var underlige Tilstande, Missionærene stod overfor, da de i 1862 landede ved Beninkysten. De katholske Slaver, som var vendt hjem fra Brasilien, havde ingen Præster i deres nydannede Koloni. De udvalgte saa en Person iblandt sig og kaldte ham Fader Anton, og denne gjorde sig al mulig Umage for at hjælpe sine Landsmænd i deres religiøse Bekymringer og Fornødenheder, baade ved at meddele Daabens Sakramente og ved at trøste de døende. (Fides Foto.)

forlod Landet som haabløst — vil hilse denne Begivenhed med inderlig Glæde.

Uha! Kong Joseph Gwassi, Konge over Uha, er med Familie blevet døbt i de hvide Fædres Seminarium i Ujiji.

Fædrene fra Consolata i Nyeri fortæller med berettiget Stolthed, at det for kort Tid siden fuldførte Seminarium for de indfødte, baade hvad Bygningen og den indvendige Indretning angaar, er udført af Vikariatets Haand-

værkere. Ogsaa den nye Kathedral er blevet opført af indfødte Haandværkere og Arkitekter.

I Vikariatet Mill-Hill, Øvrenil (Uganda), undergaar de indfødte Franciskanerinders Institut en iøjnefaldende Udvikling. I Løbet af det sidste Aar er der aabnet tre nye Klostre. Overalt raaber man efter Søstre.

I det apostoliske Vikariat Urundi har Konversionerne i de sidste Aar taget et mægtigt Opsving. Hvert Aar strøm-

Disse afrikanske Skønheder med de »præmierede Læber« blev laget af en »Helligaands-Missionær« fra Vikariatet Gabon om Bord paa en Dampers i fransk Ækvatorialafrika. For at naa denne Skønhed stikker man først Trætappe ind i Huden. De derved fremkommende Aabninger bliver gradvis forstørrede ved, at man anbringer større og større Metal- eller Elfenbensprydelse i dem. (Fides Foto.)

mer Tusinder til den katholske Kirke. Det er derfor let forstaaeligt, at der øves en meget skarp Censur over for de Mennesker, der ønsker at blive Præster fra det lille Seminarium i Mugera; den apostoliske Vikar Msgr. Gorju stiller de allerstørste Fordringer til de vordende Præster. Af 136 unge Mennesker, som har meldt sig siden 1926, har kun de 37 bestaaet den Eksamen, de blev underkastet. De andre blev sendt bort, de fleste grundet paa svigtende aandelige Evner. I Aar bestod 25 Kandidater, saaledes at Antallet af Seminarister nu er vokset til 62. Dertil kommer 5 Seminarister, som fra Mugera er blevet flyttet over til det store Seminarium i Kabgaye. Imellem disse 67 vordende Præster er der 4 Fyrstesønner, flere af kongeligt

Blod og flere, der tilhører Landets Adel. Disse Tal viser, at særlig de førende Klasser i Urundi er besjælet af en dyb og inderlig Tro. Det apostoliske Vikariat i Urundi har allerede 8 indfødte Præster, hvoraf de tre har faaet betroet en Missionsstation.

Sydafrika Af den Rapport, som den apostoliske Delegerede, Gijlswijk, aflagde for den hellige Fader den 27. Maj, fremgaar det, at Missionsvirksomheden i Sydafrika siden Oprettelsen af et Delegatur for Sydafrika for

Skolebesøg i Syd-Afrika. 80% af Negerbørnene i Syd-Afrika bliver i den skolepligtige Alder borte fra Skolen. Baade Regeringen og Missionsnærerne arbejder med dette alvorlige Problem, de sidste saa langt deres Midler strækker til, for det er indlysende, at Problemet ogsaa er et finansielt Spørgsmaal. Paa Billedet ses en af de Skoler, som ledes af Dominikanerinderne i Makapan Distriktet i Transvaal. (Fides Foto.)

10 Aar siden er i Fremgang. Antallet af Kirkesogne er i dette Tidsrum vokset fra 13 til 22, Præsternes Antal er steget fra 300 til 531, hvoraf 5 er indfødte, og Katholikerne's Antal er steget fra 175,000 til ca. 300,000.

Præfektoret Chariep, Præster af Jesu allerhelligste Hjerte, har for Øjeblikket fire Missionslæger (3 kvindelige og 1 mandlig), som yder Missionen en værdifuld Støtte. Ogsaa den nye Flyvemaskine, som er en Gave fra Schweiz's Katholiker, gør glimrende Fyldest, især ved Sygetransport. Dr. Pattis fra Missionshospitalet i Umbali skulde f. Eks. engang foretage en meget nødvendig Operation i Missions-

sygehuset i Aliwal. Vejen var 112 Kilometer, og et Automobil vilde bruge tre Timer, men i Flyvemaskinen tilbage-lagde han Vejen paa 20 Minutter. En Time efter Tilkaldelsen kunde Lægen træde ind i Operationsstuen.

Ifølge en Beretning fra Skole-Overinspektøren for de ind-fødtes Skoler i Malcolm, opnaaede to katholske Mis-sionsskoler i Aaret 1932 de bedste Resultater, hvad Kundskaber angaar, i hele Natal. Den ene Skole er Bene-diktinerindernes Missionsskole i Stationen Imkamana i Zulu-landets apostoliske Vikariat (Eshowe), som ledes af Bene-diktinere fra St. Otilien; den anden Skole er Missionsskolen i Reichenau i det apostoliske Vikariat Mariannahill.

Vestafrika. Præfektoret Kubango i Angola hører som bekendt til det mest blomstrende Missionsomraade i hele Afrika. En tysk Missionsbroder fortæller om det religiøse Liv i Bailundo, en af Præfektorets Hovedstationer: »Paa en almindelig Januar-Søndag havde vi 1000 Kommunikan-ter. Paa de fleste Festdage er der mellem 2000 og 3000 Kom-mu-ni-kan-ter. Paa Mariæ Optagelses Fest, Titular-Festen, slog Kirken ikke til, endskønt den er meget stor, saa vi maatte holde Gudstjeneste i fri Luft. Den Dag havde vi 8000 Kommunikanter, og vi sluttede Dagen efter med at døbe 100 Sjæle.

Trods Protestanternes rige Pengemidler udretter de ikke ret meget. Hele Skoler er gaaet over til os.«

Et uhyre Omraade i den engelske Koloni Nige-ria venter paa at blive bearbejdet af katholske Missionæ-rer. Imod Syd har »Helligaands-Fædrene«, hovedsagelig irske Præster, optaget henved 150,000 — et stort Antal, men naar man tager den samlede Befolkning paa ca. 20 Millioner i Betragtning, et alt for lille Antal. Mod Nord, hvor Missionsarbejdet er betroet til Missionærer fra Semi-nariet i Lyon, er Antallet endnu mindre, nemlig 5000 blandt mere end 11 Millioner Indbyggere. I de sidste Aar bliver de irske Missionærer kraftigt støttet af Medlemmer af den tyske Provins, men trods alt er Præstemangelen stor.

Vorherre har sendt mig en Engel . . .

(Fortsat.)

»Lad os bede«, siger Margrit. De kommer til Døren, banker paa, og som Svar aabnes den af en Kæmpekvinde.

»God Aften, Fru Verdonk«.

»God . . .«

Men hun har genkendt dem. Hun stemmer sine to Næver

i Hofterne og skriger med truende Kommandorøst: »Naa, det er jer fra Hesbayegade, kan I se at forsvinde og det lidt hurtigt.«

»Gode Kone«, siger Margrit beskedent, »vi er saa trætte og gennemblødte til Skindet, maa vi ikke faa Lov at hvile os et Øjeblik hos Dem.«

»Naa, hvis det ikke er andet — kom saa ind.«

Egentlig har hun et godt Hjerte, Mor Verdonk. Men hun er et aktivt Medlem af sit Parti, og alene Synet af en Præst faar hende til at se rødt.

Margrit har slaaet sig ned ved Siden af Konen.

»Afskyeligt Vejr, ikke sandt?« risikerer hun som Indledning.

I Stedet for at svare hende vender Konen Ryggen til og gaar ud.

Johanna undertrykker et Smil: »Hun synes ikke at være oplagt til at tale.«

»Hvad skal jeg dog gøre for at formilde denne Kolos? Hvis man . . .«

Kæmpekvinden vender tilbage.

»Hvor er her hyggeligt hos Dem, Fru Verdonk«, begynder Margrit igen. »Det er saa venligt af Dem, at vi . . . Ja, gode Mennesker forstaar altid hinanden, ikke sandt?«

Men Mor Verdonk er lige utilnærmelig. Med sammentrukne Bryn og uden at sige et Ord begynder hun at rense Grøntsager, som havde hun fuldstændig glemt de unge Pigers Nærværelse. Man hører ikke andet end Vandets Syngen i Kedlen og Knivens Knirken i Hvidkaalen. Johanna betragter med en vis Uro Kniven og Mor Verdonks Mine; begge Dele faar hende til at huske Historierne, hun har hørt om Menneskeæderne . . .

»De kender Pater N.«, vover Margrit sig nu frem med.

Kæmpekvinden viser Tænder, fægter truende omkring sig med Kniven og udbryder knurrende som et vildt Dyr: »Ja, han, hvis han en eneste Gang understaar sig . . .«

I det samme gaar Døren op, og Mor Verdonks Datter træder ind; det er Moderens Billede i en forynget Udgaave.

»God . . .«

»God Aften, lille Frøken«, siger Margrit venligt. Den lille Verdonk ser spørgende paa sin Moder.

»Hvad er det, du har der?« spørger Moderen brummende.

»Fanen, jeg skal udbedre den.« Hun er nemlig Partiets Fanebærerske ved Optogene. Det er en stor Udmærkelse. Hun lukker Bylten op.

»Men den Fane er da ikke særlig smuk«, siger Margrit og ser kritisk paa den.

»Naah, Frøken, den bliver gammel.«

»Vor Fane er meget pænere, ikke sandt, Johanna?«

»Ih jo, men vor er jo ogsaa af Silke, den der er kun af Bomuld.«

»En Fane af Silke?« spørger den unge Pige fuld af Interesse.

»Ja, og der er Guld ovenpaa,« tilføjer Margrit. »Vil du gerne se den?« Pigen er usikker.

»Det staar dig frit for, om du vil bære den,« fortsætter Margrit smilende. »Kom paa Søndag og prøv engang; vi har Procession. Du vil tage dig godt ud med vor Fane.«

Moder og Datter veksler et forstaaende Blik, men Margrit smaapludrer videre, om alt muligt, uden Sammenhæng, fast besluttet paa hellere at lade sig vise Døren end gaa uden Resultat.

»Kender De ham — og hende? De kommer ogsaa.«

Og hun begynder at tale om »Vlamenverk«, om Koret, om sit Arbejde — hun har ogsaa en Fagforening. — Og om Søndagen gaar det saa fornøjeligt til. Mor Verdonk ler efterhaanden helt fornøjet over Margrits hyggelige Passiar.

»Hvis du kommer, giver jeg dig noget«, siger hun til Slut til Pigen. Denne søger at læse et Svar i sin Moders Blik, men hun trækker blot paa Skuldrene, som vilde hun sige: Mig er det lige meget.

»Altsaa paa Gensyn paa Søndag,« siger Margrit og rejser sig, »og mange Tak for Deres Godhed, Fru Verdonk, nu har vi rigtig faaet hvilet ud.«

Udenfor bryder de to unge ud i en hjertelig Latter og morer sig som Børn; men Johanna er efterhaanden blevet træt og vil hjem. Margrit fortæller hende saa, at hun skal aflægge seks Besøg endnu.

Efterhaanden gik hun mere og mere op i dette Arbejde, ja, man kan roligt sige, det optog hende fuldstændigt, alle hendes Kræfter, Tanker og ledige Timer. Hun var til sidst oppe paa 500 Besøg om Maaneden. Om Dagen sit Skolearbejde, om Aftenen sine Besøgl Hun havde anlagt særlige Kort over de fattigste Kvarterer for at bringe System i Besøgene. Hun søgte at samle en hel Stab af unge Piger, som traadte til, hvor hendes egne Kræfter ikke forsløg.

Men Margrit havde ogsaa den samme Glæde af sit Arbejde som Landmanden, naar han efter mange Ugers Slid og Besvær ser ud over gylden-modne og bølgende Kornmarker. Hun oplevede ogsaa Høsten, den hundredfoldige. Med en vidunderlig Lykkefølelse opdagede hun hver Søndag nye Ansigter i Kirken og ved Kommunionbænken. Herrens Hus fyldtes nu af dem, der trængte mest til hans Trøst. Den før saa spæde og usikre Sang blev fuldtonende og stærk som Havets Brusen. En hel Gade, som Pateren ikke turde vove sig ind i, erobrede hun ganske for Kirken. Var en Mission særlig vanskelig, ja tilsyneladende haabløs, hen-

tede man blot hendes Kor og »Vlamenverk«, og de to udrettede det umulige. Hendes Arbejde var blevet en Stormagt. »Vlamenverk« alene talte ved hendes Død 1400 Familier.

Og hvilket Materiale havde Margrit saa at arbejde med, at skabe gode Kristne og saa ivrige Tilhængere af? Marduf var Hestepreanger og den mest frygtede Mand i hele sit Kvarter. Hans Heste kom og forsvandt, og ingen vidste hvorfra og hvorhen. Hans Kone indlod sig til en Begyndelse kun med Margrit for at faa noget. Men efterhaanden førte Margrit hele denne lastefulde Familie tilbage til Sakramenterne, og deres Omvendelse var alvorligt ment. Blandt Margrits fattige var ogsaa en Kone, som herskede med den mest absolute Enevælde. Hendes Mand belød intet. Datteren giftede hun bort, eller tog hun fra Svigersønnen efter eget Forgodtbefindende. — Eller: der var en Mand, der blev saa glad for sit første Skriftemaal, at han samme Aften gik hen og drak sig fuld. Margrit fandt ham Dagen efter snorkende paa Sengen — den Dag, han skulde have været til Kommunion. Først nogle Maaneder senere kom han igen, men denne Gang for bestandig.

Med en uendelig Taalmodighed søgte hun disse forvildede Faar op og ledte dem tilbage til Sandhedens Vej, til Frelseren. Uden at tænke paa sig selv, uden at tage Hensyn til sig selv eller sine Ønsker ofrede hun sig helt for de andre uden anden Løn end den dybe, kærlige Taknemmelighed, som disse Mennesker nærede overfor hende. — Men den var ogsaa overvættets stor.

Smukkest har maaske en Mand givet Udtryk herfor i sin sidste Time. Hans Hjem havde tidligere været forsømt i enhver Retning: en doven Kone lod ham ligge i en snavset Seng i en Stue, hvor der hverken var Lys eller Luft, og hvor hans Øje ikke kunde fryde sig ved Synet af hans Yndlinge, Blomsterne; dette Hjem havde Margrit forvandlet til et lille Paradis, hvor alt skinnede af Renhed og Venlighed. Efter Beretelsen sagde denne Mand til Præsten: »Herr Pastor, jeg har lidt meget her i Livet . . . meget . . . Men den kære Gud . . . har sendt mig en Engel, som har vist mig, hvor godt det er at lide . . . Siden hun har været her, ved jeg igen, hvad det vil sige at være lykkelig. Hun er en Engel . . . min sidste Tanke tilhører hende. Ja, en god Engel fra den kære Gud . . . En god Engel!« Og det var ogsaa hans sidste Ord.

(Sluttes.)

I sidste Instans.

I Begyndelsen af det attende Aarhundrede boede i Italien en from Mand, som vi Katholiker nu ærer som St. Paul af Korset, Grundlæggeren af Passionisternes Orden. Paa Festdagen for St. Stephan, Kirkens første Martyr, skrev St. Paul i sin Dagbog den 26. December 1720:

»I Dag blev jeg paa en forunderlig Maade hensat i Ekstase, særlig under den hellige Kommunion. Jeg følte i mig en inderlig Længsel efter et Martyrium i de Lande, hvor Menneskene fornægter det allerhelligste Sakramentes Mysterium. Jeg længtes i Aanden saa inderligt efter Kæaternes Omvendelse og særlig efter Englands og Nabolandenes Omvendelse.«

Tre Dage senere, paa Festen for St. Thomas af Canterbury, følte denne Helgen »en stor Fred« og »en ganske særlig Kaldelse til at bede for Englands Omvendelse«.

70 Aar senere blev der nær ved Viterbo i Italien født en Dreng, som meget tidligt blev forældreløs. Han var saa fattig, at han maatte vogte Faar og gøre Arbejde paa Bøndergaardene, naar andre Børn gik i Skole. En Præst lærte ham Alfabetet, og en Bondedreng lærte ham at læse; men Knægten fik ikke nogen ordentlig Opdragelse, før han fulgte Hjertets Kald og traadte ind i Passionistordenen. Uden nogen særlig Grund dertil følte denne unge Italiener ligesom St. Paul en mærkelig Trang til at bede for England, og han saa dets Skæbne i Syner. Vi taler her om Bonden Barberi, som senere blev Fader Dominic; det var denne ukunstlede Fader Dominic, som kom til England og senere blev den, der optog den berømte og kultiverede Newman i den katholske Kirke. Wiseman eller en hvilken som helst anden engelskfødt Præst kunde have optaget denne lærde Forfatter af »Tractat Nr. 90«; men det blev dog foran denne enfoldige Søn af St. Paul af Korset, at Newman knælede i dybeste Ydmyghed.

Hvis noget saadant stod fortalt i en eller anden Helgenlegende fra gamle Dage, vilde maaske mange af os smilende indrømme, at det var et fornøjeligt Billede midt i en Biografis kolde og knappe Fakta. Men Kendsgerningen om Fader Dominics Virke er for nylig blevet meget omhyggeligt undersøgt og kan umulig bortforklares som et blot og bart Træf.

Bevægelsen stammer ikke fra en fremmed eller uheldigt Oxfordkirke, men fra et katholsk Alter i Italien; og saa staar vi dog kun over for den omtrentlige Begyndelse, for Oxford-Bevægelsen gaar helt tilbage til de engelske Martyrers Bønner og til hele den katholske Kirkes Fortid.

(Efter The Tablet 9/7 1933.)

Kannibalisme i Ukraine.

»Reichspost« offentliggjorde for nogen Tid siden nogle Beretninger om den frygtelige Hungersnød i det sydlige Sovjetrusland. Lige i disse Dage bringer Brysseler-Bladet »Echo de la Bourse« Uddrag af Breve, som er indløbet til belgiske Adresser fra Ukraine om de grufulde Tilstande dér. Her er nogle Eksempler:

»Hos os gaar Folk fra Hus til Hus og beder: »Giv mig en halv Roe«; de spiser den raa. Mange Mennesker er døde af Sult. Og saa, kære Broder, spiser Folk hos os hinanden, for nu har de spist alt op, hvad overhovedet kunde spises, selv Halm. F. Eks. har B.'s Søn fanget syv Hunde og spist dem. En anden Mand har dræbt en Kvinde og spist hende. Kvinden var fra Vichanka. Hun var gaaet hjemmefra for at tigge og bad denne Mand om Husly for Natten. Han dræbte hende. Denne Mand har ogsaa dræbt en Dreng, sin Søns Kammerat. Han befalede sin Dreng at tie stille dermed; men han blev bange og fortalte alt. Da man foretog en Husundersøgelse hos Morderen, fandt man Menneskekød oppe paa Loftet.« (De to næste Sætninger er saa gruopvækkende, at vi vægrer os ved at gengive dem Red.) »En anden Mand her hos os har fanget 12 Mus og spist dem. Saadan ernærer man sig hos os. Man spiser Hunde, Katte og Mus, og Menneskene spiser hinanden indbyrdes. Jeg skriver til dig for at bede om Hjælp, ellers er jeg ogsaa tvunget til at spise Hunde. Frels mig fra Hungerdøden. Du maa kalde mig en Hund, om jeg lyver.«

»Hvad nu følger, er saa skrækkeligt, at I, der bor i Udlandet, næppe vil tro paa det, for I kan overhovedet ikke gøre jer noget Begreb om vor Tilværelse og vore Lidelser. Hos os forsvinder fra Tid til anden Børn. Man lokker dem ved at love dem en eller to Rubler for at gaa med et Brev eller for en anden lille Tjeneste. Saa kvæler man dem og sælger deres Kød. Man har paabudt Børnene ikke mere at gaa alene til Skolerne, men at faa Forældrene til at følge dem. Selv vi kan ikke tro paa det, saa grufuldt er det. Vær derfor ikke forbavsede, naar man henvender sig til jer om Hjælp. Menneskene er naaet til Bristepunktet af Taalmodighed og Haab.«

»Landbefolkningen er skrumpet ind med mindst $\frac{1}{3}$. Folk flygter til Byerne. Man forhindrer dem i at vende tilbage til deres Landsbyer. Aldrig har vi oplevet en lignende Hungersnød. Man kan kun leve paa Betingelse af, at 15—20% af Menneskene dør.«

Chiniquys Bøger.

En stor Del af den anti-religiøse Litteratur, som i de sidste 60-70 Aar har aabenbaret »Skandaler inden for Klosterlivet« eller »Korruptionen i Rom« for et lettroende Publikum, er med Rette blevet glemt. Enkelte lever dog endnu, og at dømme efter de Breve, som indløber til »Catholic Truth Society«s Sekretariat, er man stadig interesseret i Pastor Chiniquy, og hans Bog er stadig i Cirkulation.

Chiniquy var en frafalden Præst, som 18 Aar efter sin Ordination grundet paa sin moralske Vandel blev suspenderet af Biskoppen af Montreal. Dette skete i September 1851; en Maaned efter skrev Chiniquy til Biskoppen: »Jeg vil rejse og skjule min Vanære i den mørkeste og mest ukendte Krog i De Forenede Stater.« Han tog til De Forenede Stater, men krøb ikke i Skjul. Atter indsat i sin Præsteværdighed arbejdede han indtil 1856, da Biskop O'Regan suspenderede og senere ekskommunicerede ham paa Grund af hans umoralske Liv.

Over Chiniquy's Bog: »50 Aar i den romerske Kirke« har Pater Sidney Smith, S. J., flere Aar senere paa »Catholic Truth Society«s Opfordring skrevet en Kritik i et lille Flyveskrift paa 60 Sider. Da Oplaget under Krigen blev udsolgt, lod man Flyveskriftet glide helt ud af Tryk, men grundet paa de talrige Efterspørgsler har man besluttet atter at lade det trykke, dog i en forkortet Udgave.

Fra Hovedstad og Provins

København. St. Nikolaus Kapel i Hvidovre. Nu paa Søndag, den 3. September, fejrer den katholske Menighed i Hvidovre en lille Fest: Baggrunden for Kapellets Alter er nemlig blevet malet af Hr. Preben Kannik, og nu skal disse Billeder velsignes efter Kirkens Rituale. Pastor Niels Hansen vil foretage dette efter Højmessens (Kl. 9).

Det er virkelig Umagen værd at køre ud til Mellemdigstvej for at se det smukke Kapel med det gotiske Alter, hvorover der findes et gribende Korsbillede af Windfeld-Schmidt. Nu ses ved Alterets venstre Side et fint Gudsmoderbillede, som ved de kraftige og alligevel fine Linier, ved de varme Farver og de ædle Ansigtstræk gør et meget indtagende Indtryk paa den, der beder i Kirken. Paa højre Side staar St. Nikolaus, Kapellets Patron. Den kraftfulde

Skikkelse holder som Sømændenes Værnehelgen et lille Skib i højre Haand. Den hellige Biskop og den yndige Himmeldronning med den gyldne Krone minder os stilfærdigt om Danmarks katholske Middelalder og dens Fromhed. Helligaandens Sindbillede, en Due omgivet af Flammer, og to Engle, der svinger Røgelseskar, svæver over Altret. Vi kan ønske Menigheden — og Kunstneren — til Lykke og haabe, at der snart opstaar en Skole og en Præstebolig ved Siden af Kapellet, der giver os gode Forhaabninger om Fremtiden.

R. G.

Fra den vide Verden

Tyskland. »Fränkisches Volksblatt« af 8. August indeholder en Meddelelse, som i faa Linier siger meget om Tilstanden i Tyskland:

»Det politiske Politi i München havde forbudt Udgivelsen af »Fränkisches Volksblatt« i fire Uger, grundet paa en Artikel den 27. Juli angaaende Loven om Sterilisation. Under Hensyntagen til de Kendsgerninger og Grunde, som Hs. Højærværdighed Biskoppen og vi kunde fremlægge, har Minister Esser i Gaar ophævet dette Forbud med øjeblikkelig Virkning. Vort Blad vil altsaa fra i Dag atter udkomme regelmæssigt.«

— — I Begyndelsen af Juli Maaned indviede Dekanen i Hamburg Tysklands tredje **Hjem for katholske Søfolk** fra alle Lande og af alle Tungemaal. Det var kun en lille indbudt Kreds af Gæster og katholske Søfolk til Stede, men denne enkle Højtidelighed kronede et Arbejde, som har staaet paa i fire Aar og nu endelig har givet Hamburgs katholske Søfolk et Sted, hvor de helt kan være sig selv og føle sig hjemme.

De søfarendes blaa Banner vajer nu over den gamle, smukke »London Tavern« i Havnegaden. Fra de lyse, venlige Sale og Værelser har man en pragtfuld Udsigt over Elben og Havnen. Oprettelsen af dette Hjem har medført, at man har maattet ansætte en speciel Sjælesørger for Hamburgs Havn, og der er gjort alt, for at Sømændene kan føle sig hjemme her.

Sømandshjemmet er helt igennem opført for kirkelige og private Pengegaver. Det tyske Karitasforbund og en Dame af det tyske Aristokrati har hver givet $\frac{1}{3}$, medens Resten er givet af tyske Biskopper og katholske Organisa-

tioner. Hjemmet staar nu aabent og vil virke paa samme Maade som Hjemmet i Bremerhafnen, der har arbejdet vel-signelsesrigt i fire Aar.

England. Ved den aarlige Generalforsamling, som Bestyrelsen for »Brentwood Catholic Evidende Guild« afholdt i St. Anthony Hall i Forest Gate i London, gav Pater Francis Woodlock S. J. en Oversigt over den katholske Kirkes Fremgang i England. »I England er der for Øjeblikket 600 Præster mere end for 10 Aar siden; Antallet af Kirker er i dette Tidsrum forøget med 340, Gymnasier med 88 og Kommuneskoler med 135. Siden 1903 er Antallet af Gejstlige steget med 1700.

— Den protestantiske Forening »Christian Evidence Society« i London har spurgt 200 af de største Naturforskere og Lærde, om de troede paa Gud. 142 svarede Ja, 6 Nej, og 52 har enten slet ikke svaret eller svaret undvigende. Samtidig blev der rettet endnu et Spørgsmaal til dem: om de troede paa en Ansvarlighed efter Døden og et evigt Liv. 173 svarede Ja, 7 Nej, og 20 var ikke sikre derpaa.

Frankrig. En international Kongres mod Kvindens Arbejde i Industrien afholdtes i Paris i første Halvdel af Juni Maaned, og Repræsentanter fra 20 Stater deltog i den. Man drøftede et Spørgsmaal, som netop i den sidste Tid har været meget stærkt fremme i Frankrig og i Belgien, nemlig: hvorledes man bedst kunde forhindre, at gifte Kvinder tog Arbejde uden for Hjemmet. Frk. de Salioux, Generalsekretæren for Belgiens katholske Kvindearbejde-Bevægelse, holdt Indledningsforedraget om Aarsagerne til og Følgerne af, at Mødre tog Arbejde i Fabrikerne. — Derefter talte den Delegerede fra den katholske Kvindebevægelse i Italien, Frk. Canuti, om de moralske Forholdsregler, der burde træffes mod, at den gifte Kvinde søgte bort fra Familielivet. Hun forlangte, at man arbejdede paa at skabe en moralsk Sfære, i hvilken den gifte Kvinde igen kunde komme til sin Ret som Moder. For at naa dette maatte man tage Faktorer som Presse, Biograf, Kunst, Litteratur og Mode med i Betragtningerne. — Det tredie grundlæggende Foredrag blev holdt af Præsidenten for »Confédération française des professions«, Fru Zamanski, som beskæftigede sig med de økonomiske Muligheder for at faa Kvinden til at vende tilbage til Hjemmet og Familien. Repræsentanterne fra de forskellige Stater gav interessante Oplysninger om Kvindens Arbejde uden for Hjemmet i deres respektive Lande. F. Eks. sik man at vide, at der i Tyskland (som i øvrigt ikke var officielt repræsenteret) er 3,645,000 gifte Kvinder, som arbejder uden for Hjemmet; af Fabriksarbejdersker findes i Belgien 115,157,

i Spanien 69,307 og i De Forenede Stater 3 Millioner. — Af de Bestemmelser, som blev vedtaget under Kongressen, skal fremhæves: 1) Det gælder om at vække den offentlige Menings Interesse for Problemet: gifte Kvinder i Erhvervslivet og at udnytte alle til Raadighed staaende offentlige Midler (Litteratur, Kunst, Theater, Presse, Biografer og Radio) til Gunst for Propaganda-Arbejdet for at faa de gifte Kvinder til at vende tilbage til Familielivet. 2) Under Opdragelsen af Arbejderungdommen maa man stadig holde sig for Øje, at det gælder om at vække Familiefølelsen hos de unge og fremfor alt arbejde hen paa at vække de unge Pigers Forstaaelse af og Glæde ved det huslige Arbejde. 3) Alle Veje maa prøves for at virkeliggøre Arbejdernes Idé om Familielønnen, fordi man kun paa denne Maade kan faa Arbejderne bort fra den Tanke, at det er en økonomisk Nødvendighed at sende Kvinderne ud at tjene. 4) Alle Arbejder, der gaar ud paa at understøtte nødlidende Familier, maa fremmes mest muligt. 5) Man maa tragte efter at faa ordnet Skattesystemerne saaledes, at Familier med mange Børn ikke bliver saa haardt beskattede. —

Estland, den nordligste og mindste af de tre Østersø-provinser eller af de baltiske Stater, omfatter det tidligere russiske Gouvernement Estland og siden 1917 tillige den nordligste Del af Lifland, hvor der ogsaa tales Estnisk. — Tyskordenen købte det i 1346 for 19.000 Sølvmark, men allerede i 1524 antog Stænderne »Evangeliet«, og efter en Billedstorm i 1525 blev Ordenen drevet ud. Efter en omtumlet Skæbne erklærede Nationalforsamlingen Estland for selvstændig den 28. Maj 1919, og ved Kongressen i Reval samme Aar blev den estniske Kirke erklæret for Nationalkirke. Efter Verdenskrigen udvandrede talrige Polakker, saa Antallet af Katholiker nu er svundet ind til 2000, det vil sige til 0,2 $\frac{0}{100}$ af den samlede Befolkning, som bestaar af 87,7 $\frac{0}{100}$ Estere, 8,2 $\frac{0}{100}$ Russere og 1,9 $\frac{0}{100}$ Tyskere. 78,6 $\frac{0}{100}$ er Lutheranere og 1,9 $\frac{0}{100}$ russisk-orthodokse. Katholikerne hørte tidligere til Ærkebispedømmet Mohilew og siden 1918 til Bispedømmet Riga, som i 1922 blev ophøjet til et Ærkebispedømme. Siden 1925 bliver Estland styret som Administratur, der staar direkte under den hellige Stol, og har i alt 4 katholske Sogne: Reval (Tallin), Narwa, Dorpat (Tartu) og Walk. Aar igennem har Kampen staaet om Domkirken i Reval. Den er gammelt tysk Kulturgods fra de katholske Ordensridderes Tid; siden Reformationstiden har den imidlertid været i de tyske Protestanternes Besiddelse. Nu har Tyskerne uigenkaldeligt maattet give Afkald paa Domkirken, da den ved en Statsretsdom er blevet tilkendt Esterne. Kapucinerpateren Robert Lenzbauer virker med stor Iver

og Dygtighed blandt Katholikerne; han stammer fra Birr-manngut i Ach ved Burghausen og har faaet sin Uddannelse i Kapucinerklosteret i Burghausen. Han udgiver et katholsk Tidsskrift paa Estnisk »Kiriku Eln« (Kirkeligt Liv).

U. S. A. »Oxford«-Universitetet i Ohio har tildelt Fru Ottilie Compton Diplom som Æresdoktor paa Grund af sit eksemplariske Liv som Familiemoder. I Diplomet staar: »Fru Ottilie Compton, 74 Aar gammel, har til alle Tider bragt de største Ofre for at opdrage sine Børn og for at berede dem en sikker Fremtid. I sin Pligtfølelse overfor Gud og Mennesker har hun været et Forbillede.« Hendes ældste Søn er nu Præsident for det tekniske Institut i Boston; en anden er Professor i Fysik i Chicago og har allerede erhvervet sig Nobelprisen, og en tredje er en anset Jurist i Washington. Den eneste Datter er gift med Rektor ved Ewind-Kollegiet i Allahabad.

— — Journalist bliver Ordenspræst. Paa Christi Legemsfest har Pater William O'Neil af Passionistordenen læst sin første hellige Messe i St. Josephs Kirke i Rensselaer (U. S. A.). Pater O'Neil var indtil for faa Aar siden Journalist ved »Knickerbocker Press«, ved »Syracuse Herald« og ved »Springfield Union«. Han havde vundet sig et meget anset Navn som Journalist, og den talrige Skare af forhenværende Kolleger, deriblandt ogsaa Ikke-Katholiker, som overværede denne hans første Messe, aflagde Vidnesbyrd om, hvor afholdt og anset han havde været ved sit tidligere Arbejde.

Sydamerika. I et Værk: »Kirken i Sydamerika« giver Dr. Edwin Ryan, Professor ved Maria-Seminariet i Baltimore, et Overblik over den katholske Kirke i Syd-Amerika. Efter et historisk og religiøst Tilbageblik over de syd-amerikanske Lande lige fra Kolonitiden indtil vor Tid omtaler Dr. Ryan Kirkens Stilling i hver enkelt Stat og giver en Oversigt over Katholicismens Udvikling i hvert enkelt Land. I Argentina bestaar endnu visse Tilknytningspunkter til Staten bl. a. derved, at Republikens Præsident og Vice-Præsident skal være Katholiker, ligesom den giver Præsidenten Patronatsretten ved Udnævnelsen af Biskopper. Bolivia anerkender og understøtter den katholske Religion, men tillader fri Udøvelsø af alle andre Religioner. Præsidenten udnævner stadig alle Dignitarer, Dombherrer og Præbendarer. Brasilien har ingen officiel Forbindelse med nogen Konfession. Alle Kirkegaarde og Undervisningen er sækulariseret, endskønt hver enkelt Stat i Brasilien kan gennemføre konfessionel Undervisning. Ifølge sin Forfatning anerkender Brasilien udelukkende civile Ægte-

skaber. Siden den 1. Januar 1931 hersker der i Chile fuldstændig Adskillelse mellem Stat og Kirke. I Columbia er Katholicismen Statsreligion; Forfatningen siger, at »den vil beskytte den og saaledes sørge for, at den bliver æret som et væsentligt Element i den sociale Orden«, men »enhver Kulturform, som ikke strider mod kristelig Moral eller Ret, er tilladt«. Den offentlige Undervisning er organiseret og ledet i Overensstemmelse med den katholske Religion. Paa den anden Side garanterer Forfatningen, at »den katholske Religion er den Religion, som Flertallet af Befolkningen bekender sig til«. Forfatningen fastslaaer endvidere, at Regeringen »ved Grundlæggelsen af et Seminarium i Hovedstaden og ved Fremme af Indianermissionen vil yde finansiel Støtte«. Paraguay anerkender Katholicismen offentlig som Statsreligion, medens Uruguay ikke understøtter nogen Religion, og Venezuela garanterer den Religionsfrihed, som »den kirkelige Patronatsret gør Fordring paa«. Panama byder alle Religioner Velkommen og anerkender i sin Forfatning en ganske overfladisk borgerlig Overvaagen fra den kirkelige Forvaltnings Side. Forfatningen i Ecuador sækulariserer Undervisningen, men tillader Privatskolerne ifølge Ministeriets Love for offentlig Undervisning.

Immaculatakongregationen har Møde den 5. September Kl. 4 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen for unge Mænd genoptager sine ugentlige Møder Mandag den 4. September Kl. 20 i Jesu Hjerter Kirke.

Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade. Sunday, Sept. 3rd. Mass with English sermon at 11.30 A. M.

St. Andreas Kirke, Ordrup. Søndag d. 3. Sept. Kl. 10 Levitmesse i Anledning af Sognepræstens 25 Aars Præstetjubilæum. — Kollekten paa den Dag anvendes til Kirkens Dekoration.

A.C. Onsdag d. 6. Sept. Kl. 20: Rektør Hartvig Møller: Religionsundervisningen i Gymnasiet. Gæstekort à 1 Kr. udstedes ved Henvendelse til Administratoren (se Programmet for det kommende Semester andetsteds i Bladet).

Torsdag d. 7. Sept. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Messe for Medlemmerne i St. Knuds Kapel. Derefter Morgenkaffe i Foreningens Lokaler.

Benediktiner- eiler Civil-Kloster i Grib Skov.

Paa Grund af Dødsfald skal omtalte Bondelius nu sælges. Udbetaling kun 3000 Kr. 4 Værelser, andre 4 kan laves. 2 Køkkener, Køkken- og Blomsterhave, lige ved Hovedlandevej. 24000 Kv. Al. Jord. Hvem kan og vil entrere? Henv. Dienar, Borgerg. 136.

Det bringes i Erindring, at **Kransekort** og **Messekort** faas ved alle Kirkerne. Indtægten ved Salg af Kransekort fordeles mellem Vincentsforeningens 5 Konferencer.

Academicum Catholicum.

Efteraarssemesteret 1933.

Tid	Emne	Taler
Onsdag d. 6. Sept.	Religionsundervisningen i Gymnasiet.	Rektor Hartvig Møller.
Onsdag d. 20. Sept.	Kirkens Korshær.	Orlogskaptajn Kai Hammerich.
Onsdag d. 4. Okt.	Rusgilde.	Pastor Peter Andreassen
Onsdag d. 18. Okt.	(Bekendtgøres senere.)	
Onsdag d. 1. Nov.	Rigskonkordatet.	Pater Fr. Kùpferle S. J.
Onsdag d. 15. Nov.	Aarsagssætningen	Pastor Hubert Messerschmidt
Onsdag d. 29. Nov.	Om og af Søren Kierkegaard.	Pastor Peter Schindler
Onsdag d. 6. Dec.	Politiske Veje til Rom.	Redaktør Franz von Jessen.
Tirsdag d. 19. Dec.	Juleakademi i Nikolaj Kirke.	

Møderne holdes i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115^a, og begynder Kl. 20.

Gæstekort à 1 Kr. kan udstedes af Administratores efter Henvendelse fra et Medlem. — Pastor Peter Schindler vil i Semesterets Begyndelse lede en Studiekreds med Emnet: ΔΙΔΑΧΗ. Indmeldelser hertil sker direkte til Pastor Schindler, Boyesgade 8, V. — Til Mødet i Nikolaj Kirke har alle Adgang.

Administratores:

- Formand: Pastor Knud Ballin, Bredgade 64, K. Palæ 59 (træffes bedst 17—18, dog ikke Torsdag).
 Sekretær: Stud. mag. Ellen Nielsen, Falkonéralle 44, F. (træffes bedst Mandag efter Kl. 19).
 Kasserer: Stud. jur. Svend Erik Odgaard, Ø. Farimagsg. 10^a th., Ø. Byen 1146 x (Kl. 18—19).

Enhver katolsk Akademiker bør være Medlem af A. C.

Kirkelig Kalender.

Sept.	Sept.
3. S. 13. Søndag e. Pintse.	10. S. 14. Søndag e. Pintse.
4. M. Ferialdag.	11. M. Protus og Hyacinthus.
5. Ti. Laurentius Justiniani.	12. Ti. Marias Navns Fest.
6. O. Ferialdag.	13. O. Ferialdag.
7. T. Ferialdag.	14. T. Korsets Ophøjelse.
8. F. Marias Fødsel.	15. F. Marias syv Smerter.
9. L. Gudsmoders Lørdagsmesse.	16. L. Cornelius og Cyprian.

Sept. Ugens Messebønner.

3. S. 13. Søndag e. Pintse (699—534); 2. *Sæt Bønner*: 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. *Sæt Bønner*: Efter frit Valg.
4. M. † Ferialdag; Foregaaende Søndags Messe (699—534) uden *Gloria* og *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140—[113]); almindelig Præfation (525—42).
5. Ti. † Laurentius Justiniani (1069—903); 2. og 3. som Søndag.
6. O. † Ferialdag (699—534), uden *Gloria* og *Credo*; 2. og 3. som Søndag, alm. Præf.
7. T. † Ferialdag (699—534); som Onsdag.
8. F. Marias Fødsel (1069—903); 2. Adrian.
9. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse; p. Gr. a. Oktaven af Marias Fødsel læses samme Messe som i Gaar, med *Gloria*, men uden *Credo*; 2. Gorgonius (1072—908), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Rosenkranssognet. Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde Mandag d. 4. Septbr. Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Søndag den 10. Septbr. Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 3. September Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke og Torsdag d. 7. Sept. Kl. 20 første Møde efter endt Sommerferie.

At min Hustru, vor kære Moder

Birthe Karoline Olsen, f. Rasmussen,

velforberedt med Kirkens Sakramenter i Nat er afgaaet ved Døden, meddeles herved.

Begravelsen har fundet Sted i Stilhed.

København, Valby, d. 25. August 1933.

Karl V. Olsen.

Ruth Olsen. Kjeld Olsen.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 37.

Søndag den 10. September

1933

INDHOLD: Holder Kirken paa Racerenhed? — Kardinal Innitzers Opraab til Verden mod Hungersnøden i Rusland. — I Kirkens Skød. — Den katolske Presse i Holland. — Vorherre har sendt mig en Engel.. — Byzantinsk Vielsesrituale. — Presse-Rundskue. — En Jesu Hjertes Apostel og Arbejdere. — Katholsk Kongres i Wien 10.—12. September. — Kapellinvigning i Skåne. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Holder Kirken paa Racerenhed?

Det er naturligvis de sidste Maaneders Begivenheder i Udlandet sydpaa, der har foranlediget dette Spørgsmaal. Imidlertid vil vi ikke tale om Tyskland, fordi Problemet er meget mere omfattende. Kirken staar ikke blot engang imellem, men til daglig overfor Racespørgsmaalet, saa snart man kommer i Missionsdistrikterne, hvor Europæere slaar sig ned og blander sig med de raceforskellige indfødte. Hvilke Principer hævder og følger Kirken i alle disse Tilfælde?

Den ved, at Gud paa Moses' Tid fra Sinai sagde til Jakobs Hus: »I har set, hvad jeg gjorde ved Ægypterne, hvorledes jeg bar jer paa Ørnevinger og bragte jer hid til mig. Hvis I nu vil adlyde min Røst og holde min Pagt, saa skal I være min Ejendom blandt alle Folkene, thi mig hører hele Jorden til; og I skal blive mig et Kongerige af Præster og et helligt Folk« (II Mos. 19, 4-5). Af disse Ord fremgaar tydeligt, at Gud den Gang ved Moseloven

rejste en Skillevæg mellem Hedningeverdenen og det israelitiske Borgersamfund, for at det sidste ikke skulde komme under hedensk Paavirkning.

Men Kirken ved ogsaa, at Christus, som er hele Slægtens Fred, har gjort de to Parter (Jøder og Hedninger) til en Enhed i sit Kød. Han har nedbrudt Skillevæggen mellem dem og gjort Ende paa det bestaaende Fjendskab. Han har ved sin nye Lære ophævet den gamle Lov for i sin egen Person at danne eet nyt Menneske af de to. Derved stiftede han Fred, og paa Korset forsonede han dem begge i sit eget ene Legeme (Vinstokken og Rankerne) med Gud, idet han i sig selv dræbte Fjendskabet. Han bragte altsaa det glædelige Frelsesbudskab baade til dem i det fjerne (Hedningerne) og til dem i Nærheden (Jøderne). Og ved ham har baade den ene og den anden af os i een og samme Aand Adgang til Faderen. Saadan udtaler Apostlen Paulus sig om Problemet »Racerenhed« (Ef. 2, 14 ff.).

Set fra et religiøst Synspunkt eksisterer Modsætningerne principielt altsaa ikke længere. Alle Mennesker er i Guds Øjne ligeberettigede. Man kan heller ikke gøre gældende, at Jøderne ved deres haardnakkede Trods mod Christi Lære selv har udelukket sig fra denne Begunstigelse. Deres Modstand er nemlig kun et midlertidigt Fænomen, som den samme Paulus oplyser. »Brødre,« siger han, »jeg vil ikke have, at I skal være uvidende om denne Hemmelighed: Forhærdelsen er kommet over en Del af Israel, indtil Hedningerne som Helhed er gaaet ind« (d. v. s. har ladet sig optage i Christi ene Verdenskirke). »Derefter vil hele Israel blive frelst, saadan som det staar skrevet« (Rom. 11, 25 f.).

Kirken maa altsaa i Kraft af Christi Lære afvise alt, hvad der strider mod den Fred og den Kærlighed, der efter Guds Vilje skal forbinde alle Mennesker i Jesus Christus. Denne religiøse Ligeberettigelse er ganske uantastelig. Men saa længe blandt andet $\frac{2}{3}$ af Jordens Befolkning endnu ikke er Kristne og ikke har faaet Del i Kristendommens religiøse og kulturelle Goder, kan der nok være Tilfælde, hvor netop Fredens og Kærlighedens Bevarelse eller Opnaaelse raader til

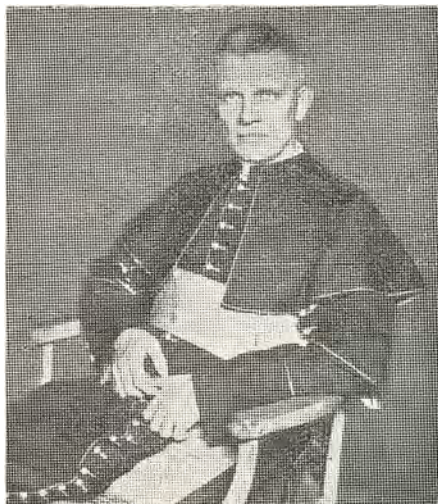
at holde de enkelte Racer skilte fra hinanden, skønt alle Racer har den Evne ved rationel Opdragelse efter nogle Slægtled fuldstændig at vokse sammen med den europæiske Kultur.

Lad os nævne nogle Eksempler. Hvis den ene Race gør sig skyldig i bevislige Overgreb og Uret mod den anden, eller hvis Kulturforskellen mellem dem er altfor stor, er en Blanding ikke raadelig. Den har ogsaa ret uheldige Virkninger dér, hvor Racerne har tilpasset sig til ganske forskellige klimatiske Forhold og endemiske Sygdomme. Det viser sig nemlig, at deres Efterkommere hverken har den ene eller den anden Races Tilpasningsevne i fuldkommen Grad. Meget ofte iagttager man ogsaa hos Bastarder slemme Karakterfejl og Tilbøjeligheder. Men da disse Skavanker snarere er en Følge af deres elendige sociale Stilling end af Blandingen, saa vilde det i hvert Fald saa længe være bedre at holde paa Racerenhed, indtil Lovgivningen har sikret dem sømmelige sociale Kaar. *F. K.*

Kardinal Innitzers Opraab til Verden mod Hungersnøden i Rusland.

I en Tid, som ved sin dybe Alvor vækker den civiliserede Menneskeheds Ansvarsfølelse, melder sig ogsaa Pligten til at kalde hele Verden sammen til et Hjælpearbejde. Trods alle Forsøg paa Benægtelse kommer man ikke uden om den Kendsgerning, at Hundredetusinder, ja, Millioner af Mennesker i de sidste Maaneder har lidt Hungerdøden i Sovjetrusland. Hundreder af gribende Breve fra Hungerdistrikterne i Sovjetunionen, særlig fra Ukraine og Nordkaukasus, beretter derom, og Øjenvidner, om hvis Kompetence der absolut ikke kan herske Tvivl, skildrer rystende Enkeltheder i den Tragedie, som for Tiden udspilles i Rusland. Jeg henholder mig hær til den galiciske Fyrstmetropolit Andreas Scheptyckyj's Appel, i hvilken han gribende beretter om de frygtelige Lidelser, som Befolkningen i det ukrainske Omraade af Sovjetrusland gennemgaar. Ogsaa Englænderen Garreth Jones bekræfter dette, ja, fastslaar

paa Grundlag af Oplysninger, som han har indhentet paa selve Stedet, at i enkelte Distrikter i Sovjetunionen er allerede en Fjerdedel af Befolkningen revet bort af Hungerdøden. I et Opraab, som bygger paa autentiske Oplysninger fra forskellige i Rusland boende Nationer, og som slutter med et Forslag til Iværksættelse af et alment Hjælpearbejde overfor de i Rusland omkommende Mennesker, beretter Generalsekretæren for den europæiske Nationalitets-

Kardinal Innitzer, Ærkebiskop af Wien.

kongres, Dr. Ewald Ammende, at Hungerkatastrofen foruden at have ramt Russerne og Ukrainerne ogsaa paa en frygtelig Maade har ramt alle andre Folkeslag i Sovjetunionen. Hungersnøden i Sovjetunionen river uden Forskel Medlemmer af alle Konfessioner og Nationaliteter bort.

Allerede nu staar det fast, at Katastrofen varer ved ogsaa for Øjeblikket, hvor

Tiden er inde for den nye Høst. Sovjetpressen tilstaar aabenlyst, at Høstudbyttet fra Ukraine, Nordkaukasus og andre Egne under al mulig Tvang fravristes Bønderne for at muliggøre Forsørgelsen af Industricentrene. Den russiske Hungerkatastrofe vil som Følge heraf i Løbet af faa Maaneder naa et nyt Højdepunkt, og atter vil Millioner af Menneskeliv gaa til Grunde. At tie længere hertil vil være det samme som i en uhyggelig Grad at forøge den civiliserede Verdens Ansvar for Massedøden i Rusland, at bære Skylden for, at Menneskene i Sovjetrusland i en Tid, hvor hele den øvrige Verden ligefrem er ved at kvæles i Overflod af Korn og Levnedsmidler, ynkeligt sulter ihjel, ja, endog henfalder til de grufulde Spøgelser, som følger

i Kølvandet af enhver Hungersnød, nemlig Barnemord og Kannibalisme.

I Lydighed mod Menneskehedens og Næstekærlighedens evige Love hæver Undertegnede derfor sin Stemme og appellerer til alle, særlig til hine Organisationer og Kredse i Verden, hvis Arbejde staar i Humanitetens og Retfærdighedens Tjeneste, at disse, inden det bliver for sent, paa en kraftfuld Maade, *paa overnationalt og interkonfessionelt Grundlag sætter et alment Hjælpearbejde i Gang for de Mennesker, der i Rusland trues af Hungerdøden.* Dette Opraab gælder først og fremmest det internationale »Røde Kors« og dets verdensomspændende Organisationer, men det gælder ogsaa alle de Faktorer, som for Tiden forhandler med Sovjet om en yderligere Udvidelse af Handelstraktater, saaledes at disse Forhandlinger principielt gøres afhængige af fyldestgørende Oplysninger om Nødstilstanden i de forskellige Distrikter i Rusland og af Vedtagelse af en saakaldt Humanitetsklausul fra Sovjetunionens Side.

For at fremme denne Hjælpeaktion ogsaa her i Wien indbyder jeg Repræsentanter fra de forskellige Konfessioner til at danne en Komité. Denne Indbydelse vil udgaa allerede om nogle Dage. — Op til fælles broderlig Daad, inden det er for sent! Gud vil det!

Theodor Kardinal Innitzer,
Ærkebiskop.

Med det Apostoliske Vikariats Billigelse er N. U.s Redaktion villig til at tage imod Bidrag til denne russiske Hjælpeaktion, saafremt Sovjet ikke modsætter sig den.

I Kirkens Skød.

(Af Grevinde *Frida v. Eglofstein.*)

Er det virkelig tre Aar siden, at jeg foretog det mest afgørende Skridt i mit Liv? Det forekommer mig, at det var i Gaar! Og idet denne mindeværdige Dag dukker op for min Erindring, oplever jeg det hele endnu en Gang. Jeg staar igen i St. Johannes-Kirkens Vaabenhus og ser gennem den aabne Portal ud paa Menneskene, der skyn-der sig forbi. De elektriske Sporvogne farer forbi — deres

Lys straalere ud over den frostsquinnende Stenbro, og som i i en Drøm kommer den Tanke: naar denne Linie 3 igen passerer forbi, saa er Loddet kastet; en Verden er forsvunden, en anden er steget frem! . . .

Jeg føler det, som havde Gud tilskyndet mig til at tale til dem, der ligesom jeg har fundet Vejen ind til den helige Kirke — til alle dem, der har forstaaet Guds Kaldelse, der ogsaa fulgte denne, mange Gange med de tungeste Ofre.

Jeg har mere end een Gang hørt, at Konvertiter nærmest paa en vis Maade føler sig skuffede! Men mon det virkelig er Skuffelse? Jeg kunde tænke mig, at den Følelse, der forekommer dem at være Skuffelse, i Virkeligheden ikke er andet end et sjæleligt og legemligt Tilbage-slag efter en voldsom Nerveanspænding. Forberedelsestiden med alle dens Kampe, Tvivl og Sindsbevægelser er til Ende. En Slaphedsfølelse sniger sig ind i Sjælen — maaske i samme Grad, som vi har taget det alvorligt med at indstille os efter den ny Tros Fordringer. Men ve os, hvis vi da gør os afhængige af den Slags Følelser — vi staar da i Fare for at blive ynkeligt til Skamme. Det frie Følelsesliv kan hverken skabe eller opretholde sande Idealer.

Hvorfor blev vi Katholiker? Var det kun for at blive lykkelige? Var det kun for at leve i fromme Følelser? Alt dette kommer jo dog i anden Række! — — Vi gjorde dette Skridt, fordi Gud havde givet os Erkendelse af Sandheden, og vi gjorde det af Lydighed imod ham. Men derved indvilgede vi ogsaa i at overgive os blindt til hans Førelse — komme, hvad der vilde!

Men da gaar Vejen gennem Ensomhed, Banlysning, Mistro fra Menneskenes Side, ja maaske endog til Tider gennem fuldstændigt Mørke, baade indre og ydre.

Mangt et Venskabsbaand løses, — mangan en, der gennem Aartier har fulgt dig, trækker sig tilbage fra dig — og du oplever endnu sørgeligere Ting.

Maaske kunde din Konvertitundervisning af en eller anden Grund kun strække sig over en kort Tid, maaske blev din Sjælesørger forflyttet kort efter, at du var blevet optaget i Kirken, og du havde dog endnu saa meget, du vilde have Oplysning om! Nu føler du dig usikker i den

ny Verden, som du først for nylig er indført i, — du synes, alt er gabende tomt omkring dig, og du føler kun Tørhed og Tomhed i dig selv. Og foruden disse indre Vanskeligheder er der ogsaa mange ydre, der kun kan forstærke Følelsen af de andre: din Plads i Kirken er saa langt borte fra Prædikestolen, saa at du kun kan opfatte enkelte, usammenhængende Ord, — men du er vant til at følge Prædikenen med spændt Opmærksomhed. Du forstaar kun ufuldkommen de hellige Handlinger ved Alteret, selv om du gør dig nok saa megen Umage for at være med af hele din Sjæl. Din Messebog er vanskelig at følge med i, — den er for dig lukket med syv Segl. Da bliver dit Hjerte tungt, — og naar saa foruden alt dette den onde Fjende hvisper dig i Øret: Du vil aldrig finde dig tilpas eller blive lykkelig i den katholske Kirke, — dens smukke Ceremonier kan ikke tilfredsstillende dig! — saa er din Fred fuldstændig forsvunden, og du er nær ved at tro, at du alligevel er gaaet vild!

Og endnu en Ting er der, som faar Bægeret til at flyde over: i mange katholske Kredse bliver du mødt med Forsigtighed, maaske endog med Mistro — og du er fra tidligere Tid vant til Hjerteligheden og Inderligheden i »de helliges Samfund«, — ja maaske endog en saadan Kærlighed, i hvilken man kan mærke noget af Aanden fra den første kristne Tid! De overfladiske Katholiker vil maaske udlægge de Grunde forkert, som har bevæget dig til at gaa over til Kirken. De har aldrig selv taget det alvorligt med deres Religion og kan derfor ikke forstaa, at nogen kan ofre alt for den! —

Og saa kommer det tungeste: naar frafaldne Katholiker, som for længe siden har kastet deres Tro over Bord, med i Sandhed djævelsk Iver anstrenger sig for at fremstille den kostbare Perle, som du nu har fundet, som ganske værdiløs. Alt dette er Prøvelser — og du skal igennem dem og bestaa dem! Da gælder det om, at man ikke slipper Guds Haand, men lader den føre en gennem den tætteste Taage, gennem Torne og Krat. Hvad betyder Vanskelighederne ved at komme op ad Bjerget, naar kun Vejen op til Bjergtoppen er den rigtige? — Og den er den rigtige! — Men alle Vanskelighederne bliver lettere at bære, naar vi siger

til os selv, at Gud ved alt, at alt, hvad han tilskikker os, har sin vise Hensigt.

Naar Gud løser os fra de Mennesker, vi holder af, og fra de de Forhold, som vi lever under, saa er det, fordi han vil drage os tættere ind til sig. Naar vi kun villigt giver os ind under hans Ledelse — saa vil vi gøre den Erfaring, at han selv alene er nok, ja, at han med sig selv belønner os i Overflod for alt det, som vi gav Afkald paa for hans Skyld. Lad os dog ikke glemme, at sand Kristendom er sand Efterfølgelse af Christus — altsaa en Vej over Golgata! — —

— — Naar jeg ser tilbage paa de første Aar efter min Konversion, maa jeg sige: de var maaske de sværeste i hele mit Liv, — men de indeholdt ogsaa saa megen Naade som aldrig før i hele mit Liv. Lad os dog villigt gaa ind i den store Mesters Smeltedigel! — Vi har modtaget en uendelig Rigdom! Vi er blevet Børn af Guds sande Kirke, den eneste, der er grundet af vor Frelser selv. Den bærer vor Herres Jesu Christi Kendetegn: Forhaanelse og Banlysning, Bagtale og Forfølgelse. Taler Begivenhederne i Meksiko ikke tydeligt nok?

Vi gaar paa en Vej, der fører mod det høje! Men en saadan opadstigende Vej er aldrig let og magelig, og den er vel ogsaa for det meste ensom. Men Maalet holder os skadesløse for alle Rejsens Besværligheder. »Tapper og trofast!« Lad os skrive disse Ord over vort Liv. Lad os takke for den Naade, vi har modtaget, idet vi blev katolske Kristne, der er opfyldt af Stolthed over vor hellige Tro og Mod til at bekende den. Hvad der i Dag sker i Meksiko, kan i Morgen bryde løs over os, — og dersom disse Trængsler kommer over os, hvorledes vil vi da modtage dem?

Ved A. A.

Den katholske Presse i Holland.

En Sommer-Passiar.

Naar De Fredag Morgen finder Ugebladet i Deres Brevkasse eller paa Dørtærskelen, behøver De ikke at læse denne Artikel med det samme. Nej, kære Venner, lad den hellere vente til Søndag Eftermiddag eller en Aften senere

i Ugen, naar De har flyttet Lænestolen ud paa Verandaen eller under et blomstrende Lindetræ i Haven. Denne Passiar er nemlig skrevet Pintsemorgen, medens Duerne kurede ude i Skoven, og de let bølgende Gardiner stængede den alt for paatrængende Sol ude og kun lod den krydre Granduft slippe ind til En, som nød sin Pintseferie. — Derfor kunde jeg ønske, at De, naar De sætter Dem til at læse dette, ligesom den, der skrev det, var i Hvile, med afspændte Muskler og uden Rynker, hverken i Sind eller Skind, for vi skal have os ret en hyggelig Passiar.

De har sikkert hørt Tale om den katholske Presse i Holland og om, hvor udbredt, hvor omfattende og finansielt velstillet den er. De har maaske fornemmet, hvorledes en Foredragsholders Tænder løb i Vand, naar han forsøgte at nævne Navne og Tal paa alle de Dagblade, Ugeblade, Tidsskrifter og lignende Presseforetagender, som hver Morgen eller Aften, hver Uge eller Maaned og hele Aaret rundt som en Fluesværme fløj over de hollandske Enge og Byer. Det, De har hørt, er rigtigt, ganske rigtigt. Den katholske Presse i Holland er en Magt, der maa regnes med. Den er saa forgrenet, at den forsyner en Befolkning paa henved tre Millioner baade med Nyheder og Oplysninger, med Opbyggelse og Adspredelse. For at være konkret: er det ikke betegnende, at en Mand som jeg, der, siden jeg i seks-syv-Aars Alderen lærte at stave, næsten uafbrudt har læst, er blevet fem og tredive Aar gammel uden nogen Sinde at have holdt et eneste ikke-katholsk Dagblad, ej heller nogen Sinde har følt Trang til at læse et saadant nogenlunde regelmæssigt. Og ligesom jeg er, er der Tusinder, mens der er Titusinder Katholiker her til Lands, som end næppe kender ikke-katholske Blade af Navn. Lad blot være med at tale om Ensidighed eller at tænke paa Tvang fra Kirkens Side; dersom der i det brede Lag af Befolkningen skulde være et Behov, som den katholske Presse ikke havde været i Stand til at tilfredsstille, saa vilde Læserne sikkert have grebet til ikke-katholske Aviser.

Det store Udvalg.

Der findes virkelig inden for den katholske Presse det største Udvalg. — »De Maasbode« er det Blad, der først skal nævnes; det svarer nærmest til den danske »Berlingske Tidende«. Det udkommer to Gange om Dagen, undtagen Mandag Morgen, hvor der ingen katholske Aviser udkommer undtagen den lille »Maandag Morgen«, der underretter om Søndagens vigtigste Begivenheder (for derefter hele Ugen at holde »blaa Mandag«). Indtil for et Aar siden vilde jeg have givet »De Tijd« den første Plads, men siden det blev købt af en herværende Avis- og Uge-

blad-Koncern (De Spaarnestad — ligeledes katolsk), er »De Tijd« ikke mere, hvad det har været i snart hundrede Aar, nemlig de intellektuelle Katholikers Blad. Sandsynligvis vil dets Andelshavere inkassere større Dividender; men Læserne vil med Vemod notere Idealismens Deficit. De ledende principielle Artikler om Dagens Problemer — mest om de religiøse — der særprægede den gamle »Tijd« og gjorde den til enhver Præstegaards Husven, udeblev. Mange, der hidtil ikke kunde undvære »De Tijd«, har derfor sikkert ved Nytaar opsagt deres Abonnement. — Ligesom alle andre katolske Dagblade er baade »Maasbode« og »Tijd« politiske Organer for det romersk-katolske Statsparti. Det er en Selvfølge, thi her i Religionskrigenes Land er ogsaa det politiske Liv delt efter konfessionelle Linier.

De venter vel ikke af mig, at jeg skal give Dem hele Listen over katolske Dagblade? Statistik er baade kedelig og vildledende. I øvrigt bør De erindre, at jeg i Dag holder Ferie, og jeg paa min Side maa heller ikke glemme, at De forhaabentlig ogsaa er i Ferie- eller i hvert Fald i Sommerstemning. Ej heller maa De forlange, at jeg skal røbe, hvor mange Læsere hvert Blad har. Som oftest er det en redaktionel eller rettere sagt en Forretnings-Hemmelighed. Tilfældigvis er jeg blevet indviet, saaledes at jeg foran mig har liggende en Liste over henved fem og tyve Blade med deres Abonnentantal. Jeg skal dog ikke røbe andet, end at Tallene rækker fra 53,000 til 3000. Mange af de mellemliggende Tusindtal er repræsenterede.

Ved Siden af de politiske Dagblade findes der som sagt lige saa mange, nej, langt flere Ugeblade og Tidsskrifter, der specialiserer sig omkring Emner, som Dagbladene kun bringer under en eller anden Rubrik. Her er alle de Omraader, hvor Livet giver sig Udslag, repræsenteret, det være sig det mest abstrakt religiøse som Theologi eller det mest dagligdags konkrete som Fodboldspil. En fuldstændig Oprensning, Klassifikation og Kvalificeren af dem alle vilde forvolde mig næsten lige saa meget Arbejde som en Doktordisputats og forekomme Dem lige saa kedelig som den Slags Disputatser plejer at være. Lad mig hellere gribe i Posen for saa at lægge paa Bordet, hvad jeg tilfældigvis faar i Haanden. »Studia Catholica« hedder et Maanedshæfte, der har en vis Tilknytning til vort herværende katolske Universitet. Heri faar de aktuelle theologiske Problemer en sagkyndig Behandling, medens alt, hvad der bliver præsteret paa de forskellige theologiske, kirkehistoriske og bibelske Omraader her i Landet — det være sig fra katolsk eller ikke-katolsk Side — drages frem i sammentrængte Bulletiner. Dens Redaktion er alsidig, som det sig bør for et nogenlunde videnskabeligt Tidsskrift. —

»Het Schild« er et udmærket populært apologetisk Tidsskrift, som ikke er helt ukendt for »Nordisk Ugeblad«s Læsere, da det af og til bliver nævnt som Kilde for Beretninger fra Udlandet. Dets Redaktion varetages for største Delen af Theologi-Professorer ved de fem hollandske Præsteseminarier.

Bibelvidenskaben har i de sidste Aar faaet et med Illustrationer rigt udstyret Organ. »T. H. Land« (Det hellige Land) har i Løbet af meget kort Tid vundet Tusinder af Abonnenter, især blandt Præster og Lærere. Naar det saa hurtigt har vundet Hævd, skyldes det især den populærvenskabelige Maade, hvorpaa det belyser den gamle Bibel, set fra Arkæologiens, Geografiens og Kulturhistoriens Side. Ogsaa dette Tidsskrift har Tilknytning til Universitetet, idet det tæller flere Professorer blandt sine Medarbejdere, og alle de øvrige Medarbejdere har akademisk Uddannelse i Bibelvidenskaben.

Steph. Wevers.

(Fortsættes.)

Vorherre har sendt mig en Engel . . .

(Sluttet.)

Saaledes tilbragte Margrit de faa Aar, Forsynet skænkede hende paa Jorden. Hendes Død skulde ogsaa blive en Barmhertighedsgerning mod andre. Tre af hendes Brødre var draget i Krigen, og hendes Mor ængstedes Dag og Nat for dem. »Græd ikke, Mor, de kommer alle tilbage«, sagde Margrit Gang paa Gang med stor Bestemthed. — Grunden hertil var, at hun havde tilbudt sit Liv for Brødrenes og i Bønnen var kommet til den Forvisning, at Herren havde taget imod dette Offer. Saa bestemt troede hun herpaa, at hun med sit Kor indøvede et Requiem, som virkelig ogsaa blev sunget ved hendes Begravelse.

En sand Feber greb hende i den sidste Tid; hun vilde blive hellig, før hun døde. »Min Jesus«, skrev hun i en af sine Optegnelser: »oplys mig, at jeg altid gør, hvad jeg i min Dødstime vilde ønske at have gjort.« Samtidig blev Margrits Ansigt mere og mere straalende, hendes Blik mere og mere længselsfuldt, som saa hun allerede over i den anden Verden. Hendes sidste Diktat i Skolen handlede om Døden.

Saa gik hun hjem, ordnede alt og lagde sig. Huslægen mente ikke, der var Fare for hendes Liv, men hun selv vidste godt, at det lakkede mod Døden. Og da den Pater, hun havde arbejdet sammen med, viste sig om Aftenen, blev det ogsaa klart for ham, at Evigheden var ved at tage hende i Besiddelse. Hun havde ingen store Smerter, der

var ingen Tegn paa Opløsningen; men Udtrykket i hendes Ansigt var saa overjordisk og forklaret, at han bevæget tog Afsked med hende, klar over, at det var for sidste Gang. Nogle Timer derefter kaldte Margrit sin Moder ind til sig og vilde i sin kærlige Omsorg faa hende til at hvile sig lidt. Medens hun talte, kom der en let Hoste, og en Blodstrøm trængte over hendes Læber. Den standsede dog snart, og Margrit laa en Tid ganske stille med Blikket heftet paa den smertefulde Moders Billede. Lidt efter lidt forandredes hendes Ansigt, og stille gled hun over i Evigheden.

Det var ikke saa underligt, at hendes Jordefærd mere formede sig som et Triumftog end som en Begravelse.

Margrit paa Dødslejet.

Fattig gik hun fra denne Verden; da man ordnede alt til Begravelsen, var hendes Skab tomt; alt havde hun skænket bort. Men Tusinder fulgte hende, og et Væld af Blomster dækkede hendes Baare.

Og naar man nu til sidst spørger: Hvorledes var et saadant Liv muligt? Hvad var Hemmeligheden ved det, maa Svaret uvægerligt blive:

Hemmeligheden er vel nok den, at man selv lever et fromt, kristent Liv, før man vil paavirke andre. Det er svært, hvis ikke umuligt at udføre noget stort og uselvsk Arbejde, naar man ikke er grundfæstet i Troen og Kærligheden til Gud. Reformere dig selv først, saa vil alene dit Eksempel uvilkaarligt virke tilbage paa hele din Omgangskreds. En spansk Grande spurgte engang den hellige Petrus af Alcantara: »Fader, hvad skal man gøre for at redde Landet ud af Lastens og Vantroens Sump?« Petrus svarede:

»Noget meget simpelt og ligetil: Bliv selv en Helgen.« Ja, heri ligger Løsningen af mange Gaader her i Livet.

Den anden Hemmelighed i Margrits velsignede Virken laa i hendes uselviske Sind og Væsen. Alle hendes Dage var til sidst et uafbrudt Offer, alle hendes Handlinger var Forsagelse. Hun gav gerne Afkald paa Adspredelser, Lektüre, Kammerater og Veninder og var uendelig nøjsom i sine Krav til Livet for at kunne hjælpe andre. En Dag kom hun dødtræt til en Familie. Næppe var hun kommet inden for Døren, før Børnene bad hende om at sætte sig til Klaveret og spille for dem. Og hun satte sig hen og underholdt dem i tre Kvarter. Da hendes Veninde gjorde Indsigelse, sagde hun blot: »Man maa glemme Trætheden for at gøre andre en Glæde. I Himlen kan jeg hvile ud.« »Hvor lykkelig vil jeg være i Evigheden, naar jeg kan sige til mig selv, at jeg ikke har bortødslet min Tid her paa Jorden.«

Hun forstod det, som Herren engang sagde til Petrus, og som vi andre saa sjældent forstaar: »Da du var yngre, bandt du op om dig og gik, hvorhen du vilde, men naar du er blevet gammel, skal du strække dine Hænder ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig, hvorhen du ikke vil.« Vi skal bindes i Livet, men vi vil ikke bindes, vi vil beholde vor »Frihed«. Ingen vil bindes i vor Tid. Man vil ikke være bundet til Hjemmet, ikke være bundet til Kirke og Moral, ikke være bundet i Ægteskabet. Og fordi man ikke binder sig selv og heller ikke lader sig binde af andre, er man Livet igennem smaa, forkrøblede Væsener, ikke Sjæle, der ranker sig op i Lyset mod Guds Himmels evige Blaa.

Men Drivfjederen i Margrits Liv var selvfølgelig hendes store, altomfattende og aldrig svigtende Kærlighed til Næsten. Uden i det mindste at være beregnende, uden at høre alt for meget paa menneskelig Kritik, ofrede hun sig for de elendige og lidende. Mange fandt, at de fattige misbrugte hendes Godhed, andre bebrejdede Margrit, at hun stiftede Gæld for sine syges Skyld, og hun overskred sikkert enkelte Gange ogsaa den kølige Fornufts Grænser. Men hun elskede uforbeholdt, og hun blev derfor drevet frem af en Kærlighed, som den h. Hildegard af Bingen saa i en poetisk Vision: »Jeg saa en vidunderlig smuk Pige, hendes Aasyn straaede saa klart, at jeg ikke kunde taale at se paa det. Hendes Klæder var hvidere end Sne, lysere end Stjernerne; som det pure Guld var hendes Sko. Hun holdt Sol og Maane i sin Højre . . . Al Skabningen var hende underdanig.«

Ja, al Skabningen er Kærligheden underdanig!

Byzantinsk Vielsesrituale.

Det byzantinske Rituale for Vielse varierer kun i Enkeltheder i de forskellige Lande, som tilhører den orthodoxe Kirke. Det har desuden øvet stor Indflydelse paa de ikke-byzantinske, orientalske Kirkers Ceremoniel.

Ifølge russisk Praksis skal det paatænkte Ægteskab i god Tid meddeles Sognepræsten, som saa paa tre hinanden følgende Søndage foretager Lysningen i Kirken. Derpaa giver han Manden og Kvinden, som der er lyst for, en Attest for, at Vielsen kan finde Sted. De maa saa forberede sig til Modtagelsen af Ægteskabets Sakramente ved at modtage de to andre Sakramenter: Bodens og Alterets Sakramenter.

Før Brud og Brudgom forlader deres gamle Hjem, velsigner Brudeparrets Forældre eller dets Værger deres Barn med hellige Billeder af vor Herre og hans Moder. Disse Ikoner bringes til det nye Hjem, hvor de faar Hæderspladsen paa Væggen tillige med den Blomsterkrans og de indviede Lys, der anvendes ved Brylluppet.

Naar engang de to Ægtefolk ligger paa deres Dødsseng, velsigner de med de nævnte Relikvier deres Børn og overlader dem til dem som et kostbart Familiearvestykke. Andre Bryllupsskikke har hedensk Oprindelse, men Kirken har i saa Tilfælde »kristnet« dem.

Bryllupsceremonien har to Dele: Trolovelse og Velsignelse.

Bruden bliver ført til Kirken af sine Forældre. En Dreng (sædvanlig en Slægtning) gaar foran med en Ikon af Vor Frue. Ved Kirkedøren mødes hun med Brudgommens Ven, der meddeler, at denne venter indenfor. Imens synger Koret Hymnen: Kom, o Due, fra Sion. Præsten kommer ud, fulgt af en Diakon, der bærer to Ringe paa en tildækket Bakke, og Akolyther med Røgelse og tændte Kærter. Præsten bærer selv Korset og Evangeliebogen, som han lægger paa et lille Bord, foran hvilket ligger et bleg-rødt Satintæppe, hvorpaa Brudeparret skal staa — Manden paa den højre og Kvinden paa den venstre Side.

Der er knyttet en Overtro til dette Tæppe, nemlig: den, der først betræder det, skal blive Herre i Huset, men dør ogsaa først.

Dette giver ofte Anledning til livlig Diskussion mellem de paarørende baade før og efter Ceremonien.

Højtideligheden begynder med, at Præsten rækker de to Brudfolk et tændt Lys hver, incenserer og velsigner dem

tre Gange med Korset. Lysene er Sindbillede paa Jomfruelighed og rækkes ikke til Enkemænd og Enker. Naar der saa er forrettet bestemte Bønner om ægteskabelig Troskab og Guds Velsignelse, veksles Ringe med Ordene: Guds Tjener Johannes tager Guds Tjenerinde Maria til Ægte. Præsten velsigner Brudgommen tre Gange og rækker ham den ene Ring; ligesaa Bruden, der faar den anden Ring. Parret skifter nu Ringe tre Gange og udtrykker herved symbolsk den Harmoni, som skal herske mellem dem, den Autoritet, Husbonden paa fornuftig Vis maa udøve, og den Villighed, med hvilken Hustruen tager mod hans Bistand. — Ringene har undertiden Parrets Navne indgraveret.

Efter endnu en Bøn begynder Bryllupsvelsignelsen, idet Præsten fører de to midt op i Kirken, under Korsangen: Salige er de, som frygter Herren (Ps. 127). Ankommen til Tæppet foran det lille Bord giver han en kort Fremstilling af Ægteskabet og dets Betydning og spørger derhos, om deres givne Samtykke var frit. Naar Svaret er bekræftende, gaar han ind i Sanktuariet og vender tilbage med to Kroner. Tre Gange velsigner han atter dermed først Brudgom og saa Brud under Ordene: Guds Tjener Johannes er kronet med Guds Tjenerinde Maria i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Kronerne anbringes derefter paa deres Hoveder. — Kronerne er af ædelt Metal og prydet med Ædelstene og tilhører Sognet. Den symbolske Mening er, at de nye Ægtefolk som Forældre skal udøve Kongemagt over deres Efterkommere.

Nu læses Epistelen (fra Pauli Brev til Efeserne), Evangeliet om Brylluppet i Kana, og Koret synger Fader vor, medens Brudeparret drikker tre Gange af et Bæger velsignet Vin, rakt af Præsten for at betyde dem, at de fra nu af skal drikke af det samme Sorgernes og Glædernes Bæger. Saa forener han deres Hænder med Stolaen som Tegn paa, at Vielsen er foretaget i Kirkens Navn. Han fører dem nu rundt om Bordet tre Gange under Afsyngelse af tre Hymner: den første til Ære for Christi Menneskevordelse, den anden hylder Martyrernes Mod, og den tredje er en Glædens og Haabets Sang. Denne Procession omkring Bordet, eller snarere om Korset og Evangeliebogen, symboliserer Ægteskabets Uopløselighed og det Væld af Velsignelse, som vor Tro skænker os.

Ceremonien slutter med, at Kronerne fjernes, og en Velsignelsesbøn, som i vort Rituale, bedes. Endelig, som det er Skik ved alle højtidelige Lejligheder blandt byzantinske Kristne, kysser de nygifte de Billeder af vor Herre, hans Moder og Helgenerne, som pryder Altergitteret.

Presse-Rundskue.

Den usyede Kjortel. Paa samme Tid, da en Præst af Folkekirken — O. Rothe i B. T. 26./8. — betegner »en forfærdelig Masse Ting« i Biblen som »jødiske og kristelige Sagn«, har en anden af Folkekirken Præster, Sognepræst Marius Th. Nielsen, ikke vigtigere Ting at foretage sig end i Krist. Dagblad af 28. August at rejse en flammende Protest imod Udstillingen af »den usyede Kjortel« i Trier og kalde paa en ny Luther, der atter stempler denne Udstilling som »et forførerisk, løgnagtigt og skændigt Narrespil«.

Pastor M. Th. Nielsen hævder selvfølgelig, at »Sandsynligheden for Trierkjortlens Ægthed er mindre end ingen«. Naar han imidlertid tager den katholske Domherre fra Trier v. Wilmovsky (1876) til Indtægt, beror det paa en Misforstaaelse. Wilmovsky har ikke, som Pastor Nielsen paa- staar, ytret Tvivl om Relikviens Ægthed, men mener, at man hidtil har forvekslet Hylstret og Kjortlen.

Mere Indtryk gør selvfølgelig de 20 andre Kjortler, der efter Pastor Nielsen skal findes og gøre hinanden Rangen stridig, deriblandt en i Argenteuil ved Paris, der af Pave Gregor VI — »desværre for Pavens Ufejlbahed(!*)» — er erklæret for ægte. Hvad Argenteuil-Kjortlen angaar, betegnes den intet Steds som »den usyede Kjortel«. Den maa være et Stykke af en anden af Herrens Kjortler, efter et Dokument fra 1156 cappa pueri Jesu (Jesusbarnets Kjortel) eller, som andre mener, et Stykke af Purpurkaaben.

At der findes en Snes andre — ikke af Kirken anerkendte — Kjortler, behøver ikke at skyldes direkte Bedrag. Blot man ejede en Partikel af en Relikvie, talte man tit uden videre om hele Relikvien, hvad man kunde gøre saa meget desto lettere, som disse Kostbarheder indtil Begyndelsen af det 16. Aarhundrede opbevaredes i lukkede, ret store Gemmer. Klæde, som i nogen Tid var blevet brugt til at indhulle en Relikvie med, blev holdt helligt, foræret bort og senere let forvekslet med Relikvien selv. Tit udstillede man af Ærefrygt for Relikvierne ikke disse selv, men Efterligninger, der i Tidens Løb, da man ikke mere kendte til Forholdene, ligeledes gav Anledning til Forvekslinger.

*) Da Relikviedyrkelsen ikke henføres direkte til Relikvien, men til den hellige Person, den staar i Forbindelse med, er Relikviens Ægthed ikke Genstand for Ufejlbaheden. Selv om man i Uvidenhed dyrkede en uægte Relikvie, vilde Dyrkelsen ikke berøres deraf, da den gælder Personen, i vort Tilfælde Herren selv. Selvfølgelig vilde Dyrkelsen af en Relikvie, der er beviseligt uægte, være uforvarsligt og forbydes af Kirken.

Det er let at hænge sin kritiske Hat paa den Slags Udvækster af Relikviedyrkelse. Et uhildet Blik vil dog trods alt finde Sandhedskernen i det brogede Virvar. Hvad er det da, vi véd om den hellige Kjortel? Først og fremmest, at de første Kristne, navnlig Jesu nærmeste Disciple og hans hellige Moder, selvfølgelig har søgt at erhverve Klædningsstykker og andre Ting, der havde Forbindelse med Herren. At Kejserinde Helene lod den hellige Kjortel bringe til Trier, er bevidnet ved en Elfenbens-tavle fra det 6.—10. Aarh., der fremstiller, hvorledes Relikvier af Herren bæres i Procession til Triers Domkirke, Helenas gamle Palads. Paa Forsiden af Kjortlen er der paasyet et Stykke byzantinsk Silkestof fra det 5.—9. Aarhundrede, og Karolingske Relikviefortegnelser fra det 10. og 11. Aarhundrede omtaler Partikler af Herrens usyede Kjortel, som maa stamme fra Trier. Det er altsaa urigtigt, hvad Pastor Nielsen siger, at Kjortlen ikke historisk kan paavises før i Begyndelsen af det 12. Aarh., Korsfarertiden. Paa denne Tid, 1105, bliver Kjortlen første Gang nævnt udtrykkeligt. 1196 blev den nedlagt i Højaltret i det nyopførte østlige Kor. Der laa den urørt indtil 1512, da Kejser Maximilian I foranledigede den første offentlige Udstilling af den*).

Den katholske Kirke ser altsaa ingen Grund til at skride ind mod denne Relikviedyrkelse med dens aartusindgamle Tradition. For at tro paa Kjortlens Ægthed forlanger Kirken ikke en Authentik fra Jesu Dødsaar, udstedt af selveste Jomfru Maria; den nøjes med det Faatal af Vidnesbyrd, som man kan vente endnu eksisterer fra den Tid, og betragter i øvrigt de Mirakler, der sker ved Udstillingerne af den hellige Kjortel, som den største Betyggelse for dens Ægthed.

Ved alt dette er det katholske Folk sig bevidst, at det ikke ærer dette Klædningsstykke for dets egen Skyld — ikke beder, som Pastor Nielsen paastaar, »Hellige Kjortel, bed for os!« — men i denne Klædning ærer Herren selv, som har baaret den. Den hellige Kjortel er os dyrebar som Minde om Herren. Naar der i et Hjem opbevares et gammelt Familiestykke — en Bibel f. Eks. — der i mere end hundrede Aar har været i Familiens Eje, og der kommer en lærd Professor paa Besøg, der rynker paa Næsen ad den og finder, at trods de paategnede Navne og Tal kan Biblen paa Grund af Læderet og Trykket og Snittet o. s. v. ikke være saa gammel, men maa være en Forfalskning, da vil Familien sandelig forlange grundigere Beviser end dem, hans Skepsis er tilfreds med. Den vil ikke kaste Bogen i Kakkelovnen med det samme, men vedblive at holde den hellig.

A. Menzinger S. J.

*) Se nærmere N. Ugeblad 1891 Side 695 ff.

En Jesu Hjertes Apostel og Arbejdere.

Saint-Sauveur er en Forstad til Quebec (Kanada), hvori der findes henved 30 Fabrikker, og hvis Indbyggere hovedsagelig bestaar af Arbejdere.

I denne By bor 12000 Mennesker, alle af fransk Afstamning og alle Katholiker. Sjælesorgen paahviler Oblater fra den ubesmittede Undfangelses Broderskab, hvis Virksomhed jo ikke udelukkende indskrænker sig til Polar-egnene.

I Aaret 1903 rejste en ung Pater fra Frankrig hertil; kort Tid i Forvejen havde han modtaget Præstevielsen. Knappt var han ankommet til Quebec, før han fattede den dristige Plan at besøge hvert eneste Værksted i Sognet, selv dem, der ejedes af protestantiske Mestre, for at udvirke Tilladelse til at samle Arbejderne omkring sig. Paa en enkelt Undtagelse nær var alle Fabriksejerne indforstaaet hermed, uden Tvivl spændte paa, hvad der nu vilde ske.

Den unge Præst havde selv været Funktionær, før han kom paa Seminariet, hvor han gennem sin Rektor blev vundet for Forherligelsen og Tilbedelsen af Jesu allerhelligste Hjerte, og han gentog altid gerne følgende Valgsprog: Jesu Hjerte, Folkets Hjerte og Præstens Hjerte hører sammen: vi maa kun arbejde hen paa, at de træffer hinanden.

For nu at bringe disse Hjerter sammen, vilde den unge Præst forsamle Arbejderne til en Tilbedelsestime, som udelukkende skulde holdes for dem, et Kvarters Tid efter Fabrikernes Lukketid, og straks den følgende Jesu Hjertes Fredag; de skulde ganske roligt komme i deres Arbejdstøj.

Arbejderne var indforstaaet hermed, de kom. Og næste Maaned kom de igen og bragte ogsaa andre med sig.

Arbejdernes Tilbedelsestime blev snart en uskreven Lov i Saint-Sauveur. I de sidste 25 Aar har Arbejderne hver første Fredag i Maaneden forladt deres Arbejde et Kvarter tidligere end sædvanligt; de kommer fra alle Kanter strømmende til Kirken og fylder Helligdommen; ofte har man talt mere end 2000. Man vekslede mellem Bøn og Sang, og ind imellem talte den unge Præst til dem. Her er Jesu Hjertes Forjættelse virkelig gaaet i Opfyldelse i bogstavelig Forstand: »Jeg vil skænke Præsterne den Gave at røre selv de haardeste Hjerter. Synderne vil i mit Hjerte finde et uendeligt Hav af Barmhjertighed . . .«

Mange modtager Sakramenterne, ogsaa blandt dem, der i lange Tider ikke har besøgt Kirken.

»Flere Gange i Tiden fra 1910 til 1916,« skriver den højærværdige H. Gouin, som har forfattet denne Artikel,

»kom jeg paa Gennemrejse til Saint-Sauveur og fandt den første Fredag i Maanedens mellem Kl. 6—7 om Aftenen Kirken fyldt af Arbejdere, endnu i deres Arbejdstøj, knælende foran det Allerhelligste.

Man kunde ogsaa -- og kan det for den Sags Skyld endnu i Dag — hver Torsdag Aaret rundt mellem Kl. 11—12 om Natten i de fleste Kirker i Quebec træffe Arbejdere, der holdt »den hellige Time«.

Man vil forstaa, at det er en ganske anden Aand end den moderne, der hersker i Fabrikerne i Saint-Sauveur; dette skyldes ikke mindst Exercitierne, som hurtigt blev indført. Og ser vi os om i Provinsen Quebecs Seminarier og Noviciater, vil vi der træffe Præster, som kan føre deres Kaldelse tilbage til Jesu Hjertes Forbøn.

Katholsk Kongres i Wien 10.—12. September.

I Wien afholdes der i disse Dage en stor religiøs Kongres for alle Mellemeuropas tysktalende Katholiker, hvor særlig 250 Aars Jubilæet for Wiens Befrielse fra Tyrkerne vil blive fejret. Som pavelig Legat deltager Kardinal La Fontaine i denne Kongres. Kardinal Hlond fra Polen vil den 12. September afholde en Pontifikalgudstjeneste paa Kahlenberg, netop det Sted, hvor den polske Konge Sobieski den 12. September 1683 brød Tyrkernes Overmagt. Af danske Præster deltager i denne Kongres bl. a. Pastor v. d. Kettenburg, Pater G. Schmiderer fra Odense og Ugebladets Redaktør, Pater G. Scherz, som efter sin Tilbagekomst sikkert vil have meget at fortælle sine Læsere om disse Festligheder, hvorfor vi her ikke vil gaa nærmere ind paa Kongressens Program.

Kapellinvigning i Skåne.

Söndagen den 30. juli invigdes det nya kapellet i Bromölla, ett industrisamhälle 3 mil öster om Kristianstad med ett 70-tal polska katoliker. De senaste åren hölls gudstjänsten i en anspråkslös lokal och när nu den nya helgedomen äntligen blivit färdig, kan man förstå huru glada alla äro. Redemptoristprästerna från Odense ha under de 2 sista åren brukat resa dit en gång i månaden . . . Och det är att hoppas att den nya menigheten snart måtte få sin egen sognepräst.

Kapellet, som är ritat av arkitekten Carl E. Rosell i Malmö, har circa 100 sittplatser och gör ett värdigt och

S:t Petri kapell i Bromölla.

modernt intryck. H. Excellens Biskop J. E. Müller för-
rättade själv invigningsakten, därvid assisterad av Kyrko-
herdarna Meijerink från Malmö och Theeuwes från Häl-
singborg. Under den därpå följande Levitmässan predikade
P. Meijerink först på svenska och därefter på polska. Hans
Excellens Biskopen talade vid högmässans slut varmhjär-
tade, manande ord till de närvarande samt gav menigheten
välsignelsen.

Det var en skön, solig sommardag, en sann högtids-
dag för det katolska Bromölla. Den nya helgedomen kal-
las S:t Petri kapell och den andra patronen är S:t Stanislaw.

Fra Hovedstad og Provins

København. Lørdag d. 2. Sept. rejste Pater **Knud Ma-
riboe** med Damperen »Island« til Havnefjord ved Reykja-
vik. Pater Mariboe skal i et Par Aar virke paa Island, da
Gejstligheden deroppe i de sidste Aar er blevet haardt ramt
af Sygdom, og Arbejdet stadig er voksende. — Vi ledsager
den unge Præst med vore bedste Ønsker.

Hvidovre.

Alteret i St. Nikolai Kapel og de nye Vægmalier.

København. St. Annæ Kirkes Basar. Forberedelserne til Basaren er i god Gang. Med kærlig Omhu lægges sidste Haand paa Tæpper, Puder, Lyseduge og andre Broderier og Haandarbejder, der koster baade et stort Arbejde og en Del Penge. Naar man er med til en Basar, faar man somme Tider den Tanke: Hvis nu alle de gode Mennesker, der sender en Gave, vilde sende det Beløb, Gaven har kostet dem, om man saa ikke — uden alle de Besværligheder, en Basar fører med sig — vilde faa mere ind end ved selve Basaren, hvor saa meget maa sælges langt under Værdien, for at det ikke skal komme til Auktion. — Maaske! Men mon ikke netop det store Offer af Tid og Kræfter, bragt i en ren Hensigt, ogsaa har sin store Betydning for den gode Sag. I hvert Tilfælde, den store Fortjeneste for Evigheden vil ikke være tabt, og samtidig ser vi andre et herligt Eksempel paa Kærlighed-til Kirken, noget, vi har saa godt af at se.

For dem, der ikke har Raad til at sende en Gave og heller ikke kan komme og købe noget, er der en god Lej-

lighed til alligevel at støtte Kirkesagen ved allerede nu at aftage Lodsedler. Paa disse Lodsedler, der koster 25 Øre Stykket, er der 25 værdifulde Gevinster, f. Eks. en engelsk Dame- eller Herrecykel, et Par nye Sko, der event. kan byttes, et Regulator-Ur, en Del værdifulde Plet-Genstande, 5 hl Koks, en stor Dukke m. m. Lodsedlerne vil kunne faas ved Kirkerne og i de forskellige Foreninger.

Som det er en hellig Sag at bygge Herren et Hus, er det lige saa helligt at bidrage dertil, hver paa sin Maade. — For dem, der ønsker at sende et kontant Bidrag, tilføjes St. Annæ Kirkes Girokonto: 4198.

Fra den vide Verden

Tyskland. Dagbladene meddelte i Lørdags, at Berlins Biskop er afgaaet ved Døden. Biskop Schreiber har kun været Biskop i Berlin i fire Aar, men har trods alvorlig Sygdom haft en meget stor Virksomhed. Ligesom Bispedømmet i Sachsen har Biskop Schreiber ogsaa organiseret Bispedømmet i Berlin. Den afdøde var saaledes baade i Sachsen og i Berlin den første Biskop efter Reformationen. Hans store organisatoriske Evner vil sikkert savnes haardt i det nyoprettede Dioces; men Mindet om denne store Biskop og fromme Præst vil længe blive bevaret.

— — Udvandring fra Stella Matutina. Jesuit-pensionatet Stella Matutinas rigstyske Gymnasium, som hidtil har været drevet som tysk Udenlandsskole i Feldkirch, bliver flyttet til St. Blasien i Schwarzwald. —

Stella Matutina i Feldkirch hører til et af de berømteste Opdragelsessteder inden for det tyske Sprogomraade. Det blev grundlagt i 1856 og har allerede for længe siden vundet internationalt Ry. I de sidste Aar har det gennemsnitligt haft 500 Elever, hvoraf Halvdelen har frekventeret Institutets gennem 36 Aar statsanerkendte østrigske Gymnasium, medens den anden Halvdel har frekventeret Institutets tyske Gymnasium, der i 1930 blev udvidet til at omfatte alle Klasser. Tidligere tyske Regeringer har anerkendt det udmærkede Opdragelsesinstitut som det tyske Riges Udenlandsskole.

Holland. De hollandske katholske Bjergværksarbejderes Forbund har forbudt alle sine Afdelinger at optage tyske

Arbejdere, som i Forvejen tilhører socialistiske eller national-socialistiske Organisationer, som Medlemmer, selv om det drejede sig om Personer, som besøgte Kirken. Hvis Tilhængere af saadanne Organisationer allerede er Medlemmer af katholske Foreninger, skal de uden Hensyn ekskluderes. Medlemmer, som sympathiserer med nævnte Organisationer, skal formanest og, hvis Omstændighederne fordrer det, ligeledes udelukkes.

— — Bestræbelserne for at afværge fascistiske og nationalsocialistiske Tilløb i Holland bevirker, at man fra protestantisk Side bedømmer det katholske Statsparti ganske anderledes end før. Det store liberale Blad »Avondpost« i Haag skriver saaledes for nylig: »Paa den anden Side vil vi og bør vi heller ikke benægte, at et saa mægtigt Partis Endrægtighed (hermed menes det katholske Statsparti i Holland) frembyder Fordele for vort offentlige Liv. Vi tænker her paa Lovene, paa Kongerigets Understøttelse og paa Forsvaret for vor nationale Idé. Vort Land høster uden Tvivl gode Frugter af denne Endrægtighed. Og hvis man spørger os, om Katholikerne misbruger deres stærke Stilling til Fordel for deres Kirke, maa vi svare med et ubetinget Nej, og vor Parlamentshistorie kan heller ikke opvise Eksempler herpaa.«

Frankrig. Man begynder nu Nedrivningen af det kendte Kvindefængsel Saint-Lazare i Paris. Saint-Lazare blev bygget allerede i det 9. Aarhundrede og var oprindeligt bestemt til Hospital for spedalske. I 1632 blev den hellige Victors Korherrer, som indtil dette Tidspunkt havde forvaltet Anstalten, erstattet af Missionspræsterne, som antog Navnet Lazarister. I 1779 blev Saint-Lazare omdannet til et Forbedringshus. Den 13. Juli 1789 blev Lazaristerne fordrevet fra Anstalten, som blev gjort til et Revolutionsfængsel, og saaledes gik Saint-Lazare over til at blive et Statsfængsel. Indtil Anstaltens Ophævelse passede Nonner de kvindelige Fanger.

St. Franciskus' III Orden holder Møde Fredag d. 15. Sept. Kl. 20 i St. Knuds Kapel.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig ung Pige ved Husger-
ning o. l.

Plads søges:

af en ung Mand, der tilbyder
Manuduction i Latin, Græsk, og
Fransk; af tysk Kontormand
(Emigrant) med Kendskab til
Engelsk.

N.B. Ansøgninger, der er over 2 Maaneder gamle, skal for-
nyes, for at blive taget i Betragtning. Benyt Telefon.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-
tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K.
Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Sept.	Sept.
10. S. 14. Søndag e. Pintse.	17. S. 15. Søndag e. Pintse.
11. M. Protus og Hyacinthus.	18. M. Joseph af Cupertin.
12. Ti. Marias Navns Fest.	19. Ti. Januarius og Lidelsesfæller.
13. O. Ferialdag.	20. O.*) Eustachius og Lidelsesfæller. — <i>Tamperdag.</i> — Vigilie.
14. T. Korsets Ophøjelse.	21. T. Matthæus, Apostel og Evangelist.
15. F. Marias syv Smertes.	22. F.*) Thomas af Villanova. — <i>Tamperdag.</i>
16. L. Cornelius og Cyprian.	23. L.*) Linus. — <i>Tamperdag.</i>
	*) Faste- og Abstinensdag.

Sept. Ugens Messebønner.

10. S. 14. **Søndag e. Pintse** (702—538); 2. *Sæt Bønner*: Nicolaus af Tolentino ([50]—[50]).
11. M. † Protus og Hyacinthus (1073); 2. Om de helliges Forbøn. ([120]), 3. Efter frit Valg.
12. Ti. Marias Navns Fest (1074—907).
13. O. † Ferialdag (702—538), uden *Gloria* og *Credo*; 2. og 3. som Mandag, alm. Præfation.
14. T. Korsets Ophøjelse (1074—912).
15. F. Marias syv Smertes (1077—916); 2. Nicomedes.
16. L. † Cornelius og Cyprian (1078—916); 2. Euphemia, Lucia og Geminianus, 3. Om de helliges Forbøn.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Maria-Kongregationen: »Det gode Raads Moder« genoptager Møderne Tirsdag d. 12. Sept. Kl. 19¹/₂ i St. Ansgars Kirke.

Rosenkanskirken. Kongregationen »Maria Rosenkrandsdronning« har Fælleskommunion Søndag den 10. Septbr. i Messen Kl. 8.

I Tiden fra Mandag den 16. Oktober Kl. 17 til Fredag den 20. Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer

i Assumptionsklostret paa Rygaard.

Opholdet koster 10 Kr., alt iberegnet. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Herm. Lucas S. J., Stenosgade 4, København V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Helr.

Til Artiklen om Pater M. Spaus Præstebubilæum i N. U. Nr. 35 har Redaktionen modtaget følgende Rettelser: Side 823 sidste Linie læs 1902. Side 824 Linie 12 læs 1905—09; Linie 24 læs 1910; Linie 4 fra neden læs 1921; Linie 2 fra neden læs 1922.

FREMEDSPROGTRYKKERIEFT »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13 $\frac{1}{2}$ —14 $\frac{1}{2}$.

Nr. 38.

Søndag den 17. September

1933

INDHOLD: Forfølger Kirken Jøderne? — Hvad er Helgener? — Land uden Præster. — Længselen efter Moderkirken. — Tyskernes Helligaar. — Den katolske Presse i Holland. — Katholske Missioner: Amerika, Australien, Europa. — Presse-Rundskue. — Fra Hovedstaden. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Forfølger Kirken Jøderne?

For den, der kan skelne mellem den katolske Kirke som Institution og den enkelte Katholik eller Grupper af Kirkens Medlemmer, vil dette Spørgsmaal lyde besynderligt. Men da der desværre er altfor mange Mennesker, som plejer at gøre Christi Kirke som Samfund ansvarlig for omtrent alt, hvad en enkelt eller ogsaa flere mod Kirkens Ønske og Advarsel har syndet imod Jøderne, saa kan man med en vis praktisk Berettigelse stille Spørgsmaalet paa den Maade, som det er sket.

Besvarelsen maa selvfølgelig først og fremmest understrege den lige antydede Sondring, fordi den er af fundamental Betydning.

Paalidelig Kundskab om den officielle Kirkens Stilling til Jøderne kan vi faa ad to Veje. Der er for det første Kirkens Liturgi. Siden Oldtidens Dage har den hvert Aar paa den hellige Langfredag været et oprigtigt og alsidigt Udtryk for de Følelser, der skal besjæle Katholiker

øverfor Jøderne. I den Del, der kaldes Forbønnerne, og hvori Præsten beder for hele Menneskeslægten, ikke blot for Kirkens egne Børn, men ogsaa for de udenforstaaende, at de alle maa faa Del i Forløsningens Frugter, lyder Bønnen for Jøderne saaledes: »Lad os ogsaa bede for de troløse Jøder, at vor Gud og Herre vil borttage Dækket fra deres Hjerter, at ogsaa de maa erkende Jesus Christus, vor Herre.« Saa undlader Præsten at bøje Knæ (hvad han ellers gør) for ikke at minde om, hvorledes Jøderne drev Spot med Jesus ved at falde paa Knæ for ham, men fortsætter straks: »Almægtige, evige Gud, du, som end ikke udelukker de troløse Jøder fra din Barmhertighed, hør vore Bønner, som vi frembærer for dette forblindede Folk, at det maa erkende din Sandheds Lys, som er Christus, og ud-rives af sit Mørke. Ved den samme vor Herre. Amen.«

Enhver uhildet Læser vil kunne se, at her raader paa den ene Side Sandhedskærlighed, der ikke gaar paa Akkord med nogen, men aabenlyst udtaler de Uoverensstemmelser, der findes Kristne og Jøder imellem. Dog lige saa tydelig og klar er paa den anden Side ogsaa den Kærlighed og Medlidenhed, som Kirken har lært af sin døende Frelser, og som ønsker det haardnakkede Folk de samme evige Goder, som er vor egen største Rigdom og Glæde.

Langfredag er imidlertid ikke det eneste Vidnesbyrd, vi har. Paa Christi Kongefest indvier hele den katholske Verden sig hvert Aar paa ny til sin Konge og Herre. Henimod Slutningen af den foreskrevne Hyldest staar de Ord: »Se (endelig, elskede Frelser), fuld af Forbarmelse ned til Sønnerne af det Folk, som engang har været det udvalgte. Lad det Blod, som i sin Tid blev nedkaldt over dem, ogsaa for dem blive et Frelsens og Livets Bad.« Det er Pius XI, der ved at lære os at bede paa denne Maade ogsaa tydeligt har tilkendegivet, hvad vi Katholiker føler og skal føle for Jøderne. Han fortsætter for øvrigt kun, hvad allerede hans Forgængere havde gjort. Fra Leo XIII's Tid har vi to Afladsbønner for Jøderne o. s. v.

Saa meget om Liturgien, den ene Kilde. Den anden er Kirkens Lovgivning. Ogsaa den kaster Lys over vort Emne. Dog vil vi vente med at paavise det til næste Gang. *F.K.*

Hvad er Helgener?

Den engelske Jesuitpater C. C. Martindale har i 1932 ved den britiske Radiotjenestes Velvilje i Radioen holdt 15 Foredrag om Helgener og Hellighed; N. U. bringer en af disse Taler, som ypperligt fortolker Begrebet »Hellighed« for det moderne Menneske.

Jeg vil først sige, at jeg har i Sinde at tale om noget, som er meget stort og ophøjet. Noget, der er ganske forskelligt fra store, fortræffelige eller prominente Mænds Liv eller selv fromme Personligheders. Jeg taler om noget, som staar uendelig højt over almindelig Menneskelighed, ja meget højere, end Faraday staar over en lille Dreng i Underskolen, eller end Livingstone eller Stanley som Opdagelsesrejsende overgaar Knøse, som knapt har forladt deres Landsby. Betyder det, at Helgenerne ikke har været menneskelige? At de har været Vanskabninger? Absolut ikke. Helgenerne beholder al den menneskelige Natur, der er i dem, alle deres personlige, karakteristiske Træk, som de har faaet i Arv eller ved Opdragelse, akkurat ligesom de har en Næse af en bestemt Form og ingen anden. De beholder deres Hang til Sagtmodighed eller Herskesyge, deres humoristiske Sans, Sansen for det ophøjede eller begge Dele. Hvis de er levende, intelligente Mennesker, bliver de ikke dumme; hvis de er enfoldige, bliver de ikke Filosofer.

Hvad har da disse Helgener, som er særegent for dem? De tror fast paa Ting, som de fleste af os kun tror vagt paa, og handler med fuld Overbevisning derefter. De tror ikke, at denne Verden er en Illusion eller en Drøm, for de ved, at det er den ikke. Men de ved, at den er fuldstændig meningsløst adskilt fra Gud, som er dens Skaber, og som skabte den til et Formaal, og enhver af os i den til et Formaal, og derfor ved de, at alt bliver Kaos, om ikke Forbrydelse, naar den er adskilt fra Gud. Kunde vi have levet uden Fader eller Moder? Kunde vi aande uden Luft? For Helgenerne er Gud vor Oprindelse, Gud vor Omgivelse, Gud vort Endemaal. Men det er ikke alt; det har i en eller anden Forstand ogsaa Brahmineren, Muhammedaneren vidst.

Helgenen har været Kristen.

Jeg gentager (og jeg taler nu ikke blot som Katholik,

men som en, der elsker at sludre Historie eller at sludre om de Menneskers Liv og Tanker, som har levet eller lever), den kristne Helgen er enestaaende i de menneskelige Optegnelser. Han er ganske forskellig fra Buddhisten, fra den persiske Zoroaster, fra Okkultismens Dyrkere; og vidt fjernet fra den humane, alvorlige Filanthrop. Ingen, som studerer Kendsgerninger, kan komme uden om dette. Han kan gøre Indvendinger mod Forskellen, men han kan ikke benægte den. Alt det gode, som Buddhisten eller Filanthropen ejer, har Helgenen, men der er noget andet, som er ganske forskelligt.

Forskellen er først og fremmest denne: Helgenen lever i en Højde, med en Anspændelse og Iver, med en Udholdenhed, der, som han ved, ikke skyldes ham selv. Alle Slagordene: Selvsuggestion, Altruisme, og jeg ved ikke hvad, bliver latterlige og rædselsfuldt vulgære, saa snart Talen er om Helgener. Helgenerne er, som den h. Paulus siger: i Christus, og i dem lever Christus.

I de Taler, jeg har holdt om de forskellige Helgener, har jeg ikke sagt meget om Helgenernes overnaturlige Oplevelser eller Kræfter. Jeg har ikke sagt meget om deres Forening med Gud i Bønnen, om de Bodsøvelser, hvorved de skilte sig fra enhver Slags Tilbedelse af jordiske Afguder, eller om de »Mirakler«, de gjorde — det vil sige den Slags Ting, som kunde forventes af et Menneske, som paa ingen Maade stolede paa sine egne Kræfter, men hvis Arbejde udførtes alene ved Ham, der gjorde det stærkt. Helgenen var ikke et Menneske, som udførte en utrolig Bunke menneskeligt Arbejde ved Hjælp af den menneskelige Viljekraft alene. Mennesker, der gør det, er enten hjulpet af ganske menneskelige Midler, som Tobak, Alkohol, Stryknin, Held eller Bifald, og behøver Fritid. De prøver paa at holde sig oppe ved Hjælp af deres eget Ideal paa samme Maade, som et Menneske kunde prøve paa at hejse sig op i Luften ved sit Hovedhaar. Helgener er Mennesker, som er overnaturlige, er blevet overnaturlige. Deres Handlinger, saavel de rent legemlige som de aandelige, kommer op i et højere Niveau paa Grund af det, der kaldes Naade, Guds frivillige Gave, som bliver givet dem, saaledes at den gennemtrænger deres Selv, saa de ikke bare

trækkes rundt som Marionetdukke af Guds Kraft, men handler fuldstændigt som Mennesker, dog som Mennesker, der er hævet overnaturligt, og deres Handlinger vil aldrig kunne maales efter Vægt ved Mængde eller Antal, endnu mindre ved blotte ydre eller materielle Resultater. Hvad de gør i Kraft af deres Forening med Gud, vor Herre, kan være ganske usynligt og dog af stor Betydning for Evigheden.

Det kan ikke undre os, om Helgenen næsten uvilkaarlig søger at blive Christus lig og ogsaa forsøger at frigøre sig, saa meget han kan, fra alt, som kunde kollideres med eller lægge sig imellem denne Lighed og fuldstændige Forening.

Der er ikke Tale om, at en Helgen arbejder for egen Karriere eller Velstand eller Komfort. For ikke at bedrage sig selv vil han hellere stræbe efter fuldstændig Udslettelse, personlig Ydmygelse, Fattigdom, ja selv Lidelser; for skønt ingen Kristen glødende tilbyder Lidelse som saadan, ved han meget godt, at Christi Liv fuldførtes ved Lidelse og Død, og han vil blive et ulykkeligt Menneske, hvis han ser sit eget Liv ende med Magelighed, Luksus eller blot Velstand og Berømmelse. Og, kort sagt, det er ikke for at føre Bevis for Christi Sag, men af direkte Kærlighed til Kristus, at Helgenen lider saa meget for og med Kristus, og han vil virkelig gøre det, med sin Sjæl og i sit Hjerte, lide med Kristus i hans Dødsangst; thi naar han har det Sind, som ogsaa var i Jesus Kristus, vil hans Hjerte briste ved Synet af Verdens store Synder: dens Uretfærdighed, Grusomhed, Begær og Stolthed — alle de Former, hvori Selvtilbedelse kan give sig Udslag. Herfra stammer Helgenernes Bodsøvelser og deres mystiske indre Korsfæstelser. Der er heri intet af den selvpinende Fakir, ja endnu mindre er der Fanatisme i deres Iver for andre Mennesker, ikke den mindste Smule Tungsindighed i deres Forsagelse, af Selvretfærdighed i deres Fordømmelse af denne Verden, naar den sætter sig selv op som god nok, eller af Snerperi, Frygtsohmhed, Betænkelighed i selve deres Flugt fra, hvad der for stærkt kunde friste dem. Hele deres Liv bliver et Vovestykke, en Daad. Hvem kan tænke sig, at Camillus, Vincent af Paul, Peter Claver ikke ogsaa saa de legemlige Smerter, som den menneskelige Natur lider under, og gjorde et heltmodigt Arbejde for at lindre dem? Men fattig, ja

hedensk ligefrem, vilde deres Drøm have været, havde de ikke i al menneskelig Elendighed set Aarsagen hertil, nemlig det eneste store Onde: Synden, som bringer Sjælene i Forraadnelse og deres Evighed i Fare.

Helgenerne saa da al den legemlige ydre Smerte, ja selv Sindssygdømmene, som et Symptom paa noget langt dybere; og naar de salvede de spedalske, lagde Bind paa Saarene, naaede deres Øje og Kærlighed Sjælen, dens Sorger og dens Synder.

Og Helgenernes Race uddør aldrig. Jeg har mødt sande heroiske Liv, som maaske virkelig kunde have tydet paa en Bestemmelse til Helgenværdigheden. Det er visselig ikke min Sag at sige, at denne eller hin er Helgen eller er bestemt til at blive det. Det er Guds Sag at dømme herom og bekendtgøre og for guddommelig helliget Myndighed at tilkendegive, hvem Han kan ønske at erklære som Helgen og sætte op for menneskelige Øjne. Men husk: det er ikke Erklæringen, der gør Helgenen til det, han er. Det er Gud.

Helgener er da ikke Mennesker med et bestemt Temperament i en Tidsperiode eller paa et Sted. Ikke gnavne eller fanatiske eller Sortseere, ikke heller uforklarlige Vidundere blandt Mennesker. De begynder ved Begyndelsen — Gud — Gud naaet gennem Christus. Christus var nemlig deres Lys, og derfor blev de ikke skuffet — Christus deres Vej, for at de ikke skulde sidde ørkesløse — Christus deres Brød, for at de ikke skulde dø af Sult paa deres lange Rejse. Christus deres Liv nu, saa at de i ham blev gode Hyrder for Verden — og Christus deres Liv siden, saa at de lever i ham, og i ham stadig handler blandt os.

Gud give os Helgener til vort Land og i vor Tid. Maatte Christus gaa op for os, dages for os igen saa levende, at den Spire til Hellighed, som eksisterer i ethvert Menneske, maatte vokse sig saa stor, som den kan, og vort Liv blive beriget, opflammet, lutret, gjort kristent og opløfte andre og gøre dem kristne, indtil vi bliver lønnet af Gud, ved Ham, der for vor Skyld paatog sig Kød og boede blandt os — Jesus Christus, Ham selv, Guds Søn og Marias Søn, Helgenernes Krone.

Giv mig Sjæle, beder Helgenerne. Giv os Helgener, skulde vor forvirrede, forpinte Verden bede.

Land uden Præster.

Den kristelige Familie og Præstekaldet.

Præstekaldet er en Naadegave fra Gud. Men Vorherre sender sjældent sine Gaver som et Mirakel lige ned fra Himlen. For det meste lader han det gode vokse frem paa naturlig Maade op fra Kirkens Skød. Men man kan næsten altid gøre den Iagttagelse, at Præstekaldet spirer frem i de virkelig gode, kristelige Familier. Navnlig er det de fromme Mødre, som ved deres Bønner og Dyder nedbeder Himlens Velsignelse og saaledes faar Præstesønner.

Arnold Janssen SVD.

Den vigtigste Kongres i Aarets Løb blev afholdt i Byen Nancy; det var en Forsamling af Mennesker, der stræbte efter at skaffe Landet flere Præster. Alt, hvad der kun er rent menneskeligt, er forgængeligt. Kun naar det aandelige og guddommelige, der slumrer i ethvert Menneske, vækkes og kaldes til Live, kun da naar det sit Maal. Men hvem er der her paa Jorden, som vækker netop Aandens Liv og det guddommelige i Sjælen? Ingen anden end Præsten. Det er altsaa en af Grundene til, at denne Kongres, hvis Formaal er at fremkalde og vække Præstekaldet, er en af de vigtigste. Ved denne Lejlighed kunde jeg haft den største Lyst til at tage Ordet og fortælle om den store Elendighed, der hjemsøger Nutidens Frankrig — Landet uden Børn og uden Præster. Mere end 10,000 Sogne mangler Præst. Men ved Kongressen havde jeg kun kunnet tale for henved 1000 Tilhørere, derimod kan jeg gennem Pressen rette mit Raab til Millioner af Mennesker, der atter kan meddele det til andre. Hvad jeg nærmest vil minde om, er følgende:

Naar Præstekaldet er paa Højde med sin hellige og rene Mission, findes der ingen Gerning saa nødvendig, saa skøn og saa rig paa Trøst. Det er den nødvendigste af alle Gerninger, fordi den drager Omsorg for Sjælene, og Sjælen er det vigtigste ved et Menneske. Hvad gavner det Mennesket, at han vinder den hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl? Med egne Øjne har jeg set, hvor dybt en Landsby kan falde, naar den er uden Præst. Dyrene æder, drikker, arbejder og sover. Hvis Menneskene ikke gør andet end det, bliver de efterhaanden Dyrene lig. Men det er Præsten, som løfter dem opad, viser dem Himlen, tænder det guddommelige Lys i dem, kalder det gode frem og holder det vedlige. Det har slet ingen Betydning, om Præsten er en fremragende Taler, en lærd Mand eller blot er en almindelig jævn Præst. Det, som er af Betydning, er den guddommelige Sandhed, han bærer i sit Hjerte paa en mer eller mindre værdig Maade.

Der findes heller intet skønnere Kald end Præstekaldet, ingen lever som Præsten paa et saa ophøjet Plan, langt over de menneskelige Lidenskaber. Han skal være alt for alle. Ven med de retfærdige, men i endnu højere Grad Syndernes Ven. Han er sine Venners Ven, men endnu mere sine Fjenders. Han blander sig ikke i Politik, men holder sig ganske enkelt til Evangeliet. Da jeg selv som Præst kom til Montmartre, sagde en gammel Mand dér fra Sognet til mig: »De ved vel — eller rettere sagt, De ved vist ikke, at der i Deres Sogn lever mange tusinde Magdalener, som ikke er omvendt?« Jeg svarede: »Jeg er jo netop Præst for disse Magdalener!« og det samme vilde vist enhver af mine Embedsbrødre have svaret.

Endelig er Præstekaldet det Kald, som bringer den største Trøst. Præsten skal være den, der bringer Lys og Kærlighed med sig; han skal være den, som altid tilgiver. Han er jo Stedfortræder for den Herre, som sagde: »Jeg slukker ikke den rygende Tande . . . jeg bryder ikke det knækkede Rør.« Præsten skal som sin Mester være de smaa Børns Ven. Han giver dem Religionsundervisning, forbereder dem til deres første hellige Kommunion, vaager over dem senere i Livet. Han hjælper de syge og styrker dem, naar de skal tage Afsked med dette Liv. Han er de afdødes Ven og beder daglig for dem. Det er Præsten, man betror alt; han, som selv ikke har nogen Familie, tilhører alle andre Familier. Han tænder Haabets Flamme i de fortvivledes Sjæl. Hvor maa man dog have ondt af de Mennesker, som er bange for, at en af deres Slægtninge skal føle Præstekaldet i sit Sind! Det er den sørgelige Historie om igen fra Evangeliets Beretning om den rige Mand. Af Medlidenhed med den unge Mand, der ønsker at blive Præst, nægter de ham Tilladelse til at modtage Vielsen. »Jeg kender min Søn, han trænger saadan til Kærlighed, jeg kan slet ikke tænke mig ham i en kold og tom Præstebolig — fortabt i Hjertets Ensomhed, uden Kærlighed. . .« I stakkels Mennesker! Gud kender jeres Søn bedre end I! Præsten lever i Guds Kærlighed, Han, som er ene Kærlighed.

Det er af Skinsyge, at mange Forældre hindrer deres Sønner i at blive Præster. Men I stakkels Forældre, før eller senere vil eders Søn forlade jer; bliver han Præst, beholder I ham dog mest. Der er ogsaa Mødre, som forhindre, at dette Spørgsmaal overhovedet bliver drøftet, de afværger »Faren«, saa snart den »truer«. I deres Hjem maa man ikke tale om Gud. Der hedder det: Pas paa Lyset, som bryder frem, det gælder om hurtigt at slukke det! Moderen nærer Bekymringer for den store Dreng, der gaar saa alvorlig og eftertænksom, nu søger man og finder

en ung Pige, der kan kastes i hans Arme. Og saa — nu ja, en skønne Dag er Kaldet dræbt. Een Præst mindre, eet Alter fattigere. Endnu et Sogn, hvor Børnene raaber efter Brød fra Himlen, men der er ingen, som kan give dem det. Men han, som flygtede fra Fanen, lever sit Liv som de andre, og dog var der en Tid, hvor han ikke var som »de andre«. Tit vil han tænke paa det stakkels Pigebarns forfængelige Skønhed og huske paa, hvad der kunde have været. Men det var Moderen, som selv dræbte sit Barn — det Barn, der tilhører Gud og sig selv, før det tilhørte hende.

Men der findes heldigvis andre Mødre, der betragter det som en stor Ære at have en Søn, som er Præst, de spejder med Kærlighed i den unge Sjæl for at se, om der ikke skulde spire en kostelig Blomst frem, og finder de den, istemmer de med Jubel »Min Sjæl lovsynger Herren ...«

Længselen efter Moderkirken.

For mange Aar siden blev det i den danske Rigsdag vedtaget at nedsætte et »kirkeligt Udvalg«, der fik til Opgave — nej, undskyld, Udvalget fik ikke paa Forhaand nogen Opgave at løse; vilde dette Udvalg overhovedet arbejde, maatte det selv finde Opgaver. Fra visse Sider nærede man da ogsaa lyse Forhaabninger om, at der ikke alene skulde komme til at foreligge Opgaver, men at der ogsaa skulde komme Resultater ud af Udvalgets Arbejde. Men fra andre Sider var man lige saa sikker paa, at Udvalgets Nedsættelse og Arbejde vilde være ganske spildt, hvorfor man betegnede det hele som ørkesløst og unyttigt.

Har man lidt Indsigt i de almindelige politiske Forhold her i Landet for Tiden, maatte man give de sidste Ret, og nu, da »Udvalgets« Arbejde efter alt at dømme nærmer sig Afslutningen, viser det sig, at Bjerget sandsynligvis ikke engang nedkommer med en Mus.

Som det maaske vil erindres, blev Loven om det kirkelige Udvalg i sin Tid vedtaget i Rigsdagen med Socialdemokratiets, de Konservatives og enkelte Venstremænds Stemmer mod de radikales og Flertallet af Venstres Stemmer. For de Konservative (Missionsfolk og højkirkelige) var Formålet gennem Udvalget at indstille til Rigsdagen Forslag om en Kirkeforfatning. Man haabede fra den Side at kunne faa Socialdemokraterne, der paa Programmet har Adskillelse af Stat og Kirke, og de Konservative, der paa Programmet har Folkekirkenes Bevarelse, til at enes om et Slags Selvstyre for Folkekirken. Det skal heller ikke næg-

tes, at der var visse Tegn, der tydede paa, at Socialdemokratiets kirkelige Fører, den højkirkelige Kirkeminister, Pastor Dahl, og »den sidste Grundtvigianer« (som han ynder at benævne sig), Undervisningsminister Borgbjerg, nok kunde tænke sig noget i den Retning.

Engang imellem sivede der da ogsaa Rygter ud fra Udvalgets Møder om, at nu var det Forlig paa Trapperne, som skulde give Kirken »Mund og Mæle« ved Bisperaad eller lign. Forskræmte Radikale og Grundtvigianere løb til Kirkeministeren for at blive beroligede med, at selv om der i Udvalget skulde blive sluttet et Forlig, saa vilde Forslag i den Retning ikke blive fremsat, saa længe Socialdemokrater og Radikale stod i Samarbejde i Regering og Rigsdag. — Dermed er Udvalgets Arbejde gennem flere Aar reduceret til saa godt som ingen Ting, og denne Episode kan gaa over i Historien.

Men det er dog ikke uden Interesse at lægge Mærke til disse Bestræbelser paa at gøre Folkekirken mere selvstændig, og andre Bestræbelser for at genindføre noget af det, som Reformationen berøvede det danske Kristenfolk. Naar en Præst et Sted i Landet taler om, at man maa tilbage til at betragte Kirken som noget mere end en Forsamlingssal, en anden Præst et andet Sted foreslaar Skriftemaalet genindført, og en tredje kæmper for Omdannelsen af deres Gudstjeneste i mere liturgisk Retning, saa er det altsammen tydelige Tegn paa Længsel efter Moderkirken.

— — —

Thi det kan ikke bestrides, at trods det, at der ogsaa i vort Land er smaa Lommeformat-Udgaver af de russiske Kristendomsjægere, saa er det danske Folk som Helhed — Gud være lovet — ikke umiddelbart modtageligt for Gudløsheden. Det er saa lille en Brøkdal af en Procent, der ikke lader deres Børn døbe og officielt tager Afstand fra al Kristendom. Men en stor Fare truer os dog baade derfra og fra den Side, hvor Vranglære og Vantro gør Folket skeptisk over for alt, hvad der har med Kirkerne at gøre. — »Klokkerne end kimer og kalder,« hedder det i en protestantisk Salme. Javel, men hvilke Klokker skal vi gaa efter? Skal det være de Klokker, som fortæller, at Jesus er Guds Søn, eller de Klokker, som siger, at han kun var et Menneske, højest en Profet? — Mon ikke den, der kender lidt til de brede Lag af den danske Befolkning, ved lidt om, hvad der rører sig i disse Sjæle? mon ikke han maa erkende, at ogsaa hos disse bor en dyb, dyb Længsel efter Sandheden, efter Moderkirken, hvor alt dette findes, som vi trænger til her i vort jordiske Liv: Guds Moder, alle Helgener, Guds Engle, Skriftemaalet, Kommunionen, ja, Vorherre selv?

— — —

Det gærer og bryder blandt Kristenfolket i Danmark, som det gennem 300 Aar gærede under Overfladen, mens Katholicismen ved Vold og Magt var udryddet. Lidt før Midten af forrige Aarhundrede rejste sig i Midtjylland en Vækkelsesbevægelse, der — som vi nu kan se — var katholsk i sit Udspring. En Reaktion mod den da herskende Rationalisme. Men der var ingen katholske Præster, der var ingen katholske Lægmænd, og der var ingen katholsk Kirke til at lede dem, og følgelig fór Bevægelsen endnu mere vild end den Kirke, man var gaaet ud fra. Gennem 80—90 Aar har denne Sekt eksisteret med egen Forsamlingsaal og Skole og levet efter en selvlavet Troslære. — —

Men i disse Dage er der sket dette, at man spørger efter den katholske Kirke, efter Moderkirken. Man springer alt dette med Indre Mission, Grundtvigianere og Folkekirke over, som om man har en — maaske i Begyndelsen noget uklar — Følelse af, at der maa søges tilbage til Begyndelsen, bag om »Reformationen« og Luther, den der mere end nogen anden var bestemmende for den lille Menigheds Udvikling i sekterisk Retning.

— — —

For 300, ja for 200 og 100 Aar siden blev de mange gamle katholske Kirker i Danmark berøvet næsten alt, hvad der mindede om den katholske Tid. Skønne Malerier blev skaanselsløst afskrabede paa Kirkernes Piller og Buer, og kostbare og hellige Ting blev brændte og ødelagte.

Nu restaureres de gamle Kirker med Nænsomhed og Pietet, og man gør sig store Anstrengelser for at fremdrage alt, hvad der stammer fra og minder om den katholske Tid. Selv Helgenbilleder og Billeder om Skærsild og Maria- dyrkelse — alt det, der for Protestanter officielt er en Vederstyggelighed — bliver omhyggeligt restaureret og bevaret i Kirker, hvor der holdes luthersk Gudstjeneste.

— — —

Længslen efter Moderkirken er ved at være en Realitet. Men staar den katholske Kirke med udbredte Arme for at tage imod den forlorne Søn? Er vi Præster og Lægmænd opmærksomme paa, hvad der rører sig i vort Folk? Kæmper vi mod Vejrmøller i Stedet for at lægge Øret til Jorden og lytte til Tidens Pulsslag? Beder vi noget af Betydning for, at Danmarks Folk i Gud maa blive eet paa ny? Glemmer vi ikke for vore egne smaa Bekymringer og Vanskeligheder at bede vor Frue af Danmark — den hellige Guds Moder — gaa i Forbøn for det danske Folk?

Jens Sønderup.

Tyskernes Helligaar.

Wien d. 3. September 1933.

»Ein heiliges Jahr der Deutschen«, stod der med gyldne Bogstaver at læse paa mange store, sorte Plakater, naar man i Begyndelsen af September vandrede gennem Wiens Gader og spurgte, hvad de to hvide Hænder betød, der paa samme Plakat bønfaldende strakte sig ud mod et stort Kors. Det var Symbolet paa den store, almindelige »Katholikentag«, der i Tiden fra den 7.-12. September afholdtes i Wien.

Katholikstævnets Plakat.

De store, religiøse Stævner, som siden 1848 næsten hvert Aar har samlet tyske Katholiker fra Ind- og Udland, har ofte tiltrukket sig Centraleuropas Opmærksomhed; men intet kunde fejres paa en mere virkningsfuld Baggrund end denne »Allgemeiner Deutscher Katholikentag« i 1933. Ikke blot den østrigske Hovedstad, men hele Europa har jo i disse Dage Grund til med taknemmelig Erindring at dvæle ved Fædrenes Kamp og Gerning i en fjern, katholsk Fortid,

som Kongressens Afholdelse i Donaustaden maner frem, idet den samtidig betyder Jubilæum for tre mindeværdige Begivenheder.

En Domkirke gennem 500 Aar.

Det første Jubilæum, der fejres, gælder Wiens hellige Vartegn, den herlige gotiske St. Stefans Kirke eller »Steffi«, som Wieneren kalder den, som i 1433, altsaa for 500 Aar siden, fuldendtes, idet Korsblomsten blev sat paa det knejsende Taarn. Siden denne Tid har Taarnet og Kathedraalen og de Mennesker, der bad under de hellige tyste Hvælvinger, trofast holdt Christi Vagt i Øst, som andre herlige Domkirker, f. Eks. i Freiburg, Ulm eller Köln i Syd og Vest. Den Troens Aand, som skabte det fremragende Kunst-

værk i den katholske Senmiddelalder, maatte jo snart staa sin store Prøve, da et Aarhundrede senere Reformationens Bølger skyllede ind over Europa og truede med at løsrive det ene Rige efter det andet fra den gamle Moderkirke. Dengang var Wien allerede Europas første By, Kejsernes By, hvorhen de pavelige Legater stævnedes, og det skyldtes ved Siden af Reformpavernes Virksomhed og den langsomt indsættende Kirkeforbedring ikke mindst Habsburgernes og Wittelsbachernes trofaste Kamp for Kirken, at den fremtrængende Stormflod blev standset.

Kampen mod Halvmaanen i 1683.

Nøjagtig 250 Aar efter St. Stefans Kirkes Fuldendelse blev Wien, stadigvæk det tyskromerske Riges Hovedstad, truet af Tyrkernes fremadstormende Skarer, og hele Vesterledet stod igen ved et historisk Vendepunkt, da den ærgerrige Storvesir Kara Mustafa samlede sine fanatiske Hærmasser fra tre Verdensdele og førte dem mod Europas Hjerte. Lykkedes hans Fremstød mod Wien og det tyske Rige, da fandtes i hele det øvrige af 30-Aars Krigen hærgede og svækkede Europa ingen, der kunde tage det op med Osmanernes Magt, og den pavelige Nuntius havde med Rette erklæret, at Wiens Fald ogsaa betød Roms Fald.

Tyrkerne havde valgt det gunstigste Tidspunkt til deres Angreb. Den svage kejserlige Hær ydede kun ringe omend tapper Modstand mod Janitscharenes og rømmede efter forbitret Modstand den ene ungarske By efter den anden. Kun i største Hast var Wien blevet befæstet for snart derefter at blive indesluttet af en ti Gange større Modstander, som lejrede sig i 25000 Telte fra den ene Donaubred til den anden. I denne farefulde Situation, hvor oven i Købet foruden protestantiske Fyrster ogsaa ungarske Adelsmænd intrigerede mod den kejserlige Magt, og selv den katholske Solkonge nedlod sig til at føre forræderiske Forhandlinger med Sultanen, saa alt saare sort ud.

Paa Petri Stol sad dog en Mand, som Samtiden gav Tilnavnet: den Hellige. Innocens XI havde med aldrig svigtende Mod og Iver formanet Fyrster og Folk til Enighed og fortsat Kamp mod Halvmaanen. Den fromme og i moralsk Henseende yderst strenge Pave, der midt i Baroktidens Pragtudfoldelse og Livsnydelse beflittede sig paa den største Enkelhed og Nøjsomhed i Livsførelsen, betragtede Kampen mod den muhammedanske Fare som sit Livs store Opgave. Han valgte til sin Legat den ligesaa kloge og dygtige som trosivrige Kapucinerpater Marco d'Aviano og sendte ham til de europæiske Hoffer for at formaa Fyrsterne til en fælles Optræden mod den fælles Fjende. Saa-

ledes blev Polens Konge vundet som Forbundsfælle, og andre Stater som Spanien, Portugal og Florens ydede ligesom Paven finansiell Hjælp.

Saaledes kunde den kejserlige Feltherre Hertug Karl af Lothringen efterhaanden samle en Undsætningshær i Egnen omkring Tulln, understøttet især af Bayerns ungdommelige Kurfyrste Max Emanuel og Tropper fra Sachsen og Braunschweig-Hannover. Da saa henimod Slutningen af August den polske Konge Johan Sobieski indtraf, kunde man for Alvor tænke paa Wiens Undsætning.

Det var paa højeste Tid. Den 15,000 Mand store Besætning havde i den første Tid med Held tilbagevist alle den overlegne Fjendes rasende Angreb. Først da Kara Mustafa begyndte at lade sine Miner springe — en Teknik, som Tyrkerne var Mestre i — lykkedes det Fjenden at sprænge den ene Breche efter den anden i Wiens Fæstningsmure. Sidst i August var saaledes en stor Del af Borggraven allerede i Tyrkernes Hænder, og den tapre Besætning var gennem en oprivende Kamp svundet stærkt ind, saa meget mere som Mangel paa Ammunition gjorde sig gældende, og smitsomme Sygdomme, der udbredte sig hurtigt i den af Sommerhede og Vandnød plagede By, lærgede blandt den. Aften efter Aften opsendte Wiens Kommandant, Grev Ernst Rüdiger von Starhemberg, fra Stefanstaarnet, Lyssignaler, som bad om Hjælp. Da Tyrkerne saa fordoblede deres Anstrengelser, og deres største Mine den 6. September rev en 12 m lang Breche i Bymuren, blev Faren særdeles overhængende. Men da var ogsaa Hjælpen nær, og Natten mellem den 7. og 8. Sept. saa de trætte Forsvarere med Jubel Raketter, som forkyndte Hjelpehærens Komme, stige op fra Kahlenberg.

Om Morgen den 12. September — det var en pragtfuld Efteraarssøndag — samlede Førerne for den kristne Hær først til Raadslagning, og medens Johan Sobieski fik den formelle Ledelse, saaledes som han bestemt havde ønsket det, og som Kejseren, der for at undgaa Rangsstridigheder ikke var til Stede, havde tilstaaet ham efter Marco d'Avianos Raad, overtog Hertug Karl v. Lothringen den egentlige Føring. Efter de sidste Forberedelser overværede alle Hærførere den hellige Messe, som Kapucinerpateren, der havde været Sjælen i hele dette Korstog, læste for dem. Derefter begyndte Kampen, der varede Dagen lang, og da Aftenen faldt paa, var den tyrkiske Hær slaet og befandt sig paa vild Flugt mod Østen, overladende hele sin vældige og kostbare Lejr til de lykkelige Sejrherrer. En Sejr af verdenshistorisk Betydning var dermed vundet, og i Jubelen derover bestemte Pave Innocens XI, at den 12. September i Fremtiden skulde være viet til en særlig

Mindefest, hvor hele Kristenheden fejrede Marias Navnefest; i Rom indviedes en særlig Kirke med denne Titel.

Hele Kongressen i Aar er derfor ogsaa tænkt som en Mindefest for Heltene fra Tyrkerkrigen, og de vigtigste Møder og Foranstaltninger er henlagt til Aarsdagene for Kampene og Sejren. Den store Fare, som Wiens tapre Forsvarere har befriet Europa for, har ogsaa inspireret Emnerne for de forskellige Foredrag, hvis fælles Titel er: Christus og Vesterleden, uddybet i flere Enkelt-Foredrag om Kristendommens Stilling til Folkeforbundet, til det nationale, til den sande Frihed i Samfundet og Kirkens Stilling til Genforeningen i Troen. En særlig Bodsdag staar i den store Bodsprædikant d'Avianos Tegn. Den østrigske Regering med sine førende Mænd, Forbundspræsidenten Miklas og Forbundskansleren Dollfuss, begge to ivrige og overbeviste Katholiker, vil være til Stede ved alle større Foranstaltninger; Fyrst Starhemberg, en Ætling af Wiens tapre Forsvarer i 1683, vil ved en særlig statslig Befrielseshøjtidelighed føre sine Hjemmeværnstropper over Ringstrasse.

Th. Kardinal Innitzer.

Den 12. September holder den polske Kardinal Hlond en Festmesse paa Kahlenberg for Polakkerne, og samme Dag vil Kard. Innitzer af Wien slutte Stævnet med et højtideligt Te Deum i St. Stefansdomen, nøjagtig paa samme Tid, da Tyrkerne for 250 Aar siden i vild Flugt forlod Wiens Opland.

En »Allgemeiner Katholikentag« uden Tyskland.

Den eneste Mislyd, som forstyrrer Festens Glæde, kommer fra det spændte Forhold mellem de to Broderstater Tyskland og Østrig, som for Tiden behersker Europas Politik. Kongressen var fra først af tænkt som en fælles, tysk Fest og Demonstration og var som saadan saa meget mere paa sin Plads, som det i 1933 har været 80 Aar, siden

den første fælles tysk-østrigske Kongres af denne Art var blevet holdt i Wien i 1853. De tyske Katholiker var straks rede til at opgive deres eget Stævne og holde det i Donau-staden, da Kard. Piffll fremsatte Forslag derom. Desværre blev den endelige gyldige Beslutning udsat en Tid, fordi Fyrst Loewenstein, da han i Slutningen af April 1932 rejste til Wien til de afsluttende Forhandlinger, fandt Kardinal Piffll paa Dødslejet, og man ikke vilde foregribe hans Efterfølgers Beslutninger. Da imidlertid den forhenværende Minister og Universitetsrektor Kard. Innitzer valgtes til hans Efterfølger, fornyede han straks sin Forgængers Indbydelse og udstrakte den ogsaa til de omkringliggende ikke-tyske Folkeslag, der havde deltaget i Kampene mod Tyrkerne. Programmet blev drøftet, Listen over Talerne opviste mange kendte Navne fra selve Tyskland, og desuden regnede man allerede i Begyndeisen af indeværende Aar bestemt med ca. 30—40000 Deltagere fra hele Tyskland. Saa lagde den tyske Regering den kendte 1000 Marks Afgift paa alle tyske Rejsende til Østrig og spærrede dermed Grænserne. Man haabede, at Spærringen vilde blive ophævet for Kongressens Vedkommende, og indtil de sidste Uger førtes Forhandlinger desangaaende baade fra officiel og højtstaaende privat Side, uden at de førte til et Resultat, og da de tyske Biskopper i de sidste Dage som Svar paa Kard. Innitzers Anmodning om deres Forbøn for Kongressen sendte et Telegram, hvori de ønskede Stævnet Guds Velsignelse, vidste man, at alt Haab var ude.

Man er nu i Almindelighed tilbøjelig til at mene, at det, saadan som Forholdene mellem de 2 Stater har udviklet sig de sidste Maaneder, alligevel er den bedste Løsning, og at de tyske Katholikers Deltagelse vilde have skabt en vanskelig Situation for begge Sider. Hvor ensrettet hele Livet i Tyskland er, naar man lige undtager de strengt religiøse Livsytringer, er almindelig kendt. Men lige saa stærkt som Nationalsocialismen har forstaaet at præge Tysklands Ansigt, lige saa bestemt er den bandlyst fra Østrigs offentlige Liv; der findes ganske vist stærke Sympathier for den blandt Studenterne og i Embedsmandskredse, men Regeringen er fast besluttet paa at opretholde sit Forbud mod Partiet, og efter alle Solemærker at dømme vil det lykkes. Under saadanne Forhold vilde en rigstysk Deltagelse fra katholsk Side have frembudt mange ubehagelige Situationer for begge Parter, og man maa efter de sidste Maaneders Udvikling betragte det som Forsynets Vilje, at Stævnet desværre ikke kan samle alle tyske Katholiker.

G. Scherz. (Fortsættes.)

Den katholske Presse i Holland.

En Sommer-Passiar.

(Sluttet.)

Af ren opbyggelig Karakter er foruden Sognekirkerne Søndagsblade («Kirkeklokker» plejer de gerne at kalde sig) alle de Hæfter, der udgives af de forskellige Ordenssamfund, navnlig af dem, der er virksomme i Hedningemissionen. Det er disse Missionshæfters Opgave at være Bindeled mellem de Patres og Nonner, der i hvide Kjoler bærer Dagens og Varmens Byrder i Tropelandene, og deres Velgørere i Hjemlandet. Der er næppe et Hjem, hvor man ikke holder et eller flere af disse Blade, om det saa blot er for at yde Bidrag til vedkommende Mission.

Ved Siden af disse Missionshæfter udgiver mange Ordenssamfund et eller flere Devotionsblade — navnlig naar de — som Dominikanerne eller Franciskanerne — har en saakaldt tredje Orden eller en eller anden Helgen som St. Antonius eller Gerhardus Majella. Der er endda Klostre, som har deres eget Trykkeri. Som De ser, hersker der paa dette Omraade fri Konkurrence; denne litterær-devotionelle Produktion grænser snart til Overproduktion, og en Begrænsning vilde hverken skade Kulturen eller Religionen.

Da vi har vore konfessionelle Skoler lige fra Børnehaven til Universitetet, er det en Selvfølge, at der findes et Utal af Blade og Tidsskrifter om Skole- og Optragelsesproblemer. Underskole-Lærere har deres eget Organ, og lige fra Mellemskolen til Universiteterne findes der Blade for baade Lærerpersonele og Elever. («Universiteterne» skal her være i Flertal, fordi der ved de neutrale Universiteter er saa mange katholske Studenter, at de har deres egne Blade.)

Skønlitteraturens vigtigste Repræsentanter er »De Gemenschap«, »Roeping« og »Boekenschouw«. I øvrigt er saa godt som alle Katholiker organiserede, hvad enten de er Arbejdsgivere eller Arbejdstagere, om de er Spejdere eller Gedeavlere, om de dyrker Fodspoldspil eller Afstandsmarcher. Og næsten alle disse katholske Korporationer, Organisationer, Klubber etc. har deres Medlemsblade, lokale eller interlokale, illustrerede eller ikke-illustrerede. Navnlig de nye Ungdomsforeninger som K. I. V. (Katholische Jugendvereniging) og den i Udlandet mere kendte Graal-Bevægelse (begge to er Ungpige-Foreninger svarende til den danske K. F. U. K.; K. I. V. er med nogle Afskygninger den samme i fire Bispedømmer, mens De Graal kun omfatter Bispedømmet Haarlem), har deres egne trykte Organer, som er lige saa pulserende af ungdommelig Vitalitet, som disse unge Foreninger og de unge Piger selv er det.

Den rige Fugl og den fattige Fugl.

Nu faar jeg pludselig en Fornemmelse af, at De bliver træt af at sidde eller ligge i samme Stilling. Eller ogsaa har der under Læsningen af min Presse-Passiar sneget sig en Smule Misundelse eller Vemod ind i Deres Sind, fordi vi hollandske Katholiker spiller den rige Fugl, medens de danske Katholiker i en uoverskuelig Fremtid bliver nødt til at nøjes med den fattige Fugls Rolle.

Ak ja, jeg forstaar det saa inderlig godt; i de seks Aar, jeg var deroppe, har jeg haft rig Lejlighed til at maale Afstanden mellem Danmark og Holland i saa Henseende. Men De maa ikke glemme, at her ligger Landet anderledes, og det har det altid gjort. Den saakaldte Reformations Storm rasede ikke saa haardt i vort Land; den naaede ikke til vore sydlige Provinser. Der har saaledes altid været et betydeligt Antal Katholiker af alle Samfundslag. Som Følge af den systematiske Undertrykkelse, der straks blev iværksat fra Calvinisternes Side for at stænge os ude fra alle Statens Embeder, maatte der efterhaanden vokse en Reaktion frem. Det varede flere Aarhundreder, før Katholikerne begyndte at ryste Aaget af sig. Det er først i de sidste hundrede Aar, at Emancipationen efterhaanden er blevet fuldbyrdet: systematisk erobredes nu den Plads i Solen, vi som ærlige, trofaste Statsborgere havde Ret til. Pressen har været et Redskab i denne Strid for vore Rettigheder — og i denne Kamp er Pressen vokset sig saa stor og stærk, som Tilfældet er.

Vore Fædre har haft trange Kaar, saa trange som deres Børn aldrig nogen Sinde vil faa at kende. Den danske Protestantisme bliver aldrig saa fanatisk, som den hollandske Calvinisme altid har været (og dersom den skulde have Viljen, vilde den miste Evnen til at forfølge den ene, hellige apostoliske og romerske Kirke.) — Derfor, mine Venner, lad denne Passiar snarere være Dem til Opmuntring og Trøst.

Elsk Deres beskedne katholske Presse. Vær med til at støtte den og hjælpe den frem. Som alt levende smaat skal den . . . opelskes. Naar Deres Kræfter er saa smaa, har De da sikkert ikke Raad til at spilde eller splitte dem. Ingen maa holde sig tilbage, endsige rive ned, hvad andre prøver at bygge op. *Vis unita fit fortior.* — Samlede Kræfter bliver stærkere. Apostlene i de første Pintsedage var endnu færre end De, danske Katholiker, er det, men fordi de var besjælede af een og samme Aand — den gudommelige Helligaand — har deres Sag sejret over Alverdens Opposition trods dennes mæglige menneskelige Midler.

Naar vi virkelig er besjælede af deres Tro, skal vi ogsaa have Tillid til den samme Aands sejrriige Kraft.

Sammenligningen af Deres danske Presseforhold med vore hollandske skal ikke være en Grund til Mismod, men snarere en Anledning til med mere Begejstring end hidtil at synge Chr. Richardt's smukke Sang:

Altid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kende.
Selv om du til Maalet naar
Først ved Verdens Ende.

H. Land. Nijmegen, Holland.

Steph. Wevers.

Katholske Missioner: Amerika, Australien, Europa.

Nord-Amerika. Hvilke Farer Missionærerne i Polaregne er udsat for, viser følgende to Missionsberetninger. Den ene stammer fra en Missionær ved Stationen Aklavik ved Ishavets Bredder; den anden angaar Ærkebiskoppen af Vancouver.

Det er en Oblatpræst, der fortæller: Paa Jagt blev jeg en Dag overrasket af en tæt Taage, saa jeg ikke kunde finde vor Lejr. I Halvmørke famlede jeg rundt hele Dagen og kunde til sidst ikke længere orientere mig. Da jeg kun var let paaklædt, frøs jeg meget, og mine Tarme skreg af Sult. En Snehøne, som tilfældigvis kom lige for mit Bøsseløb, skød jeg og fortærede raa, da jeg ingen Ild havde. Hen under Aften saa jeg en Skygge glide forbi mig. Et Skud — og et prægtigt Rensdyr laa for mine Fødder. Jeg trak dens Pels af og spiste et Par Mundfulde af dens Fedt. Saa viklede jeg mig ind i Huden for at sove. Jeg vilde da i det mindste ikke fryse.

Pludselig rejste der sig en frygtelig Snestorm, som kom til at vare i 48 Timer. Jeg skar Rensdyret i to Dele, stillede disse to Dele op imod hinanden og krøb ind under dem. To Dage laa jeg saadan. Saa endelig hørte Stormen op. Hænder og Fødder var næsten døde paa mig af Kulde. Jeg rejste mig. Det var bælgmørk Nat, men dette var mit Held, for Stjernerne viste mig Vejen, jeg skulde slaa ind paa for at naa Lejren. Jeg var en vandrende Isklump, da jeg naede frem til Lejren.

Ærkebiskop Anton Pokrowski fra Vancouver rejste om Bord paa en Kuldampfer i December Maaned 1932 til Alaska for at visitere de derværende Stationer, som hørte under hans Distrikt. Dampferen blev Offer for en

frembrydende Orkan. De rejsende ansaas for fortabte, da gentagne Eftersøgninger havde vist sig at være resultatløse. Først seks Uger senere landede en kanadisk Fiskerbaad i Nærheden af Ulykkesstedet, og Fiskerne blev ikke lidt forbavsede, da de her traf to Mænd, som hilste dem med stormende Jubel. Mændene var Ærkebiskop Pokrowski og hans unge Sekretær, som havde reddet sin Biskop fra Døden i Bølgerne. I seks Uger havde de levet næsten udelukkende af Urter, indtil de den 44. Dag blev frelste.

Australien og Sydhavsøerne. Paa Sydhavsøerne tager Spedalskheden saadan til, at Spedalskhedshospitalet paa

Dette er et almindeligt Billede fra Missionslivet i Præfekturet Uraba i Columbia (Syd-Amerika). To spanske Karmelit-Missionærer er netop i Færd med at sætte over den rivende Rio Antazales. Uraba ligger i det nord-vestlige Hjørne af Syd-Amerika, lige hvor den smalle Panama-Landtange begynder. 18 udenlandske Missionærer og 38 indfødte Ordensfolk deler det apostoliske Arbejde imellem sig. (Fides Foto.)

Øen Kavieng (Ny-Irland) er blevet for lille og maa flyttes over til den større Ø Enelchua (ved Ny-Hannover). Paa Regeringens Opfordring har Jesu Hjertes Missionærer fra Rabaul, bistaaet af fire Hiltruper Missionssøstre, overtaget Sjælesorgen blandt de spedalske.

Den for kort Tid siden til Vunapope ankomne Missionslæge, Dr. Brem, har foreløbig fuldt op at gøre, og ogsaa Fru Brem praktiserer allerede som Tandlæge.

Italien. Ved en Missionsfest i den store Aula i det pavelig-gregorianske Universitet i Rom tog ogsaa Præsi-

denten for det katholske geografiske Selskab, den tidligere Guvernør i Eritrea, Konrad Zoli, Ordet og sagde: »Fra dette Sted vil jeg gerne have Lov til at yde min pligtskyldige højtidelige Anerkendelse af de katholske Missionærers fremragende Virksomhed over hele Jordkloden. Jeg gør dette i Institutets Navn, i Venner af den geografiske Videnskabs Navn, i alle Forskeres og Opdagelsesrejsendes Navn, i alle Kolonivenners Navn. Selv i de fjernestliggende, mest ugæstfri og farefulde Egne har netop vi Mænd fra Kolonierne til enhver Tid haft Lejlighed til at træffe disse beundringsværdige Brødre, der som beskedne, ydmyge Christi Soldater opmuntrede os og stod os bi med deres Erfaringer, deres Viden, deres Indflydelse og deres overmenneskelige Godhed. Taleren skildrede derefter et Møde med Ørkenens Helgen, Karl von Foucauld, og sluttede med følgende Ord: »... tro mig, alle Missionærer er af det Stof, hvorfra man skaber de bedste Helgener.«

Svejts. Efter Tyskland, Holland, Frankrig og Italien har nu ogsaa Svejts faaet sin »Miva-Gruppe«. Pater Friedrich Ziegler fra Einsiedeln er Præsident herfor, og det tekniske Arbejde har den bekendte Flyver Marti overtaget. Svejtsernes første Miva-Daad var at skænke en Flyvemaskine til det apostoliske Præfektur Garieb i Syd-Afrika, og Præfektoret har allerede haft stor Nytte af Maskinen.

Presse-Rundskue.

»**Overleveringen om Jesus**«. Bemærkning til Dr. Ditlef Niensens Kronik i »Politiken« af 15.-8.-33.

Ifald Dr. Ditlef Niensens Kronik hørte til Evangelielitteraturen, vilde Bibelkritiken utvivlsomt fastslaa, at den maa være skrevet af tre forskellige Forfattere.

Spalte 3 læser vi, at den oprindelige palæstinensiske Jesusoverlevering maa søges i skriftlige Kilder; de danner Fællesgrundlaget for Matthæus- og Lukasevangeliet og er Nøglen til Synoptikernes mærkelige Overensstemmelser i Valget og Behandlingen af det evangeliske Stof. Det er den kendte rationalistiske Hypothese om en »Talesamling«, indeholdende Jesu Ord, og en »Urmærkning«, fortællende Jesu Liv. — Dette Afsnit er skrevet af Ditlef Nielsen Nr. 1.

Spalte 5 begynder en begejstret Lovtale over Jødernes glimrende Hukommelse, der muliggjorde en fast mundtlig Overlevering om Jesus, inden Skrifterne om ham blev til. »I vor moderne Tid...«, skriver Doktoren, »hører man ofte den Indvending, at Jesusoverleveringen ikke kan have

nogen videre Værdi, naar der er gaaet flere Aartier, inden den blev nedskrevet. En saadan Tale røber Ukendskab til Forholdene i den gamle Orient, hvor mundtlig Overlevering blev plejet med en Troskab, som den moderne Europæer vanskeligt kan gøre sig nogen Forestilling om.«

Men naar Jøderne havde saa glimrende en Hukommelse og saa fast en mundtlig Overlevering, hvorfor saa, uden Spor af Bevis, antage skriftlige Kilder som Grundlag for Evangelierne? Den mundtlige Tradition kan da udmærket godt have bevaret det evangeliske Stof, indtil det første Evangelium, den aramaiske Matthæus, blev skrevet omkring Aaret 60. Hypotesen om en Talesamling og en Markus forud for Matthæus er ganske overflødig. — Afsnittet om den mundtlige Overleverings store Betydning kan umuligt stamme fra Ditlef Nielsen Nr. 1, der holder paa skriftlige Kilder; det maa være skrevet — jeg havde nær sagt af en Katholik — i hvert Fald af en Ditlef Nielsen Nr. 2.

Spalte 8 belærer en Ditlef Nielsen Nr. 3 os om, at »da Templet og hele det jødiske Samfund styrtede i Grus, blev hele det Milieu, som enhver dengang kendte som noget selvfølgeligt og dagligdags, en fremmed og fjern Verden, hvor Fantasien frit kan boltre sig og Traditionsstoffet omformes efter den senere hedningekristelige Dogmatiks Behov.« Jødernes faste mundtlige Overlevering, »som vi Europæere vanskelig kan gøre os nogen Forestilling om«, var altsaa sporløst slettet ud, og den glimrende Hukommelse fortrængt af Fantasien, kun et Aarti efter Jerusalems Ødelæggelse (Ditlef Nielsen lader Matthæus og Lukas skrive deres Evangelier ca. 80-90 e. Chr.), og vi er Vidner til et katastrofalt Hukommelsestab, først og fremmest hos de stakkels Jøder — men mon ikke ogsaa hos Dr. Ditlef Nielsen?

A. Menzinger S. J.

FRA HOVEDSTADEN.

København. A. C. Rektor Hartvig Møller talte d. 6. ds. om Religionsundervisningen i Gymnasiet, som han ønskede formet som en Drøftelse af de Spørgsmaal, som Eleverne har sat sig ind i ved Læsning af filosofiske, biologiske og religiøse Værker. Naar de har lært, ikke at forske, men hvad Forskning er, gennemgaas Kristendommens Hovedværker. Maalet er at lære dem at søge Sandheden, at vække deres Interesse for Religion. I Diskussionen deltog Lektor Albinus, som ønskede en fast Læseplan for at bøde paa de ukvalificerede Lærere, med Vægten lagt paa det centrale i Kristendommen; selv gjorde han sig i øvrigt Umage for at bortskaffe de herskende Misforstaaelser af den kath.

Religion. P. Menzinger var imod fast Læseplan, medens P. Schindler foretrak et fast System, hvori Tingene kunde ses i Sammenhæng. I øvrigt var alle enige om, at det maatte være en Undervisning, ikke en Forkyndelse, der skulde gives i Gymnasiet; Forkyndelsen var de forskellige Kirkesamfunds Sag. Fremmede Religioner maatte fremstilles med Varsomhed, da man egentlig kun forstaar sin egen helt.

FRA DEN VIDE VERDEN.

England. Et helligt Sted midt i Verdensbyen. Det katolske London kan fejre et 30 Aars Jubilæum: for 30 Aar siden bosatte Søstre af den evige Tilbedelse fra Paris's Montmartre sig i Tyburn Klosteret, som laa tæt ved det Sted, hvor Tyburn-Galgen stod; i denne Galge har mange lidt Martyrdøden, lige fra den ærværdige John Houghton og Kartheuserne under Henrik VIII til Ærkebiskop Oliver Plunkett fra Armagh i Irland († 1681) under Karl II. — Midt i det stærkest trafikerede Centrum i Byen hæver sig i Dag en trekantet Galge af Marmor, hvortil mange af Englands Katholiker valfarter.

Søstrene i det nærliggende Kloster paa Boyswater Road beder Dag og Nat for Englands Omvendelse, og vi ser Frugterne af denne Bøn modnes langsomt og sikkert.

Polen. Polens Katholiker fejrer i Aar 200 Aars Dagen for Johannes af Doklas Kanonisation. Han var af Franciskanerordenen, Bernhardinerne, levede samtidig med den h. Johannes af Kenty og var Elev af den h. Johannes af Capistran. Pave Sixtus IV gav Johannes af Doklas det Hverv at drage til Felts mod Vantroen i Vest- og Østpolen, og gennem et 12-aarigt Korstog kæmpede han mod sin Tids Atheisme. Han døde den 29. September efter at have levet et Liv i stadig Opofrelse.

A.C. Onsdag d. 20. Sept. 1933 i »Vesterhus«, Vestervoldg. 115^b: Orlogskaptajn Kai Hammerich; Kirkens Korshær.

Gæstekort à 1 Kr. faas hos Administratores: Pastor Knud Ballin, Palæ 59, Kl. 17-18. Stud. mag. Ellen Nielsen, Nora 2452 v. Mandag Kl. 21-22. Stud. jur. Sv. E. Odgaard, Byen 1149 x, Kl. 18-19.

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

en dygtig, udlært Expeditrice ved Manufaktur i København.

Plads søges:

af tysk Kontormand m. Kendskab til Engelsk; ung Mand søger Læreplads ved Handel (gerne Provinsen); af ung Mand ved Sprogtimer eller som Huslærer.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Sept.	Sept.
17. S. 15. Søndag e. Pintse.	24. S. 16. Søndag e. Pintse. — <i>I konsekreerede Kirker:</i> Kirkevielsesfest.
18. M. Joseph af Cupertin.	25. M. Ferialdag.
19. Ti. Januarius og Lidelsesfæller.	26. Ti. Cyprian og Justina. — <i>I konsekr. Kirker:</i> Kirkevielsesfest.
20. O.*) Eustachius og Lidelsesfæller. — <i>Tamperdag.</i> — <i>Vigilie.</i>	27. O. Cosmas og Damian.
21. T. Matthæus, Apostel og Evangelist.	28. T. Wenceslaus.
22. F.*) Thomas af Villanova. — <i>Tamperdag.</i>	29. F. Michael, Ærkeengel.
23. L.*) Linus. — <i>Tamperdag.</i> *) Faste- og Abstinensdag.	30. L. Hieronymus.

Sept.

Ugens Messebønner.

17. S. 15. Søndag e. Pintse (706—542); 2. *Sæt Bønner:* Frans af Assisis Saarmærker (1079—917).
18. M. Joseph af Cupertin (1080—918).
19. Ti. Januarius og Lidelsesfæller (1081—919).
20. O. Der kan i Dag vælges mellem 3 Messer:
1. *Tamperdagen* (717—553); 2. Eustachius og Lidelsesfæller ([28]—[28]), 3. *Vigilien* ([2]—[2]); *Slutningsevangelium:* *Vigiliens* (1082—920).
2. *Vigilien* ([1]—[1] med særligt *Evangelium* (1082—920); 2. Eustachius og L. ([28]—[28]), 3. *Tamperdagen* (717—553); *Slutningsev.*: *Tamperdagens* (720—555).
3. *Eustachius og Lidelsesfæller* ([27]—[28]); 2. *Tamperdagen* (717—553), 3. *Vigilien* ([2]—[2]); *Slutningsev.*: *Tamperdagens* (720—555).
21. T. Matthæus, Apostel og Evangelist (1083—920).
22. F. *Tamperdag* (722—556); 2. Thomas af Villanova (1085—928), 3. Mauritius og Lidelsesfæller. — *Eller:* Thomas af Villanova (1085—928); 2. *Tamperdagen* (723—556), 3. Mauritius L.; *Slutningsev.*: *Tamperdagens* (307—832).
23. L. *Tamperdag* (725—558); 2. Linus ([9]—[9]), 3. Thecla (1086—929). — *Eller:* Linus (1086—929); 2. *Tamperdagen* (725—558), 3. Thecla (1086—929); *Slutningsev.*: *Tamperdagens* (732—561).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Hjem i Rom.

Befalende Gæster modtages i vort komfortable Hjem i Rom paa billige Betingelser. Beliggenheden meget central mellem St. Maria Maggiore og Laterankirken, god Sporvognsforbindelse til St. Peters og Paulskirkerne samt til alle Dele af Rom. Nærmere ved skriftlig Henvendelse til

Frkn. Marie Michelsen og Dagmar Mathiesen.
Via Mecenate 59, Roma.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 39.

Søndag den 24. September

1933

INDHOLD: Forfølger Kirken Jøderne? II. — Alt dette skal tillægges eder. — Til Vejledning ved de aabne Kirkedøre. — Tyskernes Helligaar. — Presse-Rundskue. — Paa Lytterpost. — Nye Bøger. — Brevkasse. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Forfølger Kirken Jøderne?

II.

Den anden Kilde, der giver paalidelig Viden om Kirkens Forhold til Jøderne, er den kanoniske Ret. Ved første Øjekast maa det ganske vist se underligt ud, at Kirken har Love for Mennesker, der ikke falder ind under dens Jurisdiktion, fordi de jo ikke er Medlemmer af Christi Rige paa Jorden. Men i Aarhundredernes Løb er der indtruffet Omstændigheder, der nødvendiggjorde en Ordning af Forholdene ad Lovens Vej, og man ser ganske tydeligt, at Kirken forfølger to Maal med sine Bestemmelser om Jøderne.

Paa den ene Side vilde Paverne beskytte dem mod Forurettelser fra fanatiske eller ondsindede Kristnes Side. I Tiden mellem det 12. og 15. Aarhundrede udstedtes der saaledes flere Buller, som tog sig af Jøderne ganske i Almindelighed og straffede Vold og Overgreb mod dem med Ekskommunikation. En særlig Anledning til at træde i Skranken for de hjemløse fik Paverne

under de store Jødeforfølgelser i Korstogstiden, og naar man ellers beskyldte dem for Forgiftning af Brønde, Vanhelligelse af Hostier og Drab af kristne Børn ved deres hemmelige Gudstjenester. Endvidere blev det ved den kirkelige Lovgivning forbudt at tvinge voksne Jøder til at lade sig døbe eller at døbe deres Børn under syv Aar mod Forældrenes Ønske.

Ud fra disse Kendsgerninger bør altsaa Spørgsmaalet, om Kirken forfølger Jøderne, besvares saaledes: »Nej, det gør den ikke; tværtimod, den har beskyttet dem mod Uret.«

Imidlertid finder vi i de gamle Lovsamlinger ved Siden af disse Bestemmelser ogsaa andre, der tager Sigte paa de Kristnes Beskyttelse mod Uret eller skadelig Indflydelse fra jødisk Side. Først og fremmest ønskede de kirkelige Myndigheder, at Jøderne ikke skulde bringe den kristne Tro og dermed den kristne Livsførelse i Fare. Derfor blev der flere Gange givet Love mod Talmud*) og kristendomsfjendtlige Skrifter. Desuden maatte der skrides ind imod Aager. Endvidere blev Ægteskab mellem Kristne og Jøder erklæret for ugyldigt, en Lovbestemmelse, der staar ved Magt endnu den Dag i Dag, for saa vidt det drejer sig om katholske Kristne (medmindre der er opnaaet Dispensation). Kristne maatte ikke tage Tjeneste hos Jøder, ikke spise hos dem og ikke lade sig behandle af deres Læger. Jøderne blev udelukket fra Embeder og akademiske Grader; de maatte ikke handle paa de kristnes Helligdage; de maatte ikke bo hos Kristne, ikke deltage i kristne Bryllupper eller Begravelser, ikke betræde vore Kirker og ikke handle med kirkelige Genstande. Ret besværlig var Loven om, at Jøder skulde være kendelige ved deres Klæde- dragt og bo særskilt i deres egne Kvarterer.

Den nye Kirkelovbog af 1918 har ikke mere noget om Jøderne, og allerede længe før var de fleste af disse Bestemmelser ophævet ved Sædvaneretten.

Ved Hjælp af dette Materiale kommer vi nu til det samme Resultat som ved Betragtningen af Liturgien. Kirken er sig den Modsætning i Troen vel bevidst, der bestaar mellem Kristne og Jøder, og den skjuler

*) Talmud er Samlingen af jødiske Overleveringer, der af Jøderne betragtedes som Regel og Rettesnor for deres Livsførelse.

ikke noget i saa Henseende. Men dens faste Holdning, naar det gælder om at bevare og forsvare de kristne Trossandheder, hindrer ikke Kirken i at kræve og øve den af vor Frelser paabudte Retfærdighed og Kærlighed. At Opfattelserne angaaende de borgerlige Rettigheders Fordeling har været anderledes i gamle Tider end nu, er en kendt Sag og Nøglen til Forstaaelse af de Bestemmelser, som vi Nutidsmennesker finder stødende i den ældre Lovgivning.

F. K.

Alt dette skal tillægges eder.

I en Tid som den, vi lever i, da politiske Partier skifter Farve som Kamæleoner, nationaløkonomiske Systemer falder sammen som Korthuse, og Stats- og Socialøkonomi bobler og gynger som Hængedynd, kan det være vanskeligt at skelne mellem Guld og Talmi, Lys og Lygtemænd, og navnlig mellem, hvad der er gennemførligt, og hvad der er haabløst.

Naar jeg derfor i det følgende skal tale om den Bevægelse i England, der kalder sig »Tilbage til Landet«, saa skal jeg vel vogte mig for at knytte nogen Kritik dertil. Fremtiden vil vise, om der endnu er saa megen Idealisme blandt Folk, at noget saadant kan lade sig gøre.

Maalet er en Slags Tilbagevenden til Naturen, men inden for fornuftige og rimelige Grænser og paa et religiøst Grundlag.

Det er Planen at danne katholske Landbrugskolonier med Selvforsyning for alle Fornødenheder som Grundlag. Man vil opkøbe sammenhængende Jordarealer af en saadan Udstrækning, at de kan deles i Gaarde, der hver for sig er store nok til at ernære en Familie, og ikke større, end at en Familie uden fremmed Hjælp kan drive dem. Der opstaar saaledes en Koloni.

Alt Arbejde skal udføres af Medlemmerne, og alle Fornødenheder skal dækkes af Jordens Frembringelser. Brød skal bages af det Korn, der avles, Klæder skal væves af Faarenes Uld, Linned af Markens Hør; Mælk, Ost, Smør, Kød, Flæsk — alt skal produceres af Beboerne selv.

Mændene skal pløje, saa, høste og sørge for Kreaturerne og de udendørs Arbejder. Kvinderne skal spinde, væve, bage og passe Huset og Børnene. Børnene skal læse og lege. — Alle skal bede.

Der er dog Ting, som kræver Medvirken af Folk, der ikke er Jorddyrkere. Det vil være nødvendigt at have Haandværkere inden for Kolonien; der vil blive Brug for Ting, som Jorden ikke frembringer, som Jern, Kul o. l. Der maa ogsaa tænkes paa Læge, Sygepleje, Skole o. a.

Til at forskaffe disse Ting og til at lønne disse Mennesker skal det Overskud anvendes, som man forventer, at Driften af Jorden vil indbringe udover Familiens daglige Fornødenheder.

Da det er Meningen, at Kolonien i Hovedsagen skal rekrutteres af Folk fra Byerne, hvadenten de i sin Tid er dragne derind fra Landet, eller de kun længes mod Landet, saa opstaar der den Vanskelighed, at disse Mennesker ikke er tilstrækkelig landbrugskyndige til at kunne give sig i Lag med en saadan Opgave. De vilde i alt Fald komme til at betale dyre Lærepenge. Derfor vil man til at begynde med købe nogle Gaarde, der skal drives som en Slags Landbrugsskoler. Efter Uddannelsen skal Eleverne fordeles til Kolonierne.

Denne Begyndelse er allerede gjort. Senere haaber man, at Uddannelsen vil kunne foregaa i selve Kolonierne, og de Gaarde, der nu er indrettede som Skoler, vil saa kunne omdannes til Kolonier.

— — —

Det lyder som en Utopi, og det virker som en Luftspejling fra en lykkeligere Verden:

Smaa velholdte Gaarde, spredt over Egnen, men samlede om Kirken, som danner Midtpunktet.

Lykkeligere arbejdende Familier, der lever et nøjsomt Liv, men ingen lider Nød.

Hver paa sit eget, men samlede i fælles økonomisk Interesse.

Een fælles Tro og een fælles Hyrde — en Kommunitet, i hvilken Idealerne gælder mere end Interesserne, og Guds Bud er den højeste Lov.

Dersom dette lader sig praktisk gennemføre, saa vil

her opstaa Enklaver, hvor det sociale Problem er løst. Dersom alle Mennesker vilde holde de ti Guds Bud, saa behøvedes der ingen andre Love.

Den eneste Mulighed for, at en saadan Plan skal kunne realiseres, ligger i Christi Ord: »Tragter først efter Guds Rige og hans Retfærdighed, da skal alt dette tillægges eder.«

J. H.-L.

Til Vejledning ved de aabne Kirkedøre.

I et protestantisk Land som Danmark, hvor Værdien og Betydningen af de »aabne Kirkedøre« vel ingenlunde savner Forstaaelse, men har vanskeligt ved at trænge igennem i Kirkefolkets Bevidsthed, hænder det ofte, at de katolske Kirker og Kapeller drager Gæster til sig. Nogle kommer af Nysgerrighed, andre følger en Trang til Oplevelse af noget for dem fremmedartet, atter andre længes maaske efter en Stund i Hvile og Andagt. Om dem alle gælder det, at de vil være baade Præst og Menighed velkomne — ja, at Kirken kun kan ønske deres Tal saa stort, deres Besøg saa hyppigt som muligt. Alle Veje fører til Rom — ingen af dem skal være spærret af lukkede Porte eller andre Hindringer.

Erfaringen har vist, at det store Flertal af disse velkomne Gæster ved deres Opførsel og Holdning tilkendegiver fuld Forstaaelse af de Hensyn, der skyldes Stedet. De Tilfælde, hvori disse Hensyn tilsidesættes, er saa sjældne og i Reglen af saa uvæsentlig en Karakter, at der kan ses bort fra dem. At dette med Rette kan siges, tjener dansk Kultur til Ære.

Naar imidlertid Kirkedørene staar aabne paa vid Gab for alle og enhver, der gaar forbi, og naar Kirker og Kapeller ligger paa Alfarvej i et Land, hvis Befolknings overvejende Flertal tilhører den lutherske Statskirke, saa kan der rejses det Spørgsmaal, om nu ogsaa den katolske Kirke paa sin Side har gjort, hvad der kan ventes af den, for at forberede de velkomne Gæster paa det Besøg, de agter at aflægge, og give dem en Vejledning til Fremme af

deres Forstaaelse for Højheden og Helligheden i det Rum, hvis Tærskel de staar i Begreb med at overskride?

Saa vidt min personlige Erfaring strækker, vil jeg være tilbøjelig til at svare benægtende paa dette Spørgsmaal. Derfor blev jeg glædelig overrasket ved under en tilfældig Sommerrejses Besøg i Randers paa den derværende smukke, lille katholske Kirkes indre Dør at finde følgende trykte Opslag:

Til den Besøgende!

Denne Kirke tilhører Verdens største kristelige Samfund, den romersk-katholske Kirke, der har omtrent 360 Millioner Medlemmer.

Det, der forkyndes her, er det samme, som blev forkyndt her i Landet i enhver Kirke før Reformationen, — det samme, Christi Apostle og deres Efterfølgere alle Dage har forkyndt.

I denne Kirke er De og andre Besøgende ikke alene. Thi i Tabernaklet midt for Højaltret er Jesus Kristus til Stede lige saa virkeligt, som han var det i Bethlehem og paa Korset paa Golgata. Derfor knæler Katolikker foran Altret, og derfor beder vi Dem vise Ærbødighed og ikke tale højt i Kirken.

De Statuer og Billeder, som De ser, er ikke Gudebilleder. De svarer til de Fotografier, som minder om Deres Forældre og Venner, naar De er borte fra dem. Naar De ser en Katolik knæle foran et af disse Billeder, maa De altsaa ikke tro, at han tilbeder det. Han beder blot den, som Billedet fremstiller, om at bede for ham hos Gud, — paa samme Maade som De kan bede en god Ven om at lægge et godt Ord ind for Dem.

De maa heller ikke undre Dem over Indsamlingerne: de er under Messen en Deltagelse i Ofret, ellers en Bøn om Hjælp til Deres Medmennesker. At give er frivilligt.

Tro for øvrigt ikke det onde og nedsættende, som fortælles om den katholske Kirke. At 360 Millioner Mennesker, deraf mange af de dygtigste og bedste, slutter sig til den, burde gøre Dem tvivlende overfor nedsættende Paastande om Catholicismen.

Tænk alvorligt og retfærdigt, saa hører De begge Parter og danner Dem selv en Mening.

Naar De ønsker at høre den katholske Opfattelse af en Sag eller ønsker Svar paa et religiøst Spørgsmaal, saa søg det i de katholske Bøger, eller henvend Dem til en Præst i den katholske Præstestand.

Efter min Mening giver denne Henvendelse til Kirkens Gæster af ikke-katholsk Tro netop den korte og klare Vejledning, der er Brug for, og dens Form synes mig lige saa værdig som sprogligt tiltalende. Alt, hvad Formaålet kræver, er her sagt, saa enhver kan forstaa det og vil modtage et umiddelbart Indtryk af stemningsfyldt Alvor.

Uden at blande mig i Forhold, der ikke vedkommer mig, vilde jeg tilraade, at Opslag nøjagtigt som dette — hvis mig ubekendte Forfatter fortjener varm Anerkendelse — blev anbragt paa et iøjnefaldende Sted ved Indgangen til alle katholske Kirker og Kapeller, hvis Døre her i Danmark staar aabne for Gæster.

Opslaget i Randers var trykt med en kraftig, letlæselig Type og anbragt i Ramme under Glas. Det vilde være en smuk Opgave for en dekorativ Kunstner at give Teksten — hvorved efter min Mening intet er at ændre — en kaligrafisk Udstyrelse, f. Eks. med Motiver fra Kloster-Haandskrifter til Initialerne, saaledes at Vejledningen ogsaa i ydre Henseende, uden at Tydeligheden i nogen Maade derved behøver at blive forringet, kom til at fremtræde som et Vidnesbyrd om gammel katholsk Kultur paa dansk Jord.

Franz v. Jessen.

Tyskernes Helligaar.

(Sluttet.)

Kongressen i Wien forløb yderst vellykket. Gamle østrigske Politiofficerer udtalte, at de i hele deres Levetid ikke havde set en saa vældig Demonstration. Den fhv. ungariske Ministerpræsident Huszar sagde ved en fortrolig Sammenkomst for Pressefolk, at han havde været med til flere tyske Katholikentage, men ingen havde gjort et saa overvældende Indtryk paa ham som denne. Lignende Udtalelser fremsattes af flere højtstaaende Personligheder fra Ind- og Udland.

Foruden den hellige Faders Legat, Patriarken af Venedig, Kard. La Fontaine og Kard. Innitzer deltog ogsaa Kardinalerne Hlond af Polen, Seredi af Ungarn og Verdier fra Paris i Kongressen og en lang Række af Biskopper og Prælater, ca. 40; endvidere Tusinder af Præster snart i deres sorte Soutaner, snart i Rochet, medens mange Tusinde læge Gæster fra Udlandet, Titusinder fra Provinsen og

St. Stefans Kirke, Wiens Vartegn, som blev bygget færdig for 500 Aar siden.

Wienere i Hundredtusindvis overværede Festerne. Fra det Øjeblik, da Wiens Kirkeklokker ringede Kongressen ind, til den var forbi, stod ogsaa hele Gadebilledet i Kongressens Tegn: talløse Sporvognstog, forbi-dragende Ungdomsforeninger, med klingende Spil. Nonnerne værdige Skarer, Ordenspolitiet i sine grønne Uniformer, myldrende Menneskemasser, brogede Folke-dragter fra Alpedalene, Faner og Bannere og festligt pyntede Butiksvinduer, alt vidnede om, at Wien var belejret af Kongressens Folk, og at de var mange.

Det er udelukket at skildre Kongressens Forløb fra først til sidst; den bød paa saa mange Forsamlinger, Møder, Foredrag, Gudstjenester, Generalforsamlinger, Koncerter og Udstillinger, at alene de Beretninger, som Katholikdagens fortræffeligt organiserede Pressetjeneste udsendte, danner et stærkt Bind. Jeg foretrækker derfor under nogle faa Overskrifter at samle Hovedindtrykkene og saaledes at fastholdede uforglemmelige Oplevelser.

De vigtigste Foranstaltninger.

Med en gribende Hyldest til Korset indlededes Kongressen Fredag d. 8. Sept. om Aftenen. En stjerneklar Nat hvævede sig over Karlspladsen — Kongressen var overhovedet velsignet med det herligste Vejr, et »Kaiserwetter«, som Wienerne sagde — og saa langt Øjet kunde se, stod tæt-pakkede Menneskemasser og fæstede deres Blik paa det kæmpestore Lyskrucifiks, som var rejst mellem Façadens to midterste Søjler. Timer i Forvejen var de forskellige Organisationer opmarcheret, og endelig stiger Kardinalerne op til deres Troner foran Indgangen til Kirken, og Kardinal Innitzers

Stemme høres gennem Højttalerne, tydeligt, selv i de omkringliggende Gader. Han byder alle Brødre og Søstre Velkommen, og saa kalder han deres Repræsentanter og Faneafdelinger frem til Korset. Der aflægger Stamme efter Stamme i korte mandige Ord deres Troskabsed til Korset og den Korsfæstede. Der er Tyskere fra Banat, Bøhmen, Elsass, fra Østrigs Lande etc., og da de alle er færdige, taler Kardinalen endnu engang: »I Aanden kalder jeg ogsaa, kalder vi alle de Brødre, som sikkert saa gerne vilde have været til Stede og ikke kunde komme; heller ikke de skal være udelukket fra denne Højtids Velsignelse.«

Midt imellem Karlskirkens vældige Søjler var rejst et stort gennemlyst Kors, foran hvilket Repræsentanter for de tyske Stammer, for Ungdommen og Børnene, bragte deres Hyldest til Forlæseren.

I tre Hovedforsamlinger med hver mindst to store Taler, som blev holdt i Praters Stadion, der rummer ca. 60,000 Tilskuere, afvikledes derefter Dagens ideelle Program, der omhandlede Europa som kristeligt Folkefællesskab og det tyske Folks Stilling dertil. Særlig udmærkede sig ved sin Lødhed P. G. Bichlmairs Festtale om »Fra Trossplittelse til Trosenhed«. Den indeholdt saa mange ogsaa for os Nordboere aktuelle Tankegange, at det vilde lønne sig at bringe den in extenso.

I øvrigt maa som Kongressens Højdepunkter betegnes: Børnenes Hyldest paa Karlspladsen, den eucharistiske Procession fra Stefanskirken til Votivkirken, Festgudstjenesten i Schönbrunn Søndag den 10. og samme Dags Eftermiddag Ungdommens Festspil i Stadion.

Til Børnenes Hyldest foran Korset havde 25,000 Piger og Drengene indfundet sig Lørdag Eftermiddag; i et lille Mysterispil viste de deres unge Hjerters Kærlighed og Troskab til Herren. Jublende hilste de med smaa Vimpler Kardinal Innitzer og den hellige Faders Legat, der holdt en lille Tale paa Italiensk til dem. Mgr. Mörzinger, Redaktøren for »Wiener Kirchenblatt« og Føreren for Wiener-Børnene kunde være tilfreds med denne Fest og Hyldest.

Til Festgudstjenesten ved Schönbrunner Slotet maatte en General bruge sin strategiske Viden for at faa alle de Masser anbragt, der strømmede til det gamle Kejserslot, foran hvis Façade, ud mod Gloriette, var rejst et Alter samt Troner til Kardinalerne og Plads til Regeringens første Mænd. Det lader sig ikke beskrive, hvilket farveglad Billede de ca. 300,000 Mennesker frembød, der ved Hjælp af en Forbeder og et ypperligt System af Højttalere bedende og syngende kunde følge med i den liturgiske Fællesmesse, som Kardinallegaten læste. Alt, hvad Østrig og især Wien havde at frembyde af højtstaaende Prælater og katholske Embedsmænd, af Universitetsprofessorer og Officerer, af Ordener og Foreninger, af Studenterkorporationer, var her forsamlet og lyttede især til Kardinallegatens Opfordring om at blive forenet med Christus, Vinstokken, og at bære Frugt hjem fra det vældige Stævne.

Imponerende var ogsaa Ungdommens Opmarch i Stadion samme Dags Eftermiddag, hvor over 8000 Drengene og Piger, unge Piger og unge Mænd virkede med i brogede Dragter og med klingende Spil frydede de 60000 Tilskuere. De opførte et storslaaet Mysterispil, hvor alle Stænder, Arbejdere, Bønder, Intellektuelle, Præster kom hen til St. Mikael, der i Sølvrustning stod foran et Alter med et højt-ragende Sølvkors, og modtog hans Formaninger eller aflagde deres Troskabsed. Dette Mødes Højdepunkt blev naaet, da Kardinal Innitzer henimod Aftenen, medens Dæmringen allerede faldt over Arenaen, steg ned i den med det Allerselligste i sine Hænder. Før han velsignede Ungdommen, aflagde Tusinder af Unge paa Kardinalens Spørgsmaal deres Bekendelse til den sande Kirke, deres Løfte om Kamp for Renhed, deres Forsikring om at hjælpe deres Medmennesker og arbejde i Kirkens Tjeneste. En Andagt uden Lige greb den vældige Menneskemasse, da Velsignelsen lystes til Slut.

Endvidere maa en Foranstaltning ikke glemmes, som fandt Sted i Wiens Hjerte. Lørdag Aften var Ringstrasse i mange Timer spærret for al Trafik, og gennem de tæt opstillede Menneskerækker paa begge Sider drog en Hærskare af katholske Mænd, unge, gamle, til Fods eller til Hest, bedende eller syngende, og mest tavs, med Fakler eller Lys

i Hænderne fra Stefanskirken til Votivkirken, hvor den eucharistiske Procession afsluttedes med en Andagt. Det var et ubeskriveligt Indtryk at se ca. 70,000 Mænd drage denne Vej, i det Wien, som for et Aarti siden endnu stod i Frafaldets Tegn og opviste saa mange andre Symptomer paa religiøst Forfald. Alle var dybt bevægede over denne Hærskare af fromme Mænd, som varslede en bedre Fremtid for det katholske Østrig.

Personligheder paa Kongressen.

Vi tænker her ikke paa alle de Navne, som har Klang i Østrig og de omliggende Lande, thi det er umuligt at optælle dem allesammen. Ligesom det gamle Kejserhus havde sendt 12 af sine Medlemmer, var Kirken, Adelen, Hæren, Regeringen, Kunst og Videnskab talrigt repræsenteret. Men hvem var Folkets Yndlinge, som Masserne rent umiddelbart skænkede deres Gunst?

Her maa vi fremfor alt nævne Kardinal Innitzer, der ved sit hjertelige Væsen parret med Værdighed blev hilst med Begejstring, hvor han viste sig. Eet Aar har været nok til at gøre Kardinalen til Wiens populære Mand, samtidig med, at den forhenværende Socialminister, Professor og Universitetsrektor er blevet en Biskop af stort Format.

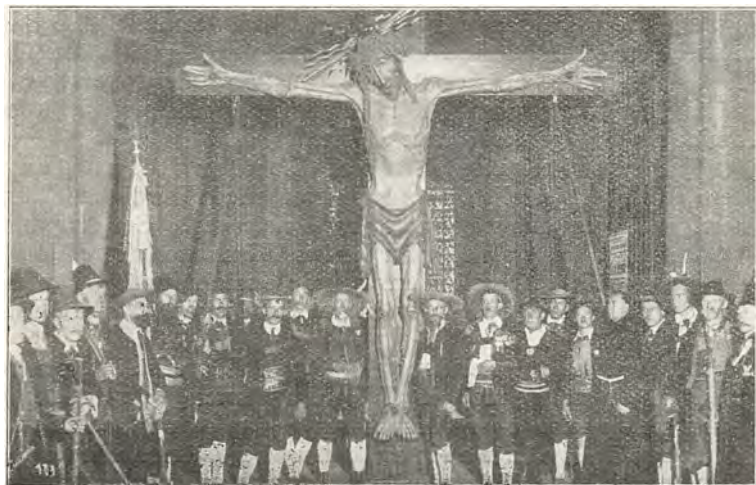
Til Stævnets Præsident — Fyrst Löwenstein maatte nøjes med at sende et Telegram, hvori han ønskede Guds Velsignelse over Kongressen — valgtes Professor Klemens Holzmeister, den berømte Arkitekt og Kunstner. Dette Valg var symbolsk; den veltalende Professor fra det troende Tyrol havde sørget for, at den kristelige Kunst var rigt repræsenteret paa Kongressen, og uden maatte man bifalde en udenlandsk Redaktørs Bemærkning, at mange af den Slags Kongresser, han havde set i Tyskland, maaske var endnu strammere organiseret, men Wiens Katholikentag var netop et hjerteligt, herligt og farveprægtigt Kunstværk.

Forbundskansleren Dr. Dollfuss stod dog utvivlsomt højest i Folkets Gunst. Naar den lille Mand med sit Smil over hele Ansigtet og venligt nikkende til alle Sider passerede Rækkerne, naar han med sin stærke Stemme talte til Massen, eller naar han højt til Hest lod Hær og Festtog defilere forbi sig, da slog endeløs Jubel ham i Møde. Om man var med til Akademikernes Møde, til Ungdommens Fest, til Bøndernes Stævne, altid var Dollfuss den Personlighed, der havde mest Tag i Masserne. Forbundspræsidenten Miklas, hvis nære Ven Professor Foltin mange vil huske fra hans mange Sommerophold i København, traadte ikke saa meget frem, men naar han holdt

en Tale, kunde man være sikker paa, at han tiltvang sig Publikums Opmærksomhed og ikke skjulte sit gode katolske Sindelag.

Af Talernes Strøm.

Blandt den blændende Fylde af Retorik, som en Kongres af denne Art altid vil byde paa, vil jeg kun citere nogle Udtalelser, som fik Masserne til at udbyrde i begejstret, endeløs Jubel og kan interessere alle Katholiker. Naar de førende Mænd i Østrig, Statsmænd af Rang saa ganske klart og uden Omsvøb bekendte sig til Kirken og

Tyroler-Bønder kom, f. Eks. v. den euchar. Procession, med et stort Krucifiks, som de selv havde skaaret, i Træ, og som de var 16 Mand om at bære.

uforfærdet fremsatte deres helt katolske Program, da sukkede mangen en udenlandsk Taler, ogsaa fra helt katolske Lande: Saadant noget kan man ikke høre hjemme hos os, maaske overhovedet ikke i det øvrige Europa.

En af de største Taler, som selve den hellige Fader telegrafisk lykønskede ham til, holdt *Dr. Dollfuss* under brusende Jubel paa den første Hovedforsamling i Stadion. Han sagde bl. a.:

»Det maa være enhver, der er ansvarlig for det offentlige Livs Udvikling i dette Land magtpaaliggende, — lige meget om han er overbevist Katholik eller ej — at de katolske Grundsætninger gennemføres i Opdragelsen og i hele Folkelivet ... Naar Ungdommens Blik er himmelvendt, naar der bliver sagt til Ungdommen: Du maa ikke stjæle! Du maa ikke lyve! Du maa ikke bedrive Utugt! Naar Ungdommen

henvises til Menneskets overnaturlige Sendelse, og den faar at vide, hvad den skal gøre eller lade være med; naar man fremfor alt indprenter vor Ungdom Grundsætningen: Elsk din Næste som dig selv! Naar Børnene ikke opdrages med almindelige Humanitetsfraser, men med ægte, dybt forankrede kristelige Grundsætninger og til karakterfulde, ansvarsbevidste Mennesker, da har Staten heri den allerstørste Interesse ... Derfor er det Statsmandsvisdom, naar det religiøse Liv fra det Offentliges Side fremmes og støttes saa meget som muligt.«

»Ja, vi vil oprette en kristelig, tysk Stat i vort Hjemland.

Fra et af de store Møder i Stadion. Sidd. fra v. Forbundspræs. Miklas, Kard.-Legat La Fontaine, Kard. Innitzer, Forbunds kansler Dr. Dollfuss, Bag Kard. Innitzer Fystinde Starhemberg.

Vi behøver kun at holde os til den hellige Faders Encyklikaer; de er vore Vejvisere, hvorledes Statslivet skal forme sig i vort Hjemland. Den nuværende Regering er enstemmig besluttet paa at genopbygge Staten og Statens Økonomi i kristen, tysk Aand. Vi vil gøre Stænderforfatningens Former og Ideer, som Encyklikaen »Quadragesimo anno« saa smukt forkynder, til Rettesnor for vort Forfatningsliv. Om vi end er et lille tysk Land, har vi dog den Ærgerrighed at være det første Land, som i sit Statsliv virkelig adlyder denne herlige Encyklika.»

I Kejserborgens stilfulde Festsal afholdt Akademikerne deres Møder. De enkelte »Studentenburschenschaften« Chargerede med deres Skov af Bannere i Forgrunden var et farveprægtigt Billede, ligesom den øvrige Sal med alle Studenterhuer, Ordener og Uniformer. Her holdt Professor

Hollnsteiner en Tale om den katholske Akademikers Opgave i vor Tid, hvoraf vi citerer:

»Vi kan ikke se vor Frelse i en Autoritetsstat, som for-guder selve Staten, en Stat, som ikke ser andet i Gud end en god Aand, der tjener Nationen. Lad det i denne Sammenhæng være sagt klart: *Vi afviser enhver Statsreligion, som nedværdiger Kirken og Religionen til Statens Tjenerinde. Vi vil ikke have noget til fælles med en tysk Nationalkirke, med »den tyske Aands« Religion, hin Blanding af Luther, Kant, Fichte, Hegel, Goethe og Rester af en gammel-nordisk Naturreligion.* Vi husker tværtimod, at kun de germaniske Stammer overstod Folkevandringens Storme, som havde forenet sig med den romerske Kirke.«

Forbundsminister *Dr. Schuschnigg* holdt en Tale for Kongreganisterne, som vakte betydelig Opsigt, fordi den med begejstrede Ord bekendte sig til Kongregationstanken. Vi fremhæver:

»Med dybeste Bevægelse kommer jeg som Undervisningsministeriets nuværende Leder og som Kongreganist til jer, overvældet af den mægtige Tilstrømning af troende, som er kommet for at hylde Korset, Katholikstævnets Tegn. Alt dette er en uhyre Bekendelse, og Massen er nødvendig for at ryste Almenheden vaagen, men den er for lidt i sig alene. Man trænger til en aandelig Central, som kan bære Fundamentet, hvortil denne store Bygning kan forankres. Denne Central, dette Udvalg, skal Kongregationerne være. Det er ikke deres Opgave at strække sig i Bredden, men at gaa i Dybden ... I, Kongregationer, er den katholske Intelligens' unge Garde ... *Naar I opfylder jeres Pligt, da siger jeg som Undervisningsministeriets Chef: jeg vilde helst ikke se noget Gymnasium uden Kongregation.*«

Ogsaa *Forbundspræsident Miklas* holdt en Tale, af hvilken vi citerer hans Hyldest til den Hellige Stol. Efter at Præsidenten havde fastslaaet:

»Sækularisationens Epoke i det europæiske Aandsliv, som gjorde sig saa uhyggeligt gældende i det private og offentlige Liv, hælder mod Afslutningen, og efter den voldsomme Uddrivelse af kristelig Aand fra Folkenes Liv, hvorved tidligere Generationer syndede groft, maa man nu igen begynde med at hente Helligdommene tilbage!«

rejste hele Forsamlingen sig og paa hørte staaende den entusiastiske Hyldest til Paven:

»Hadets og Bagtalelsens Bølger har ganske vist i 1900 Aar ombrust ham, der forkynder for Verden den evige Sandhed, og Forfølgelsens Storme suser hen over ham. Sed non prævalebunt! Urokkelig og ubrudt staar Petri Klippe i

Tidernes Storm. Og stærkere end nogensinde lyder ogsaa i vore Dage Klippemandens Røst ud i Brændingen og giver Millioner Gange Genlyd i de troendes Hjerter paa Jorden. Til Gavn for alle, til Skade for ingen forkynder han frygtløs Sandheden fra Himmelen for den lyttende Menneskehed, lærer den dybeste Grund til og det helligste Pant paa Frelsen, beskytter den kristne Tros og Morals Fundamenter, formaner uden Ophør alle til Kærlighed og Forsoning, Folkene til Endrægtighed og Fred, støtter og forsvarer med lige stor Energi og Kraft den af Gud indsatte Autoritet og den sande moralske Frihed ... Evig Tak skylder Jordkredsens Folk Kristenhedens Fader!«

Taler som de, ovenstaaende Prøver er taget af, hørte til Kongressens største Oplevelser; de bidrog i høj Grad til, at mange tænkte som Kard. Verdier, der efter sin Hjemkomst udtalte til »La Croix«, at Kongressen virkelig var en af de største og smukkeste Kundgivelser, som det havde været ham forundt at se, fordi Landets højeste Myndigheder forenedes med Folket i samme Tro og til samme Bøn. De store Festsdage aflagde Vidnesbyrd om, at det katholske Østrig efter alt at dømme gaar en Opgangstid i Møde. Ja, tænker man bl. a. paa den katholske Presses, især »Reichspost«s, Aktivitet, Ungdomsorganisationernes Vækst, den patriotiske Bevægelses Fremgang, som gaar Side om Side med en katholsk Renæssance, der f. Eks. viser sig deri, at Forsvarsministeren Vaugoin lod Krucifikset ophænge i Soldaternes Kaserne og heftede Gudsmoderbilledet til Regimenternes Faner, da er det ikke et forfængeligt Haab, at det store Stævne vil slaa Bro til en lykkeligere og lysere Tid i Troens Tegn. G. Scherz.

Presse-Rundskue.

Blandede Ægteskaber. »Berlingske Tidende«s Kirkeside af 10. 9. harmes over den katholske Kirkes Intolerance angaaende blandede Ægteskaber. Som Belysning af »den oprørende Samvittigheds- og Religionstvang«, den katholske Kirke udøver, anføres der et svensk Tilfælde: der er afgivet edeligt Løfte om katholsk Børneopdragelse; den katholske Mand dør; Enken gifter sig med en Protestant, og Børnene bliver trods Løftet opdraget protestantisk; det ene Barn dør; »en romersk Præst opsøger Moderen og erklærer Barnets Død for Guds Straffedom«.

Naar Kirken lægger sin Haand paa et blandet Ægteskabs Børn, er dette hverken Magtbegær eller Vold paa

Samvittighederne. Det er simpelthen Kirkens hellige Pligt. I sin Bevidsthed om at være den ene sande og saliggørende Kirke — dette Ord ikke med Brod imod det enkelte Menneske, der uforskyldt staar uden for Kirken, men saa meget desto mere med Brod mod de afvigende Religionssamfund, som netop ikke er saliggørende — kan den katolske Kirke ikke staa ligegyldig overfor Spørgsmaalet om den religiøse Opdragelse af en Katholiks Børn. Den vilde røgte sit Hyrdeembede daarligt, om den overlod disse smaa Lam til fremmede Hænder, der fører dem paa Vildfarelsens Græsgange. Den katolske Kirke er nu engang ikke stillet saa frit som de protestantiske Kirkesamfund, der netop ikke betragter sig som enesaliggørende. De kan lettere overlade Afgørelsen til Forældrene.

Hvad det svenske Tilfælde angaar, er det kun egnet til at retfærdiggøre den katolske Kirkes principielle Misbilligelse af blandede Ægteskaber. Den mislige Situation, der fremkaldes ved den katolske Ægtefælles Død, kan jo indtræde i ethvert blandet Ægteskab. Det turde ligeledes være indlysende, at der foreligger et grovt Brud paa edeligt Løfte og gensidig Aftale mellem Ægtefællerne. Katholsk Børneopdragelse er den Betingelse, som den katolske Part som Katholik stiller for Indgaaelse af Ægteskab. Kan være, denne Betingelse føles haardt af den ikke-katolske Part. Men naar de frivilligt gifter sig, er den protestantiske Ægtefælle vel ogsaa frivilligt gaaet med til Betingelsen. Der stilles jo ogsaa paa andre Omraader haarde Betingelser, hvis Indgaaelse alligevel er helt frivillig. En Kunstsker f. Eks. erhverver et Maleri for en Sum, der forekommer ham ublu. Men han vil have Billedet for enhver Pris. Saaledes er ogsaa den protestantiske Hustrus Løfte om katolsk Børneopdragelse muligvis ikke efter hendes Ønske, men ikke desto mindre frivilligt og bindende. Ganske bortset fra det edelige Tilsagn burde hun have respekteret sin afdøde katolske Mands Vilje.

At det ene Barn døde, kan selvfølgelig skyldes det rene Tilfælde. Men naar vi troende Kristne tilskriver lykkelige Udfald, som Frelse fra Livsfare, uventet Hjælp i økonomiske Vanskeligheder o. l. Guds Forsynsstyrelse og kærlige Beskyttelse og takker ham derfor, hvorfor henfører vi ikke omvendt en uheldig Hændelse efter begaaet Brøde til dybere Aarsager end det blinde Tilfælde? Hvis den svenske Moder selv havde bragt sit Barns tidlige Død i Forbindelse med det begaaede Brud paa edeligt Ord og Løfte, mon hun vilde have været saa langt fra Sandheden? Men hvem vil nænne at sige dette til en sørgende Moder?

A. Menzinger S. J.

Paa Lytterpost.

Lige før Sommerferien (Tirsd. $\frac{4}{7}$ Kl. 18²⁰) fik vi den Nydelse at lytte til stud. mag. Jørgen Bergs interessante Foredrag »**En Dag hos Benediktinerne i Maria Laach**« og nogle skønne, dér optagne Grammofonplader af Munkenes liturgiske Sang.

Efter Ferien:

Søndag $\frac{13}{8}$ Kl. 18²⁰ holdt Redaktør Vidar Bruun et Foredrag: »**Paa Pilegrimsfærd til Rom**«, Indtryk fra den nordiske Valfart i Aar, hvori Redaktøren havde deltaget som Referent. Der var meget kedeligt i dette Foredrag: »Aflad for alle sine Synder . . . Pave Bonifatius VIII, som indførte Jubelaarene, uddelte Aflad og tog rigelig Betaling« — og to Ting, som muligvis er rigtige: »Alle Deltagerne tog Rejsen baade som Pilegrimsfærd og Turistudflugt . . . Der var alt for mange unge Piger med, og de har saa let ved Latter« — men ogsaa meget godt, f. Eks. i Indledningen Citater af Pave Pius XI's Encyklika om Jubelaaret, en Fortælling om en protestantisk Præst, der i Peterskirken begejstret klappede med ved Synet af Paven, og Bemærkningen: »Selv vi Protestanter, der var til Stede ved Pilegrimmenes Møde med Paven, kunde ikke undgaa at blive inderlig rørt over Pilegrimmenes Fromhed og Pavens Personlighed.«

Mandag $\frac{14}{8}$ Kl. 19³⁰ talte Professor, Dr. phil. C. A. Bodelsen om »**Strømninger i nyere engelsk Litteratur**«. Heri omtaltes ingen katholsk Litteratur. Ganske vist fik vi i Indledningen at vide, at (bl. a.) Chesterton hører til den ældre Generation; men alligevel: Er der virkelig ingen katholsk engelsk Litteratur af Betydning fra de sidste tyve Aar?

Lørdag $\frac{26}{8}$ Kl. 17⁵⁰ holdt Adjunkt, cand. mag. Niels Foged, Odense, et Foredrag om »**Nicolaus Steno**«. Foruden hans Betydning som Naturvidenskabsmand omtaltes naturligvis ogsaa hans Overgang til Katholicismen. Adjunkt Foged maa naturligvis beklage, at han gik tabt for Naturvidenskaben; men han gør det med det Forbehold: »Hvis han havde naaet noget i sin nye Stilling, kunde vi have slaaet os til Taals; men fra at være en fremragende Naturvidenskabsmand blev han en daarlig Theolog.« — Adjunkten sagde i Indledningen til sit Foredrag: »Aandsfrihed og Aandsstrældom er de to religiøse Retninger, der da stredes.« Men han sagde ikke, hvilken Religion han omtalte som Aandsfrihed og hvilken som Aandsstrældom. Dette skulde man maaske kunne slutte sig til af hans øvrige Udtalelser; men det er ikke saa let — prøv selv: Paa den ene Side omtalte han Katholikernes ivrige Bestræbelser for at vinde denne

Berømt: »Den stærkt organiserede katolske Kirkes Omvendelsesforsøg er dog foreløbig uden Resultat . . . Kardinalen forsøger at overtale Steno til Overgang til Catholicismen . . . Desuden var det jo ikke umuligt, at han kunde vindes for Catholicismen . . . Under sit Ophold i Toscana er Steno stadig under Paavirkning fra katolsk Side.« — Og under den korte Omtale af hans Bispetid fortælles: »Hans Stræben efter Retfærdiggørelse driver ham til Selvplageri uden Ende.« Men paa den anden Side udtaler F.: »Han var i Ordets rette Betydning en Sandhedssøger« (ganske vist under Omtalen af hans naturvidenskabelige Studier); han taler om »Protestanternes smaalige Drillerier« og siger: »Den Religionsfrihed, der er tilstaaet ham i København, sikrer ham ikke mod protestantiske Naalestik.« En Udtalelse som: »Steno indledede sin Forelæsning med at sige, at Kundskaben om Anatomi o. s. v. skal lede til at vende Blikket mod Skaberen — det er her Theologen, der taler, Naturvidenskabsmanden tier —« lader ane Grunden til denne Uklarhed: Det er Naturvidenskaben og slet ikke de religiøse Spørgsmaal, der interesserer Adjunkt Føged.

(Dette Foredrag har uden Tvivl haft adskillig flere Lyttere, end man normalt skulde vente, da alle sensationslystne Lyttere har lyttet spændt paa, hvornaar det blev afbrudt til Fordel for Transmission af Lindberghs Ankomst; det blev ikke afbrudt, og de sensationslystne fik hele Foredraget med.)

Onsdag ^{30/8} Kl. 21 talte Sognepræst, Dr. theol. Paul Brodersen i Serien »Tidens Spørgsmaal« om »**Udviklingslæren og den kristne Tro**«. B. var saa ivrig for at give Videnskaben, hvad dens er, at det for en bibeltro Kristen syntes, som han glemte at give Gud, hvad Hans er. Han begyndte med at berolige sine ukristne Tilhørere med, at de gamle Jøders Opfattelse af Skabelsen »ikke er vort Standpunkt«. Dernæst gav han sig til med naturvidenskabelige Vaaben at nedsable Darwinismen. Og saa gjorde han op, hvad der kunde blive tilbage af Troen paa en Skabelse efter Naturvidenskabens sidste Resultater. Skaberen kom Pastoren ikke udenom; men Bibelens Skabelsesberetning følte han sig hævet over. »Vi har lært at se Guds skabende Virken foregaa i en lang Udvikling . . . Menneskeslægten har en meget længere Historie, end vi tidligere har anet, og har en primitiv Begyndelse, og Mennesket bærer endnu Spor i sig af Slægtskabet med andre Væsener.« Udviklingen fra Dyr til Menneske betegnedes som en »Løftelse til et nyt Stade«. — Og saa fik Adam og Eva deres Afsked paa graat Papir: »Den gamle traditionelle Lære om Menneskets fuldkomne Urtilstand, som tilintetgiordes ved Adams Fald, maa forkastes. Fortællingen om Adam og Eva maa ikke

anses for historisk . . . Den gamle Forestilling om en tabt Fuldkommenhed har ikke noget med Kristendom at gøre. Mennesket begyndte som et lavtstaaende Væsen og fuldkommedes i Christus. Fortællingen om Adam og Eva kan for os i Billedsprog fortælle om Synden og Menneskets høje Maal.« Hvor er det sørgeligt, at de fleste af vore Landsmænd er henvist til slige Vejledere! *Ignatius.*

NYE BØGER.

Jón Svensson: Nonni I. II. Adaptation de M. Pinard de la Boyllaye.
(XI + 201 Sider. 206 Sider. 7 Francs pr. Bind. Illustrationer af Offenberg. Bibliothèque du Foyer. 4 Rue Madame. Paris.)

Pater Svenssons Bøger er oversat paa 24 Sprog, og nærværende Udgave af »Nonni« er ikke den første paa Fransk. Den er dog ikke en nøjagtig Oversættelse, men en Tillæmpning, som er foretaget efter Forfatterens Ønske, for at Bogen endnu bedre skulde passe for franske Læsere.

Der er talt og skrevet meget om Pater Svensson, men maaske ikke saa meget, at det er overflødigt at gentage, at han hører til de virkelig store, hvis Bøger sandsynligvis aldrig vil gaa af Mode, fordi de er saa jævne og primitive, at de kan passe til alle Tidens og Landes Mennesker. Han har sin egen Maade at skrive paa, som han ikke har lært af nogen anden Forfatter. Hvor paaskønnet han er af sine Landsmænd, viser den ærefulde Indbydelse, den islandske Regering gav ham, da det islandske Parlaments 1000-Aars Fest afholdtes der oppe for et Par Aar siden, hvorom Pater Svensson skrev den ypperlige Bog: *Die Feuerinsel im Nordmeer*; hvor afholdt han maa være Verden over, derom vidner det forbavsende store Antal Sprog, hvorpaa hans Bøger er oversat.

Som en særlig Udmærkelse for denne Udgave maa fremhæves, at den berømte franske Forfatter *Paul Bourget* har skrevet et meget smigrende Forord til den. Han siger heri saaledes: »Min kære Herre. Deres islandske Fortællinger har interesseret mig meget. De har faaet i Vuggegave den Evne at kunne fortælle, der er saa sjælden, og som meget store Romanforfattere har maattet savne, denne Evne, der gør det muligt for en Forfatter i sin Skildring at følge Livet i dets Bevægelser og give alt, hvad han fortæller, et uomtvisteligt Præg af Paalidelighed. Denne Evne er en Fortællers Hovedegenskab, og De besidder den i højeste Grad. — Denne Gave kommer i Deres Fortællinger i dobbelt Grad til sin Ret ved en anden Egenskab, De er i Besiddelse af, og som jeg i Mangel af et bedre Ord vil

betegne som Atmosfærens Gave. Deres fjerne Ø, der er saa lidt kendt i Frankrig, træder, naar man læser Dem, saa nær for ens Øjne; man synes at se dens vilde Græsgange, Oceanet, som Midnatssolen lyser over, dens Fjorde, dens Bjerge, dens Indbygges simple og ædle Sæder.«

Disse Ord af Paul Bourget vil sikkert gøre mere Indtryk paa Ugebladets Læsere end den Anbefaling, som under tegnede af ringe Evne har givet den fremragende nordiske Digter.

Niels Hansen, cand. mag.

Urbain Milly: Pour ses beaux yeux. Préface de Pierre L'Ermite, Dessins de Henri Schaeffer. Éditions Du Foyer. 4 Rue Madame, Paris. 110 Sider. 5 Francs.)

Forfatteren, der er Sognepræst i Ardennerne, ligner i sin Maade at skrive paa ikke saa lidt Pierre L'Ermite, der har skrevet et aandfuldt Forord til de 35 smaa, nydelige Skitser, i hvilket han byder dette Forfatterens første Værk hjertelig velkommen. De dybt religiøse Smaastykker er skrevet i saa let og graciøs en Stil, at de virker som underholdende Morskabslæsning. Til Skitserne har Schaeffer tegnet 80, ofte ypperlige, Illustrationer.

N. H.

Manuel illustré d'Histoire de la Littérature Française par l'abbé J. Calvet. Paris 1929 (7. Oplag, 92000) de Gigord. (798 S.) Broché 25 Fr. Cartonné 27 Fr.

Morceaux choisis des Auteurs Français du X. au XX. siècle par l'abbé J. Calvet. Paris de Gigord 1931 (7. Oplag, 78000) (996 S.) 8°. Broché 27 Fr. Cartonné 29 Fr.

Litteraturprofessoren ved Institut catholique i Paris skrev disse to Bøger som en Vejledning i fransk Litteratur for franske Gymnasieelever; den førstnævnte Bogs Maal er »at vise de store Linier, de væsentlige Punkter i fransk Litteratur og tillige at vække Lyst til at læse Hovedværkerne i Litteraturen.« Den er klar og praktisk, ikke overlæsset med videnskabelige Noter, men har en kort, praktisk Bibliografi. Illustrationen har dokumentarisk Karakter og fortjener, at man fordyber sig i den. Kultur, moralsk og religiøs Dannelse, det er Bogens Maal, men for at sige det med det samme — derfor kommer den litterære Side alligevel ikke til kort, Forfatteren er jo den i Frankrig meget kendte katholske Universitets-Litteraturprofessor. Kulturhistorien og især den katholske Religion danner Baggrunden for denne Litteraturhistorie, og det er netop det sidste, der gør Bogen saa værdifuld for os. »Vor Litteratur«, siger Forfatteren, »er behersket af den religiøse Idé, som den behandler, ophøjer eller — bekæmper.« Derfor indtager Frans af Sales, Vincents af Paul, Gratry, Veuillot en værdig Plads i denne værdifulde Bog.

Hvad den første Bog giver os paa en mere teoretisk Maade, finder vi i »Morceaux choisis« virkeliggjort. Disse to Bøger fuldstændiggør hinanden i høj Grad og kan varmt anbefales til alle Katholiker, der er interesseret i den franske Litteratur.

R. G.

BREVKASSE

Den usyede Kjortel i Trier.

Til Nord. Ugeblad for kath. Kristne!

Maa jeg i Anledning af Hr. Pater Menzingers Artikel i Ugebladet Nr. 37 om den usyede Kjortel i Trier bede om Plads for følgende:

Ved et præsteligt Besøg paa et af vore Sygehuse kom en Mand hen til mig; hans unge Datter (vist hans eneste) var lige død paa Sygehuset. Jeg henvendte nogle trøstende Ord til den dybt nedbøjede Fader, der stod med en Æske i sin Haand, hvorfra han drog frem et lille Haandarbejde, den afdøde havde beskæftiget sig med de sidste Dage inden sin Død. Jeg glemmer aldrig den Maade, hvorpaa denne Fader, der plejede at tage ret haardt paa de daglige Arbejdsredskaber, holdt det lille Broderi i sin Haand, saa nænsomt, som naar man rører ved noget rent og skært, der ikke maa plettes ved Berøringen; men jeg glemmer heller aldrig, hvad han sagde til mig med bristefærdig Stemme: Aa, Hr. Pastor — det er saa underligt; det er, ligesom det var noget af hende selv. — Jeg er vis paa, at denne Æske og dens Indhold altid har været for denne Fader en dyrebar og hellig Relikvie, og jeg forstaar det saaledes, at det er Relikviernes Evne til at kalde lignende Følelser frem, som ligger til Grund for den katholske Kirkes Relikviedyrkelse.

Der kan i denne Sammenhæng være Anledning til at minde om en Udtalelse af Holberg, der som bekendt var ret rationalistisk indstillet og derfor ikke kan antages at have været særlig disponeret for Relikvieandagten; men han besteg dog den hellige Trappe i Rom paa sine Knæ og siger derom følgende: Jeg steg op med mine Knæer paa den hellige Trappe, som man siger, Frelseren har gaaet opad i Pilati Sal, da han skulde stilles for hans Domstol. men jeg tænkte ved mig selv. er det sandt de foregiver om denne Trappe, da ere de hellige Fodspor nok værd at ære, er det ikke sandt, da fortiener det dog ingen Straf, saasom min Vildfarelse er et Bevis paa en gudfrygtig Ydmyghed.

Hunseby pr. Maribo d. ¹²/₉ 33.

P. Berkow,

Sognepræst til Hunseby.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

Fra Vikariatet. Onsdag den 13. ds. er Hs. Excellence Biskoppen hjemkommen efter en Rejse til Belgien.

Trørød. Trørødhus. Igen i Aar har mange Mennesker nydt godt af D. K. K. F.s smukke Ejendom i Trørød. Snart ældre Damer, snart unge Piger er draget dertil i Flok, dels for at hvile, dels for at lære, hvad katholsk Aktion egentlig betyder. Og der arbejdes ikke blot i et Par Sommermaaneder ude paa Landet, men hele Aaret rundt.

Det er klart, at der skal mange Penge til, naar man erindrer, at foruden Besøg af forskellige Foreninger har 75 Børn i 3 Hold tilbragt 3 Uger i Trørødhus. De Forældre, som ellers ikke har Lejlighed eller Evne til at sende deres Børn paa Landet, kan trygt betro dem til Prinsesse Margrethes Feriehjem og kan være sikre paa, at Børnene vil blive glade for Opholdet og samtidig lærer, ikke blot at uddybe Skellet mellem godt og ondt, men ogsaa at udvikle Sansen for rigtigt og urigtigt, og at leve et katholsk Familieliv.

Et Par Dage efter Børnenes Afrejse afholdtes der paa Trørødhus Retræte efterfulgt af Højskole for unge Piger, under Ledelse af Pastor Knud Ballin. Derefter var der ligesledes Retræte for ældre Damer under Ledelse af Pastor Flynn.

Alle takker hjerteligt for det Arbejde, der er blevet gjort for os, og vi haaber, at vi engang i Fremtiden kan blive i Stand til at gengælde blot en Smule af alt det, vi har modtaget. Dette Haab kan — omend i beskedent Omfang — virkeliggøres, naar vi hver især stiller os til Raadighed, hver Gang der maatte være Brug for os. *M. L. v. J.*

Tag ud til Amager!

Den bedste og for Kirkesagen herhjemme utvivlsomt nyttigste Weekendtur gaar i denne Uge til Amager, hvor der Lørdag den 30. September og Søndag d. 1. Oktober holdes Basar til Fordel for den nye St. Annæ Kirke. Hvert andet Aar kalder vi paa vore og Kirkesagens Venner og — Gud ske Lov — indtil nu har de endnu aldrig svigtet; om Tiderne var gunstige eller ej, har al Slid og Møje været belønnet med en klækkelig Sum, som kunde lægges til vort Fond. Ogsaa denne Gang stoler vi paa vore Trosfællers og Venners Ofservilje og indbyder dem venligst til Basaren.

Hele Hans Bogbindersallé 4 — fra Kælder til Kvist — vil staa til deres Raadighed. Foruden de mange Boder med ligesaa billige som nyttige Varer vil man finde en righoldig Tombola og saa populære Attraktioner som Skydebane, Lykkehjul, Søm-i-Bjælke etc. Programmet byder desuden paa Filmsfremvisning v. A. Richter; Balletdanserinde Frk. Ellen Fischer vil fremføre et Børnehold, ligesom St. Hedvig-Søstrenes Børnekor vil synge. Er man træt, venter en Restauration med Forfriskninger, og de unge Pigers Forening har paataget sig at opmuntre Gæsterne ved Sang og Spil. **Kom selv og tag andre med!**

I Tiden fra Mandag den 16. Oktober Kl. 17 til Fredag den 20. Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer

i Assumptionsklostret paa Rygaard.

Opholdet koster 10 Kr., alt iberegnet. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Herm. Lucas S. J., Stenosgade 4, København V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Helr.

Jesu Hjerter Kirke: Søndag den 24. September:

Højtideligholdelse af St. Ignatius Dagen.

Levitmesse Kl. 10. »Missa in hon. Sti. Canuti Regis«
4 st. med Strygere og Orgel . . . A. Menzinger.
»Veritas mea« (Offertorium)
4 st. I. Mitterer.
»Adoro te« (Kommunion) Koral.
Festandagt Kl. 19¹/₂ »Coenantibus«. 6 st. M. Haller.
»Jubilate«. 5 st. J. K. Aiblinger.
»Tantum ergo«. 5 st. M. Haller.

Mariakongregationen »Stella maris« har Fælleskommunion Søndag d. 1. Oktober under Messen Kl. 8.

Mariakongregationen »Stella Maris« holder Møder i Oktober d. 9. og 23. Kl. 20 i Rosenkranskirken. Alle Sognets yngre og ældre Mænd opfordres indtrængende til at melde sig ind i Kongregationen. Efter Mødet kammeratligt Samvær og Kaffeord hos Maristbrødrene.

St. Michaels Klub. Mandag d. 2. Oktober Kl. 20 aabnes Saisonen med et Foredrag af Pastor Andreassen: »Dagligt Liv i Collegio di Propaganda Fide i Rom«.

Alle Medlemmer og indbudte Gæster ønskes hjertelig Velkommen.

Benediktineroblaterne paabegynder deres maanedlige Møder Torsdag d. 28. Sept. Kl. 20 i Rosenkranskirken. Aspiranter er velkomne.

S.M.D.M. Efteraars- og Stiftelsesfest Onsdag d. 4. Okt. Kl. 20 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A.

Improvisatoren **Louis Halberstadt.** — Alle forhenværende Elever og gamle Kammerater er hjertelig velkommen.

Styrelsen.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

en dygtig, udlært Expeditrice ved Manufaktur i København; ung Pige i Hjemmet, ca. 20 Aar, skal ligge hjemme.

af tysk Kontormand m. Kendskab til Engelsk; ung Mand søger Læreplads ved Handel (gerne Provinsen); af ung Mand ved Sprogtimer eller som Huslærer; ung Mand ved hvad som helst paa Sjælland.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Sept.	Okt.
24. S. 16. Søndag e. Pintse. — <i>I konsekrede Kirker:</i> Kirkevielsesfest.	1. S. 17. Søndag e. Pintse. — Rosenkransfest.
25. M. Ferialdag.	2. M. Værneenglene.
26. Ti. Cyprian og Justina. — <i>I konsek. Kirker:</i> Kirkevielsesfest.	3. Ti. TERESA AF JESUSBAR-NET.
27. O. Cosmas og Damian.	4. O. Frans af Assisi.
28. T. Wenceslaus.	5. T. Dag i Teresas Oktav.
29. F. Michael, Ærkeengel.	6. F. Bruno.
30. L. Hieronymus.	7. L. Rosenkransfest.

Sept. Ugens Messebønner.

24. S. 16. Søndag e. Pintse (710—545); 2. Sæt Bønner: Maria, de fangnes Befrielse (1087—930); Slutningsevangelium: Festens (91)—(95).
I konsekrede Kirker:
Kirkevielsesfest ([77]—923); 2. Sæt Bønner: 16. Søndag e. Pintse (710—546), 3. Sæt Bønner (kun i stille Messer): Maria, de fangnes Befrielse (1087—930); Trefoldigheds Præfation (321—40). Slutningsevangelium: Søndagens (711—547).
25. M. † Ferialdag (710—545) uden *Gloria* og *Credo*; 2. Om de helles Forbøn ([120]—[105]), 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation.
26. Ti. † Cyprian og Justina (1087—930); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
I konsekrede Kirker:
Kirkevielsesfest ([77]—923); alm. Præfation.
27. O. † Cosmas og Damian (1088—930); 2. og 3. som Tirsdag.
I konsekrede Kirker:
† Cosmas og Damian (1088—930), 2. Oktaven ([77]—923), 3. Gudsmoder ([90]—[94]); *Credo*.
28. T. † Wenceslaus (1089—931); 2. og 3. som Tirsdag.
I konsekrede Kirker:
† Wenceslaus (1089—931); 2. Oktaven ([77]—923), 3. Gudsmoder ([90]—[94]); *Credo*.
29. F. Ærkeengelen Michael (1089—931).
30. L. Hieronymus (1091—934).
I konsekrede Kirker:
Hieronymus (1091—934); 2. Oktaven ([77]—923).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 24. September Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Ordrup. Mændenes Kongregation har Møde Mandag d. 25. Sept. Kl. 20 i Kirken. Derefter Samvær i Salen.

FREMME)SPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Paia 3762, Kl. 13—16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 40.

Søndag den 1. Oktober

1933

INDHOLD: Gives der en Sjølevandring? — Rosenkransen. — Beau-
raing. — »Borgerlig Konfirmation«. — Rejseoplevelser i det kirkefjendt-
lige Meksiko. — Henri Brémond. — Propaganda og Moral. — En Je-
suit bliver Doktor. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Ver-
den. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Gives der en Sjølevandring?

»Der er slet intet nyt under Solen! Kommer der noget, om hvilket man siger: Se, her er da noget nyt; det har dog været til i Tiderne forud for os.« (Præd. 1, 9—10.)

Det Skriftord kommer man i Tanke om, naar man ser Theosofernes og Spiritisternes Forsøg paa at genopfriske gamle Drømmerier fra Indien, Ægypten, Grækenland og Meksiko om en Sjølevandring, dog med den Forskel, at nu maa Sjælen kun vandre fra det ene menneskelige Le-
geme til det andet, medens den tidligere godt kunde flytte ind i et Æbletræ i Haven eller i en Ko i Stalden.

Men hvad er egentlig Meningen med en saadan Vandring? Jo, ad denne Bodens Vej skal Sjælen lutres for tidligere Synder og naa frem til en saadan Tilstand af moralsk Fuld-
kommenhed, at den kan gaa ind til den Salighed, vor Natur længes efter. Det er i hvert Fald een Opfattelse og een Forklaring.

I de Lande, hvor Kristendommen trængte frem, forsvandt ganske naturligt Troen paa en Sjølevandring. Christi Reli-

gion lærer jo, at medens de første Menneskers Legeme dan-
nedes af Jordens Støv, (Adams Legeme af uorganisk Stof,
Evas af organisk), blev deres Sjæl skabt af Intet og sam-
tidig af Skaberen forenet med Legemet til en vidunderlig
Enhed. Om Stamforældrenes Efterkommere lærer Kirken
det samme med Hensyn til Sjælens Oprindelse, naar vi
nu kun tænker paa den naturlige Side af Sagen. *Hvert en-
kelt Menneskes Sjæl bliver skabt af Gud i det Øjeblik, den
forbindes med Legemet til Personsenhed.* Der er kun Forskel
med Hensyn til Legemets Tilblivelse. Den sker efter For-
plantningens Naturlov.

Nu i vore Dage dukker altsaa en gammel Vildfarelse
op igen. At Troen paa en Sjølevandring ikke er i Over-
ensstemmelse med Kirkens Lære, er jo uden videre ind-
lysende. Kun een rigtig og fornuftig Tanke er der i dette
ellers overvundne Standpunkt: Antagelsen af en Sjølevan-
dring er et Udtryk for Menneskeslægtens almindelige Over-
bevisning om, at Sjælen lever videre, naar Døden har skilt
den fra Legemet. Alt andet derimod hører hjemme i Fan-
tasiens Verden.

Aldrig er der blevet ført gyldigt Bevis for Sjølevandringen.
Enkeltes formentlige Erindring om en tidligere Tilværelse
hører til de Illusioner i Hukommelsen, man ogsaa ellers
kender i Psykologien.

Aldrig er der blevet givet en overbevisende Forklaring
af et Fænomen som dette: En Sjæl, som i et tidligere
Legeme har tilegnet sig mange Kundskaber (Sprog og lig-
nende), maa i det nye begynde helt forfra og lære alting
med lige saa stort Besvær som alle andre Børn.

Aldrig har Tilhængere af Sjølevandringen kunnet bort-
forklare den Selvmodsigelse, der ligger i deres Lutringslære.
For tidligere Syndeskyld kan man kun yde en Sonebod,
der har moralsk Værdi og derfor Krav paa Løn, hvis den
sker bevidst og med fri Vilje. Men der er jo i Virkeligheden
ingen, der har Anelse om, at han og *hvordan* han i et tid-
ligere Legeme har gjort sig skyldig i noget, som han nu
skal sone.

Nej, vi kan alle være rolige for, at der ingen Sjølevan-
dring kommer efter Døden, men noget andet. »Der kommer
en Nat, da ingen kan virke mere«, (Joh. 9, 4) og nu »skal

vi alle staa frem for Christi Domstol. Saa vil hver især faa sin Løn for, hvad han har virket i sit Legeme (ikke i sine Legemer), alt eftersom han har gjort godt eller ondt«. (II Kor. 5, 10.) Lad os altsaa ikke blive trætte af at gøre godt, medens vi har Tid dertil. (Slg. Gal. 6, 9.)

Af Dødens Øjeblik afhænger vor Skæbne i Evigheden. Efter den er der ikke længere Tale om Sone eller Fortjenester. Tiden til Prøve, Lutring og Fremskridt er forbi, Gengældelsen er begyndt. Det gaar Guds Ord i Borgen for.

F. K

Rosenkransen.

Radiotale ved Morgengudstjenesten d. 11. Oktbr. 1932
i Berlin, af *Franciskus M. Stratmann* O. P.

Om en egenartet Bøn vil jeg tale. En af de mange i Kirkens rige Bønsliv. Kirken som Kirke betragtet beder altid, den opfylder bogstaveligt Herrens Anvisning: »Man skal altid bede og aldrig holde op«. Thi der er intet Minut paa Dagen eller om Natten, hvor dens Liturgi er stille. Hver Time bliver et eller andet Sted paa Jordkloden den hellige Messe fejret, hver Time bedes der Officium enten i Fællesskab som Korbøn eller af den enkelte bedende som Breviarbøn. Og daglig med en anden Tekst. Det gælder dog om bedende at betragte, prise og frugtbargøre Guds Aabenbarings vældige Indhold og især Frelserens 33-aarige Jordelev. Den Fylde, som her lægges frem for den bedende Kirke, vilde blive uoverskuelig og derfor unddrage sig en ordnet Bønnens Kultus, hvis det ikke altsammen harmonisk var kædet sammen i Kirkeåret. Saaledes bliver der ved Kirkeårets organiske Kredsløb budt de troendes Andagt en klar Retning og en behagelig Afveksling: deres religiøse Liv er i Advent anderledes end i Juletiden og igen anderledes i Fastetiden, i Paasketiden og endelig i Pintsefestens Kreds.

Og dog sprænger Stoffets Fylde og Trangen til at bede selv disse vide og rige Rammer. Saaledes gaar det til, at det liturgiske Aars klassiske Rytme ledsages af de friere Folkeandagter (for slet ikke at tale om de stille, men mil-

lionsallige Privatbønner). Dette fortrænger eller tilsidesætter ikke den hellige Liturgi blandt Folket, men fuldstændiggør den. Folket har f. Eks. i den 40 Dages Faste skabt Andagten til den lidende Frelser, skønt Liturgien i denne Tid er beskæftiget med andre Tanker og kun vier Christi Lidelse de to sidste Uger før Paaske. Mellem Paaske og Pintse ligger Maj. Liturgien kender ingen Maanedsandagter. Men hvad gør Folket? Folket mindes i denne den yndigste Maaned den skønneste og bedste Kvinde, Maria, den velsignede blandt Kvinderne, kalder hende Majdronning og samles til Majandagt Aften efter Aften, bedende og syngende foran hendes blomstersmykkede Alter. Juni Maaned er Jesu Hjertes Maaned, November Alle Sjæles Maaned, og Oktober, som vi nu staar i, Rosenkransens Maaned.

Nu er jeg ved den Bøn, jeg vilde tale om. Man forstaar den bedre, naar man ser den som Folkebøn og derudfra ogsaa forklarer og retfærdiggør dens særlige Form. Den stammer fra en Tid, hvor Folket som Helhed endnu ikke kunde læse Bøger, fordi disse Bøger endnu ikke fandtes. Men Bønner gaves der, som enhver Kristen kunde udenad: Trosbekendelsen, Fader vor og Ave Maria. Og i sit Indre kendte og ærede man Frelserens Liv, Lidelse, Død og Sejrr. Denne Forbindelse mellem ydre og indre Bønner — thi den indre andægtige Tænken paa Jesu Liv og Gerning er jo ogsaa en Bøn — denne Forbindelse af mundtlige og betragtede Bønner er Rosenkransbønnen.

Man beder først Trosbekendelsen, saa Fader vor, og saa begynder hin sælsomme Sammenfletning af Ord og et udover dette Hylster gaaende Tankeindhold, som udgør Rosenkransbønnens Egenartethed. Man beder nemlig efter hvert Fader vor 10 Gange Ave Maria, d. v. s. den Hilsen, hvormed Engelen Gabriel indledede Guds Menneskevordelse i Maria, og som senere hendes Slægtning Elisabeth fortsatte, og Kirken endnu senere fuldendte. Midtpunktet og Tyngdepunktet i denne saakaldte »Engelens Hilsen« er Ordet »Jesus«. Jesus staar altsaa sammen med sin Moder for den bedendes indre Blik, dog ikke kun i een Skikkelse, men i stadig nye Former og Faser af sin Tilværelse. Den paagældende Begivenhed, som man betragter, plejer man at nævne efter Ordet »Jesus«, f. Eks. »Jesus, som du,

o Jomfru, har født i Stalden«, »Jesus, som er blevet korsfæstet for os«. I alt er der 15 Billeder, som man paa denne Maade betragter i sit Indre og ledsager med mundtlig Bøn. Det i Troen belærte Folk behøver intet trykt Papir for at stille sig dette Galleri af bibelske Billeder for Øje, opbygges derved og lade dem tale til Hjertet. Men det behøver dog et Hjælpemiddel for ordnet at bede og betragte, og dette er Perlesnoeren, som man ligesom selve Bønnen kalder

»Rosenkransen«.

Denne Perlesnor gør ved sine store og smaa Perler den bedende opmærksom paa, hvor der skal bedes et »Fader vor«, hvor et »Ave Maria«, og hvor der begynder en ny »Hemmelighed« — saaledes kalder man de 15 Billeder af Jesu og Marias Liv.

Den uindviede, som for første Gang hører og ser det, siger maaske: »Hvor indviklet«;

men den indviede siger: »Hvor lige til.« Og det katholske Folk siger det samme. Det elsker sin Rosenkrans og giver ikke Slip paa den. Hvad der er lige til, hvad der kan bruges af Folket, og hvad der er rigtigt at bruge, hvad der altsaa i bedste Forstand er folkeligt, det kan den kloge Forstand ikke sige os, men det siger Folket — ja gør Folket. Men hvor forkert vilde det være kun at overlade det ukultiverede Folk denne Bøn, maaske at sige: »Ja, dengang da den opstod, da Folk endnu ikke kunde læse og skrive, dengang var Fremsigelsen af disse udenad lærte Bønner og Betragtningen

Midterfeltet af Rosenkranstavlen
fra Asminderød.

af et Stof, der altid var det samme, god og skøn, og nu til Dags passer det for det Lag i Folket, hvis træge Aand altid løber i samme Bane; men en saadan Maade at bede paa kan man ikke anvise den bevægelige skolede Aand, der hæver sig over det Niveau.« Den, der taler saaledes, begaar aabenbart den Fejl at ligestille Bønnen med andre aandelige Arbejder. Han glemmer, at ganske vist kan der bestaa en stor aandelig Afstand mellem de enkelte Mennesker, mellem dannet og udannet, men ikke mellem et dannet og udannet Menneske overfor Gud. For Gud er ogsaa den dannede et Barn, og Christus har lært os, at det at være Barn, at føle sig fuldstændig lille og afhængig og trænge til Hjælp, det er Forudsætningen for at komme ind i Guds Rige. Dertil kommer, at den mundtlige Bøn i Forbindelse med Betragtning simpelt hen er den mest op-højede, hvormed ogsaa det klogeste og viseste Menneske kan beskæftige sig. En Vanskelighed ved den andægtige Bøn danner, for ethvert Menneske, kun den hyppige Gentagelse af de samme Ord. Og ingen nægter, at her ligger et Skær, som Rosenkransandagten kan strande paa. Men man tør sige: det samme, som kan synes en Mangel ved Rosenkransen, indeholder ogsaa en Fordel. Gentagelsen tvinger nemlig til Udholdenhed. Og hvis det er sandt, at den lange Bøn let adspredde Aanden, saa er det lige saa sandt, at den korte Bøn ikke lader Aanden komme til Samling og Fordybelse, til Udholdenhed for Guds Aasyn. Hvem er det, som beklager sig over Rosenkransens Længde og Gentagelse? Det er næsten altid dem, som i Ordets egentlige Betydning ikke kan kaldes »bedende«, og som egentlig ikke burde tale med i Spørgsmaalene om det indre religiøse Liv. De stadig gentagne Bønner har unægtelig en indtrængende og vedvarende Karakter, de kræver ikke blot Tid, men ogsaa en vis Betydning, Anstrengelse og Overvindelse; de har noget ved sig, der ligesom kæmper med Gud. Den, der altsaa tager Rosenkransen i Haanden, beslutter sig dermed til en Bøn, der er mere end et flygtigt Blik mod Gud; han vil nu engang for Alvor tænke paa Gud, rette Blikket mod Jesus, og han vil stadig igen sige til sin Moder: »Bed for os, bed for os, nu og i vor Dødstime.« En saadan Bønnens Aand, fremstaaet af Tilbøjelighed eller

Nød, har intet at gøre med aandelig Dannelse eller Mangel paa Dannelse, og derfor plejer i den katholske Lejr de, der beder Rosenkransen, og de, der ikke beder den, ikke at udskille sig fra hinanden ved deres Dannelsesgrad, men ved deres religiøse Anlæg, og i denne Henseende kan forskellige Smagsretninger have Ret. En Kendsgerning er det, at talrige højtbegavede Katholiker, Præster og Lægfolk, var og er de ivrigste Rosenkransbedere, og at den fremragende Fører, Leo XIII, ligefrem blev kaldt »Rosenkranspaven«, fordi han utrættelig og i mange Rundskrivelser anbefalede denne Andagt og foreskrev den som Folkeandagt for Oktober Maaned.

Det væsentlige ved denne mere betragtede end mundtlige Bøn er, at den virksomt opmuntrer til Christi Efterfølgelse. De, der maaske daglig beder Rosenkransen, helt eller delvis, — og deres Tal er Legio — de, der saaledes Dag for Dag bedende ser Jesus for sig som Barn, som lidende eller som Sejrherr, kommer ved denne Fornyelse næsten af sig selv til at lade deres eget Liv blive en Efterligning af Christi Liv og støtte deres arme Menneskeliv til Gudmenneskets Liv.

Dette er det, Kirken gerne vilde naa ved Rosenkransen, saaledes som det kommer til Udtryk i Kirkebønnen paa Rosenkransfesten, og som jeg gerne vil slutte med:

»Gud, du hvis enbaarne Søn ved sit Liv, sin Død og sin Opstandelse har vundet os den evige Frelses Løn, giv os, beder vi dig, naar vi betragter disse Hemmeligheder ved den salige Jomfru Marias helligste Rosenkrans, da baade at efterligne, hvad de indeholder, og at opnaa, hvad de lover, ved samme Christus, vor Herre.« Ved S. P.

Beauraing.

Hs. Excellence Biskoppen skiidrer sine Indtryk.

Som sikkert de fleste har læst eller hørt, er der i det sidste Aars Tid hændet mærkelige Begivenheder i Belgien. Nogle Børn har fortalt, at Guds Moder har vist sig for dem, og siden da strømmer uafbrudt vældige Skarer af valfartende til de Steder, hvor Aabenbaringerne er sket.

Sagen har vakt umaadelig Opsigt, og ogsaa danske Aviser har omtalt Fænomenerne. Nylig vendte Hs. Excellence Biskoppen hjem fra et Ferieophold i Belgien og har ganske selvfølgelig paa nærmeste Hold kunnet gøre Erfaringer om, hvad det egentlig er, der sker. Ugebladet har bedt Hs. Excellence om at fortælle os lidt om sine Indtryk.

— Hvor i Belgien er det, alt dette finder Sted?

— Der er flere Steder, men Opmærksomheden samler sig særlig om Beauraing, en lille Landsby ved Dinant, i det sydøstlige Belgien. Her skete de første Aabenbaringer, hertil kommer de fleste Valfarter, og det var ogsaa her, jeg modtog mine stærkeste Indtryk.

Beauraing. Paa det Sted, hvor Børnene opgiver at have set Gudsmoder, er der opstillet et Mariabillede, som skimtes i Baggrunden.

— Hvad er det, der sker?

— Det begyndte med, at nogle Børn en Aften gik til Landsbyens Skole, hvor Undervisningen ledes af Ordenssøstre, for at hente nogle Kammerater, og pludselig saa Børnene da Guds Moder, som viste sig for dem i et Træ ved Skolen. Børnene skyndte sig ind og fortalte Søstrene, hvad de havde set. Naturligvis troede disse ikke et Ord af, hvad Børnene fortalte, men skældte dem forfærdeligt ud og sendte dem hjem. Men da Børnene kom ud paa Vejen uden for Skolen, saa de stadig Synet inde i Træet, som er et ganske almindeligt lille Træ. Bedre gik det ikke, da Børnene kom hjem, Forældrene blev vrede og ansaa rent ud sagt deres Fortælling for Vrøvl. Det første Syn viste sig den 29. Nov. 1932, og det gentog sig Gang paa Gang indtil den 3. Januar i Aar. Efterhaanden vakte Børnenes Fortælling Opmærksomhed, Folk fra Byen og Omegnen strøm-

mede til i større og større Tal for at overvære Aabenbaringerne, men ingen andre end Børnene saa noget. Rygterne bredte sig viden om, og inden længe valfartedes der fra hele Belgien til den lille By.

— Har der været nogen Kontrol eller Undersøgelse?

— Flere Gange har Hundreder af Læger været til Stede, medens Børnene havde deres Syn; det var Læger fra alle Lejre, saavel troende som vantro. Og de hævdede alle, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Børnene saa og oplevede noget. Børnene—der er fem — blev straks efter Aabenbaringen fjernet fra hverandre og udspurgt hver for sig. De svarede alle fuldstændig overensstemmende paa de Spørgsmaal, der blev stillet dem.

— Hvad ser Børnene?

— Guds Moder viser sig for dem som en smuk, ung, hvidklædt Skikkelse med op-løftede Hænder, og taler til dem.

— Har Biskoppen set Børnene?

— Ja, jeg har baade set dem og talt med to af dem. Det er ganske almindelige Børn af jævne Forældre, friske og naturlige, som Børn er flest. Der er ikke noget som helst over-spændt eller hysterisk ved dem, hvad i øvrigt ogsaa Lægeundersøgelser har vist.

— Hvorledes former Valfarterne sig?

— Valfarterne har taget et umaadeligt Omfang. Daglig bringer Tog og endeløse Rækker af Automobiler vældige Skarer af, ja, af baade troende og tvivlende nysgerrige, ikke blot fra Belgien, men ogsaa fra Holland, Frankrig, Spanien, Tyskland, England, ja, endog fra Amerika. En enkelt Dag har Tallet været oppe paa 180,000 Pilegrimme. Der holdes ingen Gudstjenester, men de valfartede samles om Aftenen til fælles Rosenkransbøn. At knæle mellem disse mange Tusinder, fordybet i Bøn, er en Oplevelse af et saa dybt Indtryk, at jeg ikke finder Ord derfor. Og Resultatet af alt dette har da ogsaa vist sig i, at det religiøse Liv har taget et stort Opsving.

— Hvorledes stiller Kirken sig?

— I dette som i alle lignende Tilfælde ganske afven-

Gudsmoderbilledet i Beauraing.

tende. Der har været megen Modstand og Mistillid, men der er ogsaa mange, som er overbevist. Kirken som saadan tager imidlertid ikke Stilling til Sagen, før alt er nøje undersøgt og gennemprøvet.

— Maa vi spørge om Biskoppens Mening?

— Gerne. Som privat Person, ikke som Biskop, er jeg sammen med Lægerne overbevist om, at Børnene ser noget.

Johs. H.

„Borgerlig Konfirmation“.

Forleden Aften dumpede jeg ind til et Møde i »Den folkelige Forsamlingsbygning« i Fredericia. Det var »Foreningen til borgerlig Konfirmation«, der havde indbudt til Foredrag af en Translatør Skjoldbo fra København. Han brugte en Timestid til at bevise, at han og hans Meningsfæller havde lige saa megen Ret til Betegnelsen »Konfirmation« som Folkekirken, men fik da ogsaa Lejlighed til at indflette, at Foreningens Formaal ogsaa var at unddrage de unge enhver Paavirkning af Kristendom eller Religion i det hele taget. Den Slags var ikke noget for moderne Mennesker, det forstyrrede og forhaalede blot »Kampen for Frigørelsen«.

En af Folkekirkenes Præster var til Stede, og da han tog Ordet, var det nærmest for at give en Undskyldning for, at han og hans Kolleger vilde konfirmere Børnene. Han bad saa mindelig Forsamlingen forstaa, at man blot saa gerne vilde, at de unge skulde blive ved med »at tilhøre den levende Gud alle deres Livs Dage«. — Da denne Præst tilmed var Grundtvigianer, var det naturligvis ikke let for ham at gaa imod hverken »borgerlig Vielse« eller »borgerlig Konfirmation«.

Efter at et Par Socialister (den ene dog tydelig nok Kommunist) havde forklaret, at Maalet maatte være, at enhver »ansvarsbevidst Arbejder« forsagede al Religion og bekæmpede enhver Form for Kristendom, beklagede jeg, at den socialdemokratiske Kirkeminister, Pastor Dahl, ikke var til Stede; det vilde have været interessant at høre, hvad han og flere andre ledende Mænd inden for dette Parti vilde sige til denne Form for Gudløshedspropaganda. For øvrigt mente jeg ikke, at Folkekirken havde noget at beklage sig over, den havde ved sin forvirrede Lære selv været med til at jage Folk ud i Gudløsheden.

Det interessante ved Mødet kom dog til sidst, da en ung Lærer, Medlem af K. F. U. M., stod op og spurgte, hvordan han nu skulde forholde sig, om han efter dette

som Kristen fortsat kunde blive staaende i Socialdemokratiet. Han havde hidtil forstaaet det saadan, at Religionen var en Privatsag, men efter Udtalelserne i Aften kunde det se ud til, at det tværtimod skulde være et Programpunkt at bekæmpe Religionen. — Hertil bemærkede flere, at det for Tiden ganske vist var en Privatsag, men det var kun en Overgang, da Arbejdernes Overtagelse af Magten var betinget af, at Kirker og Præster blev udryddede; og Indlederen tilføjede diplomatisk, at for Tiden var der jo i alt Fald intet til Hinder for, at man kunde være Socialdemokrat og Kristen samtidig.

Jeg tror nok, den unge Lærer gik noget desorienteret bort. Men egentlig ligger det hele ret klart. Der findes inden for Socialdemokratiet en Bevægelse (i Virkeligheden kommunistisk, og blandt hvis ledende Personligheder er flere Rigsdagsmænd), der vil føre Partiet bort fra den moderate Linie, det hidtil har fulgt, og over i en aggressiv, anti-religiøs. At dette vil føre til en Sprængning af det store Parti, er en Sag for sig; men ingen vil fortænke kristne Arbejdere i, at de med stigende Opmærksomhed følger Udviklingen. Det sørgelige er blot, at den danske Folkekirke — trods sine berømte 98 % — er ganske ude af Stand til at yde Modstand mod Gudløshedens Fremtrængen, fordi den selv har forberedt den ved at give fri Bane for al Lærdoms Vejr.

Jens Sønderup.

Rejseoplevelser i det kirkefjendtlige Meksiko.

I »Osservatore Romano« fortæller P. Silvio Masante om en Rejse, han for nogen Tid siden foretog til Meksiko for ved Selvsyn at lære Forholdene der at kende. Fra denne Beretning gengiver vi følgende betegnende Steder.

Jeg vidste, at det ikke var let for en katholsk Præst at komme ind i Meksiko; men jeg holdt alligevel fast ved min Plan og slog mig sammen med P. Mazucco. Vi provianterede for en Uge, lod vor Ford, Model 31, gøre i Stand til en længere Rejse, glemte ikke at forsyne os med Gevær og Patroner, og efter at have tilbagelagt en Strækning paa henved 100 km, befandt vi os ved den meksikanske Grænse.

Klokken kan vel have været henved 11 om Formiddagen, da vi ankom til en af de sædvanlige meksikanske Grænsestationer. For at virke saa lidt iøjnefaldende som muligt og for at lette os Overgangen over Grænsen, havde vi taget vore Præsteflipper af og var saaledes kun klædt almindelig i sort.

Vi talte Engelsk. Man stillede os de sædvanlige Spørgsmaal. Indtil nu var alt gaaet godt. Saa vilde man vide vor Nationalitet. Da man hørte, vi var Italienerne, mønstrede Embedsmanden os fra Hoved til Fod. Særlig nøje betragtede han vor sorte Paaklædning. En Skygge af stærk Mistanke, som vi lynsnart opfattede, gik hen over hans Ansigt. Tilsidst sagde han: »Gaa ind i Venteværelset dér. Jeg maa hente min Chef.« Vi parkerede vor Bil paa det anviste Sted. Da vi steg ud, kom Chefen allerede, en Mand med et sandt Kerberusansigt. I Haanden holdt han en stor Avis med Titlen »Almindeligt Frimureri«.

Han mønstrede os ogsaa fra Top til Taa og fikserede vor sorte Dragt, og før han underholdt sig yderligere med os, sagde han ganske uventet til os, idet han pegede truende paa os: »Er De Præster?«

»Ja,« svarede vi.

»Romersk-katholske Præster?«

»Ja,« svarede vi igen.

Hans Ansigt fortrak sig i Vrede og Brutalitet. »De kommer ikke ind, vend om,« raabte han truende til os og fægtede os lige i Ansigterne med Frimureravisen, som han havde foldet sammen.

Jeg protesterede: »Hvorfor kan vi ikke komme ind? Vi har gyldige Pas ligesom alle andre.«

»Udelukket, forstaar De, vend om, vend om,« raabte han usammenhængende og gav sin Kollega Tegn til, at han skulde jage os ud.

Ved Grænsen trængte Turisterne sig sammen: alle stod stille og iagttog denne uværdige, religionsfjendtlige Scene. Protest og Harme stod at læse i saavel Turisternes som i den kaliforniske Embedsmands Ansigter. Vi følte, de sympathiserede med os, og gav ikke fortabt.

»Er der ingen højere Myndighed til Stede?« blev jeg ved, »jeg vil appellere Sagen og protestere. Vi er Italienerne; vi vil sætte os i Forbindelse med den italienske Konsul.«

Chefen fjernede sig brummende. Efter at være kommet et langt Stykke bort, vendte han sig endnu en Gang om og skreg: »Vend om!« Han saa, at vi endnu ikke havde flyttet os, og at hans underordnede ikke skyndte sig med at udføre hans Befaling.

»Det gør mig ondt,« sagde en af Gendarmene. Paa hans ærbødige, venlige Mine kunde man se, at han var en Katholik, der paa Grund af sin Stilling var forpligtet til at udføre en Ordre, som mishagede ham.

»Der er intet at gøre,« vedblev han, »desværre er det her saaledes, at Loven forbyder enhver katholsk Præst Indrejse. Undtagelser findes ikke.«

Vi vendte om, dog ikke uden endnu en Gang at give Udtryk for vor Misbilligelse og vor Skuffelse.

Da vi atter havde De Forenede Staters Grund under Fødderne, undlod vi ikke at bringe vore Besværinger og vor Protest frem for Grænsemyndighederne. Den Embedsmand, vi talte med, sagde, at den Maade, man blev behandlet paa derovre, simpelthen var umenneskelig. Han gav os nogle gode Raad, tilbød os sin Beskyttelse og raadede os til at forsøge igen.

Det var ogsaa vor eneste Tanke. Vi tog ikke tilbage til den samme Grænsestation, men kørte til en anden Grænseovergang. Dér foretog vi en fuldstændig Forandring af vort Udseende. Vi maatte skynde os, for de Flyvemaskiner, som afkontrollerer Grænsen, havde efter faa Øjeblikkes Forløb opdaget os, endskønt vi havde skjult Bilen mellem Træerne og selv sad inden i Bilen. Først summede de oppe i Højden og kredsede længe omkring os, saa gik de Gang paa Gang ned indtil faa Meters Afstand fra os. Maaske var det allerede blevet spurgt, at to »Udsendinge fra Paven« havde forsøgt at komme over Grænsen. Vi fandt det mest tilraadeligt at fjerne os, og vi gjorde det i største Hast. Med megen Koldblodighed gjorde vi et nyt Forsøg, og faa Timer senere var vi paa mexikansk Grund. Vi vidste endnu ikke, hvor omtrent vi befandt os; men vi vilde hurtigst muligt bort fra Grænsen, hvor vi svævede i altfor stor Fare. En lang Strækning saa vi overalt Soldater og Politi, som iagttog os, men det faldt ikke nogen ind, at de to Skikkelser, der saa saa landstrygeragtige ud, var fredelige katholske Præster. Endelig havde vi de beboede Egne bag os og naaede ud til Bjergkløfternes vilde Ensomhed.

En af de efterfølgende Dage hen paa Eftermiddagen var vi igen paa Vej. Efter at have kørt ca. 50 km fandt vi en lille skjult Landsby. Omtrent 500 m foran Byen stod en Vagtpost, og af den skulde vi have Tilladelse til at køre videre. Vi var ikke særlig begejstrede for Situationen. Men Vagtposten havde allerede set os, saa vi kunde ikke vende om uden at vække Mistanke. Forsynet kom os til Hjælp.

Et lille Stykke før vi naaede Vagtposten, mødte vi en Skare barfodede Børn, som aabenbart skulde til Byen, hvor de boede. For at udsørge dem tilbød vi dem at køre med os. Ungerne blev henrykte, sprang op i Bilen og fyldte den baade udvendig og indvendig. Det var vor Legitimation. Vagtposten kendte godt Børnene, og da vi tog dem op i Bilen, gjaldt vi for at være Folk der fra Egnen — og oven i Købet Mennesker med et godt Hjerte. Da vi kørte forbi

Vagtposten, hilste Børnene i Kor, og vi hilste ogsaa; Vagtposten smilede og hilste igen; saaledes forløb det glat.

Vi spurgte Børnene ud om de mest forskellige Ting. De ved kun lidt, men det, de ved, siger de lige ud og er ikke Spor mistænksomme. Det vigtigste for os var at faa at vide, hvorledes det stod til med Religionen. Vi blev mere paagaende i vore Spørgsmaal, da vi fik at vide, at de alle var Katholiker.

»Er der en Kirke her?«

»Der var en, men der er ikke nogen mere.«

»Kommer her somme Tider en Præst for at give Undervisning, eller er her en Præst paa Stedet?«

»Vi har ikke set en Præst i lange Tider; han maa ikke komme her.«

»Kan I bede?«

»Ja, vi beder altid, inden vi gaar i Seng.«

»Hvem lærer Jer at bede?«

»Far og Mor hjemme.«

»Er der mange Katholiker her i Landet?«

»Alle er Katholiker.«

Vi følte os meget beklemte om Hjertet. Vi formanede Børnene til at forblive gode og bede meget. Vi havde Apfelsiner med og gav hver en. De takkede os med barnlig Glæde.

Vi kørte videre igennem Landet og udspurgte Folk hist og her. Alle var de gode og fredelige Mennesker. Endelig kom vi til en By. Den var oversaaet med Plakater. Øverst paa dem alle stod et Opraab til den revolutionære Ungdom. Vi holdt nysgerrigt stille foran en af de største og mest iøjnefaldende. Midt i alt Vaaset stod med fede Typer Ordene: »Pave, romersk Klerus«. Vi læste alt. Det varede et Kvarter, inden vi blev færdige. Plakaten fortalte en lang Historie om alle de daarlige Egenskaber og Vaner, som den romerske Pave, hans Kurie og hans Klerus havde — og de vil ogsaa beherske alt i Meksiko — og det sluttede med, at Calles i det rette Øjeblik havde løftet den sejrige Økse og hugget Hovedet af denne »lernæiske Hydra«, som stadig hvæser giftigt, men som man skaanselsløst vil bekæmpe, indtil den er fuldstændig knust. Det hele var underskrevet af, jeg ved ikke, hvor mange Generaler med Navne, Tilnavne og tilsvarende antikristelige og revolutionære Fortjenester.

Vi fortsatte vor Besigtigelse af Byen og søgte efter Kirken. Vi fandt en Bygning, som efter Formen at dømme sikkert oprindeligt maa have været et Guds Hus. Men man saa intet Kors, intet Helgenbillede. Paa Gavlen stod med nymalet Skrift, som stak svært af mod Bygningens Stil, en stor Indskrift »Fremskridtets Theater«.

Ved Landets Grænse, paa en lille Høj, bemærkede vi en Kirkegaard, som var i en forfærdelig Forfatning. Græsset groede vildt, flere Steder var Kirkegaardsmuren faldet sammen, mange Kors var væltede og itu, og Køerne græssede mellem Gravene. Man blev ganske syg om Hjertet.

Vi holdt stille ved et lille Hus for at udspørge Folkene der. Vi gav os ud for at være fuldstændig fremmede.

»Et det en Kirkegaard?« spurgte vi.

»Ja.«

»Bliver de, der dør, begravede derinde?«

»Nutildags lader man dem ikke mere begrave.«

»Er det en katholsk Kirkegaard?«

»Ja.«

»Er der mange Katholiker i Byen?«

»Næsten alle er Katholiker.«

»Er De ogsaa Katholik?«

»Ja selvfølgelig. Vi er alle Katholiker, mine Børn ogsaa. De mindste kender Bønnerne. Ja selv den lille paa 4 Aar.

»Er der en katholsk Præst her i Byen?«

»Nu ikke mere. Han maatte bort. Han kommer her 14 Dage om Aaret. Nu er han allerede borte.«

»Har De en Kirke?«

»Den, vi gaar i, er den eneste; den ligger paa den og den Plads.«

»Gaar Folk i Kirke?«

»Hver Eftermiddag Kl. 4.«

»Hver Eftermiddag Kl. 4? Hvad gør de der?«

»De beder Rosenkransen, synger og beder.«

»Hvem hjælper dem?«

»En Kvinde gør alt; om Søndagen lærer hun ogsaa Børnene Katekismus.«

»Forhindrer man Dem i at gaa i Kirke, eller forstyrrer man Dem?«

»Nej. Vi er alle Katholiker. Vi maa blot ikke have nogen Præst, ingen Messe, ingen Procession, intet Sakramente.«

»Forbliver Folk stærke i Troen?«

»Ja, vi haaber, at alt kun er forbigaaende.«

»Er her Protestanter?«

»Nogle enkelte i Fremmedkolonien.«

»Har de en Præst?«

»Ja, det har de, og de kan gøre, hvad de vil.«

Vi havde hørt nok. Vi var lige ved at afsløre os som katholske Præster, men Folkene havde maaske vist deres Glæde alt for aabenhjertigt og derved kunnet forraade os. Derfor nøjedes vi med at takke dem og opmuntre dem. De smaa gav vi nogle Penge.

Vi gav os saa ind til Byens Centrum. Vi søgte det

Sted, hvor Kirken skulde være. Det vi saa var en gammeldags Kirke med et Kors, som var gaaet i Stykker, mens to andre var lige ved at falde; maaske havde man forsøgt at vælte dem.

Paa vor Rejse havde vi med egne Øjne set, hvilket fri-murerisk Had der raser i det katholske Meksiko mod den katholske Kirke. I vort Inderste var vi rystede og oprørte, og vi spurgte os selv: hvorfor hæver der sig ikke en vældig Røst som Protest mod en saa aabenlys social Uretfærdighed, Frihedsberøvelse og Undertrykkelse af Folket? *K. K.*

Henri Brémond.

Den 17. August døde *Henri Brémond* paa sit Landsted i Arthez-d'Asson i Departementet Pau som Følge af en svær Lungebetændelse, endskønt man havde regnet med, at han var paa Vej til Helbredelse.

Hans Død betyder et stort Tab for saavel den katholske som den litterære Verden. Henri Brémond, der var Medlem af »Académie Française«, var kendt langt ud over Frankrigs Grænser som en fremragende Litteraturhistoriker og — Polemiker og som en af det katholske Frankrigs førende Skikkelser. Som Søn af en Sagfører blev han født 1865 og bestemte sig tidligt for Præstekaldet. I 1882 traadte han ind i Jesu Selskab, som i 1886 sendte ham til England. Ved Siden af sine filosofiske og theologiske Studier satte han sig ogsaa ind i engelsk Tankegang og engelske Skikke, saaledes at han ikke alene fik indgaaende Kendskab til engelsk Sprog, engelsk Litteratur og engelsk Sjæleliv, men at det ogsaa prægede hans Livsindstilling og Stil.

Efter Præstevielsen vendte han i 1892 tilbage til Frankrig. I de nærmest følgende Aar virkede han som Professor ved forskellige Jesuitseminarier; Erindringer herfra nedskrev han i sin Bog: »L'Enfant et la Vie« (»Barnet og Livet«), som ogsaa indeholder hans personlige Opfattelse af Opdragelse. Men allerede dengang elskede han at beskæftige sig med Litteraturkritik, et Omraade, paa hvilket han ejede en ganske speciel og fremragende Dygtighed. I Jesuiternes Tidsskrift »Les Études« offentliggjorde han regelmæssigt kritiske Litteraturkroniker, som vakte saa megen Opsigt, at ogsaa andre Blade forsøgte at knytte ham til sig, f. Eks. »Revue des Deux Mondes« og »Le Correspondant«. Hans Aand vendte sig dog mere og mere til de mystiske Problemer og koncentrerede sig først og fremmest om de store engelske Konvertiter, Kardinal Wisemans, Mannings, Newmans og Sidney Smiths mystiske Liv. Re-

sultatet af disse Studier udgav han i sin Bog: »Inquiétude religieuse« (»Religiøs Uro«). Et andet Bind af denne Bog udkom i 1909 og var særlig viet Franskmændene Pascals og Huysmans mystiske Liv. Begge disse Bøger var dog kun Forløbere for hans store og vidunderlige Værk: »Histoire du sentiment religieux en France depuis la fin des guerres de religion jusqu'à nos jours« (Den religiøse Følelses Historie i Frankrig hen imod Slutningen af Religionskrigene indtil vore Dage). De første Bind af dette Værk virker som en Aabenbaring, det er en helt ny Verden, Henri Brémond her afslører for os, en ubekendt, uudforsket Verden af Mystik og religiøs Følelse, anskueliggjort gennem en Række mystiske Personligheder, Munke, Nonner, Lægfolk o. s. v. I 9. Bind er det det kristne Liv selv, som Forfatteren studerer, Messen, Bønnen, Liturgien, Eucharistien, Mariadyrkelsen, Daaben, Ægteskabet, Døden. Det næstsidste Bind kaldte han »Ro«, og meget træffende betegner en fransk Kritiker denne filosofiske Afhandling om Hvilen i Gud for en Sjæls Testamente.

Henri Brémonds Bøger har den store Fortjeneste, at de trods Stoffets dybe Tanker kan læses af alle Slags Mennesker, for Sproget er levende, enkelt og ungdommeligt, og hans Bøger vil efterhaanden gaa over i Folkelitteraturen, skønt de, hvad Stoffet angaar, burde klassificeres blandt den nøgterne Videnskabs Værker. Henri Brémonds Lære om »den rene Poesi« betyder en sand Revolte over for den nøgterne Digting, der fornægter alle usynlige Kræfters Eksistens. Dette lader han første Gang komme til Udtryk i sin Akademitale i Oktober 1925. Efter hans Opfattelse skabes den digteriske Karakter i et Digt ved en hemmelighedsfuld Realitet. Denne Realitet er Gud. Denne Idé fører Henri Brémond videre i sin Bog »Prière et Poésie« (Bøn og Poesi), 1926, som samtidig skulde tjene som Bevis for hans Rettroenhed, som var blevet draget noget i Tvivl efter hans Akademitale. Senere udgav Henri Brémond »Racine et Valéry« (1930). Henri Brémond var selvfølgelig udsat for skarp Kritik, og navnlig Litteraturhistorikeren Paul Souday var en af hans ivrigste Modstandere.

Henri Brémond var baade Præst og Forfatter, og sjældent finder man i een Person disse to Kald saa stærkt forenede, som Tilfældet er her, og baade som Præst og Forfatter har Henri Brémond arbejdet for Kirken, Fædrelandet og Sjælene.

Ch. Demmig.

Propaganda og Moral.

Under den store internationale Propagandakongres, der afholdtes i Rom midt i September, tilstod den hellige Fader Deltagerne en særlig Audiens, i hvilken deltog Repræsentanterne for 14 Nationer. Paven holdt en meget betydningsfuld Tale om den moralske Side ved al Propaganda. Propagandaen burde altid staa i Moralens Tjeneste, ja endog sørge for Moralens størst mulige Udbredelse. Dette angik især Bøger og Tidsskrifter. Under Henvisning til sin Erfaring som gammel Bibliothekar erklærede Paven, at Moralens i dem ofte glemmes og forsømmes i Stedet for, at man henledte Opmærksomheden paa den. Han vilde gerne gøre Kongresdeltagerne opmærksomme paa, at Propagandaen kan være umoralsk af en dobbelt Grund: umoralsk som Følge af Genstanden, man gør Propaganda for, og umoralsk paa Grund af den Maade, hvorpaa der gøres Propaganda for en i og for sig uskyldig Genstand. Hvad selve Genstanden for Propagandaen angik, var det saare velkendt, at der gives Emner, hvis Udbredelse var til største Skade for den enkelte, for Familien og for Samfundet. Der fandtes f. Eks. Bøger, som uden videre maatte forkastes og dadles, og dog blev der ofte gjort en ligefrem fantastisk og kostbar Reklame for dem, som sikrede Bogen en stor Udbredelse. I et saadant Tilfælde er Propagandaen medskyldig i alle de Onder, som daarlige Bøger og Emner fører med sig.

Den hellige Fader lagde i denne Sammenhæng især Vægt paa som et Eksempel at fremdrage en bestemt Bog, der var udkommet paa Hollandsk. Hvis Bogen var blevet paa Originalsproget alene, saa vilde Ondet have været begrænset; men man oversatte Bogen til andre Sprog, idet man begyndte med en Oversættelse til Tysk, og der blev solgt uhyre Oplag, som Bogens beklagelsesværdige Indhold aldrig vilde have fortjent. Paven citerede en tysk Personligheds Udtalelser angaaende Bogen, en Mand, som endda hverken var Præst eller Katholik, og som meget træffende havde sagt, at Bogens Titel »Det fuldkomne (vollkommene) Ægteskab« hellere skulde ændres til »Det degenererede (verkommene) Ægteskab«. Tilsidst citerede Paven ogsaa Dante og A. Manzoni og nævnte som særlig træffende den sidstes Udtalelse: »Sig aldrig et Ord, som yder Lasten Bifald og spotter Dyden.« Propagandaens Pligter kunde ikke omskrives mere enkelt og mere ramvende end med disse Ord.

K. K.

En Jesuit bliver Doktor.

Den 19. Oktober finder der ved Københavns Universitet en Disputats for den filosofiske Doktorgrad Sted, som for os danske Katholiker er en Begivenhed af Rang, fordi det bliver den unge Scholastiker af Jesu Selskab, Fr. Alfred Otto, der skal forsvare sin Afhandling om Roskilde Gavebøg. Vort Universitet har siden Paul Helgesens og Niels Steensens Dage kun haft et Faatal af Doktores, som var Katholiker, og aldrig har en Jesuit haft Ret til at holde Forelæsninger fra dets Lærestole, omend Scholastikeren Alois Peters S. J. ligesom Doktoranden, før har vundet en Guldmedalje for Løsningen af en filosofisk Opgave. Vi forbeholder os senere at komme tilbage til Fr. Ottos Afhandling, men ønsker allerede nu Doktoranden til Lykke og aftrykker i øvrigt den venlige Omtale, som »Berlingske Tidende« den 26. September indeholder om denne Disputats, idet vi dog ønsker at tilføje, at Fr. Otto ikke er Magister, men paa Grund af og efter fornævnte Guldmedaljeafhandling straks gav sig til at skrive en Doktorafhandling. Endvidere maa det ogsaa fremhæves, at Doktorandens Afhandling i langt højere Grad fortjener at kaldes en Rekonstruktion end et Udgifterarbejde.

»Den Disputats, der i Gaar er udsendt fra Levin & Munksgaards Forlag, og som den 19. Oktober forsvares for Doktorgraden, afviger vist i een Retning fra samtlige andre Disputatser, der er antaget til Forsvar ved Københavns Universitet. Forfatteren, mag. art. *Alfred Otto* — ja, den tyske Doktorgrad har han vist allerede*) — kan nemlig paa Titelbladet bag sit Navn sætte et »S. J.«, d: *Societas Jesu*, Jesu Selskab — eller, som vi normalt siger, han er Jesuitermunk, og det turde han vist være den første Doktorand ved Københavns Universitet, der er.

Han har i øvrigt faaet en væsentlig Del af sin Uddannelse i Tyskland og har levet Størstedelen af sit Liv uden for Danmarks Grænser, men taler Dansk som en Indfødt og har studeret Historie ved Københavns Universitet. Specielt har han givet sig af med Middelalderen, og hans Viden her er præget af tysk Grundighed. Det er forekommet ved de historiske Skriveøvelser, hvor Studenterne faar tre Opgaver at vælge imellem, at han paa de foreskrevne tre Timer besvarede alle tre Opgaver. Et Par Artikler, han har udgivet i tyske Tidsskrifter om Adam af Bremen og den slesvigske Cypræus, vidner om hans Lærdom og Grundighed.

*) Det er den romerske Doktorgrad (Gregoriana), Fr. Otto har, paa Grund af sine Studier i Valkenburg. Red.

Roskilde Gavebog.

Det samme gælder den Afhandling, »*Liber Daticus Roskildensis*«, som han nu bliver Dr. phil. paa. Det er et særdeles peropt og grundigt Udgiverarbejde af det gamle Skrift, men den valgte Opgave giver ikke Forfatteren Lejlighed til at vise, om han er i Besiddelse af videnskabelig Originalitet. (Af denne Grund plejer Universitetet i øvrigt ikke at være begejstret for Udgiverarbejder som Doktorafhandlinger.)

Liber Daticus Roskildensis, 2: Roskilde Gavebog og Domkapitlets Anniversarieliste, som Doktoranden nu har udgivet og behandlet, stammer fra det 13. Aarhundrede. Desværre er Teksten meget daarligt overleveret, men Skriftet indeholder dog værdifulde historiske Oplysninger, og Gavebogen er næst efter den ældre Lunds Gavebog vor værdifuldeste fra Middelalderen. *Talib.*«

Fra Hovedstad og Provins

København. A. C. Ved Mødet den 20. Sept. talte Orlogskaptajn Hamnerich om »**Kirkens Korshær**« og dens Arbejde. Kaptajnen hæftede først Blikket paa Christus som Kilden til alt kristeligt Arbejde og sammenlignede derefter Frans af Assisi og H. P. Møllerup. Han fandt, sikkert med Rette, at Frans havde mødt langt mere Forstaaelse og Støtte hos den katholske Kirke end H. P. Møllerup i den danske Folkekirke. — Jesus, sagde han, med sine Apostle ynkedes over Folket; den danske Folkekirke ynkedes over H. P. Møllerup, der med sine 12 Mand drog ud fra Frihavnskirken for at udrette, hvad Christus har befalet. — Til Gengæld havde Kirkens Korshær bedre bevaret sin Frihed og Plan ubeskaaret. Kirkens Korshær tæller nu 60 Medlemmer, der giver hele, 500, der giver noget af deres Tid.

Ved Diskussionen tog Pastor Schindler Ordet og fremhævede den Betydning, »den af Gud sendte Mand« havde for det kirkelige Liv og Verden i det hele taget. Francis-kanerne, mente Pastoren, burde gøre det Arbejde, som nu udrettes af Frelsens Hær o. lign. I øvrigt havde Kirken, som havde fundet Organisationer for næsten alt, endnu ikke fundet Organisationen for Modarbejdelsen af den sociale og nationale Splittelse; den ventede endnu »Manden fra Gud«.

Nykøbing F. I Ugen fra d. 10. til d. 17. September fik Menigheden et længe nærret Ønske opfyldt, idet der blev afholdt **Mission**. Prædikenerne holdtes af Pater Bender,

der gennemgik de evigunge Sandheder i den katholske Religion paa en Maade, der ikke alene ansporede de ældre til fornyet Iver, men ogsaa fængslede og begejstrede de unge og Børnene. Børnene sad med store Øjne og aaben Mund og formelig slugte hvert Ord, der blev sagt. Til Trods for de store Afstande i Sognet var Kirken fyldt til sidste Plads.

Fredag Aften samlede Pateren efter Prædikenen de unge i Salen, hvor han indtrængende opfordrede dem til at følge med i katolsk Aandsliv.

Søndag i Højmessen afsluttedes med Menighedens Fælleskommunion.

Til Slut en Tak til Pateren for det store Arbejde, han har gjort for Menigheden, og ligeledes en Tak til vor Sognepræst, fordi han muliggjorde Afholdelsen af denne Mission.

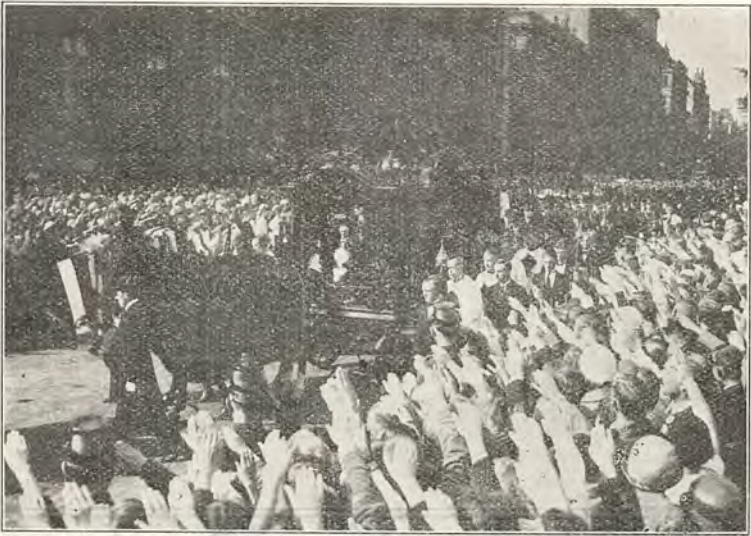
H. S.

Fra den vide Verden

Frankrig. Den i den franske Luftkrigsflaade saa berømte Kaptajn Emil Pierra, som sidste Aar blev præsteviet, er af den franske Regering blevet udnævnt til Kapellan paa Skoleskibet »Jeanne d'Arc«.

Tyskland. Tidlig om Morgenen d. 6. Sept. samledes en mægtig Skare i Berlins Gader for at følge Byens første katholske Biskop efter Reformationen til hans sidste Hvilested. Det var Biskop Chr. Schreiber, der, som meddelt i Nr. 37, efter et langt Sygeleje var afgaaet ved Døden Natten til den 2.-9.-33. Det talrige Følge af Bisper og Bispedømmets Klerusog Kongregationer, af Militær- og S.-A.-Korps samt Byens katholske Befolkning vidnede tydeligt om, at som han førtes til Graven, havde han ogsaa levet: som en god og ægte Folkets Biskop. Det samme Vidnesbyrd afgav de mange Kondolence-Telegiammer, blandt hvilke særlig maa fremhæves Rigspræsident Hindenburgs og Rigskansler Hitlers.

Biskop Schreiber var født 1872 i Somborn ved Gelnhausen og udmærkede sig allerede som ung ved sin store Begavelse. Han studerede paa Collegium Germanicum i Rom, blev efter sin Præstevielse Regens ved Præsteseminarieret i Fulda og senere Biskop i Meissen. Da det drejede sig om at give Berlin den første katholske Biskop efter Reformationen, faldt Valget paa ham den 13. August 1930. Den Iver, hvormed han organiserede det nye Stift, tog stærkt paa hans Helbred; og dette medførte, at han det

Et meget talende Billede fra Biskop Chr. Schreibers Begravelse i Berlin.

sidste 1½ Aar — under store legemlige Lidelser — maatte lede sit Bispedømme fra Sygesengen. Biskoppen, som alle Dage var en eminent Taler, holdt kort før sin Død sin sidste Tale til sit Bispedømme — med Mikrofonen ved Sygesengen.

R. I. P.

Lørdag d. 30. September og Søndag d. 1. Oktober
 gaar alle Trosfæller fra hele Byen

til Bazaren ved St. Annæ Kirke.
 Hans Bogbindersallé 4 (Linie 2 og 13).

Bazaren aabnes om Lørdagen Kl. 3. — Kl. 4 og 9 fremvises der underholdende Films. Kl. 8 optræder Balletdanserinde Frk. Ellen Fischer med et Børnehold.

Om Søndagen genaabnes Bazaren Kl. 11½ efter Gudsstjenesten. Kl. 2, 4 og 7 fremvises der Film. Kl. 5 Børneholdets Ballet. Kl. 9 Auktion.

Begge Dage synger og muciserer de unge Piger i Festsalen, hvor der serveres varme Pølser, Kaffe, Is fra Isbar m. m.

Der findes paa Bazaren Boder med mange nyttige Sager, rigeholdige Tombolaer, Skydebane, de unge Pigers Latterbox m. m.

Gratis Entre. — Alle er velkomne.

Missionssøndagen.

Den 22. Okt. i Aar fejres Missionssøndagen for første Gang i Vikariatet Danmark. I den Anledning holdes i *Jesu Hjerter Kirke om Søndagen Kl. 18* en Række Prædikener.

1. Okt.: Den katholske Kirkes Missionspligt.
8. Okt.: Den enkelte Katholiks Missionspligt.
15. Okt.: Den katholske Kirkes Missionsgerning gennem Tiderne.
22. Okt.: Den katholske Kirkes Missionsarbejde i vore Dage.

I Tiden fra Mandag den 16. Oktober Kl. 17 til Fredag den 20. Oktober efter Messen holdes en

lukket Kloster-Retræte for Damer

i Assumptionsklostret paa Rygaard.

Opholdet koster 10 Kr., alt iberegnet. Salmebog medbringes. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til: P. Herin. Lucas S. J., Stenosgade 4, København V., eller: Forstanderinden, Assumptionsklostret, Rygaard, Bernstorffsvej 54, Helr.

Rosenkranskirken.

Søndag d. 1. Oktober **Rosenkransfesten.**

Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Derefter er det h. Sakramente udstillet hele Dagen. Kl. 19 Rosenkransbøn. Kl. 19^{1/2} Completorium.

Eucharistisk Vagttime. Hs. Excellence Biskoppen taler ved Andagten Torsdag d. 5. Oktober Kl. 20 i St. Annæ Kirke. Alle er velkomne.

Jesu Hjerter Kirke. Stenosgade. Sunday, Oct. 1st., Mass with English Sermon at 11.30 A. M.

St. Knuds Kapel. Jeden ersten und dritten Sonntag im Monat findet um 10 Uhr Gottesdienst mit deutscher Predigt und deutschem Gesang statt. Der nächste Gottesdienst ist Sonntag d. 1. Oktober 10 Uhr.

A.C. Onsdag d. 4. Oktober 1933 Kl. 19³⁰ pr.: **Rusgilde.** Program: Formanden byder Velkommen. Varm Ret, Kiks m. Ost, Øl fra Fad. Kaffe, Frugt, Punch. Taler og Sange. Rustale af P. Andreasen.

Prisen er Kr. 3,50 pr. Deltager. Paaklædning: Aftendragt. Alle katolske Russer indbydes. Indtegning hos Administratores senest Mandag d. 2. Oktober.

St. Michaels Klub. Mandag d. 2. Oktober Kl. 20 aabnes Saisonen med et Foredrag af Pastor Andreasen: »Dagligt Liv i Collegio di Propaganda Fide i Rom«.

Alle Medlemmer og indbudte Gæster ønskes hjertelig Velkommen.

S.M.D.M. Efteraars- og Stiftelsesfest Onsdag d. 4. Okt. Kl. 20 i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A.

Improvisatoren **Louis Halberstadt.** — Alle forhenværende Elever og gamle Kammerater er hjertelig velkommen. *Styrelsen.*

Katolsk Klub afholder Møde Onsdag den 4. Oktober Kl. 20 pr. paa Hotel »Phønix«. Foredrag af Hr. Komandørkaptejn H. Bistrup. Emne: Lidt om Grønland. Gæster kan medtages.

I Tilslutning til Hr. Fr. v. Jessens Artikel i Nr. 39 henviser vi til, at et Opslag af omtalte Art er blevet trykt paa Aarhus Stiftstidende.

Enlig Dame kan faa Bolig i **Allerslev Kloster** pr. **Lejre:** 2 Værelser og Kost: 50 Kr. pr. Maaned. Nærmere ved Henvendelse til Priorinden eller Assistent V. Stabehl, Amerikavej 9 St. t. v. Kbhvn. V.

Studine. Mindre hemidlet, tilbydes Hjem, fuldt Ophold, eller roligt Værelse paa meget billige Betingelser. Centralvarme, varmt Vand samt Adg. til Køkken. Beliggende lige ud for Studiegården. Billet mrkt. Studine, sendes til »Nordisk Ugeblad«s Ekspedition, Bredgade 64.

Kirkelig Kalender.

Okt.		8. S. 18. Søndag e. Pintse. — Birgitta.
1. S.	17. Søndag e. Pintse. — Rosenkransfest.	
2. M.	Værneenglene.	9. M. Dionysius, Rusticus og Eleutherius.
3. Ti.	TERESA AF JESUSBAR- NET.	10. Ti. Oktav af Teresia af Je- susbarnet.
4. O.	Frans af Assisi.	11. O. Marias Modervær- dighed.
5. T.	Dag i Teresas Oktav.	12. T. Ferialdag.
6. F.	Bruno.	13. F. Edvard, Konge af Engl.
7. L.	Rosenkransfest.	14. L. Callistus I.

Okt. Ugens Messebønner.

1. S. **Rosenkransfest** (1099—935); 2. *Sæt Bønner*: 17. Søndag e. Pintse (714—550), 3. *Sæt Bønner* (kun i stille Messer): Remigius ([34]—[35]); Slutningsevangelium: Søndagens (715—551).
2. M. Værneenglene (1093—898); 2. (kun i konsekreerede Kirker): Oktaven ([77]—923).
3. Ti. Teresia af Jesusbarnet ([194]); 2 (kun i konsekreerede Kirker): Oktaven ([77]—923).
4. O. Frans af Assisi (1096—937); 2. Teresas Oktav ([195]).
5. T. † Dag i Teresas Oktav ([194]); 2. Placidus og Lidelsesfæller ([28]), 3. Gudsmoder ([94]).
6. F. Bruno (1098—939); 2. Teresas Oktav ([195]). — Hvis der i Dag — den første Fredag i Oktober — holdes en særlig Andagt til Ære for Jesu Hjerter, kan der i Stedet for Dagens Messe læses den ny **Jesu Hjertes Messe** med *Gloria* og *Credo* og uden nogen Ihukommelse.
7. L. **Rosenkransfest** (1099—935); 2. Marcus (1099—940), 3. Sergius, Bacchus, Marcellus og Apulejus (1099—940).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 1. Oktober Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranssognet. Kongregationen »**Maria Rosenkransdronning**« har Møde Mandag d. 2. Oktbr. Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag d. 8. Okt. Fælleskom.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn holder Møde Torsdag d. 5. Oktober Kl. 20½.

St. Franciskus 3. Orden.

I Anledning af St. Franciskus-Festen er der paa Onsdag den 4. Oktober Kl. 6½ i St. Knuds Kapel h. Messe med Fælleskommunion for Tertiærer. Ved Mødet den 20. Okt. foretages Iklædning af nye Medlemmer, som inden den 10. Oktober bedes melde sig hos den nye Direktør: P. Rich. Freitag, Hans Bogbinders Allé 2.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalel (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 41.

Søndag den 8. Oktober

1933

INDHOLD: Er vor Tro personlig? — En Hilsen fra den danske Middelalder. — Magister Henrik Harpestrengs Epitafium. — Prag og Rom. — Kontemplative Ordener og Missionerne. — Staar det skrevet i din Haand? — 50-Aarsfest for en mærkelig Vaabenstilstand. — I korte Træk. — De katolske Børn paa Landet. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Er vor Tro personlig?

Det Spørgsmaal er ikke daarligt! Det rører nemlig ved meget vigtige Problemer. Men man kunde nok ønske, at Indsenderen havde antydet, hvordan han forstaar det. For tre af de fire Ord, det bestaar af, er flertydige. Følgen bliver saa, at Svaret maa blive forskelligt, alt efter som man tager Spørgsmaalet. Lad os belyse i hvert Fald nogle af Mulighederne.

Undertiden lægger jeg Mærke til, at Ikke-Katoliker med disse eller lignende Ord vilde gøre opmærksom paa Hovedforskellen mellem Katholicisme og Protestantisme i den moderne Tid. Medens man nemlig i gamle Dage kunde blive meget ivrig, naar Talen kom paa Helgendyrkelse, Coelibat, Klosterliv, Ceremonier og andet, der ligger i Periferien, gaar det nu saadan, som Biskop Ludwigs for nogle Aar siden sagde til en katolsk Præst, han mødte i Toget mellem Aarhus og Randers: »Hvis blot Paven ikke var, saa fandtes der ingen væsentlig Forskel mere

mellem os og Dem.« Det er ganske rigtigt, nu samler Interessen sig først og fremmest om den Kendsgerning, at den katholske Kirke i den romerske Biskop ser sit synlige Hoved eller Rigsforstanderen, der med den Helligaands ufejlbarlige Bistand afgør Sager i Tros- og Sædelæren, indtil Rigets egentlige Konge vender tilbage igen. Ved Siden af Paven og under ham staar saa de andre Biskopper med deres tilsvarende Fuldmagter.

Dette er virkelig et af Hovedpunkterne i vor Tro, medens Protestantismen (bortset fra den engelske Kirke) principielt ikke kender til nogen levende, menneskelig Autoritet i Trossager, skønt dens praktiske Liv ganske vist ret ofte modsiger Princippet. Paa denne Maade ligger altsaa i det ovenfor stillede Spørgsmaal den Tanke: Skal jeg selv, personlig, afgøre, hvad jeg har at tro, idet jeg tager Biblen og prøver paa at finde mig til Rette i den, saa godt jeg med den Helligaands Bistand formaar? eller skal jeg bøje mig for, at Kristus udsender Apostlene og deres retmæssige Efterfølgere og lægger sin Sandheds- og Naadeskat i deres Hænder med Paabud om paa hans Vegne at lære mig den Sandhed, han selv har bragt, og meddele mig de Sakramenter, gennem hvilke han vil uddele Forløsningens Naadekraft, samt ved Vejledning og et Opdragelsesarbejde at yde mig den Hjælp til Selvhjælp, som jeg trænger til?

Det er dette Enten-eller, der i vore Dage føles som den dybe Afgrund mellem to Verdener. Hvis nogen vilkaarligt vil reservere det protestantiske Standpunkt Adjektivet »personlig«, saa er (med den Forudsætning) vor katholske Tro naturligvis ikke »personlig«. Men man ser jo let, hvor uberettiget denne Vilkaarlighed er, siden den katholske Kristen jo ikke slipper for personligt Arbejde og heller ikke for et ganske personligt og frit Valg af sit Standpunkt. Med den samme Frihed, hvormed man i det 16. Aarhundrede har sagt »Nej« til den levende Autoritet i Christi Kirke, siger vi Katholiker »Ja« til den af Kærlighed til den Frelser, der engang bemærkede: »Er det mig maaske ikke tilladt at gøre, hvad jeg vil?« (Mt. 20, 15), og som sagde til sine Sendemænd: »Den, som hører jer, hører mig, og den, som foragter jer, foragter mig.« (Lk. 10, 16.)

Denne Kærlighed til Kirkens Herre har ikke noget med Tvang og Frygt at gøre, men finder sin største Glæde i for Christi Skyld at ofre et Stykke af den menneskelige Uafhængighedstrang, som man uden for den katholske Kirke mener at skulle beholde.

Dog, lad os hellere give Kendsgerningerne Ordet. Paa Frugterne skal man jo kunne se, om Træet er godt. Hvad har det protestantiske Trosprincip ført til? Stik imod Christi Ønske og Bøn om Enighed (Joh. 17, 20 ff.) har det fremkaldt en saa stor Uenighed og Forvirring, at hele den protestantiske Verden i de senere Aar har genlydt af Raabet om Samling. De indre Stridigheder har saa igen været Aarsag til, at Troen paa Christi Guddom hos mange ikke blot begyndte at vakle, men at vige, og at Biblen, som tidligere ansaas for at være eneste Kilde til Troen og højeste Dommer i Trossager, af mange ikke længere betragtes som Guds skrevne Ord til os, men som et Litteraturprodukt i Lighed med saa mange andre o. s. v. Skam og Tab er altsaa Frugterne, der vokser paa dette Træ. Vel at mærke, det er Princippet, det er galt med, ikke saa meget Menneskene!

Hvad kan saa til Gengæld det andet Standpunkt opvise af Resultater? Hvert uhildet Øje kan se, at den katholske Kirke, som af Christus blev bygget paa Petrus (Klippen), og i den pavelige Autoritet besidder Enhedens og Fasthedens sikre Fundament, i 1900 Aar har staaet i Brændingen, uden at Bølgernes Rasen har kunnet ødelægge eller forandre den. Endnu den Dag i Dag rager den op over Nationernes myldrende Hav som et mægtigt Tegn, der ved sin blotte Nærværelse taler for sit Standpunkts Rigtighed. Denne Rigtighed garanteres nemlig af den vidunderlige Udbredelse, den katholske Kirke trods al Modstand har faaet over Jorden (ca. 352 Millioner). Den garanteres af de mange hellige Mænd og Kvinder, der kalder sig denne Moders Børn, og hvis Renhed og Dyd er blevet bekræftet af Gud ved Undere og Tegn. Den garanteres af Kirkens uudtømmelige Rigdom paa aandelige og legemlige Goder, af dens Enhed og Fasthed trods Nationernes Mangfoldighed og dens ukuelige Livskraft trods Angreb fra alle Sider og trods Klinten, der søger at kvæle Hveden paa Marken.

Af disse Grunde er vor katholske Tro altsaa ikke »personlig« i den Forstand, som det lige er blevet forklaret, og vil heller ikke være det. Det er vort Svar paa det stillede Spørgsmaal. Men opfatter man dette sidste paa en anden Maade, end vi her gjorde, bliver den katholske Tro mere personlig end den ikke-katholske. Derom kan vi tale næste Gang.

F. K.

En Hilsen fra den danske Middelalder.

Det historiske Emne, som Dr. phil. Alfred Otto har valgt til sin Disputatsafhandling er saa visselig ingen Mor-skabslæsning, som Bogen*) i Hovedsagen bestaar af en Række Navne, Datoer, historiske Optegnelser, tørre Tal og Bogstaver, som forlængst har mistet deres praktiske Betydning. De saakaldte Nekrologier, Gavebøger, Anniversarielister etc. er jo ikke andet end Dødefortegnelser, som gemtes i Kirkens Sakristi eller Klosters Kapitelsal og var bestemte til at støtte Lektorens Hukommelse, naar de afdøde skulde mindes i Menighedens, Præstens eller Munkekoets Forbønner. Mange af de Munke, der oprindeligt skrev dem, vilde blive højlig forbavset, om de nu kunde konstatere den videnskabelige Interesse, hvormed man gransker deres korte og nøgterne Notitser.

Ej heller vil ret mange være i Stand til at bedømme den videnskabelige Præstation, som vor Doktorand har ydet ved at rekonstruere en Bog, som er brændt og ikke mere eksisterer og nu skal sættes sammen af Citater eller Optegnelser, man finder hist og her, hvorved man selv efter møjsommelig Sammenligning kun faar et magert historisk Udbytte.

Alligevel fortæller Roskilde Gavebog ikke saa lidt, som kan interessere Ugebladets Læsere, fordi den jo er et af de faa Budskaber, den danske katholske Middelalder sender til vor Tid. Selv disse fattige litterære Levninger er jo i den Grad præget af hine Tidens Livsopfattelse, at man tit

*) Alfred Otto S. J., Liber Daticus Roskildensis, Levin & Munksgaard. Kbhvn. 1933.

føler den katholske Middelalders Hjerter slaa, naar man gennemlæser Disputatsens Blade.

Fremfor alt lægger man Mærke til, at Troen gennemsyrrer alle Livsytringer, Livet ses langt mere end nu i Forhold til Kristendommens Værdier. Hvor rørende udtrykker dette sig ikke i den Stedsbestemmelse, hvormed Roskilde By fastlægges. Rom og Jerusalem er de to Steder, som Byen ved Issefjorden sammenlignes med. Der siges, at den direkte Afstand mellem Roskilde og Rom er 933 Mil og mellem Roskilde og Jerusalem 1800 Mil. Det Sted, hvor Herren havde lidt og forløst os, og den Stad, hvorfra hans Efterfølger styrer Christi Rige paa Jorden, var for Middelalderens Folk Jordens vigtigste Punkter, ikke Paris eller London eller en af Dattidens opblomstrende Søhandelsbyer.

Fr. Alfred Otto S. J.

— En anden Notits minder os om Korstogenes trosbegeistrede Aar; vi læser om Biskop Peder Jakobsen, som drog til det hellige Land, men ikke naaede at føre sit Sværd for dets Befrielse, fordi hans Skib strandede ved Dam i Belgien, og Biskoppen snart derefter døde i det nærliggende Cistercienserkloster Ter Doest, hvor han havde søgt Tilflugt. — Biskop Niels Stigsøn berømmes især, fordi han, der efter Bruddet med Erik Plovpenning flygtede ud af Landet, døde i Landflygtigheden »pro libertate ecclesiae«: for Kirkens Frihed. Og saaledes kunde mange Træk paavises, — f. Eks. at Datoerne betegnes ved Helgenfester, at ingen større Begravelse foregaar uden Almisseuddeling til de fattige; — som alle viser, i hvor høj Grad Middelalderens Liv var knyttet til Kirkens Liv.

Hvad der endvidere slaar den eftertænkssomme Læser, er den Omsorg, man har for afdøde, og hvor tit man tænker paa sin egen Død og Livet i Evighedens Land. Hvorfor vilde man saa gerne optages i de saakaldte »libri

vitae«, Livets Bøger? Fordi man vilde sikre sig Præstens og Menighedens Forbøn. Hvorfor førtes disse Nekrologier, hvor der foruden de allernødvendigste Opgivelser af Navn og Stand kun fastslaas, hvornaar han eller hun døde? Fordi Ihukommelsen af afdøde Brødre, Søstre og Velgørere indgik som et fast Led i Klostrenes Korbøn. Og Gavebøgerne er ikke blot et levende Vidnesbyrd om Folkets Kærlighed til Kirkerne, som man skænkede smukke Altre, Statuer eller Lystemager, men ogsaa et skriftligt Bevis for, at man vilde mindes af Efterslægten; de efterlevende skulde samles enten til Munkenes Officium og Præstens Messe eller sommetider til en Procession til Graven. Nøje var det i Anniversarierne optegnet, hvorledes Ihukommelsen skulde fejres, hvad der blev givet til Kirkens Udsmykning, og hvad Gejstlige, Peblinge og fattige skulde modtage. Og de Mennesker, som tænker saaledes, er Folk af alle Samfundslag, selvfølgelig først og fremmest Kirkernes Præsteskah, men ogsaa Tidens Konger og Dronninger, Riddere, Væbnere, Borgmestre og deres Fruer, Raadmænd etc. Naar andre Borgere eller Bønder og Haandværkere ikke nævnes, skyldes det delvis, at de ikke var i Stand til at udrede, hvad der krævedes til et Anniversarium, og at de havde deres Gilder og Bønneforeninger eller Broderskaber, som sørgede for Bønnen for de afdøde. Sandelig et vældigt: Memento mori! (husk, at du skal dø) og memento mortuorum (tænk paa de døde)!

En vemodig Følelse kan man heller ikke unddrage sig, naar man læser i disse sidste Levninger af en rig og frugtbar katholsk Tid. I Indledningen optæller Forfatteren de danske Nekrologier, som vi endnu kender, og som findes opbevarede i et eller andet Bibliothek. Der er i det hele 13, ikke flere. Og dog har sikkert hver Kirke, i det mindste hver Kloster- og Domkirke, ejet saadanne Bøger. Hvor blev de af? Hvor kan det være, at nogle faa Notitser i vor Tid allerede maa betragtes som værdifulde historiske Dokumenter over Middelalderen? Det maa have været et frygteligt Hærværk, som Reformationens Apostle øvede overfor den gamle Tid, overfor alle de dejlige Bøger, der samledes, afskrevet og opbevarede saa kærligt i de gamle Klostre, siden der er saa lidt tilbage af alle de herlige Skatte.

Saa meget des mere maa vi sætte Pris paa det, der endnu findes; og vi Katholiker skylder Dr. Otto særlig Tak, fordi han valgte et Emne fra den danske katholske Middelalder til at blive Doktor paa.

Maatte andre følge i hans Fodspor, ikke blot paa Universitetets Arena, men ogsaa ved Foredrag, Afhandlinger, Bøger og populære Smaaskrifter. Vi danske Katholiker har al Grund til at vække Interessen for den nordiske Middelalder; det fordomsfri Studium af denne katholske Tid har endnu aldrig skadet Kirken, men har ofte gjort det af med Frasen om den mørke Middelalder. For saa vidt er ogsaa denne Disputats en Breche i den Vold af Fordomme, der endnu hindrer mange i at forstaa Danmarks og Kirkens Stortid. I en Tid, hvor saa mange søger tilbage til Middelalderen, Politikeren for at studere Stændernes Forfatning, Filosofen for at finde Skolastikens skjulte Skatte, Aandshistorikeren for at granske i Mystikernes Skrifter, maa vi i høj Grad nære det Ønske, at vi herhjemme ogsaa mere og mere beskæftiger os med de Aarhundreder, der forløb mellem Ansgar og Lage Urne, og af dette Studium øser ny Begejstring til Genopbygningen af et katholsk Danmark.

Magister Henrik Harpestrengs EPITAFIUM

som han skrev med sin egen Hæand.

*Dødens Lov udslukker Livet,
ubønhørligt kalder den.
Værn og Volde lidet baader,
lidet Guld og Kroners Glans.
Ej den ænser Byrd og Ære,
Bispedom og ædelt Ry,
Romas Bud og Musers Virke,
Justiniani Jura høj.
Grunt den agter alle ringe,
byder alle samme Kaar.
Lægemidler kan den tæmme
ikkun for en stakket Stund.*

*Jeg, som ofte bortjog Døden,
 drak selv Dødens bitre Kalk.
 Dødens Arv i Paradiset
 blev vor ganske Slægt til Del.
 Hvo du, kære, maatte være,
 om ej evigt du skal dø,
 husk at fly til Gud vor Herre,
 han, som er vort Liv og Vej.*)*

Prag og Rom.

I Foraaret enedes den tjekkoslovakiske Regering med den Hellige Stol om en »modus vivendi«, som skulde ordne Diocesernes Afgrænsning, Stifternes Dotation etc.; alt tydede paa et fredeligt Forhold mellem Kirken og Statens Styrelse. I den sidste Tid er det imidlertid kommet til en vis kirkepolitisk Spænding, som fik sin umiddelbare Anledning ved Festlighederne i Neutra den 13. August.

*) Magister Henrik Harpestreng var en af Nordens berømte Læger i Middelalderen, maaske den allerstørste. Han levede som Kannik i Roskilde og døde 1244. Det vidner om hans Anseelse og den Tillid, han nød, at der findes en Mængde gamle Haandskrifter paa norsk, svensk, dansk eller islandsk, som alle gaar tilbage til Harpestrengs Urtebog, som sikkert har været yndet Læsning. Hans Navn røber, at Magisteren ogsaa var Digter, men det lykkedes hidtil ikke at finde et eneste Digt af ham, før Dr. Otto fandt ovenstaaende Verslinier i et gammelt Haandskrift. De er skrevet paa Latin, og vi har bedt Hr. H. K.-Hafstrøm om at oversætte dem frit. For dem, der forstaar Latin, og maaske selv vil oversætte det smukke Digt, tilføjer vi dog den oprindelige Tekst:

Lex gravis humane mortis concludit elencum,
 Omnibus imperio cum furioso venit.
 Est via nulla fuge, nil prosunt castra vel urbes,
 Nil regum regna, divitieve juvant.
 Nil prelatura, nil linea clara parentum,
 Nil mundi pompa, fama vel orbis honor.
 Nil sacra decreta, nil ars septena sororum,
 Nil lex inflata Justiniana juvant.
 Personæ hominum non respicit. Omnibus eque
 Impia: concludit conditione pari.
 Tardant antidotum mortis presidia gressus
 At tandem vincit fortior artis ope.
 Qui totiens vici mortem, nunc victus ab illa
 Demonstrō cunctis esse necesse mori.
 Hoc nobis nostri primi meruere parentes.
 Quorum posteritas impia facta luit.
 Quis quis es ergo care, ne tu moriaris in evum,
 Ad vitam fugias, est via vita Deus.

Neutra er en lille By i Slovakiet, hvor den slovakiske Hertug Pribina for 1100 Aar siden, altsaa paa St. Ansgars Tid, har opført en lille Kirke, der er den første paa det nuværende Tjekkoslovakis Grund. Dette store Jubilæum for Kristendommens Forkyndelse blandt Slovakerne skulde fejres festligt, og Regeringen selv paatog sig at lægge Programmet til den store Dag, ganske vist med den Bihensigt at benytte den til en stor Demonstation for Enhedsstaten med centralistisk Præg. Derfor undgik man bl. a. at indbyde Prælat Hlinka, som er det slovakiske Folkepartis Fører, og som ønsker Slovakiets Autonomi, medens foruden Biskopper og Præster fra Ind- og Udland og 100,000 andre Gæster, flere Ministre og selve Ministerpræsidenten Malipetr kom til at deltage.

Men man havde ikke regnet med Prælat Hlinkas Popularitet og ufortrødne Beslutsomhed. Dagen før Festen erklærede han i sit Organ Slovak: »Vi er hjemme her. Pribina var en af vore. Naar Tjekkerne fejrer deres Georg Podiebrad eller Ziska, vil Hlinka føle sig som Gæst. Men ved Pribinafesterne vil Hlinka være Vært.« Søndag den 13. August om Formiddagen, da Diplomater, Generaler og Festgæster havde taget Plads paa Tribunen, og Festtoget drog forbi, trængte Hlinkas Folk, en Hær paa 20,000, sig ganske uventet frem. De bar deres Fører i Guldstol til Tribunen og forlangte, at Hlinka skulde tale, hvad han ogsaa gjorde, idet han tiljuble af Tusinder forlangte Autonomi, hvorefter han som Vært gav Ordet til Dagens gejstlige og verdslige Talere, bl. a. ogsaa til Ministerpræsidenten, der oplæste Præsident Masaryks Budskab, hvori der bl. a. stod: »Vi vil lægge Eftertryk paa, at Kristendommen i sin Stifters Aand er den virksomme Næstekærligheds Religion. Ingen, som bekender sig til Kristendommen, maa forkynde Had.«

I Prag var man dybt skuffet over den Demonstration for Autonomien, som Festen var bleven til, og det tjekkiske Agrarpartis »Venkov«, som ogsaa er Regeringens Organ, rettede et skarpt Angreb paa den apostoliske Nuntius, Mgr. Ciriaci, som beskyldtes for at være i Ledtog med Autonomisterne og derfor ikke havde givet Møde i Neutra; man klagede over, at Landet endnu ikke havde faaet en tjekkisk Kardinal (skønt en saadan findes i Kard. Skribenskys Person), og at Rom overfor Tjekkoslovakiet tillod sig, hvad det ikke vilde tillade sig over for andre Lande. Prag's Ærkebiskop, Dr. Kaspar, protesterede straks paa hele det katholske Folks Vegne, men Regeringen forholdt sig tavs. Da saa Mgr. Hlinka i et Brev forsikrede Nuntius om sin og det slovakiske Folks Hengivenhed, benyttede Mgr. Ciriaci Lejligheden til at takke ham og at beklage sig over den Behandling, han som den hellige Faders Udsending

fik i Prag; samtidig forsikrede han det slovakiske Folk om sin specielle Kærlighed.

Nu satte Stormen mod den apostoliske Nuntius først rigtig ind, og han beskyldtes for at blande sig i Tjekkoslavakiets indre Politik. Diskussionen tog en ganske sensationel Vending, da »Deutsche Presse« i Prag, som er de tyske Katholikers Organ, med Mgr. Ciriaci's Bemyndigelse offentliggjorde en Brevveksling mellem denne og Udenrigsminister Benes, hvori Benes misbilligede den Pressekampagne, hans eget Blad havde ført mod Pavens Gesandt, og dermed desavouerede dette. Aftalen var, at Brevvekslingen ikke skulde komme frem, saafremt Angrebene ikke gentog sig; men da dette alligevel skete, overgav Nuntius Ciriaci den til Pressen.

Regeringen befandt sig nu i en lidet flatterende Situation og valgte at bede den hellige Stol om at kalde Ciriaci til Rom for at aflægge Beretning. Medens den ene Meddelelse gaar ud paa, at Rom vil gøre det, benægtes dette fra andet Hold. Man maa haabe, at Konflikten bilægges i Mindelighed, og at den *modus vivendi*, man allerede er blevet enig om, ikke forstyrres af den; de kirkefjendtlige Kræfter, som rørte sig i den unge Republiks første Aar, skulde jo ikke gerne genopstaa. Et Gode har Konflikten dog ført med sig. De tjekkiske, tyske, slovakiske og magyarske Katholiker, som siden Republikkens Grundlæggelse er gaaet deres egne Veje og ikke kunde se bort fra de nationale Modsætninger, har nu for første Gang fundet hinanden i fælles Protest og fælles Forsvar for Pavens Repræsentant.

Kontemplative Ordener og Missionerne.

Den Tanke, som for en Række Aar siden udgik fra Benediktinerklosteret St. Andreas ved Brügge, nemlig ved Overtagelse af Fadderskaber for Missioner at gøre de betragtede Ordener's Bøn og Offerliv overnaturlig frugtbart, har fundet enestaaende Gehør. 569 Klostre inden for de betragtede Ordener har for Tiden adopteret Missionsomraader, nemlig: 254 Klostre i Italien, 127 i Frankrig, 63 i Belgien, 10 i Tyskland, 1 i Østrig, 15 i De Forenede Stater, 27 i Kanada, 12 i England, 17 i Polen o. s. v. I en Række Missionsomraader er man tilbøjelig til at føre de store Resultater i de sidste Aar tilbage til dette Bønnens og Offerlivets Apostolat.

Foranlediget af den Opfordring, som Pius XI fremsatte i sin Encyklika »*Rerum ecclesiae*«, opstod der ogsaa i Mis-

sionslandene selv kontemplative Ordener; alene i 1932/33 er der oprettet følgende: et Karmeliterindekloster i Tokio, et Karmeliterindekloster i Nord-Borneo, et Klarissekloster i Burma, et Cistercienserkloster i Indokina, et Kloster for den Helligaands Tjenerinder (Steyl) i Kina, et Klarissekloster i Marokko, et Klarissekloster i Algier, et Benediktinerkloster i Kongo. Benediktinerne fra Engelberg i Svejts vil oprette et Kloster i Kamerun, og Beuronbenediktinerne vil oprette et i Tokio. Nogle af de nystiftede Klostre er vokset betydeligt, skønt de økonomisk set lever under meget trange Kaar. F. Eks. har Karmelklostret i Jesselton paa Nord-Borneo, i et Land, som endnu ikke er aabent for Civilisationen, allerede 5 Novicer: en Englænderinde, en Kineserinde, en Malajkvinde, en Malaio-Kineserinde og en Filippinerinde. I en Række af Missioner beder Biskopperne om Oprettelse af kontemplative Klostre. Benediktinerne ønsker man at faa til Persien, Indien, Burma, Bag-Indien, Kina, Ægypten, Øst-Afrika og paa Martinique. Trappisterne ønsker man til Indien, Indo-Kina, Kina, Formosa, Ny-Hebriderne, Marokko, Dahomey, Øst-Afrika og Ægypten. Dominikanernes apostoliske Vikariat i Kina beder om Kartheuserne. Til Indien, Vest-Asien, Kina, Papua (Sydhavet) og Ny-Hebriderne (Maristmission), Vest- og Øst-Afrika, Martinique og Brasilien ønsker man Karmeliter. Den Helligaands Missionærer i Kamerun ønsker Benediktinerinderne. Dominikanerne i det apostoliske Præfektur Formosa ønsker Trappistinderne. De halvt eller helt kontemplative Ordeners levende Arbejde i Missionerne kan faa stor Betydning ved Bekæmpelsen af den vestlige Materialisme, naar denne først sætter ind i Missionslandene.

J. P.

Staar det skrevet i din Haand?

Der fandtes uden Tvivl megen Overtro i gamle Dage, og hvem der ikke kender nærmere til den, kunde sidst i Foraaret igen overbevise sig om dens frodige Vækst i forgangne Tider, da Foreningen »Danmarks Folkeminder« aabnede en interessant lille Udstilling i det kgl. Bibliotheks Forhal. Der saa man mange af Trolddommens og Overtroens Redskaber. Bl. a. var der Beskyttelsesbreve, som engang hang over Døre til Bindingsværkshuse, en »Sejrs-skjorte«, d. v. s. den Hinde, der som en Sæk undertiden omslutter Barnet ved Fødslen, og som beskytter mod alle Skud og Farer, Hestesko, smedet paa tre Torsdage i Fandens Navn, Fortegnelse over Tycho Brahes Dage, et Bly-

instrument til paa magisk Vej at slaa Øjet ud paa en Tyv, man ikke kender, etc.

Men man skal endelig ikke mene, at vor »oplyste« Tid er hævet over al Slags Overtro, og den ikke forekommer mere. Overtroen er en aandelig Sygdom, som fra Tid til anden og mere eller mindre udpræget hjem søger Menneskene. »Hvor det lutrede religiøse Liv synker, stiger den astrologiske Overtro hos Menneskene,« siger Prof. Kerschesteiner, en kendt Pædagog. Menneskene vil gerne gribe Hemmeligheden med Hænderne og vide Besked med Fremtiden eller til fulde magte Nutiden, og kan de ikke gøre det paa anden Maade, fjerner de sig fra Virkeligheden og lever i en Drømmens Verden. »Astrologen lægger ligesom andre Tegntydere saa meget i Undersøgelsens Resultat, som han ventede at finde der,« siger Astronomen Kepler. Derfor trives Overtroen ogsaa i vor Tid frodigt. Naar det svejtsiske Politi i Aar konstaterede, at Landet blev oversvømmet med Horoskop, og derefter standsede denne Handel ved at spærre de respektive Postchekkonti, saa kunde andre Politiorganer i andre Lande ikke faa mindre at bestille, hvis de ønskede at gøre det af med alle Former for Overtro.

Ved Siden af Astrologien dyrker de moderne Profeter med stort Raffinement og straalende Succes en Aflægger af Stjernetydningen, nemlig Kiromantiken, d. v. s. af den menneskelige Haands Bygning, Form og Linier forsøger de at tyde Skæbnen.

Kunsten at læse i Haanden er ældgammel, og allerede Inderne, Kaldæerne, Ægypterne og Romerne kendte den. I det gamle Grækenland tillagde Aristoteles og Plato Haandens Linier stor Betydning. Cæsar skal have været saa øvet i at læse i Hænder, at ingen, hvis Haand han havde set, var i Stand til at narre ham. Til Vesterlandene kom denne Kunst først med Zigøjnerne i det 15. Aarhundrede, men siden den Tid er den gaaet stærkt frem i Europa. Den blev endda indført ved Universiteterne som medicinsk Videnskab, særlig naar det gjaldt at stille en Sygdoms Diagnose. I Dag er den en blomstrende Indtægtskilde for Astrologerne, for omvandrende Zigøjnere og Spaakoner af begge Køn og i alle Formater. Der findes »troende« ikke alene blandt det almene Folk, men i Særdeleshed blandt »de dannede«.

Naar Kiromantiken ved Spaadomme anvender Haandens Linier for at tyde Fremtid og Skæbne, saa skyldes det den astrologiske Grundidé, at den hule Haand blev betragtet som et formindsket Billede af Himmelhvælvingen. Ligesom hele Mennesket er underkastet Hjernens Indflydelse, saaledes er ogsaa, efter Astrologernes Mening, hvert enkelt

Lem og Organ i Legemet underkastet Stjernernes Magt. De enkelte Fingre med de tilhørende Haandbalder er tilforordnet Planeterne. Saaledes blev Balden under Tommelfingeren betegnet som Venusbjerget, Balden under Pegefingeren som Jupiterbjerget, Balden under Langemand som Saturnbjerget, Balden under den lille Finger som Merkurbjerget.

Ligesom Planeterne og deres indbyrdes Stilling havde en speciel Betydning, saaledes havde ogsaa Leddene paa Haanden, de enkelte Fingre og de Tegn, der fandtes paa de enkelte »Bjerger«, en ganske særlig Betydning. Stor Betydning har ogsaa Haandens Linier, deres Løb, Længde og Tykkelse samt de Figurer, de indbyrdes danner. Den vigtigste er saaledes Livslinien, som løber omkring Tommelfingeren.

Kiromanten paastaar nu af Haandens Form, af dens Linier og Liniernes Løb at kunne udtyde et Menneskes Skæbne, Levetid, Karakter og Fremtid. Ja, og tilmed skal man af højre Haands Linier bedst kunne spaa om Fortiden og Familieanliggender, og af venstre Haands Linier om Fremtiden og rent personlige Ting.

Hvad skal man tro om Kunsten at læse i Haanden? Haandens Bygning, Maaden at holde den og bevæge den paa, giver sikkert adskillige Vink om et Menneskes Karakter. Saaledes findes der Hænder, der er ligesom et Sindbillede paa Energi og Arbejde, andre Hænder tyder paa Sanselighed og Blødgøthed, andre drejer Tanken hen paa et harmonisk Sjæleliv grundet paa de regelmæssige Linier.

Spaadomme baseret paa Haandens Bygning og Linier mangler imidlertid ethvert reelt Grundlag og enhver videnskabelig Begrundelse. Ligesom i Astrologien har vi ogsaa her at gøre med blind Vilkaarlighed. Hvorledes kan et fornuftigt Menneske tro paa, at f. Eks. Solen udøver en særlig Indflydelse paa Pegefingerens Bevægelse, eller at Planeten Venus influerer paa Tommelfingerens og Merkur paa Lillefingerens Bevægelse? Alle disse Ting, som Kiromanterne tager Hensyn til, naar de stiller deres Horoskop, stammer fra længst forsvundne Aarhundreders naiveste Overtro. Kiromanten kender intet til Fremtiden. Men, hvad man gerne vil høre, bliver ogsaa troet, særlig alt, der paa en smigrende Maade kildrer Forfængeligheden. I Kiromantens Ord og Udtydninger læser de »troende« deres Forhaabninger eller deres Bekymringer og føler sig vidunderlig forstaaet. Alle disse meningsløse Hentydninger smigrer Menneskets Trang til at være noget af Betydning. Naar dertil saa kommer den nødvendige Hokusfokus som hemmelighedsfulde Gebærder, et Bord fuldt af magiske Tegn og Instrumenter, dæmpet rød Belysning, sælsomme Dufte o. s. v., saa kan Spaadommene være spækket med det mest haarrejsende

Vaas, de maa dog have deres Rigtighed og bliver betragtede som en guddommelig Aabenbaring, særlig efter en saadan Annonce: »Sandsigerske, som virkelig kan spaa, vidtberejst, træffes 2—6, kun Hverdage.«

Ligesom det astrologiske Uvæsen, saaledes er ogsaa dens Aflægger, Kiromantiken, en farlig og kostbar Overtro, som det gælder at advare alvorligt imod. Derfor formaner ogsaa den hellige Skrift: »I skal ikke høre paa eders Profeter og Spaamænd, eders Drømmere, Sandsigere og Troldmænd« Jer. 27, 9. Lad os hellere takke Gud, fordi han dækkede vor Skæbne med Nat, og at der, efter Digterens Ord, kun rækkes os en Fakkelt til at se den nærmeste Vej. Vor Skæbne er ikke skrevet i Menneskehænder, men derimod i Guds Haand, og det Menneske giver gerne Afkald paa alt overtroisk Uvæsen, som bygger paa Guds alvise Forsyn. Han siger baade i sin Ungdom, og naar Alderen er inde: »I dine Hænder lægger jeg min Skæbne.« A. J.

50-Aarsfest for en mærkelig Vaabenstilstand.

Menneskeædernes Biskop som Fredsstifter.

Brazzaville (Fransk Ækvatorial-Afrika). 50 Aar er netop gaaet, siden Krigen blev skrinlagt i Linzolo, de katolske Missionærers Udgangspunkt i det indre Ækvatorial-Afrika. Paa Markedspladsen ser man endnu den Dag i Dag to Geværmundinger rage op af Jorden som Symbol paa Krigens Grav. De vilde Folkeslag i Balaria gjorde straks heftig Modstand mod den katolske Biskop Msgr. Augouard, dengang han kom til disse Egne, men Biskoppens Overtalelsesevner greb dem, og Høvdingerne tilbød til Slut at skrinlægge Krigen. Pagten blev sluttet en Markedsdag i Overværelse af en stor Menneskemængde. Høvdingerne og Biskop Augouard medbragte hver sit Gevær, man lod grave et stort Hul, stak begge Vaabnene lodret deri og dækkede saa igen Hullet til med Jord. Siden denne Dag har Freden aldrig været truet.

Biskop Augouard bliver baade af Staten og af Kirken betragtet som Fransk-Kongos Apostel. Han trængte ind til det allerinderste af Landet og ankom til Stanley Pool, som senere blev fransk, paa samme Tid som Belgierne naaede den anden Bred. Dog fik han ikke overalt de indfødte til at indrømme ham Ret til at bosætte sig paa det Sted, hvor senere Byen Brazzaville rejste sig, og han nøjedes saa med at bygge en lille Kirke i Linzolo, 28 Kilometer borte. Dette Omraade var beboet af Menneskeædere, og Biskop

Augouard fik snart Tilnavnet: Menneskeædernes Biskop. Han fortalte ofte, at der i hans Omraade fandtes forskellige Slags Menneskeædere; nogle førte Krig for at skaffe sig Menneskekød, andre nøjedes med at benytte en gunstig Lejlighed. Da en Mand engang skulde dø, skyndte man sig med at skære hans Strube over, for at han ikke forinden skulde bukke under for Sygdommen. Var først Hovedet begravet, delte man gladelig Legemet mellem Landets Familier. Da Biskoppen foreholdt dem det forkastelige deri, svarede de indfødte: »Man kan tydeligt mærke, De aldrig har smagt Menneskekød. De ved slet ikke, hvor godt det smager. Og saa er det en stor Ære at spise Kød, som taler. Hvorfor har De begravet de døde fra Deres Karavane. Vi vilde gerne have givet Dem mange Geder derfor.« -- Af de 40,000 Indbyggere, som Vikariatet Brazzaville tæller, er de 8600 Kristne. I Msgr. Augouards Tid adskilte man de vidtstrakte Omraader i det inderste af Brazzaville. Helligaands-Missionærerne kan i Dag notere 15,000 Kristne her, medens man i de gamle Kystmissioner er naaet op paa et saa anseligt Tal som 50,000 Katholiker. Endskønt den franske Regering fører en methodisk Krig mod Menneskeæderiet, bestaar denne Skik dog i visse fuldstændig ufremkommelige Skove. Enormæ Fremskridt er der gjort i Kongo siden Biskop Augouards Ankomst i 1883, men der er endnu meget at gøre; de kristne Missionærer kan i disse Egne vinde nye Sporer som Kulturbærere.

(Fides.)

I korte Træk.

En Begivenhed, som nylig fandt Sted i en fransk By, viser, hvor meget Ungdommen ved maalbevidst og konsekvent Optræden kan bidrage til Almenhedens sædelige Sundhed. En Biograf midt i Byen spillede en Nøgenkultur-Film »Vejen til Solen« og reklamerede for dette Makværk med tilsvarende skamløse Plakater i alle Byens Kvarterer. Saa greb den katholske Ungdoms Modaktion ind med en regulær »Plakat-Krig«; i Løbet af faa Dage blev 300 Plakater ødelagt trods Vagtposter. Tilsidst fandtes kun nogle Plakater tilbage, som var anbragt højt til Vejrs bag et Gitter i Biografens Forhal. Dem gik man saa løs paa med en Havesprøjte med rød Farve. Saa greb Politiet endelig ind og forbød Filmen. Næste Dag prangede en mægtig Plakat foran Biografen og forkyndte, at »Direktionen bad om Undskyldning og lovede at holde Theatret i sober Tilstand«.

Apropos Rengøring kan vi nævne, at Venetianerne nylig har svunget Kosten i St. Marcus' og Byens øvrige Kirker. Her var Situationen efterhaanden — tilpasset efter Tidens Aand selvfølgelig — blevet ganske lig den, der forud herskede i Jerusalem, da en guddommelig Haand greb Svøben. Der var opstaaet et helt Marked i Kirkens Forhal. Ikke blot Koralkæder og Mosaiksager falbød de, men ogsaa Ærmer og Tørklæder til dekolleterede Damer, hvilke ikke maa færdes i de italienske Kirker. Ja endogsaa Papirdragter til Herrer, der i let Påaklædning — Badedragt f. Eks. — vilde se Kirken, var blevet en smart Handelsvare, og de saaledes udstafferede Personer forvandlede Guds Hus til en Maskeradeplads. Nu har man lukket Markuskirkens Porte, og for Fremtiden er Indgangen for de besøgende ad en Sidedør, hvor man opmærksomt vogter paa, at ingen betræder Kirken i uværdig Beklædning; og i Forhallen holder en Vagt Kræmmerne borte. Disse Forholdsregler gælder for alle Venedigs Kirker.

Et lille Træk, som vidner om vor nuværende hellige Faders Personlighed og Indflydelse, finder nu Vej til Offentligheden. Den japanske Generalkonsul i São Paulo lærte paa sin tidligere Post i Warszawa den daværende apostoliske Nuntius, Msgr. Ratti, at kende. Det Indtryk, som Prælatens Personlighed havde gjort paa ham, foranledigede, at han efter sin Forflyttelse til Brasilien satte sin Datter i en katolsk Skole. Den unge Pige ønskede senere at blive optaget i Kirken, hvilket Faderen efter lang, svær Kamp gav sin Tilladelse til, idet han til Jesuiten P. del Toro, som optog hende, sagde: »Jeg nærer oprigtig Beundring for Katholikerne og særlig for Msgr. Ratti, som nu er Deres Pave.« Pigen fik Navnet Maria Pia.

P. Rechnagel.

De katolske Børn paa Landet.

Maristbrødrene i Boyesgade i København har i Sommer med Br. Paul Emmanuel som Propagandachef gjort et mægtigt Arbejde for, at de katolske Børn ude paa Landet kan faa en katolsk Opdragelse. Fra Landets forskellige Egne har Br. Paul samlet 20 Børn, som nu bor paa Kostskolen i Boyesgade. Men det er Brødrenes Hensigt at optage endnu en Snes Stykker, saa snart den paakrævede Udvidelse af Lokaler har fundet Sted.

Som enhver vil forståa, er det en stor og uhyre betydningfuld Opgave, Maristbrødrene her har taget op. Det drejer sig jo om at redde alle de mange Børn, der bor

langt fra katolsk Kirke og Skole, for Kirken. Som oftest faar de kun ringe eller ingen Religionsundervisning. Nu tilbyder Maristbrødrene at lade saa mange som muligt af disse Børn komme ind paa deres Kostskole i København. Paa denne Skole vil Børnene faa katolsk Undervisning og Opdragelse, som de fleste af dem nødvendigvis maa savne derude paa Landet. Forældrene kan trygt betro deres Børn til Brødrene, der vil gøre alt, for at de kan føle sig glade og tilfredse paa Kostskolen.

Prisen for hvert Barns Ophold er moderat. Søkende har Moderation.

Men da de fleste ikke formaar at betale, hvad det koster, saa appellerer Maristbrødrene til alle Katholikers Velvilje. Der er sikkert mange rundt om i Landet, som godt kan yde et Bidrag til et Barns Ophold. Ogsaa mindre Gaver, ja, Tøj modtages med Taknemmelighed. Dersom blot en lille Kreds af formaaende Katholiker vilde hjælpe med faste, maanedlige Bidrag, saa vil et smukt selvopofrende og nødvendigt Apostolat være sikret i Fremtiden. — Husk, min Læser, at det drejer sig om at redde talrige Barne-sjæle for Kirken og for Himlen. Husk vor Frelser's Ord: »Hvo, som annammer et Barn i mit Navn, annammer mig.«

Br. Paul Emmanuel vil med Biskoppens skriftlige Til-ladelse rejse rundt i Landet for at indsamle Penge til For-del for Kostskolen.

Det vilde være ham kært, om alle, der kunde tænke sig at være med i det apostoliske Arbejde for Danmarks katolske Fremtid, der afhænger meget af Katholikerne paa Landet, vilde meddele Navn og Adresse til: St. Mariæ Kostskole, Boyesgade 8A, Kbh. V. *Niels Hansen, Præst.*

Fra Hovedstad og Provins

Odense. St. Albani Klub aabnede sin 4. Foredrags-sæson Onsdag 20. September i Skolens Festsal med et Foredrag af Hr. Kriminalbetjent *Valdemar Kallan* om »Vort Hjem, vor Ungdom, vor Kirke.« I en rolig og let-fattelig Tone, men med en Kraft og overbevisende Varme, saa selv den, som ikke kendte Hr. Kallan, følte, at Emnet for hans Foredrag ikke blot var gennemtænkt, men ogsaa gennemprøvet, fremhævede Hr. K., at Hjemmet skulde gøres til en Ramme om det kristelige Ægteskab, hvis inderste Kærne er Renhed, Kærlighed og Offermod. Lær Ungdommen at arbejde og vise Selvovervindelse. Søg Næring og Kraft i

vor hellige Kirke i alle daglige Fornødenheder, spred Kendskab til denne hellige Kirke, som er saa rodfæstet i den danske Muld, at for hvert Spadestik, man tager, støder man paa dens Rødder. Forsamlingen, som i dyb Stilhed havde paahørt Taleren, takkede med livligt Bifald.

Blandt Gæsterne saa man Maristbroderen Paul, som efter at have gennempløjet Sjælland og Jylland for at samle Drengene til sin Kostskole, gjorde et Ophold i Odense; det forlyder, at han vil oprette en Kostskole i Horsens.

Medlemmerne bør i egen Interesse møde noget talrigere til Foredragene. 50 er ikke mange, naar der mindst skulde have været 150 Tilhørere til et saa interessant Emne.

Sophus Pedersen.

Nykøbing F. Søndag d. 13. Sept. holdt **Birgittakredsen** Møde i Nykøbing F., hvor Pater Bender gav et Eksempel paa Læsning af det ny Testamente samt gennemgik enkelte Træk af Christusskikkelsen som Guds Riges Grundlægger og Modsætningen mellem dette og det Guds Rige, Jøderne forestillede sig, og kom herved ind paa den moderne Overvurdering af Nationaliteterne.

Kbhvn. *Katholske Skoledrenges Ferieophold paa »Allerslev Kloster«.* **Regnskab for 1933.**

<i>Indtægt:</i>	Kr. Ø.	<i>Udgift:</i>	Kr. Ø.
Overført fra 1932.....	86 99	Opstilling af Teltet....	26 31
Fru S. B.....	25 00	Tilsynet med Drengene	50 00
Familien G.....	50 00	lf. Regning Allerslev	
— H.....	50 00	Kloster.....	644 00
Direktør J.....	50 00	Assurancepræmie f. Telt	
Skoleforeningen		m. Inventar (Teltet	
S. M. D. M.....	50 00	m. m. assureret for	
Vincentforeningen:		Kr. 900,00).....	11 00
St. Ansgar Konf.	10 00	En Fodbold.....	8 10
» Annæ »	20 00	Porto, Rejsepenge	
» Joseph »	20 00	for en Dreng.....	6 85
Kath. Ungdomsværn ..	125 00	Overført til 1934.....	145 88
Tilskud fra Ing. Aug. E.			
Plum's Legat.....	400 00		
Renter i Banken			
(Kr. 1.21 + 1.64)...	2 84		
	<u>Kr.... 889 83</u>		<u>Kr.... 889 83</u>

Reservefond.

	<i>Indtægt:</i>
Obl. 41/2% Øst. Krf. for 500 Kr. Kurs 82	Kr. 410 00
Renter pr. 1/1 1933	11 25
» » 1/2 »	11 25
	<u>Kr. 811 25</u>

21 Drengene var i 14 Dage paa Allerslev Kloster, og vi er de ærværdige Søstre meget taknemmelige for den store Om-sorg og den gode Pleje, som bliver vore Skoleelever til Del.

Fra den vide Verden

Tyskland. Valfarten til den hellige Kjortel i Trier blev sluttet Lørdag den 9. September 1933 Kl. 12 Middag for Pilegrimme udefra. Indtil dette Tidspunkt havde 2,184,500 Pilegrimme besøgt Domkirken for at ære den hellige Kjortel. Valfartsledelsens og Ordenstjenestens store højtidelige Procession fandt Sted Lørdag Kl. 18. 6000 Mennesker, som paa en eller anden Maade havde staaet i Forbindelse med Organisationen, der ordnede Valfarten til den hellige Kjortel, deltog i denne mægtige Demonstration.

— — Katholske Aviser i Vest-Tyskland fortæller om en vidunderlig Helbredelse i Trier: Den 56-aarige Katharina Willmann fra Mutterstadt, som i tre Aar havde lidt af en meget svær Sygdom, der bevirkede, at Knokkelmarven smuldrede bort, og som kun med meget stort Besvær, støttet til Krykker og Stokke, kunde bevæge sig, fik straks, efter at have rørt ved den hellige Kjortel, sin fulde Førlighed tilbage.

— — For nylig har den hellige Fader udnævnt Grev Clemens von Galen til Biskop i Dioceset Münster. Den nye Biskop er født i 1878 i Dinklage i Oldenburg og stammer fra en gammel, anset katolsk Adelsfamilie; en af hans Ahner, Christoph Bernhard von Galen, udfoldede fra 1650—78 en glimrende Virksomhed som Biskop, ligeledes i Münster.

Biskop von Galen blev præsteviet 28.-5.-1904, og har arbejdet baade i Berlin, München og Münster. Af hans lille Skrift »Pest des Laizismus« fremgaar det, at den nye Biskop hører til dem, der tilstræber en levende Forbindelse mellem Troen og det offentlige Liv; og hans omfattende sociologiske Viden vil sikkert være hans Virksomhed til stor Støtte. — Bispevielsen vil antagelig finde Sted den 28. Oktober.

Frankrig. Det store Kartheuserkloster som Hotel. Til stor Forfærdelse for Frankrigs Katholiker har man atter i Aar, ligesom de to foregaaende Aar, fornedret »La grande Chartreuse« ved at gøre det til Hotel. Trods alle Protester og Demonstrationer har Universitetet i Grenoble i Departementet Isère's Navn af Ministeriet for de skønne Kunster for to Aar siden forpagtet en Del af Klosteret og udsendt Indbydelser til Ind- og Udlandets Universiteter med Opfordring til at sende deres Professorer til det store Kartheuserkloster, hvor der nu er indrettet et Rekreationshjem for de Aandens Arbejdere, der trænger til

Rekreation og Hvile. Den katolske Aktion i Grenoble har som Følge heraf ogsaa i Aar iværksat en stor Protestaktion og har indsendt Protest ikke alene til det franske Udenrigsministerium, men ogsaa til 132 Universitetsrektorer baade i Ind- og Udland. Rektorerne er blevet gjort bekendt med Sagens nærmere Omstændigheder og er indtrængende blevet opfordret til at søge at udvirke, at deres Professorer ikke modtager Invitationen.

— — Den 25. katolske sociale Uge blev afholdt fra den 24. til den 30. Juli i Reims. Der deltog flere end 1800 Mennesker. Professor Duthoit fremsatte Kongressens Emne: »Politik og kristelig Tanke«. Professor Hours fra Lyon talte om de politiske Partiers Udvikling, Professor Vialatoux om, hvorledes den politiske Forvirring opstaar ved Spaltning mellem de menneskelige Aspirationer og det revolutionære Samfunds Materialisme. Hele Ugen var præget af det franske Episkopats intime Samarbejde med de førende Faglærde. Ved en Banket, som blev holdt til Ære for de udenlandske Deltagere, fastslog Professor Boissard, at 22 Nationer var repræsenteret. Direktøren for Præsteseminarieret i Reims, Abbed Maquart, talte om Konkordaterne mellem den hellige Stol og Verdensmagterne, og han priste Kirkens traditionelle Klogskab ved Afslutningen af disse Overenskomster. Kardinal Pacelli har i en Skrivelse til Kongressen klarlagt Statens Pligter og de Grundsætninger, den bør følge for at fremme Menneskehedens Vel.

— — Et katolsk Blad i Frankrig har offentliggjort en interessant Statistik over Forholdet mellem de private katolske Underskoler og de laicerede Statsskoler. Der findes i Frankrig og Algier — fraregnet Strassbourg og Metz, hvor alle offentlige Skoler er konfessionelle — 11,655 katolske Underskoler med 824,595 Elever. I det vestlige Frankrig naar de kristelige Skoler det største Forholdstal sammenlignet med Statens. De meget begunstigede Statsskoler overgaas endda i nogle Bispedømmer af de katolske Privatskoler. I Vendée tæller den katolske Skole 4788 Elever flere end Statsskolen. I Ille-le-Villaine har den katolske Skole et Plus paa 7223, i Mobihan 7950 o. s. v. Særlig Berømmelse fortjener det fattige, bjergrige Bispedømme Viviers med rundt regnet 225,000 Katholiker og 60,000 Protestanter, som ligeledes har oprettet Privatskoler. Bispedømmet tæller nu 349 katolske Skoler. Hvad de absolutte Tal angaar, staar Bispedømmet Lyon øverst med 728 Skoler og 55,640 Elever, dernæst følger Lille med 43,000 Elever.

Spanien. Professor Unamuno, den kendte Agitator for Republiken i dennes første Tid, men dog objektiv nok

til ogsaa at dadle dens Fejl, erklærer i Dia Grafico i Anledning af den nye Ordenslov og Forbudet mod Lærervirksomheden, at mange Steder besøges Ordensskolerne beviseligt hovedsageligt af Børn fra socialistiske Hjem; disse Børn har faaet gratis Undervisning, men til Trods herfor har Fædrene stemt for disse Skolers Undertrykkelse. De havde dog ikke regnet med en Opposition, nemlig fra de socialistiske Mødres Side; disse holder nemlig nu ubetinget paa, at deres Børn ogsaa i Fremtiden skal kunne besøge Ordensskolerne. Loven har saaledes foraarsaget den største Splid inden for alle disse Familier. Dette er ogsaa en Frugt af Lovgivningen i vore Dage.

— Den spanske By Leons kommunale Raad erklærer i en Indberetning til Regeringen, at man er ude af Stand til at skaffe den forlangte Sum af 125,000 Pesetas til Omdannelse af de katholske Ordensskoler til verdslige Statskoler, da Kassen ikke disponerer over de nødvendige Midler. — Katholikerne i Madrid har som første Svar paa Undertrykkelsen af Ordensskolerne i Løbet af faa Dage samlet en Sum paa over een Million Pesetas til Oprettelsen af nye katholske Skoler. — I den spanske By Begona forsøgte man at stikke den gamle ærværdige Basilika i Brand ved at overhælde Portalen med Benzol, imens flere Kirkegængere befandt sig i Kirken.

U. S. A. Kardinal O'Connell har i Juni Maaned i Aar i Kathedralen i Boston (Nordamerika) meddelt Firmelsens hellige Sakramente til 600 Mænd og 500 Kvinder. Firmenderne var i Løbet af det sidste Aar gaaet over til den katholske Kirke.

Argentina. For nogle Maanener siden forelagde den argentinske Regering et Lovforslag om Oprettelse af 9 nye Bispedømmer inden for Republikens Grænser. Senatet har nu vedtaget denne Lov. Dermed er et Ønske, som Klerus og den katholske Befolkning længe har næret, virkeliggjort, og Antallet af Bispedømmer forøges saaledes til 20. Hidtil var der kun eet Ærkebispedømme, nemlig Buenos Aires. I Fremtiden er Antallet forøget med 5, nemlig: La Plata, Cordoba, Santa Fé, Parana og Cayo.

Albanien. I et Brev til den franske katholske Presse afslører en albansk Præst den frygtelige Situation, hvori de albanske Katholiker befinder sig nu under Kong Zogous Regering. Understøttet af muhamedanske og orthodoxe Bjergstammer lader Kongen sin Regering fare rasende frem mod de katholske Stammer i Dukapjin og Poka, og alle de Rettigheder, som han ved sin Tronbestigelse tilsvor Katholikerne, træder han nu hensynsløst under Fode. Den katholske Præst Julius Gazulli maa anses for at være denne tidligere Røverhøvdings første Offer un-

der de grusomme Forfølgelser; Gazulli maatte uskyldig bestige Galgen, og mens Rebet blev lagt om hans Hals, raabte han: »Leve Christus, Kongen, leve den katholske Kirke, leve Paven, leve Albanien og alle sande Albanere.« Det er beklageligt, at denne Kong Zogou endnu beskyttes af Italien, fordi han viser sig venligssindet overfor denne mægtige Nabo.

Irak. Den af Regeringen i Irak fordrevne Patriark for de assyriske Kristne, Max Schimum, er sammen med sin Fader og sin Broder ankommet til Cypren i en engelsk Flyvemaskine. Han meddeler, at Situationen for de assyriske Kristne for Tiden er fortvivlet. Over 800 af hans Stamme er blevet dræbt i deres Landsbyer ved Iraks Grænse. Han gør Iraks Hær ansvarlig for denne Ugerning og retter den Beskyldning mod Regeringen i Irak, at den har godkendt disse Massakrer. Patriarken anfører endvidere, at Iraks Regering har benaadet 2 Anførere for Kurderopstandene og sendt disse to ud mod de assyriske Kristne. Ned-sablingen vedvarer. — Ogsaa Assyrerne i Bagdad skal være i en yderst farlig Situation.

Assumptions-Søstrene paa Rygaard

Det er i denne Maaned 25 Aar siden franske Assumptions-søstre bosatte sig paa Amalievej og dermed indførte deres Orden, som forener det aktive og kontemplative Liv, til Danmark. I denne Anledning vil Hs. Excellence Biskoppen d. 12. Oktober Kl. 8¹/₂ læse den hellige Messe i det lille Kapel paa Bernstorffsvej. Da Kapellet dog næppe er i Stand til at rumme alle Klosters Venner og Bekendte, indbyder Søstrene ad denne Vej alle gamle Elever og Venner til en Sammenkomst d. 12. Okt. Kl. 15¹/₂. »N. U.« agter i næste Nr. at komme tilbage til dette Jubilæum.

Deutsches Fest. Alle deutschen Katholiken sind freundlichst zu dem Fest am 15. Okt. eingeladen, das um 19 Uhr im Festsaal bei St. Annæ, Hans Bogbindersallé 2, abgehalten wird. Das Mysterienspiel »Die Herzleuchte« wird aufgeführt. Eintritt 1 Kr. (incl. Kaffee).

St. Andreas Kirke, Ordrup. Mændenes Kongregation har Møde Mandag d. 9. Okt. Kl. 20.

Udtrukne Numre fra St. Annæ Kirkes Bazar.

Paa Lykkesedler: 13, 77, 137, 149, 221, 285, 307, 405, 418, 483, 645, 884, 887, 890, 1008, 1097, 1223, 1655, 1685, 2226, 2530, 2565, 2656, 2935, 2939.

Paa andre Bortlodninger: A 4, B 84, C 52, D 73, E 34, G 33, H 18, J 19, K 58, M 19, N 57, O 87, P 100, R 87, S 2, T 41, U 85, V 42.

Gevinsterne maa være afhentede inden den 15. ds. — i Præstegaarden, Hans Bogbindersallé 2.

Alle Venner fra By og Land, Hovedstad og Provins, som ved Gaver har støttet denne vor Bazar, bedes modtage vor hjerteligste Tak.

Præsterne ved St. Annæ Kirke.

Rosenkanskirken. Kongregationen »Maria Rosenkrandsdronning« har Fælleskommunion Søndag den 8. Oktober i Messen Kl. 8.

D. K. K. F.'s Landsmøde.

»Danske Kvinders Katholske Forbund« kalder sine Medlemmer til Landsmøde d. 21. og 22. Oktober. Katholske Kvinder fra hele Landet mødes for at høre Beretningen om 2 Aars Arbejde i Forbundet og være med til at planlægge Arbejdet for de næste 2 Aar. Mødes ogsaa for at meddele, hvad der i de forskellige Foreninger er udrettet for Guds og Kirkens Sæg og til Gavn for Næsten; for at lære af hverandre og modtage nye Impulser.

Den hellige Fader har atter, ved en egenhændig Skrivelse til Formanden i vor internationale Union, formået Kvinderne til at staa i een samlet verdensomfattende Organisation for saaledes med større Kraft at kunne arbejde for Guds og Kirkens Sag i Familie og Samfund.

Ved at være tilsluttende det store internationale katholske Kvindeforbund, er D. K. K. F. det af den hellige Fader krævede og autoriserede Organ for katholske Kvinders Lægapostolat — »Katholsk Aktion« — her i Landet. Lad os da forstaa, at vi er et Landsforbund, og hvor vigtigt det er, at vi saa mange som muligt giver Møde, for at opmuntre til større Iver og samlede nedbede Guds Velsignelse over vort Arbejde. Saa vidt muligt skulde vi alle møde til Messerne, Generalforsamlingen og det offentlige Møde. — Saa indretter vi os altsaa paa det!
A. W.

A. C.'s Studieaftener. Det var at vente, at Pastor Peter Schindler, som igen er i vor Midte efter at have tilbragt to Studieaar i Rom og Ravenna med udmærket Lejlighed til paa nært Hold at studere Oldkirkens religiøse Liv, i en eller anden Form vilde fremsætte Erfaringerne og Resultaterne af sine Studier for Offentligheden. Vi kan glæde vore Læsere med Oplysningen om, at Pastoren i A. C.'s Lokaler paa Onsdagene d. 11. og 25. Oktober og d. 8. og 22. November Kl. 20 —22 i en Studiekreds vil gennemgaa og drøfte:

- 1) Det kirkelige Oldskrift: „ΔΙΔΑΧΗ“.
- 2) Den oldkirkelige Skulptur.

Den danske Tekst til det første Foredrag faas den første Aften (for 50 Øre); det andet Foredrag om Oldkirkens Sarkofager og Statuer vil være oplyst ved Billeder. Adgangen er gratis. Hvad Emnerne angaar, kan der ikke være Tvivl om deres Aktualitet i en Tid, som med stadig stigende Interesse gransker de første Kristnes Trosliv, til Gavn ikke mindst for den katholske Kirke. At Foredragene fra den formelle Side vil være i Stand til at fængsle alle, det yder Foredragsholderens Person tilstrækkelig Garanti for. Det er højst sandsynligt, at Deltagerne vil gøre Brug af hans Tilbud til event. at fortsætte disse Aftener med flg. Emner: 1. Bevismaterialet for Petri Liv, Død og Grav i Rom, og 2. Orientering i Katakombeforskningen og dens nyeste Resultater.

Danske Kvinders katholske Forbund

afholder sit 4. Landsmøde Lørdag d. 21. og Søndag d. 22. Okt. i København.

Generalforsamlingen finder Sted Søndag Eftermiddag Kl. 3 hos St. Joseph-Søstrene, Østerbrog. 7 D.

Offentligt Møde Søndag Aften Kl. 7 paa Hotel »Phønix«, Bredg. 37 (Indgang Dr. Tværgade).

Foredrag af Pater Bender: »Den katholske Kvindes Front mod Gudløsheden«. —

Forstander mag. scient. Rosenkjær: »Hjemmene i Tidens Tegn«. Alle, baade Kvinder og Mænd er velkomne. —

Efter Foredragene selskabeligt Samvær med Fællesspisning, hvortil Adgangskort à Kr. 4,00 pr. Kuvert faas i Sekretariatet, Kastelsvej 19 og i Katholsk Boghandel, Stenosg. 3, indtil d. 20. Okt.

Kirkelig Kalender.

Okt. 8. S. 18. Søndag e. Pintse. — Birgitta.	Okt. 15. S. 19. Søndag e. Pintse. —
9. M. Dionysius, Rusticus og Eleutherius.	16. M. Hedvig.
10. Ti. Oktav af Teresia af Je- susbarnet.	17. Ti. Margarete M. Alacoque.
11. O. Marias Modervær- dighed.	18. O. Lucas, Evangelist.
12. T. Ferialdag.	19. T. Petrus af Alcantara.
13. F. Edvard, Konge af Engl.	20. F. Johannes af Kenty.
14. L. Callistus I.	21. L. Gudsmoders Lørdagsm.

Okt. Ugens Messebønner.

8. S. **18. Søndag e. Pintse** (734—563); 2. *Sæt Bønner*: Birgitta (1102—941), 3. *Sæt Bønner*: Teresa af Jesusbarnets Oktav ([195]).
9. M. † Dionysius, Rusticus og Eleutherius (1102—941); 2. Teresa af Jesusbarnets Oktav ([195]), 3. Gudsmoder ([90]—[94]). *Credo.*
10. Ti. Oktav af Teresa af Jesusbarnet ([194]); 2. Frans Borgias (1106—943). *Credo. Eller*: Frans Borgias (1105—943); 2. Teresa af Jesusbarnet ([195]). *Credo.*
11. O. Marias Moderværdighed ([197]—[158]).
12. T. † Ferialdag (734—563); 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg.
13. F. † Edvard, Konge af England (1106—943); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
14. L. Callistus I (1106—944).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Addendum in Directorio.

Die 9. hujus mensis addendum est »Oratio 3. de S. Maria Concedere«. — Loco verbi »reliquae« in Vesp. legitur »reliqua«.

Red. Dir.

Mariakongregationen: »Det gode Raads Moder« har Møde Tirsdag d. 10. Okt. Kl. 19¹/₂ i St. Ansgars Kirke.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 10. hujus, hora 4¹/₂ ad S. Ansgarium.

Jesu Hjerte Kirke. Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 8. Okt. Kl. 8¹/₂.

Missionssøndagen.

Den 22. Okt. i Aar fejres Missionssøndagen for første Gang i Vikariatet Danmark. I den Anledning holdes i *Jesu Hjerte Kirke om Søndagen Kl. 18* en Række Prædikener.

1. Okt.: Den katolske Kirkes Missionspligt.
8. Okt.: Den enkelte Katholikks Missionspligt.
15. Okt.: Den katolske Kirkes Missionsgerning gennem Tiderne.
22. Okt.: Den katolske Kirkes Missionsarbejde i vore Dage.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂

Nr. 42.

Søndag den 15. Oktober

1933

INDHOLD: Er vor Tro personlig? II. — Assumptions-Jubilæum. — »Alverdens Yndling«. — Hvad foretager han sig ved Alteret? — Det katholske Frankrig. — Omkring Blodbadet i Irak. — Paa Lytterpost. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Er vor Tro personlig?

II.

Foruden den i sidste Nummer omtalte Betydning kan dette Spørgsmaal ogsaa have en anden endnu. Jeg blev klar over det, da der for nogen Tid siden i København blev indbudt til en Diskussion, hvor en katholsk og en protestantisk Præst skulde indlede om Emnet: Frelsesvished. Forskellen mellem de to Standpunkter kom tydeligt frem ved denne Lejlighed.

Den lutherske Fromhed viste sig at være lidet aktiv. Det fromme Menneske er i dette System ligesom et Kar, hvori Gud hælder Troens Naade, som fylder Sjælen med Frelsesvishedens saliggørende Følelse. Det er Gud, der gør alt; Mennesket er kun modtagende.

Den katholske Fromhed kender ogsaa hine hellige Timer, der ligesom overvælder det indre Øje med det stærke Lys, som de tre Apostle saa paa Forklarelses-Bjerget; Timer, der bringer en dyb Fred og en jublende Glæde i Gud midt i Livets Skuffelser og Lidelser. Men

den Slags Oplevelser har Følelsernes ustadige og usikre Karakter. De kommer, og de gaar, og ofte ved man ikke, om det var Guds Engel, der besøgte Sjælen, eller den store Bedrager, der giver sig ud for at være en Lysets Engel. Derfor lægger Katholikerne større Vægt paa de Kendetegn, som Apostlen Petrus gør opmærksom paa: »Vær ivrige, Brødre, for ved gode Gerninger at sikre jeres Kald og Udkaarelse. Da vil Indgangen til vor Herre og Frelseres Jesu Christi evige Kongerige staa vidt aaben for jer« (2. Petr. 1, 10); og de glemmer aldrig, at vor Herre sammenligner os med et Træ. Paa Frugterne kender man det gode Træ; og det, der ikke bærer god Frugt, bliver hugget om og kastet i Ilden.

Saaledes tegnede den Aften den katholske Tro sig som en Religion, der ikke blot giver Løfter, men ogsaa stiller Krav. Den forlanger af sine Medlemmer et ikke ringe Maal af Aktivitet i den klare og sikre Bevidsthed om, at Guds Naade ikke altid virker som Trøst og Glæde i det menneskelige Hjerte, derimod hver Gang som Kraft til at gøre Guds Vilje, selv om vi befinder os i Fristelsernes Mørke og har en lignende Forladthedsfølelse som Jesus i Oliehaven og paa Korset. Troen er i dette System ikke blot en Gave, men samtidig ogsaa en Opgave.

Det er umuligt her at referere Diskussionens Forløb. Men den endte med, at den protestantiske Indleder afviste al Tale om Menneskets Medvirken med Guds Naade (Synergisme) for at opnaa Frelsesvished. Paa denne Maade fik jeg at vide, at Luthers oprindelige Tanke stadig lever endnu, og i denne Sammenhæng og set mod denne Baggrund faar Spørgsmaalet: Er vor Tro personlig? altsaa denne Betydning: Gør Gud det hele alene, naar vi frelses ved Troen, eller kræver han en personlig Indsats fra vor Side? Luther og Calvin sagde ja til det første og nej til det andet Spørgsmaal. Den katholske Kirke gør lige omvendt.

Protestantismen lægger Frelsen fuldstændig i Guds Hænder. Vi selv skal og kan ikke gøre noget. Vor Sjæl er i denne Sag udelukkende Guds Arbejdsmark, ikke vor. Han fremkalder i os Troen paa, at alle Synder for Christi Skyld er tilgivet, og denne Troens Gave medfører baade Retfær-

diggørelse og Salighed. Gud alene er virksom, og ved Siden af ham er den menneskelige Personlighed egentlig ikke andet end et viljeløst Redskab. Mod denne Opfattelse rejste paa den sunde Fornufts Vegne Rationalismen og den autonome Moral sin Protest, men faldt i det andet Ekstrem, idet den hævdede, at det er Mennesket alene, uden Guds Hjælp, der baner sig en Vej til Frelse og Lykke.

Ogsaa den katholske Kirke har gjort Indsigelse imod, at den menneskelige Aand, der dog ellers fejrer sine Triumfer paa Videnskabens, Kunstens, Teknikens og Organisationens Omraader, skulde ligne en evneløs Klods eller Sten, saa snart der er Tale om et Samarbejde med Guds helbredende og hjælpende Naade. Ledet af den Helligaand har den paa Tridentiner-Konciliet løftet sin Røst og paavist, paa hvilke Punkter den nye Lære var i Strid med Guds Aabenbaring i Skriften og Arvelæren. Saaledes kom Katholicismen til at staa lige i Midten mellem Protestantismen i det 16. Aarh. og Rationalismen i den senere Tid. Den lærer et hemmelighedsfuldt Sammenspil af guddommelig og menneskelig Virksomhed til Opnaaelse af Frelsen. Af de to Faktorer er den guddommelige den første og fornemste. Den begynder med at kalde vore naturlige Kræfter til fælles Aktivitet; den følger hele Tiden med, naar Forstand og Vilje adlyder, og den afslutter og kroner det gjorte Arbejde.

Den katholske Opfattelse svarer fuldstændig til Guds Ord i Biblen, der jo ofte nok siger, at vi modtager Guds Naade i Forhold til Guds egen fri Bestemmelse og til vor egen Forberedelse og Medvirken. Den alene viser ogsaa Vejen til den indre Fred, som Christus har lovet sine Disciple. Som bekendt har Luther ikke kunnet finde den i sit System.

I Modsætning til sidste Gang er vi altsaa i Dag nødt til at slaa fast: Angaaende Spørgsmaalet: Hvordan frelses vi ved Troen? er den katholske Opfattelse ganske anderledes aktiv og personlig end det oprindelige lutherske Standpunkt, der jo udelukker al personlig Virksomhed ved Sjælens Retfærdiggørelse og lader Gud være ene om det Arbejde, der skal gøres.

F. K.

1908 — Assumptions-Jubilæum — 1933.

Vor afdøde fromme Biskop von Euch besøgte under en Rejse i Belgien i Le Val Notre-Dame Assumptionssøstrenes Moderhus og udtalte ved denne Lejlighed til General-Priorinden Ønsket om at have en Gren af denne Kongregation i sit apostoliske Vikariat.

Dette Ønske fik Biskoppen opfyldt. Den 13. Oktbr. 1908

Rygaarden paa Bernstorffsvej.

ankom 6 Nonner hertil, og hos St. Josefsøstrene paa Strandvejen nød de den varmeste og hjerteligste Gæstfrihed. Da Assumptionssøstrene steg ud af Toget, var deres Hjerter endnu ligesom lidt stivnede ved Minderne om deres Farvel Dagen før og ved at staa overfor det ukendte; men den kære Mère Birgittes gode Smil og frejdige søsterlige Omfavnelse bortvejrede hurtigt Søstrenes Tilbageholdenhed, og Missionsbegejstringens hellige Glød blussede snart op igen. Mère Birgitte følte sig lige til det sidste stærkt knyttet til Assumptionsordenen, og ved Festen paa Rygaard forleden Dag følte hendes Fraværelse smerteligt, især af dem, der havde været med til Stiftelsen.

Ogsaa en anden Søster savnedes: Mater Silna, der og-

saa var saa god mod de nyankomne, at disse med Glæde samlede om hende, da hun paa sin Guldprofesdag med Kransen om Panden kom for at hilse paa dem, fordi hun vidste, at de blev holdt tilbage bag Muren af Klausuren.

Den nye Ordensfamilie bosatte sig først paa Amalievej, hvor den forblev i 12 Aar. Men da den havde forvissat sig om, at de tre smaa isolerede Villaer, der laa Side om Side i den alt for

lille Have, umuliggjorde al Udvidelse, flyttede den i 1920 ud til Ordrup, for endelig i 1930 i Hellerup at finde et blivende Sted paa Rygaarden, som laa nærmere ved Byen, og som var meget lettere tilgængelig, efter at Sporvognslinien var blevet forlænget. Op til den store, smukke Have støder her et Stykke Jord, som er som skabt til det Kapel, som Søstrene saa længe har ønsket sig, og som ogsaa er haardt tiltrængt, for de har

Generalforst. Mère M. Joanna de l'Incarnation.

været nødt til om Søndagene at ty ind i Sakristiet under 11-Messen for at overlade Pladserne til Omegnens Katholiker, som indfinder sig i større og større Antal. Dette Kapel skal være det første i Skandinavien, som indvies til den hellige Teresia af Jesusbarnet, og man haaber ved denne store, undergørende Helgenindes Forbøn, at Tiden for Kapellets Paabegyndelse kan blive fremskudt.

Assumptionsordenen er en halvt kontemplativ, halvt aktiv Kongregation, en Form for Klosterlivet, som den hellige Thomas definerer i de tre Ord: »Contemplata aliis tradere«, d. v. s. at gøre andre delagtige i Kontemplationens Frugter. Det kontemplative Liv næres gennem Bøn, Tilbedelse af

det allerhelligste Sakramente og Recitation af det store Officium. Officiet var i Grunden det, som bevirkede, at Mgr. von Euch holdt saa meget af denne Kongregation; den katolske Liturgi, som i fire Hundrede Aar var blevet kvalt af Hæresien, skulde for første Gang atter høres i Danmark i det lille, fattige Kapel paa Amalievej. Paa dette det hellegelige Officiums Omraade, Dagtidernes Recitation og fælles Bøn, fik Assumptionssøstrene nogle Aar senere Allierede i Søstrene af den evige Tilbedelses Orden, som i deres smukke Gudshus paa Jagtvejen endnu bedre kunde vie sig til Salmesangens Kultus.

Det aktive Liv giver Søstrene Lejlighed til med Iver at tage sig af alle de Arbejder, som er forenelige med dette halvt kontemplative Liv: Pensionat, Skole, Exercitier, Sammenkomster for de unge Pigers og Damernes Kongregationer o. s. v.

Den lille danske Assumptions-Kongregation udøver beskeden sit Apostolat under de mest forskellige Former: Den har nogle kvindelige Pensionærer, nogle Elever, hvoraf nogle forbereder sig til danske Eksaminer, Kursus, Enetimer i forskellige Sprog. Den 23. Oktober i Aar aabnes der en Børnehave for smaa Piger fra 3-6 Aar. Hvert Aar holdes fire Retræter i Kapellet for Damer og unge Piger: i Oktober, Marts eller April og August Maaned paa Dansk og i Juni Maaned paa Fransk; endelig holdes der to Gange om Aaret i Klosterets Taleværelse Konferencer for Ikke-Katholiker.

For nylig har Rygaarden aabnet sine Porte for en lille Flok Børn, som P. Wegener S. J. en Gang om Ugen underviser i Katekismus. Priorinden, Mère Madeleine-Eugénie, er lykkelig over at kunne yde det kære St. Andreas Sogn og dets Sognepræst, P. Spaus, som indtil for kort Tid siden var Kongregationen i Ordrup en opofrende Præst, denne lille Tjeneste.

M. E.

„Alverdens Yndling“.

Vi vilde tegne et saare mangelfuldt Billede af vor katolske Samtid, om vi ikke fra Tid til anden gjorde opmærksom paa Miraklet i Lisieux og den Rosenregn, som

stadig daler ned paa denne Jord ved Teresia af Jesusbarnets Forbøn. Rosenregnen er en Realitet, saa levende, saa vidunderlig, saa overnaturlig og verdensomspændende, at man næppe kender Mage til den. Maaske har mange undret sig over, at den lille ukendte Nonne af Lisieux saa hurtigt opnaede Helgennavnet, ja, at hun for nogle Aar

Den hellige Teresia af Jesusbarnet blandt sine Novicer.

siden endda blev ophøjet til Missionernes Værnehelgeninde, Side om Side med Frans Xaver, Østens store Apostel. Men man kan roligt paastaa, at Rom simpelthen var nødt til disse Hædersbevisninger. Missionsberetninger i Tusindvis fra Japan, Kina, Afrika, Indien talte saa højt om Teresias Magt, at ingen kunde sidde dem overhørig. Den forjættede Rosenregn var blevet til en Kæmpestrøm, som skyllede hen over hele Jorden til de fjerneste Stationer. Teresia er forlængst blevet vore Dages store Mirakel.

Selve denne nye Andagts Udbredelse bærer Underets

Mærker paa sig, naar man véd, hvor hurtigt den vandt Yndest. Den unge Pige fra Normandiet blev »Alverdens Yndling« i Løbet af den kortest mulige Tid; knapt 40 Aar efter hendes Død er hun kendt og æret i alle Lande. Hendes Slægtninge lever endnu. Hendes Søster modtager de Fremmede nede i Lisieux, hendes Medsøstre i Klosteret kan endnu af Selvsyn fortælle, hvorledes hun var. Teresia selv vilde nu have været 60 Aar, hvis Herren ikke forlængst havde taget hende til sig.

Undres maa man ogsaa over, at et saa skjult, tilsyneladende ubetydeligt Liv blev sat paa Lysestagen. Med sine 15 Aar træder Teresia ind i Karmel, 24 Aar og 9 Maaneder gammel dør hun d. 30. September 1897 efter knapt ti Aars Liv i Klosteret. Skjult for Verden havde hun henlevet disse faa Aar, intet paafaldende var der ved hende ud over, at de andre Nonner lagde Mærke til en ualmindelig Venlighed, Elskværdighed og Ydmyghed.

Alligevel kendes hun nu af hvert Barn, og hun forud-saa i sit Liv, at det vilde blive saaledes. Hemmelighedsfuldt oplystes hun om sin Fremtid i Evigheden og forudsiger ved Indgangen til den lige saa glad som ydmyg: »Efter min Død vil jeg lade en Rosenregn falde ned over Jorden«, og en anden Gang: »Jeg vil tilbringe mit Liv i Himlen med at gøre godt paa Jorden.«

Profetien gik i Opfyldelse, snart regnede det ned med himmelske Gunstbeviser ved hendes Forbøn. Man kan blive helt overvældet, naar man læser Side op og Side ned i de offentliggjorte Beretninger, af hvilke der indtil 1923 allerede var udkommet 7 stærke Bind. Der fortælles om vidunderlig Redning i Krigsfare, utallige Helbredelser, Konversioner, Hjælp i al Nød. Man holdt snart op med at publicere alle disse Bønhørelser i Bøger og nøjes nu med de saakaldte »Annales de Sainte Thérèse de Lisieux«, som udkommer hver Maaned. Men de taler ikke mindre højt om den tillidsfulde Dyrkelse, Karmeliternonnen er Genstand for hele Verden over. Dér læser man om Kirker, som bærer hendes Navn, om Præster, Biskopper og Paver, som anbefaler sig til hende, ja selv om Protestanter og Muhammedanere og andre, der stoler paa Teresias Magt i Himlen.

Alle disse Mirakler blev saa paafaldende, at Rom som

sagt maatte gribe ind. Allerede i 1910 gaves Tilladelse til at begynde hendes Beatifikationsproces, som i 1923 endte med hendes Saligkaaring. To Aar derefter blev hun allerede kanoniseret, og atter to Aar senere kaarede Pave Pius XI hende efter den Apostoliske Vikar af Keewatin, Mgr. Ovide Charlebois' Ansøgning — Biskoppen havde først konsulteret sine Medbrødre i hele Verden — til alle Missioners Værnehelgeninde.

I Tilslutning til »Uddrag af Rosenregn«, som vi jo allerede har paa Dansk, vil vi nu bringe nogle Beretninger om nyere Tildragelser, som kan minde alle om, at Teresias Magt ikke er svækket, men at hun stadig kommer aandelig og legemlig Nød til Undsætning, ikke mindst naar det drejer sig om Missionens Mænd og Kvinder.

Fra Scenen til Gud.

Paris, den 19. September 1931.

Ærværdige Moder!

Den elskelige Helgeninde fra Lisieux har skænket mig en saa vidunderlig »Rose«, at jeg maa fortælle Dem om min Lykke, for at De kan takke og prise Gud sammen med mig.

Jeg hedder Suzanne Delorme, jeg er 29 Aar gammel, jeg var Skuespillerinde og elskede min Kunst højere end alt andet — jeg elskede den, som man elsker sin Religion, for jeg havde desværre helt sluppet al Religion for tretten Aar siden. Men trods alt var der endnu lidt Tro tilbage hos mig, jeg bad altid en kort Bøn hver Dag, og jeg havde en inderlig Tillid til den hellige Teresia af Jesusbarnet, hvis Forbøn jeg ofte paakaldte.

Sidste Aar havde jeg af hele mit Hjerte bedt hende skaffe mig en Rolle, som kunde skaffe mig et Navn som Skuespillerinde. Mod al Forventning blev der saa tilbudt mig netop den Rolle, jeg saa brændende havde ønsket mig, men som allerede var blevet nægtet mig. Det blev en stor Succes. Stykket, »Le chant du berceau«, foregaar i Spanien i et Dominikanerinde-Kloster. Det blev opført for første Gang den 3. December 1930 paa Studio des Champs-Elysees, Avenue Montaigne, og gjorde megen Lykke.

Jeg spillede et Hittebarn ved Navn Thérèse, som Nonnerne havde taget til sig. Ved at leve i denne Kloster-atmosfære — selv om det kun var Theater — følte jeg en uimodstaaelig Trang til at komme tilbage til Havn, som er »Alt«, og den 19. April 1931 havde jeg den usigelige Lykke

at opleve en »Første Kommunion« til. Og saa voksede Trangen i mig til fremtidig kun at leve for Gud, og i sin ubeskrivelige Godhed opfyldte Gud snart hele min Sjæl, for jeg søgte kun Ham og Ham alene . . .

Som ved et Under blev jeg ført til Dominikanerinderne, hvor den ærværdige Priorinde modtog mig med aabne Arme, som den ømmeste Moder.

I Morgen træder jeg ind i Klostret.

De ser, ærværdige Moder, at den hellige Teresia skaffer sig Indpas overalt, selv paa Scenen.

Af hele mit Hjerte bønfalder jeg Dem nu om at hjælpe mig med at takke vor Frelser, der har været saa uendelig barmhjertig mod mig, skønt jeg havde fjernet mig saa langt fra Ham. Og bed om, at jeg maa vedblive at være Ham tro.

Dette Brev kan De frit gøre Brug af, men jeg beder om, at min Retræte maa foregaa i Stilhed.

I dybeste Ærbødighed etc. . . .

Suzanne Delorme.

Dominikanerinde-Klostret i X . . . (Frankrig)

Fra den samme:

29. Maj 1932.

Ærværdige Moder!

Deres godhedsfulde Linier og Billederne af den elskede lille Helgeninde har rørt mig dybt og været mig til stor Hjælp i hele den Tid, jeg var Postulant. Ja, den hellige Teresia har virkelig været min gode Engel og ledet mine Skridt i de vanskelige Øjeblikke, og derfor har jeg ogsaa bedt hende om altid at beskytte og bevare mig.

Siden min Iklædning den 30. April har jeg den Lykke at bære Dominikanerindernes Dragt.

I dybeste Taknemmelighed beder jeg Dem, ærværdige Moder, om at mindes mig i Deres Bønner.

Søster Teresia af det Hellige Hjerte, kendt i Theaterverdenen som Suzanne Delorme og ført tilbage til Gud af den hellige Teresia af Jesusbarnet.

Frelst fra Døden.

Tlop (Salomonsøerne), 7. August 1924.

Ærværdige Moder!

Deres elskelige og glørværdige Søster Teresia af Jesusbarnet har gjort et Mirakel for en Dreng fra min Skole.

Jeg havde givet Drengen, der var alvorlig syg, en fuldkommen uskadelig Medicin, men da han efter en halv Times Forløb viste alle Tegn paa, at Døden var indtraadt, beskyldte de Indfødte mig for at have dræbt ham.

Fra Ettiden og til Mørket faldt paa, begræd man ham som død, og ved Ottetiden om Aftenen begyndte Sørgehøjtidelighederne.

Jeg var ude af mig selv af Fortvivelse og bønfuldt den lille Helgeninde om at komme mig til Hjælp, for jeg befrygtede det værste for min stakkels Mission af de Indfødte, som var i høj Grad overtroiske.

Jeg blev bønært paa den vidunderligste Maade og kan slet ikke beskrive min Overraskelse, Betagelse og Lyksalighed, da Barnet vaagnede op ved Titiden samme Aften og bad om at faa noget at spise! Tre Dage efter kom han igen i Skole, sund og rask.

Jeg er opfyldt af Taknemmelighed til »Missionærernes lille Søster« og beder Dem, ærværdige Moder, om at anraabe hende om at beskytte baade mig og min Mission.

Ærbødigst etc. . . .

J. Strock, S. M.

Oversat af *Vera de Journël*. (Sluttet.)

Hvad foretager han sig ved Alteret?

Af C. C. Martindale S. J.

—

Dette henvender sig i lige Grad til Katholiker som Ikke-Katholiker — til enhver, som gaar i en katholsk Kirke, naar der bliver læst Messe, uden at være klar over, hvad der foregaar ved Alteret.

Man finder altid et Alter for Enden af enhver katholsk Kirke og somme Tider mindre Altre ved Siderne. Et Alter er det Bord, foran hvilket Præsten staar, naar han læser Messe; over det vil man altid se et Krucifiks, det vil sige en Figur, der forestiller Christus hængende paa Korset. Mens Messe bliver læst, vil der altid findes mindst to tændte Lys og en Bog paa Alteret. Bogen bruger Præsten til at læse Bønner op af. Lysene brænder der, fordi de Kristne for næsten 2000 Aar siden, i Kristendommens Barndom, maatte forrette deres Gudstjeneste under Jorden og derfor behøvede Lys at se ved. Det foregik under Jorden i den første Tid, fordi den romerske Regering hadede de Kristne, fordi de hverken vilde dyrke hedenske Guder eller den romerske Kejser. Saa forfulgte Regeringen dem ofte og dræbte dem i tusindvis, og de Kristne skjulte sig i de underjordiske Kirkegaarde, som kaldtes Katakomber, hvilket betyder Hvilesteder — en smuk Betegnelse. Senere, da de fik Frihed til at dyrke Gud, som de vilde, byggede de Kirkerne paa Jorden, men paa visse Dage holdt de af at samles igen i Katakomberne, f. Eks. paa Dødsdagen for de Martyrer, som laa begravede der. De oprettede Skikken at brænde Lys eller Lamper under Messen, ikke fordi det var nødvendigt mere, men fordi de var

kommet til at holde af denne Skik, og for Resten fordi det saa festligt og kønt ud.

Der er et Krucifiks over Alteret, fordi Messen bliver læst til Erindring om vor Frelzers Død, saaledes som han selv har befalet det, da han første Gang lærte Apostlene at fejre Messen: Gør dette til min Ihukommelse — og: Saa ofte I æder dette Brød og drikker denne Kalk, skal I vidne om Herrens Død. Senere skal vi forklare mere herom.

Der kan ogsaa være andre Ting paa Alteret end dem, jeg har nævnt, f. Eks. Blomster, men det er af mindre Betydning og sættes kun for at smykke. Det er naturligt, at man gerne vil smykke Alteret — det er lige saa naturligt, som at man sætter Blomster paa Middagsbordet eller smykker berømte Menneskers Grave eller Statuer paa visse Dage.

Hvorfor er han saaledes klædt?

Naar Præsten kommer ind for at begynde Messen, lægger man Mærke til, at han er klædt i helt andre Klæder end dem, han gaar med til daglig. Hvorfor? For det første tager enhver sit pæneste Tøj paa ved højtidelige Lejligheder, som f. Eks. til Bryllup eller Audiens. Katholiker ved, at ingen er saa stor som Gud, hvem vi »besøger« og henvender os til under Messen, og at ingen Højtidelighed kan maale sig med Messen, ligesom ingen Begivenhed er af saa stor Betydning som den.

Man kunde saa indvende: Ja, men naar det er saadan, hvorfor tager saa ikke alle deres pæneste Tøj paa, naar de gaar til Messe? Vist skal vi altid gøre os Umage for at være saa ordentlige og rene som muligt, naar vi gaar til Messe, men Mennesker, der har deres daglige Dont at passe, kan ikke altid have Stadstøjet paa, og Gud vil langt hellere se dig i dit Arbejdstøj end undvære dig ved Messen. Det er en ren Misforstaaelse, dette med at sige: Jeg kan ikke gaa til Messe, for jeg ser farlig ud i Tøjet. Vi gaar ikke til Messe, for at Menigheden skal beundre den nye Kaabe eller de fine Sko, men for Guds Skyld, og er bare Sjælen ren og Hjertet purt, saa er der ikke mere at sige om den Ting.

Men hvorfor skal saa Præsten have særlige Klæder paa, naar andre ikke behøver det? Fordi han har en særlig Opgave i Kirken og staar der i en særlig Hensigt og som Repræsentant for Menigheden.

Hans Dagligtøj er ogsaa anderledes end andre Menneskers. Det er ligesom med Soldater, Politibetjente og andre, der gaar i »Uniform«, fordi de har et særligt »Job« her i Livet. Saa kan man let kende dem, og det minder dem stadig om, at deres Liv skal svare til det Kald, de har faaet.

Men mange Mennesker har en ekstra Galladrugt, som de tager paa ved særlige Lejligheder — Dommeren har sin Kappe, Politimesteren den trekantede Hat og Rector Magnificus sin gyldne Kæde. Det betyder jo ikke, at disse Mennesker pludselig bliver bedre Mennesker, det betyder simpelthen, at de optræder »paa Embeds Vegne« og er forlemede med en vis Myndighed. Det er menneskeligt og naturligt, at de er klædt paa til den højtidelige Lejlighed. Præster plejer at være jævne, stilfærdige Mennesker, og de faar virkelig ikke Storhedsvanvid, fordi de bærer skønne Klædebon ved Messen.

Naa, men hvorfor har saa Præsterne disse særlige Klæder paa? Jo, de fleste Uniformer er jo ikke blevet komponerede fiks og færdig, de er som Regel blevet til lidt efter lidt i Aarenes Løb og bærer ofte ejendommelige Spor deraf. Der er f. Eks. de to Knapper bag paa Officersuniformen. De er ganske unyttige nu. De »hører sig til«, som man siger, men oprindelig brugtes de til at knappe Skøderne op med, saa de ikke hang og daskede under Ridning eller Løb. Gardisternes Bjørneskindshuer er heller ikke ligefrem hensigtsmæssige mere under en moderne Skyttegravskrig, og dog vilde vi savne at se disse Minder om en svunden Tid, hvis de pludselig forsvandt.

Nu er Kirken jo betydelig ældre end baade Hær og Flaade, og den Dragt, dens Tjenere bærer, har en længere Historie bag sig end selv den flotteste Uniform i Verden. Messedragten var i Begyndelsen ganske simpelt Hverdagsdragten for de Romere, der levede dengang, da Kirken begyndte at eksistere, men lidt efter lidt blev der pyntet paa de forskellige Dele af Dragten, og mere eller mindre blev de enkelte Dele bevarede trods alle skiftende Moder. Det er ikke nødvendigt at gaa ind paa alle Enkelthederne i Messeklædningen, men for at give et Eksempel paa, hvad jeg mener, saa var det Klædningsstykke, som Præsten bærer over de andre, oprindelig en Slags »Slip-over« — et stort Stykke cirkelrundt Klæde med et Hul i Midten til at stikke Hovedet igennem — det var saa stort, at det blev kaldt »casula«. d. v. s. »lille Hus«, og den store Messehagel, som han bærer under den sakramentale Velsignelse, var simpelthen en Regnfrakke. Man ser saaledes, at Oprindelsen til Messedragten, som de katholske Præster bærer den i Dag, fandtes i hine Dage, da den katholske Kirke blev grundlagt af vor Frelser selv.

Hvorfor de forskellige Farver?

De har sikkert lagt Mærke til, at disse Messeklæder ikke altid er af samme Farve. De er ganske naturligt

sorte, naar Messen læses for de døde, ligesom de paa Glædesfester er hvide, f. Eks. til Jul og Paaske. Hvidt var i gamle Dage Sejrens og Glædens Farve. Naar en romersk Triumfator red ind i Byen, red han paa en hvid Hest, ligesom Kongen, da han red ind i Sønderjylland. Paa Martyrernes Dage, f. Eks. paa St. Stephans Dag, er Klædningen rød til Minde om Martyrblodet, der blev udgydt for Christi Skyld. Violet bæres ved Lejligheder, hvor vi opfordres til at gøre Bod, f. Eks. i Ugerne før Paaske, fordi violet er en mørk og højtidelig Farve. Paa almindelige Søndage, hvor ingen særlig Fest fejres, er Farven gerne grøn. Dette maa være nok til at vise, at der altid er god Mening i alt, hvad der siges og gøres i Kirken under Messen.

Naar vi saaledes kommer ind i en katholsk Kirke og ser de forskellige Ting, der gaar for sig, og som kan forekomme os løjrlige eller usædvanlige, maa vi altid først huske paa, at der ligger en Mening bag dem, og det er en Mening, som ikke støtter sig paa et forbigaaende Lune, men har sin Rod i gamle Tiders Tradition. Vi skal ikke straks rynke paa Næsen ad dem og finde dem »gammel-dags« eller »umoderne«, oftest er det de nye Ting, der er taabelige og »Døgnsfluer«. Den katholske Kirkes gamle Sædvaner viser, hvor tro den er mod sin Fortid.

Man finder ikke her Tegn paa en Religion, der blev opfundet for blot tusind, endsige for hundrede Aar siden, eller en »Dagens Nyopfindelse« — alt minder om, at det er den samme Kirke, som Christus grundlagde, og den har holdt sig urokket siden.

Men det er ogsaa vigtigt at forstaa, at hvad der foregaar under Messen er noget saa stort, højtideligt og uligt alt andet, at ogsaa Omgivelserne bør være forskellige fra den daglige Tilværelses Foreteelser. Det er ikke bare, fordi de er af ærværdig Alder, at vi elsker de Skikke, vi overholder under Messen, men fordi de altid er blevet iagttaget i Forbindelse med noget meget helligt og aldrig ved andre Lejligheder.

Messen har ikke sin Lige paa Jorden, og vi omgiver den med et »Ritual« — »Ritual« betyder blot en Maade at udføre »Tingene« paa, som er officiel og efter en bestemt Orden, forskellig fra hvad som helst, hvor som helst. Noget usædvanligt kan forekomme os »sært«, indtil vi forstaar, hvorfor det gøres. Men gaar Forklaringen først op for en, kan det godt ske, at man indser, der er gode Grunde for det. Saa bliver det sære fornuftigt og opløftende, ja, vi kan faa det inderlig kært.

Ved *H. K.-Hafstrøm*.

Det katholske Frankrig.

Benediktineren Dr. Philipp Hofmeister har under et længere Ophold i Frankrig benyttet Lejligheden til at studere det katholske Liv hos denne Kirkes ældste Datler. Resultatet af hans Studier foreligger i en Bog: »Der Katholizismus in Frankreich« (Paderborn, Bonifaciusdruckerei, 1933, 160 S., Mk. 2,70), som vi i Hovedsagen støtter os til i nedenstaaende Oversigt, fordi Bogen kort, godt og anskueligt siger, hvad en Udlænding vil vide: de store Træk uden forvirrende Detailler.

Naar Kritikere i Ind- og Udland i de sidste Aartier skrev om den franske Catholicisme, anvendte de ofte — og med en vis Berettigelse — tunge, dystre Farver, fordi Kirken i Frankrig i de sidste 50 Aar har haft mange Vanskeligheder at kæmpe med. I Firserne var de revolutionære og antiklerikale Partier kommet til Magten, som de brugte saa hensynsløst, at Konkordatet med den Hellige Stol blev ophævet i 1905, og Adskillelsen mellem Kirke og Stat blev gennemført med al den blinde Fanatisme, som kendetegner »Fritænkere«, naar de har frit Spil over for Religionen. Samtidig begyndte Børnebegrænsningens ætsende Sygdom at æde sig ind i Folkets Liv. Den sammenlignende Statistik kan her tale et uhyggeligt Sprog, naar den for de enkelte Landes Befolkningstilvækst i Tiden fra 1860—1910 har følgende Procenttal at opvise:

Belgien: 63,8 %	England: 57,9 %	Spanien: 22,2 %
Danmark: 73 %	Holland: 76,5 %	Svejts: 49,5 %
Frankrig: 5,9 %	Italien: 38,0 %	Tyskland: 70 %

Hvad saadanne Tal røber — ogsaa om et Lands religiøse Tilstand — kan enhver regne ud. Dødens klamme Haand maa lægge sig paa mange Sjæle; det er kun Smaating, naar f. Eks. Biskop Langenieux af Dijon i et Faste-hyrdebrev klager over, at mange Sognepræster kun havde 2 eller 3 Førstkommunikanter, hvor de før havde haft 20.

Trods disse og andre Skygger maa man dog ikke tro, at Vantroen har kunnet slukke Troens Lys i Frankrig. Af de ca. 42 Millioner Indbyggere er Størstedelen stadig Katholiker, kun $2\frac{1}{4}$ % er Protestanter, Jøder og Muhammedanere. Catholicismen er ikke altid lige levende, men til Gengæld er den egentlig ny-hedenske Bevægelse, som ikke vil vide af, at Børn døbes, heller ikke ret stor. Biskoppen af Le Mans opgiver for 1929, at 99 % af alle Katholiker i hans Stift var katholsk døbte, og 86 % af de i samme Aar fødte Børn havde ogsaa modtaget Daaben. To Arbejderkvarterer i Stiftet Orleans med henholdsvis 3000 og 4000 Indbyggere talte kun 15 og 3 Familier, som ikke lod deres Børn døbe. Man kan ganske vist ikke opgive de konfessionsløses

Tal saa nøjagtigt som i Tyskland (2,4 %) eller i Tjekkoslovakiet (10,23 %), men der gives et Fingerpeg f. Eks. i Frimurernes Aarvog, som i 1925 anslog Medlemstallet til at være 0,1 % af hele Befolkningen.

En Kirke, som faldt blandt Røvere.

Da Adskillelsen mellem Kirke og Stat gennemførtes (1905), var det et forfærdeligt Slag for 39,000 Sjælesørgestationer, som berøvedes alle Subsistensmidler, fordi Staten spærrede Tilskud og Lønninger, fratog Kirkerne deres Formue og overdrog dem til de af Rom ikke anerkendte Kultusforeninger. Bundne Kapitaler til 750 Millioner Francs, Messestipendier til 50 Millioner Francs samt mange andre Værdier, som Hjem for syge Præster etc. gik tabt. I de fleste Kirker fortsatte Præsterne ganske vist deres Arbejde, men de havde egentlig ingen Ret til Kirkerne og maatte ikke engang modtage større Gaver til dem. Staten havde plyndret Kirken til den sidste Hvid, og de troende maatte nu hjælpe med til dens Opretholdelse ved at yde den saakaldte »Denier de culte«, et Bidrag, som ydes i Forhold til Formue og er ganske frit. Hvor lidet tilfredsstillende dette er trods mange Katholikers Gavnildhed, ses maaske bedst af nogle Eksempler: Ikke i alle Dioceses kunde den i Forvejen minimale Gage udbetales; der er Præster, som ikke kan tillade sig Husholderske eller anden Betjening; 150 Præster i Versailles-Stiftet har til Fordel for deres Kolleger helt givet Afkald paa Gage; der gives en Forening, »Association d'Hulst«, som forskaffer Præsterne billige Bøger og Tidsskrifter, etc.

Hvorledes er den franske Klerus?

Med stor Kraft og Myndighed og ganske uafhængigt leder Biskopperne deres Hjord; deres Frimodighed kender ingen Grænser; frygtløst peger de paa sociale Sygdomme, fordømmer Statens uretfærdige, laicerende Love, som vil banlyse det religiøse Element fra Skolerne, og viser paa mange Maader, at de har intet tilfælles med de gamle gallikanske Hofbiskopper. Den lavere Gejstlighed uddannes i de saakaldte smaa og store Seminarier; de førstnævnte svarer til vore Mellemskoler og Gymnasier, medens de sidste uddanner i Filosofi og Theologi; 26 af disse sidste ledes af den kendte Kongregation af St. Sulpice, som har opdraget saa mange ideale Præsteskikkelser. Derimod besidder Frankrig ingen statslige theologiske Fakulteter, naar man lige undtager det i Strassbourg, som blev oprettet 1902.

Tilgangen til Præstestanden skulde helst være saa stor, at der hvert Aar kunde ordineres 1700 til Præster, for at alle ledige Embeder kunde blive besat. Desværre er det

45 Aar siden man sidste Gang naaede dette Tal; de kirkefjendtlige Love og de daarlige finansielle Kaar har stadig formindsket Præstekandidaternes Hær. Nu er det saaledes, at hele Frankrig i 1929 havde 890 og i 1930 800 Præstevielser, og i de sidste 30 Aar var der alt i alt 13,000 flere Dødsfald blandt Præsterne end der var Ordinationer, saa Præsternes Antal hvert Aar forringes med henved 400. Ogsaa Krigen har slaaet mange Saar, idet 3101 Præster og Seminarister blev derude. Alligevel ser disse Tal mere skæbnesvangre ud, end de virkelig er. Det er sandt, at der er ca. 10,000 Sognepræstekald, som maa blive ledige, men man maa ikke glemme Sognenes ofte minimale Størrelse; i Dekanatet Guillaume tæller 13 Sogn tilsammen ikke mere end 200 Beboere. Og saa er det alligevel ikke saa daarligt, naar der kan komme 11,5 Verdenspræster paa 10,000 Sjæle, mens de tilsvarende Tal for andre Lande er: Tyskland 11,5, Østrig ca. 8, Spanien 15, Belgien 16,2. Endelig gør man sig nu de største Anstrengelser for at skaffe Præster eller i det mindste for at fremelske en Atmosfære, som er gunstig for Præstekald. Mgr. de Segurs Ord: »At gøre een til Præst er det samme som at frelse Tusinder af Sjæle« er blevet Parolen for »Le recrutement sacerdotal«.

(Fortsættes.)

Omkring Blodbadet i Irak.

I de sidste to Maaneder udspillede i Irak — en Stat, som blev oprettet af Englænderne i Egnen om det gamle Mesopotamien — en Tragedie, hvis nøjeste Sammenhæng og Omfang man endnu ikke er ret klar over. Det drejer sig om den sidste Rest af de engang over Asien talrigt udbredte assyriske Nestorianere. Nestorianerne udgør som bekendt en Sekt som har faaet Navn efter Nestorius, Biskoppen af Konstantinopel; de forfægtede den Anskuelse, at der i Christus var ikke blot to Naturer, men ogsaa to Personer, og de nægtede at kalde Maria »Guds Moder«. Deres Lære blev fordømt paa Konciliet i Efesus, og Nestorius med Tilhængere blev, da de ikke vilde bøje sig, forvist til Ørkenen af Kejser Maximilian. Derfra udbredte de sig i Tidens Løb over store Dele af Asien, indtil Djengis Khans Fremtrængen ødelagde deres Værk. Nu er Nestorianerne for Størstedelen splittede, idet nogle er blevet chaldæiske, andre presbyterianske, anglikanske eller orthodoxe. Mange er atter forenede med den katholske Kirke. Efter Tyrkernes Fremtrængen blev Assyrerne tvunget op i Bjergene, som skiller det nuværende Irak fra Persien og Kurdistan. I Sultanens Tjeneste har Kurderne massakreret Assyrerne

grusomt; i 1895 lod f. Eks. Sultan Abdul Hamid 100 000 ombringe, og endnu i dette Aarh. er 10 000 blevet dræbt.

Da Krigen udbrød, tilbød engelske Agenter dem religiøs og politisk Frihed, dersom de vilde kæmpe paa Ententens Side. Assyrerne forlod da deres Hjem i Hakkiari-Bjergene og kæmpede ogsaa tappert paa Englands Side, ligesom de ydede god Tjeneste i Irak efter Krigen, mens England havde Mandatet.

Ved Fredsslutningen mødte Assyrerne da op med deres berettigede Krav om politisk Selvstændighed og Ønsket om, at deres Stat maatte omfatte Messopotamiens Højland og nogle Provinser af Kurdistan og Mossul. Dette var imidlertid meget ubekvemt for England; Mossul var et af Lilleasiens bedste Petroleumsdistrikter, og man havde allerede truffet Aftaler om disse Omraader med Sheik Hussim af Mekka og hans Søn Feisal. Assyrerne lod sig da indlemme i Irak under den Forudsætning, at man gav dem det nødvendige Land, og at Englands Mandat over den nye Stat skulde vare 25 Aar.

For nu at forstaa Udviklingen maa man vide, at Assyrenes politiske Organisation danner theokratisk Stammerforfatning; hver Stamme staar under en verdslig Øvrigheds-person, Malik, og en gejstlig, Biskop eller Abuna; alle Stammer anerkender Patriarkens gejstlige og verdslige Autoritet. De lavere Gejstlige er gifte, og Patriarkatet gaar i Arv fra Onkel til Nevø.

Som Følge af Stillingen ønskede Patriark-Familien, at man overlod Assyrerne et samlet Landomraade, da det ellers var at frygte, at hele Organisationen vilde gaa i Stykker, og at Assyrerne skulde blandes mellem de mange chaldæiske Kristne i Mossul-Provinzen og omsider gaa over til Rom.

Imidlertid ophævedes Englændernes Mandat før Tiden, og Regeringen i Irak har ikke overdraget Assyrerne, hvis Antal nu beløber sig til ca. 70 000, det Land, den var forpligtet til; paa Henvendelse svarede den, at der ikke var mere Land at uddele. Det vilde faktisk heller ikke være muligt og rimeligt at drive kurdiske Stammer ud af deres Land for at overlade Assyrerne det, og det vilde kun have ført til stadige Fejder. Sir Henry Dobbs, som fra 1923—29 var Højkommissær i Irak, havde da ogsaa søgt at bevæge Kanada, Australien, Ny Zeeland, ja endog Argentina til at modtage Assyrerne som Emigranter, men forgæves. Da nu hverken Bagdadregeringen eller Folkeforbundet imødekømt Assyrenes Krav, nægtede Patriarken, den unge Mar Shimun, at yde Kong Feisal Troskabsed og ligeledes at medvirke ved Bosættelse af Assyrerne i sluttede Kommunesamfund, hvorpaa Regeringen lod ham fængsle.

Forholdets Klimaks indtraadte da paa den Maade, at en Del af Assyrerne i smaa Grupper gik over den syriske Grænse og blev venligt modtaget af de franske Embedsmænd. Hjemve og Nationalfølelse tvang dem dog til at vende hjem igen, og ved Grænsen stødte de sammen med Tropper fra Irak, som ikke vilde tillade dem at drage ind i Landet. Assyrerne sejrede dog i denne Kamp. Regeringen foretog da straks Repressalier paa en Vis, der ikke lader sig skelne fra Massakrer. Det »irregulære Politi« bestaaende af Kurder under Ledelse af Assyernes gamle Fjende, Haji Bekir Sidai blev sluppet løs paa Landsbyer, der ikke havde det fjerneste at gøre med Kampen ved Grænsen, og alle Fanger blev skudt uden Forhør. Engelske Iagttagere har talt 315 døde i et enkelt lille Distrikt, og de overlevende er i en elendig Forfatning. Nu er Mar Shimun landsforvist — han har taget Ophold paa Cypren — og Iraks Myndigheder har frit Spil til at handle paa deres egen Maner. Det synes — skriver »The Universe« — i høj Grad, som om Iraks Myndigheder atter gør, hvad man véd, de har gjort andetsteds, idet de lokker ophidsede Mennesker til en eller anden taabelig Handling, saa at de kan undskylde sig med, »ikke at kende noget til Sagen«, medens britiske Diplomater — som forhen er sket — bliver gjort til Orientalernes Værktøj i en Politik, som disse Orientalere ikke tør tilstaa overfor dem.

P. R.

Paa Lytterpost.

Onsdag den 6.-9. Kl. 14,30 talte i »Kvindernes halve Time« Forlagsleder Margrethe Balck om »**Den polske Kvinde af i Dag**«. I Slutningen af Foredraget omtaltes et Besøg i et Ursuline-Kloster: »Ursulinerne er alle glade og fornøjede, slet ikke Hængehoveder, som jeg havde tænkt mig.«

Onsdag den 20.-9. Kl. 21,30 holdt Forfatteren, Sognepræst Kaj Munk et Foredrag med den tankevækkende Titel: »**Bor Kristus i Folkekirken i Dag**?« Foredragets Tone var undertiden vel Kaj Munksk (det begyndte f. Eks. med en Bemærkning om, at Foredragsholderen var lige saa nervøs, som da han var til Køreprøve hos N. N. i Silkeborg), men var ellers alvorligt nok. M. pointerede, at han ikke vilde undersøge, om Christi Aand præger Danmark, men om her er en kristen Menighed. Han spurgte først: »Hvem er Kristus?« »Korsfæstet under Pontius Pilatus« — altsaa et historisk Menneske . . . Menigheden søger Kristus i Kirken. Troskilden er ikke Pastor Ricard eller min Moder eller en Bog (Bibelen), men min egen Oplevelse.

Den troendes Forhold til Christus er som det ene levende Menneskes til det andet . . . Hans Kirke (rettet til:) Hans Kirker har hentet Kraft fra Ham . . . Hvad er den danske Folkekirke? En Sum af Præster, som er blevet det af forskellige Grunde + en stor Flok Mennesker, der ikke har Energi nok til at melde sig ud + en lille Flok, der strides og rivaliserer — saaledes vilde en Modstander sige, og han vilde ikke have helt Uret . . . Folkekirken er en verdslig Indretning og en raadden Institution . . . Frygten for, at Børn skal dø udøbte, er Kristendom, det danske Folks Kristendom af i Dag.« Og Kaj Munk sluttede: »Bor Christus i Folkekirken i Dag? Han er i hvert Fald ikke til at træffe dér.«

Lørdag den 30.-9. Kl. 17,45 holdt den kendte Historiker, Sognepræst P. Severinsen fra Bringstrup, et Foredrag: »**St. Mikkels Kirke i Slagelse i Anledning af 600 Aars Festen.**« Han udtalte heri bl. a.: »Det, at vi endnu samles i de Kirker, der er bygget — skal vi sige — paa Erik Lams Tid, betyder en stor Sammenhæng, som hedder den hellige, almindelige Kirke . . . Navnet »St. Mikkels Kirke« udløser vist ingen Tanker i vore Dage, men det har det gjort tidligere . . . St. Michael er i Middelalderens Fantasi blevet den store Sjælefører. Er det Kristendom? — Nej, egentlig ikke, det er en Rest af Hedenskab . . . Her er et Hovedalter, som er helliget St. Michael og alle hellige Engle, men Billedet forestillede ikke St. Michael, men Christi Korsfæstelse. Herrens Alter var dog Herrens Alter . . . 1533 er St. Mikkels Kirke rumsteret og forstyrret, og Christi Legems Alter er brudt op. Billedstorme fandtes ikke i Danmark, men man kan tale om Alterstorme. Vi vilde tilbage til den oprindelige Kristendom og ikke have flere Offeraltre, hvor Præster frembar Ofre, maaske uden Menighed; men eet Alter, hvor Menigheden samledes om Herrens Bord. Den katholske Kirke havde indgydt Menigheden en Frygt for at gaa til Alters for hyppigt, saa man nøjedes med den ene pligtmæssige aarlige Altergang.« Og han sluttede: »Den hellige, almindelige Kirke er et blandet Selskab, men Gud har stadig noget for med den.«

Reformationens Vilje til at nærme sig den oprindelige Kristendom maa have været yderst skrøbelig, siden Luther netop afskaffede det Messeoffer, som Oldkirken holdt paa. »Vi har et Alter«, bekender St. Paulus og vi Katholiker med ham (Hebr. 13,10); men Protestanterne nægter Messens Offerkarakter; hvad Brug har de altsaa for et Alter, et Offerbord? Det er kun rimeligt, at de i mange af de gamle Kirker, hvor der i den katholske Tid stod et Offeralter, vender Ryggen til det; men den oprindelige Kristendom maa de ikke paaberaabe sig, thi paa Oldkirkens Vegne bekender

Martyrbiskoppen Ignatius fra Begyndelsen af det 2. Aarh. Eucharistiens Offerkarakter og Justinus fra Aarh.s Midte siger, at det er Præsterne alene, der frembærer Ofret. Hvad »Frygten for Altergangen« angaar, skal vi kortelig oplyse, at de 6—7000 Katholiker i København i 1926 gik oftere til Kommunion end hele det protestantiske Kbhvn. til Alters. Tallene er: 185,218 og 176,522, og de taler for sig selv.

For Middelalderens Vedkommende har jeg ingen Tal, men eet kan vi oplyse, at det vist ikke var Frygten for Eucharistien, som byggede alle de gamle dejlige Gudshuse med Altret som Midtpunkt, som Protestanterne i vor Tid egentlig ikke forstaa at bruge.

Hvad hedensk der skal ligge i at betragte Engle som Sjælenes Førere, er det os umuligt at forstaa.

Søndag den 1.-10. Kl. 12,30—13,30 kunde man, om man gad, faa den Nydelse at høre en Transmission fra St. Nikolaj Kirkesal af »Foreningen for **borgerlig Konfirmation**«s Ungdomsfest. Foruden en Del pæn Musik vilde man saa have hørt en »Festtale« af Sekretær Hans Hansen. Det Raad, Hr. Hansen kunde give »Konfirmanderne« (som han kaldte de stakkels aandelig forsømte Børn), var: »Søg Oplysning.« H. udtalte endvidere: »Arbejder er det største Navn, der findes . . . Jeg kender intet større end at være en god Kammerat.« — Stakkel! *Ignatius.*

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

Kbhvn. A. C. Til A. C.s aarligt tilbagevendende Rusgilde mødte kun 3 nybagte, hvor blev mon Resten af? Foruden disse var A. C.s Medlemmer talrigt troppet op. Bordene var ualmindelig smukt pyntede med Efteraarsblomster i mange Farver og Frugter. Den rette studentikøse Stemning, der i Forvejen var til Stede, forøgedes ved Punchen, da Benjamin cleri, Pastor Peter Andreasen, holdt Rustalen. Han gav de unge et lille Ord med paa Vejen, bad dem bevare Troen, Haabet og Kærligheden, Troen ogsaa paa deres egen Berettigelse til at være Studenter ved Minervas Højborg; de skulde ikke lade sig skræmme af Sortseernes mange Udtalelser om overfyldte Fakulteter, blot bevare Troen og Selvtilliden. De skulde huske, hvad Joh. Jørgensen havde sagt: »Did hen, hvor du inderst inde vil, der kommer du ogsaa«. Kærligheden til Studiet skulde ikke saa meget være Følelse som Vilje. Paa de unges Vegne takkede stud. med. Jørgen Uhlig.

Derefter var der Taler for Paven, Kongen og en versificeret Hyldest til Kvinden, hvorefter de tilstedeværende

Herrer skulde have sunget alene »Sparsomt i Norden Blomster vi finde«; ogsaa her viste det sig, at Kvinden ikke kunde undværes. Af andre Talere maa fremhæves Pastor Peter Schindler, der henvendte sig personlig til Pastor Andreasen i en varm, inderlig følt Tale, der ogsaa gjorde Indtryk paa alle andre.

Af Sange var der flere, bl. a. en med Omkvædet »Hør, lille Mand, hvad nu?« Stemningen var høj, ægte A. C.'sk, munter og hyggelig.

Fredericia. Kirken har ønsket, at de Unges Udgang af Skolen ved 14-Aars Alderen burde markeres ved en Højtidelighed.

Denne Festlighed — Trosbekendelsesfesten — fandt den $\frac{1}{10}$ for første Gang Sted i St. Knuds Kirke her i Byen. Højtideligheden, som er optaget efter belgisk Skik og Brug, holdtes under Højmessens og fik et meget smukt og stemningsfuldt Forløb. Kirken var fyldt til Trængsel, og ca. 20 Unge fremsagde og underskrev Trosbekendelsen. Sognepræsten, Monsignore Orlrik, rettede under Prædikenen mange indtrængende og hjertevarme Ord til de Unge om at holde fast ved deres hellige Tro, at de maatte høre til dem, der — om de blev udsat for Forhaanelser og Forfølgelser — alligevel stod fast og vidnede om Kristus.

FRA DEN VIDE VERDEN.

Rom. Tirsdag d. 17. Oktober agter den hellige Fader at afholde et hemmeligt Konsistorium, som skal træffe Bestemmelse om de sidste Forberedelser til Bernadette Soubirous' og den salige Thourets Kanonisationer. Helgenkaaringerne selv skal finde Sted d. 8. December og 1. Januar. Det forlyder, at flere nye Kardinaler vil blive kreative ved denne Lejlighed. 1. November skal saa det offentlige Konsistorium finde Sted, hvortil alle Biskopper i en Omkreds af 100 Mil omkring Rom bliver indbudte.

WIENER SÄNGERKNABEN

Mandag den 23. Oktober Kl. 20

Velgørenhedskoncert (St. Annæ Kirkes Byggefond)
i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade 4.

Nye og gamle Korsange.

F-Moll Messe af Anton Bruckner

for Kor og Orkester.

Billetter à 1, 2, 3 og 4 Kr. faas i Katholsk Bogsalg, Stenosg. 3, hos Portneren, Hans Bogbinders Allé 2, og (efter d. 20. Okt.) hos Wilhelm Hansen, Gothersgade 9.

Landsmødet staar for Døren!

Saa mødes vi altsaa, vi katholske Kvinder, i saa stort et Antal som muligt fra hele Landet. Alter skal vi opleve den Glæde, det er, at staa samlede i Arbejdet for en god Sag. —

Det medfører en Slags Samvittighedsransagelse for Foreningernes Styrelse: »Gaar det fremad eller er vi ved at køre fast?« Her er Lejlighed til at hente nye Kræfter til at trække Læsset videre, maaske ogsaa til at faa nye Medarbejdere. Alle skulde vi være med i Arbejdet, enhver efter sin Evne.

Den hellige Fader sætter sin Lid til den katholske Kvinde i Kampen mod Gudløsheden; han maner os alle til at slutte os sammen i Kampen for Guds og Kirkens Sag. Lad da os danske Kvinder ikke være døve for Christi Stedfortræders Røst. Ogsaa her gælder Christi Ord: »Den der ikke samler med mig, han adspreder!

Alle danske katholske Kvinder samlede i et Landsforbund til aktivt Arbejde og Samarbejde med vor Gejstlighed, da kan vi ogsaa løse større Opgaver ved fælles Kræfter.

Saa mødes vi altsaa til Messe Lørdag d. 21de og Søndag d. 22de, til Generalforsamling og offentligt Møde. A. W.

Torsdag den 19. Oktober Kl. 14 forsvaret Frater *Alfred Otto* sin **Disputats** om Roskilde Gavebog i Universitetsannekset, Auditorium A.

St. Knuds Skole.

Søndag d. 22. Okt. (Missionssøndag) Kl. 19 opfører Skolens Elever (yngre Hold)

»Drengen fra Libanon«.

Scener fra de Kristnes Trængsler under Tyrkerne i 3 Billeder. Adgang 50 Øre. Til Generalprøven Fredag d. 20. Okt. Kl. 19 Adgang 25 Øre.

Danske Kvinders Katholske Forbund

(D. K. K. F.)

4de Landsmøde

i København Lørdag d. 21. og Søndag d. 22. Okt. 1933.

Lørdag 21. Oktober.

Kl. 8¹⁵. Messe i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade. Efter Messen Kaffe-Frokost i »Hallén«, Vesterbrogade 35. Kl. 2³⁰. Fru Berling indbyder Landsmødets Deltagere til at bese »Det Berlingske Hus«, Pilestræde 32, og derefter nyde en Forfriskning i Restauranten. Kl. 18³⁰. Tillidsmandsmøde hos St. Joseph-Søstre, Østerbrog. 7. D.

Søndag d. 22. Oktober.

Kl. 8³⁰. Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade. Den af Pave Pius XI til Ligen forfattede Indvielsesbøn til Gudsmoder bedes. Efter Messen Kaffe-Frokost i »Hallén«, Vesterbrog. 35, Kl. 12³⁰. Frokost hos Fru Berling, Jens Kofodsgade 1 for Styrelsen, de tilrejsende Formænd og Tillidsmænd.

Kl. 15⁰⁰. Generalforsamling hos St. Joseph-Søstre, Østerbrogade 7 D.

Kl. 19⁰⁰. Offentligt Møde paa Hotel »Phoenix«, Bredgade 37. Foredrag af: Pater Bender: »Den katholske Kvindes Front mod Gudløsheden«. — Forstander mag. scient. Rosenkjær: »Hjemmene i Tidens Tegn«. Fremsatte Resolutioner vedtages. Derefter Fællespisning. Kr. 4,00 pr. Couvert.

Kirkelig Kalender.

Okt.	Okt.
15. S. 19. Søndag e. Pintse. —	22. S. 20. Søndag e. Pintsé.
16. M. Hedvig.	23. M. Ferialdag.
17. Ti. Margarete M. Alacoque.	24. Ti. Raphael, Ærkeengel.
18. O. Lucas, Evangelist.	25. O. Chrysanthus og Daria.
19. T. Petrus af Alcantara.	26. T. Evaristus.
20. F. Johannes af Kenty.	27. F. Vigilie.
21. L. Gudsmoders Lørdagsm.	28. L. Simon og Judas, Apostle,

Okt. Ugens Messebønner.

15. S. 19. Søndag e. Pintse (737—566); 2. Sæl Bønner: Teresa (1107—945).
 16. M.† Hedvig (1108—945); 2. Om de helliges Forbøn ([120—[105]),
 3. Efter frit Valg.
 17. Ti. Margarethe M. Alacoque (1108).
 18. O. Lucas, Evangelist (1112—945).
 19. T. Petrus af Alcantara (1114—948).
 20. F. Johannes af Kenty (1115—948).
 21. L.† Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]—[94]); 2. Hilarion ([53]—[53]), 3. Ursula og Lidelsesfæller ([65]—[66]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne ned, at de her angivne Messer læses.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 15. Oktober Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

St. Ansgars Kirke. Mariakongregationen for Mænd holder Møde Torsdag d. 19. Okt. Kl. 20.

Kirkeindvielse i Taastrup.

Søndag d. 15. Okt. Kl. 10 agter Hs. Excellence Mgr. Brems at indvie den ny St. Pauls Kirke i Taastrup. Straks efter Indvielsen holdes der Levitmesse og Sakramental Velsignelse med Te Deum.

St. Michaels Klub. Mandag d. 16. Oktober bortfalder Klubafteinen paa Grund af Retraiten i Assumptionsklostret.

Mandag d. 23. Oktober Kl. 20 indbydes Klubbens Medlemmer til hyggeligt Samvær i Formandens Hjem, Stenosgade 2.

A.C Onsdag d. 18. Okt.: Pastor Peter Schindler: Om og af Søren Kierkegaard. Gæstekort som sædvv.

Administratores.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

Plads søges:

ung Pige ca. 20 Aar, skal ligge i Kbhvn. eller Provinsen; ung Husbestyrerinde. ung Mand ved hvad som helst Student giver Enelimer i Sprog.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhvn. K. Telf. Bvsn 8626.

Rettelse. I »N. U.« Nr. 41 skulde Reservefondens samlede Indtægt S. 978 ikke være 811,25 Kr., men 432,50.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
 Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
 Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aftou, fru Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 43.

Søndag den 22. Oktober

1933

INDHOLD: Missionsbetragtninger. — † P. Amandus Breitung. — Pater Breitung in memoriam. — En sidste Hilsen fra en gammel Elev. — Vaagne Kvinder. — Det katolske Frankrig. — »Alverdens Yndling«. — Ny katolsk Forsamlingsaal i Maribo. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Missionsbetragtninger.

En gammel, hedensk Filosof, hvis Navn jeg har glemt, siger i en af sine Bøger: Vidt omkring har jeg faret i Verden; mange og saare forskellige Lande og Folk har jeg gæstet. Sprog og Kultur, Sæder og Skikke, fandt jeg, var særegne for de forskellige Lande. Een Ting fandt jeg hos alle Nationer: en dyb Trang til en Gud og et Tempel. Jeg har set Byer uden Mure, Lande uden Skoler, Folk uden Theatre; intetsteds saa jeg en By, et Land eller et Folk uden Templer, Altre og Guder.

Enhver, der har rejst og set sig lidt om i Verden, vil give den gamle Filosof Ret og indrømme, at hans Ord passer den Dag i Dag, og Grunden er, at Mennesket fra Naturens Haand er udstyret med en vis religiøs Trang. Den kan være mere eller mindre dyb; men den er hos os alle. Denne i sig selv trøstende og glædelige Tanke fylder dog ens Sind med Sorg, naar man betænker, at Størsteparten af Menneskeheden — rundt regnet 1400 Millioner — enten

helt lever paa religiøse Surrogater, eller bekender sig til en eller anden mere eller mindre forvansket Form for Kristendom. Kun ca. 350 Millioner af Jordens samlede Befolkning har den hellige katholske Tro i Eje, er Medlemmer af Kirken bygt paa Petrus, af den Kirke, som er Sandhedens Støtte og Grundvold. Resten sidder enten i Vantroens Mørke eller i Vrangtroens Skygger. — Og saa vil dog Christus, at ogsaa alle hine Millioner skal høre til den ene Hjord under den ene Hyrde; thi som sin sidste Vilje, før han fór til Himmels, gav han Kirken Befaling til at gaa ud i Alverden og prædike Evangeliet for alle Folkeslagene og forjættede sin Nærværelse og Hjælp alle Dage indtil Verdens Ende. Denne sin Mission har Kirken trofast udført siden Pintsemorgen for nu 1900 Aar siden. Man behøver blot at tænke paa Missionærer som St. Paulus og St. Bonifacius, St. Ansgar og St. Frans Xaver for at erkende, hvor trofast Kirken har røgtet dette sit Kald.

Dog, i vore Dage synes vor hellige Kirke at arbejde mere energisk end nogensinde for de Vantros og Vrangtros Omvendelse. Man behøver blot at tænke paa de ca. 164000 Missionærer, som i alle 5 Verdensdele paa ca. 60000 Missionsstationer trofast arbejder paa den sande Tros Udbredelse. Eller husk paa den Hellige Faders uafdelige Omsorg og utrættelige Iver for Missionærernes og Missionernes Ve og Vel — en Omsorg og Iver, som med Rette har skaffet ham Navnet Il Papa delle missioni.

Men hele denne mægtige Missionsvirksomhed kan naturligvis ikke udfolde sig uden økonomisk Støtte og Hjælp. Det følger af sig selv, at denne ikke kan ventes fra de Vantros og Vrangtros Side; og selv fra de civile Myndigheders Side i de katholske Lande skorter det som oftest paa Velvilje og Forstaaelse. Derfor er det, den Hellige Fader har forordnet en særlig Missionssøndag i Oktober Maaned, paa hvilken han indtrængende anmoder Katholiker hele Verden over til ikke blot at bede for de katholske Missioners Fremgang, men ogsaa at støtte dem ved en Pengegave, alt efter hver enkelts Evner og Kræfter. — Som lydige Undersaatter bør det være os nok, at Christi Statholder har talt. Hans Ønske, som er Kirkens og Christi Ønske, er og bør være en Lov for os. Lad os derfor paa Søndag

give vor Skærv til de katholske Missioner og give den med Glæde, thi Gud elsker en glad Giver; og lad os give den med Tak i Hjertet til Gud, fordi vi har lært Ham at kende, som er Vejen, Sandheden og Livet; og lad os endelig give den med en inderlig Bøn om, at han, der, som den hellige Simeon sagde, er sat som et Lys til at oplyse Hedningene, maa lyse for de Hundreder af Millioner, som sidder i Mørket og i Dødens Skygge.

P. A.

P. Amandus Breitung.

Et langt Liv er afsluttet, dyrebart for enhver, der kom i nærmere Berøring med det. Der er mange, der staar i Taknemmelighedsgæld til P. Breitung. De har i ham mistet deres Sjælefører eller deres gamle Lærer og trofaste Ven eller deres kære Medbroder. Men P. Breitung var mere. Den blide, elskelige P. *Amandus* Breitung staar for os som en Kampens Mand.

Endnu ved mit sidste Besøg ved hans Sygeleje fortalte han mig om sin første Optræden ved en Diskussion i Studentersamfundet i Slutningen af Halvfemsjerne. Det var ikke uden Frygt og Bæven, han tog ude fra St. Andreas Kollegium til Byen. Han kendte jo ingen og vidste ikke, hvordan det vilde gaa. Det var selvfølgelig Abetheorien, han talte om. Hvor glad blev han ikke, da en ung Student i Diskussionen udtalte: »Nu har vi gaaet og troet, at Darwinismen var noget aldeles sikkert; men det er den altsaa langtfra« — og da Studenterne efter den lange Diskussion for enhver Pris vilde køre ham i Bil til Stenogade, hvor han — som saa ofte senere — tilbragte Resten af Natten paa en Sofa. Denne første Diskussion efterfulgtes nemlig af mange.

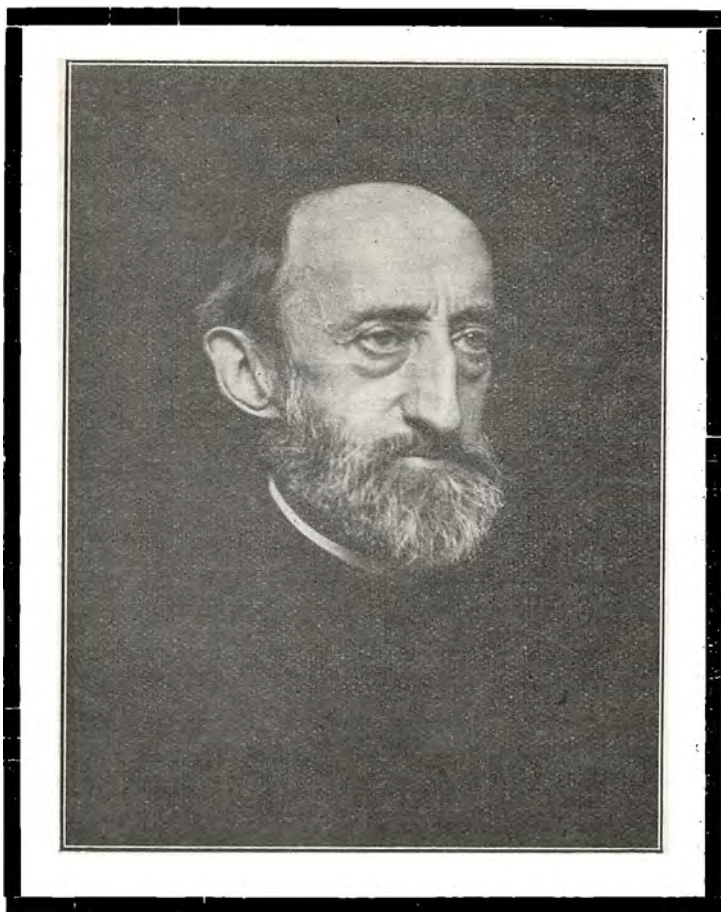
Det var en Kampens Tid, og der var drabelige Modstandere: selveste Georg Brandes, Høffding og frem for alt Haeckelianeren Vilhelm Rasmussen. Darwinismen og Naturalismen stod i Flor, og der skulde Mod til at tage Kam-

pen op mod denne Overmagt. Det er P. Breitung's Fortjeneste at have forsvaret Kristendommen herhjemme mod den vantro Naturvidenskab. Han gjorde det med Ord, i Foredrag og Diskussioner og med Pennen i en Række Bøger, der endnu den Dag i Dag har deres Værdi. P. Breitung var en haard Negl i Diskussionen, frygtet paa Grund af sin fænomenale Hukommelse, men altid en nobel og ædel Modstander, der villigt anerkendte, hvad der var rigtigt i Fjendens Standpunkt.

P. Breitung kan nok siges at have været vore hjemlige Darwinisters »onde Samvittighed«. Og det var ikke blot hin unge Student, der gav ham Tilslutning. En af de største Glæder i P. Breitung's Liv var sikkert at opleve, hvordan Botanikeren, Prof. Warming, takket være hans ven-skabelige Indflydelse, tog Afstand fra Darwinismen.

I denne Forbindelse skal ogsaa nævnes, hvad Niels Hansen i Nordisk Ugeblad, 1915, Side 852, antyder ved at skrive, »at Thor Lange i hvert Fald døde i aandeligt Fællesskab med den katholske Kirke.« Dette skyldes nemlig P. Breitung eller, om man vil — Georg Brandes. I et Foredrag i Oslo Februar 1914 havde Brandes nemlig udtalt den temmelig hasarderede Paastand, at franske Gejstlige havde ladet et præhistorisk Skelet forsvinde, der havde kunnet tjene som Bevis for Menneskets dyriske Afstamning. En Artikel, som P. Breitung i denne Anledning skrev i Ugebladet, og som blev tilstillet samtlige Dagblade, kom Thor Lange i Hænde, som allerede dengang laa syg paa Krim. Thor Lange takkede »Magister Breitung« for hans Optræden mod den anmassende Fritænker, men erfarede snart gennem danske Blade, at denne Breitung var katholsk Pater, og der udspandt sig en længere Korrespondance, der førte til det ovenfor antydede Resultat.

Indtil det sidste bevarede P. Breitung sin glødende Begejstring, ikke blot for de gamle Sprog — han var den mest typiske Repræsentant for den »sorte Skole«, og St. Andreas Kollegiets Nedlæggelse var hans Livs største Sorg — men frem for alt for Naturvidenskaben. Den var for ham mere end et Studium, den var ham en Gudstjeneste. Derom vidner endnu et allersidste lille Arbejde, en Artikel, han en Uge før sin Død skrev med Blyant til et folkeligt Ugeskrift, der

P. Amandus Breitung S. J.

udkommer i hans Fødeby, Fulda, om »Stedmoderblomstens Bestøvning som Eksempel paa Naturens Hensigtsmæssighed og Skaberens Visdom.«

A. Menzinger S. J.

Pater Breitung in memoriam.

Af en Ikke-Katholik.

Han var blandt de fremragende Mænd af mange Lande, mit farende Liv bragte mig i Berøring med, noget nær (maaske i det hele) den, hvis Personlighed ganske, ja først og

sidst laa i hans Øjnes Udtryk. Indtil man havde fanget disse Øjne, forekom han nærmest uskøn, med den lidt grove Næse, uhyre høje Pande, den kraftige, men ikke fuldt harmoniske Skikkelse og det i Busk voksende Skæg om de tynde Læber. Men for hans Øjne søgte man i vort smidige danske Sprog nødvendigvis, men forgæves efter det helt karakteriserende Ord — lysende af Klogskab, spillende af Vid, indtagende af Skælmeri, straalende af Godhed ligger ligefor, men siger saa lidt. Jeg har set de Øjne nænsomme og varsomme som en Kattemoders, der bærer sin Killing i Munden; jeg har set dem blanke og skarpe som Staalet til det Sværd, han svingede med saa stor Ære og Kraft, men aldrig saa jeg dem kolde af Had eller flade af Ligegyldighed, og — heldigvis — heller aldrig stikkende af Fanatisme. De glødede af Overbevisning; jeg fandt Lidenskab i dem, naar han bekæmpede de Anskuelser, som stod ham imod, men mod Menneskene, som nærrede disse Anskuelser, deriblandt mig selv, stod i hans Øjne kun den varmende Lue fra Viden og indtrængende saglig Overtalelse. Havde jeg nogensinde mødt missionsk Propaganda i hans stærke Blik — jeg vilde have vendt mig fra ham for bestandig; som det nu var og altid forblev, blev hans argumenterende »men, kære Herre, betænk dog, at« i den henrivende, fremmede Akcent, og ledsaget af Øjnenes Visdom, samt hans Breve et Efterladenskab, hans Død ikke vil berøve mig; jeg kan uden blot et Grans Overdrivelse sige, at han har været en af mine Lærere i Bestræbelsen for at forstaa i Stedet for at forkaste anderledes tænkedes Standpunkt. Gik det den fremmede og af Anskuelse uenige saaledes, hvilket Væld maa da hans Elever, der paa Forhaand bøjede sig under hans Overbevisnings Tugt, have faaet øst over sig af hans Væsens Magt!

Det var mig, som havde den Glæde at introducere ham for Studentersamfundets Kreds, og Dagen efter den langstrakte naturvidenskabelige Debat, som under heftigt, men høfligt Sammenstød mellem stridende Overbevisninger først endte langt ud paa Søndag Morgen, fik jeg det første Brev fra ham med Tak for Mødets Tone og aandelige Renhed — ak! den materielle Atmosfære var i Studentersamfundets daværende trange Boligforhold aldrig meget

ren —; kort efter bad jeg ham om Litteraturmateriale til en religiøs — eller maaske snarere theologisk — Tvist, som var staaende flere Steder, og fik det anvist med største Forekommenhed i et langt Brev; da jeg havde gennemdrøftet Sagen med mig selv paa dette Grundlag, skrev jeg ham til, at den faste Opbygning i det katholske Standpunkt imponerede mig ved sin sejrrige Logik, men at han ikke kunde vente, at jeg anerkendte Holdbarheden af Opbygningens Grundlag. Han svarede høfligt, at han var det uforstaaeligt, hvordan man kunde beundre Opbygningen og dog betvivle Grundlaget, Sandheden kunde jo kun være én, men han vilde glæde sig over mundtligt at afhandle Sagen med mig. Det gav Anledning til et Par Besøg hos ham i Ordrup i Sommerens Løb, og de blev for mig en Berigelse for Livet, selvom min Overbevisning ikke rokkedes. Jeg vil til min Død erindre det sidste Besøg med dets Drøftelse af Skærsildsproblemet, hvis Skriftmæssighed jeg bestred, og hvis Idé var og er min hele Livsanskuelse imod. Aftenen faldt paa, Mørket brød ind, men vi kunde ikke skilles; en anden af Kollegiets Lærere kom til Stede og kastede sin Indskud ind i den ejendommelige og venskabelige Strid, forholdt sig ellers tavs, — efterhaanden blev for mig den lille Lærdommens Bolig kun Pater Breitung's glødende Øjne og faste Overbevisning, som han ikke kunde bibringe mig, og da jeg endelig rev mig løs, bølgede mit Sind paa Vejen til Jernbanestationen som kun i de stærkest potenserede Stunder. Det længste Brev, jeg nogensinde modtog fra ham, var egentlig ikke noget Brev. En finsk Bladredaktion var bleven opmærksom paa, at Katholicismen i Danmark syntes at have stor Fremgang, og bad mig skrive Artikler derom (som for Resten aldrig blev til noget, kun Indledningen ligger mellem mine Papirer), og jeg syntes da, at jeg som Udgangspunkt vilde indhente Pater Breitung's Forklaring og skildrede min Situation under et Besøg hos ham. »Det første Spørgsmaal, kære Herre« sagde han med en elskelig Skælnskhed i Øjne og Stemme, »maa dog være dette: Er denne Fremgang da saa stor?« og erklærede iøvrigt, at uden Biskoppens Minde kunde han ikke udtale sig, men lovede at søge Tilladelsen. Ved det næste Besøg var det, jeg fik Brevet, som i Virkeligheden

var en Opregning af saglige Grunde eller snarere, af de danske Forudsætninger for Katholicismens Fremgang. Brevet endte med de Ord: »Men først og sidst er det selvfølgelig Sandhedens iboende Kraft, vor hellige Religions Fremgang skyldes ved Guds Naade.« Villigt efterkom han dog min Opfordring til at holde os til de mindre metafysiske, og særlig de psykologiske Grunde, og atter havde vi et Par Samtaler, som gav mig Udbytte. Efter en Debat ude hos ham fremkaldte jeg et Foredrag i Studentersamfundet om Pave Pius X's Forhold til Modernismen, efter hvilket atter Vaabnene krydsedes den ganske Nat med Indhug fra Atheister, Unitarier, Calvinister, Lutheranere, ja den jødiske Overrabbiner, og Pater Breitung, allerede en ældre Mand, svingede sin tunge, men smidige Pallask som en Yngling.

Naar han fyldte Aar, søgte jeg ham undertiden paa Kollegiet, og han erklærede, at det glædede ham. Han var, den sidste Gang vi samtalede, stærkt trykket af Andreas-kollegiets Skæbne, af Østrigs sørgelige Fattigdom, men ikke bøjet af Ælde. Skægget var ikke længer det kulsorte, Ansigtet var ligesom krøbet ind, og var nu lutter Øje, — men den luende Ild var uslukt. Han gjorde mig senere en Visit, som dog fandt Sted, medens jeg laa dødssyg paa Hospitalet — og naar jeg forhørte om ham de sidste Aar, sagde man mig, at han svækkedes langsomt. Jeg saa ham (og det glæder mig nu), kun i hans Aands fulde Kraft. Blandt mit Livs Værdier vil jeg bevare disse kraftige og mandige Øjne og denne Mand, med hvem jeg var saa dybt uenig i det dybeste, men hvis uforanderlige Virkning paa mig fra vort Bekendtskabs første til dets sidste Dag alligevel maa kaldes Paavirkning, og jeg vil ære hans Minde. *Ivar Berendsen.*

En sidste Hilsen fra en gammel Elev.

Pater Breitung er død; den sidste og den mest berømte af de gamle Lærere fra St. Andreas Kollegiet er gaaet hjem.

Hele det danske Vikariat maa bøje Hovedet for denne fromme Præst og store Videnskabsmand, som øvede en mægtig Gerning her i vort Fædreland i over to Menneskealdre. Han blev den store Fører, som ogsaa anderledes

troende søgte, og han var samtidig den hjælpsomme og beskedne Mand, som bøjede sig ned til alt og alle.

P. Breitung's store Virksomhed faldt paa St. Andreas Kollegiet i Ordrup, hvor han havde sit Hjem i mange Aar og underviste i Naturvidenskaberne og i de klassiske Sprog; han var en af dem, der kastede Glans over den gamle katolske Latinskole. Det var derfor P. Breitung en dyb Hjertesorg, da hans Skole maatte lukke, den Skole, som han havde givet hele sin Manddomsgerning, den Skole, som var blevet noget af ham selv. Han maatte da forlade Landet og skilles fra mange af de Patres, han havde arbejdet sammen med gennem et langt Liv, og hvoraf nok P. Evers stod ham særlig nær, knyttet ved Venskabs og Kærligheds Baand. Men han kom snart hjem igen til sit gamle, kære Hjem paa Ordrupshøj.

Der var saa meget ved P. Breitung, som fortjente en Omtale. Pater Breitung var en stor Naturforsker, en stor Videnskabsmand, en glimrende Polemiker, men han var tillige ogsaa den sjældent gode Lærer og Sjælesørger, den fromme Præst. Det var det store hos afdøde P. Breitung, at han blev det hele fuldtud.

P. Breitung blev den ledende igennem mange Aar i A. C. og i A. C.'s Foredragsrækker. Mænd fra alle Lejre søgte P. Breitung's Bistand, og alle kunde finde Vej til hans beskedne Værelse paa Højen. Han hjalp alle med Glæde, og aldrig mærkede man nogen Træthed trods hans store Gerhing og opslidende Arbejde.

Vi, hans gamle Elever og hans gode Venner gennem mange Aar, vi har kun at sige Tak af vort inderste Hjerte for, hvad denne store og fromme Præst har været for vort Fædreland; hvad han har været for den opvoksende Ungdom og særlig for den akademiske Ungdom, staar skrevet i Livets Bog. Vi husker, hvordan han Gang paa Gang stod paa Talerstolen til hen paa Morgenstunden og forsvarrede de evige Sandheder overfor Videnskabsmænd og Universitetsprofessorer; vi beundrede ham og elskede ham og blev mere og mere stolte over at se ham beundret og elsket af andre. Diskussionsaftener plejer ikke at bringe Mennesker nærmere til hinanden, men P. Breitung vandt alles Agtelse og Beundring, thi han var en Modstander, der kun brugte blanke Vaaben. Nu har vi mistet vor store Fører, og han faar nu den rige Løn, thi han var i Sandhed en Herrens Tjener i alt.

Det var en skøn Oplevelse at besøge P. Breitung de Maaneder, han laa paa Hospitalet. Trods det lange Sygeleje lige i Sommertiden mødte man kun et Smil, naar man kom ind til ham, aldrig en Klage, kun Glæde over, at han snart skulde møde den Herre, som han havde viet hele sit

Liv, og møde sine gamle Medarbejdere fra St. Andreas Kollegiet. Han talte i sine sidste Stunder om Guds store Kærlighed og Almagt og den saligste Jomfru Marias Godhed. Naar det af og til i den lange Sygdomstid gik tilbage, og man frygtede Døden, da hviskede han til mig: »Glæde, Glæde, jeg længes saadan at se min Herre og Mester.« Og nu beder han for os alle og for vort kære Fædreland, at vi kan fortsætte i de Spor, som han satte.

Vi har kun at bøje vort Hoved ved Pater Breitung's Baare og takke for, at han fik Lov til at arbejde saa længe blandt os. Savnet vil blive smerteligt og stort, og vi vil aldrig glemme P. Breitung, den største og den mest beskedne inden for vor katholske Menighed. Hele det danske Vikariat skylder afdøde P. Breitung Tak. Han var med til at bygge den gamle Kirke op igen her i vort Fædreland, og han tog selv det første og det drøjeste Arbejde. Ære være hans Minde.

Alfr. Silcowitz.

Vaagne Kvinder.

Vi Mennesker virker i denne Verden baade ved det, vi er og gør, som ved det, vi siger og lærer fra os; men større er altid Eksemplets og Personlighedens Magt end Ordets Indflydelse. Een Helgen er mere værd end 10 Agitatorer, og en katholsk Moder, som gør sin Pligt i Hjemmet saa godt som muligt, paavirker ved sine Børn Samfundet og Kirken saa stærkt, som kun faa kan gøre det uden for Hjemmet. Dermed vil vi dog langt fra undskylde Snæversind og Egoisme hos Kvinder, der lader haant om deres Medmenneskers religiøse og sociale Nød og nægter den katholske Aktion deres Moderhjælp. Maatte Kvindernes katholske Aktion her i Landet have stærk Fremgang.

Red.

I en Kommuneskole paa Landet forekom i en Undervisningstime nylig Ordet *H u s t r u*. »Hvad er det?« spurgte Lærerinden. — Tavshed. 32 smaa Hjerner arbejdede med Problemet, indtil en lille Fyr rakte Haanden i Vejret: »En Hustru, det er saadan en, der laver Mad og gør rent.«

Her skal ikke tales nedsættende om Madlavning og Rengøring, de to Faktorer, som spiller en væsentlig Rolle for et Hjem's Hygge og Velvære. Men Tiden kræver mere af en Kvinde end denne jævne Gerning, selv om den udføres med en helgenagtig Renhed i Hensigten.

Tiden er ond. Guds Fjender kæmper med djævelske Vaaben. Ve os, hvis vi, Guds Venner, undlader at kæmpe! Ingen, ikke en eneste af os, maa knibe ud. I Kampen for Guds Sag skal alle kæmpe, ikke mindst vi Kvinder.

Vore Vaaben er de samme, som Kirken altid har lagt os i Hænde: den alvorlige Stræben efter personlig Helliggørelse. Men dertil kommer tillige det moderne Vaaben, der kaldes katholsk Aktion.

Lige fra Sankt Pauli Dage eller rettere, lige fra Christus stiftede sin Kirke, har Kvinder været med til at arbejde for at udbrede dens Kultur. Hvert Tidspunkt i Historien har haft sin Forn for Kvindens Deltagelse i Kirkens Arbejde. I vore Dage er Løsnet: Organisation.

Vi katholske Kvinder skal slutte os sammen for i Fællesskab at hævde vor Plads i Samfundet til Gavn for Kirken. Som Enere betyder vi kun lidt, men naar de mange Enere samles til et Hele, bliver vi en Magt, der kan udrette store Ting for Guds Kirke i Danmark.

I faa Ord kan Forbundets Formaal udtrykkes saaledes:

Vi vil virke for alt socialt Arbejde, dels ved selv at tage det op, dels ved — gennem vor Stemmeret og vor Indflydelse som Organisation — at indvirke paa Landets Love, der jo for en væsentlig Del er en Formel for Landets sociale Arbejder.

Ligesom Kvinden har sin Plads i Hjemmet, saaledes har hun ogsaa sin Plads i vort store, fælles Hjem: Kirken. Den Plads skal hun udfylde. Ogsaa hun skal som Tjeneren i Lignelsen »drive Handel« med de Talenter, hun har faaet.

Endnu mere end Manden tilkommer det hende at bringe Christi Aand tilbage til Hjemmene og derigennem til Samfundet. For at ruste sig til denne Gerning maa hun gaa uden for Hjemmets snævre Ramme og der søge Oplysning om, hvilke Virkemidler Tiden kræver. Hun maa udvide sin Horisont, blandt andet ved at høre kristelig sociale Foredrag, der belærer hende om Tidens Rørelser og anviser Vejen ud af Uføret.

Har De ikke Tid til at tage aktiv Del, saa støt Arbejdet ved Deres Interesse, ved Deres Tilstedeværelse; kan De ikke yde, saa kom i alt Fald for at modtage — nye Tanker, videre Horisont og nyt Mod gennem Følelsen af, at vi alle sammen staar samlet med eet Maal for Øje. A. J. N.

Det katholske Frankrig.

(Fortsat.)

Trods alle Forbud trives Ordenerne.

Hen imod Slutningen af forrige Aarhundrede var de franske Ordeners Indflydelse stadig stigende: f. Eks. blev $\frac{2}{3}$ af alle unge Piger paa den Tid opdraget hos Søstre. En Statistik fra 1878 viser, at der var 67 Ordensfolk for

hvert Titusinde Indbyggere. Saa satte Stormen ogsaa ind mod dem; først besluttede Parlamentet Jesuiternes Ophævelse, derefter lagde man store Skattebyrder paa alle Kollegier, man bortjog Ordensfolk fra alle offentlige Skoler, og i Begyndelsen af det 20. Aarhundrede kom saa det i alt Fald velmente Dødsstød: mens alle andre Borgere havde Lov til at danne Foreninger, blev dette nægtet Ordensfolkene, som heller ikke fik Lov til at undervise længere; ca. 24.000 Kollegier, Klostre og andre Institutioner blev lukket, og 50,000 Mænd og Kvinder fik frakendt deres borgerlige Rettigheder. Hvor Livet før havde blomstret, blev en Ruinhob tilbage, og de Millioner, som de frisin- dede havde snakket om skulde tilflyde Statens Kasse, gled stille i deres egen Lomme.

Saa kom Verdenskrigen, og ikke færre end 9231 Ordensmænd fulgte Fædrelandets Kalden til Fronterne, hvoraf en Sjattedel betalte deres Patriotisme med Livet. Ligeledes var over 15,000 Søstre optaget af at hjælpe rundt omkring ved Hospitalerne. Disse Fortjenester hensatte Regeringen i en pinlig Situation, thi efter Krigen blev det endnu vanskeligere at uddrive disse Mænd, som med stadig stigende Bestemthed forlangte lige Ret derhjemme, ligesom de havde gjort lige Pligt ved Fronten. »Vi gaar ikke mere«, dette Ord af Jesuiten Doncoeur blev et Løsen for stadig flere gamle Krigsdeltagere i Ordenshabiter, og fandtes der allerede før Krigen mange »sækulariserede Ordensfolk« i Frankrig, d. v. s. Præster, der ikke gik med Ordensdragten, men ellers virkede ligesom før, da blev deres Tal nu større; de Tal, som Dr. Hofmeister har kunnet faa fat i for Aaret 1930 for nogle Ordens Vedkommende, viser, sammenlignet med dem fra Aaret 1900, ligefrem straalende Resultater:

Benediktinere: før 401 — nu 697.

Dominikanere: » 637 — » 700.

Jesuiten: » 3070 — » 2866, etc.

I den Kamp for Livet, som disse Samfund havde og har at føre med den antiklerikale Regering, betjener de franske Katholiker sig af et virksomt Vaaben: den franske Indflydelse i Verden ved Missionsordenernes Virksomhed, der gik voldsomt tilbage som Følge af de frisindedes Kvæler- tag om det religiøse Liv. Den franske Kirke var ikke i Stand til at besætte alle Posterne med franske Kræfter. En Kongregation, der før havde sendt 3716 Skolebrødre til Ægypten, Kanada, Chile, Argentina o. s. v., havde nu et Tusind mindre (1922) og maatte afvise 50 Skoler, som var blevet dem overdraget paa Betingelse af, at de kunde skaffe franske Lærerkrefter. De katolske franske Missions-

kongregationer mistede ogsaa mere og mere deres Karakter. »De Hvide Fædre«, grundlagt af Kardinal Lavigerie, havde i det sidste Aarti op til 1900 kun 10 % udenlandske Novicer, fra 1911 til 1922 derimod allerede 31 %. Alt dette lagde ogsaa ikke-troende Franskmænd Mærke til, og bange for, at fransk Sprog skulde trænges tilbage i Verden, indgav f. Eks. i 1926 40 Professorer Ansøgning til Poincaré om at tillade Ordenssamfundenes Virksomhed. Tre Aar derefter fik fem saadanne Missionsordener Autorisation. Men hermed er man endnu ikke tilfreds i Frankrig, og nu kæmper DRAC, en Sammenslutning af Krigsdeltagere fra Ordensstanden, mere energisk end nogen Sinde for deres Ret i Staten. Frankrig ejer saare mange kontemplative Klostre, og dog har dette ikke tilbagetrængt de aktive Missionselskabers Indflydelse. Alene i det 19. Aarhundrede stiftedes store Missionsordener saa som: Hvide Fædre, Marister, Oblater af den Ubesmittede Undfangelse. »Société des Missions étrangères«, som grundlagdes 1663, og er et Selskab, som ikke aflægger Ordensløfter, passer 35 Jurisdiktionsdistrikter med 41 Biskopper og 1140 Missionærer. Kongregationen for afrikanske Missioner i Lyon har overtaget 11 Missionsdioceses. At Frankrig ogsaa den Dag i Dag stiller langt de fleste Missionærer, fremgaar af følgende Oversigt, som dog ogsaa viser, at det — relativt — allerede er blevet overfløjet af andre Lande; den første Række angiver Missionspræsternes absolute Antal, medens den anden viser, hvor mange der kommer paa hver 10,000 Katholiker i vedkommende Land:

Belgien	815	—	1,10
England	291	—	0,15
Frankrig	3000	—	0,76
Holland	606	—	2,46
Italien	784	—	0,23
Spanien	547	—	0,26
Tyskland	512	—	0,25

Katholske Skoler.

Siden Firserne har den kirkefjendtlige Regering Skridt for Skridt trængt de katholske Ordener ud af Skolen. 1866 begyndte det med Forbudet mod Ordensfolks Undervisning i Statens Skoler og endte i 1904 med, at det overhovedet blev dem forbudt at undervise. Religionen skulde bandlyses fra Skolen; det skulde efter Lovens Ordlyd være en Skole uden Gud, men det blev i Virkeligheden snart en Skole imod Gud. Lærerne i disse Skoler rekruteres mest fra kirkefjendtlige Forbund; man kan uden Overdrivelse sige, at ca. 90 % af disse Lærere er mere eller mindre Atheister.

Hvad formaar Kirken mod deres Indflydelse? Religionsundervisning maa jo ikke meddeles i Skolerne, Præsten har ikke engang Lov til at betræde Klasseværelserne. I et eller andet privat Rum maa han undervise Børnene, og det afhænger helt og holdent af dem selv, om de vil komme eller ej. En Undtagelse danner kun Skolerne i Elsass-Lothringen, hvor Katholikerne kraftigt forsvare de konfessionelle Skoler, som de endnu har bevaret fra den tyske Tid; der sørger det gejstlige Skoletilsyn for 4 Timers Religionsundervisning om Ugen. Kirkens Løsen paa Skoleområdet er: en Kamp om Barnets Sjæl, og denne Kamp føres med al Energi og under de største Ofre fra Forældrenes Side. Statsskolen betales jo af Borgernes Skatter og er gratis, men den katholske Skole maa forlange Betaling, og alligevel kan den ikke yde Lærerne mere end halv Gage.

Med vemodig Glæde ser de franske Katholiker paa deres Trosfæller i Holland, hvor Statens og Kirkens Skoler er ligeberettigede, eller i England og Kanada, hvor de i alt Fald er statsunderstøttede.

Hvad Børneantallet i de katholske Skoler, sammenlignet med Statens, angaar, meddelte Undervisningsministeren i 1930, at ca. 80 % af alle Børn besøgte Statens Folkeskoler, og kun 20 % de private Skoler. I Mellemskolerne og Gymnasierne var Forholdet i 1928: 59 % og 41 %. Hvor ulige og uretfærdigt de katholske Skoler behandles, fremgaar af en Statistik fra et vestligt Departement, som blev opstillet for ikke saa længe siden; ifølge denne findes der i Departementet 24 offentlige Skoler uden en eneste Elev, 23 med 3 og 46 med 5 Elever, og alligevel opretholdes de ved Statens Midler. I Stiftet Autun findes der 17 frie overfor 18 statsunderstøttede Skoler, og dog har disse kun 113 Børn overfor de førstes 627.

Det katholske Frankrig besidder endvidere 5 Universiteter, som dog ikke maa kaldes for Universiteter, hvorfor de gaar under Navnet: »Katholske Fakulteter«; Biskoppen i det Diöces, hvori de ligger, er Kansler (Rektor). Universitetet i Paris, »Institut catholique«, blev grundlagt af dets første Rektor, Mgr. Maurice d'Hulst, som oprettede det juridiske, filosofiske og naturvidenskabelige Fakultet i Løbet af tre Maaneder. Det theologiske Fakultet i samme Institut omfatter tre Afdelinger: det egentlig theologiske, det filosofiske og det kanonistiske Fakultet, desuden et Fakultet for orientalske Sprog og sociale Spørgsmaal, og siden 1924 ogsaa en Lærestol for Missionsvidenskab. Medens de theologiske Fakulteter kan meddele de akademiske Grader, er dette ikke tilladt de andre. Selvfølgelig er det ikke ringe finansielle Bekymringer, der knytter sig til disse Instituters Opretholdelse. For at give et Begreb om deres Dimensioner

anfører vi Tallene paa Studenterne i 1911 og 1930/31: Paris: 715 (2126), Lille: 700 (986), Lyon: 315 (554), Angers: 232 (510), Toulouse: 67 (148). Endvidere har det katholske Frankrig ogsaa sine Seminarier for katholske Lærere og Lærerinder, i Reglen beliggende i Universitetsbyerne, ligesom man har en Række højere sociale-, naturvidenskabelige- og Landbrugsskoler. (Fortsættes.)

„Alverdens Yndling“.

(Sluttet.)

Lisieux og Father Vernon.

»Fader Vernon«, Medlem af en anglikansk Franciskanerorden og en meget berømt Taler, blev i 1924 tilfældigvis opfordret til at læse »En Sjæls Historie«. Først vægrede han sig, men tog dog fat paa Bogen med det Resultat, at han i 1925 rejste ned til Lisieux.

Dette første Besøg blev for ham til et Møde med det overnaturlige, han blev helt tryllebundet af den ydmyge Karmeliterindes Hellighed, men han forlod alligevel Lisieux uden et Sekund at tænke paa at konvertere til Katholicismen. Aaret efter kom han tilbage til Lisieux, og »denne Gang var den lille Teresia traadt tilbage, og hun havde stillet mig overfor det foruroligende Problem: Hvad er det, der har bevirket Teresias Hellighed? Hendes Tro! Men denne støttede sig igen til en ufejlbar Autoritet, aabenbaret af Gud selv, ham, der giver den romersk-katholske Kirke dens Kraft, dens Sikkerhed og dens enestaaende Forret.«

Man vil let kunne forstaa de Kvaler og Sjælekampe, som den ærlige Anglikaner, der selv stræbte efter Fuldkommenhed, og som satte alt ind paa ogsaa at føre andre dertil, har gennemgaaet, da han begyndte at tvivle paa alt det, som indtil dette Øjeblik havde givet hans aandelige Liv Næring. I samfulde tre Aar forskede og kæmpede han, før han gjorde det afgørende Skridt og brød med en straalende Fortid.

Efter fire Aars alvorlige theologiske Studier ved Bedakollegiet blev R. P. Vernon ordineret til Præst. Hvert Aar tog han i sine Ferier til Lisieux for at styrke sig der, og ofte fremhævede han i sine Skrifter om Samtaler, hvor meget han skyldte den hellige Karmelitonnonne.

For et Par Aar siden, da han var i Lisieux, mødte han lige ud for Karmel en ældre Dame, som var ham aldeles ubekendt. Hun havde traadt forkert, og P. Vernon skyndte sig hen for at hjælpe hende. Paa den Maade, hun sagde Tak paa, kunde han høre, at hun var Englænderinde. Der udspandt sig en kort Samtale imellem dem.

»Er De ogsaa Englænder? Jeg er en konverteret Protestant, som er kommet til Lisieux for at takke »den lille Blomst«.

»Jeg er ogsaa Englænder, og »den lille Blomst« har ogsaa omvendt mig.«

»Er De Fader Vernon?«

Paa mit bekræftende Svar sagde den engelske Dame med stor Bevægelse:

»Aa, P. Vernon, jeg har her et Brev, lige parat til at afsendes til Dem, hvori jeg takker Dem for at have udgivet Deres Bog: »Een Gud — een Tro«. Det er denne Bog, jeg kan takke for min Tro.«

Uddrag af et Brev fra Fader Morel, C. I. C. M.

Palakai (Kina). 13. November 1924.

Ærværdige Moder.

... Med Hensyn til den salige lille Teresia maa jeg fortælle Dem om det, der skete i Februar Maaned nu i Aar. Vor kære Fader Van Praet var bleven bortført af en Flok Røvere, der havde beholdt ham som Gidsel for paa denne Maade at tvinge Provinsens Guvernør til at udstede fuld Benaadning for dem allesammen.

Vi var selvfølgelig meget fortvivlede. Jeg fortalte denne sørgelige Nyhed til Nonnerne i la Sainte Enfance, og de blev endnu mere bedrøvede end vi og gav sig straks til at bede den salige lille Teresia om at føre den fangne uskadt tilbage til os.

De gjorde endda mere — de skrabede hver Skilling sammen som de fik fra deres Venner og Bekendte, og bad mig om at læse nogle Messer for den ulykkelige Faders Løsladelse. Hver Gang, jeg gik derhen — og det var næsten hver eneste Dag — blev jeg bestormet med de samme Spørgsmaal:

— Fader, hvornaar bliver han løsladt?... Vi beder hver Dag, den lille Teresia vil nok føre ham tilbage til os, ikke sandt?... Den stakkels Fader, hvor han maa have det ondt!...

Og det var desværre kun altfor sandt! Den kære Fader var baade gammel og meget skrøbelig og led ubeskriveligt.

— Vi maa blive ved med at bede, sagde jeg. Han kommer nok tilbage til os.

Men de Efterretninger, vi fik, var langt fra beroligende. Først hed det sig, at Pateren skulde løslades om to Dage, saa tre, derpaa blev der sagt, »om nogen Tid«, og Sagen trak mere og mere i Langdrag.

Men saa fik jeg en Eftermiddag — det var den fem og tredivte Dag — Besøg af Mère Supérieure fra la Sainte

Enfance. Hun havde Favnen fuld af Kobbermønter og sagde til mig:

— Alt det er til Dem, Fader, for at De skal læse to Taksigelsesmesser for Fader Van Praet's Løsladelse.

— Jamen, Faderen er jo ikke løsladt endnu, svarede jeg. Vi har ikke hørt noget.

— I Morgen tidlig er vi færdig med vor fjerde Novene til den salige Teresia af Jesusbarnet, sagde hun, og vi har lovet disse to Messer som Afslutning.

Krypten i den h. Teresia af Jesusbarnets Kathedral i Lisieux.

Jeg maa tilstaa, at jeg var meget spændt, og om Aftenen sagde jeg til min Kapellan:

— I Morgen bliver Fader Van Praet løsladt.

— Hvordan ved De dog det? spurgte han ganske forbløffet.

— Jeg har faaet det at vide fra la Sainte Enfance... Vent bare, saa skal De se!

Næste Morgen læste jeg Messen. Alle, baade store og smaa, gik til Kommunion.

Ved Tolvtiden kom en Mand løbende, ganske forpustet, og bragte mig et Stykke Papir, hvorpaa der stod nogle Ord, skrevet med Blyant og med Fader van Praet's Underskrift:

»Deo gratias! Jeg blev løsladt i Morges. Tak for Bønnerne«.

Hvad kan man sige mere, naar man ser et saa slaaende Eksempel paa Forsynets Styrelse!... L. Morel, C. I. C. M.

Fra en Missionær paa Ceylon.

Kalmunai, Ceylon, d. 10. Marts 1925.

Ærværdige Moder!

Jeg skriver til Dem for at fortælle Dem om to vidunderlige Tildragelser — to »Roser« fra den lille Teresia af Jesusbarnet. Og Resultatet af disse to Roser er endnu en tredje Rose til mig, som er en gammel, fattig Missionær, der havde bedt den lille Helgeninde om at skaffe mig de fornødne Pengemidler til at bygge en Kirke.

En højstaaende Katholik i Colombo blev i Februar Maaned i dette Aar udnævnt til Byraadsmedlem. Nogle Hedninger, der var misundelige over dette Valg, sluttede sig sammen for at ødelægge den Deputeredes gode Navn og Rygte og anklagede ham for at have opnaaet sin Udnævnelse ved Bestikkelse, etc. . . .

Sagen kom for Retten, og en Ven af den Anklagede skrev til mig for at bede om mine og mine Sognebørns Bønner. Jeg svarede ham og sagde, at han skulde raade sin Ven til at bede den hellige Teresia om at være hans Advokat og føre hans Sag. Han lovede at lade læse en Messe for at opnaa hendes Kanonisation, hvis hun opnaede hans Frikendelse.

Processen varede længe, der var henved to Hundrede Vidner; det tog en hel Uge at afhøre dem, og da jeg læste de forskellige, snildt fremstillede Vidneudsagn, blev jeg helt bange for den kære Anklagede og bad ivrigere end nogensinde den lille Teresia om at hjælpe ham.

Og en Morgen læste jeg saa, at Hr. M. C. H. Z. J. var blevet frikendt og hans Ære rensset for hans Fjenders skammelige Bagvaskelser.

Det var den første Rose. Den anden, der var endnu smukkere, kom kort Tid efter. Den 16. Februar fik jeg et ganske fortvivlet Brev fra den samme Herre. Hans Hustru, der ventede et Barn, var alvorligt syg. Han skrev til mig:

»Jeg beder Dem igen om Deres og Deres Sognebørns Bønner, og denne Gang for at opnaa en endnu større Naadesbevisning af den hellige Teresia. Min kære Hustru er meget farligt syg. Hun er mig saa langt kærere end Alverdens Æresbevisninger, og nu er hun paa Dødens Rand. Jeg er ude af mig selv af Sorg, men jeg er overbevist om, at den »lille Blomst« vil høre Deres Bønner. Jeg lover at give tusind Rupier til Opførelsen af Deres Kirke, hvis hun opnaar, at jeg maa beholde min elskede Hustru.«

Jeg sendte ham omgaaende en Relikvie af den lille Teresia og skrev, at han skulde love at lade læse en Messe til hendes Ære.

Den 25. Februar fik jeg et Telegram, der vakte Jubel

hos alle mine Kristne, der havde bedt med største Ænderlighed. »Hustru rask. Fødslen heldigt overstaaet. Barnet døbes i Morgen.«

Den 7. Marts fik jeg den første Halvdel af det Beløb, som den lille Teresia saa at sige lod falde ned til mig som en Rose fra Himlen. Og i det Brev, som fulgte med Checken, skrev han:

»Det vilde glæde mig meget, om De vilde underrette Carmelit-Klostret om den „lille Blomst“s Naadegave.«

Min kære Moder, hjælp os at takke Deres mægtige Salige, som tilbringer sit Liv i Himlen med at gøre Mirakler hernede paa Jorden!

I dybeste Ærbødighed

H. Bury S. J.

Ny katholsk Forsamlingssal i Maribo.

I Foraaret, da Begejstringen for de gamle Minder fra Birgittinertiden i Maribo var paa det højeste, og da Maribos Borgere uden Hensyn til Konfession i Fællesskab skabte Udvej for den Udgravning af de gamle Klosterruiner, som nu er gennemført, besluttede Pastor Klessens at skride til Udførelse af en gammel Plan og rejste en katholsk Forsamlingssal i Maribo. Den skal tillige tjene til Gymnastiksal for St. Josefssøstrenes Skole.

Salen blev bygget i Sommerens Løb paa Kirkens Grund, tæt op til denne. Salen, der er opført af Murermester Qvidde, er særdeles stilfuld, baade hvad angaar Murværket og Træværket. Paa Væggene er indbygget en Række Korinsignier, udført med Munkesten fra nogle af Landets gamle Kloster-ruiner og Kirker. Disse Sten var i sin Tid samlet af Pastor Ortved.

Paa St. Birgittadagen, Søndag d. 8. Oktober, fandt en højtidelig Indvielse Sted i Overværelse af Hs. Exc. Biskop Brems. Salen var udsmykket med de danske Farver, med Blomster og Grønt. Paa Scenen, der er udstyret med Skydedøre, og som for øvrigt kan danne en lille Sal for sig selv, var der rejst en smuk St. Birgittadekoration. Billedet, en Kopi efter det middelalderlige Maleri i St. Birgittas Hus i Rom, havde Dannebrog, det pavelige Kongsbanner og det svenske Flag til Baggrund, og det var flankeret af et Par danske Kirkefaner.

Salen var fyldt til sidste Plads. Foruden katholske Gejstlige, St. Josefssøstrene og Menigheden, var indbudt Salens Bygmester, Haandværkerne, Arbejderne, Repræsentanter for de danske, katholske Foreninger i Stiftet m. fl.

Da Biskop Brems traadte ind i Salen, bød en lille Pige

ham velkommen fra Scenen og overrakte Biskoppen en Buket Blomster.

Redaktør N. P. Nielsen, Maribo, holdt derefter et Foredrag om, hvad den h. Birgitta betød for Kirken i Middelalderen, for Klosterlivet og for katholsk Andagtsliv til denne Dag. Den hellige Frelsers Orden, der søgte sin Kraft hos Sejrherren paa Golgatha, blev, som profeteret, et nyt Lys i Kirken. Den gav Stødet til, at Skemminge paa Lolland blev viet til Gudsmøder, blev til Mariebo, og endnu taler synlige Minder i den gamle Klosterkirke og i de nu

Forsamlingsalen i Maribo med Plads til ca. 250 Personer.

fremgravede Klosterruiner om det rige birgittinske Andagtsliv. Maatte den store nordiske Helgeninde dog for bestandig bede for dem, der kæmper Livskampen i Byen ved den skovomkransede Klostersø. Vi tror, hun hører vort: Sancta Birgitta, ora pro nobis!

Efter dette Foredrag sang man »Sankt Birgitta, Christi Brud.«

Biskop Brems foretog nu efter Ritualet Indvielsen af Salen og holdt derefter en Tale, hvori han lykønskede Maribo Menighed med den store, smukke Sal, som Pastor Klessens havde givet den. En hjertelig Tak til Pastor Klessens for den smukke Sal. Det er mit Haab, udtalte Biskoppen, at det Sammenhold, der ses her i Aften, maa vedvare,

og at Menigheden maa faa megen Glæde og Velsignelse i denne Sal. Som jeg hver Aften Kl. 9, naar jeg kan, beder for alle mine Menigheder, beder jeg ogsaa for Maribo, det Sted, hvor Guds hellige Moder fik sit Bo, et skønnere Navn kunde ingen By faa, og med endnu større Glæde skal jeg i Fremtiden tænke paa Menigheden her. De bedste Ønsker for de Dage, der kommer.

Efter Biskoppens Tale sang man »Fast skal min Daabs-pagt«.

Nu, da den alvorlige Del af Festen var endt, var der forskellig Underholdning, dels af Børn fra St. Josefsøstrenes Skole, der kvikt deklamerede forskellige Ting, dels af unge Piger. Yderligere vistest der Tegnefilms.

Til sidst var der fælles Kaffe bord. Her takkede Pastor Klessens Haandværkerne for deres dygtige Arbejde. Formanden for Fidelisforeningen, Hr. Hjalmar Rasmussen, takkede paa Foreningens og Menighedens Vegne Pastor Klessens for Salen, og han haabede, at den skulde faa stor Betydning.

Formændene for St. Franciscusforeningerne i Nykøbing og Nakskov, d'Hrr. Sørensen og Madsen bragte disse Foreningers Lykønskning. Frk. Lis Strate Nielsen, Maribo, takkede paa Ungdommens Vegne, fordi Salen var rejst.

Der blev endnu holdt flere Taler og med et Leve for Danmark, der bygger sin Fremtid paa den Grund, Kirkens og Rigets Stormænd lagde i Valdemarernes stolte Dage, sluttede den vellykkede Fest, der havde samlet fuldt Hus. E. G.

Fra Hovedstad og Provins

København. Torsdag den 12 Oktober fejrede **Assumptionssøstrene** 25-Aarsdagen for deres Ankomst til Danmark. Dagen indlededes af Hs. Exc. Biskoppen, som, assisteret af den stedlige Præst, fhv. Seminarieprofessor i Jaca (Nordspanien), Pastor German Beret, og P. Pouquet, celeberrerede den hellige Messe Kl. 8¹/₂. I sin Festprædiken udtalte Hs. Exc. Biskoppen bl. a., at der overalt sporedes en Degeneration, i Kunst, i Musik, overalt, fordi Menneskehedens Idealer nu hed »Ære« og »Penge«, og fordi den helt havde glemt det sande Ideal: »Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte og din Næste som dig selv.« I Klosteret levede dette Ideal, som kun kunde naas ved Opofrelse, Bøn og Ydmyghed. Biskoppen takkede Søstrene for deres store Arbejde i de forløbne 25 Aar og nedbad derefter Guds Velsignelse. Kapellet var fyldt til sidste Plads,

og man bemærkede bl. a. Provincialpriorinden for St. Josefsøstrene, Mère Amalie, med en anden St. Josefsøster, to Elisabethssøstre, den belgiske Minister, den argentinske Minister o. fl. a. Endvidere havde der indfundet sig talrige tidligere Elever, som med Blomster takkede Søstrene for deres dygtige, uegennyttige Arbejde.

— — **70 Aar.** Den 26. Oktober fylder en kendt og afholdt St. Josef-Søster Sr. Bonifatia paa St. Josefs Hospital i Odense 70 Aar, hvad man har svært ved at tro, naar man ser Søsteren gaa op i sit Arbejde med en Iver og Energi, der gør mange unge til Skamme. Søster Bonifatia kom for 48 Aar siden til Danmark og har gjort sig afholdt og elsket af dem, hun kom i Berøring med, baade som Forstanderinde i Aalborg og Esbjerg og i de første Aar, hvor hun var Skolesøster; men især vil de, der husker hende fra de Aar, hun virkede som en kærlig og dygtig Sygeplejerske, takke Gud og bede for, at han endnu i mange Aar maa forunde hende Helbred til at passe sin Gerning. Til Lykke. N. S. O.

Fra Redaktionen:

Om afdøde P. Breitungs Liv og Personlighed vil der fremkomme endnu flere Indlæg. Paa Grund af Dødsfaldets Indtræffen Søndag d. 15. Oktober maatte vi nøjes med foranstaaende 3 Artikler. — Vi vilde være tidligere Elever og andre, som har staaet P. Breitung nær, taknemmelige for andre Træk om P. Breitungs Liv og Personlighed.

En Beretning om Taastrup Kirkes Indvielse kan vi ikke bringe før i næste Nr.

St. Ansgars Sogn. Menighedsmøde Tirsdag d. 24. September Kl. 20, Bredgade 67 o. G. Kandidat Poul Hedemann taler om Palio-Festen i Siena (m. Lysbilleder). Alle Menighedens Venner er velkomne. Adgangskort faas i Præsteboligen.

Dominica 22. Octobris: Oratio imperata pro re gravi: **Pro propaganda fide** (dicenda post Orationes a Rubricis praescriptas vel loco tertiae ad libitum). Vicarius Apostolicus.

WIENER SÄNGERKNABEN

Mandag den 23. Oktober Kl. 20

Velgørenhedskoncert (St. Annæ Kirkes Byggefond)
i Jesu Hjerte Kirke, Stenosgade 4.

Nye og gamle Korsange.

Josef Sechthaler, Dele af Missa »*Patronus Ecclesiae*«
for Kor og Orkester.

Pergolese, Dele af »*Stabat Mater*«
for Kor og Orkester.

Det beror paa en Fejltagelse, naar der i det første Program var opgivet »Brucknermesse«.

Billetter à 1, 2, 3 og 4 Kr. faas i Katholsk Bogsalg, Stenosg. 3, hos Portneren, Hans Bogbinders Allé 2, og (efter d. 20. Okt.) hos Wilhelm Hansen, Gothersgade 9.

Danske Kvinders Katholske Forbund

(D. K. K. F.)

4de Landsmøde

i København Lørdag d. 21. og Søndag d. 22. Okt. 1933.

Lørdag 21. Oktober.

Kl. 8¹⁵. Messe i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade. Efter Messen Kaffe-Frokost i »Hallen«, Vesterbrogade 35. Kl. 2⁰⁰. Fru Berling indbyder Landsmødets Deltagere til at bese »Det Berlingske Hus«, Pilestræde 32, og derefter nyde en Forfriskning i Restauranten. Kl. 18³⁰. Tillidsmandsmøde hos St. Joseph-Søstrene, Østerbrog. 7. D.

Søndag d. 22. Oktober.

Kl. 8³⁰. Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade. Den af Pave Pius XI til Ligaen forfattede Indvielsesbøn til Gudsmoder bedes. Efter Messen Kaffe-Frokost i »Hallen«, Vesterbrog. 35.

Kl. 12⁰⁰. Frokost hos Fru Berling, Jens Kofodsgade 1 for Styrelsen, de tilreisende Formænd og Tillidsmænd.

Kl. 15⁰⁰. **Generalforsamling** hos St. Joseph-Søstrene, Østerbrogade 7 D.

Kl. 19⁰⁰. **Offentligt Møde** paa Hotel »Phønix«, Bredgade 37.

Foredrag af: Pater Bender: »*Den katholske Kvindes Front mod Gudløsheden*«. — Forstander mag. scient. Rosenkjær: »*Hjemmene i Tidens Tegn*«. Fremsatte Resolutioner vedtages. Derefter Fællespisning. Kr. 4,00 pr. Couvert. Adgangskort faas i Sekretariatet, Katelsvej 19 og i Kath. Bogh., Stenosg. 3 indtil 20. Okt.

Sangbogen bedes medbragt til Møderne

Pater Breitunges Jordefærd finder Sted Fredag d. 20. Oktober Kl. 10 fra St. Andreas Kirke i Ordrup. Efter et højtideligt Rekviem stedes den afdøde til Hvile paa Kollegiets gamle Kirkegaard.

Ugebladets Læsere gøres herved opmærksomme paa, at de tidligere omtalte Malerier og Tegninger af Maleren **Mogens Kaj Nørregaard** nu er samlede hos Hr. Landsretssagfører, C. Heise, Ny Vestergade 1, hvor de kan bese — og hvor der altsaa er enestaaende Lejlighed til for interesserede at glæde sig over de smukke Romerbilleder — og til for de, der har Midler, at fastholde Glæden ved at erhverve sig lodig Kunst fra den hellige Stad.

B. W.

Studine. Mindre bemidlet, tilbydes Hjem, fuldt Ophold, eller roligt Værelse paa meget billige Betingelser. Centralvarme, varmt Vand samt Adg. til Køkken. Beliggende lige ud for Studiegaarden. Billet mrkt. Studine, sendes til »Nordisk Ugeblad«s Ekspedition, Bredgade 64.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.**Plads tilbydes:**

ung Pige ca. 20 Aar, skal ligge hjemme; solid, ikke for ung Husbestyrerinde.

Plads søges:

ung Mand søger Lære v. Handel; af velanbef. Mand, der gerne vil undervise i fransk, engelsk, tysk, latin, græsk, billigt; dygtige Kontorfolk; velanbef. Buffist o. m. a.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Okt. 22. S. 20. Søndag e. Pintse.	Okt. 29. S. Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest. — 21. S. e. P.
23. M. Ferialdag.	30. M. Ferialdag.
24. Ti. Raphael, Ærkeengel.	31. Ti. Vigilie. *)
25. O. Chrysanthus og Daria.	1. O. Alle Helgens Fest.
26. T. Evaristus.	2. T. Alle Sjæles Dag.
27. F. Vigilie.	3. F. Dag i Alle Helgens Oktav.
28. L. Simon og Judas, Apostle.	4. L. Karl Borromæus.
	*) Faste- og Abstinensdag.

Okt. **Ugens Messebønner.**

22. S. **20. Søndag e. Pintse** (741—570); 2. *Sæt Bønner*: Om de helliges Forbøn ([120—[105]), 3. *Sæt. Bønner*: Efter frit Valg.
23. M. † Ferialdag (741—570), uden *Gloria* og *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn, 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg.
24. Ti. Raphael, Erkeengel (1118—955).
25. O. † Chrysanthus og Daria (1121—958); 2. og 3. som Søndag.
26. T. † Evaristus (1122—958); 2. og 3. som Søndag.
27. F. **Vigilie** (1122—958); 2. Gudsmoder ([90]—[94]), 3. For Kirken ([123]—[107]) eller for Paven ([122]—[107]).
28. L. **Simon og Judas, Apostle** (1124—959).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

St. Franciskus' III Orden. Fredag den 20. Okt. Kl. 20 i St. Knuds Kapel Møde med Iklædning af nye Medlemmer.

Ordруп. Mændenes Kongregation. Paa Grund af »Wiener-sängerknabens« Kirkekoncert i Jesu Hjerter-Kirken Mandag d. 23. Okt. udsættes Mødet til Mandag d. 30. Okt.

Søndag den 22. Oktober afholdes Kollekten for Hedningemissionen.

Systuen, Sakramentssogn. Systuen genoptager sin Virksomhed, Torsdag den 2. Novbr Kl. 1½—4, og fremdeles hver Torsdag i Vinterhalvaaret.

Den 2den Torsdag i hver Maaned afholder St. Vincentsforeningen for katolske Damer (katolsk Menighedspleje) Møde Kl. 1, Nørrebrogade 27, Opg. A, 1.

Rettelse. En meget ubehagelig Fejl har sneget sig ind i vort sidste Referat »Paa Lytterpost«, N. U. Nr. 42 S. 1003, idet et Spørgsmaal, som Hr. Pastor Kaj Munk stillede i sit Foredrag, »Bor Christus i Folkekirken«, blev refereret saaledes: »Bor Christus i Folkekirken i Dag? Han er i hvert Fald ikke til at træffe dér«. Der skulde have staaet: »Bor... Han er i hvert Fald til at træffe dér«. Vi beklager meget at dette er sket.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 44.

Søndag den 29. Oktober

1933

INDHOLD: Profeterne ser Kongen. — Er vor Tro personlig? III. — Dr. Alfred Ottos Forsvar for Disputatsen. — Pater Breitungs Eftermæle. — Kirkeindvielse i Taastrup. — Det fjerde Landsmøde. — Top. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Musikalsk Mission i Fredericia. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Profeterne ser Kongen.

Naar de gamle, drevne af Længsel efter den forjættede Messias og oplyste af Aanden, profeterede om Christus, da dvælede de gerne ved Frelserens Kongeværdighed. Ingen farveprægtigere Billeder, ingen herligere Ord og mere stor-slaaede Løfter findes i Bibelen, end naar Profeter griber Spaadommens Harpe og kvæder om den kommende Konge. Ingen Steder holdes der mere paa Christi Kongetitel eller hans Regerings Vælde end der.

David lader Guds Salvede selv optræde og tale om sit Kongekald:

»Jeg kundgør Herrens Tilsagn. Han sagde til mig: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag! Bed mig, og jeg giver dig Hedningefolk til Arv og den vide Jord i Eje; med Jernspir skal du knuse dem og sønderslaa dem som en Pottemagers Kar«. (Ps. 2, 7.)

David udmaaler gerne Messiaskongens Velgerninger og Magt; han ynder at fremstille ham som den Fyrste,

der bringer Fred til sine Undersaatter og lader Retfærd herske til Jordens Ende og i sin Vælde knuser de onde. Hvem har ogsaa et Rige, som er saa fastgrundet som Solen, og som strækker sig gennem alle Slægter og Tider? »Fra Hav til Hav skal han herske, fra Floden til Jordens Ender, alle Konger skal bøje sig for ham, alle Folkene være hans Tjenere.« (Ps. 71.)

I følge *Isaias* er Messias kongen som et Bjerg, der rager højt op over alle Bakker, d. v. s. de verdslige Magter og Kongedømmer. Alle Nationer vil ile hen til dette Bjerg, talløse Folkestammer komme og sige:

»Kom, lad os drage til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, han skal lære os sine Veje, saa vi kan gaa paa hans Stier; thi fra Sion udgaar Aabenbaring, fra Jerusalem Herrens Ord. Da dømmer han Folk imellem, skifter Ret mellem talrige Folkeslag; deres Sværd skal de smede til Plovjern, deres Spyd til Vingaardsknive, Folk skal ej løfte Sværd mod Folk, ej øve sig i Vaabenfærd mere.« (Is. 2.)

I saadanne Skriftsteder kan man læse sig til Christi Magts hele Fylde. Her er der Tale om det aandelige Kongedømme, thi Forløseren skal lære os sine Veje. Her tales om Christus som den øverste Lovgiver for alle Folkeslag og om hans sociale Kongedømme, siden Herren skal styre Folkene og give dem Love. Et Herredømme, som byder de sikreste Garantier for Fred og Lykke.

Men det vidunderligste ved dette Kongedømme har Profeterne ogsaa set med klart Øje. De forstod, at Frelserens Herredømme ikke kender til Grænser, men strækker sig fra Pol til Pol, fra Slægt til Slægt og ud over Tiden til Evigheden. Profeten *Daniel* har givet Udtryk for denne Erkendelse. Han skuede ud i Nattesynerne:

»Og se, med Himlens Skyer kom en, der saa ud som en Menneskesøn. Han kom hen til den gamle af Dage og førtes frem for ham; og Ære og Magt og Herredømme gaves ham, og alle Folk, Stammer og Tungemaal skal tjene ham; hans Magt er en evig Magt, aldrig gaar den til Grunde, hans Rige kan ikke forgaa.« (Dan. 7.)

Maaske kan Ord som Profetens Spaadomme vække Andagten til Christus Konge i os, saa vi ser ham foran os i al sin Herlighed. Det vilde være et trøstende og opløftende

Syn i Livets Omskiftelser. Den hellige Thomas af Aquin bad i sin sidste Time *Te Deum*, og han døde med »Christus, du Herlighedens Konge!« paa sine Læber. Saa gik han bort for at skue denne Herlighedens Konge. Men i en eller anden Form er det nødvendigt for alle Mennesker hernede at kende Christus Konge og fylde Hjerte og Tanke med hans Kongevældes Glans, hvis vi vil skue ham paa Evighedens Trone.

Er vor Tro personlig?

III.

Hidtil har vi i Grunden kun tænkt paa andres Opfattelse af det stillede Spørgsmaal. Lad os nu ogsaa et Øjeblik se paa, i hvilken Retning Tankerne gaar, naar Katholiker drøfter det med hinanden indbyrdes. Hvad de først og fremmest vilde føle og give Udtryk for, er dette: Ordet »personlig« og »Personlighed« er i vore Dage blevet til et meget brugt Slagord, hvis Betydning er ret forskellig fra den, man i mange Hundrede Aar forbandt med det, og som ogsaa vi er nødte til at holde fast ved, saa ofte vi taler om de tre Personer i Gud og om Forholdet mellem de to Naturer og den ene Person i vor Herre og Frelser Jesus Christus.

Naar nemlig rigtig »moderne« Mennesker bruger Udtrykket »personlig« og »Personlighed«, foresvæver der dem Egenskaber som disse: Selvstændighed og Selvvirksomhed, Frihed og Uafhængighed af Omgivelsernes Mekanisme, og deres Sjæl føler sig i samme Øjeblik løftet op til et Ideals Højder, som de gerne vilde realisere i deres eget Liv. En kritisk Iagttager af Tidens aandelige Strømninger derimod vil uden videre ogsaa opdage en mindre heldig Side baade i denne Begejstring og i dens Kilde. Det saaledes forstaaede Personlighedsbegreb kan nemlig ogsaa dække over den mest frastødende Egoisme og den mest utaalelige Selvraadighed. Det kan ligefrem virke som en Indbydelse til hensynsløst at hævde sit eget Jeg uden at bryde sig det mindste om tusinde andres helligste Rettigheder, og det kan føre til den

brutale Idé, at den enkelte bare skal lade sine Drifter rase ud, uden at nogen som helst anden skulde have Lov til at sætte en Bom og en Skranke.

Men da Ordene er tvetydige, kan de ogsaa gemme en værdifuld Sandhed, som det gælder om at finde frem og klarlægge. Hvis jeg under denne Søgning blot er skarp-sindig nok til at se, at jeg ikke blot er Individ, der lever sit eget Liv, men samtidig staar som Led og Lem i det menneskelige Samfund, der baade bør yde mig noget, men til Gengæld ogsaa skal kræve noget af mig; hvis jeg endvidere har Øjnene aabne for og forstaar, at ikke alt, hvad der rører sig i mit Indre, er rosværdigt og berettiget, men at jeg i Grunden er en meget gaadefuld Realitet, i hvilken gode og onde Magter strides om Herredømmet; og hvis jeg endelig ogsaa kan blive klar over Konsekvenserne af den Kendsgerning, at jeg tilhører Christi Kirke, d. v. s. at jeg er Ranke paa den Vinstok, som hedder Christus, eller med andre Ord Del af en overnaturlig Organisme, som ved et fælles og derfor organiseret Arbejde skal virkeliggøre de højeste Goder og den største Lykke, som tænkes kan; saa kommer jeg til følgende klare og sikre Resultat: Fornuft og Sans for Harmoni, Orden og Skønhed i Tilværelsen har ganske vist rejst de tre nævnte Skranke for det menneskelige Individets Udvikling til Fordel for den enkelte og for Helheden. Men netop derved har den aabnet ganske uanede, nye og enestaaende Muligheder for selvstændig Anvendelse og Udfoldelse af de personlige Evner og Kræfter.

Det bedste Bevis herpaa er de mangfoldige og altid imponerende Former for Personlighedsudfoldelse, vi har i de kanoniserede og ikke-kanoniserede Helgener. Uden paa nogen som helst Maade at krænke andres Ret staar de for vore Øjne som Mennesker, hvis aandelige Natur er naaet frem til en fuldkommen Selvstændighed, og som virkelig har faaet Herredømmet over de Kræfter og Goder, Aand og Hjerte ejer. De er virkelige Herskere i deres eget Hus, idet alle Ting staar paa deres rette Plads, og idet de lavere Evner og Kræfter villigt tjener de højere. Jorden har aldrig set ædlere Personligheder end dem.

Hvor er Nøglen til deres Hemmelighed, eller hvad var

det, der gjorde dem til, hvad de blev? Jo, vor Tro var »personlig« i disse Personligheder, d. v. s. fra det Øjeblik af, da Fornuften vaagnede, og deres Vilje fik Lov til at tage Stilling til godt og ondt, kendte de ikke andet end bevidst og frit at arbejde sammen med Christi Naade. Paa de forskellige Alderstrin og under de skiftende Forhold forsøgte de altid at gøre, hvad de kunde, ikke blot hvad de skulde. Deres Øjne var uafbrudt vendt mod Christus, den ideelleste af alle Personligheder, deres Øre lyttede til Kirkens vise Raad, og deres Hjerte var opfyldt af barnlig Tillid og Kærlighed til Gud. Saaledes arbejdede og kæmpede de sig frem, til Maalet var naaet. Kom der Øjeblikke i Livet, hvor Kræfterne syntes at svigte, da bad de Himlen om at erstatte, hvad de selv ikke formaaede. Saa blev det endelige Resultat den store Sejr og den store Glæde, som alle beundrer.

F. K.

Dr. Alfred Ottos Forsvar for Disputatsen.

Auditorium A var fyldt — for bageste Del af Salen og Galleriets Vedkommende endda til Trængsel — da Præsæs, Dr. *Alfred Ottó*, Torsdag den 19. Oktober Kl. 14 besteg Kathederet for at forsvare sin Doktorafhandling om Roskilde Gavebog mod ikke færre end fem Opponenter, Prof. *Arup* og Prof. *Fabricius* som Opponenter ex officio, Adjunkt *Ahrnung*, Prof. *Roos* og Ingeniør *Vilh. Marstrand* ex auditorio. Saa vel den aktive som den passive Interesse i Disputatsen var altsaa stor, og man kan egentlig ikke sige, at den svækkedes, selv om mange maatte forlade Salen, fordi de ikke havde regnet med, at Handlingen vilde tage det meste af seks Timer.

Blandt Tilhørerne bemærkedes bl. a. Rector magnificus Prof. *Aage Friis*, fhv. Udenrigsminister Dr. *Moltesen*, Prof. emer. *Finnur Jónsson*, Overbibliothekar Dr. *Carl S. Petersen*, Administrator Fru Dr. *Lis Jacobsen*, P. *Küpferle*, P. *Paulus*, flere Patres S. J., katolske Præster og katolske Lægfolk.

I en kort Indledning fremlagde Dr. Otto, der helt igennem gjorde et roligt og stilfærdigt Indtryk, sit Arbejde og betegnede sig som »Historieforskningens ydmyge Tjener«. Som første Opponent tog Prof. *Arup* fat med et ypperligt Indlæg, som forenede videnskabelig Grundighed med en elegant Form og var lige saa ærefuldt for Professoren som

anerkendende for Doktoranden. Præsæs blev rost for sin sikre Beherskelse af dansk Sprog og dansk Historie, som allerede paa et tidligere Tidspunkt havde skaffet ham Universitetets Guldmedalje. En Bebrejdelse maatte han dog straks gøre: Behandlingen af Stoffet var altfor dansk, d. v. s. altfor knap, og den forudsatte for meget Kendskab hos Læserne. Som den katholske Kirkes Mand og ud fra sit nøje Kendskab kunde han have behandlet Stoffet fyldigere.

Efter en Række supplerende Bemærkninger konstaterede Professoren med venskabelig Skadefryd, at Præsæs havde overset St. Gertrudsdagens fejlagtige Henlæggelse til den 15. November, medens Dagen var den 17. Marts. Præsæs indrømmede denne »Fejl« med altfor stor Ydmyghed, og han har sikkert bagefter grebet sig til Hovedet, thi den h. Gertrud den Store af Helfta fejredes virkelig i Kirken paa denne Dag, medens den Gertrud, som Professoren nævnte under den 17. Marts, er Abbedissen af Nivelles, en Datter af Pipin den Ældre. Professor Arup dvælede ved Ordet: præpunclati, som efter hans Opfattelse betegnede dem, der var forsynede med et Punkt paa Listen, sandsynligvis alle residerende Kapellaner. Med varme og anerkendende Ord sluttedes denne Opposition. Præsæs havde givet et vægtigt Bidrag til dansk Historieforskning. Han havde sigtet sit Materiale grundigt. Den store Organisation, han tilhørte, havde Ry for Lærdom, og det var Professorens Haab, at Præsæs maatte vandre i sine Kollegers Fodspor. Han haabede ogsaa, at Doktoranden maatte gøre sit videnskabelige Arbejde i Danmark eller i alt Fald udbrede Kendskabet til dansk Historieforskning i fremmede Lande; han var jo allerede knyttet til Diplomatarium.

Præsæs takkede hjerteligt for den Tid, det havde været ham forundt at være Prof. Arups Discipel, og for den Imødekommenhed, han havde mødt.

Som Løven springer paa sit Bytte, stilede den første Opponent ex auditorio, Adjunkt Ahrnung fra Roskilde, nu hen til Kathederet, og efter at have smældet sit: »Højtærede Præsæs« ud, gik han straks over til et skarpt Angreb.

»Han førte sin Opposition med en saa sammenbidt, fatatisk Lidenskab, med saa høj Stemmesføring og saa talrige Slag i Kathederet, at man kom til at tænke paa Holbergs Dage, da de disputerende Magistre efter Sigende endte enhver ordentlig Meningsudveksling med at slynge hinanden Bøger og Blækhuse i Hovedet.« (Berl. Tid. 20.-10.)

Præsæs skulde efter hans Mening have sat sig i Forbindelse med andre Fagfolk, f. Eks. Astronomer og Filologer, som Adjunkten selv havde gjort; han vilde da have fundet, hvor nøjagtige Gavebogens geografiske Bemærkninger

om Afstanden mellem Roskilde og Rom og Jerusalem var. Præses kendte vel ikke dies malae, Ulykkesdagene, om hvilke Adjunkten bredt og udførligt talte.

»Han foreholdt med Strenghed Præses en forkert Anbringelse af en Note.

„Den Note staar jo senere,“ sagde Præses.

„Ja, men den hører til her!“ tordnede Hr. Ahrnung, idet han for hvert Ord slog et drønende Slag i Kathederet.

Der opstod herpaa Uenighed om, hvorvidt en Klerk var fra Odense eller fra Roskilde.

„Nekrologen er skrevet i Roskilde,“ hævdede Opponenten.

„Fordi man er død i Roskilde, kan man godt være født i Odense,“ sagde den uforstyrrelige Jesuiterpræst.

„Deres Omregning af den romerske Datering er slet,“ raabte Adjunkten. „De har fire Gange glemt Skudaaret!“

„Er det muligt,“ mumlede Præses.« (Berl. Tid. 20.-10.)

Og den temperamentsfulde Opponent sluttede: »Paa Deres Fart i Verden kom De ogsaa til de gamle Kongers By. De vilde plukke en Frugt i Roskilde gamle Urtegaard, men De gav Dem for daarlig Tid, og det Æble, De fik med Dem derfra, var ikke modent!« — Dog takkede han for Harpestrings Gravskrift; den Bedrift skulde anerkendes.

Præses ønskede Opponenten, at hans mangeaarige Arbejde snart maatte bære synlige Frugter, og gjorde i øvrigt gældende, at »in der Begrenzung zeigt sich der Meister«, og at han derfor ikke kunde tage alle biografiske Noter etc. med. Det var hans Opgave at skaffe en Rekonstruktion af Bogen, ikke at skrive et biografisk Leksikon.

Klokken var imidlertid blevet mange, og de sidste Opponenten fik langt fra saa mange Tilhørere. Prof. Roos talte meget elskværdigt til Doktoranden fra et filologisk Standpunkt og bemærkede, at hvis dette Arbejde, der røbede saa uhyre megen Viden, ikke indeholdt Fejl, maatte det være en Engels og ikke et Menneskes Værk.

Saa fik Ing. Vilh. Marstrand Ordet til genealogiske Drøftelser; bl. a. om den i Gavebogen nævnte Provst Saxo var Saxo Grammaticus eller dennes Morfader.

Til sidst afsluttede Prof. Fabricius med at pege paa nogle glædelige Egenskaber ved Præses' Arbejde, saasom Grundighed, Soliditet og videnskabelig Sporsans. Derimod savnede Prof. i nogen Grad Kombinationsevne. Men det skyldtes maaske den usædvanlige Hurtighed, hvormed Disputatsen blev til, og som overhovedet var karakteristisk for Doktorandens Arbejds metode. Professoren nævnte her, hvad en Avis allerede før havde fortalt, at Dr. Otto havde løst tre Opgaver ved en Øvelse i den Tid, der ellers var beregnet til een Løsning, og henviste til hans øvrige Pro-

duktion. Det blev ogsaa fastslaaet, at det nu snart var Tradition at blive Doktor paa et Udgiverarbejde, som i dette Tilfælde var meget vanskeligt.

Dr. Otto takkede saa Universitetet for alt, hvad det havde givet ham, og lovede at fortsætte i dets Aand. Dermed sluttede den første Disputats, som en katholsk Ordensmand og Jesuit siden Reformationen har forsvaret.

Pater Breitung's Eftermæle.

I vort sidste Nummer fandt vi ikke Plads til at referere den københavnske Presses Omtale af vor kære Afdøde; vi skal nu indhente det forsømte, idet vi samtidig bringer de vigtigste Data af P. Breitung's Liv.

Amand Breitung blev født i Fulda, Tyskland, den 29. August 1850 og begyndte sine Studier ved det biskoppelige Seminarium i sin Fødeby, men allerede den 6. Januar 1870 traadte han som Novice ind i Jesu Selskab i Gorheim ved Sigmaringen. Sine første Løfter aflagde han den 7. Januar 1872 i Münster, Westfalen, men han blev snart sammen med mange andre landsforvist i den tyske »Kulturkamp« og tog saa til Blyenbeck i Limburg i Holland, hvor han fra 1872—74 fortsatte sine Studier.

I nogen Tid underviste han sine Ordensbrødre i Naturvidenskab, men kom saa i Aaret 1878 til St. Andreas Kollegium, hvor han indtil 1882 underviste i Naturvidenskab og klassiske Sprog. Han tog saa til England og studerede i fire Aar Theologi i Ditton Hall, hvorefter han blev præsteviet. Fra 1887—88 var han Præst i Portico i Lancashire, England.

Derfra kom han til Feldkirch, Østrig, hvor han var Lærer i Naturhistorie fra 1888—90; her i Feldkirch aflagde han den 2. Februar 1889 sine sidste Ordensløfter. I 1890 kom han tilbage til St. Andreas Kollegiet, hvor han virkede indtil Kollegiets Nedlæggelse i 1920, altsaa i 30 Aar. I disse Aar faldt ogsaa hans store Kamp mod Darwinismen og Fritænkeriet. Han rejste saa til Valkenburg, men ved Kollegiets 50-Aars Mindedag for Grundlæggelsen, i 1923, vendte han tilbage til Ordrupshøj, hvor han boede indtil sin Død.

* * *

Ogsaa den københavnske Dagspresse har mange anerkendende og forstaaende Ord tilovers for P. Breitung. Bl. a. udtaler Ivar Berendsen sig d. 16. Oktober til »Poli-

tiken« om P. Breitungs første Optræden i Studentersamfundet, hvis Formand Berendsen dengang var:

»Jeg mindes uforglemmeligt hans første Optræden' da han med sin henrivende, bløde og udenlandske Akcent begyndte sit Foredrag med at sige, at han stod i en meget fremmedartet Forsamling, idet han jo var en troende Mand, og mellem de troende en Katholik, og blandt Katholikerne det værste af alt: en Præst, og mellem dem var han den eneste Ting, som er endnu værre: en Jesuit. Men han trøstede sig til i sit Foredrag, som var rent naturvidenskabeligt, at vise sine Tilhørere, at Troen ikke staar i Modstrid til den sande Videnskab.

Diskussionen herom trak ud til den lyse Morgen. Man kunde sige til ham hvad som helst, bare det blev sagt sømmeligt. Han fandt det højst usømmeligt, at en Modstander en Gang langt senere sagde om ham, at enten maatte hans Forstand eller hans Sandfærdighed drages i Tvivl. Saa kom han ikke lang Tid i »Samfundet«. Først da jeg anden Gang blev Formand, lod han sig formilde og mødte Gang paa Gang med Foredrag, som bagefter var Genstand for lidenskabelig Diskussion. — ofte til den næste Morgen. Den største Aften i denne anden Periode var Diskussionsaftenen om Pius d. 10. og hans Encyklika imod Modernismen. Alle de ikke-katholske Præster angreb den haardt, hvorimod Fritænkerne og Naturforskerne tog den i Forsvar. Det var den Aften, Ægyptologen Johan Ludvig Heiberg, som ogsaa forsvarede Encyklikaen, sagde de berømte Ord:

»Jeg kan ikke li' det hele. Der er nogen, der kan li' Grød og synes, det er en substantiel Ting, men jeg kan nu ikke li' Grød.«

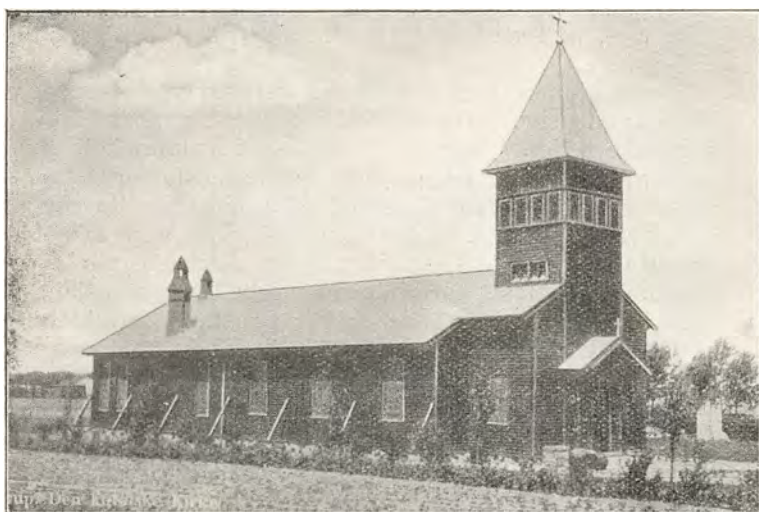
* * *

I »Berlingske Tidende« af d. 16. Oktober udtaler R. C. Mortensen bl. a. om P. Breitung:

»Ikke alene inden for Andreaskollegiets Kredse, men ogsaa i andre staar han for et vist Tidsrums Vedkommende som uforglemmelig. Johannes Jørgensen skrev i »Det usyrede Brød«: »Pater Breitung — hvem i Danmark, som interesserer sig for Aandsliv, kender ham ikke,« og han havde Ret, thi i adskillige Aar var Pateren en sikker Deltager i Diskussioner, naar det gjaldt om at forsvare Kristendommen mod Angreb fra Naturvidenskabens Side. Ogsaa ved »Naturhistorisk Forening«s videnskabelige Møder var han en kendt Figur,

og trods sin høje Alder har han endnu i Aar vist sig i Athenes Selskab. Hans Bøger »Udviklingslæren og Kristentroen«, »Abeteoriens Bankerot«, »Overraskelser« vil altid bevare deres Værdi som Udtryk for en karakteristisk Personligheds Kamp for sin Overbevisning.«

Kirkeindvielse i Taastrup.

Den nye St. Pauls Kirke i Taastrup.

I Taastrup nye Kirkesogn langs med Køge Landevej ligger Familien Andersens Handelsgartneri »Mariabo«. Her blev den 10. August 1922, for første Gang siden Reformationen, det h. Messeoffer frembaaret af afdøde Pastor Günther fra Ordrup.

Familien Andersen syntes dog ikke, at deres Bolig var værdig nok til Kongernes Konge. Dog trøstede Pastor Günther dem med, at Stalden i Bethlehem ikke havde afskrækket Guds Søn, og at han andetsteds havde læst Messen, hvor der var saa daarlig Plads, at han maatte høre Skriftemaal i et Spisekammer med en Ost paa den ene Side og en Spegepølse paa den anden.

Pastor Günther har læst fire h. Messer paa »Mariabo« i Løbet af otte Aar, indtil Montfortaner-Patres fra Roskilde siden den 25.-5.-1930 regelmæssigt hver Maaned holdt Guds-tjeneste i Andersens nyopførte Villa, og hver Gang var der

fuldt Hus i Hr. Andersens Stadsstue, som han med stor Glæde stillede til Raadighed for Kongernes Konge og hans Følge. Et stort, flot Dannebrogslag foran Villaen viste dem, der for første Gang kom til Gudstjeneste, hvor Forsamlingsstedet var.

Men Taastrupernes Drøm har nu altid været at faa en rigtig Kirke. Saa satte de Skulder mod Skulder og Ryg mod Ryg, og Resultatet af den beundringsværdige katolske Aktion blev den store, smukke Kirke, som er tegnet af Professor Nyrop, der opførte Raadhuset i København.

Det Indre af St. Pauls Kirke i Taastrup.

Efter lang Tids ihærdigt Arbejde oprandt den længselsfuldt ventede Indvielsesdag den 15. Oktober i Aar. Dannebrog og Paveflaget vajede Side om Side, og de mange parkerede Biler sagde os, at der skulde ske noget. Klokken, der er fra St. Andreas Kollegiet, kimedede festligt, og imedens satte Processionen sig i Gang.

Med 10 Messedrenge i Spidsen gik Biskoppen rundt om Kirken og velsignede den. Derefter celebrerede de tre Montfortaner-Patres fra Roskilde den h. Messe og den derpaa følgende sakramentale Velsignelse med Te Deum. Kirken var fyldt til sidste Plads, og Koret fra Sakramentskirken forøgede Højtidsstemningen ved deres smukke Sang.

Biskoppen holdt en glimrende Tale, hvori han bl. a. fremhævede, at han regnede det for det største paa Jorden at skænke Gud en Kirke, et Opholdssted hernede iblandt os. Tilsidst rettede Biskoppen en varm Tak til alle

dem, der havde ofret Tid, Arbejde og Penge paa denne smukke Kirke.

Kirkens Udsmykning er saa fin og harmonisk, at man maa ønske Billedhuggeren Hr. Windfeldt-Schmidt til Lykke med det smukke Resultat.

Katholikerne i Taastrup og Omegn ønskes til Lykke med deres nyindviiede Kirke. Maatte mange efter Biskoppens Ønske i denne Kirke søge Trøst og Hjælp i Sorgens tunge Time og bringe deres Tak paa Glædens Dag.

A. G.

Det fjerde Landsmøde.

Danmarks katholske Kvinder kan med Tilfredshed se tilbage paa det fjerde Landsmøde, som holdtes i København d. 21. og 22. Oktober. Repræsentanterne fra de tilsluttede Foreninger, de mange Enkeltmedlemmer og de Delegerede fra de andre nordiske Lande har sikkert oplevet mange Møder, Foredrag og Gudstjenester, som ikke blot vil være skønne Minder, men ogsaa tilskynde til nyt, begejstret Arbejde.

Allerede Lørdag Morgen samledes mange katholske Kvinder til Messen Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke. Senere paa Dagen benyttede mange ogsaa det venlige Tilbud fra Fru S. Berling og besaa med Interesse »Det Berlingske Hus« i Pilestræde. Det vakte Jubel, da man paa en af Maskinerne straks kunde trykke sit eget Navn.

Kongressens første Arbejds møde holdtes hos St. Josefs-Søstrene paa Østerbro, hvor Tillidsmændene samledes Kl. 18³⁰ for efter Navneopraab at aflægge Aarsberetningerne over Foreningernes Virksomhed. Mange interessante Enkeltheder kom da frem! Snart var der Tale om en Forening, der havde ofret sin Skovtur for at kunne anskaffe den nye Sangbog, snart meddelte en anden, at dens Medlemmer blev Æresmedlemmer med 36 etc. etc.

Søndagen blev en travl Dag. Om Morgenen saa man en stor Skare Kvinder til Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke.

Til Frokosten Kl. 12³⁰, som Fru Berling havde indbudt til, forsamledes alle tilrejsende Formænd og Tillidsmænd og ogsaa en Del af de københavnske; men alt for længe fik det gemytlige Samvær ikke Lov til at udfolde sig, da Dagens Hovedbegivenhed, Generalforsamlingen, var berammet til Kl. 15 i den franske Skole paa Østerbro.

Vi skitserer i Korthed Forhandlingernes Gang. Efter at Frk. Stampe-Fedderson var valgt til Dirigent, aflagde Formanden, Hofdame A. Utke-Ramsing Beretning. Formanden

kunde med Glæde meddele, at D. K. K. F. nu tæller ca. 600 Medlemmer, og at man især i den sidste Tid havde faaet mange Indmeldelser fra Enkeltmedlemmer. De afdøde trofaste Medarbejdere, Eva Melander og Asta Lund-Larsen og Marg. Frank-Rasmussen blev mindet. Alle havde de lovet at bede i Himlen for Forbundet. Frk. Ramsing opfordrede til at danne en stærk, ubrydelig Front mod alle nedbrydende Kræfter i vor Tid. Hun beklagede, at man i den sidste Tid førte en Kamp mod Kvinden og søgte at trænge hende ud af Erhvervene, mens Kvinderne dog skulde indtage deres Plads lige saa meget i det sociale Liv som i Hjemmet.

Af Forbundets Arbejde kan nævnes, at man gennem Dr. med. Eli Møller havde indsendt Krav til Regeringen om Forbud mod Straffefrihed for Fosterdrab. Man havde med Held forlangt Revision af Skolebøger, et Krav, som Pastor Jensen især tog sig af. Der har været Studiekredse for ældre og yngre, ledet henholdsvis af P. Bender og P. Scherz. Trørødhus havde igen modtaget Børnene fra katolske Skoler. 2030 Breve var udgaaet fra Forbundet siden sidste Generalforsamling. I D. K. K. F.s Blad, som jo var blevet skandinavisk, optog Nordmændene saa megen Plads, at Omkostningerne for Bladet var steget til omtrent det dobbelte. Norge og Sverige maatte stille med flere Abonnenter, ellers maatte Bladet igen blive dansk. Bibliothekassistent Frk. Strøm fortalte om Læsekredsens Virksomhed, som omfattede flere Tidsskrifter og bød hvert Medlem 7 skandinaviske Bøger om Aaret. Fru Lohrer fremlagde Regnskabet, som var revideret og skulde ligge til Gennemsyn i 8 Dage. Det blev foreslaaet at oprette et lille »bitte« Blad for Kvinderne, som skulde udkomme hver Maaned og ogsaa fungere som Bindeled mellem Styrelsen og Medlemmerne. Skønt der meget fornuftigt blev indvendt, at vi allerede havde rigeligt med Blade, nedsattes alligevel et Bladudvalg.

Saa skred man til Styrelsesvalg, som gav til Resultat, at Frk. Thorup og Frk. K.-M. Olsen blev valgt ind i Stedet for Fru Tardini og Fru Elbo.

Af andre Forslag kan endnu nævnes et fra Odense, hvori der blev tilskyndet til at oprette et Aldershjem. Man henviste i denne Sammenhæng til det allerede bestaaende St. Annæ Hjem paa Amager, om hvilket der imidlertid synes at have spundet sig Sagn og Legender. I alt Fald mente nogle af Talerne, at der var blevet skænket 40000 Kr. til Hjemmet, og at man havde holdt en lukrativ Indsamling, hvad der desværre ikke er Tilfældet. I Virkeligheden har man maattet være tilfreds med et Laan. Frk. Ramsing mente i øvrigt, at Forbundet især skulde arbejde hen mod et Un

domshjem. Man maatte hellere sørge for Kirkens og Forbundets Fremtidshaab.

Om Aftenen samledes ca. 250 Mennesker i Hotel Phønix' store Sal og lyttede først til P. *Benders* tankevækkende og begejstrende Ord om Kvindens Kamp mod Gudløsheden. Derefter besteg Magister *Rosenkjær* Talerstolen og drøftede i $\frac{3}{4}$ Tiine Ægteskabet og Moderlighedens Problemer. Især kom han ind paa russiske Forhold og paa de Erfaringer, han havde gjort paa en Rejse i Frankrig. Ved Fællesspisningen bredte sig snart en munter og glad Stemning mellem de ca. 170 Delta-gere. Der blev talt for Forbundet og dets aktive Damer. Af Talerne nævner vi især P. *Sialm*, der roste Forbundets Arbejde og bekræftede, at det rettede sig efter den katholske Aktions Love. Kvinderne vilde ikke være andet end Præstens Hjælp i Sjælesorgen. Fru *Berrum* overbragte en Hilsen fra Norge. Frk. *Else-Minna Steiner* tolkede de unges Begejstring for Frk. *Ramsing* og hendes Energi. Under Spisningen indtraf en Række Telegrammer fra Ind- og Udland, især Skandinavien. Biskoppen, der var i Aalborg, sendte følgende Lykønskning til D. K. K. F.:

»Beklager ikke at kunne overvære Deres Landsmøde. Sender min biskoppelige Velsignelse, ønsker Forbundet fortsat Fremgang.
Joseph.«

Sent sluttede man efter mange Sauge og Taler, og alle var enige om at hele Landsmødet havde været en herlig Oplevelse.

A. J.

Top.

Af M. E. Francis (ved Holger K.-Hafstrøm).

Fru Jones og Fru Wainkeright var saamænd kommet saa storartet ud af det med hinanden, lige fra de blev Na-boer, til Top kom og spolerede hele Tegningen, det vil sige, egentlig var det Tops Mor, der startede Fejden. Tops Mor var en hvid Høne af sjælden og yderst aristokratisk Oprindelse — det paastod i alt Fald Fru Wainkeright, og hun var vel nok den nærmeste til at vide Besked, for hun havde personlig købt den af Forvalteren paa Herregaarden. Tops Mor havde skønne gule Ben, Silkefjer og en fornem lille Tot oven i Hovedet. Men trods al denne Pragt lader det sig desværre ikke skjule, at hun var en Høne uden faste moralske Principper og sømmelig Respekt for sit Kald og sin Stand — for Eksempel vides hun kun een eneste Gang i sit Liv at have lagt et Æg. Hvert Foraar lullede Fru Wainkeright sig ind i fagre Drømme om de fyrstelige Priser, hendes Kyllinger vilde indbringe til Ærgrelse for

alle hendes Naboer — fagre Drømme, som aldrig skulde blive til Virkelighed.

Endnu en Last af mere positiv Art prægede denne skønne Skabning: en uheldbredelig Lyst til at skrabe i Fru Jones' Have. Denne fortræffelige Dame kunde bedyre, at aldrig saa snart havde hun saaet eller plantet en Række Kaal og vendt Ryggen til, før dette forbryderiske Individ kastede sig over de uskyldige, intetanende Planter, kradsede dem op og sønderhakkede dem. Stod hun en Dag i sin Vaskebalje med begge Hænderne fulde, forkyndte en ildevarslende Basken med Vinger og henrykt Kaglen, at Tops Moder gjorde Attentat paa den sidste Rest af Fru Jones' Taalmodighed. Hvad Under, at hun under disse Omstændigheder følte Kald til at afsløre sin Sjæls inderste Følelser for Fru Wainkeright, naar denne stod og hængte Tøj til Tørre paa det Gærde, der adskilte deres respektive jordiske Besiddelser.

Og selvfølgelig blev Fru Wainkeright hende ikke Svar skyldig, hvorpaa Damerne trak sig tilbage til deres Baljer temmelig røde i Ansigterne og med Hjerterne opfyldte af alt andet end Kærlighed til Næsten.

Og for at gøre Maalet fuldt var det hverken værre eller bedre, end at dette Skarnskreatur gaar hen og lægger sit Livs første og eneste Æg lige midt i Fru Jones' Violbed. I alt Fald bedyrede Fru Wainkeright, at det Æg, der pludselig kom for Dagens Lys dér, ikke kunde tilhøre nogen anden end hendes Høne, for den havde klukket og kaglet den ganske aarle Morgenstund i en usædvanlig ophidset og triumferende Tone, og lige efter Begivenheden var den styrtet hysterisk jublende ind i Fruens Køkken. Men Fru Jones var vantro. Havde dette elendige Kreatur maaske nogen Sinde før taget sig sammen til at lægge et Æg? — Hvorfor skulde den saa gøre det nu? »I hvert Tilfælde,« tilføjede hun en Smule ulogisk, »hvad der ligger i min Have, er mit,« hvorpaa hun tog det snehvide Æg forsigtigt op og lagde det under sin egen gamle, trofaste Bramaputra, som tilfældigvis var skruk.

Resultatet blev Top!

Og se! Som denne Kylling voksede op sammen med sine sammenbragte Søskende og kom til Skelsaar og Alder, voksede den lille hvide Top paa dens rødkammede Hoved og forraadte dens Oprindelse. Saa begyndte Fejden for Alvor. Havde der før været Skumlen og spidse Bemærkninger, da det drejede sig om Tops Mor, saa var det intet mod den Vrede og Hævnfølelse, som hendes Afkom forarsagede. Naturligvis gjorde Fru Wainkeright Fordring paa den, og Fru Jones nægtede at udlevere den. Saa erklærede Fru Wainkeright, at hendes Mening om Fru Jones

var saa ringe, at den var lig Nul, hvilket hun udbredte sig over i brede Baner, der fik den til at antage gigantiske Former, og Fru Jones udlagde for Fru Wainkeright al den Fortræd, Tops Moder havde forvoldt, og bemærkede, at selv om ogsaa Ægget havde tilhørt denne vildfarne Skabning, var det ikke mere end hendes Ret at beholde det som Erstatning for den Fortræd, den havde forvoldt.

Saa kaldte Fru Wainkeright paa sin lille Teddy og bad ham skarpt sige, hvorledes det syvende Bud lød.

»Du skal ikke stjæle,« sagde Teddy mundrapt.

»Pyt!« genmælede Fru Jones, »som om der ikke staar mere i Katekismus'en end det. — Hvor er Jonny? Jonny, kom her! Sig Fru Wainkeright, hvordan det tiende Bud lyder.«

»Du skal ikke begære din Næstes Gods,« raabte Jonny.

»Ser man det,« bemærkede hans Mor sarkastisk. »Det havde visse Folk godt af at huske.«

Derefter var Naboerskerne ikke mere paa Talefod. Deres Mænd saa til den anden Side, naar de mødtes paa Vejen. De smaa Wainkeright'er og Jones'er høvlede hinanden i Skolen, smed Sten efter hinanden paa Legepladsen og raabte Skældsord efter hinanden over Gærdet. Det var en sørgelig Tingenes Tilstand, som selv Autoriteterne stod magtesløse overfor.

Søster Mary satte Teddy Wainkeright i Skammekrogen, fordi han trak Mary Jones i Haaret, og Søster Josephine truede med at komme Sennep paa Jonny Jones' Tunge, hvis han blev ved at raabe uartige Ord om Wainkeright-erne, men begge Søstrene var enige med Præsten om, at det gjaldt om at søge Roden til det Onde, og følgelig maatte man i Lag med Mødrene. Følgelig aflagde Præsten begge Damerne et Besøg. Han begyndte med Fru Jones, der øjeblikkelig lukkede op for Slusen. »Der var visse Folk, der ikke ku' la' andre leve i Fred og Ro, men altid skulde vælte sig over en anden en og oven i Købet stikke en Katekismus'en i Næsen, men naar det kom an paa det, saa var der andre, der osse forstod at anvende en Katekismus paa rette Sted, ja!«

(Sluttet.)

NYE BØGER.

Den nye Benson-Bog. *Benson, Rob. Hugh, Bag Taagedør.* Kbhvn., Frimodts Forlag 1933. 184 S., Kr. 5,50.

Enhver ny Bog af R. H. B. er en Begivenhed. Vi har med Tak oplevet en saadan hvert Efteraar, nu snart en halv Snes Aar i Træk. I Aar er det *Bag Taagesløv* (Frimodts Forlag), der skænkes os i det noble Udstyr, der er Forlaget ejendommeligt.

Det er en Bog saa fuld af Spænding, af Mystik og »Mystik«, at man ikke kan læse den ved Sengetid. Den er mesterligt fortalt, med den raffinerede litterære Teknik, der er Forf. egen. Og Emnet svarer saa helt og aldeles til hans nervøse Temperament.

Halvanden Snes Præster og Lægmand sidder om en Kamin i en Sal i Rom og beretter for hinanden om de Oplevelser, hver af dem har haft om Genfærd, Besættelser, Anelser, Varsler, Dødssyner og den Slags. . . . Forf. skaber en ganske let Ramme om Beretningerne og vejleder en ganske lille Smule i Forstaaelsen af de Fænomener, der ligger i Yderkanten af Naturens Orden; men han fordrer ingen Trosbekendelse aflagt paa deres »Overnaturlighed«; ej heller paatvinger han Læseren sin egen Udlægning.

Omraadet er farligt, men Forf. er en stedkendt Fører, hvis Forsigtighed man maa beundre.

Tonen har hin Klang af Ægthed, at Skeptikeren maa indrømme, at »der er noget om det«, hvad saa dette »det« egentlig er.

Det er Fru Vera de Journal, der med vanligt Mesterskab har oversat Bogen — og ingen kan gøre det bedre end hun.

Men hvorfor faar vi ikke den engelske Titel opgivet (en hyppig Forsømmelse af Forlag og Oversættere)?

Og det kan ikke skjules, at hendes paa alle andre Felter saa rige Kundskaber ikke strækker sig ind paa de rent theologiske Omraader — og de er fremtrædende hos R. H. B. Der opstaar rene Fejl, som naar det (S. 8) hedder »det moralske Vidnesbyrd« og skulde hedde »Samvittighedens V.«. »Malins og Lauds« hedder paa Dansk »Matutin og Laudes« (eller »Ottesang«). »Mysteriet om Menneskevordelsen« (S. 32) er »Menneskevordelsens Mysterium«; »Hvilens Bøn af St. Theresa« (S. 60) skal være »hos den hellige Th.«; Hentydningen til Bønnen *Visita* (S. 85) fordrer en forklarende Note; og at »uddele« Velsignelsen hedder paa Dansk at »lyse« Velsignelsen; ligesom Røgelsekar skal skrives uden s (Parallel: Papirkurv = Kurv til Papir. Papirskurv = Kurv af Papir). Dog, disse Fnug skal ikke plette den blanke Ros, Oversætterinden fortjener.

Peter Schindler.

Peuler, With., S. J.: »Jugend spricht im Chor«, Herder & Co., Freiburg 1932. 150 S.

Saavidt vi kan se, er Bogen det første litterære Forsøg paa at indføre Talekoret i det katholske Foreningsliv, et Forsøg, som fortjener at paaskønnes. Det rige Udvalg af Kordigtninger i Bogens anden Del, som grupperer sig om de store, begejstrende Tanker: Ungdom, Fædreland og Kirke, bringer ofte typiske Eksempler paa Talekordigtning, som helst skal være klangfuld, kort og vægtig. Et meget smukt

Digt med Titlen: »Notruf der Jugend« vil interessere mange, fordi Pater Groetelaes S. J. og Magister Roos S. J. har skrevet det specielt til Samlingen. Men Bogens mest interessante og praktiske Del — siden vi ikke kan bruge de tyske Digte direkte — er sikkert det første Afsnit, hvor Forfatteren viser, hvorledes et Talekor skal indøves, og at en særlig grundig Skoling er Betingelsen for gode Resultater. Enhver, der selv har prøvet eller skal til at prøve denne Genre for fælles Optræden, vil snart erfare Vanskeligheden ved at indøve Talekor, og han vil da med Interesse lytte til de mange fortræffelige Vink, Bogen giver. Gode Talekor vilde bringe en haardt tiltrængt Afveksling ved vore Møder og Fester og fremføre mange af vore dybeste Tanker paa en særdeles virkningsfuld Maade.

Brown, Stephen J. S. J.: An introduction to Catholic Booklore. London. Burns, Oates & Washbourne. 1933. VIII. 105 S. Sh. 5,— indb.

Pater Stephen har som Stifter af og Direktør for det store katholske Centralbibliothek i Dublin ofte savnet Fortegnelser og Kataloger over Bøger af katholske Forfattere eller Bøger om katholske Emner. Dette Savn har ført til Udgivelsen af flere Skrifter, som er værdifulde for alle, der interesserer sig for katholsk Litteratur. Fra P. Stephens Pen stammer saaledes en Katalog over alle Romaner og Fortællinger af katholske Skribenter (Pris 1 Sh.), hvor man kan faa Indblik i en Rigdom af Samtidens katholske skønlitterære Litteratur. En anden Publikation omfatter alle katholske Biografier og en tredje den katholske Missionslitteratur. Ovenstaaende Bog er den mest omfattende af hele Serien: »Catholic Bibliographical Series«, og dens korte Kapitler er trods deres saglige Tone den mest interessante Læsning for katholske Bogvenner. Med korte, konkrete Oplysninger besvares her Spørgsmaal, som enhver Katholik, der lever med Kirken, og for Resten ogsaa Ikke-Katholiker, der i Følge deres Livsstilling beskæftiger sig med den katholske Kirke, har stillet sig saa mange Gange. Hvor finder jeg Oplysning om den katholske Kirke i dette eller hint Land? Hvilke Bøger findes der om den katholske Presse, om det katholske Familieliv? Hvilken Litteratur har vi om de enkelte Ordener, Benediktinere, Jesuiter, Franciskanere? Hvilke katholske Instituter med Universitetsrang findes der Verden over? Hvor mange og hvilke katholske Forlagsboghandlere har vi i de forskellige Lande? Overhovedet faar man her en ligefrem spændende Oversigt over den katholske Aands Storværker rundt omkring blandt Nationerne, og man træder i den mest levende Forbindelse med den skrivende Katholicisme Verden over. En ualmindelig praktisk Bog!

Fra Hovedstad og Provins

Kbhvn. Pater Breitungs Begravelse. En graa og regntung Oktoberformiddag, Fredag d. 20. Oktober blev Pater Breitung stedt til Hvile paa Andreas Kollegiets lille Kirkegaard i Ly af den Kirke, hvor han saa mange Gange har forkyndt Guds Ord, samlet en glad og stræbsom Ungdom om Altret og læst den hellige Messe med hin dybe Andagt, som vidnede saa levende om hans Hjertes Fromhed.

Foran det smukke, lille, gotiske Kor stod den Afdødes Kiste, bar og blottet for al Blomsterpyrdelse, kun Kalk og Krucifiks stod paa Laaget og St. Andreaskollegiets Fane var opstillet ved Siden af. Henimod Kl. 10 samledes Præsterne i Rochet, især mange af den Afdødes Ordensbrødre, Kollegianersamfundets Repræsentation og mange Venner af Pater Breitung for at overvære det Rekviem, som Pater Kùpferle, assisteret af Præsterne B. Jensen og K. Ballin, holdt for den Afdøde. Vi nævner Præsterne: Ronge, Kelly, Wegener, Fischer, Nøsen, Schindler, Pauli, Wolfisberg, Jansen, Fr. Jaworski, Groeteclaes, Schmiderer, Scherz, v. d. Kettenburg, Menzinger, Mesters, Paulus, Hausmann, Bender, Brems. Desuden lagde vi Mærke til Fru Signe Berling, Hr. Alfred Silcowitz, flere gamle Kollegianere o. a.

Efter den hellige Messe og Absolutionen ved Baaren bar 6 Præster Kisten ud af Kirken og afløstes udenfor af 6 Herrer, der havde kendt den Afdøde særdeles godt. P. Kùpferle forrettede ogsaa den sidste Del af Begravelsen og takkede saa med nogle varmtføjte Ord paa egne og sine Medbrødrers Vegne for den almindelige Deltagelse under P. Breitungs Sygeleje og ved hans Død. Ellers blev der ikke talt over P. Breitung, men en for en traadte hen til Graven og stænkede Vievand eller kastede Jord paa den hvide Kiste. Og nu ligger en til af Kollegiets gamle Lærere ved Siden af sine Ordensbrødre og Kampfæller fra længst henrundne Dage. R. I. P.

Esbjerg. Søndag d. 1. Oktober afholdtes et kombineret Ungdoms- og Menighedsmøde. Mødet begyndte som sædvanlig kort efter Aftenandagten.

Redaktør Jens Sønderup, Ribe, holdt et Foredrag om sin Rejse i Belgien sammen med Sognepræsten. Foredraget, hvori der forekom smaa, interessante Sidespring, handlede om Klostre og Processioner, Kormesse og Folkeliv, Valfartsteder som Beauraing og Schepenheuvet og

paahørtes med megen og velfortjent Opmærksomhed. Det laa i en betydelig højere Plan end Rejseskildringer i Almindelighed.

Ved det paafølgende Kaffebord præsiderede vore to Præmonstratenserpræster hver for sin Bordende, iført deres hvide Ordensdragter. Dommerfuldmægtig Peder Olav Hansen holdt en lille Tale for Sognepræsten og Dommerfuldmægtig Højris en dito for den nye Kapellan, Pater Cornelius Verholt, som for første Gang var til Stede, men allerede syntes at befinde sig vel i Esbjerg. Efter at Redaktør Sønderup, som nu flytter til Fredericia, havde sagt et Par smukke Afskedsord til Præster og Menighed i Esbjerg, fik Sognepræsten Lejlighed til en lille improviseret Tale om Samarbejde mellem Præst og Menighed.

Ved godt 11-Tiden sluttede den vellykkede Aften med Afsyngelsen af: »O sanctissima«.

Fra den vide Verden

Frankrig. P. Charles Léon Souvay er blevet udnævnt til Generalforstander for Lazarist-Kongregationen. Han er født i Vogeserne den 15. December 1870 og har siden 1893 tilhørt Kongregationen. 1898 blev han Doktor i Filosofi og Theologi, og i 1912 tog han yderligere Doktorgraden i Bibelvidenskab.

Portugal. Ved en Modtagelse, som for nylig fandt Sted hos den apostoliske Nuntius, Mgr. Giovanni Beda, fik man et Bevis for, i hvor godt et Forhold den nye kirke-politiske Aand og Staten staar til Kirken. Som Svar paa den apost. Nuntius's Velkomsttale udtalte Republikens Præsident, General Carmona, at han lagde særlig Vægt paa Borgernes Deltagelse i den under Korsets Ægide gennemførte Mission i Portugal, og at han med varm Taknemmelighed mindedes Pavens faderlige Interesse, hvis ophøjede Gerning han altid vilde støtte. — Den store katholske Renaissance viser sig ikke alene i den voksende Deltagelse i det religiøse og det kirkelige Liv, men ogsaa Pressen, Theatrene og Biograferne stiller sig beredvilligt i den nye Aands Tjeneste. Katholikerne vil nu ogsaa oprette en stærk Radiosender, som først og fremmest skal tjene til at skabe intim Kontakt mellem Fastlandets Katholiker og Trosfæller paa Øen Madeira, paa Azorerne og i Koloniriget. — Et stort Antal katholske Læger har efter Afholdelsen af aandelige

Exercitier i »Fatima«s Helligdom stiftet et »Forbund for Portugals katholske Læger.« Lissabons Patriark, Cardinal Cerejeira, hilste denne Organisation med Glæde, da han tilskriver de katholske Læger en særlig stor Rolle i Gen-erobringen af Verden gennem Kristendommen. — De portu-gisiske Præster har paa Patriarkens Opfordring i et stort Antal deltaget i ekstraordinære Exercitier for med Henblik paa de store Farer, der nu truer Præstestanden, endnu mere at give sig hen til den indre Samling. Alle Exercitie-huse er optaget, og takket være Reformen inden for Semi-narierne er der vokset en dygtigt og glimrende uddannet Præstestand op, som har overvundet Kulturkampens ska-delige Indflydelse. — I Covilha bliver der stiftet en Skole for social Videnskab. Den katholske sociale Bevægelse, som tidligere, selv inden for katholske Kredse, med Forar-gelse blev forfulgt som et Udslag af Socialisme, har vokset sig saa stærk, at den har fremtvunget Oprettelsen af denne Skole, og har paa en enestaaende Maade retfærdiggjort de kathol-ske Arbejderføreres tidligere saa miskendte Arbejde.

Rom. De arbejdsløses Pilegrimstog. Endelig er fire Hundrede arbejdsløse, som »The Universe«s Læsere sendte af Sted, lykkelig ankommet til deres Ønskers Maal: Rom, hvor den hellige Fader modtog dem i Audiens Tors-dag den 28. September.

En af de første Ting, de arbejdsløse Pilegrimme foretog sig efter deres to Dages anstrengende Rejse var, at mindes deres Velgørere, de 7000 Læsere, der gjorde det muligt for dem at komme til Rom. En Pilegrim foreslog, at som Tak for det store Privilegium, der var tilstaaet dem, skulde hver Deltager forpligte sig til at høre tre Messer, mod-tage den hellige Kommunion tre Gange og bede tre Rosen-kranse for deres Velgørere. Paven udsatte Audiensen fra Tirsdag til Torsdag for at kunne ofre mere Tid paa dette forunderlige Møde med de arbejdsløse. De har aflagt Pile-grimsbesøg i Laterankirken og St. Paul udenfor Murene. I Rækker paa fire fyldte de hele St. Pauls Kirkerum.

Selve Turen begyndte med øsende Regn gennem hele Frankrig, og først efter et voldsomt Tordenvejr klarede det op, saa de rejsende i Genua modtoges af straalende Sol og Varme.

»Aldrig har jeg,« skriver en Ledsager, »set et Pilegrims-tog saa opfyldt af den rette Pilegrimsaand — glade, hen-synsfulde mod hverandre — uanfægtede af de lange, træ-tende Timers Rejse nærmede de sig Rom — og nu er Maalet naaet.«

— — Pave Pius XI har anordnet den nøjagtige Gen-nemførelse af de sociale Rundskrivelser i Vatikanstaden.

Enhver Embedsmand og Arbejder skal, inden Tjenesten tiltrædes, aflægge Løfte om tro Tjeneste. Arbejdstiden er 7 Timer. Alt efter Tjenestetidens Aarrække (Anciennitet) faar enhver Funktionær 20-30 Dages Ferie. Embedsmændene faar en Gage af 1000-1750 Lire pr. Maaned (denne Gage stiger automatisk efter en bestemt Aarrækkes Forløb) samt et maanedligt Tilskud paa 30 Lire for hvert Barn under 18 Aar; endvidere — saa vidt Pladsforholdene tillader det — fri Bolig indenfor Vatikanet.

U. S. A. I Følge Meddelelse fra »The Universe« har det amerikanske Arbejderministerium udnævnt Hjælpe-Biskoppen af New-York til Medlem af Ellis Island-Kommissionen, som skal undersøge Forholdene i den berygtede Indvandrerstation, som ogsaa i religiøs Henseende lader meget tilbage at ønske, og tillige skal denne Kommission fremsætte Forslag til Forbedring af de bestaaende Forhold.

Musikalsk Mission i Fredericia, den 9.—12. November.

Ingen Musik har den Værdi for vor hellige Kirke som den gregorianske Sang, den staar i den kirkelige Enheds Tegn og den er mere end al anden Musik præget af Kirkens Aand. Imidlertid er der en stor Mængde Katholiker, for ikke at sige de allerfleste, der har meget vanskelig ved at forstaa den Skønhed, der ligger i den gregorianske Sang. Man trænger til Undervisning i at forstaa den.

Nu vil vi her i Fredericia gøre et Forsøg i den Retning. Hr. Organist Segalt fra St. Ansgars Kirke i København har med Stipendium fra Musikkonservatoriet studeret gregoriansk Sang i Solesmes, Beuron og Clairvaux. Han vil komme til Fredericia og Torsdag, Fredag og Lørdag Aften d. 9.—11. November undervise saa mange, som det kan lykkes at samle. Til Søndag den 12. November indbyder vi alle rundt omkring fra til at komme hertil, og de vil blive indkvarterede og bespiste omkring i de forskellige Hjem baade til Middag og Aften, selvfølgelig i al Beskedenhed. Der vil blive sunget gregoriansk Sang under Højmessen og der vil blive holdt Prædiken om den gregorianske Sang. Om Eftermiddagen vil der blive holdt 2 store Fællesøvelser, afbrudt af et fælles Kaffebord i Skolens Sal. Om Aftenen haaber vi, at et Kor fra et nærliggende Sogn vil kunne synge den rigtige latinske Vesper. Kl. 8 om Aftenen vil der saa finde en stor Forsamling Sted i Skolens Sal med Foredrag af Hr. Organist Olav Segalt og eventuelt Taler af andre Sagkyndige. Ideer, Kritik, Raad og Vink modtages med Glæde.

Vi beder de Udenbys, der vil komme, om venligst at meddele dette mindst 3 Dage i Forvejen, da det ellers ikke er muligt at sørge for dem. J. Olrik.

Alle Helgens Fest (=A. H.) og Alle Sjæles Dag (=A. S.)

(Onsdag d. 1. og Torsdag d. 2. Nov.)

- St. Ansgars Kirke.** A. H. Stille Messe Kl. 6¹/₄, 7 og 8. Pontifikalmesse Kl. 10. Aftenandagt m. Procession Kl. 20. A. S. Stille Messe fra Kl. 6¹/₂, Levitmesse Kl. 9, Kl. 20 Bøn for de Afdøde.
- Jesu Hjerter Kirke.** A. H. Stille Messe Kl. 6, 7, 7¹/₂, 8¹/₄ (ikke 8¹/₂). Levitmesse Kl. 10. Aftenandagt Kl. 19¹/₂. A. S. Stille Messer fra Kl. 6. Højtidelig Sjælemesse Kl. 8¹/₄.
- St. Knuds Kapel.** A. H. Stille Messe Kl. 7¹/₂. A. S. Stille Messer fra Kl. 6¹/₂.
- Sakramentskirken.** A. H. Stille Messe Kl. 7. Højmesse Kl. 8. Kl. 20 Festandagt. A. S. Stille Messe fra Kl. 6¹/₂. Kl. 8 højtidelig Rekvievmesse. Kl. 20 Andagt for de Afdøde.
- Rosenkranskirken.** A. H. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. A. S. Stille Messer fra Kl. 6. Kl. 8¹/₄ højtidelig Sjælemesse. Kl. 19¹/₂ Andagt for de Afdøde.
- St. Annæ Kirke.** A. H. Stille Messer Kl. 6 og 7. Sangm. Kl. 9 Højmesse med Præd. Kl. 10. Kl. 20 Andagt. A. S. Stille Messer Kl. 6, 6¹/₂, 7. Højtidelig Sjælemesse Kl. 8. Korsvejsandagt Kl. 20.

Vestre Kirkegaard.

Onsdag d. 1. Nov. Kl. 16 Prædiken og Bønprocession.
Torsdag d. 2. » » 9³/₄ stille Messe.

St. Ansgars Kirke. Tirsdag d. 7. November Kl. 8¹/₄ Mødreforeningen: Messe for de afdøde Medlemmer.

A.C. Mandag d. 30. Okt. Kl. 8¹/₄ læses i St. Ansgars Kirke en Sjælemesse for afdøde Pater A. Breitung S. J., Æresmedlem af A. C.

Onsdag d. 1. Nov. Kl. 20: Lærer H. D. T. Kiærulff indleder en Forhandling om katolsk Bogudgivelse paa ny Basis. Gæstekort som sædvanlig. Administratores.

En Bog om Biskop von Euch.

Det er i 1934 Hundrede Aar siden Danmarks første katolske Biskop efter »Reformationen«, Johannes von Euch, blev født. I Fredericia hvor den afholdte Biskop levede mange Aar som Sognepræst for Landets ældste katolske Menighed, vil man gerne fejre hans Minde paa særlig festlig Vis, bl. a. ved Udgivelse af en lille Bog, der i folkelig Form skal fortælle om den gamle Biskop som Menneske og Præst.

Det er vor Sognepræst, Monsignore Olrik, der har faaet Ideen til Udgivelsen af Bogen, og han har anmodet Journalist Sønderup om at være sig behjælpelig med at samle Stoffet til den. Vi beder i den Anledning om Bidrag til Bogen fra alle dem, der har noget karakteristisk at fortælle om den afdøde Biskop. Der findes sikkert ud over Landet mange Katholiker, Præster og Lægfolk, der har været i fjernere eller nærmere Berøring med ham. Disse bedes venligst sende saadanne Erindringer eller Anekdoter til Monsignore Olrik, Fredericia, eller Journalist Sønderup, Norgesgade 13, Fredericia.

Kirkelig Kalender.

Okt.	Nov.
29. S. Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest. — 21. S. e. P.	5. S. 22. Søndag e. Pintse. 6. M. 6. Dag i Alle Helgens Oktav.
30. M. Ferialdag.	7. Ti. 7. » » » »
31. Ti. Vigilie. *)	8. O. Oktav af Alle Helgens Fest.
1. O. Alle Helgens Fest.	9. T. Laterankirkens Indvielse.
2. T. Alle Sjæles Dag.	10. F. Andreas Avellinus.
3. F. Dag i Alle Helgens Oktav.	11. L. Martin af Tours.
4. L. Karl Borromæus.	
*) Faste- og Abstinensdag.	

Okt. **Ugens Messebønner.**

29. S. **Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest** (1130); 2. *Sæt Bønner*: 21. Søndag e. Pintse (744). Slutningsevangelium: Søndagens (746).
30. M. Ferialdag (744—573), uden *Gloria og Credo*; 2. Om de helliges Forbøn ([120—105]), 3. Efter frit Valg; alm. Præfation.
31. Ti. Vigilie (1127); 2. Om den Helligaand ([120—105]), 3. For Kirken ([123—107]) eller for Paven ([122—107]).
1. O. **Alle Helgens Fest** (1135—965).
2. T. Alle Sjæles Dag (1139—1113).
3. F. † 3. Dag i Alle Helgens Oktav (1135—965); 2. og 3. som Tirsdag. — Hvis der i Dag — den første Fredag i November — efter Messen holdes en særlig Andagt til Jesu Hjerte, læses den ny Jesu Hjertes Messe med *Gloria og Credo*, uden nogen Ihukommelse. —
4. L. Karl Borromæus (1150—971); 2. Oktaven (1135—966); 3. Vitalis og Agricola (1150—971).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Motivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Eksercitier for gifte Kvinder.

Fra Søndag den 12. November til Søndag den 19. November afholdes der i Jesu Hjerter Kirke **Eksercitier** (aandelige Øvelser) for katolske gifte Kvinder. Alle indbydes venligst til at tage Del deri.

Del første Foredrag Søndag den 12. November Kl. 20. De paafølgende Ugedage holdes der Foredrag hver Aften Kl. 20.

Lørdag Aften bortfalder Foredraget.

Søndag Morgen Kl. 8¹/₂ Prædiken og Fælleskommunion.

Søndag Aften Kl. 20 Slutningshøjtidelighed.

Mariakongregationen for Mænd i St. Ansgars Sogn. Medlemmerne overværer Andagten Torsdag d. 2. Nov. Kl. 20. Sammenkomst i Menighedssalen.

Ordруп. Mændenes Kongregation har Møde Mandag d. 30. Okt. Kl. 20. Bagefter Sammenkomst i Præstehuset.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEF »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 45.

Søndag den 5. November

1933

INDHOLD: Er Dogmer nødvendige? — Omkring Stænderstaten. — Besøg ved en Grav. — Jesus og hans »Broder«. — Ærkebiskop Dr. Fal-lize †. — Den nyeste Afladslegende. — Niels Bukh om den ungarske Katholicisme. — 34 Aar efter —. — Spørgsmaal til Læserne. — Fra Ho-vedstad og Provs. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Er Dogmer nødvendige?

En Rationalist, d. v. s. en, der har den fejlagtige Opfat-telse, at Gud overhovedet ikke har talt til os om, hvordan vi skal dyrke ham, og en Theolog af den kendte Klasse, som ganske uberettiget gør Religion til en ren og skær Følelsessag, har ikke Brug for Dogmer og vil derfor besvare det ovenfor stillede Spørgsmaal med: nej, de er ikke nødvendige.

Men betragter man Sagen ud fra vort katholske Standpunkt, saa kommer man til et helt andet Resultat. Vi maa nemlig hævde: Christi Kirke uden Dogmer er den rene Umulighed! Den kan ikke undvære dem, hvis den skal løse sin Opgave og være, hvad den efter Stifte-rens Vilje bør være.

Man behøver kun at tænke over, hvordan Dogmerne i Tidens Løb blev til. Fra to Sider kom Anledningen for Kirkens Læremyndighed til at udtale det, Gud har aaben-baret for os, i klart og bestemt formulerede Sætninger eller Dogmer. Næsten uafbrudt er nemlig vor Tro Genstand for Angreb fra den vantro Videnskabs eller falske Religioners Side. Denne Kamp tvinger den ene Gang den lærende Kirke

til præcist at udtale sig, om et eller andet Punkt hører til den Sandhedsskat, Christus gennem Apostlene har skænket Kirken (f. Eks. om Herrens hellige Moder Maria er fritaget for Arvesyndens Besmittelse eller ikke); en anden Gang om, hvordan et Skriftsted skal forstaas (f. Eks. »dette er mit Legeme, dette er mit Blod«); en tredje Gang skal det afgøres, hvordan man sprogligt set bedst udtrykker saa store Hemmeligheder som Trefoldigheden eller Væsensforvandlingen i Altrets helligste Sakramente.

Dette Arbejde gøres altsaa ved, at Kirken for de af Gud aabenbarede Trossandheder søger en uangribelig sproglig Form i Sætninger, som vi kalder Dogmer. Hvis dette ikke skete, vilde Kirken forsømme en af sine vigtigste Pligter, nemlig den at bevare, forsvare og forklare den Tro, som er Basis og Udgangspunkt for Menneskeslægtenes Genrejsning. Dogmerne er Aandens Sværd i Kampen mod Aandens Fjender.

Men der er endnu et andet Moment, der virker i samme Retning. Kirken er som bekendt ikke nogen død Bog eller lignende, men en levende Organisme, der skal vokse og udfolde sig. Saaledes er det Christi Vilje. Den aandelige Vækst i Erkendelse sker paa følgende Maade. Naar den kristne Lære bliver ført ud i det praktiske Liv, sker det Gang paa Gang, at skarpe Hoveder opdager nye Konsekvenser af Troens gamle Grundsætninger. Berøringen mellem det guddommelige og Livets brogede Mangfoldighed er Aarsagen dertil. Ogsaa i dette Tilfælde bliver de kirkelige Myndigheder nødt til at vaage og vejlede samt at sondre det gode Korn fra værdiløse Avner; de gør det ved at slaa de ny opdagede Sandheder fast i dogmatisk Formulering. Jo længere vi kommer ned i Tiden, desto mere ligner Kirkens Indsigt i Troens udtømmelige Indhold den modne Mands Opfattelse og aandelige Beherskelse af Tilværelsen. Saaдан skal det ogsaa være, efter hvad der læses hos Paulus: »Christus gjorde nogle til Apostle ... andre til Hyrder og Lærere. De skal fuldkommengøre de hellige (de troende) ..., saa Christi Legeme maa bygges op, til vi alle naar til Enhed i Troen og i Erkendelsen af Guds Søn, til fuldendt Manddom, til det Maal af Vækst, der faar hele Fylden af Christi Gavn.« Ef. 4, 11—13.

Ogsaa det katholske Fromhedsliv trænger til Dogmerne. Det kan kun udfolde sig paa en sund Maade, naar det suger Næring af den klare og sikre Sandheds Jordbund. Liturgien, Kirkeaaets Fester, Messeofret og Sakramenterne kan hverken forstaas eller blive til en gavnlig indre Oplevelse uden Troen paa de Dogmer, der danner deres Forudsætning. »Den retfærdige lever af Troen« gælder ogsaa her, hvad enten vi tænker paa vor fælles Gudsdyrkelse eller paa den private Fromhed. Dogmerne er det, der viser en Synder den sikre Vej til igen at finde Freden med Gud. Til Dogmerne maa ogsaa den ivrige holde sig som til en Lampe, der lyser paa et mørkt Sted, indtil Evighedens Dag bryder frem, baade naar han øver sig i betragtende Bøn eller tilbeder eller fremfører sine Ønsker for Gud i Hjertesuk. Det var det, Apostlen Paulus mente, da han skrev: »Mit nuværende Liv i Kødets er et Liv i Troen paa Guds Søn, som har elsket mig og ofret sig selv for mig.« Gal. 2, 20.

Uden at tale udførligere om Prædiken og Katekese eller om Vejledning af store og smaa i det indre Liv turde det være tilstrækkeligt paavist, hvor nødvendige Dogmerne er i Jesu Christi Religion. Bare vi samtidig husker, hvad Skriften siger om al jordisk Gudserkendelse og derfor ogsaa om Dogmerne: de giver kun en delvis og ufuldkommen Forstaaelse af det guddommelige. De er kun et Spejl, hvori vi ser Gud, og hvad der hører ham til, paa en gaadefuld Vis. Vi vandrer nemlig foreløbig i Tro, ikke i Beskuen.

F. K.

Omkring Stænderstaten.

Da den østrigske Forbundskansler Dr. Dollfuss ved det sidste Folkeforbundsmøde bekendte sig til Stænderforfatningen og de Idéer, som Pave Pius XI har lagt frem i sin store Encyklika »Quadragesimo anno« om de sociale Problemer, blev mange, som endnu ikke havde interesseret sig for den, opmærksomme paa den pavelige Rundskrivelse. Vi bringer nedenfor en Artikel, som i korte Træk skal vise, hvorledes Encyklikaen tænker sig det sociale Livs Genopbyggelse.

Pius XI skriver i »Quadragesimo anno«, at ingen maa være blind for Nødvendigheden af den hurtigst mulige Hjælp til en Verden, der er gaet ud af sine Fuger, og

Paven fremsætter ogsaa et Program om, hvordan denne Hjælp kan ydes. Han kræver en Nyordning baseret paa »Stænder«, d. v. s. Standsorganisationer. Lad os citere Ordlyden af den Passus, hvori Encyklikaen fremsætter sine opsigtvækkende Tanker:

»Hvad Staten og hver god Borger fremfor alt bør have for Øje, er, at Klasse modsætninger overvindes, og at Klassekampene forsvinder, og at fremme en Ordning efter »Stænder« (Ordet »Stænder« maa her forstås som »Standsorganisationer«), der lever og virker i Samdrægtighed. At kalde »Stænderne« til Live igen maa være det Maal, som Socialpolitikerne nødvendigvis maa stræbe hen imod. Faktisk hersker jo endnu stadig naturstridige og derfor usikre og urolige Tilstande i det menneskelige Samfund, fordi det er bygget op paa »Klasser« med modsatte Interesser; og hvor Interesserne er modsatte, staar Klasserne stejle over for hinanden og er tilbøjelige til indbyrdes Strid.«

Vil man forstå Pavens Krav om en social Fornyelse med Stænderne som Grundlag, maa man først være klar over, hvad Staten er efter kristelig Opfattelse. Man maa kende Samfundets nuværende Struktur, bygget op, som det er, paa Klasse modsætninger og lidende under de deraf opstaaede Konflikter, som man ad forskellige Veje søger at løse; og endelig maa det staa klart, hvad Encyklikaen forstaar ved en Stænderforfatning.

Den kristne Samfundslære ser i Staten en af Gud villet Indretning, som dog ikke er noget i sig selv guddommeligt; den hedenske Opfattelse, der laa til Grund for det gamle romerske eller græske Statsideal og delvis ogsaa præger Statslæren i vore Dage, en Opfattelse, som tilkender Staten nærmest Forsynets Rolle og tillader, at den lægger sin almægtige Haand paa alle Livsytringer, kan ikke forenes med kristne Tanker. Kristendommen anerkender, at Statsmagten kommer alene og til sidst fra Gud, og forlanger, at Formaalet med dens Udøvelse er Samfundets Vel, hvorved der samtidig sættes Grænser for Statsmagtens Udøvelse. Thi ved Samfundets Vel forstaar man alle de Betingelser, som skal være til Stede, for at alle Statens Medlemmer frit og selvstændigt kan opnaa deres sande jordiske Lykke.

Hvad Klasseinddelingen i Samfundet angaar, maa den føres tilbage til en Række menneskelige Fornødenheder, som ingen kan undvære. Mennesket har visse Behov, som skal dækkes, og Fremstillingen af disse nødvendige Ting: Huse, Mad, Klæder o. s. v. beslaglægger en meget stor Del af dets Levetid. I Fremstillingsprocessen staar nu to Parter overfor hinanden, hvoraf den ene ejer Produktionsmidlerne, men skal købe Arbejdskraft, og den anden nødvendigvis skal sælge sin Arbejdskraft, men har intet Produktionsmiddel. Begge Parter mødes paa Arbejdsmarkedet, hvor den ene helst vil købe Arbejdskraften saa billigt som muligt, medens den anden helst vil stille den til Disposition saa dyrt som muligt og for den kortest mulige Tid. Der opstaar altsaa let en Gnidning, ja en Klassekamp mellem Arbejdsgiver og Arbejder om Arbejds-løn og Arbejdstid.

I Skemaform kan dette udtrykkes saaledes:

<u>Arbejdsgivere:</u>	<u>Arbejdere:</u>
Mester	Svend
Købmand	Bogholder
Dommer	Kopist
Gaardejer	Malkepige
Generaldirektør	Sporskifter

Det, der holder Arbejdsgiverne sammen, er den fælles formodede Interesse i at købe Arbejdet saa billigt som muligt pr. produceret Enhed, og den anden Part søger at sælge sit Arbejde saa dyrt som muligt og danner derved en Klasse. Begge søger at opnaa den politiske Magt i Landet, for at Lovgivningsmagten kan beskytte vundne Fordele.

Om egentligt Samarbejde mellem de to Parter kan der ikke være Tale, idet der altid vil være en i gunstigste Tilfælde latent Interessekonflikt til Stede.

Alle sociale Theorier, som opstilles i vor Tid, gaar derfor ud paa at ændre disse Forhold. Af Forsøg i den Retning maa især nævnes Marxismen og Fascismen.

1. **Marxismen**, som den gennemføres i Rusland, vil løse Problemet, idet den helt afskaffer Arbejdsgiverstanden og sætter Staten ind i Stedet. Vort Skema kommer altsaa til at se saaledes ud:

Arbejdsgivere:	Arbejdere:
Staten	Svend Bogholder Kopist Malkepige Sporskifter

Staten bliver derved »Udbytter« i Stedet for Arbejdsgiverne.

2. **Fascismen**, som den findes i Italien og mere eller mindre efterlignes i andre Lande, gaar en anden Vej. Den tvinger Arbejdere og Arbejdsgivere ind i Fagforeninger, hvis Repræsentanter staar under en Regeringskommisær. Skemaet kommer til at se saaledes ud:

Staten	
Arbejdsgivere:	Arbejdere:
Mester Købmand Dommer Gaardejer Købmand	Svend Bogholder Kopist Malkepige Sporskifter

Fagforeningerne staar da under Statens Diktatur og mister Bevægelsesfrihed. Staten kan altsaa tvinge Fagforeningerne til at tjene Statsformaal. Vejen er aaben for Op-hævelse af Foreningsfrihed og personligt Ansvar, Bureaukrati og russiske Tilstande. Kort sagt, denne Theori ophæver ikke Modsætningen mellem Klasserne, men gør dem permanent paa statsligt Grundlag.

»**Quadragesimo anno**« ser en Løsning af Spørgsmaalet, der til Resultat har et endrægtigt Samarbejde inden for hver Stand og imellem Stænderne ud over Landegrænserne, modsat den nuværende Klassekamp. Denne Stænderordning hviler paa følgende Grundtanker: Stænderne er en ganske naturlig og organisk Samfundsdannelse, ligesom Folk, der bor samlede paa eet Sted, danner en Kommune o. l. Hver Stand omfatter samtlige i samme Erhverv beskæftigede Personer. Ordningen gaar saaledes paa tværs af Klasse- delingen. Hver Stand er en selvstyrende, juridisk Person med Øvrighedsmyndighed over sine Medlemmer. Formaalet med Stænderdannelsen er, at samtlige Stænder skal arbejde for hele Samfundets Vel i saa høj Grad som muligt. Inden

for hver Stand kan man danne Foreninger til at varetage Undergruppernes Interesser: Fagforeninger, Arbejdsgiverforeninger o. l. Vort Skema kommer altsaa til at se saaledes ud:

Staten:	Stænderne som Indehavere af den af Staten udstykkede Magt indenfor hvert Erhverv:	Medlemmer af Stænderne:	Stændernes Hovedopgave:
Indehaver af Samfundets hele Magt- fyldte.	Haandværket	Mestre, Svende	Samarbejde til det fælles Bedste i saa høj Grad som muligt.
	Handelen	Købmænd, Bogholdere	
	Industrien	Fabrikejere, Arbejdere	
	Landbruget	Bønder, Malkepiger	
	Trafikken	Generaldirekt., Sporskiftere	
	Retsvæsen	Dommere, Kopister	

Man behøver ikke at være bange for, at man synker tilbage til Middelalderens Erhvervsforhold. En klar og praktisk Erkendelse af Ordningens Formaals vil umuliggøre det.

Muligheden for Gennemførelsen af »Quadragesimo anno«s Forslag beror udelukkende paa det enkelte Menneskes og dermed ogsaa paa Samfundets religiøse og moralske Standard. Kun en kristen Stat bestaaende af ægte Kristne kan virkeliggøre en saadan Standsordning i Samdrægtighed, Retfærdighed og Kærlighed.

Lad os derfor slutte med Pius XI's Ord i »Quadragesimo anno«, hvor Paven, efter at have klarlagt det korporative Systems Organisation og Værdi, til sidst henviser til Moralens Fornyelse:

»En Fornyelse af den sociale Orden og ideelle Tilstande i den, saaledes som Vi har gjort Rede for det, vil dog naturligvis aldrig kunne blive til Virkelighed uden en Reform af hele Moralens. Det lærer selve Historien paa indlysende Maade. Der har nemlig en Gang eksisteret en social Orden, der ganske vist ikke i enhver Henseende var fuldkommen mønsterværdig, men dog nogenlunde svarede til Tidernes Krav og til, hvad Fornuften med Rette maa forlange. At denne Samfundsorden forlængst er gaaet til Grunde, skete ikke, fordi den ikke ved Udvikling havde kunnet lempe sig efter nye Tidens Vilkaar og Behov eller udvide sine Rammer, men fordi Menneskene i deres Snæversind og Egoisme vægrede sig ved at skaffe Raaderum for den tiltagende Befolkning, eller fordi de lod sig lokke af en falsk Friheds Drømmebillede

og andre Vildfarelser og derfor ikke vilde bøje sig under nogen som helst Autoritet, men forsøgte at unddrage sig ethvert Baand og enhver Lydighedspligt.«
Ved »Kjole«.

Besøg ved en Grav.

Syv Stæder strides om at være Columbus' Fødeby, H. C. Andersen synes at have haft flere Barndomshjem i Odense, i Palæstina vises de berømteste Pladser ofte paa to eller flere forskellige Steder.

Mennesket har en naturlig Hang til Valfart. Har vi æret og beundret en Personlighed, som har haft afgørende Betydning for os, er det os en naturlig Trang at opsøge Fødehuset, Dødsværelset, Musæet med den Stores Klæder og Ejendele, og hans personlige Haandskrift gør dybt Indtryk paa os — vi vilde gerne eje en Autograf eller en Relikvie, et haandgribeligt og personligt Minde. Dette har ogsaa haft og har stadig sin Gyldighed i det religiøse.

De hellige Steder i Palæstina, Blækklassen paa Wartburg, Petri Grav i Rom, Assisis tredobbelte Kirke og Katakomberne er Vidnesbyrd derom.

Den, der søger Benedikt af Nurcias Grav og hellige Relikvier, staar over for to Adresser: Nogle siger, at han hviler under Højaltet paa Monte Cassino, andre, at han skal søges paa Frankrigs Grund. Den nyere Benediktus-Forskning har imidlertid afgjort Spørgsmaalet: han hviler nogle Timer fra Orléans, i Basilikaen i Fleury-sur-Loire, eller som den nu hedder, Saint-Benoît-sur-Loire.

Men hvordan hans Rester kom did, kan synes sært; Historien derom er en hel Roman.

* * *

Vi ved fra Gregor den Stores Benediktus-Biografi (Lib. Dial. II), at Benedikt og hans Søster Scholastika blev jordede i samme Grav paa Monte Cassino omkring Aar 550-555. Og vi ved, at der forblev deres Ben, selv efter at Longobarderne havde hærget Bjerg og Bygd og Klostre i 580. Vi ved ogsaa, at Monte Cassino derefter laa øde hen;

kun omstrefjende Hyrder og »simple Folk« slog sig ned i Ruinerne (siger Gregor). Munkene, som med Nød og næppe havde reddet Livet, var flygtet til Rom, hvor Paven gav dem Bolig i Lateranet; det eneste, de havde faaet med sig, var Benedikts Haandskrift til »Munke-Reglen« og Brødvægten og Vinmaalet for den daglige Ration — Beviserne for deres Pligter og deres Rettigheder.

Saa sover St. Bendt da sin Helgensøvn under sit Klosters Ruiner — uforstyrret i halvandet Aarhundrede.

Basilikaen St. Benoît-sur-Loire,
hvor Benedikt af Nurcia hviler siden 703.

Men oppe i Gallien gik hans Munkeregel sin Sejrs gang; det ene Kloster efter det andet antog den. I Klostret i Floriacum (vort Fleury), som fulgte Munke-Patriarkens Regel, herskede omkring Aaret 700 en Abbed ved Navn Mommolus.

Han havde hørt om *vasta solitudo*, det store Øde paa Cassino, og han fik Sind til at drage Benedikt ind i en virkelig Dyrkelse blandt Munke og Pilegrimme, og han besluttede at hente hans Ben fra den ukendte og ubemærkede Grav paa Cassino, for af sin Basilika at skabe ham et værdigt Mausoleum. Selv turde han ikke foretage Færd; der var for mange Abbeder og Bisper paa Togt efter

berømte Relikvier i de Dage, hans Person vilde blot vække Opmærksomhed i Italien, og det vilde ikke lykkes at faa den kostbare Kontrabande ud af Landet. Derfor sendte han en Ekspedition af sine Munke under Ledelse af Aigulf, og til den sluttede sig Mænd fra Mons, som var ude i samme Ærinde.

Om Færden og dens Held ved vi fra to Dokumenter.

Oprindelig maatte man plukke Historien ud af en med de usandsynligste Legender overbroderet Beretning af Munken Adrevald, men i 1685 fandt den lærde Benediktiner Mabillon det saakaldte »anonyme Manuskript fra St. Emmeran«, der indeholder den samme Historie, sobert fortalt, uden Tilsætning af Legender.

Ekspeditionen naar Cassino, hvor de bestikker en Bonde til at være Fører op ad Bjerget til Klosters Ruiner. Man graver og leder, og endelig finder Ekspeditionens Kok Graven, hvis Beskrivelse svarer nøje til, hvad vi ved om »formæ«, italiske Grave fra VI Aarh.

Man aabner Stenkassen og finder Søkendeparrets Skeletter i Støv og muldne Rester af Klæder. Forsigtigt tvætter man Knoglerne og svøber dem — hvert Skelet for sig — i dertil medbragte fine Linklæder, læsser dem paa Muldyrene og drager bort ved Nattetide, uden at Egnens Folk opdager det fromme Rov. Tilbage i Graven lader man kun de muldne Rester og nogle mindre og mindre let transportable Knogler.

Saa gaar Færden atter til Gallien, hvor Folkene fra Mons faar deres Part af Byttet — medens Hovedparten føres i Triumf til Klostret —. Legenden vil, at hin Julidag i 703 sprang alle Træer i Loiredalen ud i Blomst.

Da Monte Cassino atter blev beboet af Munke under Abbed Petronax fra Brescia, fik disse til Skænk af Pave Zakarias, der ærede Benedikt og havde oversat Gregors Benediktus-Biografi til Græsk, Haandskriftet til Munke-Reglen, Brødvægten og Vinmaalet, der skulde tjene dem til en Slags Erektions-Patent som sande Efterfølgere af Benedikt og hans Kuld Munke paa Cassino.

Det siger sig selv — naar man kender hine Tidens Tankegang — at det bed dem i Sindet ikke længere at eje ogsaa Benedikts jordiske Rester.

Saa greb man til uheldige Udveje. Man fabrikerede en Række Dokumenter, der skulde bevise, at Patriarken for alle Vesterledens Munke virkelig hviler sine Ben i Cassinos Krypt. Disse Dokumenter er nutildags af alle virkelige Forskere erkendt som fromme Falsknerier. Og de stemmer endda ikke overens; nogle af dem vil, at han aldrig er ført bort, andre, at han atter er ført tilbage. Men hans Bortførelse til Frankrig bevidnes ydermere af, at baade Frankrigs, Tysklands, Englands og Irlands Klostre før Udgangen af VIII Aarh. paa 11. Juli fejrede *Translatio*, Benedikts Overførelse. — Ansgar har kendt Festen, der i IX Aarh. fejredes i Corbie. Munkene i Fleury gemte de helige Rester i Krypten under St. Peders Basilika — en Grav-læggelse, der minder om den siden IV Aarh. i Rom brugte: at nedlægge Relikvierne i en *confessio*, der var forsynet med Gitter eller Glugger, saa Munkene og de Troende kunde se Graven. Siden da har Klostrrets Kronist ført nøje Bog over de Smaarelikvier, der er optagne af Skrinet og skænkede til Kirker, Klostre eller Privatpersoner — destoværre i altfor stort et Antal.

I XIII Aarh. stod Skrinet fremme til Beskuelse for de andægtige, og i XVII Aarh., under Religionskrigene, gemte man det godt for Hugenotternes Vrede, der andetsteds havde adspredt bl. a. St. Bonaventuras Rester.

Opbevaringen skete stadig i en arme Trækasse med faa og fattige Dekorationer. Denne lod en Abbed i 1656 erstatte af et forgyldt Sølvskrin, der vejede 388 Sølvmark og var forarbejdet i Tidens Smag som et »cabinet« med Søjler, Statuetter og Dikkedarer.

I 1663 satte man Relikvariet ind i et barokt »Mausoleum« af sort og hvidt Marmor, der imidlertid snart forfaldt.

Revolutionen stjal Skrinet, der blev brækket i Stykker og solgt -- men Trækassen forblev urørt. Det barokke Alter blev nedbrudt og solgt (Rester af det købtes i 1918 tilbage og blev opstillet som Monument for de Faldne; som saadant henstaar det i højre Sideskab). Relikvierne henlaa fra Revolutionen til 1881 i en Trækasse, fra 1881 til 1889 i et Relikvarium af Krystal og Glas, og i 1890 blev de overført til deres nuværende Skrin af forgyldt Sølv og Emalje og paany hensat i Krypten.

Dokumentationen for hver Etappe i deres skiftende Skæbne er fuldstændig; hver Gang Seglene har været brudt, og Kisten atter blev forsegleet, er der optaget Protokol med Vidner. Antallet af Knogler passer med de ældre Dokumenter og med Bevislighederne for bortskænkede Fragmenter.

Den sidste officielle Konstatation skete i 1852; den viser, at de i 1881 nedlagte Knogler, der i 1890 fik deres endelige Plads, virkelig er de jordiske Rester af ham, *»hvem Kirken og Historien stor og hellig har benævnet«*. (Paludan Müller.)

Der skal blot tilføjes, at trods alle Opfordringer har Monte Cassino ikke været at formaa til at aabne Graven for en Konstatation, der jo blot vil vise, at den er tom.

(Fortsættes.) P. Schindler.

Jesus og hans „Broder“.

Som Indledning til sine Bibeltimer over Jacobs Brev i Roskilde den 4. Oktober gav Domprovst Skovgaard-Petersen en Karakteristik af Brevets Forfatter og kom ogsaa ind paa Spørgsmaalet: *»Hvad var det for en Jacob, der skrev dette Brev«*. Han afviser som mulig Forfatter Jacob den Ældre og Alfæus' Søn, den Yngre, som vi betragter som Brevets Forfatter, og nævner en tredje Jacob, som Vor Herre Jesu Christi Broder. Derefter hed det i Følge *»Roskilde Dagblad«* af 5. Oktober:

»Katholikerne siger, at Jesu Christi Broder — og for Resten havde han ogsaa Søstre — var Børn af Josef i et tidligere Ægteskab. Men der er nu ingen Tvivl om, at de har været Børn af Josef og Maria. Jesus var Undtagelsen, Guds Søn. Men der staar om Jomfru Maria Julenat, at hun svøbte sin Søn, den førstefødte. Hvorfor skulde man skrive det, hvis hun ikke fik flere Børn.«

Derpaa svarede Pater A. Menzinger i et Indlæg, som blev optaget i *»Roskilde Dagblad«* den 12. Oktober. Meget træffende hedder det her:

»Hvis man ikke maa skrive dette uden at tænke paa andre Børn af samme Moderskød, maa man vist heller ikke sige, at en Moder døde efter sit første Barns Fødsel. Desuden er »den førstefødte« efter Biblens Sprogbrug mere end en Talværdi, et Num-

mer. Det er et juridisk Udtryk og har et ganske bestemt, positivt Indhold: »Helliget til Herren«, — der staar ved Magt, og som der er Mening i uden Hensyn til, om der er andre Børn eller ikke.

Skal der endelig hos Lukas 2, 7 underforstaas andre, senere fødte Børn, maa vi ikke tænke paa kødelige Brødre, men paa Brødre i aandelig Forstand. Denne førstefødte er jo ikke blot Marias førstefødte, men frem for alt Faderens førstefødte. Det hedder derfor betegnende — ikke »hun fødte sin førstefødte Søn«, men »sin Søn, den førstefødte« — det evige Liv, som er født til denne Verden, som af sin Livsfylde meddeler til Menneskene og giver alle, som modtager ham, Magt til at blive Guds Børn — altsaa Jesu, den førstefødtes Brødre. Kaldes ikke Jesus, da han sender Maria Magdalena med Opstandelsesbudskabet til Disciplene, disse for sine Brødre (Joh. 20, 17)? Og betegner ikke Apostelen Paulus Jesus som »den førstefødte blandt inange Brødre« (Rom. 8, 28)?«

Ganske umotiveret tillægger Domprovsten nu Pateren den Opfattelse, »at Jesus ikke er Søn af Josef og Maria, men at Josef, da han blev trolovet med Maria, har været Enkemand med mindst 6 Børn!«, og Pateren blev nødt til at indsende en Berigtigelse, som »Roskilde Dagblad« dog ikke vilde optage, hvorfor vi aftrykker den her, saa meget mere, som den indeholder Oplysninger, som fortjener at kendes af flere. P. Menzinger skriver:

»Jeg har hverken direkte eller indirekte sagt, at jeg mener, »at Josef, da han blev trolovet med Maria, har været Enkemand med mindst 6 Børn!« At jeg ikke er af denne Mening turde fremgaa af selve mit Indlæg, hvor jeg udtrykkelig skrev, at Skriftens Oplysninger er alt for tilfældige og ufuldstændige til at kunne tjene som Udgangspunkt for nærmere at bestemme Jesu-Brødrenes Slægtsskabsforhold. At Josef var Enkemand og havde Børn af et tidligere Ægteskab, er heller ikke, som Domprovsten synes at antage (Se »Roskilde Dagblad«, den 5. Oktober), den gængse Opfattelse blandt Katholikerne. Ganske vist var der i Oldkirken nogle Apokryfer og flere kirkelige Forfattere, der hyldede denne Anskuelse. Hieronymus († 420) fik den udryddet, men den dukkede op igen i det 12. Aarhundrede. I den nyere Tid har den ingen Tilhængere mere. Naar den katholske Tradition, navnlig i den kirkelige Kunst, gerne gør Josef til en ældre Mand — et fransk Digt fra det 14.—

15. Aarhundrede lader Josef være 200 Aar gammel! — er Tendensen næppe den at udtrykke, at Josef var Enkemand; man ønsker kun paa det kraftigste at understrege Marias vedvarende Jomfruelighed. En Hymne i et nordisk (svensk) Josefs-Officium (Timebønner) fra 1479 bruger Udtrykket *senex expert libidinis.*«

A. Menzinger, S. J.

Ærkebiskop Dr. Fallize †.

Den 23. Oktober henved Kl. 19 døde Titularærkebiskop, fhv. Apostolisk Vikar i Norge, Dr. Johannes Olav Fallize i Alderdomshjemmet Zithakloster i Byen Luxemburg, næsten

Ærkebiskop Dr. Fallize.

89 Aar gammel. Msgr. Fallize blev født den 9. November 1844 i Bettingen ved Harlingen i Storhertugdømmet Luxemburgs nordlige Del. Sin Præsteuddannelse fik han ved Germanikum i Rom, og senere virkede han i forskellige Stillinger i sit Fædreland, bl. a. som Redaktør af 'Luxemburger Sonntagsblatt'. Senere grundlagde han i Kampen for Kirken et eget Blad, 'Volksblatt', og blev valgt ind i Kammeret. Ganske uventet blev han i 1887 kaldt til Pionerarbejde i den norske Mission. Lydigt fulgte han Pavens Bestemmelse, endskønt en Omplantning til saa barskt et Klima var et stort Offer for ham paa Grund af hans Konstitution. Ved Kirkeomvæltningen i det 16. Aarhundrede var Katholicismen i Norge blevet omtrent helt udryddet, men paa de fattige Ruiner begyndte han med fremragende Dygtighed sit Genrejsningsarbejde, for hvilket han høstede baade

Kirke- og Statsmyndighedernes udelte Anerkendelse. Han var en af de første, som gennem sine lødige Artikler henledte Folks Opmærksomhed paa den norske Naturs Skønhed, og mange Turister førte han til Landet gennem disse Artikler. Han beherskede Tysk, Fransk og Norsk til Fuldkommenhed og forfattede talrige dels religiøse, dels underholdende Artikler og Fortællinger paa disse Sprog. Ogsaa latinske Arbejder foreligger der fra hans flittige Pen. I 35

Aar virkede han utrættet i Norge. Først i 1922 trak han sig tilbage fra sit Embede, og i 1924 tog han Ophold i sin Fødeegn i Luxemburg, hvor kærlige Søstre omhyggeligt plejede ham de sidste 9 Aar, i hvilke han led meget af Gigt og Alderdomsbesværigheder.

Da Biskop Fallize i 1922 nedlagde Hyrdestaven, skrev St. Olavs daværende Redaktør, Pastor Kjelstrup bl. a.:

»Som den første retmæssig viede Biskop i Norge efter Reformationen vil Monsignor Fallize for altid have sikret sig et Eftermæle i Missionens Historie. Som Organisator af Rang har han desuden givet den norske Mission en mønsterværdig Ordning og Fasthed Under en stadig Kamp med økonomiske Vanskeligheder har han ikke alene formaaet at underholde de bestaaende Stationer, men tillige at oprette en hel Del nye.«

Og St. Olavs sidst udkomne Nummer genoptrykker det Digt, som Pastor Kjelstrup dengang skrev til Afskeden. Vi citerer deraf to Vers:

<i>En Førerstilling vor Gud dig gav,</i>	<i>Du elsked' Norge som Søn sin Mor,</i>
<i>Hans Kirkeskude at bjerge,</i>	<i>Dit store Maal var at samle</i>
<i>I Mulm og Taage og stormgraat Hav</i>	<i>Dit Folk ved Sandhedens gyldne Ord</i>
<i>Sankt Olavs-Mærket at væрге.</i>	<i>I Moderkirken, den gamle.</i>
<i>I Storm og Stille, Braad og Brand</i>	<i>Fra Finmarkskystens Fly og Fjeld,</i>
<i>Du stod med stærke Hænder</i>	<i>Fra Sørlands Skær og Strande</i>
<i>Og greb om Roret som en Mand,</i>	<i>Dér toner nu: „Farvel, Farvel!“</i>
<i>Der aldrig Frygten kender.</i>	<i>Som Bølgebrus om Lande.</i>

R. I. P.

Den nyeste Afladslegende.

En Bekendt viser mig det lige udkomne 1. Bind af »Illustreret Dansk Konversationsleksikon«, og jeg slaar selvfølgelig straks op paa Artiklen »Aflad« for at høre, paa hvilke Strengede det nye Værk spiller og maaske endnu kommer til at spille i religiøs-konfessionel Henseende. Med stor Tilfredshed læses Artiklens første Linie, som lover at ville fremstille den »nugældende officielt romersk-katholske Lære« om Afladen, men i næste Øjeblik griber jeg mig til Hovedet og spørger: er det muligt, at et moderne Leksikon præsenterer som katholsk Lære, hvad hvert Katekismusbarn kunde afvise som ikke katholsk?

Bruger vi for stærke Ord? Vore Læsere kan selv dømme. I den halvanden Spalte lange Artikel staar f. Eks. Sætninger som:

»Enhver Synd fører efter romersk Opfattelse baade evig og timelig Straf med sig.«

»To Aars A. betyder Eftergivelse af Straffe, til hvis Afsoning der vil medgaa to Aar her eller i Skærsilden.«

»Læren om Afladen, som gaar tilbage til Middelalderen. . . .«

Ikke den strengeste Bodsprædikant har endnu paastaet, at enhver Synd ogsaa fører evig Straf, altsaa Helvedes Straf, med sig; aldrig har en Katekismus sagt, at to Aars Aflad kan fritage for to Aars Lidelser i Skærsilden; Læren om Afladen gaar paa dette Punkt netop tilbage til Oldkirken, idet Beregningen i bestemte Tidsrum stammer fra hine Tidens Bodsøvelser. Alt dette ved man, naar man har læst sin Katekismus; kan et Konversationsleksikon saa være bekendt at betegne saa splintrende gale Oplysninger som »officiel romersk-katholsk Lære«?

Hvem kan være tjent med saadanne Oplysninger? Sikkert ikke den katholske Kirke, Verdens største religiøse Samfund, som igen ser en af sine Lærdomme forvrænget og misforstaaet. Heller ikke Folkekirken; thi ingen Læser vil blive henrykt, naar han eventuelt i en Diskussion, stolende paa sit Leksikon, forsvarer en Mening, som han bagefter maa gøre en Undskyldning for! Og mindst af alt er Leksikonet selv tjent med at faa et Præg af Tendens og Upaalidelighed over sig. I Tyskland har Brockhaus efter Verdenskrigen paa ny udgivet sit kendte Leksikon og lagt største Vægt paa at være korrekt, ogsaa i Gengivelsen af katholske Anskuelser og Troslæren; man valgte Fagmænd ogsaa til katholske Emner, og paaførte derved selv Herders Leksika en skarp Konkurrence. Ogsaa engelske Leksika har gjort det samme.

Kravet om en objektiv og paalidelig Fremstilling maa derfor ogsaa stilles til dette nye danske Leksikon. Allerede det første Bind viser klart, hvad det kan føre til, naar Fagmanden ikke tages med paa Raad, og vi vil for Værkets egen Skyld haabe, at man i Fremtiden ogsaa paa det religiøse Omraade stræber efter den Korrekthed og videnskabelige Lødighed, som er ganske selvfølgelig, naar det gælder f. Eks. Fysik og Kemi.

Niels Bukh om den ungarske Katholicisme.

I »Berlingske Aften« af 28. Oktober omtaler N. B. Forholdene i Ungarn og siger bl. a. om Ungarns Katholiker:

»Endvidere forlød det, at Katholikerne, der er Indehavere af Statsstyrelsen, nærmest synes at holde Folket nede paa et Lavmaal af Viden.«

Enhver, der sidder inde med en lille Smule Kendskab til Forholdene i Ungarn, kan kun smile ad dette saa tro-skyldigt optagne og kritikløst kolporterede Forlydende, som stiller Tingene paa Hovedet. Sandheden er nemlig, at Katholikerne netop ikke er Indehavere af Statsstyrelsen, skønt de udgør langt den største Del af Landets Befolkning. Den statistiske Opgørelse over Folketællingen i 1930, som udkom i Januar 1933, opgiver, at 67,2 % af Ungarns Befolkning hører til den katolske Kirke, Calvinisterne tæller 20,9 % og Lutheranerne kun 6,2 %, ikke meget mere end Ungarns Jøder, som beregnes til over 5 %. Til Trods for, at $\frac{2}{3}$ af Folket er katolske, har de dog langt fra den politiske Indflydelse paa Statsstyrelsen, som de burde have. Rigsforstanderen, Viceadmiral Hothy, er saaledes Calvinist, Ministerpræsident Gömbös er Lutheraner, og mindst Halvdelen af alle Ministre er Protestanter. Ogsaa den fhv. Ministerpræsident, Grev Bethlen, der gennem 10 Aar stod i Spidsen for Regeringen, var Calvinist. Noget lignende gælder Sæmmensætningen af Landets øvrige høje Embedsmænd. Vi vil derfor henstille til N. B. altid nøje at undersøge, hvor det er, et »Lavmaal af Viden« findes, og ikke at udbrede løse Rygter, som er i saa aaben Modstrid med Sandheden.

34 Aar efter —

At Skriftemaalets Afskaffelse ved Reformationens Indførelse var en skæbnesvanger Handling, der endnu svier haardt, synes nu ogsaa nogle af vore protestantiske Gejstlige at faa Øjnene op for. Man begynder at tale om Indførelse af Skriftemaal i Folkekirken, noget af den Slags »Papisteri«, som man ellers troede de lutherske Theologer var højt hævet over.

Det er i denne Forbindelse interessant at se lidt om, hvordan Stillingen var i Tiden efter »Reformationen«, da saa mange af Guds Naademidler, og deriblandt Skriftemaalet, blev forkastet. Et lille Glimt gives der i en Fortale til en Udgave af »Luthers Huspostiller«, som i 1564 oversattes af en Peder Tidemand. I denne Fortale skriver Peder Tidemand bl. a. (1564 betegnes som 34 Aar efter, »Evangelium kom op i Danmark, men det var kun 28 Aar efter Reformationen):

»Derfore see vi og, at alle Synder formere sig og ere nu i disse 34 Aar siden, Evangelium kom op i Danmark, paa det højeste, meget mere, end de vare nogen Tid tilforn. Fordi at siden Danmark blev Dan-

mark, brugtes der aldrig saadanne grove Laster som paa denne Dag; thi Gerrighed, Aager, Ukyskhed, Blodskam, Fraadseri, Drukkenskab, Bander, Formaledidelser, have paa det næste Overhaand hos den menige Mand med mange andre svare Synder, hvilket vi af daglig Forfarenhed ikke kunne benegte, at det saa er, den Stund vi have haft Evangelium, ligesom Djævelen havde besat Menneskene.

Det er den Taknemlighed, der vi bevise Gud for sine store Velgjerninger, at han befriede os fra Pavens Vildfarelse og Forbindelse . . .«

Saavidt den gode Peder Tidemand, der dog glemte at søge Aarsagen til Tidens Fordærv, hvor den var at finde: Foragten for Guds Kirke og dens Naademidler.

Jens Jyde.

Spørgsmaal til Læserne.

Som vore Læsere ved, er der en Bevægelse fremme, som ønsker at ændre Tiltaleformen for Kvinderne, saaledes at alle Kvinder, uanset om de er gifte eller ugifte, benævnes Frue. En Redaktør vil ofte være i Tvivl om, hvorvidt han skal slutte sig til en saadan Retning eller afvise den for sit Blads Vedkommende. Da kan det være fristende at henvende sig til Læsere og Læserinder og spørge dem om deres Mening. Vi vil derfor aabne en Enquête og beder vore Læsere besvare følgende Spørgsmaal: Ønsker De, at »Nordisk Ugeblad« akcepterer Fruenavnet for ugifte Kvinder? Og hvorfor eller hvorfor ikke? Besvarelserne skulde ikke være længere end højst 10 Spaltelinier og sendes til Redaktionen. Anonyme Indsendelser modtages ikke; Navnet maa i det mindste opgives for Redaktionen.

Fra Hovedstad og Provins

København. A. C. Ved Mødet den 18. Oktober holdtes et Foredrag om Søren Kierkegaard af Pastor Schindler. Med en Subjektivitet, som harmonerede udmærket med selve Emnet, holdt Pastoren Søren Kierkegaard op som et Spejl for Samvittighedens Øje, medens han skildrede hans religiøse Liv, som det bestemtes dels af den livslange Dialog mellem Angst og Tro, Spørgsmaalet: Skyldig — ikke

skyldig, over for den evige, uforanderlige Gud, som ubetinget, under alle Omstændigheder har Ret, og dels af hans Kamp med Folkekirken og den almene Kristendom. Paa Grund af Kierkegaards Tungsind — den knugende Bevidsthed af Skyld overfor Gud, den uforanderlige, som altid har Ret — blev Kristendommen for ham en Lidelse; han følte sig som »Ypperstepræst i de religiøst ulykkeligens Menighed« og grebes følgelig af Harme ved Synet af den almindelige »Kristenhed«, for hvem Religionen fortrinsvis blev et Middel til Nydelse. Paa denne Vis dreves han ligesom en Tertullian eller Hieronymus ud af Menigheden og ind i en subjektiv Religiøsitet, hvor egentlig kun Gud og han er til. I denne Stilling blev han den skarpe Diamant, der ridsede Spottens og Fordømmelsens Skrift i »Kristenheden«s matte Glas, en Skrift, der i Respekt for det guddommelige maalte og vejede Ord og Udtryk paa Gram og Centimeter, et Sprog, der endnu for os staar som det store Forbillede. Han søgte Gud dér, hvor en Protestant tør vente at finde ham, i Evangeliet, og saa det som sin Opgave at være »Kristendommens Revisor«.

Den efterfølgende Diskussion drejede sig hovedsagelig om Kierkegaards Foragt for Kristendommens »Formler« og Apologetik. Hr. Lærer Kiærulff hævdede, at Formlerne var nødvendige for de fleste; thi det drejede sig her i Livet om at vide, hvorledes man skulde handle, og hvorved man syndede i de konkrete Tilfælde. I øvrigt syntes Kierkegaards Religiøsitet mere gammeltestamentlig, og Christus traadte i altfor høj Grad tilbage for en overvejende Arbejden med Gudsbebet. Og saa længe der gaves Mennesker, der rejste Indvendinger mod Kristendommen, maatte disse ogsaa gendrives paa menneskelig Vis.

I Tidens Løb faldt Talen paa mange Misforhold i det katholske Fromhedsliv, hvor den enkle Lære og den fint opbyggede Liturgi forvirredes og skæmmedes af meget unyttigt og skadeligt Dingel-Dangel.

P. R.

— — Alt for mange af vore Trosfæller skænker ikke til daglig Brug **Jesu Barndoms Forening** en Tanke — aner daarligt nok, at den eksisterer. Og saa er Sandheden dog den, at denne verdensomspændende Forening arbejder støt og ihærdigt i det stille, i det smaa og — blandt de smaa.

Den 22. ds. vovede J. B. F. sig imidlertid frem for Offentligheden, dels for at gøre opmærksom paa sin Eksistens, dels for at samle lidt Penge til sit store Arbejde i Hedningemissionens Tjeneste. De mindre Elever i St. Knuds Skole opførte et lille Skuespil »Drengen fra Libanon«. Forinden var der en lille orienterende Indledning, hvor et Par Drengene paa en virkelig siks og fornøjelig Maade fra Scenen fortalte om, hvordan J. B. F. virker. Imponerende

var det at høre, at saa smaa Bække kan blive til saa stor en Aa.

»Drengen fra Libanon« fortæller om de Kristnes Trængsler under de sidste Kristenforfølgelser i Libanon i 1860.

De flinke smaa Skuespillere gik med Liv og Lyst til Opgaven, og Tilskuerne — der var fuldt Hus — klappede begejstret. Der kom helt godt med Penge i Kassen. Kort sagt: Succes. J. B. F. fortjener det!

Glem den nu ikke for Fremtiden!

— — **»Wiener Sangerknaben« i Jesu Hjerte Kirke.**
Foran Jesu Hjerte Kirkes Alter stod den 23. Oktober det berømte Børnekor fra Wien og sang, under Ledelse af dets udmærkede Dirigent, Dr. Georg Gruber, fire Vers af Pergolesis »Stabat Mater«.

Saa klangskønt og fromt end den berømte Sang om Guds Moders Smerte under Korset blev foredraget — ledsaget af Orgel og de foreskrevne obligate Strygeinstrumenter — saa var dog Aftenens Højdepunkt de Sange, der blev sunget »a cappella«. Det er, som om Sangens Renhed, dens Klangskønhed og fornemme Frasering allerbedst træder frem, naar disse Børnestemmer lyder alene, uden instrumental Ledsagelse. Herom vidnede baade de med fin Kunst stiftfuldt sungne Korværker fra det 16. Aarhundrede og de tyske Motetter fra en nyere Tid. Beundringsværdigt var ogsaa den Omhu, hvormed de smaa Sangere behandlede Tekstens Ord, hvad enten Sproget var Latin eller Tysk.

Fra Haydn som Dreng sang i Hofburgkapelle i Wien til den Dag i Dag, da »Wiener Sangerknaben« vogter Kapellet's Tradition, har Fædrelandet bestandig frembragt Komponister, som giver de smaa Mestersangere nyt Tilskud til deres Program. Ved Koncerten i Jesu Hjerte Kirke havde Programmet 3 Dele af en »Missa Patronus Ecclesiae« samt en Julemotette af den for Tiden i Wien meget ansete Komponist, Josef Lechthaler, hvis Melodik forekommer paavirket af Schubert, og som i sin moderne Polyfoni er en Mester af Rang. — I Julemotettens 6-stemmige Udsættelse af »Stille Nacht, heilige Nacht«, holdtes Melodien fast i en fuldtud moderne Stemmeføring, et Tonevæv, der paa en ejendommelig Maade yndigt forlenede den gamle Sang med katholsk Mystik. »Von fern und nah« lød Englenes Lovsang, tonende og svævende op og ned i en Rigdom af mangfoldige Nuancer, til deres »Alleluja« efter det bragte Budskab tilsidst ganske fortonedes i serafiske Klange.

De Tilhørere, der den Aften fyldte Jusu Hjerte Kirkes højtidsfulde Rum, vil sent glemme denne Julemotette, saadan som den blev sunget af de smaa Sangerdrengene fra Wien.

Augusta Eschricht.

— — Tirsdag d. 24. Oktober havde St. Ansgars Sogn et af sine vellykkede **Menighedsmøder**. Kandidat Paul Hedemann fortalte levende om den ejendommelige »Palio-Fest« i Siena; den er en Blanding af religiøs og verdslig Fest og slutter med Hestevæddeløb paa Sienas Campo — Torvet imellem de 3 Højder, Byen ligger paa.

Efter et kort Overblik over Sienas Historie op igennem Tiderne forstod man, at Palio-Festen er saa betydningsfuld for Sieneserne, at disse vil holde fast ved den i Fremtiden trods den ejendommelige Form, den har. Pragtfulde farvelagte Lysbilleder illustrerede et farverigt Skue med mange forskellige middelalderlige Dragter, baaret af Repræsentanter for Sienas 17 »Contradas«.

Kandidat Hedemann læste i Tilslutning til Foredraget en lille Fortælling af egen Produktion.

Det var glædeligt at lægge Mærke til den store Interesse, hvormed Kandidat Hedemanns Foredrag blev fulgt; en saadan Aften mindes man længe. Tak! M.

Aalborg. Søndag den 22. Oktober havde vi den store Glæde at se Hs. Excellence Biskoppen i vor Midte her i Aalborg.

St. Marie Kirke var fyldt til Trængsel, da Biskoppen læste Messen og derpaa, efter en alvorlig, indtrængende Tale til Menigheden, meddelte **Firmelsens hellige Sakramente** til 82 Menighedsmedlemmer, Børn og voksne.

Om Aftenen deltog Hs. Excellence i en festlig Sammenkomst i A. K. G.-Palæets store Sal, hvor over 200 Katholiker havde givet Møde. Mens Biskoppen blev ført til sin Plads, sang Kirkens Mandskor: Ecce sacerdos. Sognepræsten, P. Brentigani, holdt en Velkomsttale til Biskoppen, hvorefter Forsamlingen staaende sang en Sang for ham. En lille Pige fremsagde et Digt: Fimebørnenes Velkomsthilsen. Sparekassekasserer E. Madsen og Overlæge Schwensen talte henholdsvis for Biskoppen og for Præsterne.

Mens der blev drukket Kaffe, spillede Katholsk Ungdomsforenings Orkester. Saa fulgte Sang for blandet Kor, Solosang af Hr. Koncertsanger Louis Nielsen, Foredrag af Adjunkt Fru Fritsche om Dronning Dagmar, med Ledsagelse af Sang, Kamilluskantate (Mandskor, Solo og Orgel) m. m. Tilsidst tog Hs. Excellence Biskoppen Ordet og talte varmt og hjerteligt til Forsamlingen, der lyttede til med dyb Opmærksomhed. Staaende sang man Kongernes Konge, hvorefter Biskoppen, der meddelte den biskoppelige Velsignelse til de tilstedeværende, forlod Salen sammen med Præsterne, og den smukke Fest var til Ende.

Fredericia. I den gamle St. Knuds Kirke i Fredericia afholdtes i Ugen fra den 15.—22. Oktober en **Mis-**

sion med Pater Resch fra Odense som Prædikant. Hver Aften talte Pastoren i jævne, men indtrængende Ord til en stor Forsamling, hvoriblandt en Del Protestanter, om de umistelige Goder, Gud har givet os i Troen, i dette, at vi maa kalde os Guds Børn, at han giver os en salig Død, og at vi kan leve vort Liv i Christus. Torsdag Aften var der Missionsprædiken for Kvinder og Lørdag Aften for Mænd. Fredag Morgen og Søndag Morgen var der højtidelig Sakramentsandagt, og hvidklædte Piger sang Miserere paa Dansk.

Den højtidelige Afslutning paa Missionen fandt Sted Søndag Aften med Indvielse af et Missionskors, der fra Alteret af hvidklædte Piger blev baaret til sin fremtidige Plads, hvor det skal staa til Minde om denne Mission. Der sluttedes med den pavelige Velsignelse og Te Deum. Gid denne Mission maa blive til Grøde og Vækst i den gamle Fredericia Menighed.

Gram. I Dansk Kvindesamfund i Gram (Sønderjylland), hvis Formand er den eneste stedlige Katholik, Lærerinde Frk. Espelund, holdt Journalist Jens Sønderup, Fredericia, den 20. ds. **Foredrag** om Kristendommens Stilling i Danmark, om den protestantiske Kirkes Famlen rundt i Mørket uden at turde tage afgjort Standpunkt til mange af Tidens vigtige Spørgsmaal, f. Eks. Børnebegrænsning, Fosterdrab og de moralske Begrebers Forkvakling, og paaviste, at den hellige katholske Kirke alene taler den usminkede Sandhed.

Ved Kaffebordet udspandt sig en hyggelig og interessant Diskussion, hvor adskillige Spørgsmaal blev klaret for Tilhørerne. Det var dog forbløffende i denne Forsamling af begavede og dannede Mennesker at blive stillet over for det Spørgsmaal, hvorfor Katholiker ikke lod deres Børn døbe, før de var 12 Aar gamle. En anden havde hørt, at Børnene blev døbt to Gange, som spæde og som større Børn.

Det er dog første Gang, jeg har hørt Katholiker blive beskyldt for at være Gendøbere!!

Odense. St. Mikæls Trop har i Dagene 15.—16. Oktober afholdt en Basar i Skolens Lokaler med det smukke Resultat, at Troppen fik et Nettooverskud Kr. 576,—. St. Mikæls Trop, der endnu ikke er 1 Aar gammel, har hermed faaet Midler til det fremtidige Arbejde, idet man nu har kunnet betale Gælden fra Starten og endda faa et stort Beløb i Sparekassen.

Spejderne med deres Fører, Hr. Lærer Ebbesen, er da ogsaa straalende glade og beder alle, som har været med til at gøre Basaren saa vellykket, modtage en hjertelig Tak.

S. P.

Jesu Hjerter Kirke, Stenogade. Sunday, Nov. 5th,
Mass with English Sermon at 11³⁰ A. M.

St. Michaels Klub. Familieaften *Mandag d. 6. Novbr.*
Luthsanger cand. mag. Gildsig har lovet at komme.

Immaculatakirken.

Søndage: Stille Messe Kl. 7 Højmesse Kl. 10. Andagt med
Velsignelse Kl. 3 Eltrim. **Hverdage:** Stille Messe Kl. 6¹/₄.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søn-
dag den 5. Novbr. Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Hvidovre. St. Nicolai Kapel. Kappellets nye Kirkeklokke
indvies Søndag d. 5. Nov. efter Sangmessen, der som ellers er Kl. 9.

Katholsk Klub afholder Medlemsmøde og Stiftelsesfest
i Hotel »Phønix« Torsdag d. 9. Novbr. Kl. 20. Hs. Excell. Biskop
Brems vil holde Foredrag om *Religiøs Kunst i vore Dage*. Gæster
kan medtages.

A.C. Tirsdag den 14. November Kl. 20 i St. Knuds Salen
(Stenogade 4)

Mindehøjtid for afdøde **Pater A. Breitung S. J.**

Alle er velkomne. Program offentliggøres i næste Nummer af
Ugebladet.

Fortællingen »Top« sluttes i næste Nr.

Eksercitier for gifte Kvinder.

Fra Søndag den 12. November til Søndag den 19. November
afholdes der i Jesu Hjerter Kirke Eksercitier (aandelige Øvel-
ser) for katholske gifte Kvinder. Alle indbydes venligst til at tage
Del deri.

Det første Foredrag Søndag den 12. November Kl. 20. De
paafølgende Ugedage holdes der Foredrag hver Aften Kl. 20.

Lørdag Aften bortfalder Foredraget.

Søndag Morgen Kl. 8¹/₂ Prædiken og Fælleskommunion.

Søndag Aften Kl. 20 Slutningshøjtidelighed.

Musikalsk Mission i Fredericia den 9.—12. Novbr.

PROGRAM:

Den 9., 10. og 11. November hver Aften Kl. 8 gregoriansk
Sangøvelse i Kirken ved Hr. Organist Olav Segalt fra St. Ansgars
Kirke i København.

Søndag den 12. November. Alle Udensogns Katholiker ind-
bydes enligst til Deltagelse og vil gratis blive beværtet med
Middags- og Aftensmad, naar de blot har meldt sig senest
Onsdag den 8. November.

Kl. 9¹/₂ gregoriansk Højmesse med Prædiken om den gre-
gorianske Kirkesang af Højærværdige Hr. Sognepræst Wolff fra
Haderslev. — Kl. 2¹/₂ Eftermiddag. To store Fællesøvelser med
Forklaring med Hr. Organist O. Segalt. Fælles Kaffebord i Sko-
lens Sal mellem Øvelserne. — Kl. 7 Andagt med gregoriansk Sang
og Prædiken om den gregorianske Kirkesang af højærværdige
Hr. Pastor Geertz-Hansen fra Horsens. — Kl. 8 Sammenkomst i
Skolens Sal med Foredrag om den gregorianske Sang af Hr. Or-
ganist Segalt, eventuelt Taler af andre, Sang og Musik. — Maatte
denne musikalske Mission ved Guds Naade gennemføres helt i
den store hellige Pave Pius X's Aand. J. Olrik.

Kirkelig Kalender.

Nov.	Nov.
5. S. 22. Søndag e. Pintse.	12. S. 23. Søndag e. Pintse.
6. M. 6. Dag i Alle Helgens Oktav.	13. M. Didacus.
7. Ti. 7. » » » »	14. Ti. Josaphat.
8. O. Oktav af Alle Helgens Fest.	15. O. Albert den Store.
9. T. Laterankirkens Ind- vielse.	16. T. Gertrud.
10. F. Andreas Avellinus.	17. F. Gregor Undergører.
11. L. Martin af Tours.	18. L. Peters- og Paulskirker- nes Indvielse.

Nov. Ugens Messebønner.

5. S. 22. Søndag e. Pintse (748—577); 2. Sæt Bønner: Relikviefest (1151—952), 3. Sæt Bønner: Alle Helgens Oktav (1135—966).
6. M. † 6. Dag i alle Helgens Oktav (1135—965); 2. Om den Hellegaand ([120]—[105]), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122],—[107]).
7. Ti. † 7. Dag i Alle Helgens Oktav (1135—965); 2. og 3. som Mandag.
8. O. Oktav. af Alle Helgens Fest (1135—965); 2. Fire kronede Martyrer (1152—971).
9. T. Laterankirkens Indvielse ([77]—923); 2. Theodor (1153—972).
10. F. Andreas Avellinus (1153—973); 2. Tryphon, Respicus og Nympha (1154—973).
11. L. Martin af Tours (1154—974); 2. Mennas ([12]—[12]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Rosenkranssøgnet. Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde Mandag d. 6. November Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74. Søndag d. 12. Novbr. Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Møderne paa **Systuen** finder Sted i Vinterhalvaaret Torsdag Kl. 13¹/₂—16, Boyesgade 8¹.

Den sidste Torsdag i hver Maaned holder Vincentsforeningen for katolske Damer (katolsk Menighedspleje) Møde Kl. 13¹/₄ samme Sted.

Mariakongregationen »Stella maris« har Fælleskommunion Søndag d. 5. November under Messen Kl. 8 i Rosenkranskirken.

Mandag d. 6. Nov. Møde med Korsvej for de afdøde. Bagefter hos Maristbrødrene Lysbilleder fra Passionsspillene i Oberammergau.

Ordrup. Mændenes Kongregation har Møde Mandag d. 6. Nov. Kl. 20.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (A.L.B. HANSEN):
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 46.

Søndag den 12. November

1933

INDHOLD: Hvordan kan vi opleve Gud? — Hvo, som ærer Biskoppen —. — Besøg ved en Grav. — Biskop Dr. Johannes Fallize. — Top. — Presse-Rundskue. — Frue—Frøken? — Nye Bøger. — Brevkasse. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Hvordan kan vi opleve Gud?

Gaar man med dette Spørgsmaal til en Barthianer, d. v. s. til en Repræsentant for den saakaldte dialektiske Theologi, saa faar man følgende Svar: »Paa ingen Maade kan man opleve Gud! Det er nemlig kun Selvbedrag, naar man mener, at det er Gud, man fornemmer i sine religiøse Følelser. I Virkeligheden oplever man kun sig selv og sine egne Bevidsthedstilstande og ikke andet.«

Forsøger man saa sin Lykke hos en Rationalist, saa giver han den Besked, at det overhovedet er umuligt, at Gud skulde give sig til Kende i vort Indre. Besvarelsen bliver unægtelig meget kortfattet, naar Problemet i det hele taget ikke eksisterer. Men hvem kan tro paa Rigtigheden af disse to Standpunkter?

Kun et eneste værdifuldt Moment kan jeg øjne i denne afvisende Holdning: den er en naturlig og meget tiltrængt Reaktion mod den Overvurdering, for ikke at sige For-gudelse, af den religiøse Følelse og mod de ikke sjældent

indtil Sygelighed drevne Forsøg paa at opleve det guddommelige i sit Indre, som den lutherske Theologi, Pietismen og forskellige Sekter har gjort sig skyldige i. Folks sunde Sans maatte hidføre denne Reaktion; kun er det sørgeligt, at den søgte fra Rendestenen til højre over i Rendestenen til venstre for den rette og farbare Vej.

Det er nu paa denne, at vi finder den katholske Kirke, der aldrig glemmer Pauli Ord om »den sunde Lære«, altsaa den, der ligger i Midten mellem to Yderligheder og gør den Kristnes Sjæleliv sundt og ikke sygt. Lad os da høre lidt om, hvad man inden for vore egne Rækker mener om det interessante Spørgsmaal, hvordan man kan opleve Gud.

Dog skal det først bemærkes, at det i det enkelte Tilfælde kan være meget vanskeligt eller ligefrem umuligt at afgøre, om Gud virkelig direkte har aabenbaret sig i Sjælens Tempel, eller om det kun drejer sig om meget stærke sjælelige Indtryk, som blev fremkaldt af en eller anden naturlig eller skabt Aarsag. Derfor er Forsigtighed i Bedømmelsen af den Slags Ting af den allerstørste Vigtighed. En fornuftig, kritisk Indstilling er her det rette, og man gør bedst i at holde sig til den naturlige Forklaring, indtil det er bevist, at den ikke gør Fyldest.

Som bekendt gives der Øjeblikke, hvor man mærker Guds Tilstedeværelse i Sjælen og hans Indgriben paa en saadan Maade, at Sikkerheden derom ikke skyldes den logiske Tæknings Arbejde, men er af en mere umiddelbar Art. Hvad man saaledes kan opleve, er nu meget forskelligt, alt efter som den oplevendes Begavelse og Karakter eller ogsaa hans eller hendes sædvanlige Indstilling over for Omverdenen er særpræget og forskellig fra andres. Gud ødelægger eller forandrer jo ikke det individuelle i os, men bøjer sig ned til sit Barn og behandler det, som det bedst svarer til det lille Væsens Evner og Forhold. Mangfoldigheden kan ogsaa have sin Grund i noget andet endnu; den religiøse Erfaring har nemlig lavere og højere Trin.

Til de mere elementære Foreteelser bør vi f. Eks. regne det, naar nogen føler Guds Nærhed og hans hjælpende Haand ved en pludselig Bønhørelse under meget vanske-

lige Forhold; eller naar Sjælen ganske uventet fyldes af en uforklarlig Trøst og Lykkefølelse, hvis Aarsag ikke kendes, eller faar Kraft og Styrke til Løsning af store Op-gaver, der normalt ligger uden for de naturlige Evners Rækkevidde. Endelig kan nævnes det Tilfælde, hvor et Menneske ligesom bliver nødt til at bryde med Fortiden og begynde en ny Livsførelse (Omvendelse) o. s. v. Enhver, der kender lidt til sig selv, ved, hvad den Slags indre Op-levelser betyder for hele vort religiøse Liv. Uden dem vilde vor Fromhed mangle baade Inderlighed og Varme og vor religiøse Aktivitet være uden Friskhed og Kraft.

Det næste højere Trin er Mystikens Fænomener, som beror paa ekstraordinære Naadegaver fra Guds Side. Man kender dem paa, at der sker Ting i den menneskelige Erkendelse, Følelsesmaade og Handlekraft, som ligger midt imellem det gamle, der ellers foregik i Sjælen ved Hjælp af Guds sædvanlige Naadesbistand, og det nye, som indtræder, naar vi efter Døden skal se Gud Ansigt til Ansigt. Kun forholdsvis faa udmærkes tilsyneladende paa denne Maade, og de, hos hvem det er sket, siger, at man ikke kan forstaa disse Tilstande, hvis man ikke har erfaret dem. Er Fænomenerne ægte, d. v. s., stammer de virkelig fra Gud, saa plejer Herren at forlange en ualmindelig høj Grad af sjælelig Renhed, heroisk Dyd og ubetinget Redebonhed til at lide meget for hans Skyld.

Saa er der endnu et tredje Trin. Det omfatter Aabenbaringer og Mirakler, som ikke i første Række tilsigter den benaadedes personlige Fremgang i Dyd og Hellighed, men gives for andres Skyld. Eksempler paa denne Klasse er Profeterne, Apostlene og mange Helgener. *F. K.* (Fortsættes.)

Hvo, som ærer Biskoppen —.

Da Østrigerne ved Helgoland var i en penibel Situation og prøvede at gennembryde den danske Flaade, maatte de en Tid lang udholde langskibs Ild uden at kunne give igen. Til at udholde saadant kræves baade moralsk Mod, Koldblodighed og Erfaring. Kirkeskibet kommer saare ofte i saadanne penible Situationer; derfor maa dets Styrmand

og Bemanding ogsaa besidde grundfæstet Tro, Koldblodighed og Erfaring eller, som Apostelen siger: Krafts og Kærligheds og Sindigheds Aand.

Men nu har Kirken forøget Mandskabet med mange endnu uøvede Folk — med det, vi kalder »Katholsk Aktion« og »Lægapostolatet«. Og blandt disse Folk opstaar der her og der Panik, naar de kommer i ovennævnte Situation, og der falder Ytringer til Officererne, som grænser til Mytteri.

Vi vil forlade Lignelsen og tale direkte. I denne for Kirken farlige Tid har Hierarkiet opfordret Lægfolket til virksomt Samarbejde. Med store Ideer og virkelig Begejstring melder Skarerne sig til Arbejdet — og saa sker der stundom det, at de maa vente, eller at deres Ideer støder paa Modstand fra selve Kirkens Side. Der opstaar saa mange Gnidninger mellem gammelt og nyt; man dels finder, dels viser manglende Forstaaelse; det er ikke altid, at ens Planer og Aand passer ind i Bispedømmets faktiske Forhold, o. s. v. Det er da ikke mærkeligt, at mange — særlig unge — skejer ud: »Her staar jeg med mine Kræfter og Planer og maa ikke bruge dem, og Tiden løber, imedens Fjenden dunder løs Salve efter Salve!« Saa udbryder der Panik, alle Officerernes Smaafejl faar Skyld for det hele og vokser i det umaadelige.

Saadan er det gaaet i Holland, og vi er nok ikke helt fri for det i vore mindre Forhold herhjemme. En Del Skrifter — særlig ungdommelige — gjorde Menigheden i Almindelighed og Præsterne i Særdeleshed til Genstand for en Kritik, som gik langt ud over det sømmeliges Grænser og nærmede sig Antiklerikalisme. Dette skyldes nok dels ovennævnte Fænomen, dels at der, som Hugh Benson siger, gives Folk, som har for lidt Tro til at være taalmodige; endelig findes der — særlig blandt Akademikere — en vis æsthetisk Idealisme, som har lidet med den sande Dyd og endnu mindre med Ydmyghed og Kærlighed at gøre. Derfor har de hollandske Bisper udsendt et Hyrdebrev, som vi bringer et Uddrag af. Det hedder heri:

I. Det er under alle Omstændigheder forkert at underkende Biskoppernes Autoritet; det maa regnes for ødelæggende at underminere Autoriteten ved Mis-

tænksomhed og Forhaanelse eller at svække den ved at fordre, at der skal skelnes imellem Autoriteten og dens Bærer. Hos de fleste er vel Agtelsen for Autoriteten altid afhængig af Ærbødigheden for Bæreren. Formindskes denne Ærbødighed, vil dette hos mange være ensbetydende med, at ogsaa Agtelsen for Autoriteten selv og for dennes for Samvittigheden forpligtende Forordninger formindskes.

II. Det er saaledes fuldstændig ukatholsk at mene, at de troende kun skylder den ufejlbar-talende Pave Ærbødighed og Lydighed. Biskopperne har i hver sit Bispedømme den sande Ret til at tage Beslutninger og give Forskrifter i alt, hvad der vedrører den gejstlige Ledelse, og dette ikke alene i rent gejstlige Ting, men ogsaa i de timelige, for saa vidt disse staar i Forbindelse med de gejstlige. Her hentydes udtrykkelig til, at den katholske Aktion — dette Lægmandsapostolat — ifølge Pavens gentagne Udtalelser kun maa arbejde i Overensstemmelse med Biskoppernes Vilje og under deres Ledelse, og at det alene tilkommer Biskopperne at bestemme denne Aktions Aand og Metoder inden for deres Bispedømmer. Biskopperne er ogsaa selvskrevne til at dømme om de offentlige Livsytringers katholske eller ikke-katholske Karakter, om Tidsskrifter og Bøger, om Handlinger og Organisationens Former. Og har Biskopperne bekendtgjort deres Dom og udtalt deres Vilje i disse Ting, skal de troende med Ærbødighed og Lydighed bøje sig herfor.

III. Vi maa brændemærke den Mening som ukatholsk, at de troende selv ifølge overnaturlig Kaldelse har Ret til at optræde som Dommere over Hierarkiets Embedsførelse. Selv om en eller anden har den personlige Overbevisning i visse Tilfælde ene at besidde den sande Indsigt, saa har han dog ingen Bemyndigelse eller Ret til offentligt at fremsætte denne Mening som den rigtige. For Kirkens Forvaltning bærer alene Biskoppen Ansvaret, og ham alene tilkommer den endelige Dom. De undergivne har Pligt til at udføre og udbrede det gode, men ved at underkaste sig den af Gud indsatte Øvrighed.

Dette gælder ogsaa ved Bedømmelsen af Præsternes Virksomhed. Det er i enkelte Kredse i større eller mindre Grad blevet Skik offentlig at kritisere Præ-

sterne enten ved at skælde ud paa dem eller ved at vise større eller mindre Forbitrelse. De, der gør sig skyldige heri, er for det meste ikke fuldt fortrolige med den præstelige Virksomheds Ejendommelighed og særlige Forhold. Med det overvejende gode i Opfyldelsen af deres Embedspligt og i deres Livsførelse tier man. Fejltrin fra en enkelt Persons Side bliver hurtigt lagt den samlede Gejstlighed til Last. Biskopperne, som er fortrolige med den almindelige Tilstand, og under hvis Autoritet Gejstligheden staar, kan ikke paa nogen Maade finde sig i uvedkommendes Kritik. De maa i al Almindelighed fordømme den som uretfærdig og som en Kilde til Forargelse.

De troendes Ærbødighed og Tillid, som Præsterne trænger saa haardt til i deres hellige Virksomhed, bliver paa denne Maade undergravet, og en fælles præstelig Interesse lider stor Skade. Det er ikke tilladt en troende at fælde en letsindig Dom, at forstørre Fejl og moralske Mangler eller fremstille dem som Reglen; ja, selv en uærbødig Tone, en Undervurdering eller en Venden-Ryggen vil støde og staar i Modstrid med Næstekærlighedens Bud.

Paa dette Hyrdebrev lader den hellige Fader svare og udtrykke sin fulde Anerkendelse og Overensstemmelse med Haabet om, at det maa finde Tilslutning og Efterfølgelse. Den hellige Fader henviser til Martyrbiskoppen Ignatius' Ord om »ikke at gøre noget uden Biskoppen«.

Men St. Ignatius' Ord lyder saaledes: *»Ingen skal uden Biskoppen gøre noget, hvad der henhører til Kirken.«* Ham skal vi følge ligesom Christus Faderen og: *»Hvo som ærer Biskoppen, han æres af Gud; hvo som gør noget uden Biskoppens Medviden, yder Djævelen en Tjeneste.«*

Saadan lyder den hellige Martyrs Ord, og de har saamænd ligesaa meget Bud til det 20. Aarh., som de havde Betydning for det 2. Aarh. Det vilde dog være jammerligt, om de troende i Kirken var ringere end Østrigerne paa »Schwarzenberg«.

P. R.

Besøg ved en Grav.

(Sluttet.)

Det er altsaa til St. Benoît-sur-Loire, man maa drage, hvis man — grebet af Benedikts mægtige Personlighed — vil dvæle ved hans Grav.

Vejen dertil er let at finde. Fra Paris fører Iltoget En paa smaa to Timer til Orleans, og derfra anstrenger en forfærdelig Stikbane sig for at slæbe En 33 km ud i Val d'Or, hvorefter en brøstfældig Postauto fører En fra Stationen til Landsbyen, der ganske er domineret af sin mægtige romanske Basilika.

Opholdet i den lille, nette Landsby er for den, der er vant til Valfartssteder, en Overraskelse. Man finder (for at tale med den lærde Munk Henri Leclercq) intet af den »Sygdom, der saa ofte smitter et Valfartssted og ødelægger dets Naturlighed, for ud af det at skabe, hvad der er blevet af Lourdes: en

Slags Karavaneserail og Bazar, hvor Pilegrimmen behandles som Turist og Turisten som Bytte ... Boder overalt, Tiggere i Kirkeporten, uvidende og vrøvlende Guider, som forpester Stedets Atmosfære med deres Bavl ...«

Man finder en gammeldags Landsbykro med Arne, hvor der koges og steges, med Husets egen gode Vin, med Gæsteværelse med Stengulv og en enorm Seng med hjemmegjort Lærredslagen; Mand og Kone passer selv det hele, og en voksen, endnu ugift Søn passer Landbruget ... og om Aftenen ved Ilden taler man om det lille Orleans, som var

Benedikt af Nurcias Relikvieskrin.

det Sodoma, Gomorrha og Babylon paa een Gang. Landsbyen er ren og net, pyntelig og ret nybygget, velstaaende og stokkonservativ i Sæder.

Kirken dominerer det hele. Dens Ydre har kun taget liden Skade af Tidens Tand. Der er endnu en Søjlehal med Kapitæler fra 800 under Taarnet; der er endnu en Nordport med kostelige Relieffer fra 10-1100; der er endnu Buer og Vinduer, Piller, Flader og Maal fra en Tid, der kendte det rette Snit og det rette Forhold. Den syner over det flade Land, som St. Bendts i Ringsted syner over Markerne — ogsaa denne franske St. Bendt har sit svære Midtertaarn (desværre spoleret af et Spir). Der er Absider og Stræbepiller, Støttebuer og Kvadre fra Tider, der havde Tid og havde Raad. Og der er Thympaner fulde af de ædlest primitive Skulpturer fra 1100, tronende Christus'er med krumryggede Evangelister, der forsøger at presse sig ind i Buens Hjørner.

Men træder man ind i Templet, gaar Vejret fra En. En vældig Dôme i lys Kalksten af graahvid Farve med et Skær af Rosa som Himlens Lød i det aarleste Gry. Høj, lang og smal, endende i en etagedelt, buebaaren Apsis, hvor Lyset fra Vintermorgen siver ind med et Skær af Perlemor eller graalig Sø.

Der er store, rene Flader i ru, rene Kalkkvadre, skilt ved Piller og Søjler, og der er Omgange under Buer, baade langs Væggen og bag Koret, hvor der er godt at gaa. Formatet er saa stort, at de faa moderne Utensilier, hvormed det synes fornødent at ødelægge en Kirke i Nutiden (Olietryk, kulørte Gipsfigurer og religiøst-nationale Flag), ganske forsvinder.

En ung Kapellan, der til Bunds kender sin Kirkes Historie, fører os om og lukker Krypten op.

Det første Indtryk genkalder Krypten i Lund. Lave Hvalv, baarne af svære Søjler, dunkelt belyst fra smalle Vinduer, svære Kvaderstens-Vægge . . . det hele danner Rundgang om en svær Kærne af Kvadre i Midten, som bærer Højalteret over Hvælvingerne oppe i Kirken.

Denne, paa alle Leder metertykke Kærne-Pille, har fortil en Niche, og i denne Aabning staar det gyldne Skrin med Benedikts jordiske Rester. Kapellanen er gaet, der

bliver stille, saa stille, at et Raab nede i Byen høres, som det høres, at et forstyrret Insekt summer mod Ruden.

Saa gaar Øjeblikkene, rige som Timer, og de forgaar i et Syn. Et Syn af gyldne Traade fra Cassino til Fleury, fra Aachen til Corvey, fra St. Benoît-sur-Loire til St. Bendt i Ringsted og i Rudkjøbing... Et Syn af ranke Mænd med Regula Monachorum, Benedikts vældige Lov, i Hænde; Mænd i sorte Kutter med Hætte og Skapular, ført af Abbeder med gyldne Stave; Mænd, der forstaar at synge og at pløje, at skrive og at bygge, at male og at bede — Mænd, som har sunget og bedet, bygget og skrevet, malet og talt den romanske Kultur ind i Danmark, ja, i hele Europa norden for Alperne.

En sagte Tone dirrer oppe i Kirken, Organisten øver sig paa Orglet, og sagte durer det nede i Krypten foran det gyldne Skrin bag de tændte Kerter. Kender jeg Tonen? Jeg synes det! — Er det ikke »Aldrig forstummer Tønen fra Himlen« — eller er det »Helgen her og Helgen hisset«?

Jeg ved det ikke — kun at en Linje af Ingemann falder mig ind, alt som Sangværket toner — en Linje om en, der ogsaa havde lært af Benedikt, og som døde i hans Sønners Bo:

»Oh, rejs dig atter af Altergraven,
Du høje Axel med Bispestaven!«

Peter Schindler.

Biskop Dr. Johannes Fallize.

In memoriam.

Saa er Biskop Fallize ikke mere i de levendes Tal. Mandag den 23. Oktober sov han stille hen, næsten 80 Aar gammel, efter et aarelangt Sygeleje i sit Hjemland Luxemburg. Dødsbudskabet kommer saaledes ingenlunde uventet, og dog falder det for os, som personlig har kendt ham, vanskeligt at fatte, at dette varme Hjerter er holdt op at slaa, at denne store, energifyldte Kæmpeskikkelse nu er brudt sammen.

Sjældent har vel en Udlænding knyttet sig saa fast til sit nye Fædreland, som Biskop Fallize knyttede sig til Norge. Helt til det sidste levede han interesseret med i alt, hvad angik den Mission, hvis Ledelse var ham betroet i

saa mange og lange Aar. Det hænger vel tildels sammen med, at han lige fra første Færd helt gik op i sin Hyrdegering, fordi den krævede sin Mand helt og holdent. Da han den 17. Maj — Norges Nationaldag — 1888 kom til Norge for at overtage Ledelsen af det Apostoliske Præfektur, fandt han et uhyre Virkefelt, som ventede paa ham. Det vældige, udstrakte Land med sine smaa katholske Menigheder spredt langs den endeløse Kyststrækning fra det daværende Frederikshald til Hammerfest krævede en Mand med Kæmpekonstitution til de lange Sørejser — særlig i det ugæstmilde nordlige Farvand. Blot for at komme til Bergen, som dengang var uden Jernbaneforbindelse med Østlandet, behøvedes 3 fulde Døgn. Og paa hele den lange Strækning passerede man By efter By, hvor der endnu ikke fandtes en eneste katholsk Missionsstation. Det samme var Tilfældet med Strækningen Bergen—Trondhjem og Trondhjem—Tromsø.

Men det var ikke blot strenge Krav til den nye Præfekts fysiske Konstitution, det kolossale Præfektur stillede. Ogsaa et enestaaende Administrationstalent maatte den Mand eje, som skulde bringe Orden og ensartede Forhold i sit Kirkedistrikt, naar det, som Norge, endnu bar Præget af den stærke Decentralisation, som den saakaldte »Nordpolmission«^{*)} havde medført. Og just som Administrator lagde Biskop Fallize en glimrende Begavelse for Dagen. Blader man igennem de »Kirkelige Bekendtgørelser«, han under hele sin lange Virketid udgav, vil man se, med hvilken sikker og myndig Haand han bragte Orden i alle Forhold. Man vil mulig finde, at der var altfor mange Forskrifter, og at Centralisationen var for strengt gennemført. Kan være; men for os, som har gennemlevet hele denne Tid, staar det som et Faktum, at der skabtes en beundringsværdig Orden i Missionsforholdene, saa Biskop Fallizes Efterfølger fandt en Mønstermission, hvor alt var reguleret og alt paa sin Plads.

Jeg kan ikke gaa i Detaljer, naar jeg skal give en Fremstilling af denne store Missionsbiskops Virke. Der er utvivlsomt ogsaa mange Sider ved dette Virke, som kan udfordre til Kritik, selv om Biskop Fallize altid handlede ud fra de ædleste Bevæggrunde og den bedste Vilje. Det er jo menneskeligt at fejle, og med en virkelysten og impulsiv Natur som Biskop Fallizes kan det ikke undgaas, at man undertiden gør Ting, som senere viser sig forfejlede eller for-

*) »Nordpolmissionen« havde haft sit Centrum i Alten i Finmarken. Den havde grundlagt Missionsstationerne i Tromsø, Hammerfest, Reykjavik paa Island og Thorshavn paa Færøerne. Det sydlige Norge stod i den Tid under den Apostoliske Vikar i Stockholm.

hastede. Nogle af de ydre Resultater af dette rige Arbejdsliv maa det dog være mig tilladt at pege paa.

Noget af det første, Biskoppen som ung Apostolisk Præfekt foretog sig, var Grundlæggelsen af det katholske Ugeblad »St. Olav«. Det skete allerede i 1889; Fallize var nemlig den fødte Journalist. Allerede i sit Hjemland havde han, ved Siden af sine Hverv som Sognepræst og Deputeret, været Redaktør. Under hele sin Virketid i Norge vedblev han da ogsaa at være en af »St. Olav«s regelmæssigste og mest trofaste Medarbejdere. Han skaffede ogsaa Bladet dets eget Trykkeri, hvorved han ogsaa muliggjorde en efter Forholdene rig katholsk Forlagsvirksomhed. Der maatte jo skabes en norsk katholsk Litteratur, og Biskoppen var en Mester i at sætte Folk i Arbejde.

Ved Mgr. Fallizes Ankomst til Norge var der katholsk Missionsstation med Kirke eller Kapel i følgende Byer: Christiania (Oslo), Frederiksstad, Frederikshald (Halden), Bergen, Trondhjem, Tromsø, Alten og Hammerfest. Sammen med Sækulargejstlige arbejdede der Barnabiterpræster og Præster af Kongregationen »Notre Dame de la Salette«. De sidste havde endog en storstilet Virksomhed i Nord-Norge med et Præsteseminarium i Trondhjem. Af kvindelige Ordenssamfund var der kun 2, nemlig St. Josefs-søstre og St. Elisabeths graa Søstre.

Efter 4 Aars Virke, hvorunder han arbejdede for at tilægge sig Sproget og organisere de bestaaende Menigheder, blev Mgr. Fallize i 1892 viet til Biskop, og samtidig blev Norge ophøjet til et Apostolisk Vikariat. Dermed begyndte en imponerende Grundlæggelse af nye Missionsstationer. Overalt, hvor en Præst ansattes, kom der i Regelen ogsaa straks Ordenssøstre med Skole- og Sygeplejevirkomhed. Da han efter 30 Aars Virke som Biskop i 1922 nedlagde sin Gerning i Norge, havde han stiftet Menigheder og grundlagt Stationer i følgende Byer: Drammen, Porsgrunn, Arendal, Kristianssand, Stavanger, Harstad samt oprettet nye Menigheder (ved Siden af de bestaaende) i Oslo og Trondhjem. Stationen i Alten blev imidlertid ophævet.

En ny kvindelig Ordenskongregation med Moderhus i Bergen blev ogsaa stiftet. Den fik Navnet »St. Franciskus-Xaverius-Søstrenes Kongregation«, og iblandt dens Medlemmer vil Biskop Fallizes Navn altid leve. Kongregationen, som altsaa kun bestaar i Norge, har for øvrigt haft en blomstrende Udvikling, saa at den nu tæller over 100 Søstre og har Hospitaler og Skoler i følgende Byer: Bergen, Haugesund, Stavanger og Arendal — desuden et Noviciat i Sylling ved Drammen og et Postulanthus i Bussum i Holland. Og dog blev Kongregationen først stiftet i Aaret 1901.

Det er ikke for meget sagt, at Biskop Fallize stod paa en ypperlig Fod med Landets civile Myndigheder. Det gav sig da ogsaa til Kende, da han i 1921 af Kongen fik Kommandørkorset af St. Olavsordenen. For at det ikke skulde se ud som en Anerkendelse af Biskoppens kirkelige Virke, motiveredes denne Dekoration med en Henviſning til, at Biskop Fallize havde aabnet 11 Hospitaler og ved sine talrige Skrifter og Rejseskildringer i udenlandske Tidsskrifter havde vakt Interesse for Norge og trukket mange Turister til Landet.

Mangelen paa Ordensgejstlige var altid et stort og føleligt Savn under Biskop Fallizes Ægide. Kongregationen »Notre Dame de la Salette« saa sig desværre nødsaget til allerede i 90erne at nedlægge sit Seminarium i Trondhjem og kalde sine Præster tilbage, og med Pater Johan D. Stubs Død i 1891 forsvandt ogsaa Barnabiterne fra Norge. Først faa Aar før Biskop Fallize nedlagde sin Stilling som Apostolisk Vikar, holdt to nye mandlige Ordenssamfund deres Indtog i Norge. Det var i 1920, da franske Dominikanere begyndte at virke i Oslo og tyske Picpus-Patres overtog Stationen i Halden.

Denne lille Oversigt tør vise, hvor rig og fortjenstfuld en Gerning den nu hensovede Overhyrde har udført i Norge. Vi har meget at takke ham for. Derfor velsigner vi ogsaa hans Minde, som den store, højrejste Høvding han var, der stod ved Kirkeskibets Ror som en Mand, der ikke kender Frygt. Og hans faste Tro paa Kirkens Fremtid i Norge virkede forunderligt smittende. Maatte Gud Herren give sin tro og opofrende Tjener en Apostels Krone og Hvilen i det evige Fædreland.

K. Kjelstrup.

Top.

Af *M. E. Francis* (ved *Holger K.-Hafstrøm*).

(Sluttet.)

Præsten havde hørt Historien om det syvende og tiende Bud og spurgte nu med et uskyldigt Smil, om der ikke var et andet Bud, som kunde passe til begge Parter, f. Eks. det ottende, som forbyder at snerre ad hinanden og føre ukærlig Tale? Han gik grundigere ind paa Emnet, indtil Fru Jones begyndte at føle sig lidt usikker, og da Præsten forfulgte sin Succes med at foreslaa i sin mest overtalende Tone, at det vilde være rigtigt nu at gøre en Ende paa Striden ved at bringe et lille, personligt Offer, var hun meget nær ved at give sig.

»Hvorfor ikke lade hende faa dette Kreatur, naar hun

saa gerne vil have det?» foreslog han og tilføjede snedigt: »Jeg kan ikke indse, at det er noget at gøre saa stort et Nummer ud af. Personligt finder jeg Dyret hæsligt, som om der var noget kønt ved den elendige lille Fjertot, den har paa Hovedet. Næh, maa jeg bede om en god, gammel Bramaputra, der kan lægge et ordentligt Æg.«

»Næh, det er jo rigtigt nok,« indrømmede Fru Jones usikkert, »Top lægger s'mænd ingen Æg, men Børnene har nu slaaet deres Kærlighed paa den.«

Præsten mente, at denne Top var Aarsag til grumme megen Uartighed hos Børnene, baade her og inde ved Siden af. Efter endnu en indtryksfuld Prædiken om Forældrenes Ansvar over for Børnene forlod han hende for at tage fat paa Fru Wainkeright, hvem han gav en lignende Salve, hvorpaa han trak sig tilbage med godt Haab om, at Fru Wainkeright nu var blødgjort i Sindet, saa hun vilde optage Naboens venskabelige Tilnærmelser i den rette Forsoningens Aand.

Ak, men Top var øjensynlig blottet for Moral; den ødelagde straks det hele.

Præcis i det Øjeblik, da de smaa Wainkerighter kom hjem fra Skole, rendte den ud af Fru Jones Have. Teddy Wainkeright prøvede at fange den, og Jonny beordrede ham overlegent til at lade den være. Teddy genmælede, at han lige havde set Præsten gaa ind til hans (Jonny Jones) Mor for at faa hende til at udlevere Tyvekosten. Saa kløede Jonny Teddy, fangede Top minus et Par Fjer og bragte Historien til sin Moder. Behøver man at sige, at Resultatet blev nye Fjendtligheder — og Fredens Engel forsvandt i det fjerne?

Saaledes holdt de stridende Parter Stillingen i over et Aar, trods alle gode Formaninger fra Præst og Søstre.

Saa fik Fru Wainkeright Gigtfeber, og Afstanden mellem de to Huse var ikke større, end at Fru Jones somme-tider kunde høre hende klage sig. Da hun i Grunden var en godhjertet Kone, pinte disse Klagelyde hende voldsomt. Hun vidste godt, at Fru Wainkerights Pigebarn ikke var gammel nok til at kunne passe sin Mor ordentligt. Og hvad Hr. Wainkeright angik — jo, Tak! Hun kendte nok disse Mandfolks Fummelfingrethed. Da hun selv havde ligget til Sengs for et Par Aar siden, gik der knap en Time, hvor Fru Wainkerigt ikke stak ind og sørgede for hende paa alle Maader — i det hele taget, hvor mange Tjenester og Gentjenester havde de ikke vist hinanden i de mange Aars gode Naboskab, til fælles Glæde og Nytte.

Der var saamænd intet, Fru Jones hellere vilde end at gaa derind til den syge — ja, et Par Gange havde hun været paa Vej, men hver Gang havde hun mødt Top, det

Stridens sure Æble, sjokkende hensynsløst over Havegangen, og bare Synet af dette ondskabsfulde Kræ var nok til atter at stivne hendes blødgjorte Hjerte. Det var virkelig drøjt at se de gode Søstre gaa ind og ud hos den syge — det nagede i Samvittigheden, og hun skammede sig for bare at spørge dem, hvordan det gik med Patientten.

Naar Præsten kom paa Besøg inde ved Siden af, holdt hun sig ude af Syne, og som Regel gik han da ogsaa hendes Dør forbi. Men en Dag, da han forlod Nabohuset, drejede han lige op ad Fru Jones Havegang og bankede paa. Hun maatte pænt lukke op, men det var mærkværdig svært at se Præsten lige i Øjnene.

Uden at tage Plads paa den Stol, som hun hastigt havde tørt af med en Forklædesnip, begyndte han alvorligt: »Jeg hører, at De ikke har set til Fru Wainkeright. Hvis De havde, vilde De have fundet hende meget lidende.«

Fru Jones saa hastigt og forskrækket op. »De si'r da ikke, at hun — hun ligger for Døden?»

»Jeg kan ikke sige, om hun overlever det eller ikke,« svarede han, »men hun er meget, meget syg. Hvis hun nu dør, Fru Jones, hvordan mon saa De vil føle Dem tilpas?«

Selv nu følte Fruen sig svært ilde tilpas, som hun stod der og hang med Hovedet, mens hun skamfuldt drejede paa sit Forklæde.

»Men for Resten er jeg ikke kommet for at diskutere med Dem,« vedblev Præsten, »jeg kommer med en Besked. Fru Wainkeright bad mig sige Dem, at hun forærer Dem Top. Hun har ordnet alle sine Sager, for hvis der skulde ske noget, og det var hende meget oin at gøre, at De fik at vide, at hun gerne undte Dem Top. Det er det hele. Farvel!«

Præsten gik. Fru Jones sank ned paa den forsmaaede Stol og brast i Graad.

Sent samme Eftermiddag lød der en stille, beskeden Banken paa Fru Wainkerights Køkkendør, og da den blev aabnet, traadte Fru Jones tøvende og frygtsomt ind med et stort tildækket Laagfad i Favnen. Fru Wainkeright saa op og nikkede svagt, og Fru Jones, som stod ved Fodenden af Sengen, indledede med de venskabelige Beklagelser, som man nu engang bruger ved et Sygeleje. Efter at hun havde fortalt Fru Wainkeright, hvor skrækkelig bleg hun saa ud og næppe saa ud til at kunne staa det igennem, at hun kun var en henvissende Skygge af sig selv, og hvad man ellers opmuntrer en Patient med — alt sagt og optaget i lige venskabelig og hjertelig Aand — vovede hun sig ud paa mere gyngende Grund.

»Ork, jeg har s'mænd været paa Vej ind til Dem mange Gange, men jeg ku' li'som ikke rigtig faa mig til det. Jeg

var ikke sikker paa, hvordan De vilde ta' det. Men da De saa sendte den Besked, forstaar De — saa var det re'nok osse om at komme, og det omgaaende.«

»Inderlig velkommen,« mumlede den syge.

»Og nu haaber jeg re'nok, De strammer Dem an. De ligner jo Døden fra Lübeck,« fortsatte Fru Jones hjerteligt. »Se, her har jeg lidt Høsekødsuppe og en Bid Høsekød, det skal nok gøre Dem godt, lille De! Den Suppe skulde give Dem Kræfter og smage Dem; jeg har selv lavet den. Det er for Resten helt sært,« tilføjede Fru Jones og blev rød i Hovedet, idet hun fortsatte med en Stemme, som om hun havde en Kartoffel i Halsen, »det er s'mænd Top, den er lavet paa!«

Presse-Rundskue.

»Kirkens Gud i religionshistorisk Betydning« og »Kirkeligt Hedenskab« er Overskrifterne over to giftige Kroniker, som Dr. Ditlef Nielsen er fremkommet med henholdsvis i »Demokraten«, Aarhus, af ¹⁵/₁₀ og i »Ekstrabladet« af ²⁹/₁₀. Det er stadig det samme, Dr. D. N. kredser om: at den historiske Jesus var et blot og bart Menneske, Kirkens Christus derimod Pauli Opfindelse, et Sammensurium af orientalske Fabler, »det krasseste, sorteste, mest klodsede Hedenskab«.

Jeg skal ikke komme ind paa Kronikernes enkelte ligesaa uvederhæftige som forargelige Paastande; kun to af dem ønsker jeg at tage under Behandling.

1. »Jesu Brødre og Søstre«. Under Henviſning til Mt. 13, 55 f. taler Dr. D. N. om Jesu Brødre og Søstre, de »mange, mindst 8 Børn«, den »historiske« Maria har haft, som først pavelig Dogmatik har fortolket til Jesu Fætre og Kusiner«. — For en Del Aar tilbage fortalte en nu afdød katholsk Missionær fra Bombay mig om et Besøg hos en fornem Parsifamilie. »Husets Herre, en Mand paa halvtredsindstyve Aar, viste mig rundt i det store Hus. Vi kom bl. a. gennem et Værelse, hvor der tumlede sig en Flok Dreng. »These are my brethren«, sagde Parsien paa Engelsk. Jeg maa formodentlig have set noget overrasket og desorienteret ud, thi han skyndte sig at tilføje: »Ja, undskyld! Jeg burde selvfølgelig have sagt »mine Søskendebørn«, men vi er nu engang vant til det andet.« — Altsaa, en Orientaler i det tyvende Aarhundrede betænker sig ikke paa at kalde sine Nevøer for sine Brødre, og det ikke blot paa sit Modersmaal, men paa et moderne Sprog, — men Dr. D. N. tager denne Talemaade som Bevis for,

at Jesus har haft legemlige Brødre. Det er ikke Uvidenhed; thi Dr. D. N. er Kender af orientalsk Sprogbrug. Hvad er det saa? I hvert Fald ikke redelig Videnskab!

2. »Vi forstaar«. Dr. Ditlef Nielsen belærer os om, at der i Kristendommen er en Del af den gamle hedenske Soldyrkelse bevaret. »Vi forstaar nu«, siger Dr. D. N., hvorfor Sabbaten maatte vige for Herrens Dag, Søndagen, Solens Dag. Vi forstaar, hvorfor Jesu Fødselsdag henlægges til Solgudens Fest ved Vintersolhverv; vi forstaar, hvorfor Opstandelsen maatte foregaa paa en Søndag; hvorfor Kirkernes Alterkor vender mod den opgaaende Sol; hvorfor der ringes ved Solopgang og Solnedgang; vi forstaar endvidere, hvorfor Liturgien er Lys- og Soltheologi med Jesus som Verdens Lys. Vi forstaar, hvorfor Jesus afbildes med en lysende Glorie om Hovedet. (NB! Hvor stærkt de første Kristne interesserede sig for dette Solsymbol som Attribut for deres guddommeliggjorte Christus, fremgaa deraf, at de ældste Kristusbilleder, Katakombernes før 4. Aarh., er uden Glorie! Man brugte kun Glorien som underordnet Ornament, en enkelt Gang endog omkring en — Mælkespand!). Vi forstaar, hvorfor Solen blev formørket ved Jesu Død, hvorfor han viser sig Paaskemorgen ved Solens Opgang, vandrer samme Dag med to Disciple mod Vest til Byen Emmaus, forsvinder om Aftenen (NB! for at vise sig ved Tolvtiden, vistnok som »Midnatssolens« Gud for Disciplene i Nadversalen!)

Nu »forstaar vi« formodentlig ogsaa, hvorfor Pauli Forkyndelse, skønt det var »de store Massers Religion« og »sort Magi, Overtro og Trolddom hentet fra Folkereligionens dybeste, mest primitive Lag«, var disse Hedninger en Daarskab, vi »forstaar« ogsaa, hvorfor den var Jøderne en Forargelse; det var ikke, fordi Paulus forvanskede det rene palæstinensiske Evangelium til Flerguderi og det »krasseste Hedenskab« — alt dette gik glat igennem, uden Modstand fra de strengt monotheistiske Jødekristue! Nej, det, der vakte Forargelse og var nær ved at sprænge den unge Kirke, var en i Sammenligning med Kristendommens Forfalskning ganske harmløs Sag, nemlig Pauli Lære om Frihed for Moseloven og Hedningekristnenes Ligeberettigelse med de jødiske Kristne. Det er da indlysende.

»Vi forstaar«, hvorfor Paulus og hans Medhjælpere i Forfalskningen beseglede Løgnerne med deres Blod. Vi forstaar, at Tusinder og atter Tusinder — i Stedet for at rejse en flammende Protest — med Glæde lod sig berøve alt, hvad de ejede, gik i Fængsel og taalte de frygteligste Pinsler og selve Døden: Mænd og Kvinder, Oldinge og Børn, rige og fattige, lærde og enfoldige — som Blodvidner for den frækkeste og skammeligste Løgn, Verdenshistorien

kender. »Vi forstaar«, at denne Løgn har kunnet faa alle disse Martyrer og utallige af deres Medkristne til at overvinde Romerkulturens Forsumpethed og føre en ren, hellig Livsvandel. »Vi forstaar«, at der ned gennem Tiderne har været Mennesker, de ædleste og bedste, der elskede denne hedenske Fabelfigur over alt paa Jorden, og i hans Efterfølgelse og i Arbejdet for hans Rige paalagde sig de haardeste Ofre. »Vi forstaar«, at der endnu den Dag i Dag fra denne Skiftning af en Gudesøn udstraaler en Magt, som aldrig er udgaaet fra noget Menneske her paa Jorden. »Alt dette forstaar vi« — takket være Dr. Ditlef Nielsens religionshistoriske Visdom. *A. Menzinger S. J.*

Frue — Frøken?

Redaktøren spørger, om han kan gaa med til, at en ugift Dame kalder sig Frue. Hvorfor i Alverden skulde han ikke kunne det? For det første er denne Tiltaleform — ogsaa for en ugift Kvinde — ikke noget for Danmark særligt Fænomen. For det andet maa det blive den enkeltes egen Sag, om hun vil kalde sig Frue eller ej; og en upaa-kaldet Indblanding i denne Sag bør nærmest karakteriseres som utilladelig. For det tredje er der efter dansk Lov absolut intet til Hinder for, at en ugift Kvinde kalder sig Frue.

*Axel Sarrild,
Konsul, kgl. Translator.*

* * *

Angaaende Deres Spørgsmaal »Frue — Frøken« vil jeg gerne sige følgende: Vor hellige Kirke lærer jo, at vi ikke alle er kaldede til Ægteskab. Hvorfor saa ikke bære vor Frøkentitel aabent. Dobbelt rank i denne Tid, hvor den i visse Kredse bliver saa lidt forstaaet. Paa Rejser — hvis det virkelig har nogen Betydning for vort materielle Velbefindende — kan vi jo kalde os »Frue« saa meget vi vil.

Ærbødigst Mary v. d. Fehr.

* * *

Kære Ugeblad!

Kald Damerne, hvad de helst vil kaldes — det er galantest!

Men lad — i 1933 — være at kalde Præster højærværdige . . . undtagen i Jubilæums-Lovtaler eller Nekrologer; det *er* ikke tidssvarende, og det optager den kostbare Plads!

Men allermest: skaan os for Afkortelser, hvor man ikke

véd, om P. Andreasen er = Peter eller Pastor eller Pater A... det ser lavkomisk ud paa Tryk!

Kald Verdenspræster Pastor og Ordenspræster Pater — uden »højærværdig« og »Hr.« — og gør det ens for alle. Det er Stilen af 1933 i dansk Sprogbrug.

En højærv. P.

* * *

Den gifte hedder Fru, den ugifte hedder Frøken. Klare, rene Linier, dette er Landsskik i Danmark, andre Lande vedkommer os ikke. Hvad Glæde er der saa ved at forlange sig benævnet med et Navn, som ikke tilkommer én og at fornægte den ugifte Stand. Den katholske Kirke har altid givet den ugifte Stand en Hædersplads ligesom den velsignede Ægteskabet; men derfor er den gifte og ugifte Stand jo ikke det samme, og det er kun rimeligt, at man bibeholder den Skik allerede ved Titlen at sætte Skel imellem de to Stænder.

Amy Anker.

NYE BØGER.

Peter Lippert S. J.: »Vom guten Menschen«. Herder, 350 S.

Der er faa Forfattere, hvis Værker man tager med saa stor Tillid i Hænde som dem, der er skrevet af P. Lippert. Om det nu er praktiske Sjæleproblemer, som vi kender dem i »Von Seele zu Seele« og i »Briefe aus dem Engadin« eller mere fundamentale, religionsfilosofiske Betragtninger, som vi har dem i denne Bog, saa er man overalt sikker paa at staa over for en sjælden Grundighed, en dyb Religiositet og en usædvanlig Erfarenhed i vanskelige sjælelige Problemer. — Forfatteren søger i Bogen »Om det gode Menneske« at trænge ind i saa vigtige Spørgsmaal som de indre Kræfter og Hæmninger, de ydre Udtryksformer og den ydre Virketrang, den Lykke og den Lidelse, som er særpræget for det virkelig gode Menneske. Bogens Inddeling og Kapitlernes Titler viser os tydeligt, hvor Forf. vil føre os hen. I den første Del om »det gode Menneske« staaer der grundige og dybtgaaende Betragtninger om de Pligter, Mennesker har over for hverandre: hvad vi skylder vor Næste, hvorledes vor Tjeneste over for Medmennesker bør være, om Kampens Aand og Taalmodighedens Gave, om Evnen til at stifte Fred blandt Mennesker, om Lov og Ret og om Livet i Hjemmet. Dernæst gaar Forf. over til at tale om »det religiøse Menneske«: om »den ægte Religiositet«, om religiøs Subjektivisme, om Menneskets Forening med Gud, om Troens Aand og Troens Trøst, om

Kirken som den ene saliggørende, om Præstens Sendelse og om den sande Apostels Lidelser i vor moderne Tid. Den sidste og vel mest interessante Del af Bogen forener de to Begreber »den gode« og »den religiøse« i praktiske Eksempler. Forf. giver fine Skildringer af Tagore, Alban Stolz og Frans af Assisi. Bogen slutter med nogle Ord, som vi alle har erfaret Rigtigheden af, og som giver os endnu mere Forstaaelse for Betydningen af dette Værk. »Man behøver blot at se et Par helt ægte og gode Mennesker for at kunne lovprise og ære Gud, deres Skaber og Forløser.«

K. B.

Franz Maier: Kennst du dich wirklich? 8°. (X. 155 S.) Herder, Freib. i Br. 1933. 1,80 Mk.

Denne lille Bog, som skal være en Vejledning til Selverkendelse og Sjælens Styrkelse, skildrer jævnt og ligefremt, hvorledes en Sjæl ser ud — ens egen Sjæl ser ud — naar man gør den til Genstand for nærmere, ikke filosofisk, men kontemplativ Betragtning. Forfatteren viser ad denne Vej, hvorledes Sjælen er sammensat, hvorledes den samarbejder med Legemet og gennem dette med Omverdenen, og hvorledes man i Erkendelse af dette hærder og udvikler Aanden — ligesom man drager Omsorg for Legemets Udvikling — saa at Sjælen bliver sin Opgave voksen. Endelig giver han nogle praktiske Raad til Bekæmpelse af visse almindelige sjælelige Svagheder og Onder.

Bogens Hovedfortrin turde være dette, at den gør Læseren opmærksom paa sjælelige Evner og Værdier, som almindeligvis overses og forsømmes, især i vor Tid, hvis Mennesker bl. a. af den Grund ikke rigtig magter Tilværelsen.

P. R.

BREVKASSE

Den nyeste Afladslegende.

Som Svar paa vor Artikel med ovenstaaende Titel har vi med Glæde modtaget et Brev fra »Ill. Dansk Konversations-Leksikon«s Redaktør Hr. T. Vogel-Jørgensen, som vi gengiver in extenso. Vi anerkender med Tak, at Prof. Johs. Jørgensens og Pastor B. Jensens Medarbejderskab vil yde den ønskede Garanti:

»Maa jeg som Redaktør af Illustreret Dansk Konversations-Leksikon have Lov til i Anledning af Deres Artikel i Nordisk Ugeblad for katolske Kristne for 5. November »Den nyeste Afladslegende« at oplyse Dem om følgende:

Vi har ret hurtigt under Udgivelsen af Illustreret Dansk Konversations-Leksikon — iøvrigt vistnok som det første danske Leksikon af denne Art — fundet det rimeligt, at katolske Emner blev behandlet af katolske Theologer og Lærde, ganske som De

gør opmærksom paa, at nyere Udgaver af udenlandske Leksika har gjort.

Allerede paa et langt tidligere Tidspunkt end Deres Artikels Fremkomst — nemlig i September — har vi i et Brev til Professor Johannes Jørgensen anmodet denne om at være Medarbejder, og i dette Brev fremhævede vi just det ovennævnte Synspunkt: at det var rimeligt, at katholske Emner blev skrevet af en katholsk Lærd.

Professor Johannes Jørgensen har svaret tilbage, at han er villig til at være Medarbejder og henviser iøvrigt til Pastor Bernhard Jensen ved Rosenkranskirken, hvem han foreslaar til nogle af Emnerne. Vi har herpaa svaret, at vi modtog baade Tilsagnet og Anvisningen paa det yderligere katholske Medarbejderskab med Tak, og vi udbad os Oplysninger om Professor Johannes Jørgensens Forslag om Fordeling af Omraader.

Jeg skal udover dette, der vil vise Dem, at vor Tankegang paa dette Omraade er nøjagtig ens, oplyse Dem om, at jeg inden dette Brevs Afsendelse har forvissat mig om, at ogsaa Pastor Bernhard Jensen i Princippet er villig til at være Medarbejder ved Illustreret Dansk Konversations-Leksikon, hvis Læsere altsaa fremtidig kan regne med, at disse to Herrer behandler de specielt katholske Emner.«

Deres ærbødige

T. Vogel-Jørgensen.

Fra Hovedstad og Provins

København. Ved Mødet i A. C. den 1. Nov. talte Hr. Kiærulff om »Katholsk Bogudgivelse paa ny Basis«. Hr. Kiærulff slog fast, at vi manglede en Mængde katholske Bøger; der fandtes næsten ingen tidssvarende, og derfor havde der nu — paa Foranledning af en Artikel af Hr. Kiærulff i K. U. — dannet sig en Kreds, som havde til Formaal at sørge for Udgivelsen af disse.

Dette Arbejde var tvingendt nødvendigt. Naar Ungdommen forlod Skolen, manglede den ganske de Bøger, der kunde oplyse den om Livets Problemer — en Oplysning, den endnu i Skolen var for umoden til at modtage. Ogsaa Folk i Almindelighed trængte til Bøger, der besvarede deres Spørgsmaal — vi har dem ikke. Vel findes der 500 katholske Bøger, men over 400 af dem er forældede og ubrugelige. Hvad der f. Eks. for 40 Aar siden var Lutherproblemet, er det ikke mere o. s. v. Den Maade, vi hidtil havde udgivet Bøger paa, var ganske uhensigtsmæssig; Princippet for den nye Methode udtrykkes med Ordene »Plan« og

»Nutidig Danskhed«. Plan vilde sige Plan i Udvalg — at de rette Skrifter fremkom i rette Rækkefølge — og i Økonomi. Det var ikke gjort med, at Bogen blev trykt; den skulde blive læst, og derfor skulde man først sikre sig en 8—900 Subskribenter ved planmæssig Agitation her og i Provinsen. »Nutidig Danskhed« vilde sige: Bøgerne skulde være behageligt udstyrede og virke tillokkende, ligesaa vel som Sprog og Tanke skulde være paa Højde med Tidens Fordringer.

I Diskussionen fremhævede Pastor Schindler den umaadelige Betydning, Bøger havde haft for ham. Det stod nu til os at tale; thi de Emner, Tiden drøfter, har vi mest Kendskab til. Vore Fjender dunder Skud paa Skud, men Kirken, den eneste kompetente Magt — den tier. Ellers drejede Diskussionen sig mest om Spørgsmaalet Bøger contra Pjecer og om det økonomiske: Nødvendigheden af Garanter eller ikke. Krisetider var, viser Erfaringen, en god Tid for Bøger. Pater Scherz foreslog, at Kredsen indmeldte sig i Ansgariusforeningen, som havde Bogudgivelse som Formaal og kunde oparbejdes til større Aktivitet; to Organisationer var meningsløst i en saa lille Menighed, og det vilde — trods al god Vilje — medføre Gnidninger. Forslaget vakte heftig Modstand; man fandt ikke i Ansgariusforeningen den fornødne litterære Garanti. Modstanden udtaltes dog ikke af Hr. Kiærulff, som jo ogsaa for nylig har taget stærkt til Orde for Centralisation. Et beskedent Forslag om Hjælp udefra fandt almindelig Afvisning; vi var nu saa mange, at vi kunde og burde staa paa egne Ben. Nu er det, vi skal se, om det er sandt.

Aarhus. Søndag d. 29. Okt., Christi Kongefest, havde Menigheden i Aarhus den Glæde at høre Redaktør Jens Sønderup i et **Foredrag** om »Danmark og den katolske Kirke«. Han begyndte med at sige med Digteren: »Er det Skumring eller Gry« og udviklede for os Formerne for og Aarsagerne til Gudløhedskampagnen herhjemme, nemlig borgerlig Konfirmation, Skilsmisse, Børnebegrænsning samt Usikkerheden i den danske Folkekirke og pegede samtidig paa Paven i Rom, der turde tage et bestemt Standpunkt. Jens Sønderup stod her som et Symbol paa den katolske Vestjyde, der opfordrede os Katholiker til ikke »at putte vore Lys«, men sætte dem højt i Lysestagen. Der er ikke Tvivl om, faar de vestpaa først Øje paa Sandheden i den katolske Kirke, da er det paa høje Tid at hænge i, at pløje og lyse for dem, der søger. Gid mange Jyder og Øboer vil følge Jens Sønderup.

Aftenen sluttede med morsomme Historier om Sætter-nissens Bedrifter, samlet af Redaktøren, Bortlodning og — »Fast skal min Daabspagt evig staa«. B. N.

Rønne. Vi bringer her et Billede af **St. Raphaels Hvilehjem** set fra Havesiden. Hjemmet er for enlige Damer og ældre Ægtepar og har til Huse i de katholske Søstres store Ejendom Lille Madsensgade 14, hvor der de sidste Maaneder ved Ombygning er foretaget mange Forandringer og Forbedringer. Der er saaledes indlagt Centralvarmeanlæg over hele Huset og indrettet Toiletrum med Vaskekummer med varmt og koldt Vand, Badeværelse o. s. v.

Det er Meningen, at Pensionærerne selv medbringer deres Møbler og saaledes vedblivende kan have den Hygge

og de Minder, som Sammenlevningen selv med »døde« Ting giver; men hvis det ønskes, at Værelset er møbleret, kan dette ogsaa faas. Alle Pensionærernes Værelser ligger i Stueetagen. Her findes tillige en stor fælles Spise- og Dagligstue.

Ogsaa Rekonvalescenter kan for kortere Tid faa Ophold i Hjemmet. Der vil til Stadighed være en fuldt uddannet, eksamineret Sygeplejerske foruden de andre Søstre, der passer den almindelige daglige Gerning. Saavel Forplejning som Kosten er efter dansk Skik og Brug.

Betalingen for Ophold, Kost, Værelse, Vask, Lys og Varme samt Forplejning er meget moderat. 100 Kroner for Enkeltværelser.

Ansarglusforeningens Forlag.

H. Gamél: Hvem var Jesu Brødre?

en bibelsk Undersøgelse,

16 Sider, 10 Øre, faas i Katholsk Boghandel og paa Menigheds-kontoret, Bredgade 64.

Academicum Catholicum
MINDEHØJTID
 for
for afdøde Pater Breitung S. J.
Tirsdag den 14. November Kl. 20

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4.

I. P. E. Hartmann: Sørgemarch.

Harmonium, Klaver, Strygeinstrumenter.

Pater Breitung's Betydning for dansk Aandsliv.

Pater A. *Menzinger S. J.*

E. Grieg: Hil dig Havets Stjerne. Drengesolo.

Pater Breitung som Stridsmand.

Toldinspektør, cand. jur. *Ivar Berendsen.*

G. F. Händel: Arie af Josua. Cellosolo.

Pater Breitung som Præst og Skolemand. Pastor *Bernhard Jensen.*

J. Haydn: Largo af »Die sieben Worte des Erlösers«.

Harmonium, Klaver, Strygeinstrumenter.

Gud, som er af Evighed. Fællessang.

ALLE ER VELKOMNE!

Søndag den 19. Novbr. katolsk Børnehjælpsdag.

Søndag den 19. Novbr. fejrer vi den h. Elisabeth af Thüringens Festsdag. Paa denne Dag afholdes, med Hs. Excellence Biskop Brems' Tilladelse, i alle Kirker og Kapeller i Kbhvn. og i St. Andreas Kirke i Ordrup, en Kollekt til Fordel for Elisabethforeningen, som tager sig af forældreløse og vanskeligt stillede Børn. Elisabethforeningen har aldrig kaldt forgæves paa sine mange trofaste Venner baade ældre og yngre, og det er vort sikre Haab, at alle vil hjælpe med til at sprede Sol paa Børnenes Vej.

For Styrelsen er det en Hjertesorg ofte at maatte nægte Hjælp af Mangel paa tilstrækkelige Midler.

Af Hjertet takker vi for hver en Skærv der med Kærlighed gives til Kollekten, til Gavn og Glæde for de uskyldige Smaa.

Pastor v. Kettenburg, St Ansgars Kirke.

Anna Osterhammel, Frederiksborgg. 54°.

Franciska Stratbøcker, Jægerborgallé 19, Charl.

Harriet Zimmermann, Frederiksborgg. 54°.

RETTELSE: N. U. S. 1069: »Jesus var ikke Søn af Josef og Maria.« skal være: **J a k o b** — — — — —

For det Pengebeløb, som under Motto »U« blev sendt mig i denne Uge, takkes hjerteligst.

Aakirkeby, Bornholm.

Pastor *Th. A. Zoetmulder, O. P.*

Katolsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

ung Pige i Hjemmet.

Plads søges:

af flere velanbefalede Kontorfolk; en Buffist; to Sproglærere (lille Timebetaling); samt en dygtig Husbestyrerinde (helst hos Præst).

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbh. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Nov. 12. S. 23. Søndag e. Pintse.	Nov. 19. S. 24. Søndag e. Pintse.
13. M. Didacus.	20. M. Felix af Valois.
14. Ti. Josaphat.	21. Ti. Marias Oftring.
15. O. Albert den Store.	22. O. Cæcilia.
16. T. Gertrud.	23. T. Clemens I.
17. F. Gregor Undergører.	24. F. Johannes af Korset.
18. L. Peters- og Paulskirker- nes Indvielse.	25. L. Catharina af Alexandria.

Nov. Ugens Messebønner.

12. S. 23. Søndag e. Pintse (751—581); 2. Sæt Bønner: Martin I (1156—975), 3. Sæt Bønner: Om de helliges Forbøn ([120]—[105]).
13. M. † Didacus (1157—979); 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
14. Ti. Josaphat (1158—980).
15. O. Albert den Store, Biskop, Bekender og Kirkelærer ([41]—[42]).
16. T. Gertrud (1159—980).
17. F. † Gregor Undergører (1159—982); 2. og 3. som Mandag.
18. L. Peters- og Paulskirkernes Indvielse (1160—982).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjølemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Mariakongregationen: »Det gode Raads Moder« udsætter sit Møde i St. Ansgars Kirke til Tirsdag d. 21. Kl. 19¹/₂ paa Grund af Exercitier for gifte Kvinder, som holdes i den kommende Uge i Jesu Hjerte Kirke.

Rosenkanskirken. Kongregationen »Maria Rosenkrandsdronning« har Fælleskommunion Søndag den 12. Novbr. i Messen Kl. 8.

St. Josefs Gilde lader den aarlige Messe for alle afdøde Brødre og Hustruer læse Mand. d. 13. ds. Kl. 7 i St. Ansgars Kirke.

A.C. Onsdag d. 15. Novbr. Kl. 20: Pastor Hubert Messerschmidt indleder en Diskussion om Aarsagssætningen. Gæstekort som sædvanlig. Administratores.

Conventus missionariorum hauniensium erit die 14. hujus hora 4¹/₂ ad Ss. Cor.

Min kære Hustru er Søndag Efterm. vel forberedt stille hensovet.

Høng, 4/11 33.

C. E. Momberg,
Stationsforstander.

Begravelsen foregaar i Roskilde Lørdag d. 11. ds. Kl. 10³⁰ Frm. Kranse frabedes, men Vincentsforeningens Kransekort bringes i Erindring.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 47.

Søndag den 19. November

1933

INDHOLD: Hvordan kan vi opleve Gud? — November. — Bor Kristus i Folkekirken i Dag? — Det katolske Frankrig. — Ismarkernes Præst. — Randers nye Kirke. — Snegle. — Døde griber ind. — Frue—Frøken? — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Hvordan kan vi opleve Gud?

II.

Sidste Gang gjorde vi Rede for en Række indre Erfaringer, hvorunder vi er overbeviste om at være i en mere umiddelbar, bevidst Forbindelse med det guddommelige, end naar vi kun benytter os af Tankens Kraft og Love for at finde Gud. Disse Erfaringer er noget andet end den ved methodisk lagttagelse indvundne Forstaaelse og Indsigt i det religiøse Livs forskellige Fænomener. De har nemlig den Ejendommelighed, at en Rigdom af stærke Følelser ledsager den Sandhedserkendelse, som de sunde, religiøse Erfaringer i hvert enkelt Tilfælde bringer. Desuden er man samtidig ligesom overvældet af den Opdagelse, at denne Erkendelse har den allerstørste Betydning for ens eget »Jeg«, for ens egen Skæbne i Tid og Evighed. Jo mægtigere disse Følelser virker, jo mere Tanken paa ens egen Sjæl træder i Forgrunden, og jo klarere det Lys bliver, der viser Sagens Betydning for den enkelte Person, desto mere er vi tilbøjelige til at tale om en »Oplevelse af Gud«.

Denne Betegnelse stammer fra Romantikens Tid og er blevet noget af et Slagord i Kampen mod Intellektualismen, d. v. s. den Retning i Theologien, der ensidig, ja udelukkende vilde gøre det rationelle Moment til Basis for Religionens Begrundelse og Udøvelse. I Virkeligheden er det jo saaledes, at Guds Naade ikke blot henvender sig til Menneskets Forstand ved at oplyse den, men samtidig ogsaa paavirker Viljen og Hjertet og saaledes indbyder hele Mennesket til at følge Indbydelsen og give Aabenbaringen sin Tilslutning ved en stadig fuldkomnere Tro. Naar saa hverken Erkendelsen, eller det følende Hjerte, eller Viljens Kraft gør Modstand, men beredvilligt adlyder Guds kaldende Naade, saa faar efter katholsk Opfattelse den religiøse Oplevelse sin rette og naturlige Form og gør sin opløftende og ligefrem saliggørende Virkning. Den store Kirkefader Augustinus har mesterligt forstaaet at finde de rammende Udtryk for dette Møde mellem Gud og Menneskets Sjæl.

Desværre har Kampen mod Intellektualismen ført til den modsatte Yderlighed. Der er mange i vore Dage, for hvem det »at opleve Gud« ikke betyder andet end rent subjektive Stemninger og Rørelser, der skal nydes, men ikke give Kraft til nogen som helst alvorlig religiøs Aktivitet, ja endogsaa mangler den faste Grund under sig, som Jesu Christi Sandhedsskat ene og alene kan give.

Nej, den sunde og værdifulde religiøse Oplevelse er altid i Overensstemmelse med, hvad Christi Kirke lærer, og kan ikke nøjes med Følelser alene, men vil vise sin guddommelige Herkomst og Værd ved at lægge Beslag paa alle sjælelige og legemlige Evner og Kræfter for at benytte dem til at forherlige Gud ved fuldkommen Lydighed mod hans Vilje.

F. K.

November.

Solens sidste Straaler forgylder de faa Blade, der endnu er levnet paa Kirkegaardens kolde, mugne Træer. Snart vil Stormen rive ogsaa dem ned. Den flyger jo saa tit

gennem Landet. Derovre daler et enkelt dødsdømt Blad ned til Jorden.

Mennesker haster forbi med Blomster i Haanden; Mennesker, der ukendte dukker op fra Storbyens Dyb, og Mennesker, der har et Navn. Og saa standser de alle ved en Grav.

Her er det unge Mænd og Kvinder, der mindes deres kære afdøde i den kolde Jord. Derovre slæber en alderstegen Kone sig hen til sin trofaste Husbonds sidste Hvilested. Og dér, se bare den vejrbidte, foroverbøjede Skikkelse foran den fattige Grav; se, hvordan Taarerne pipler frem. Staar han ved sit Barns Gravhøj, eller ...?

Mon disse Mennesker beder: »Requiem aeternam dona eis, Domine?« »Er Storbyen ikke en Fjende af aandelig Dybde, som den erstatter og tilfyger med en Mangfoldighed af Indtryk?« Nøjes den ikke med et »Ære være hans Minde«? og saa glemmer den alle dem, der har færdedès paa dens glatte Asfalt. Men det ældgamle »Requiem aeternam« bedes ogsaa i den moderne Storby, som det blev sendt op til Himlen i forbigangne Tider.

Allerede Hieronymus saa Folk gaa med Blomster til Gravene. »Der er Mænd, som strør Blomster paa deres Hustrus Grav for ved denne blide Kærlighed at mildne den Smerte, som de selv føler. Men Pammachus skaffer sin Hustru Hvile ved de Almisser, han giver... ,Som Vandet slukker Flammen, saaledes sletter Almissen Synden'.« (Sir. 3, 33.)

Folk havde Forstaaelse af den Trosartikel, vi saa tit fremsiger: »De helliges Samfund«. De vidste, at de stod i Forbindelse med de salige i Himlen, for ellers vilde de ikke i Messens Kanon have nævnt de mange Martyrer eller have bedt for dem, der afsoner deres Syndestraf i Skærilden. »Jordfæst mig, hvor du vil,« beder Monika, den h. Augustins Moder, »kun een Ting beder jeg dig om: ihukom mig ved Herrens Alter, hvor du end er!« Og Augustinus bliver inspireret af denne sin Moders Bøn: »Min Gud, bønhør den Bøn, jeg sender op til dig for min Moder. Jeg besværger dig ved din Søns Fortjenester, der blev naglet til Korset for paa den Maade at blive et Lægemiddel for alle vore Sjæles Saar, og som nu sidder

ved din Højre for dér uden Afbrydelse at gaa i Forbøn for os. Jeg ved, at hun har øvet Barmhjertighedens Geringer og af Hjertens Grund tilgivet dem, der har fornærmet hende. Tilgiv hende da hendes Fejl, som hun maa-ske har begaaet efter Daaben... Da hun laa for Døden, anbefalede hun os at ihukomme hende ved Altret, hvor hun saa tit har knælet, og hvor det Offerlam uddeles, hvis Blod har slettet vort Gælds-brev, og som har triumferet over vor Fjende. Hun hvile i Fred sammen med sin Husbond!«

»Indgyd, Herre, min Gud, dine Tjenere, som er mine Brødre, og dine Børn, som er mine Læremestre ... indgyd alle, der læser det, den Tanke, at ogsaa de ved dit Alter ihukommer din Tjenerinde Monika og hendes Mand Patricius, som i dette forgængelige Liv har været mig Far og Mor, som begge var mine Søskende efter vor fælles hellige Moder, den katholske Kirke... som skal være mine Medborgere i det evige Jerusalem... saa at min Moder ved de manges Forbønner opnaar det, hun har ønsket i sit Livs sidste Øjeblik!« (frit efter Aug. Conf. 9, 13).

Hvad Augustin har givet Udtryk for, bor i alle store Menneskers Sjæl. Syreren Efræm beder sine Brødre om at ledsage hans Sjæl, saa snart den har forladt Legemet, med deres Bønner. »Syng Salmer og frembær det hellige Messeoffer for mig. Vær endelig gode og ihukom mig paa den 30. Dag, for de afdøde modtager megen Hjælp ved de levendes Bøn og Offer!«

Ambrosius vil føre sin gode Ven, Kejser Theodosius, til de afdødes Land; han vil ikke forlade ham, »før han har ført ham derhen, hvor hans Fortjenester skaffer ham Adgang, til Herrens hellige Bjerg!«

Aarhundredernes Bøn og Tro har bundfældet sig i de forskellige Liturgier og blev bekræftet af almindelige Kirkesamlinger, f. Eks. i Florens eller Trient, eller anbefalet ved Biskoppernes Sammenkomster.

Denne Tro og Bøn har rejst Kirker og Klostre, endog paa flere Øer i Atlanterhavet; for Hertugerne af Bretagne vilde, at Munkene Dag og Nat skulde bede for dem, der led Skibbrud og druknede i Havet.

Dér blandes Munkenes monotone Mumlen i Klostrenes

Oratorium med Vandets Skvulpen og Stormens Susen, og en vældig Sørgekantate: Requiem aeternam dona eis, Domine! stiger op mod Himlen.

Dér tvinger Himlens jagende Skyer og de blafrende Alterlys ligefrem Menneskene til med Frygt og Bæven at stamme: Requiem aeternam dona eis, Domine!

Menneskesjælen er og bliver den samme. Ogsaa vi har bedt for vore Brødre og Søstre i Renselsesstedet. Ogsaa vi vil i Fremtiden bede for dem; thi den, der beder for andre, glemmes ikke af Gud.

»Ihukom, Herre, dine Tjenere og Tjenerinder, som er gaaet forud for os med Troens Tegn og sover Fredens Søvn. Dem, Herre, og alle, som hviler i Christus, beder vi dig skænke Vederkvælgelsen, Lysets og Fredens Bolig.«
(Messens Kanon.)

Solen var gaaet ned. Mørket skjulte Gravstenene. Et enligt Lys sendte sine svage Straaler gennem Mulmet. I det fjerne hendøde en Sporvogns Klemten.

Requiem aeternam dona eis, Domine!

K. Pauli S. J.

Bor Christus i Folkekirken i Dag?

Det er den bekendte Forfatter, Pastor Kaj Munk, der i en Radiotale forleden stillede dette Spørgsmaal. Og han svarede: Han er i hvert Fald til at træffe der.

Bortset fra, at Christus naturligvis er til at træffe overalt, hvor Mennesker, der ikke i Forvejen har forkastet hans Naademidler eller hans Kirke, søger ham, saa kunde der vel være Grund nok til at spørge videre: Hvor meget skal der til, inden Christus ikke er til at træffe i Folkekirken? Selv om Pastor Munk mener, at Vorherre nok kan træffes i Folkekirken, saa tør han dog ikke gaa videre end at gaa med til, at han aflægger smaa Visitter dér. Fast Bopæl har Christus ikke længere i den danske Statskirke. Mon ikke denne munkske Definition deles af de fleste tænkende Folkekirkepræster i Dag?

Der kan jo nemlig ikke være Tvivl om, at en stor Del af Folkekirkens Præster er klare over, at man nu er ved

at komme for langt ud i Rationalisme og Forvirring. Derpaa tyder afgjort Bestræbelserne for at faa genrejst det hensovede »kirkeligt Landsforbund« og Opraabet fra de sønderjydske Præster samt de mange Forsøg, der rundt om i Landet gøres for at genindføre noget af det, man ved »Reformationen« kastede Vrag paa (Skriftemaal, Korsvejsandagt, mere Liturgi o. s. v.). Dertil kommer Programudtalelsen fra det konservative Folkepartis Landsraadmøde, hvor man i stærke Ord gaar ind for Bevarelsen af og Opbygning af Folkekirken. (Dette sidste viser, at man ikke fra konservativ Side skal vente nogen Støtte til Indførelse af Religions-Ligeberettigelse her i Landet).

Paa den anden Side er der den rationalistiske Fløj af den danske Præstestand, mange af de unge Præster, der forlængst har opgivet at betragte deres Kirke som andet end »Mur og Tag«, som en udtrykte sig i et Dagblad, en Kirke, hvor der maa være Plads for alt, hvad der »stammer fra Aand«.

Begge de her nævnte Retninger eller Strømninger inden for den dansk-protestantiske Præstestand beviser tilfulde, at det Spørgsmaal, der ovenfor er stillet, er fuldt ud berettiget; thi dertil kommer en uhyre Forvirring blandt Lægfolket, som — bogstavelig talt — ikke ved, hvad de skal tro. Der er ofte her i Bladet peget paa, hvor lidt man ved om den katholske Kirke, men hvad ved for Resten Lægmanden om den »evang.-lutherske« Kirke? Han kan jo ikke gaa til sin Sognepræst og faa det at vide, for han ved det jo heller ikke. Maaske var der en enkelt frejdig Grundtvigianer, der vilde svare, at det er »Aand og Liv«, men — det blev Spørgeren jo sikkert ikke klogere af. Der var en Student, der spurgte i »Ekstrabladet«, om man skulde til Rom for at faa Svaret paa, hvad »evang.-luthersk« var. Jeg har prøvet at stille forskellige oplyste og dannede Protestanter, saavel Missionsfolk som Grundtvigianere, det Spørgsmaal, om de troede, at vi Mennesker havde en fri Vilje. De fleste begyndte med at svare ja, men sagde saa siden nej og sluttede med ikke at kunne svare derpaa. For dem, der svarede ja, var det karakteristisk, at de erklærede, at de absolut ikke troede paa alt, hvad Luther eller Calvin havde sagt og lært.

Til denne af diametralt modsatte Standpunkter fremkaldte Forvirring kommer saa de voldsomme Opløsnings-tendenser i Form af direkte Frafald, borgerlig Vielse, borgerlig Konfirmation, borgerlig Begravelse og den Gudløshedskampagne, der drives blandt Arbejderne, for ikke at tale om Folkekirkens totale Mangel paa Evne eller Vilje til at tage et afgjort og fast Standpunkt imod den djævelske Børnebegrænsningsepidemi og den øvrige Forkvakling af — især — Ungdommens Moralbegreber.

Linien fra »Reformationen« til vore Dage ligger tydeligt markeret: Først Kampen mod Kirken (alle Vranglæreres Stormløb), saa Kampen mod Gud (Rationalismen under forskellige Former) og nu Kampen mod Menneskene (Fosterdrab og Børnebegrænsning, hvis Resultat maa blive, at den hvide Race mister Overherredømmet). Og midt i det altsammen gaar vore hjemlige Protestanter og tumler rundt uden Standpunkter, uden Hvile i noget som helst, i deres Inderste vidende, hvor Sandheden findes, men uden Mod til at tage det afgørende Skridt.

Naar man nu om et Par Aar skal til at fejre 400 Aars Jubilæet for »Reformationen«s Indførelse i Danmark, saa kunde man jo passende stille Spørgsmaalet: »Bor Christus i Folkekirken i Dag?« til Drøftelse med Pastor Kaj Munk som Indleder. Mon han saa fortsat tør hævde, at Christus i hvert Fald er til at træffe der? — i den Kirke, der tillader den ene Præst at prædike, at Jesus er Guds Søn, og den anden, at han kun er en Profet. *Jens Sønderup.*

✕ Det katholske Frankrig.

(Sluttes.)

Den franske Regerings kirkefjendtlige Holdning er i de sidste 10 Aar bleven afløst af en forsonligere Aand, der viser sig i Oprettelsen af en Ambassade ved Pavehoffet og i en vis Hensyntagen til Elsass-Lothringens religiøse Krav. Man blev ogsaa Vidne til, at Præsident Doumergue, en Protestant, deltog i Festlighederne til Ære for Jeanne d'Arc, og at Regeringsmedlemmer indfandt sig ved den eucharistiske Kongres i Karthago. Skønt denne Imødekommenhed er dikteret af politisk Nødvendighed, som f. Eks. i de gamle franske Protektoratslande i det nære Østen, eller er en

Følge af den aabne katholske Modstand mod Laicismen som i Elsäss-Lothringen, tør man alligevel tage den som et Varsel om bedre Forhold; i alt Fald kan det kun gavne, naar den gejstlige og verdslige Magt igen kommer paa Talefod. Saare fristende vilde det i denne Sammenhæng ogsaa være at drøfte Katholikernes Stilling til Statsformen lige fra Leo XIII's Dage til L'Action Françaises Forkastelse, men det vilde sprænge Artiklens Ramme.

Katholsk Trosliv.

Et af de interessanteste Spørgsmaal er altid, hvor mange af Landets Katholiker der er praktiserende, skønt Svarene jo kan divergere ikke saa lidt. Vi bringer her en Statistik, som Grev d'Avénel for nogle Aar tilbage har opstillet over 67 Diocæser, dog ikke indbefattet Paris, der som Verdensby følger sine egne Love. Derefter skulde af 34 Mill. Katholiker ca. 30 % være virkelig praktiserende, 50 % mere eller mindre praktiserende (altsaa somme Tider overvære Gudstjenesten) og Resten indifferente eller for en lille Gruppes Vedkommende antireligiøse; selv blandt disse ønsker de fleste dog kirkelig Vielse, Daab og kirkelig Begravelse.

Hvad Kommunionsmodtagelsen angaar, er der endnu Kredse paa Landet, som ikke har overvundet Jansenismens dræbende Kulde, men de træder selvfølgelig helt tilbage over for saa aktive og levende eucharistiske Bevægelser som Børnenes Korstog og de eucharistiske Kongresser, som jo er opstaaet i Frankrig. Da disse Kongresser blev internationale, vilde det katholske Frankrig dog i det mindste hvert andet Aar, hvor den internationale Kongres ikke fejres, holde sin nationale, eucharistiske Kongres. I store Skarer strømmer det katholske Folk ogsaa til Valfartssteder som Paray-le-Monial, Jesu-Hjerte-Andagtens store Centrum, til Lourdes, Notre Dame de Galette, og Gudsmoders to Bjerghelligdomme i Lyon og Marseille, eller de søger det yngste Valfartssted, som ogsaa kendes af hele Verden, Lisieux. Det Frankrig, som fostrer Helgener, er heller ikke afgaaet ved Døden, hvad saa mange Navne fra det 19. og 20. Aarhundrede bevidner: Vianney, Postel, Barat, Eudes, Fournet, Finet m. fl., og hvad ogsaa den udbredte Jeanne d'Arcs Dyrkelse viser, skønt Jomfruen af Orleans jo først og fremmest opfattes som et nationalt Symbol.

Med Beundring maa man se paa den liturgiske Bevægelse, som har lagt »Paroissien«, Messebogen, i de fleste Hænder. De franske Benediktinere fra Solesmes har her gjort et stort Arbejde, som ikke kan overses af nogen liturgisk interesseret. Vil man have en Haandbog om Bre-

viaret, da bør man gribe til D. Baudots »Le Brévière«; vil man studere Messen, da gribe man til Abbed *Cabrol*, »L'Office liturgique de chaque jour« eller Jesuiten *Donceur* og Assumptionistpateren *Thibauts* eller *Batiffols* og *Aigrans* Bøger. Intet Land har et Værk at opvise, som kan maale sig med *Cabrol* og *Leclerques* »*Dictionnaire d'archéologie chrétienne et de liturgie*«. Og den gregorianske Korall har sit *Institut grégorien* for liturgisk Sang, Orgelspil etc. i Tilknnytning til *Institut catholique* i Paris.

Hvad den katholske Karitas angaar, maa man beundrende bøje sig for den personelle og finansielle Indsats, som Frankrig kan være saa stolt af. Vi har lige fejret St. Vincents-Konferencernes 100 Aars Jubilæum. Vi har hørt om den ca. halve Million Francs, som de 340 Konferencer i Paris indsamler, og hvorledes de i Paris alene underholder 87 Familiesekretariater, 13 Folkekøkkener, 5 Patronager, et Fæstekontor; eller hvorledes ca. $\frac{2}{3}$ af Paris' 553 Feriekolonier staar under afgjort katholsk Indflydelse. Alt dette præsteres samtidig med, at man er stærkt engageret med de katholske Skoler, medens ens Offervilje paakaldes i saa mange andre Retninger. Da man i 1922 optog et Laan til at genopbygge de ødelagte Kirker med, tegnedes 200 Millioner Francs paa fem Dage. Frankrig alene har ogsaa skaffet ca. en Fjerdedel af de 363 Millioner Francs, som f. Eks. Jesu Barndoms Forening har samlet ind fra 1843—1929, selv om man, for at være helt retfærdig, maa tilføje, at det procentuelle Bidrag pr. Hoved og Franc fordeler sig, som vor Statistik (for 1929) viser:

Belgien	1	Italien	0,34
England	1,09	Spanien	0,19
Frankrig	0,50	Svejts	1,41
Holland	3,33	Tyskland	6,79

Katholsk Aktion.

I de sidste Aar har den katholske Aktion udviklet sig stærkt. Biskop Landrieux af Dijon offentliggjorde i 1917 et Hyrdebrev om Sognets Genoplivelse, slog nogle Aar senere i et Fastehyrdebrev igen til Lyd for Sognet og forlangte, at Sognepræsten skulde være Motoren, Regulatoren og Sjælen i Sognets levende Organisme. »Lad os genoprette Sognet, Arnernes Hjørnesten, Religionens Rustning.« Man oprettede den saakaldte *Union paroissiale*, som skal vække Interesse for det religiøse Liv og for Apostolatet og omfatter praktiserende Katholiker i Sognet, der er over 18 Aar gamle og bliver udvalgt af Sognepræsten eller Unionen selv. Formanden er Sognepræsten, og nogle Medlemmer af *Comité paroissial*, som bestaar af et begrænset Tal aktive Katholiker, skal tage sig af: Broderskaber, Til-

bedelse, Børnenes Daab, Troens Udbredelse, Omsorg for Skolerne ved at støtte de katholske Skoler og overvaage de offentlige, at sørge for Katekister etc., Ungdomsorganisationer, Presse og den kristne Karitas. En Biskop kaldte denne Organisation engang »Initiativets Syndikat«.

Stor Betydning fik Unionen, da den tog Stilling til de politiske Valg og arbejdede mod det kirkefjendtlige Regime. Valgene i 1919 bragte den glædelige Overraskelse, at 200 af 600 Parlamentsmedlemmer var Katholiker, et Syn, man ikke havde haft i flere Aartier. Desværre gik det stærkt tilbage igen i 1924, da de Radikale og Socialisterne fik en for Kirken skæbnsvanger Fremgang. Dette Nederlag gav dog Stødet til Oprettelsen af den saakaldte: »*Fédération nationale catholique*«, hvis Fører blev ingen ringere end General *de Castelneau*, der fortjener Hæderstitlen: »Den katholske Aktions Minister«. Han henvendte sig først i Opraab til Folket og forlangte Grundlæggelse af flere Unioner; man efterkom hans Opfordring, og da *Fédération* stiftedes i 1925, havde den straks ca. 2,000,000 Medlemmer. Et frejdigt og fordrende Program blev udkastet, som bl. a. forlangte Afskaffelse af alle Love mod Ordenerne, Statsstøtte til de katholske Skoler, Respektering af Elsass-Lothringens religiøse Rettigheder etc. Nøje instruerede Foreningen med Biskopperne i Spidsen sine Medlemmer i 1928 og 1932 om ikke at vælge kirkefjendtlige Delegerede, og deres Bestræbelser kronedes i alt Fald i 1928 med Held.

Mangt og meget kunde der endnu siges; den ovenfor nævnte Bog giver vigtige Oplysninger om de sociale Bestræbelser, om Skilsmisse, Ligbrænding og Børnebegrænsningens Problem. Man læser interessante Detaljer, saaledes naar der meddeles et Træk, som er betegnende for Troens Forhold til Livet: I Aaret 1923 var der ansat 21 gifte Professorer ved det statslige Lyceum i Roanne, hvoraf 13 var Fritænkere; de havde tilsammen 5 Børn, medens de øvrige 8 Professorer var praktiserende Katholiker og tilsammen havde 31 Børn; et fritænkersk Ægtepar havde altsaa gennemsnitlig 0,38, et katholsk og troende Ægtepar 3,87 Børn.

Yderst interessant er ogsaa den Renæssance, som den katholske Intelligens oplever; den er saa øjensynlig, at Kirkens Modstandere er opfyldte af alvorlige Bekymringer; de tilstaar aabent, at Catholicismen i Frankrig i vor Tid staar ganske anderledes stærkt end ved Aarhundredskiftet; at Biskoppens Indflydelse er større end nogen Sinde; at Kirkens Modstandere ikke blot angribes paa det rent kirkelige, sociale og karitative Omraade, men ogsaa i deres stærkeste Positioner: i Filosofi og Videnskab. Polyteknikernes Forening har f. Eks. udviklet sig glimrende. I 1912 sendte en af dem, Georges Peter, en Indbydelse til

en Kammerat; den gik ud paa at beskæftige sig ivrigere med det religiøse Liv. De grundlagde et Apostolat, afholdt hver fjortende Dag Konferencer og havde snart 100 Medlemmer, i 1923 allerede over 1000! Ivrige, aktive, praktiserende Katholiker! Det er et Varsel om en religiøs Vaar, naar Søofficerer i 1918 stifter en Union »*Duc in altum*«, som forpligter dem til den maanedlige Kommunion og et Kvarters Betragtning hver Dag og allerede to Aar efter Grundlæggelsen har over 100 Medlemmer. Eller naar Jesuiternes Tidsskrift »*Études*«, som svarer til »*Stimmen der Zeit*« og i 1910 havde et Oplag paa 1000, i 1929 allerede tæller 13,000 Abonnenter. Pladsen tillader os ikke at referere mere af den interessante Bog. Men vi haaber, at vore Læsere ved denne Oversigt alligevel har faaet et Indtryk af, hvilke Kræfter der nu rører sig i det katolske Frankrig, Kirkens førstefødte Datter. — z.

Ismarkernes Præst.

»En avant, mes braves! Mush, you Malemites!« — Dette er Titlen paa en Bog, som R. P. Bernard Hubbard, S. J., har udgivet, og som hensætter Læseren til de arktiske Himmelstrøg, hvor Forfatteren med utroligt Vovemod har bestegt de mest farefulde Vulkaner og hidtil ukendte Bjerge og i mange Aar har tjent Videnskaben.

Pater Hubbard er Amerikaner, og hans Afstamning er ikke uden Interesse. Hans Fader, en tidligere anglikansk Præst, blev Katholik kort før Barnets Fødsel, og hans Moder var beslægtet med den berømte Forfatter og Historiker Washington Irving. Medens den unge Mand endnu studerede til Jesuit ved Universiteterne i Sancta Clara og Innsbruck, interesserede han sig for Geologi, og sine første Alpebestigninger foretog han i de tyrolske Bjerge; senere, som Præst, blev han udnævnt til Professor i Geologi ved Sancta Clara.

Vulkanerne i Alaska vakte ganske særlig hans Interesse. I 1927 foretog han sin første Ekspedition til det yderste Nord og opdagede dengang Ismarkerne i Taku i den sydøstlige Del af Alaska; Aaret efter trængte han frem til og igennem Øen Kodiak, som endnu aldrig havde været be- traadt af nogen Menneskefod, og her opdagede han hidtil ukendte Bjerge paa henved 2000 Meters Højde. I 1930 foretog han andre vigtige Opdagelsesrejser, og Aaret efter undersøgte han det indre af Verdens største Vulkaner, nemlig Katmai, hvis Krater har en Omkreds af mere end 12,000

Meter, Vaniaminof, hvis Kraterrand maaler 32,000 Meter, og Aniakchak, hvis Kratergab er endnu større.

Med et Hundespand paa 30 Hunde (det er dem, han kalder »braves« i Bogens Titel) udforskede han en Strækning paa 2,500 Kilometer langs Yukon og Behringshavet. Paa denne Tid fandt et nyt vulkansk Udbrud Sted i Vulkanen Aniakchak, og han vendte saa tilbage dertil for at

Den »varme« Aarstid i Alaska.

Pater Hubbard maa som Missionær i Alaska, selv om Sommeren, forsyne sig med Brænde, thi selv i den varme Tid deroppe viser Thermometeret en stor Del af Dagen ofte Temperaturer under Nul-Punktet.

studere dette. I Flyvemaskine fløj han hen over det ildsprudende Krater, og siden gik han hen over det til Fods.

I 1932 vendte han igen tilbage til Aniakchak for sammen med en erfaren Pilot at foretage en enestaaende Bedrift: de lod deres Maskine lande paa en lille Sø nede i selve Krateret.

Senere besteg han Isbjerget Mont Katmai og derefter midt om Vinteren den endnu virksomme Vulkan Shishaldin. Saa tog han til Bogoslof, en Ø i Behringshavet, som

for henved et Aarhundrede siden pludselig dukkede op af Havet.

Selv under de værste Forhold har Pater Hubbard endnu aldrig forsømt sin daglige Messe. C.H-S.

Randers nye Kirke.

Vore Læsere maa nu ikke tro, at vi starter en Indsamling til Fordel for en ny Kirke, og at det gamle, idyllisk beliggende Guds Hus paa Ladegaardsvej skal nedrives. Det staar der i sin smukke Have, og ingen tænker paa at forstyrre dens klosterlige Stilhed eller rykke de store smukke Kristtorntreer op, som strækker deres Grene mod Kirkemuren.

Men den »nye« Kirke opdager den Besøgende, naar han træder ind i det lyse Kirkeskib og med Glæde konstaterer, at Udsmykningen, som Malerinden Frk. Birgitte West har foretaget i Løbet af de sidste Maaned, i ganske overordentlig Grad har gavnet Kirken.

En rolig, harmonisk og fredfyldt lys Stemning hviler nu over Kirkerummet, og en Rigdom af dæmpede Farver straalere Beskueren imøde fra Korvæggen og fra Helgenbillederne. Alter, Kommunionbænk og Skriftestol har allerede antaget en brunlig Lød og Farve, Bænkene og Døren skal snart gøre ligesaa, saa de kommer til at passe bedre i denne andægtige Farvesymfoni.

Opmærksomheden fæstner sig nu straks ved det store Krucifix over Alteret, som fik en vidunderlig mørkeblaa, kalkmalet Baggrund, dekoreret med Vinranker og rødlige Drueklaser, medens hele Væggen forneden er afsluttet af en bølgende Hvedemark, som strækker sine gyldne Aks op mod den Korsfæstede. En kunstnerisk Helhed, og saa vidt det overhovedet var muligt, Enhed, er det her lykkedes at skabe; alt vidner om den dybeste og fineste Forstaaelse af det religiøse Emne og om moden kunstnerisk Sans.

Det hele Kirkerum har ved dybrøde Linier langs Loftet,

St. Birgitta.

ved en Frise foroven og graa og violette Farvetoner forneden, der paa Sidepillerne endda strækker sig fra Gulv til Loft og iøvrigt ogsaa tjener til at fremhæve de blanke, hvide Vægge ved Siden af Koret, faaet en Samling over sig, som før manglede. Ogsaa Vinduerne har vundet; de tidligere Rosetter er forsvundet, Vinduerne er gjort større og forsynet med antikt Glas i Blyindfatning.

Fra de fire mellembrede Vægpillen ser St. Johannes, St. Kjeld, St. Michael og St. Birgitte ned paa Menigheden. Ærkeenglens rolige, ungdommelig-mandige Holdning, Seerskens fjærnt skuende Blik, Kannikens fromme, aandfulde Træk og Døberens magre, asketisk-melankolske Skikkelse hæver sig med Farvepragt og dog dæmpet ud af Fladens i øvrigt lysegraa Tone.

Johannes Døberens Hovede.

Fladerne paa begge Sider af Korrundingen forbeholdes Malerier, som Frk. West skal udføre i Løbet af næste Sommer: 4 Fremstillinger skal her illustrere Kirkens Navn: Jesu Hjerter Kirke. De fire Billeder bliver: Paa venstre Side: »Jesus modtager de h. tre Konger, og »Jesus helbreder de syge«. Paa højre Side: »Christus forsvarer Ægteskabsbrydersken mod Farisæerne« og »Den fortabte Søn«.

Man kan heller ikke undgaa at lægge Mærke til Harmonien mellem den nyudsmykkede Kirke og den smukke Korsvej af Aachen-Kunstneren Emonds Alt, et af hans sidste Arbejder; disse gribende Billeder paa Guldgrund, som skildrer Lidelseshistoriens Hovedpersoner, er malet paa Mahogni-Krydsfinér. Der kan ikke være Tvivl om, at Frk. West her har løst en meget vanskelig Opgave saare tilfredssillende, og at hendes Kunst har aflagt en af sine mest modne Prøver, som vil interessere mange og indbyde ikke saa faa til et lille Besøg i Randers By.

Snegle.

Det er interessant, at Planen om igen at indføre systematisk Snegleopdræt herhjemme, som det fandtes i Middelalderen og findes endnu sydpaa, vistnok nu bliver virkelig-

gjort. Og, saa vidt man véd, med de samme Vinbjergssnegle, som for Aarhundreder tilbage blev indført af Munkene sydfra til Sneglebrønde i danske Klostre. Sneglen var Faste-spise, og da de gamle Ordener havde lange Faster helt uden Kødspise, kom Sneglen overalt i Brug, let at passe, billig og nærende. Veltillavet, i mindre Portioner hører den til et Gourmandbord med udsøgte Retter og udsøgt Vin, men spist Dag ud og Dag ind som Middagsmad og med billig Landvin mister den meget hurtigt enhver Antydning af Morsomhed. En ung Munk i Svejts i vore Dage gjorde den Bemærkning, at vel var det anstrengende at tage ud paa den aarlige Missionsrejse, men man boede hos Bønderne, og det var unægtelig en Opmuntring ikke at faa Snegle hver Dag.

Et mærkeligt Dyr er den Snegl, et smukt Dyr; den er ogsaa indført privat hertil i Tidens Løb. Ydermere ejer den en helbredende Kraft, der udnyttes i visse Egne af Frankrig i Form af Ekstrakt som et uovertruffet Middel imod Tuberkulose selv i fremskredne, haabløse Tilfælde.

Den Dag kan komme, hvor Videnskaben tager Sneglekuren frem til Ære, som den har taget Leverkuren mod den ondartede Anæmi; for Leverkuren er et gammelt Folkemiddel, vistnok fra Amerika, og endnu den Dag i Dag ikke fuldt videnskabeligt belyst.

Klostrene uddeler Snegle vederlagsfrit til Folk ifølge gammel Klosterskik. De berømte Munkelikører blev jo endog oprindelig brygget til Medicin, ogsaa de fattiges Medicin. Det var først langt senere, at de blev reserveret de øverste Titusind, da hele Samfundsordenen var blevet en anden, og alt og alle var tvunget ind i Verdensspekulationen.

Men saa var Øjeblikket kommet, da det kunde betale sig at tage Patentet fra Munkene. Og Øjeblikket blev som bekendt ikke forsømt. K.

I Anledning af en lille Artikel i »Politiken« om Munkenes »Lækkerbidsken«.

Døde griber ind.

Det er vor Agt saa tit som gør ligt at bringe fortællende Litteratur i N. U., idet vi samtidig vil lægge Vægt paa at faa saa mange nulevende katholske Forfattere som muligt repræsenteret. Forfatteren til nedenstaaende er Karl Heinrich Mohr, en folkelig Skribent, der ogsaa som Redaktør af »Himmelreich« har skabt sig et godt Navn.

En stille Sommeraften i Aar sad jeg sammen med min Ven, Billedhugger H., i dennes Have, omgivet af Rosernes blomstrende, duftende Flor. Midt i denne Naturpragt talte vi om Skabelsens Vidundere, om alle Tings Tilblivelse og

Undslettelse. Natten faldt efterhaanden paa; i det fjerne hørte vi Sang af glade Mennesker, der vendte hjem fra en Skovtur, medens vi selv lod vore Tanker glide bort til Mystikens uudgrundelige Verden. Min Ven begyndte at fortælle. Dagen før havde han tilfældigvis mødt en gammel Studiekammerat, Hr. G., som han ikke havde set i flere Aar. Dennes Historie er saa mærkværdig, at jeg har følt mig foranlediget til at skrive den ned. Jeg gengiver den uden Kommentarer, men beretter desuden om to lignende Tildragelser, som jeg, tilskyndet af min Vens Fortælling, har opsnuset.

Over Atlanten.

Hr. G. havde, mere af Eventyrtrang end af Nødvendighed, i sine ganske unge Aar rystet Fædrelandets Støv af sine Fødder og havde bosat sig i Rio de Janeiro. Skønt han var en genial Kunstner, arbejdede han dog ikke mere, end der fordreder for at opretholde Livet og more sig. Nætterne tilbragte han i det sydamerikanske Forlystelselivs Tingel-Tangel og blandt Natklubbernes letsindige Kvinder. Saadan gik det i aarevis, indtil der en Aften indtraf en Begivenhed, som saa grundigt betog ham Lysten til det udsvævende Liv, at han kort Tid efter forlod Rio og dens lokkende Skønheder.

Sammen med flere Venner var den unge Kunstner netop i Færd med at gaa op ad Trappen til et Danselokale, som laa i en af de øverste Etager. Under Latter og Spøg famlede det lille Selskab sig op ad de daarligt belyste, men velkendte Trin og svægede allerede paa Forhaand i de Nydelser, Natten forjættede dem. Men det skulde ikke komme saa vidt. Pludselig syntes Vennerne, at de saa Hr. G. tumle tilbage. Stum støttede han sig til Gelænderet og stirrede ligbleg ud i Luften. Vennerne troede først, at det drejede sig om en pludselig Træthed eller et forbigaaende Ildebefindende og førte Billedhuggeren ned igen og ud i det fri. Da de var kommet ud paa Gaden, forklarede han dem, at hans Fader havde vist sig for ham paa den halvmørke Trappe. Han var som forklaret, men havde set dybt bedrøvet paa ham med et ligesom advarende Blik. Hans Venner vilde slaa Sagen hen med, at han tilsyneladende havde været ude for en Hallucination; men G. erklærede, at end ikke tusinde Heste skulde faa ham slæbt ind i et saadant Lokale igen. Fuld af bange Anelser gik han hjem. De efterfølgende Dage og Uger tilbragte han i stadig voksende Uro for sin Fader, og med Angst og Spænding imødesaa han de næste Efterretninger fra Hjemmet.

Første Damper bragte dem. De meddelte ham, at hans Fader var død af et Slagtilfælde. Tidspunktet for hans Død

var ogsaa anført. Det var netop det Øjeblik, i hvilket Sønnen sammen med sine Venner var paa Vej op ad Trappen i Glædeshuset.

Flyverkommandant Farrar.

Efterfølgende Historie var i sin Tid meget paa Tale i England og har ogsaa været ondtalt i de engelske Aviser. Hændelsen fandt Sted i 1918 i de sidste Krigsmaaneder ved den fransk-engelske Front og hjalp de Allierede til en Sejr.

Pierre de M., en af det franske Flyvevæsens dygtigste Rekognosceringsflyvere, gjorde Forberedelser til en Natflyvning for at udforske de tyske Linier. Da det trods alle Anstrengelser ikke lykkedes ham eller hans Mekaniker at faa Motoren paa Flyvemaskinen startet, besluttede han sig til at anvende en engelsk Maskine, som i nogen Tid havde staaet i Hangaren uden Fører. Ingen vilde betro sit Liv til denne engelske Kiste — man fortalte, at der var noget uhyggeligt ved den; selv alvorlige Mænd ansaa den for forhekset. Man mente at have iagttaget, at dens Motor somme Tider arbejdede, uden at nogen havde startet den, og særlig indviede turde sværge paa, at naar man kom den nærmere, sad der en Skikkelse paa Førersædet og saa paa en. Men den Slags Hjernesvind tog Pierre de M. sig ikke af. Han lo ad de Tossehoveder, der bragte saadanne Ammestuehistorier i Omløb, og i den klare maanelyse Nat steg han til Vejrs med Maskinen.

Flyveren havde vel faaet skruet Maskinen en fem Tusinde Fod op i Luften og var netop i Begreb med at sætte Kursen hen mod de fjendtlige Linier, da han syntes, at Maskinen ikke arbejdede saa støt, som den burde. Endnu inden han fik gjort sig klart, hvor Fejlen eventuelt kunde ligge, blev han pludselig overfaldet af en saadan Svaghed, at han ikke længere var Herre over sig selv og var ude af Stand til at styre Maskinen. Han mindskede Farten og styrtede — han var nu kun ca. tusind Fod fra Jorden. Ved en voldsom Kraftanstrengelse lykkedes det ham igen at faa Magten over Maskinen og rette den op. Men samtidig forekom det ham, at han ikke var alene. Han drejede uvilkaarligt Hovedet og saa — Omridset af en Skikkelse, et uhyggeligt Væsen i engelsk Flyveruniform og med stærkt markerede Ansigtstræk.

M. hørte nu klart og tydeligt følgende Ord, der blev sagt til ham paa godt Fransk: »Vær ikke bange — jeg er den tidligere Fører af denne Maskine — skudt ned for tre Maaneder siden — vil advare dig, Kammerat. Fjenden angriber — der — halvt til venstre, hvor du ser det hvide Skylag. Flyv hurtigt tilbage. Meld om det forestaaende An-

greb, som vil finde Sted ved Morgengry. — Alt ligger i din Haand — Farvel!«

Skælvende af Ophidselse parerede Flyveren den Ordre, han lige havde modtaget, og fløj tilbage. I Lejren af lagde han straks Rapport til Kommandanten over det passede. For alle Eventualiteters Skyld gav denne Meldingen videre, og da der ikke var noget forgjort i at belave sig paa et forestaaende Angreb, traf man alle fornødne Forholdsregler. Angrebet fandt virkelig Sted ved Daggry, og — Træfningen blev vundet.

Paa Spørgsmaalet, om M. vilde kunne genkende Advareren, svarede han Ja. Saa fandt man alle tænkelige engelske Blade for et kvart Aar siden frem og søgte efter et Billede af den faldne engelske Flyver. Efter nogen Tids Søgen pegede M. paa et Billede og erklærede med Bestemthed, at det var denne og ingen anden, som havde fulgt ham paa hans Flyverfærd og talt til ham. Under Billedet stod: Flyverkommandant Ronald Farrar, R. A. F., faldet i Kampen.«

Lidelsesfæller.

I Midten af forrige Aarhundrede levede der i Göttingen to unge Kvinder, begge af den dannede Klasse: en Fru Doktor P. og en Frk. W. Begge led de af Svindsot. De kendte hinanden kun af Navn, og naar de mødtes, var det gerne paa en af deres Køreture. Saa nikkede de venligt til hinanden i Forbifarten, men af og til sendte de Hilsner til hinanden gennem Dr. R., som tilsaa dem begge. Naturligvis undgik Dr. R. at underrette den ene om den andens Tilstand, han fortalte dem kun, at de var Lidelsesfæller, og mere vidste de ikke om hinandens Sygdom.

Efter at Dr. R. havde trukket sig tilbage fra sin Praksis, forværredes Frk. W.'s Tilstand mere, end Tilfældet var med Doktorfruens; denne var endnu nogenlunde ved Kræfter, medens Frk. W. ikke mere kunde forlade Sengen. Doktor R. blev saa en Nat ved 2-Tiden kaldt til Doktorfruen. Da han traadte ind i Sygeværelset, udaandede hun, ramt af et Hjerteslag. En halv Time senere forlod Doktoren Sygeværelset. Paa Vejen hjem fik han pludselig den Indskydelse at se til den anden Patient og om muligt forhøre sig om hendes Befindende.

Hos den syge herskede der ikke den Ro, man sædvanligvis venter sig paa den Tid af Natten. Moderen kom fuldt paaklædt Doktoren i Møde og fortalte under stor Ophidselse Doktoren om et Syn, hendes Datter havde haft for en halv Times Tid siden. Medens hun sad og vaagede over Datteren, der endelig havde faaet Ro for Smerterne til et lille Blund, for Datteren pludselig op og raabte; »Fru

Doktor P. er lige død; hun stod for mig i en forklaret Skikkelse og vinkede venligt til mig og sagde, at jeg ogsaa vilde dø endnu i Dag og komme til at følges med hende.«

Dr. R. var lykkelig over den Indskydelse, der havde ledet ham, og skyndte sig ind i Sygeværelset. Den syge sad op i Sengen, meget oprevet, med hektisk røde Kinder og Svedperler paa Panden, men dog fattet og munter. Uden at afvente Doktors Forespørgsel til hendes Befindende fortalte hun ham om sit Syn. Efter at hun havde sluttet sin Fortælling, konstaterede Doktoren en kendelig Forværring af hendes Tilstand og saa, at hendes Liv hurtigt vilde ebbe ud. Samme Dag døde hun — uden Kamp hengav hun sig til det Forsyn, som havde tilmaalt hende saa kort en Levetid.

Frue — Frøken?

Den danske Lov overlader til hver enkelt at afgøre dette personlige Spørgsmaal. Ved Udstedelsen af Pas skulde tidligere en ugift Dame benævnes Frøken; for ca. 5 Aar siden er dette ophævet, og det staaer hende frit for at benævne sig Frue paa Pas, Skattebilletter eller andre officielle Dokumenter. Afdøde Kardinal Ceretti blev engang interPELLERET, hvad han mente om en ugift Dame, der kaldte sig Frue. Hans Svar lød:

»Jeg finder det latterligt og smaaligt, at man gør Op-hævelser for det. Jeg finder det ganske naturligt, at en Dame, naar hun er naaet til en vis Alder, ønsker at kalde sig Frue, og fremfor alt kan jeg ikke se noget som helst ondt deri.«

E. G.

* * *

Fruenavn for ugifte? Absolut ikke!

1) Fordi vor højeste Læser og Ansgariusforeningens Foresatte, Hs. Exc. Biskoppen, er imod Fruetitel for Ugifte. Disse antages at kunne og ville være deres ensomme Stilling bekendt. 2) I Danmark og i Nutiden er det mod Skik og Brug. Vi lever ikke i Middelalderen og ikke i Udlandet. *Ærbødigst Marie Grüner.*

* * *

Fredensborg.

6. November 1933.

Vi synes ikke, der er nogen som helst Grund til, at »Nordisk Ugeblad« skulde kalde en Frøken for Frue.

Deres forbundne *Ella og Marie Fritsche.*

Af Deres Artikel »Spørgsmaal til Læserne« ser jeg til min Forbavselse, at der er en Bevægelse fremme — maaske endda fra katholsk Side — om at indføre Fruenavnet for alle Kvinder — ugifte eller gifte. Mit Svar er absolut »Nej«. Selv i Frankrig, hvor man altid i Tiltale bruger Ordet »Madame«, bibeholdes det ikke, naar man kender hinanden. Lad dog den gifte Kvinde være ene om Frue-Navnet; hvis det er en Forret, tilkommer den kun den gifte Kvinde. At give alle Kvinder Ret til at bære Fruenavnet vil ofte afstedkomme latterlige eller uklare Situationer.

Frøken *Ada Steenberg*, Kalundborg.

Da De er i Tvivl, maa jeg tillade mig at citere et godt gammelt dansk Ordsprog: »Skik følge eller Land fly«. Da vi meget nødtigt vil af med vor udmærkede Redaktør af Ugebladet, beder jeg Dem, Herr Pastor, følge Landets Skik; en gift Kvinde i Danmark tiltales Frue, en ugift Kvinde Frøken. Jeg slutter mig til Søhelten Peder Willemoes, da han ved given Lejlighed slog Grundtvig paa Skulderen og sagde: »Lad os være enige om, at alt unaturligt (vildledende) har Fanden skabt.« Retningslinie: enkel, sand.

E. H.

* * *

Kære Ugeblad! Kald Damerne, hvad de helst vil kaldes. Lad Folket beholde den gode gamle Vane at kalde Præsterne for højærværdige. Hvorfor skal det forandres? Vil man indføre den Skik at kalde Verdenspræster *Pastor* og Ordenspræster *Pater*, da lad dog være med at kalde en Præmonstratenser for *Pater*, thi han er ikke *Munk*, men *Kannik*. Kald ham derfor *Pastor*, som man altid har gjort, siden Hans Excellence Biskoppen som første Præmonstratenser efter Reformationen betraadte den danske Jord.

En Præmonstratenser.

*

Angaaende Tiltaleformen Frue for ugifte vil jeg gerne som gift føje et Par Ord til Diskussionen. Det, at kalde sig Frue som ugift, er afgjort ikke at fornægte den ugifte Stand, men kun at bære en Titel, der i Grunden tilkommer enhver fuldmyndig Kvinde. Frøken (Fräulein) betyder lille Kvinde og passer saaledes strengt taget ikke for Kvinder, der har naaet Myndighedsalderen. For Mænd findes der kun en fælles Tiltale: Herr, hvad enten de er gifte eller ej, og for Kvinder, der i vore Dage i høj Grad færdes paa

Arbejdspladsen og har Ret til at deltage i det offentlige Liv, er en lignende Ensartethed i Tiltalen praktisk og har sin Betydning. Vi lever i 1933 og ikke i 1848!

Esther Bredholdt, Hellerup.

Enquæten afsluttes i næste Nr. med de hidtil indsendte Bidrag. Flere Indlæg modtages ikke!

Red.

Fra Hovedstad og Provins

Kbhvn. D. K. K. F.s Landsmøde. Nedenstaaende Telegrammer er efter Landsmødet indløbet til Danske Kvinders katolske Forbund:

Meget rørt over den modtagne Hilsen fra Danske Kvinders katolske Forbund, samlet til Landsmøde, sender jeg Dem af hele mit Hjerte min Velsignelse, idet jeg beder Gud gøre Deres Arbejde fruglbringende til Gavn for Deres Fædreland og for Kirken. Cardinal Dolci.

Den hellige Fader takker Danske Kvinders katolske Forbund, samlet til Landsmøde i København, for datterlig Hilsen, beder om den Helligaands Lys over Deres Arbejde og sender Formanden og Medlemmerne den Apostoliske Velsignelse. Cardinal Pacelli.

— — For flere Aar siden havde et Medlem at St. Andreas Menighed i Ordrup foræret 500 Kr. til et fremtidigt katolsk **Alderdomshjem**. Giveren er allerede død. Pengene er nu blevet hævet og udbetalt til Alderdomshjemmet paa Amager. Vivant sequentes! paa Dansk: maatte andre gøre ham det efter!

Hvidovre. Klokkeindvielse. St. Nikolai Kapel har for nylig modtaget en stor og sjælden Gave fra en protestantisk Menighed. Det er en dejlig Kirkeklokke, som vi ganske gratis har modtaget. Netop fordi den var til en katolsk Kirke, skulde vi intet give for den. Den protestantiske Præst skrev som Svar paa min Takkeskrivelse til ham og Menighedsraadet: Det har været en Glæde for mig personlig at række Dem Broderhaand. Med Ønsket om Guds Riges Fremgang i Hvidovre sender jeg Dem en hjertelig Hilsen. —

Kirkeklokken er indviet til St. Nikolaus og er nu ved en katolsk Velgørers Hjælp blevet anbragt i en smuk og dekorativ Klokkestol i Haven omkring Kapellet.

Vi takker her vore Velgørere, som begge ønsker deres Navne ukendte.

FRA DEN VIDE VERDEN.

Tyskland. Kardinal Bertram af Breslau har efter sin Hjemkomst fra Rom udsendt et Hyrdebrev (d. 15. Okt.), som tager saa aabent Stilling til nogle af det nye Tysklands Problemer, at det vakte betydelig Opsigt. Vi citerer følgende:

»Vi er meget bekymrede for, at den katholske Caritas' Arbejdsfrihed skal beskæres, thi uden denne Frihed vil en af de skønneste Blomster i katholsk Liv visne hen, og en af de katholske Biskoppers helligste Gerninger vil blive umuliggjort, nemlig: den altomspændende Kærlighedsgerning, som har sit Udspring i selve Christi Hjerte, og en Fattigpleje, som Episkopatet har faaet i Arv efter Apostlene.«

»Lad mig nævne, hvor uundværligt det er, at den katholske Presse har fuld Bevægelsesfrihed. Gennem alle Lande lyder vor hellige Fader Pave Pius XI's begejstrede Opraab, i hvilke den katholske Presse fremhæves som en overordentlig værdifuld og ganske uundværlig Hjælp inden for Kirkens Læreembede, som Forsvarer for Christi Rige her paa Jorden, som Skole for den kristelige Dannelse, som Folkeopdrager. Ogsaa her gælder Apostelordet; »Verbum Dei non est alligatum.«

Kardinalen tager sig varmt af de tidligere politiske Førere og deres Vælgere og siger: »Det ligger os fjernt at tænke paa, at virkelig strafbare Handlinger skulde undrages en ubestikkelig Retfærdighed, som maaler Modstander og Ven med samme Maalestok og ikke kender til vilkaarlige Undtagelser. Vort deltagende Hyrdebrev tager Sigte paa den Skare af Mænd og Kvinder, som var og er aabne af Karakter, og som havde og har den bedste loyale Vilje. For denne store Skare, der har lidt og lider ondt, slaar Kirkens og ikke mindst den hellige Faders Hjerte varmt, og det er indlysende, at det er en streng Kristenpligt, naar Lejlighed gives, at mildne disse Tusinders tunge Skæbne. For Opfyldelsen af denne Pligt har Biskopperne kæmpet tappert. Men til de ledende Steder i Rige og Stat retter jeg den indtrængende Bøn, at trufne, haarde Forholdsregler underkastes en alvorlig, velvillig, men hurtig Revision.«

»HERTUG KNUD«.

Et historisk Skuespil i 5 Billeder af *Henning Askeby* opføres af St. Knuds Skoles Elever den 2. Dec. Kl. 4^{1/2} paa **Det ny Teater.**

Nærmere om Billetsalg m. m. i »N. U.«s næste Nummer.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder Møde, Stenosgade 4, Onsdag d. 22. Novbr. Kl. 20. Foredrag af Fuldmægtig Anna Vestergaard: Kvinderne i Erhvervslivet. Derefter Diskussion. Efter Foredraget fælles Kaffe bord i »Hallene« à 50 Øre.

Alle, saavel Mænd som Kvinder er velkomne.

Den røde Sangbog bedes medbragt.

Styrelsen.

Danske Kvinders katolske Forbund

afholder sin Nytaarsfest (Familiefest) Torsdag d. 4. Jan. 1934 Kl. 19 paa Hotel Phoenix, Bredgade. Styrelsen.

Ordrup Kongregationen.

Amager. De unge Pigers Menighedsfest afholdes Søndag den 19. Nov. Kl. 19 i Festsalen, Hans Bogbindersallé 2. Af Programmet fremhæves: Flerstemmige Sange; Legendespillet: »**Moder skal du være!**« Viser og Sange og to morsomme Sketches: »En radikal Kur« og »Den lange Miss«. Alle er velkomne. Billetter à 1 Kr. incl. Kaffe faas hos Portneren, Hans Bogbindersallé 2. Telf. Amager 3202.

Festen for de 14-aarige.

Katolsk Ungdomsværn afholder Torsdag den 23. November Kl. 7½ en Fest for de 14-aarige og deres Forældre i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115°. Efter Kaffe bordet (med Taler og Sange) forskellig Underholdning. 14-aarige Katholiker, hvis Adresser ikke er Bestyrelsen bekendt, og som derfor ikke har faaet tilsendt Indbydelse, bedes henvende sig til undertegnede Formand, hvorefter Adgangskort vil blive tilstillet dem. De Herrer Sognepræster, de gejstlige Ungdomsledere, tidligere Medlemmer af det ophævede Ungdomsraad samt Ungdomsforeningernes Formænd indbydes herved venligst.

Paa K. U. V.'s Vegne

Chr. Henriksen, Kirsteinsgade 9, Telf. Øbro 3053 x.

Glem ikke Kollekten Søndag d. 19. ds., som afholdes i alle Kirker for Ellsabethforeningen til Fordel for de smaa Børn, som trænger til Hjælp.

Aftenunderholdning

til Fordel for **fattige Dreng**e paa **Maristbrødrenes Kostskole** afholdes **Søndag d. 3. Dec. og Mandag d. 4. Dec. Kl. 20** i St. Knuds Skoles Festsal, Stenosgade 4 B.

Under Protektion af hans Excellence Biskoppen,
som ogsaa vil tale i Aftenens Løb.

Orkestermusik. — Sakramentskirkens Sangkor medvirker.

Der opføres Erik Bøgh: **Datteren.**

Billetter à Kr. 1,50 faas hos: Maristbrødrene, Boyesg. 8 A. Pastor Niels Hansen, Boyesgade 8. Portneren, Stenosg. 4 A. Katolsk Boghandel, Stenosg. 3. Skolebetjent Tvede, Nørrebrog. 27. Portneren, Griffenfeldtsg. 44. Skolebetjent Tvede, Bredg. 67 o. G. Portneren, Hans Bogbindersallé 2. Portneren, St. Kjeldsgade 3, Skolebetjent Tvede, Frederikssundsvej 225. Portneren, Strandvej 91. Portneren, Ordruphøjvej 19.

Til de nødlidende i Rusland har jeg med Tak modtaget: anonymt Kr. 5,00 + 5,00; fra V. L. Kr. 50,00; anonymt Kr. 10,00. Bidrag modtages fremdeles.

Bredgade 64,

d. 10. Novbr. 1933.

Pastor v. d. Kettenburg.

Sognepræst.

Ogsaa »Nordisk Ugeblad«s Redaktion har modtaget Kr. 35,00 i ovennævnte Øjemed og er fremdeles rede til at lade Gaver gaa videre.

Kirkelig Kalender.

Nov.		Nov.
19. S.	24. Søndag e. Pintse.	26. S. Sidste Søndag e. Pintse.
20. M.	Felix af Valois.	27. M. Ferialdag.
21. Ti.	Marias Oftring.	28. Ti. Ferialdag.
22. O.	Cæcilia.	29. O. Vigilie.
23. T.	Clemens I.	30. T. Andre'as, ⁷ Apostel.
24. F.	Johannes af Korset.	1. F. Ferialdag.
25. L.	Catharina af Alexandria.	2. L. Bibiana.

Nov. **Ugens Messebønner.**

19. S. **24. Søndag e. Pintse** (6. e. Epiphani); *Introitus, Graduale, Offertorium* og *Communio* som paa 23. Søndag (751—581); Bønnerne, Epistel og Evangelium som paa 6. Søndag e. Epiphani (97—133); 2. *Sæt Bønner*: Elisabeth af Thyringen (1160—982), 3. *Sæt Bønner*: Pontian ([5]—[5]).
20. M. Felix af Valois (1161—983).
21. Ti. Marias Oftring (1161—983).
22. O. Cæcilia (1162—984).
23. T. Clemens I (1163—985); 2. Felicitas (1164—986).
24. F. Johannes af Korset, Bekender og Kirkelærer; Messen *In medio* ([41]—[42]) med særlig *Oration* (1165—987); 2. Chrysgonus (1165—987).
25. L. Catharina af Alexandria (1166—988).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

St. Franciskus' III Orden. Fredag den 24. November Kl. 20 i St. Knuds Kapel Møde med Profesallæggelse. Til Indøvelsen af Ceremonierne anmodes Novicerne om at give Møde i St. Annæ Kirkes Præstegaard Mandag den 20. ds. Kl. 20.

Benediktineroblaterne afholder deres maanedlige Møder Tirsdag d. 21. Nov. Kl. 20 i Rosenkranskirken. Fornyelse af Løfterne, Løfteallæggelse og pavelig Velsignelse.

Aspiranter er velkomne.

Mariakongregationen »Stella maris« har Møde Mandag den 20. Nov. Kl. 20 i Rosenkranskirken.

Conventus missionariorum haunlensium erit die 21. hujus hora 4¹/₂ ad Ss. Cor.

St. Josefs Gilde lader den aarlige Messe, for alle afdøde Brødre og Hustruer, læse Mand. d. 13. ds. Kl. 7 i St. Ansgars Kirke.

Jesu Hjerter Kirke. Naadenovene til den h. Frans Xaver. 25. Nov. — 3. Dec.

Novenens Bønner bedes: 1) om Morgenens efter Skolemessen, 2) om Middagen Kl. 2³⁰, 3) om Aftenen Kl. 7¹/₂ (eller u. Andagten).

Ordrup. Mændenes Kongregation har Møde Mandag d. 20. ds. Kl. 20.

Skoleforeningen S. A. FRA.

afholder Møde Onsdag den 22. November Kl. 20 i Salen, Bredg. 67. Alle forhenværende Elever i St. Ansgars Drengeskole indbydes.

St. Ansgars Vincents-Konferens.

Møder afholdes fremtidig **Stenosgade Nr. 4** hver Søndag efter Messen Kl. 8¹/₂. Ansøgninger om Hjælp, skriftlig eller personlig, modtages her.

PREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalel (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater O. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂

Nr. 48.

Søndag den 26. November

1933

INDHOLD: »Gud blev Menneske.« — Provinsen og vort Blad. — Ny katolsk Bogudgivelse. — De arbejdsløses Pilegrimstog til Rom. — Katholske Missioner: Indien-Kina. — Filiæ Caritatis. — Presse-Rundskue. — Fru—Frøken? — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

„Gud blev Menneske.“

Jubilæumsaaret bringer en sørgelig Overraskelse! Hidtil har vi nemlig været i den Tro, at vi i 1933 kunde mindes den historiske Kendsgerning, at Guds Søn for os Mennesker og for vor Frelses Skyld nedlod sig til at antage den menneskelige Natur for derigennem at kunne yde Gud en fuldvægtig Sone for vore Synder, idet han ved sit Ord og Eksempel viste os Vejen til Frelse og ved sin Lidelse og Død paa Korset befriede os fra Syndens Trældom. Saaledes vilde han nemlig kalde os tilbage til Guds Naade og føre os til den Herlighed i Himlens Paradis, som vi oprindelig var blevet bestemte til. Det var altsaa vor Overbevisning hidtil, at Jesus Christus, der er Gud og blev Menneske, har lidt og er død for os som Menneske.

Men nu kommer Otto Larsen og hævder i en ny Bog, at Ordene »Gud blev Menneske« slet ikke betyder det, Kirken i 1900 Aar under den Helligaands Ledelse og i Kraft af sin guddommelige Sendelse har lært. Han føler

sig kaldet til at sprede dette aandelige Mørke, der alt for længe har ruget over Kristenheden, og han vil endelig engang oplyse os om disse Ords oprindelige og virkelige Indhold med den Paastand, at Gud ikke maa søges i Himlen eller uden for Mennesket, men i Mennesket, fordi han er en Funktion af vor Person og en Idé eller et Princip, som vore Erkendelsesevner selv producerer. Dette skal være Jesu egentlige Lære og den rette Kristendom.

Det er af den største Vigtighed at være klar over, hvad det her drejer sig om. Det katholske Gudsbegreb kan udtrykkes paa følgende Maade: Gud er en ganske usammen-sat og uforanderlig aandelig Substans. Han er endvidere uendelig stor og rig baade med Hensyn til sin Erkendelse og Vilje og enhver Fuldkommenhed. Endelig er han i sig selv og af sig selv fuldkommen lyksalig. Gud er efter vor Troslære fuldstændig forskellig fra Verden og rager uudsigelig højt op over alt det, der ellers eksisterer eller kan tænkes; og denne ene guddommelige Natur ejes af tre fra hinanden virkelig forskellige Personer, hvis Navne er Fader, Søn og Helligaand.

Men ifølge O. Larsen er der ikke Tale om tre Personer, ikke engang om een. Som f. Eks. Aarsagssætningen er Gud kun en Funktion og et Princip. Dette minder en unægtelig om de hedenske Romere i Oldtiden, der gjorde Begreberne »Velfærd« og »Retfærdighed« til Guder. At vor Frelser og Herre Jesus Christus i dette System ikke er Gud, men kun et Menneske som vi andre, er en Selvfølge; ligeledes at Gud ikke har skabt Verden, ej heller er dens Dommer, der engang kræver os til Regnskab og tildeler enhver Løn eller Straf efter Fortjeneste. Men ogsaa for dig og mig og enhver anden har den nye Lære vidtrækkende Konsekvenser. Den skjulte Gud, som alle vore Tanker til syvende og sidst jo altid leder os hen til, er ikke længere vor Fader, saaledes som vi tiltaler ham i Fader vor. Guds Søn er ikke mere vor Herre eller vor Ven eller vor Broder eller Sjælens Brudgom, som vi læser i det Nye Testamente. Den Helligaand er ikke længere Sjælens milde Gæst og Trøster. For det er jo altsammen Betegnelser for Personer. Den Gud, vi møder i Hjertets Lønkammer som et »Du«, der staar over for vort »Jeg«; han, for hvem vi kender os

skyldige og ved os ansvarlige; han, som vi bedende og sonende bønfaller om Tilgivelse, Frelse og Fred, er ikke længere nogen Person, der kan svare, naar man tiltaler den, men kun en Funktion af mig selv, en Idé, der er lige saa følelsesløs og stum som den Afgud, Ba-alspræsterne paa Elias's Opfordring forgæves henvendte sig til med Raabet: »Ba-al hør os!«

Man forstaar, at O. Larsen vil franarre Menneskene de største Rigdomme, de ejer. Hvis han havde Ret, vilde der jo blive forfærdelig ensomt og koldt, mørkt og trist omkring os, og vi vilde ligne den Mand i Evangeliet, der faldt blandt Røvere, som klædte ham af, tilføjede ham Saar, gik bort og lod ham ligge halvdød. Derfor spørger man uvilkaarligt sig selv, hvordan O. Larsen kunde komme til et Resultat, der, til Trods for nogle fromladne Vendinger, dybest set er Gudsbespottelse og for os Mennesker betyder Aandens og Hjertets bundløse Fattigdom. Jeg skal nok lade være med at give et Resumé af Bogens 203 Sider. For skønt de Problemer, der røres ved, i sig selv er meget interessante og fristende, saa er O. Larsens Behandling af dem ofte ikke blot kedelig, men for enhver logisk trænet Hjerne ligefrem en Lidelse. Lad os derfor hellere klarlægge Forfatterens Methode, saa faar vi hurtigere et fyldestgørende Svar paa det stillede Spørgsmaal. (Fortsættes.) *F. K.*

Provinsen og vort Blad.

I Tiden fra den 6.—9. November har Ansgariusforeningen ladet afholde en Række vellykkede Møder i nogle større Provinsbyer. Sammen med Redaktøren af »Nordisk Ugeblad« havde Grev Josef Holstein Ledreborg paataget sig at tage ud og tale til Menighederne i Odense, Fredericia, Aarhus og Aalborg om Pressen i Almindelighed og om den danske Katholicismes Hovedorgan »Nordisk Ugeblad« i Særdeleshed. Møderne havde det Formaal at oplyse om vort Blad, agitere for det, hverve Medarbejdere og Abonnenter, fortælle om vore Planer og knytte nye Forbindelser. De forløb tilfredsstillende, vore Tilhørere har sikkert ikke været skuffede, og med større Optimisme end nogen Sinde kunde Redaktøren vende tilbage til København i den faste Forvisning, at det gaar fremad og opad.

Pater Scherz kom i sin Tale, »Redaktørens Bøn«, først ind paa Pressespørgsmaalets Betydning, som de sidste Paver saa ofte har gjort opmærksom paa. Han belyste vor katholske Presses Opgaver og Vigtighed især ved Eksempler hentet fra et Aars Redaktion af »Nordisk Ugeblad«. Han paapegede, at de katholske Blade, som den danske Katholicisme ejede, alle havde deres specielle og vigtige Hverv; men »Nordisk Ugeblad« var i særlig Grad kaldet til at repræsentere den katholske Presse i Almindelighed herhjemme og var Bladet for hele Menigheden. Ogsaa de Indvendinger, som hist og her høres mod Bladet, blev aabent drøftet, og til sidst blev der vist Vej, hvorledes enhver kunde arbejde for den katholske Presse herhjemme.

Aftenernes Hovedbegivenhed var allevegne Grev Holsteins Tale, betitlet »Tendens«, som i en mesterlig Form, med Myndighed og Lune, klar og logisk i Bevisførelsen og praktisk og gennemtænkt i sine Raad, bejlede til Folks Interesse for vor Pressesag. Lensgreven er et afgjort Føreremne, som Kirken herhjemme forhaabentlig tit endnu vil have Gavn af. Grev Holstein ynder Paradokser; men det er kun for at fængsle Tilhørerne og fange dem for den praktiske Tanke. Hans Talegaver mægter at spille paa mange Streng: Folkelighed, Humor, praktisk Forretningsans og varm Kærlighed til Kirken og den katholske Sag; de fængsler unge og gamle, Mænd og Kvinder, Haandsaavel som Aandsarbejderen. Mange fortrød, at de ikke havde taget flere Venner og Bekendte med. Vi begynder i næste Nummer at gengive Talen saa godt som in extenso og er overbeviste om, at vore Læsere vil takke os derfor.

Mødet i **Odense** fandt Sted den 6. November og havde samlet godt 100 Mennesker med Præsterne i Spidsen. De fulgte med levende Interesse de to Foredragsholdere, og ved Kaffebordet udspandt der sig en levende Diskussion om, hvorledes man kunde fremme Bladet. Pater Resch fortalte Eksempler paa, hvor ofte han havde været Vidne til den Indflydelse, »Nordisk Ugeblad« udøvede. Han kendte en Bibliothekar, som ikke er Katholik, men som for nylig havde sagt til ham, at han hver Fredag ventede paa Bladet med Længsel. Grev Holstein fremsatte den praktiske Tanke, at flere sluttede sig sammen, naar en ikke havde Raad til at holde Bladet; Ugebladet var ikke et Dagblad, men beholdt sin Interesse ogsaa efter en eller to Ugers Forløb. Pater Schmiderer forklarede Forskellen mellem Ansgariusforeningen og Ansgarius-Bonifatiusforeningen og formanede til at betale Abonnementet punktligt, saa han ikke behøvede at sende Rykkerbreve. Bladhandler Clausen fremsatte Forslag om at anvende Løssalg. Paa en Forespørgsel, om nu alt det indsendte ogsaa fandt Optagelse i Bladet, svarede

Grev Holstein vittigt, at en Redaktør maatte gøre som Bonden, som lagde alt i Tærskemaskinen og tærskede det godt igennem, men saa blev Hveden sigtet og delt i 4 Graders Sæd! — Det praktiske og haandgribelige Udbytte bestod i ikke saa faa nye Abonnenter og flere Medlemmer til Ansgariusforeningen, hvad der fortjener saa meget større Paa-skønnelse, som Odense Menighed i Forvejen holder mange Ugeblade. Desuden dannede en Kreds af aktive Katholiker en Komité af Ansgariusforeningens Medlemmer, der i Fremtiden paa særlig Maade vil tage sig af Pressen.

I **Fredericia** svigtede Besøget ved Mødet d. 7. November delvis; der var ikke flere end ca. 40 Tilhørere, og Skylden maa vist søges i en Mission, som var gaet forud, og en anden, kirkemusikalsk, Mission, som skulde følge efter, og lagde Beslag paa Folks Tid. Alligevel var Resultatet ikke daarligt, idet den Komité, som blev dannet, i Herr Redaktør Sønderup har faaet en aktiv Organisator, der sikkert vil arbejde videre; ogsaa Sognebladet har nu faaet Indpas i denne vor ældste katholske Menighed.

Den smukke og store Menighedssal i **Aarhus** samlede den 8. November 80—90 Tilhørere. Pater Koch bød hjertelig Velkommen, og Talerne fandt god Genlyd baade i Diskussionen og i Tilmeldelse af nye Abonnenter og Medlemmer til Ansgariusforeningen. Ogsaa her lykkedes det at knytte Forbindelse med aktive Katholiker, der i en Slags Pressekomité vil tage sig af »Nordisk Ugeblad«s Fremme. I Diskussionen spurgte Herr Jaworski om Ansgariusforeningens Forhold til Provinsen, og der fremsattes Ønske om at sende Delegerede til Generalforsamlingen, som skulde være anmeldt i god Tid. Pastor emer. Clausen, Læsø, var ogsaa til Stede; han mente, at Præster ikke egnede sig til Redaktører, de havde for fine Hænder, der trængtes til Folk, som slog til. Grev Holstein bemærkede hertil, at »Nordisk Ugeblad« havde haft baade læge og gejstlige Redaktører, uden at man af den Grund havde lagt Mærke til Fremgang eller Tilbagegang. Da Bladet var et kirkeligt Organ, som skulde arbejde i nær Tilknytning til den kirkelige Myndighed, var det oven i Købet rimeligt, at en Præst stod for Redaktionen.

Mødet den 9. November for Danmarks nordligste katholske Menighed i **Aalborg** holdtes for en godt fyldt Sal, men blev ikke efterfulgt af nogen Diskussion; det satte dog Spor ogsaa med Hensyn til Abonnementerne og Tilknytning til interesserede Katholiker, der i Fremtiden vil arbejde for »Nordisk Ugeblad«, og vi maa haabe, at den venlige Interesse, hvormed Kamillianerpræsterne støttede vor Sag, maa føre til Fremgang for vort Blad og derved ogsaa for katholsk Liv i Aalborgs udmærkede Sogn. I øvrigt ønsker

Ansgariusforeningen ad denne Vej at takke alle, som har støttet vort Arbejde, og beder om deres vedblivende Velvilje. Den opfordrer ogsaa alle sine Medlemmer til at bede det »Fader vor og Hil dig, Maria«, samt »H. Ansgar, bed for os«, som Statuterne foreskriver, for vor Presses Fremgang.
(Fortsættes.)

Ny katholsk Bogudgivelse.

Den, der har fulgt med i Udviklingen herhjemme de sidste Aar, har lagt Mærke til, at Kampen mod Kristendommen efterhaanden har antaget en ny Karakter. Medens det tidligere overlodes til enkeltes Initiativ i Ny og Næ at »affyre et Skud« imod kristen Tro og Moral, staar vi nu over for en velorganiseret Hær af Kristendomsfjender. Regelmæssigt og systematisk arbejdes der paa at tilintetgøre kristen Tankegang og kristen Moral. Man har kørt Mitrailleurerne frem, og Skud følger paa Skud uden Ophør.

Ganske særligt sættes Angrebet ind gennem Litteraturen. Tidsskrifter, Pjecer, Bøger bringer daglig nyhedenske Tanker ud til Folket.

Danskerne er et læsende Folk, og derfor er det i Særdeleshed gennem Skrifter og Bøger, at der maa virkes — for eller imod Sandhed og Ret.

Det er derfor paa høje Tid, at Danmarks Katholiker indser, at de vilde svigte Kristendommen og Kirkens Sag, hvis de lod katholsk Bogudgivelse afhænge af Tilfældigheder og ske uden Plan.

I Erkendelse heraf er »Paulus Kredsen« blevet til; det er en Forlags-Central, der vil sikre planmæssig katholsk Bogudgivelse.

1. Udgiverne.

»Paulus Kredsen«s Planer er udformet gennem Samarbejde mellem ledende Personligheder fra de tre Organisationer: Danske Kvinders Katholske Forbund, Academicum Catholicum og Danmarks Katholske Ungdoms Forbund og i Samraad med vore Blade.

Med Pastor Knud Ballin som Formand bestaar Kredsen endvidere af Præsterne Benzon, Schindler og Andreasen, Hofdame A. Utke Ramsing, Frk. Ulla Andersen, Frk. K. Reenberg, Ekspeditionssekretær K. Boje Danielsen og H. D. T. Kiærulff.

2. Emnerne.

»Paulus Kredsen«s Skrifter og Bøger kommer til at beskæftige sig med vor Tids allermost brændende Spørgsmaal.

De vil blive behandlet paa en saadan Maade, at ethvert rimeligt Krav i sproglig og saglig Henseende tilfredsstilles.

Skrifterne vil give Udtryk for Kirkens Liv og Lære til Oplysning og Opbyggelse for baade Katholiker og anderledetænkende.

Derfor maa Katholikerne ved deres Tilslutning sikre, at Skrifterne kommer ud i videre Kredse af vort Folk.

3. Den første Serie.

Allerhelst vilde »Paulus Kredsen« straks lægge ud med en Række Bøger. Men økonomiske og praktiske Hensyn kræver, at Begyndelsen gøres med en Serie Smaaskrifter, hvert paa 32 Sider i Oktav Format. Udstyret vil svare til de Fordringer, man i Nutiden stiller til en Bog. Der udkommer et Hefte hver Maaned i første Halvaar 1934.

4. Subskription.

Det er afgørende for Udgivelsen, at den hviler paa Subskription. For at gøre det overkommeligt for alle at være med, er Betalingen for Subskribenter meget lav. Det bliver kun 50 Øre pr. Maaned. Hele Serien koster 3 Kr.; der betales med halvanden Krone i Januar og halvanden Krone i April. Hvis Ikke-Subskribenter ønsker at købe Hefterne, koster de 85 Øre Stykket eller over 5 Kr. for hele Serien. Subskribenter sparer altsaa over to Kr.

5. Et Fundament.

Udsendelsen af de 6 Smaaskrifter er kun den beskedne Indledning. Der skal ved Hjælp deraf rejses et Fundament for katholsk Bogudgivelse i stort Format.

Hundredvis af Bøger vil »Paulus Kredsen« kunne udsende i de kommende Aar, hvis blot hver 25. Katholik i Landet tegner sig.*).

Skulde det være uoverkommeligt? *Cay Benzon.*

Idet vi loyalt optager ovenstaaende, gentager vi vort Ønske om, at en systematisk Bogudgivelse saa vidt muligt

*) Allerede nu kan Subskriptionsbegæringer indsendes til Pastor Knud Ballin, Bredgade 64. Kbhvn. K.

De 6 Pjecer.

I. **Vækst i Kristendom.** Tre smaa Artikler om Kristendommens Indøvelse. Den første skildrer den lige Vej for enhver Kristen op mod Hellighedens Tinder. Den anden besvarer det ofte saa vanskelige Spørgsmaal om de Bønner, som Gud synes ikke at høre. Og endelig giver den tredie en hel Række praktiske Anvisninger paa, hvorledes Kristentroen kan vise sig virksom i Geringer. Saa tit mangler den gode Vilje en Vejledning her.

II. **Kors og Kanoner,** af H. D. T. Kiærulff:

Hvorfor hindrede Kirken ikke Verdenskrigen? Hvad har Kirken gjort, og hvad gør den for Freden? Kan en Kristen være Sol-

inaa organiseres paa Ansgariusforeningens Grund, som jo er vor gamle Forening til Bogudgivelse. Vi benytter ogsaa Lejligheden til at gøre vore Læsere opmærksomme paa, at Ansgariusforeningen i nær Fremtid vil udgive den nye »Katholske Aarbog«, en »Lille katholsk Ordbog« og en Piece om »Paverækken« indeholdende korte Skitser om alle Paver, som har styret Guds Kirke indtil vore Dage.

Redaktionen.

De arbejdsløses Pilegrimstog til Rom.

Dette Pilegrimstog, som »The Universe«s Læsere fra alle Lande, ja selv fra Danmark, muliggjorde, blev en stor og velsignet Oplevelse; baade for Deltagerne, deres Førere og ikke mindst for den hellige Fader selv, som holdt en meget lang og indholdsrig Tale til dem og sluttede med at give hver enkelt Haanden. Den eneste Skygge, der faldt over hele denne uforglemmelige Rejse, var, at Togets prægtige Leder Father Martindale S. J. blev syg paa Hjemvejen. Det smukkeste Indtryk faar man ved at læse nogle af Deltagernes Breve efter Hjemkomsten; de gengives nedenfor.

Jos. E. Tierney, Clydebank, Glasgow, skriver:

dat? — Disse og alle de andre Tidens brændende Spørgsmaal om den katholske Kirke og Krigen er i denne Pjece behandlet aabent og ærligt, klart og skarpt.

III. **Lær os at bede**, af Peter Schindler:

Bøn er »Helgenernes Videnskab«, men Gud selv gav den første Undervisning heri. Derfor indeholder dette Hefte for det første Guds egne Belæringer i Bønnens Kunst og desuden en jævn, enfoldig Vejledning til Bøn. Bøn skal nemlig læres, men alle kan nemme den Kunst.

IV. **Sandhed og Sagn i det Gamle Testamente**, af Peter Andreassen:

Det Gamle Testamente staar endnu en Gang i Aktualitetens Centrum. Universitets- og Skolefolk enes om et helt »nyt Syn« paa Guds Aabenbaring til det jødiske Folk. I denne Pjece kan man finde de Resultater, som den katholske Bibelvidenskab har naaet. Senere følger en større Bog, som diskuterer det omstridte Problem. Her er foreløbig det katholske Standpunkt i en Nøddeskal.

V. **Martin Luther**, af A. J. Lutz O. P.:

I Aar havde vi Lutherjubilæum, og Protestantismen forbereder sig til 400 Aars-Jubilæet for Reformationens Indførelse i Danmark og Norge. Derfor er et katholsk Skrift om Luther paakrævet. Hvad betyder Luther for Protestantismen i Norden? Er Luthers Person en Hindring for Nordens Tilbagevenden til den katholske Kirke?

VI. **Katholsk Hedningemission**, af Knud Ballin:

Katholicismens store Missionsperioder. Ligger Kirkens Fremtid i Østen? Oversigt og Statistik. Indfødt Gejstlighed og Hjemmestyre. Martyrer i Fortid og Nutid.

»For mig, der aldrig har været uden for Skotland før, staar nu et Minde, jeg aldrig vil glemme, og som rager op over de utallige Indtryk af brusende Tog, Hoteller, jublende Folkeskarer, fremmede Egne, fremmede Folk, Rom, Kirker, Præster, Andagter, nemlig den Storhed og Majestæt, der prægede Vatikanet og lod mig føle mig uendelig lille og ubetydelig. Jeg var kun een blandt 450, og vi 450 var kun et Fnug i Sammenligning med de Millioner, som elsker og ærer vor hellige Fader, og der fandt jeg nu mig selv som ved et Mirakel ventende paa Hs. Helligheds Tilsynekomst.

Han kom. Jeg saa et Ansigt præget af Godhed og Fred, jeg hørte en Stemme fuld af Venlighed og Alvor. Det var i Sandhed en Fader! Medens jeg hørte paa Oversættelsen af hans Tale, holdt jeg Blikket rettet mod ham, og jeg følte, at til syvende og sidst var Arbejdsløshed ikke det værste af alt. Jeg følte mig trøstet. Da han kom ned iblandt os og smilende rakte hver af os Haanden — os, en Samling arbejdsløse — overflødige paa Samfundets Losseplads — og han, det højeste Menneske paa Jorden — da forstod jeg, at han ikke alene var Guds Stedfortræder, men ogsaa hans Efterligner. Vi var ikke værdige dertil. Gud velsigne vor Pave.«

A. R. Green, Birmingham, skriver:

»Jeg kan sige ærligt og oprigtigt, at jeg opnaaede det, som ingen jordisk Fyrste kunde give mig: Guds Velsignelse.

At knæle ved de velsignede Helgeners Grave, at knæle i Bøn paa disse dunkle Steder, hvor de ædle Martyrer villigt hengav deres Liv for at følge vor guddommelige Frelser, at samle Sind og Tanker om disse Ting og gøre sig klart, at i Sorgens og Modgangens Tider vil Vorherre tage sig af dem, som mindst fortjener det — ja, dette er nogle af de aandelige Gaver, jeg har modtaget. Baade aandelige og timelige Velgerninger har jeg modtaget. Christi Stedfortræder har opmuntret og velsignet mig, mit Syn paa Livet er blevet langt lysere og mit Sind opfyldt af lykkelige Minder, og endelig er jeg blevet betaget af et brændende Ønske om at gøre alt, hvad der staar i min Magt, for at leve et ærligt, kristent Liv, adlyde alle den hellige Faders Befalinger og være rede til at træde i vor guddommelige Herres Fodspor. Maatte det hellige Kors være mit Lys.«

Endelig skriver G. Sheldon Bishop, London, følgende:

»Som arbejdsløs Skuespiller har jeg haft den Ære at repræsentere en Profession, der paa en Maade er en Stand for sig selv. En af de største Oplevelser paa Pilegrimsturen var at komme i saa nær Berøring med den ydre Verden

og dens vidunderlige Typer af virkelige Mænd af en saadan solid, simpel Tro, og at lægge Mærke til, at paa hele Turen talte ikke een om sit Arbejde og sine Bekymringer. Det gav mig ogsaa større Forstaaelse af, hvilket uhyre Ansvar vi Katholiker har, som lever i et ikke-katholsk Land. For mig betød Pilegrimsturen først og fremmest Audiensen hos den hellige Fader. For min Skyld havde det været fuldt ud tilstrækkeligt, om hele Turen var gaaet direkte til og fra dette Møde med den hellige Fader. Og dog gjorde det et dybt Indtryk at besøge Katakomberne, som aandede en Atmosfære af de tidligste kristne Martyrer og deres Liv, der er saa skønt et Eksempel for mange af os, der blot lægger Hænderne i Skødet og siger »Vi kan sagtens. Vi er jo født Katholiker.«

Den vidunderlige, ægte Kammeratskabsfølelse blandt alle os fra de forskellige Egne er uforglemmelig. Og saa har jeg endda modtaget et meget haandgribeligt Svar paa min Pilegrimsrejse. Mandagen efter vor Hjemkomst fik jeg Engagement hos et Selskab, som jeg aldrig før har været i Forbindelse med, og i næste Maaned sejler vi af Sted til Sydafrika.«

H.K.H.

Katholske Missioner: Indien — Kina.

Forindien: Den apostoliske Delegat fra Forindien, som for kort Tid siden opholdt sig i Rom, har givet ret optimistiske Erklæringer om den nuværende Tilstand og den indiske Kirkes Fremtid. Af hans Opgivelser angaaende Missionspersonalet fremgaar bl. a., at der i Indien virker 5000 Søstre, hvoraf de 3000 er indfødte. Af 39 Bisper og 11 Ærkebisper er henholdsvis 8 og 3 indfødte; nylig viedes en indisk Biskop i Rom, og som Symbol paa Kirkens internationale Karakter og de Kristnes Sambørighed og Broderlighed, som ser bort fra alle Racefordomme, modtog Biskoppen Insignierne som en Gave fra Byens Klerus.

Ærke-dioceseset Goa, som staar under portugisisk Patronat, og hvis Ærkebiskop bærer Titel af Patriark, fejrer i Aar sit 400-Aars Jubilæum, medens Missionen i Colombo paa Ceylon fejrer 50 Aars Jubilæum og den Ubesmittede Jomfrus Oblater sammesteds deres 85 Aars Jubilæum. Colombo tæller nu 305 000 Katholiker fordelt paa 75 Hovedstationer; der findes 600 Skoler med over 65 000 Børn, og Missionen befinder sig i det hele taget i kraftig Vækst. Paa Malabarkysten gaar Unionsbevægelsen stadig fremad; men der kæmpes med store økonomiske Vanskeligheder særlig i Bispedømmet Tiruvalla.

I Nord-Indien lider de protestantiske Missioner under en Krise, som bl. a. har tvunget dem til at lukke 12 Folkeskoler i Diøceset Lahore. De belgiske Kapucinere har derimod god Fremgang, og disse Ting i Forening har ført en Række Protestanter — deriblandt flere af Præstefamilie — til Kirken.

Som Følge af Befolkningens umaadelige Vækst i de sidste Aar har Præsidenten for Censuskommissionen, Dr. Hutten, taget til Orde for kunstig Fødselsbegrænsning. Det katholske Blad »Examiner« protesterer kraftigt mod en saa-

Præmietagere fra det katholske Universitet i Peking.

I Aar kunde det katholske Universitet i Peking møde op med 45 Præmietagere: 35 i Litteratur, 8 i Videnskab og 2 i Pædagogik. 13 af disse Præmietagere er Katholiker. En Søn af Republikens Præsident, Lin Sen, studerer ved Universitetet. Præmietagerne bærer de dannedes Dragt fra Dynastiet Sou's Tid (1300—1200 f. Chr.). Siddende Universitetets Præsident, Ch'en Ynon, og Kansleren, Dom Clougherty. (Fides Foto.)

dan Optræden. Den Slags Udtalelser i et officielt Dokument kan kun skade Englands Anseelse i Verdens mest religiøse Land. Som Tegn paa den Agtelse, som den katholske Kirke nyder i Indien, kan vi anføre et førende Hindu-Blads Udtalelser, som priser den katholske Kirke som Verdens største og bedste Organisation, en Kirke, som tæller de største Theologer og Filosofer og kalder store Videnskabsmænd sine egne. Hinduerne bør lære af den katholske Kirke og studere dens Organisation.

Bagindien: Fra Siam kommer den glædelige Kundgørelse, at den ny Forfatning af 10. - 12. - 1932 forkynder Religionsfrihed, kun med den Begrænsning, at Kongen skal være Buddhist. Skønt Buddhismen stadigvæk er Fler-tallets Religion, er den altsaa ikke længere Statsreligion, og derved er en stor Hindring for de katholske Missionærer ryddet af Vejen. Derfor ringede ogsaa alle de katholske Klokker den Dag, da Forfatningen traadte i Kraft, og Kongen overværede en Højmesse, som fejredes i denne Anledning, for at vise, at Religionsfriheden var alvorlig ment.

Misereor super turbam — —

Hs. Hellighed Pave Pius XI har utallige Gange talt om den Bedrøvelse, der griber ham, hver Gang han ser et Fotografi af en Gruppe Hedninger. »Naar vi tænker paa, at der endnu er henvend 1 Milliard Hedninger i Verden,« sagde han den 28.-2.-26, »finder vor Sjæl ingen Hvile, og vi synes at høre en Stemme, der siger: Raab, hvil ikke, hæv Stemmen som en Fanfare.« (Fides Foto).

Men i Indokina fremturer derimod de franske Myndigheder i deres mærkelige Propaganda for Buddhismen — ja, somme Steder sælger de endogsaa buddhistiske Stridsskrifter og Buddha-Billeder. Dog er den nye Spedalskhedskoloni Quinhua i Annam, som skal kunne optage 1000 syge, overdraget katholske Ordenssøstre og ikke buddhistiske.

Endvidere foreligger den glædelige Begivenhed, at en Indfødt for første Gang er blevet valgt til Overhyrde, nemlig den 63aarige Johann Baptist Tong, som er udnævnt til Hjælpebiskop med Ret til Efterfølge i Phat-Diem. Der-

med har Rom trods den franske Koloniregerings Modstand grundet en indfødt Kirke i Annam.

I fransk Bagindien findes blandt 20 000 000 Indbyggere 1 300 000 Katholiker.

Kina. Den apostoliske Delegatur i Peking offentliggør de talmæssige Opgivelser, som er blevet offentliggjort fra alle Missionsomraader i Kina. Derved faar man et nøje Overblik over Aaret 1932 og et Begreb om det nye Fremskridt. Ikke blot har alle Stillinger holdt sig; de har befæstiget og udbygget sig. Og denne Kirkens Fremgang

Karitas blandt Hedninger.

Japanske Bønsere, som samler milde Gaver ind til et buddhistisk Vaisenhus. Spiren til den kristne Næstekærlighed findes virkelig blandt Buddhisterne. Hvilke Udsigter for vor Kirke, naar Buddhisterne engang til disse ædle Anlæg kan føje Kristendommens evige Sandhed og Skønhed.
(Fides Foto.)

i Kina vejer dobbelt til, naar man betænker de yderst kritiske Forhold, hvorunder den har udviklet sig. Sidste Aar bragte 57 000 Konverteringer, og man maa tilbage til 1925 — altsaa før Revolutionen — for at finde et højere Tal. Antallet af kirkelige Virkekredse er steget fra 107—114; den indfødte Klerus har heraf oprettet tre, nemlig i Chih-feng (Mongoliet); i Conchich (Shensi) og Hungtung (Shensi); og der virkede 2195 udenlandske og 1558 kinesiske Præster. De udenlandske Præsters Antal forøgedes med 19, de indfødtes med 40; endvidere oprettedes der to nye Seminarier.

Der findes ialt 6420 Seminarister, og det er Meningen, at hver Provins snarest mulig skal have sit eget Seminarium.

I Tsitsikar, Mandschuriet, er Missionsarbejdet trods Koler, Oversvømmelser og Røverbander gaaet godt frem. Et synligt Tegn herpaa er den prægtige Kathedral, man netop har bygget. I Egnen omkring Nonnifloden er der opstaaet en Bevægelse til Kristendommen; over 20 hedenske Landsbyer ved Missionsstationerne Fularki og Neuguda ønsker at blive katholske. Som Tegn paa deres faste Beslutning har Beboerne revet Landsbyernes Pagoder

Et Land, hvor Mændene beholder Hatten paa i Kirke.

I Europa tager Mændene Hatten af i Kirken af Ærbødighed for Stedets Hellighed, men af samme Grund beholder de Hatten paa i Korea, som vort Billede viser. — De sidste Statistiker udviser en kendelig Fremgang for Catholicismen i dette Land. De troendes Tal er nu 109,683, som er fordelt over 4 Kirkeomraader, Seoul og Taikou (Fremmedmissionen i Paris), Pengyang (amer. Maryknoll-Missionærer) og Wonsan (bayr. Benediktinere fra St. Ottilien. (Fides Foto.)

ned, brændt Gudebillederne, indrettet Bedehuse og Katekismusskoler samt oprejst et Kors ved Indgangen til Byerne. Antallet af dem, der ønskede at blive døbt, steg i Svejtsers-Missionsselskabets Omraade i de sidste Maaneder fra 4000 til 7500. Da der mangler Katekister, har Medlemmer af katolsk Aktion i Tsitsikar paataget sig dette Arbejde i de nykristnede Landsbyer.

Den opofrende Hjælp, som Missionerne ydede de saarede i Kampen mellem Japanere og Kinesere, gjorde alle Vegne stort Indtryk; i det hele taget har Udviklingen i

Mandschuriet været til Gavn for Kirken. Mod Røveruvæsenet, som var en stor Hindring, bliver der nu taget kraftigt fat; der udvandrer endvidere mange kinesiske og japanske Katholiker til Mandschuriet, og naar Indvandrerne er Japaner i en fremragende Stilling, er der dermed lagt Fundament for katholsk Aktion i stor Stil. I øvrigt kan den katholske Kirke yde et værdifuldt Arbejde i dette Omraade ved at udjævne og slaa Bro mellem nationale Modsætninger. En Missionær fra Fachun siger saaledes: »Pintseunderet gentager sig hos os. Kinesere, Japanere og Koreanere knæler her i Samdrægtighed under Messen.« I det hele taget kommer en saadan Lejlighed for Missionerne ikke let igen; Missionen behøver stærkt Hjemlandets Offer og Bøn for at kunne bringe den store Høst i Hus.

I det til for kort Tid siden ganske hedenske Omraade i det apostoliske Vikariat Siwantza (Mongoliet) er der opstaaet en stor Omvendelsesbevægelse; en enkelt Missionær, P. Octavius Hanssen fra Scheutveldern, kunde i Løbet af faa Aar forvandle 13 Pagoder til Kirker. Grunden til denne Bevægelse ligger tildels deri, at de Kristne fører Krigen mod Røverne med større Held, fordi de slutter sig sammen og modigt understøttes af Missionærerne.

Filiae Caritatis. (Kærlighedens Døtre.)

For 300 Aar siden — 28. November 1633 — saa Jorden de første »Barmhjertige Søstre«. Hvorfra kom disse Søstre *), hvis Hovedbeklædning — som et Sindbillede paa Ejerens Virksomhed — fører en uafladelig og heftig Kamp mod vort sludfulde Klimas barske Vejr. Som Svar paa dette Spørgsmaal vil vi give en lille Skildring af, hvad Jorden saa for saadan noget som 300 Aar siden og senere har iagttaget angaaende denne Sag.

Da den hellige Vincent af Paul var Sognepræst i Châtillon, man skrev da 1617, talte han paa givne Foranledning til Fordel for en fattig Familie, der levede i Sygdom og Elendighed; og Menigheden gav haandgribelige Beviser paa sit gode Hjerter — men paa en ganske upraktisk Maade; man kan — ak — ogsaa faa for meget af Flæsket. For at organisere Hjælpen, saa den kunde virke hensigtsmæssigt, dannede St. Vincent en kvindelig Forening, »Confrérie de la charité«, som skulde virke i denne Hensigt. Bevægelsen vandt hurtigt Udbredelse; i Løbet af to

*) som vi ogsaa kender herhjemme fra deres Virke i Helsingør.

Aar fandtes Foreningen flere Steder, og St. Vincent kunde ikke længere overkomme Ledelsen af alle disse Foreninger. Hertil behøvede han Hjælp, og han fik den.

Den salige Louise de Merillac — som snart vil blive kanoniseret — ydede ham denne Hjælp. Louise, hvis Moder tidligt døde, blev opdraget i et Kloster og ønskede selv at indtræde i et saadant, men ægtede dog efter Faderens Vilje og sin Skriftefaders Raad Antoine Le Gras, en baade velhavende og from Mand. Ved hans Død 1625 lovede hun at forblive Enke Resten af sine Dage og vie sit Liv og sin Formue til Kærlighedsgerninger. Ved samme Tid rejste hendes Skriftefader bort og henviste hende til Vincent af Paul. Han opdagede snart, hvilke store Kræfter der laa gemt hos hende, og nu udviklede der sig en større Samvirken mellem St. Vincent og Mademoiselle*) Le Gras, som stillede sig fuldstændig til hans Raadighed.

Hende paalagde St. Vincent nu at begive sig rundt til de forskellige Steder, hvor de kvindelige Foreninger fandtes, for at oplære Medlemmerne i Sygepleje, uddele Linned og Medicin mellem dem og opmuntre dem til usvækket Iver — thi den havde jo her og der Tendens til at beskrive en nedadstigende Kurve. Hun udrettede her meget ved sin Iver og Selvfornægtelse, og St. Vincent advarede hende mod at ville gøre for meget; en List, hvormed Djævelen søger at bedrage fromme Sjæle, for at de bagefter slet ikke skal kunne gøre noget.

Ogsaa i Paris var der oprettet saadanne kvindelige Foreninger, hvortil mange fornemme Damer havde meldt sig. Men hvor svært var det ikke for disse — Foreningerne talte kun gifte Fruer — at øve Syge- og Fattigpleje. St. Vincent og Mademoiselle Le Gras indsaa, at der krævedes Personer, som selv var af fattige Kaar, til dette Arbejde, og helst ugifte. Fra sine Missioner mindedes St. Vincent, at der paa Landet gaves mange unge Kvinder, som ikke ønskede at gifte sig, men dog ikke kunde finde Optagelse i et Kloster. Disse vilde sikkert gerne efterkomme Opfordringen om at tjene Frelseren i de syge. Den første, som fulgte Kaldet, virkede med en saadan Iver og Opofrelse, at hun kort efter døde, smittet af en pestsyg. Men Antallet voksede stadig, og med det ogsaa Vanskelighederne. Trods den bedste Vilje manglede dog de fleste de Kundskaber og Færdigheder, som Sygeplejen krævede; samtidig behøvede de en overordentlig Aandsstyrke og sædelig Renhed, da deres Værk ikke blot var møjsommeligt, men ogsaa forbundet med mange Farer. I Erkendelse af dette overgav Vincent de tre dygtigste af disse Jomfruer i Mademoiselle

*) kun adelige maatte benævnes Madame.

Le Gras' Varetægt, for at de kunde blive oplært og indøvet af hende; og han bad hende yde dem Kost og Husly, til Gud nærmere vilde kundgøre sin Vilje. Man skrev da den Dato, som indleder vor Artikel.

Skønt Værket saaledes var sat i Gang, er det dog ikke denne Dag, som regnes for »de barmhjertige Søstres« Stiftelsesdag. Mlle Le Gras optog flere i sin Skole, og snart virkede de rundt om i Hospitalerne med stort Held. Hun fattede da den Plan at organisere dem i et fast Forbund, men denne Plan bifaldt Vincent ikke lige straks; det var hans Vane altid at se Tiden an: var det Guds Vilje, skulde der nok vise sig Tegn derpaa. Det viste sig ogsaa her; Ærkebiskoppen i Paris hævdede dem til en særlig Forening under Navnet »Kristenkærlighedens Døtre« — Filles de la Charité, og den 25. Marts 1634 forpligtede de sig sammen med Mlle Le Gras ved Løfte til de fattiges Omsorg. Dette regnes for Søstrenes Stiftelsesdag.

Foreløbig gav St. Vincent dem ikke nogen Regel, men holdt Konferencer for dem og organiserede deres Arbejde rundt omkring; snart fandtes de i alle Sogne i Paris og i forskellige Hospitaler. Det var dengang ikke ualmindeligt, at Kvinder, der vilde af med deres Børn, simpelthen lagde dem fra sig et eller andet Sted og gik. Der fandtes aarlig 400 saadanne Børn i Paris, og den Omsorg, Staten ydede dem, var saa elendig, at de fleste døde. St. Vincent tog sig af disse med Hjælp fra Dronningen, Anna af Øst-
rig — kendt fra »De tre Musketerer« — og optog dem i et Vajsenhus, som de barmhjertige Søstre styrede. I Hôtel-Dieu, det store Hospital i Paris, som var stiftet af Ludvig den Hellige i det trettende Aarhundrede, virkede de ogsaa for at forbedre de slette Tilstande, i Fængslerne tog de sig af Galejslaverne, og ligeledes bestyrede de et Alderdomshjem, som St. Vincent havde grundet. Der var sendt ikke saa faa ud til forskellige Egne af Frankrig, og flere var under Uddannelse hos Mlle Le Gras.

(Fortsættes.)

Presse-Rundskue.

»**Likvidation**«. Forfatteren til »Skatten i Lerkar«, Otto Larsen, agter ifølge Ekstrabladet af 25./10. at udsende en ny Bog, i hvilken han hævder, at der ikke eksisterer nogen personlig Gud. Dette triste Fænomen skal vi ikke beskæftige os med, derimod med den fede Overskrift, som Ekstrabladet forsyner sin Meddelelse med: »Det er her, det foregaar! Assurance-Selskabet »Det evige Liv« træder i Likvidation. Ny sensationel Bog osv.«

Det skal vist være en Vittighed. Men bag denne smagløse, frække og blasfemiske Overskrift ligger Vantroens Glæde over, at der nu endelig igen er en, der siger rent ud, hvad vi mener — oven i Købet en af Folkekirkens Præster — nemlig: at der ingen Gud er til, og at Kristendommen derfor er færdig. Nej, lad os være fri for Ditlef Nielsen og hans »nye Reformation«, der kun sætter en ny Lap paa et gammelt Klædebon. Otto Larsen er vor Mand. Det er ingen Reformation af Kristendommen, vi trænger til; vi vil have en Likvidation. Og nu er den der! Hvad Voltaire ikke opnaaede, det er lykkedes Otto Larsen — endog inden hans Bog udkom. Et Interview i Ekstrabladet kan gøre det.

Likvidation! Da jeg læste det, tænkte jeg paa andre Likvidationer — ikke Kreugers og andre Svindleres — men netop den hoverende Vantros Likvidationer. Hvor ofte har den ikke spillet Fallit? Hvor mange Gange har den ikke maattet opgive en Position, som den satte al sin Kraft ind paa, og som en Tid lang syntes at true Kristendommen?

Vantroen var engang Materialismen, som nu er Børnenes Spot. Vantroen var engang Selvavlingen af Livet, der vilde gøre Skaberen overflødig; men Videnskaben har givet Pasteur Ret. Vantroen herhjemme var engang Høffding med sin psykofysiske Parallelisme, der vilde den gamle Opfattelse af Sjælen til Livs — men Navnet var mere videnskabeligt end Sagen! — Høffding med sin Associationspsykologi, der vilde slette Skellet mellem Tænkning og Sansning — Videnskaben har sat den paa Plads! — Høffding, der sejrssikker forkyndte »de naturlige Aarsagers Princip«, som een Gang for alle skulde udelukke Skabelsen og Miraklet — men den moderne Fysik har gjort Videnskaben ydmyg! — Og hvor stolt var ikke Høffding af sin Opdagelse af »Værdiernes Bestaaen« — der ogsaa var ment som Assurance-Selskabet »Det evige Liv«s Likvidation — indtil Verdenskatastrofen gjorde dette Høffdingske Ideal til Skamme. Og saaledes kunde man blive ved at gennemgaa det ene Aandsomraade efter det andet: Darwins Selektionstheori, der vilde sætte Tilfældet i Guds Visdoms Sted, Panbabylonismen, Wellhausens, Renans, Strauss', Harnacks Bibelkritik for ikke at tale om den vantro Filosofis mangfoldige Systemer, hvis korte Levetid fik vistnok Schleiermacher til at anvende Petri Ord til Safira paa dem: Se, Fødderne af dem, der skal begrave ogsaa dig, er allerede uden for Døren.

Vantroen lever kun af Likvidationer. Den Forretning,

den aabner i Dag, bliver lukket i Morgen. Stadig nye Angreb paa Kristendommen, Angreb, der hver Gang bryder sammen, indtil den sidste Likvidation kommer — thi Helvedes Porte skal ikke overvælde Kirken. *A. Menzinger S. J.*

Frue — Frøken?

Der er et Ord, som hedder: Lands Skikke følge, eller Land fly. Dels af denne Grund, men tillige, og især, fordi jeg mener, at Fruetiteln absolut kun kan tilkomme den gifte, tager jeg bestemt Afstand fra, at den ugifte tituleres Frue. At der skulde gaa noget af »Glansen« fra den ugifte, fordi hun tituleres Frøken, kan jeg ikke indse.

Elisabeth Hansen.

* * *

Gode Hr. Redaktør af Ugebladet!

Tag jævnt og fornuftigt paa det ret ubetydelige Spørgsmaal, der synes at kunne faa adskillige til at bestige Keturnen. Gør — ja, det lyder naturligvis anmassende at sige saa, men alligevel — gør ligesom jeg: Naar en Dame gerne vil kaldes Frue, siger jeg Frue, vil hun kaldes Frøken, siger jeg Frøken. Naar jeg f. Eks. kommer ud paa den store Købmandsskole for Kvinder og taler med Forstanderinden dér, siger jeg Frøken; er jeg Censor ude paa Margrethe Petersens Skole paa Vesterbro, siger jeg Frue til hende; de er begge ugifte, men den ene vil helst kaldes Frøken, og den anden Frue, og hvorfor saa ikke gøre det? Jeg forstaar godt den sidste Tankegang: Naar en Mand kaldes Hr., baade naar han er gift og ugift, hvorfor saa gøre Forskel paa den gifte og ugifte Kvinde? — — Og undskyld, at jeg har skrevet saa meget om den lille Ting. Og — — hvis jeg maa tilføje det, — følg det udmærkede Raad, en Præst gav i sidste Nummer: Udelad alle de ligegyldige Titulaturer, naar det kun drejer sig om Referater af Møder, Fester og lign., og gem dem til de højtidelige Lejligheder, hvor der er Mening i dem. Saadan gjorde jeg i min Redaktørtid, og det gik ikke ringere af den Grund.

Thisted 12.-11.-1933.

Niels Hansen.

* * *

Fodslag med Tiden.

At opretholde en Titel for gifte og en anden for ugifte Kvinder er i vore Dage meget uholdbart og upraktisk, navnlig da Kvinderne maa færdes og tage ligesaa ivrigt Del i Samfundets Ve og Vel som Mændene.

Et Par Eksempler herpaa: Hvor vanskeligt falder det

ikke baade i Skrift og Tale at betegne en Kvinde, som man ikke kender, med den rigtige Titel, og hvorledes kan en Kvinde, der har taget et Adoptivbarn eller paa anden Maade er blevet Forsørger, opretholde Frøkentitlen?

For længe siden har Mændene jo taget den fornuftige Beslutning at afskaffe Benævnelsen for gift og ugift. Det var ønskeligt, om Kvinderne snart ogsaa kunde enes om en Fællestitel. Allerede i den tidlige Middelalder var Fru Betegnelsen for den myndige og selvstændige Herskerinde paa Borgen. Hvorfor skulde ikke Kvinder med den rigtige Bevidsthed af, hvad vor Tid kræver af dem, kunne tage den Titel?

Margrethe Christiansen.

* *

»Frue« eller »Frøken« — begge gode kan være,
naar blot de bæres med Sandhed og Ære.
Praktiske er de — jeg føler mig glad,
da let man begriber, hvem der er hvad.
Sproget dog aldrig man fattigt bør gøre,
naar det en Fordel ej med sig kan føre!
— Nej, maa jeg bede da meget mere
— hvis vi Benævnelser skal reformere —:
Ogsaa for Herrer Benævnelser tvende,
saa at vi dér ogsaa Forskel kan kende!!

Praktikus.

* * *

Der er eet Punkt, som mærkelig nok ingen har fremhævet: at hele denne Bevægelse med Fruetitel for ugifte Kvinder i Bunden er en Bestræbelse for at camouflere ugifte Mødre. Derfor synes Bevægelsen mig fordærvende og nedbrydende for Samfundsmoralen. Det er en forbausende Blindhed eller Overfladiskhed, forekommer det mig, at ignorere dette Punkt. At ugifte Kvinder, hvis de da ellers duer, ikke som »Frøken« skulde kunne gøre en Indsats i det danske Samfund, modbevises af »Frøkenerne« Nathalie Zahle, Henriette Skram, Ida Falbe-Hansen og mange flere.

n. n.

* *

Vi afslutter hermed vor Enquête med nogle Bemærkninger, som vi ønsker at knytte til enkelte fremkomne Indlæg. Nogle af vore Læsere raader os til at kalde Damerne, hvad de helst vil kaldes; vi kan ikke slutte os til deres Standpunkt, fordi en Titel ikke er noget, som afhænger af Enkeltmands Forgodtbefindende og Syn. Vi kan heller ikke se, at Fruenavnet skulde være værdigere end Frøkentitlen, og af denne Grund mere egnet for ældre Kvinder. At det kan være praktisk i det offentlige Liv at bruge

en Fællesbetegnelse, naar man kommer til at staa overfor ukendte Personer, vil vi uden videre gaa med til, men der melder sig jo straks det andet Spørgsmaal: I hvilken Alder begynder man at blive Frue? Redaktionen vil, saalænge andet ikke er almindelig Skik og Brug, holde paa Frue-, navn for gifte, og Frøkennavn for ugifte Kvinder.

Da en højærv. P. ogsaa har blandet Præsternes Tiltaleform ind i Sagen, vil vi gerne henvise til, at f. Eks. Dahl & Hammers Ordbog forklarer Ordet »højærværdig« som hædrende Tillæg til den højere og højeste Gejstlighed (Sognepræster, theologiske Professorer, Provster og Biskopper). Dermed vil vi sikkert ikke tilraade en hyppig Brug af denne Tiltale og giver for saa vidt Indsenderen Ret i, at vor Tid forlanger Enkelthed i saa Henseende. Men vi ved fra flere Indsendere, hvis Indlæg ikke er kommet med, fordi Svarene egentlig ikke vedkom Sagen, at de vedblivende ønsker at bruge dette Ord for at vise deres Ærbødighed for Præstestanden, og hvorfor formene dem dette? Hvad Afkortelsen P. (Pater) angaar, kan den ikke give Anledning til Misforstaaelser, saafremt P'et trykkes kursivt, som det i Regelen sker.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

Fredericia. Den musikalske Mission. Hvorledes var det med Deltagelsen? Til de tre Undervisningsaftener var der mødt en 30—40 Personer hver Gang, der var en hel Del flere til Øvelserne Søndag Eftermiddag, og til Højmessen og til Aftenandagten var Kirken helt fyldt, og til Søndag Aften i Skolens Sal var der mødt mange flere end beregnet, i hvert Fald over hundrede. Der var kommet Gæster fra Svendborg, Assens, Haderslev, Esbjerg, Kolding, Vejle og Horsens. Alle Gæsterne blev beværtet med baade Middag og Aften, og der var gratis Kaffebord for alle baade Søndag Eftermiddag og Søndag Aften; saa rigeligt var Bidragene flydt her fra Fredericia.

Det var Organist Olav Segalt, der trak Hovedlættet, og det skyldes hans fortrinlige og kloge Arbejde, at alt gik saa godt. Under Højmessen om Søndagen blev der sunget Asperges, desuden Kyrie, Gloria, Sanctus og Agnus af Messe XI (for de alm. Søndage) samt Credo I og desuden Introitus, Alleluja med Vers, Offertorium og Communio for 23. Søndag efter Pinse. Alt var blevet gennemgaaet og lært meget omhyggeligt lige til Messesvarene. Ogsaa Præstens Sang havde faaet en højst fornøden Affiling; han maatte mindes, hvorledes han engang, da han i sin Studietid deltog i et flerstemmigt Kor, spurgte sin Sidemand: »Sig mig: synger jeg nu ogsaa rigtigt?« fik det Svar: »Ja, af og til

er det fuldstændig rigtigt!« — Sangen til Højmessen gik godt, Organisten stod oppe ved Kommunionbænken og dirigerede.

Ved Aftenandagten blev det sunget, der var lært i de to Øvelsestimer om Eftermiddagen. Det var Hymnen *Veni Creator, Adoro te, Pange lingua* og *Te lucis ante terminum*, *Alleluja* (af *Commune Doctorum*), *Christus vincit* med *Laudate Dominum*, *Ave Maria*, *Responsoriet*; *In manus tuas, Domine* samt *Antifonen*, *Salva nos, Domine* (af *Completorium*). Om Aftenen holdt Organist Segalt ogsaa et meget interessant Foredrag, som han illustrerede ved selv at afsynge mindst 30–40 Melodier; man kunde ikke andet end undre sig over en saadan Sikkerhed. Efter Foredraget blev der spillet en Række Grammofonplader fra Benediktinernes Sang i Solesmes.

To meget væsentlige Bidrag til den musikalske Missions heldige Forløb leverede højærv. Pastor Wolff fra Haderslev og højærv. Pastor Geertz Hansen fra Horsens. Pastor Wolffs Prædiken ved Højmessen oplod Øjnene paa en, saa man saa helt ned i den gregorianske Sangs dybeste Dybder. Ogsaa de praktiske Eksempler, Pastor Wolff fremførte, maatte forbløffe og gribe enhver. Den Prædiken vil være uforglemmelig for de fleste.

Pastor Geertz Hansens Prædiken var baaret af en smittende og forfriskende Varme og Begejstring.

At det lykkedes at faa Noder i tilstrækkeligt Antal, skyldes Hr. Journalist Sønderups meget dygtige Duplikeringsarbejde.

Saa vil jeg kun tilføje, at Børnene fik to Undervisningstimer, der viste, at de kan lære forbavsende meget og hurtigt. Den gregorianske Sang har store Muligheder ogsaa her i Landet, og det er vort Haab og vor Agt i Fremtiden at fortsætte det, som er begyndt i disse Dage. *J. Olrik.*

Aftenunderholdning

til Fordel for **fattige Dreng**e paa **Maristbrødrenes Kostskole** afholdes **Søndag d. 3. Dec. og Mandag d. 4. Dec. Kl. 20**

i St. Knuds Skoles Festsal, Stenosgade 4 B.

Under Protektion af hans Excellence Biskoppen.

Hans Excellence Biskoppen taler Søndag Aften og P. P. Nøsen Mandag Aften.

Orkestermusik. — Sakramentskirkens Sangkor medvirker.

Gaver til Bortlodning modtages med Tak af Maristbrødrene.

Der opføres Erik Bøgh: **Datteren.**

Billetter à Kr. 1,50 faas hos: Maristbrødrene, Boyesg. 8 A. Pastor Niels Hansen, Boyesgade 8. Portneren, Stenosg. 4 A. Katholsk Boghandel, Stenosg. 3. Skolebetjent Tvede, Nørrebrog. 27. Portneren, Griffenfeldtsg. 44. Skolebetjent Tvede, Bredg. 67 o. G. Portneren, Hans Bogbindersallé 2. Portneren, St. Kjeldsgade 3, Skolebetjent Tvede, Frederikssundsvej 225. Portneren, Strandvej 91. Portneren, Ordruphøjvej 19.

Fra den 1. December indtræder der følgende Forandringer for **Sankt Antoni Kirkes** Vedkommende (Frederikssundsvej 225, Husum).

1. Der bliver daglig stille Messe paa **Hverdage Kl. 8.**
2. Om Søndagen er der stille Messe **Kl. 8, Højmesse Kl. 10.**
3. Der er Lejlighed til **Skriftemaal** hver Lørdag Kl. 17—22.
4. **Pastor Benzons Adresse er: Frederikssundsvej 225, Kbhvn. Husum, Telefon: Bella 1700.** Bedste Træffetid: Alle Hverdage (undt. Torsdag) 10—12. Mandag, Onsdag og Lørdag Kl. 16—18.
5. Der vil efter Aftale kunne sørges for, at **smaa Børn** bliver passet under Messen i Skolen.
6. Der aabnes et **Bibliothek** for St. Antoni Menighed i Præsteboligen. Udlaan finder Sted ved Pastor Benzon: Mandag Kl. 16—18 og om Søndagen efter Messerne.

„Hertug Knud“.

Historisk Skuespil i 5 Billeder, præmieret i forrige Aars Skolekomedie-Konkurrence, opføres af Elever fra St. Knuds Skole paa

Det ny Teater

Lørdag den 2. December Kl. 16³⁰

Billetterne: Orkesterplads 1,20, Balkon 1,20, Parket A 1,20, Parket B og 2den Parket 0,90, Balkon 0,90, 1. Etage 0,70, Balkon 3. og 4. Række 0,70, 2. Etage og Galleri 0,70. Billetterne faas paa »De Unges Klub«s Kontor. Pilestr. 35¹ og hos Portneren, Stenosg. 4.

Katholske Børn paa Landet

— det store, hidtil uløste Problem — har som bekendt faaet en ny, energisk Talsmand i Br. Poul Emanuel, der berejser Landet for selv at opsøge den Ungdom, som fjernt fra Kirke og Skole staar i Fare for at miste det bedste, den ejer: Den katholske Tro. Dette saare vigtige Arbejde for Kirkens Fremtid er foreløbig resulteret i, at Maristbrødrenes Kostskole i Boyesgade straks blev fuldtud optaget og maatte skride til en Udvidelse for at kunne modtage flere Dreng. Men Br. Pouls fortjensfulde Arbejde bestaar ikke alene i at skaffe Dreng ind paa Kostskolen, men ogsaa deri at fremskaffe de nødvendige Midler til deres Ophold. Flere Velgørere er allerede fundet, som betaler helt eller delvis for en Dreng, men der er stadig Brug for mange Penge. For nu at give alle Lejlighed til at støtte denne vigtige Sag afholdes — som averteret andet Steds i Bladet — Søndag den 3. og Mandag den 4. December en Aftenunderholdning, under Hs. Excell. Biskoppens Protektion, til Fordel for fattige Dreng paa Maristbrødrenes Kostskole. Og hver eneste Krone, der kommer ind, gaar direkte og ubeskaaret til Formaalet, thi de enkelte, uundgaaelige Udgifter er allerede forud dækket. Altsaa — der bør være fuldt Hus — det fortjener Sagen. — Kom selv, og agiter for Tilslutning!
O.B.

Credo's November Numer 1934. Katholsk Skandinavisme dikt av Amy Anker. — I den Helige Johannes av Korsets fotspår genom natten och öknen, av monseigneur Landbrieux, biskop av Dijon. — Louis Veuillot (I—III), av Erikke Rosenörn-Lehn. — Om de sju slag av skade etc., av S. Johannes av Korset. — Credo's böcker, av Johan Johnsen och Heinrich Roos, S. J. — Hör Moder, dikt. — Katholsk Frelsesvished I. — Från Credo's torn, av E. Sandqvist.

Kirkelig Kalender.

Nov.	Dec.
26. S. Sidste Søndag e. Pintse.	3. S. 1. Søndag i Advent.
27. M. Ferialdag.	4. M. Frans Xaver.
28. Ti. Ferialdag.	5. Ti. Dag i Frans Xavers Oktav.
29. O. Vigilie.	6. O. Nicolaus.
30. T. Andreas, Apostel.	7. T. Ambrosius. — Vigilie.
1. F. Ferialdag.	8. F. Marias ubesmittede Undfangelse
2. L. Bibiana.	9. L. 2. Dag i Oktaven.

Nov. **Ugens Messebønner.**

26. S. **Sidste Søndag e. Pintse** (755—585); 2. *Sæt Bønner*: Silvester (1166—988). 3. *Sæt Bønner*: Petrus af Alexandria ([5]—[5]).
27. M. † Ferialdag (755—585), uden *Gloria* og *Credo*; 2. Om de helliges Forbøn ([120]—[105]), 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. Efter frit Valg; alm. Præfation (525—42).
28. Ti. † Ferialdag; Messe som i Gaar; 2. Om de helliges Forbøn, 3. Efter frit Valg.
29. O. Vigilie (762—592); 2. Saturninus (763—593), 3. Gudsmoder ([90]—[94]).
30. T. Andreas, Apostel (766—595).
1. F. † Ferialdag; alt som Mandag.
2. L. † Bibiana (770—598); 2. og 3. som Tirsdag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

St. Michaels Klub. Sjælemesse læses for vore afdøde Medlemmer *Tirsdag d. 28. November Kl. 7¹/₂* i Jesu Hjerter Kirke. Lad os være trofaste mod vore afdøde og møde, saa mange der kan.

Skoleforeningen S. A. FRA.

Søndag den 26. Novbr. vil den h. Messe blive læst i St. Ansgars Kirke Kl. 8 for Skolens afdøde Lærere og Elever.

Alle forhenværende Elever i St. Ansgars Drengeskole indbydes.

A.C. Onsdag d. 29. Novbr. Kl. 20: Pater Fr. Kùpferle S. J.: Rigskonkordatet.

Gæstekort som sædvanlig.

Administratores.

St. Ansgars Vincents-Konferens.

Møder afholdes fremtidig **Stenosgade Nr. 4** hver Søndag efter Messen Kl. 8¹/₂. Ansøgninger om Hjælp, skriftlige eller personlige, modtages her.

Tilgang af aktive og passive Medlemmer er meget ønskelig.

Det meddeles, at jeg har faaet Telefon: Ryvang 1951 v. St. Kjeldsgade 1. Ø. Træffes 5—6 (Torsdag og Søndag undtagen).

Peter Schindler.

Til de **nødlidende i Rusland** har undertegnede modtaget fra Fru C. L. 10 Kr.; anonymt 10 Kr. Bidrag modtages fremdeles med Tak, Nørrebrogade 27 C².

November 1933.

Fr. Ronge, Sognepræst.

FREMEDSPROGTRYKKERIEI »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 49.

Søndag den 3. December

1923

INDHOLD: Advent. — »Gud blev Menneske.« II. — Religiøs Kunst i vore Dage. — Katholske Forlagsbedrifter. — Til Minde om en Aandens Stormand. — Spanien vaagner. — Filiiæ Caritatis. — Den hellige Bernadette Soubirous. — Film. — Fra Hovedstad og Provs. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Advent.

Den Formaning, som Apostelen Paulus i Romerbrevet (13,11) henvender til de troende i Rom, den henvender Kirken hvert Aar ogsaa til os — til os alle — ved det ny Kirkears Begyndelse, paa første Adventssøndag, — nemlig Formaning til ikke at slappes og sløves i vor Iver og Nidkærlighed, men tværtimod altid at blive mere og mere ivrige og nidkære, jo mere hin Regnskabsdag nærmer sig, som ellers let kunde blive en Vredens og Hævnens Dag, men som vi *haaber* vil blive en *Frelsens* Dag for os — nemlig Dommens Dag — baade vor Dødsdag med den særskilte Dom og den yderste Dag med den almindelige Dom.

Denne Dag — Dødens og Dommens Dag — skulde vi ofte holde os for Øje og forberede os til, for at den maa kunne blive en *Frelsens* Dag for os.

Saaledes kan vi forstaa hine Ord af Romerbrevet i Dagens Epistel: »Brødre, vi vide, at det nu er paa Tide, at vi skal vaagne op af Søvn, thi nu er vor Frelse os nærmere...«

Og det er vist heller ikke saa vanskeligt for os at finde Grunden til, at Kirken foreholder os disse Ord netop i Dag ved det nye Kirkeaaars Begyndelse. — Hvad Kirken nemlig ved af saa lang, ja, aarhundredlang Erfaring med Menneskene, det maa vi jo ogsaa selv indrømme for vort eget Vedkommende, at man, i alt Fald engang imellem, let fristes til at blive noget

Midterpartiet af Michelangelos: »Dommedag«. Christus udslyngende sit »Vig bort«. — Maria, Barmhertighedens Moder.

sløv og slap i Herrens Tjeneste, at blive ligegyldig og efterladt i Omsorgen for sin Sjæls Frelse, at tilsidesætte sine aandelige og evige Anliggender for de timelige, — skønt hvert Aar, hvert nyt Kirkeaar, giver os saa mangen en Lejlighed til at forny os i vor Iver og til at samle os aandelige Fortjenester for Himmelen, naar vi blot vilde benytte saadanne Lejligheder.

Ved hvert nyt Kirkeaaars Begyndelse gør Kirken os derfor ogsaa opmærksomme herpaa: at nu begynder igen en

hel Række af forskellige gunstige Lejligheder til at vokse i Troen og i Kærligheden til Gud — en hel Række af Fester og Festtider til Guds Ære med tilsvarende Forberedelses-tider. — *Benyt dem nu godt!* tilraaber Kirken enhver af os; har du maaske før været noget forsømmelig i denne Henseende, saa tag dig sammen *nu* og benyt denne *nye* Lejlighed, som tilbydes dig. — Husk, at Regnskabsdagen rykker dig altid nærmere og nærmere, og maaske kommer

den, *førend* du aner det. — Vil du, at den skal blive en Frelsens Dag for dig, saa benyt den Tid, der begynder nu med det nye Kirkeaar. Der er nemlig *endnu* Tid til at sørge for din Sjæls Frelse; men træffer Dødens og Dommens Dag os sorgløse og uforberedte, da bliver hin Dag ikke en Frelsens, men en Vredens Dag.

Se, dette er Kirkens Mening med at henvende disse Apostelens Ord til os i Dag, Kirkeaarets Begyndelse: »Nu er det paa Tide at vaagne op af Søvn!»

Følger vi beredvilligt denne Formaning, saa vil vi sikkert paa den hellige Julefest faa Del i den Fred, som Jesusbarnet saa gerne vil bringe os, og om hvilken Englene sang ved Frelserens Fødsel: »Fred paa Jorden med de Mennesker, der har god Vilje!»

For at faa Del i denne himmelske Fred, som tilbydes os fra Gud, saa maa vi ogsaa selv gøre noget dertil, selv først og fremmest slutte Fred i vort eget Hjerte —, Fred paa en Maade ogsaa med vore Lidenskaber, men det vil sige ikke en forsmædelig Fred, som vilde være ensbetydende med et Nederlag, men en saadan Fred, som følger efter en afgjort Sejr over vore Lidenskaber, en bevæbnet Fred, hvor man altid er beredt til paa ny at tage Kampen op, naar det bliver nødvendigt.

Fred maa vi ogsaa slutte med vor Næste, med enhver, som vi maaske bærer Nag til. Enhver Kiv og Strid burde allerede i Forvejen være afsluttet, for at vi kan faa Del i den Julefred, som kun er lovet dem, der har en god Vilje.

Derfor opfordres vi ogsaa hertil allerede i Dag i Slutningen af Søndagens Epistel med de Ord: »Lad os aflægge Mørkets Gerninger og iføre os Lysets Vaaben. Lad os vandre ærbart som om Dagen, ikke i Fraadseri og Drikkeri, ikke i Løsagtighed og Utugt, ikke i Kiv og Avind, men ifører eder den Herre Jesus Christus,« d. v. s. hans Mildhed og Blidhed, hans Kærlighed og Barmhjertighed maa vi efterligne og tilegne os. *Da* vil vi faa Del i Julefestens Fred og Glæde og sikre os Plads blandt de udvalgte Tal i Fredsfyrstens himmelske Rige, som Apostelen siger (Petr. 2, 1-10): »Beflitter eder paa ved gode Gerninger at sikre eders Kald og Udvælgelse . . . saa vil der i rigeligt Maal aabnes eder Indgang i vor Herres og Frelseres, Jesu Christi evige Rige.«

Fidelis.

„Gud blev Menneske.“

II.

1. Da jeg havde læst Otto Larsens nye Bog, forekom det mig, som om jeg havde hørt en Drøm, fortalt af en Mand, der tilsyneladende havde ligget i Febervildelse. Han havde følt Trang til at blive Danmarks Kopernikus paa det theologiske Omraade. Ligesom den berømte Videnskabsmand fra Frauenburg havde hævdet, at Solen maatte være vort Verdenssystems Midtpunkt, ikke Jorden, saaledes vilde den drømmende gøre Mennesket til Tilværelsens Centrum i Stedet for Gud. Ganske vist ligner han nu i denne Rolle mere en Kopernikus, der er vendt paa Hovedet, med Benene opad; men det gør jo ikke noget i en Drøm. Værre er Forskellen paa et andet Punkt. Kopernikus opnaede sin Berømmelse ved at støtte sin store Ide med omfattende og grundige matematiske Beregninger, d. v. s. med et samvittighedsfuldt videnskabeligt Arbejde. Saa besværlige Veje gaar O. Larsen imidlertid ikke. Man kan jo heller ikke forlange, at man i en Drøm først for Alvor gendriver Modpartens virkelige Standpunkt og saa underbygger sin egen These med uangribelige Argumenter. Nej, der er bekvemmere Midler til at gøre Indtryk paa Folk: nemlig dristige Paastande og Magtsprog samt Gentagelse af dem indtil Kedsomhed. Paa alle afgørende Punkter benyttes denne Fremgangsmaade i O. Larsens Bog. En spydig Bemærkning om Modparten virker som lyrisk Afbrydelse fra Tid til anden oplivende i Kedsomheden. Naar et Skriftsted hist og her skal bruges, rives det ud af sin Sammenhæng og undergaar i den drømmendes Fantasi en overraskende Forvandling. Denne Fantasi virker nemlig som et Hulspejl, der gengiver alt i forvreden og lattervækkende Skikkelse. Der er ganske vist ogsaa andre, der føler sig hævet over den videnskabelige Skriftfortolknings Grundsatninger, men O. Larsen overtræffer dog i saa Henseende alle dem, der i Videnskabens Navn, efter hvad jeg véd, har gjort sig skyldige i sligt.

Dog nok om det! Det anførte er tilstrækkeligt til at vise, at Danmark foreløbig endnu maa vente paa sin theologiske Kopernikus, og at man med den Slags Metoder ikke kan komme til noget fornuftigt Resultat.

2. En anden Pudsighed i Drømmen er følgende. O. Larsen føler dyb Medlidenhed med Gud, som paa Grund af de store Omvæltninger i Nutidens Videnskab er blevet hjemløs i Tilværelsen. Den gamle Bolig i Himlen er jo røvet fra ham, og han er ogsaa udelukket fra at virke i Naturen. Af Barmhjertighed anvises ham derfor i Drømmen en ny Bopæl, idet Gud fra nu af har sit Sted i Menneske-aanden, hvor han faar Lov til at være en Funktion og Idé af denne.

Otto Larsen mener ganske vist at have fundet en ny Himmel til den husvilde Gud. Men hvordan forholder det sig i Virkeligheden? Hvert Minut dør 97 Mennesker. Saa er Gud altsaa i Løbet af en Time nødt til ca. 5800 Gange at flytte igen. Det bliver om Aaret ca. 51 Millioner Gange. Sikken et Flytteri og sikken en grusom Medlidenhed! Men det drejer sig kun om en Drøm. I denne Tilstand kan man naturligvis ikke skelne mellem det rigtige og derfor blivende og det uholdbare og derfor forgængelige i Videnskabens Arbejdsresultater ned gennem Tiderne. Gang paa Gang glemmer O. Larsen at skille Avnerne fra Hveden, den nyere Videnskabs Vildfarelser fra Sandheden. Og dog vilde netop Evnen til at kunne skelne have bevaret ham for at havne i Latterligheden og været et sikkert Tegn paa, at han var en virkelig Videnskabsmand. Ellers plejer jo kun Agitatorer at blande rigtigt med urigtigt for derved lettere at kunne narre Folk.

Det turde være indlysende, at O. Larsen ikke har været heldig med at starte en Flytteforretning og give sig af med Boligbyggeri for at skaffe Husly til vor Herre. At »han, som troner i Himlen, ler og spotter« ham, er ogsaa givet og trænger ikke til videre Uddybelse.

3. Men Bogen har endnu en tredje Sensation at byde paa. Den drømmende Mand attraar den store Ære at kunne være Fredsmægleren mellem Troen og den vantro Videnskab. Til visse en Kæmpebedrift, hvis den lykkes! Den vilde betyde mere end et Forsøg paa at forlige Lys og Mørke, Ild og Vand.

Den tilstræbte Fred tænkes opnaaet ved, at Kristendommen som den i Kampen underlegne Part paa Naade og Unaade skal overgive sig til den saakaldte moderne Viden-

skab. Den skal erklære at have taget fejl lige til sit Væsens inderste Kerne og derfor ydmygt bøje Knæ for . . . Ja, for hvad? Der nævnes til Stadighed nogle faa Mænds Navne og Meninger. De er i den drømmendes Øjne mere ufejlbare end Paven i Rom og skal repræsentere hele den moderne Videnskab. Denne Antagelse er forstaaelig i en Drøm. Men naar man i vaagen Tilstand studerer den nuværende Situation ved Hjælp af en paalidelig Fremstilling af Filosofiens o. s. v. Historie, saa ser man med Sorg, at det ærefulde Navn »Videnskab« er blevet til en Eufemisme, der maa dække over en næsten kaotisk aandelig Forvirring, som har sit Forbillede i Sprogforvirringen ved Babelstaar-net. Dette ynkelige Indtryk bliver ikke bedre ved, at denne Filosofi »løfter Munden mod Himlen« og bruger store og anmassende Ord.

Det er altsaa det, vi Kristne skal kaste os i Støvet for! Som fejge Soldater skal vi gaa over i Fjendens Land og blive Kantianere, som O. Larsen selv er det. Kritikløst skal vi give os et System i Vold, om hvilket den store Kantbeundrer Vaihinger sagde, at det nok var et genialt Værk, men fuldt af de værste Selvmodsigelser. (Man kan nemlig ikke komme ind i det, og ikke gennemføre dets Tanker, uden uafbrudt at være i Konflikt med Logikkens Love.) Og det skal vi gøre i Danmark i 1933, efter at den allermoderneste Videnskab i Tyskland, som det viste sig ved Kantjubilæet i 1924, er begyndt at sige Filosofen fra Königsberg Farvel.

Hvilken hæderlig Kristen kan derfor gaa med til en Fred, hvor man skal glemme den ene sande Gud, som vi hidtil har troet paa og tilbedt; hvor man skal forlade sin egen Fader og hans Hus; hvor man skal bryde det Troskabsløfte, man i Daabspagten har givet ham, for saa at ombytte ham med et menneskeligt Paafund, en Afgud, som O. Larsen ikke tør præsentere for sine Læsere uden at iføre ham den forladte Guds Klæder. Det er nemlig noget af det mest modbydelige i Bogen, at Forfatteren hele Tiden bruger Skriftens og Kirkens Ord, men giver dem et helt andet Indhold. Er det ikke Møntforfalskning paa det religiøse Omraade, og er det ikke de Faareklæder, som glub-ske Ulve efter Herrens Ord tager paa?

Det er saaledes klart nok, at selve Methoden er fældende for O. Larsens Bog. Man behøver slet ikke at gaa ind paa Enkeltheder og paavise Argumentationens Mangler og Fejl i hvert enkelt Kapitel. At sige mere om en Sag, der dømmer sig selv, er derfor overflødig. Kun kunde man ønske, at Udlandet ikke maa stifte Bekendtskab med denne Bog, for at man ikke skal gøre Grin med os alle herhjemme. Men endnu mere maa man ønske, at den treenige Gud, Fader, Søn og Helligaand, som saa skammeligt er blevet fornægtet i den, i manges Hjerter maa faa en Oprejsning for den lidte Uret og den tilføjede Fornærmelse, Ja, »ham vor eneste Gud og Frelser, være ved vor Herre Jesus Kristus Ære og Majestæt, Herredømme og Magt, som før al Tid saa nu og i al Evighed. Amen.« (Jud. 25.)

Fr. Kùpferle S. J.

Religiøs Kunst i vore Dage.

Af Hs. Exc. Biskop *Joseph Brems.*

Foredrag, holdt i »Katholsk Klub« Torsdag
den 9. November d. A.

... Jeg har ikke i Sinde at prædike Oprør. Jeg vil ikke engang fremsætte en eller anden vovet Theori. Jeg vil kun give en Oversigt, som i Efterkrigstiden ogsaa paa mange andre Omraader er nødvendig. Der er blevet saa meget forandret siden Krigen. Nye Meninger, nye Tænkemaader, nye Metoder, nye Systemer har bragt os en stor Forvirring, saaledes at man ikke mere uden en nærmere Under-søgelse kan stole paa de tidligere Forudsætninger. Og saaledes er det ogsaa med Kunsten. Der er Forvirringen maaske endnu større.

Vi maa dog først og fremmest blive enige angaaende Benævnelsen kristen Kunst. Ordet kristen Kunst er et smukt Ord for den, der forstaar det, men det bliver ofte, uden nøjagtig Begrebsstemmelse, brugt for, hvad det ikke er. For Eksempel for religiøs Kunst, og det er en stor Vildfarelse.

Se her, hvorfor:

Overalt og altid, saa længe Verden har været til, har Kunsten været et Produkt og, lad mig sige, en Blomst af Civilisationen. Hvor der opstaar en original Civilisation, dér blomstrer efter kort Tid en original Kunst. Saaledes har den ægyptiske, den græske, den arabiske og den romerske Kunst givet et sandfærdigt Udtryk for disse Landes Civilisation.

Men en Civilisation er et noget indviklet Kompleks, til hvilket ikke alene religiøse, men ogsaa profane Faktorer bidrager: materielle Midler og Nødvendigheder, Mentalitet, sociale og politiske Interesser o. s. v.

Hver af disse Faktorer trykker sit Stempel paa Kunsten, men dog ikke lige dybt. Religionen er i Almindelighed den mest betydelige af disse Faktorer. Den leverer jo hos alle Folkeslag det rigeste Stof til Kunstens Virksomhed og giver Anledning til de mest monumentale og originale Skabelser. Netop derfor betragter man i Kunsten den religiøse Kunst som en af de største Afdelinger, ved Siden af og over den profane Kunst. Den være offentlig eller privat.

Hos de hedenske Folkeslag er Kunsten selvfølgelig hedensk, men derfor er hele denne Kunst ikke specifik hedensk eller antikristelig. Selv hos Romerne var Kunsten oprindelig hedensk. Derefter samtidig hedensk og kristelig og senere udelukkende kristelig. Betragtet som Kunst, er den derfor ikke bleven forandret.

Der bestaar derfor ikke nogen Kunst, som fortjener Prædikatet »hedensk Kunst«, men der gives mange hedenske Folkeslag, som har frembragt en original Kunst, i hvilken deres Religion har spillet en mere eller mindre betydelig Rolle. Nuvel, saaledes staar det ogsaa til hos de kristne Folkeslag. Der er ikke een kristen Kunststart, nej, der er mange, og de har frembragt baade religiøse og ikke religiøse Kunst-Stykker.

Kristendommen har sin egen Lære og sin egen Moral-lære, men den har aldrig som saadan skabt en Kunst eller krævet den som sin, ligesaa lidt som et Sprog eller et politisk System.

Sæt nu, at Kineserne og Japanerne omvendte sig i Massevis til vor Religion. Vilde de da ophøre med at være Kinesere eller Japanere? Paa ingen Maade. De vilde

da kun i Stedet for at være hedenske Kinesere blive kristne Kinesere, og deres Kunst vilde ikke derfor forsvinde. De vilde simpelthen kun udvirke et andet materielt Program og antage et andet ideelt Program.

Hver Gang en ny Kultur lader sig gennemtrænge af Kristendommens Aand, opstaar der en ny kristen Kunst, hvoraf ikke Tekniken, men udelukkende den religiøse og moralske Stræben bliver forandret.

Men nu kommer der et andet Spørgsmaal. Hvor mange kristne Civilisationer og kristelige Kunstarter bestaar der i Virkeligheden paa Jorden?

Det er et historisk Spørgsmaal, og denne Videnskab lærer os, at indtil nu har Kristendommen været stærk nok til at fremkalde i de tre store Regioner een kristelig Civilisation. Jeg taler ikke om de tre Kolonilande Amerika, Syd-Afrika og Australien, som næsten helt endnu afhænger af Moderlandenes Kultur.

Disse tre Regioner er først og fremmest det gamle Østen, hvor den kristne Civilisation blev dannet ved Sammensmeltning af de helleniske og vest-asiatiske Kulturer, og hvoraf Konstantinopel for det meste var Midtpunktet.

Derefter Syden, oprindelig sammensat af de vestlige Kyststrækninger af Middelhavet med Rom som Hovedcentrum.

Endelig Vesten, som omfatter vore moderne europæiske Kulturlande, hvor Kristendommen blev indplantet ved Omvendelsen af de barbariske Folkeslag.

I hver af disse Regioner er der opstaaet en original Kunst, som ikke har noget principielt til fælles med de andre undtagen det religiøse Ideal. Det vilde være Vanvid at forene disse tre til een. Ligesom det vilde være Vanvid at ville paastaa, at Sofiakirken i Konstantinopel, St. Peter i Rom og Kathedralen i Amiens er Udslag af den samme Kunststopfattelse.

Disse tre Retninger har ikke udviklet sig efter hinanden eller mod hinanden, men ved Siden af hinanden.

Hver af disse Retninger har frembragt religiøse, men ogsaa mange profane Værker, som lyder de samme tekniske og æstetiske Love. For Eks. er Raadhuset i Gent, Palazzo Pitti i Florens, Vandbeholderne i Konstantinopel ikke Værker af religiøs Kunst, men alligevel inspireret af den kristelige Kunst.

(Fortsættes.)

Katholske Forlagsbedrifter.

Konversationsleksika — disse Bøger, som taler om alt og til alle — maa sikkert regnes til de betydeligste Forlagsbedrifter, fordi de baade i redaktionel og finansiel Henseende stiller de allerstrengeste Fordringer til Udgi-verens Evner og Midler. De repræsenterer en Aandsmagt og er som oftest den store Mængdes Skole og Universitet, Bibliothek og Prædikestol; de forsyner den med den Universalitet, som mange drømmer om uden nogen Sinde at opnaa, fordi de mangler Tid, Bøger eller Evner. Uden Tvivl er et Konversationsleksikon et uundværligt Hjælpemiddel for mange, og det er af den største Betydning, om denne Lærer underviser godt eller er en Stymper.

At Leksika virkelig udgør en Magt i Aandens Verden, har vi Katholiker maattet sande til vor Skade, naar vi saa, hvordan de gamle Skrøner og Fordomme ofte nedarvedes fra Slægt til Slægt, fordi de simpelthen stod at læse i visse Skolebøger, Samlingsværker og ikke mindst i Konversationsleksika. Som et Leksikon omtaler katholske Skikke, Lærdomme og Personligheder, staar de prentede i de allerfleste Hjørner; hvorledes faa Fejlene slettede af Bevidstheden, naar disse smaa Arsenaler af menneskelig Viden med deres Titusinder af Stikord er at finde paa alle Skoler, i alle Redaktionslokaler og paa alle Bibliotheker? Naar der i »Politikens Haandleksikon«, som for nylig er udkommet, staar saadant Nonsens under »Aflad« som: »Syndsforladelse mod Gaver til Kirken«, saa vilde vore Skolebørn vistnok le ad denne »Forklaring«; men lad os endelig ikke glemme, at Tusinder vil tro paa den, fordi de ikke ved bedre.

Det hører til de mest spændende Sysler at vælge et eller andet katholsk Emne og saa tage det ene Leksikon ned efter det andet og læse, hvad disse den moderne Alvidenheds Talerør har at sige derom. Tag for Eksempel Ordet »Skærsild«. I »Salmonsens Konversationsleksikon« finder man under »Purgatorium« en af A. Th. J. signeret Artikel, som giver et delvis helt forkert, delvis mindre korrekt og helt igennem uvenligt Billede af denne katholske Lære. Der paastaas, at Sjæle kommer i Skærsilden, fordi de mangler overskydende gode Gerninger, hvor enhver Katholik dog ved, at Skærsilden kun skal rense for Synd og Syndestraf. De »romerske« Forestillinger kaldes selvfølgelig »vrang«; det fastslaas som ganske sikkert, at den græske Kirke ikke kender til Læren om Renselsesstedet. At der findes Skriftbeviser for vor Praksis, at denne vor Troslære allerede praktiseredes i Oldkirkens Katakomber, faar man ikke det

ringeste at vide om. I »Store Nordiske Konversationsleksikon« er den lidt kortere Artikel om samme Emne langt bedre; men ogsaa der møder vi en Paastand som: »Nogen Skriftbegrundelse for dette Lærepunkt har det ikke været muligt at give.« — »Hagerups Illustrerede Konversationsleksikon« er endnu villigere, og dog kunde ingen oplyst Katholik skrive saadant noget som: »Allerede i Middelalderen blev Skærsilden sat i Forbindelse med Læren om Boden, idet denne kun eftergiver de evige Straffe.«

Det kunde være morsomt at foranstalte en Klapjagt paa alle disse »Bukke« i Form af en Enquete i »Nordisk Ugeblad«; Udbyttet vilde sikkert ikke være ringe, og der blev sikkert nedlagt ligesaa meget Vildt som ved nogen kongelig Jagt; men dette Eksempel alene, et Emne af rent refererende Art, hvor hver Katekismus kunde give bedre Oplysninger, viser, hvorledes mange af de store Konversationsleksika ofte mere ligner Kontroversbøger end objektiv Litteratur, saa snart de kommer ind paa katholske Emner.

Hvorledes imødegaa den skadelige, forfalskende Virkning af disse Bøger? Man har grebet til forskellige Midler, som er mere eller mindre tilfredsstillende. Vi kan kun med Glæde hilse de store Forlags, som »Brockhaus« eller »Berlingske Tidende«s Beslutning om til deres Redaktionsstab at knytte Fagmænd, som skal befatte sig med de katholske Emner. De engelske Katholiker har fundet paa en anden Udvej, idet de har besluttet at udgive et Supplementbind til den store »Encyclopedia Britannica«. Og der kan slet ikke være Tvivl om, at Bandstraalen ramte paa det rigtige Sted, da den gik ud over Diderots og d'Alemberts Encyclopedie, hvis 28 Foliobind i 30,000 Eksemplarer i sin Tid slyngedes ud blandt det franske Folk og var med til at forberede den store franske Revolution med alle dens Grusomheder og religionsfjendtlige Handlinger.

Virksommere end alle disse Surrogater er dog den positive Udgivelse af egne katholske Leksika og historiske, bibelske og andre Leksika, og alle Landes Katholicisme ønsker at skabe dem. Selvfølgelig rejser praktiske Vanskeligheder sig, og Udviklingen vil gaa langsomt. Vi herhjemme maa foreløbig være taknemmelige for den »Lille katholske Ordbog«, som Niels Hansen for Tiden offentliggør i »Nordisk Ugeblad«s Sogneblad, og som det er Meningen at udgive som særskilt Piece. Selv den kan gøre megen Gavn og forhindre mange forkerte Oplysninger i Skrift og Tale. Men ikke mindre taknemmelige maa vi være for de store franske, tyske og engelske Forlag rundt omkring i Verden, som har paataget sig at udgive rigtige katholske Konversationsleksika: naar vi i det følgende bringer nogle af de vigtigste Oplysninger om disse Værker, da

sker det baade med Beundring for det Arbejde, som her er udført, og med Ønsket om, at det ogsaa saa vidt muligt maa komme til at gavne de danske Katholiker.

Vi begynder med en Omtale af de ypperlige Samlingsværker, som Herders Forlag i Tyskland er ved at udgive. Ikke mindre end fem store Leksika har dette Bogforetagende paabegyndt i de sidste 10-12 Aar. I Spidsen for dem marcherer

»Der Grosse Herder«.

Efter Verdenskrigen savnedes der i Tyskland paa katolsk Side stærkt et Leksikon, som havde holdt Trit med den hurtige Udvikling paa alle Omraader. Liberale Forlag som »Brockhaus« og »Meyer« begyndte ganske vist med Udgivelsen af deres gamle, kendte Værker og henvendte sig ogsaa — især ved en fredssommelig Behandling af de gamle Stridsspørgsmaal — til det katolske Folk. Men dette kunde man ikke nøjes med, og snart tænkte ogsaa Herders Forlag paa at udgive et nyt Leksikon og blev bestyrket heri ved Hundreder af opmuntrende Tilkendegivelser. Gigantiske Vanskeligheder stillede sig i Vejen for dette Forehavende. Alene det finansielle Opbud for at kunne udgive 12 Bind med det tilhørende Verdensatlas, var saa enormt, at der krævedes en Kapitalinvestering af ca. 12 Mill. Mark, idet de aarlige Udgifter under Værkets Tilblivelse ansattes til ca. 275,000 Mark; inden- og udenlandske Banker maatte hjælpe med. Om Arbejdets Omfang faar man et Begreb, naar man hører, at der udelukkende paa dette Leksikon arbejder 2 Chefredaktører, 25 almindelige og 10 Hjælpe-redaktører samt 20 andre Kræfter. De opholder sig i selve Herderhuset i Freiburg; men desuden er 300 Specialister rundt omkring i Verden engageret som frie Medarbejdere. 20,000 Billeder og 280,000 Artikler skal bearbejdes i det hele, og alligevel er Værket skredet saa langt frem, at omtrent Halvdelen, 5 Bind, og det store Atlas er udkommet; og saa er Prisen ikke højere end 25 Mk. pr. Bind. Dette Leksikon er ganske enestaaende i sin Art, hvad der ikke blot anerkendes fra katolsk Side — saaledes har f. Eks. de hollandske Katholiker besluttet at udgive et Leksikon, »Eigen Cultuur«, efter nøjagtig de samme Principer, som den store Herder er trukket op efter — men ogsaa fra ikke-katolsk Side betegnes dette Leksikon som det mest moderne, praktiske, aktuelle og pædagogiske Storleksikon, som fortjener al Anerkendelse.

Det nye og ejendommelige ved dette Værk ligger ikke mindst i de saakaldte Rammeartikler: større Artikler om alle vigtige Emner af kunstnerisk, filosofisk, religiøs Art og af en ejendommelig fast Støbning og klar Inddeling, som

gør dem yderst velegnede til praktisk Brug, saasom Foredrag. Hovedvægten er helt igennem lagt paa Praksis, Viden skal føre til Virken; det mærker man, baade naar der er Tale om en eller anden Nationalret, hvor der straks ogsaa meddeles Tillavningsmaaden, eller naar Artiklen om Digtekunsten er saaledes affattet, at den tilskynder til Selvstudium og Læsning. Vigtigere Artikler begynder i det hele taget med en almindelig Karakteristik, som har Interesse for alle, fortsætter med Bemærkninger for Fagmænd (i andre Typer) og slutter med Vink og Raad for det praktiske Liv (kendetegnet ved Perlelinier ved Rånden). Adskillelsen mellem væsentligt og uvæsentligt er hensynsløst gennemført, og kun derved blev det muligt at nøjes med de 12 Bind, som Værket er beregnet paa. Alt i alt et Størværk, som Katholicismen kan være stolt af, og alle Læsere vil have Gavn af.

(Sluttet.) — z.

Til Minde om en Aandens Stormand.

Mindehøjtideligheden for Pater A. Breitung, som Tirsdag d. 14. ds. afholdtes i St. Knuds Skoles store Sal, fik det smukkeste Forløb. Bag Talerstolen var Pater Breitung's Billede ophængt i en Sørgedekoration omgivet af de danske Farver, og ved Siden stod Kollegiets gamle Fane. Fire Talere gav Udtryk for deres Følelser for den Afdøde, og imellem var der smuk Musik og Sang, som værdigt bidrog til Aftenens dybe Stemning. Højtideligheden indlededes med Hartmanns Sørgemarch over Thorvaldsen, hvorefter *Pater Menzinger* som Afdødes Ordensbroder og mangeaarige Medarbejder paa Kollegiet fremdrog nogle personlige Minder og talte om Pater Breitung's Betydning for dansk Aandsliv. Gennem mere end 30 Aar var Pater Breitung Lærer for Ungdommen paa Andreas Kollegiet, Foredragsholder Landet over og Deltager i talløse Diskussioner. Som Naturvidenskabsmand og Theolog vendte han sig skarpt mod Darwinisme og Brandesianisme og viste, at en Dyrker af Naturvidenskaberne ikke behøver at være Gudsforræger; med sin dybe Indsigt i Naturens Hemmeligheder var han tillige en barnlig from Kristen.

Efter at en Dreng med klar, ren Stemme havde sunget Thor Langes »Hil dig, Havets Stjerne« til Griegs Melodi, talte Toldinspektør *Ivar Berendsen*, der som Leder af Studentersamfundet lærte Pater Breitung at kende, et Kendskab, der blev til livsvarig Hengivenhed og Venskab, skønt de to Herrer af Anskuelser var polære Modsætninger. Ta-

leren havde overvundet visse Betænkeligheder ved efter sine adskillige Udtalelser i Pressen og Nordisk Ugeblad atter at tage til Orde, det kunde synes paatrængende. Men — »gerne vil jeg være med til her i Pater Breitung's egen Kreds at hædre hans Minde og — ja, undskyld, jeg siger det — ogsaa af den Grund, at jeg har det Indtryk, at de unge inden for denne Kreds ikke rigtig forstaaer, hvilken Betydning Pater Breitung har haft, at Mindet om ham er ved at bleges for Ungdommen«. Ivar Berendsen fremkaldte Erindringer om Studentersamfundets gamle, træpakkede, røgfylde Sal, »Løvens Hule«, hvor Pater Breitung ene mellem Modstandere stod paa Talerstolen og forsvarede den katholske Kirkes Tro og Anskuelse. Han kunde være hvas i sin Ironi, skarp i Repliken, men omfattede altid sin Modstanders Person med usvigelig Høflighed og Respekt. Som en uplettet, ridderlig Stridsmand skabte han ved sin Viden og dybe Personlighed en Respekt for sin Kirke, som dansk Katholicisme siden har nydt godt af.

I Stedet for Sognepræst Bernhard Jensen, der skulde have talt om Pater Breitung som Præst og Skolemand, men var blevet syg, besteg *Løve Perch* Talerstolen efter først at have bøjet sig for Pater Breitung's Billede med Ordene: »Kære, gamle Lærer, hvad jeg aldrig vovede som Deres Elev i Skoletiden, det drister jeg mig til nu, at møde uforberedt.« Det mærkedes nu ikke, at *Løve Perch* var traadt til i sidste Øjeblik. Kønt mindedes han Afdøde som Læreren, der særlig lagde Vægt paa tre store H, Hovedet, Haanden og Hjertet. P. Breitung havde altid Hjertet med i al sin Gerning; ogsaa naar han sad i Skriftestolen, kendtes hans store, dybe Hjerte. Som Lærer viste han, at der ikke er nogen Modsætning mellem Fornuft og Religion, og han havde en lykkelig Evne til at gøre Børn til Mennesker.

Til Højtideligheden havde Johannes Jørgensen skrevet et Mindedig, der reciteredes af Direktør *Poul Gregaard*. Direktøren fortalte først en Række Erindringer fra Skoletiden paa Kollegiet og dvælede ved Mindet om P. Breitung og flere af de gamle Lærere og Brødre, der nu alle hører en svunden Fortid til. Derefter fremsagde Direktør Gregaard det skønne Digt, hvoraf vi gengiver de to sidste Vers:

*Thi var end Mundens Linje fast og streng,
og tegnede sig Profilen skarp og krigersk,
saa lyste under Pandens ædle Hval
to milde Øjne, gode Faderøjne —
de Øjne kendte den fortabte Søn.*

*Amandus Breitung, Mand af Jesu Følge,
Amandus Breitung, Præst og Lærd og Stridsmand,
Apostel for et Folk, som ej var dit —
vi, der har kendt dig, elske vil dit Minde,
og Efterslægter ære skal dit Navn.*

Johs. Jørgensens Salme »Gud, som er af Evighed« blev som Afslutning sunget af Forsamlingen, hvori saas samtlige Patres fra Stenosgade, Provikaren og flere af Hovedstadens Sognepræster. Hs. Excellence Biskoppen var paa Grund af Sygdom forhindret i at være til Stede, men havde sendt Forsamlingen sin Hilsen. *Johs. H.*

Spanien vaagner.

»Pigen er ikke død, hun sover blot« — disse Herrens Ord trøstede mange sig med, naar de i de sidste Aar med Sorg i Sindet maatte se Spaniens gamle katholske Land hærget af Gudløshedens og Kommunismens Svøbe. Da øjnede Sortseere maaske Katholicismens Undergang paa den pyrenæiske Halvø, alt imedens Sovjet lod sine Guldrubler rulle derned, men Optimisterne vilde alligevel ikke tro, alt var saa galt, at Landet ikke stod til at redde; og de fik Ret!

Det katholske Spanien er nu vaagnet op af en ond Drøm og begynder at strække sine Lemmer og føle paa sine Muskler: de bliver stærkere med hver Dag. Det var nu ogsaa en fæl Drøm, Landet havde været hjemsøgt af, siden Socialister, Kommuniste og Radikalsocialister vandt Sejrr April 1931. Deres blodige Arbejdsstatistik opviser i Løbet af 2½ Aar 180 Kirke- og Klosterbrande, rundt regnet 650 Opstande og Overfald, mere end halvtredjetusinde Bombeangreb og en endeløs Række revolutionære Strejker efterfulgt af Sabotagehandlinger, hvorved henved tusinde Mennesker blev dræbte eller saarede under de uophørlige blodige Sammenstød.

Men værre end Gadens Terror var Kirkefjendernes blinde Rasen imod alt, hvad der var helligt og ærværdigt for den spanske Nation: mod Religionen, Kirken, Klostrene, de kristelige Skoler, det katholske Ægteskab og hele det katholske Trosliv, som forfulgtes helt indenfor Hjemmets Vægge. Jesuiterordenen blev fordrevet, de andre Ordener og Kongregationer frarøvede man deres Ejendele og forbød dem ikke blot al Art af økonomisk Virksomhed, men ogsaa Undervisningen i Skolerne, skønt mange Hundredtusinder af Børn, og deriblandt netop de fattigste, blev berøvet al Undervisning. Chikaner og Forbud i Hundredvis regnede ned

over de katholske Aviser, naar de forsvarede Samvittighedens Ret mod folkefremmede Revolutionære.

Men i denne Kamp, som var den paanødt, viste Troen først hele sin Kraft og Mod, og mere og mere blev det klart, at det katholske Spanien, som maatte høre saa mange Bebrejdelser for sin ringe Aktivitet, nu var ved at vaagne op. Vi har flere Gange i N. U. henvist til glædelige Tegn paa katolsk Renaissance. Den katholske Presse fik en saadan Slagkraft og Smidighed, at »El Debate« for Tiden har Ry for at være Europas mest moderne og i alt Fald paa katolsk Side bedst organiserede Blad. Vældige Protestmøder, som det, der førte de katholske Forældre sammen foran Parlamentsbygningen d. 7. Februar 1933, viste Omslaget i Folkestemningen. Hensynsløst førtes Kampen mod gammel Slendrian, Lunkenhed og Svaghed; men ogsaa uadtil traadte den nye Aand for Dagen i Kæmpeprocessioner, i Massebesøg af Kirker og Gudstjenester.

Til Spaniens Held blev den unge, brusende Kraft i Spaniens Rejsning samlet under en stor Fører og af ham ledet ind i en fast Organisations Rammer. Forsynet har i Gil Robles — den unge Professor fra Salamanca — skænket Landet en Fører, der anerkendes af hele Verden, og som forstod at organisere saa ypperligt, at Magen til Spaniens energiske Propaganda vistnok kun findes i det nye Tyskland, hvortil man i øvrigt ogsaa sendte Studiekommissioner. Med en Begejstring, som ingen Grænser kendte, styrtede især Kvinderne, som forløjner den største Ros, og de unge sig ud i Kampen. Lad os nævne nogle Eksempler!

I Tiden fra Kl. 7—10 om Aftenen, den Tid, paa hvilken de spanske Byer og da særlig Madrid er stærkt trafikerede, kørte talrige Biler gennem Gaderne, bemandede med katolsk Ungdom, og spredte Millioner af Flyveblade omkring sig. Man har regnet ud, at »Accion Popular« alene har brugt 2000 km Papir, 1 m bredt, til Propaganda. Hundredtusinder Plakater i dristige Farver anklagede rundt omkring det gamle Regime for at have berøvet hele Hære af Børn gratis Undervisning og $\frac{1}{2}$ Million syge og gamle Ordenernes Hjælp og Trøst, spredt Analfabetismen blandt Børnene og Fortvivlelsen blandt de nødlidende, alt imedens Statens Budget svulmede op til 900 Mill. Pesetas, og 14000 Regeringsbiler kørte gennem Landet. Til disse Propagandamidler føjede man i de sidste Dage stadig nye. For Eks. blev en Masse smaa Balloner med Paaskriften: »Accion Popular — Stem paa Højre«, uddelt blandt Folk. Endvidere anvendte man større Balloner, 1,20 m i Diameter, som sprang, naar de naaede en bestemt Højde, hvilket bevirkede, at Fyrværkeriet, som fandtes indeni, futede af, samtidig med at Flyveblade og Sedler, hvorpaa Kandida-

ternes Navne stod opført, flagrede ned over Byerne belyst af Fyrværkeriets bengalske Skær. Endvidere gjorde man i vidt Omfang Brug af Lysskriften. Paa Balkoner blev der anbragt Lyskastere, som belyste Fortovene, hvorpaa »Accion Popular«s Parole var skrevet. Da Regeringen forbød Brugen af Flyvemaskiner og Radio, hjalp man sig med Biler etc.

Man kan vel tænke sig, hvor kostbar denne Propaganda har været. At »Accion Popular« disponerede over saa store Midler, skyldes den enestaaende Offervillighed, som Katholiker fra alle Samfundslag lagde for Dagen. En Familie stiftede tilsammen 150,000 Pesetas til Valgfondet, men ogsaa Enkens Skærv blev givet utallige Gange. — ja, netop de, der sad haardst i det, viste den største Offervillighed.

Det troende katholske Folk i Spanien forstod fuldt ud Alvoren ved dette Valg, hvilket ogsaa fremgaar at en Meddelelse fra »Daily Mail«s udsendte Korrespondent, der som Vidne skriver, at om Morgenen paa Valgsøndagen »var Kirker og Kapeller hele Landet over overfyldte af Mænd og Kvinder, fattige og rige, som med glødende Iver bad for deres Lands Velfærd.«

Resultatet af alle disse Anstrengelser var ogsaa overvældende. Vi kan paa det nuværende Tidspunkt ikke opgive nøjagtige Tal, da der i ca. $\frac{2}{3}$ Dele af Valgkredsene skal finde Omvalg Sted den 3. December, men derom er alle enige, at Højrepartierne har vundet en straalende Sejr, og at Kirkestormerne har lidt et vældigt Nederlag. Mange af de gamle revolutionære Førere blev ikke genvalgte. 4 af Ministrene faldt. I Madrid, hvor Socialdemokraterne hidtil har været saa godt som Eneherskere, har de lidt et alvorligt Nederlag. I afmægtigt Raseri skred Venstres Tilhængere enkelte Steder til afskyelige Voldsgerninger, ødelagde Valgurner og dræbte politiske Modstandere. Særlig afskyeligt er et Mord begaaet af nogle Kommuniste i Bilbao, hvor en forsvarsløs gammel Gejstlig er blevet overfaldet og skudt ned, hvorefter Banditterne gennemborede den dødes Legeme med deres Knive.

Sejren er især Gil Robles' og hans Partis »Accion Popular«, som kommer til at indtage over 100 Pladser i Cortes. Denne Gruppe, som har katholsk, konservativ Opbygning paa sit Program, stiller sine Tilhængere frit, hvad Statsformen angaar, og dens Organ, El Debate, har i de sidste 2½ Aar konsekvent indtaget en klog, tilbageholdende Stilling i dette Spørgsmaal, skønt Størstedelen af deres Medlemmer maa anses for at være monarkistiske. Anderledes med to andre Grupper indenfor den katholske Lejr: »Renovacion Espanola« og Traditionalisterne, som er udbredt over hele Landet og i Princippet er monarkistiske.

Dette sejrige Valg er kun en Begyndelse, ingen Afslutning. Ikke saa lidt afhænger af det andet Valg d. 3. Dec. — indtil nu er jo kun 303 Mandater af 473 blevet besat, deraf 194 af Højre — hvorfor vi opfordrer alle vore Trosfæller til at hjælpe vore Brødre dernede ved deres Bøn. Og saa vil den nye Regering, naar den træder sammen d. 8. December, se sig stillet overfor alvorlige Opgaver. Det gælder om at rydde op i Revolutionens Ideer, ikke mindst paa kulturelt Omraade, det gælder ogsaa en fortsat Kamp mod Terror og Ophidselse. Det bliver heller ikke let at forsone Katalonien og de baskiske Provinser med den spanske Stats-tanke, og især vil Agrarproblemet give den nye Regering meget at bestille. Kort, der er Ruiner nok, som skal opbygges. Og det er heller ikke ganske sikkert, hvorledes Mililær, Embedsstand og Flaade vil stille sig. Men alle disse Vanskeligheder kan ikke formørke Glæden over, at vældige Kræfters Kamp mod Korset er endt med et Nederlag. — z.

Filiæ Caritatis. (Kærlighedens Døtre.)

(Sluttet.)

Først i 1646 tog Vincent fat paa at udarbejde en nøjere Regel, som først blev approberet af Ærkebiskop Gondi i Paris, i 1660 af den pavelige Legat og endelig i 1668 af Pave Clemens IX. Regelen betoner særlig Kærlighedens Aand, som skal opfylde og styrke Søstrene; i øvrigt indeholder den næsten kun almindelige Forskrifter, da den skal kunne tilpasse sig efter alle Lande og Tider. Søstrene skal anse sig for Christi Tjenerinder og pleje Christus selv i de syge. Derfor skal de ubekymrede for Verdens Bifald eller Mishag stræbe efter egen Fuldkommengørelse. De skal vie ogsaa de uhyggeligste syge deres Tjeneste uden Hensyn til Stand og Konfession og uden Hensyn til Smitte eller Livsfare. De skal staa op Kl. 4, leve meget enkelt og maa kun i Sygdomstilfælde drikke Vin. De skal yde Forstanderinden ubetinget Lydighed og leve i Samdrægtighed og uden al Mistro mod deres Medsøstre.

Allerede paa den hellige Vincents og den salige Louise de Marillacs Tid udbredte Søstrene sig over hele Frankrig og til Polen; senere ogsaa til Nederlandene. Til Tyskland kom de først i det 19. Aarh. fra Moderhuset i Strassbourg; nu er de udbredt over hele Jordens Kreds; i Danmark findes de i Helsingør, hvortil de kom 1904. Det samlede Antal Vincent-Søstre andrager nu over 53,000, fordelt paa 5410 Anstalter. Af disse findes i Frankrig 400, i Tyskland 1200, i Østrig ca. 600, i Ungarn 160, i Amerika mere end

500; i Frankrig er de dog paa Grund af Hospitalernes »Laicering« til Dels fordrevet fra disse. Siden 1850 har flere hidtil selvstændige Huse sluttet sig til Hoved-Moderhuset i Paris (Rue du Bac 140), saa at der nu staar ca. 4000 Filialer med 40,000 Søstre under dette.

De barmhjertige Søstre vier sig først og fremmest til Sygepleje i Hospitaler, Klinikker og Rekreatiøshjem. De har Anstalter for nervelidende og aandssvage; i Jerusalem, China, Nordamerika, paa Antillerne osv. plejer de spedalske; i Alderdomshjem, Forbedringshuse, Opdragelseshjem m. m. virker de ligeledes. og deres Fortjenester særlig i Sygeplejen er anerkendt baade af Ordenens Venner og Fjender. Den franske Filosof og Statsmand Jules Simon siger i »Le Temps« 1890: »Jeg tilstaar, at jeg har en Slags Forkærlighed for een Kongregation. Det er Barmhjertighedens Søstre. Det er en Kongregation, og dog ingen; de er Ordenssøstre, og dog ikke.« — — »De er,« siger den h. Vincent af Paul, »Sognebørn, som lever under en fælles Regel. Sygehuset er deres Kloster, deres Celle det lejede Værelse, Sognekirken er deres Kapel, Klostergangen Gaden eller Hospitalets Sale; deres Klausur er Lydigheden, Klostermuren Guds frygten og deres Slør den hellige Beskedenhed. I Hospitalerne lader de sig vanskelig erstatte. . . .«

Der findes mange Eksempler paa disse Søstres heltemodige Aand; men vi skal ikke lovsynge os selv, ej heller genere den Vincent-Søster, som tilfældigvis ser disse Blade, med ærgerlig Smiger. Vi vil dog slutte med dette lille Træk: Ved en barmhjertig Søsters Dødsleje spurgte St. Vincent, om hun havde nogen Synd at bekende for ham. Hun svarede: »Jeg ved ingen anden, end at jeg har været altfor glad og stolt ved at kunne tjene de fattige!« »Dø i Fred, min Datter,« sagde St. Vincent.

P. R.

Den hellige Bernadette Soubirous.

Qué soy ér Immaculada Counceptiou! Den Sandhed, som den enfoldige galilæiske Fisker talte ved den store Paves Mund 1854, gentog Guds Moder, Visdommens Sæde — sedes sapientiae — faa Aar efter ved en enfoldig fransk Bondepiges Stemme. Jeg er Den Ubesmittede Undfangelse!

Bernadette begreb ikke, hvad det betød — det gør vi andre, og vi ved, hvad denne Begivenhed har bragt os. Men naar nu om 4 Dage — 8. Dec. 1933 — 79 Aar efter Dogmets Definition — den salige Bernadette Soubirous' Kanonisation finder Sted, skal vi ikke beskæftige os med Lourdes, men med Bernadette.

Hvor er det underligt, at Bernadette aldrig har kendt den h. Teresa af Jesusbarnet! Hvor er de forskellige, og hvor er de dog ens! Forskellige i det ydre, ens i det indre. Bernadette var berømt, men ubegavet, Teresa var begavet, men ganske ukendt. Hun naaede gennem sit skjulte og enkle Liv til den største Berømmelse; Bernadette trak sig tilbage fra den største Navnkundighed til Klosterets skjulte og enkle Tilværelse. Og hvor er de forunderlig ens. Begge ønskede at leve ukendte, usete af Verden, et enkelt og enfoldigt Liv; begge maatte fra Barndommen af bære et sva-

St. Bernadette Soubirous.

geligt Legemes Byrder og Lidelser, begge bar dem i samme Tro og Taalmodighed, begge har strøet de samme Rosers Regn over Jorden — syges og Synderes Frelse — og over deres Livs Begyndelse lyser for dem begge den jomfruelige Moder Marias Smil! Hvor er de forskellige — og dog saa ens!

Endnu en Ting tænker vi paa ved Bernadettes Kanonisation. Thi mon ikke det — rent menneskeligt set — er vist: dersom hun ikke havde haft sine Aabenbaringer, vilde næppe nogen have kendt hende; og ved hendes Død vilde Dommen lyde: »Ak ja, der var ingen Fiks-Fakserier ved Bernadette; men opfundet Krudtet havde hun ikke.« Og dog havde hun antagelig væsentlig været den samme; hun, den navnkundige Helgen. Men nu er der kanske mange som Bernadette, som kun ingen Aabenbaringer faar. Ogda maa vi vel tænke: I Athen havde man Alteret for »En ukendt Gud«, og rundt omkring ser vi »Den ukendte Soldat«s Grav. Hvad er da Bernadette? Lourdes' Helgen? Hvad mindes vi ved hendes Helgenkaaring? Aabenbaringer og Mirakler? Hvis vi mindes den ukendte Helgen, saa tror jeg, at vi har forstaaet Bernadette bedst. Thi Aabenbaringer gør ingen til Helgen.

Teresa af Jesusbarnet og Bernadette, sammenlign disse to og deres Tid; saa forstaa vi maaske mere af deres Betydning, end mange Aarstal og Data kunde gøre.*) P.R.

*) Her er et Par: Bernadette Soubirous er født 7. 1. 1844 som Datter af en fattig Møller; hun blev mellem 11. 2. og 16. 7. 1858 benaaet

FILM.

»Skal vi tie?« (Kinografen.)

I et Milieu af *Hot-Jazz-Ungdom* i U. S. A. lever en 17-aarig Rigmandsdatter fra et konventionelt Hjem; hun har ikke faaet sexuel Oplysning af sin skabagtige (men ypperligt spillede) Moder — hvisaarsag hun er uvidende om, at løse Forhold kan faa Følger. Følgen af Følgen bliver Selvmord for at bøde paa Skandalen i de officielt pæne, reelt bundfordærvede Kredse.

Denne Naivitet er mere end usandsynlig og virker derfor desværre ikke som en mægtig Vækkelse af Forældres Ansvar for at oplyse deres Børn. Forfatteren synes desuden at mene, at det er gjort med Oplysning — ak, der skal ogsaa Opdragelse til.

Men det er spillet og sat op med al ønskelig Takt og Finfølelse — bare Forhaandsreklamen ogsaa havde været det!

»Cavalcade«. (World Cinema.)

Den største, bedste, reelleste og mest belærende Film siden Afrika-Filmene for Tider siden. Gaa selv hen med jeres Børn og vis dem 30 Aar af Englands og Europas Historie og Kultur i fyldigt Tværsnit — spillet af ypperlige Kræfter og sat op, som faa Film er det. Det var et Stykke, alle Skoler desuden burde se, inden det (efter at have gaaet i 9 Uger) forsvinder. Det staar i Klasse A, Nr. 1.

Peter Schindler.

Fra Hovedstad og Provins

Dalum. Tirsdag d. 21. Nov. fandt i Dalum Klosters lille Kirke **Iklædning** af nye Søstre og **Profes aflæggelse** Sted. Kl. 9 læste Hs. Exc. Biskoppen, assisteret af P. Poquet, den hellige Messe og talte i sin Prædiken indtrængende om Ydmyghed som Ædelstenen i det katholske Ordensliv. Ydmyghed er Fundamentet for Hellighed og i Forbindelse med Kærlighed Fuldkommenhedens Højdepunkt. Efter den hellige Messe blev 6 Søstre iklædt, og 4 aflagde deres Løfter. Siden Noviciatet i Dalum blev oprettet (1930),

med 18 Aabenbaringer af Guds Moder, hvilket skabte Lourdes' Verdensberømmelse som Valfartssted. I August 1865 indtraadte hun blandt »Kærlighedens og den kristelige Undervisnings Søster« i Nevers. Her døde hun 16. 4. 1879. Se i øvrigt: Johannes Jørgensen: »Lourdes«.

er der udgaaet 30 Søstre derfra, deriblandt flere danskfødte, et Bevis for den gode Aand, der hersker i St. Hedvigs-søstrenes Kongregation, og den Anseelse, som den nyder hos den danske Befolkning. Maatte Vorherre velsigne St. Hedvigssøstrene og deres Arbejde i Danmark. — Om Eftermiddagen aflagde Hs. Exc. et kort Besøg paa St. Josephs Hospital i Odense.

R. v. P.

Meddelelse fra Vikariatet.

I Anledning af Udarbejdelse af et nyt Elenchus sacerdotum anmodes de Herrer Præster, som maatte ønske i dette at faa trykt deres Telefonnummer samt ev. Telegramadresse og Giro-nummer, om inden den 15. ds. skriftligt at indsende samme til Vikariatets Sekretær.

P. Andreasen, Nørrebrog. 27 C. N.

Rosenkranssognet. Kongregationen »Maria Rosenkransdronning« har Møde Mandag d. 4. Decbr. Kl. 20 i Institut Jeanne d'Arc, Frederiksberg Allé 74.

Søndag d. 10. Decbr. Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Ordrup. Mændenes Kongregation har Møde Mandag d. 4. Dec. Kl. 20. Bestyrelsesvalg.

Alle, som i Anledning af mit Jubilæum ved deres venlige Bidrag har hjulpet mig til at kunne anskaffe en Fordvogn til Brug i Missionens Tjeneste, lbedes modtage min hjerteligste Tak med Ønsket om Guds rigeste Velsignelse.

H. F. Deutscher, C. SS. R.
Odense.

Juleindsamlinger.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en **Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakraments og St. Andreas' Sogne.**

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil.

Præsterne saavel som undertegnede er villige til at modt. Gaver. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden d. 14. December.

Pastor v. *Kettenburg.*

Bredgade 64^a

Pastor *F. Ronge.*

Nørrebrogade 27 C.

Pater *M. Spaus.*

Sct. Andreas Præstegaard, Ordrup.

Fru *A. Osterhammel.*

Frk. *F. Stratböcker.*

Frederiksborggade 54^a.

Jægersborgallé 19. Charl.

Fru *H. Günther.*

Bangertsgade 11

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en **Indsamling** til Fordel for de trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkenes Sogn.** Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De, som ønsker at komme i Betragtning, maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. *M. Hoffmann,*
H. C. Ørstedsv. 48 A².

Fru *Em. Siegler,*
Kingsgade 17 Mezz.

Frkne. *Ronge,*
Lykkesholmsallé 14 CSt

Fru *El. Siegler,*
Kingsgade 17¹.

Aftenunderholdning

til Fordel for **fattige Dreng**e paa **Maristbrødrenes Kostskole** afholdes **Søndag d. 3. Dec. og Mandag d. 4. Dec. Kl. 20**

i St. Knuds Skoles Festsal, Stenosgade 4 B.

Under Protektion af Hans Excellence Biskoppen.

Hs. Exc. Biskoppen taler Sønd. Aften og P. P. Nøsen Mand. Aften.

Orkestermusik. — Sakramentskirkens Sangkor medvirker.

Gaver til Bortlodning modtages med Tak af Maristbrødrene.

Der opføres Erik Bøgh: **Datteren.**

Billetter à Kr. 1,50 faas hos: Maristbrødrene, Boyesg. 8 A. Pastor Niels Hansen, Boyesgade 8. Portneren, Stenosg. 4 A. Katholsk Boghandel, Stenosg. 3. Skolebetjent Tvede, Nørrebrog. 27. Portneren, Griffenfeldtsg. 44. Skolebetjent Tvede, Bredg. 67 o. G. Portneren, Hans Bogbindersallé 2. Portneren, St. Kjeldsgade 3, Skolebetjent Tvede, Frederikssundsvej 225. Portneren, Strandvej 91. Portneren, Ordruphøjvej 19.

Vi vil endnu en Gang anbefale alle Trosfæller at støtte denne Aftenunderholdning, fordi De derved hjælper de kath. Børn paa Landet, Vikariatets Smertensbørn. — Hver eneste Krone gaar direkte og ubeskaaret til Formaalet.

Man kan oven i Købet vinde saa gode Gevinster som: 1) en Fæstning, 2) et Testel (kinesisk Porcelæn), 3) et Bobspil, 4) en Sølvskaal, 5) 4 Lyseduge, 6) en Samling smaa Blomstervaser, nyttige Bøger m. m.

Ved Redaktionen Slutning erfarer vi, at Pastor **F. Blois**, fhv. Sognepræst i Slagelse, er afgaaet ved Døden. Idet vi i næste Nummer vil komme tilbage til dette Dødsfald, anbefaler vi den afdøde allerede nu til Menighedens Forbøn. R. I. P.

Litteratur. Ansgariusforeningens Forlag.

Niels Hansen: *Vore Helgener*. Livsskildringer af danske og islandske Helgener. Illustr. 200 Sider. Nedsat Pris 1 Kr.

De danske Biskoppers Gensvar til de lutherske Artikler af 1530. Gengivet paa ny-dansk med Anmærkninger, af Arkivar F. J. West. 160 Sider. Nedsat Pris 1 Kr.

F. F. Maurer: *En A. B. C. for Voksne*. 159 Sider. Nedsat Pris 75 Øre.

Faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3 og Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64.

A.C. Onsdag d. 6. Dec. Kl. 20 Redaktør Franz v. Jessen: »Politiske Veje til Rom«. Gæstekort som sædvv. **Juleoratoriet** i Nikolaj Kirkesal finder Sted d. 19. Dec.

Administratores.

Katholsk Arbejdsanvisnings Bureau.

Plads tilbydes:

ung Pige i Hjemmet med Kendskab til Madlavning; en dygtig og selvstændig ung Pige, gerne tysk.

Plads søges:

af mange velanbef. ledige Folk.

Ansøgning med ev. Anbefalinger sendes sammen med Paa-tegning af Deres Præst til B. Jetmar, Nørre Søgade 13, Kbhn. K. Telf. Byen 8626.

Kirkelig Kalender.

Dec. 3. S. 1. Søndag i Advent.	Dec. 10. S. 2. Søndag i Advent. — Marias ubesmittede Undfangelse.
4. M. Frans Xaver.	11. M. Damasus I.
5. Ti. Dag i Frans Xavers Oktav.	12. Ti. 5. Dag i Oktaven.
6. O. Nicolaus.	13. O. Lucia.
7. T. Ambrosius. — Vigilie.	14. T. 7. Dag i Oktaven.
8. F. Marias ubesmittede Undfangelse.	15. F. Oktav af Marias nbesm. Undfangelse.
9. L. 2. Dag i Oktaven.	16. L. Eusebius.

Dec. Ugens Messebønner.

3. S. 1. **Søndag i Advent** (2—44); 2. *Sæt Bønner*: Gudsmoder ([83]—[87]), 3. *Sæt Bønner*: For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
4. M. Frans Xaver, Værnehelgen for alle Missionslande (770—599); 2. Petrus Chrysologus (771—601), 3. Ferialdagen (2—45).
5. Ti. † Dag i Frans Xavers Oktav (770—599); 2. Ferialdagen (2—45), 3. Sabbas ([53]—[53]).
6. O. Nicolaus (772—602); 2. Oktaven (771—559), 3. Ferialdagen (2—45).
7. T. Ambrosius (775—604); 2. Oktaven (771—559), 3. Ferialdagen (2—45), 4. Vigilien (775—604); Slutningsevangelium: Vigiliens (1070—904).
8. F. Marias ubesmittede Undfangelse (776—606); 2. Ferialdagen (2—45).
9. L. † 2. Dag i Marias ubesm. Undf.'s Oktav (777—607); 2. Frans Xavers Oktav (771—559), 3. Ferialdagen (2—45).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det *første* den ny Udgave af Messebogen (1926), det *andet* den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter fril Valg læse Sjølemesser og andre Volivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 3. December Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke; Tirsdag den 5. December Kl. 4^{1/2} Møde med Optagelse af nye Medlemmer.

St. Ansgar. Kongregationen for Mænd holder Møde Torsdag d. 7. Dec. Kl. 20 i Kirken. Derefter Samvær i Salen.

Benediktineroblaterne afholder deres maanedlige Møde Torsdag d. 7. Kl. 20 i Rosenkranskirken.

Jesu Hjerte Kirke, Stenosgade 4. Sunday, Dec. 3rd. Mass with English Sermon at 11⁰⁰ A. M.

St. Michaels Klub. Mandag d. 14. December Kl. 20 Oplæsning af Pastor Ronge (Selma Lagerlöf).

Ansgarius - Bonifaciusforeningen foretager Uddeling inden medio Decbr.

Ansøgningen fra d'Hrr Gejstlige bedes indsendt til Formanden, Sognepræst Ph. v. Kettenburg inden den 12. December.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEI »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 50.

Søndag den 10. December

1938

INDHOLD: Mod Lavastrømmen. — Adventssalme. — Religiøs Kunst i vore Dage. — Kolosseum. — Et Brev fra Djævelen. — Katolske Forlagsbedrifter. — Provinsen og vort Blad. II. — Paa Lytterpost. — Dans. — Pater F. Blois S. M. M. †. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Mod Lavastrømmen.

I 1906 vaagnede et af Vesuv's Kratere og spyede glødende Lava ud af sit Indre. Massen bugtede sig som en Ildslange ned ad Bjergets Skrænter, ned mod Landsbyen Torre Annunziata. Lavaen havde allerede begravet de første Huse i sine glødende Masser, hele den lille Landsby truedes med Undergang, og alle flygtede af Sted i Rædsel og Fortvivelse. Da greb Sognepræsten til et mærkeligt Middel. Han gik ind i Kirken, tog Guds Moders Statue, gik hastigt hen til Lavastrømmen og stillede Statuen ned foran den, idet han sagde: »Vor Frue, hjælp dig selv og os; vender du Ildmasserne fra os, er det godt; hvis ikke, maa du brænde inde i vor Landsby.« Og se! Pludselig bremsede de glødende Masser op foran Himmeldronningens Fødder, drejede af og bugtede sig langsomt forbi Landsbyen ned mod Havet.

Af alle Lavastrømme, som nogen Sinde er flydt hen over Jorden, kan ingen, hverken i Bredde eller Dybde eller

i sviende, hærgende Glød, maale sig med den Begærlighedens Brynde og Sanselighedens Glød, som ligger i den utøjlede Kønskraft. Den Drift, som skal tjene Livet, hvor ofte paafører den ikke Sjælen Død! Hvor tit har den ikke ødelagt og ødelægger den ikke stadig de helligste Værdier! En Syndflod maatte Gud engang sende over Menneskeslægten, da alle andre Formaninger var frugtesløse, og Menneskene var »fulde af ond Lyst«, som Skriften siger. Klagende spørger saa mange: »Hvordan skal vi klare os i denne haabløse Kamp mod vældige Vaner og heftige Tilbøjeligheder?«

Haabløs har denne Kamp nu aldrig været. Naar den rette Aand og den energiske Haand faar fat i de rigtige Midler, da kan Sejren vindes, den er simpelthen blevet vundet af mange. Et af de Midler, som de bedste blandt os tit har benyttet sig af, er Andagten til den reneste Jomfru. Naar vi kommer til at tænke paa Marias renhedsstyrkende Magt netop paa hendes ubesmittede Undfangelses Fest, da sker det selvfølgelig ikke fordi vi forveksler, hvad saa mange forveksler: hendes Jomfruelighed med hendes ubesmittede Undfangelse; men vi tror dog, at Marias jomfruelige Renhed har sin dybeste Rod i hendes Frihed for Arvesynden. Thi da hver ond og ureglementeret Begærlighed stammer fra Arvesynden, gaar især Kødets Lyst tilbage til den, dér, hvor den drager Menneskehjertet mod Syndens Afgrund. Som den hellige Augustinus et Sted fremstiller det: I det Øjeblik, da Mennesket følte Dommen over sig, at det skulde dø, vaagnede med dæmonisk Kraft hin Drift til at forplante Livet paa Jorden. »Og de erkendte, at de var nøgne.« Men da Maria var fuldstændig fri for den første Aarsag til alle oprørske Drifter, hvor rent maa hendes Legeme og Sjæl ikke have været, hvor frit for alle uordnede Tilbøjeligheder, ikke mindst den, som saa mange skamfulde træller for.

Og det er en af de dybeste Grunde til vor Tro, at hun, som selv bærer Liljen med al dens duftende Renhed og Glans, ogsaa skal hjælpe os til at bære og forsvare den mod alle en overerotisk Verdens nedaddragende Magter.

Adventssalme.

Vårt kirkeår går inn i ly
av adventsklokkens toner.
Snart demrer det av dag på ny
for sjelens ve og voner.

En syndens vei, en sorgens sti,
er tidt vårt liv hernede —
en adventstid å modnes i
for evighetens glede.

Velkommen, stille adventstid,
i vintermulmets øde
med lysning over døgnets strid
av julens morgenrøde.

Så dyr, så dyr er frelsens tid,
så gylne nådens timer,
en stakket stund i storm og strid,
til dødens klokker kimer.

Emmanuel, vår frelses sol
og håp for hjerter bange,
snart står vi om din kongestol
med julens glade sange.

Emmanuel, led Du oss frem
hvor julestjernen skinner,
ti kun hos dig i Bethlehem
vi liv og frelse finner.

K. Kjelstrup. („St. Olav“ af 30. 11. 33.)

Religiøs Kunst i vore Dage.

Af Hs. Exc. Biskop Joseph Brems.

(Fortsat.)

Af alt dette mener jeg at kunne uddrage den Slutning:

1) at man maa tale om kristen Kunst, for saa vidt denne omfatter baade profane og religiøse Værker, men ikke som om den udelukkende skulde være en kirkelig Kunst, som tilfældigvis har frembragt profane Værker.

2) At vi vesteuropæiske Folkeslag har vor anden Kunst, som ikke er opstaaet ved Kristendommen alene, men ogsaa gennem hele vor Kultur, som har udviklet sig i flere efter hinanden følgende Kunststile, der siden det XVI Aarhundrede har staaet under en kraftig Indflydelse af Sydens Kunst, og som ved Slutningen af det XVIII Aarhundrede er kommet i en fuldstændig Forvirring. Siden da søger man mere ved en febrilsk Nervøsitet end ved en rolig Methode at genfinde de Ægte, Kunsten har forladt, og som den desværre endnu ikke har genfundet.

Og nu vilde jeg gerne, sammen med Dem, behandle det Spørgsmaal, hvor langt man er kommet med denne »Søgen«,

og om vi kan vente snart at finde den rigtige Rétning. Jeg vil behandle Spørgsmaalet, ikke for Kunstens Skyld i Almindelighed, men i Særdeleshed med Henblik paa den religiøse Kunst.

Men bestaar der i vore Tider af Lunkenhed og Lige-gyldighed en religiøs Kunst? Er der religiøse Kunstnere?

Det kan vi snart faa at vide. Lad os f. Eks. ved Hjælp af en Reklame udraabe over hele Landet, at der er en udmærket Stilling, en Forretning eller mange Penge at tjene for alle, som er godt bevandret i religiøs Kunst. Vi vil da snart se en stor Skare komme frem, ja saa stor en Skare, at vi uvilkaarligt maa spørge os selv, om Kunsten nogen Sinde har haft en saa blomstrende Periode.

Men hvilket Babelstaarn! En Del af dem raaber netop det modsatte af det, de andre raaber, og deres Prøvekunst-Stykker er saa forskellige som Nat og Dag.

Lad os prøve paa at inddøle dem i Grupper for saaledes at samle dem, der saadan omtrent har de samme Principper.

Vi vil begynde med den største Gruppe, som skriger højest. Hvad er det dog for mærkelige Mennesker allesammen? En talløs Mængde fra alle Nationer og fra alle Lande, Kunstmalere, Billedhuggere, Guldsmede, Fabrikanter, som laver Processionsfaner, Julekrybber, Korsvejsstationer, Offerblokke, Altre og Præstehatte, Messehagler og Vievandskvaster.

Hør nu, hvordan de fremsætter deres Principper: »Ja, min Herre. Vi laver og sælger religiøs Kunst i alle Stilarter, en gros og en detail, til Priser, som gør enhver Konkurrence umulig. Her har De vore rigt illustrerede Kataloger og Prislister, og efter Ønske sender vi Dem vore Handelsrejsende med Prøver. Vi paatager os at opføre gotiske, romanske, byzantinske eller Renæssance-Kirker. Vi leverer Dem Tegninger og Udkast til alle Kirkemøbler, uden Forpligtelse, selvfølgelig.« Ja sandelig, disse Mennesker har bragt det vidt, og at Forretningen gaar godt, det kan man se paa deres Udseende. Den kristne Kunst er ikke nogen Stedmoder, den ernærer Børnene.

Men lad os nu se lidt nærmere paa disse Arbejder. Er det nu Kunst? Det har ikke mere tilfælles med den end

Skin med Virkelighed, Øjenforblændelse med Virkelighed, Simili med ægte, god Vare. Al det Stads har aldrig kunnet fremkalde den mindste Skønhedsfølelse, men er i Stand til at ødelægge de troendes Smag og til at gøre vor hellige Religion latterlig i de ugudeliges Øjne. Naar jeg er nødt til at gaa forbi de Forretninger, som udstiller denne elen-

Christus som Dommer. (Altertavle fra Birket 1525.)

dige Vare, da vender jeg Hovedet til den anden Side af Frygt for at høre nogen sige bag min Ryg: »Se, det er det, som Præsterne beskytter.«

Men lad os nu spørge en af disse kristne Kunstnere: »Sig mig, min Ven, hvorfor laver De dog disse afskyelige Ting?«, saa vil han svare: »Vel, min Herre. Det er ganske simpelt; thi vor Vare har de tre store Egenskaber, som de fleste Købere, ogsaa de gejstlige, nu til Dags forlanger: billigt, hurtigt lavet og beregnet paa Effekt. Vi er Forret-

ningsmennesker og tager Kunderne, som de er. Deraf kommer det, at vi tjener Penge og de andre ikke.«

Hvad skal vi svare til det? Kun dette: »Paa vor Herres Tid var der ogsaa i Templet i Jerusalem Handelsfolk, som fulgte Folkets Smag og betjente det paa Stedet. Og hvad gjorde Frelseren? Han tog en Svøbe og jog de handlende og Køberne ud, idet han sagde: »Min Faders Hus er et Bønnens Hus, men I har gjort det til en Røverhule.« Det er en stor Lykke for mange kristne Kunstnere, for mange Klosterkommuniteter, for mange Præster, for mange Velgørere og Velgørerinder, at Vor Herre ikke mere vander paa denne Jord, men det er dog en Pligt for alle, som elsker Skønheden i Guds Hus, at følge hans Eksempel og ubarmhjertigt at forbyde Parasiter Adgangen til vore hellige Steder.

Har vi taget den første Gruppe bort, da vil den store Skare være bleven meget mindre, og vi kan trække Vejret lettere og i en renere Luft. Men al Forvirring er ikke ophørt dermed. Jeg ser i den tilbageblevne Skare en flerfarvet Blanding. Vi vil udskille en anden Gruppe. Den er ogsaa temmelig talrig, men den bestaar for det meste af hæderlige, satte Mennesker, hvoraf de fleste allerede har naaet en vis Alder. De ser ud til at være gode Mennesker, ærlige, samvittighedsfulde Mennesker. Det er ikke Judeo-Kristne, og hvad de viser os, er godt og gedigent Arbejde. Det vil trodse Aarhundreders Slid, og det har en alvorlig og religiøs Karakter.

Og dog gør deres Arbejde ikke særligt Indtryk paa os. Vi finder ingen Sjæl i det, ikke nogen hellig Ild, og ikke den mindste Straale af Skaberkraft. Det er koldt og livløst og lavet efter en stillestaaende Formel.

»Det er sandt«, siger en ældre Herre til os; »men det kan ikke være anderledes. Vort Aarhundrede er forskelligt fra de foregaaende, idet det ikke ejer en original Kunst, og derfor kan vi kun lægge os efter Studiet af de tidligere Stilarter. Tidligere kendte og agtede man kun lidet, hvad vore Forgængere har lavet; men gennem de arkæologiske Studier er det lykkedes os at blive fuldstændig fortrolige med de gamle Stilarter, saaledes at man næsten ikke mere kan finde Forskel imellem vort Arbejde og det originale.

Vi har omsat Kunsten i Formler, og vort Arbejde er desto mere fuldkomment, eftersom det kommer de gamles Idealer nærmere. Vi følger de gamle Mestres Eksempel trofast, og vi mener, det er en fortjenstlig Ydmygheds Erklæring, naar vi giver Afkald paa vor egen Opfattelse for at efterligne de gamles uovertrufne Værker. Vi bekender oprigtigt, at man ikke kan lave noget bedre end den gamle klassiske Oldtids Mesterværker.«

(Fortsættes.)

Kolossæum.

Fra en Romafærd i det hellige Aar.

Lystent skuler Kapitol til Vestatemplets letfærdigt skønne Søjler, dvæler i skummelt Velbehag over Kolossæums blodige Minder. Konstantinbuens Porte er lukkede — Triumfernes Tid er forbi, det gamle Rom en pragtfuld Ruin.

Fjernt skimtes Peterskirkens Kuppel, blegblaa lyser den mod Æterens gyldentfarvede Hav, lyser i forklaret Majestæt over den ganske Verden.

Men stærkest af alt virker Kolossæum — Kristendommens Vugge. Hvad er Sankt Peter, Vatikanet, selve Paven, Christi Statholder, hvad er hele Kirkens administrative Fuldkommenhed og ubøjelige aandelige Konsekvens mod Martyriet? Saa meget fandt de Nazaræeren værd, at de med Sang, under Bøn ofrede Livet, døde den kvalfulde Død. Eet eneste Ord, en Haandfuld Røgelse foran Cæsars Billedstøtte var tilstrækkeligt for at frelse Livet, men de valgte Døden for evigt at leve.

Vore Dages Kristne har det lettere. Adelige og borgerlige, alle den moderne Tids Kastegængere — alle kan de erobre Himlen ved en blot og bar Bekendelse, ved Hengivelse i Hans Vilje. Det er let at tjene Gud, alt for let — derfor den daglige Fornægtelse, det daglige Frafald.

Solen synker bag Romas Høje, mørk og truende løfter sig Kolossæums Konturer mod Nathimlens Blaa, en kæmpe-mæssig Skaal, søndret og forreven, men fyldt til Randen af Jammer, Rædsel og Gru, et rygende Brændoffer, et Gud velbehageligt Offer . . .

I Vatikanet saa vi Christi Statholder, Verdensherskeren af Guds Naade og Barmhjertighed, men en Tjener — servus servorum Dei . . .

I Kolossæum saa vi Christus, den korsfæstede og gen-

opstandne, Livets og Dødens Herre. Ansigt til Ansigt saa vi Gud i al hans Magt og Herlighed, for ham har vi knælet og taareblændet aabnet vort Hjerter, overgivet dets dybeste Hemmelighed i hans Hænder: Herre, hør os; Herre, bøn-hør os!

vox deserti.

Et Brev fra Djævelen.

I en Bog om Sicilien omtaler Marie Helms et Brev fra Djævelen, som ejes af Domkirken i Girgenti, men som hun ikke kunde faa at se, og ytrer derhos sin Forargelse over Folkets store Overtro, bistaaet af Professor Brix, som i sin Anmeldelse i »Dagens Nyheder« harmes eftertrykkeligt over saadanne mørke Tilstande paa den skønne Ø.

Paa en Henvendelse i den Anledning har Biskoppen af Girgenti nu svaret, at et saadant Brev findes i Domkirkens Samling, men ikke er fremlagt til almindelig Beskuelse. Og det er ikke det eneste af den Slags Breve. I Messina findes et Brev fra den h. Gudsmoder, »la lettera di Maria S. S. al Messinese«.

Man behøver virkelig ikke at rejse helt ned til Italien for at fyldes med harmdirrende Forargelse, men kun at gaa op i »Dansk Folkemindesamling« paa det kongelige Bibliothek, som ligger omgivet af den smukke Bibliothekshave. Her findes en hel Samling »Himmelbreve«, haandskrevne og trykte med Initialer og i smukt Udstyr, som i Aar har været udstillet, tilgængeligt for enhver. Sandfeld Jensen har i »Dania« 3. B. 1895 en Afhandling om disse Breve og gengiver en

»Copie af det Brev, som siges Gud selv haver skrevet med forgyldte Bogstaver og hænger i Sante Hans Kirke paa Michaels Bjerg over Daaben. En Mand ved Navn Just, som havde hjemme i Asen, mødte en dejlig Ungkarl i brune Klæder, som leverede Brevet til Just.«

Og i Brevet staar skrevet:

»Mit Brev har jeg sendt ved min Engel Michael. Jeg er Jesus Christus, tro fast paa mig«, og dets Slutning lyder saaledes: »Den, som dette Brev haver og dølgger det, er forbandet, men den, som det forkynder, skal blomstre af Herrens Velsignelse.«

Sandfeld Jensen nævner ca. 28 Breve, men mener, at der er en Del flere, det sidste fra 1895, og ifølge Indholdet skal et saadant Brev beskytte mod »Torden og Lynild, Ilds- og Vandsvaade, og mod Skud og Saar i Krigen«. Disse Breve har saaledes endnu været brugt som Amuletter i vor Tid, ligesom Troen paa Hestesko heller ikke er død, og den kære gamle Højesteretsassessor er dog alligevel død,

skønt han absolut ikke vilde sidde »tretten til Bords«. Og derfor bør det vel heller ikke forurolige vort Sind alt for meget, naar Domsforhandlingerne i Spiritistsagen nylig aabenbarede, at Beethoven »trængte til et nyt Klaver«. Vi behøver altsaa ikke at rejse langt ud til fremmede Egne, men kan udmærket godt nøjes med at feje for vor egen Dør her i det højt oplyste Land. Det lyder saaledes meget betegnende, hvad jeg nylig læste i en Avisleder, at det er lettere at blive forarget end at finde en gyldig Grund dertil.

J. Hammermüller.

Katholske Forlagsbedrifter.

(Sluttet.)

Hvilken Betydning Encyklopædier maa anses at have for Verdensanskuelsen fremgaar maaske bedst af den Iver, hvormed Aandsmagter, de være sig Kristendommens Venner eller Fjender, kaster sig over Opgaven at udgive dem. I Sovjetrusland arbejdes paa ikke færre end 7 store Encyklopædier, der skal forsyne alt med den bolschevikkiske Etiket. Mussolinis Italien vil paa fascistisk Grundlag publicere en *Encyklopedia Italiana*, ved hvilken selve den italienske Diktator skal være Medarbejder. Skulde da Guds Rige paa Jorden ingen Interesse have i særlige Kirkeleksika, der fremstiller alle Troens og Religionens Omraader i Fortid og Nutid, alle de store Helgener og Kirkefjender, som de frembyder sig for det ærligt søgende, troende Øje? Herders Forlag har ogsaa besvaret dette Spørgsmaal ved paa ny at udgive

»Lexikon für Theologie und Kirche«.

Dette Leksikons Hovedredaktør er ogsaa denne Gang Biskoppen af Regensburg, Dr. Michael Buchberger. De oprindelige to Bind skal blive til ti i den nye Udgave. Den hellige Fader har lyst sin Velsignelse over dette Værk og udtalt sit Ønske om »det guddommelige Forsyns godhedsfulde Ledelse«, at det trods Tidens Nød maa blive ført til en heldig Afslutning. Der lader til at være al Udsigt til, at Ønsket gaar i Opfyldelse, siden Værket allerede er udkommet med 5 Bind i Løbet af 4 Aar. Udgiveren har sat Valgsproget »Fidei, veritati, vitae« øverst paa sit Program, og selv en flygtig Gennemgang af de ca. 15,000 Artikler, som de hidtil udkomne Bind indeholder, beviser, at han virkelig har tjent Troen, Sandheden og Livet; Troen fordi dette Leksikon byder en fyldig Oversigt over alle theologiske Emner og Personer paa den mest tilforladelige Maade. Hele

det vældige Værk har 32 Fagledere, og disse Stabsofficerer har igen over 300 Specialister under sig, som søger at indfange alt for Troen nævneværdigt inden for Artiklernes Rammer, baade hvad Kunst, Musik, Dogmatik, Bibel, Helgener, Religioner etc. angaar. Enkelte Bidrag, f. Eks. om Himmel og Helvede, Jesus Christus, Kirke og Inspiration er Mønsterartikler i deres sammentrængte Form. Hvad Sandhedstjenesten angaar, har et saa ufordægtigt Vidne som Prof. Fr. Heiler udtalt: »Særlig værdifulde er de (helt igennem kritiske) hagiografiske, liturgisk-historiske og kano-nistiske, ligeledes de konfessions-bestemte Artikler.« Han finder dem præget af fornem Saglighed, Virkelighed og Le-gende er alle Vegne skilt ad. En Sætning om Kierkegaard kan vidne om, hvor fint og rammende andre Anskuelsers Mænd behandles; han kaldes: »En vildtvokset Asket, i hvem der er gaaet en Helgen tabt«. Især vil man dog finde det for-trinligt, at alle Artikler tager det mest vidtgaaende Hensyn til det moderne Liv, til Kirkeforfatningen, Ungdomssjælesorg, Katholsk Aktion, Rigskonkordatet etc. Husker man paa, at hvert Bind er forsynet med Billeder, Kort og Tavler og har over 1000 Spalter, da er de ca. 25 Mark, det koster, sikkert ikke for mange Penge. Og det er klart, at ikke blot Bibliotheker, men netop de, der ikke har et Bibliothek, hver Præst og kirkelig interesseret Lægmand, vil betragte Værket som den bedste Hjælp og Raadgiver, man kan ønske sig.

»Das Staatslexikon«.

Naar et tysk Leksikon findes i den hellige Faders Ar-bejdsværelse, og naar det i Løbet af et halvt Aarhundrede kan udkomme i 5 Oplag, og det 5. Oplag oven i Købet er gennemført i Efterkrigstiden, idet det sidste Bind sluttedes i 1932, da er saadanne Fakta alene tilstrækkelige til at vise os »Staatslexikon«s fremragende Betydning. Det paabegyndtes i Kulturkampens Tid og suppleres nu med et Bind, som tager Hensyn til de sidste politiske Omvæltninger. Gennem dette Værk har ikke blot mange dannede Katholiker faaet deres statspolitiske og socialpolitiske Skoling, men det har ogsaa paavirket anderledestroende, Redaktioner og Partiførere af alle Afskygninger i Ind- og Udlandet.

Thi dette Værk underretter om Staten og dens Liv, om Finans, Undervisning, Hær, Flaade, Politik, Økonomi, Presse og Publikationer, om Historiens store Statsmænd etc.

At et Værk, som behandler de mest brændende Problemer i Politik og Samfundslære, ogsaa giver Anledning til Diskussion, er klart. Artikler som Racehygiejne og Racestolthed, Ejendomsret, Forfatning og Socialisme vil kunne fremkalde Diskussion i selve Landet og inden for vor egen

Lejr, Artikler som Luther, Kalvin og Calvinisterne, trods al Objektivitet, med anderledestroende. Og skal der tages Stilling til Verdenskrigen og dens Resultater eller Krigs- og Fredsspørgsmaalet, da er det ogsaa Statsleksikon'ets Stolthed at stræbe efter Sælgighed; men hvor svært det er at gøre alle tilpas, ser man f. Eks. paa Artiklen om den polske Korridor, som et amerikansk Tidsskrift med Hensyn til Objektivitet kalder det bedste af, hvad der hidtil er fremkommet i sammentrængt Form, medens et tysk pacifistisk Tidsskrift kalder den et Mønster paa, hvorledes saadanne Problemer ikke skal behandles.

Alligevel er dette Görres-Selskabets Leksikon gaaet sin Sejrsgang gennem hele Verden. Man finder det f. Eks. ogsaa paa de større danske og skandinaviske Bibliotheker. Det katholske Holland interesserer sig lige saa meget for det, som det har Aftagere i Syd- og Nordamerika, Polen og Tjekkosllovakiet. Det staar med ca. 40 Eksemplarer selv i Japans Bibliotheker. Ja, Sovjetrusland, som ikke tillader fri Bogimport, har dog gennem sin Indkøbscentral i Berlin forsynet sig med nogle Eksemplarer, vistnok for at bruge Værket som Forbillede for sine Leksika. Kort sagt: et enestaaende Værk. (5 Bind à 35 Mk.)

»Lexikon der Pädagogik der Gegenwart«.

Herder-Forlags fjerde store Leksikon ønsker at tjene den katholske Skole og Pædagogik og er et Barn af »den røde Jord«, for saa vidt »Deutsches Institut für wissenschaftliche Pädagogik« i Münster, Westfalen, staar som Udgiver. De to store Bind koster 60 Mk. Bogen er først og fremmest en Arbejdsbog, som henvender sig til alle, der i følge Stand og Stilling har med Opdragelse at gøre: Forældre, Lærere, Læger, Jurister, Ungdomsplejere, Redaktører og Præster. Læseren opdager hurtigt, at det her ikke drejer sig om et Masseopbud af Artikler i alfabetisk Rækkefølge, men om store, systematisk ordnede Artikler, der omhandler Opdragelsens Maal og Midler, dens Genstand og dens forskellige Trin fra Almueskolen til Universitetet, ligesom ogsaa alle moderne pædagogiske Faktorer belyses grundigt, saasom Biograf, Radio, Sport, Presse etc. Naar man kender lidt til den babyloniske Forvirring, der hersker paa Pædagogikens Felt i vor Tid, og de tusinde forskellige Begreber, som dækker over titusinde forskellige Idéer, da vil man blive henrykt over her at træffe det Syn paa Opdragelsesmetoder og -maal, som Europas største opdragende Faktor har af tusindaarig Erfaring.

Provinsen og vort Blad.

II.

Lensgreve Joseph Holstein Ledreborg kom i den Tale, han holdt ved Ansgariusforeningens Pressemøder i Begyndelsen af November, ind paa at skildre Provinsens Indsats, som han tillagde afgørende Betydning:

»Kraften kommer ikke fra Byerne, men ude fra Landets Muld, og da Provinsbyerne staar i en langt intimere Forbindelse med Landet end Hovedstaden, saa er de ogsaa nærmere ved Kraftkilden . . . Det er denne Forbindelse med Landbefolkningen, der gør, at jeg lægger saa stor Vægt paa Arbejdet i Provisen.«

Netop i Forstaaelse af denne Tanke fortsatte Ansgariusforeningen sin Foredragsrække til Fordel for vor Presse og især for »Nordisk Ugeblad« ogsaa i den tredje Novemberuge med Møder i Vejle, Esbjerg, Kolding, Svendborg, Haderslev og Helsingør. Lensgreven kunde denne Gang ikke tage med, hvad der vakte Beklagelse hos mange. (Vi beder om Undskyldning, fordi vi endnu ikke er begyndt at bringe Talen.)

I **Vejle** havde Sognepræsten, Pastor Op de Coul, taget sig af Forhaandsreklamen, hvilket resulterede i, at ca. 70 Menighedsmedlemmer den 20. Nov. samledes i Skolesalen paa Blegbanken. Pastoren mindede i sin Velkomsttale om sine i sidste Aarsregnskab fremsatte Formaninger, som netop indprentede Pressens Betydning. Derefter tog Pater Scherz Ordet til et Foredrag betitlet: »Korset og Pennen«. Med paaskønnelsesværdig Interesse fulgte Forsamlingen Paterens Tale, der formede sig som en kraftig Understregning af Pressens Magt gennem den daglige og ugentlige Paavirkning og som et Opraab til saa altomfattende som muligt at støtte vore egne Blade, især »Nordisk Ugeblad«, som skulde varetage Pressens oplysende, forsvarende og forklarende Arbejde herhjemme. Efter en kort Diskussion og Besvarelse af flere Forespørgsler sluttedes Mødet. Men flere Deltagere søgte ned i de hyggelige Ungdomslokaler, som Pastor Op de Coul har ladet indrette i Kælderen, og som repræsenterer noget af det smukkeste, man kan tænke sig, i alt Fald herhjemme. Her fortsattes Drøftelsen, ikke mindst med Hr. Melchior, vor utrættelige Korrespondent i Vejle.

Mødet i **Esbjerg** holdtes Onsdag den 22. November og var udmærket besøgt; 35—40 Mennesker af en forholdsvis lille Menighed, hvis Medlemmer for Størsteparten bor paa Landet, er mange, især paa en Hverdag. Efter Sognepræstens Velkomst lagde Pastor Scherz for som første Taler,

hvorefter fhv. Redaktør Jens Sønderup fik Ordet og revsede LigeGYldighed hos mange Katholiker, som syntes at være smittede af tre Aarhundreders Protestantisme. Taleren fremhævede som sin Yndlingstanke Stiftelsen af et Dagblad. — »Nu har vi faaet rigtig Bank af Sønderup,« kunde Pastor Drujts sige i sin Tak til Foredragsholderne. Den efterfølgende Diskussion — ved KaffeBordet — var ualmindelig livlig. Hr. Højris bekræftede, at vi manglede Begejstring. Sognepræsten udtalte sig meget rosende om Sognebladet. Læge Perch paaviste Umuligheden af et katholsk Dagblad for Tiden, hvad man maatte give ham Ret i, skønt det blev betegnet som et Ideal. Dommerfuldmægtig Hansen mente, at katholsk Begejstring var til Stede, skønt den ikke ytrede sig saa livligt som maaske i de sydlige Lande, men dette svarede jo godt til vort Folks Karakter.

Den næste Aften, Torsdag den 23. November, holdtes Mødet i **Koldings** Menighedssal, som frembød et festligt Skue, idet ikke færre end ca. 80 Medlemmer sad bænkede omkring de pynteligt dækkede Borde. Efter Pater Scherz' Tale takkede Pastor Rijckevorsel og talte selv ualmindelig praktisk om Presseproblemet i vore Sogne. Han gik ud fra cand. mag. Niels Hansens Ord: »Hvis den ene Generation erklærer: »At den virkelig ikke læser de katholske Blade«, kan man være sikker paa, at den næste »virkelig ikke gaar i Kirke«,« og paaviste, i hvor høj Grad den katholske Presse var Kirkens Sag, vor Sag. Pastoren erklærede sig villig til at indføre Sognebladet. Der fandt saa godt som ingen Diskussion Sted efter Talerne, men desto bedre gik det med at tegne nye Abonnenter og Medlemmer af Ansgariusforeningen, ligesom vi ogsaa fik to gode Repræsentanter.

Da **Svendborg** Menighed i mange Aar ikke har holdt Møder uden for Kirken, var Sognepræsten meget spændt paa, hvorledes det vilde gaa Fredag den 24. November i Højskolehjemmets nydeligt dækkede Sal. Den unge og nidkære Sognepræst kan være tilfreds, skønt han desværre ikke selv kunde komme til Stede, da han var sengeliggende af Forkølelse. I hans Sted skulde Præsterne fra Odense have ledet Mødet, men den ene efter den anden maatte som ved en Sømmensværgelse erklære sig forhindret. Pater Resch, fordi han havde haft et Bilsammenstød, som heldigvis ikke fik alvorligere Følger. I Præsternes Sted bød Hr. Fønnesbech Sandberg Velkommen til de ca. 50 Gæster, hvorefter Pater Scherz tog Ordet til sit Foredrag om Pressen og »Nordisk Ugeblad« i Særdeleshed. Resultatet var over al Forventning, idet ca. en Tredjedel af Forsamlingen tegnede sig som Abonnenter, hvad de hjælpsomme Svend-

borg-Damer sikkert har bidraget meget til, da de gik rundt med Blanketterne og tegnede Abonnementer.

I **Haderslev** blev Mødet af Mangel paa en Menigheds-sal holdt i selve Kirken efter Søndagsgudstjenesten d. 26. November. Børnehjemmets Kor sang baade før og efter Talen, og Mage til kraftige Pigestemmer skal man vist lede længe efter. Pastor Wolff bød Velkommen til de ca. 90 Tilhørere og understregede i sin Tale kraftigt, hvor betydningsfuldt det var at holde katholske Blade. Efter Pater Scherz' Foredrag tømtes Kirken hurtigt, men endnu længe stod man foran Portalen og drøftede forskellige Emner baade paa Polsk, Dansk og Tysk. Vort Blad fik ogsaa her sin Repræsentation blandt Lægfolk.

Det foreløbig sidste Foredrag fandt Sted i **Helsingør** Mandag d. 27. Nov. Efter en Andagt i den smukke Kirke, som blev holdt af Pastor Kelly, bød Pastor Flynn Velkommen til en Forsamling paa ca. 50—60, deriblandt St. Vincentssøstrene, der i disse Dage fejrer deres 300 Aars Jubilæum. Under Diskussionen efter Foredraget oplyste Hr. Fink-Jensen om, at hver Dansker, lille eller stor, i Følge Statistiken aarlig havde et Forbrug paa 40 Kr., som gik til unyttige eller skadelige Ting, og det kunde derfor i Reglen ikke være saa sandt, naar de mente ikke at have Raad, hvor det gjaldt kirkelige Formaaler.

Paa Lytterpost.

Torsdag d. $\frac{2}{11}$ Kl. 16⁴⁵—17³⁰ Drengetime »Historien taler!« — Transmission af en Rundgang i **Roskilde Domkirke** ved Speaker, Redaktør Lawaetz og Domprovst Skovgaard-Petersen. Domprovsten skulde nok lade ungdommelig overfor Drengene ved at tale i en overlegen, næsten haanlig Tone om de katholske Bisper, der byggede Kirke i Roskilde; det klædte daarligt, men gik hurtigt over. I øvrigt hørte man mest om den katholske Tid, der kaldtes Kirkens (altsaa Roskilde Domkirkes) Glansperiode. — Speakeren spurgte: »Da var det vel Munkene og Kannikerne, der hørte til her?« Domprovsten svarede: »Ja, da forhaabentlig ogsaa en Menighed; men selvfølgelig formede Gudstjenesten sig anderledes i den katholske Tid end nu . . . Folk strømmede hertil for at udøse deres Hjerter foran Alteret, men særlig paa Afladsdagene, da det, om jeg saa maa sige, særlig kunde betale sig . . . Messerne for Dronning Margrethes Sjæl blev naturligvis afskaffet ved Reformationen, men siden da ringer en Klokke fire Gange daglig til Ære for Dronningen . . . Det var mærkelige Ting, der fremvistes paa Relikvie-

festen . . . « Speakeren: »Ja, vi har jo i Dag Alle Sjæles Dag, og paa denne Dag hørtes Drengenes og Munkenes Sang ved Rekviemmessen oppe fra Koret.« Og saa hørte vi Introitus, Kyrie eleison og Communio af Rekviemmessen. — Til Slut en meget kort Gennemgang af Kongebegravelserne, en protestantisk Salme og Klokkeringning. I det store og hele en Udsendelse, vi Katholiker godt kan være tilfredse med.

(Interessant er Domprovstens Fremstilling af Forskellen mellem Katholikers og Protestanters Forhold til de afdøde: I den katholske Kirke bad man (og frembar Messeofferet) for de afdøde, nu ringer Klokken i den protestantiske Tid »til den afdødes Ære«.)

Fredag d. ¹⁰/₁₁ Kl. 19²⁰—19⁵⁰: Dr. theol. Niels Nøjgaard: »**De nye Lutherstudier**«. Nogle Udtalelser herfra: »Man er indenfor den protestantiske Kirke i Gang med en ny Besindelse, man søger tilbage til Luther, ham der i særlig Grad er vor Kirkefader, ja til den unge Luther, før han blev optaget af organisatorisk Arbejde.« Af den unge Luthers Tanker: »Gud raader for os, vi raader ikke for os selv — denne Tanke reducerer os til Nuller. Troen paa Gud betyder, at vi opgiver Troen paa os selv og vore egne gode Gerninger . . . Det er denne Grundtanke om Guds Enevirken, den nye Lutherforskning har opdaget . . . De nye Lutherstudier har fundet en dybere Besvarelse af Spørgsmaalet, om ikke denne Tro fører til Passivitet, nemlig at denne Overbevisning fylder een med Glæde og Kærlighed, som bevirker, at man gerne arbejder som Guds Redskab.«

Mærkeligt er det at høre denne Luthers Lære om Guds Enevirken kendetegnet som en Nyopdagelse; thi det har dog altid været det centrale i Lutherdommen, dette, at vi intet selv skulde kunne gøre for at blive frelst, Læren om de gode Gerningers Mangel paa Værdi. Det er en gammel Sag; men da den atter er draget frem, kan man vel lige saa godt besvare den endnu en Gang. Det er besynderligt, at denne Lære fremsættes af den samme, som tager Eneret paa Bibelen. I Matth. 25, 31—46 fortæller Christus saa tydeligt, som man kan ønske sig, hvad vi vil blive dømt efter: »Jeg var hungrig, og I gav mig at spise« o. s. v. Den katholske Kirke lærer og har altid lært, at vi bliver frelst ved en Samvirken mellem Guds Naade og vore egne Gerninger; vi formaar intet uden Guds Naade; men vi frelses heller ikke, uden at vi selv vil, og uden at vi tager vort Kors op og følger Kristus efter. Lutherdommen fejler som enhver Sekt ved Ensidighed. Lutheranerne havde efterhaanden opgivet denne oprindelige Lutherdom, men Barthianerne og andre moderne Lutheranere forkynder nu atter Luthers pessimistiske Passivitet. Men kan de mon tilfredsstille det 20. Aarhundredes Mennesker hermed?

Mandag d. 18/11 Kl. 17⁴⁵—18¹⁵ holdt Dr. phil. Arnold Fraenkel et interessant Foredrag, »**Aarsagerne til Korstogene**, der atter sætter Skel i Europas økonomiske Udvikling«, interessant, idet det nok kan have sin Interesse at høre, hvad en — skal vi sige: Nationaløkonom (det kan da ikke være nogen Injurie) kan mene om et Emne som Korstogene. Jeg maa straks tilstaa, at jeg ikke hørte første Halvdel af Foredraget, saa der er den Mulighed, at der kan have været noget smukt deri, men at det ikke er sandsynligt, synes jeg fremgaar af det Resumé, der sluttede Foredraget. Det lød omtrent saaledes: »Og saa drog de da af Sted paa Korstog. Munken frydede sig over at bryde Klosters Lænker, Bispen og Præsten glædede sig ved at forlade det daglige Kirkelivs Smaakævl, Købmanden regnede ud, hvilke fordelagtige Forretninger han kunde gøre i det fremmede, Eventyreren glædede sig til spændende Oplevelser, den ufrie Bonde gik med for at vinde Frihed og fede Jorde, Forbryderen og den bandlyste for at blive rehabiliteret, og Skyldneren for at blive sine Kreditorer kvit.«

Ak ja, hvad forstaaer Bønder sig paa Agurkesalat? — Og hvad forstaaer Dr. Fraenkel sig paa Motiverne for at drage paa Korstog? Og hvad forstaaer han sig f. Eks. paa Munkeliv og Ordensvæsen? Man kan selvfølgelig ikke forlange, at han skal kunne forstaa noget ham saa fjernt og fremmedartet som Sjælelivet hos den, der opgiver Verdens Forfængelighed for helt at vie sit Liv til Guds Tjeneste. Men kunde man mon ikke forlange af en Dr. phil., at han ikke ganske roligt gaar ud fra, at Munkene føler deres frivilligt valgte Klosterliv som Lænker, de længes efter at bryde?

Lørdag den 18/11 Kl. 19¹⁶—19³⁰ talte Journalist Tage Nissen om **Spanien efter Revolutionen**, noget journalistisk overfladisk Væv, hvis Stilling til de religiøse Spørgsmaal kan kendetegnes ved Udtrykket »den uvidende og religiøse Almue«, et Udtryk, han har kunnet hente fra enhver daarlig Geografi.

Ignatius.

Dans.

Dansen var paa sit Højdepunkt. I den overophedede Sal drejede Parrene sig til Jazz-Band'ens Toner. Festen havde været i to Timer. En bedaarende ung Pige og hendes Kavalers segnede dødt trætte om i en Sofa. De sludrede sammen:

»Det var lige i sidste Øjeblik, jeg standsede,« sagde Aline, »jeg kan ikke mere.«

»Ja, jeg heller ikke,« sagde Roger, »Salen 10 Gange rundt i eet Stræk, puhha. Men det er alligevel en herlig Aften, hvad synes De, Frøken?«

»Ja, det er rigtignok betydelig morsommere end at gaa til Aftenandagt og kede sig, som min fjollede Søster gør det.«

»Naa, De har en Søster?«

»Ja, Ginette, hvis det kan interessere Dem.«

»Et smukt Navn,« sagde den unge Mand, »det Navn kan jeg godt lide. Ginette — Ginette — ved De hvad, det er pudsigt...«

»Betydelig mere spændende end Originalen,« lo Aline, »hun er en rigtig Nathue. Altid alvorlig; det er komplet umuligt at more sig i hendes Selskab. Det er til at faa Fnaf af.«

»Hvad behager? Fnaf? Hør, kan en ung Dame bruge saadan et Gadedrengedtryk?«

»Ja, hvad skulde den unge Dame vel ellers sige?«

»Alt andet end et saadant Udtryk. — Naa, men hun hedder altsaa Ginette.«

Aline, som havde moret sig kongeligt over deres lille Ordskifte, svarede oprømt: »Ginette er »hellig«; hun gaar i Kirke hver Morgen.«

»Og De —?«

»Jeg — jeg sover selvfølgelig. Og hver Søndag Aften gaar hun til Aftenandagt og synger Salmer.«

»Og De —?«

»Næ, ved De nu hvad — sikken dog et Spørgsmaal — det ser De jo, jeg gaar ud og danser. Ved De hvad, jeg er 20 Aar, og jeg ved, jeg ser godt ud. — Jeg vil giftes.«

»Smuk — ja, det er De, det er sandt. — Giftes — jamen, Frøken, det afhænger da ogsaa af en anden.«

»Ja, for Pokker, selvfølgelig af Dem,« sagde Aline lidenskabeligt.

Roger smilede.

»Hør, ved De i Grunden, hvor pikant De er?«

Aline sprang henrykt op. — »Aa, ja, maaske, og fordi jeg gaar ud og danser, er jeg da hverken noget slet eller fordærvet Menneske eller nogen Rendemaske. Nej, og det vilde De ogsaa snart have kunnet mærke. Men jeg vil nu saa gerne giftes. Og se, hvis jeg nu var blevet hjemme, hvad saa?«

»Ja, saa havde vi to jo ikke lært hinanden at kende.«

Eftertænksomt tilføjede Roger: »Hvis De ikke tog den lille impertinente Mine paa, vilde De være fuldkommen. Men man ser lidt for tydeligt paa Dem, hvor giftesyg De er.«

»Er De ked af det?«

»Ikke Spor. Jeg er lykkelig over at have Dem til Partner. Naar man er sammen med Dem, keder man sig sandelig ikke.«

»Men var De sammen med Ginette, saa skulde De bare se. — Hun kommer saamænd ogsaa nok til at sidde som gammel Jomfru — men jeg —.«

I dette Øjeblik begyndte Musiken igen. Automatisk rejste Aline og Roger sig — som to Marionetdukker begyndte

de atter at dreje rundt. Aldrig havde Aline været lettere og mere fortryllende, for nu er hun sikker paa, at hun bliver gift.

Seks Maaneder er gaaet siden denne Aften. De to Søstre, Ginette og Aline, hjælper begge to med i Faderens Forretning og har ofte betjent Roger; han, som ellers aldrig gaar i Butiker, lader nu sjældent en Lejlighed gaa fra sig til at gøre et eller andet Indkøb hos de unge Damer.

Aline sværmer omkring ham. Naar saa Roger er gaaet, siger hun til sin Søster: »Kan du saa se, hvor dumt det er af dig ikke at gaa ud og danse. Saa vilde du ogsaa kunne træffe en ung Mand; men som du nu lever, vil du altid blive ene.«

»Saa meget desto værre, men Baller bryder jeg mig nu engang ikke om.«

»Jeg har virkelig ikke begaaet nogen Synd der.«

»Det kender jeg ikke noget til, men du har da i hvert Tilfælde sat din Fromhed over Styr.«

»Saa, synes du det. Men saa vidt jeg ved, maa man dog først have en, før man kan sætte den over Styr.« — Aline ler.

»Din lille Løgnhals,« bliver Ginette ved, »tidligere har du været from og endda mere end jeg — men det har du helt lagt paa Hylden. Hvor er det dumt af dig.«

»Maa jeg spørge, er det dumt at gifte sig?«

»Nej. Men at blive saadan — ja, hvad skal jeg kalde det — drenget, vovet, udfordrende — uanstændig.«

»Hvad siger du?«

»Ja, desværre.«

Lidt udmyget siger Aline: »Nonnespire — lad mig være i Fred.«

»Nej, hør, hvad er det dog for et Sprog, du har lagt dig efter? De Baller skader dig — hvis du dog bare kunde se dig selv.«

»Jeg ser klarere end du — Tørvetriller. Bed dog til en af dine Helgener eller Helgeninder, at de vil hjælpe dig at blive gift som jeg med en god, alvorlig Mand — en Perle.«

Besejret siger Ginette: »Ja, han ser virkelig god ud, denne Roger. Men det er en Danser, en lidenskabelig Danser, og det kan jeg ikke lide.«

»Der tog du for en Gangs Skyld fejl, Ginette. Jeg gættede det lige med det samme, jeg fortryllede ham straks. Nu kommer han kun for min Skyld; alle andre unge Damer interesserer ham ikke en Gnist.«

»Du skulde bede ham om at komme her hen og gøre Kur til dig her i Stedet for paa Ballerne, synes jeg. Det vilde passe sig bedre.«

»Men det vilde ikke være nær saa sjovt. Ved du hvad, jeg elsker at danse, jeg ved, jeg er smuk og indtagende. Dette Liv passer mig netop.«

Ginette trak paa Skuldrene. »Disse Dansemus; alle er de ens: dumme eller fordærvede.«

— — —

Nogle Dage efter denne Samtale var Familien ved at gaa til Middagsbordet.

»Du har saadan en sjo Mine paa, Mor,« sagde Aline, »hvad er der sket?

»Hm — ja, se, det er det, at —«, stammede Faderen, »at — vi lige har modtaget en Frier.«

Aline blev højrød i Hovedet: »Roger?«

»Ja,« sagde Faderen, »hvordan kunde du gætte det?«

»Aa, min Danser, for Pokker.«

»En nydelig ung Mand, meget sympathisk, som jeg haaber vil gøre sin Kone lykkelig,« sagde Moderen og saa over paa Ginette, som allerede glædede sig oprigtigt paa sin Søsters Vegne.

»Ja,« føjede Faderen til, »og jeg haaber, Ginette, at du ikke siger nej, for det er om din Haand, Roger har anholdt.«

C. Grimaud.

Pater F. Blois S. M. M. †.

Den 15. November d. A. døde i St. Laurent-sur-Sèvres i Montfortanernes Moderhus Pater François Blois, hvis Død vi kort meddelte i det sidste Nummer af Ugebladet.

Der er ikke ret mange blandt Ugebladets Læsere, der husker afdøde Pater Blois; det er jo ogsaa snart 25 Aar, siden han forlod Danmark. Men vi, som har kendt ham og levet sammen med ham, vi husker stadig hans ejendommelige, typisk franske Skikkelse, og vi mindes hans Nidkærlighed og Fromhed, som maaske ogsaa var lidt ejendommelig.

Det var især Roskilde og Slagelse, som nød godt af Pater Blois' trofaste Arbejde i Herrens Tjeneste; han var jo den ene af de to Præster, der i Aaret 1901 kom til Roskilde for at begynde et katolsk Missionsarbejde i denne By. Den anden Præst var Pater Kerkhoffs, Roskildes mange-

Pater F. Blois S. M. M.

aarige og afholdte Sognepræst. — I Aaret 1907 fik Pater Blois det Hverv at oprette en selvstændig Mission i Slagelse, som indtil da var bleven periodisk pastoriseret. Skønt Pater Blois maaske manglede nogle af de Egenskaber, som en Præst, der skal begynde paa bar Bund, skal have, udførte han dog et godt og værdifuldt Arbejde i Slagelse, til Gavn for den katholske Kirke. I Aaret 1912 blev Pater Blois kaldt tilbage til Frankrig, og jeg tror, at han ikke var ked af det, endskønt han elskede Danmark og ogsaa den Mission, der var bleven betroet ham. I nogle Aar var Pater Blois nu en Slags Sømandspræst for de franske Fiskere paa Island, men hans sarte Natur havde vanskeligt ved at vænne sig til disse i legemlig og aandelig Forstand lidt robuste Menneskers Vaner, og derfor blev han glad, da han udnævntes til Skriftefader og aandelig Raadgiver for Søstrene i St.-Laurent-sur-Sèvres. I flere Aar, indtil Sygdommen forhindrede ham i det, opofrede han sig for denne Gerning, der ogsaa har sine Vanskeligheder, og mange Søstre, som han har hjulpet, trøstet og styrket, vil nu savne ham.

Vi, som har nydt godt af hans Venskab, og som paa forskellige Maader har erfaret, at han blev ved at tænke paa og elske den danske Mission, som han havde arbejdet for i 11 Aar, vil bevare hans Minde i kærlig Erindring, sige ham Tak for den Gerning, han udøvede i Danmark, og bede for hans Sjæls Hvile. R. I. P. *J. Wijnen.*

Fra Hovedstad og Provins

København. A. C.'s Studieaftener. For en overraskende stor Forsamling har Pastor Schindler ført os ind i et Afsnit af Historien, som for de fleste er temmelig ukendt, og hvor de sidste Aars videnskabelige Studier har draget mangt og meget frem, der omkalfatrer tidligere Tiders Opfattelse. Didache er et Skrift, der hører Oldkirken til, og som maa dateres til en Gang mellem 70 og 95 i 1. Aarhundrede.

Med Didache staar vi overfor et Skrift, der repræsenterer det Afsnit i Kirkens Historie, som kaldes den begyndende Etablering, og det er saaledes det første Materiale til Udfyldning af et stort Hul i Overleveringen. Fra Kirkens 1. og 3. Generation har vi flere Skrifter, men fra den 2. har vi endnu kun Didache. Vi finder her nogle af de første Spor af Liturgi og et universelt Kirkebegreb.

I Kunsthistorietimerne gennemgik Pastor Schindler den oldkirkelige Skulptur paa Grundlag af Sarkofager, Statuer og Gravsteder. Forelæsningen blev ledsaget af Lysbilleder, og den anden Aften blev ved Carlsberg Glyptothekets store Imødekommenhed Glyptothekets Sarkofagmateriale gennemgaaet. I disse Timer lærte vi, at oprindelig kristen Kunst eksisterer ikke. De kristnede Hedninger tog Hellenismens Billedglæde med sig over i Kirken, der atter kristnede den.

Dette er kun en Antydning af, hvad vi har lært i disse udbytterige Timer. Hver og en, som deltog, haaber sikkert med mig, at dette store Arbejde snart vil kunne blive omsat i Bøger, og vi er alle overbevist om, at vi har anvendt vor Tid godt, samtidig med at vi glæder os til næste Semesters Studieaftener, hvor Pastor Schindler atter vil delagtiggøre os i Resultater fra sin Studierejse til Italien, nemlig Gennemgang af Katakombeforskningen og Bevismaterialet for St. Petri Liv, Død og Grav i Rom. *I. M. H.*

— — Lørdag d. 2. December opførte »De unges Klub«, Berlingske Tidende, Læge H. Askebys Skuespil »**Hertug Knud**« paa Det nye Theater. Stykket blev som bekendt spillet i Foraaret af Elever ved St. Knuds Skole paa Skolens Theater og vandt første Præmie af Aarets Skolekomedier. Opførelsen paa Det nye Theater viste, at Stykket fortjente sin Præmie. Det havde vundet i Samlethed og Fylde, og de unge Skuespillere (de samme, som i St. Knuds Sal) var slet ikke trykkede af at skulle vise sig paa et rigtigt Theater, tværtimod. De spillede med forbløffende Scenevanthed og med et godt Sprog, der baade var distinkt og tydeligt. De smukke Dekorationer fra Førsteopførelsen gjorde ogsaa god Virkning.

— — Søndag d. 3. ds. fandt i St. Knuds Skoles Festsal en **Aftenunderholdning** Sted til Fordel for fattige Drengene paa Maristbrødrenes Kostskole. Huset var — som man kunde vente — fuldt. Blandt de tilstedeværende saas Hs. Exc. Biskoppen og Præsterne Brems, v. d. Kettenburg, Hake, Hansen, Jensen, Benzon, Rektor Lucas, Deutscher og Poquet. — Musikforeningen »Stringendo« indledede Aftenen med Mendelsohn-Bartholdy: Marsch af Operaen »Athalia« og høstede for alle sine Præstationer velfortjent Bifald. Derefter sang Sakramentskirkens Kor N. W. Gade: »Elverskud«, Prolog m. m. Saa talte Hs. Exc. Biskoppen om, hvor lykkelige vore Landsmænd i Amerika sikkert har været, da de i Radio hørte danske Melodier og Kongens Hilsen. Vel lever de fjernt fra deres Fædreland, men de har dog fundet et Hjem i det fremmede Land. Men i Danmark lever der 3000 katholske Børn, som intet Hjem har og lever i den store Fare legemligt og sjæleligt at gaa til Grunde.

Derfor skulde de samles i Kostskoler og Kommunikant-anstalter. Og for at kunne virkeliggøre det, har Maristbrødrene i Boyesgade indbudt til denne Fest, men om man i Sandhed kan virkeliggøre det — derpaa maa de danske Katholiker selv svare. Efter at Strygeorkestret atter havde givet nogle Stykker til Bedste, opførtes der en Farce med Sang: »Datteren«, som var yderst vellykket. Maatte Maristbrødrene faa meget Udbytte for deres Kostskole. *R. v. P.*

Aarhus. Sidste Søndag i Kirkeaaet var der atter Familieaften her. Pastor Geertz Hansen fra Horsens talte om de historiske Minder fra »Les Carmes«, Præsteseminariet i Paris. Med Spænding hørte vi om de over hundrede Præster med Biskopper, som ofrede Liv og Blod for deres Tro i den store franske Revolution. Saadanne Martyrer reddede ved deres heltmodige Standhaftighed den største Del af Frankrig for den katholske Kirke. Nogle flere Vidner som ovennævnte vilde ogsaa have sat deres Præg paa Danmarks Historie. Men Tider gaar og Tider kommer. Den Dag kan komme, hvor hver dansk Katholik har Brug for det store kristne Mod, hvor Spørgsmaalet — er du Katholik, ja eller nej? — er det afgørende for din eller dine Efterkommeres Fremtid. Da gælder det om at huske de franske Martyrer, samt alle Kirkens Martyrers Forbillede. Efter det gode Foredrag — under Kaffen — sang vor yngste Ungdom (Skolebørnene), under Ledelse af Sanglærer Lundgren, smukt, tistemme folkelige Sange. Med den traditionelle Bortlodning til Bedste for det nye Lysanlæg paa Scenen sluttede Aftenen.

Sidste Indleveringsfrist for alt vedrørende Julenummeret er Søndag d. 17. December.

„Bøn i Pavens Hensigt“.

Mange Spørgsmaal og megen Tvivl har den hellige Fader gjort Ende paa med en Afgørelse af 20. Sept. 1933, som klart siger, hvad der forlanges af Bøn, naar det blandt Betingelserne for at vinde en Aflad hedder: Bøn i den hellige Faders Mening. Er en bestemt Bøn foreskrevet, ligger Sagen klar nok, men hvad, naar dette ikke er Tilfældet? I Regelen hed det sig, at 5 Fader vor, Hil dig, Maria og Ære være Faderen eller tilsvarende Bønner opfyldte Betingelsen. Nu har Rom afgjort, at eet Fader vor, Hil dig, Maria og Ære være Faderen *eller* en anden mundtlig Bøn af lignende Længde er tilstrækkelig.

St. Franciskus' III Orden holder Møde den 15. Dec. Kl. 20 i i St. Knuds Kapel.

Det katholske Julehæfte, **Julekærten 1933**, Pris Kr. 1,25, er udkommet. Faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3.

Ansgarius - Bonifaciusforeningen foretager Uddeling inden medio Decbr.

Ansøgningen fra d'Hrr. Gejstlige bedes indsendt til Formanden, Sognepræst Ph. v. Kettenburg, inden den 12. December.

Academicum Catholicum

Jule-Oratorium

i St. Nikolaj Kirke

Tirsdag d. 19. December Kl. 20.

Orgelspil — Recitation af det Gamle- og Nye Testamente — Korsang — Solosang — Lysbilleder. Billetter à 50 Øre og 1 Kr. faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3 (Vester 3930) hos Administratore: Pastor Knud Ballin, Bredg. 64 (Palæ 59). Stud. mag. Ellen Nielsen, Falkonerallé 44 (Nora 2452 v). Stud. jur. Sv. E. Odgaard, Ø. Farimagsgade 10^a (Byen 1149 x) samt ved Indgangen.

Offentligt Møde

afholdes Tirsdag den 12. December Kl. 20 i Salen, Stenosgade 4 af

Danmarks katolske Radioklubber

om den katolske Radiofonisag i Danmark.

Taler af: Formanden for de upolitiske danske Radioklubber Hr. Direktør Einer V. Christens og Sekretæren i Danmarks katolske Radioklubber Hr. Kantor B. Husson.

Derefter forevises en Tonefilm omhandlende Dagens Forløb paa en Radiofonistation.

Adgangen er gratis. Enhver interesseret er velkommen.

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katolske Menigheder, uddeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1934.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katolsk Menighed, attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 31. December; Andragender, indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til: Det Apostoliske Vikariat, Bjerregaards Sidevej 1, København, Valby.

Litteratur. Ansgariusforeningens Forlag.

Kardinal Newmans Søndagsbog. Betragtninger til hver Søndag i Kirkeåret efter Kard. Newmans Skrifter, ved Niels Hansen. 128 Sider. Nedsat Pris 75 Øre.

Johan Johnsen: *St. Knuds Helligdomme i Haraldsted.* Illustr. 47 Sider. 35 Øre.

Den hellige Benedikt af Nurcias Munke-Regel. Oversat fra Latin, indledet og kommenteret af Peter Schindler. 124 Sider. Nedsat Pris 2 Kr.

Faas i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3 og Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64.

»Julepastoralet«. Pris 75 Øre, faas ved Henvendelse til Boks 279. København V.

Anna Knudsen.

St. Ansgars Boghandel.

Kalenderen for 1934 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64 (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Katholsk Boghandel. Pris 40 Øre. Kalenderen tilsendes ved Indsendelse af 50 Øre i Frimærker. *Ansgariusforeningen.*

Kirkelig Kalender.

Dec.	Dec.
10. S. 2. Søndag i Advent. — Marias ubesmittede Undfangelse.	17. S. 3. Søndag i Advent.
11. M. Damasus I.	18. M. Ferialdag.
12. Ti. 5. Dag i Oktaven.	19. Ti. Ferialdag.
13. O. Lucia.	20. O.*) Tamperdag. — Vigilie.
14. I. 7. Dag i Oktaven.	21. T. Thomas, Apostel.
15. F. Oktav af Marias ubesm. Undfangelse.	22. F.*) Tamperdag.
16. L. Eusebius.	23. L.*) Tamperdag. *) Faste- og Abstinensdag.

Dec. Ugens Messebønner.

10. S. **Marias ubesmittede Undfangelse** (776—606); 2. 2. Søndag i Adv. (6—48), 3. (kun i stille Messer): Frans Xavers Oktav (771—559); Slutningsevangelium: Søndagens.
11. M. † Damasus I (781—613); 2. Oktaven (777—607), 3. Ferialdagen (6—48).
12. Ti. † 5. Dag i Oktaven (777—607); 2. Ferialdagen (6—48), 3. Om den Helligaand ([120]—[105]).
13. O. Lucia (781—614); 2. Oktaven (777—607), 3. Ferialdagen (6—48).
14. T. † 7. Dag i Oktaven (777—607); 2. og 3. som Tirsdag.
15. F. Oktav af Marias ubesmittede Undfangelse (777—607); 2. Ferialdagen (6—48).
16. L. † Eusebius (782—614); 2. Ferialdagen (6—48), 3. Gudsmoder ([83]—[87]).

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Anm. Paa de med † mærkede Dage kan Præsten efter frit Valg læse Sjælemesser og andre Votivmesser, hvorfor man paa disse Dage ikke kan regne med, at de her angivne Messer læses.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 10. Decbr. Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke. Samme Dags Aften Kl. 6 Festandagt med Prædiken.

Rosenkranssognet. Kongregationen »Maria Rosenkransdronning«. Søndag d. 10. Decbr. Fælleskommunion i Rosenkranskirken i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen: »Det gode Raads Moder« har Møde med Optagelse af nye Medlemmer, i St. Ansgars Kirke Tirsdag den 12. Kl. 7½. Efter Mødet samles vi i Menighedssalen, Bredgade 67^a o. G. til hyggeligt Samvær.

Herre - Vincentsforeningens Generalforsamling afholdes den 17. December efter Højmessen i St. Annæ Kirke. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede bedes venligst give Møde.

Alle, som har bidraget til Aftenunderholdningen eller har sendt Gevinster til Bortlodning bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.
Maristbrødrene.

Pauluskredsen beder sine Medhjælpere og alle Interesserede om at indsende de udfyldte Subskriptionskort inden 15. Decbr.
Knud Ballin, Formand. Bredgade 64.

FREMMEDESPRODTRYKKERIET I »ATHENE« (ALB. HANSEN),
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Pa æ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 51.

Søndag den 17. December

1933

INDHOLD: En Mand saa paa sine Hænder. — Religiøs Kunst i vore Dage. — Præstens Moder. — Dr. Perchs Tale. — Katolske Missioner: Østafrika-Sydafrika. — Afslad for Deltagelse i Procession. — Paa Lytterpost. — Nye Bøger. — Film. — Fra Hovedstad og Provins. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

En Mand saa paa sine Hænder...

En Mand laa for Døden og blev hele Tiden ved med at se paa sine Hænder.

»Der er intet i Vejen med Deres Hænder; de er rene nok,« blev der sagt til ham.

»Ak, hvad bryder jeg mig om, at mine Hænder er rene; jeg er jo fortvivlet over, at de er tomme, saa tomme for gode Gerninger!« —

Et Aar er ved at rinde ud, det nye Aar nærmer sig med raske Skridt, og ransagende spørger du dig selv: Hvad har 1933 bragt mig? Mange Bekymringer, vil du sige, eller en flygtig Glæde og Skuffelser i Mængde. Men stop nu! Din Opfattelse er forkert. Du maa ikke vurdere Aaret 1933 efter din personlige Tilfredsstillelse; en anden Maalestok maa anlægges, den, Gud vil vurdere Aaret 1933 efter.

Gud vil ikke forhøre sig, om du den 31. December 1933 har været mere eller mindre rig paa jordisk Gods, hans Interesse gælder de aandelige Værdier. Hvilken Betydning

har det henrundne Aar haft for dig med Hensyn til Evigheden? Hvordan har du levet i disse 365 Dage? Du har maaske slidt og arbejdet møjsommeligt for at forøge din Velstand, men hvilken Andel har Gud haft i dit Arbejde?

Hvad har du gjort for de fattige? Nu, hvor Nøden er saa stor? Har du tænkt paa dem, der knapt nok har det daglige Brød? Paa de stakkels Børn, der lever i stor moralsk og aandelig Nød? Du har Venner og Brødre, som er i Fare for at miste deres kristne Tro; fik du sagt det styrkende Ord, som kan redde dem, gøre dem opmærksom paa Faren? Glem ikke, at enhver af os har sit Ansvar for sin Broder og Søster; vi er alle Arbejdere i Herrens Vingaard og skal virke for Guds Riges Udbredelse.

Nuvel, hvis du i det forløbne Aar ikke har gjort noget for Guds Rige, for de Fattige, som Gud elsker med en vis Forkærlighed, hvis du ikke fik sagt det opmuntrende Ord, som kunde støtte din Broders vaklende Tro, da har det været et daarligt Aar for dig. Du er blevet fattigere, du har tabt et Aar for Evigheden, ja, du vil maaske engang ønske ikke at have oplevet 1933.

Men der er endnu nogle faa Dage tilbage af det gamle Aar, endnu er det Tid, og du har maaske ogsaa tænkt paa at benytte den; men saa skynd dig dog, Menneske, og tøv ikke saa længe, som alle svage og vaklende Sjæle gør, der ikke kan bestemme sig hverken til det ene eller det andet. Paa faa Dage kan man endnu naa meget godt. Giv din Skærv til Julens Fattige! Før den tilbage, der har forvildet sig! Udson dig med din Broder! Arbejd med i den katolske Aktion!

En hellig Pligt kalder ogsaa alle Katholiker til Arbejde for Pressen! Ogsaa vort Blad ønsker en lille Anstrengelse fra din Side: Skaf os i det mindste een ny Abonnent paa »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«! Læg saa disse gode Gerninger til de andre, du allerede fik udrettet. En lille Anstrengelse i det mindste!

En Mand laa for Døden og saa urolig paa sine Hænder; de var saa tomme, saa tomme for gode Gerninger!

Religiøs Kunst i vore Dage.

Af Hs. Exc. Biskop *Joseph Brems.*

(Sluttet.)

Men se, nu kommer der Splittelse i Gruppen, og jeg opdager, at min gamle Herre staar næsten helt alene med sin Mening. »Hvad for noget!« raaber de andre. »Den klassiske Oldtid? Den er hedensk. Den er en fremmed Kunst. Den har ikke det mindste at gøre med det kristne Ideal. Der gives kun een religiøs Kunst, og det er Middelalderens. Det er den gothiske. Den er Virkeliggørelsen af det kristne Geni. Den er Legemliggørelsen af den kristne Filosofi og den skolastiske Logik, og den slutter sig fuldkomment til det liturgiske Program. Den alene kan hæve Hjerterne til Gud. Den alene har bragt en smuk Enighed imellem alle Kunstudtryk under Ledelse af Byggekunsten. Det XIII Aarhundredes Kathedral er vort Ideal. Den kristne Kunstner maa ikke et Øjeblik betænke sig paa Valget imellem det klassiske Hedenskabs og den kristne Middelalders Formel!«

Men se, nu skiller en tredje Retning sig ud, og den ser med Medlidenhed ned paa de to andre. »Hvorfor alt det Spektakel,« siger den. »I har begge to Ret. Alt kommer an paa Omstændighederne og den personlige Smag. Hvorfor antage een Formel og udelukke de andre? Hvorfor skulde der ikke kunne staa en Renæssance- eller Barokkirke ved Siden af den gothiske eller den romanske? Havde de engelske Katholiker ikke Ret i at bygge deres Kathedral efter Østens Formel for at skelne den fra de gothiske, protestantiske Templer? Den sande Kunst i vore Dage maa ikke være eksklusiv. Den bør være eklektisk!«

Hvad skal vi nu gøre med disse Mennesker? Vi kan ikke uden videre sende dem væk; thi de mener det godt, og de har i Virkeligheden vist Kunsten store Tjenester i det forløbne Aarhundrede ved deres religiøse Karakter og den gode Teknik over for den daarlige Smag og falske Klassicisme. Vi lader dem derfor bare gaa videre. Deres Antal bliver ikke større. Vi vilde spille Tiden med at faa dem til at indse, at de sammenblander mange forskellige

Slags Ting, nemlig: Kunst og Arkæologi, Skaberkraft og Teknik, Geni og Virtuositet.

»Hør! Hør!« lyder det pludselig fra et andet Hjørne. »Det er ogsaa vor Mening. Leve den levende, den fremadstræbende, den stedse nyvordende Kunst. Kunst, det er Nyhed. Kunst er Frihed, Kunst er Originalitet. Væk med alt det forslidte Bras af Gothik og Renæssance, Barok og Romantik. Sæt det altsammen et Sted i et Museum ved Siden af Mammuten. Vi vil ogsaa skrive en Side i Kunsthistoriens Bog, og den vil vi ikke kopiere af andre. Den laver vi selv. Vi vil totalt genskabe den religiøse Kunst, og det eneste Middel dertil er at udtrykke helt nye Tanker paa en helt ny Maade. Intet maa modarbejde vor Inspiration: ingen Teknik. Den er kun god for Fuskere. Ingen Natur, der lænker Kunsten, ingen Tradition, den staar vi over. Ingen liturgiske Forskrifter, de giver os Bly i Vingerne. Den sande religiøse Kunst har ikke noget andet Maal end at fortolke Kunstnerens indre Sjælstilstand. Denne skal være Alpha og Omega i enhver Kunst. Den alene er i Stand til at bedømme sit eget Værk. Leve den fribaarne Kunst. Man kalde den Impressionisme, Ekspresionisme, Futurisme eller Dadaisme!«

Hvad er det for Mænd, som fremsætter disse marvfulde Principper? Det er i Reglen unge Mennesker med Bakkenbarter, langt Haar, brede Hatte, forslidte Støvler og en Shagpibe i Munden. De mangler absolut hverken Begejstring eller Selvtillid, nogle iblandt dem heller ikke Talent. Men Fornuften? Naa ja, men den kommer først med Aarene, og derfor skal vi ikke diskutere ret meget med dem. Det er altid en meget utaknemmelig Opgave at faa den Slags Mennesker, som vil forny Verden, til at indse, at de har Uret.

Lad dem imidlertid fortsætte med deres religiøse Kunst. At de laver den til deres egen Fornøjelse paa alle mulige og umulige Maader, kan ingen have noget imod; men lad den endelig ikke komme ind i vore Kirker.

Og nu bliver der pludselig meget roligere. Jeg ser nu kun en eneste Gruppe, og det er heldigvis en Gruppe af unge Mænd, der er ligesaa begejstrede som beskedne og taktfulde. De raaber ikke op, men tænker desto mere. De

docerer ikke, men tier, lytter og arbejder. I denne Gruppe opdager jeg de unge Elever og forhenværende Elever af den berømte St. Lucas Skole.

Initium sapientiae est dubium: Begyndelsen til al Videnskab er Tvivl. I vor Tids Forvirring er det ufornuftigt at knytte sig til en Kunsthistorie som til et Evangelium og stemple alle andre som Kætterier. Det gaar ikke med Kunsten som med den kristne Lære. Her har vi ikke at gøre med uforanderlige Dogmer, som bliver forkyndt os fra en ufejlbar Lærestol. Det er vor egen mangelfulde Forstand, som gennem Iagttagelser og Eftertanke maa søge at finde Vejen til Sandheden, og vi ved altfor godt, at ogsaa en stor Fornuft kan fare vild. Men samtidig er det ogsaa meget sjældent, at de Meninger, som hersker mellem Menneskene, altid og i alt er helt forkerte.

Det hurtigste Middel til at modarbejde Vildfarelsen vilde være at udrydde det hele paa een Gang, men med det System risikerer vi at miste all. Baade det sande og det usande. Lad os derfor forsøge med Taalmodighed at løse de gode Ranker ud fra de daarlige og først og fremmest fastslaa følgende to Punkter:

1) At de meget delte Meninger, som De lige har hørt om, sandsynligvis ikke er helt forkerte; hver indeholder en Del, om kun en Brøkdels Sandhed.

2) Vi maa ikke bilde os ind, at vi med det samme vil kunne opdage den hele og definitive Sandhed. Det gælder under de nuværende Omstændigheder mindre om at fremsætte en uigenkaldelig Grundlov for religiøs Kunst end om at søge Retningen, i hvilken man nu eller senere vil finde den.

Det er soleklart, at man først og fremmest maa søge Vejen i to Retninger: Næmlig i Kunstens Retning og i Religionens Retning. Finder vi en Linie, hvor de løber sammen, saa ligger den religiøse Kunst der. Derfor er den religiøse Kunst fremfor alt en sand Kunst. Nuvel, Kunsten er Maaden, hvorpaa Mennesket udtrykker Orden ved materielle Midler. Altsaa hvor der ikke er et Udtryk for Orden, d. v. s. Skønhed, er der heller ikke nogen Kunst.

Nu er det at frembringe Orden og Skønhed underkastet visse Love. Nogle af disse Love er vanskelige at bestemme,

thi de afhænger af flygtige og overfladiske Omstændigheder, saasom Opdragelse, personlig Smag og Mode. Derfor kan man med Rette sige: de gustibus non disputandum. Saadan f. Eks. er Farven i dette Værelse maaske bedre lysebrun end lysegrøn; men hvem kan bevise det? Andre Love faar deres Kraft af andre Faktorer, som vel er foranderlige, men dog let kan vejes og maales. Saaledes kan f. Eks. Skønhed og Orden være forskellige efter Tiden og Civilisationen, og enhver Kunstform maa tage Hensyn dertil. En Form, som nu og paa et bestemt Sted indeholder Skønhed, f. Eks. en Taarnspids eller Formen af et Vindue, kan paa et andet Sted i andre Omgivelser blive ganske ubetydelig, ja, endogsaa grim.

Endelig har Kunsten Love, der som Oceanets dybe Vande ligger under og udenfor alle foranderlige Strømninger, og som gælder altid og overalt. Saadanne er f. Eks. Enhedens, Sandhedens, Klarhedens, Harmoniens og Forholdets Love.

Deraf følger, at Kunstnere, som ikke kender disse Love eller frivilligt overtræder disse, ikke frembringer sand Kunst; at f. Eks. maskinlavet Simili ikke har noget at gøre med sand Kunst, at den ultramoderne Skole, som træder alle Love og Skikke under Fødderne, ikke kan leve i Længden, og at man maa sige det samme om den Retning, som ikke tager Hensyn til Tiden og Omstændighederne, og som saaledes faar Kunsttanken til at udarte.

Men Kunsten taget i Almindelighed kan optage vidt forskellige Emner. Naar den udtrykker en Orden, som hører til det religiøse Omraade, da er den religiøs Kunst. Da Religionen spiller en fremherskende Rolle i den enkeltes og i Nationernes Liv, en Rolle, som bliver bestemt ved nødvendige Forhold mellem Skabningen og Skaberen, vil Kunsten paa religiøst Omraade ikke nyde den samme Frihed som paa andre Omraader. Ikke alene vil den blive inddæmmet ved Dogmets og Moralens negative Love, men den skal ogsaa rette sig efter mangfoldige positive Forskrifter, ligesom den, der vandrer i en anden Mands Have, skal respektere de afstukne Gange. Denne Begrænsning af Kunstnerens Frihed stammer ogsaa fra den indre Værdighed, som stiller den religiøse Kunst langt over den profane og tillader den at medvirke for den ædleste Opgave, som en

Skabning kan faa, d. v. s. at bygge Guds Hus paa Jorden, at smykke dette Guds Hus, at udbrede den kristne Sandhed og at hæve Menneskenes Hjerter til deres Skaber. Kort sagt: at udøve et ægte Apostolat, som maaske overgaar mange andre i Virkekraft.

Men dette Apostolat paalægger Kunstneren store Pligter.

1) Den første og største er Lydigheden over for de kirkelige Forskrifter. Jeg har sagt, at Kirken ikke har sin egen Kunst, men Kilderne, hvoraf den religiøse Kunstner øser, er Kirkens Ejendom. Kirken har altsaa Ret og Pligt til at vaage over hans Arbejde, til at bedømme det og om nødvendigt til at fordømme det. Saaledes har den kirkelige Øvrighed foreskrevet Regler angaaende Kirkernes Bygning, Møblering, Afbildning af religiøse Scener o. s. v. Der ligger en intim Forbindelse mellem Kunst og Liturgi.

2) Kunstneren skal behandle de hellige Ting med fornøden Respekt. Saaledes gives der Genstande, som anbragt i en Helligdom antager Karakter af Uærbødig- og Fornærmelse. Tænk f. Eks. paa de teatrale Afbildninger, tidligere saa almindelige i vore Kirker, paa Dreje-Tabernakler, Blomster af Papir, transparente eller gennemlyste Malerier, Efterligninger af Marmor i Gibs eller Træ, af Guld i Fernis, af Sten i Simili o. s. v.

Som Mangel paa Respekt, særlig paa Malerkunstens Omraade, kan man anføre Gengivelse af religiøse Scener paa en altfor menneskelig eller realistisk Maade. I denne Vildfarelse falder visse Malerier fra det XVII og XVIII Aarhundrede, hvor visse Scener kun er et Paaskud for at kunne udstille usømmelige Nøgenheder.

Ogsaa en vis ultramoderne Skole synder mod den Alvor og den Værdighed, som hører til de religiøse Fremstillinger. Ved kun at fæste Opmærksomheden paa een eneste Side af en Begivenhed og ved at overdrive den, forfalder man de sande Forhold i Sagen for Tilskuerne. Hvor f. Eks. Guddom og Menneskehed, Lidelse og Kærlighed, historisk Sandhed og from Indbildning skal spille deres Rolle sammen, maa man ikke give Ordet til en enkelt af disse Faktorer, for saa faar man et ensidigt og forkert Indtryk. Lad os her tænke paa visse Korsvejsstationer.

3) Der kræves hos den religiøse Kunstner stor Respekt

for Traditionen. Al Kunst støtter sig til Traditionen. Ikke en eneste Periode har kunnet forny alt. Særlig i vore Dage, da der er opstaaet en stor Kløft mellem Kunst og Kultur under didaktisk Synspunkt, er et grundigt Studium af de tidligere Perioder absolut nødvendigt. Og dette er endnu mere sandt, hvor det gælder den religiøse Kunst, og af følgende Grunde:

a) Fordi Kulturens religiøse Element udvikler sig meget langsommere end de andre. I Religionen er det kun Bitingene, som forandrer sig. Dogmet, Morallæren og Liturgien forbliver uberørte.

Der er ingen iblandt Dem, som nu vilde bo i et Hus, der var bygget for 500 Aar siden, eller som vilde rejse i de Befordringsmidler, som vore Forfædre brugte for 100 Aar siden. Men i en Kirke fra det XIII og XIV Aarhundrede vilde vi føle os helt hjemme, ja, maaske mere end i en moderne Kirke, hvor man simpelthen har anbragt et Par Skriftestole og en Kommunionbænk og har forandret Olielamperne til elektriske Lamper.

b) Fordi den religiøse Kunst, mere end andre Kunstarter, skal være folkelig, d. v. s., maa kunne forstaaes og gouteres af Folket. Og den, som vil tale til Folket, skal gøre det paa en kendt og ligefrem, enkelt Talemaade, uden mange nye og pedantiske Udtryk. Denne Talemaade er den kristne Ikonografi. Den udvikler sig ogsaa med Tiden, men, som alle alvorlige Ting, kun langsomt, uden Bukkespring, d. v. s., at den forbliver traditionel.

Lydighed, Ærbødighed og Tradition skal inspirere den religiøse Kunst i vore Dage.

Af det, jeg har sagt, slutter jeg:

A) Den religiøse Kunst skal være sand Kunst, et Udtryk for Orden opfattet af Kunstneren. Altsaa ikke Simili.

B) Den maa svare til vor Kultur og til vor Tid, altsaa være tilpasset vore Nødvendigheder, vore Midler og vor særprægede Opfattelse. Den maa ikke være nogen arkaiserende Kopieringskunst.

C) Den maa være underkastet Kirkens Forskrifter som Religionens ydmyge Tjenerinde. Den maa ikke være revolutionær eller bolschevikisk.

Præstens Moder.

Følgende Samtale har for nogen Tid siden fundet Sted mellem en Biskop og en Dame, hvis Søn ønskede at blive Præst.

»Har De hørt fra Deres Søn, Frue?«

»Ja, Monseigneur, han har det godt.«

»Og De selv er vel lykkelig ved Tanken om, at han vil give sig helt til Gud?«

»Aa ja, det er jeg! Hvis Gud vil det, og hvis min Søn skal opnaa det...«

»Opnaa? Hvad?«

»At blive Præst.«

»Hvad mener De? Han er da ikke syg?«

»Nej, Gud være lovet!«

»Og han holder fast ved sin Bestemmelse?«

»Ja, Monseigneur, det siger han stadig.«

»Han er sikkert, som han skal være, det har Sognepræsten lige sagt.«

»For saa vidt er der ikke noget i Vejen. Forstanderen siger, at han er mønsterværdig.«

»Ja, men, hvorfor tvivler De saa, lykkelige Moder? Deres Søn skal blive Præst; han skal celebrere den hellige Messe; han skal række Dem den hellige Kommunion.«

»Gud give, De faar Ret, Monseigneur!«

»Men hvad er der da i Vejen? Jeg forstaar Dem ikke. Hvad er det for en Hindring, De ser?«

»Det er min Drøm, at min Søn skal blive Præst...«

»Er det da hans Fader, der er imod det?«

»Aa nej! Han mener som jeg; men *jeg skulde jo gerne være værdig dertil!*«

Ved A. M. O.

Dr. Perchs Tale

ved Mindehøjtideligheden for Pater Breitung

d. 14. November 1933.

Ja, vist var han en Stridsmand og netop saaledes, som han just er blevet skildret — med en skarpsleben Klinge i den øvede Haand — men altid kæmpende med aabent Visir. Maa vi føje endnu et Træk til det levende Billede, der lige er tegnet af ham af den foregaaende Taler.

Scenen er ogsaa denne Gang Studentersamfundets store Lokale ved en Lørdagssammenkomst. Pater Breitung staar paa Talerstolen og forsvarer Pius X's Encyklika om

Modernismen. Han citerer paa Tysk og paa Fransk — og paa Engelsk. Minervasønnerne nede i Salen smiler til Paterens store Sprogkyndighed — men da Pateren tilsidst griber over paa Latinen og citerer et stort Stykke af Rundskrivelsen paa Originalsproget, bliver det til Jubel. Forbløffet ser Pater Breitung ud over den tætpakkede Sal — hvad er her dog at le af? Han lader Latterens Bølge tabe sig — hans Holdning er afventende. — Han lægger Hovedet lidt om paa Siden og bøjer sig tilsidst frem over Talerstolen, og idet han markerer ethvert af sine Ord med den for ham saa egne Bevægelse af den højre Haands nedadrettede Pegefinger, siger han — og hans Stemme er baade bedrøvet og vred —: »Jeg haaber ikke, man ler af den hellige Fader.« Der bliver et Øjeblik dyb Stillehed i den store Sal — Da springer Ove Rode — den senere Indenrigsminister — op: »Nej, Hr. Pater, man ler ikke af Biskoppen af Rom — man er kun paa det stærkeste imponeret af Deres omfattende Kundskaber ogsaa paa Sprogenes Omraade.« —

Men naar Pater Breitung saaledes havde staaet kæmpende til langt ud paa Natten — saa vendte han i den graa Morgens tidlige Timer tilbage til sine Fredens Sysler paa St. Andreas Kollegium i Ordrup.

Hans Fag som Lærer var Sprog og Naturvidenskab, og han var fremragende i begge Discipliner. Det er i nogen Grad sandt, hvad Grundtvig har sagt: at indplante Orden, Stilhed, Betænksomhed og Klogskab i Børn er at indpode dem Alderdommens Svaghed baade paa Sjæl og Legeme. Men paa Pater Breitung's Undervisning havde Ordene ikke Gyldighed, thi han indplantede ikke disse Dyder i sine Elever, de groede frem frit og af sig selv i hans Timer sammen med ham — og lod Barnets medfødte Friskhed og Styrke uantastet.

Han stillede de samme Fordringer — til de unge Mennesker i Skolen — som den engelske Medicus til de unge Læger, Fordringen om, at der altid maatte arbejdes med de tre store »H«er: hand, head and heart, Haand, Hoved og Hjerte. Med Haanden, for det var jo ofte med Analysen af de fine og sarte Plantedele, vi arbejdede i hans botaniske Timer —, med Hovedet, fordi han selv var en skarpsindig Forsker, men med Hjertet — fordi han som faa vidste, at Hjertet maa være med hos Elev og Lærer, dersom Undervisningen ret skal have Art.

Han kendte sin Rabelais og mente som den franske Skribent, at *science sans conscience fait abîmer l'âme*, at Viden uden Hjertets Medviden dræber Sjælen, men han støttede sig endnu mere — som til en Søjle og en Grundvold — til den store Augustins Ord: vor Sjæl er Aand, og

Aandens Føde er Sandhed. Og hvem er der af os, som nød godt af hans Undervisning — hvem er der af de mange, som ogsaa paa anden Maade kom under hans Indflydelse, som ikke vil bekræfte, at han virkeliggjorde disse Ord. Sandheden var for ham alt; han baade elskede den og frygtede den ikke. Staar vi ikke netop allermost i Gæld til vor gamle Lærer derved, at han atter og atter indprentede os, at vi Katholiker behøver ikke at frygte Sandheden, thi hvad der i Videnskaberne — baade de humane og de eksakte — er virkelig sandt, det vil vise sig aldrig at være i Modstrid med Troen, og omvendt, hvad der er i Modstrid med Troen, vil tilsidst afsløres som en Skinvidenskab. For dette Kompas — uden Misvisning — bringer mange deres afdøde Lærer en Tak.

Og dog underviste han efter typisk Jesuitermethode, den Methode, som ingen har givet — jeg vil ikke sige et sandere Billede af —, men hellere: ingen et mere levende — eller næsten bedre: ingen et morsommere Billede af end en Mand, der tilsyneladende var den ydmyge Paters polære Modsætning, men ogsaa en Elev af Jesuiterne — Spotteren Heinrich Heine. Det er i sin mærkelige Bog »En Omvendelse«, at han henkaster dette charmerende, om end kaleidoskopiske Billede af den skolastiske Undervisning:

»Af Jesuiterne« — udraaber han — »har man kun begrebet deres Farlighed, ikke deres Fortjenester.« Han priser deres Anvendelse af de kortfattede Ledetraade og Chrestomatier. »Hvad man ellers kan mene om Jesuiterne«, siger han, »saa maa man dog tilstaa, at de altid viste praktisk Sans ved deres Undervisning, og selv om Kendskabet til Oldtiden ved deres Methode kun blev meddelt i lemlæstet Skikkelse, saa har de dog gjort denne Oldtidskundskab almentilgængelig.« »Pædagogik« — hævder han — »er Jesuiternes Specialitet, og skønt de dyrker den i deres Ordens Interesser, saa tager Lidenskab for Pædagogiken — den eneste menneskelige Lidenskab, der er blevet tilbage i dem [hvilken ubevidst dyb Kompliment!] ofte Overhaand, og de glemmer deres Maal: Fornuftens Undertrykkelse til Fordel for Troen, og i Stedet for at gøre Menneskene til Børn, saa gør de [stik imod deres Vilje, siger den tvetungede] Børnene til Mennesker!«

Ja, kære Pater Breitung, det var just, hvad De gjorde, dog ikke stik imod Deres Vilje, men netop maalbevidst og vidende klart, at der intet Modsætningsforhold eksisterer mellem Fornuft og Tro — De gjorde os Børn til Mennesker. Og er vi enkeltvis, hver især, ikke blevet de helstøbte Mennesker, som det var Deres Ønske at gøre os til,

saa var Skylden vor — ikke Deres. Vi har blot ikke lyttet ivrigt og loyalt nok til Deres humane Undervisning. —

Naar nu Ugens Dage var ebbet ud — saa kom den stille Lørdag Aften — hvor mange af Eleverne gik til Skrifte. Lad os genkalde i vor Erindring Billedet af St. Andreas-Kirkens i Skumringstiden dobbelt andægtlige Indre. Kun en enkelt Lampe — foruden den Evige — oplyser svagt det skønne Rum. Nogle Elever knæler ned omkring Skriftestolen i Kirkens Baggrund. En Broder Sakristan færdes travlt, men stiltfærdigt — for at ordne alt til Søndagens Gudstjeneste. Ellers er alt stille. Da lyder der Skridt inde fra Sakristiet. En smal, fin Skikkelse med et blegt Ansigt indrammet af et tyndt, sort Skæg træder ud, bøjer Knæ foran Alteret og gaar med en samlet Holdning ned over Kirkens Flisegulv. De altfor store Støvler om de spinkle Ben lader Skridtene drøne gennem Rummet — det er Pater Breitung, der kommer for at høre sine Drenges Skriftemaal. Saa sidder han derinde i den snævre Stol, sammensunken, med Hovedet støttet i sin magre og senede Haand — afventende Bekendelsen. Han er at se — i Halvlyset — som en Træskulptur med bizarre, impressionistiske Linier, idet Rummets indskrænkede Plads tvinger hans Legeme i skærende Vinkler, men naar han saa taler til sit Skriftebarn, saa er det ikke mere noget svagt og forvredent, men det er Tale som fra de store Mestres dagklare og farvestraalende Lærreder i et ligefremt og forstaaeligt, men derfor ikke mindre storslaaet Sprog. Og det maa have været en lille og indtørret Sjæl, som forlod hans Skriftestol uden at føle Lys og Varme i sit Sind og uden at være styrket til den Strid, som ogsaa Barnet i Skolen maa føre mod Mørket og Lidenskaberne. —

Paa Pater Breitung — baade som Incitament i det nordiske Aandsliv, som Stridsmand, men især som Lærer og Præst — passer de Ord, som en Pius — eller var det en Clemens — udtalte om hele Ordenen, da han stod over for Presset fra Frankrig og Spanien om at ændre i Jesuiterordenens Konstitutioner: *aut sint, ut sunt, aut non sint*. lad dem bestaa, som de er, eller lad dem helt udslættes. Paa Pater Breitung omskrevet: han var en Idealskikkelse af en Præst og af en Ungdommens Lærer, ellers vilde han slet ikke have været!

* * *

Paa sit Dødsleje skrev Heine et Digt, hvis Strofer randt mig i Hu, da jeg blev bedt om at tale om vor afdøde Lærer.

Hvordan det er kommet, ved jeg knapt; for hvad kunde det have at gøre med Pater Breitung, hvad en Heine paa

Dødssengen skriver om Jordelivet og om sin jordiske Kærlighed:

*Frag, was er strahlet, der Karfunkelstein,
Frag, was sie duften, Nachtviole und Rosen,
Doch frage nie, wovon im Mondesschein
Die Marterblume und ihr Toter kosen!*

Faldt Strofen mig ind, fordi Pater Breitung's Ydre kunde tyde paa, at der randt jødisk Blod i hans som i Heines Aarer? Eller var det, fordi Pater Breitung elskede sin Døde — nemlig den paa Korset døde Frelser — med en endnu langt dybere Lidenskab end den blinde Digter det Menneske, som plejede ham i hans sidste Sygdom? Eller kom den kun til mig, fordi vor uforglemmelige Vens sidste skriftlige Arbejde ogsaa blev skrevet paa Dødslejet — dog ikke for et Verdenspublikum, men kun for et beskedent katolsk Ugeblads jævne Læsere nede i Fulda, og handlede om, hvor skønt og klart Guds Almagt og Visdom viser sig i selv saa lille en Ting som Bestøvningsforholdene hos — Violen!

Katholske Missioner: Østafrika-Sydafrika.

Østafrika. Den sidste Tids Meddelelser viser, at de Hvide Fædres Mission stadig gør glædelige Fremskridt, særlig i det belgiske Omraade nordøst for Tanganjikasøen. Om Ruanda (grundlagt 1922) skriver den apostoliske Vikar Classe: »De gode Forhaabninger fra i Fjor er godt paa Vej til at gaa i Opfyldelse; hele Befolkningen i Ruanda gaar med Høvdningene i Spidsen over til den katolske Tro. Urundi, som ved sin Oprettelse 1922 havde 15 Missionærer og 14 000 døbte, tæller nu 38 Missionærer, 8 indfødte Præster, 9 Lægbrødre og 84 000 døbte ved Siden af 54 000 Katechumener og næsten 70 000 Postulanter. Tilvæksten af døbte Voksne androg sidste Aar 14 030, trods Krisen, som ogsaa hersker her.

Søstrene af Det kostbare Blod i Østafrika, hvis Noviciat for indfødte Søstre i Huruma er i glædelig Opvækst, opretter i Kivungile et Alderdomshjem for gamle og syge Søstre; det skal samtidig tjene som Evig Tilbedelses Kapel.

Fra Missionen paa Madagaskar meldes om en overordentlig glædelig Tilvækst af Præster og Ordenskald. Seminariet i Ambohigo (Vikariatet Jananaria), som 1921 talte 36 Elever, var allerede i 1930 for lille, saa der maatte op-

rettes et nyt Seminarium for Theologerne i Ambatoroka. Til et nylig aabnet Seminarium i Betafo meldte sig straks 40 Elever; det lille Seminarium i Ambohigo kunde af 140 Ansøgere kun optage 47. »Den kristne Skoles Brødre« tæller allerede 59 indfødte Brødre mod 15 Europæere. Ogsaa Jesuitterne og de kanadiske Skolebrødre har godt besøgte Noviciater.

Sydafrika. Marianhill-Kongregationens Lærer-Seminarium for indfødte i Præfektoret Umtata indtager ifølge Skoleinspektørens Aarsberetning for 1931 Trediepladsen

Den sidste Salvelse.

En Missionær af den hellige Frans af Sales, i Oranges-Flodens apostoliske Vikariat, meddeler en stakkels Kvinde den sidste Salvelse. Livet er vanskeligt i »Veld« i Syd-Afrika, og i de sidste Aar er disse Egne yderligere blevet hjemsøgt af en frygtelig Tørke. (Fides Foto.)

mellem Kapprovinsens 14 Lærer-Seminarier. Beretningen siger endvidere, at Gennemsnitsdygtigheden i samtlige Fag aabenbart staar over Gennemsnitsdygtigheden i de øvrige Seminarier, og at Mariazell-Seminaristernes Gennemsnit med Hensyn til Engelsk og Hygiejne indtager Førstepladsen i hele Kapprovinsen. Hvad angaar Ledelsen og Forvaltningen af Seminariet har Skoleinspektøren tilkendt Mariazell den næsbedste Plads.

Korssøstrene fra Menzingen kan fejre deres 50 Aars Jubilæum for deres Ankomst til Sydafrika. Fra den usle Hytte i Umtata, som i 1883 talte 4 Søstre, har der i

Aarenes Løb udviklet sig en stor Provins, som nu styrer 53 Folke- og 8 Middelskoler, 2 Hospitaler, 2 Vajsenhuse og 21 Fattigapotheker.

Den Mission, som nogle irske Kapucinere for nogle Aar siden grundlagde i Barotselandet (Rhodesia), skrider trods store Vanskeligheder frem. Hovedplagerne er: Malaria, Moskittoer, hvide Myrer, Tsetsefluer og Græshopper, som kommer i store Sværme. 19. Marts 1933 blev der i Livingstone indviet en Kirke til St. Therese af Jesusbarnet.

En omvendt Heks.

Ogsaa Hekse kan mærke den katholske Religions gode Indflydelse og føler sig tiltrukket af den. Beviset herfor afgiver Anna paa ovenstaaende Billede; hun har tidligere udøvet en Troldkvindes indbringende Haandværk i Umtata (Sydafrika). (Fides Foto)

P. Joseph Schulte fra Tsumebmissionen i Vikariatet Windhuk har begyndt et Forsøg paa at missionere mellem Buskmændene med at oprette en Skole for Børnene. 22 Børn, hvis Forældre endnu løber om som fuldkommen Vilde, bor allerede paa Skolen. P. R.

Aflad for Deltagelse i Processioner.

Sacra Poenitentiarum i Rom har udstedt en Forordning, som giver fuldkommen Aflad paa de sædvanlige Betingelser til alle troende, som deltager i Processioner til Ære for det helligste Sakramente, hvad enten Processionen foregaar i Kirken eller i fri Luft.

Paa Lytterpost.

Torsdag den 23.-11. Kl. 19,16-19,43 holdt Provst J. J. Rubak, Vrejlev, fra Aalborgstudiet et Foredrag: »**Af Børglum Bispekrønike**«. Provsten havde til Politikens »Lytterbladet« forinden udtalt: »De Børglum Bisper har faaet et daarligt Rygte, og enkelte af dem var ogsaa slemme. Det var dog kun 5-6 Stykker, men det var ogsaa nok. De øvrige 24-25 røgtede sikkert deres Gerning dygtigt og samvittighedsfuldt. — Stygge Krumpen er vel den bekendteste, men dog ikke den værste; det var ikke ham, der myrdede og plyndrede de skibbrudne. Man maa undres over, hvilke Mænd, der undertiden kunde blive Biskopper. Men det var jo ofte Storadelens Sønner, der skulde forsørges stands-mæssigt: der kunde ogsaa dengang opnaas meget for Penge, ogsaa hos Paven, og de følte og førte sig i Magt og Pragt som verdslige Stormænd. — Børglum Bispernes eller Vendelbo Stifts 500-aarige Historie er et interessant Afsnit at studere, med stærke Farver, frodig Livsudfoldelse og dramatiske Optrin — og saa er det jo samtidig en Del af den katolske Kirkes Historie her hjemme.«

Ja, efter den Indledning vidste man jo, hvad man havde at vente sig, og man blev ikke skuffet. — Jo, der manglede maaske stærke Farver og dramatiske Optrin, hele Foredraget var en temmelig tør Oprensning. Men Indholdet var værre. Han omtalte de 5-6 slemme katolske Biskopper og forbigik de 24-25 gode i Tavshed; derimod blev alle de protestantiske »Biskopper« omtalt, og om dem blev der ikke sagt eet ondt Ord. Hvorledes blev de 5-6 saa omtalt? Ja, der blev ikke sagt meget andet om dem end det slemme. Ved nogle af dem citeredes blot Anklageskrifterne mod dem, og de indeholdt naturligvis intet godt. Ved en enkelt gjorde han sig dog den Ulejlighed at bemærke: »Biskoppens Svar kendes desværre ikke«.

Provst Rubak bemærkede rigtigt i sit Foredrag: »Ligesom nu kun Forbrydelser omtales i Aviserne, hørte man da kun om de umoralske gejstlige.« Men er det et passende Arbejde for en Præst at svælge i Fremhævelse af Umoral? Det er desværre rigtigt, at enkelte af de sidste katolske Bisper var lidet kirkelige og havde en slet Moral. Men to Ting maa man tage i Betragtning til Bedømmelse heraf: 1) Christian I fik desværre ved sit Romerbesøg udvirket, at de danske Konger maatte besætte en Del af Bispestolene. 2) De katolske Bispers Umoralitet kender vi væsentlig gennem de lutherske Reformatorers Smædeskrifter, og de kan da virkelig ikke benyttes som historiske Kildeskrifter, i det mindste kun med største Forsigtighed og stadig vaa-

gen Kritik. Men kritisk Sans viste Provsten sig netop sørgelig blottet for. Vi kunde derfor ønske, at den danske Statsradiofoni ved lignende Lejligheder førte lidt bedre Kontrol med de Foredrag, den udsender.

Ignatius.

NYE BØGER.

Wieschebrink, Th.: Die kirchliche Kunstbewegung in der Zeit des Expressionismus, 1917—1927. Aschendorfsche Buchhandlung, Münster, 1932, 112 S., Mk. 3,00.

Den kristelige Kunst i Slutningen af det 19. og Begyndelsen af det 20. Aarhundrede manglede »et Ansigt og en frisk Sjæl«, men dette Skrift viser klart, at vi nu staar midt i en Udvikling, som kan hæve Helligdommens Tjenerinde op af sin Fornedrelse. At der virkelig er Tale om en Kunstbevægelse belyses meget alsidigt; den sidste Tids mange Udstillinger bliver omtalt; vi faar en praktisk Oversigt over Kunslitteraturen, som snart anerkendende, snart afvisende tager Stilling til Expressionismen. Af stor praktisk Værdi er Afsnittet om de Kredse og Institutioner, som besørger god moderne Kunst eller virker raadgivende, og læser man til sidst, hvorledes Kirken nutildags mere og mere interesserer sig for sine Præsters Kunstforstaaelse, og hvordan den gennem sine Biskopper rundt omkring i Verden har taget Kampen op for en hellig Kunst i Helligdommen, og hvad der er blevet skabt af kristne Kunstnere i Kirker og Kapeller, da synes Bogen at være en udførlig Illustration til de sikkert for mange Læsere opsigtvækkende Udtalelser om »religiøs Kunst i vore Dage«, som Hs. Exc. Biskoppen har fremsat her i Bladet.

Shane Leslie: The Oxford Movement 1833—1933, London 1933, Burns Oates & Washbourne, 167 S., 5 Sh.

Blandt Tusinder af Bøger, Pjecer og Artikler om Oxfordbevægelsens Jubilæum fortjener dette Skrift af Kardinal Mannings kendte Biograf mange Læsere, fordi det paa forholdsvist snæver Plads behandler Bevægelsen baade grundigt, fyldigt og fængslende. Mange Udtalelser, Citater, Anekdoter sætter Kulør paa Fremstillingen. Saaledes offentliggøres her for første Gang et Digt, som skildrer Newmans vemodige Følelser ved at gense Oxford efter sin Konversion. Efter en kort Gennemgang af Forudsætningerne for Oxford-Bevægelsen lærer vi selve dens vigtigste Faser at kende. Man fængsles maaske mest af Kapitlet om Anglikanismens nuværende Forhold til den katholske Kirke, hvor Mænd som Dean Inge eller den rationalistiske Ærkebiskop af Birmingham, Barnes, markerer den ene Retning, medens Lord Hali-

fax og Biskop Gore, Kardinal Merciers Diskussionspartner, staar paa den anden. Flere Tillæg drøfter saa praktiske Problemer som Ordenslivet i »The Church of England«, Oxford-Bevægelsens Indflydelse paa Litteratur og Arkitektur og dens litterære Produkter.

Dansk Tidsskrift - Index 1932, udgivet af Statens Bibliothekstilsyn, udarbejdet af Th. Døssing og R. L. Hansen, København, Hagerups Forlag, 1933.

Naar kyndige og erfarne Mænd først udskiller de vigtigste Blade af Tidsskrifternes Syndflod og derefter udvælger de bedste Artikler i disse Blades Aargang 1932, saa man straks finder alt af Betydning, som blev sagt i 1932 f. Eks. om Pressen eller Børnebegrænsning, da skylder vi haade Statens Bibliothekarer og Forlaget Tak for deres Arbejde. Vi gør dette saa meget hellere, som der er taget berettiget Hensyn til den katholske Kirke, der faar et særligt Afsnit. Men iøvrigt har hver interesseret her Lejlighed til at kunne konstatere, hvilken Kreds af ligeinteresserede Mennesker i By og paa Land, der i det sidste Aar har udtalt sig offtentligt. Artiklernes Art og Tal giver saaledes ogsaa et Fingerpeg om, hvilke Problemer der drøftes mest up to date; man opdager ikke saa lidt f. Eks. om Fredssagen, Afholdssagen, Skolevæsenet, Racebiologi, seksuelle Problemer m. m.

Butler, Cuthbert O. S. B.: Ways of Christian Life. London 1933, Sheed & Ward, sh. 3/6 d.

En Bog, som befatter sig med Fromhedslivet og, skønt ikke ældre end ét Aar, allerede findes i 3 Oplag, deriblandt denne billige Udgave, hører til Sjældenhederne, og naar man begærligt griber efter denne Lektüre, bliver man heller ikke skuffet over Beskrivelsen af det kristelige Livs mangfoldige Veje. Flere Veje? Sandt nok findes kun een Vej, nemlig ham, der har sagt: Jeg er Vejen! Og dog er det lige saa uomtvisteligt, at der gives mangehaande forskellige Stier til Gud, forsaavidt vi, der alle maa kende og elske den ene og samme Gud, dog viser denne Kærlighed saa vidt forskelligt i det Ydre, Præsten anderledes end Lægmanden, Klosterets Beboere anderledes end Verdens Børn, ja, enhver Karakter, hver Orden, hver Tid har sin særlige Maade at følge Christus efter. Disse Christi Efterfølgelsesmetoder kan sammenfattes i nogle faa store Strømme, som faar Navn efter de store religiøse Ordener; deres Fromhedsliv har jo ogsaa næret det kristne Folk. Dom Butler giver en Oversigt over de vigtigste Veje til et kristent Liv i St. Benedikts, i Franciskanernes, Dominikanernes, Karmeliternes Aand, og det er altsaa ligefrem det religiøse Livs Stilarter, man staar overfor, den liturgiske Stil, den franciskanske, St. Thomas-Stilen etc. Paa en halv Snes Sider

klarlægges for Eksempel den sidstnævntes Vej, Thomas, som nøgternt og forstandsmæssigt byggede Skolastikens Krystalpalads op og dog fører al Fuldkommenhedsstræben tilbage til Kærlighedsbudet. En yderst nyttig Bog for alle, som interesserer sig for det aandelige Liv.

Vonier, Ansgar O. S. B.: »Klassischer Katholizismus«. Herder. Freiburg 1933. 230 S. Mk. 2,80.

Buckfastabbeden, som er Tysker af Fødsel, har skrevet denne Bog paa Engelsk, og hans Ordensfælle, den for sin optimistiske Indstilling til det tredie Rige kendte Abbed Schmitt af Grüssau, har oversat den til Tysk. Grüssauabbeden øjner i fjern Fremtid Protestantismens Genforening med Rom; den skulde helst udgaa fra det Land, hvor Splittelsen begyndte; han vil berede Vejen ved at vise vore i Troen adskilte Brødre, og for Resten ogsaa mange halv-forsagte Katholiker, Katholicismens Skønhed, som den er, uden Hensyn til eller Forsvar mod Vranglære og Vantro. Bogens Kapitler taler derfor om Troen og Naaden, om Christi Forløsning og den Helligaands Gaver, om Bønnens Liv. Benediktineren tillægger ved dette Genrejningsarbejde Liturgien den allervigtigste Rolle. Han citerer Wellhausen: »Den evangeliske Gudstjeneste er den samme som den katolske, kun at Hjerteret er skaaret ud af den«, og mener, at det meste vil være gjort, naar vi kan vise de andre Hjertestykket: nemlig Eucharistiens Herlighed og uimodstaaelige Kraft. Bogen er ikke nogen folkelig Læsning, men alle, som fra en højere Varde vil tyde Tidens Tegn, vil med Glæde fordybe sig i dens klare Logik og liturgiske Skønhed, der fører os til Troens Kilder. —z.

FILM.

»Verdens Undergang.« (Park o. a.)

Et funkiseret Opkog af Flammarions Roman. Spillet er det sødeste teatralske Sjæleri. Iscenesættelse og Optagelse under Laymaal; hvad kunde ikke Tyskerne faa ud af Emnet? Det eneste, der duer, er Masseoptrinene — men de viser blot, hvor totalt uværdigt Pøblen, i Cabaret'en som i Knejsen, tager Situationen. De faa Gram Religion, der er i Stykket, er laant fra opspædt Humanisme og amerikansk Sektarisme — det lød godt i forrige Aarhundrede, i vor Tid er det blot komisk. Den Film er en total Fiasko; selv det bredeste Publikum syntes at forstaa det. Om det saa var Teknikken, var den slet. *Peter Schindler.*

FRA HOVEDSTAD OG PROVINNS.

Kbhvn. A. C. Ved Mødet i A. C. den 6. Dec. talte Redaktør Franz von Jessen om »**Politiske Veje til Rom**«. Redaktøren begyndte med at fastslaa, at Kirken ifølge sin Stilling stilles overfor politiske Spørgsmaal; endvidere betonedede han Kirkens demokratiske Karakter trods dens udpræget aristokratiske Styrelse: Kirken virker gennem Folket nedenfra og opefter. — Kirkens Historie fremviser en stadig Kamp mod Statens Overgreb, mod Cæsaro-Papismen, en Kamp, som i visse Tidsrum slog over i den modsatte Yderlighed: Kampen for, hvad man kunde kalde »Papo-Cæsarisismen«. I Tidernes Løb har Kirken fremført forskellige Krav: Først Krav om at staa over Staten, for det andet om at staa ved Siden af Staten, hvilken Tilstand tildels endnu hersker, endelig Krav om fuldstændig Frihed og Adskillelse fra Staten, hvad den ansaa for en taalelig, undertiden fordelagtig Tilstand. Redaktøren ansaa den for den bedste, da den gjorde de svage svagere, de stærke stærkere. Saadan var det ogsaa lykkedes for den katholske Kirke at bevare sin Frihed; stik modsat var det gaaet Lutherdommen, fordi den støttedes af en anden Magt: Fyrsten som summus episcopus. Redaktøren bestred, at Bruddet med Rom var blevet en Nationalfordel, tværtimod. Vi tabte Sønderjylland, fordi Højtysk indførtes som Kirkesprog, delvis af indvandrede Præster, i Stedet for Folkemaal, hvorpaa de katholske Præster prædikede. Det var altsaa langtfra, at Reformationen havde indført Folkets Sprog i Kirken. Hvad angik den katholske Liturgis Latin, saa var det udelukket, at den kunde udøve nogen Indflydelse paa Folkesproget, saaledes som det mere beslægtede Højtysk gjorde.

I Diskussionen gjorde Dr. Moltesen opmærksom paa det problematiske i St. Ansgars Betydning som Missionær i Danmark og betonedede, at i Norden var Kristendommen indført gennem Høvdningenes Omvendelse. P. Kùpferle bemærkede, at Paverne i Middelalderen ogsaa tit i deres Politik henviste til deres historiske Ret som Landsherrer, og endelig gav Rektor H. P. Hansen Udtryk for sin Glæde over dette Foredrag og for den Agtelse, han som Protestant nærrede for den katholske Kirke. — Blandt de tilstedeværende saas ogsaa Dr. Ellen Jørgensen. P. R.

— — Elisabethforeningens Kollekt.

For den Offervilje, som mange atter har lagt for Dagen ved at efterkomme Elisabethforeningens Bøn om Hjælp, bringes herved en oprigtig Tak. Imidlertid skal det ikke skjules, at den samlede Indtægt atter er gaaet ned fra i Fjor (816,66), et Bevis paa de daarlige Tider, vi lever i. Vi maa af finde os med Kendsgerningen og ikke spørge: »Hvorfor

var de forrige Dage bedre end disse?« Præd. 7, 11. Men netop »eftersom Dagene er onde, skal vi vandre som vise, der køber Tiden.« Eph. 5, 16, »ikke være efterladet i Bøn og ikke forsømme at give Almisser,« Sir. 7, 10, thi »Bøn med Faste og Almisse er bedre end at ophobe Skatte af Guld,« Tob. 12, 8.

Derfor modtages der ogsaa gerne fremdeles Gaver og Bidrag samt Indmeldelser af nye Medlemmer i Foreningen, ligesom Legater ved testamentariske Dispositioner vil være overmaade velkomne.

Søndag den 19. November indbragte følgende Beløb:

St. Ansgars Kirke	Kr. 266,16
St. Knuds Kapel	» 3,99
Jesu Hjertes Kirke	» 100,00
Immaculatakirken	» 26,69
Tilbedelseskirken	» 18,00
Rosenkranskirken	» 55,43
Biskoppens Kapel i Valby	» 6 00
St. Annæ Kirke	» 31,20
Sakramentskirken	» 152,25
St. Josefs Kirke	» 16,00
St. Andreas Kirke	» 114,11

Ialt Kr. 789,83

P. B. V.

Københ. d. 9. Dec. 1933.

Pastor *v. d. Kettenburg*,
Sognepræst ved St. Ansgar.

Roskilde. Søndag d. 3. December blev der afholdt en **Kirkekoncert** i St. Laurentii Kirke til Fordel for fattige Børns Jul og under Ledelse af Kirkens Organist, Hr. Kerckhoffs. Desværre var Stolene kun tyndt besat, og mere var vel heller ikke at vente, da St. Laurentii Kirke alle sine Dage har haft Ord for at være Verdens koldeste Kirke. Organisten indledede med 2 Orgelkompositioner af J. S. Bach, af hvilke navnlig den sidste, »Præludium og Fuga i D-Dur«, blev fremført med ligefrem mesterlig Virtuositet. Næste Afdeling udfyldtes af Koncertsangerinde Fru Ragna Schack. Klangfuldt og smukt sang Fruen to Sange af Organist Kerckhoffs samt Cherubinis »Ave Maria« og Stradellas »Pietà, Signore«. Atter satte Orglet ind, og derefter sang »Kerckhoffskoret« (et Mandskor, sammensat af Sangere fra Roskilde, Taastrup og Glostrup med Organisten som Dirigent) med udmærket Klangvirkning og fortrinlig Nuancering en Række Sange. Det lød altsammen pragtfuldt og betagende.

En Tilhører.

FRA DEN VIDE VERDEN.

Spanien. I atheistiske Kredse i Katalonien er man stærkt optaget af, at en af Forkæmperne for Fritænkeriet, Grundlæggeren og Udgiveren af et antiklerikalt Lægmands-

tidsskrift »El Ateo« (Den Gudløse), Sr. J. Arpi, er vendt tilbage til Troen. Efter et Besøg i et Exercitiehús har J. Arpi offentligt tilbagekaldt sit fejlagtige Syn paa Gud og aflagt Trosbekendelsen. Hans borgerlige Ægteskab, som har været i 10 Aar, er nu bragt i Orden efter Kirkens Forskrifter.

— — »El Debate« sammenligner Partiernes Stilling i de gamle Cortes, som valgtes 1931, med Styrkefordelingen i de nye, som fremgik af det sidste Valg. I det gamle Parlament havde Højre 42 Pladser, medens det nu raader over 212 Medlemmer, som ganske vist fordeler sig over forskellige Grupper, men alle er principielt katolsk orienterede. Venstrepartierne opviser en voldsom Nedgang fra 291 Mandater til 98, deriblandt de egentlige Marxister fra 116 til 58. Midterpartierne under den radikale Lerroux har nu 162 mod 136 Mandater i de gamle Cortes; om Gil Robles, Højres store Fører, overtager Regeringsdannelsen, er ikke sikkert, men vist er, at han konsekvent og kraftigt følger et godt Program.

BREVKASSE

Det glade Budskab.

Skønt jeg ved, at vort Nye Testamente gaar sin Sejrs- gang gennem Danmark, vil jeg dog gerne have Lov at udtale min Glæde og Taknemmelighed for det og samtidig anbefale det til Gamle og Unge, naar der nu snart skal købes Julegaver.

Jeg glæder mig ikke blot over I Del, hvis 1. Oplag vist snart er udsolgt, men ogsaa over Apostelbrevene og Aabenbaringen i II. Del, som udkom i Maj Maaned. Gang paa Gang staa det mig, naar Epistlen nu bliver læst i Kirken, at jeg forstaar alt, hvad jeg hører, fordi Oversætterinden har fortalt det paa smukt, naturligt Dansk.

Den hellige Paulus er nu for mig blevet lyslevende — Konvertiten, den ydmyge, kloge og til meget strenge Apostel med det store, kærlige Faderherte — hvor er han pragtfuld! Og hvor man kommer til at elske ham! Hvilken Rigdom er der ikke at hente i denne Apostels Breve, om man er rig eller fattig, gift eller ugift — ja, paa Tidens mest brændende Spørgsmaal faar man klare og tydelige Svar, saa man kan rette sig derefter. Vor Sognepræst har da ogsaa raadet os til at benytte det til vor Taksigelse efter den h. Kommunion.

Ja, vort nye Testamente er en Skat, som vi ikke kan være taknemmelige nok for. Lød os benytte hver Lejlighed til ogsaa at berige vore Slægtninge og Venner med denne herlige Gave.

Med Tak for Optagelsen.

Ærbødigst *Daqmar Gundry.*
Aarhus.

Billige Bøger!

Calmel: Commentarium Literale in Biblia. Komplet i 8 store Bind, indbunden i Svinelæder. Saa godt som fuldstændig ubeskadiget. Sælges for 35 Kr., naar Handel kan ske omgaaende.

Müller: Die Römischen Päpste. Komplet i 1—14 Bd. Smukt indbunden med Læderryg og Hjørner, med Guldtryk. Fuldstændig ubeskadiget. Sælges for 30 Kr. naar Handel kan ske omgaaende.

Billet mrk. »Billige Bøger« til N. U.'s Redaktion.

Jule-Oratoriet

i Nikolai Kirke, 19. December Kl. 20.

A. C. ægter igen i Aar at afholde en Aften, hvis Program af Recitation fra den hellige Skrift, Lysbilleder af gamle katolske Mestres, Korsang, Soli og Orgelspil skal have til Formaal at berede os til Jul. Alt staar i Julens Tegn her i Byen, men i hvor høj Grad har det ikke verdsligt Præg og fordunkler det, som for os gør Julen til en hellig Fest. For at lade Adventstønen lyde midt i alt det, der lyder i December Maaned, indbyder man Trosfæller til denne stille Aften. Det bemærkes, at Sang og Tale lyder fra Orglet, saa Rummets daarlige Akustik ikke generer. Aftenens Fremførelser vil vare 1½ Times Tid; Prisen bliver 1 Kr. for de forreste Pladser, 50 Øre for de bagerste — Børn 50 Øre paa alle Pladser. Arrangørerne forventer talrigt Besøg. Billetter ved Indgangen. *Administratores.*

Danske Kvinders Katholske Forbund

afholder sin aarlige

Nytaarsfest

Torsdag d. 4. Januar 1934 Kl. 19½ paa Hotel Phoenix.

Prolog, Sketch, Sang, Lotteri. — Smørrebrød, Øl, Kaffe.

Alle vore Medlemmer med deres Familie og Venner er velkomne.

Billetsalget slutter d. 3. Januar. Intet Billetsalg ved Indgangen. Biller à Kr. 3,25 faas: Frk. A. Osterhammel, Frederiksborgg. 54, Byen 720 y; Stud. mag. K. M. Olsen, Lykkevej 10. Charl. Ord. 2288; Stud. med. E. M. Steiner, Amagerbrog. 53. Am. 3047; Sekretariatet, Kastelsvej 19, Øbro 6108; Katholsk Bogsalg, Stenosg. 3, Vester 3930. D. K. K. F.'s Sangbog bedes medbragt.

Enlig Dame kan faa Bolig i **Allerslev Kloster pr. Lejre: 2** Værelser og Kost: 50 Kr. pr. Maaned. Nærmere ved Henvendelse til Priorinden eller Assistent V. Stabehl, Amerikavej 9 St. t. v. Kbhvn. V.

Herre-Vincentsforeningens Generalforsamling afholdes den 17. December efter Højmessens i St. Annæ Kirke. Medlemmerne og alle i Menighedsplejen interesserede bedes venligst give Møde.

Bøger. Ansgariusforeningens Forlag.

Pius XI: Encyclica om Kirkens Enhed. 25 Øre.

— *En Reform af den sociale Orden.* 25 Øre.

H. Gamél: Hvem var Jesu Brødre? 10 Øre.

Det katolske Julehæfte, Julekærten 1933, Pris Kr. 1,25, er udkommet. Indhold: Omslagsbillede og Vignet paa Titelbladet, udløst af Edv. Berggren. Stockholm. Peter Andreasen: Vor Frues Vuggevisse (Digt). Ved Vignetter af Anker Kjerulff. Cay Benzons: Jule-Skoven. Mogens Kai Nørregaard: Helligaandshospitalet i Rom. Med mange Foto-Gengivelser. Erikke Rosenørn-Lehn: Anne-Marie. Med Illustrationer af Edv. Berggren. Camille Mayran: Englene- Med Gengivelse af Pietro Cavallini: Englene. Paul Hødemann: Contessa Mariannes Drøm. Med Billede af Rosenkranskirken i Valle di Pompeji. Tove Frydenlund: Guldkorset. Med Illustration af Else Vaaben. Peter Schindler: Den sorte Madonna fra Monte Vergine. Med Gengivelse af Madonnabilledet. Rose Bruhn: Den gamle Kirkeklokke. Med Træsnit af Ebba Holm. H. D. T. Kjerulff: Samtale. Johannes Jørgensen: Et Minde om Pater Breitung. Med Portræt. Lisa Mikaely: Sankt Josephs Statuen. Med Penntegning af Ebba Holm. Holger Krusenstjerna-Hafstrøm: Fru Fagerberg for første Gang. A. A.: En Jomfru med et lille Barn.

Kirkelig Kalender.

Dec.	Dec.
17. S. 3. Søndag i Advent.	24. S. 4. Søndag i Advent. — Vigilie.
18. M. Ferialdag.	25. M. Jesu Fødsel.
19. Ti. Ferialdag.	26. Ti. Stephan, den første Martyr.
20. O.*) Tamperdag. — Vigilie.	27. O. Johannes, Apostel og Evangelist.
21. T. Thomas, Apostel.	28. T. De uskyldige Børn.
22. F.*) Tamperdag.	29. F. Thomas af Canterbury.
23. L.*) Tamperdag.	30. L. 6. Dag i Oktaven.
*) Faste- og Abstinensdag.	

Dec. Ugens Messebønner.

17. S. 3. Søndag i Advent (9—52); 2. Sæt Bønner: Gudsmoder ([83]—[87]), 3. Sæt Bønner: For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]).
18. M. Ferialdag; Messe som i Gaar (9—52) uden *Alleluja*-Vers efter Gradualet og uden *Credo*; 2. Gudsmoder ([83]—[87]), 3. For alle afdøde troende (1140—[113]), 4. For Kirken eller for Paven.
19. Ti. Ferialdag; Messe som Søndag (9—52) uden *Alleluja*-Vers efter Grad. og uden *Credo*; 2. Gudsmoder ([83]—[87]), 3. For Kirken eller for Paven.
20. O. Tamperdag (13—55); 2. Vigilien til Thomas ([2]—[2]), 3. Gudsmoder ([83]—[87]); Slutningsevangelium: Vigilius ([3]—[3]). — *Eller*: Vigilien ([1]—[1]); 2. Tamperdagen (13—56), 3. Gudsmoder; Slutningsev.: Tamperdagens ([84]—[89]).
21. T. Thomas, Apostel ([82—615]); 2. Ferialdagen (10—52).
22. F. Tamperdag (15—57); 2. og 3. som Tirsdag.
23. L. Tamperdag (17—58); 2. og 3. som Tirsdag.

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Ordrup. Mandag d. 18. Decbr. Kl. 20 har **Mændenes Kongregation** Møde. Efter Mødet Foredrag i Salen. Emnet: Afladen.

S.M.D.M. „De gamle Drenges Julefest“ afholdes Torsdag d. 28. December Kl. 20 i Skolens Lokaler, Boyesgade. — **JULE-TOMBOLA** — Chokolade og Juleboller. Alle forhenværende Elever fra St. Mariæ Drengeskole opfordres indtrængende til at give Møde og fejre Julen i Samvær med gamle Kammerater. Send en Gavé til Tombolaen; men send den i god Tid. Styrelsen.

Min kære Mand

Repræsentant Emil Wolffbrandt

er den 4. December afgaaet ved Døden vel forberedt og anbefales til Menighedens Forbøn.

Begravelsen har fundet Sted.

Brabrand ^{11/12} 33.

Elisabeth Wolffbrandt.
(f. Lennartz.)

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffelid Kl. 13½-14½.

Nr. 52.

Søndag den 24. December

1933

INDHOLD: Til Bethlehem. — Klokkerne fra Bethlehem. — Fred paa Jorden. — Ved Tidens Brønd. — Lyset fra Krybben. — Og nu er det Jul igen. — Under Sydkorset. — En Sognepræsts Jul. — Himlens Kortbølgesender. — En Juleaften i Tyrol. — Et nydeligt Søkendepar. — Radioraadsvalgene. — Fra Hovedstad og Provins. — Nye Bøger. — Fra den vide Verden. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Guds, vor Frelzers Godhed og Menneskekærlighed
har aabenbaret sig. Tit. 3.

Til Bethlehem.

*I Bethlehem, i Stalden,
i Fattigdommens Vraa,
der er nu Kongehallen,
der skal Guds Trone staa.
Og fra al Verden vide
et mægtigt Tog gaar frem
for syngende at skride
til Davids Bethlehem.*

*Til Bethlehem! Til Bethlehem!
Hver sorgfuld Sjæl følg med
i tusind Kirkeklokkers Klang
til Julens Fryd og Fred.*

*Her kommer de, de store,
som trods de gyldne Hjem
ej glemte, hvad Han gjorde,
som ofred' alt for dem.
Selv Aandens Helteskare,
de store Tankers Mænd,
som gerne vil bevare
i ham sin bedste Ven.*

*Til Bethlehem! Til Bethlehem!
De gyldne Stjerner Pragt
skal lyse dem paa Vej til ham,
som blev i Krybben lagt.*

*Men fremfor alle andre,
som samme Vej vil gaa,
med Jubelsang mon vandre
de Fattige og Smaa.
De har ej Blus og Kærter,
ej gyldne Harpers Klang,
men fra de varme Hjerter
gaar Julens glade Sang.*

*Til Bethlehem! Til Bethlehem!
I tusindstemmig Kor
vi priser Kærlighedens Gud
i Barnesvøb paa Jord.*

*Her adles Værk og Virke,
her signes Daad og Dyd.
Hvert fattigt Hjem bli'er Kirke
i Julens Fred og Fryd.
Fra Jesu Blik det blide
en hellig Lysning gaar,
som dulmer Kval og Kvide
og læger Hjertets Saar.*

*Til Bethlehem! Til Bethlehem!
Glem Livets Sorg og Savn,
med Barnesind og Barnetro
hold Jul i Jesu Navn!*

K. KJELSTRUP.

Klokkerne fra Bethlehem.

Allerede i Fjor overvejede man Julenat at sende Klan-gen af Klokkerne fra Fødselsbasilikaen i Bethlehem ud over Verden gennem Radioen. Planen strandede paa de mange forskellige Vanskeligheder, Forsøget stødte paa, men bli-ver nu realiseret i Aar. Den højtidelige Gudstjeneste, som Patriark Barlassina celebrerer, begynder den 24. December Kl. 21^{1/2} mellemeuropæisk Tid. Kl. 21 begynder allerede Bethlehems Klokker at tone, og Klokkeklangen sendes tele-fonisk over Kairo og derfra paa Kortbølgesender til London og hele det britiske Imperium samt andre Lande.*)

Disse Klokker fra Bethlehem vil give den fromme Be-tragtning Næring og Fantasiens Flugt, saa mange bedre end nogen Sinde vil føle sig hensat til det Sted, hvor Ordet blev Kød midt i Nattens Tavshed. Maatte disse Klokker, hjulpet af Juleevangeliet, meddele alle den rigtige dybe Oplevelse af den hellige Nat. Vi anser det for vor Pligt at støtte Betragtning og Klokkeklang ved at fortælle, hvad Øjet kunde se dernede.

Bethlehem er i Dag en lille By paa ca. 7000 Indbyg-gere, deriblandt 3000 Katholiker, og ligger 777 m over Middelhavet paa et langt Bjergdrag, som tillader Terrasse-kultur af Oliven, Dadler og Figner. Fødselskatedralen ligger i Byens sydøstlige Hjørne og har paa sin ene Side de orthodoxe Grækeres Kirke og Kloster, paa den anden Franciskanernes St. Katharina-Kirke med Kloster og Her-berge for Pilegrimme. Paa Pladsen foran Basilikaen vil

*) Udsendelsen varer — efter de sidste Efterretninger — fra Kl. 21—21¹⁵ og indledes af Højkommissæren i Palæstina, Klokkeringning fra flere engelske Kirker og fra Fødselskirken i Bethlehem.

der Julenat udfolde sig det mest brogede Liv. Paa fyrige Araberheste har bevæbnede Bethlehemitter fra uden for Jerusalem ledsaget Patriarken og Biskoppen af Jerusalem og Domherrerne ind i Davids Stad, og Vognene med de høje Prælater ruller nu frem, flankeret af den arabiske Ryttereskorte; Klokkeklang og Gevær salut forkynder Patriarkens Indtog i Byen. Gennem et bølgende Hav af brogede Turbaner, røde Fez og Kvinders hvide Hovedbeklædning naar Toget frem til Fødselskirken, hvorfra der vajer brogede Flag, pragtfuldt belyst af Befakler. Foran selve Fødsels-

Et Blik ud over Bethlehem.

Man ser tydeligt Franciskanerklosteret med tilhørende Kirke, Sankta Katharina, som er af nyere Dato. Det firkantede Klokketaarn behersker Bygningen. Til venstre Fødselskirken med Korrundingen tæt ved Klokketaarnet. Bethlehemitterne er flittige Folk, der med stor Omhu dyrker deres Jord.

kirken vrimler det med Beduiner, Præster, Nonner, Pilegrimme, Tiggere og Turister fra alle Lande.

Fødselskirken er vistnok Jordens ældste endnu bevarede Kirke og blev bygget af Kejser Konstantin Aar 330. 44 store røde Monolitsøjler deler Rummet i 5 Skibe. Væggene er nøgne; enkelte Steder skimtes endnu de gamle Mosaikbilleder, som fortæller om svunden Pragt. Skibet benyttes ikke til Gudstjeneste og var før profaneret, indtil Englænderne tog sig af det.

Mangt og meget har de hellige Haller oplevet; de saa hvert Aar de Kristne fra Jerusalem drage i Procession til Bethlehem for her at fejre den hellige Nat. Jernpansrede Riddere og deres Væbnere ilede hen over Gulvet i Kors-togenes Tid. Julenat 1101 stod Korsets hellige Banner plantet ved Grotteindgangen, da Balduin højtideligt kronedes til Jerusalems første Konge. Med det 16. Aarhundrede begyndte Trængselstiden for Kirken: de orthodoxe Grækere kom frem med stadig større Krav, de fik flere Gange tilkendt og frakendt Enerellen over Kirken, indtil henved

Torvet i Bethlehem.

Den brolagte Del er det eneste, som er tilbage af det gamle Atrium. I Baggrunden Façaden af Fødselskirken, til højre det armenske Kloster, til venstre Franciskanernes Kirke, Sankta Katharina. Foran denne en Begravelsesplads, hvor Stenene ligger Hulter til Bulter paa Jorden. De tre Porte, der tidligere dannede Indgangen til Fødselsbasilikaen, er nu skjulte af vældige, massive Stræbepiller. Af Frygt for Beduinerne har man maattet indskrænke Indgangen til Kirken til en lille, lav Port.

1000 Mand i Aaret 1757 stormede Kirken og tog den i Besiddelse. Latinerne, de katholske Kristne, fik kun under store Ofre nogle Rettigheder over Fødselsgrotten. Dér, hvor Fredens Fyrste fødtes, kunde man ofte være Vidne til de mest forargelige Scener og Optrin, til Kampe og Slagsmaal. Johs. Jørgensen har skildret det i sin Bog: »Jorsalafærd«.

Fødselskirkens Hjerte er Grotten under Koret, den Grotte, hvor Guds Søn traadte ind i denne Verden og blev født.

Rummet er 12 m langt, 4 m bredt og 3 m højt, og man naar der-til ad 2 Trapper. Væggene her er dækket med hvide Marmor-plader og helt betrukket med rød Silkedamask. 53 Søvlamper brænder her, hvoraf 19 tilhører den katholske Kristenhed.

I en lille Niche for Enden af Grotten staar et Alter, et Marmorbord paa fire Søjler. Neden under ses en hvid Marmorplade og i dens Midte en Sølvstjerne med Omskriften: »Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est.« (Her blev Jesus Christus født af Jomfru Maria.) Dag og Nat brænder 15 Søvlamper over denne Stjerne.

I »Jorsalafærd« fortæller Johs. Jørgensen, hvor smukt Franciskanerne hver Dag ærer Christi Fødselssted. Den h. Frans' Orden har værnet om Bethlehems Helligdom gennem Aarhundreder. I Aar er det netop 700 Aar, siden Kongerne af Neapel af Sultanen over Ægypten erhvervede Ret til et Franciskanerkollegium paa Bjerget Sion og ved

Jesusbarnet, som Patriarken i Julenattens Procession bærer til Fødselsgrotten, hvor han lægger det i Krybben.

Fødselskirken i Bethlehem. Den hellige Frans havde allerede forinden været i Palæstina, og vi ved, hvor han blev hædret af Sultanen, og hvor mange Korsriddere og Fyrster han fik til at bytte Brynjen med Graabrødrenes fattige Dragt. Siden har Ordenen dannet en egen stor Provins

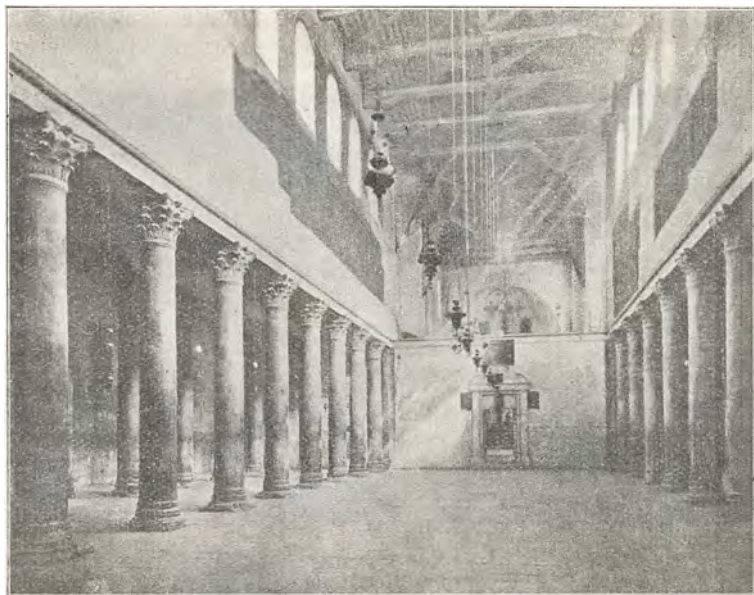
med mange blomstrende Virksomheder, og hvor mange Graabrødre der har vædet det hellige Lands Jord med deres Blod, ved kun Gud.

Hver Eftermiddag samles Franciskanerne i deres Kirke, Sankt Katarina, ved Siden af den store Basilika, og vandrers saa, fulgt af hvem, der vil følge, over til Grottens nordlige Nedgang og ad den latinske Trappe ned til Stedet, hvor Søvlamperne hænger lavt over Sølvstjernen.

»Her knæler alle, og paa en ældgammel, hjertegribende Koralmelodi synges en Antifon, som ikke er andet end nogle Linier af et Brev fra den hellige Hieronymus i Bethle- hem til den fornemme Dame Marcella i Rom. »Her,« siger han, »er ingen store Buegange, ingen forgyldt Herlighed som i de romerske Paladser, der er opført af elendigt trællende Straffefanger, og hvor Mennesker spankulerer hovmodigt om og for det kostbare Tag glemmer at betragte Himlen. Her i dette ringe Skjul under Jorden blev Himlens Skaber født. Her blev han svøbt. Her blev han lagt i Kryb-

ben. Her blev han set af Hyrderne. Her viste Stjernen, at han var. Her blev han tilbudt af de vise fra Østerland. Her sang Englene og sagde: Ære være Gud i det Høje! For hvert »Her« peger de to yngste Novicer paa Stjernen, peger paa Krybben. Her skete det — Her begyndte Evangeliet — Her var det, at »først Guds Sol oprandt.«

Hvor mange Kristentaarer mon har vædet disse Stene, hvor mange Læber mon har kysset dem i hellig Andagt, hvor mange Hjerter har ikke foran Krybben forsaget

Skibene i Fødselskirken.

Kirken bestaar af 5 Skibe, dannede af 4 Rækker Monolitsøjler af rødlige Kalksten med hvide Aarer; Søjlerne er 6 m høje. En Murstensmur, som Grækerne rejste i 1842, skiller desværre dette Skib fra Tværskibet og Koret. Ovenover ser man Apsis. I det 12. Aarhundrede udsmykkedes det med forgyldte Mosaiker, som man ser Brudstykker af under Arkitraverne og mellem Vi. duerne til venstre. Kirken tilhører 3 forskellige Nationer: Grækerne, Latinerne og Armenierne, som hver har deres eget Alter.

Verden, hvor mange har ikke udgydt deres Blod for dette Sted?

Nogle Skridt til højre for Sølvstjernen i en anden Niche, hvor efter Traditionen Pladsen for Krybben er, staar et andet Alter. Her lagde Guds Moder det nyfødte Barn paa Straa, her tilbad Hyrderne Barnet, herfra gik det glade Budskab ud over hele Verden. Dette Kapel tilhører Latinerne helt, medens Alteret over Sølvstjernen er i de ortho-

dokses Eje. Den ældste Tradition kender Krybben som et Trug i Klippen, medens en yngre Tradition taler om en Krybbe af Træ, som nu, indfattet i Sølv, staar i Rom.

Hvorledes fejres Julenat i selve Bethlehem?

Det er et ejendommeligt Syn, der møder en Europæer i Fødselskirken. Paa Gulvet langs Væggene sidder paa ægte orientalsk Vis kristne Arabere med korslagte Ben og Fez eller Turban trykket fast ned paa Hovedet; andre har lejret sig omkring Pillerne. Kvinderne med deres ejendommelige store, hvide, nedhængende Hovedbeklædning sidder paa den anden Side paa Tæpper og Maatter. Rundt omkring ser man Børn, der sover med Hovedet i Moderens

Fødselsgrotten. Stalden i Bethlehem er en Klippehule, 12 m lang, 4 m bred og 3 m høj. Midt for det lille Marmoralter og neden under Marmorpladen med Sølvstjernen. To Trapper fører op til Fødselskirken; kun den ene benyttes af Latinerne. Paa højre Side et Alter og en Niche, hvor ifølge Overleveringen Krybben har staaet.

Skød. Den øvrige Menighed staar op, for Stole er der ikke mange af. Kl. 10¹/₂ synges Matutinbønnen. Paa Slaget 12 Midnat træder Patriarken ind og celebrerer Pontifikalmessen, assisteret af Domherrerne. Men samtidig drager en anden ejendommelig Procession ind i Kirken. Forrest gaar 4 Drabanter, væbnede med krumme, fint ciselerede Sabler og klædt i Pludderbukser og blaa, broderede, korte Jakker. Hver har en Stav i Haanden, og for hvert Skridt, de tager, støder de Staven i Gulvet. Efter Drabanterne kommer i stiveste Galla Repræsentanter fra de katholske Stater, og Processionen sluttes atter af 4 Drabanter. Naar Pontifikalmessen er til Ende, gaar en Procession, hvori deltager Biskoppen, Domkapitlet, samtlige Gejstlige, Novicer, Ministranter, Konsuler med deres Sekretærer og Drabanter, alle

med Lys i Haanden, til Fødselsgrøtten, og efter en kort Højtidelighed her, er Gudstjenesten forbi.

Mange er de Traade, hvormed ogsaa det danske Folk er knyttet til Bethlehemsgrøtten. Vi kan ikke gøre bedre end igen at give Ordet til Johs. Jørgensen, den danske Katholicismes moderne Jorsalafarer:

»Her var det, at »først Guds Sol oprandt« — og en Dag otte Hundrede Aar senere naaede Solen fra Bethlehem ogsaa Danmarks kolde Kyster. Der er et Vidnesbyrd om dette, om Evangeliet i Norden, her paa Stedet, heri selve den over Stalden og Krybben byggede Kirke. Da Korsfarerne nemlig erobrede det hellige Land, indtog Tankred Bethlehem og plantede sit Banner paa Tinden af Konstantins Basilika, og Byens 2 første Biskopper var ogsaa Normanner ligesom Biskop Raoul, der sørgede for, at den gamle Basilika blev smykket med store Helgenbilleder.«

Blandt disse Billeder findes ogsaa Hellig Knud Konge og Hellig Olav.

»Deres Billeder findes paa fjerde og femte Søjle i Sydsiden af Hovedskibet. Hellig Knud er fremstillet med Krone paa Hovedet; i højre Haand holder han en Lanse, venstre Arm bærer et korsmærket Skjold. Den latinske Indskrift er Scs Canulus Rex Danorum. Hellig Olav løfter i højre Haand et Scepter; som Følge af Armens Bøjning ser man Hermelinsforet i det indre af Kongekaaben. Til venstre for ham skimtes et blaat Skjold med et gyldent Kors — maaske en Erindring om Sagaen: ,Frem, frem, Kristmænd, Korsmænd'. Indskriften er Scs Olavus Rex Norvegie. — At den svenske Hellig Erik mangler her i Bethlehem, kan ikke forundre, al den Stund Korstogsnormannerne havde

En Kvinde fra Bethlehem. Befolkningen ligner mere Norditaliens Typer end Palæstinas Semiter. Store i Skikkelse, lyse i Øje, Haar etc.

deres Oprindelse i Danmark og Norge. Hellig Olav og Hellig Knud maa holde Vagt ved Krybben ogsaa paa Sveriges Vegne, Og siden kom jo Sancta Brita herved, helt oppe fra Vadstena og Alvastra, i Uplands og Østergøtlands og hele Svearikes Navn.

Saa har da vi Normanner ogsaa vor Plads ved Krybben, og maaske vilde en Væringevagt i Grotten være virksommere end den, som nu ydes af Islams indolente Sønner. Jeg tænker derpaa den sidste Aften i Bethlehem. Er der nogen, som har forstaaet Julen og levet sig ind i Julens Evangelium, saa er det vel os i Nord. Andre, mere ildfulde Folkesind har elsket og sørget sig ind i Kristi Lidelse og taget Plads ved Korsets Fod. Vor bedste Kærlighed gaar til Barnet i Krybben, til 'Himmelkongen den lille'...«

Maatte Juleklokkerne fra Bethlehem nu kalde denne »vor bedste Kærlighed« frem i al sin Styrke og Inderlighed! Ingen fortjener vor bedste Kærlighed som han, der, krænket af en syndig Slægt allerede i Paradisets Dage, forbarmede sig over os og vedblev at elske os ogsaa gennem lange Sydens og Mørkets Aartusinder og til sidst aabnede sin Himmel i Huld og Naade for selv at stige ned og blive Kød, blive en af os, vor Broder, vort lille Barn. Ingen Kærlighed appellerer til vort Hjerte som den, der blev Menneske i Bethlehem under Stjernens Glans og Englenes Sang. Ingen betaler denne vor bedste Kærlighed med saa rig en Løn som han, der lovede gennem sine Engles Mund: »Fred paa Jord med de Mennesker, som har en god Vilje!«

Fred paa Jorden . .

Der er udkommet en Bog — en engelsk Bog*). Den indeholder de Foredrag, der er bleven holdt ved et katolsk Stævne i Cambridge i Aaret 1932.

Klart og letfatteligt, ogsaa for den ikke studerede, gennemgaar Foredragsholderne de vigtigste Emner fra et katolsk Synspunkt.

Det er en ganske udmærket Bog, som man kan anbefale enhver, der søger Oplysning om disse Spørgsmaal, at læse.

*) Moral principles and practice. Papers read at the summer school of catholic studies held at Cambridge 1932. Edited by the Rev. G. J. Mac Gillivray, M. A. — Sheed and Ward. London & New York. MCMXXXIII.

Foredragene omhandler: Menneskets Endemaal — Fri Vilje og Ansvar — Moralens Særkende — Loven og dens Krav — Samvittighed — Naturlige Dyder — Overnaturlige Dyder — Fortjeneste og Skyld — Naturlige og borgerlige Rettigheder — Retten til Privatejendom — Ægteskab og ægteskabelige Pligter — Forældrenes Pligter — Det borgerlige Samfunds Maal og Myndighed — og endelig til sidst et højaktuelt Foredrag om Staternes indbyrdes Forhold.

Forfatteren hævder heri, at kun en fælles Moral kan være Grundlaget for et retsligt Forhold mellem de forskellige Nationer.

Den store fundamentale Retfærdighedens Dyd, den Dyd, hvorved alle sande Rettigheder vinder Anerkendelse og alle Fordringer, som beror paa dem, efterkommes, maa ordne alt menneskeligt Samkvem, baade mellem Mand og Mand, mellem Samfundet og dets Medlemmer og endelig mellem Mennesket, betragtet kollektivt eller som Enkeltperson, og dets Skaber.

Der er den Forskel mellem Statens og det enkelte Menneskes Forhold til Moralens, at Statens Liv er tidsbegrænset, medens Menneskets Liv er evigt.

Statens Pligt udadtil er det i Borgernes Interesse at forsvare sin territoriale Integritet og Uafhængighed og at sikre deres Rettigheder, som tilhører den.

Staten er undergivet Guds Bud, der gælder for alle; men den er ikke kaldet til at følge de Raad, som Gud giver dem, der vil være fuldkomne, og som kun tager Sigte paa det evige Liv.

Det vil uden Bevisførelse være indlysende, at en Stat ikke kan følge de evangeliske Raad.

Ligeledes kan ingen Stat frasige sig sin Ret til Forsvar overfor uretmæssigt Angreb.

Men Staten er ikke hævet over Moralens Lov, der er Retfærdighed og Kærlighed.

I Modsætning hertil er Kendetegnet for den imperialistiske Stat, at dens Maal er at herske over de andre. »Parcere subiectis et debellare superbos«. (Skaan de underkastede og slaa de genstridige.)

Men der kan ikke blive noget fælles Maal og ingen Overensstemmelse i Methoderne for dem, der forsøger at hjælpe Verden, uden at de anerkender et fælles Ideal.

Her har vi Grunden til Folkeforbundets Vanheld i en Nøddeskal.

Naar et Menneske har begaaet en eller anden stor Dumhed eller Synd, saa vil han bagefter, i Erkendelse af sin Fejl, uvægerligt altid slaa fast, at det var uigenkaldelig sidste Gang, at noget saadant skulde hænde ham, og det holder saa — til næste Gang.

Her, som med saa meget andet, gælder det samme for Samfundet som for den enkelte.

Efter enhver stor Krig har vi hørt de samme Toner, de samme Forsikringer om, at nu skulde der i Fremtiden være Fred.

Aldrig har der dog vistnok været gjort saa store Anstrengelser for at sikre Verdensfreden som efter den sidste Krig.

Ved Oprettelsen af Folkenes Forbund haabede man at kunne komme Ondets Rod til Livs og utallige er de Konferencer, Traktater og Konventioner, der har været Frugten af Arbejdet.

Men det synes desværre ogsaa at være det eneste Resultat.

Vel aldrig har Faren for Krig været større end den er i Øjeblikket.

Det kan ikke nytte at lukke Øjnene for de mange Tegn paa det oprækkende Uvejr. Selv den største Fredsoptimist kan ikke gøre det.

Trods alle Forsikringer om det modsatte foregaar der en fuldkommen bevidst Spekulation i et kommende Vaabenopgør.

Værdien af alle Nationers samlede aarlige Eksport af Vaaben er fra 1924 til 1929 steget fra 9 Mill. £ til 13 Mill. £.

De samlede Rustningsudgifter beløber sig i 1931 til det dobbelte af, hvad de udgjorde i 1919.

Der er ingen industriel Virksomhed, der for Tiden gaar saa godt eller betaler saa store Dividender, indtil 100 0/0, som Vaabenfabrikationen.

Det internationale Handelssamkvem, der er noget nær

den bedste Hemning mod et Fredsbrud, naar det udvikler sig normalt, er ved at kvæles mellem Toldmure og regulerende Bestemmelser.

Medens Vulkanen i Østen aabenbart forbereder et Udbrud, staar Europas Folk med spændte Nerver; nogle grebne af Frygt, andre af Desperation og atter andre klogt berøgnende.

Saadan ser Verden ud 15 Aar efter den store Krig, der skulde være den sidste, trods Folkeforbund og Haager Domstol og Washington-Konference og Locarno-Traktat og Kellogg-Pagt o. s. v. — o. s. v.

Fejlen er vel den, at man har slaæet større Brød op, end man kunde bage.

Hvorledes skulde man kunne gøre sig Haab om at opnaa Enighed mellem Nationerne i Afgørelsen af de enkelte Spørgsmaal, naar man ikke først havde fundet et fælles Grundlag for, hvad der var Ret og Uret, og en fælles Erkendelse af Aarsagen til, at det ene var ret og det andet vrangt.

Af praktiske Grunde alene vil Krigen aldrig høre op.

Fra den Dag, da Kain slog Abel ihjel, og til vore Dage har Menneskene bekæmpet hverandre med de Midler, der stod til deres Raadighed, uden smaalige Hensyn til Næstens Ve og Vel.

Kun en fælles kristelig Moral kan nogen Sinde blive Fundamentet, som Freden mellem Folkene kan bygges op paa.

Men naar Hedninger og Gudløse skal være ligeberettigede i Nationernes Raad, saa er det kun Egennyttens, der kan være Grundlaget for deres Optræden, og den rækker ikke længere, end til den ene eller den anden ser sin Fordeel ved at bryde Freden.

Der gives kun eet Haab om Fred paa Jorden, og det er udtrykt i den Sang, som Englene sang Julenat over Krybben i Bethlehem:

Ære være Gud i det Høje og paa Jorden Fred
for de Mennesker, som har en god Vilje.

J. Holstein-Ledreborg.

Ved Tidens Brønd.

Klosteret San Gregorio Magno i Rom.

Jeg betragter et lille blaasort Kors paa rød Flammebund. Af og til sitrer de røde Flammetunger og skiller sig lidt, saa Græsset under Valmuen kommer til Syne.

Dybt under Græsset ved jeg, at der ligger gamle Benediktinermunke — Medbrødre til dem, der udsendtes fra Klosteret her og kristnede England.

Jeg er paa den gamle Kirkegaard ved San Gregorio i Rom.

Foran mig ligger i Lyset, forklaret som for Evigheden, to Cypresser og et Kapel. Til højre i Skyggen har en graa, afskallet Mur under en Vinrankes lysende Blade Reflekser som af Perlemor. Gennem en lille Dør i Muren gaar man ind til Munkenes Vingaard. Til den modsatte Side er frit. —

Lidt borte ses over et lavt Pinjekrat Septimiuspaladsets røde Murflader med de fantastiske Brudlinier og hele Palatins langstrakte Højde, der kulminerer i San Bonaventura's dristige Palme og ender brat i Skrænten over Konstantinsbuen. Nede i Lavningen er Claudius Vandledning paa Vej til Højen med sine fire, rolige Buer.

Alt dette ligger nu trukket tilbage og sunket sammen i sig selv, men engang trængte Konstruktionerne sig med Vælde ind over Terrænet her, saa at man kun med tilbage-lænet Nakke — som fra en Tilskuerplads for nær Scenen — den Scene, hele Verden' iagttog, kunde betragte Pragtbygningernes Statuer mod Himlen og iagttage Bærestolene, naar de ledsaget af blinkende Eskorter passerede højt oppe paa den øverste af Claudius-Akvæduktens Buerader, hvor Forbindelsesgangen løb, der førte fra Kejserpaladserne til Celius. Det er paa denne Højs Udløbere, at Gregors Fædrenehus laa — nøjagtigt der, hvor det nuværende Kloster befinder sig.

Gregor er født som paa en Orkesterplads foran Verdenshistoriens Scene. Han er vokset op med Historiens største Drama for Øje — men hurtigt har han fundet ud af, at Dramaets Titel var Forfængelighed; og dets blivende Virkning i hans Sind har været den at vise ham, hvor det eneste Bestaaende var.

Her har han, da en Civilisation faldt sammen, vovet at

tro paa de Værdier, der ikke kender til Omskiftelser, og her fra det Kloster, han indrettede i sit Hus, udsendte han Benediktinerne for at kristne England paa et Tidspunkt, da han selv ikke var i Sikkerhed i Rom, da alt socialt Sammenhold opløstes, og hver kun tænkte paa at redde sit under Krig og Barbarers Hærgen og Pestsoters og Hungersnøds Svøber.

Og mens de store Paladser foran ham faldt fra hinanden, byggede han hint Aandens Palads af levende Menneskesten — Christi Kirke paa Klippegrunden — som ingen Opløsningens Magt endnu har faaet Bugt med.

Kvarter efter Kvarter gaar hen — en Kampanile nær ved fortæller derom — men Tiden synes ogsaa at staa stille her under det forklarede Lys, hvor Cikaderne ustandselige Skrigen er som Stilhedens Ubevægelighed.

Ude i Klostergården er køligt — Cikaderne høres ikke derhen — i Luften er det, som om en Spænding brast. Tiden begynder atter at rinde.

Rundt under Buegangene staar engelske Navne paa Epitafierne — Navne paa Katholiker, som blev fordrevet under Henrik VIII og Elisabeth, og som har fundet deres sidste Hvilested i Sankt Gregors Kloster, hvorfra Troen udgik til deres Fædreland, den Tro, de maatte dø i Landflygtighed for.

Ved Klosteret.

Døren staar aaben ind til Kirken — Højalteret ses helt ud under Buegangene. Kirkens Indre er hvidt, højt, lyst. Alle Farverne samles i Loftsmidten i en stor Freske af Troens Triumf: gyldne, gule, rosa, grønne og graa. Hvidt i hvidt over Korbuen, et ovalt Relief løftet af Engle: Gregor, der udsender Munkene til Britannien.

Forneden fortæller de ujævne Fliser i det gamle Cosmatgulvs brogede Flade om Generationers og Generationers slidende Trin. Og dog er det kun lige midtvejs mellem Gregor og os. — Tidens Brønd aabner sig for ens Fødder, og Øjet søger mod Bunden — men ser: sig selv — thi Mennesket var det samme.

Stemmer løfter sig pludselig i Rummet. Det er Munkene, der oppe fra Pulpituret begynder deres Tidebønner.

De Ord og det Sprog, Gregor talte, genlyder i Kirken, og samme Ophbyggelse finder Sted i det lyttende Sind.

Hvad har det at sige, at Palatin maatte styrte — at Dekorationen er bleven en anden? Den indre Oplevelse er den samme.

Hvor er Afstanden til Gregor? Han er midt iblandt os — lærer os den yderste Optimisme — Optimismen paa Trods — Broen ud til den Fremtid, der ikke vil have noget andet at ty til end det, der gav os Liv — det Eneste, der gav os Liv.

Mogens Kai Nørregaard.

Lyset fra Krybben.

*Gennem Verden stadig vandrer
der et Tog af trætte Sjæle,
tusind sønderslidte Hjerter
ønsker kun i Fred at dvæle.*

*Tankens Klarhed, Hjernens Snilde
— om den Gaaden løse kunde —
ak, men hele Verdens Visdom
lindrer ikke Hjertets Vunde.*

*Men fra Jesu Krybbe straalere,
nu som i de svundne Tider,
der en Glans, der stadig læger
hver en Sjæl, der Smerte lider.*

Og nu er det Jul igen —.

For den almene Bevidsthed staar Julen nok som Aarets ypperste Fest, Festen. Men den almene Bevidsthed er nu ikke den kristne. Kirkens Jul er en ganske mærkværdig Fest. Den finder Sted midt om Natten. Den fejres med den største Højtidelighed og Glæde — men samtidig skjult, uden at nogen aner det. Det er Verdenshistoriens helligste Stund; Englenes Skarer svæver hen over Markerne, syngende for Hyrderne, som iler til Stalden; Himmel og Jord mødes i Tilbedelse under Nattens lyse Stjerne. Men hvor? Ude paa Bethlehem's Marker, fjernt fra Byen, som ligger sovende under Stjernens Skær, i den fattige Stald, omkring Krybben, som ingen kender.

Ja, saaledes har den første kristne Julefest formet sig. Jesu Fødsel, Guds Komme til Jorden, kunde ikke undvære den største Højtidelighed, den dybeste Tilbedelse. Jesu Fødsel, Gudmenneskets, den lidende Frelasers Komme til Jorden, kunde ikke ske uden i den dybeste Ydmyghed, Ubemærkethed og Stilhed.

Og saadan bør hver kristen Julefest forme sig. Saadan er det rigtigt. Men gør den det? Julen er oprindelig ikke en kristen Fest, men en ganske hedensk, og vi antager — sikkert ikke helt med Urette —, at naar Julen indtager en saa stor Plads i Folkets Liv og Bevidsthed, skyldes det, at man fra Arilds Tid fejrede dens Komme med en dundrende Svir. Det ligger i selve Navnet. Ordet »Jul« kommer af oldn. *julir*, egl. »den, der laver til Fest«, hvilket var Navnet paa den næstsidste Maaned: November og Begyndelsen af December.

Grundtanken i Julen var Troldtøjets uhyre Magt over Menneskene i Aarets mørkeste Tid; hvorfor man ved Juleblus og anden Ildtrolddom søgte at holde det onde borte. Saa da Kristendommen indførtes, bestod der unægtelig en vis Tradition m. H. t. »Helligholdelsen« af dette Tidspunkt paa Aaret; en Tradition, som egentlig svarer daarligt til ovenanførte Ideal. Men feste vil Folk nu engang, og da den kirkelige Fest jo var en Glædesfest, smeltede de to Ting sammen, saa Kristendommen blev Indholdet og Festen Formen. Man tør uden Overdrivelse paastaa, at Formen mere og mere træder i Forgrunden; hvor mange mon der i Julen faar Tid til at tænke videre over Indholdet? Julen er jo den Fest, som anticiperes mest; den begynder med Advent. I Advent skulde vi jo forberede os paa Christi Komme; men Virkeligheden er nok den, at Handelsmændene forbereder sig paa Julesalget, Husmødrene paa Julefesten, Børnene paa Julegaverne, Præ-

sterne paa Juleprædikenen og Redaktørerne paa Julenummeret. At være næringsdrivende Borger Juleaften er virkelig ingen Spøg. Efterhaanden har Festen nok faaet sit oprindelige Indhold igen: Troldtøjets ρ : Julesalgets uhyre Magt over Menneskene i Aarets mørkeste Tid, hvorfor man ved Juleblus — Træet paa Raadhuspladsen — og Ildtrolddom — Granguirlander med elektriske Pærer og transparente Juleklokker og Stjerner — søger at holde det onde — Kreditorer og Fallitter — borte. Intel Under, at en ung Kunstner i Fjor karakteriserede Julen for mig som: en Opfindelse af det kapitalistiske Samfund for at ophidse hinanden til at købe over Evne. Paa Grund af den massive Virkeligheds knugende Vægt var det mig umuligt at bibringe ham en anden Opfattelse og løfte ham op over dette Hav af Transparenter til Synet af den rigtige Stjerne over Bethlehems kølige Tage. Her var den jo, her for Næsen af os, denne Jul. Hvad kunde jeg gøre; jeg truede ad Guirlanderne, sukkede: En, grege relicto — og gik.

Nu er det Jul igen. — Jeg gad vidst, om der ikke kommer en eller anden af »Videnskabens« Repræsentanter igen og fortæller os, at vi egentlig dyrker Mithras i den hellige Nat. Den 25. December var jo i Mithraskulten Solguden Mithras' Fødselsdag, Dies Natalis Solis invicti. Nu er der mange, som søger at paavise Kristendommens Oprindelse eller Paavirkning af en anden Religion, og her spiller Mithraskulten en stor Rolle (læs N. U. 12. Nov. og Dagbl. iøvrigt), og de siger nu: »Aha, den er fin i Kanten; nu har vi Bevis for Kristendommens Slægtskab med Mithraskulten: Christi Fødselsdag og Solguden Mithras' Fødselsdag er en og samme!«

Lad os betragte dette Forhold nøjere. Mithrasreligionen betragter Verdensaltet og dets Udvikling som en Kamp mellem to evige Principper, begge guddommelige, nemlig: Ahura-Mazda og Ahriman, Lys og Mørke, Kosmos og Kaos, Gud og Djævel. I denne Kamp deltager Mennesket, og paa dette Grundlag byggede Mithrasreligionen en Moral op, en Moral, som tilstræber Renselse og Fuldendelse. Denne Religion, som støttedes stærkt af Hæren og den romerske Kejser — i Modsætning til Kristendommen, som forfulgtes — vandt stor Udbredelse i det vestlige Europa, helt op til England. Og 25. December fejrede man altsaa Solguden Mithras' Fødsel af en Klippe; Dies Natalis Solis invicti.

Men allerede i Kirkens første Tid var den historiske Dato for Christi Fødsel ukendt; derfor fejrede man efter en gammel Tradition, som maaske gaar tilbage til Begyndelsen af det 12. Aarh., Jesu forskellige Theofanier som Menneskesøn, Fødsel, Daab i Jordan og Aabenbaring for Magerne kort efter Vinterhverv, i første Tredjedel af Ja-

nuar. Medens alle Menigheder holdt fast ved dette, indførte Rom Herrens Fødselsfest og fastsatte den til 25. December. Hvornaar det er sket, vides ikke bestemt; tidligst nævnes denne Dato i Philokalus' Kalender (fra Aar 336); han gengiver en gammel romersk Tradition, som i Følge Pavekrøniken skal stamme fra Pave Telesphorus (125—136?)

Julefesten er altsaa en romersk Fest; og har den en Tilknytning til Mithras', Solgudens, Fødselsfest, er det Modsætningens. Mithraskulten havde gjort Ærefrygt for Solen saa folkelig, at Folk, i Følge den h. Pave Leo, kunde finde paa at hilse Solen, naar de traadte ind i den vatikanske Basilika. Derfor valgte Paverne, saavidt vi kan se, den 25. December for at sætte Christi Fødsel i Mithrasfestens Sted, at sætte »Retfærdighedens Sol« i Stedet for »den ubesejrede Solgud«. Det er altsaa højst sandsynligt, at den 25. Dec. er valgt til Christi Fødselsfest netop som en Demonstration mod Mithrasreligionen. Den Methode har Kirken jo stedse brugt for at bringe Folk bort fra Hedenskab og Overtro. Det er jo ogsaa den eneste Maade at demonstrere paa mod en Fest. Naar de »Gudløse« vil demonstrere mod Kirken, holder de aabent paa en Festdag; de kunde jo ikke demonstrere ved at holde aabent paa en Søndag.

Og hvorledes skulde Verden have overset den uhyre Forskel mellem Mithras og Christus, naar den f. Eks. saa Kirken hente Stof til sine liturgiske Tekster fra den fjerne Fortids Profetier; Profetier, som Verden saa opfyldt ikke i en af Fantasien skabt Solguds Skikkelse, men i den menneskevordne Gudssøns historiske Person, som ikke var født af en Klippe, men af en Kvinde, som det sande Lys, der trænger ind i Mørket og Dødens Skygger, i hvilke Hedningefolkene sad; som det Lys, der kommer til Verden og oplyser enhver. Hvorledes skulde nogen gensidig Forveksling være mulig?

Endelig maa vi anføre en Ejendommelighed af sikkert afgørende Betydning. Vi ser nemlig, at medens Mithrasreligionen, som har hjemme i Persien, gennem de romerske Legioner fandt en umaadelig Udbredelse i det vestromerske Rige, forblev det græske Kulturomraade, Grækenland selv og det vestlige Lilleasien lukket for den, medens disse Kulturlande: Grækenland, Makedonien, Thrakien, Bithynien, Asien, Phrygien, Syrien, Palæstina og Ægypten udgjorde Kristendommens Tyngdepunkt. Dette maa dog være ødelæggende for enhver Tanke om, at Kristendommen skulde være en Form for Mithrasreligionen; thi det vilde være en i Sandhed kostelig Logik at antage, at de Lande, som gennem lange Tider havde afvist Mithraskulten, skulde have modtaget den i en lidt ændret Form uden at bemærke det. Og har Mithraskulten kun forvan-

sket Kristendommen, saa er det i Sandhed besynderligt, at denne Forvanskning udbreder sig fra et mindre kultiveret og paa kristne fattigere Omraade til højt kultiverede Lande med mange og stærke kristne Menigheder, saaledes som Julefesten udbredte sig fra Rom over Antiochia (375), Konstantinopel, Jerusalem og Alexandria til de øvrige østlige Bispedømmer. Der er Beviser nok for, at disse Kirker ikke uden videre antog Romerkirkens Skikke; beviser denne Begivenhed noget, saa er det Romerkirkens Primat, som sandelig ikke kan have været kulturelt begrundet. Enhver Identificering af Christi Fødselsfest med Dies Natalis Solis invicti kan saaledes let tilbagevises. At enhver Religion i sin Terminologi maa modtage et vist Præg af de Religioner, den bekæmper, er en Selvfølgelighed, som vi ikke behøver Professorer til at paavise. Men mon Verden derfor undgaar — i Aar ligesom tidligere — at blive plaget med diverse Solhvervs-Taler og Doktor-Kronikker om Julen?

P. R.

Under Sydkorset.

Stjernerne og Julen hører uløseligt sammen. I de mørke Vintermorgener tindrer en stor Stjerne, som altid faar en til at tænke paa Bethlehemsstjernen, og om Aftenen gaar »de Hellig Tre Konger« frem paa Rad (det var det gamle katholske Navn for Orions Bælte). I Nord staar Polarstjernen og fremkalder vort »Ave« til den jomfruelige Gudsmoder, vor »Stella maris«. Men naar vi Nordboer fejrer, hvad vi kalder en god, gammeldags Jul med Sne og klingrende Frost, saa fejrer vore Antipoder Jul i Blomsterduft og Sommervarme og ser i de lune Aftner op til Sydkorsets Stjernebillede.

Sydkorset var det Emblem, under hvilket den eucharistiske Verdenskongres for faa Aar siden afholdtes i den australske By Sidney, Byen med de gribende og rystende Minder. Den katholske Kirke i Australien var i Sandhed født under Korsets. Tegn, men nu var Korset blevet til en Julestjerne, for hvad er en eucharistisk Kongres vel andet end en storstilet Julefest; »Gud med os, Emmanuel!«

* * *

For noget over hundrede Aar siden kørte et lille Selskab af Benediktinermunke paa en Postvogn hen ad en Landevej i England. En af dem, en moden Mand, talte til sine unge Medbrødre om det fjerne Australien og frem-

hævede, at der i hele den vide Verden ikke fandtes en Missionsmark, der i den Grad skreg til Himlen efter Missionærer, som netop Australien. Han skildrede for dem, hvad Missionærens Liv vilde blive derude: som en anden St. Paulus skulde han gaa paa sin Fod fra Sted til Sted, fattig blandt de fattigste, bærende det nødvendigeste til den hellige Offerhandling i en Bylt paa Ryggen. Den Munk, der talte, var Fader Polding, senere Sidneys første Ærkebiskop, og en af hans unge Tilhørere var Fader William Ullathorne. Paa ham var de Ord ikke spildte. Faa Aar efter rejste han til Australien som Biskoppen af Mauritius' Generalvikar. Mauritius, den lille Ø ved Madagaskars Østkyst, var blevet Sæde for en Biskop, hvis Stift omfattede Kapkolonien, Madagaskar, Mauritius og denne Øs »Bilande«, nemlig hele Fastlandet Australien med Tasmania, Ny Zealand og Sydhavsøerne. Den unge Generalvikar (knap 27 Aar gammel) ankom til Australien i 1833, altsaa for akkurat 100 Aar siden.

Nogle Ord om Fader Ullathorne er her paa deres Plads. Han nedstammede fra Kansleren Sir Thomas More, den berømte Troshelt og Martyr, og hans Familie var en af dem, der trods al Forfølgelse og Undersøelse havde holdt fast ved den katholske Tro ned gennem Tiderne.

William Ullathorne var ældste Søn af en Købmand i Nordengland, og hans ni yngre Søskende tilsammen gjorde ikke deres Forældre saa mange Bekymringer og Bryderier som han alene. Der var i hans Sind en Blanding af Ensomhedstrang, Eventyrlyst og higende Kærlighed til Havet, alt sammen næret ved Læsning af Robinson Crusoe og Rejsebeskrivelser. Da han var tretten Aar gammel, og Faderen forgæves havde prøvet at faa en pæn lille Butiksdreng ud af ham, opgav Forældrene Kampen og lod ham faa sin Vilje: han gik til Søs. I sin Selvbiografi (benyttet af Dom Cuthbert Butler O. S. B. ved Udarbejdelsen af hans fængslende Bog: »*The Life and Times of Bishop Ullathorne*«) skildrer han med megen Humor sine Søfartsaar; bl. a. en Storm mellem København og Dragør og senere ud for Bornholm. Da han i tre Aar havde døjet godt og ondt, mest det sidste, til Søs, vendte han hjem til den fædrene Købmandshandel; dog ikke for ret længe.

Ved en ret tilfældig Overværelse af en katholsk Guds-tjeneste et Steds i Udlandet var hans religiøse Bevidsthed blevet vakt; han havde derefter af Styrmanden om Bord laant en Levnedsskildring af den hellige Johanne Franciska Chantal, og ved at læse om hende og St. Frans af Sales var det for første Gang gaet op for ham, at man kunde

leve sit Liv i Gud og for Gud. Nogen Tid efter hans Hjemkomst fik Familien Besøg af en Købmand fra en anden By. Den fremmede fortalte om sin Søn, der læste til Præst hos Benediktinerne i Downside Kloster (Somersetshire), og da han syntes godt om Williams yngre Broder James, prøvede han paa at overtale ham til at følge hans Søns Eksempel. James havde ikke Lyst dertil, men William fortalte nu sine Forældre, hvor forandret hans Syn paa Religionen var blevet, og bad om Lov til at indtræde som Munk i Downside. Med Glæde gav Forældrene deres Samtykke, og i Februar 1823 (han fyldte sytten Aar i Maj) kom han til Klostret. Julenat samme Aar modtog han sin første hellige Kommunion, som han i Trods havde vægret sig ved

William Ullathorne.

at modtage, før han gik til Søs. I Marts 1824 blev han indklædt Munkekutten med Fader Polding som Novicemester, og i September 1831 blev han viet til Præst.

Havde den lille William været en Læsehest, saa var den unge Broder Bernard det ikke mindre. En lille Bemærkning af ham er karakteristisk: »Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Folk snakker saa meget om Kirkefædrene og læser dem saa lidt!« Selv hang han altid over Bøgerne, og da han

skulde tiltræde sin Rejse til Australien, tilbragte han et Par Maaneder med at støve rundt i Londons Antikvarboghandler for at samle sig et Bibliothek, henved 1000 Bind, da han ikke kunde vente at finde theologisk Litteratur dér, hvor han skulde hen. Ganske vist levede hans Virksomhed i Australien ham ikke synderlig Tid til Læsning, men det Eneboerliv, han levede i sin Kahyt om Bord paa Skibet, gav god Lejlighed til fortsatte Studier; hans to Frem- og Tilbagerejser mellem England og Australien tog med de Tidens Skibsfart det meste af to Aar.

Spanske, portugisiske og hollandske søfarende havde siden det 16. Aarhundrede haft delvis Kendskab til enkelte af Australlandets Kyststrækninger, men Englænderen James Cook regnes for dets egentlige Opdager (1770), og derfor kom Landet under britisk Herredømme. Den nye Besiddelse kom England tilpas. Indtil 1776 havde der bestaaet et Deportationssystem, hvorved engelske Straffefanger overførtes til Nordamerika for der at gøre Slavetjeneste, men efter den nordamerikanske Frihedskrig ophørte denne Deportation, og de engelske Fængsler og Fangeskibe kunde ikke rumme de Skarer, der befolkede dem; denne Tingenes Tilstand kan ikke forbavse en, da der endnu i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede i Følge engelsk Lov var Dødsstraf for over 600 forskellige Forseelser, og Benaadning som Reget skete i Form af Deportation. Regeringen tog da den Bestemmelse, at Ny Syd Wales (dengang og indtil 1826 Navnet for hele Australlandet) skulde gøres til Straffekoloni. I 1788 ankom den første Transport af henved 1000 Kolonister, deraf 696 Straffefanger; de anlagde Byen Sydney. De følgende Aartier bragte Tusinder af Straffefanger til Landet; omkring 1830 var der ca. 60,000. Langt fra at være Forbrydere alle sammen var store Skarer af dem uskyldige Folk, for Størsteparten Irer, saakaldte »politiske Forbrydere«, Ofre for den desperate Katholikforfølgelse, der gennem lange Tider hærgede det ulykkelige Irland. Uden Lov og Dom hændte det, at hæderlige Bønder blev deporteret, unge og gamle, Mænd og Kvinder; at en Mand havde færdedes uden for sit Hus efter Solnedgang, var Grund nok til Deportation; en ung Pige havde faaet en Gaas forærende af en Karl, og skønt hun ikke vidste, at den var stjaalet, blev hun deporteret. Dette kun som Eksempler.

Det er en bekendt Sag, at den irske Befolkning er meget religiøs, og denne Fromhed bevarede mange af de stakels deporterede midt under deres grufulde Lidelser.

Australlandets Befolkning kunde deles i tre Grupper: Frie Mænd, nemlig Embedsmænd, Militær og Kolonister, som var kommet dertil af eget Initiativ; det var væsentlig Irer. Frigivne, som efter udstaaet Straf havde bosat sig og under gunstige Forhold var blevet velhavende; hertil bidrog, at de kunde faa gratis Jord af Regeringen og Straffefanger som gratis Arbejdskraft. Straffefangerne, eller som endogsaa Regeringsmyndighederne kaldte dem: Slaverne. Disse var Landets Kapital, Kilden til dets voksende Velstand.

Iblandt de sidstnævnte fandtes der tre katholske Præster, alle tre Irer, uskyldigt anklaget og deporteret for formentlig Deltagelse i en Opstand. Det var dem strengt forbudt af Regeringen at udøve nogen Art af præstelig Virksomhed.

Det var nemlig Meningen, at de deporterede Katholiker skulde gøres til Protestanter; i den Hensigt blev deres Børn taget fra dem og opdraget i Statens protestantiske Børnehjem; der var ogsaa tvungen Overværelse af den protestantiske Gudstjeneste, og den Fange, som vægrede sig derved, blev straffet med Svøbeslag. Omsider opnaaede een af de nævnte Præster delvis Frigivelse og Tilladelse til een Gang om Maaneden at læse Messe. Det var den 15. Maj 1803, at det hellige Messeoffer saaledes for første Gang blev frembaaret paa australsk Grund; der fandtes ingen Altersten, Kalken var af Tin (en af Straffefangerne havde lavet den), og Messehagelen var syet af et Fag gamle Damaskgardiner. Kun et Aars Tid fik Præsten Lov at beholde sin Tilladelse, saa blev den atter frataget ham.

De tre Præster blev imidlertid sendt tilbage til Irland, og det lykkedes dem at udvirke, at en irsk Cisterciensermunk, Fader Flynn, blev sendt til Australien som apostolisk Præfekt. Han sejlede af Sted i den Formening, at alt var i Orden, men ved Ankomsten til Sidney meddelte Landets Guvernør ham, at ingen »papistisk Missionær« vilde blive taalt, og at alle Straffekoloniens Medlemmer skulde være Protestanter. Efter i nogle Maaneder at have virket i Smug blandt Katholikerne (der var henved 6000 i og omkring Sydney) blev Præfekten uden videre fængslet og som Fange hjemsendt ved første Skibslejlighed. Hans Fængsling foregik saa pludseligt og uventet, at det allerhelligste Sakramente, som opbevaredes i en katolsk Privatmands Hus, ikke kunde naa at blive fjernet. Saaledes beholdt Katholikerne i to Aar dette dyrebare Pant, Midtpunktet for deres trofaste Tilbedelse og Udholdenhed. Huset tilhørte en Mr. Davis, selv en frigiven, der to Gange var blevet pisket, fordi han ikke vilde overvære den protestantiske Gudstjeneste, og som var blevet holdt saa længe indespærret i et mørkt Fangehul, at han næsten havde mistet sit Syn. Siden hen skænkede han sit Hus til Nedrivning, saa Sydneys pragtfulde St. Patrickskirke kunde rejses paa dets Grund. Men da var der gaaet 22 Kampens Aar.

Begivenheden med Fader Flynns Hjemsendelse blev bekendt i England og kom for i Underhuset. Resultatet var, at Regeringen i 1820 sendte en anden irsk Præst, Fader Therry, til Sydney. Han var en nidkær og opofrende Apostelsjæl; ofte red han hundrede (engelske) Mile for at besøge en syg, og det ad uvejsonne Urskovsstier. I sin Kamp for Katholikernes Sag imod de stedlige Myndigheder var han utrættelig; til den engelske Regerings Undskyldning maa det siges, at den ikke vidste, hvor galt dens Repræsentanter i Australien for frem. Therry kom da ogsaa i den Grad paa Kant med Myndighederne, at de fratog ham

Embedet og fik ansat to andre katholske Præster. Han arbejdede videre paa egen Haand, hvilket gjorde Forholdet mellem ham og disse noget spændt.

Endelig fik Australien en Guvernør, Sir Richard Burke, der paa en human Maade søgte at hidføre bedre Tilstande for Straffefangerne, ogsaa for Katholikerne iblandt dem. Paa hans Initiativ kom Ullathorne til Australien for at tage Tøjlerne i sine Hænder. Det var svært for Fader Therry at bøje sig for den purunge Generalvikar, men han gjorde det gudhengivent, og Sagernes Udvikling viste snart, at Ullathorne ikke var nogen Dreng, men netop den kloge og myndige Mand, som var sin Stilling voksen. (Sluttet.)

Erikke Rosenørn-Lehn.

En Sognepræsts Jul.

For længe siden har Pastor F. F. Maurer lovet os Bidrag til N. U., men Sygdom og Svaghed har stadig afholdt ham fra at indløse sit Løfte. Saa meget mere vil alle Pastorens Venner paaskønne den Julehilsen Pastor Maurer har sendt os i nedenstaaende karakteristiske Skildring, og som Tak sende ham de bedste Juleønsker til Høxter!

»Det kimer nu til Julefest, det kimer for den høje Gæst,« synger Klokkerne fra det tykke Kirketaarn, som fra Middelalderens Tid har set ud over de lave Huse og Hytter i den gamle By. Men Klokkerne er vor store Nabos, Folkekirkens, Røst; de ringer i glad Forventning om stort Kirkebesøg — noget, som ellers er en Sjældenhed — maaske netop med Undtagelse af Juleaften.

Vor lille »Sognekirke« — et fint Navn for et pænt lille Kapel — kan ikke raabe med Klokker, men hvad der skal fejres paa Alteret, det h. Mysterium i Julenatten, er dog noget, der alligevel vil trække Menigheden til sig langvejs fra.

For Sognepræsten er det en travl Tid. Ikke alene skal det lille Gudshus ved Søstrenes Hjælp smykket saa godt som muligt, de høje Kærter, Grantræerne og Krybben med de mange Figurer stilles op, men der skal ogsaa holdes flere Prædikener i disse Uger, og udefra kommer Folk med mange Anliggender.

Nu kommer Telefonbesked: et polsk Barn ligger for Døden langt ude paa Landet — det skal døbes. Præsten ser ud i Snevejret — polske Børn skal altid døbes eller begraves, naar det er Snevejret eller Snevej, naar Tiden er mindst belejlig. Men af Sted. Man skal have Overfrakken og Haandtasken med Rekvisiter parat, naar man er Sognepræst i en Provinsby.

Kusken venter paa Stationen, og af Sted til de »polske Huse«. Straalende Modtagelse: alle kysser Præstens Hænder og peger paa en — tyk, sund Unge, som skal døbes. Tiden er knap, Navnet, Fadderne o. s. v. noteres, Daaben foregaar, men Præsten slutter med at sige: Barnet er ikke døende, hvorfor saa ikke komme til Kirken? Og medens Kusken udenfor giver Tegn til, at det er paa høje Tid at køre tilbage, forbavses Præsten ved Svaret: Nej, Barnet er Gud ske Lov rask, vi har heller ikke bedt Præsten om at komme, men et eller andet Sted i Nabolaget er der et sygt Barn — maaske har det været en Misforstaaelse.

Ude har Sneen forvandlet sig til Øsregn, der er ikke megen Tid, Præsten instruerer, hvorledes det syge Barn skal faa Nøddaaben, og at det senere, hvis det lever, skal bringes til Kirken.

Paa Landevejen et Søle uden Lige, Regnen strømmer som et Niagara-Vandfald ned over Vognen — men hvad er det? En Lygte, en lav Vogn holder paa Vejen, Folk raaber og vinker. Det var det døende Barn. Præsten ud af sin Vogn, alle blotter Hovederne — Vand — materia remota — var der nok af, men Præsten har jo en lille Flaske med Døbevand — »ego te baptizo . . .« — En mærkelig Daab, men af Sted gik det til Jernbanen, og træt naar Præsten hjem, hvor nyt Arbejde venter paa ham.

Midnatsmessen i et lille Kapel kan være meget stemningsfuld, selv om vi andre sang den danske Gloria-Sang fra den gamle Salmebog — til Gru vistnok for P. Günther og P. Menzinger og andre digteriske og musikalske Aander. Men de tre Messer var rige paa Stemning, Naade og Velsignelse. Derimellem kommer Daab, Ægtevielser, Anmeldelser, Forespørgsler — ikke saa lige til som i en helt igennem dansk Menighed, thi Sproget, Vanskeligheder med Oplysning og Papirer forsinker selve de hellige Handlinger. Hvad skal dette Barn hedde? — »Apollo«. Præsten studser, forklarer mildt bebrejdende, at for det første kan Pigen ikke faa et Drengenavn, og for det andet er det Navnet paa en hedensk Afgud. »Nej, nej, Navnet meget katholsk, særdeles katholsk,« kommer det fra de polske Folk. Efter megen Snakken frem og tilbage faar Præsten oplyst, at Navnet betyder den hellige Apollonia, Jomfru og Martyr o. s. v., o. s. v.

Men over alle disse smaa og store Bryderier lyser Julekærterne, og Menighedens dybe Andagt og Lejligheden til at forkynde Julebudskabet giver Præsten forøget Kraft. Et saadan Kapel, en saadan Gudstjeneste er nu alligevel et Lys i Mørket, maaske det eneste sande Lys, vi Mennesker har i Jordelivets Mulm og Mørke.

F. F. M.

Himlens Kortbølgesender.

En Legende fra Teknikkens Tid.

Alle Himmeriges Engle gik og hviskede saa hemmelighedsfuldt sammen, det var tydeligt, at der var et eller ande paa Færde, men der var ingen, der vidste rigtig Besked Med forventningsfuldt glade Ansigter gik Ærkeenglene gennem Himmelsalene, og hver Dag saa man dem henne hos de fire Evangelister, som med Guldpen i Haand sad og grundede eftertænksomt over deres tykke Bøger. Den, der var nøje kendt med de himmelske Hærskarer, lagde Mærke til, at Sankta Barbara og nogle af de Engle, der er sat til at overvaage de tekniske Fremskridt blandt Menneskene nede paa Jorden, var forsvundet; de var ingen Steder at finde. Lige i Nærheden af Gud Faders straalende Trone blev der tømret og hamret Dagen lang, og Herren lod som om han undrede sig saare over, hvad al den Uro skulde betyde. I sin Alvidenhed vidste han naturligvis Besked med det altsammen. Sagen var den, at Ingeniører blandt Englene var ved at bygge en Radio-Senderstation i Himlen, og det skulde være en Overraskelse. De byggede et Taarn paa hver Side af Guds Trone, og da de skulde sende til Jorden, vendte de nedad mod Menneskenes Boliger, og derfor kunde man inde fra Himlen ikke se Taarnene. Ingeniørerne havde stort Hovedbrud med, hvor de skulde anbringe Mikrofonen, men saa fandt de paa at indlægge den i Gud Faders Scepter. Der var jo rigtignok den Vanskelighed at faa Sceptret fra den Allerhøjeste, men den blev overvundet ved at indvie Jomfru Maria i Hemmeligheden og faa hende til at laane det for en Dag.

Forresten var der lige saa stor Forundring udenfor Himmelporten som indenfor. En efter anden kom Stjernerne og spurgte, hvad det var for vældige Taarne, der ligesom Islapper hang ned fra Himlen. Selv Sankt Peter var nysgerrig og blev det endnu mere, da en Dag en Engel bad om et af hans gamle Fiske-net, som blev hængt op mellem de to Taarne. Sankt Peter undrede sig over, hvad det skulde til og tænkte ved sig selv, om Sankta Barbara og hendes Ingeniører troede, at Fiskene nu vilde begynde at flyve gennem Luften, ja, vide det kunde man naturligvis ikke, der skete jo saa meget mærkeligt.

Imidlertid gik Adventstiden, og den hellige Julenat var nær. Overalt stod Englene og de hellige i Grupper og talte sammen om, hvad der skulde hælde. Det hed sig, at Johannes Døberen skulde være Speaker, og at Ærkeenglene skulde regulere Udsendelsen. Maria øvede sig en sidste

Gang paa sin Vuggesang, som Sankta Cæcilia havde komponeret en helt ny Melodi til. Og Sankta Barbara var endelig naaet saa vidt med sine Forsøg, at hun havde fundet en Bølgelængde, som Menneskene endnu ikke havde været opmærksom paa, nemlig 000. Alle andre Bølgelængder var forlængst optaget af de jordiske Sendere.

Og saa kom den længselsfuldt ventede Dag. Julebarnet gjorde sig tidlig rede til at stige ned paa Jorden og lovede sin kære Moder og Gud Fader at fortælle, hvordan Menneskene vilde modtage Udsendelsen. Johannes Døberen udbad sig en nøje Kritik over sin Speakerkunst, og Sankta Barbara og Ingeniørerne fortalte Christusbarnet hele Programmet, for at han kunde følge det altsammen.

Solen sank bag iskolde Have, Maanen gled utaalmodig over det mørkeblaa Himmelhvælv, og Stjernerne kredsede blinkende omkring de forunderlige Istapper, der fra Himlen hang ned i Nattens Mørke. Sneen dalede ned over Jorden, ned over Menneskene, der hastede gennem Storbyens travle Gader, men paa de stille Marker lagde de hvide Fnug sig over hinanden som et fint, blødt Tæppe. En Time før Midnat var enhver paa sin Plads i Himlen. I store Buer var alle Himmeriges Hærskarer samlede omkring Gud Faders Trone, lige foran Tronen stod Hyrderne med deres Lam og sammen med dem Englene fra Bethlehem, paa begge Sider af denne Gruppe havde Keruberne og Seraferne taget Plads. Hos Gudfader sad Jomfru Maria i et gyldent Sæde, og i hendes Nærhed saa man den hellige Josef, mellem de fire Evangelister stod Johannes Døberen, og i et Hjørne langt borte bemærkedes en Okse og et Æsel.

Nu lød et Gongongslag gennem Himlen, der straaledede i det klareste Lys, alt blev stille, det højtidelige Øjeblik var inde. Sankta Cæcilia hævede sin rubinsmykkede gyldne Stav, og fra Englenes Kor jublede Lovsangen gennem de vide Sale: »Ære være Gud i det høje!« Efter Sangen talte Johannes Døberen: »Jeg forkynder eder en stor Glæde. I Dag er i Davids Stad født eder en Frelser, som er Christus, Herren.« Saa synger de store Profeters Kvarlet med mægtige, dybe Stemmer: »I Skriften er der sunget, alt om en Rosenart, af Jesse Rod udsprunget, vidunderlig og sart . . .« Der lyder en Brusen som af Englevinger, man hører Mands- og Barnestemmer nærme sig og ser en Flok samles i et lille Rum. Evangelisten Lucas læser op af sin Bog: »Men der var i denne Egn Hyrder, som vaagede og holdt Nattevagt over deres Hjord. Og de sagde til hverandre: Lad os gaa til Bethlehem og se, hvad der er sket. Og de skyndte sig og fandt Maria og Josef og Barnet, som laa i Krybben.«

Pludselig bliver alt ganske stille, Maria begynder sin Vuggesang. Det lyder saa kærligt og skønt, at Englene fol-

der de fine Hænder fast sammen, og hver Gang Maria synger »Stille, stille, træd saa varsomt, nu sover sødt mit kære Barn«, falder Josef ind med sin dybe Bas. Sankta Cæcilia sætter sig derefter ved Orglet og lader den ene Stemme lyde efter den anden, indtil det bruser i fuldt Værk til en Jubelhymne, der toner gennem Himlen, saa selv de ældste Hellige aldrig har hørt Magen. Efter at et Kor af Keruber og Serafer har sunget en Salme, træder de fire Evangelister frem og læser af de hellige Bøger: »I Begyndelsen var Ordet . . .« Ved det Sted, hvor det hedder: »og Ordet er blevet Kød« sank alle Hærskarerne paa Knæ og bøjede Hovederne dybt, Gud Faders Trone straalende i forunderligt Lysskær, et Øjeblik forstummede alt, Tiden stod stille . . . Da alle havde rejst sig igen, traadte Sankt Ambrosius frem for at dirigere sit Te Deum. Mægtigt satte Stemmerne ind, fulgt af Orgel og Orkester, Hav og Vind føjede sig til, Himmelhvælvingen skælvede og fyldtes til de fjerneste Kroge af de vældige Toner.

Da Sangen var forstummet hørtes gennem Stilheden begejstrede Haandklap og en Stemme, der henrykt raabte »Bravo, bravo.« Det var Petrus; han havde trukket Himmelporten til og havde uden at forlade sin Post været den eneste Tilhører i Himlen.

Men fra Jorden dernede bragte Christusbarnet snart den første Efterretning. Ingen blandt den store Menneskehed havde fundet paa at indstille deres Radio paa Bølgelængden 000; de sad og lyttede efter alle mulige andre Længder. Men de ensomme og forladte, de, der sad alene i fjerne Egenes Hytter eller paa fattige Tagkamre eller i stille Klosterceller, de havde hørt Udsendelsen fra Himlen. Og de havde fornemmet en lykkelig og dyb Glæde, som havde de været med i den første hellige Nat.

Af P. H. Keulers — ved Johs. H.

En Juleaften i Tyrol.

Et Stemningsbillede.

Det var min første Jul i det fremmede og min første Jul som Katholik. Til Gengæld blev det en Juleaften, som jeg aldrig glemmer, idet den i al sin Enkelthed gjorde det dybeste Indtryk paa mig.

Jeg var Pensionær i et Kloster i en lille By uden for Innsbruck, og de gode Nonner havde allerede flere Dage før Jul været travlt beskæftiget med at lave smaa Overraskelser til alle deres Gæster, først og fremmest til alle

de gamle Damer, der før Krigen havde haft deres gode Hjem, men som nu havde mistet næsten alt, og som hos de fromme Søstre havde fundet sig et nyt Hjem, der passede for deres nu saa smaa Midler.

Vi var naaet til Juleaftensdag. Det havde sneet i flere Dage, saa vi skulde faa en hvid Jul. Luften var høj og ren, og Solen skinnede paa alle de sneklædte Bjergtoppe — et herligt Syn for en Sletteboer! Vi var nogle Venner, som havde benyttet det prægtige Vintervejr til en rask

Kirken i Hall.

Kælketur. Mod Skumringstid vendte vi fra vor Tur i Højderne tilbage til Dalen og Sletterne, og vi saa da de første Lys blive tændt hist og her oppe i Bjergene og nede i Dalen. Vi vidste, at nu blev der lagt sidste Haand paa Forberedelserne til den hellige Aften rundt om hos de nøjsomme Tyrolerbønder, og vi havde hørt af Søstrene, at nu blev de gamle Julekrybber stillet op i Hjemmene; disse Julekrybber, der for det meste er gaaet i Arv fra Slægt til Slægt, og som tit er meget smukke og udstyrede med rig og from Fantasi, spiller en stor Rolle i Julens Festligholdelse i Tyrol.

Paa Broen over Inn blev vi staaende et Øjeblik for at nyde Synet af de storslaaede Omgivelser, for hvilke vort julestemte Sind i Dag var særlig aabent: den smukke Dal med Floden snoende sig i Midten, de høje, sneklædte Bjerge paa begge Sider, hvor Lys efter Lys tændtes og vidnede om Mennesker, der højtidsstemte og forventningsfulde saa frem mod Julenatten som vi selv — med de samme Tanker og i den samme Tro. — —

Saa begynder Tyrols mange Kirkeklokker at ringe Julen ind — vi hører Klokkerne fra smaa Kapeller og Kirker fjernt og nær, og inde fra den store By lyder de store,

malmfulde Klokker, der blander deres Klang med Klosterkirkens smaa, sølvklare; og som Mørket sænker sig, bliver alle Lysene tændt inde i Innsbruck, vi ser dem sitre mod os gennem den lette Skumringstaage, og vi ved, at ogsaa inde i Byen gør Menneskene nu deres Forberedelser til Julehøjtiden. Og uvilkaarligt gaar mine Tanker mod Danmark og mine kære derhjemme, dér forberedes ogsaa Julefesten nu, men saare forskelligt fra det katolske Tyrol.

Vi maa videre for at naa hjem i rette Tid, men endnu en Gang søger mine Øjne og mine Tanker mod de smaalysende Punkter oppe paa Bjergene, til de smaa og ofte fattige Tyrolerhjem, hvor man nu gør sine Forberedelser til den lange, kolde og anstrengende Nattevandring ned til Byen for at kunne knæle sammen med alle de andre troende ved Julemessen i den hellige Nat — og ganske uvilkaarligt minder det mig om Hyrderne i Bethlehem i den første hellige Nat.

Vi er endelig naaet hjem til vor egen lille By med de stejle Gader, der er endnu Lys i Forretningerne, men al Handel er forbi, og nu begynder det at sne, og et helt Kvarter i hver Time runger vor lille Bys store, gamle Malmklokker gennem den stille Aften og forkynder for Alverden, at Julen er nær.

Søsteren, der lukker Porten op for mig, følger mig op paa mit Værelse, hvor man har anbragt et stort, dejligt Juletræ, der skal pyntes i dansk Stil, og alle Julepakker, Julehefter og Hilsener fra Slægt og Venner er lagt omkring, saa jeg kan mindes alle dem, der har sendt mig kærlige Tanker til min første Jul borte fra Danmark og fra Hjemmet.

Efter et lille, men forfriskende Hvil er saa endelig det højtidelige Øjeblik kommet, da alle vi i Klosteret skal samles til den stille Messe i vort lille julesmykkede Huskapel

Stenbrønden i Hall.

— senere vil vi gerne hen i Sognekirken og høre Midnatsmessen.

Og hvilken Julestemning, der var i vort lille Huskapel! Alle de gamle Damer var der, trods Sygdom og Svaghed, og alle Nonnerne — og jeg selv for første Gang blandt dem en Juleaften! Hvor var der stille og højtidsstemt — af og til hører vi Fader Juvenal, vor gamle Franciskanerpater, sige Messen, men ellers er der saa tyst, saa tyst i det lille Kapel, hvor vi sidder samlet som een stor Familie, alle forenede ved den samme Tro, de samme julestemte Tanker og Følelser.

Saa er den stille Messe og Kommunionen forbi, og vi skal nu hen i Sognekirken for at høre Midnatsmessen.

Ude sner det fremdeles, og Sneen lægger sin særlige Stilhed over Julenatten; Søsteren og jeg møder ikke et Menneske paa de faa Minutters Vej hen til den store, gamle Barokkirke, der ligger saa ejendommelig malerisk belyst mod Sneen og den mørke Nattehimmel, at jeg med et følte mig sat flere Aarhundreder tilbage i Tiden. Man maa have oplevet denne Stilhed og set denne gamle Kirke i Julenattens Sne for at kunne forstaa, hvor ogsaa dette lille Minde har præget sig fast i min Erindring fra denne særlige Julenat.

Og saa er vi inden for Kirkens Dør.

Aa, hvor var der dog skønt!

Det treskibede Kirkerum er mættet af en Stemning saa mægtig og stærk, at det gaar over al menneskelig Forstand. Alteret funkler med Hundreder af levende Lys, og Røgelsen stiger til Vejrs og bærer vor Tak og vore Bønner mod det lille Jesusbarn, som er midt iblandt os, og for hvem vore Hjerter bæver i Længsel og Taknemmelighed i den hellige Julenat.

Oppe fra Koret lyder nu den vidunderligste Musik fra Harpe, Cello og Violiner — et Agnus Dei af en Skønhed saa gribende, at den slet ikke kan beskrives med fattige Ord — en Sønighed over alle jordiske Grænser.

Den hellige Messe er forbi; Klokken er over to, og man skal jo bryde op, men det er saa vanskeligt at løsrive sig — netop i denne Nat føler man, at man har saa meget at betro det lille Jesusbarn, saa uendelig meget at takke for. — —

Tavse og dybt grebne forlod vi endelig Kirken. Udenfor dalede Sneen fremdeles blidt og stille ned, og oppe fra Kirketaarnet lød nu Tonerne af »Stille Nacht, heilige Nacht« og »Es ist der Tag des Herrn«; hvor lød det skønt og betagende i den stille Julenat, og hvor genlød Julehymnerne i vore Hjerter!

Tavse og andægtige gik alle hver til sit, de fromme,

gode Tyrolerbønder gik i smaa Grupper forbi os, hver Gruppe med sin lille Lanterne, der skulde lyse for dem paa deres lange Vandring tilbage til Hjemmet, ofte højt oppe i Bjergene.

Uden for Klosterets Port blev vi staaende endnu nogle Øjeblikke for at faa de sidste Strofer med af Julesalmerne fra Kirketaarnet, de Toner kunde man ikke nænne at miste nogen af, og ogsaa disse faa sidste Minutter har præget sit uudslettelige Billede i min Erindring: Alléens store Træer, hvis Grene er tunge af Sne, en enlig Lygte midt i Alléen, op imod hvis Lys vi staar og ser paa Snefnuggenes Dalen — og saa en ensom gammel Kone, som kommer forbi, indhyllet i et Sjal og med en lille gammel Lygte i Haanden. Den gamle Kone bliver staaende et Øjeblik hos os og siger med from Inderlighed: »O, Søster, hvor er det dog skønt i den hellige Nat!« Saa gaar hun sin Vej videre i den stille, hvide Nat — snart er hun forsvundet i de hvirvlende Snefnug — den sidste Skikkelse og det sidste lille Indtryk fra min første saa eventyrlig skønne Julenat som Katholik, tilbragt i et katholsk Land, det fromme Tyrol.

K. Juncker Sørensen.

Et nydeligt Søskenepar.

Nedenstaaende psykologiske Skildring er taget af H. S. Waldecks Roman: »Lumpen und Liebende«. Den ridser en Type Mennesker op, som i Livet maaske sjældent forekommer saa rendyrket som her; men hvem vil paa-staa, at Typen er helt uddød?

Den ene af de to gamle Jomfru-Søstre Morschel, den lille, indtørrede Hedvig havde en Arv efter en Tante; Berta derimod, der var lige saa lille, men temmelig fedladet anlagt, var fattig, og Søsteren lod hende derfor spille Rollen som »huslig Hjælp«, skønt hun var den ældste. De levede af Renten af deres Arv, men den var ikke stor, og for at hjælpe lidt paa Finanserne syede og broderede de. Der blev nu ikke megen Tid tilovers til dette Arbejde, for de tilbragte en meget stor Del af Dagen i Kirken, ja egentlig i to Kirker, for de besøgte hver sin. I den Kirke, hvor Hedvig bad og skriftede, kom Berta ikke, og der, hvor Berta holdt til, viste Hedvig sig aldrig. De enedes nemlig ikke særlig godt og var hver for sig bange for at blive bagvasket af den anden overfor Skriftefaderen eller de faste Kirkegængere. Selv om de om Morgenen forlod Hjemmet sammen, skiltes de dog hurtigt; Hedvig gik til Redemptoristerne, medens Berta gik til Franciskanerne. Som Vej-

ledere i deres ophøjede, men indviklede Sjæleliv havde de kun Tillid til Ordenspræster, og blandt disse var det kun faa, som gennem en længere Tid var i Stand til at tilfredsstille de Krav, de stillede. Begge Søstrene holdt skarp Kontrol med samtlige Gejstlige, der befandt sig inden for deres Synskreds, baade hvad Livsførelse, Virksomhed, Dyder og Fejl angik. Og trods det, at Søstrene altid sad med nedslagne Øjne — ja, Berta var oven i Købet nærsynet — saa de dog alt. Skønt de var et Billede paa den dybeste Aandssamling og den inderligste, altforglemmende Andagt, hørte de dog alt og var derfor bestandig ophidsede over de Skandaler, Verden er saa fuld af, og som ogsaa forekommer i fromme Kredse, og som Følge deraf var de ogsaa altid forsynede med Samtalestof. At se til var de som et Par Fredens Duer — men med en skarp Klinge i Munden. For flere Aar siden var de blevet sagt op fra deres Lejlighed, fordi de havde fornærmet Værten, og det var af den Grund, de nu boede til Leje hos Fritz Nebehay. Ham kom de kun lidt i Berøring med, men de vidste dog, at han levede et vildt Liv. Da de nu holdt pinlig strengt paa Renhed i Omgang, undgik de ham som Pesten. De holdt altid deres Dør omhyggeligt aflaaet. Før i Tiden havde de nu for Resten ikke været saa nøjeregnende, ja i det hele taget ikke været nær saa strenge i deres Principper og heller ikke saa urokkelig fromme. Det var de først blevet, da Livet havde gjort dem ensomme, og de endelig til sidst maatte erkende, at de intet betød her i Verden. Dengang var det Trangen til at gøre sig gældende, der førte dem derhen, hvor de trods deres Mangel paa Penge, Skønhed og Elskværdighed dog blev regnet for pletfri, udødelige Sjæle, hvor man kunde skaffe sig Anseelse ved en udvortes Fromhed, og hvor de oven i Købet turde regne sig selv med blandt de kostbare udvalgte i denne saa fordærvede Verden. De var altsaa traadt ind i den anonyme Orden — eller har den mon dog et Navn? — som er saa udbredt over hele den kristne Verden, og som vil bestaa uudslettelig indtil Dommedag, fordi den i Samlivet med de religiøst set virkelig dybe og ædle Mennesker, som skal taale denne Ordens Medlemmer baade i Kirken og Foreningerne, bliver beskyttet ved at efterabe disse Menneskers fromme Sprog og kirkelige Vaner. Kun Guds Øjne kan skelne klart her, selv den mest sjælekyn-dige Præst kan lade sig narre. Men disse Mennesker narre ogsaa sig selv, ellers vilde de sikkert ikke kunne finde Behag i denne Tilværelse. Det er en Behagelighed at se sin Forfængelighed tilfredsstillet over for sig selv og andre, behageligt at nyde Liturgiernes, Foreningsfesternes og Legendelitteraturens Skønheds- og Underholdningsværdier, og frem

for alt behageligt at tilfredsstille den perverse Lyst til at efterleve andre Menneskers Synder under Form af pirrende Skandale. Deres egne fuldvoksne Synder regner de for det meste for Anfægtelser, Fristelser, smaa Svagheder. Ganske vist kan de med synlig Sønderknuselse og tydelige Suk erklære sig for elendige Syndere, men det udelukker ikke, at de bliver opbragte, hvis man tilsyneladende tror dem. De giver Almisser uden at elske Næsten, kun for at købslaa med Gud. De elsker Gud, eller rettere sagt: de hænger ved et Fantasifoster af Jesus, som de efter deres eget Forgødtbefindende har udstyret med de Egenskaber, som passer dem bedst.

Radioraadsvalgene.

»Danmarks katolske Radioklubber« er stiftet 1. Jan. 1931 og er en Sammenslutning af de katolske Lokalklubber (Lovenes § 1). Der er for Tiden Lokalklubber i Aarhus, Esbjerg, Odense, Ringsted, Næstved, Nykøbing F., Nyborg, Roskilde, Helsingør, Hørsholm og København.

»Danmarks katolske Radioklubber« har set sine Interesser bedst varetaget ved at staa tilsluttet »De upolitiske danske Radioklubber«. Inden for denne Organisation tæller vi med alle Stemmer, idet saavel aktive (licensbetalende) som passive (saadanne, der ikke selv har Radio) Medlemmers Stemmer tæller med og giver os forholdsmæssig Indflydelse i »de upolitiske«, som til Gengæld faar 25 Øre aarlig pr. Medlem.

Til Radioraadsvalgene — første Gang i 1934 — stemmer vi med alle aktive Medlemmers Stemmer, for saa vidt Kontingentet er indbetalt inden Udgangen af 1933.

Klubbens Formaal er i Virkeligheden katolsk Aktion og vil ad Aare kunne danne en værdifuld Ramme og Basis for en landsomspændende Organisation. En af Lokalklubberne har saaledes i 1933 ved at give økonomisk Støtte tilvejebragt Betingelser for Afholdelse af nogle offentlige Møder med katolske Foredragsholdere i nogle jydskes Provsbyer, og naar Landsorganisationens Kassebeholdning engang tillader det, vil Overskudet blive anvendt til aktive katolske Formaal,

Biskoppen har i et Hyrdebrev af 25. Januar 1933 (se Nordisk Ugeblad Nr. 12, Side 254) udtalt som sit Ønske, at alle, som nyder godt af Radioen, slutter sig til den katolske Radioforening.

»Danmarks katolske Radioklubber« varetager de katolske Interesser overfor Radiofonien. Vel er de hidtil

opnaede Resultater kun smaa og uden større Betydning, men ved fortsat Dannelse af Lokalklubber og Forøgelse af Medlemsantallet vil der efterhaanden kunne opnaas betydningsfulde Resultater. Indre Mission og Socialdemokraterne har Lytterorganisationer, som stadig vokser i Magt og Indflydelse.

Det er paa høje Tid, der foretages et Fremstød fra katholsk Side, da vi ellers ingen Indflydelse faar paa Udviklingen. Maalet maa være, at ethvert katholsk Sogn har sin Radioklub, og at Landorganisationen opbygges med de enkelte Sognes Klubber som Basis.

Ved de nu tilstundende Radoraadvalg bør alle katolske Lyttere afgive deres Stemme. Dette kan kun ske ved Organisationerne og kun, saafremt Lytterne den 31. December 1933 staar tilsluttet en Organisation og har betalt Kontingent.

Da nye Radioklubber ikke kan forventes dannet i den korte Tid, som er tilbage, opfordres alle Lyttere, som ikke allerede er indmeldt i en af vore Klubber, til at indmelde sig direkte til Kassereren, Dommerfuldmægtig Højris, St. Pauls Allé 21, Esbjerg, og fremsende Kontingentet, som for Resten af 1933 sættes til 25 Øre som Minimum.

Indmeldelse sker lettest ved at fremsende en Giroblanket med Beløbet til »Danmarks katolske Radioklubber, Esbjerg«, Konto Nr. 41947, idet Licensnummeret anføres bag paa Kuponen.

K. Højris.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

København. Den 28. December fejrer Hr. Lærer Rønnow og Hustru, som er Datter af den kendte Landskabsmaler Julius Petersen, deres **Sølvbryllup**. Ugebladet har særlig Grund til at sende det Rønnowske Hjem sin Lykønskning, fordi Hr. Rønnow har været og stadig er vort Blads trofaste Medarbejder, altid villig til at hjælpe og paa den mest elskværdige Maade at stille sine Evner til Menighedens Tjeneste. En hjertelig Tak og Lykønskning til Dagen!

Red.

Nakskov. Ved en Højtidelighed den 10. December indviede Hs. Excellence Biskoppen **Nakskov-Sognets nye Gymnastik- og Festsal** med Scene (15 m lang, 7½ bred og Scenen 3 m bred). Foruden Hs. Excellence deltog Præsterne fra Maribo og Nykøbing F. i Højtideligheden, som overværedes af henved 400 danske og polske Katholiker. Desuden var der mødt Repræsentanter fra de fire Nakskov-Aviser, der bragte smukke Referater af Højtideligheden.

Om Eftermiddagen var der Gymnastikopvisning af unge Mænd og om Aftenen Kl. 7 indledede man en Festaften med Afsyngelsen af: »Kom Skaberaand«, hvorefter nogle unge Piger fremsagde en Velkomsthilsen til Biskoppen. Efter en fornøjelig Dilettantforestilling samledes man om et fælles Kaffebord, hvor Biskoppen holdt en Tale til Ungdommen, og efter Afsyngelsen af nogle Salmer sluttede den fornøjelige Aften.

En Tilhører.

NYE BØGER.

Johannes Jørgensen: Bibelsk. Gyldendal. 2 Kr. 75 Øre.

En ganske lille Bog har Johannes Jørgensen udsendt kort før Jul. Den indeholder 4 smaa bibelske Legender, eller skal man kalde dem Stemningsbilleder. Paa faa Minutter er Bogen læst, men naar det er sket, har man Lyst til at begynde forfra og lade baade Sprog og Stemning og Tanker virke paa sig. Skønnest staar da det allerførste i Bogen, Skildringen af Paradisets Have, hvor Adam og Eva sover, mens Mørkets Fyrste, »Middagens Fyrste«, kommer vandrende, »han, hvis Rige ikke blot er Midnatten, men ogsaa den brændende tiende lønligt hviskende Middagsstund«.

Paa disse faa Sider møder man den store Digter, der griber en om Hjertet, ham, som man kender igen, men aldrig bliver træet af.

I »Salige de, som græde« fortæller Digteren om Lazarus' Opvækkelse og knytter Begivenheden sammen med Ordene fra Bjergprædikenen. »Under Korset« fører Læseren til Golgatha, hvor vi lytter til Jødernes Tale. Bogens sidste Afsnit, »Israel«, er et Indlæg mod den moderne Antisemitisme: »Om nogen derfor rører ved Israel, rører han ved den, som Gud elsker. Om nogen forfølger Israel, forfølger han den, som Gud elsker . . . Thi Gud er en Gud, som elsker sine Fjender.« Ellers er denne lille Bog ganske fri for Polemik, den er stilfærdig og fin. Det er kun lidt, J. J. denne Gang giver os; mange vil sikkert søge den lille Bog frem blandt Julens Dynger af Bøger, thi de ved, at hos ham er der altid noget værdifuldt at hente. *B. J.*

FRA DEN VIDE VERDEN.

Holland. De katholske Radioforeninger i Holland har ladet indrette deres egen Radiotjeneste for Missionerne. Denne Radio har Forbindelse med samtlige hollandske

Stationer, særlig Sydhavs-Stationerne. Een Gang om Ugen bliver der udsendt en Beretning, som giver Missionærene praktiske Vink og en Oversigt over Verdenssituationen. Til denne Udsendelse benytter man en Ultrakorthølgesender.

Rom. Bernadette Soubirous' Helgenkaaring den 8. December overværedes af 6000 Franskmænd, deriblandt 20 Biskopper fra Frankrig med Kardinal Verdier i Spidsen, samt mange Parlamentarikere, og blandt de nærmeste Slægtninge til Hyrdepigen fra Lourdes en Bernhard Soubirous med sine Børn. Endvidere var Søstrene fra Klosteret Nevers, i hvilket Bernadette levede, under Ledelse af Generalpriorinden til Stede. Lourdes var som uddøet i disse Dage og valfartet til Rom. Mange af de Søstre, der var til Stede fra Moderklosteret Nevers, var traadt ind som Novicer under Bernadettes mesterlige Ledelse.

Spanien. Den katholske Propaganda gør dybt Indtryk i Spanien. Arbejdernes Begejstring for den katholske Fører, Gil Robles, er saa stor, at de nu tænker paa i Padul ved Granada at rejse ham et Mindesmærke. Af egen fri Vilje giver mange Arbejdere Afkald paa deres Tobak for ogsaa at kunne yde deres Skærv til denne Æresbevisning.

Da den katholske Fører Ramon Ruiz Alonso en Dag talte til en helt igennem socialistisk Landsbybefolkning ved Granada, gjorde han dem saa begejstrede for den katholske Aktion, at de udleverede ham Nøglerne til det socialistiske »Folkets Hus«, hvor det katholske Arbejderforbund nu vil komme til at bo.

Tyskland. Bonifatius-Foreningen har ladet fremstille en Diaspora-Film, som skildrer Forholdene i den katholske Diaspora. Teksten stammer fra P. Melchior Grossek (Berlin, Friedrichshagen), og Handlingen spilles af Lægfolk. Filmen, der er i tre Akter, viser først og fremmest Sjælesorg-Nøden, Sainfærdelsvanskelighederne og Fattigdommen i Diaspora, og skildrer tillige det velsignelsesrige Arbejde, som udføres fra Kommunikantanstalterne og Feriehjælpen til Diaspora-Børnene. Til Slut vises nogle statistiske Diagrammer, der fortæller, at i Diaspora gaar hvert Aar 40,000 Børn tabt for Troen, at Bonifatius-Foreningen i 82 Aar har indsamlet 124 Millioner Reichsmark og har oprettet mere end 450 Diaspora-Stationer, samt til Stadighed bærer Omsorg for 1100 Menigheder, understøtter 182 Børnehjem, underholder 102 katholske Skoler og lønner 464 Gejstlige og 203 Lærere.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 24. December Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

J. v. Führichs Bethlehemsvej kan faas i Katholsk Boghandel. Pris 75 Ørc.

Juleaften og Juledag.

St. Ansgars Kirke. Kl. 24 Levitm. m. Præd. Fra Kl. 7 stille Messer. Kl. 10 Pontifikalmesse m. Præd. Ingen Messe Kl. 11¹/₂. Kl. 17 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 21—23¹/₂. Kl. 24 Levitm. m. Præd. (Kun Adgang for dem, som kan forevise et Adgangskort). Fra Kl. 7 og fra Kl. 8¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Levitm. m. Præd. Kl. 18 Præd. og Festandagt. — **2. Juledag.** Gudstj. som om Søndagen, dog uden Præd.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 24 Sangm. m. tysk Præd. Kl. 8¹/₂ Sangm. m. Præd.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 24 Højmesse, derefter to stille Messer. Kl. 9 og 9¹/₂ stille Messe. Kl. 10 Høj. m. Præd. Kl. 14¹/₂ Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Juleaften Kl. 15 Andagt. Kl. 24 Høj. m. Præd. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangm. Kl. 18 Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 24. Levitm. m. Præd. — Kl. 7¹/₂, 8, 8¹/₂ og 9 stille Messer. Kl. 10 Høj. m. Præd. Kl. 18 Festand. m. Compl. (Naar man vil være nogenlunde sikker paa Siddeplads under Midnatsmessen, maa man helst indfinde sig senest 23¹/₂). — **2. Juledag** Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Høj. og sakr. Velsignelse.

St. Josefs Kirke. (1. Juledag) Kl. 5 Høj. m. Præd. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Høj. m. Præd. Kl. 15. Festandagt.

Rosenkranskirken. Kl. 24 Sangm. m. Præd., derefter en stille Messe. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Høj. m. Præd. Kl. 17 Andagt. **2. Juledag:** Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Høj. m.

Couvent de l'Assumption Fêtes de Noël: Benediction à 17 h. Messe de minuit 23³/₄, suivie d'une messe basse. Messe basse à 8^h/₂. 26 décembre: Messe seulement à 8^h/₂. Pas de Messe à 11 h.

St. Annæ Kirke. Juleaften, Kirken lukket Kl. 21—23. Kl. 24 Sangm. m. Præd. Kun Adgang for de med Kort forsynede. Kortene maa være afhentede i Præstegaarden inden d. 23.). Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 Sangm. Kl. 10 Høj. m. Præd. Kl. 18 Festand.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 24 Messe m. Præd.; stille Messe Kl. 8 og 8¹/₂. Kl. 10 Levitm. Kl. 17 Festandagt. — **2. Juledag** Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Høj. m.

St. Antoni Kirke (Brønshøj-Husum). Kl. 24 Høj. m. Præd. Kl. 10 Høj. m. Præd. **2. Juledag:** Kl. 9 Høj. m. Præd.

Danske Kvinders Katholske Forbund

afholder sin aarlige

Nytaarsfest

Torsdag d. 4. Januar 1934 Kl. 19¹/₂ paa Hotel Phønix.

Prolog, Sketch, Sang, Lotteri. — Smørrebrød, Øl, Kaffe.

Alle vore Medlemmer med deres Familie og Venner er velkomne.

Billetsalget slutter d. 3. Januar. Intet Billetsalg ved Indgangen. Biller à Kr. 3,25 faas: Frk. A. Osterhammel, Frederiksborgg. 54, Byen 720 y; Stud. mag. K. M. Olsen, Lykkevej 10, Charl. Ord. 2288; Stud. med. E. M. Steiner, Amagerbrog. 53. Am. 3047; Sekretariatet, Kastelsvej 19, Øbro 6108; Katholsk Bogsalg, Stenosg. 3, Vester 3930. D. K. K. F.'s Sangbog bedes medbragt.

S.M.D.M. „De gamle Drenges Juløst“ afholdes Torsdag d. 28. December Kl. 20 i Skolens Lokaler, Boyesgade. — JULE-TOMBOLA — Chokolade og Juleboller. Alle forhenværende Elever fra St. Mariæ Drengeskole opfordres indtrængende til at give Møde og fejre Julen i Samvær med gamle Kammerater. Send en Gave til Tombolaen; men send den i god Tid. Styrelsen.

Kirkelig Kalender.

Dec. 24. S. 4. Søndag i Advent. — Vigilie.	Dec. 31. S. Søndag i Oktaven. 1. M. Herrens Omskærelse.
25. M. Jesu Fødsel.	2. Ti. Jesu Navns Fest.
26. Ti. Stephan, den første Martyr.	3. O. Johannes Evangelists Oktav.
27. O. Johannes, Apostel og Evangelist.	4. T. De uskyldige Børns Okt.
28. T. De uskyldige Børn.	5. F. Vigilie.
29. F. Thomas af Canterbury.	6. L. Herrens Aabenbarelse eller Hellig tre Kongers Dag.
30. L. 6. Dag i Oktaven.	

Dec. Ugens Messebønner.

24. S. **Vigilie** (30—66); 2. *Sæt Bønner*: 4. **Søndag i Advent** (27—64).
25. M. **Jesu Fødsel** (35—71); i den anden Messe ihukommelse d. h. Anastasia.
26. Ti. **Stephan, den første Martyr** (45—82); 2. **Oktaven** (42—79).
27. O. **Johannes, Apostel og Evangelist** (49—86); 2. **Oktaven** (42—79).
28. T. **De uskyldige Børn** (52—90); 2. **Oktaven** (42—79).
29. F. **Thomas af Canterbury** (57—94); 2. **Oktaven** (42—79).
30. L. 6. **Dag i Oktaven** (63—100); 2. **Gudsmoder** (Kirkebøn (64—101), Stillebøn ([92]—[95]), Slutningsbøn (65—102) *), 3. **For Kirken eller for Paven** ([123, 122]—[107]).
- *) Saaledes hver Gang der i Juletiden (indtil 2. Febr.) læses Bønnerne til Gudsmoder.

Af Sidetallene i Parentheser gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

S. A. Fraternitet afholder **Julefest** for Medlemmerne og deres Familie i Bredg. 67² o. G. Fredag d. 29. ds. Kl. 19³⁰. Stor Tilslutning forventes. Styrelsen.

I Stedet for Julekort. En velsignet Julefest og et godt Nytaar ønsker jeg alle mine Venner og Bekendte og alle dem som har vist mig Godhed og Venlighed i Aaret 1933. Gud velsigne alle.
J. Wijnen. Holbæk.

„Nordisk Ugeblad“ ønsker alle sine Medarbejdere, Læsere og Venner en glædelig og velsignet Jul! Red.

Kaffedugen, der bortloddedes til Fordel for **Kirken i Aakirkeby**, er vundet paa Nr. 95 (rødt).

Kalenderen for 1934 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64 (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Katholsk Boghandel. Pris **40 Øre**. Kalenderen tilsendes ved Indsendelse af 50 Øre i Frimærker. *Ansgariusforeningen.*

FREMMEPROGTRYKKERIE »ATHENE« (ALB. HANSEN): Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x. Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

81. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kroner Kvartalet (inclusive Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St., København K. Telefon: Palæ 3762, Kl. 13-16). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kroner aarligt. — Redaktør: Pater G. Scherz, Hans Bogbinders Allé 2, København S; Telefon Amager 3202; bedste Træffetid Kl. 13¹/₂—14¹/₂.

Nr. 53.

Søndag den 31. December

1933

INDHOLD: Jernbjælken. — Aaret 1933 efter Christi Fødsel. — De katolske Ordenssamfund og vor Tid II. — Under Sydkorset. — Thorshavns nye Kirke og Skole. — Det offentlige Møde om Radiosagen. — Nye Bøger. — Fra Hovedstad og Provins. — Fra den vide Verden. — Brevkasse. — Tidsskrift-Læsekredse. — Avertissementer. — Kirkelig Kalender. — Ugens Messebønner.

Jernbjælken.

Den store Seerske, St. Hildegard af Bingen, havde engang en af hine Visioner fra Grænselandet mellem Natur og Overnatur, som kontemplative Sjæle ofte kan fryde sig over. Hun saa ind i en sodsværtet Smedje, hvor der stod et Barn iført en hvid Klædning. Barnet havde et Forklæde bundet om sig, og i Haanden holdt det en lille Hammer, hvormed det flittigt bearbejdede et glødende Stykke Jern paa Ambolten. Alt imens Drengen stod og slog løs paa Jernet, forvandlede han sig dog og blev til en Yngling. Den unge Mand fortsatte ufortrødent Drengens Arbejde og smedede uden Ophold paa Jernstykket. Og se, det varede ikke længe, før Ynglingen blev til en høj og kraftig Mand, som blev ved med at hamre, til han var Olding. Først Oldingen blev efterhaanden træt, tøvende lagde han Hammeren fra sig, løsnede Forklædet og lagde sig til sidst hen for at dø. St. Hildegard saa efter den døde Smeds Sjæl, som svævede op mod Himmelen. Da den var naaet op til

Himmelporten, laa der en vældig, tung Jernbjælke foran Porten ligesom en Kæmpeslaa og spærrede for Adgangen. — Jernbjælken var Smedens Livsarbejde. Fra Barndommens Dage havde han arbejdet og slidt og var efterhaanden blevet en dygtig Mester; men med al sin Kunst og Flid havde han ikke opnaaet andet end at smede sig den Jernbjælke, som stængede ham ude fra Herligheden.

Ved Aarets Slutning er et Billede som dette egnet til at standse os travle Døgnets Lykkejægere og tvinge os til Ransagelse med Spørgsmaalet: Og hvordan forholder det sig med dit Arbejde? Holder det Stik for Evighedsprøven? Samlede du Skatte, som Rust og Møl ikke kan fortære, eller — — — ?

Det rette Kristenarbejde maa have samme Løsen, som Engle sang for Guds Søn, da han gik ud til Forløsningens store Dagværk. Ære være Gud i det høje! Den, der kan sige dette ærligt og oprigtigt, hver Gang han begynder et nyt Værk, han bygger med paa det hellige Tempel, som efter Paulus' Ord er »opbyggt paa Apostlenes og Profeternes Grundvold med Christus Jesus selv til Hovedhjørnesten.« Men hvem, der søger sig selv, sin Ære, sin Fordel og Tilfredsstillelse af sin personlige Forfængelighed, han prenter Dødens Segl paa sit Værk og dømmer det til Undergang.

Fred paa Jord! I Apostlenes Gerningers niende Kapitel hedder det saa smukt: »Kirken havde nu Fred i hele Judæa, Galilæa og Samaria. Den byggedes op, levede Livet i Herrens Frygt og var opfyldt af den Helligaands Trøst.« Denne Fred ønsker vi den store Verden, som dirrer af Rustningsfeber; og vi ønsker den for os og andre. Men skal denne Fred herske fra Pol til Pol, skal den raade i vore Hjerter, i vore Familier og Menigheder fra Aakirkeby til Esbjerg, fra Aalborg til Nykøbing F, da maa ogsaa Herrens Frygt og Helligaandens Naade være med, naar vi tænker, taler, skriver, organiserer og holder Møder i det nye Aar.

Ja, lad os sætte Englesangen paa vort Program for det nye Aar! Ganske vist vil det ligefuldt ikke blive et Aar helt frit for Fejl og Misforstaaelser, thi vi er alle skrøbelige Mennesker og vandrer endnu ikke i Lyset, og ingen Sinde

mærkes vor Begrænsning stærkere, end naar vi vil kæmpe for en hellig Sag; men mange Disharmonier opløses, og meget lyssky Kryb flygter fra Hjertet, naar vi for Alvor kan sige: Til Ære for Gud! Til Fred for Mennesker!

—z.

Et godt og velsignet Nytaar!

Aaret 1933 efter Christi Fødsel.

Det forløbne Aar har været rigt paa store kirkepolitiske og religiøs kulturelle Begivenheder. Ved Aarets Begyndelse hang Bolchevismen truende over Europa; i Tyskland havde dens Agenter faaet Tag i store Folkemasser, og i Spanien satte de allerede Ild paa Kirker og Klostre. Ved Aarets Slutning er Kommunismen slaaet ned i Tyskland, og ved de sidste spanske Valg led den sit andet store Nederlag. Beklageligt er det, at det nye Tyskland og Præsident Roosevelt har sluttet en Venskabspagt, respektive anerkendt Sovjet. Europas Stater er ved at vende sig bort fra Individualisme og Liberalisme og søger nye sociale og politiske Former. Ved et Forbundsmøde i Genf gav Forbundskansler Dollfuss Udtryk for det ved aabent at bekende sig til Paven Encyklika »Quadragesimo anno«. De katholske Partiers Indflydelse bliver tilbagetrængt, men Konkordatspolitikken bliver fortsat; Staterne søger samtidig et Venskabsforhold til Kirken. Denne staar ikke uvenlig overfor de nye Former, fordi mange af vore Idealer virkeliggøres, men Kirken værger sig samtidig mod Statens Totalitetskrav, som vil indskrænke Kirkens Eksistens og Indflydelse til Gudstjenesten alene.

Verdenskirken.

Aaret 1933 bragte Aabningen af Jubelaaret og en uafbrudt Strøm af Pilegrimme fra hele Verden til Rom. Paven beatificerede 4 og helgenkaarede 2 (Vinzentia Gerosa, Gemma Galgani, P. Jos. Pignatelli, Katherina Labouré; Andreas Fournet, Bernadette Soubirous). Flere Gange forlod den hellige Fader Vatikanet for at deltage i Kirkehøjtideligheder eller for at trække sig tilbage til Castel Gandolfo. Den 11. Juni indviede Hs. Hellighed 5 asiatiske Biskopper. — I Mellemafrika har Missionsarbejdet gjort straalende Fremskridt, og der er endog blevet afholdt en

eucharistisk Kongres. Unionsarbejdet har i Bessarabien ført til 300 orthodoxe Gejstliges Konversion. — Vatikanets Fredsmægling mellem Bolivia og Paraguay, resulterede i Fangernes Udveksling.

I øvrigt skal særlig fremhæves: Det endnu ikke ratificerede Konkordat med Østrig, de østrigske Biskoppers Forbud mod Gejstlighedens Deltagelse i Politik, Udnævnelsen af den første estlandske Gesandt ved den hellige Stol, Forevisningen af Christi Gravklæde for en Million Pilegrimme i Turin, Valfarterne til Beauraing og Banneux, Grev Albert Apponyis og den lærde Abbé Bremonds Død.

Af Mindedage nævner vi: 100-Aars-Jubilæet for det apostoliske Vikariat Mauritius og tilhørende Lande. 700-Aars Dagen for Franciskanerprovinsens Oprettelse i det hellige Land. 100-Aars Festen for »Døtrene af det hellige Kors«, St. Vincents-Søstrenes 300-Aars Jubilæum og Vincentsforeningernes 100-Aars Dag. 75-Aars Jubilæet for Visionerne i Lourdes. 1100-Aars Jubilæet for den første kristne Kirke i Tjekoslovakiet (i Nitra). Serviterordenens 700-Aars Jubilæum. »De fattige Skolesøstre«s 100-Aars Jubilæum. 100-Aars Dagen for Oxford-Bevægelsen.

Af Kongresser og Møder bør mindes: De eucharistiske Kongresser i Angers (Frankrig), Panevyz (Litauen), Bahia (Brasilien); de sociale Uger i Rom, Reims, Rolduc (Hollandsk Limburg), Madrid og Cambridge, Filmskongressen i Bryssel og den katolske akademiske Uge i Prag.

En kalendarisk Oversigt.

1. Jan. N. U. bringer Budskabet om Pastor Frederiksens Død 2. Juledag. Hs. Exc. Biskoppen udnævner Pater G. Scherz til N. U.s Redaktør.
6. Jan. Pavelig Bulle bebuder ekstraordinært helligt Aar til Minde om Menneskeslægtens Forløsning.
15. Jan. Helligaarets højtidelige Forkyndelse i Peterskirken.
- 16.—20. Jan. P. Hénusses Foredrag i St. Ansgar.
25. Jan. Tiaarsdagen for Hs. Excellences Bispevielse i Averbode. Samme Dag dateres Biskoppens Hyrdebrev om unge Mænds Trosliv.
3. Febr. Tre Afladsbuller for Helligaaret offentliggøres i Oss. Romano.
5. Febr. Sr. M. Clementia paa Island afgaaet ved Døden.
9. Febr. Kardinal Andreas Frühwirth, den romerske Kirkes Kansler, afgaaet ved Døden.
11. Marts Pastor G. Schmiederers 50 Aars Præstebubilæum.
13. Marts Hemmeligt Konsistorium, Udnævnelse af Legater til Aabning af Helligaarets Porte; Udnævnelse af 6 Kardinaler: Costa, Fossati, Fumasoni-Biondi, Villeneuve, Dolci, Innitzer.

16. Marts Kard. Fumasoni-Biondi udnævnes til Propaganda-kongregationens Præfekt; Kard. Thomas Pius Boggiani til den h. romerske Kirkes Kansler. St. Elisabeth Hospitals Udsmykning ved Jais Nielsen fuldendes for 1. og 2. Etages Vedkommende.
1. April Det hellige Aar aabnes i Rom. Den første danske Benediktiner, P. Ansgar Joh. Theodor Suhr, præsteviet i Clairvaux.
6. April Svenske kath. Kvinders Forbundsmøde i Stockholm.
8. Maj Mère Anne Brigitte afgaaet ved Døden.
12. Maj Pastor Bernhard Hake Kapellan ved St. Ansgar.
14. Maj Ungdomsstævne i Oslo under Ungdomsdirektøren, Pater Laudys Ledelse.
17. Maj Forflyttelserne indenfor Redemptoristordenen: P. Resch til Odense, P. Poquet til Kbhvn., P. Fritz til Næstved.
14. Maj Ny Testamente II Del udkommer.
29. Maj—10. Juni Nordisk Pilegrimsfærd til Rom.
2. Juni De nordiske Pilegrimmes Audiens hos Paven.
4. Juni Encyclika »Dilectissima Nobis« til Spaniens Biskopper. Sognebladet udkommer med egen Tekst.
5. Juni Kard. Bourne lægger Grundstenen til Verdens næststørste Kirke i Liverpool.
13. Juni Ansgariusforeningens Presse-møde i København.
25. Juni Valfarten til Haraldsted.
29. Juni St. Annæ Hjem i Sundby indvies. Norske Katholikers Valfart til Stiklestad.
1. Juli Birgitte Wests Korsvej i Trørød alleveres.
5. Juli Centrum i Tyskland opløser sig selv.
16. Juli Pater Lønskov forflyttet til Aarhus.
20. Juli Rigskonkordatet undertegnes i Vatikanstaten.
24. Juli P. Harmers Udnævnelse til Sognepræst offentliggøres i Kirk. Bekendtg. En Række andre Udnævnelser, se N. U. Nr. 32.
27. Juli Pastor P. Andreasen udnævnes til Biskoppens Sekretær og Kapellan ved Sakramentskirken; tiltræder dog senere.
29. Juli P. Deutschers 25 Aars Præstjubilæum.
30. Juli Pastor P. Andreasen læser sin første Højmesse i St. Josefs Kirken. Kapelindvielse i Bromölla (Skaane).
6. Aug. Pastor Jaworski Sognepræst i Svendborg i Stedet for Pastor Ravelli.
8. Aug. St. Antoni Præstegaard og Skole i Husum indvies.
19. Aug. Pastor Engels forlader Danmark.
20. Aug. Ungdomsstævne i Farum. Dominikanerne overtager Hamarsognet i Norge.

27. Aug. I Bergen indvies St. Pauls Menighedens nye Skolelokaler.
30. Aug. Pater M. Spaus 25 Aars Præstjubilæum.
2. Sept. Pastor Knud Mariboe til Reykjavik.
10. Sept. Rigskonkordatets Ratificering.
14. Sept. Pater Laux, Aarhus, forflyttes til Tyskland.
17. Sept. Kard. Raffaele Scapinelli, pavelig Datar, afgaaet ved Døden.
29. Sept. Pastor C. A. Verhoef O. Præm. Kapellan i Esbjerg.
8. Okt. Forsamlingssal indvies i Maribo.
13. Okt. Assumptionssøstrenes 25 Aars Jubilæum i Danmark.
15. Okt. Pater Amandus Breitung afgaaet ved Døden paa St. Josefs Hospital. St. Paulskirkens Indvielse i Taastrup.
16. Okt. Hemmeligt Konsistorium om B. Soubirous Kanonisation.
19. Okt. Alfred Otto S. J. forsvarer sin Doktordisputats.
21. og 22. Okt. D. K. K. F.s Landsmøde i København.
23. Okt. Ærkebiskop Fallize afgaaet ved Døden i Luxemburg.
26. Okt. Pastor Fischer forflyttes som Rektor til Immaculatakirken, Pastor Schindler til Tilbedelseskirken.
1. Nov. Pater Wegener forflyttes til Ordrup.
2. Nov. Vor Frue Hospital i Oslo 50 Aars Jubilæum.
5. Nov. St. Josefs Kirken i Haugesund i Norge indvies.
- 6.—27. Nov. Ansgariusforeningens Presse-møder i Provinsen.
15. Nov. Pater F. Blois S. M. M. afgaaet ved Døden i Frankrig.
19. Nov. Pastor A. Jentsch Præst i Silkeborg. Thorshavns katolske Kirke indvies.
26. Nov. Pauluskredsen dannes.
1. Dec. Pastor C. Benzon flytter til Brønshøj Præstegaard.
10. Dec. Ny Gymnastiksal i Nakskov indvies.
11. Dec. Skolen i Thorshavn indvies.
21. Dec. Hemmeligt Konsistorium om Don Boscos Helgenkaaring.

Den stridende Kirke.

I Spanien, Mexiko og Rusland staar Kirken stadig overfor tunge Kampe, dog giver de sidste Valg i Spanien gode Haab. Sovjet udleverede to Biskopper. Nuntius Ciriaci i Prag forlod sin Stilling efter en Konflikt med Regeringen. De tjekkiske Biskopper satte sig imod en ukristelig Skoleform. Kirken forfølges i Albanien og Jugoslavien. Paven sendte en Tillidsmand (Msgr. Testa) til kirke-politisk Orientering til Saaromraadet. Elsass kæmper for sin kathol-

ske Skole. I Kina har man ophævet Loven mod Kirkens Ejendomsret, men Missionærerne falder dog stadig som Offer for Røvere. I Irak blev over 1000 kaldæiske Kristne myrdede af fanatiske Muhammedanere.

I sin Tale den 13. Marts 1933 udtalte Pave Pius XI: »Vi ved, at den katholske Kirke indtil i Dag allerede har taalt meget ondt og ogsaa i Fremtiden vil komme til at taale meget, men dens Stifter udrustede den ogsaa til en bestandig og sejrrig Kamp. Christus, Herren, lovede denne sin Brud at være med hende alle Dage, og at Helvedes Porte ikke skulde overvælde den. De 1900 Aar, som er henrundet, siden Løftet blev givet, beviser, at Løftet ogsaa er blevet holdt. Fjender og Forfølgere har Kristi Kirke haft alle Dage, men alle er de efterhaanden forsvundet. Kun Kirken staar urokket og stærk. Med tillidsfuldt og urokkeligt Haab ser den ind i Fremtiden, selv om den ogsaa i Dag hemsøges af store Vanskeligheder.«

Kirke og Stat i Tyskland.

Rigskansler Hitler gjorde det første Skridt til at likvidere Kampstillingen mellem den katholske Kirke og National-socialismen, da han i sin Programtale den 23. Marts 1933 gav Løfter, som Kirken tillagde afgørende Betydning. I Tillid til denne Programtale trak de tyske Biskopper den af dem mod Nationalsocialismen udsendte Bekendtgørelse tilbage. Ved Vice-Kansler von Papens Mellemkomst afsluttedes derefter et Rigskonkordat. Ved dets Gennemførelse opstod der en Del Gnidninger. Der blev lagt stort Pres paa katholske Foreninger og den katholske Presse; katholske Præster dømtes paa Grund af Bagateller, men begge Kontrahenter arbejder paa at overvinde Vanskelighederne. Og i en Skrivelse til Kardinal Bertram i Maj Maaned 1933 betoner Kansleren, at Regeringen ikke ønsker nogen Konflikt med Tysklands to Kirker, men derimod et oprigtigt Samarbejde til Gavn for Staten. Den politiske Nyordning tvang Centrumspartiet til at opløse sig selv og tvang Centrumspressen til at gaa over til at blive en ren katholsk Presse.

Biskopperne gjorde i Foraaret et energisk Fremstød for at genopbygge den katholske Aktion. Kardinal Schulte blev gejstlig Raadgiver i Centralledelsen, Centralkontoret blev oprettet i Düsseldorf. Følgende betydelige Forandringer indtraadte i det katholske Organisationsliv: De katholske Lærere og Lærerinder sluttede sig sammen i »Gemeinschaft deutscher Erzieher«. Volksverein traadte i Likvidation. Studenterorganisationerne »K. V.« og »R. K. D. B.« sluttede sig sammen i »Katholische Burschenschaft«. Omvæltning-

gerne i Tyskland tvang Biskopperne til at tage Stilling til mange Ting: til Valgene, til den nye Stat, mod den hensynsløse Afskedigelse af Embedsmænd, til Sterilisations-spørgsmaalet, til Spørgsmaalet om den befolknings-politiske Aktion, om Søndagens Helligholdelse, til de katholske Foreninger, særlig Ungdomsforeningerne, til katholsk Aktion og særlig ogsaa til Pressespørgsmaalet. Kirken kan og vil ikke, ifølge alle tyske Biskoppers Bekendtgørelse, give Afkald paa de katholske Foreninger og paa den katholske Presse, som er det mest moderne Middel for Sjælesorg. To Gange i 1933 afholdtes Bispekonference i Fulda, hvortil Paven den 29. Juni sendte en særlig Haandskrivelse. Den største Begivenhed i Tysklands Fromhedsliv var Valfarten til den hellige usyede Kjørtel i Trier. I 7 Uger ærede over 2 Millioner Pilegrimme denne Relikvie. Pilegrimsfærdene tog i det hele taget et stort Opsving. I Berlin drog man ved Christi Legemsfesten for første Gang i Procession op ad »Unter den Linden«. Wien fejrede sin straalende Katholik-kongres.

De katholske Ordenssamfund og vor Tid.

II.

De katholske Ordener og Kongregationer er paa det nøjeste knyttet til Kirken. Som Led i Kirkens store Organisation har de ogsaa Del i Kirkens Livskraft og Kirkens Livsfylde. Derfor er de gamle katholske Ordener heller ikke en historisk Museumsgenstand. Vi møder deres Repræsentanter midt i det moderne Liv. Paa alle den moderne Kulturs Omraader har de gjort deres Indsats og gør den stadigvæk. Ingen, som virkelig grundigt kender vor Tid, kan nægte det. Kirkens Livskraft har reddet de gamle Ordener gennem Tidernes Storme. Kirkens Livsfylde forynger dem stadig og frembringer stadig nye Ordenssamfund. Det sidste Aarhundrede er et glimrende Bevis herfor.

Man kunde skrive en tyk Bog, vilde man give en Opregnsning af alle de Ordenssamfund, som er grundlagt i Løbet af det sidste og i Begyndelsen af dette Aarhundrede. Men som Bevis for Kirkens blomstrende Liv ogsaa i vore Dage vil vi nu nævne Kongregationer, som er opstaaet efter 1918, altsaa i vor egen Tid, næsten for vore Øjne. Vi maa dog straks gøre en Indskrænkning: vi har ikke den Ærgerrighed at bringe en Statistik over alle Kongregationer, som er opstaaet efter 1918. Det vilde kræve en større og dyberegaaende Undersøgelse, end vi her kan præ-

stere. Dertil kommer, at der næppe eksisterer Litteratur over disse Ordenssamfund, fordi hele deres Struktur endnu er i sin Vorden. Vi registrerer altsaa kun nogle af de nyeste Kongregationer og modtager i øvrigt med Glæde flere Bidrag og Oplysninger, saafremt de kan være af almindelig Interesse.

I. Mandlige Kongregationer.

1) *Christ Konges Johannes-Missionærer.*

Denne Kongregation er grundlagt af Rektor Joh, Haw i Aaret 1922 i Leutesdorf ved Rhinen, hvor ogsaa Kongregationens Moderhus findes. Medlemmerne af denne Kon-

Johannes-Missionærerne ved Arbejdet.

gregation danner en moderne religiøs Sammenslutning, som paa en højtidelig Maade vier sig til Christus, vor Konge. Hovedformaalet er Udbredelsen af Andagten til Christus, vor Konge, og Anerkendelsen af hans kongelige Rettigheder. Den unge Kongregation arbejder især for Omvendelsen af de moderne vantro, »de hvide Hedninger«. Den vil opnaa dette Formaal ved Presseapostolat og gennem Opretelse af Hjem for sjælelig syge og modløse. Arbejdet blandt de hjemløse og forladte er karakteristisk for Johannes-Missionærerne (Præster og Brødre). I Berlin ejer de et stort Hus for hjemløse og et andet for løsladte Fanger. Den unge, blomstrende Kongregation, som ogsaa har en kvindelig Gren (87 Søstre), tæller for Øjeblikket 7 Patres, 5 Skolastikere, 38 Brødre, 16 Brødreovicer og 40 Studenter.

2) *Societas Christi Regis.*

Christkongeselskabet (afkortet *S. XP. R.*) blev grundlagt i Aaret 1919 af Kongregationens nuværende Generalforsstander Dr. Max Josef Metzger i Østrig, Christkonge-Selskabet er en Sammenslutning af Præster, Brødre og Søstre, som stiller deres Kræfter i den indre Missions Tjeneste. Dets Særpræg ligger deri, at det vil forene Hellighed og ydre Arbejde paa en Maade, som svarer til vor Tid: Christkongeselskabets Medlemmer vil helt igennem være Ordensfolk og dog tillige moderne Mennesker med Forstaaelse og aabent Sind for Nutidens Problemer. Kongregationen tæller indtil nu ca. 75 Medlemmer og har to store Huse i Tyskland, et i Østrig og to andre i Tjekkoslovakiet.

3. *Jesu hellige Hjertes Brødre.*

De to første Ordenssamfund var hovedsagelig Sammenslutninger af Præster. Kongregationen af Jesu hellige Hjertes Brødre er en Sammenslutning af Ikke-Præster. Kongregationen blev grundlagt i Polen (Posen) den 15./8. 1919. Brødrene gør Tjeneste i Kirkerne som Organister og Sakristaner. Desuden hjælper de Sognepræsterne paa forskellig Maade, f. Eks. paa Menighedskontoret. Polens Primas, Kardinal Hlond, har kaldt Brødrene fra den nye Kongregation til det ærkebiskoppelige Kancelli i Posen. De virker ogsaa i Domkirken i Posen og i Lembergs armeniske Cathedral. Kongregationen omfatter indtil nu 35 Brødre.

4) *De smaa Brødre af det hellige Hjerte.*

Dette er en ganske ny kontemplativ Orden. Nogle Præster, som for nogle Maaneder siden modtog Ordenens hvide Klædning af Kardinal Verdiers Haand, er nu ankommet til Syd-Oran. Som deres Forbillede, Pater Charles de Foucault, vil de fem Præster føre et Fattigdommens, Bønnens og Næstekærlighedens Liv i Sahara. Broderskabet vil særlig tage sig af rejsende, og et Fattigapotek skal yde de vandrende Araberstammer Hjælp. De agter at slaa sig ned ved en gammel Militærstation tæt ved Graven for en gammel muhamedansk Helgen (Marabut), som er død for 300 Aar siden.

II. **Kvindelige Kongregationer.**

1) *»Vrouw van Nazareth«* (Frauen von Nazareth, Les Femmes de N.).

Blandt de nyere kvindelige Kongregationer er denne sikkert den mest interessante. I 1921 grundlagde Pater

Dr. Jakob van Ginneken S. J. en religiøs Sammenslutning af Kvinder, som er forskellig fra alle andre kvindelige Kongregationer derved, at Medlemmerne i deres Ydre aldrig optræder som Søstre. De bærer ikke Klosterdragt. De vil gennemsyre hele det moderne Liv med en ubetinget Katholicisme. Der kom mange Novicer, bl. a. Studiner fra Nymwegens Universitet. Snart efter at de første Vanskeligheder var overstaaet, gik man over til Udførelsen af det praktiske Arbejde. Man vilde helt hengive sig til Omvendelsen af Ikke-Katholiker. Men Forsynet vilde noget andet af den nye Kongregation. Dens Protektor, Biskop A. D. J. Aengenent af Haarlem, overdrog Søstrene den Opgave at skabe en tidssvarende apostolsk Bevægelse for den kvindelige Ungdom. Dermed var Grundstenen lagt til »Gral«-Bevægelsen, hvis Udbredelse og Ledelse nu er Kongregationens egentlige og eneste Opgave. »Gral« er den fuldtud moderne kvindelige Ungdomsbevægelse, som er kendt langt ud over Hollands Grænser. I Holland, hvor Kongregationen har sit Moderhus (Vogelensang, Zilkerweg 38/40), leder Søstrene 20 Huse, og tæller Gralbevægelsen ca. 15,000 Medlemmer. Biskop Schreiber har kaldt den nye Kongregation til Berlin (3 Huse), Kardinal Bourne har kaldt den til London (2 Huse). Søstrene fører trods deres Færden i den moderne Verden et strengt Liv i den h. Terese af Jesus' Aand. De har et 2¹/₂-aarigt Noviciat og aflægger evige Løfter. Man tænker paa at indføre den unge Kongregation i Nordamerika, Australien, Japan og Irland.

2) *Den h. Hildegards Kongregation.*

Søstrene af denne Kongregation følger den h. Benedikts Regel. Deres Hovedformaal er Fornyelsen af den kristelige Familie ved Hjælp af Liturgien. I Berlin ejer de et Hus, hvor man plejer Mødre i de første Dage efter Fødslen. Kongregationen er grundlagt 1920.

3) *Sankt Liobas Søstre.*

Ogsaa Sankt Lioba-Søstrene følger den h. Benedikts Regel. Deres Liv bæres af Kirkens Liturgi. Men Søstrene bliver ikke i Klosters hellige Stilhed; de gaar ud i Verden for at prædike Christus ved deres uegennyttige Kærlighed. De hjælper Præsterne i den religiøse Undervisning og i Ledelsen af religiøse Foreninger. I Sognene tager de sig af karitativt Arbejde. Kongregationen har 5 Huse i Sydtyskland. Moderhuset er i Freiburg (Breisgau).

4) *Nazarethsøstre af den h. Franciskus*

er bleven stiftet den 12. Maj 1928. Søstrene arbejder især i den sachsiske Diaspora, hvor de tager alt Arbejde

op, som tiltrænges. Søstrenes Antal er 90 samt 20 Novicer. Moderhuset findes i Goppeln ved Dresden.

5) *Missionsøstre af Marias hellige Navn.*

Biskop Berning af Osnabrück har grundlagt Kongregationen. Dens Hovedformaal er apostolsk Virksomhed i den nordtyske Diaspora. Moderhuset ligger i Meppen.

6) *L'Association Saint-François-Xavier*

er en moderne, religiøs Sammenslutning af Kvinder i Form af en Kongregation, der har bidraget meget til den katolske Fornyelse, som vi oplever netop nu i Frankrig. I 1907 grundlagde Mme Daniélou en Skole, som havde til Formaal at uddanne katolske Lærerinder ved de højere Pigeskoler (École normale libre). Nogle Aar efter (1909) kom den kendte Pater Léonce de Grandmaison S. J. i Anledning af et Eksercitiekursus i nærmere Berøring med denne Skole. Det var af stor Betydning for Fremtiden. P. Grandmaison stiftede nemlig i Samarbejde med Mme Daniélou i Løbet af de næste 15 Aar den Forening, som nu i hele Frankrig er kendt under Navnet: L'Association Saint-François-Xavier. Foreningens Formaal er den højere intellektuelle Uddannelse af den kvindelige Ungdom. Vilde man vinde Indflydelse paa de unge Piger, maatte man oprette Skoler og Internater for dem paa samme Maade, som man for længe siden havde rejst dem for Drengene. Mme Daniélou greb Tanken op. Hun samlede omkring sig nogle andre ligesindede. Fra først af var man klar over, at man ikke vilde grundlægge en ny Kongregation. Der aflægges ikke evige Løfter, man bliver saa at sige i Verden, men hengiver sig helt til det religiøse Arbejde, som Tiden og den kirkelige Øvrighed kræver af Foreningen. I Dag har L'Association Saint-François-Xavier Skoler i Neuilly, Amiens, Marolles, Paris og desuden to Uddannelsesanstalter for katolske Lærerinder (École normale supérieure) i Paris og Meung-sur-Loire.

Dermed er der givet en Oversigt over de vigtigste Nyorganisationer inden for det katolske Ordensvæsen. Den kirkelige Ledelse vaager strengt over alle disse Sammenslutninger og sørger for, at kun virkelig modne, offervillige og kloge Mennesker skaber noget nyt. Men alene Gud i Himlen, som gransker Hjerterne, kender alt det gode, som fra disse Kærlighedens Kilder strømmer ud i vor lidende og kærlighedsforladte Tid.

Heinr. Roos S. J.

Under Sydkorset.

(Sluttet.)

Hvad Ullathorne saa og oplevede i sin Virksomhed som Sjælesørger for Straffefangerne, fik ham til at erkende, at Systemet ikke blot trængte til Forbedring, men at dets radikale Afskaffelse var en Nødvendighed. Den fortvivlende Blanding af Forbrydere og uskyldige, den haarrejsende aandelige og legemlige Mishandling, som drog sine Ofre ned under Dyrets Niveau, maatte ophøre. Med Rædsel tænkte han paa, at Guds Øjne saa dette Folk, et Folk, hvis Lige ikke havde været »siden Syndflodens Dage.«

Og hvordan skulde de ulykkelige Slaver blive anderledes? For den ubetydeligste Forseelse blev de dømt til at piskes med Svøber. Den »nihalende Kat« hvinede gennem Luften og gennempiskede deres Legeme, til Blodet flød i stride Strømme, og det hændte, at en og anden døde under Mishandlingen. I een Maaned havde 247 Mænd faaet tilsammen 9,780 Svøbeslag, mange af Fangerne havde ved forskellige Afstraffelser faaet hver især et samlet Antal af over 1000 Svøbeslag.

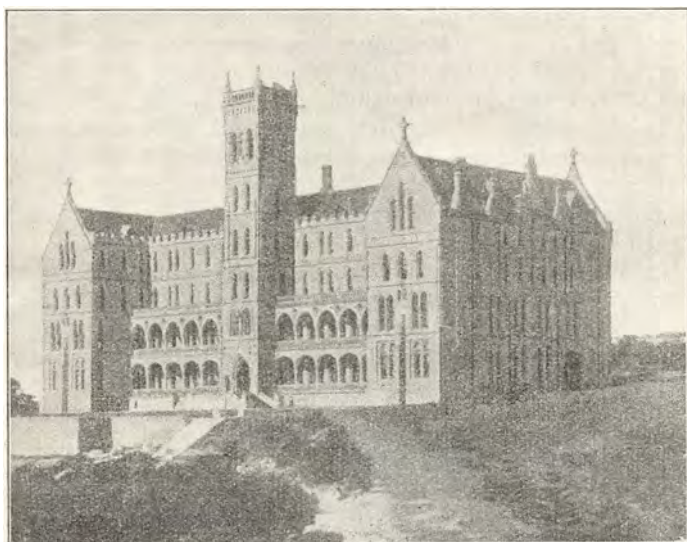
En strengere Straf end Svøben var Arbejdet i kænkede Hold; en elleve Timers Arbejdsdag under glødende Sol og med den usleste Føde af salt Kød og tørt Majsbrød og derefter ingen Nattehvil, men Masseindespærring i uhumske Celler.

For større Forseelser var der Deportation til Øen Norfolk. Den lille Ø laa langt ude i Sydhavet, fjorten Dages Sørejse fra Sydney, og beskrives som et Paradis, hvor »Jordens mest pragtfulde Vegetation vajede over en stinkende Sump af Last, Ondskab og Elendighed«, det Helvede, som Menneskene havde omdannet Paradiset til.

Ingen Gejstlig af noget som helst Trossamfund havde nogen Sinde bragt aandelig Hjælp til de lavest faldne Individuer, som levede her. Ullathorne var den første Præst, der satte sin Fod paa Øen. Anledningen var den, at 31 Mænd var blevet dømt til Døden for Sammensværgelse og Oprør, og en af dem havde da tigget og tryglet Øens Kommandant om at faa Lejlighed til at skrifte sine Synder før Henrettelsen. »Jeg har været en meget ond Mand,« sagde han; »jeg har begaaet mange andre Forbrydelser, som jeg bør dø for, men send mig ikke ud af denne Verden, uden at jeg faar talt med min Præst!«

Saa kom Ullathorne. Da Fangevogteren aabnede Døren til den første af de lave, spaantækte Dødsceller, bad han Præsten staa lidt til Side, og Ullathorne saa da en gul Taage strømme ud af Døren, Uddunstningerne fra Mæn-

denes Legemer; da den var trukket bort, gik han ind og fandt fem Mænd lænket til en Tværbjælke. Han gik fra Celle til Celle og talte til de dødsdømte ud af hele sit varme Hjerter. Nogle af dem meddelte han deres Benaadning; de græd bitterligt, medens de, der nu skulde forberedes til Døden, kastede sig paa Knæ og takkede Gud. I fem Dage levede Ullathorne med dem som en Broder iblandt Brødre; den sidste Nat vaagede de alle i Bøn. Inderligt angrende, men tillidsfulde og glade gik de Døden i Møde. De havde syet store, sorte Kors paa deres hvide Dødsskjorter og Hætter, som de var iført, da de besteg Skafottet. Ullathorne havde lært dem at koncentrere deres

St. Patrick's Seminar i Manly ved Sidney.

Tanker om det ene: »I dine Hænder befaler jeg min Aand; Herre Jesus, modtag min Sjæl!« De skulde ikke prøve at tænke paa andet eller bede andet, naar de stod paa Skafottet, havde han sagt. Saa snart de var naaet derop (Ullathorne var med dem), begyndte de til hans Overraskelse at bede denne Bøn højt og allesammen i Kor indtil det sidste Øjeblik. Den tusindtallige Skare af Fanger, der var udkommanderet for at overvære Henrettelsen, var dybt grebet.

Ullathorne formaaede nu Regeringen til at ansætte en fast Fængselspræst paa Øen; han havde ønsket selv at faa den Stilling, men man mente, at han ikke vilde kunne undværes paa Fastlandet.

Kun en Brøkdæl af Ullathornes Virksomhed i Australien har jeg i denne altfor kortfattede Skildring kunnet berøre. Arbejdet for Kvinder og Børn, der selvfølgelig var prisgivne til Synd og Last, kan jeg end ikke naa at komme ind paa. Det lykkedes ham at faa en halv Snes irske Præster og en lille Flok Barmhjertige Søstre til at komme til Hjælp og at faa sin gamle Novicemester, Fader Polding, indsat som Biskop i Sidney.

Under et omtrent toaarigt Ophold i England og Irland arbejdede han paa enhver optænkelig Maade paa at gøre baade Katholiker og Protestanter og først og fremmest Regeringen det begribeligt, at de skandaløse Tilstande i Australien ikke kunde blive ved at bestaa. England vidste slet ikke Besked og var rædselsslagen, for Ullathorne lagde ikke Fingrene imellem i sin Skildring af de australske Forhold. Regeringen tog Sagen op og førte den igennem.

Da han kom tilbage til Australien, blev han imidlertid modtaget med aaben Uvilje og Fjendtlighed af den frie og frigivne Befolkning. Alle faldt de over ham med skaanselsløse Angreb i Tale og Skrift: »han modarbejdede Landets Velfærd, naar han tog den gratis Arbejdskraft fra dem! Han ruinerede Befolkningen! o. s. v.« Ganske alene stod Ullathorne i Ildlinien, ikke engang hans Biskop støttede ham; men sejrrig gik han ud af Kampen: I Aaret 1840 kom det sidste Transportskib med Straffefanger til Australiens Fastland; endnu indtil 1850 deporteredes der til Tasmania, saa hørte Deportationen op.

Den offentlige Mening i Australien havde nu vendt sig, og ved et Massemøde i Sydney, hvor ca. 100,000 Borgere, baade frie og frigivne, havde givet Møde, blev det enstemmigt vedtaget, »at Deportationssystemet var en Vederstyggelighed og en Besudling af Landet, som man for enhver Pris maatte skaffe sig af med; ... aldrig mere skulde noget Deportationsskib besmitte dets Kyster.« Da hævdede der sig en Stemme og mindede Befolkningen om, »hvordan de havde behandlet en Mand, der nu var langt borte, fordi han havde hjulpet dem frem til den Beslutning, de nu havde taget«, Der blev givet Ullathorne Æresoprejsning og tre velmente Hurraer.

Et Ekko af disse naaede ham hjemme i England, hvor han dengang allerede i en Aarrække havde været Apostolisk Vikar for den vestlige Del af Landet. Han blev ved Hierarkiets Oprettelse i England Biskop af Birmingham og senere titulær Ærkebiskop. (Allerede i 1837 havde Pave Gregor XVI udnævnt ham til Æresdoktor i Theologi.) Han var en Ven af Kardinalerne Newman og Manning, et forsonende Element mellem disse to Kæmpeskikkelser, der

var saa forskellige i deres Struktur. For Kirkens Sag i England udrettede Ullathorne meget, men sit Livs Størværk havde han inden sit fyldte 35. Aar udført under Sydkorset.

Erikke Rosenørn-Lehn.

Thorshavns nye Kirke og Skole.

I Aarets første Maaned bragte vi en Beretning om det raske Missionsliv, som under de to unge Præster, Hollænderen Pastor E. Boekenoogens og Skotten Pastor Kings Ledelse udfoldede sig i Færøernes Hovedstad. Vi omtalte den Gang det beskedne Kapel og de trange Skoleforhold, den lille Menighed maatte nøjes med. I Aarets sidste Maaned maa vi nu erklære denne Artikel for forældet, fordi den lille Menighed ude i Atlanterhavet, det danske Vikariats yderste Forpost*), har faaet sin egen Kirke og Skole.

Det er Franciskaner-Søstrene, som Færingerne skylder Takken for de nye Bygninger. Søstrene havde med Udvidelse for Øje købt en større Grund i Udkanten af Byen, og paa denne rejser der sig nu den store, to Etagers Bygning, Thorshavns lille Montmartre, synlig langvejs fra. Hele Komplekset danner et U; den venstre Fløj, Vestsiden, optages af Kirken og Salen, medens Façaden og Østfløjen er bestemt til Skolen, en Husholdningsskole eller et Internat for Piger, hvad der for de færøiske Forhold er af særlig Betydning, samt en Børnehave og Søstrenes Bolig.

Kirken er en stor Træbygning, 14 m lang, 7 m bred og 7 m høj. Den store Kirkeportal vender mod Syd, medens Lyset kommer fra 5 store Vinduer, hvert 4 m højt, fra Vestsiden. En Færing, Arkitekt Torgard, har bygget Kirken og sørget for, at Prædikestol, Kommuniionskranken og Bænkene er holdt i færøisk Stil med udskaarne Forsiringer etc. Kommuniionskranken blev betalt med de Pengé, som indkom ved Koncerten i Sakramentskirken.

Da Indvielsesdagen oprandt den 19. November, var man ikke helt færdig med Kirkens Indre, hvorfor et provisorisk Alter blev rejst. Ikke færre end 4 Gejstlige havde indfundet sig og deltog i den lille Procession, der gik omkring Kirken for at indvie den. Mgr. Kjelstrup fra Oslo og Pastor Knud Mariboe, som paa Gennemrejsen til Island, med sin Vikars Tilladelse var blevet holdt tilbage for at hjælpe Pastorerne King og Boekenoogen i den Tid, hvor Arbejdet ved

*) Skønt Færøerne i mange Henseender staar direkte under Propagandaen i Rom, danner de dog ikke, hvad man kalder en selvstændig Apostolisk Administratur.

Nybygningerne lagde særligt Beslag paa dem, og for at holde en Række Konferencer i den nye Kirke. Processionen bestod altsaa kun af Præsterne, de 8 Søstre, en norsk Dame og Præsternes hollandske Tjener, en saare lille Skare! Men da Kirkeportalen blev slaaet op, strømmede alligevel saa mange ind, at Kirken snart var fyldt indtil sidste Plads. Saa stor var Tilskuernes Mængde, og i den Grad er Færingerne blevet interesseret i den nye Bygning; i den Grad har Stemningen over for Katholikerne forandret sig, siden den første Mission maatte ophæves paa Grund af Befolkningens Modvilje.

Den første hellige Messe celebrerede Mgr. Kjelstrup, assisteret af Præsterne Boekenooen og King, og Celebranten holdt ogsaa den første Prædiken, paa Norsk, over Teksten: »Mit Hus skal kaldes et Bønnens Hus«. Ved Aftenandagten talte Pastor Mariboe, paa Dansk, for en endnu større Forsamling paa ca. 250 Tilhørere, som optog hver Plads paa Expanskogulvet og spændt lyttede til Pastorens Skildringer af Kirkens Hellighed. Søstrenes Børnekor paa 30 klare Stemmer udførte Sangen, medens Stormen tudede udenfor og ruskede i de høje Vinduer.

Den 8. December fandt saa Skolens Indvielse Sted, og den blev ogsaa en mindeværdig Oplevelse for Thorshavn. Om Formiddagen foretog Pastor Boekenooen selve den rituelle Indvielse. Om Eftermiddagen Kl. 3 samledes Myndighederne for at tage Skolen i Øjensyn. Følgende Personligheder havde givet Møde: Amtmand Reenberg, Borgmester i Thorshavn M. Jacobsen, Folkehøjskoleforstander Simun av Skardi, Amtslæge Zakariassen, Overlærerne fra Folkeskolen og Realskolen lod sig repræsentere, Journalister fra »Dimmalætting«, »Tingakrossur«, »Socialdemokraten« og »Afholdsbladet« m. fl. Efter en kort Tale af Pastor Boekenooen, som paa Søstrenes Vegne bød Velkommen, blev Gæsterne vist rundt, og de kunde overbevise sig om, at Forskellen mellem den gamle og den nye Skole var som mellem Dag og Nat. 6 store Skoleværelser staar nu til Disposition foruden 3 mindre, Korridorerne er meget brede og beregnet til Ophold i Frikvarteret, naar Øernes barske Vejr forbyder Friluftslæg. Der bliver indrettet en Gymnastiksal under Kapellet med en Gulvflade paa 16 Gange $7\frac{1}{2}$ m; Børnehaven har en Sal i Østfløjen, 8 Gange 5 m stor, og desuden en Spisestue for Børnene. Internatet eller Husholdningsskolen for unge Piger har 6 Værelser, som forlængst er optaget; der har meldt sig langt flere Pensionærer end der er Værelser. Efter Rundgangen holdt Amtmanden som Skolekommissionens Formand en Tale, hvori han roste Søstrenes Iudsats og udtalte sin Glæde over, at denne Skole i Modsætning til saa mange andre private

Skolegrundlæggelser, der som oftest stod og faldt med én Person, frembød større Garanti for kontinuerlig Bestaaen.

Om Aftenen blev der holdt en lille Fest for Arbejderne, som beværtedes, hvorefter der blev forevist en Film, som skildrede Søstrenes Arbejde blandt de Spedalske paa Molokai.

Vi slutter os til de mange Lykønskninger, som Præsterne og Søstrene har modtaget for deres brydsomme Arbejde paa Klippeøerne. Og vi føjer dertil Ønsket om, at Menigheden deroppe fortsat maatte udvikle sig saa godt som hidtil. Det er der efter alt at dømme den bedste Udsigt til. Færingerne kommer Præsterne i Møde med Interesse og Venlighed. Til de Foredrag, som Pastor Mariboe holdt hver Torsdag, indfandt sig hver Gang mellem 50 og 100 Mennesker.*) Folkekirkens Opløsning mærkes deroppe stærkere end andre Steder; i alt Fald blomstrer de forskellige Sekter og viser, at mange i religiøs Henseende er paa Vej og søger efter bedre Grundvold og Støtte, end de hidtil havde. —z.

Det offentlige Møde om Radiosagen.

Det var ikke mange, der Tirsdag d. 13. Dec. havde indfundet sig i St. Knuds-Salen i Stenosgade for at høre om den katolske Radiofonisag.

Som Aftenes første Taler, Kantor B. Husson, sagde, lod det til, at Radiosagen ikke interesserede de danske Katholiker særlig meget. Idet Taleren henviste til det store Arbejde, som den katolske Kirke gennem Aarhundreder har udført i Kulturens Tjeneste, paaviste han, hvorledes Kirken til Stadighed optog de efterhaanden opdukkende Opfindelser. Navnlig i vor Tid var det af største Betydning, at Kirken fortsatte med sit oplysende Arbejde, og derfor maatte man ogsaa herhjemme gøre alt for, at Katholicismen fik den Repræsentation, som den havde Ret til.

Taleren gjorde opmærksom paa, at til Trods for Religionsfriheden i Landet var det ikke muligt at faa Lov til at lade katolske Præster komme til Mikrofonen. Han gav en kort Oversigt over Klubbernes Arbejde, fortalte om de mange Afslag, man efterhaanden havde faaet, og sluttede med en kraftig Appel om at staa sammen i denne Sag, som gjaldt Sikringen af de katolske Rettigheder i Radioen. »Vi kan ikke forlange, at andre skal interessere sig for vor

*) Søstrenes og Præsternes Færd blandt Befolkningen er det bedste Middel mod gamle Fordomme; og hvor fordomsfri man allerede betragter dem, ses måske bedst af, at Forældrene gerne gav Tilbud til, at deres Børn sang med til Indvielsen, og at Drengene fik Lov til at ministrere.

Sag, hvor stor Berettigelse den end maatte have, naar vi ikke selv viser Interesse ved at staa enige og samlede.«

Den anden og sidste Taler, Formanden for De upolitiske danske Radioklubber, Direktør Christing, gav en fortrinlig Oversigt over Lytterforeningernes Arbejde, deres Kamp for Lytternes Interesser og for at holde alt, der ikke vedkom Radioen, borte fra dens Pengeskasse. Direktøren udtalte sin Anerkendelse af de katholske Klubbers Medarbejderskab gennem deres Repræsentant, ligesom han tilsagde al den Støtte, som Hovedorganisationen var i Stand til at give. Dog, sagde han som den første Taler, maatte Medlemstallet bringes i Vejret, det var den eneste Maade, under den nuværende Radiolov, paa hvilken man var i Stand til at gøre sin Ret gældende.

Efter Talerne forevistes en Tonefilm fra »Bayerische Rundfunk«, en Film, der morede, og som viste henrivende Billeder fra det skønne Bayern. Saavel Taler som Film hilstes med Bifald af de fremmødte.

Maatte nu Ugebladets Læsere forstaa, at Radiosagen angaar alle, og at de i den sidste Time, førend Aaret rinder ud, maa melde sig til Kampen for vore Rettigheder. P.

NYE BØGER.

Kimer, I Klokker. 11. Aarg. Oslo. St. Olavs Forlag. 35 Tekstsider.

Det norske, katholske Julehefte, som St. Olavs-Forlaget har tilsendt os, hører, baade hvad Udstyr og Indhold angaar, til de smukkeste Julehefter i Norden. Et Digt fra Dr. Kjelstrups udtømmelige poetiske Skattekammer, i hvis Rigdomme ogsaa »Nordisk Ugeblad« fik Del, indleder Bidragenes Række. Efter en kort Julebetragtning af P. Toll og en Skildring af K. M. Nørregaard om Cistercienserabbediet Fossanova, som vore Læsere vist kender, følger Norges store Digterinde, Sigrid Undset med en fyldig Artikel om St. Eystein, Ærkebiskoppen af Nidaros. I den tolv Sider lange Biografi om en af Nordens største Kirkemænd, der kæmpede for Kirkens Ret saavel som for Landets Fred, oprulles Billedet af en voldsom, bloddryppende Tid for ens Øje, en Tid, hvor Christi Aand maa brydes med megen Hedenskab i Tanke og Handling, og dog igen forklarer alt og alle. Hvor kan Sigrid Undset dog gøre Historien levende! Ogsaa de andre Bidrag: Fortællinger af C. W. Lund, Per Skansen og M. E. Larsen, en historisk Skildring af Ivar Sæter og Lars Eskelands Fortælling paa Landsmaal gør dette Julehefte al Ære.

»Jesus og jeg«. Messeandakt for Skolebarn. Oslo 1933. 8 Sider.

Det lille smukt indbundne Hæfte frembyder en Messeandagt, som skal vise Børn Vejen gennem den nye Pagts hellige Offertjeneste i saa nøje Tilknytning til Liturgien som muligt. Det er saaledes et norsk Bevis for, at den liturgiske Renaissance trænger mere og mere frem og griber selv Børnenes Sind, og — som jeg synes — ved sin barnlige Maade at tale og tænke paa og ved sine korte Indledninger til Messebogens Bønner, vellykket.

Julckærten 1933. Katholsk Ungdoms Forlag.

Forleden Dag stod jeg ved »Berlingske Tidende«s Hjørne paa Raadhuspladsen og saa paa Alverdens Julehæfter: danske, engelske, tyske, franske, større og mindre, med pragtfulde, farvemættede Billeder og mange Bilag. Mon vort katholske Julehæfte er imellem dem? Jeg fandt det ikke, men jeg syntes, at det kunde have staaet der og rent i det ydre med E. Berggrens Omslagsbillede hævdet sig smukt blandt sine Kammerater. Og hvad Indholdet angaar? Dette Julehæfte til 1,25 Kr. er forbavsende rigt paa Læse- og Billedstof. En smuk Vuggevis af P. Andreasen slaar straks i Begyndelsen paa de poetiske Streng og Pastor Benzons paa de opbyggelige, og derefter følger den ene kendte Pen efter den anden.

Vi møder Johannes Jørgensen med et lille, fint skildret Træk fra P. Breitung's Liv. Baronesse Rosenørn-Lehn fortæller fængslende som altid; udmærkede Julefortællinger stammer fra R. Bruhn (som har faaet Ebba Holm til at illustrere Teksten med Træsnit) og L. Mikaélys Haand. K. M. Nørregaard fortæller med vanlig Kundskabsfylde og fint Sprog og med smukke Billeder om Helligaandsklostret.

Vi maa i øvrigt nøjes med at henvise til selve Heftet, hvor der desuden findes Bidrag af Pastor Schindler, P. Hedemann (en fin Skildring), K. D. T. Kiærulff, T. Frydenlund og H. K.-Hafstrøm.

FRA HOVEDSTAD OG PROVINS.

København. »Internationale Gesellschaft für neue katholische Kirchenmusik« afholder Møde i Aachen d. 5. til 8. Januar efter en Novene fra d. 27. December til Ære for den h. Filippo Neri, ved hvilken Lejlighed der i alle 13 Dage opføres **Moderne Kirkemusik** af Komponister fra Belgien, Tyskland, Frankrig, Holland, Italien, Østrig, Polen, Schweiz, Spanien, Ungarn, Island og Danmark. Lørdag d. 6. Januar synger Koret i St. Adalbert Kirken en »Missa gregoriana« af L. Söhner, hvor Herr Pater Menzingers gregorianske Koraleredo af St. Knuds Messen af Direktionen

er ansat til Opførelse, og efter venlig Indbydelse til at overvære dette store Kirkemusikmøde afrejser den Højærværdige Komponist d. 2. Januar, hvor over 50 Komponisters Værker skal opføres. H.

— — Torsdag den 14. begravedes fra St. Annæ Kirke fhv. Restauratør **William Riedel**, et trofast og virksomt Medlem af St. Annæ Menighed. Altid hjælpsom og imødekommende blev han en stor Støtte for det nye oprettede St. Annæ Hjem, hvis første og yngste Beboer han var. Her oplevede han efter sine egne Ord sit Livs lykkeligste Dage, og hans største Glæde var at gøre andre en Glæde. Derfor savnes han allermest paa dette Sted. Gud selv vil nu være hans store Løn. R. I. P.

Aabenraa. I Begyndelsen af September Maaned foretog 3 Søstre en Pilgrimsrejse til Trier for der at ære den hellige Kjørtel. Den ene af Søstrene havde allerede i flere Aar været alvorlig syg, og Smerter, Feber, Søvnløshed, Mangel paa Appetit og lignende havde i de sidste Par Maaneder forværret sig i den Grad, at alt Haab om Helbredelse syntes ude. Trods alt dette foretog Søsteren med den største Tillid til sin Frelser og i fasteste Overbevisning om, at for Ham er ingen Ting umuligt, sammen med to Medsøstre den lange og besværlige Rejse. Efter i Trier at have æret og berørt den h. Kjørtel maatte Søstrene atter tænke paa Hjemrejsen, og her paa Hjemrejsen følte den lidende Søster pludselig, at hun var helbredet. Smerterne, Feberen, alt Ildebefindende var forsvunden. Lykkelige og med Hjerterne fulde af Tak mod Vorherre vendte Søstrene hjem til Aabenraa. Den forhen saa lidende Søster glæder sig nu ved den bedste Sundhed, hun udfører et anstrengende Arbejde hver Dag fra Morgen til Aften uden mindste Spor af Smerte, Feber eller andre Sygdomssymptomer fra før. Hendes Tro er blevet belønnet. A.

FRA DEN VIDE VERDEN.

Finland og Tyskland. Nye Biskopper. Finland har faaet en ny katolsk Biskop i Pater Vilhelm Coppen af Jesu Hjerter-Præsternes Kongregation, f. 1897 i Holland, præsteviet 1924. — Berlins Bispestol er blevet besat med Hildesheim-Biskoppen Dr. Baris.

Kalenderen for 1934 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64 (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Katholsk Boghandel. Pris 40 Øre. Kalenderen tilsendes ved Indsendelse af 50 Øre i Frimærker. *Ansgariusforeningen.*

BREVKASSE

Aarsagerne til Korstogene.

Foranlediget af vor Radioanmeldelse i »Nordisk Ugeblad« No. 50, Side 1192, af Herr Dr. phil. A. Fraenkels Radioforedrag om »Aarsagerne til Korstogene«, har Doktoren sendt os en Protest mod vor Referents Kritik og hævder, at han ikke har frakendt Bevægelsen dens religiøse Karakter.

Paa Grund af Indlæggets Længde maa vi indskrænke os til at gengive Doktorens to vigtigste Argumenter.

Dr. Fraenkel henviser til, at han i sit Foredrags første Del, som vor Lytter netop ikke havde hørt, blandt Grundene til Korstogene har fremhævet det religiøse Motiv frem for andre. Han citerer:

»1. Her har vi først det religiøse Motiv, der tog Sigte paa at vride Kristenhedens helligste Relikvie: Christi Grav i Jerusalem, ud af de vantros Hænder, og sammenknyttet hermed: Pavens politiske Interesse i, at dette skete under hans Førerskab.«

Først derefter omtaltes verdslige Magters og store Massers ofte ret materielle Motiver.

Doktoren paaviser ogsaa et forkert Citat, hvori der er blevet udeladt en saare vigtig Tilføjelse:

»Han lader mig sige: »Og saa drog de da af Sted paa Korstog.« Men jeg sagde: »Og saa drog de da af Sted, hver med sit Motiv, dækket af det fælles Løsen.« Dette er noget helt andet, navnlig set som Fortsættelse af min Udvikling om de forskellige Motiver.«

Vi konstaterer med Glæde, at Doktoren anerkender det religiøse Motiv som det vigtigste for Korstogene, og skønt vi er af den Mening, at Fænomener som de, Dr. Fraenkel betegner som Motiver, hellere skulde fremstilles som uheldige Medløbere, som ingen stor Bevægelse gaar fri for, undser vi os dog ikke for at beklage den Misforstaaelse, vor Referent har gjort sig skyldig i, samt den aggressive Tone, som bærer hans Kritik. *Red.*

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller Kvinder, af de her i Landet værende katholske Menigheder, udeles af Biskoppen i Løbet af Januar Maaned 1934.

Ansøgning, indeholdende fulde Navn, Stilling, Alder, Bopæl, skal m. H. t. Trang, Værdighed og Medlemsforhold til en herværende katholsk Menighed, attesteres af to Personer, hvoraf den ene skal være katholsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for Livstid, hvorfor tidligere Legatnydere maa indsende ny Ansøgning. Ansøgningsfristen udløber 31. December; Andragender, indsendt efter dette Tidspunkt, kan ikke tages i Betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til: Det Apostoliske Vikariat, Bjerregaards Sidevej 1, København, Valby.

Tidsskrift - Læsekredse.

Statsbibliotheket i Aarhus udsender efterhaanden et fyldigt Udvalg af katolske Tidsskrifter. Ved Henvendelse under Adressen »Tidsskrift-Læsekredse, Statsbibliotheket, Aarhus«, kan man melde sig som Deltager, og mod en Betaling af 6 Kr. aarlig faar man tilsendt efter eget Valg 5 af nedennævnte Tidsskrifter. Hvert yderligt ønsket Tidsskrift 2 Kr. aarligt.

Nordisk Ugeblad for katolske Kristne.

Credo. Katolsk tidsskrift (Hälsingborg) 12 (Tallet angiver Antal af aarlige Udsendelser).

Katechetische Blätter. Zeitschrift f. katholische Pädagogik. 8.
Benediktinische Monatsschrift. 6.

Pastor bonus. Zeitschrift f. kirchliche Wissenschaft u. Praxis. 6.
Zeitschrift f. katholische Theologie. 4.

Pax. The monthly review of the Benediktines of Prinknash.
Glos. 4.

L'Ami du Clergé. 12.

Les Questions liturgiques et paroissiales. 5.

Revue apologétique. 12.

Nouvelle Revue théologique. 10.

Zeitschrift f. Missionswissenschaft. 4.

Annalen der Glaubensverbreitung und des St. Petrus-Werkes. 6.

Die katholischen Missionen. 12.

Les Missions catholiques. 12.

Revue d'Histoire des Missions. 4.

Nytaarsaften.

Takkegudstjeneste (ev. m. Prædiken). **Te Deum.**

St. Ansgars Kirke Kl. 18. Rosenkranskirken Kl. 20. St. Annæ Kirke Kl. 19. Jesu Hjerter Kirke Kl. 18. St. Josefs Kirke Kl. 19. Sakramentskirken Kl. 23¹/₄. St. Andreas Kirke Kl. 19. Assumptionsklostret Kl. 23³/₄.

(Nytaarsdag som ellers om Søndagen).

Gudstjeneste i **St. Antoni Kirke** (Brønshøj - Husum). *Nytaarsdag Kl. 10 Højmesse med Prædiken.*

Hellig Tre Konger. Lørdag d. 6. Jan.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 og 8 stille Messer. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken.

Jesu Hjerter Kirke. Stille Messer Kl. 6, Kl. 7, Kl. 7¹/₂, Kl. 8. Kl. 10 Levitmesse.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe; Kl. 8 Højmesse; Kl. 20 Festandagt.

Rosenkranskirken. Stille Messe Kl. 8. Højmesse Kl. 10. Aftenandagt Kl. 19¹/₂.

St. Annæ Kirke. Kl. 6 og 7 stille Messer. Kl. 10 Højmesse m. Præd., Kl. 20 Aftenandagt.

St. Knuds Kapel. Kl. 7¹/₂ stille Messe.

St. Antoni Kirke. Kl. 9 stille Messe.

Assumptionsklostret. Højmesse Kl. 8¹/₂.

Kirkekollekt. I Vikariatets Kirker afholdes **Hellig Tre Kongers Dag** i Følge pavelig Anordning Kollekt til de afrikanske Missioner.

Kirkelig Kalender.

Dec.	Jan.
31. S. Søndag i Oktaven.	7. S. Søndag i Oktaven. — Den h. Families Fest.
1. M. Herrens Omskærelse.	8. M. 3. Dag i Oktaven.
2. Ti. Jesu Navns Fest.	9. Ti. 4. » » »
3. O. Johannes Evangelists Oktav.	10. O. 5. » » »
4. T. De uskyldige Børns Okt.	11. T. 6. » » »
5. F. Vigilie.	12. F. 7. » » »
6. L. Herrens Aabenbarelse eller Hellig tre Kongers Dag.	13. L. Oktav af Herrens Aabenbarelse.

Dec.	Ugens Messebønner.
31. S. Søndag i Oktaven (59—97); 2. <i>Sæt Bønner:</i> Silvester ([34]—[35]), 3. <i>Sæt Bønner:</i> Oktaven (42—79).	
1. M. Herrens Omskærelse (64—101).	
2. Ti. Jesu Navns Fest (65—118); 2. Stephans Oktav (69—103).	
3. O. Johannes Evangelists Oktav (49—87); 2. Gudsmoder (64—101), 3. For Kirken eller for Paven ([123, 122]—[107]); Apostlenes Præfation.	
4. T. De uskyldige Børns Oktav (69—103); 2. og 3. som i Gaar.	
5. F. Vigilie (69—104); 2. Telephorus (70—105), 3. Gudsmoder.	
6. L. Hellig tre Kongers Dag (72—107).	

Af Sidetallene i Parenthes gælder det første den ny Udgave af Messebogen (1926), det andet den gamle Udgave (1907). Er der kun anført eet Tal i Parenthesen, gælder det den ny Udgave.

Danske Kvinders Katholske Forbund

afholder sin aarlige

Nytaarsfest

Torsdag d. 4. Januar 1934 Kl. 19¹/₂ paa Hotel Phoenix.

Prolog, Sketch, Sang, Lotteri. — Smørrebrød, Øl, Kaffe.

Alle vore Medlemmer med deres Familie og Venner er velkomne.

Billetsalget slutter d. 3. Januar. Intet Billetsalg ved Indgangen. Billetter à Kr. 3,25 faas: Frk. A. Osterhammel, Frederiksborgg. 54, Byen 720 y; Stud. mag. K. M. Olsen, Lykkevej 10, Charl. Ord. 2288; Stud. med. E. M. Steiner, Amagerbrog. 53. Am. 3047; Sekretariatet, Kastelsvej 19, Øbro 6108; Katholsk Bogsalg, Stenosg. 3, Vester 3930. D. K. K. F.'s Sangbog bedes medbragt.

Vi gør opmærksom paa at Pastor C. Jaworski ikke mere leder Jesu Barndomsforening i Danmark, men at Pastor P. Andreasen, Nørrebrog. 27 C¹ er blevet udnævnt til Direktør. Postgironumret er uforandret.

St. Ansgar. Kongregationen for Mænd holder Møde Torsdag d. 4. Jan. Kl. 20 i Kirken. Derefter Samvær i Salen.

Pastor Bernh. Hake, St. Ansgar, Bredgade 64, har fra 1. Jan. af **Telefon:** Palæ 5583 y.

Rettelse. S. 1243 hedder det: »Naar de »Gudløse« vil demonstrere mod Kirken, holder de aabent paa en Festdag, de kunde jo ikke demonstrere ved at holde aabent paa en Søndag«. I Stedet for »Søndag« skulde have staaet »Hverdag«.

FREMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN),
Svanemøsegårdsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdig fra Redaktionen Tirsdag Aften. fra Trykkeriet Onsdag.